6
3- f
10

NAZIONALE
EMANUELE
6
2 E
41

6-3. f. 10

Digitized by Google

FRANCISCI VIGERI
ROTOMAGENSIS
DE
PRAECIPVIS
GRAECAE DICTIONIS IDIOTISMIS
LIBER

BIBLIOTECA NAZ. ROMA

CVM
ANIMADVERSIONIBVS
HENRICI HOOGEVENI,
QVIBVS
ADIVNXIT ET SVAS
IOANNES CAROLVS ZEVNIVS
PROF. GR. LITT. VITEB.

EDITIO ALTERA AVCTIOR ET EMENDATIOR

LIPSIAE
SVMTIBVS CASPARI FRITSCH
cIↄIↄCCLXXXVIIII

LIBRARIVS LECTORI

Diuenditis exemplis libri Vigeriani noſtris ſumtibus ante hos duodecim annos vulgati, cum iteratam pararemus editionem facile obtinuimus ab eruditiſſimo Viro, Zeunio, iam morte praematura literis erepto, vt Operis vtiliſſimi denuo ſuſciperet recenſionem. Qui cum praeclare ſemper ſolitus eſſet elaborare in eo, vt ad cognoſcendam linguae Graecae indolem eius ſtudioſis prodeſſet quam plurimum, tanta ſedulitate ac diligentia, etiam inter medias morbi moleſtias, in hoc negotio verſatus eſt, vt iſtum laborem paullo ante obitum abſolverit. Ratio autem inſtituti Zeuniani fere haec fuit, vt primo delerentur vel certe emollirentur pauca quaedam, ea inprimis, quae in doctiſſimum Hoogeuenum durius inclementiusque ſcripta eſſe quidam iudicaſſent; deinde vt retracta-

 rentur

BIB. ROMA VITTORIO EMANUELE

rentur atque corrigerentur, quae in priori editione non ſatis ſubtiliter fuiſſent definita; porro vt adderentur paſſim, quibus praeceptorum a Vigero Hoogeuenoque traditorum auctoritas firmaretur; denique vt ſupplerentur nonnulla, quae viſa eſſent non recte deeſſe. Nobis vero hoc agendum exiſtimauimus, vt Opus praeclarum non modo, quoad eius fieri poſſet, emendate deſcriberetur, quae prima eſt librorum, huius praeſertim generis, commendatio, ſed etiam vt chartarum nitor et typorum elegantia lectoribus blandiretur. Quodſi iudices aequi atque harum rerum periti ſtudium noſtrum probauerint, operae nos pretium feciſſe exiſtimabimus.

LECTO-

LECTORI
ERVDITO ET AEQVO
S.
IO. CAROLVS ZEVNIVS

Si Vigeri liber hic exquiſitioribus dicendi formis Graecis et partim paulo rarioribus, earumque vſu vario ac multiplici nunc aut primus prodiret, aut e loco obſcuro, quo adhuc quaſi ſepultus iacuerit, in lucem notitiamque noſtrorum hominum protraheretur opellá noſtra qualicunque: fortaſſis paulo copioſius de eius dotibus, praeſtantia atque vſu diſſerere, et libri patrocinium ſuſcipere conaremur. Verum enim vero cum repetitae ſaepenumero libri in Gallia olim nati, et poſtea, inprimis diligentia et doctrina Hoogeueni Belgici, nutriti cultique egregie, editiones, atque conſenſus virorum doctorum, qui et ſcriptis et ſermonibus eum tanquam vtiliſſimum ac maxime neceſſarium commendant tironibus, vltra vulgares Grammaticorum libellos ſapere audentibus, vſum ac praeſtantiam eius ſatis comprobare videantur: noua commendatione non opus eſſe exiſtimamus. Igitur potius de ratione, quam in hac editione curanda ſecuti ſimus, dicendum paucis eſſe videtur.

Cum editio tertia, quae ante hos vndecim annos Lugduni Batauorum ſuperioribus editionibus

 multo

multo auctior cura doctiſſimi Hoogeueni prodiit, ad me eſſet delata, vt, ſi fieri poſſet, et accuratior et ornatior efficeretur: primum hanc operam dedi, vt vitia typographica, quae ſat multa in illam recentiſſimam irrepſerant editionem, tollerentur, atque, ne forte in noſtra editione noua eaque grauiora, vti facile fit, in priſtinorum locum ſuccederent, ſpecimina typographica a me omni diligentia emendarentur. Etenim praeterquam quod ſemper exiſtimauimus, primam libri alicuius dotem et virtutem eſſe puritatem, etiam voluntati Fritſchii noſtri parendum eſſe duximus, qui, ne forte aliena culpa vitium aliquod intactum relinqueretur, ſingula ſpecimina e typographeo Lipſienſi ad me Vitebergam vſque, haud ſine ſumtibus, tranſmittenda curauit.

Deinde ſententias quidem Vigeri Hoogeuenique intactas reliqui, ne forte nonnullis arrogans, nimiumque in aliena bona mihi ſumſiſſe viderer, quamquam multa videbantur breuius, accuratius, et fortaſſis quoque elegantius dici conſtituique poſſe: ſed, quicquid commode, et ad vſum eorum, quibus hic liber inprimis deſtinatus eſt, accommodate addi poſſe ac debere exiſtimabamus, id vel inſeruimus orationi Vigeri, vel Hoogeueni adiunximus animaduerſionibus, atque mea, ne alii nomini forte inuito obtruderentur, aut vncis [ ], aut alio modo, qui facile cognoſci poterit, diſtinxi, vbique addita ſigla Z. In addendis autem meis potiſſimum id egi, vt vel non ſatis probata nouis confirmarentur exemplis, vel perperam dicta refellerentur, vel quae omnino deeſſent, de

nouo

nouo accederent, vel confuſa et perturbata diſcernerentur diligentius.

Inprimis vero mihi paulo accuratius elaborandum eſſe cenſui in oeconomia vſuque particularum explicando deſcribendoque propterea, quod neque a Vigero neque ab ipſo Hoogeueno ad hunc librum generi illi ſatisfactum eſſe videbatur, cum tamen ab idonea particularum intelligentia, vti ſatis inter rei peritos conſtat, haud mediocris recte intelligendi interpretandiue pars pendeat. Cauſa autem, cur Hoogeuenus minus diligens in natura particularum tradenda et explicanda eſſet, fuit haec, quod eo ipſo tempore, cum tertiam curabat Vigeri editionem, erat in eo, vt ederet ſeparatim *Doctrinam Particularum linguae Graecae*, quae quoque paulo poſt, anno huius ſeculi vndeſeptuageſimo, voluminibus duobus in forma maiori quarta, quae dicitur, ſatis nitide, ſumtu ipſius auctoris, ſed non ſine praecipua Anglorum liberalitate, prodiit, (nam haec horum Inſulanorum virtus non raro deprehenditur) cum alio modo, vti eſt admodum probabile, liber in lucem edi non poſſet. Multa praeclare diſputata de vſu particularum ibi continentur, et multi errores Budaei, Deuarii aliorumque recte refutantur. Verum ob ingens pretium, quo vendi ſolet, vix emi poteſt a ſtudioſis Graecarum litterarum, qui fere tenuitate rei familiaris conflictantur. Quapropter ego hic operam dedi, vt illa volumina ſat magna quaſi in compendiolum redigerem, ſed ita, vt res meo modo ordinarem, et meas obſeruatio-

ries, quas adhuc in legendis Graecorum libris ſubinde collegeram, adderem.

Atque cum in ratione particularum, tum in aliis capitibus copioſior eſſe ſtudui in vſibus rarioribus confirmandis et a corrigendi audacia vindicandis. Nam vt omnino hic Vigeri liber ad interiorem Graeci ſermonis naturam cognoſcendam valet, ita idem conſiderari et adhiberi debet tanquam remedium leuitatis audaciaeque in verbis, formis, modisque ſtruendae orationis paulo inſolentioribus mutandis, et, vti ſaepe fit, corrumpendis.

Denique Indicum rationem plane mutaui et meo modo inſtitui. Nam pro ſeptem, qui in prioribus editionibus erant, confeci quatuor: quia pro binis auctorum, totidem vocum Graecarum, et denique vocum Latinarum, ſingulos earundem rerum conſcripſi. Ita certe commoditatibus lectorum conſulere ſtudui, ne ad locum auctoris alicuius, aut verbum Graecum Latinumue quaerendum duplicem cogerentur adire indicem. Verum quamquam numerus indicum ita eſt imminutus, noli tamen credere, B. L. loca ipſa eſſe praetermiſſa. Nam, quantum fieri potuit, id operam dedi, ne facile verbum aut dicendi formula negligeretur, quae iure poſſet poſtulari atque hic quaeri.

Igitur, vt opella noſtra qualicunque ſis contentus, vehementer rogamus. Vale. Scripſi Vitebergae, die 20. Aprilis, A. C. cIↄIↄccLXXVII.

BENE-

BENEVOLO LECTORI
HENRICVS HOOGEVEEN S.

Opinione citius diſtractis Franciſci Vigeri de praecipuis Graecae dictionis idiotiſmis libelli, *quem mea cura illuſtratum et perpetuis animaduerſionibus auctum in publicum adſpectum lucemque protulerat, exemplaribus; qui reliqua ex publica auctione ſuae poteſtatis fecerat, librarius, noſtri laboris nouator, rogare me coepit, vt et huius editionis curam ſuſpicerem, et, ſi quid haberem, quo locupletaretur, adderem. Ego, quae nouem annorum ſpatio, ex quo prior editio lucem viderat, non data quidem opera collegeram, ſed caſus, dum aliud agebam, ex auctorum Graecorum lectione obtulerat, communi vſui ſubducere nolui, quicquid nonnulli prioris editionis emtores de iniuria queruntur, quod aut his additamentis carere, aut geminato pretio alteram hanc editionem priori invtili adiicere coguntur: etenim ſi quid commodi ſit, cum omnibus priuari malle quam cum paucis, minus generoſi fuerit. Quod ſi, quae ad communem vtilitatem conferant, ſuppreſſero, quid his profuerit? Si adiecero, quid nocuerit? Si digna fiat prioribus acceſſio, iuuentuti φιλέλληνι eſſe conſultum, gaudeant; ſin minus, non neceſſariorum facilem eſſe iacturam, ſciant. At commode, inquiunt, haec ſeparatim edi potuiſſent! Potuiſſent, fateor, ſed an commode, neſcio. Quanto enim facilius eſt vtenti eodem ex libro, iiſdem ex locis, quae cupiat, haurire, quam duobus ex commentariis diſiecta a reliquo corpore membra colligere? Ego, cum foetus*

huius παλιγγενεσία inſtaret, adhibita obſtetricia manu integrum eum, quam, diuulſis non ſine foeda deformitate artubus, monſtroſum partum edere, antiquius duxi.

Intelligis, Amice Lector, locupletiorem prodire aureum vere de praecipuis Graece dictionis idiotiſmis libellum; quam multa ſupellectile inſtructiorem, mox ſcies, vbi, quid priori editione praeſtitum ſit, ex iis, quae antea praemonui, cognoueris. Sunt autem talia.

„*Praeter idiotiſmos, quos auctor noſter magno* „*labore, nec minore ſucceſſu in vſum ſtudioſae iuuentu-* „*tis collegit, plurimis copioſa Graecorum lingua abun-* „*dat, quos clariſſimus ille Rotomagenſis non attigit,* „*vt vel ipſe in prologo ad iuuentutem φιλέλληνα, quem* „*hic ſubiunxi*, praeſtare ſe nolle, *ait, hunc librum*, „quae hoc in genere obſeruanda videri poſſint, „complexum eſſe omnia. *Quare eos idiotiſmos, qui* „*interiori huius linguae cognitioni operam daturis non* „*leuem crucem figere ſolent, quantum vel memori mente* „*recolligere, vel magno ſtudio et labore ex optimorum* „*auctorum lectione adornare licuit, ſuis quoſque locis,* „*quos putaui maxime idoneos, interſerui, adeo vt li-* „*bellus altero tanto copioſior et amplius nunc renaſca-* „*tur. Generaliorem cuiuſcunque orationis partis do-* „*ctrinam, cui ſatis commodus locus deerat, ad calcem* „*capitum adieci. Voces, de quibus apud Noſtrum al-* „*tum ſilentium, et quarum tamen elegantiorem et ſigni-* „*ficantiorem vſum cum inſigni diſcentium damno prae-* „*terire religio fuit, ſeruato ad praeſcriptam normam* „*ordine alphabetico, interpoſui. Vbi doctrinam ſuam* „*nullo exemplo, vel ſaltem nulla auctoritate confirmat,* „*ſi ob locutionis vim vel ſtructurae elegantiam operae*

„*pre-*

„ *pretium viſum eſt, exempla addidi. Idiomata illa, „ quae cum noſtris plane conueniunt, totidem verbis vernacule reddidi, vt tironibus ea cum communi dialecto „ conferentibus ad Graeciſmorum intellectum planior pateret aditus. Et, quia his magis, quam eruditis ſcribo, nullum, quod ſciam, exemplum non verſum reliqui. Eadem de cauſſa paſſim in notis illas voces, „ in quibus idiomatis vis conſiſtit, vt ea primo intuitu „ apprehendatur, literis maiuſculis excudendas curavi. Editionis Leidenſis lectionem conſtanter retinui, „ omiſſis etiam quibuſdam ex Demoſthene exemplis ad „ Cap. VIII, Sect. 3, Reg. 5. a clariſſimo Lederlino ex „ Pariſienſi editione ſeruatis, cum quia haec verius pertinent ad regulam eiuſdem ſectionis vltimam, tum quia „ in fine ſectionis ipſe Auctor lectorem remittit ad ſectionem ſextam, vbi regula quinta eadem exempla occurrunt, quae hic repetere ſuperuacuum duxi. Alteram „ editionum diſcrepantiam inuenies in capitis eiuſdem ſectione decima, vbi itidem Leidenſi editioni adhaeſi. „ Ne quid tamen nouae huic editioni deeſſet, ea, quae „ in Pariſienſi editione a regula prima vſque ad quartam inueniuntur, notis meis admiſcui, et praemiſſis „ ad oram his ſignis („) diſtinxi. Retinui etiam, quae „ a viro quodam docto addita in Leidenſi editione his „ ſignis [] incluſa inueniuntur. Ad haec, quae in eadem „ editione per incuriam σφάλματα remanſerunt, diligenter emendaui. Ad pleniorem vſum in citatis poëtis non libros tantum, ſed et verſus; in caeteris etiam capita, vel, vbi ea deerant, paginas notaui; „ quae poſtremae quoniam ob editionum diuerſitatem diſcrepant, eae, quibus vſus ſum, editiones, et in quibus talia τμήματα non inueniuntur, vtenti ex indice*

„ Aucto-

„ Auctorum innoteſcent. Denique quatuor indices adie„ ci; primum Auctorum, ſecundum locorum ex N. T., „ reliquos duos copioſiſſimos, alterum Graecarum, al„ terum Latinarum vocum.“

Hunc in modum olim praefatus, nunc, quid integrata haec editio praeter ea noui ferat, paucis docebo. Cunctos totius linguae, quaqua late ipſius patet ambitus, idiotiſmos colligendo illuſtrandoque neque Vigeri, neque meus ſuffecit labor, nec ſecundae hae quidem curae id praeſtabunt. Vniuerſos vel longiſſimo ſtudio non facile quiſquam complectetur: ſed aut priorum maiori luce illuſtratorum, aut ampliatorum, aut plane etiam nouorum, qui diligentem indagationem antea effugerant, numeroſam offero multitudinem, adhibita religioſa cautione, ne vel minutias conjectando, vel minus neceſſaria coaceruando, vel exempla cumulando opus inutiliter creſceret: excipias tamen, velim, loca ex N. T. citata, quorum non contemnendam turbam adieci, ſi qua forte etiam Theologis horum commentariorum vtilitas foret: ex illis tamen, quae ſuperioribus abunde auctoritate ſtabilitis, tanquam cumulus accedunt, ſuis dumtaxat numeris deſignaui. Cur ad caput ſeptimum et octauum inprimis, rariores acceſſerint obſeruationes, cauſſam habeto. Ego in his plurima, ſicubi alias, quae notatu digna videbantur, animaduerteram, et in quibus doctiſſimum virum communi nonnunquam errore abripi videbam; ſed, quia intelligebam, longe aliam ea demonſtrandi, prolixioribusque argumentis, quam libelli huius magnitudo patiebatur, enodandi rationem poſtulare, huic operis parti ſuperſedere, quam rudem informemque rei pulcrae ſpeciem praebere malui, quamprimum per publica,

blica, quibus diſtringor, negotia licebit, peculiari commentario, quem de Doctrina Particularum Graecarum *paro, hunc hiatum* σὺν Θεῷ *abunde ſuppleturus.*

Ad ipſum quoque Vigerum diligentius attendens, praeter ea, quae prior editio dedit haud pauca ſane, in quibus eruditus ille humani quid paſſus videbatur, emendatrici manu ſanare conatus ſum. Conſule ſuper his indicem Auctorum.

Nihil admodum notaui, quod probata auctoritate non ſuffulſerim; quod vtinam Noſter feciſſet! non multa ſi non falſa, controuerſa ſaltem et dubia dediſſet, nec infirmioribus, quam aequum eſt, fundamentis nixas regulas praeſcripſiſſet. Vid. pag. 177, 182, etc.

In auctoribus citandis Budaei, vnde pleraque hauſit, exemplum ſecutus, ſcriptorum verbis ſua loca paſſim non aſſignauit, quae inueſtigare in opere ſaepe diffuſo improbus nec taedio carens labor fuit. Nec hunc quidem, vbi vtile viſum eſt, detrectaui, plurimisque, quae citat, exemplis ſua capita, paginas aut verſus, quo facilius linguae Graecae ſtudioſi conſulere poſſint ipſos ſcriptores, addidi, quo cum fructu, videſis pag. 217, 349, 469, 477, 491, 494, 513, 536, 581.

Reperire vero, quae prorſus vel neglecto, vel ſuppreſſo auctoris nomine, quaſi de propria penu ſiue integra, ſiue paucis commutatis, exempla profert, hoc opus, hic labor: nec quicquam hic praeter memoriam, dicendi characterem, aut fortunam ſuccurrere potuit. Contigit tamen non ſemel, vt Cap. V, Sect. 14, Reg. 2. Cap. VIII, 2, 8. Cap. VII, 13, 9. Cap. VIII, 5, 8. et Sect. 7, Reg. 10, 15, 19, 20, 23 et 25. et Sect. 8, Reg. 17. Cap. IX, 4, 11. et alibi ſaepius.

Tali

Tali apparatu inſtructior recentatus prodit Vigeri libellus, vt animaduerſionibus, quantum coniicio, quinta ſui parte auctioribus, paucae inueniantur paginae, in quibus non aliquid ſecundae hae curae praeſtiterint. Ne tamen pro creſcenti obſeruationum numero libri moles pretiumque increſceret, altera cura fuit inuenire, quo huic incommodo occurreretur, non imminuta priſtinorum characterum magnitudine. Typothetae id negotii datum eſt, vt talem typorum ſtructuram formaret, qua cuique paginae verſus, ſingulis verſibus quatuor accederent literae. Id eo valuit, vt magnitudo voluminis copioſa minus additamenta, quam reuera continet, polliceatur.

Denique indices quoque habes prioribus locupletiores, ſextum inprimis et ſeptimum, ita vt eorum, quae pulcre a Graecis dicta ſunt, tironibus lexici vicem facile praeſtare poſſint.

Haec editioni ſecundae praemiſeram: quid huic tertiae ſit praeſtitum, et, qua vel veſte nitidior, vel ſupellectili copioſior prodeat, paucis habeto. Librarium optatus ſecundae editionis, cuius omnia exemplaria expectatione citius iam erant diſtracta, ſucceſſus impulit, vt nouorum characterum formas pararet, quo comtius praelo exiret. Ii vt ſuperiores magnitudine excederent, voluit, faciliori laetiorique, vt aiebat, legentium vſui conſulturus, et nihilominus, coarctandis paginarum marginibus, curaturus, ne opuſculi, quod caeteroquin ſua debet commendare breuitas, moli nimium adderetur. Et ſane, niſi noua fuiſſent addita, quae ſupprimere eadem, qua ſupra motum me eſſe dixi, vetuit ratio, aut nihil, aut parum magnitudo creuiſſet libelli.

Tantum

Tantum quoque exemplarium numerum parandum curauit, vt minus ſit periculi, ne copia facile exhauriatur, quare opera quam maxime exacta vt in lucem haec prodirent, cupere ſe aiebat. Rogabat etiam, vt tertiam hanc editionem noua praefatione munirem. Ego vero, quae lectorem in ipſo opuſculi veſtibulo paululum morentur, neceſſaria, in duabus prioribus editionibus, ſatis multa monuiſſe me arbitror; nonnulla tamen, ne nihil cura haec tertia praeſtitiſſe videretur, quo minus adiicerem, ſubterfugere nolui.

Principio editionibus, Pariſienſi anni CIↃIↃCXLIV, *Leidenſi* CIↃIↃCLXXX, *Argentoratenſi* CICIↃCCVIII, *collatis, quae inter ſe diſcrepabant, diligenter notaui. Dein hanc editionem nouis idiotiſmis, quae olim et Vigeri, et meam diligentiam feſellerant, locupletaui, non data quidem, vt candide dicam, opera; ſed, arreptis quaecunque, quod et ſupra monitum, in legendis auctoribus ſe ſponte obtulerunt. Similis fortuna correxit quoque multis in locis ipſum auctorem, vbi ille vel humanum quid paſſus, vel non ſatis dilucide rem explicuiſſe, aut tetigiſſe viſus eſt. Exempla nulla adieci, niſi vel iis locis, quibus doctrina auctoritate nulla erat firmata: vel, vbi vnicum ſufficere non videbatur: vel, vbi idiotiſmi ratio poſtulabat: vel, vbi ſimilis idiomatis amplificatio neceſſaria habuit: vel denique, ſi nulla harum cauſa ſuberat, nuda loca, numerosque librorum, capitum verſuumque addidi, neglectis verbis, vt facile quiſque ipſos auctores conſuleret, neue libri moles citra neceſſitatem creſceret.*

Cur ad caput ſeptimum et octauum inprimis, frequentes minus, paene dixeram, nullae nouae obſeruationes

tiones reperiantur, rationem ſupra indicatam non repeto. Exſpectet patientiſſimus Lector, donec promiſſa olim Particularum Graecarum Doctrina *publici iuris fiat, miſertus hominis, grauiſſimis publici muneris curis obruti, et negotiorum ſpinis, quibuscum quotidie luctandum eſt, circumſepti, quae difficillima nodoſaque, quae particularum doctrina fert, meditanti vix ſubſeciuas horas concedit. Iniquis paene votis optaueram, vt nouum in recentando Vigero laborem in vnius anni ſpatium differre licuiſſet, intra quod tempus non vana ſpes affulgebat, fore vt Particularum foetus obſtetricia arte ſub communem adſpectum ederetur. Nunc, quod reliquum fuit otii, curandae huic editioni, indicibus ſeptem mutandis locupletandisue impendi debuit. Quod niſi improuiſum quid nouam ſpem diſiiciat, intra annum aut quod fortaſſe excurrat paulum, datam fidem σὺν Θεῷ praeſtare potero.*

Haec interim, Candidiſſime Lector, ſi a me nauata opera, ad propagandam linguae Graece cognitionem, quae ad reliquas ſcientias, Diuinarum quoque literarum puriorem intellectum, atque adeo ad ſplendidiſſimam illam omnium ſcientiarum reginam, viam atque aditum feliciorem aperiat, aliquid conferet, id eſt, quod pro virili adnixus ſum, et,

Praemia ſi ſtudio conſequar iſta, ſat eſt.

Tu meis laboribus fruere feliciter, et vale.

FRAN-

FRANCISCI VIGERI
PRAEFATIO.
IVVENTVTI
ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ
S.

Expreſſum hunc mihi, vel extortum libellum dicerem, niſi vel contritum hoc, iamque tralatitium praefandi genus, veritatis fidem eleuaret; vel, vtcunque res ceſſerit, non tam id oratione praedicandum mea, quam viuorum in teſtium conſcientia relinquendum putarem. Nunc cum eorum ad ſtudia voluntatem quoque meam adiunxerim, conſilii noſtri rationem paucis habe. Scribimus, non eruditis quidem, aut multa iam lectione maturis: diſcipulos ipſi nos facilius habeant, quam doctores: nec tamen plane nouis aut rudibus. Medium quoddam Lectoris ingenium quaerimus, hoc eſt, grammaticis praeceptionibus mollitum nonnihil ac ſubactum. Huic viam ſternimus ad maiora, non vocum immani congerie, quam inuidiam ab immenſis voluminibus, vel ipſa breviſſimi opuſculi ſpecies facile deprecatur: ſed eorum, vt vocamus, idiotiſmorum delectu, qui ſingulis in orationis parti-

partibus et occurrunt frequenter, et praecipuam quandam vim, atque elegantiam Graecae dictionis includunt. Ita enim ſe res habet, vt nonnullo quoque docendi vſu didicimus; Linguae omni, Graecaeque praeſertim, ſuus quidam eſt, ac ſingularis genius, et certis quaſi formulis illigatus: quem ſimul ac deprehendere coeperis, ames continuo, nec ante perſequi deſinas, quam aſſequare. Idem niſi te afflauerit, fruſtra ſudes, nec minus inani, quam moleſto labore iacteris neceſſe eſt. Huius ergo tibi veſtigia quaedam indicamus, eaque, vt ſperamus, nec leuia nimium, nec obſcura. Facem ad ea nonnunquam Budaeus praetulit, fateor. Quem enim adhuc, tantum hunc Gallograeciae Muſagetem δᾳδοῦχον *habuiſſe, aut poenituit aut puduit? Extabunt ſimilia quaedam in amplioribus aliorum ſpatiis. Ne id quidem admodum negauerim. Cur enim noua prorſus, et inaudita cudere ambitioſe velim, aut debeam, non video. Sed ea tamen, dum vel paſſim diſtracta, vel partem maximam parum explicata, vel tam alta mole conſepulta latent; ſit omnino, vix vt vnquam a tironibus aut videri poſſint, aut depromi. Eadem ſi vnum in faſciculum collecta fuerint, ſi breuius preſſiusque compacta, ſi digeſta commodius, ſi familiarius enucleata, vel manu, vel pera claudi potuerint, tam auide legi ſolent, quam facile comparari. Horum*

vt

vt deeſſet nihil efficere contendimus. Et erunt, opinor, praeter ordinem cultumque non pauca, quae nobis etiam, ſtudioque noſtro debeantur. Quod ſupereſt, tanti fuerit, Iuuentus optima, priusquam ad Graecorum Auctorum lectionem aſpires, totum hunc libellum ſemel iterumque decurrere. Ita enim euenire vulgo ſolet, vt praepropera feſtinatione legendi, multa praeteruoles, quae diligentiorem et oculum poſtularent et manum, quae tamen praeterita ſemel atque neglecta, et hoc quaſi damnata praeiudicio, vix vnquam abs te deinceps attentionis aliquid impetrare poſſunt. At poſtquam his vtcunque notionibus conſignata mens eſt, occurrentium imaginum ſimilitudine, cum excitatur afficiturque facilius, tum ad illas inter ſeſe componendas ſuauius inuitatur. Ex quo dici vix poteſt, quantum in poſterum ad iſta vel peruidenda lucis, vel retinenda firmitatis accedat. Et quidem multos videas, qui cum in legendo laboris plurimum operaeque conſumſerint, vix aliquot Demoſthenis periodos integro perpetuoque ſenſu contexere nouerint; confuſa quadam vocabulorum, vt loquuntur, notitia, vt re ipſa ſentiunt, perturbatione contenti. Quod enim illa ſententiae totius abſolutio ex quarundam ſaepe vocularum aut ſignificatione, aut collocatione apta ſit atque nexa; his vel omiſſis, vt fere fit, vel perperam intellectis, hiet ipſa

 proinde

proinde pendeatue neceſſe eſt. Cui malo, quod nec leue quidem, nec mediocre videri debet, libellus hic noſter commode, vt ſpero, facileque medebitur. Equidem praeſtare nolim, quae hoc etiam in genere obſeruanda videri poſſint, complexum eum eſſe omnia: temeritatis hoc eſſet, non fiduciae: polliceri tamen auſim, qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius, cuicuimodi eſt, ſupellectili paratus acceſſerit, eum per ſeſe, in caeteris prope omnibus, quae vel praeterierit memoria, vel iudicium reliquerit, et ſubodorandis ſagaciorem, et agnoſcendis oculatiorem futurum. Vale, ſtudioſa Iuuentus, et fruere.

INDEX

INDEX
CAPITVM ET SECTIONVM.

CAPVT I.

De Articulo praepoſitiuo Pag. 1

CAPVT II.

De ſubiunctiuo Articulo 24

CAPVT III.

De Nomine.

SECTIO

I. *De nomine in vniuerſum: ac primum de Subſtantiuo* 39
II. *De Adiectiuo, Comparatiuo, Superlatiuo, Numerali* 59
III. *De nominibus* ἀγαθὸς, ἄκρος, ἄλλος, ἄμφω, ἀνὴρ, ἀποφρὰς, ἄνθρωπος, ἀρετὴ, ἀρχὴ, αὐτόφωρος 75
IV. *De nominibus* ἀφορμὴ, βασιλεὺς, βούλημα, βία, δείλη, δῆλος, δίαιτα, δίκαιος, ἐξώλης, ἐπίδοξος, ἔργον, ἐτεὸν, ἕτοιμος 81
V. *De nominibus* ἵππος, ἱππογνώμων, ἴσος, καιρὸς, κακὸς, κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, κλοπὴ τῶν δημοσίων, κοινὸς, κατάχρεως, κυρία, προθεσμία, ἐρήμη, κύριος 93
VI. *De nomine* λόγος 103
VII. *De nominibus* μέρος, μοῖρα, μηδεὶς, μηχανὴ, μικρὸν καὶ μέγα, νεανικὸς 107
VIII. *De nominibus* ὁδὸς, οἰκονόμος, οἷος, ὀργὴ 116
IX. *De nomine* ὅσος 125
X. *De nominibus* οὖρος, παῖδες, εἰς πᾶσαν, πλόϊμος, πολιτεία, πολὺς, πρᾶγμα, πρᾶξις, πρόσχημα, πρόφασις, πρῶτα 133
XI. *De nominibus* σημεῖον, σῶμα, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥᾳδιούργημα, τέλος, τέχνη, τίς; et τὶς 141

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

XII. *De nominibus* τοσῦτον, φθόνος, χάρις, χεὶρ, χρεὼν Pag. 153
XIII. *De nominibus* χρῆμα, χρυσὸς, χώρα, ὥρα 156

CAPVT IV.

De Pronomine 163

CAPVT V.

De Verbo.

SECTIO

I. *De verbo Actiuo, Paſſiuo et Neutro* 179
II. *De idiotiſmis Indicatiui, Imperatiui, Optatiui et Subiunctiui propriis* 195
III. *De idiotiſmis Infinitiui, et temporum quorundam propriis* 201
IV. *De verbis* ἀγαπᾷν, ϛέργειν, ἀποχρῆν, ἀσπάζεσθαι, ἄγειν καὶ φέρειν, ἀπολαύειν 220
V. *De verbis* βέλομαι, γεννᾷν, τίκτειν, γίνεσθαι, γιγνώσκειν, διαχωρεῖν, διώκειν, φεύγειν, ἐπεξιέναι 226
VI. *De verbo* εἰμὶ 234
VII. *De verbis* εἰπεῖν, ἐλπίζειν, ἔλπεσθαι, ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, ἔοικα, ἔχειν 243
VIII. *De verbis* ἥκω, καταλαμβάνω, κεῖμαι, λανθάνω, μέλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴσθι, οἶμαι 257
IX. *De verbis* καταγινώσκειν, ὁμολογεῖν, ὀφλισκάνειν, παριϛάναι, πάσχειν, περιϊδεῖν, περιορᾷν 271
X. *De verbis* ποιεῖν, ποιεῖσθαι, πράττειν, προσποιεῖσθαι 280
XI. *De verbis* συγκροτεῖν, συῤῥηγνύναι, συμφρονεῖν, τιθέναι, τίθεσθαι, τυγχάνειν 293
XII. *De verbis* ὑβρίζειν, ὑπάρχειν, ὑπερβάλλειν, ὑποϛέλλεσθαι 305
XIII. *De verbis* φαίνομαι, φέρω 312
XIV. *De verbis* φθάνειν, φύειν, χαίρειν, χρᾶσθαι, χωρεῖν, ἐγχωρεῖν 318

CAPVT VI.

CAPVT VI.

De Participio.

SECTIO

I. *De participio in vniuerſum* Pag. 328

II. *De Participiis quibusdam in oratione abundantibus* 349

III. *De Participiis* ἀπολελειμμένος, ἀρχόμενος, γιγνόμενος, ἐχόμενος, ἐνδεχόμενος 355

IV. *De Participiis verborum* ὀνομάζω, παρέχω, περιέχω, ποιῶ, τελευτάω, τυγχάνω, ὑπάρχω, εἰμὶ 361

CAPVT VII.

De Aduerbio.

SECTIO

I. *De certis aliquot aduerbiorum terminationibus* 369

II. *De aduerbiis* ἀκριβῶς, ἄλλως τε καὶ, ἅμα 376

III. *De aduerbiis* ἀμέλει, ἀντικρὺ *et* ἄντικρυς 381

IV. *De aduerbiis* ἀραρότως, ἄρτι, ἀπαρτὶ, ἕως ἄρτι, ἀρτίως, ἀτεχνῶς, ἀτρέμα, ἀτρέμας, αὖ, αὖθις, αὖτε, αὐτίκα 385

V. *De aduerbiis* αὐτόθεν, εἶτα, ἔπειτα, ἔμπης 394

VI. *De aduerbiis* ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπὰν, ἐπειδὰν, ἐπιεικῶς 399

VII. *De aduerbiis* ἐπίπροσθεν, εὖγε, ἦ, ἧ, ἤδη, *cum aliis particulis compoſitis* 406

VIII. *De aduerbiis* μᾶλλον *et* μάλιϛα 414

IX. *De aduerbiis* μεταξὺ, μέχρι, μὴν, μόνον ȣ̓, μῶν, ναὶ, νὴ, νῦν, οἳ, οἴμοι, οἶγε, ὁμȣ̃, ὅμως 418

X. *De aduerbiis* ὅπη, ὅπȣ, ὅπως, ὁπόταν, ὅταν, ὅτε, ȣ̔́τω, ῥαδίως, ὄφρα, πάλιν, πὲρ, πρὶν, ῥα 429

XI. *De aduerbiis* πῶς, πȣ̃, τάχα, ὦ, *et iis, quibus approbamus aliquid aut improbamus* 443

XII. *De aduerbiis, quae praecipuam in negando vim ac ſuauitatem habent; ac nominatim de iis, in quibus* μὴ *praecedit* 451

XIII. *De aduerbiis* ȣ̓, *vel* ȣ̓κ, *et particulis cum iis coniunctis* 460

CAPVT VIII.

CAPVT VIII.

De Coniunctione.

SECTIO
I. *De coniunctione ἀλλὰ* Pag. 469
II. *De coniunctione ἂν, ſpectata in primo et ſecundo vſu* 478
III. *De tertio et quarto vſu eiusdem coniunctionis* 482
IV. *De coniunctionibus ἄρα, ἆρα, γε* 487
V. *De coniunctionibus γὰρ et δὴ* 492
VI. *De coniunctionibus εἰ, ἦν, ἂν, ἐὰν, et adiacentibus particulis* 502
VII. *De coniunctionibus τε, καὶ, cum particulis adiacentibus* 517
VIII. *De coniunctionibus μὲν et δὲ, cum adiunctis particulis* 531
IX. *De coniunctionibus ὅτι et τοίνυν* 546
X. *De coniunctione ὡς, cum adiunctis particulis* 555

CAPVT IX ET VLTIMVM.

De Praepoſitione.

SECTIO
I. *De praepoſitionibus ἀμφὶ, ἀνὰ, ἄνευ, ἀντὶ, ἀπὸ* 572
II. *De praepoſitionibus διὰ et εἰς* 584
III. *De praepoſitionibus ἐκ, vel ἐξ, et ἐν* 597
IV. *De praepoſitione ἐπὶ* 612
V. *De praepoſitionibus κατὰ, μετὰ, et σὺν* 629
VI. *De praepoſitione παρὰ* 643
VII. *De praepoſitionibus περὶ et πρὸ* 652
VIII. *De praepoſitione πρὸς* 659
IX. *De praepoſitionibus ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρὶς* 667

DE

DE

PRAECIPVIS

GRAECAE DICTIONIS IDIOTISMIS *

CAPVT I.

De articulo praepoſitiuo.

REGVLA I.

ARTICVLVS praepoſitiuus ad Nomen ſaepe ac Participium refertur, tametſi neutrum expreſſum eſt: vt τῆς Ἀσίας ἡ πρὸς τὰς ἀνατολὰς, id eſt, *pars Aſiae quae ad Orientem ſpectat;* vbi ſubauditur μερὶς, *pars*, vel πλευρὰ, *latus*, et Participium ἔσα, vel στρεφομένη [1], *conuerſa*, vel aliud ſimile. Ita neutrum τὸ vſurpari poſſit, intelligendo μέρος cum Participio eiuſdem generis [2].

Ad Nomen ac Participium refertur.

II. Eodem

* Perperam *Idiotiſmos* vocat Auctor, quae debebat dicere *Idiomata*, h. e. proprietates linguae. Nam idiotiſmus eſt locutio, ſeu forma orationis ſordida et plebeia. Z.

1 Repone rectius τετραμμένη. H. ſiue ὁρῶσα. Vtrumque expreſſum reperitur apud Thucyd. lib. II, p. 46. edit. Heruag. Πρῶτον μὲν ἔτεμον ταύτην, ἣ πρὸς Πελοπόννησον ὁρᾷ· ἔπειτα δὲ τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην. Sic apud eundem pag. 38 occurrit τὸ ὑπ᾽ ἀκρόπολιν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον, ſcil. μέρος, vti ipſe Vigerus ſtatim monet. Z.

2 Exemplum ſuppeditat Aeſchin. Socr. Dial. de Morte c. 3 init. Ὡς δὲ θᾶττον τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ᾔειμεν, *Cum autem cito per viam iuxta muros veniſſemus.* Vbi ſubauditur ὁδός. Ita quoque Arrian. lib. 3, cap. 18 de Exp. Al. Ἤιει σπουδῇ τὴν διὰ τῶν ὀρῶν,

Eodem ſenſu geminatur.

II. Eodem ſenſu hic Articulus eleganter geminatur [3]: vt ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *ſalutis viam inſiſtere*, vbi ſubauditur Participium φερούσης, vel ἀγούσης [4].

Cum aduerbio, et praepoſitione.

III. Eodem quoque modo cum Aduerbio, aut Praepoſitione iungi ſolet; tumque Aduerbium et Praepoſitio vice Nominis funguntur: vt ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν βασιλέων πάνυ [5], ſubauditur ὢν [6], *Rex regum maximus:* οἱ καθ' ἡμᾶς, ſubauditur ὄντες, *noſtri temporis homines.* Quo in genere vſurpantur maxime Aduerbia loci, vt ἄνω, *ſurſum*, κάτω, *deorſum;* temporis, vt πάλαι, *olim:* quantitatis, vt ἄγαν, ὑπεράγαν, id eſt, *nimium, excellenter, ſupra modum;* v. c. ἡ ἄνω βασιλεία, *coeleſte regnum*, οἱ πάλαι ἄνθρωποι, *priſci homines.*

Per montana citatim iter faciebat. At Articulus neutrius generis τὸ, ſequente Genitiuo, itidem ſuo Articulo veſtito, ſaepe nomen inuoluit ſine Participio, πρᾶγμα puta, vel πάθος, vel ſimile quid. Exemplum exhibet Plato in Parm. pag. mihi 136 in fine: Δοκῶ μοι ΤΟ' ΤΟΥ~ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι, *Videtur mihi accidiſſe id, quod Ibyceo equo.* Similiter Lucian. Demoſth. Enc. pag. 931 Δεδιέναι, μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι ΤΟ' ΤΟΥ~ Πρωτέως, *Timere, ne ad extremum idem mihi accidat, quod Proteo.* Pro quo Graeci etiam dicunt, πάσχω, ὅπερ ὁ Πρωτεύς. Vt Ariſtoph. in Nub. vſ. 1200

Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσι μοι παθεῖν,

Idem illis accidere mihi videtur, quod praeguſtatoribus. Plenius Plat. in Hipp. Mai. p. 286 lin. 11 Οὐ ταὐτὸ πείσεται, ὅπερ τὸ τῶν χυτρῶν τῷ τῶν παρθένων συμβαλλόμενον; *Nonne idem eueniet, ac ſi quis ollam cum virgine compa*r*et?* Nec adeo abhorret, quod Seruator diſcipulos docet de ficu, quae exaruerat, apud Matth. cap. XXI, 21 Οὐ μόνον ΤΟ' ΤΗ~Σ συκῆς ποιήσετε, *Non ſolum id, quod ficui accidit, facietis;* ſubaudi θαῦμα. Simile eſt et illud plurale τὰ cum ſecundo caſu: vt in Euang. Matth. cap. VIII, com. 33 Ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ ΤΑ' ΤΩ~Ν ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕ'ΝΩΝ, *Omnia nunciauerunt, et ea, quae daemoniacis contigerant.*

3 Sed non, niſi nomine expreſſo. Sic apud Arrian. de Exped. Alex. lib. VII, cap. 20 Ξὺν τριακοντόρῳ ἐκπεμφθεὶς ἐπὶ κατασκοπῇ τοῦ παράπλου, τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς Ἄραβας, *Cum naui triginta remorum miſſus ad explorandam nauigationem in Arabiam.* De idiomate ὡς ἐπὶ vid. infra ad Cap. VIII, ſect. 10, reg. 16.

4 Id quod et additur nonnunquam. Sic idem Arrianus, lib. cit. cap. 23 Κεῖται δὲ ἡ Ὑρκανία χώρα ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπὶ Βάκτρα φερούσης, *Sita porro eſt Hyrcania regio ad ſiniſtram viae ad Baɛtra ducentis.* H. Atque Ceb. Tab. cap. 10 reperitur, ὁδὸς ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα. It. Philo in de vita Moſis habet, ἡ πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγουσα ὁδός. Z.

5 Minus recte pro ὁ τῶν πάνυ βασιλέων.

6 Vel potius adiectiuum περιβόητος. Vide Cl. L. Bos Ellipſ. Gr. in hac voce.

7 Habet

homines. [*τὰ οἶκοι res domeſticae,* ſ. *patria;* huc refer quoque *ἐν τοῖς μάλιστα,* de quo infra ſub finem cap. VII, Sect. 8. Z.]

IV. Quod Latini dicunt, *alter quidem, alter vero,* Graeci, *ὁ μὲν, ὁ δὲ,* per omnes caſus: vt *τῶν ἡμῖν συμμαχέντων οἱ μὲν ῥαθυμῦσιν, οἱ δὲ ἀθυμῦσιν, ex ſociis noſtris alii torpent, alii deficiunt animo* [7]. Quo ſenſu nonnunquam Ὁ μὲν ὁ δὲ.

[7] Habet hic idiotiſmus locum inprimis in partitionibus: ſitque aliquando, vt ad maiorem perſonarum declarationem, ad quas referuntur hae particulae, ſuo quaeque membro, vel alterutro ſaltem, addatur. e. g. Arrian. de Exp. Alex. lib. I, pag. mihi 33, lin. 11 *Ξυνεχόμενοι γὰρ ἵπποι τε ἵπποις, καὶ ἄνδρες ἀνδράσιν, ἠγωνίζοντο·* ΟἹ ΜῈΝ *ἐξῶσαι ἀπάπαν ἀπὸ τῆς ὄχθης, καὶ ἐς τὸ πεδίον βιάσασθαι τὲς Πέρσας* ΟἹ ΜΑΚΕΔΌΝΕΣ· ΟἹ ΔῈ *εἶρξαι αὐτῶν τὴν ἔκβασιν,* ΟἹ ΠΈΡΣΑΙ, *Equi enim equis, et viri viris conſerti confligebant, Macedones quidem omnino arcere a ripa, et Perſas in campum repellere nitentes; Perſae vero exitu illos prohibere.* Ariſtot. Polit. lib. II, cap. 8 *Ἔχει δὲ ἀνάλογον ἡ Κρητικὴ τάξις πρὸς τὴν Λακωνικήν· γεωργῦσί τε γὰρ τοῖς μὲν Εἵλωτες, τοῖς δὲ Κρησὶν οἱ Περίοικοι, In hoc Cretenſium cum Lacedaemoniorum inſtitutione conuenit, quod apud hos Helotes, apud illos Perioeci agros colunt.* Nec minus elegans hic eſt Helleniſmus articulorum *ὁ μὲν, ὁ δὲ,* vbi non de pluribus, ſed de vna tantum re ſermo eſt; ſignificantque hac acceptione varios rei, de qua agitur, reſpectus aut partes; v. g. apud Platonem in Phaedro pag. mihi 255, lin. 24 Ἡ *τῦ ῥεύματος ἐκείνε πηγὴ* (quae hic interponuntur, breuitatis gratia omitto) Ἡ ΜῈΝ *εἰς αὐτὸν ἔδυ,* Ἡ ΔῈ *ἀπομεστεμένε, ἔξω ἀποῤῥεῖ, Fluxus illius fons partim in ipſum ingreſſus eſt, partim, quum exuberat, extra fluit.* Hic ſi verteremus: *Fl. ill. fons alter quidem in ipſ. ingr. eſt, alter vero, q. ex. ext. fl.* mentio videretur fieri non de vno, ſed de duobus fontibus. Et lib. V de Rep. pag. 475, lin. 15 *Ἆρ' ὖν ἄν τινος ἐπιθυμητικὸν λέγομεν, παντὸς τῦ εἴδες τέτε φήσομεν ἐπιθυμεῖν; ἢ* ΤΟΥ͂ ΜῈΝ, ΤΟΥ͂ ΔῈ *ὔ; An, ſi quem cuiuſpiam rei cupidum dicimus, totam hanc ſpeciem eum cupere dicemus, an vero eius partem cupere, partem non cupere?* Aliquando, omiſſo articulo, ex praemiſſis alterum repetitur. Thucyd. lib. I, cap. 84 *Πολεμικοί τε καὶ εὔβελοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα·* ΤῸ ΜῈΝ, *ὅτι αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία.* ΕΥ͂ΒΟΥΛΟΙ ΔῈ, *ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι, Propter modeſtiam bellicoſi et circumſpecti ſumus: bellicoſi quidem, quia verecundia plurimum habet modeſtiae, et verecundiae fortitudo: circumſpecti vero, quia ad legum contemtum minus ſumus inſtituti.* Similiter apud Herodot. in Terpſ. cap. 94, vbi ſe mutuo bello petere dicuntur *Μιτυληναῖοί τε καὶ Ἀθηναῖοι.* ΟἹ ΜῈΝ *ἀπαιτέοντες τὴν χώρην·* ἈΘΗΝΑΙ͂ΟΙ ΔῈ, et quae ſequuntur. *Mitylenaei et Athenienſes; illi repetentes regionem; hi* etc. Rarius *ὁ μὲν* in priori membro omittitur citra vllam praecedentis vocabuli

quam genitiuus partitionis tranſit in caſum articuli: vt in exemplo allato, *οἱ συμμαχοῦντες* pro *τῶν συμμαχούντων* [8]. Recte

repetitionem. Pauſanias in Eliacis libro poſteriori, vbi vergit ad finem: *Θεῶν δὲ ἱερὰ ἐν Κυλλήνῃ, Ἀσκληπιοῦ*, ΤΟ' ΔΕ' *Ἀφροδίτης ἐστίν; Cyllenae deorum ſunt templa, alterum Aeſculapii, Veneris alterum.* At *ὁ δὲ*, vel plurale *οἱ δὲ*, non praecedente *οἱ μὲν*, reddendum aliquando, *Nonnulli, Alii*, vel, *ſunt, qui.* Arrian. de Exp. Alex. lib. I, cap. 11 in initio: *Τὸν ἀγῶνα ἐν Αἰγαῖς διέθηκε τὰ Ὀλύμπια.* ΟΙ' ΔΕ' *καὶ ταῖς Μούσαις λέγουσιν ὅτι ἀγῶνα ἐποίησεν, Certamen Olympicum apud Aegas conſtituit. Sunt etiam, qui cum Muſis ludos feciſſe dicant.* Adde Hiſtor. Ind. cap. 24 in fine: *Ἐσθῆτα δὲ ἐφόρεον δέρματα θήρεια·* ΟΙ' ΔΕ' *καὶ ἰχθύων τῶν μεγάλων τὰ παχέα, Vice veſtium geſtabant ferarum tergora: nonnulli etiam grandium piſcium craſſiores pelles.* Aliquando tamen, inquam, ita reddendum eſt: non ſemper. Nonnunquam enim *οἱ μὲν*, in priori membro omnino ſubaudiendum relinquitur, vbi plura per antitheſin opponuntur. Egregium habet exemplum Plut. *περὶ παιδ. ἀγωγ.* *Τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις οἱ πατέρες νήφειν παραινοῦσιν·* ΟΙ' ΔΕ' (ſcil. *κόλακες*) *μεθύειν· σωφρονεῖν*, ΟΙ' ΔΕ' *ἀσελγαίνειν· φυλάττειν*, ΟΙ' ΔΕ' *δαπανᾶν· φιλεργεῖν*, ΟΙ' ΔΕ' *ῥαθυμεῖν. Liberis diuitibus patres ſobrietatem commendant; hi (adulatores) ebrietatem: illi temperantiam; hi libidinem: illi parſimoniam; hi prodigalitatem: illi diligentiam; hi ignauiam.* Eſt et vbi *τοῦ οἱ μὲν* diſſimulati vice fungitur, *τινὲς, πολλοὶ*, vel huic quidpiam ſimile. Ita Aeſchines de falſ. legat. pag. 258, lin. 39 *Ἐξ ὧν αὐτὰς ἀνῃρήκασι* ΤΙΝΕΣ, ΟΙ' ΔΕ' *καὶ δημοσίᾳ ἐτελεύτησαν, Quorum aliquot ſibi mortem conſciuerunt, alii publico ſupplicio perierunt.* [Xenoph. Hiſt. Gr. IV, 5, 14 *Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεὶ ἠκοντίζοντο, καὶ* Ο' ΜΕ'Ν ΤΙΣ *ἐτέτρωτο*, Ο' ΔΕ' *καὶ ἐπεπτώκει* etc. Z.] Dicunt etiam in priori membro *οἱ μὲν*, et in poſteriori *οἱ δέ τινες*, vel *ἤδη δέ τινες.* Vtrumque habet Plut. *περὶ παιδ. ἀγ.* ΟΙ' *μὲν γὰρ αὐτῶν κόλακας καὶ παρασίτους ἀναλαμβάνουσι*, ΟΙ' ΔΕ' ΤΙΝΕΣ *ἑταίρας καὶ χαμαιτύπας λυτροῦνται* . . . . . ἬΔΗ ΔΕ' ΤΙΝΕΣ *καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν, Illorum enim alii adulatores et paraſitos ſibi adiungunt, alii meretrices et vilia ſcorta redimunt; ſunt qui maioribus ſeſe vitiis adſtringant.* At *οἱ δὲ*, neque praecedente, neque intellecto *οἱ μὲν*, nihil cum *οἱ μὲν, οἱ δὲ* diſtributiuis habet commune, quando abſolute ponitur pro *οἱ ἄνθρωποι.* Rara ſunt exempla. Vtitur Lycophron, loquens de diluuio vſ. 81

Ὅτ' ἠμάθυνε πᾶσαν ὀμβρήσας χθόνα
Ζηνὸς καχλάζων νασμὸς, οἱ δὲ πρὸς πέδῳ
Πύργοι κατηρείποντο, ΤΟΙ' ΔΕ' *λουσθίαν*
Νήχοντο μοῖραν πραμμάτων δεδορκότες.

Vbi *τοὶ δὲ* Ionice et poetice pro *οἱ δὲ*, et hoc pro *οἱ ἄνθρωποι. Quum vaſtabat omnem tellurem imbribus Iouis ſonantis diluuium, et turres humi cadebant, et homines natabant vltimum fatum ante oculos videntes.*

8 Exemplum eſt apud Thucydidem, lib. III, cap. 105 ΟΙ' *δὲ Ἀκαρνᾶνες*, ΟΙ' ΜΕ'Ν *ἐς Ἄργος ξυνεβοήθουν*,

Recte tamen dicitur, *εἷς μὲν, ἕτερος δὲ*, id eſt, *alter quidem, alter vero;* gallice, *l'un, l'autre.* Demoſth. pro Cor. Δύο δὲ καὶ μεγάλα, ἓν μὲν, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἴσων ἀγωνίζομαι, ἕτερον δὲ, etc., id eſt, *Tum duo praeſertim, quae ſane magna ſunt; alterum, quod non aequalibus de rebus contendam, alterum*, etc. [9]

. V. Idem

ξυνεβοήθουν, ΟἹ ΔῈ etc. Pro Τῶν δὲ Ἀκαρνάνων οἱ μὲν. *Acarnanes autem partim Argos contendebant ſuppetias laturi, partim* etc. Et Lucian. in Conuiu. tom. III, pag. 432, lin. 23 [ed. Amſt.] ΟἹ ΠΑΡΌΝΤΕΣ δὲ, ΟἹ ΜῈΝ ᾔδοῦντο, ΟἹ ΔῈ ἘΓΈΛΩΝ, *Praeſentes vero partim pudebat, partim ridebant.* Pro τῶν παρόντων. Et hoc Latini imitati ſunt. Ita Salluſtius B. C. cap. 2 init. *Igitur initio* reges diverſi, pars *ingenium, alii corpus exercebant.* Et Virg. Aen. XII, vſ. 277

At FRATRES, animoſa phalanx, accenſaque luctu,
PARS gladios ſtringunt manibus, PARS miſſile ferrum
Corripiunt. —

Adde Val. Flacc. lib. III, vſ. 462

ILLI alacres, PARS arma locans: PARS ardua celſis
Inſternunt tabulata thoris. —

Suet. in Veſp. cap. 8 *MILITES, PARS victoriae fiducia, PARS ignominiae dolore, ad omnem licentiam audaciamque proceſſerant.* At nemo Romanorum dixerit: *Milites, pars illorum:* et ſane apud Graecos quoque rara auis. Ita tamen Lucian. Dial. Ven. et Cupid. genitiuum pronominis addit, ad praecedentem nominatiuum relatum: ΟἹ ΚΟΡΥΒΑΝΤΕΣ δὲ, inquit, Ὁ ΜῈΝ ΑΥ̓ΤΩ͂Ν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Ὁ ΔῈ etc. *Corybantum alius incidit ſibi brachium, alius* etc. Idem Dial. Iunon. et Laton. ΟἹ δέ σοι ΠΑΙ͂ΔΕΣ, Ἡ ΜῈΝ ΑΥ̓ΤΩ͂Ν ἀῤῥενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας· Ὁ Δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι etc. *Ad liberos tuos quod attinet, horum altera vltra modum maſcula et montiuaga, denique in Scythiam profecta omnes ſciunt, quae voret hoſpites mactans, Scythasque, qui et ipſi humana carne veſcuntur, imitetur: Apollo vero prae ſe fert, cuncta ſe ſcire.* Audacius eſt illud Aeliani in initio capitis 16. Lib. X, V. H. Πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν, ΟἹ ΔῈ ΟΥ̓ΔΕΙ͂Σ αὐτῷ προσεῖχον, *Multos adhortatus eſt ad Philoſophiam; At eorum nemo ei obtemperauit.* Pro τῶν δὲ οὐδεὶς προσεῖχεν.

9 Dicitur etiam ὁ εἷς καὶ ὁ ἕτερος. Matth. VI, 24 Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν, ἢ γὰρ ΤῸΝ ἝΝΑ μισήσει, ΚΑῚ ΤῸΝ ἙΤΕΡΟΝ ἀγαπήσει, ἢ ἙΝῸΣ ἀνθέξεται, ΚΑῚ ΤΟΥ͂ ἙΤΈΡΟΥ καταφρονήσει, *Nemo poteſt duobus ſeruire dominis; nam vel alterum odio habebit*, et *alterum diliget; vel alteri adhaerebit*, et *alterum aſpernabitur.* Item ὁ εἷς, ὁ δὲ ἕτερος, in Euang. Luc. VII, 41 Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι· Ὁ ΕἿΣ ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, Ὁ ΔῈ ἝΤΕΡΟΣ πεντήκοντα.

Cum praepoſ. κατά.

V. Idem Articulus in omni genere, cum praepoſitione κατὰ elegantes habet ſignificatus: vt τὰ καθ᾽ ἡμᾶς, *res noſtri temporis* [10]: τὸ καθ᾽ ὅλον, *in vniuerſum*, vel *quicquid vniuerſe*

πεντήκοντα, *Duo erant debitores cuidam foeneratori, alter debebat denarios quingentos, alter quinquaginta.* Pro iiſdem et inueniāś Matth. cap. XXIV, 40 et 41 ὁ εἷς καὶ ὁ εἷς. Τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ· ὁ εἷς παραλαμβάνεται, καὶ ὁ εἷς ἀφίεται. Δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλωνι· μία παραλαμβάνεται, καὶ μία ἀφίεται, *Tunc duo erunt in agro, quorum alter accipietur, alter dimittetur. Duae molentes in piſtrino, quarum altera accipietur, altera dimittetur.* Eodem modo Ariſtoteles lib. Eth. VI, cap. 1 ait, eſſe δύο τὰ λόγον ἔχοντα, ἝΝ μὲν, ᾧ θεωροῦμεν τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων, ὧν αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν· ἝΝ δέ γε, ᾧ τὰ ἐνδεχόμενα, *Duas animae rationalis partes, alteram, qua conſideramus talia, quorum principia alio modo ſe habere non poſſunt, alteram, qua contingentia.* De participii ἐνδεχόμενον vſu infra dicetur, Cap. VI, Sect. 3, Reg. 14. Caeterum ὁ μὲν, ὁ δὲ longe vſitatius eſt. H. Adde et *elegantius.* Nam quae exempla ex Nou. Teſt. allata modo ſunt, ſapiunt ebraiſmum. vid. Vorſt. de Ebraiſm. cap. VII, pag. 180. Caeterum εἷς μὲν, εἷς δὲ apud Graecos puros occurrit. Nam praeter locum Ariſtotelis laudatum, idem quoque reperitur in eiuſdem Rhet. II, 20 Παραδειγμάτων ἄδη δύο ἐστιν· ἝΝ ΜΈΝ γάρ ἐστι — ἝΝ ΔῈ τὸ αὐτὸ ποιεῖν. Τούτου δ᾽ ἝΝ ΜΈΝ, παραβολή· ἝΝ ΔῈ, λόγοι. Ap. Xen. Cyrop. I, 2, 4 in oratione quadrimembri reperitur ἓν μὲν — ἓν δὲ — ἄλλο — ἄλλο. Praeterea poſt ὁ μὲν ſolet poni ἕτερος δέ τις, et caetera membra coniunguntur per ὁ δὲ, v. c. Ariſtoph. Plut. vſ. 162 ſqq. Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ (ſermo eſt de Pluto) καὶ σοφίσματα ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐσθ᾽ εὑρημένα. Ὁ ΜΈΝ γὰρ αὐτῶν σκυτομεῖ, — ἝΤΕΡΟΣ ΔΈ χαλκεύει ΤΙΣ, Ὁ ΔΈ τεκταίνεται, Ὁ ΔΈ χρυσοχοεῖ, — Ὁ ΔΈ λωποδυτεῖ, Ὁ ΔΈ κναφεύει ΤΙΣ, Ὁ ΔΈ etc. It. ὁ δὲ ἕτερος ſine τις: vt Xenoph. de Re Equeſt. X, 6. Τούτων δὲ ἔσω Ὁ ΜΈΝ λαιὸς — Ὁ ΔΈ ἝΤΕΡΟΣ etc. Inſolentius eſſe videtur μὲν οἱ — δὲ οἱ, Xenoph. Mem. III, 1, 8 ἵνα ὑπὸ ΜΈΝ ΤΩ͂Ν ἄγωνται, ὑπὸ ΔΈ ΤΩ͂Ν ὠθῶνται. Thucyd. III, 61 νῦν δὲ πρὸς ΜΈΝ ΤᾺ ἀντειπεῖν δεῖ, ΤΩ͂Ν ΔΈ ἔλεγχον ποιήσασθαι. Z.

10 Nam κατὰ cum Accuſatiuo hunc vſum habere, dicetur infra ad Cap. IX, Sect. 5, Reg. 8. Alias τὰ καθ᾽ ἡμᾶς ſunt res, caſus, vel in ſumma ea omnia, quae nobis accidunt. Ita claudit Thucydides caput 138, libri 1 ΤᾺ ΚΑΤᾺ ΠΑΥΣΑΝΊΑΝ τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, λαμπροτάτους τῶν καθ᾽ ἑαυτοὺς Ἑλλήνων, οὕτως ἐτελεύτησεν, *Res Pauſaniae Lacedaemonii, et Themiſtoclis Athenienſis, illuſtriſſimorum Graecorum ſuae aetatis, hunc exitum habuerunt.* Lib. II, Macchab. cap. 15, com. 37 ΤΩ͂Ν οὖν ΚΑΤᾺ ΝΙΚΆΝΟΡΑ χωρησάντων οὕτω, *Rebus igitur Nicanoris ita cedentibus.* Ep. Pauli ad Philipp. I, 12 Γινώσκειν δὲ ὑμᾶς βούλομαι, ἀδελφοί, ὅτι ΤᾺ ΚΑΤ᾽ ἘΜῈ μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν, *Scire*

vniuerſe fit: οἱ καθ' ἕνα, *un à un* [h. e. *ſinguli*, v. c. Aelian. V. H. II, 1, vbi opponitur, τοῖς ἠθροισμένοις. Z.] vt οἱ καθ' ἕνα πορευόμενοι ϛρατιῶται, *milites ſigillatim incedentes:* αἱ κατὰ μίαν, *vne à vne:* οἱ καθ' ἕκαϛον, *ſinguli.* [Plura

Scire autem vos volo, fratres, meos caſus magis ad profectum euangelii eueniſſe. [Herodian. III, 1, 17 Ὁ Νίγρος ἐξήρτυε ΤΑ' ΚΑΘ' ἙΑΥΤΟ'Ν, h. e. τὰ ἑαυτοῦ, ſcil. πράγματα, *res ſuas*, quae ad ſuam ſalutem pertinebant, ſuas opes, ordinauit Niger. Z.] Item ad Coloſſ. IV, 7. Pro eodem dicitur etiam τὰ περὶ ἡμᾶς. Plut. in Vit. Cic. pag. 872 init. Ἅμα τῷ πυθέσθαι ΤΑ' ΠΕΡΙ' ΛΕ'ΝΤΛΟΝ καὶ ΚΕ'ΘΗΓΟΝ, *Simul ac audierant caſum Lentuli et Cethegi.* [Τὰ περὶ Θηβαίους, *ſtatus in quo res ſunt Thebanorum.* Iſocrat. Or. ad Phil. Τὰ ἀμφὶ τὴν Ἑώαν, *res orientis*, Zoſim. 1, 37. Z.] At ſi pro neutro τὰ dicas in maſc. gen. οἱ, longe alius eſt ſenſus, et ſignificat *vnum tantum illum Lentulum vel Cethegum.* Ita Dionyſ. Halic. de Iſocrate loquens: Πεφυρμένην δὲ παραλαβὼν τὴν ἄσκησιν τῶν λόγων ὑπὸ ΤΩ'Ν ΠΕΡΙ' ΓΟΡΓΙ'ΑΝ καὶ ΠΡΩΤΑΓΟ'ΡΑΝ, *Cum confuſam accepiſſet dicendi exercitationem a Gorgia et Protagora.* Idem vſus eſt huius Accuſatiui cum Praepoſitione ἀμφὶ· vt οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, *Socrates*· οἱ ἀμφὶ Ἀλέξανδρον, *Alexander.* Eſtque fere nihil frequentius apud auctores, praeſertim Attice ſcribentes. Ita Aelian. V. H. lib. I, cap. 13 init. Ἐπετίθεντο τῷ Σωκράτει καὶ ἐπεβούλευον ΟΙ' ἈΜΦΙ' ΤΟ'Ν ἌΝΥΤΟΝ, *Adoriebatur Socratem et inſidiis petebat Anytus.* Eodem modo apud Hom. Il. Γ, vſ. 146

ΟΙ' δ' ἈΜΦΙ' ΠΡΙ'ΑΜΟΝ καὶ ΠΑ'ΝΘΟΟΝ, ἠδὲ ΘΥΜΟΙ'ΤΗΝ,

Ipſe autem Priamusque, et Panthous, atque Thymoetes.

Etiam in feminino genere dixit Ioannes in Euang. cap. XI, com. 19 Ἐληλύθεισαν πρὸς ΤΑ'Σ ΠΕΡΙ' ΜΑ'ΡΘΑΝ καὶ ΜΑΡΙ'ΑΝ, *Venerant ad Martham et Mariam.* Sed et feminae praemittit Articulum maſculini generis Heliodorus lib. I Aethiop. cap. 8 Τὴν ἐρημίαν τῶν ὀχλησάντων εὐπορίαν εἰς θρήνους ΟΙ' ΠΕΡΙ' ΤΗ'Ν ΚΟ'ΡΗΝ ἐλάμβανον, *Tumultuantium abſentiam, datam ſibi ad lamenta occaſionem virgo arripuit.* Et cap. 3 ΟΙ' μὲν ἈΜΦΙ' ΤΗ'Ν ΚΟ'ΡΗΝ δεύτερον ἤδη ἡλίσκοντο, *Et virgo quidem iterum capta iam eſt.* Negligunt quandoque articulum Poetae. Sic idem li. Ζ, vſ. 436

ἈΜΦ' ΑἼΑΝΤΕ ΔΥ'Ω, καὶ ἀγακλυτὸν ἸΔΟΜΕΝΗ͂Α.
Ἠδ' ἈΜΦ' ἈΤΡΕΙ'ΔΑΣ, καὶ Τυδέος ἄλκιμον ΥἹΟ'Ν.

Aiacesque duo, Idomeneus celeberrimus, ipſi
Nec non Atridae, et Tydei fortiſſima proles.

Conferatur lib. Β, vſ. 81 et ſqq.

ἈΜΦΙ' τε ΝΕΣΤΟΡΙ'ΔΗΝ ΘΡΑΣΥΜΗ'ΔΕΑ, ποιμένα λαῶν,
Ἠδ' ἈΜΦ' ἈΣΚΑ'ΛΑΦΟΝ, καὶ ἸΑ'ΛΜΕΝΟΝ υἷας Ἄρηος,
ἈΜΦΙ' τε ΜΗΡΙΟ'ΝΗΝ, ἈΦΑΡΗ͂Α τε, ΔΗΙ'ΠΥΡΟ'Ν τε,

 Ἠδ'

[Plura exempla huc pertinentia reperies infra, ſub finem capitis primi. Z.]

VI. Ad-

Ἠδ᾽ ἈΜΦΊ Κρείοντος υἱὸν ΛΥΚΟΜΉΔΕΑ δῖον.

Et Neſtorides Thraſymedes, paſtor populorum, et Aſcalaphus, et Ialmenus, filii Martis, et Meriones, et Aphareus, et Deipyrus, et Creontis filius Nicomedes nobilis. Non ſemper tamen vnus ille intelligitur, ſed quandoque etiam comitatus eius. Sic diſtinguuntur ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ἀμφ᾽ αὐτὸν, apud Arrian. lib. II, cap. 10 Καὶ ταύτῃ μὲν ἐνίκα λαμπρῶς ἈΛΈΞΑΝΔΡΟΣ τε καὶ ΟἹ ἈΜΦ᾽ ΑΥΤΌΝ, *Et hic quidem celebrem victoriam reportauit Alexander cum ſuis.* Adde Act. Apoſt. XXI, 8 Ἐξελθόντες ΟἹ ΠΕΡῚ ΤῸΝ ΠΑΥ͂ΛΟΝ ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν. Vbi ex prima plurali diſtincte cognoſcimus, non Paulum ſolum, ſed et ipſius comites intelligi: *Egreſſi vna cum Paulo venimus Caeſaream.* H. Cum vulgo non ſatis ſubtiliter de forma οἱ περὶ ſeu ἀμφὶ τινὰ, ſcil. ὄντες praecipi videatur: tironum gratia ſummam rei breuiter tradere conabor. Primum non Poetae ſolum, ſed proſaici quoque ſcriptores promiſcue dicunt οἱ περὶ ΤῸΝ Πλάτωνα, et οἱ περὶ Πλάτωνα, neglecto articulo, vti patebit exemplis ſtatim afferendis. Deinde de ſenſu formulae tenenda ſunt haec: apud auctores bonae graecitatis duplex tantum ſubiecta eſſe illi animaduertitur poteſtas. *Primum* enim dicitur in eo, qui ob dignitatem aliquam nominatur cum ſuis, ſociis aut comitibus, vid. Cel. Erneſt. ad Xenoph. Mem. I, 1, 18, vbi eſt οἱ ἀμφὶ Θράσυλλον καὶ Ἐρασινίδην, h. e. *Thraſyllus et Eraſinides cum collegis.* Huc pertinent alia exempla, vt Palaeph. Fab. XIV οἱ περὶ Ἀταλάντην, h. e. *Atalanta cum Melanione ſuo:* οἱ ἀμφὶ Ὀδυσῆα *Vlyſſes cum ſuis*, Odyſſ. γ′, 163 οἱ ἀμφὶ Αὐτολύκον, *Autolycus cum patre*, Xen. Symp. 1, 3 οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, *Socrates et qui cum eo erant*, ib. §. 7 οἱ ἀμφὶ τὸν Ἄνυτον. Aelian. V. H. II, 13 ſeu οἱ ἀμφὶ Ἄνυτον, ſine articulo, Plat. Apol. 7, h. e. *Anytus cum caeteris Socratis accuſatoribus, Melito et Lycone:* οἱ περὶ τὸν Ἰωάννην, *Ioannes cum latronibus ſuis*, Ioſeph. B. I. VI, 2. *Deinde* non niſi eum ſignificat, qui nominatur diſerte; qui modus loquendi fere conuenit figurae Latinorum, vbi nomen plurale ponitur pro ſingulari, v. g. *Platones*, pro *Plato.* Sic οἱ ἀμφὶ Πρίαμον etc. Iliad. γ′, 146 eſt *Priamus:* οἱ ἀμφὶ Καινέα, Δρύαντα etc. Heſ. Scut. Herc. 179-188 οἱ ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα καὶ Σιμμίαν καὶ Φαίδωνα, Ael. V. H. 1, 16. οἱ περὶ Θηραμένην καὶ Καλλίξενον, Aeſchin. Dial. III, 12 οἱ περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον, ib. III, 20. οἱ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Χρύσιππον καὶ Πυθαγόραν, φίλοι, Lucian. Pſeudom. Apud Herodotum occurrunt οἱ περὶ τὰς Κορινθίας, h. e. *Corinthii:* apud eundem lib. I, p. 12, lin. 21 edit. Camerar. verbum in numero ſing. additur, id quod rarius reperitur alias, et emendatiores editiones hic quoque exhibent ἀπικνέονται et ἔθεντο· οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος, ἤισαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐς τὠυτὸ συνιόντες, ἈΠΙΚΝΈΕΤΑΙ ἐπὶ παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρὸν, καὶ ἀντία ἜΘΕΤΟ τὰ ὅπλα. Huc nonnulli male referunt formulam τὰ

περὶ

VI. Aduerbium νῦν, et Participium neutrum ἔχον cum praepoſitiuo neutro [11], vel vno verbo τουνυνέχον, ſignificat *nunc:* vt τουνυνέχον ἐν ἀγαθαῖς γίνομαι ταῖς ἐλπίσι, *nunc quidem optima ſpe viuo.* τουνυνέχον.

VII. Ὅδε, ἥδε, τόδε, repetito praepoſitiuo articulo, Attice pro οὗτος vſurpatur: vt ὅδε ὁ ἄνθρωπος, *hic homo:* nec vnquam niſi vtcumque demonſtrando. Saepe autem δί acutum, pro δὲ enclitico vſurpatur [apud Atticos Z.]; at fere cum maſculino tantum, ὁ, vel neutro τὸ, quod tunc accentu caret: ſic ὁδὶ pro ὅδε, et τοδὶ, pro τόδε· vix autem, ἡδὶ pro ἥδε. Demoſth. pro Cor. Διόπερ ταῦτ' ἔγραφεν ὁδὶ περὶ ἐμοῦ, *Quare haec ille ſcripſit, vel decreuit mea cauſa* [12]. ὅδε, ἥδε, τόδε.

[Ipſe

περὶ τινὰ pro τὶς, quia vtraque forma differt ratione ellipſeos et ſenſus. Etſi enim concedo, veluti illud Charitonis I, 8 τὰ περὶ Καλλιῤῥόην poni pro ἡ Καλλιῤῥόη, vti interdum in aliis fit, v. c. τὰ τῆς μοίρας, pro ἡ μοῖρα etc. tamen non ſemper et vbique hanc vim habet. Saepe enim *res alicuius, ſtatum* ſignificat, vt illud Iſocratis Or. ad Phil. p. m. 167 τὰ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, eſt *conſilium*, ſeu *res geſtae Alcibiadis*, ſicut paulo ante ibidem τὰ περὶ Θηβαίους ſunt *res ſtatusque Thebanorum.* Sic apud Thucydidem τὰ ἀμφὶ ἄριστον non tam ipſum eſt prandium, quam quae ad prandium parandum pertinent. His duabus ſignificationibus, inprimis apud poſteriores Graecos, acceſſit *tertia*, qua tantum amici aut comites intelliguntur eius, qui nominatur, adeo vt is ipſe, qui nominatur, excipiatur. V. c. οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον Ael. V. H. XII, 64 ſunt Alexandri duces, qui, Alexandro mortuo, contenderunt de imperio. Huc pertinent alia: vt οἱ περὶ τινὰ θεράποντες, Herodian. I, 6, 22; οἱ περὶ τὸν Κόμμοδον, ibid. I, 9, 15; Κλεανδρός τε καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ibid. I, 13, 12; οἱ περὶ τὸν Ἀλβῖνον φίλοι, ibid. III, 5, 9; οἱ περὶ τὸν Ἐμεσηνὸν Ἀντωνῖνον, Zoſim. I, 10, h. e. *factio Emeſeni Antonini.* Quae formula ibi permutatur cum οἱ τοῦ Μακρίνου στρατιῶται, it. οἱ σὺν τῷ Δεκίῳ, ib. I, 22; οἱ σὺν τῷ Γάλλῳ, ib. I, 41. Adde, οἱ περὶ τὸν Φλωριανὸν, ib. I, 65, et αἱ περὶ σφᾶς δυνάμεις, h. e. *copiae ipſorum*, ib. II, 18. Z.

11 Ita fit τὸ νῦν ἔχον. Exemplum quaere apud Plut. Ἐρωτικ. init. et in libr. Tobiae, cap. VII, 11. Intelligo praepoſitionem κατὰ, cuiusmodi ellipſes plures notaui in fine huius capitis. Et inde conſtat, participium illud ἔχον non eſſe ſuperuacaneum, vt ſcribit Steph. ad Corinth. art. 70, ſed notare aliquam conditionem, vid. Noſtrum Cap. V, Sect. 7, Reg. 9 et ſic τὸ νῦν ἔχον, perinde eſt, acſi dicas, ὡς νῦν ἔχει τὰ πράγματα, *Vt res ita nunc ſe habent.* H. Ad ellipſin non eſt quod confugiamus, cum potius nominatiui abſoluti ſint ſtatuendi. Recte enim Cel. Ern. monuit ad Xen. Mem. I, 3, 2. Atticos inprimis omnes caſus conſequentiae adhibere. Z.

12 Articulus hic etiam abſque vlla ſyllabica adiectione cum participio conſtructus, ponitur pro

pro ὅτος. [Ipſe ſimplex articulus locum pronominis ὅτος ſuſtinet non modo apud Ionicos auctores fere ſemper, ſed etiam interdum apud Atticos, v. c. in illo τὸν καὶ τὸν, pro ὅτον καὶ ἐκεῖνον, de quo infra: it. διὰ τὸ, pro διὰ τοῦτο, Thucyd. VII, 71 ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις. Xenoph. Mem. III, 10 extr. τὰ νῦν pro ταῦτα νῦν. Z.]

τῇδε. VIII. Τῇδε, id eſt, ἐν τουτῳὶ τῷ τόπῳ, *hoc in loco*, vel *hac* aduerbialiter [vel *hac via*, *hoc modo*, pro οὕτως, intellecto nomine ὁδῷ: vt Plat. Apol. 32 ἐννοήσωμεν δὲ καὶ τῇδε, *videamus vero ita*: et Eurip. Oreſt. 781 Φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε, *hac ratione effugiam ignauiae crimen*. Z.]: opponitur autem τῷ κἀκεῖσε, *illuc*, vel *illic*: nam τῇδε κἀκεῖσε στρέφεσθαι, *huc illucque volvi*, ſignificat [13].

τόδετι. IX. Τόδετι apud Philoſophos, *rei ſubſtantiam eſſentiamque* ſignificat, quam Ariſtoteles vocat, τὸ τί ἦν εἶναι, *quod quid eſt eſſe* [14].

X. Τὸ

relatiuo αὐτὸς, mediante particula ὡς. Cuius tamen ſtructurae exempla ſunt rariora, tironibusque intelligenda magis, quam imitanda. Non ſemel hoc fit apud omnis nouitatis ſtudioſum Thucydidem. Ita ille lib III, cap. 81 Οἱ Κερκυραῖοι σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς δοκοῦντας εἶναι ἐφόνευον, τὴν μὲν αἰτίαν ἐπιφέροντες ΤΟΙ͂Σ τὸν δῆμον ΚΑΤΑΛΥΟΥΣΙΝ. Pro, αὐτοῖς ὡς τὸν δῆμον καταλύουσιν. *Eos Corcyraei hoſtes indicatos interfecerunt, crimini illis dantes, quod popularem ſtatum euerterent.* Vel ſine participio in fine eiuſdem capitis: Καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν ΤΟΙ͂Σ πρώτη ἐγένετο. *Eoque [crudelior] viſa eſt, quod haec prima inter illos extitit.* At longe frequentior eſt Articulus ſine ſyllabica adiectione pro ὅτος poſitus, quando ſignificat, *Heus tu.* Sic apud Ariſtoph. in Auib. vſ. 1627 Ὁ Τριβαλλὸς, οἰμώζειν δοκεῖ σοι; *Heus tu, Triballe, an plorandum tibi videtur?*

13 Saepiſſime τῇ μὲν, τῇ δὲ ſunt relatiua ſibi mutuo in diverſis orationis partibus reſpondentia, et aliquando ſignificant, *Hic, illic*; vt in illo Arriani lib. 3, cap. 23 de Exp. Al. Τῇ μὲν ὄρεσιν ἀπείργεται δασέσι καὶ ὑψηλοῖς, τῇ δὲ πεδίον αὐτῆς καθήκει ἔς τε ἐπὶ τὴν μεγάλην τὴν ταύτῃ θάλασσαν, *Coërcetur [Hyrcania ſc.] hac quidem parte montibus denſis et altis, illa vero campus eius ad mare magnum, quod illic eſt, extenditur.* Vbi obiter obſerua idioma ἔς τε ἐπὶ, de quo infra cap. IX, Sect. 2, Reg. 14 et ellipſin τῇ, pro ἐν τῇ μερίδι, de qua conſulatur Cl. Bos. Aliquando redduntur, *partim quidem, partim vero.* Ariſtot. Eth. lib. VI, cap. 13 Καὶ Σωκράτης τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν, *Et Socrates partim recte inquiſiuit, partim errauit.*

14 Simili modo a Philoſophis articulus hic praemittitur particulis τί, ποιὸν, ποσὸν etc., vbi rei *eſſentiam*, *qualitatem* et *quantitatem* ſignificare volunt. Sic τὸ τί, *eſſentia*:

X. Τὸ διὰ τί apud eoſdem, *cauſa eſt, propter quam aliquid fit.*

XI. Τὴν cum numerali πρώτην, id eſt, *ab initio:* τὴν ταχίϛην, id eſt, *celerrime:* vt τὴν ταχίϛην ὅτι ποῤῥωτάτω προὐχώρησεν, *longiſſime ſumma cum celeritate prouectus eſt*[15]. τὴν πρώτην.

XII. Articulus hic praepoſitiuus, cum gignendi caſu ὁ pro nominis proprii, vel inuoluit ſubſtantiuum υἱὸς, aut παῖς παῖς. *filius;* vel pro illo ſumitur. Nam ὁ τοῦ Δημοσθένους, eſt *filius*

eſſentia: τὸ ποιὸν, *qualitas:* τὸ ποσὸν, *quantitas* apud Ariſtotelem in Ethicis, lib. I, cap. 6 Καὶ γὰρ (τἀγαθὸν) ἐν τῷ τί λέγεται, οἷον ὁ θεὸς καὶ ὁ νοῦς· καὶ ἐν τῷ ποιῷ, αἱ ἀρεταὶ· καὶ ἐν τῷ ποσῷ, τὸ μέτριον· καὶ ἐν τῷ πρός τι, τὸ χρήσιμον· καὶ ἐν χρόνῳ, καιρός· καὶ ἐν τόπῳ, δίαιτα, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. *Etenim bonum dicitur et in ſubſtantia, vt Deus et mens: et in qualitate, vt virtutes: et in quantitate, vt modicum: et in relatis, vt vtile: et in tempore, vt opportunitas: et in loco, vt habitatio, et id genus alia.*

15 Ita Epict. Enchir. cap. 34 Τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἕξεις, μηδὲν τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ etc. *Principio quidem alacer eris, nihil penſi habens, quid conſecuturum ſit: at poſtea* etc. Aelianus H. V. lib. VII, cap. 5 Δι' ἑαυτοῦ τὴν ταχίϛην εἰργάσατο, *Ipſe per ſe celerrime confecit.* Simili idiomate dicitur, τὴν ἀρχὴν, *initio,* vel *omnino;* de quo infra Cap. III, Sect. 3, Reg. 8. Sic τὴν εὐθεῖαν, *recta, aperte* apud Plut. in Vit. Cic. pag. 864, lin. 29 Τοῦ δὲ ῥήτορος Ὁρτησίου ΤΗ'Ν μὲν ΕΥ'ΘΕΙ'ΑΝ τῷ Βέῤῥῃ συναπεῖν μὴ τολμήσαντος, *Oratore Hortenſio aperte Verrem defendere non ſuſtinente.* In cuiusmodi ſtructuris ſuppreſſa eſt praepoſitio κατά. Integra ſunt: Κατὰ τὴν πρώτην ἀρχὴν, Κατὰ τὴν ταχίϛην τέχνην, vel βάδισιν, vt vult Cl. Bos. Ὁδὸν ſubaudit H. Stephanus ad Al. ſcript. de dial. pag. 110. Et τὴν ταχίϛην explicat per τὴν συντομωτάτην, *viam maxime compendiariam,* quae eadem celerrime conficitur. Κατὰ τὴν εὐθεῖαν φωνήν. Eodem modo conſtruuntur χάριν et δίκην cum Genitiuo, ſed ſine articulo. Redduntur *gratia, cauſſa,* et, *more, inſtar.* Alterius exemplum eſt apud Ariſtotelem in Eth. lib. I, cap. 3 Αἱρούμεθα δὲ τῆς εὐδαιμονίας ΧΑ'ΡΙΝ, *Eligimus vero [haec] felicitatis gratia.* Et cap. 12 in fine: Ταύτης [εὐδαιμονίας] γὰρ ΧΑ'ΡΙΝ τὰ λοιπὰ πάντες πάντα πράττομεν, *Huius felicitatis gratia caetera omnia omnes facimus.* Sic dicunt, σὴν χάριν, *Tui cauſſa, in tuam gratiam.* Plat. in Soph. Alterius eſt apud Lucian. Dem. Encom. pag. 911 ΔΙ'ΚΗΝ τῶν δειλινῶν πνευμάτων, *Inſtar veſpertini flatus.* Pro δίκην aliquando inuenies τρόπον itidem cum Genitiuo. Sic Philo. Iud. de Confuſ. ling. p. m. 252 in fine: Ἀτιμία, Ἀδοξία, Πενία, πολεμίων τρόπου καταράττουσι, *Infamia, Ignominia, Paupertas, vt totidem hoſtes, impetuoſe ruunt.* Huc refer ἀκμὴν pro ἔτι καὶ νῦν adhibitum a Matthaeo XV, 16 Ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε, *Adhuc et vos non intelligitis?* Plura vide in Caſauboni et Cl. Alberti Obſeru. ad h. l.

16 Eſque

filius Demoſthenis. Ita Virg. 6 Aen. *Deiphobe Glauci*, Δηϊφόβη ἡ τȣ̃ Γλαύκȣ. Saepe tamen Articulus etiam ſubintelligitur. Demoſth. pro Corona: Κτησιφῶν Λεωσθένȣς, *Cteſiphon Leoſthenis filius:* et paulo poſt, Δημοσθένης Δημοσθένȣς. *Demoſthenes Demoſthenis filius* [16].

οἱ pro παῖδες vel υἱοί. [Vt ὁ in ſingulari numero pro παῖς, aut υἱός, ſic οἱ in plurali pro παῖδες vel υἱοὶ vſurpatur. Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς· Μεγαλαυχίας ἐμπίμπλανται καὶ φρυάγματος οἱ γονέων διασήμων, ſcilicet παῖδες vel υἱοὶ, qui ἐλλειπτικῶς ſubintelliguntur.]

τὸ pro ὅ. XIII. Τὸ cum neutro adiectiuo, ac fere ſuperlatini gradus, ponitur eleganter pro ſubiunctiuo ὅ, *quod*, maxime cum, recenſitis leuioribus, ad id, quod grauiſſimum ſit, deuenitur: vt τȣ̀ς μὲν φίλȣς ἐφενάκιζε, τὴν δ' οἰκίαν διέφθειρε· τὸ δὲ μιαρώτατον, καὶ τὸν πατέρα ᾐκίσατο, *Amicos ludificatus eſt, domum peſſundedit, quodque ſceleſtiſſimum eſt, patrem verberauit* [17].

ἐπὶ τάδε. XIV. Ἐπὶ τάδε, [ſcil. κλίματα, aut μέρη. Certe alterutrum nomen interdum a ſcriptoribus additur, Z.] ſignificat proprie *cis*, cum genitiuo loci atque vt plurimum fluuii vel montis; vt, ἐπὶ τάδε τῶν ὀρῶν, *cis montes;* ἐπὶ τάδε τȣ̃ ποταμȣ̃, *cis fluuium.* Opponitur τῷ ἐπέκεινα, *trans, vltra:*

16 Eſtque hoc inprimis frequens in genealogiis. Herodotus Erat. cap. 52 Θυγατέρα δὲ αὐτὴν λέγȣσι εἶναι Αὐτεσίωνος, τȣ̃ Τισαμενȣ̃, τȣ̃ Θερσάνδρȣ, τȣ̃ Πολυνείκεος, *Filiam illam fuiſſe aiunt Auteſionis, qui fuit Tiſameni, qui Therſandri, qui Polynicis filius fuit.* Longiſſimam ſeriem dabit Lucas in Euang. cap. 3. Ellipſin ſupplet Xenophon Κύρ' παιδ. lib. I, cap. 27 Ὁ δὲ Κυαξάρης, ὁ τȣ̃ Ἀστυάγȣς παῖς, *Cyaxares vero, Aſtyagis filius.* Et ſic initio capitis ſequentis.

17 Exemplum habet Thucydides, lib. II, cap. 65 Οἱ δὲ δυνατοὶ καλὰ κτήματα, κατὰ τὴν χώραν, οἰκοδομίαις τε καὶ πολυτελέσι κατασκευαῖς ἀπολωλεκότες· τὸ δὲ μέγιστον, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχοντες, *Potentes vero pulcris poſſeſſionibus in agris aedificiisque ſumptuoſa ſupellectile inſtructis amiſſis, et, quod omnium maximum eſt, bellum pro pace habentes.* Aliquando articulus negligitur. Thucyd. lib. I, cap. 142 init. Μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται. *Quod vero maximum eſt, pecuniarum inopia prohibebuntur.* Plane vt Latini ſuo *Id, quod* vtuntur. Cic. pro Mil. cap. 30 fin. *Neque, ID QVOD maximum eſt, maiorum noſtrorum ſapientia.* Et in 2 Catilinaria cap. 8 *Quod ſi maturius facere voluiſſent, neque (id quod ſtultiſſimum eſt) certare cum vſuris.* Virg. Ecl. III, vſ. 35

Verum, ID QVOD multo tute ipſe fatebere maius etc.

Ter. Phorm. II, 1, 66 *ID, QVOD lex iubet, dotem daretis.*

18 Non

tra: vt ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπέων Κελτική, id eſt, *Gallia Tranſalpina*, at ἡ ἐπὶ τάδε τῶν Ἀλπέων, *Ciſalpina.* Simili fere ſenſu dicitur, ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, *ex hac quidem parte, ex altera vero.*

XV. Τὸ ὂν ſingulari modo ſignificat τὸ μέρος, *partem*, vt apud Ariſtidem in Panath. Τῆς χώρας τὸ μὲν ὂν πρὸς ἄρκτον ἐστὶ, τὸ δὲ ὂν πρὸς μεσημβρίαν, *Regionis pars altera ſeptentrionalis eſt, altera meridionalis.* τὸ ὄν.

XVI. Τὸ μὲν, τὸ δὲ, vel τὸ μέν τι, τὸ δέ τι[18], ſignificant, *partim quidem, partim vero:* vt, τὸ μὲν ὑπ' ἐλπίδος, τὸ μὲν, τὸ δέ.

18 Non tamen particulam τὶ, ſi proprie loquamur, temere vel addendam vel negligendam cenſeo: quatenus enim ſemper partitionem aliquam ſignificat, diminuit ſignificationem, et reddendum vel ſubaudiendum eſt in verſione, *Quodammodo, Aliquantulum*, vel ſimile quid: inprimis tunc, cum τὸ δέ τι ſequitur poſt ſimplicem particulam μὲν, quo ſenſu commode ſequentem habet particulam καὶ, vt in illo Thucydidis, lib. I, cap. 118 Ὄντες ΜΕ'Ν καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο, ΤΟ' ΔΕ' ΤΙ ΚΑΙ' πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι, Lacedaemonii quieſcebant, et ab armis abſtinebant, *tum quod vel antea minus celeres ad bella ſuſcipienda eſſent, tum etiam quodammodo domeſticis bellis impediti.* Clarius illud Platonis de Rep. lib. VIII, pag. 547 ΤΑ' ΜΕ'Ν μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν [Ἀριστοκρατείαν ſcilicet] ΤΑ' ΔΕ' τὴν Ὀλιγαρχίαν, ἅτε ἐν μέσῳ οὖσα, ΤΟ' ΔΕ' ΤΙ ΚΑΙ' αὑτῆς ἕξει ἴδιον, *Imitabitur partim priorem reipublicae formam, partim Oligarchiam, quippe quae medium inter vtramque locum obtinet; aliquid quoque ſibi proprium habebit.* Haec tamen vt tironibus planiora fiant, triplici hac ratione exponuntor.

Primo, ſi duo periodi membra ſunt, vel ſpeciatim duae dantur rationes aeque valentes, fere invenies τὸ μὲν, τὸ δὲ. V. c. haec verba: *Ad magnam nominis famam peruenit, partim pietatis ſtudio, partim ingenio ad caeteras virtutes praeclare propenſo*, ſic Graece vertas: Μεγίστην δόξαν εἴληφε, ΤΟ' ΜΕ'Ν εὐσεβεῖν βουλόμενος, ΤΟ' ΔΕ' πρὸς τὴν ἄλλην ἀρετὴν καλῶς διακείμενος.

Deinde, ſi rationes minus ſunt valentes, recte additur earum vires minuens particula τί. Ita Lucian. Macrob. pag. m. 825 ΤΟ' ΜΕ'Ν ΤΙ πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς, ΤΟ' ΔΕ' ΤΙ ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον, *Partim propter filii crudelitatem male audiens, partim ſe ipſe violatarum legum accuſans, prae triſtitia vitam finiuit.* Habetque particula inprimis locum tunc, cum vera ratione ſuppreſſa, aliae quaeruntur.

Denique, ſi alterutra ratio minor fuerit, minori illi addatur particula τί. E. g. *Librum edidit, partim publicae vtilitati ſtudens, partim etiam quodammodo vt gloriam ſuam augeret.* Ἐξέδωκε βιβλίον, ΤΟ' ΜΕ'Ν τοῦ κοινῇ ξυμφέροντος προνοούμενος, ΤΟ' ΔΕ' ΤΙ ΚΑΙ' ἐπιδοῦναι τὴν ἰδίαν δόξαν

δος, τὸ δὲ ὑπὸ δέες, *partim ſpe, partim metu*, [vel *partem*. vt in illo Platonis Epiſt. 9 τῆς γενέσεως ἡμῶν ΤΟ' ΜΕ'Ν ΤΙ ἡ πατρὶς μερίζεται, ΤΟ' ΔΕ' ΤΙ οἱ γεννήσαντες, ΤΟ' ΔΕ' οἱ λοιποὶ φίλοι, *ortus noſtri partem patria vindicat ſibi, partem parentes, partem reliqui amici.* Z.] Eodem ſenſu dicunt, τὰ μὲν, τὰ δὲ [19], et τῦτο μὲν, τῦτο δὲ [20]; quae voces

δόξαν ποιεῖν βελόμενος. Quo pertinet exemplum modo ex Platone citatum, et illud Arriani, Exped. Al. lib. II, cap. 15, vbi ſermo eſt de quibusdam captiuis ab Alexandro dimiſſis: Καὶ ἔτοι ὡς ἧκον παρ' Ἀλέξανδρον, Θεσσαλίσκον μὲν καὶ Διονυσόδωρον, καίπερ Θηβαίες ὄντας, εὐθὺς ἀφῆκε, ΤΟ' ΜΕ'Ν ΤΙ κατοικτίσει τῶν Θηβῶν, ΤΟ' ΔΕ' ὡς συγγνωστὰ δεδρακέναι ἐφαίνοντο, *Et hi quidem vt venerunt ad Alexandrum, Theſſaliſcum et Dionyſodorum, licet Thebanos, dimiſit, partim commiſeratione Thebarum, partim ob res geſtas, quibus venia ſe dignos oſtenderant.* Certe horum virtute magis commotus fuit Alexander, qua patriae ſuae ſalutem quaeſierant (etenim virtus vel in hoſte laudanda), quam commiſeratione hoſtilis vrbis a Macedonibus euerſae. Ac proinde priori rationi, vt infirmiori, additur particula τί. Nec abſimili ratione in maſculino genere: ita Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. VI, init. Ἐν τέτῳ οἱ φίλοι τῷ Κύρῳ προσῆγον ΟΙ' ΜΕ'Ν Καδεσίες δεομένες αὐτῦ μένειν, ΟΙ' ΔΕ' Ὑρκανίες, Ὁ ΔΕ' ΤΙΣ Γωβρύαν, Ὁ ΔΕ' ΤΙΣ Σάκαν, *Interea amici ad Cyrum adducebant, alii Caduſios, alii Hyrcanios, alius item Gobryan, alius Sacan.*

19 Aliquando poſt τὰ μὲν non ſequitur τὰ δὲ, ſed pro eo ſingulare τὸ δὲ, ita tamen vt ſubiungatur vocula, cum qua poſterius τὸ δὲ, conueniat. Thucyd. lib. I, cap. 90 init. Λακεδαιμόνιοι δὲ, αἰσθόμενοι τὸ μέλλον, ἦλθον ἐς πρεσβείαν, ΤΑ' ΜΕ'Ν καὶ αὐτοὶ ἥδιον ἂν ὁρῶντες μήτ' ἐκείνες, μήτε ἄλλον μηδένα τεῖχος ἔχοντα, ΤΟ' ΔΕ' πλέον, τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων etc., *Lacedaemonii vero id, quod futurum erat, cum cognouiſſent, legati venerunt, partim quod et ipſi libentius viderent, neque illos, neque alium quemquam, muros habere, partim vero, idque praecipue, quod ſocii illos impellerent* etc. Subiungit ἄλλα δὲ Ieſ. Sirach. cap. XIV, comm. 18 Ὡς φύλλον θάλλον ἐπὶ δένδρε δασέος, ΤΑ' ΜΕ'Ν καταβάλλει, ἌΛΛΑ ΔΕ' φύει, *Vt foliorum viridantium in arbore denſa, alia decidunt, alia naſcuntur.*

20 Huius exemplum habet Herodot. lib. VIII, cap. 134 Καὶ δὴ καὶ ἐς Θήβας πρῶτα ὡς ἀπίκετο (Ionice pro ἀφίκετο) ΤΟΥ͂ΤΟ ΜΕ'Ν τῷ Ἰσμηνίῳ Ἀπόλλωνι ἐχρήσατο· ΤΟΥ͂ΤΟ ΔΕ' ξεῖνόν τινα καὶ ἐ Θηβαῖον χρήμασι πείσας, κατεκοίμισε ἐς Ἀμφιάρεω, *Quin etiam vt primum Thebas adiit, tum Apollinem Iſmenium conſuluit, tum non Thebanum, ſed externum quendam pecunia corruptum, in delubro Amphiarai incubare iuſſit.* Conſentit Ariſtides pro Quatuoruiris, p. m. 404 Καὶ ΤΟΥ͂ΤΟ ΜΕ'Ν ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ ἐντὸς ἐκαίετο· ΤΟΥ͂ΤΟ ΔΕ' οἱ νεκροὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἑωρῶντο, *Et tum caput et inteſtina ardebant, tum mortui noctes et dies*

ces nonnunquam vſurpantur in principiis periodorum, maxime diſiunctarum, praeſertim vbi res pluribus aut teſtimoniis, aut exemplis illuſtratur.

XVII. Τὸ λεγόμενον, verbatim *dictum*, id eſt, *vt eſt in prouerbio, quod aiunt.* Plato in Gorgia, Ἀλλ᾽ ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *An vero poſt feſtum, quod aiunt, aduenimus?* [21] [It. Plat. Phaed. cap. 11 ὥστε, ΤΟ᾽ ΛΕΓΟ´ΜΕΝΟΝ ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, ὑπὸ τοῦ σώματος οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν, *igitur, vti veriſſime dicitur, corporis culpa nunquam vllo modo nobis ſapere licet.* Hanc τὸ λεγόμενον.

dies conſpiciebantur. Hunc Idiotiſmum ex Virgilio etiam demonſtrat Thom. Linacer Grammaticus. Verba ſunt lib. Georg. II, vſ. 351

> — *Iamque reperti,*
> *Qui ſaxo ſuper atque ingentis pondere teſtae*
> *Vrgerent, HOC effuſos munimen ad imbres,*
> *HOC, vbi hiulca ſiti findit canis aeſtifer arua.*

21 Mira eſt Graeciſmi huius elegantia, quando Articulus cum Participio, ſi quod ſubſtantiuum additur, eiuſdem Genus adſumit, vt in illo Platonis Theaet. p. 173, lin. 41 Εὖ δὲ ἢ κακῶς τι γέγονεν ἐν πόλει, ἤ τί τῳ κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονός, ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν, ἢ ΟΙ῾ τῆς θαλάττης ΛΕΓΟ´ΜΕΝΟΙ ΧΟ´ΕΣ, *Beneue an male quid factum ſit in ciuitate, aut quid cui ex maioribus vitio detur, vel a viris vel a mulieribus geſtum, magis ipſum latet, quam maris, (quod aiunt), arenae.* Verbatim: *Quam dictae maris arenae.* Similiter lib. VI, de Rep. pag. 493 Ἡ ΔΙΟΜΗ´ΔΕΙΑ ΛΕΓΟΜΕ´ΝΗ ἈΝΑ´ΓΚΗ ποιεῖν αὐτῷ πάντα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν, *Diomedea (vt eſt in prouerbio) neceſſitas eſt illi, omnia facere, quaecunque hi probarint.* Eundem ferme vſum habet Articulus cum participio, καλούμενος pro λεγόμενος poſito. Dem. de Cor. pag. m. 322, lin. 48 Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἔχρῆν, ἀλλὰ ΤΗ´Ν ΜΥΣΩ͂Ν ΛΕΙ´ΑΝ ΚΑΛΟΥΜΕ´ΝΗΝ τὴν Ἑλλάδα οὖσαν ὀφθῆναι, *Nam ſi non oportuit, ſed aequo ferre animo, Graeciam (quod dicitur) Myſorum praedam fieri.* Iſocr. ad Nicocl. pag. 45 Εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν ΤΑ´Σ ΚΑΛΟΥΜΕ´ΝΑΣ γνώμας, *Si quis excerperet praeſtantium poetarum, quae vocantur, ſententias.* Similis generis eſt τὸ τοῦ λόγου, in Luciani Demonacte: Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσί, ΤΟ᾽ ΤΟΥ͂ ΛΟ´ΓΟΥ, πρὸς ταῦτα ἥξεν, *Non tamen illotis (quod aiunt), pedibus ad haec [Philoſophiae ſtudia] acceſſit.* Et apud Phil. Iud. de Cherubim: Πάντα γάρ, ΤΟ᾽ ΤΟΥ͂ ΛΟ´ΓΟΥ δὴ τοῦτο, κινοῦσι λίθον, *Omnem enim (quod aiunt) mouent lapidem.* Si prouerbii, axiomatis ſiue cuiuſcunque dicti additur auctor, is τοῦ Λεγόμενον vel τοῦ λόγου vicem explens in Generandi caſu ſequitur. Sic Plat. Theaet. pag. 183, prope finem: Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται, ΤΟ᾽ ΤΟΥ͂ ὉΜΗ´ΡΟΥ, αἰδοῖός τε μοι εἶναι, ἅμα δεινός τε, *Parmenides vero mihi videtur (vt Homeri verbis vtar) auguſtus mihi eſſe ſimul et acer.*

22 Quo-

Hanc loquendi rationem vel ab intellecta praepoſitione κατὰ pendere puto, vel, quod fortaſſe melius eſt, interpretandam eſſe ὅπερ λέγεται, *quod dici ſolet.* Z.]

τὸ cum infinit.

XVIII. Neutrum τὸ in ſingulari, non ſolum cum infinitiuo [22] coniungitur per omnes caſus, ſi vocantem excipias; vt, τὸ ποιεῖν, *facere*, τοῦ ποιεῖν, *faciendi*, εἰς τὸ ποιεῖν, ***ad faciendum***, ἐν τῷ ποιεῖν, *faciendo:* ſed etiam aliis quibusdam modis obſeruatione dignis. Primus eſt, in dandi caſu, qui fere per *quod*, vel *quoniam*, vel *cum* [23], reſolui debeat. Demoſth. pro Cor. Τὰς βλασφημίας (αὐτοῦ) συκοφαντίας οὔσας ἐπιδείξω, μὴ μόνον τῷ ψευδεῖς εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ (εἰ τὰ μάλιστα ἦσαν ἀληθεῖς) οὕτως, ὡς ἐγὼ κέχρημαι, τοῖς πράγμασι συμφέρειν χρήσασθαι. *Eius maledicta, ſycophantae criminationes eſſe oſtendam, non modo quod falſa ſint, ſed etiam quod, vt veriſſima eſſent, ita tamen gerendae* ***res*** *fuerint, vt ego geſſi.* Secundus eſt, in accuſandi [24] caſu, cum

22 Quomodo idem articulus cum participio neutro coniungatur, vide quae notabimus infra ad Cap. VI, Sect. 1, Reg. 18.

23 Quandoque per *vt*, vel, ſequente Negatiuo, *Ne*. Ita Greg. Naz. ad Epiſc. vſ. 21

Οὐ γὰρ ὀνομαστὶ τοὺς λόγους ποιήσομαι,
Τῷ μὴ δοκεῖν ἐλέγχειν, ἃ κρύπτειν χρέων.
Nam nominatim non perſtringam quempiam,
Vt non proferre videar, quae celanda ſunt.

Pro τῷ etiam dixeris τοῦ, intellecto ἕνεκα. H.; vel ὑπὲρ, vid. Lamb. Boſ. Ellipſ. ſub v. ὑπέρ. Z.

24 Neſcio, quare Auctor addat, *in Accuſandi* caſu, cum, poſtulante ita ſtructura, omnes caſus, excepto Vocatiuo, induere poſſit Articulus. Nam quemadmodum dicitur τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, ſic quoque in Dandi caſu licet dicere: τῷ δ' ὑμεῖς ὅταν χρῶμαι, *Cum illo* ὑμεῖς *vtor*. Similiter in Genitiuo: Τοῦ δ' ὑμεῖς ὅτε μέμνημαι, *Cum illius* ὑμεῖς *recordor.* Verba Demoſthenis occurrunt p. m. 325, lin. 22. Exemplum Nominatiui habes in Epicteti Enchir. Cap. 58 Ὡς τὸ Ἡμέρα ἐστὶ, καὶ, Νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, *Vt hoc prounnciatum, Dies eſt, et hoc, Nox eſt, in ſeiunctione quidem magnam vim habet.* Latini praemittunt voculam *illud*, vt in triſtiſſimo:

Vix ILLVD potui dicere triſte, Vale.

Huc refero illud Thucydidis, lib. I, cap. 41, vbi Infinitae orationi praefigitur: Καὶ ἡ εὐεργεσία αὕτη τε, καὶ ἡ ἐς Σαμίους, τὸ δι' ἡμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βοηθῆσαι, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν, *Et hoc beneficium, et illud contra Samios, quo Peloponneſii per nos illis opem non tulerunt, peperit vobis quidem de Aeginetis victoriam, de Samiis vero vindictam.* Fit aliquando, vt articulus vocabulo materialiter vſitato praefixus, neglecto neutro genere, adſumat genus diſſimulati nominis

cum voce alterius cuiuſcumque caſus, materialiter (vt loquuntur), poſita, ſequente verbo actiuo. Demoſth. ibid. Ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, id eſt, *Vos Athenienſes, vos autem cum dico:* vbi τὸ eſt accuſat. caſus, ὑμεῖς autem nominat. Tertius eſt, cum aliis etiam orationis partibus, maximeque aduerbio, quod tamen verbum ſequitur. Demoſth. ibid. Μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβυλον ποιήσασθαι, περὶ τῦ πῶς ἀκύειν ὑμᾶς ἐμῦ δεῖ, id eſt, *Ne ab aduerſario conſilium petatis, quemadmodum audire me debeatis* [25].

XIX. Saepe,

nominis artificialis. Ita Schol. Ariſtoph. Nub. vſ. 1083 ad haec verba: Ἢν τῦτο νικηθῇς ἐμῦ, ait, Λείπει Ἡ εἰς. Scilicet, πρόθεσις· pro, τὸ εἰς, *Deeſt praepoſitio* εἰς. Similiter apud Thucyd. lib. IV init., vbi Schol. ad verba: τὸ μὴ προεξιόντας· Λείπει Ἡ διά. His adde, articulum τὸ, ſubſequente particula δὲ, ita infinitivo cum ſuo accuſatiuo praemitti, vt ſtructura omnino pendeat. Eſtque huius articuli hic vſus ἐν τοῖς ἀποσατικοῖς. Ariſtoph. in Auib. vſ. 5

> ΤΟ' Δ' 'ΕΜΕ' κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον
> Ὁδῦ ΠΕΡΙΕΛΘΕΙ͂Ν σάδια πλεῖν ἢ χίλια.

Et ſtatim:

> ΤΟ' Δ' 'ΕΜΕ' κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον
> ἈΠΟΣΠΟΔΗ͂ΣΑΙ τὰς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Mene miſerum cornici obſequentem iter decucurriſſe ſtadiorum plus millium! Mene infelicem graculo obſequentem decuſſiſſe vngues digitorum! Latini articuli ope deſtituti, vtuntur infinitiuo praecedente accuſatiuo; vt Virg. Aen. lib. I, vſ. 41

> — *Mene incepto deſiſtere victam?*
> — Τὸ δ' ἐμ' ἥσσονα ἔργ' ἀπολείπειν. H.

Interdum τὸ ante infinitiuum intelligitur: vt Xen. Cyrop. VIII, 4. 5 ἔρχονται πάντες ἐπὶ τὰ τεταγμένα ἄγειν. Cf. Bach. ad Xen. Oecon. IX, 11. Z.

Vig. Idiot. gr.

25 Notandum eſt, Articulum aliis orationis partibus in omni genere ita praemitti, vt pro ὅτι ſumi videatur, quum videlicet vel verba, quae quis dixit, citantur, vel, quae dicere poſſet, in medio proponuntur. Exemplum extat apud Platonem in Phaedro, pag. 273, lin. 20 Τὸν δὲ (ſubaudi δεῖ) τῦτο μὲν ἐλέγχειν, ὡς μόνω ἦσην, ἐκείνῳ δὲ καταχρήσασθαι ΤΩ͂ι, πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιόσδε τοιῷδε ἐπεχείρησα; *Hunc vero oportet illud quidem refellere, hoc vero abuti: Quomodo ego talis talem inuadere potui?* Ita verba ſonant, quorum ſenſus hic eſt: *Hunc vero huiusmodi quodam argumento abuti oportet; Qui fieri poteſt, vt ego, qui ſum imbecillus, tam validum adgreſſus fuerim?* Hic pro τῷ, ὅτι vſurpare permittet Graecia. Huc refer ep. Pauli ad Gal. cap. V, comm. 14 Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληρῦται, ἐν ΤΩ͂ι· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σῦ ὡς ἑαυτόν, *Lex enim vniuerſa vno verbo impletur, nempe hoc: Diliges proximum tuum, vt te ipſum.* Idem ſcribens ad Roman. cap. XIII, comm. 9 ait: ΤΟ' γὰρ, Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ φονεύσεις· etc. ἐν τύτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιῦται, ἐν ΤΩ͂ι· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον

Articulus et nomen diuerſi caſus.

XIX. Saepe, apud Oratores praeſertim, praepoſitiuus articulus ita praemittitur, vt caſus nominis ſequentis ob verbum adiunctum mutetur; vbi dubium eſt, quo ex pluribus nomine res appellanda ſit. Demoſth. pro Corona: Ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρὴ κακίαν, εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε καὶ ταῦτα ἀμφότερα, εἰπεῖν, id eſt, *Aliorum Graecorum, ſiue oportet improbitatem, ſiue ignorantiam, ſiue hoc vtrumque dicere:* pro ἡ [26] τῶν Ἑλλήνων, εἴτε κακία, εἴτε ἄγνοια, εἴτε καὶ ἀμφότερα, *Aliorum Graecorum, vel improbitas, vel ignorantia, vel vtrumque.*

[*Nomen appellatiuum* articulo praepoſitiuo veſtitum, per Synecd. generis 1. Proprium ſaepe deſignat. 2. Certi aliquid et definiti ἐμφατικῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν demonſtrat: et 3. cognomenti loco Proprium nonnunquam immediate ſequitur.

Artic. cum Appellatiuo Proprium deſignat.

1. *Proprium deſignat:* Praeter vulgaria, alia nonnulla exempla ſubiiciam, non cuiuis fortaſſe obuia, et quae tironibus aliquoties negotium faceſſunt: qualia ſunt, ὁ Δειπνοσοφιςὴς, *Athenaeus:* ὁ γεωγράφος, *Strabo:* ὁ περιηγητὴς, *Dionyſius, cuius poema inſcribitur,* περιήγησις τῆς οἰκουμένης· ὁ ἐθνικογράφος, ſiue ὁ ἐθνογράφος, *Stephanus Byzantinus, qui librum* περὶ πόλεων καὶ δήμων *ſcripſit:* Ὁ παραβάτης, *Iulianus Imperator, qui vulgo* ἀποςάτης *dicitur:* ὁ τῶν ςάσεων ἐξηγητὴς, *Hermogenes Rhetor:* ὁ τεχνικὸς, *Herodianus Grammaticus:* ὁ τεχνικὸς Γεώργιος, *Choeroboſcus:* ὁ πορθμεὺς, *Charon:* ὁ πονηρὸς, *Diabolus:* ὁ βουκόλος, *Theocritus:* ὁ συγγραφεὺς, *Thucydides, apud Aphthon.* ὁ χρυσορρήμων, *Ioan. Chryſoſtomus:* ὁ θεολόγος, *Gregorius Nazianzenus:* ὁ ποιητὴς, *Homerus:* ὁ ῥήτωρ, *Demoſthenes.*

Idem

σου, ὡς ἑαυτόν, *Hoc enim: Non moechaberis: non occides etc. in hoc vno verbo ſummatim comprehenditur, nempe: Diliges proximum tuum, vt te ipſum.* Sic tempora et *occaſiones loquendi et tacendi* vocat Plato, καιροὺς ΤΟΥ͂ πότε λεκτέον καὶ ἐπισχετέον, in Phaedro pag. 272 init.

26 Locus Demoſthenis eſt pag. 315, lin. 32. Caeterum, vt hic caſus, ita nonnunquam numerus eſſe poteſt diuerſus, quum nempe articulus pluralis ad duo nomina ſingularia refertur, vt apud Hom. Iliad. E, vſ. 418

ΑἹ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι, ἈΘΗΝΑΙ'Η τε καὶ ἭΡΗ,
Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον·

Minerua vero et Iuno, teſtes oculatae, mordacibus verbis Iouem Saturnium irritabant. Pro ἡ Ἀθηναίη καὶ ἡ Ἥρη.

27 Hoc

Et cum participio.

Idem *valet participium, Hebraeorum more, nominis loco poſitum cum articulo: e. g.* ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, *Stephanus*, qui ſupra dicitur ἐθνικογράφος· ὁ ποιήσας τὰ Διονυσιακὰ, *Nonnus Panopolitanus, cuius libb. 48 Dionyſiακῶν titulo Graece extant:* Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ ὁ τὰ ἐρωτικὰ παίξας, *Achilles Tatius, qui 8 libr. luſit de Clitophontis et Leucippes amoribus:* ὁ τὰ βουκολικὰ γράψας, *Theocritus:* ὁ τὰ Κύπρια γράψας (ſcilicet ἔπη, vel ποιήματα) Staſimus, ὁ τὴν πατρίδα Κύπριος· ὁ πειράζων, *Diabolus* [27].

Artic. praepoſitivus certi aliquid δεικτικῶς demonſtrat.

2. *Certi aliquid* ὁριστικῶς [28] *vel* δεικτικῶς *demonſtrat:* vt Matth. II, 2 Ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; *Vbi eſt ille, qui natus eſt rex Iudaeorum? non de quouis rege, ſed* κατ᾽ ἐξοχὴν *de illo, qui expectabatur humani generis redemtor:* v. 10 Οἱ μάγοι ἰδόντες τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸ παιδίον· hic *certa* ſtella, *certa* domus, et *certus* puerulus ἐμφατικῶς καὶ ὁριστικῶς indicatur. Plurima eiuſdem farinae exempla vbique obuia.

3. *Cogno-*

27 Hoc modo cum perfectiſſimum veri Dei nomen ab Ioanne exprimitur per verbum et duo participia articulis veſtita, mirum eſt, quam ſanctum illud nomen duxerit Apoſtolus, quod potius quam per caſus mutaret, praefixo altero articulo, indeclinabile cenſuit. Ita ille in Apocal. cap. I, 4 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ Ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος, *Gratia vobis et pax ab Eo, Qui eſt, et Qui erat, et Qui venturus eſt.* Pro ἀπὸ τοῦ ὄντος etc, Similiter eodem cap. comm. 8 et cap. IV, comm. 8, et XVI, 5. Vbi occurrit in ſecunda perſona: Δίκαιος, Κύριε, εἶ, Ὁ ὬΝ, καὶ Ὁ ἮΝ, καὶ Ὁ ἘΣΟΜΕΝΟΣ, *Iuſtus, Domine, es, qui es, et qui eras, et qui eris.* Hic idiotiſmus etiam locum habet in titulis librorum indicandis, quando ad partes vocantur alicuius auctoris verba. Sic Lucianum in exemplum afferens Thom. Mag. in v. ΕΙ', ita loquitur: Καὶ αὖθις ἐν ΤΩ͂ι, βίων πράσεις, vel πρᾶσις, *Et rurſus in vitarum Auctione.* Potuiſſet dicere, ἐν τῷ βίων πράσει, vel ἐν ταῖς βίων πράσεσιν. Grammaticis legibus obſtrictior inſcriptio eſt, quam narrat Plutarchus in Iſid. et Oſirid. pag. 354, lin. 26 fuiſſe in fano Mineruae, quod fuit Sai in Aegypto: Ἐγώ εἰμι πᾶν τὸ γεγονὸς, καὶ ὂν, καὶ ἐσόμενον, *Ego ſum omne id, quod fuit, quod eſt, et erit.*

28 Contra, ſed rarius, hic articulus cum participio iunctus ponitur pro τις, ἀορίστως. Ita Plutarch. in Coni. praecept. pag. 144 initio: Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς κατέφυγε φθάσας εἰς μύλωνα, Ποῦ δ᾽ ἂν, ἔφη, σε μᾶλλον εὑρεῖν ἐβουλήθην ἢ ἐνταῦθα; *Quidam fugitiuum aliquanto poſt tempore videns et perſequens, quum ille in piſtrinum profugiſſet: Quis, inquit, locus eſt, vbi te offendere malim, quam hic?* Eodem modo paulo ſuperius: Ἡ μὲν γὰρ ὠδίνουσα καὶ δυσφοροῦσα πρὸς τοὺς κατακλίνοντας αὐτὴν ἔλεγε, Πῶς δ᾽ ἂν ἡ κλίνη

ταῦτα

Cognomenti loco proprium ſequitur. 3. *Cognomenti loco Proprium nonnunquam ſequitur*, vt, Ἀπολλώνιος ὁ δύσκολος· Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινός· Ἰωάννης ὁ Βαπτιςής [29].

Interdum v. cognomentum apponitur, omiſſo articulo: vnde Antiphon dicitur λογομάγειρος· *Apion Grammaticus* πλειςονίκης et μόχθος *ob ſedulitatem: Cleanthes* Φιλόπονος et Φρεάντλης· *Craſſus* ἀγέλαςος· *Didymus* χαλκέντερος· *Euripides* μισογύνης· *Hercules* ἀλεξίκακος· *Hermes* τρισμέγιςος· *Timon* μισάνθρωπος etc.

Articulus geminatus. *Articulus geminatus rem exponit, et diſtinguit:* vt, [ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, it. ὁ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων, Z.] ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, Ioh. X, 12. Ego ſum paſtor *ille* bonus κατ' ἐξοχήν [30].]

ταῦτα θεραπεύσειεν, οἷς ἐπὶ τῆς κλίνης περιέπεσον; *Quaedam mulier inſtantis partus dolores ferens iisque preſſa, inclinantibus ipſam in lectum ait: Quomodo lectus his mederi poterit malis, quae in eo concepta ſunt?* H.

Hic articulus ſaepe, inprimis apud Atticos ſcriptores, in omnibus caſibus, non ſolum participio, ſed etiam nomini iunctus, habet vim ἀόριςον, et ponitur pro τις. De nominatiuo quidem vide exempla, modo ab Hoogev. allata. De genitiuo, Xenoph. Mem. IV, 6, 13 εἰ δέ τις αὐτῷ περὶ ΤΟΥ ἀντιλέγοι: it. Aelian. V. H. VIII, 1 ἐάν τις τῶν φίλων ἀνακοινῶται ὑπὲρ ΤΩΝ. De datiuo, Plat. Phaed. 25 ἅπερ ΤΩι ἄλλῳ. De accuſatiuo, Xenoph. Cyrop. II, 4, 23 εἰ προπέμποις ΤΟΥΣ εὐζώνους ἄνδρας, *ſi quos expeditos praemiſeris.* Ad quem locum alia ſunt laudata exempla. Interdum quoque τίς interrogatiuum in hunc articulum mutatur. Ex pluribus vnum attuliſſe exemplum ſat erit, Xen. Mem. IV, 5, 10 ΤΩι (h. e. τίνι, vti eſt paulo ante §. 7) γὰρ ἂν ἧττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν, ἢ ᾧ ἥκιστα ἔξεστι ταῦτα πράττειν; cf. Xen. Oecon. XI, 20. Z.

29 Aliquando poſt Nomen Proprium Articulus Praepoſitiuus, ſequente Praepoſitione cum ſuo Caſu, cognomenti loco ponitur ἐλλειπτικῶς. Ita Plat. Gorg. p. 516, lin. 40 Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, *Miltiadem illum, qui in campo Marathonio* (ſupple, *victoriam reportauit*) *in Barathrum coniiciendum decreuerunt.* Et ex Platone Ariſtides Orat. pro Quatuor-viris, pag. 267 Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι ποῦ χόρου τάξομεν; *Miltiadem vero Marathonium qua in chori parte collocabimus?*

30 Inſolentior Articuli geminatio eſt in illo Pauſaniae; in Eliacis, pag. m. 314 ΤΟΙΣ Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς, *Herculis fratribus.* Pro ΤΟΙΣ Ἡρακλέους ἀδελφοῖς, vel, τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς Ἡρακλέους. Eſt et vbi ter inuenitur. Sic Arrian. lib. II, cap. 10 ΟἹ δὲ Ἕλληνες, ΟἹ μισθοφόροι, ΟἹ σὺν Δαρείῳ, *Graeci vero mercenarii, qui cum Dario erant.* Audacius illud lib. III, cap. 11 ſi ſat fida eſt lectio: Εἴπερ τι ἄλλο, καὶ τοῦτο ἐκάκωσε τοῖς Πέρσαις ἐν τῷ τότε τὰ πράγματα, Ἡ ςάσις Ἡ ξὺν τοῖς, Ἡ πολλὴ, ὅπλοις, *Longa illa in armis commoratio, ſi quid*

ſi quid aliud, tunc temporis Perſarum res fregit. Minus intricate dixiſſet: Ἡ ςάσις, ἡ πολλὴ, ἡ ξὺν τοῖς ὅπλοις. Senſus eſt: *Mora illa in armis, et quidem adeo longa, Perſis obſuit.*

Articuli geminationi ſubiungo Articulorum concurſum, qui, vt vt ſaepe exornat dictionem, ita quandoque obſcurat. Sic trium Articulorum concurſum inuenies apud Plut. de Oraculorum Defectu, pag. 415 init. Ἐμοὶ δὲ δοκᾶσι πλείονας λῦσαι καὶ μείζονας ἀπορίας ΟἹ ΤΟ῍ ΤΩ͂Ν Δαιμόνων γένος ἐν μέσῳ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ τρόπον τινὰ κοινωνίαν ἡμῶν συνάγον εἰς ταυτὸ καὶ συνάπτον ἐξευρόντες, *Mihi vero videntur illi plures et maiores ſoluiſſe dubitationes, qui primi cenſuerunt, Daemonas eſſe medium genus inter Deos et homines, et nos cum illis communione quadam coniungere et conciliare.* Et apud Aeſchin. in Timarch. pag. 172, lin. 43 Ἔνοχος ἔςω ὁ γυμνασιάρχης ΤΩ͂ι ΤΗ͂Σ ΤΩ͂Ν ἐλευθέρων φθορᾶς νόμῳ. Pro τῷ νόμῳ τῆς φθορᾶς τῶν ἐλευθέρων, *Teneatur gymnaſiarcha lege de corruptela ingenuorum puerorum.* Adde Plat. in Phaedr. pag. 269, lin. 30 Ἀλλὰ δὴ ΤΗ͂Ν ΤΟΥ͂ ΤΩ͂ι ὄντι ῥητορικᾶ τε καὶ πιθανᾶ τέχνην, πῶς καὶ πόθεν ἄν τις δύναιτο πορίσασθαι; *Sed hic age, quo pacto et vnde eam artem, qua quis praeditus dicendo et perſuadendo vere valeat, aliquis ſibi comparare poſſit?* Inprimis autem tunc obſcuram reddunt orationem Articuli, cum longiſſime a caſu ſuo remouentur. In exemplo ex Plutarcho citato Articulus οἱ referendus eſt ad τὸ ἐξευρόντας, τὸ ad γένος, et τῶν ad δαιμόνων, cui iungitur.

Eſt et diuerſa ab hac geminandi Articuli ratio, qua in neutro genere repetitur, mediante Coniunctione καὶ, et Graeci vtuntur eo loco, vbi Latini *hoc et illud.* Demoſth. pro Cor. pag. 347, lin. 44 Εἰ ΤΟ῍ ΚΑΙ῍ ΤΟ῍ ἐποίησεν ἄνθρωπος, ἐκ ἂν ἀπέθανεν, *Si hoc et illud feciſſet homo, non mortuus eſſet.* Conſentit Ariſtides in Orat. pro Quatuoruiris, pag. 420 Σωθείσης τῆς νεὼς, ΤΟ῍ ΚΑΙ῍ ΤΟ῍ ποιήσειν, *Seruata naui hoc vel illud ſe facturum.* Item in Plurali Numero τὰ καὶ τὰ dicitur, in eadem orat. pag. 356 Ἃς [ſcil. γυναῖκας] σὺ κελεύεις μετὰ τῶν ἀνδρῶν συςρατεύεσθαι, ΤΑ῍ ΚΑΙ῍ ΤΑ῍ ποιᾶσας, *Quas tu iubes vna cum viris militare, haec et illa facientes.* At pro Maſculino ὁ καὶ ὁ inuenies ὁ δεῖνα duplicatum: vid. ibid. pag. 506 Καί τινες ἤδη διὰ ΤΟ῍Ν ΔΕΙ͂ΝΑ ΚΑΙ῍ ΤΟ῍Ν ΔΕΙ͂ΝΑ τῶν παλαιῶν ἐπιείκειάν τιν᾽ εὕροντο ἐν ταῖς συμφοραῖς, *Et quaedam [ciuitates] propter hunc vel illum e maioribus inueniſſe leuamen in calamitatibus.* Ibid. pag. 495 Τὸ πρᾶγμα ἀφεὶς ΤΟ῍Ν ΔΕΙ͂ΝΑ ΚΑΙ῍ ΤΟ῍Ν ΔΕΙ͂ΝΑ λέγεις κακῶς; *Ab inſtituta oratione digreſſus hunc et illum calumniaris?* Vtraque coniungit ibid. p. 267 Ἔβλαψέ με ὁ ΔΕΙ͂ΝΑ ΤΟ῍ ΚΑΙ῍ ΤΟ῍ ποιήσας, *Aliquis me laeſit hoc vel illo facto.* Rarius in plurali occurrit, apud Dem. contra Androtion. vbi vergit ad finem: ΟἹ ΔΕΙ͂ΝΕΣ τὸν δῆμον (ſc. ἐςεφάνωσαν) σωθέντες ὑπὸ τᾶ δήμα, *Hi vel illi populum corona ornarunt, ſeruati a populo.* Pro iiſdem ſolum pronomen ἕτος ponitur, vt in fine cap. IV oſtendemus. Caeterum obiter hic monendum cenſui, Deuarium Lexicographum reprehendere, qui dicit, Graecos hac voce vti, cum certum hominem ſignificare volunt, quem tamen nominare nolunt, quae contra ex eiuſdem ſententia incertam et indeterminatam perſonam notat: id quod non vno exemplo

 confirmat.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

confirmat. Cui ſententiae vt vt palma danda videtur, quo minus tamen affirmem, Graecos nunquam niſi indeterminatam perſonam per hanc vocem ſignificare, obſtat vnus Luciani locus in Cataplo: *Δέξαι τοῦτον, σὺ πορθμεῦ, καὶ* ΤΟ'Ν ΔΕΙ͂ΝΑ, *Cape hunc, tu portitor, atque illum alterum.* Vbi certae perſonae intelliguntur, Megapenthes ſcilicet et Cyniſcus. Sed vt ad Articulum redeam: huius tres inprimis vſus mihi notandi videntur.

Primus eſt, quando praemittitur voculae interrogatiuae, et ſignificat idem, quod apud Latinos Particula expletiua *nam.* Sic *Quidnam?* Graecis eſt, *τὸ ποῖον*, Sophocl. in Electr. vſ. 672

Π. *Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.*

K. *τὸ* ΠΟΙ͂ΟΝ, *ὦ ξέν'; εἰπέ,*

P. Phanoteus Phocenſis, qui rem magnam adfert. C. Quamnam, o hoſpes? dic. Quo ſenſu non raro poſt ſe habet Particulam *δὴ*, vt in illo Platonis in Phaedro pag. 265 init. ΤΟ' ΠΟΙ͂ΟΝ ΔΗ' *λέγεις; Quidnam id eſt, quod dicis?*

Alter eſt, quod in Neutro Genere cum omnibus orationis partibus, ſi Coniunctionem excipias, conſtructus abſolute ponitur in caſu quarto, ſubaudita tamen in plurimis praepoſitione *κατὰ*, cumque illis aliquando ita coaleſcit, vt vna vox videatur. Redditur autem aliquando per Aduerbium, aliquando per Periphraſin: Et quidem

Primo; cum Nomine ſubſtantiuo, vt, *τὸ κεφάλαιον, vt ſummatim dicam.* Ita Plat. Theaet. pag. 190, lin. 14 *Ἀναμιμνήσκε δὴ, εἰ πώποτε εἶπες πρὸς σεαυτὸν, ὅτι παντὸς μᾶλλον τό τοι καλὸν αἰσχρόν ἐστι, ἢ τὸ δίκαιον ἄδικον, ἢ καὶ τὸ πάντων* ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, *σκόπει* etc., *In memoriam reuoca, ſi quando apud te ipſum dixeris, pulcrum omnino turpe, et iuſtum iniuſtum eſſe: aut etiam, vt ſummatim dicam, vide* etc. Cum Nomine Adiectiuo per omnes Gradus. Cum Poſitiuo: *τὸ δ' ἀληθὲς, Reuera*, Herodian. lib. III, cap. 8 pro quo, *τὸ δ' ἀτρεκὲς*, Theogn. vſ. 167, v. c. hoc ſenſu: *verbo quidem, vt ei gratum faceret, re autem vera* etc. *Λόγῳ μὲν αὐτῷ χαρίζεσθαι βουλόμενος, τὸ δ' ἀληθὲς* etc. *Τὸ ἀρχαῖον* vel *τὸ παλαιὸν, Antiquis temporibus, Antiquitus*, Plat. Hipp. Mai. pag. 285 et Heraclid. de Polit. *Τοὐναντίον*, Ceb. tab. ſub finem: *Τὸ λοιπὸν, In poſterum, Deinde*, Thucyd. lib. I, cap. 31 et 56 *Τούς τε δημιουργοὺς ἐκπέμπειν* (ſc. *ἐκέλευον*) *καὶ* ΤΟ' ΛΟΙΠΟ'Ν *μὴ δέχεσθαι, Magiſtratusque expellere iuſſerunt, nec in poſterum recipere.* Hoc modo Genitiuum poſt ſe habet. Ita Xenoph. Hiſt. Gr. lib. VII, pag. 626 in fine: *Ἐποίησαν τοὺς πολεμίους* ΤΟ' ΛΟΙΠΟ'Ν ΤΗ͂Σ ἩΜΕ'ΡΑΣ *ὑπὸ τὰς ἀκρωρείας ὑποχωρεῖν, Effecerunt, vt hoſtes reliquo diei ſpatio ſub cacumina montium ſe reciperent.* *Τὸ ὅλον, Omnino, omni ex parte*, Plat. Phaedr. pag. 261, lin. 7 cui ſimile, *τὸ πᾶν*, Lucian. Dear. Iud. de Paride: ΤΟ' ΠΑ͂Ν *βουκόλος, Totus bubulcus.* *Τὸ σύμπαν*, Iſocr. ad Nicocl. Eiuſdem farinae eſt *τὸ πολὺ, Magna ex parte.* Arrian. lib. III de Exp. Al. cap. 11 *Ταύτην* [*ὁδὸν*] *δρόμῳ* ΤΟ' ΠΟΛΥ' *ἦγεν, Hanc viam magna ex parte curſu peregit.* *Τὸ σύνολον* apud Diod. Sicul. Bibl. lib. I quod idem ac *τὸ κεφάλαιον*, *Τὸ τελευταῖον* vel *τοτελευταῖον, Tandem.* De quo infra Cap. III, Sect. 11, Reg. 2. Cum Comparatiuo, vt, *τὸ πλέον, Magis*, Thucyd. lib. I, cap. 69. *Τὸ πρότερον, Antea*, Ibid. cap. 59. Et ſequente Coniunctione *ἤ, Antequam,*

tequam, vt apud Herodot. lib. I, cap. 72 TO' ΠΡΟ'ΤΕΡΟΝ "Η Πέρσας ἄρξαι, *Priuſquam Perſae imperarent.* Τὸ ὕστερον, *Iterum*, Thucyd. lib. cit. cap. 73. Cui ſimile Τὸ δεύτερον. Plat. l. c. pag. 286. Τὸ τρίτον, *Tertium*, Plat. Theag. pag. 129. Cum Superlatiuo, vt, τὰ κράτιστα, *Optime*, Thucyd. lib. cit. cap. 31. Τὸ ἐλάχιστον pro τὸ ἐλάχιστον, *Ad minimum*, Plut. in vit. Cic. p. 865. Τὸ μέγιστον, *Maxime*, Theogn. vſ. 111. [Xenoph. Cyrop. V, 1, 22 Καὶ τὸ μέγιστον δὴ, *Atque quod caput rei quidem eſt.* Z.] Τὸ πρῶτον, Lucian. Tom. I, p. 282.

Secundo cum Pronomine, vt, τὸ αὐτὸ, *Eodem modo, ſic.* vid. infra ad Cap. IV, Reg. 9.

Tertio cum verbo Infinito et praeſertim εἶναι, Atticum eſt, vt, τὸ νῦν εἶναι, *Inpraeſentiarum.* Ita malim vertere quam *Nunc.* Belgice: voor als nu. Ita Xen. Exped. Cyri, lib. III, pag. 305 Ὀπισθοφυλακῶμεν δὲ ἡμεῖς οἱ νεώτατοι, ἐγώ τε καὶ Τιμασίων, TO' NY~N EI~NAI. τὰ δὲ λοιπὸν etc., *Nos autem agminis tergum, ego et Timaſion, cuſtodiamus inpraeſentiarum, dein vero* etc. Barbare diceremus: by proviſie. Conſentit Lucianus de Merced. conduct. pag. 312 TO' δὲ NY~N EI~NAI, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, *In praeſentia ſatis erit oſtendere.* Simili modo τὸ σήμερον εἶναι adſert H. Steph. ad Corinth. art. 29. vid. Alciphr. I, Ep. 1. Sic, τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶναι, *Quod ad me attinet.* De quo vid. Clariſſ. Dukerum, ad Thucyd. lib. IV, cap. 48. Et Noſtrum infra, cap. V, Sect. 6, Reg. 11.

Quarto cum Participio, quo pertinet id, quod ſupra dictum eſt in τὸ λεγόμενον Reg. 17. Item τὸ νῦν ἔχον, de quo ſupra, Reg. 6.

Quinto cum Aduerbio, vt, τὸ ἀνέκαθεν, *Olim, Antea*, apud Nicol. Damaſc. de Moribus Gentium. Τὸ μεταξὺ, *Interea*, Lucian. in Tox. Τὸ μέχρι ἐμȣ̃, *Ad meam vſque aetatem*, apud Herodot. in Thal. cap. 10. Τὸ πάλαι, *Olim*, Plat. Phaedr. pag. 251, lin. 19. Τὸ παραυτίκα, *In praeſentia*, Thucyd. lib. I, cap. 134. Τὸ πρὶν, *Antea*, Hom. Iliad. E, vſ. 54. Τὸ πρόσθεν, *Antehac*, Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. V, pag. 129. Τὸ πῶς, *Modus*, vel etiam, *quomodo*, Act. Apoſt. cap. IV, comm. 21. Euang. Luc. cap. XXII, comm. 2 Καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτὸν, *Et quaerebant principes ſacerdotum et ſcribae, quomodo interimerent eum.* Sed tunc nullus τῇ κατὰ locus dari poteſt Sed articulus indicium habet accuſatiui rei patientis, quae pluribus vocibus exprimitur. Cf. comm. 4. Atque ita articulus τὸ praefigitur toti orationi, vt in eodem capite vſ. 24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων, *Et orta eſt inter eos aemulatio, quis ipſorum eſſe videretur praeſtantiſſimus.* Hoc in genere rarius eſt, quod inuenitur apud Plat. de Rep. lib. VI, pag. 510, vbi articulus praepoſitiuus in neutro genere praemittitur articulo poſtpoſitiuo. Verba ſunt: Ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, ȣ̔́τω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς TO' ~Ωι ὡμοιώθη, *Vt id, quod opinione comprehenditur, ſe habet ad id quod cognoſcitur, ita id, quod aſſimilatur, ad id, cui aſſimilatur.*

Sexto cum Praepoſitione, vt, Τὰ ἐκ γένȣς δόξαν, *Quod ad generis ſplendorem attinet*, Pauſ. in Arcad. Τὸ ἀπὸ τȣ́τȣ, τὸ ἀπὸ τȣ̃δε, τὸ μετὰ τȣ̃το, τὸ ἐκ τȣ̃δε, ſeu τοὐντεῦθεν, *In poſterum, Ex hoc tempore, Deinceps.* Exempla vbiuis obuia. Τὸ ἀπὸ τȣ́τȣ et τὸ ἐπὶ τȣ́τοις, *Mox, ſtatim poſt*

CAPVT II.

De ſubiunctiuo articulo.

REGVLA I.

ὃς μὲν, ὃς δὲ, pro ὁ.

Ος μὲν, ὃς δὲ, non tantum apud Poetas, ſed interdum apud Oratores, pro ὁ μὲν, ὁ δὲ * · ſic καὶ ὃς, verbatim, *et qui:* id eſt, *tum ille*, ſupple, *ita loqui coepit*, *vel perrexit:* *haec*, apud Lucian. in Conuiu. Tom. III, pag. 427. 433 et 447. Τό ἐξ ἀρχῆς, *Initio*, Pauſ. Achaic. pag. 401. Τὸ ἐξ ὑμῶν, *Quantum in vobis eſt*, Rom. XII, 18. Τὸ ἐπ' ἐκείνῳ, *Quod ad illum attinet*, Iſocrat. Paneg. Τὸ κατ' αὐτὸν, *Quantum in ipſo eſt*, Lucian. Dem. Encom. pag. 908 et 922. Καὶ νῦν, Ἀρχία, ΤΟ' ΚΑΤ' ΈΜΑΥΤΟ'Ν, ἐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας, *Et nunc, o Archia, quantum in me eſt, non dedecorabo Athenas.* Confer Rom. I, 15. [Τὸ κατ' ἐμὲ, ſcil. ὄν, Aelian. V. H. I, 32. Eodem ſenſu et ellipſi dicitur quoque ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, *per me, quod me attinet*, Lucian. Cataplo, ab initio. Z.] At τὸ καθ' ἑαυτόν, *Priuatim*, Thucyd. lib. II, cap. 60. Τὸ καθ' ἡμέραν, *Quotidie*, Plat. Phaedr. pag. 240, lin. 16. Τὸ κατὰ σάρκα, Act. Apoſt. II, 30, *Quantum ad carmen attinet.* Τὸ πρὸς τὴν ἕω, *Orientem verſus*, Herodot. Melp. cap. 19. Τὸ πρὸ τέτε, *Antea*, Thucyd. lib. cit. cap. 15. Τὰ πρὸς πατρὸς Ἀθηναῖος, *Quod ad patrem attinet, Athenienſis.* Vid. Cap. IX, Sect. 8, Reg. 5.

Denique cum praepoſitione et adiectiuo, vel potius praepoſitione cum adiectiuo compoſito, vt τὸ ἐπίπαν, *omnino*, *plerumque*, Herodot. in Polyhymn. cap. 157.

Tertius denique vſus eſt, quo in Dandi caſu non tantum pro Pronomine ἔτος, ſed etiam κατ' ἔλλειψιν Subſtantiui τρόπῳ apud Poetas Aduerbialiter ponitur, et redditur, *ſic, ita.* Hom. Iliad. Δ, vſ. 290

> Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις
> Πριάμοιο ἄνακτος.
>
> *Sic*, vel, *Hoc modo cito exſcinderetur vrbs Priami regis.*

Eſt et vbi redditur, *Ideo, Idcirco, Quare.* Id. Iliad. B, vſ. 250 et 254

> Τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι
> ποιμένι λαῶν
> Ἧσαι ὀνειδίζων. —
>
> *Quare nunc Atridae Agamemnoni, ductori militum, ſedes conuicians.*

Pro eodem *hoc* dixit Flaccus lib. I, ſat. 6, vſ. 41

> *At Nouius collega gradu poſt*
> *me ſedet vno;*
> *Namque eſt ille, pater quod*
> *erat meus. Hoc tibi Paulus*
> *Et Meſſalla videris.* —

* Etſi Thomas Magiſter Eclog. ab initio negat, ἃ μὲν, ἃ δὲ, eleganter dici, cum potius ſit dicendum τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, ſi vera eſt lectio, nec potius cum Laur. Normanno legi debet τὰ μὲν, τὰ δὲ: tamen ex multis exemplis omnis generis, quae interpretes ad hunc locum congeſſerunt, facile apparet, illam dicendi rationem

perrexit: pro καὶ ὁ, vel αὐτός [31]. ſic ἦ δ᾽ ὅς, *inquit ille*, pro αὐτὸς [32], Dialogiſtis frequentiſſimum eſt. Quibus in locis, ἦ pro ἔφη vſurpatur, et δὲ abundat. Imo abſolute ὅς pro ὁ nonnunquam vſurpatur. Plutarch. Public. Ὧν (λόγου καὶ πλούτου) τῷ μὲν ὀρθῶς ἀεὶ χρώμενος, ἀφ᾽ οὗ δὲ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, *Quorum duorum altero recte ſemper vtens, altero indigentibus abunde ſubueniens:* vbi ἀφ᾽ οὗ, pro ἀπὸ τοῦ [33].

II. Ὅϛις

nem ab vſu eleganter ſcribentium non omnino abhorrere. His addamus vnum ex Matthaei Euang. XXI, 35 locum, quem laudat Devarius, ὋΝ ΜΕ'Ν ἔδειραν, ὋΝ ΔΕ' ἀπέκτειναν, ὋΝ ΔΕ' ἐλιθοβόλησαν. Z.]

31 In ſermonibus τῶν διαλεγομένων referendis tantum non vbivis occurrunt exempla, quae in perpetua oratione ſunt rariora. Ita Arrian. Exp. Al. lib. I, cap. 16 (longiorem periodum breuiter contraho) Δημάρατος δὲ δίδωσιν αὐτῷ τὸ αὐτοῦ δόρυ. ΚΑΙ' ὍΣ ἀναλαβὼν καταβάλλει τὸν Μιθριδάτην, *Demaratus ſuam illi haſtam porrigit, qua ille arrepta Mithridatem traiicit.*

32 Nihil apud Platonem tritius. Saepe etiam praecedentem perſonae nominatiuum ſequitur ἦ δ᾽ ὅς. vt lib. I de Rep. init. Καὶ Ὁ ἈΔΕΙ'ΜΑΝΤΟΣ, Ἆρά γε, ἮΙ Δ᾽ ὍΣ, οὐδ᾽ ἴϛε etc., *Et Adimantus; Numquid, inquit, neſcitis* etc. Nonnunquam et praecedit, vt apud eundem lib. V, pag. 450, lin. 13 Τί δέ; ἮΙ Δ᾽ ὍΣ Ὁ ΘΡΑΣΥ'ΜΑΧΟΣ, *Quid vero? inquit Thraſymachus.* Et lib. I, ſub Initium: Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἮΙ Δ᾽ ὍΣ Ὁ ΓΛΑΥ'ΚΩΝ, *At expectabimus, inquit Glauco.* Sic Lucian. in Conuiu. Tom. III, pag. 440 edit. Amſtel. Ἀλλ᾽ οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός, ἮΙ Δ᾽ ὍΣ Ὁ ΚΛΕΟ'ΔΗΜΟΣ, ὥσπερ σύ, *At ego non ſum leno vxoris meae, Cleodemus inquit, vt tu.* Et ibid. pag. 443 Οὐκ, ἀλλὰ σύ, ἮΙ Δ᾽ ὍΣ Ὁ ΖΗΝΟ'ΘΕΜΙΣ, εἰπέ, *Non, inquit Zenothemis, ſed tu dic.*

33 In exemplo citato pro τῷ μὲν procul dubio ᾧ μὲν dixiſſet Plutarchus, niſi ὧν praeceſſiſſet. Locus eſt in Poplicol. In principio. Alias hoc frequens eſt, vt pro ὁ μέν, ὁ δέ, ponantur ὃς μέν, ὃς δέ. Ita in monumento veteri Ptolemaei Euergetae; vbi gloriatur ſe multas ſubegiſſe regiones, ἃ μέν, inquit, αὐτὸς ἐγὼ ἐλθὼν καὶ νικήσας, ἃ δὲ διαπεμπόμενος, *Victoriam referens partim ipſe profectus, partim miſſo ſub meis auſpiciis exercitu.* Similiter Herodian. lib. III, cap. 8 Πικρῶς κατηγόρησε τῶν Ἀλβίνου φίλων, ὯΝ ΜΕ'Ν ἐπιστολὰς προκομίζων ἀπορρήτους, — ΟἿΣ ΔΕ' δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ πολυτελέστερα, *Vehementer Albini amicos incuſauit, aliorum arcanas epiſtolas proferens, aliis exprobrans dona ſplendida ad eum miſſa.* Similiter Apoſtolus ſcribens ad Romanos cap. IX, comm. 21 Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι, Ὃ ΜΕ'Ν εἰς τιμὴν σκεῦος, Ὃ ΔΕ' εἰς ἀτιμίαν; *An non habet poteſtatem figulus in lutum, ex eadem maſſa fingendi aliud vas ad decus, aliud ad dedecus?* Interim, quod in οἱ μέν, οἱ δὲ ſuperiori ca-

ὅστις, quis.

II. Ὅστις primo redditur *quis*, vel *quisnam*, ſine interrogatione, vt, οὐκ οἶδα ὅστις ἂν τοῦτο ποιήσειεν, *neſcio quis hoc fecerit;* ſic ἥτις, ὅ, τι, cum virgula poſt ὅ, (vt diſtinguatur a coniunctione ὅτι, *quod:*) *quaenam*, *quodnam*, per omnes caſus. [34] Secundo, *quiſquis*, vt ὅστις ἐντυγχάνει αὐτῷ, *quiſquis in eum incidit.* [35] Quo ſenſu non raro praecedit πᾶς, vel ſequitur οὖν, quae particula vnicam vocem efficit cum ὅστις. ſic ὁστισοῦν, ὁτινοσοῦν, οἱτινεσοῦν, in omnibus numeris. At πᾶς tantum in ſingulari, ac fere in nominandi

quiſquis πᾶς ὅστις, ὁστισοῦν.

pite diximus, pro altero ſaepe τινὲς, πολλοὶ, vel ſimile poni, idem hic dictum puta. Vnum id addam, nonnunquam poſt ὁ μὲν, pro ὁ δὲ, ſequi ὃς δὲ. Exemplum habet Theognis vſ. 205

Ἀλλ' Ὁ ΜΕ'Ν αὐτὸς τῖσε κακὸν χρέος, ὋΣ ΔΕ' φίλοισιν
Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν.

Sed alius ipſe malorum ſupplicium luit, alius in damnum carorum liberorum luendum poſt ſe relinquit. Addatur Oppian. Halieut. lib. I, vſ. 585 — ΤΟΙ~Σ ΜΕ'Ν θέρος, ΟΙ~ΣΙ ΔΕ' χεῖμα,
ΤΟΙ~Σ Δ' ἔαρ, ἢ φθινύθουσα τόκον προὔφηνεν ὀπώρη.

Aliis aeſtas, aliis hiems, aliis ver, aut in hiemem inclinans auctumnus ſubolem parat. [Adde Appian. Punic. pag. 59 καὶ τῶν ἀρχόντων ΤΟΥ'Σ ΜΕ'Ν ἐπαινοῦσιν, ΟΥ'Σ ΔΕ' ψέγουσιν. It. Aelian. V. H. VI, 1 — — ΤΟΥ'Σ ΔΕ' τῶν ἀνδρῶν ἀπέλιπον γεωργεῖν, ΟΥ'Σ ΔΕ' ἀπέδοντο, ΟΥ'Σ ΔΕ' ἀπέκτειναν. Z.] Contra praemiſſo ὃς μὲν, ſequitur ὁ δὲ in epiſt. ad Rom. cap. XIV, comm. 2 ὋΣ ΜΕ'Ν πιστεύει φαγεῖν πάντα, Ὁ ΔΕ' ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει, *Alius credit omnia edi licere, alius infirmior vſcitur oleribus.*

34 Plurimum autem locum habet in reſponſione, praecedente τίς; particula interrogatiua. E. g. apud Ariſtoph. in Auib. vſ. 961, vbi, rogante Piſthetaero: Σὺ δ' εἶ τίς; reſpondet vates: Ὅστις; χρησμολόγος, *Tu vero, quis es? Quisnam* (ſcilicet, *ſim?*) *Vates.* Eodem modo paulo poſt, vſ. 698 Σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν, *Quis tu es homo?* Reſp. Ὅστις εἰμ' ἐγώ; Μέτων, *Quisnam ego ſim? Meto.* Eadem ratio eſt in neutro ὅ, τι. Ita apud eundem vſ. 1528

ΠΕΙ. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
Τί ἐστιν; ΠΡΟ. Ὅ, τι ἐστί; Τριβαλλοί.
Piſ. *Nomen vero his Diis barbaris*
Quodnam eſt? Pro. *Quodnam ſit? Triballi.*

35 At in negatione, οὐδεὶς ὅστις οὐ, eſt, *nemo non*, et more Latinorum duae negationes adfirmant. Nec raro haec in fine ſententiae inueniuntur. Plat. Hipp. mai. pag. 299 init. Ὅτι καταγελῷ ἂν ἡμῶν οὐδεὶς ὅστις οὔ, *Quia nemo non nos irridebit.* Quaſi diceret, Οὐδεὶς ἐστιν, ὅστις οὐ etc., *Nemo eſt, qui non.* In plurali numero non raro vertendum, *nonnulli, quidam.* Ita Arrian. de Exped. Alex. lib. III, cap. 23 Πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινεν αὐτῶν φεύγοντας, οὓς δέ τινας ἐς ἀλκὴν τετραμμένους, *Multos illorum fugientes, nonnullos ad arma conuerſos interfecit.*

36 Noſtro

di caſu, πᾶς ὅςις, *quicunque:* in plurali autem πάντες ὅσοι, πάντες
non πάντες οἵτινες, id eſt, *quotquot.* Sequi etiam poſſunt ὅσοι, non
περ, vel δὴ, vel ποτε, vel vtrumque ſimul, vel cum eadem οἵτινες.
particula ἂν· vt ὅ, τί περ, ὅ, τι δὴ, ὅ, τί ποτε. ὅ, τι δή ὅ, τι δη-
ποτε, vel ὁτιδήποτε vnico verbo: vel ὁτιδηποτοῦν vna itidem ποτοῦν.
voce, id eſt, *quicquid tandem* [36].

III. Falluntur qui putant, κε vel ἂν, eodem plane mo- ὅςις ἂν,
do addi poſſe, ita vt ὅςις ἂν, vel apud Poetas ὅςις κε, aut κε, κεν.
κεν, ſimpliciter vſurpentur, pro ὅςις. Adhibentur enim
iſtae particulae, vt coniungantur cum modis et temporibus
ſibi propriis, optatiuo, vel ſubiunctiuo, imperfecto, vel
aoriſto indicatiui, (vt ſuſius oſtendetur cap. de Coniunctio-
ne,

36 Noſtro idiomate, Het zy wat het zy. Het is wat het is. repetito verbo. A quo nec Graecos omnino abhorruiſſe, invenio. Ita enim apud Arrianum Epictetus, lib. III, cap. 26 ἮΝ Εὐρυσθεὺς μὲν ὍΣ ἮΝ, ὅτε Ἄργους ὅτε Μυκηνῶν βασιλεὺς, ὅσγ' ὐδ' αὐτὸς ἑαυτοῦ, *Euryſtheus, qualiſcunque is fuerit*, (hy was, die hy was.) *neque Argis, neque Mycenis, qui ne ſibi ipſe quidem, imperabat.* Nec omnino diſſentit Ariſtides, orat. fun. in Eteon. pag. 136 ΠΡΟΕΙ'ΛΕΤΟ μὲν διδάσκαλον ἐξ ἁπάντων, ὍΝΤΙΝΑ ΔΗ' καὶ ΠΡΟΕΙ'ΛΕΤΟ, *Ex omnibus elegit praeceptorem, quicunque is fuit.* Eodem plane modo Ariſtoph. Theſmoph. vſ. 717 Ἥκεις γ' ὅθεν ἥκεις, Gy koomt van daan, daar gy van daan koomt. Idem in Acharn. vſ. 559

— Λέγει γ' ἍΠΕΡ ΛΕ'ΓΕΙ,
Δίκαια πάντα, κ' ὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται,

Loquitur, quaecunque loquitur, omnia aequa dicit, et nihil eorum mentitur. Et Heliod. Aethiop. initio lib. V Ἡ μὲν δὴ πόλις ἡ Δελφῶν ἐν τούτοις ἦν, καὶ ἜΔΡΑΣΕΝ Ὅ, ΤΙ ΔΗ' ΚΑΙ' ἔδρασεν, *Et his quidem turbis occupata erat Delphorum ciuitas, fecitque quicquid tandem fecit.* H.

Res, quae a Vigero in hac ſectione traditur, paucis vt dicam, huc redit. Ὅςις vel ſimpliciter dicitur, vel pro diuerſitate ſenſus adiunctas habet particulas: veluti a) ἂν, vide exemplum ab Hoogev. allatum: b) ποτε, Aelian. V. H. II, 13 ἐζήτουν, ὍΣΤΙ'Σ ΠΟΤΕ (*quis tandem*) οὗτος ὁ Σωκράτης ἐςί: Ariſtoph. Pac. 189 εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομα, Ὅ, ΤΙ ΠΟΤ' ἐςί σοι: c) δήποτε, Demoſth. in Cherſon. initio, ἔνιοι τὰ μὲν Φιλονεικίᾳ, τὰ δ' ἯΤΙΝΙ ΔΗ'ΠΟΤΕ αἰτίᾳ προάγονται λέγειν, *Sunt qui partim ambitione, partim* quacunque tandem *cauſa ad dicendum impellantur:* d) οὖν, Plat. Eutyphr. cap. 6 ἐάντε πατὴρ ὢν τυγχάνῃ, ἐάντε μήτηρ, ἐάντε ἄλλος ὁςισοῦν, *ſiue pater fuerit, ſiue mater, ſiue* alius quilibet: it. Aeſch. Dial. II, 13 περὶ ἑτέρου ὁτουοῦν, *de alia re quacunque:* e) περ, Plat. l. l. ΠΑ'Ν, Ὅ, ΤΙ ΠΕΡ ἂν μέλλοι ἀνόσιον εἶναι, *quicquid impium eſſe poteſt:* f) δὴ, vt Odyſſ. α, 400 Ὅςις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ etc., *Qui quidem* etc. Z.

* Sic

ne, Sectione ſecunda:) non autem vt aliquid ad eam ſignificationem conferant: alioqui diceretur ὅστις ἂν ποιεῖ, vt ὅστις ποιεῖ, *quicunque facit*, quod tamen falſum eſt: dicitur enim ὅστις ἂν, vel ὅστις κε ποιήσειεν, aut aliud ſimile, id eſt, *quicunque fecerit.* Ita ὅς κε, vel ἂν ſimul, non ſignificat *quis*, ſed ὃς tantum.

ὅτις, Poetice pro ὅστις. IV. Ὅτις, Poetice eodem vtroque ſenſu ponitur, quo ὅστις. [nempe metri gratia: vbi vero haec neceſſitas non eſt, adhibent ipſi Poetae vulgare ὅστις, vt Odyſſ. θ′, 210 ὍΣΤΙΣ ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων. cf. Odyſſ. ό, 400, et Callim. in Apoll. 23. 27. Z.] Homerus ſaepiſſime, vt Odyſſ. μ′, 39

— — Αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.

Quae quidem (Sirenes) cunctos homines demulcent, quiſquis ad eas venerit, vbi tamen ὅτις non ſumitur pro οἵτινες, vt nonnulli volunt, etiamſi pluralis praecedat. Imo accuſatiuus Poeticus, ὅτινα pro ὅντινα, et ὅτινας, pro οὕστινας vſitatus eſt, et ὅτινα in neutro plurali, pro ἅτινα *.

ὅστις, qui quidem. V. Tertio, ὅστις eſt *qui quidem*, in omni genere, numero et caſu [37]: Poetice, ὅς τε· male enim diceretur ὃς μὲν **· vide cap. de Coniunctione, Sectione octaua, Regula prima.

ὅστις pro aliquis. [Interdum ὅστις ponitur pro τὶς, *aliquis.* V. c. Callim. in Dian. 18 — — πόλιν δέ μοι ἭΝΤΙΝΑ νεῖμον, Ἥντινα λῇς, *vrbem aliquam tribue, quamcunque velis.* Cf. de hac ſignificatione Abreſch. Dilucid. Thucyd. p. 320, et Munker. ad Anton. Lib. c. 5, p. 40. Z.]

VI. Amant

* Sic ὅτις pro ὅστις occurrit Iliad. τ′, 260 Ἀνθρώπους τίνυνται (Furiae), ὍΤΙΣ κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. conf. Callim. in Apoll. 10. Deinde ὅτινα pro ὅντινα, Odyſſ. θ′, 204 Τῶν δ' ἄλλων ὍΤΙΝΑ κραδίη θυμός τε κελεύει. Ad quem locum Euſtathius ſic: ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ὍΤΙΝΑ, ποιητικὸν ὄν, κεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ ὍΝΤΙΝΑ· (vti quoque a quibuſdam metri parum curioſis, perperam eſt editum) γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ΤΙΝΑ, πλεονασμῷ τοῦ Ὁ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὍΤΟΥ, καὶ ὍΤΩι, καὶ ὍΤΟΙΣΙΝ. Tum ὅτινας pro οὕστινας, Iliad. ό, 492 Ἠδ' ὍΤΙΝΑΣ μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν. Denique ὅτινα pro ἅτινα, Iliad. χ′, 450 Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὍΤΙΝ' ἔργα τέτυκται. Z.

37 Exempla quaere in epiſt. ad Rom. cap. XVI, comm. 4. 6. 7. 12.

** Ad vim τοῦ *qui quidem*, ſi *quidem* explicatiue pro *nempe* dicitur, Graeci eleganter ſolent adhibere ὅς δὴ aut ὅστις δή. Exempla vbiuis facile ſunt obuia. Z.

38 Confer

VI. Amant etiam Oratores [Imo omnino ſcriptores Attici, *Z.*] ὅτου, pro οὗ, vel οὗ τινος· et ὅτῳ pro ᾧ, vel ᾧ τινι· non autem ὅτον, pro ὃν, vel ὅντινα. Ita ſaepe, ἀνθ᾽ ὅτου, id eſt, *cuius rei cauſa*, vel *quamobrem.* Ἐφ᾽ ὅτῳ, *Qua in re:* vbi non raro ἀφορμήν τινα, id eſt, *commoditatem et occaſionem aliquam* ſignificant. Demoſth. pro Cor. Οὗτος ὑμῖν τοῖς προδιδοῦσι, τὸ ἔχειν ἐφ᾽ ὅτῳ δωροδοκήσετε, περιποιεῖ, id eſt, *Efficit, vt vos proditores, aliquam ſemper munerum accipiendorum commoditatem habeatis;* verbat. *in quo*, vel *pro quo munera capiatis.* ὅτου.

VII. Ὅς aliquando ſumitur, rarius licet, pro τίς interrogatiuo, ac praeſertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Euſebium, lib. VI Praeparation. pag. 257 nou. edit. Ὧν δὲ ἔνεκα ταῦτα προσήνεγκα τῷ λόγῳ; *Quorſum autem iſta dicendo perſequutus ſum?* [38] Tu parce imitari. ὅς pro τίς.

VIII. Datiuus femininus ᾗ [39], *quatenus*, aut *qua ex parte*, aut *quomodo*, ſaepe ſignificat, eique fere reſpondet ταύτῃ· vt ὁ ἄνθρωπος, ᾗ μὲν λογικός ἐστιν, ἐφίεται τῆς ἀρετῆς, ᾗ δὲ σαρκικὸς, ἔχεται τῶν γηΐνων· id eſt, *Homo, qua ratione praeditus eſt, virtuti ſtudet, qua vero corpore, ad res terrenas adhaereſcit.* Hac ratione coniungitur cum verbo ἐνδέχεται, id eſt, *qua licet*, et cum verbo παρήκει, *qua contingit, qua fert caſus, vtcunque:* ſaepius tamen dicitur ὅπῃ ἂν παρήκῃ vel παρήκοι, vt dicetur infra. ᾗ quatenus. ᾗ ἐνδέχεται.

IX. Eodem fere ſenſu dici poteſt, καθ᾽ ὃ, παρ᾽ ὃ, vel καθ᾽ ἃ, καθ᾽ ὅ, τι: vel vnica voce καθὸ, παρὸ, καθὰ, καθότι: vt καθ᾽ ὃ τοῖς ὤμοις συνέχεται, *qua parte humeris coniungitur.* Aliquando tamen καθ᾽ ὅ, τι ſignificat *vt;* v. g. καθ᾽ ὅ, τι φιλεῖ ἐκ πολλοῦ, id eſt *vt iam pridem ſolet:* καθότι πόλις ἄριστα διοικηθήσεται, *quomodo ciuitas quam optime gubernari poſſit* †. καθὸ, παρό.

X. Idem

38 Confer Matth. XXVI, 50 Ἑταῖρε, ἐφ᾽ ᾧ πάρει; *Amice, quorſum hic ades?* Vbi ἐφ᾽ ᾧ pro ἐπὶ τίνι. Vide infra ad cap. IX, ſect. 4, reg. 14. H.

Vide quoque locum, quem ſupra ad not. 28, p. 19 laudauimus ex Xenophonte. Sic ὃν τρόπον pro τίνα τρόπον; *quomodo?* ſaepenumero apud Lucianum aliosque occurrit. Z.

39 Vel addita ſyllaba περ, vt fiat ᾗπερ. Plat. in Phaedon: Διαιρεθῆναι ταύτῃ, ᾗπερ συνετέθη, *Eatenus diſſolui, quatenus eſt compoſitum.*

† Statuendum potius eſt ita, Καθὸ, καθὰ, καθότι ſignificare *Quatenus,*

ἀνθ᾽ ὅτε etc.

X. Idem fere ſignificant *ἀνθ᾽ ὅτε, ἀνθ᾽ ὧν, ἐξ ὧν*: quae tamen ſaepius reddi debent, *quamobrem* ††: eſtque loquendi ratio perfamiliaris Aphthonio: frequentius tamen dicitur *ἐφ᾽ οἷς*, vel *ἐφ᾽ ᾧ δή*, ad ſignificandum, *quamobrem*. Saepe tamen *ἐφ᾽ οἷς*, et *ἐφ᾽ ᾧ*, ſumuntur pro *ἐπὶ τοῖς*, *ἐφ᾽ οἷς*, et *ἐπὶ τῷ*, *ἐφ᾽ ᾧ*, id eſt, *propter illa, in quibus*. Demoſthenes pro Corona, *Αὐτὸς ἐτός μοι μαρτυρεῖ, ἐφ᾽ οἷς ἐχ ὑπεύθυνος ἦν, ἐςεφανῶσθαι*, id eſt, *Ille ipſe teſtificatur, me propter ea, quorum rationibus reddendis obnoxius non eram, coronatum eſſe* †††.

XI. Idem

Quatenus, in quantum, quoniam, prout, qua ratione: ſed *παρὸ* praeter vim particulae *quoniam, quare*, habere quoque poteſtatem excipiendi, *extraquam, praeterquam quod* etc. Z.

†† Non ſatis ſubtiliter auctor hic praecepiſſe videtur de vi *ἀνθ᾽ ὧν*, ſi tanquam particula eſt ſpectanda, h. e. ſi abſolute ponitur, adeo vt non referatur ad antecedens aliquod nomen. Primum quidem enim ſignificat, id quod auctor recte tradit, *quamobrem, quare, quocirca*, v. c. Luc. Euang. XII, 3 ἈΝΘ᾽ ὯΝ *ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἴπατε* etc. it. Lycurg. adv. Leocrat. cap. 18. Deinde vero ſignificat *propterea quod, pro eo quod*, velut Aelian. V. H. XIII, 28 *τῷ ὀνόματι τε δεσπότε δίκας ἐκτίσας*, ἈΝΘ᾽ ὯΝ *ἀπέδρασεν, cum hero poenas dediſſet*, propterea quod *aufugerat*. conf. lib. Iudith. VII, 15. Act. Apoſt. XII, 23. Luc. Euang. I, 20. XIX, 44. 2 Theſſ. II, 10. Ezech. V, 11, apud *τὲς ό*. Z.

††† De vſu particularum *ἐφ᾽ οἷς*, ſcil. *συμβολαίοις*, *ἐφ᾽ ᾧ*, et *ἐφ᾽ ᾧτε* tenendum eſt, ſemper et vbique nil ſignificare, niſi vel *his conditionibus, hac conditione* aut *lege, vt*, ſeu gr. *ὥςε*; vel *conditione, qua*, quodcunque tempus verbi vel modum adiunctum habeat. Igitur temere videtur Thomas Magiſter contendere, *ἐφ᾽ ᾧ* cum tempore praeterito valere *διότι*, cum futuro *ἵνα*, et cum infinitiuo *ἐπὶ τῷ*. De ſingulis aliquot afferamus exempla: ſic Xen. Cyrop. I, 6, 11 *ἴσασι γὰρ*, ἘΦ᾽ ΟἿΣ *αὐτὲς Κυαξάρης ἄγεται*, h. e. *ſub quibus conditionibus*. It. Xenoph. Ageſ. I, 4 *οἵτε βασιλεῖς ἐδεπώποτε μειζόνων ὠρέχθησαν, ἢ ἐφ᾽ οἷσπερ ἐξ ἀρχῆς τὴν βασιλείαν παρέλαβον, Reges nunquam maiora concupiuerunt, quam* ea lege, qua *ab initio regnum acceperant*. Cum praeterito: Syneſ. Epiſt. 73 *Τὸν ἥλιον εἶδεν ἐπὶ ξηνοῖς ἄνθρωπος*, ἘΦ᾽ ὯΙ *Γεννάδιον ἔγραψεν, Solem aſpexit homo* hac lege, vt *Gennadium in ius vocaret*. Cum futuro: Thucyd. I, 113 *Σπονδὰς ποιησάμενοι*, ἘΦ᾽ ὯΙ *τὲς ἄνδρας κομιεῖνται, Induciis factis* ea lege, vt *captiuos reciperent*. Cum infinitiuo: Xenoph. Ageſ. IV, 1 ἘΦ᾽ ὯΙ *κακόδοξος εἶναι*, hac conditione, vt *male audiat:* it. Xenoph. Hiſt. Gr. VI, 3, 7 *Ἐψηφίσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δέχεσθαι τὴν εἰρήνην*, ἘΦ᾽ ὯΙ *τές τε ἁρμοςὰς ἐκ τῶν πόλεων ἐξάγειν, τά τε ςρατόπεδα διαλύειν* etc., *Decreuerunt Lacedaemonii, pacem accipere* hac conditione, vt et *praefectos ex vrbibus auocarent, et exercitus dimitterent* etc. it. Xen. Exped. Cyr. IV, 2, 12 *Οἱ δ᾽ ἔφασαν ἀποδώσειν*, ἘΦ᾽ ὯΙ *μὴ καίειν*

XI. Idem femininum ᾗ, in datiuo, ſumitur interdum pro ὡς, vt ᾗπερ ἄν σοι δόξειεν, *vt tibi videtur:* interdum pro ἐξ ἧς, vt ᾗπερ φανερώτατον ἂν γένοιτο τἀληθὲς, *ex quo, vel qua ratione veritas clariſſime intelligi poſſit.* Interdum pro ὅσον, tuncque iungitur comparatiuo; vt ᾗ μακροτέρα ὁδὸς, ταύτῃ καὶ θᾶσσον ἔδραμεν, *quo longior via, eo celerius excurrit* [40]. ᾗ pro ὡς.

XII. Sub-

καίειν τὰς κώμας, *Illi aiunt ſeſe ea reddituros eſſe* hac lege, ne *vicos exurerent.* Xen. Hiſt. Gr. II, 2, 12 Ἐποιῆντο εἰρήνην, Ἐφ' ᾯι — Λακεδαιμονίοις ἕπεσθαι, *Hac lege pacem fecerunt, vt Lacedaemonios duces ſequerentur.* Interdum quoque additur particula τε, praeſertim ſi infinitiuum adiunctum habet: v. g. Xenoph. Exped. Cyr. VI, 6, 19 Δέξιππον αἱρεθέντα οἶδα, Ἐφ' ᾯιΤΕ πλοῖα συλλέγειν, *Dexippum lectum eſſe noui* ad hoc, vt *nauigia cogeret.* Xen. Hiſt. Gr. II, 3, 8 Οἱ τριάκοντα αἱρεθέντες, ἐφ' ᾧτε συγγράψαι νόμους. It. II, 4, 28 Οἱ δὲ διήλλαξαν, Ἐφ' ᾯιΤΕ εἰρήνην ἔχειν ὡς πρὸς ἀλλήλους, *Hi rem compoſuerrunt* ita, vt *pacem inter ſe mutuo colerent:* It III, 1, 17 Ἠρώτα, ἐπὶ τίσιν ἂν ξύμμαχος γένοιτο; ὁ δ' ἀπεκρίνατο, Ἐφ' ᾯιΤΕ τοὺς πολίτας ἐλευθέρους τε καὶ αὐτονόμους ἐᾷν, *Rogat, quibus conditionibus ſocius fieri velit? Hic reſpondet*, vt *ciues ſint liberi et ſuis vtantur legibus.* Ariſtoph. Plut. 1001 Ἄμητά τε προσέπεμψεν ὑμῖν τουτονὶ, Ἐφ' ᾯιΤ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι, *Hanc placentam miſit vobis ea* conditione, ne *vnquam illuc venirem ego* etc. Z.

40 Iungitur etiam cum nomine ſubſtantiuo, pro ὡς, i. e. *Quam*, Plut. in vit Cic. pag. 870, lin. 33 Ἐκέλευσαν ᾗ τάχος χωρεῖν πρὸς τὸν ἄνδρα, *Iuſſerunt, qua poterat celeritate, ad virum properare.* Vbi, ᾗ τάχος, pro, ὡς τάχιστα· cum quo aduerbio etiam conſtruitur apud Phil. Iud. de Vita Moyſ. lib. I ᾟι τάχιστα προὔτρεπεν ἀναζευγνύναι, *Quam citiſſime poſſent, iubet caſtra moueri.* H.

De vſu particulae ᾗ, poetice ἧχι (vt Iliad. α', 608) aut ᾗπερ, haecce fere ſunt tenenda. Omnino reſpondet latinae particulae *Qua*, adeo vt intelligatur ὉΔΩΙ, aut ΜΕΡΙΔΙ. Semper quoque vim relationis ſeruat, vt ponatur tum, cum vel diſerte praecedit, vel certe intelligitur aut nomen aliquod, aut particulae ταύτῃ, τῇδε, ὅπῃ et πῇ. Significat igitur 1) *locum vbi:* v. c. Plat. in Phaedr. pag. 246 Πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθὲς ἄγειν ἄνω μετεωρίζουσα, ᾟι τὸ τῶν θεῶν γένος οἰκεῖ, h. e. *vis alarum et natura ea eſt, vt graue quod eſt ſurſum tollant*, vbi *deorum natio habitat.* It. Thucyd. IV, 53 Καὶ λῃσταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης, ᾟιΠΕΡ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι, h. e. *Atque piratae ſimul Laconicam minus vexabant e mari*, qua *tantum infeſtari poterat.* 2) *locum per quem*, ſ. *qua, qua via:* vt Plat. in Phaedr. pag. 251, vbi praecedit nomen diuerſi numeri, Τὰ τῶν διεξόδων στόματα, ᾟι τὸ πτερὸν ὁρμᾷ, *Meatuum ora*, qua *penna nititur emergere.* It. Plat. in Phaedr. 32 ΤΑΥΤΗι τρέπονται, ᾟι ἡ φιλοσοφία ὑφηγεῖται, h. e. *hac reuertuntur, qua Sapientia*

Sub-iunctiuus cum verbis etiam actiuis.

XII. Subiunctiuus articulus, more Latinis ignoto, ita praepoſitiuum aut nomen inuoluit, vt in eodem caſu eleganter ponatur, in quo praepoſitiuus aut nomen poneretur, licet verbum ſequens alium poſt ſe caſum poſtulet: vt *μηδένα ὧν*, vel *περὶ ὧν ἔπαθεν*, *ὑπόλογον ποιεῖται*, ***nullam eorum**, quae paſſus eſt, rationem habet;* pro *μηδένα περὶ τῶν* [41], *ἃ* vel *ὧν ἔπαθεν*, *ὑπολ.* etc. [42] Sic, *οἷς ἔχει Φίλοις προσηνῶς*

tia ducit. 3) *Qua ratione, quemadmodum, prout:* v. g. Plat. 2 de Rep. Μηδαμῶς ἀποκάμῃς, Ἧι σοι δοκεῖ, διεξιὼν, *Ne te vllo modo deterreri ſinas, quo minus rem perſequaris,* prout *tibi viſum fuerit.* It. Xenoph. Cyrop. IV, 24 Πάντ' ἂν πραχθείη, Ἧι ἡμεῖς βουλόμεθα, *Omnia poſſunt abſolui,* quemadmodum *volumus.* 4) *Quatenus*, ſiue *ex qua parte*, veluti Ariſtot. I de Rep. cap. 9 Ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος, ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, Ἧι ὑπόδημα, ἀλλ' οὐ τὴν οἰκείαν χρῆσιν, *Qui numo aut cibo permutat calceum cum eo, qui calcei indiget, is vtitur quidem calceo*, quatenus *calceus eſt, ſed non et vſu proprio.* It. Plat. in Euthyphr. cap. 12 Μανθάνεις, ὅτι ἕτερα ἀλλήλων ἐστὶ, καὶ Ἧι ἕτερα; *num intelligis, res inter ſe differre, et* quatenus, (ſ. cur, *διότι*) *differant?* 5) Deuarius putat ᾗ quoque interdum ſignificare *Quare, Quocirca.* Sed Hoogeuenius in Doctr. Partt. pag. 1262, recte hanc ſignificationem vt ſpuriam damnat. Nam in locis, vbi ſic occurrere dicitur, commode reddi poteſt vel per *quatenus*, vel per *qua ratione*, ſ. *quemadmodum.* 6) Iungitur Comparatiuis pro ὅσον. Praeter locum a Vigero laudatum, videſis illud Gazae ex lib. de Senect. Τί γὰρ ἀτοπώτερον τοῦ, ταύτῃ πλείω ζητεῖν ἐφόδια, ᾗ ἐλάσσων ὁδὸς καταλείπεται, quo Ciceronianum eſt expreſſum, *Quo vitae reſtat minus, eo plus viatici quaerere.* 7) Iunctum ſuperlatiuis ſignificatum particulae *Quam*, gr. ὡς, obtinet. Sic Ciceronis illud, *Quam maxime poſſumus*, reddit Gaza Ἧι μάλιστα δυνατόν. Xenoph. Cyrop. VII, 5, 82 ᾗ ἂν δύνωμαι τάχιστα. cf. Xen. Hiſt. Gr. VI, 3, 4. Quamquam Hoogevenio libenter concedimus, hic quoque primae ſignificationis haberi rationem, *qua via, qua ratione:* tamen hoc ipſum cum ſuperlatiuo copulatum habet vim intendendi, h. e. particulae *Quam.* Z.

41 Scribe rectius, *περὶ ἐκείνων*, vel *τούτων*. Nam *περὶ τῶν*, non ſequente participio, Graecum non eſt [at Ionicum. *Z.*].

42 Plane vt nos vtimur ſingulari, Het geen, v. c. Διὰ μνήμης ἔχει οὐδὲν ὧν ἔμαθεν, Hy heeft niets onthouden van het geen hy geleert heeft. Sequens autem exemplum minus ad rem appoſitum eſt. Nam articulus *οἷς* non inuoluit nomen *Φίλοις*, ſed ei additur eodem caſu, more Atticorum proprio, licet verbum *ἔχει* Accuſatiuum poſcat: et ordo eſt, *προσφέρεται Φίλοις, οἷς ἔχει.* Aptius eſt illud Platonis Apol. Socr. pag. 22 de Poetis: Λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι, *Dicunt quidem multa et pulcra, ſed nihil eorum, quae dicunt, intelligunt.*

43 Nec

πρoσηνῶς τε καὶ φιλανθρώπως ἀεὶ προσφέρεται, *quos habet amicos, ſuauiter eos ſemper humaniterque tractat.*

XIII. Graecis hoc cum Latinis commune eſt, vt ſubiunctiuus Articulus Pronomen antecedat elegantius, quam ſequatur. Demoſth. pro Cor. ipſo ſtatim in limine: Ἔπειθ', ὅπερ ἐστὶ μάλισθ' ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, id eſt, *Deinde, quod veſtra maxima intereſt, id vt Dii vobis in animum inducant* [43]. Eſt enim hic, παραστῆσαι, *mentem iniicere.*

Subiunctiuus art. praepoſitus.

XIV. Neutrum ſingulare ὅ, maxime apud Thucydid. aut ſaepe vacat, aut idem eſt quod καθ' ὅ, *in quo*. Inſignis eſt locus ille lib. 2, vbi ὅ in duo membra ſic tribuitur, vt per ſeſe vel omnino pendeat, vel vtrumque reſoluatur in καθ' ὅ. Sic enim ait: Ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει, *Quo quidem in genere, caeteris audaciam ignoratio, eonſideratio timiditatem affert:* vbi ὅ duobus nominibus ἀμαθία, et λογισμὸς explicatur [44].

XV. Neu-

43 Nec hac elegantia deſtituuntur ſacri ſcriptores. Sic Marc. VI, 16 Ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, *Quem ego decollaui Ioannem, hic eſt.* Pro, *Hic eſt Ioannes, quem* etc. Confer Matth. XXVI, 48 Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστιν, *Quem oſculatus fuero, is eſt.*

44 Optime: ſed ob id ipſum Articulus ὅ neque abundat, neque pro καθ' ὅ ponitur, vt Noſter et Hudſonus putant. Minus arridet H. Stephani coniectura, pro ὅ legentis ὅπου vel ὅπουγε. Mira eſt verborum ſtructura, et egregium profundi linguae Graecae idiomatis ſpecimen exhibet. Verba ſunt lib. II, cap. 40 Διαφερόντως γὰρ δὴ καὶ ΤΟ'ΔΕ ἔχομεν, ὥστε τολμᾷν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν, ἐκλογίζεσθαι, Ὃ τοῖς ἄλλοις etc. Vbi ὅ refero ad praecedens τόδε, quod vt explicatur per duo verba, τολμᾷν et ἐκλογίζεσθαι, ita ὅ per duo nomina ἀμαθία καὶ λογισμός. Ipſa verba ita reddo: *Hoc vero prae aliis eximium habemus, vt et iidem quam maxime audeamus, et diligenter ea conſideremus, quae adgreſſuri ſumus: id quod aliis non ita vſu venit,* vel, *aliis non item, quorum imperitia audaciam, et conſideratio cunctationem parturit:* adeo vt τὸ φέρει non modo ad duos Nominatiuos ἀμαθία et λογισμὸς referatur, ſed etiam ad Articulum ὅ. q. d. ὅ, nempe τολμᾷν [ἀμαθῶς ſcilicet, i. e. μὴ προδιδαχθέισι λόγῳ] καὶ ἐκλογίζεσθαι, ἄλλοις φέρει θράσος καὶ ὄκνον, τὸ μὲν ἀμαθία, τὸν δὲ ὄκνον λογισμός, *Quod, nempe audere et deliberare, in illis parturit audaciam et cunctationem: audaciam quidem imperitia, cunctationem vero deliberatio.* Hic ſi ὅ plane abundaret, inter τοῖς et ἄλλοις neceſſario coniunctio δὲ interſeri, vel ſi qua alia aptior vocula, quae haec cum praecedentibus, vtpote oppoſita, connecteret, addi debuiſſet. H.

Vig. Idiot. gr.

ἅτε, vtpote. XV. Neutrum plurale ἅ, cum particula τε, ſignificat *vtpote*, vel *quippe:* vt, *ὑπ' ἐνεςῶτος πολέμου, ἅτε κάκιςος ὤν, μέγιςον ἐφοβήσατο φόβον, propter imminens bellum, vtpote ignauiſſimus ſummo timore perculſus eſt.* Dicunt etiam *ἅτε δὴ*, et *οἷα δὴ*, eodem ſenſu *.

ᾇ cum verbo, pro nomine. XVI. Idem neutrum in dandi caſu numeri vtriuſque, maximeque pluralis, cum opportuno verbo coniunctum, pro ſubſtantiuo eiuſdem ſignificationis, ac verbum illud, vſurpatur.

Obſeruetur triplex vſus ὃ in ſenſu particulae. Significat enim 1) *quod*, i. e. *quantum attinet ad id quod:* vt Xenoph. Exped. V, 5, 20 Ὃ δὲ λέγεις, βίᾳ παρελθόντας σκηνοῦν, ἡμᾶς ἠξιοῦμεν τοὺς κάμνοντας εἰς τὰς ςέγας δέξασθαι, *Quod dicis, nos vi vrbem ingreſſos in tectis degere, ſcias velim, nos voluiſſe aegrotos in tecta recipi.* 2) *quapropter*, intellecta praep. διά: vt Xenoph. Cyrop. IV, 3, 17 Ὃ δὲ δὴ μάλιςα δοκῶ ζώων ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους, *Quapropter ex animalibus videor maxime admirari Centauros.* 3) apud Homerum pro ὅτι, *daß;* vt Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας οἴχεται ἄλλῃ, *Videtis enim hoc omnes, praemium a me transferri alio.* Z.

* Ἅτε, cui interdum iungitur περ, aut δή, ſi vim particulae habet, pendet ab omiſſa praepoſitione κατά. Fere conſtruitur cum participio, cuius caſus pendet ab antecedentibus: nonnunquam vero ſequuntur caſus abſoluti. Reddi hic poteſt *vtpote, quippe qui*, ſ. *cum, propterea quod.* Ad primum genus haec pertinent exempla: Plat. in Phaedr. p. 245 Μόνον δὴ τὸ αὐτὸ κινοῦν, ἍΤΕ οὐκ ἈΠΟΛΕΙΠΟΝ ἑαυτὸ, οὔποτε λήγει κινούμενον, *Solum id, quod ſe ipſum mouet, quia a ſe ipſo non deſeritur, nunquam moueri deſinit.* Ibid. pag. 275 Τοῖς μὲν οὖν τότε, ἍΤΕ οὐκ ΟΥ̓ΣΙ σοφοῖς, ὥσπερ ὑμεῖς οἱ νέοι, ἀπέχρη, *Hominibus illius temporis*, cum *non eſſent tam ſapientes, quam vos recentiores, ſuffecit.* It. Aeſch. Dial. III, extr. Ἤδη περιφρονῶ τοῦ ζῆν, ἍΤΕ εἰς ἀμείνω οἶκον μεταςησόμενος, *Iam vitam ſperno*, quippe qui in *meliorem domum migrabo.* It. Plat. in Phaed., cap. 35 Οἱ κύκνοι, ἅτε τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες, μαντικοί εἰσιν, *Cycni*, cum *ſint Apollinis, vim diuinandi habent.* Cf. Plat. ibid. cap. 27. 28. 30. Perraro autem participium omittitur, vt Plat. Rep. VIII, pag. 568 Τοὺς ποιητὰς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα, ἅτε τυραννίδος ὑμνητάς. Interdum vero haec particula, vti ὡς, cum caſibus abſolutis reperitur; v. c. Aeſch. Dial. III, 19 Ἐν ᾧ βασίλεια Πλούτωνος οὐχ ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς, ἅτε τῆς μὲν γῆς ἐχούσης τὰ μέσα τοῦ κόσμου, τοῦ δὲ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς, *Vbi ſunt Plutonis palatia non minora, quam Iouis aula, cum terra medium teneat mundi locum* etc. Si iungitur verbo finito, quod raro fit, ſignificat *vt, quemadmodum*, καθάπερ: v. c. Pindar. Pyth. 4 Φιλίων δ' ἐπέων Ἄρχετο, ξείνοις ἍΤ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται Δαῖτ' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον, *Sermones gratos ordiebatur*, quemadmodum *qui benigne aduenis hoſpitibus coenam promittunt primum.* Z.

vſurpatur. Demoſth. pro Corona: *Οἷς γὰρ εὐτυχήκεισαν ἐν Λεύκτροις* (de Thebanis loquitur), *οὐ μετρίως ἐκέχρηντο*, verbatim, *Iis quibus felices in Leuctris fuerant*, id eſt, *τοῖς εὐτυχήμασι*, *ſua illa apud Leuctra felicitate minus moderate vſi erant.* Ibid. *Ἐν οἷς ἡμάρτανον οἱ ἄλλοι, καὶ κακῶς ἐφρόνουν, αὐτὸς παρεσκευάζετο*, pro *τοῖς τῶν ἄλλων ἁμαρτήμασι, καὶ τοῖς ἄφροσι λογισμοῖς*, *Aliorum peccatis ſtoliditisque conſiliis inſtructior fiebat.*

XVII. Hic articulus apud Atticos nomen aliquod diuerſo in genere ſequitur, ita vt ſenſus pendeat, ac neceſſario phraſis alias in voces reſolui debeat, vt explicari commode poſſit. Tale eſt illud Thucydid. ex lib. 2 in oratione Periclis, qua parentes eorum conſolatur, qui pro patria occubuerant. *Τὸ δ' εὐτυχές*, inquit, *οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύπης*, verbatim, *Felicitas autem, qui honeſtiſſimum ſortiuntur, vt illi nunc, exitum, vos vero dolorem.* Vbi articulus *οἳ* cum *εὐτυχές*, nullo modo conſtrui poteſt. Ita ergo ſententiam exple, *τὸ δὲ εὐτυχὲς τούτοις ἂν παραγένοιτο, οἳ ἄν*; etc. vel *τὸ δ' εὐτυχὲς τότε ἂν γένοιτο, εἴ τινες ἂν τῆς εὐπρ.* etc. aut alio ſimili modo [45]: id eſt, *Illis autem vere felicitas obuenit, qui honeſtiſſimum, vel vt illi, exitum, vel vt vos ipſi, dolorem, ſortiantur:* vel, *In eo autem ſita felicitas eſt, ſi qui*, etc.

XVIII. *Ἅττα* ſpiritu aſpero ſaepe Attici, maxime Plato, pro *τινὰ* vſurpant [46]. partim interrogatiue, partim indefinite. Interrogatiue quidem, vt Demoſthenes, *Πῶς καὶ ἅττα* *ἅττα*, pro *τινά*.

45 Ita ad verbum clariſſimus Hudſonus ad hunc locum, qui eſt cap. 44. Vt ingenue dicam, durior illa videtur mihi Ellipſis. Locus difficultate non caret. Ait Pericles, ſe parentes eorum, qui pro patria occubuerant, non magis deflere, quam conſolari. Comploratonis cauſſam ſubdit in his verbis: *Ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες*, *Nam variis fortunae caſibus agitari ſe ſentiunt.* Deinde hanc addit conſolationem: *Τὸ δ' εὐτυχές*, etc. Quid, ſi dicamus, eſſe *μετάθεσιν*, et ita verba tranſponamus? *οἱ δέ, τὸ εὐτυχὲς* etc. Et ſenſus erit: *Variis ſe fortunae caſibus iactari ſentiunt, ſed qui (quae ipſorum eſt felicitas) honeſtiſſimum, vt illi [mortui ſc.] vitae exitum, vel, vt vos, dolorem ſortiantur.* Quomodo poſt *εὐτυχὲς* nihil aliud, quam verbum *ἐστί*, ſubauditur.

46 Dicitur enim *ἅττα* quaſi *ἅτινα*. Vid. Harpocrat. Ammon. Suid. et Thom. Mag. in V. *Ἅττα*. H.

ἄττα διελέχθη; *Quomodo, et quaenam locutus eſt?* Indefinite vero, vt Plato ſecundo de Rep. Εἴ τις ἐρωτώη αὐτὰ, ἅττα ἐςίν, *Si quaeſierit quiſpiam, quaenam iſta ſint.*

ἄττα, pro τινά. XIX. Ἄττα ſpiritu leni, aliquando ſignificat *nonnulla, quaedam:* vt ἄλλ᾽ ἄττα, *alia quaedam:* ὀλίγα ἄττα, *pauca quaedam.* Alibi vero, ornatus cauſa tantum adhibetur: vt πολλὰ ἄττα μάτην διὰ σπεδῆς ἔσχεν, *multa ſtudioſe fruſtra curauit.* ἄττα, nam. Aliquando idem valet, quod particula expletiua *nam* apud Latinos; maxime cum πόσα, vel ποῖα· vt ποῖα ἄττα διεπράξατο; *quaenam perfecit?* πόσα ἄττα; *quotnam?* *

XX. Eodem

* Non alienum puto, pauca de origine, differentia et vſu vtriuſque particulae ex Grammaticorum noſtrisque obſeruationibus attuliſſe. Euſtathius aliique contendunt, hanc particulam conflatam eſſe ex articulo ἃ et Dorico ſeu Megarico σὰ, quod τινὰ ſignificet. Hinc apud Homerum et omnino Ionicos ſcriptores dici ἄσσα et ἅσσα. Sed Hoogeuenus ortam putat ex ἀοριςολογικῷ illo ἂν et Dorico σὰ. At huic rationi obſtat, quod ſaepenumero diſerte ἂν additur. Quare, ne frigidus pleonaſmus ſtatuatur, vulgarem opinionem tuendam eſſe exiſtimo. De ſcriptura plerique omnes veteres Grammatici, veluti Thomas Magiſter, Ammonius, Auctor Gloſſarii περὶ Πνευμάτων, quod Ammonio ſuo adiunxit Valquenarius, Etymologicum M. Suidas, Euſtathius, Lucianus in Soloec. Phauorinus etc. conſentiunt, ἄττα eſſe τινὰ *aliqua*, et ἅττα dici pro ἅτινα, h. e. *quaenam.* His repugnant duo, Harpocration in Lex. et Tzetzes ad Lycophr. 8 quorum ille videtur contendere ἄττα promiſcue adhiberi, adeo vt et ἅτινα ſiue ὅσα, et τινὰ ſignificet: hic vero ait, ſcribendum eſſe ἅττα, ſiue ἅτινα ſiue τινὰ ſignificet, cum ἄττα ſcribi debeat vox ὑποκοριςικὴ, qua iuniores compellent ſeniores. At non eſt, quod rationem vulgarem, eamque conſtantem, deſeramus, cum locus Harpocrationis ſit admodum ambiguus, et corruptus, et Tzetzae auctoritas aduerſus tot veteres eosque doctiſſimos Grammaticos ſit nulla. De vſu vtriuſque particulae haec ſunt tenenda: Ἅττα a) eſt ἅτινα, ſine interrogatione ſiue recta, ſiue obliqua: vt Plat. in Phaed. cap. 65 ἐπιςείλας ἅττα ἐβούλετο, *cum mandaſſet quae voluerat.* Sympoſ. 4 ἅττ᾽ ἂν περὶ ἰατρικῆς λέγῃς, *quicquid de arte medica dixeris.* Sophiſt. 41 extr. πραγμάτων, περὶ ἅττ᾽ ἂν κέηται τὰ ὀνόματα, *quibuſcunque rebus nomina ſunt indita.* Crit. 12 ἆρ᾽, ἅττ᾽ ἂν ἡμεῖς σε ἐπιχειρῶμεν ποιεῖν, ταῦτα καὶ σὺ ἀντιποιεῖν οἴει δίκαιον εἶναι; *num tibi fas eſſe videtur, eadem nobis facere,* quae *nos tibi conamur facere?* Iliad. ά, 554 τὰ φράζεαι, ἅσσ᾽ ἐθέλησθα, *deliberas ea,* quae *tibi placent.* b) ſignificat τίνα, cum interrogatione obliqua: v. c. Iliad. κ', 206, vbi Neſtor, *quis audet adire Troianorum caſtra?* εἴ τινά που δηΐων ἕλοι, — ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο, ἍΣΣΑ τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν; *quaenam*

XX. Eadem vox eſt ὑποκοριςικὴ, id eſt, adulantis atque blandientis, qua minor maiorem blande appellat quo ſenſu a veteribus quoque Romanis vſurpata eſt, auctore Feſto; vt τέττα amici minores, ſeniores appellando, dicere ſoliti erant [47].

ἄττα, blandientis eſt.

quaenam inter ſe ineant conſilia. Plat. lib. II de Rep. Ἀλλ' ἄττις αὖ καὶ ταῦτα ἐρωτώη ἡμᾶς, αὐτὰ ΑΤΤΑ' ἐςι, καὶ τίνες οἱ μῦθοι, τίνας ἂν Φαῖμεν; c) valet τίνα cum interrogatione recta, ſed raro: vt Iliad. κ', 409 εἰπὲ, πῦ λίπες Ἕκτορα; πῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; πῦ δέ οἱ ἵπποι; πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων Φυλακαί τε καὶ εὐναί; ἍΣΣΑ τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν; it. Demoſth. de falſa legat. p. 241 ὁ δὲ πρεσβεύων Αἰσχίνης ἀτοσὶ πῶς καὶ ἄττά (ſic haud dubie legi debet pro iſto inepto ἀττά) ποτε διηλέχθη; *quomodo et quae tandem dixit?* Huc referri poſſunt alia exempla, vbi haec particula aliis vocibus, vim interrogandi habentibus, additur, v. c. Odyſſ. τ', 218 ὁποῖ' ἄσσα εἵματα; *qualia* quaeſo *veſtimenta?* et Plat. in Phaed. 31 ὁποῖα ἄττα. Sed in einſmodi locis haud dubie reſcribendum eſt ἄττα, niſi malis confugere huc, vt dicas, Graecos interdum duas interrogationes deinceps ponere, vid. cl. Fiſcher. ad Plat. Soph. 45, et Polit. 36.

Ἄττα reddi poteſt *quaedam, fere, huiuſmodi.* Iungitur a) Adiectiuis; v. c. Plat. Phaed. 63 ἢ ταῦτ' ἐςὶν, ἢ ΤΟΙΑΥ'ΤΑ ἌΤΤΑ, *vel haec eadem ſunt, quae dixiſti, nec alia, vel certe quam proxime ad eorum vim accedunt.* Sic τοιαῦτ' ἄττα, *haecce fere,* occurrit Plat. Phaed. 3. 42. 44. it. in Sympoſ. 2. Alia Adiectiua, quibus iungi ſolet, ſunt ἄλλα Plat. Phaed. 19. 52. 57, et Apol. 18, vbi praemittitur, μάλλα ἄττα ἐμῶν ὑμῶν καὶ ἄλλα; ὁποῖα, vt Aeſchin. Dial. II, 19 πολλὰ, vt Plat. Phaed. 44. 65 ἕτερα, vt Aeſch. Dial. II, 36. Lucian. Soloec. ὀλίγα, vt Ariſtoph. Veſp. 55 σμικρὰ, vt Plat. Polit. 3 τοιάδε, vt ἄττα τοιάδε Plat. Phaed. 4. δεινὰ, vt ibid 64 οἰκτρὰ, vt Xenoph. Cyrop. II, 2, 6 ἔνιοι καὶ ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις ΟΙ'ΚΤΡΑ' ἌΤΤΑ λογοποιῦντες εἰς δάκρυα πειρῶνται ἄγειν, etc. b) Numeralibus; vt Plat. Phaed. 61 τέτταρ' ἄττα ῥεύματα. c) abſolute ponitur; vt Plat. Sophiſt. 30 πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἌΤΤΑ πῃ. it. Rep. V, ab initio, καὶ ἐκτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἌΤΤΑ προσκεκυφώς. d) additur Subſtantiuis interdum; vt Plat. Phaedr. pag. 259 ἡγέμενοι 'ΑΝΔΡΑ'ΠΟΔΑ ἄττα σφίσιν ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον: et Rep. X, pag. 601 χρώματα ἄττα: et Lucian. Nigr. ἔργ' ἄττα. e) Aduerbio πηνίκα apud Ariſtoph. Auib. 1513 ΠΗΝΙ'Κ ἄττ' ἀπώλετο ὁ Ζεύς; h. e. *quando tandem, quo tempore fere,* ſeu *circiter?* et in eiuſdem fragm. apud Harpocrat. Πύθε, χελιδὼν ΠΗΝΙ'Κ' ἌΤΤΑ Φαίνεται, *quaere, quando circiter hirundo adueniat.* Igitur, ſi ſic interpretamur, ſenſus non abhorret a prioribus exemplis. Nec eſt, quod cum quibuſdam ſtatuamus, hic vel redundare, vel ſignificare πότε. Z.

47 De origine huius vocis ἄττα nihil certi conſtat. Etenim neque Heinſii ad Ariſtarch. Praef. 655. Barneſiique ad Homerum, coniectura probabilis videtur, qui contendunt eſſe Ebraicum [illegible]

τὰ: neque Scholiaſtae Homer. Odyſſ. π', 31 qui putat ortum a Macedonico *ἄππα*, litteris π mutatis in τ. Sufficit tenere, quod idem Scholiaſtes recte docet, eſſe *ἐπίφθεγμα τιμητικὸν νεωτέρα πρὸς παλαιότερον:* ſeu, vt Heſychius ait, *προσφώνησιν φιλοφρονητικὴν νέα πρὸς πρεσβύτερον καὶ τροφέα, ὡς* ΠΑΠΠΑ *πρὸς τὸν πατέρα.* Nam hunc ſenſum ſatis comprobant exempla. Sic Callimach. Epigr. I, 3 eſt *ἄττα γέρον*, h. e. *cariſſime*, ſeu, *venerabilis ſenex.* it. Iliad. ί, 603, vbi Achilles Phoenicem nutritorem compellat, Φοῖνιξ, ἌΤΤΑ, *γεραιὲ* etc. Eodem nomine Telemachus alloquitur Eumaeum ſenem honeſtum, Odyſſ. π', 31. 57. ρ', 6. 599. φ', 369. Sic quoque Menelaus Phoenicem, Iliad. ρ', 561 Z.

Coronidis ſit inſtar id, quod cum Latinis commune eſt Graecis: nempe Articulum hunc in oratione obliqua in Accuſandi Caſu poni, more noſtratibus inaudito. Ita Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 288 *Aiebat*, *ἔναι πολλὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων*, ΟΥ͂Σ ΒΟΥ͂ΛΕΣΘΑΙ etc. Pro, *οἳ ἐβούλοντο*, *Eſſe e Graecis alios multos, quos velle.* Pro, *qui volebant* Et Plato in Phaedr. pag. 272, lin. 41 Τᾶτο δ' ἔναι τὸ εἰκός, ὯΙ ΔΕΙ͂Ν *προσέχειν τὸν μέλλοντα τέχνῃ ἐρεῖν*, *Hoc vero eſſe veroſimile, cui attendere eum oportet, qui arte dicturus eſt.* Aelian. V. H. lib. XII, cap. 35 Ὡς ἔναι τὰς πάσας δέκα [Σιβύλλας], ὯΝ ΕΙ͂ΝΑΙ καὶ ΤΗ'Ν ΚΥΜΑΙ'ΑΝ, καὶ τὴν ἸΟΥΔΑΙ'ΑΝ, *Ita vt omnino ſint decem, in quibus ſunt Cumaea et Iudaea.* Latinis hoc itidem frequens eſt. Sic Corn. Nep. in Vit. Themiſtoclis, cap. 7 *Nam illorum vrbem, vt propugnaculum oppoſitum eſſe barbaris, apud quam iam bis claſſem regiam feciſſe naufragium.* Et alibi. Et Curt. lib. VII, cap. 4, § 6 *Venturos autem Choraſmios et Dahas, Sacasque et Indos, QVORVM NEMINEM adeo HVMILEM ESSE, vt humeri eius non poſſent Macedonis militis verticem aequare.* Sic Suet. Caeſ. 47 *Britanniam petiiſſe ſpe margaritarum, QVARVM amplitudinem conferentem interdum ſua manu EXEGISSE pondus.* Tacit. Annal. lib. XI, cap. 15 *Primoresque Etruriae ſponte, aut patrum Romanorum impulſu, retinuiſſe ſcientiam, et in familias propagaſſe; QVOD nunc ſegnius FIERI.* Confer Curt. VI, 8, 10. VIII, 1, 25.

CAPVT III.

CAPVT III.

De nomine.

SECTIO I.

De nomine in vniuerſum: ac primum de ſubſtantiuo.

REGVLA I.

NOTANDVM eſt apud Atticos, maximeque Plat. creberrimas eſſe caſuum [48] et numerorum [49] mutationes

Caſuum, numerorum, generumque mutatio.

48 Sic a Nominatiuo ad Accuſatiuum temerarius fit tranſitus apud Aelian. V. H. lib. II, cap. 11 initio, ΣΩΚΡΑΤΗΣ ἸΔΩΝ *κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τὰς ἐνδόξους ἀναιρουμένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτοῦντας ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβουλευομένους, Ἀντισθένει φασὶ* ΠΕΡΙΤΥΧΟΝΤΑ *εἰπεῖν, Socratem videntem, imperantibus trigihta Tyrannis ſummos viros interſici, et diuites grauiſſimis inſidiis a Tyrannis peti, in Antiſthenem incidentem dixiſſe aiunt.* Vbi, *Σωκράτης ἰδών*, pro, *Σωκράτην ἰδόντα*. Confer Xenoph. *Κύρ. παιδ.* lib. II, pag. 39 Ὁ *δὲ* ἈΣΣΥΡΙΟΣ Ὁ *Βαβυλῶνά τε* ἜΧΩΝ *καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν, ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν* ἌΞΕΙΝ *οὐ μεῖον δισμυρίων.* pro *ἄξει*, vel *τὸν Ἀσσύριον ἄξειν*, *Aſſyrius vero, qui Babyloni et reliquae Aſſyriae imperat, equitum, opinor, non pauciores viginti millibus ducturus eſt.* Contra ab accuſatiuo ad nominatiuum tranſit Homerus Iliad. Β, vſ. 350

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα ΚΡΟΝΙΩΝΑ

Ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον

Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,

ἈΣΤΡΑΠΤΩΝ *ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα* ΦΑΙΝΩΝ.

Aio enim, Saturnium potentiſſimum annuiſſe illo die, quo citas naues conſcenderunt Argiui, Troianis caedem et fata ferentes, fulgurans dextra, fauſta ſigna oſtendens. Vbi, *ἀστράπτων* et *φαίνων* non bene reſpondent praemiſſo accuſatiuo *Κρονίωνα*. Cuiusmodi alia *ἀκαταλλήλως* poſita ibidem refert Euſtathius pag. 236. Item Apoſtolus in epiſt. ad Rom. cap. II, 8. Vbi ait, Deum vnicuique dignum factis praemium redditurum, iuſtis quidem (vt plura in breuius contraham,) *ζωὴν αἰώνιον·* iniuſtis vero *θυμὸς καὶ ὀργή.* pro *θυμὸν καὶ ὀργήν.* A genitiuo ad nominatiuum et datiuum ſimul, et a participio ad verbum tranſit B. Ioannes Apocalypſ. cap. I, comm. 5 et 6 *Καὶ ἀπὸ* ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ [ſc. *χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη*] Ὁ ΜΑΡΤΥΣ Ὁ ΠΙΣΤΟΣ, Ὁ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ *ἐκ τῶν νεκρῶν,*

κρῶν, καὶ Ὁ ἌΡΧΩΝ τῶν βασιλέων τῆς γῆς ΤΩ͂Ι ἈΓΑΠΗ'ΣΑΝΤΙ ἡμᾶς καὶ ΛΟΥ'ΣΑΝΤΙ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ· καὶ ἘΠΟΙ'ΗΣΕΝ ἡμᾶς βασιλεῖς. Pro τοῦ μάρτυρος τοῦ πιςοῦ, τοῦ πρωτοτόκου, τοῦ ἄρχοντος, τοῦ ἀγαπήσαντος καὶ λούσαντος, καὶ ποιήσαντος. *Gratia vobis et pax a Ieſu Chriſto, teſte illo fideli, primogenito ex mortuis, et principe regum terrae; qui nos dilexit, ſuoque ſanguine a peccatis noſtris abluit, et fecit nos reges.* Similem caſuum ἀνακολουθίαν iam olim in Terentio obſeruarunt, in Hecyr. III, 1, 6

Nam NOS OMNES, quibus alicunde aliquis obiectus eſt labos,
Omne quod eſt interea tempus, priusquam id reſcitum eſt, lucro eſt.

Vbi τὸ *lucro eſt* non bene conuenit cum ſuperiori, *nos omnes.* Cuiusmodi ἀνακόλουθα, ſi nemini alii, ſaltem conueniunt Comicis aliisque familiarem ſermonem hominum, qui non raro, dum loquuntur, aliudque animo occurrit, dicendi genus mutant, imitantibus. Plura hac de re habet Th. Linacer de Emendat. ſtructura Lat. Serm. Conſule etiam Sanct. Min. lib. IV, cap. 11 in fin. et Perizonium ibid. Graeu. ad Cic. Verr. III, 71. H.

Inprimis digniſſima eſt, quae de hoc rerum genere legatur, Cel. Erneſt. Diatr. de grata negligentia orationis. *Z.*

49 Numerorum Enallage non tantum trita eſt in Atticiſmo, quando Nomen Plurale Neutrum Singulari Verbo cohaeret, vel in Zeugmate, Latinis etiam cognito; ſed et Numerale δύο, etiam cum Dualiter declinatur, Subſtantiuum Plurale poſt ſe habet. Ita apud Ariſtid. pro Quatuoruiris, pag. 481 ΔΥΟΙ͂Ν τῆς δικαιοσύνης ΜΕΡΩ͂Ν ὌΝΤΩΝ, *Cum ſint duae iuſtitiae partes.* Et apud Theophraſt. in Charactere Adulatoris: ΔΥΟΙ͂Ν σοι ἩΜΕΡΩ͂Ν οὐκ ἐντετύχηκα, *Biduo te non conueni.* Adde Hom. Iliad. E, vſ. 10

— ΔΥ'Ω δέ οἱ ῩΙΕ'ΕΣ ἮΣΤΗΝ,

Duo illi erant filii. Heliod. Aethiop. lib. X, cap. 6 Τριῶν δὲ βωμῶν τῶν πάντων εἰς ὕψος ἠρμένων, καὶ ΤΩ͂Ν μὲν ΔΥΟΙ͂Ν ΚΕΧΩΡΙΣΜΕ'ΝΩΝ, *Cum tres omnino arae in altum eſſent erectae, et duae ſeparatim ſtructae.* Et hanc numeri enallagen etiam citra numerale δυοῖν adhiberi, liquet ex Hom. Iliad. A, vſ. 338

— Τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔςων,

Vos ipſi teſtes eſte. Et Aelian. V. H. lib. I, cap. 15 in fine: ἈΔΕΛΦΩ' δὲ ἄρα ἮΣΤΗΝ ΟΥ͂ΤΟΙ ῬΟΔΙ'Ω, *Nempe fratres erant hi duo Rhodii.* Vel verbum plurale ſequitur nominatiuum dualem: vt apud. Hom. Iliad. E, vſ. 275

ΤΩ' δὲ τάχ' ἔγγυθεν ἮΛΘΟΝ —

Illi vero cito prope acceſſerunt. Pro ἠλθέτην. Ad Plurale a Singulari tranſit Homerus Iliad. A, vſ. 549, vbi Iupiter ait:

"ΟΝ δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε Θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μήτι σὺ ΤΑΥ͂ΤΑ ἝΚΑΣΤΑ διείρεο,

Quod [conſilium] ego ſeorſim a Diis volo meditari, ne tu ſingula haec perſcrutare. Vbi ταῦτα ἕκαςα non bene conuenit cum praecedenti ὃν μῦθον. Poteſt nonnunquam referri ad *Syntheſin,* quae ſub forma ſingularis numeri multitudinem comprehendit. Vt in Act. Apoſt. cap. XV, com. 46 Κατὰ ΠΑ͂ΣΑΝ ΠΟ'ΛΙΝ, ἐν ΑἿΣ κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, *Oppidatim,* i. e. *per omnes vrbes, in quibus nunciauimus*

nunciauimus verbum Domini. [Sic poſt τὶς, cum habet vim pluralem, ſequitur τῦτοις, Xenoph. Memorab. I, 2, 62, et apud eundem Mem. I, 2, 42 poſt τὸ πλῆθος ponitur ἐνόμισαν, loco ἐνόμισε. Z.] Latinis talia parciora, quippe qui arctioribus analogiae regulis teneantur. Ita tamen Cicero lib. X ad Att. *Multas a te accepi LITERAS eodem die, omnes diligenter ſcriptas. EA vero, quae voluminis inſtar ERAT, ſaepe LEGENDA, ſicuti facio, in QVA non fruſtra laborem ſuſcepiſti.* Pro, *eae erant legendae, in quibus:* nisi mauis intelligere *epiſtolam;* nam *litera* in ſing. num. ſoli dixere Poetae. Vide ſis Martin. Phileticum ad Ciceronis epiſt. ad fam. quae ordine decima quinta eſt in edit. Aſcenſiana c Ɔ ɔ ɔ x. Nec obſtat, quod lib. XIV ad Att. epiſt. 16 dicit: *Herodi autem mandaram, vt mihi κατὰ μίτον ſcriberet: a quo adhuc NVLLA LITERA eſt.* Vbi *litera* elementum verius, quam epiſtolam notat. Haud abſimilis eſt appoſitio diuerſi numeri apud Sil. Ital. lib. XI, vſ. 25

Iam vero Eridani TVMIDIS-SIMVS ACCOLA, CELTAE
INCVBVERE malis Italum.

Aliud eſt, quod legere eſt apud Terent. Eun. I, 2, 88

— Porro EVNVCHVM dixti velle te,
Quia ſolae vtuntur HIS reginae. —

Vbi non licuit dicere *vtuntur hoc;* ſic enim intelligeremus, reginas eodem eunucho vti, quem Phaedria mercatus erat: ſed numerus pluralis idoneus eſt toti generi indicando. confer euang. Matth. cap. XXVII, 44, et Marc. XV, 32, coll. cum euang. Luc. cap. XXIII, 39, Ioann. V, 16, et Act. Apoſt. VII, 35, coll. cum comm. 27. It. II Chron. XXVIII, 3, coll. cum IV Reg. XVI, 3, Ieſ. Sirach. cap. XLVIII, comm. 8. Et Virg. Ecl. III, vſ. 16

Quid DOMINI facient, audent cum talia FVRES?

Pro, *Quid dominus tuus Aegon faciet, cum tu fur talia audeas?* Imo praecedente ſingulari dixit idem lib. Aen. VIII, 427

FVLMEN erat, toto genitor QVAE PLVRIMA coelo
Deiicit in terras —

i. e. *Fulmen erat, ex eorum genere, quae* etc. Adde Terent. Heaut. II, 4, 13. Aptiſſima eſt haec loquendi ratio, vbi prodeſt rem amplificare, conuenitque iratis, indignantibusque. Ita Hannibal apud Lucianum Dial. Mort. Alexandro ſua vitia obiiciens ait: Καὶ ἐμιαιφόνει ἐν ΤΟΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΙΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ, *Et in conuiuiis amicorum caedibus ſe inquinauit,* cum tamen de vno Clito hoc conſtet. Intelligit, eum, qui hoc Clito fecit, aliis etiam, ſi quando ira et vinum iuberet, non parciturum fuiſſe. Caeterum, quia haec ſenſum magis, quam verba ſpectant, non Graecorum propria, ſed aliis etiam communis loquendi ratio habenda eſt; ideoque in hoc commentario proprie locum habere non debent. Liceat tamen ob nobilem hunc enallages vſum etiam per Latina exempla paullum excurrere. Sceleris atrocitatem hac enallage augens Simo apud Ter. Andr. V, 4, 7 ait:

— Tune his HOMINES ADOLESCENTVLOS, IMPERITOS rerum, EDVCTOS libere, in fraudem illicis?

Solum ille Pamphilum intelligit, innuens huius exemplo Critonis conſueta ſcelera. Similiter Aeneae nuptias ſuggillans Iuno ait

 apud

apud Virg. Aen. lib. X, vſſ. 79 et 81

Quid SOCEROS legere, et GREMIIS abducere PACTAS?

Tu potes Aenean manibus ſubducere GRAIVM.

de ſolo Latino, ſola Lauinia, ſoloque Diomede. Irarum furore acta Amata ſic loquitur lib. VII, Aen. vſ. 359

EXVLIBVS ne datur ducenda Lauinia TEVCRIS?

de ſolo Aenea, vbi et indignationis indicium eſt, vt et lib. XII, vſ. 799 Vbi Iupiter Iunoni:

Mortalin' decuit violari vulnere Diuum,

Aut enſem (quid enim ſine te Iuturna valeret?)

Ereptum reddi TVRNO, et vim creſcere VICTIS?

Victis, cum praecedat *Turno*; niſi, quod tamen minus arridet, per *victos* intelligere quis malit, *Rutulos*, quorum res Turno vincente vel cadente, ſtarent caderentue. Sed clarius vſ. 947, vbi Aeneas Turno parciturus, niſi conſpectus baltei, quem Pallanti interfecto exuerat ante, nunc ipſe geſtabat, animum ad miſericordiam pronum reuocaſſet, ita loquitur *furiis accenſus et ira terribilis:*

— Tune hinc ſpoliis indute MEORVM

Eripiare mihi? PALLAS te hoc vulnere, PALLAS Immolat. —

Muſae ſuae audaciam, poſt recitatam Iunonis apud Superos orationem, hoc modo auget Horatius lib. III, od. 3 in fine:

Non haec iocoſae conueniunt lyrae.

Quo, Muſa, tendis? Deſine peruicax

Referre SERMONES DEORVM, et

Magna modis tenuare paruis.

Quis non maiorem videt verborum emphaſin, quam ſi dixiſſet *ſermonem Iunonis?* Non abſimili modo apud Curtium lib. IV, cap. 10, init. milites ob lunae defectum ſollicitos, et rerum ſuarum trepidos, ita querentes audias: *Iam nec flumina poſſe adiri, nec SIDERA priſtinum praeſtare fulgorem.* Lunam intelligunt, ſidera dicunt, quo periculi perſpiciatur magnitudo. Sed ſatis de his multa: confer Virg. lib. Aen. VII, vſ. 98, VIII, vſ. 379. VI, vſ. 616, et Curtium cap. cit. et lib. VIII, cap. 5, §. 18, et cap. 7, §. 8, cap. 8, §. 14, et lib. X, cap. 5, §. 33. Horat. lib. II, od. 13, vſ. 3, et lib. IV, od. 12, vſ. 8. Sen. in Troad. vſ. 328 et 568, vel ex Ed. Scriuerii vſ. 331 et 570. Ter. Heaut. I, 1, 99. Caeterum haec loquendi forma lucem aliquam adferre poteſt verbis Apoſtoli in priori ad Corinth. epiſt. cap. XV, comm. 29 Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ ΤΩ͂Ν ΝΕΚΡΩ͂Ν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; τί καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ ΤΩ͂Ν ΝΕΚΡΩ͂Ν; *Alioquin quid facient illi, qui baptizantur pro mortuis, ſi omnino mortui non ſuſcitantur? Cur etiam baptizantur pro mortuis?* ſi per τοὺς νεκροὺς intelligimus vnum Chriſtum, νεκρωθέντα nempe illum; ſiue ὑπὲρ θανάτου vel εἰς θάνατον τοῦ Χριστοῦ, vt loquitur idem ſcribens Romanis cap. VI, comm. 3 Ἢ ἀγνοεῖτε, ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ΕΙ'Σ ΤΟ'Ν ΘΑ'ΝΑΤΟΝ ΑΥΤΟΥ͂ ἘΒΑΠΤΙ'ΣΘΗΜΕΝ; Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς ΤΟ'Ν ΘΑ'ΝΑΤΟΝ, ἵνα, ὥσπερ ἠγέρθη ὁ Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Vt ſit argumentandi ratio: *Si Chriſtus non reſurrexit, qui tamen eſt ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν*

tiones, imo etiam aliquando generum †: quae ſaepiſſime fallent,

κρῶν (Apoc. I, 5) *et tanquam prodromus piorum ſemel reſurrecturorum; fruſtra pro eo mortuo baptizantur* (ſiue baptiſmum intelligimus proprium, ſiue metaphorice baptiſmum martyrii.) *quippe nunquam reſurrecturi.* vt fere loquitur comm. 4 Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν ἐκ ἔστι, ἐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται. Illud autem τί ποιήσεσιν exprimit miſerrimam fidelium conditionem, ſi Chriſtus morte teneretur, vt fere ait comm. 9 Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπικότες ἐσμὲν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν. Vt autem magis eluceat et amplificetur haec abſurditas, vtitur plurali numero: *Quid agent illi, qui extrema patiuntur,* καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῶν νεκρῶν; Haec ſi recipiatur explicatio, omnis euaneſcit obſcuritas, omne dubium. H.

Interdum vero etiam nomini neutrius generis iungitur verbum plurale: vt Xenoph. Exp. I, 2, 27 τὰ δὲ ἡρπασμένα ἀνδράποδα, ἤν πε ἐντυγχάνωσιν, ἀπολαμβάνειν ἔδωκεν, *Conceſſit ei, mancipia, ſi reperirentur, recipere.* Memor. II, 4. 7 τὰ ὦτα προακέσιν. Conf. Xenoph. de Mag. Equit. VIII, 6, et Fiſcher. Animad. ad Weller. pag. 306. *Z.*

† Generis permutationis exemplum habet Thucyd. lib. I, cap. 59 Τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ τὸ πρότερον ἐξεπέμποντο, *In Macedoniam ſe conuerterunt, quo antea etiam miſſi fuerant.* Vbi ἐφ' ὅπερ non bene referri poteſt ad praecedens Μακεδονίαν, niſi ſubſtantiuum tacite ſubaudiatur, puta ἔργον, vel aliquid opportunius; vt ſenſus ſit: Τρέπονται ἐπὶ τὸ ἔργον τὸ ἐν Μακεδονίᾳ, vt explicat Stephanus hunc locum. Atque huius locutionis ratio ita quidem conſtare poteſt, tolliturque omnis ἀταξία. Et ſane ſolent Graeci Articulum Praepoſitiuum Neutrius Generis τὸ vel τὰ praemittere Nominibus propriis locorum, mediante Praepoſitione. Sic Ariſtoph. in Auib. vſ. 1369 Ἐς τἀπὶ (pro τὰ ἐπὶ) Θρᾴκης ἀποπέτα, *Auola ad ea, quae ſunt in Thracia*: vel ſimplicius, *Auola in Thraciam.* Quae verba ſic explicantur conuenienter ſtructurae Thucydidis: Ἐς Θρᾴκην ἀποπέτα, ἐφ' ἅπερ vel ἐφ' ὅπερ σε πέμπω. At obſcurius eſt illud Thucydidis lib. II, cap. 47 Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, *Morbus primum inuadere coepit Athenienſes, qui quidem antea dicitur multas regiones inuaſiſſe.* Vbi λεγόμενον in Neutro, et praecedens νόσος in Feminino Genere. Scholiaſtes putat reſpexiſſe Auctorem ad vocem νόσημα, et addit ſimile exemplum ex Homero; quem adi. Atque hoc loquendi genus Thucydidi familiare eſſe, auctor eſt Suidas; ita enim ille de Thucydide: Οὗτος ὁ συγγραφεὺς μεταβαίνειν εἴωθεν ἀπὸ τῶν θηλυκῶν εἰς ἐδέτερα, *Hic Hiſtoricus a Feminino ad Neutrum Genus tranſire ſolet.* Additque locum modo a me ex lib. I citatum. Contra ea a neutro ad femininum tranſit ſimili temeritate Lucianus in Dial. Antilochi et Achillis: ΤΟ' ΔΥΣΤΗΝΟΝ ἘΚΕΙ͂ΝΟ ΔΟΞΑ'ΡΙΟΝ προετίμων τῆ βίε. νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἘΚΕΙ'ΝΗ μὲν ἀνωφελής, *Infelicem illam glorio'am vitae praetuli: nunc vero didici, quam illa ſit inutilis.* Hic τὸ

ἐκείνη

fallent, niſi caute ac diligenter attendantur [50]; quasque tirones facile imitari non oportebit. Demoſth. pro Cor. cum dixiſſet,

ἐκείνη diuerſo genere refertur ad δοξάριον. Potuit reſpicere ad cognatam vocem δόξαν, quae, licet longius, praecedit in verbis Antilochi. H.

Conf. quae praeclare de hac re monuit Cel. Ern. ad Xenoph. Memor. I, 3, 3. Z.

5 Fit enim non raro, vt in ſcriptoribus conſtructiones inueniantur, quae prima fronte Enallagen admittere videntur, cum, re propius inſpecta, omnia Analogiam ſequuntur. Ita Enallagen Caſus agnoſcit Sylburgius in his Pauſaniae verbis, libro Eliacorum poſteriori, pag. 352, lin. 35. Vbi ait, cladem quampiam accidiſſe, Δευτέρᾳ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, ἣν Δάμων Θούριος ἐνίκα τὸ δεύτερον, ΤΑΥ'ΤΗΣ ἔτει δευτέρῳ ΤΗ͂Σ 'ΟΛΥΜΠΙΑ'ΔΟΣ, i. e. *Olympiadis centeſimae ſecundae anno ſecundo, cum Damon Thurius ſecundum victor extitit.* In quibus primo adſpectu τὸ, ταύτης τῆς Ὀλυμπιάδος non bene conuenire videtur τῷ, δευτέρᾳ Ὀλυμπιάδι. Res autem ſic ſe habet: Pauſanias rem, cuius mentionem facit, ait accidiſſe Olymp. CII deinde vbi addidit, quis victor fuerit, quaſi per obliuionem annum omiſiſſet, repetens ait, factum fuiſſe ἔτει δευτέρῳ ταύτης τῆς Ὀλυμπιάδος. Qualia plurima cum in lectione Auctorum occurrant, plurimorum hoc inſtar ſit. Caeterum δευτέρᾳ ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν elegantius quam δευτέρᾳ καὶ ἑκατοστῇ. Vide infra ad Sect. 2, Reg. 13. Neque etiam enallagis adnumerauero, cum nomen ad praecedens aliud nomen per appoſitionem relatum, diuerſo caſu effertur, ſi verbum additum vtrique caſui iungitur. V. g. dicitur λαλεῖν πρός τινα, et λαλεῖν τινι, quae duo coniungit Lucas in Euang. cap. I, comm. 55 Καθὼς 'ΕΛΑ'ΛΗΣΕ ΠΡΟ'Σ ΤΟΥ'Σ ΠΑΤΕ'ΡΑΣ ἡμῶν, ΤΩ͂ι Ἀβραὰμ καὶ ΤΩ͂ι ΣΠΕ'ΡΜΑΤΙ αὐτοῦ, *Sicut locutus eſt patribus noſtris, Abrahamo et ipſius ſemini.* Vbi τῷ, τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ σπέρματι non bene conſentit τῷ, πρὸς τοὺς πατέρας.

Eſt et alia ἀνακολουθίας ſpecies, cum claudicat ſenſus, nec eodem, quo coepta eſt, pede continuata hiat oratio. Talis eſt illa Aeliani, lib. IX, V. H. cap. 24. Vbi ſic incipit: Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐς τοσοῦτον τρυφῆς ἐξώκειλε, *Smindyrides Sybarita eo luxuriae eſt prolapſus.* Deinde cum Analogice poſt τοσοῦτον ſequi deberet, ὡς, ὥστε, ὅσον, vel ſimile quid, omnino mutat ſententiam, ita pergens: Καὶ γάρ τοι Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾷν, καὶ τῷ βίῳ διαῤῥεῖν. Ὁ δὲ Σμινδυρίδης καὶ πλέον, *Etenim omnes Sybaritae deliciis et vitae diſſolutae deditiſunt, ſed Smindyrides adhuc amplius.* Alia huiuſce generis ἀκατάλληλα omitto, tum quia vix cuiquam ſunt imitanda, tum quia praeter plurima, quae ἀνακολουθίας falſo ſunt ſuſpecta, vt iam vno alteroue exemplo planum fecimus, caetera perpauca, ex imprudentia potius excidiſſe, quam ornatus gratia orationi inſerta videntur. Et ſane quod in nobis, qui hanc linguam non vernaculam habemus, ſed taedioſo labore eiuſdem cognitionem comparare debemus, ferula dignum vitium clamarent, id in antiquis ſcriptoribus elegantiae tribuunt Grammatici.

51 Non

dixiſſet, *Λέγεις ἃ δεῖ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ, ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν*· id eſt, *Ea commemoras, quae in homine populari eſſe debeant, perinde vt ſi ſtatuam aliquam elaborandam ex ſyngrapha locaſſes:* addit, *ἢ λόγῳ τοὺς δημοτικοὺς, ἀλλ' οὐ τοῖς πράγμασι γινωσκομένους*, in accuſatiuo, cum praecedentia in nominat. dixiſſet [51]: id eſt, *aut quaſi populares homines verbis, non rebus ipſis agnoſcerentur: ὥσπερ* enim cum accuſat. conſtrui poteſt.

II. Subſtantiua membrum eleganter aut periodum terminant, praemiſſo adiectiuo, et verbo interpoſito: vt, *τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα κυριολεξίας μετὰ πάσης ἔχεσθαι τῆς φιλοπονίας*, *omni ſtudio Graecae dictionis proprietatem ſectari:* ſic, *πάσαις δεξιώσασθαι ταῖς φιλοφροσύναις*, *omnibus humanitatis officiis colere* [52]. **Subſtantiuum in fine.**

III. Sub-

51 Non mirum: nam prius participium refertur ad perſonam immediate praecedentem, ſed poſterius ad diuerſam ab hac. Eſtque eadem ratio particulae *ὥσπερ*, quae eſt particulae *ὡς*. Vide omnino, quae dicemus ad Cap. VI, Sect. 1, Reg. 1, vbi patebit, Demoſtheni ex recepta apud optimos ſcriptores et praeſertim Atticos, conſuetudine non licuiſſe vtrumque Participium per Nominandi vel Accuſandi caſum efferre. Differentia hoc modo conſtituatur: *Fratrem perſequitur, quaſi ab ipſo iniuria adfectus*, Καταδιώκει τὸν ἀδελφὸν, ὥσπερ vel ὡς ἨΔΙΚΗΜΈΝΟΣ ὑπ' αὐτοῦ. At, *Fratrem perſequitur, quaſi ipſum iniuria adfeciſſet*, Καταδιώκει τὸν ἀδελφὸν, ὥσπερ ἨΔΙΚΗΚΌΤΑ αὐτόν. Vbi ἠδικημένος in Nominatiuo conuenienter caſui, qui latet in Verbo καταδιώκει, et ἠδικηκότα in Accuſatiuo, non quia ἀδελφὸν in eo Caſu ponitur, ſed quia ὥσπερ poſt ſe Accuſatiuum habet diuerſae perſonae. Vt eſt apud Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 301, lin. 34 Οὐδὲ γὰρ Φιλάμμωνα φήσει τὸν πύκτην Ὀλυμπιάσι στεφανωθῆναι, νικήσαντα Γλαῦκον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον πύκτην, ἀλλὰ τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀγωνιστάς. ὭΣΠΕΡ ἩΜΑ͂Σ ἈΓΝΟΟΥ͂ΝΤΑΣ, ὅτι τοῖς μὲν etc., *Negabit enim Philamonem pugilem in ludis Olympicis coronatum fuiſſe, cum Glaucum, veterem illum pugilem, viciſſet, quaſi nos ignoraremus, pugilibus* etc. Si iam dixiſſet: *Quaſi ipſe ignoraret*, poſuiſſet in Nominatiuo, ὥσπερ ἀγνοῶν αὐτός.

52 Fit hoc etiam, adiectiuo non praecedente. Arrian. de Exped. Alex. lib I, cap. 18 in fine: Γνοὺς, ὅτι ὁμοῦ τοῖς αἰτίοις καὶ οὐ ξὺν δίκῃ τινὰς, τοὺς μὲν κατ' ἔχθραν, τοὺς δὲ καθ' ἁρπαγὴν χρημάτων, ἀποκτενεῖ, ξυγχωρηθὲν αὐτῷ, ὁ δῆμος, *Animadvertens, populum, poteſtate ſibi facta, vna cum ſontibus etiam quoſdam immerito, partim odio, partim ſpe praedae, interemturum.* In quibus verbis obſerua obiter, participium ξυγχωρηθὲν imperſonaliter vſurpari. Vide infra ad Cap. VI, Sect. 1, §. 5.

* In

Subſtantiva, quae ſubaudiuntur. ὁδός.

III. Subſtantiua quaedam, ac praeſertim ὁδὸς, *via*, γραμμὴ, *linea*, μερὶς, *pars*, vel *portio*, μέρος, idem, eleganter ſubaudiuntur. Vt εὐθείας ἐκτραπῆναι, vel ἐξεστηκέναι, vel διαμαρτεῖν, ſubauditur ὁδοῦ, *a recta via aberraſſe:* ſic, τὴν ἐπὶ πολυμαθίαν ἰέναι, ſupple ὁδὸν, *rectam ad eruditionem viam inſiſtere.* Quod etiam vno verbo εὐθυωρεῖν, vel εὐθυπορεῖν dicitur. Sic apud eos creberrimum eſt, ἐναντίαν ἰέναι, vel ὑπ' ἐναντίας φέρεσθαι, ſubintellecto ſubſtantiuo μερὶς, vel ὁδὸς, id eſt, *contraria via ferri:* ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, id eſt, *ad mortem rapi* *.

δίκη.

IV. Subauditur etiam δίκη, in rebus forenſibus, vt δι' εὐθείας, vel κατ' εὐθεῖαν ἀνταγωνίζεσθαι, *candide, ſincere, cum aduerſario, et quaſi recto pede contendere* [53]; quod etiam dicitur εὐθυδικίᾳ χρήσασθαι, vel εὐθυδικεῖν. Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ſubint. δίκην οὖσαν, id eſt, *capitis cauſſam dicere.*

ἡμέρα.

V. Subauditur etiam ἡμέρα, *dies:* nam τῇ προτεραίᾳ, id eſt, *pridie*, quod Plutarchus in Theſeo dixit, Μιᾷ πρότερον ἡμέρᾳ, cum gignendi caſu, τῶν Θησείων, id eſt, *Pridie feſti in Theſei honorem inſtituti:* et τῇ ὑστεραίᾳ, id eſt, *poſtridie*, cum gignendi etiam caſu, quod forte dici non poſſit μιᾷ ὕστερον ἡμέρᾳ [54].

Subſtantiua quaedam per ellipſin ſubaudita.

[Exemplis reg. hiſce ſubiectis adde, ſi lubet, ſequentia, quae frequenter etiam per ellipſin ſubintelliguntur: qualia ſunt, ἀπόφθεγμα, γωνία, γνώμη, διάστημα, δόμος vel οἶκος, ἐνδύματα vel ἱμάτια, εἷς, ἑορτάσιμοι ἡμέραι, ἡλικία, μοῖρα, ὄντες, ὥρα, πράγματα vel ὄντα, συγγράμματα, τέχνη, τιμωρία, τρίχες, ὕδωρ, ὕπνος, ὑπόνοια vel ὑπόληψις, χεὶρ, χρόνος [55]:

Τὸ

* In eiusmodi formis loquendi fere duplex eſt ellipſis. Nam, praeter ὁδὸν, etiam praepoſitio κατὰ eſt intelligenda. Z.

53 Supplet ellipſin ex veteri poeta Suidas in v. Ἰθεῖα

— Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

Non leuiter enim nouit ex Ioue lances rectae iuſtitiae.

54 Non dubito; nam, quemadmodum dicunt, δευτέρῳ ἔτει τούτων, *Secundo poſt haec anno:* τρίτῃ ἡμέρᾳ αὐτοῦ ἥκοντος, *Tertio die, poſtquam venerat:* vt oſtendam ad Sect. 2, Reg. 16, cur eadem plane ſyntaxi non liceret dicere μιᾷ ἡμέρᾳ ὕστερον τούτων; cum genitiuus non ab ὕστερον, ſed ab adiectiuo numerali regatur. Locus Plutarchi non ita longe eſt ab initio, cui adde, ſi vis, Herodotum in Vrania, cap. 27.

55 Quae addere his operae pretium viſum eſt, ſuis quaeque locis, ne ordo turbaretur, addidi, nec ea tamen multa, quia de his peculiarem

Τὸ τȣ̃ Σόλωνος, ſcil. ἀπόφθεγμα, *Solonis dictum*[56].

Πρὸς ὀρθὴν, ſcil. γωνίαν, *ad rectum angulum*[57].

Τὴν ἐμὴν συνῆκας, ſupple γνώμην, *meam intellexiſti ſententiam.*

Διὰ τοσȣ́τȣ, ſcil. διαςήματος, *tanto interuallo.* Vid. Cap. IX, Sect. 2, Reg. 6.

Εἰς ᾅδȣ, ſuppl. δόμον vel οἶκον, *ad inferos*[58].

Οἱ τὰ μαλακὰ φορȣ̃ντες, ſcil. ἱμάτια vel ἐνδύματα, *qui mollia veſtimenta geſtant.* Matth. 11, 8[59].

Ὁ Πλάτων ἦν τῶν σοφῶν, ſcil. εἷς[60], *Plato erat ſapientum vnus.*

Ἀπόφθεγμα. Γωνία. Γνώμη. Διαςήμα. Δόμος vel οἶκος. ἐνδύματα vel ἱμάτια. εἷς.

Ἐν

peculiarem aureum libellum conſcripſit L. Bos, qui conſulendus.

56 Huc refer id, quod diximus ad Cap. I, Reg. 17.

57 Vid. Euclid. in Optic. Theor. 24 init. Πρὸς ὀρθὰς ἤχθω, *Ducatur ad angulos rectos.* Idem mox ellipſin ſupplet: Ὀρθαὶ ἔσονται αἱ πρὸς τοῖς AN γωνίαι, *Recti erunt ad* LN *anguli.* Talia apud eundem ſunt vbique obuia.

58 Nec tantum hoc modo ἐλλειπτικῶς, ἐν cum genitiuo conſtruitur nominis proprii vel appellatiui, ſed etiam articuli. Ita Herodot. lib. I, cap. 133 Ὁ σέγαρχος, ἘΝ ΤΟΥ͂ ἂν ἐόντες βȣλεύωνται, *Dominus illius domus, in cuius aedibus conſultauerint.*

Δρόμον intelligit L. Bos in phraſi, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς. et plenam locutionem probat ex Ariſtoph. Veſp. vſ. 375. Ellipticam inuenies apud Ariſtidem pro Quatuoruiris, pag. 430 Καὶ ταῦτα τὸν περὶ τῆς ψυχῆς τρέχων. In quo tamen loco, vt et plerisque aliis accuſatiui κίνδυνον mihi potior ellipſis videtur: atque ita noſtro idiomati haec Graeca locutio optime quadrat; nam vt Graeci dicunt τρέχειν κίνδυνον, eodem modo nos, Gevaar loopen. Nec dedignantur Galli dicere: *Courir danger.* Supplet ellipſin Dionyſius Hal. in Iſocrate p. 98 in fine: ΤΟ'Ν περὶ ψυχῆς ΤΡΕ'ΧΟΝΤΙ ΚΙ'ΝΔΥΝΟΝ ἐν δικαςαῖς τὰ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη ταῦτα ȣ̓κ οἶδα, ἥν τινα δύναιτο ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν, *Capitis cauſſam in iudicio dicenti, ſiue, capite apud iudices periclitanti neſcio quomodo venuſta iſta et theatrica et iuuenilia poſſunt aliquid vtilitatis adferre.* Et Antiq. Rom. lib. IV, pag. 209, lin. 28, vbi Tarquinius dicitur reliquiſſe παιδία ΚΙ'ΝΔΥΝΟΝ ȣ̓ τὸν ἐλάχιςον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ΤΡΕ'ΧΟΝΤΑ, *liberos, non leuiter de vita periclitantes.* Cui ſimile eſt illud Euripidis in Phoeniſſ. vſ. 730 Πρὶν ΚΙ'ΝΔΥΝΟΝ εἰς ἅπαξ ΜΟΛΕΙ͂Ν, *Priusquam ſimel in periculum incurras.*

59 At ibi ἱμάτια praecedit eodem verſu: atque adeo otioſa praecedentis Nominis eſt repetitio. H.

Recte. Interdum autem veram illius nominis ellipſin eſſe, docent exempla a Boſio in libro de Ellipſibus Gr. collecta. V. c. Artemidorus Oneir. II, 3 ἐν λευκοῖς ἐμφέρεσθαι dicit. Sic Io. Euang. XX, 12 reperitur ἐν λευκοῖς καθέζεσθαι. Z.

60 Vel τὶς. Vide, quae notabimus ad Sect. 2, Reg. 4, et 11, Reg. 11.

61 Μάχη

ἑορτάσιμοι ἡμέραι. Ἐν ταῖς Διονύσι, ſcil. ἑορτασίμοις ἡμέραις, *in Bacchi feſtis diebus.* Demoſth. orat. de pace. vid. Cap. IX, Sect. 3, Reg. 6.

ἡλικία. Τὴν ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει, ſcil. ἡλικίας, *virtutem a pueritia exerce.* Syneſ. [61]

μοῖρα. Ἐσύλησε τῆς Κελτικῆς τῆς πρὸς τὰς ἀνατολάς, *Spoliavit Galliae partem, quae ſpectat ad ortum.*

ὄντες. Οἱ ἐν τῷ τέλει, ſuppl. ὄντες· τυτέσιν, ἐν τῇ ἀρχῇ. vid. infra Sect. 11, §. 2 [62].

Lyſias pro Erat. Ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς πεύσεται, *Vide ſis, caue ſis, ne quiſquam haec audiat:* ἔλλειψις Attica: deeſt enim ὅρα. vid. Cap. VII, Sect. 10, Reg. 6.

ὅρα.

πράγματα vel ὄντα. Τὰ τῶν Φίλων κοινά, *Amicorum omnia communia:* ſcil. πράγματα vel ὄντα [63].

συγγράμματα. Τὰ τῦ Ἡροδότυ, ſcil. συγγράμματα, *Herodoti ſcripta.*

τέχνη. Γραμματικὴν ἔμαθε, ſupple τέχνην.

τιμωρία. Ἀξίαν ἀποτίνειν, ſcil. τιμωρίαν, *Dignam poenam ſolvere.*

τράπεζα. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι, *Eiuſdem menſae cibis uti,* ſupple τραπέζης.

τρίχες.

Τέκνα, πόνοι, πήρωσις, ἅπας βίος· αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.

Epigr. graec. lib. I, cap. 13.

Ποτήριον

61 Μάχη ſubauditur apud Pauſ. in Atticis, Πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις, *Ante pugnam Leuſtricam.* Μέρος ſubauditur in illo Platonis, Τὸ πολὺ τῆς Ῥητορικῆς, *Praecipua pars Rhetorices.* Vide, quae notabimus ad finem Sect. 5. Similiter apud Arrian. de Exped. Alex. lib. III, cap. 7 Τῆς σελήνης τὸ πολὺ ἐκλιπὲς ἐγένετο, *Luna maximam partem defecit.* Nomen μέρος additur eodem libro, cap. 24 Ἐπελθὼν δὲ τὸ πολὺ μέρος τῆς χώρας τῶν Μάρδων, *Cum maximam partem Mardorum regionis inuaſiſſet.* Idem nomen, praeterquam quod in multis adiectivis et quibuſdam verbis reticetur, quorum magna turba apud L. Bos, deſideratur etiam in pronomine τῦτο· vt in illo Platonis in Gorg. pag. 493 Τῆς δὲ ψυχῆς τῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσίν, *Animae pars haec, in qua cupiditates ſunt.*

62 Eodem modo, οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις. vid. infra ad Cap. IX, Sect. 3, §. 12.

63 Vt apud Latinos vox *Caſus* fere omittitur, ita apud Grammaticos Graecos πτῶσις ſubaudiri ſolet. Ita v. g. Scholiaſtes Ariſtophanis in Plut. ad vſ. 93 Ἰσέον, ὅτι ἡ διὰ πρόθεσις ὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ, *Sciendum eſt, praepoſitionem* διὰ *non ſolum cum genitiuo conſtrui, quando effectionem ſignificat, ſed etiam cum accuſatiuo.*

64 Addit

Ποτήριον ψυχρȣ̃, ſcil. ὕδατος, *poculum frigidae*, ſcil. ὕδωρ.
aquae. Matth. X, 42.

Lucian. in Dialog. *Cyclop. et Neptuni*: Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, *Vt alte dormiuiſti, fili*. ſub. ὕπνον. ὕπνος.

Μυρίȣς ἄλλȣς διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν φόβȣς, *Infinitos alios metus nobis ipſis temere fingebamus*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. VI, vbi ſubaudiri videtur ὑπονοίας vel ὑπολήψεως, vel al. ſimile, quod *ſuſpicionem* ſignificet. vid. Cap. IX, Sect. 2, Reg. 3. ὑπόνοια vel ὑπόληψις.

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δ' ἑτέρᾳ δὲ τὸ πῦρ, χείρ.
Vna manu aquam, altera ignem ferebat.

Marc. IX, 15 ἐφ' ὅσον, ſcil. χρόνον [64]. χρόνος.

Item apud Latinos ſubſtantiua ſaepe per ellipſin iſtam ſubaudiuntur: vt

Aqua deeſt in his formulis, *calida* lauari: *frigidam* bibere. Aqua.

Ars vel *ſcientia* vel *facultas* in *Grammatica*, *Rhetorica*, *Muſica*, vt Graecis τέχνη *ars*, δύναμις *facultas*, vel ſimile. Ars.

Aruum in *Nouale*. Aruum.

Caro in *agnina*, *bubula* etc. Caro.

Dies in *prima* et *nouiſſima*. Ouid. I Faſt. Dies.

Bruma noui prima eſt, veterisque nouiſſima ſolis.

Sic Graeci τῇ προτεραίᾳ, τῇ ὑςεραίᾳ, ſiue τῇ ἐπιȣ́σῃ.

Febris in *tertiana*, *quartana*, *quotidiana*. Febris.

Feſta in *Agonalia*, *Saturnalia*, *Terminalia*, et ſimilibus. Feſta.

Finis in *hactenus*, *quatenus*, nam integre fit, *hat fine tenus*. Finis.

Frater in *Germanus*. Frater.

Homo in *adoleſcens*, *amicus*, *familiaris*, etc. Homo.

Manus in *dextra*, *ſiniſtra*. Manus.

Nummus in *quinarius*, *denarius*. Nummus.

Ventus in *fauonius*, *ſubſolanus*, *africus*. Sic Graecis ἐτησίαι, quaſi dicas *anniuerſarii*, puta ἄνεμοι, *venti*, *flatus*. Ventus.

Verba in iſtis, *paucis* te volo, quid opus eſt *multis*? *Homeri illud*, vt Graecis Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, nempe ἔπος *verbum*. Verba.

Veſtes

64 Addit χρόνον Paulus ep. ad Gal. cap. IV, initio.

Veſtes. *Veſtes* in *Sericae*, *Coae*, *Bombycinae.*

Vinum. *Vinum* in *muſtum*, *merum*, *Falernum*, *Maſſicum.* Cl. Voſſius plura enumerat, ſed haec vſitatiora.

ἡμέρα. Ἥμερος *manſuetus.* ἡμέρα non eſt vocabulum per ſe, ſed ſubauditur, inquit Euſtathius, φάσις vel κατάστασις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis*, *aut placida aëris conſtitutio.* Dies ἡμέροις ζώοις, *manſuetis animalibus*, h. e. *hominibus*, *nox feris opportunior* [65]. Ab eodem argumento Latini dicunt *mane* et *immanis.* Varro lib. V, ling. Lat. *mane*, quod tum *manat dies ab oriente:* niſi potius, quod *bonum* dicebant antiqui *manum.* Ad cuiusmodi religionem Graeci quoque cum *lumen adfertur*, ſolent dicere φῶς ἀγαθόν.

Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν, *quum luceret.*
— ἑσπέραν, *quum adueſperaſceret* *.]

ὁδός. φωνή. λέξις. VI. Satis dici non poteſt, quodnam ſubſtantiuum intelligatur in hoc Plutarchi exemplo, in Fabii Maximi vita: Τὴν ἧτταν ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ᾽ εὐθείας οὐκ ἔφρασεν, id eſt, *Acceptam cladem nuncius*, *vti res erat*, *aperte ingenueque non retulit.* Videtur tamen ſubintelligi ὁδοῦ, vt tota phraſis ſit metaphorica; vel φωνῆς, λέξεως, διηγήσεως [66].

οὐδετέρᾳ ληπτός. VII. In dandi caſu ſingulari οὐδετέρᾳ, id eſt, *neutra*, ſubauditur etiam aliquid, vt χειρὶ [67], μερίδι, aut aliud ſimile, cum verbali ληπτὸς, *capiendus:* eſt enim ἄνθρωπος οὐδετέρᾳ ληπτὸς, *homo tam ſolers ac prouidus*, *vt neutra parte*,

65 Aliam etymi rationem monſtrat Socrates apud Platonem in Cratyl. pag. 418. Vbi docet, antiquos non ἡμέρα, ſed ἱμέρα dixiſſe; et paulo poſt addit, inde dictum eſſe, Ὅτι ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο, *Quod deſiderantibus hominibus e tenebris lux ſit exorta.* Deriuatur igitur ex einſdem ſententia ἐκ τοῦ ἱμείρειν. Quia lux eſt deſiderabilis.

* Si quis plura eiusmodi ellipſeos deſideret exempla, adeat Lamb. Boſii librum de Ellipſibus Gr. qui nuper cura Cl. Schwebelii auctus prodiit. *Z.*

66 Vel ψυχῆς, γνώμης, διανοίας. Vide Cl. L. Bos, Ellipſ. in v. ψυχή. Pro defectu genitiui ὁδοῦ facit Terentii locus (ſi modo Graeca ex Latinis illuſtrare licet) in Heaut. IV, 2, 28 *Imo et RECTA VIA rem narrat ordine omnem.* Pro eodem dicitur ἀπὸ τοῦ εὐθέος. Thucyd. lib. III, cap. 43 Καθέστηκε δὲ τἀγαθὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν, *Ita humana ſe habent*, *vt bonae ſententiae*, *cum directe et aperte dicuntur*, *nihilo minus ſint ſuſpectae*, *quam malae.* Proximum eſt ſubaudire θυμοῦ. Confer, quae dicam ad Cap. IX, Sect. 1, Reg. 16.

67 Eandem ellipſin notat, et eodem exemplo confirmat L. Bos in v. χείρ.

* Nomina,

parte, aut potius *nulla*, vel (quod melius) ***nulla ratione capi poſſit.*** Themiſtius or. X Καίτοιγε προήγορον εἶχον οὐδετέρᾳ ληπτὸν, *Tametſi patronum habebant, qui nullo modo capi poſſet*, id eſt, *omni ex parte tutum, ac tectum.* Huic aliquatenus opponitur θατέρᾳ ληπτὸς, id eſt, *altera ex parte captu facilis.* Euſebius Demonſtrat. lib. IV, cap. 9 de daemone loquens: Δεινὰ δὲ κατὰ τῶν ἐθνῶν ἁπάντων ἀπειλήσας θατέρᾳ ληπτοὺς τοῖς προβολίοις ἀνθρώπους εὕρατο, id eſt, *At gentibus omnibus grauia minatus cum eſſet, alia ratione ſuis ipſe venabulis captu faciles homines reperit.* Intelligit autem voluptatis illecebram, de qua ibidem.

VIII. Nomina quaedam neutra multitudinis numero fere ἐλλειπτικῶς vſurpantur; ac potiſſimum cum ſequentibus verbis iunguntur, ἑορτάζειν, *feſtum celebrare*, πανηγυρίζειν, *conuentu publico aliquid celebrare*, et θύειν, *sacrificare.* Huiusmodi ſunt, τὰ σωτήρια, id eſt, *ea, quae pro ſalute recuperanda*, vel *recuperata ſunt:* τὰ χαριστήρια, *quae in gratiarum actionem:* τὰ μειλίχια, et τὰ ἱλαστήρια, *quae valent ad placandum et conciliandum numen:* τὰ διαβατήρια, *ad*, vel *ob felicem tranſitum:* τὰ ἐπινίκια, *ob victoriam:* τὰ εἰσιτήρια θύειν, *ob felicem, Athenis, ingreſſum in ordinem ſenatorium, ſacrificium perſoluere:* τὰ εὐαγγέλια, *quae ob felicem nuncium:* τὰ γενέθλια, *quae in natalis diei memoriam:* τὰ γαμήλια, *quae ob laetiorem nuptiarum diem:* τὰ κατοικέσια, *ob ſedem aliquam primum ac feliciter occupatam:* τὰ ἐτήσια, *anniuerſaria:* τὰ κουρόσυνα, *quae in eius diei memoriam, quo inter iuuenes olim Athenienſes pueri cenſebantur.* Quae poſtrema quinque coniungit B. Gregorius Nazianz. orationis VI initio. Dicunt ergo εὐαγγέλια θύειν, id eſt, *victimam ob laetum nuncium immolare:* τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, *recuperatam, aut conſeruatam ſalutem, publica ſolennique laetitia celebrare*, etc. ſimiliter *.

IX. Geniti-

Neutra defectiue poſita.

* Nomina, quae fere in ante commemoratis et ſimilibus exemplis intelliguntur, haec ſunt: ἈΓΩΝΊΣΜΑΤΑ, vt Ἐπινίκια, Ἴσθμια: ἎΘΛΑ, vt νικητήρια: ἈΝΑΘΉΜΑΤΑ, vt ἱλαστήρια: ΔΏΡΑ, vt γαμήλια, γενέθλια etc.: ΘΎΜΑΤΑ, vt χαριστήρια, ἐπινίκια, ἱλαστήρια etc. In vniuerſum enim certo ſatis definiri non poteſt, quod nomen ſit intelligendum, ſed in ſingulis locis ex ſerie orationis debet colligi, ſit ne ſermo de *certamine*, an de *ſacrificio*, an *dono* ſeu *munere*, an *praemio*, et quae his ſunt ſimilia. Z.

Genit. cum verbo actiuo.

IX. Genitiuus etiam interdum apud Atticos, praecipueque Demoſthenem et Xenophontem, cum verbo actiuo coniungitur accuſatiui loco [68]. Demoſthenes I Olynth. *Λαμβάνειν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ, Aliquid ex regionis fructibus decerpere.* Xenoph. in Oratione de Ageſilao: *Τῶν κατὰ κράτος ἀναλώτων τειχέων τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο*, pro *τὰ τῶν τειχέων ἀνάλωτα*· quod affine eſt gallico idiotiſmo, *il prenoit des villes par ſa courtoiſie:* nam particula *des* genitiui nota eſt. Idem: *Καὶ καταδύειν οὐκ εἴα στρογγύλων πλοίων, Il ne permettoit pas, qu'on enfonçaſt des nauires rondes.* Idem, *Ἐς δὲ τῶν μειζόνων ἐμβαίνειν*, ait, pro *εἰς τὰ μείζονα, Monter en des grands vaiſſeaux.* Idem lib. III, hiſt. *Οἱ δὲ ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων*, id eſt, *Illi autem miſerunt ex iis, qui ſub triginta viris equites fuerant.* Demoſth. II Olynth. *Μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι προϊεμένες, Non tantum vrbes et loca illa palam negligere, ac perdere* [69].

[Saepenu-

68 Cum ſcilicet non tota res, ſed eiuſdem pars intelligitur, vt ex ſubiectis exemplis patet. Subauditur vel Nomen *τὶς*, vel Praepoſitio *ἐκ* vel *ἀπὸ*, pro re nata: quam ellipſin ſuppletam videas in Act. Apoſt. cap. II, comm. 17 *Ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, Effundam de Spiritu meo.* v. Ioel. II, 28. H.

Graeci genitiuum iungunt verbo non modo tum, cum non niſi pars rei eſt intelligenda, vti recte Hoogeuenus ſtatuit, verum etiam omnino ob vim praepoſitionis alicuius, quae vel plane eſt praetermiſſa, vel certe partem verbi efficit compoſiti. Sic v. c. genitiuus pendet a praepoſitione *ἐκ* in verbis *ἀκούειν τι τινὸς, ex aliquo aliquid audire: ἔχεσθαί τινος, adhaerere alicui, coniunctum eſſe cum aliquo, pendere ex aliquo:* a praepoſitione *ἀπὸ* in verbis *παύεσθαι τῆς ὀργῆς*, h. e. *ſe auocare ab ira: κωλύειν τινά τινος, coercere a re: ἁμαρτάνειν τινὸς, a re aberrare: ἀπολαύειν τινὸς, a re fructum percipere: ἄρχεσθαί τινος, initium facere a re: ἀμύνειν τινὸς τὸ κακὸν, propulſare ab aliquo malum:* a praep. *ἐπὶ* ſ. *κατὰ* in verbis *ἄρχειν, βασιλεύειν, δεσπόζειν, κυριεύειν, στρατηγεῖν, ἡγεῖσθαι τινός.* Tum idem caſus proficiſcitur a praepoſitione, ex qua verbum ipſum eſt compoſitum: v. c. *ἀποπηδᾷν τοῦ ἅρματος*, h. e. *πηδᾷν ἀπὸ τοῦ ἅρματος: ἐπιβαίνειν ἵππου*, h. e. *βαίνειν ἐφ' ἵππου: ἐκβαίνειν τῆς φύσεως*, h. e. *βαίνειν ἐκ τῆς φύσεως, a natura recedere: περιγίγνεσθαί τινος*, h. e. *γίγνεσθαι περί τινος, prae aliquo eſſe, aliquo eſſe excellentiorem, meliorem, fortiorem: καταφρονεῖν τινος*, h. e. *φρονεῖν κατά τινος, contra aliquem ſentire*, ſeu *contemnere.* Eadem quoque eſt ratio verborum *καταδικάζειν, καταμαρτυρεῖν, καταψεύδεσθαι, καταγινώσκειν, καταψηφίζεσθαι, ἐφικέσθαι, ἀποπλανᾷν, ἀποπλάζεσθαί τινος* etc. Z.

69 Quae de Subſtantiuis in genere, deque eius Caſibus obſeruanda

[Saepenumero nominibus verbalibus, quae vocantur, eoſdem caſus iungere ſolent Graeci, quos regunt verba ipſa, Vſus nominum verbalium.

vanda putaui, quibusque in ſuperioribus locus ſatis commodus dari non potuit, ad huius capitis calcem adiicere viſum eſt. Ac primo quidem nota de Nomine Subſtantiuo, quando coniungitur cum Nomine Poſſeſſiuo a Proprio deriuato, Poſſeſſiuum illud per Nomen Proprium, Subſtantiuum autem in Adiectiuum cognatum verti debere, poetice. Eſt praecipuus huius idiomatis vſus, vbi de perſona eximiae dignitatis ſermo eſt. Ex Subſtantiuis illis praecipua ſunt *βίη, μένος, ἶς, σθένος, Φόβος*. e. g. Hom. in Boeot. vſ. 173

Τίεες, υἱωνοί τε ΒΙ'ΗΣ 'ΗΡΑΚΛΗΕΙ'ΗΣ.

Filii et nepotes roboris Herculei. Pro Ἡρακλῆς βιαίη, *Herculis robuſti.* Eodem modo vſ. 165

Ὃν τέκεν Ἀςυόχεια ΒΙ'Ηι 'ΗΡΑΚΛΗΕΙ'Ηι·

Quem peperit Aſtyochia robori Herculeo, pro, *Herculi robuſto.* Imitatus eſt Horat. lib. I, od. 3

Perrupit Acheronta HERCVLEVS LABOR.

Pro Adiectiuo illo, qued mutua permutatione pro Subſtantiuo Nominis Proprii ponebatur, non raro ipſum Nomen in generandi Caſu ponitur, et cum Subſtantivo regente ſignificat ipſum illum, qui per ſecundum Caſum exprimitur. Ita modo citatus Homerus in lib. Γ Iliad. vſ. 105, ait:

Ἄξετε δὲ ΠΡΙΑ'ΜΟΙΟ ΒΙ'ΗΝ,

Adducite vero Priamum. Vbi *Priami vis* pro ipſo Priamo. Eadem ſignificatione vox *μένος* vſurpatur eidem lib. Od. Θ init.

Ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν ΜΕ'ΝΟΣ 'ΑΛΚΙΝΟ'ΟΙΟ,

Surrexit e lecto praeſtantiſſimus Alcinous. Et cognata vox ἶς lib. Π in fine:

Ὣς φάτο· μείδησεν δ' ἱερὴ ἾΣ ΤΗΛΕΜΑ'ΧΟΙΟ,

Sic dixit, et riſit praeſtantiſſimus Telemachus. Simili ratione nomen *σθένος* conſtruit Q. Calab. lib. VIII, vſ. 171

Ἀλλ' ἐδ' ὣς τάρβησε θρασὺ ΣΘΕ'ΝΟΣ 'ΕΥΡΥΠΥ'ΛΟΙΟ,

Sed ne ſic quidem conterritus eſt audax Eurypylus. [Plura eiusmodi loca, quae commode poſſunt referri ad Pleonaſmi figuram, reperies apud Cel. Fiſcherum in Animaduerſſ. ſuper Weller. pag 295 ſeq. *Z.*] Vel Genitiuus ille eſt Nominis Appellatiui, vt in illo Heſiodi, in Scut. Herc. vſ. 144

Ἐν μέσσῳ δὲ ΔΡΑ'ΚΟΝΤΟΣ ἔην ΦΟ'ΒΟΣ,

In medio vero draconis erat terror, i. e *draco terribilis.* Nec deſtituuntur hac elegantia Latini. Ita Maro lib. XII Aen. vſ 199

— Terram, mare, ſidera iuro,
Latonaeque genus duplex, Ianumque bifrontem,
VIMque DEVM infernam. —

Hinc ſunt, qui haec verba apud Virg. Aen. IV, vſ. 132

Maſſylique ruunt equites et odora CANVM VIS,

ita interpretentur, vt, *canum vis*, idem ſit, quod *ipſi canes:* quamvis Seruius explicat, *multitudo.* Certe *multitudo* ſiue *copia* intelligitur in rebus inanimis certius, vt in illo Horatii lib. IV, od. 11

— Eſt in horto,
Phylli, nectendis apium coronis,
Eſt HEDERAE VIS.

Huc refero illud Salluſtii, B. C. cap. 49 *Quia in tali tempore tanta VIS HOMINIS magis leniunda*

ipſa, a quibus illa nomina ſunt ducta. V. c. Aelian. V. H. II, 41 extr. Κλειὼ εἰς ἅμιλλαν ἴσα ἐ γυναιξὶ μόναις, ἀλλὰ

niunda quam exagitanda videbatur. Inuenitur et per appoſitionem apud Horat. Epod. od. 6

Nam qualis aut Moloſſus aut fuluus Lacon,
AMICA VIS paſtoribus etc.

Clarius exemplum habet Phaedrus, lib. I, Fab. 13

Tum demum ingemuit CORVI deceptus STVPOR.

Pro, *coruus ſtupidus.* Eſt et vbi Graeci per Appoſitionem efferunt, vt: ΛΑΙ͂Σ, Ἡ μέγα ΚΛΕ΄ΟΣ, *Lais, fama magna,* Strattis apud Athen. lib. XIII, pag. 589, pro *famoſiſſima.*

Huc refer et Subſtantiua pro Adiectiuis poſita. Sic, ὦ φιλότης, pro, ὦ φίλε, apud Platonem in Phaedr. p. 228, et Ariſtid. pro IV viris, pag. 434 Εἶεν, ὦ φιλότης, *Eſto, amice.* Similiter Herodot. Clio, pag. 32 Πᾶς ἐστιν ἄνθρωπος συμφορή, *Omnis homo eſt calamitas:* pro, *calamitoſus.* Nec abſimile eſt Latinum illud, *ſcelus,* pro *ſceleſtio.* Eſtque haec locutio inter Latinos, ſi cui alii, Phaedro vtique familiariſſima. Sic lib. I, Fab. 3

Nec hanc repulſam tua ſentiret CALAMITAS.

Et Fab. 4 *Decepta AVIDITAS demiſit cibum.* Fab. 5

Sic totam praedam ſola IMPROBITAS abſtulit.

Pro *improbo leone.* Et paſſim apud eundem. Nec tamen vbique hunc idiotiſmum aſſequuntur Latini; perperam enim verba haec Graeca, Ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, verteres: *Neceſſitas duorum alterum,* pro, *Alterutrum neceſſe eſt.* [Si quis plura huius generis exempla ex Graecis auctoribus deſideret: is adeat Cel. Fiſcher. Obſeruatt. ad Weller. pag. 297. Z.]

Deinde, Nomina Propria vrbium, aliorumque locorum, ſi ſunt compoſita ex duobus declinabilibus, Graeci diſiungere saepiſſime ſolent. Sic pro Μεγαλόπολις, dixere Μεγάλη πόλις. Ἡλίου πόλις, *Heliopolis.* Κοίλη Συρία, *Coeleſyria.* Κυνὸς κεφαλαί, *Cynocephalae.* Imo diſiuncta illa Nomina aliquando transpoſitionem patiuntur, et vocula interponitur. Sic Συρία ἡ Κοίλη, apud Arrian. Exp. Alex. lib. II, cap. 13. Similiter Zoſim. lib. I, cap. 4 Ἐπὶ τὴν μέσην διέβη τῶν ποταμῶν, pro, ἐπὶ τὴν Μεσοποταμίαν, *Tranſiit Meſopotamiam.* At non item hoc fit in Gentilibus inde deriuatis, vt, Ἀρεοπαγίτης, Μεγαλοπολίτης. Sic lib. II, Machab. cap. 9, comm. 30 legimus Σκυθοπολῖται, cum comm. 29 mentio eſſet facta τῆς Σκυθῶν πόλεως.

De Caſibus, praeter Enallagen initio huius capitis obſeruatam, ſequentia notentur. Et *primo* quidem Nominatiuus abſolute ponitur, vbi tamen ſequens vocabulum alium caſum exigit, quem tunc pronominum, aut nominum aliquod, relatum ad praecedens Subſtantiuum, adſumit. Exempla rara, nec vbiuis obuia. Vide apud Philoſtr. de vita Apollonii Tyanenſis, lib. IV, cap. 28, vbi agit de Milonis ſtatua: Ῥόαν δέ, inquit, ξυνέχει τῇ ἀριστερᾷ, Ἡ δὲ ΔΕΞΙΑ΄, ὀρθοὶ τῆς χειρὸς ἘΚΕΙ΄ΝΗΣ οἱ δάκτυλοι, *Malum Punicum ſiniſtra tenet: dextrae vero digiti ſunt recti.* Pro τῆς δεξιᾶς δὲ οἱ δάκτυλοι. In quotidianis ſermonibus non raro

καὶ τοῖς ἀνδράσιν. Datiui hic pendent a nomine ἅμιλλα propterea, quod ἁμιλλᾶσθαι cum datiuo copulari ſolet. Sic ſic loquuntur noſtrates: Waar zyn regterhand, daer van waren de vingers regt. Adde Apocalypſ. Ioann. cap. II, 26 Καὶ Ὁ ΝΙΚΩ͂Ν, καὶ Ὁ ΤΗΡΩ͂Ν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω ΑΥ̓ΤΩ͂ι ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, *Qui vincit et ſeruat vſque ad finem opera mea, dabo ei poteſtatem in gentes.* Pro τῷ νικῶντι καὶ τῷ τηροῦντι, abſente αὐτῷ, vel etiam praeſente, vt loquitur Idem ibid. comm. 7 Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν etc. Adde Daniel. cap. I, 17. Confer etiam geminum locum Exod. XXXII, init., Act. Apoſtol. cap. VII, 40, et Apocal. III, 21 auctorem libri Tobiae cap. VI, comm. 7. 8, Iudith. cap. XI, 9, Ieſ. Sirach. cap. X, comm. 22. XX, 30. XL, 29, et XLI, 14 ΣΟΦΙ'Α δὲ ΚΕΚΡΥΜΜΕ'ΝΗ καὶ ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ 'ΑΦΑΝΗ'Σ, τίς ὠφέλεια 'ΕΝ 'ΑΜΦΟΤΕ'ΡΟΙΣ; Pro, Τίς ὠφέλεια ἐν ἀμφοτέροις, τῇ τε σοφίᾳ κεκρυμμένῃ καὶ θησαυρῷ ἀφανεῖ; *Quae vtilitas eſt in vtroque, nempe ſapientia occulta et theſauro latente?* Qui autem vere Atticum leporem et priſcam Graecorum elegantiam amant, ita non locuti ſunt: vt nec inter Graecorum elegantias recenſere velim nominatiuum ita abſolute poſitum, vt ſenſus omnino pendeat. Fit hoc a recentioribus in temporum deſignatione. Ita in Euang. Lucae cap. IX, comm. 28 Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὡσεὶ ʽΗΜΕ'ΡΑΙ ὀκτώ, καὶ etc., *Factum eſt poſt hanc orationem habitam, exactis fere octo diebus, vt* etc. H. Einſmodi conſtructionis ἀνακόλουθα, vbi nominatiuus abſolutus pro datiuo, ſequente verbo δοκεῖν, ponitur, occurrunt multa apud Xenophontem: v. c. Cyrop. VI, 1, 31 ΒΟΥΛΟ'ΜΕΝΟΣ δὲ κατάσκοπόν τινα πέμψαι — ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι ὁ Ἀράσπας. Cf. Cyrop. I, 4, 20: IV, 2, 3: VII, 5, 37: Exped. VII, 6, 37: cf. Kypkius ad Act. Apoſt. XX, 3. Z.

Secundo, Genitiuo caſu Nomen Appellatiuum ad praecedens (non Subſtantiuum, ſed) Adiectiuum per Appoſitionem refertur. Ita Arrian. Exped. Alex. lib. II, cap. 15 Εὐθυκλέα, Λακεδαιμόνιον ὄντα, ΠΟ'ΛΕΩΣ περιφανοῦς, *Euthyclem natum Lacedaemone, vrbe celebri.* Vbi πόλεως in ſecundo Caſu refertur ad Λακεδαιμόνιον. Huc refer, cum pronomen vel adiectiuum, praecedens ſubſtantiuum reſpicit, quod non additur, ſed per cognatum ſubſtantiuum vel verbum vel adverbium intelligitur. Vt apud Aelian. V. H. lib. XIV, cap. 15 Καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαφῶς ΔΙΑΛΕ'ΓΕΣΘΑΙ· εἰ γοῦν τις ΑΥ̓ΤΟΥ'Σ στρέψαι, ὀρθότατα ἔχειν. Οὐκ ἐβούλετο δὲ ἄρα ἀπεχθάνεσθαι τούτοις, πρὸς οὓς ΔΙΕΛΕ'ΓΕΤΟ, καὶ διὰ τοῦτο αἰνιγματώδεις ΑΥ̓ΤΟΥ'Σ παρείχετο καὶ πλαγίους, *Et Socratem non perſpicue diſſeruiſſe; ac ſi quis eius dicta inuerteret, fuiſſe plana. Nolebat itaque his odioſus eſſe, inter quos diſſerebat, et ob eam cauſſam obſcuras et obliquas diſſertationes proponebat.* Vbi αὐτοὺς referendum ad nomen διαλόγους, quod non exprimitur, ſed in verbo διαλέγεσθαι latet. Λόγους quidem in initio capitis inuenitur, verum ad id nomen recurrere, interiecta longior de Pauſone vetat narratio. Vid. Periz. ad hunc locum, qui ſimilem addit

Sic Plat. Apol. 17 ait, ἡ ἐμὴ τῷ θεῷ ὑπηρεσία, quia verbum ὑπηρετεῖν, vnde nomen ὑπηρεσία formatum eſt, datiuum addit ex Anton. Liberal. cap. 37 Καὶ ἔτι νῦν Ἑλληνικὴ μὲν ἐπὰν καθορμίσηται ΝΑΥ͂Σ, φοιτῶσι πρὸς ΑΥ̓ΤΟΥ͂Σ οἱ ὄρνιθες, *Atque etiamnum, quum Graeca nauis appellit, illae aues ad eos aduolant.* Αὐτοὺς dicit, cum ναῦς praecedat, intelligens ναύτας. Sic loquitur Ioannes in Euang. cap. VIII, comm. 44 de diabolo: ΨΕΥ͂ΣΤΗΣ ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ ΑΥ̓ΤΟΥ͂. Vbi τὸ αὐτοῦ non debet referri ad τὸ ψεύστης, ſed ad cognatum ψεῦδος, ita vt dicatur *pater mendacii.* Vide, ſis, Lucian. in Nigrin. principio: Ἡ μὲν παροιμία φησί· Γλαῦκα εἰς ἈΘΗ͂ΝΑΣ. ὡς γελοῖον ὂν, εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' ΑΥ̓ΤΟΙ͂Σ εἰσιν. Παρ' αὐτοῖς, ſc. Ἀθηναίοις, cum praecedat Ἀθήνας. *Noctua Athenas, prouerbium eſt: quippe ridiculum ſit, ſi quis eo noctuas apportet, quia multae ſunt apud illos.* Conſule omnino ibid. τὸν πάνυ Tib. Hemſterh. Adde Euang. Matth. cap. IV, comm. 23 Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν ΓΑΛΙΛΑΙ͂ΑΝ ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς ΑΥ̓ΤΩ͂Ν, *Et obiit Ieſus totam Galilaeam, docens in Synagogis eorum.* Vbi αὐτῶν non bene refertur ad Γαλιλαίαν, ſed ad cognatum gentile Γαλιλαίους. Hanc loquendi formam non neſciuit Cornelius Nepos, cum ait in V Timoth. cap. 2 *Idem claſſi praefectus, circumuehens Peloponneſum, LACONICAM populatus, claſſem EORVM fugauit.*

Similiter adiectiuum reſpicit ſubſtantiuum, quod praecedenti verbo implicite ineſt apud Hom. Iliad. Ψ, vſ. 561

— Ἐγὼν, αὐτὸς ΔΙΚΑ͂ΣΩ,
καὶ μ' ἄτινά φημι
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν·
ἸΘΕΙ͂Α γὰρ ἔσται.

Vbi ἰθεῖα femininum non bene reſpondet verbo δικάσω, ſed ad cognatum ſubſtantiuum δίκη referri debet. *Ipſe ego,* inquit, *iudicabo, neque quemquam Danaorum puto me reprehenſurum eſſe; meum enim iudicium erit iuſtum.* Vbi Euſtathius pag. ed. Rom. 1316 Τὸ δὲ ἸΘΕΙ͂Α, ἐλλειπῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται· εἴληπται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΔΊΚΗ ὄνομα ἐκ τοῦ δικάσασθαι ῥήματος· εἰς δὲ σαφήνειαν τῆς τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσιόδου τὸ, Ἰθεῖαν ἔνειμαν, ἤτοι τὴν εὐθυτάτην δίκην. Ἔστι δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ σχῆμα τοιοῦτον, ἔνθα ἑπταχῆ διαμοιρᾶται ὁ Εὔμαιος, i. e. *Illud ἰθεῖα elliptice dictum eſt: aſſumtum eſt enim communi ſenſu nomen δίκη ex verbo δικάσασθαι. Ad huiuſmodi locutionis explicationem conducit et hoc Heſiodi, ἰθεῖαν ἔνειμαν, ſiue τὴν εὐθυτάτην δίκην. Eſt et in Odyſſea talis loquendi ratio.* Locum, quem reſpicit, inuenire eſt lib. Ξ, Odyſſ. vſ. 434

Καὶ τὰ μὲν ἙΠΤΑΧΑ πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
ΤΗ͂Ν μὲν ἴαν νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ
Θῆκεν ἐπευξάμενος, ΤΑ͂Σ δ' ἌΛΛΑΣ νεῖμεν ἑκάστῳ.

Et omnia quidem in ſeptem partes diuidens partitus eſt: vnam Nymphis et Mercurio Maiae filio appoſuit precatus, alias ſingulis diſtribuit. Vbi τὸ, τὴν μὲν et τὰς δ' ἄλλας reſpondent τῷ μοῖρα implicite intellecto in aduerbio ἕπταχα; eſt enim ἕπταχα idem, quod εἰς ἑπτὰ μοίρας.

Huc refero, cum adiectiuum reſpondet ſubſtantiuo, non quod praecedit, ſed praecedenti compoſito

vum poſtulat. Cf. 2 Cor. IX, 12 *διὰ πολλῶν εὐχαριϛιῶν τῷ Θεῷ.* Latina huius generis exempla reperies apud Heuſingerum poſito ineſt. Vt cum Achilles ait apud Hom. lib. Iliad. I, vſ. 383, de Thebis loquens Aegyptiis:

> ΑΪ Θ' ἙΚΑΤΟ'ΜΠΥΛΟΙ
> *εἰσι διηκόσιοι δ' ἀν'* ἙΚΑ'ΣΤΗΝ
> *Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.*

Quae cum centum portas habeant, per ſingulas ducenti viri egrediuntur cum equis et curribus. Vbi *ἑκάϛην* referri debet ad nomen *πύλη*, quod in compoſito *ἑκατόμπυλοι* deliteſcit.

Tertio, obſeruetur Datiui Caſus vſus hic quadruplex. *Primus* eſt, quo pro Genitiuo ponitur, vt: Τῷ Ἀνδραίμονι ὁ τάφος. Pro, *τοῦ Ἀνδραίμονος, Andraemonis ſepulcrum;* apud Pauſ. Ach. pag. 401. Sed et hoc cum Graecis commune habent Latini. Ita enim Virg. Aen. VI, vſ. 596, de Tityo,

> — *Per tota nouem CVI iugera corpus*
> *Porrigitur.* —

Pro, *cuius corpus.* Similiter Ouid. lib. Met. XV, vſ. 46

> *OMNIBVS e nigro color eſt mutatus in album.*

Pro, *omnium.*

Secundus eſt, quando Latine redditur per Praepoſitionem *Propter*, *Ob.* Ita Demoſth. ep. III, p. 115 Μνησίβουλον *δὲ τῇ τοῦ βίου σωφροσύνῃ σώσαντες, Qui Mneſibulum ob vitae frugalitatem ſeruauerunt.*

Tertio Datiuus, ſeu mauis, Ablatiuus *κατ' ἔλλειψιν* praepoſitionum aduerbialiter vſurpatur. Huiusmodi ſunt: *δημοσίᾳ, publice. ἰδίᾳ, priuatim. σχολῇ*, pro, *μόγις, aegre, vix*, apud Aelian. V. H. lib. IX, cap. 24. [Ad quem locum laudat Perizonius locum Suidae, qui interpretatur, *οὐδ' ὅλως, οὐδαμῶς, βραδέως.* Cf. Xenophont. Mem. III, 14, 3. *Z.*] *σιγῇ, ſilentio*, i. e. *attente.* Plat. Phaedr. pag. 238, lin. 29 Σιγῇ *τοίνυν μου ἄκουε, Attente igitur me audi.* Sic, *δρόμῳ*, pro, *δρομάδην*, apud Arrian. Exped. Alex. lib. I Ἐπῆγεν Ἀλέξανδρος τούς τε Ἀγριᾶνας καὶ τοὺς τοξότας δρόμῳ ὡς ἐπὶ τὸν ποταμὸν, *Induxit Alexander Agrianas et ſagittarios curſim in flumen.* Χρόνῳ *δὲ, poſtea vero, interiecto deinde tempore*, Lucian. in Tox. pag. 621 Ἡσυχῇ, *quiete, paululum*, Herodian. lib. I, cap. 4 Ὑπερβολῇ, *Excellenter, egregie, ſupra modum.* Coniungitur cum Adiectiuo apud Plut. Apophth. p. 183 fin. Ἱερέαν ἰδὼν ὑπερβολῇ καλὴν φανεῖσαν, *Sacerdotem videns forma egregie bona.* His adde Adiectiuum *τοῖς ὅλοις, Omnino*; (vernacule, met allen) Demoſthen. pro Cor. pag. 318, lin. 40 Τοῖς *μὲν γὰρ ὅλοις οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν, Omnino enim nihil moderatum mihi facere videmini.* Pro eodem etiam dicebant *ἅπασι.* Vid. infra ad Sect. X, Reg. 4. Nec abludit illud Maronis, Aen. IV, vſ. 337

> — *Nec ego hanc abſcondere FVRTO*
> *Speraui, ne finge, fugam.* —

Vbi, *furto*, pro, *furtim.* His ſimiles ſunt Latinorum Ablatiui Aduerbialiter poſiti, *recta, forte, ſponte, hodie, pridie, poſtridie, hac, illac.* Eſſe enim hos ablatiuos ſubſtantiuorum, euincunt adiectiua, quando adduntur. Sic *ſponte ſua* frequens eſt. *Forte ſua* dicit Virg. lib. Aen. I, vſ. 381

gerum ad Vechneri Hellenol. pag. 264. Vid. Cl. Fiſcher. ad Weller. pag. 304. *Z.*]

SECTIO II.

Nos Troia antiqua (ſi veſtras forte per aures
Troiae nomen iit) diuerſa per aequora vectos
FORTE SVA Libycis tempeſtas appulit oris.

Quartus vſus Datiuorum rarior eſt, quando poſt Subſtantiua ſequuntur, ſubaudito Adiectiuo ad rem appoſito. Talis inprimis Thucydidi placuit, apud quem legere eſt: ἐπιδρομὴ τῷ τειχίσματι, *Oppugnatio muro*, pro *muri*. Supple γενομένη. Quod Clariſſ. Dukerus pluribus illuſtrat ad Thucyd. lib. V, cap. 46. Quomodo et Latinos locutos fuiſſe, probat Perizonius ad Sanct. Min. lib. IV, cap. 4, pag. m. 617. Vid. Salluſt. B. C. cap. 32 *Neque inſidiae conſuli procedebant*, h. e. quae conſuli erant ſtructae. Audacius illud Horatii, conſtruentis perſonam agentem cum Ablatiuo lib. III, od. 4, vſ. 56

— Euulſiſque truncis
Enceladus iaculator audax.

Niſi mauis intelligere ablatiuum abſolutum.

Quarto de Accuſatiuo praeter id, quod notauimus ad Cap. I, Reg. 11 obſerua ſequentia. Accuſatiuo Nominis ſubſtantiui, praefixo Articulo, Graeci vtuntur eleganter poſt Adiectiuum, quod quantitatem vel qualitatem ſignificat, vbi Latini fere duo adhibent Adiectiua, media Coniunctione *Et*. Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 285, lin. 22, vbi Demoſthenes vocatur τηλικοῦτος τὸ μέγεθος κόλαξ, *Tantus magnitudinem adulator*, i. e. *Tantus et ingens adulator*, vel, vt interpres, *Tam inſignis adulator*. Eodem modo Iſocrat. Paneg. pag. 133 Τοσαύτας τὸ πλῆθος τριήρεις καὶ τηλικαύτας τὸ μέγεθος δυνάμεις, *Tantas multitudinem triremes, et tantas magnitudinem vires*, i. e. *Tantam triremium multitudinem et tam ingentes exercitus.* Subaudiri debet Praepoſitio κατά. Talia ſunt apud optimos ſcriptores frequentia. Eſt tamen vbi pro Accuſatiuo Datiuus inuenitur, etiam non Articulo veſtitus, vt apud Pauſ. in Arcad. Μέγιστοι μεγέθει, *Ingenti magnitudine.* Rarior auis eſt Accuſatiuus Nominis Subſtantiui ita abſolute poſitus, vt ſenſus omnino pendere videatur, et non indoctos viros torſerit. Thucyd. lib. II, cap. 62 ΤΟ'Ν δὲ ΠΟ'ΝΟΝ ΤΟ'Ν κατὰ τὸν πόλεμον, μὴ γένηταί τε πολὺς, καὶ οὐδὲν μᾶλλον περιγενώμεθα, ἀρκείτω μὲν ὑμῖν καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἄλλοτε πολλάκις γε δὴ ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον. Quae ita reddit interpres: *Quod autem attinet ad belli laborem [et ad veſtram opinionem,] qua adducti veremini, ne ſit diuturnus, nec tamen ideo magis victoriam obtineamus, vobis et illa ſufficiant, in quibus iam ſaepe alias demonſtraui, ipſum non recte ſuſpectum eſſe.* Adde locum ex Act. Apoſt. Cap. X, 36 Τὸν λόγον, ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, q. d. Οὗτός ἐστιν ὁ λόγος. Vid. Kuhnium ad Aelian. V. H. lib. II, cap. 13. Confer Euang. Luc. cap. XXI, comm. 6 ΤΑΥ͂ΤΑ, ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι, ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθου, *Quod attinet ad ea, quae ſpectatis, veniet tempus, quo lapis ſuper lapide non relinquetur.* Addatur lib. Eccleſiaſtic. cap. XL, comm. 2 ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ͂Σ αὐτῶν

SECTIO II.

De Adiectiuo, Comparatiuo, Superlatiuo, Numerali.

REGVLA I.

Adiect. pro ſubſtant.

ADIECTIVVM neutrum ſumitur eleganter pro ſubſtantiuo feminino, vt τὸ σοφὸν καὶ τὸ Ἀττικὸν τῆς Ἑλλάδος γλώττης, id eſt, *dignitas et elegantia linguae Graecae*. Sic, τὸ δεινὸν τῆς φράσεως, *vis dictionis* [70].

II. Aliquan-

αὐτῶν καὶ ΦΟ'ΒΟΝ καρδίας, ἐπίνεια προσδοκίας, ἡμέρα τελευτῆς, *Quod attinet ad cogitationes eorum et metum cordis, verſatur meditatio circa diem fatalem.* [Adde Ariſtoph. Nub. 1113 Τὰς κ... τὰς ἃ κερδανεῖτιν, ἤν τι τόνδε τον χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βελόμεσθ' ὑμῖν φράσαι. Xen. Exped. V, 5, 19 Κοτυωρίτας δὲ, ἃς ὑμετέρας φατὲ εἶναι, εἴ τι αὐτῶν ελήφαμεν, αὐτοὶ αἴτιοι εἰσίν. Cyrop. II, 1, 5. Cf. Doruill. ad Charit. pag. 642; Interprr. ad 1 Cor. X, 16, Lamb. Boſ. Ellipſ. Gr. pag. 521, et Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 55. Z.] Denique Accuſandi Caſus etiam Aduerbialiter vſurpatur, cum durationem temporis notat. Ità Arrian. Exped. Al. lib. I, pag. 31 ΧΡΟ'ΝΟΝ μὲν δὴ ἀμφότερα τὰ στρατεύματα ἐπ' ἄκρα τῇ ποταμῇ ἐφεστῶτες — ἡσυχίᾳ εἶχον, *Aliquamdiu porro vterque exercitus in ſumma fluminis ripa ſubſiſtens quiete ſe tenuit.* Vbi commode ſubaudias ποιήσαντα. nam ποιῆσαι χρόνον, dixere pro *morari*. Ita Archimedes de ſpiralibus Doſitheo ſcribens in principio: Μὴ θαυμάσῃς δὲ, εἰ πλέονα ΧΡΟ'ΝΟΝ ΠΟΙΗ'ΣΑΝΤΕΣ ἐκδίδομεν τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν, *Ne mireris, nos in horum edendis demonſtrationibus aliquod tempus triuiſſe*, ſiue *aliquamdiu fuiſſe moratos.* Vbi ſuppletur ellipſis.

70 Hinc, quia hic idiotiſmus Graecis longe familiarior eſt quam Latinis, non raro ad periphraſin in verſione confugiendum eſſe, ſatis oſtendit elegans Thucydidis locus, lib. I, cap. 22, vbi de ſcriptis ſuis haec dicit: Ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν, ἀτερπέστερον φανεῖται, *Forſan, quod nulla in illis extant fabularum veſtigia, auditu minus iucunda videbuntur.* Aliquando (ſed hoc rarius) pro Adiectiuo Neutro, Maſculinum inuenies: Epict. Enchir. Τίνα ἕν χώραν ἕξω ἐν τῇ πόλει; ἣν ἂν δύνῃ, φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. pro τὴν πίστιν καὶ αἰδῶ. Ita vertitur: *Quem ergo locum habebo in vrbe? Quem poteris, integritate et verecundia conſeruata.* Niſi mauis ſubaudire θυμόν. Donatus certe *animum*, *ingenium*, *morem* vel *inſtitutum* intelligit in illo Ter. Eun. V, 8, 36

Non cognoſco veſtrum tam ſuperbum. —

Vt et in illo eiuſdem; *Antiquum obtines.* In verbis tamen Epicteti commodius ſubauditur Pronomen σεαυτόν. Ita enim ille eodem modo in praecedentibus; δύναμαι κτήσασθαι τηρῶν ἘΜΑΥΤΟ'Ν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν καὶ μεγαλό-

Adiect. et ſubſtant. diuerſi generis.

II. Aliquando adiectiuum diuerſi generis eſt a ſubſtantivo, cum ſi‿nificationis potius, quam vocis, ratio haberi debet: vt *κόριον καλλίϛη*, pro *κάλλιϛον*, *puella pulcherrima*. Ita Syneſius *μειράκια εὐτυχεῖς*, dixit pro *εὐτυχῆ*, id eſt, *beatos adoleſcentes*. Quanquam interdum tota ſignificationis ratio negligitur [71]; vt apud Xenoph. *τϰτω τὼ ἡμέρα,*

μεγαλόφρονα. Vt et in verbis Plut. in Caeſare pag. 734 Ἐπεὶ τάγε ἄλλα, τῶν ἐμφυλίων αὐτῷ πολέμων πέρας ἐσχηκότων, ΑΝΕΓΚΛΗΤΟΝ παρέσχεν, *In caeteris, compoſitis bellis ciuilibus, inculpabilem ſe praeſtitit:* pronomen ἑαυτὸν intelligitur. At eo modo frequenter ὁ νεκρὸς ſubſtantiue ponitur pro *Cadauere*. Pauſ. in Achaicis, p m. 309 in fine: Ἐφέσιοι δὲ ἀνελόμενοι τϰ Ἀνδρόκλϰ τὸν νεκρὸν ἔθαψαν, *Epheſii autem ſublatum Androcli cadauer ſepeliu re.* Et ibid pag. 397 Τισαμενϰ δὲ τὸν νεκρὸν Ἀχαιῶν ἐν Ἑλίκῃ θαψάντων, *Tiſameni autem cadauer cum Achaei Helicae ſepeliuerant.* Similiter nomen ὁ νέκυς conſtrui, euincit locus Appian. Alex lib. I, B. C. pag. mih. 693 Καὶ ἐφέρετο ὁ νέκυς ὁ τϰ Σύλλα διὰ τῆς Ἰταλίας, *Et ferebatur Syllae cadauer per Italiam.* Sed Adiectiuum neutrum plurale, articulo praefixo, a nomine proprio deriuatum, ſignificat id, quod ei rei, vnde deducitur, praecipue accidit. Obſcura verba exemplum illuſtrabit: τὰ Τρωϊκὰ, *Res Troianae*, i. e. *bellum Troianum.* Talia in auctoribus cum occurrunt adiectiua, legentem in memoriam reuocare oportet, ſi quid illuſtre ei rei acciderit: e. g. Πολλῷ ὕϛερος τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος: ad verbum; *Multo poſterior Troicis natus.* Rectius: *multo poſt bellum Troianum natus.* (Nam, in mentione rerum Troicarum, quid decennail bello magis nobilitatum?) apud Thucyd. lib. I, cap. 3. Sic apud Iſocratem in Panegyrico, Τὰς περὶ τὰ Τρωικὰ γιγνομένϰς, *Qui Troiani belli tempore vixerunt.*

Cum autem pro plurali ſingularis occurrit numerus, in quibuſdam ſubauditur ſubſtantiuum πλῆθος: qualia ſunt, Τὸ Ἑλληνικὸν, *Graeci.* Τὸ Ἰλλυρικὸν, *Illyrici.* quod et fit in appellatiuis: vt τὸ βάρβαρον, *barbari.* τὸ ὑπήκοον, *ſubditi.* τὸ ϛρατιωτικὸν, *milites.* τὸ πεζικὸν, *pedites.* de quibus conſule Cl. Boſii Ellipſ. Gr. in voce Πλῆθος. Sic apud Romanos hos tres ordines, *ſenatorium* ſcilicet, *equeſtrem* et *plebeium* Dio vocat, ΤΟ' τε βϰλευτικὸν, καὶ ΤΟ' ἱππικὸν, καὶ τὸν ὅμιλον. Sic τὸ κοινὸν, *vulgus.* quod imitatur Ouid. lib. Met. XII, vſ. 7

— Coniurataeque ſequuntur
Mille rates, gentiſque ſimul
COMMVNE Pelaſgae.

Ad quem locum, ſimilem citat ex Cicerone IV Verrin. Farnabius: *Statuae a COMMVNI Siciliae datae.* Nonnumquam commodius ἔθνος intelligitur. Ita Τὸ Ἑλληνικὸν, cum generaliter *Graeca gens* ſignificatur. Integre habet Thucydides lib. I, cap. 24 Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος, *Taulantii barbari, Illyricum genus.* Nomen γένος addit Max. Tyr. Diſſert. VIII, p. m. 45 Τὸ Δωρικὸν ἐν Λιβύῃ γένος, *Dores, qui in Libya ſunt.*

71 Hoc tamen non fit extra numerum dualem. H.

Hoc

ρα, pro ταύτα τὰ ἡμέρα, *hi duo dies* *. At hoc parce tirones imitentur.

[Huic regulae vnum tantum exemplum ſubiungam, idque a ſacris literis petitum, Anabaptiſtarum errori oppoſitum. Hi enim ex verbis ſeruatoris noſtri, Matth. XXVIII, 19 Πορευθέντες ὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτὺς etc., ſatis fidenter aſſerunt, relatiuum αὐτὺς referri debere ad nomen μαθητὰς in τῷ μαθητεύσατε ſubintellectum; et nullo modo referri poſſe ad antecedens ἔθνη. rationem addunt, quod ſcilicet τὸ αὐτὺς ſit maſculini generis, et τὸ ἔθνη neutrius. vid. librum Anglicano idiomate ſcriptum, qui inſcribitur *Paedobaptiſmi vanitas*. Linguae vero Graecae imperiti non animaduertunt, vſitatiſſimam eſſe in verbis iſtis enallagen ſiue heteroſin, in qua attenditur ſolum τὸ σημαινόμενον (vt loquuntur Graeci) non τὸ ῥητόν. τὸ αὐτὺς vero referri ad ſuum antecedens ἔθνη, ἀναντιῤῥήτως docent verba B. Pauli Rom. II, 14 Ὅταν γὰρ τὰ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τῦ νόμυ ποιῇ, ὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος. vbi τὸ ὗτοι manifeſte cum τὰ ἔθνη per hanc heteroſin ſiue enallagen concordat ſenſu, etiamſi genere non concordet. Apud Hom. ſaepiſſime vſurpatur φίλε τέκνον. idem etiam legitur apud Dionyſ. Halicarnaſſ. [72] ſolutae orationis auctorem, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, in ipſo principio: Δῶρόν τοι ἐγὼ, τέκνον φίλε, τῦτο δίδωμι, etc. vbi φίλε eſt maſculini generis, τέκνον neutrius, et tamen bene concordant κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Anabaptiſtarum error notatus.

Textus Matth. XXVIII, 19 clariſſime expoſitus.

Praeterea, ſi Anabaptiſtarum in hunc locum interpretatio admitti debeat, ſequeretur hoc abſurdi, integrae ſcilicet aetatis viros (maſculinum ſolum genus) ad baptiſmum et doctrinam admitti oportere, et penitus excludi ſexum femineum

Hoc genus Enallages Grammaticis proprie dicitur *Syneſis generum*. De genere quidem maſculino, quomodo et quando tribuatur feminis, vide Cel. Erneſt. ad Xenoph. Memor. II, 7, 8. Clark. ad Iliad. E, 778 et auctores, quos laudat Doruillius ad Charit. p. 153 et 571 de aliis generibus huius Syneſeos cf. Dorvill. lib. laud. p. 353. Weſſeling. ad Diod. Sic. I, 93. XI, 25. Fiſcher. ad Weller. p. 299 ſq. *Z.*

* At Attici ſolent conſtanter τὼ et τύτω etiam in feminino dicere; vt Xenoph. Cyrop. I, 2, 11 τύτω τὼ ἡμέρα: Memor. II, 3, 18 τὼ χεῖρε. Cf. Koen. ad Gregor. de Dial. pag. 304. *Z.*

72 Eſt tamen locus Homeri, qui extat Od. lib. O, vſ. 125.

73 Fre-

femineum et infantes, cum τὸ αὐτὸς, ſecundum illos, ſit tantum maſculini generis: hoc autem eſt ἐσχάτως ἄτοπον, impium, et ſacris literis contrarium.

τὸ ἔθνη comprehendit infantes. Τὸ ἔθνη vero, cum ſit nomen περιληπτικὸν, non ſolum comprehendit vtrumque ſexum, ſed et omnem aetatem, etiam *infantes;* quod ſatis apparet ex Gen. XXV, 23, vbi *infantes* adhuc in vtero luctantes, diſerte vocat Dominus *gentes*, et per τὸ ἔθνη οἱ ὁ interpp. reddunt [73].]

III. Adiecti-

73 Frequens et haec heteroſis eſt apud Graecos in Articulis ſubiunctiuis, qui cum praecedenti ſubſtantiuo genere, κατὰ τὸ σημαινόμενον, conueniunt, κατὰ δὲ τὸ ῥητὸν, differunt. Vt apud Dinarch. contra Demoſth. p. 97, lin. 29 Ἐκεῖνοι ἦσαν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν, μὰ Δί' οὐ ΤΑ' ΤΟΙΑΥ῀ΤΑ ΚΙΝΑ'ΔΗ, ΟΙ' πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, οὐδὲ πράξουσιν, ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως, *Illi erant, o Athenienſes, digni conſultores et duces veſtri, non per Iouem iſtiuſmodi vulpeculae, qui neque quicquam egerunt, neque acturi ſunt, pro vtilitate Reip.* Conf. Machab. lib. I, cap. V, 2 Ἐβουλεύσαντο τοῦ ἆραι ΤΟ' ΓΕ'ΝΟΣ Ἰακώβ, ΤΟΥ'Σ Ο῎ΝΤΑΣ ἐν μέσῳ αὐτῶν, *Genus Iacobi, qui erant;* Pro, *quod erat.* Imitantur et Latini, vt Tibullus, ſi modo carmen Tibulli ſit, quod eſt in lib. IV primum, vſ. 62

Quamuis illiceret ſolis GENVS APTA, vel herbis,
APTAque vel cantu veteres mutare figuras.

Genus exprimitur, *filia* intelligitur. Neque a tali Generis permutatione abhorruerunt Latinae aures, vt in illo nouiſſimo: *Pars merſi tenuere ratem.* [Huiuſcemodi Graeciſmorum apud Latinos exempla reperies apud Cortium ad Salluſt. Catil. LVI, 5. Z.] At etiam vlterius procedunt Graeci; apud quos articulus praepoſitiuus genere neglecto ſubſtantiui appoſiti, cui iungitur, cum nomine praecedente conuenit. Ita apud Athenaeum lib. Deipnoſoph. XIII, pag. 589 Λαῒς, ἡ μέγα κλέος.

His addo: Adiectiuum eleganter, ſui ſubſtantiui ſeruato quidem genere atque numero, caſu tamen differens, cum ſubſtantiuum pluralis numeri Gignendi Caſum aſſumſit. Quod conſtat ex Plat. Gorg. pag. 519, lin. 41 Νῦν γοῦν συχνοὺς τείνω ΤΩ῀Ν ΛΟ'ΓΩΝ, pro τοὺς λόγους, *Nunc itaque longos produco ſermones.* Sic apud Aelian. V. H. lib. I, cap. 12 Τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων. Talia ſunt et Latinorum: *Conuexa vallium; alta montium: opaca locorum.* Subſtantiuo vero neceſſario praemittendus eſt articulus, ne perperam dicamus συχνοὺς λόγων. Eſt et vbi ne genere quidem conuenit; ſed nulla eius ratione habita in neutro genere ponitur. Ita Thucyd. lib. III, cap. 82 in fine: ΤΑ' δὲ ΜΕ'ΣΑ ΤΩ῀Ν ΠΟΛΙΤΩ῀Ν ὑπ' ἀμφοτέρων διεφθείροντο, *Medii ciues* (h. e. qui neutram partem ſequebantur) *ab vtraque factione perdebantur.* Vbi Schol. Ἤγουν, οἱ μέσοι πολῖται, et Ariſtid. Serm. Sacr. pag. 505 Οἱ γὰρ φίλοι, ΤΑ' ΠΡΩ῀ΤΑ ΤΩ῀Ν τότε ἙΛΛΗ'ΝΩΝ ὄντες, ἀπήντων ἀεὶ, *Amici enim, Graecorum tunc principes,*

Adieſt. ſine verbo ſubſtant.

III. Adiectiuum neutrum, intellecto fere verbo ſubſtantiuo, eleganter cum omni genere numeroque coniungitur: vt *χρησιμώτατον ἡ νηστεία πρὸς τὴν σωφροσύνην*, id eſt, *ieiunium ad conſeruandam temperantiae virtutem potentiſſimum eſt:* ſic, *ἐνεργητικώτατον αἱ πρὸς θεὸν εὐχαὶ*, *nuncupatae Deo preces potentiſſimae ſunt*, pro *χρησιμωτάτη*, et *ἐνεργητικώταται* [74].

Genit. plural. pro nominat. ſingul.

IV. Genitiuus, praeſertim adiectiuorum [75] neutrorum in plurali, pro nominatiuo ſingulari neutro, Attice vſurpari ſolet. Demoſthenes II Olynth. *Ὡς ἐστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων*, *Turpe enim eſt*, ſeu potius *turpiſſimum:*

principes, inuiſebant me continuo. Pro, *οἱ πρῶτοι.* Poteſt ſubaudiri *μέρη*, vt conſtet ſyntaxis. Inſolentius hoc in genere illud Propertii lib. III, el. 7, vſ. 7

OMNIA non pariter RERVM ſunt omnibus apta.

74 Intellige Subſtantiuum *χρῆμα*. [Adde: modo *πρᾶγμα*, modo *ἔργον*, modo *ζῶον*. Z.] Qualia ſunt tritiſſima illa apud Latinos: Virg. Ecl. III

Triſte lupus ſtabulis. —

Et ibidem:

Dulce ſatis humor. —

Et Ouid.

Turpe ſenex miles, turpe ſenilis amor.

Simili modo nomini feminini generis ſubiungit articulum neutrius generis Theognis vſ. 317

Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
ΤΗ͂Σ ἈΡΕΤΗ͂Σ τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ ΤΟ' μὲν ἔμπεδον αἰεί,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει,

Sed nos cum illis non permutabimus virtute diuitias, quandoquidem illa ſemper firma eſt, opes vero alias alius habet. Aliquando *χρῆμα* additur. Vid. infra, Sect. XIII, init. Cum plurali numero ſingulare neutrum conſtructum inuenies apud Ariſtoph. in Acharn. vſ. 1115

Πότερον ἈΚΡΙ'ΔΕΣ Ἥ'ΔΙΟ'Ν ἐστιν ἢ ΚΙ'ΧΛΑΙ,

Vtrum locuſtae an turdi ſuauius ſit: pro *ſuauiores ſint.*

75 Imo cuiuſuis Generis, vt et Subſtantiuorum. Maſculini exemplum eſt apud Plut. in Vit. Cic. pag. 867, lin. 30 *Ἄνδρα τῶν ἐπιφανῶν ὑπὸ Σύλλᾳ στρατευσαμένων*, *Virum nobilem, qui ſub Sylla meruerat.* Feminini, ibid. pag. ſeq. *Φουλβία, γυνὴ τῶν ἐπιφανῶν*, *Fuluia, mulier nobilis.* Pro *ἐπιφανής*. Atque adeo hoc idioma in nulla alia re conſiſtit, quam in defectu voculae *τὶς*, de quo vide infra, Sect. XI, Reg. 11 Subſtantiui, apud Plat. Theaet. pag. 201, lin. 3 *Οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως*; *Hoccine eſt breuis diſquiſitionis?* vel, *Hoccine breuem diſquiſitionem poſtulat?* Supple *ἔργον*. id, quod nonnunquam additur. Plena oratio inuenitur apud Iſocrat. in Nicocl. pag. 68 *Ἅπαντα γὰρ ταῦτα σωφροσύνης ἔργα καὶ δικαιοσύνης ἐστίν*, *Omnia enim haec temperantiae et iuſtitiae opera ſunt.* Sed et hoc cum Graecis commune habent Latini. Ita Cicero pro Deiot. in fine: *Quorum alterum optare, illorum CRVDELITATIS*

ſimum: verbatim, *eſt rerum turpium*, ſubaudiendo τὶ: ſic, *ἔςι δὴ τῶν πάνυ θαυμαςῶν, ἐς τοσοῦτον προχωρῆσαι τῆς παιδείας*, id eſt, *ſumma dignum eſt admiratione, tantos in doctrina feciſſe progreſſus.*

Compa- rat. ex- cel. V. Quaedam Comparatiua laudem ſignificantia, genus aliquod inuoluunt excellentiae vel difficultatis, ad quam id, quod gignendi caſu coniuncto ſignificatur, aſpirare non poteſt; vt *τοῦ λόγου κρείττων*, *oratione melior;* id eſt, *excellentior, quam vt oratione celebrari pro dignitate poſſit* [76]: *κρείττων*

TIS eſt: alterum' conſeruare, CLEMENTIAE TVAE. Et in tertia Catilinaria cap. 8 *Quod vix videtur HVMANI CONSILII tantarum rerum gubernatio eſſe potuiſſe.* Corn. Nep. in vita Attici, cap. 13 *Non mediocris eſt INDVSTRIAE.* Tale eſt illud Salluſtii, B. J. cap. 3 *Fruſtra autem niti, neque aliud ſe fatigando, niſi odium quaerere, EXTREMAE DEMENTIAE eſt.* Alio ſenſu Graecis magis proprio dicitur quis *εἶναι τοῦ λέγοντος*, qui vel *ipſe* aliquid *dicit*, vel *verbis dicentis perſuadetur.* Qua de re vide infra Cap. V, Sect. 6, Reg. 13. Eſt et alius genitiui vſus, quando pro cognato adiectiuo ponitur, vt *ἔργον ὕβρεως* pro *ὑβριςικὸν*, apud Solonem:

Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὝΒΡΙΟΣ
ἜΡΓΑ *πέλει.*

Neque enim opera mortalium iniurioſa durant diu.

76 Exemplum habet Athenaeus lib. XIII, Deipnoſ. p. 588 *Ὅτι δὲ καλλίςη εἴη καὶ ςέρνα* ΚΡΕΙ'ΤΤΩ ΛΟ'ΓΟΥ *παντὸς ἔχοι, ἔλεγεν, Fuiſſe eam pulcerrimam, et pectore pulcriore, quam vt dici queat, dixit.* Eodem modo dicitur aliquid *κρεῖσσον ἐλπίδος*, quod *maius* eſt, *quam vt ſperari queat.* Pauſ. in Boeot. pag. 563 *Ὡς ἑλεῖν τὸν Κερησσὸν σφισὶ πειρωμένοις ἐφαίνετο* 'ΕΛΠΙ'ΔΟΣ ΚΡΕΙΣΣΟΝ. Verbatim: *Cum capere Cereſſum ipſis tentantibus videbatur ſpe praeſtantius.* i. e. *Cum capere deſperarent.* Eodem modo Cicero dicit, lib. VII, ep. 6 ad Att. *Eſt illa quidem impudens poſtulatio, OPINIONE VALENTIOR.* Alio ſenſu dicitur quis *κρείσσων χρημάτων*, qui, cum opes poſſideat maximas, ita ſe parat, vt iis non ſeruiat, ſed imperet. Ariſtid. pro IV vir. p. 197 ΧΡΗΜΑ'ΤΩΝ *τοίνυν τοσοῦτον γενέσθαι* ΚΡΕΙ'ΤΤΟΝΑ, *Pecuniae itaque eum adeo imperaſſe.* Et p. 290 Παντὸς ΚΕ'ΡΔΟΥΣ ΚΡΕΙ'ΤΤΩ *παρέχειν ἑαυτόν.* Verbatim: *Omni lucro ſe praebere praeſtantiorem.* ſiue, *Talem ſe praeſtare, qui omne lucrum aſpernetur.* Contra *ἥσσων χρημάτων*, *ἥσσων γαςρὸς* dicitur, *qui a pecunia, a guloſitate in ſeruitutem rapitur.* Aelian. V. H. lib. X, cap. 9 init. Φιλόξενος *λιχνὸς ἦν καὶ* ΓΑΣΤΡΟ'Σ ἭΤΤΩΝ, *Philoxenus guloſus erat et ventri deditus.* Sic in Orat. Ariſtid. modo citata, pag. 243, vbi, *κέρδους ἥττων*, eſt, *lucro deditus.* Et Plutarch. in Mario pag. 413, lin. 18. Luſius dicitur *ἥττων μειρακίων καλῶν*, *Adoleſcentium impotenti amori deditus.* Vtrumque *κρείττονα* et *ἐλάττονα* non ineleganter iungit Heliod. Aethiop. lib. V, cap. 4 de Theagene, qui amore captus decori fere fines tranſgre-

κρείττων ὀργῆς, vel *ἐπιθυμίας*, *iracundia* vel *cupiditate melior*, id eſt, *moderatior*, *quam vt vel cupiditate*, *vel iracundia vinci poſſit: κρείττων ἀπειλῶν, καὶ λόγυ ςεῤῥότερος*, id eſt, *conſtantior*, *quam vt minis terreri*, *aut verbis decipi queat.*

Comparat. laudis in probrum.

VI. Aliquando tamen Comparatiuus laudem fonans, probro vertitur: vt apud Ariſtot. *Κρείττων τῆς παιδείας*, *Eruditione melior*, id eſt, *in ſcelere conſtantior*, *quam vt praeceptis vllis inde abduci poſſit* [77].

Comparat. infirmitatis.

VII. Contrario ſenſu vſurpatur *ἥττων*, et *ἐλάττων*. dicitur enim *ἥττων πάθυς*, *calamitate minor*, qui ab ea vincitur. Plut. Pompeio [78]; *Ταῦτα λέγοντες, ἄνδρα δόξης ἥττονα, καὶ πρὸς τὺς φίλυς αἰδῦς, τὸν Πομπήϊον ἐβιάσαντο*, *Hac illi oratione Pompeium*, *qui hominum de ſe opinioni*, *ſuoque erga familiares ac neceſſarios pudori*, *facile ſuccumberet*, *pepulerunt.*

Comparat. cum praepoſit.

VIII. Caeterum ea Comparatiua, aliquando loco genitiui, cum accuſatiuo iunguntur, et praepoſitione *κατὰ* [79], vel *πρὸς* vt *ἐλάττω, ἢ πρὸς τὸ κατόρθωμα, νομίζων εἶναι τὴν δόξαν*, pro *τῦ κατορθώματος*, *gloriam facinore minorem exiſtimans. χαλεπώτερον ἢ κατὰ*, vel *πρὸς ἄνθρωπον*, *difficilius*, *quam vt humanis viribus ferri*, *vel obtineri poſſit.* Quo ſenſu male diceretur, *ἀνθρώπυ χαλεπώτερον*,

tranſgrediebatur: Ὁ δὲ, inquit, *ὃ χαλεπῶς ἐπανήγετο, καὶ σωφρονῶν ῥᾳδίως ἠνείχετο*, ἜΡΩΤΟΣ *μὲν* ἘΛΑ'ΤΤΩΝ, ἩΔΟΝΗ͂Σ *δὲ* ΚΡΕΙ'ΤΤΩΝ *γιγνόμενος*, *Ille quidem haud difficulter retrahebatur*, *et ad moderationem facile revocabatur*, *amore quidem victus*, *ſed libidinis pruriginem reprimens.*

77 Huc refer illud Thucyd. lib. II, cap. 50 init. ΚΡΕΙ͂ΣΣΟΝ ΛΟ'ΓΟΥ ΤΟ' *εἶδος τῆς νόσυ*, *Genus morbi atrocius*, *quam vt oratione exprimi poſſit.* Hoc tamen non adeo mirum videbitur tironibus, ſi obſeruent, vocabulum *κρείσσων*, quod natura ſua ſignificat *valentior*, tum in bonam, tum in malam partem accipi poſſe pro natura Genitiui, quem poſt ſe habet. Sic *νόσος κρείττων φαρμάκων*, dicitur *morbus nulla ſanabilis arte*, ſeu verbatim, *praeſtantior medicamine*, i. e. *valentior*. Apposite Ouid.

— *Docta plus valet arte malum.*

Graece:

— *Νόσος κρείττων ἐςὶν ἀκεσφορίης.*

78 Pag. 655, lin. 4.

79 Scilicet in ſignificatione *τῦ ſecundum:* nam quando *κατὰ* tempus notat, alia eſt ratio; v. c. Pauſ. Achaic. p. 399, lin. 14 ΤΟ' *ἱερὸν* — *ἐςιν* ἈΡΧΑΙΟ'ΤΕΡΟΝ Ἢ ΚΑΤΑ' *τὴν Ἰώνων ἐσοίκησιν*, *Templum iam ante Ionum commigrationem conditum eſt.*

Vig. Idiot. gr.

80 Ita

πώτερον, recte τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, *humana facultate* [80].

Comparatiuum ἢ et infinitiuo. IX. Aliquando idem genitiuus, per infinitiuum reſoluitur: ὡς ἔγνωσαν κρείττες ὄντας τὲς πολεμίες, ἢ ἁλῶναι, pro τῆς ἁλώσεως, id eſt, *vt cognouerunt, fortiores eſſe hoſtes. quam vt vinci capiue poſſent* [81].

X. Alius eſt Comparatiui vſus, a quo Latini prorſus abhorrent, cum genitiuus Comparatiuum ſequitur, licet alius praeceſſerit: vt, ταῖς τῶν μάλιςα τῷ Φρονεῖν διαφερόντων ἁπλαῖς Φάτεσι προσέχειν δεῖ, ἐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, ait Ariſtot. pro ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν, id eſt, *Nihilo minus eſt nudis ſapientum dictis, quam euidentiſſimis argumentis, adhibenda fides.* ſic, δικαιότερον εὖ ποιεῖν τὲς οἰκείες τῶν ὀθνείων, pro ἢ τὲς ὀθνείες, id eſt, *aequius eſt domeſticis beneficia conferre, quam alienis.* In his et ſimilibus, ne Genitiuus occurrens, etſi a Comparatiuo paulum aliquando remotior, ſenſum perturbet; videndum, an praecedat Comparatiuum aliquod, tumque Genitiuus ille reddendus erit per *quam*, et eum caſum, quem verbum Latinum poſtulabit, vt patet ex ſuperioribus exemplis [82].

XI. Accidit

80 Ita apud Demoſth. epiſt. III, pag. 114 prope finem: Εἰ δὲ Μοιροκλῆς ἀποκρίνεται, ταῦτα μὲν σοφώτερα, ἢ καθ' ἑαυτόν, εἶναι, *Si vero Moerocles reſpondet, haec quidem eſſe argutiora quam ipſe intelligat.* Praepoſitionem κατὰ in hac acceptione poſſe omitti, conatur probare Sylburgius ad Pauſaniae locum, qui extat in Meſſeniacis pag. 244, lin. 19 Ἀριςομένην δὲ ἔργα Φασὶν ἀποδείξασθαι πλέον τι ἢ ἄνδρα. (Vlterius ille non habet.) Huius ſententiae, ſenſum hunc eſſe ait: *Ariſtomenem talia edidiſſe facinora, quae hominis vires maxima ex parte ſuperarent.* Et vult, ante ἄνδρα ſubaudiri praepoſitionem κατά. Si haec omnino eſſent Pauſaniae verba, potuiſſet vera coniicere: ſed viri diligentiam effugerunt verba ſequentia; nam ſenſus non eſt abſolutus, et accuſatiuus ἄνδρα non regitur a ſubaudita praepoſitione κατὰ, ſed omnino dependet a ſequentibus, εἰκὸς ἦν. Ita enim ait Pauſanias: Ἀριςομένην δὲ ἔργα Φασὶν ἀποδείξασθαι πλέον τι ἢ ἄνδρα ἕνα εἰκὸς ἦν. Id eſt: *Ariſtomenem, aiunt, maiora*, ſiue, *plura edidiſſe facinora, quam vnum virum veroſimile erat*, ſcil. *facturum fuiſſe.*

81 Huic infinitiuo praecedit particula ὡς. Ariſtid. ad Capitonem, pag. 529 Εἴτε τι καὶ κρεῖττον ἐν τοῖς λόγοις ἔνεςιν, ἢ ὡς τῦτο τὸ ἆθλον πρέπειν αὐτοῖς, *Siue melius quid noſtrae orationi inſit, quam vt hoc praemium mereatur.*

82 Non minus a Latinorum conſuetudine abhorret, cum Comparatiuus poſt ſe habet Genitiuum vnicae vocis, quae per totam ſententiam reddi debet. Eſtque ille Genitiuus Subſtantiui, quod eſt Subiectum dicti vel proverbii

XI. Accidit non raro, maximeque apud Atticos, vt Genitiuus ille nonnihil a Comparatiuo remotior, obſcuriorem ſenſum efficiat. Vbi ergo talis Genitiuus occurret, qui dubitationis aliquid afferat, vide continuo, num Comparatiuum aliquod, aut etiam Superlatiuum praecedat, quo referri poſſit. Demoſth. pro Cor. [83] Ὁ γὰρ τότε ἐνςὰς πόλεμος, ἄνευ τȣ̃ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις, διήγαγεν ὑμᾶς, τῆς νῦν εἰρήνης, vbi τῆς εἰρήνης regitur a Comparat. ἀφθονωτέροις, et εὐωνοτέροις, id eſt, *Bellum enim, quod tum incumbebat, praeterquam quod* (id enim valet ἄνευ) *illuſtrem gloriam afferebat, in maiore nos rerum ad vitam pertinentium abundantia, et annonae vilitate, quam praeſens iſta pax, conſtituebat* [84].

XII. Super-

verbii alicuius, quod fertur in primis. E. g. Ita Theophraſtus περὶ Ἀρεσκείας· Φησὶ ΣΥ΄ΚΟΥ ὉΜΟΙΟΤΕΡΑ [ſc. τέκνα] εἶναι τῷ πατρί. Verbatim: *Ait, liberos patri eſſe ſimiliores fico.* h. e. *Ficum non tam ſimilem fico eſſe, quam filios patri.* Eſt autem prouerbium: Σῦκον σύκῳ ȣ̓δὲν ὁμοιότερον, *Ficus fico non ſimilior eſt.* Videndum tamen tironibus; ne hac βραχυλογίᾳ vtantur, niſi in illis dictis vel paroemiis, quae in omnium ore verſantur, et cuiuis adeo notae ſunt, vt, ſi vel vnicam voculam audiunt, caetera facile coniiciant. Quae niſi cautio adhibeatur, in obſcurum aenigma abibit oratio.

83 Pag. m. 325.

84 Comparatiuorum doctrinae adde ſequentia. Nonnunquam comparatiuus pro ſuperlatiuo ponitur, vt in Euang. Matth. cap. XVIII, 4 Οὗτός ἐςιν ὁ ΜΕΙ΄ΖΩΝ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ȣ̓ρανῶν, *Hic eſt maximus in regno coelorum.* Vbi μείζων pro μέγιςος. Confer 1 Cor. XIII, 13. Nec abſimile illud Virgilii Aen. I

Pygmalion, ſcelere ante alios
IMMANIOR omnes.

Vbi comparatiuus pro ſuperlatiuo ponitur, quidquid contra putat H. Steph. ad Corinth. p. 40 *in Latino ſermone hunc comparatiui vſum apud vllum ex claſſicis ſcriptoribus vix inueniri:* cum autem *vix inueniri ſe putare* dicat, addit tamen, *ſicubi apud eorum quempiam inueniatur, non immerito ſuſpectam ſibi librarii fidem eſſe.*

Contra pro comparatiuo quandoque ſuperlatiuum inuenies, qui ritu comparatiuorum genitiuum poſt ſe habet. Ita in Euang. Ioan. I, 15 Ὁ ὀπίσω μȣ ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μȣ γέγονεν, ὅτι ΠΡΩ΄ΤΟΣ ΜΟΥ ἦν, *Qui poſt me venit, anteuertit me, quia prior me erat.* pro πρότερος. confer vſ. 30. Quae ſyntaxis etiam ſeruatur in aduerbiis; nam, ſicut dicitur πρῶτός μȣ, ita etiam dicitur πρῶτόν μȣ, Id. cap. XV, 18 Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ ΠΡΩ΄ΤΟΝ ὙΜΩ΄Ν μεμίσηκεν, *Si mundus vos odit, ſcitote, eum me prius quam vos odiſſe.* Comparatiui vis ex particula ἢ cognoſcitur in libr. III Machab. VII, 21 ΠΑΡΕΙ΄ΣΤΗΝ Ἢ ἔμπροσθεν ἐν τοῖς ἐχθροῖς ἐξουσίαν.

XII. Superlatiuus etiam vſum habet Latinis ignotum, et cum pronomine reciproco iungitur, ideoque per *ſuperandi* verbum latine reddi ſolet: vt κατ' ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν ἑαυτȣ͂ ἐλλογιμώτατος ἐγένετο, id eſt, *in eo argumento tractando, ſe ipſum eloquentia ſuperauit* [85]: id quod etiam per

σίαν ἐσχηκότες, Plus poteſtate quam antea in hoſtes valentes. Eſt quoque, vbi poſitiuus inuenitur pro comparatiuo, qui ex ſequenti particula ἢ intelligendus eſt [ſc. ob ellipſin *μᾶλλον. Z.*]: vt Marci IX, 45 ΚΑΛΟ'Ν ἐςί *σοι εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν, Ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν, Melius eſt tibi ingredi in vitam claudo, quam duos pedes habenti in gehennam conii-ci.* Simile huic illud Phocylidis:

ΚΑΛΟ'Ν *ξενίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,*
Ἢ πλείσταις δολίαισι βραδυνέσαις παρὰ καιρόν.

Satius eſt hoſpitem excipere tenuibus dapibus ſtatim, quam ſubdole tergiuerſando praeter tempus plurimis. Cf. Marc. l. c. comm. 47, et quod infra dicetur in *βȣ́λομαι ἢ*, Cap. VII, Sect. 8, Reg. 5. Eſt et vbi contra pro poſitiuo comparatiuus ponitur, quod frequentiſſimum eſt in *πρεσβύτερος, γεραίτερος, νεώτερος*, de quibus abunde H. Stephanus in lib. de Dialect. pag. 38.

85 Vel praemiſſo genitiuo *ἑαυτȣ͂* alio pronomine *αὐτὸς*, vtrumque prima fronte abundare videtur, et in Latina verſione haud raro omittitur. Sed, ſi ad vim locutionis reſpicitur, habet aliquid, quod Latini vix ac ne vix quidem exprimere poſſunt. Ita Herodot. Euterp. cap. 124 Ὕψος *δὲ, τῇ* ῾ΤΨΗΛΟΤΑ'ΤΗ *ἐςὶν*, ̓ΑΤΤΗ'῾ΕΑΤΤΗ͂Σ, *ὀκτὼ ὀργυιαὶ, Altitudo vero, qua parte eſt altiſſima, octo paſſuum.* Proprie *Altiſſima* vel *altior ſe ipſa.* Ad hunc loquendi morem Belgae proxime accedimus, cum dicimus, Daar zy op daar hoogſt is, pronomine *ἑαυτȣ͂* patrio more in poſſeſſiuum mutato. Huic adde Aeſchin. Socr. dialog. de Diuitiis, vbi vergit ad finem: *Ὅταν ἄρα* ̓ΑΤΤΟΙ' ῾ΑΤΤΩ͂Ν *τυγχάνομεν* ΦΑΤΛΟ'ΤΑΤΑ *διακείμενοι, Cum itaque nos quam peſſime habemus.* et paulo poſt: *Ὥσπερ* ̓ΑΤΤΟ'Σ ῾ΑΤΤΟΤ͂ *τότε φαίνεται* ΒΕ'ΛΤΙΣΤΑ *ἔχων, Vt ipſe ſibi tunc videtur quam optime habere.* Eſtque huius idiomatis pleniſſima gratia, quando compluribus alicuius virtutibus vel vitiis enumeratis, in illo, quo maxime inter omnia excellit, dicitur *αὐτὸς ἑαυτȣ͂ φαυλότατος, κάλλιςος, χρησιμώτατος* etc. Ita de Ariſtodemo Plutarchus de virt. mul. pag. 261 *Ἐκ δὲ τȣ́τȣ γενόμενος τύραννος ἦν μὲν ἐν ταῖς περὶ γυναῖκας καὶ παῖδας ἐλευθέρȣς ἀδικίαις* ΑΤ'ΤΟ'Σ ῾ΕΑΤΤΟΤ͂ ΜΟΧΘΗΡΟ'ΤΑΤΟΣ, *Hinc vt factus tyrannus eſt, iniuriae, quas in mulieres puerosque ingenuos patrabant, omnia illius ſuperabant flagitia.* Eſt vbi pronomen *αὐτὸς* deſideratur. Egregium exemplum habet Arrianus lib. III, de Exp. Al. cap. 4 de fonte apud Hammonem, qui meridie aquas habet frigidiſſimas, vergente ad occaſum ſole, calidiores, a veſpera ad mediam vſque noctem, multo calidiores: *μέσων δὲ νυκτῶν [τὸ ὕδωρ ἐςὶν]* ῾ΕΑΤΤΟΤ͂ ΘΕΡΜΟ'ΤΑΤΟΝ, *Media vero nocte calidiſſima eſt aqua.* H.

His

per aduerbium ſuperlatiui gradus in α deſinens, eleganter exprimitur, vt αὐτῷ τάχιστα ἔδραμεν, id eſt, *ſe ipſum curſus velocitate ſuperauit.*

XIII. De numeralibus ſex praecipue notanda ſunt. Primum eſt, ἐλλείψει quadam Attica, Genitiuum abſolute vſurpari, alio nomine ſubintellecto, vt ἕν, vel θάτερον. Sic Thucyd. lib. I, pag. 25 Μηδὲ δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι

His in exemplis genitiuus explicari poteſt recte ita, vt ſtatuamus, ſuperlatiuum loco comparatiui eſſe poſitum. Certe hanc ſententiam deſendit Cel. Erneſtius ad Xenoph. Mem. I, 2, 46, vbi eſt, δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα, h. e. *in hoc genere te ipſe ſuperabas.* Conf. Markland. ad Max. Tyr. Diſſ. XXIII, p. 437. Z.

Idem pronomen eodem modo cum Comparatiuo conſtructum perquam ſcitam habet elegantiam, cuius pulcrum quaere exemplum apud Thucydidem, lib. III, cap. 11 Ὅσοι ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΙ ΑΥΤΟΙ ΑΥΤΩΝ ἐγίγνοντο. Verbatim: *Quo potentiores ſe ipſis facti ſunt.* i. e. *Potentiores quam vnquam ante fuerunt.* Nam cum antea fuiſſent iidem, non quidem κατὰ τὸ ποιόν, ſed κατὰ τὸ τί, hinc eleganter dicuntur potentiores iis, qui antea fuerant. i. e. ſe ipſis. Ita rogat Socrates Plat. lib. IV de Rep. pag. 421 Πλουτήσας χυτρεὺς ἀργὸς καὶ ἀμελὴς γενήσεται ΜΑΛΛΟΝ ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΥ; *An figulus, qui diues euaſit, non fiet ſe ipſo pigrior et negligentior?* i. e. Pigrior, quam ante fuerat.

Caeterum pro ſuperlatiui terminatione in ότατος etc. aliquando integrae dictioni praefigitur particula ζα, vt ζάπλουτος, *Ditiſſimus*, apud Herodot. Clio. cap. 32 Πολλοὶ μὲν γὰρ ΖΑΠΛΟΥΤΟΙ ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσιν, *Multi enim hominum ditiſſimi infelices ſunt.* De aliis praefixis, qualia ſunt, ἵππος, βοῦς, πᾶν, vide infra Sect. V, Reg. 1. Pro ſuperlatiuo, μέγιστος non ſemel Pauſanias habet, μεγέθει μέγας vel μέγιστος. vt in Corinthiacis, p. 103 Κήτους ὀστοῦν μεγέθει μέγα, *Balaenae os maximum*, ſiue, *ingentis magnitudinis.* H.

Quemadmodum vel neceſſitate vel alia quadam cauſa commoti Graeci ad Comparatiuum efficiendum addunt Poſitiuo μᾶλλον, v. c. μᾶλλον παντοδαπά, Aeſch. Dial. II, 39, et μᾶλλον φανερόν, ibid. II, 37; ita ad Superlatiuum circumſcribendum a) Poſitiuo iungunt particulam μάλιστα, vt apud Charit. pag. 7 εἰμί σοι μάλιστα εὔνους: b) alias particulas, magnitudinem et excellentiam aliquam ſignificantes, vt πάνυ, πάντως, παντάπασι, μάλα, λίαν, μέγα, ἄγαν, κάρτα, πάμπαν, κομιδῇ, ἰσχυρῶς, τῷ ὄντι, σφόδρα, πολλοῦ, ὑπερφυῶς, εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφός, Xen. Lac. Rep. I, 2, etc. c) nomen ſubſtantiuum aliquod, vt μεγέθει, ὑπερβολῇ, v. g. μεγέθει μέγας apud Pauſaniam, vid. ante Hoogeu. et ὑπερβολῇ καλή, ap. Plutarch. in Apophth. d) idem nomen bis ponunt, vt Aeſchyl. Suppl. 532 Ἄναξ ἀνάκτων, *Rex praeſtantiſſimus.* Conf. Fiſcher. ad Veller. Grammat. p. 152, inprimis Staver. ad Nep. Ageſ. cap. 2. Z.

κῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτὰς βεβαιώσασθαι, verbatim, *Nec duorum occupare errent*, id eſt, *ne altero e duobus excidant;* vbi *δυοῖν* pro *δυοῖν θάτερον* ponitur, *neu calamitate nos afficiant, neu ſe ipſos tutiores efficiant.*

Secundum eſt, quod Latini exprimunt per *vnde*, et *duode*, id a Graecis per participium verbi *δέω*, cum eo numero qui deeſt, ſignificari. v. c. *vndeuiginti annos natus*, Graece duobus modis exprimi poteſt; vno quidem, per Genitiuum abſol. *ἔτη γεγονὼς εἴκοσι, ἑνὸς δέοντος*, id eſt, *annos* XX *natus vno deficiente*, pro *vndeuiginti annos;* altero, per Participium cum nomine conueniens, a quo Genitiuus regatur numeri, qui deeſt: vt, *ἔτη γεγονὼς εἴκοσιν ἑνὸς δέοντα* [86].

XIV. Ter-

86 Prioris exemplum habet Demoſthenes aduerſus Leptinem, pag. 371 Πεντήκοντα, ΜΙΑ͂Σ ΔΕΟΥ͂ΣΗΣ, *ἔλαβεν αἰχμαλώτας τριήρεις*, *Quadraginta nouem captiuas abduxit triremes.* Alterius Thucydid. lib. II, cap. 2 Ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἄργει τότε πεντήκοντα, ΔΥΟΙ͂Ν ΔΕΌΝΤΑ, *ἔτη ἱερωμένης*, *Tempore, quo Chryſis duodequinquageſimum ſacerdotii annum Argis agebat.* Vbi obiter nota, praepoſitionem *ἐπὶ* cum genitiuo conſtructam tempus ſignificare, vt ſuo loco dicam. Eodem modo eius compoſitum *ἀποδέων* conſtruitur. Lucian. in Macrob. pag. 831 *Περὶ ἔτη, ἑνὸς ἀποδέοντα, ἑκατὸν γεγονώς*, *Natus annos circiter nonaginta nouem.* Fit tamen, vt idem participium diuerſam ab his ſtructuram ſequatur, et conueniens cum perſona praecedenti regat ſecundum caſum numeri, non qui deeſt, ſed cui quid deeſt. E. g. ita Arrian. de Exp. Al. I, 15 *Ξένοι πεζοὶ μισθοφόροι ὀλίγον* ἈΠΟΔΕΌΝΤΕΣ ΔΙΣΜΥΡΊΩΝ, *Peregrinorum peditum conductitiorum circiter viginti millia.* Similem ſyntaxin habet participium *λείπων*, vt apud Polybium, lib. V *Πεζοὶ ὀ πολὺ λείποντες μυρίων*, *Peditum fere erant decem millia.* Atque haec quidem ſufficiant de numero, qui deeſt. Numerus autem, qui ſupereſt, praeponitur numero rotundo in ſexto caſu poſito, praecedente praepoſitione *ἐπί.* Sic Pauſanias Eliacorum libro poſteriori, pag. 352 ΔΕΥΤΈΡΑ Ὀλυμπιάδι ἘΠῚ ΤΑΙ͂Σ ἙΚΑΤΌΝ, *Secunda Olympiade ſupra centum.* Pro *Olympiade centeſima ſecunda.* Vbi obiter obſerva, numerum principalem poni pro ordinali, *ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν*, pro *ἐπὶ τῇ ἑκατοςῇ.* Eſtque haec conſtructio inprimis frequentiſſima in numerandis menſium diebus. Ita enim in Calendario: *τρίτῃ ἐπὶ δεκάδι*, *Decimo tertio die.* *Ἑβδόμῃ ἐπὶ εἰκάδι*, *Vigeſimo ſeptimo.* et ſic deinceps. Pro praepoſitione *ἐπὶ*, etiam vtuntur coniunctione *καὶ*, quae ſimul efficit, vt numerus minor ex ordinali vertatur in principalem. Ita Herodotus lib. V narrat, Athenienſibus ab oraculo imperatum fuiſſe, vt ab Aeginetis laceſſendis triginta annos abſtinerent, ſed *τῷ* ἙΝῚ ΚΑῚ ΤΡΙΑΚΟΣΤΩ͂Ι *ἄρχεσθαι τῶ πρὸς Αἰγινήτας*

XIV. Tertium eſt, Latinum *ſemi*, quod numeros integros ſequitur, Graece per numerum integrum exprimi, ſequente nomine pecuniam ſignificante, et cum ἡμὶ ex τῷ ἥμισυ, ἀποκοπῇ, compoſito: v. c. *duo talenta cum dimidio*, Graece, τρίτον ἡμιτάλαντον· quod verbatim ſonat, *tertium ſemitalentum:* ſic, *quatuor drachmae cum dimidia*, πέμπτον ἡμίδραχμον, *quinta ſemidrachma* [87]. *Semi. ἡμὶ in compoſ.*

XV. Quartum eſt, numeralia in αῖος vſurpari ſolita ad ſignificandum dierum interuallum, quo quis aliquid ſecerit: vt, ἀπὸ τῶν Παριςίων ὁρμηθεὶς ἐς τὴν Ῥοτόμαγον τριταῖος ἀφίκετο, *Pariſiis profectus triduo Rotomagum peruenit* [88]. *Numeralia in αῖος.*

XVI. Quin-

τας πολέμου. Pro πρώτῳ καὶ τριακοςῷ. *Trigeſimo primo anno belli contra Aeginetas initium facerent.* Plane vt nos vernacule loquimur, ſiquidem numerus rotundus centenario minor eſt. Ita enim: het een en dertigſte jaar. non autem: het eerſte en dertigſte. Sic lib. I Machab. cap. VII init. Ἔτους ἙΝΟ'Σ ΚΑΙ' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΥ͂ ΚΑΙ' ἙΚΑΤΟΣΤΟΥ͂ ἐξῆλθε Δημήτριος, *Anno quinquageſimo primo ſupra centeſimum egreſſus eſt Demetrius.* Non conſtat tamen, dixiſſe Graecos, δυοῖν vel τριῶν καὶ πεντηκοςοῦ ἔτους. *Vno et viceſimo libro* dixit Gellius XIII, 12. Qua de re dignus eſt, qui conſulatur I Vorſtius de Lat. falſ. ſuſpecta, cap. 27. Vid. et Gruter. ad Cic. Verr. III, 70. Mira hoc in genere eſt Graecorum βραχυλογία, quam obſeruauit Caſaubonus ad Theophraſtum; qua numerus maior omnino ſubaudiendus relinquitur. V. g. Ἔτη ἑκκαίδεκα ἀπεδήμησε· τῷ δὲ ἙΒΔΟ'ΜΩι ἐπανῆλθεν. Pro τῷ ἑβδόμῳ ἐπὶ δέκα, vel τῷ ἑβδόμῳ καὶ δεκάτῳ, *Sedecim annos peregrinatus, ſeptimo autem [et decimo] rediit.* Denique numerum principalem Graeci iungunt adverbiis ex numero ortis. Sic in Euang. Matth. XVIII, 22 Οὐ λέγω σοι ἕως ἑπτάκις, ἀλλὰ ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά, *Non dico tibi, vſque ad ſepties, ſed vſque ad ſeptuagies ſeptem.* Pro, *ſeptuagies ſepties.*

87 Nos admodum feliciter: derd' half, ſesd' half. q. d. derde half, etc. Heſych. Τέταρτον ἥμισυ, τὸ τέταρτον ἡμιτάλαντον.

88 Vide Herodot. in Erat. cap. 106 ΔΕΥΤΕΡΑΙ͂ΟΣ ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄςεος ἦν ἐν Σπάρτῃ. Vbi fallitur interpres vertens: *Iterum Athenis egreſſus Spartam peruenit.* Verti enim debet: *Poſtridie quam Athenis egreſſus eſt:* vt Stephanus recte corrigit. Ad verbum: *ſecundanus ex Athenienſium vrbe fuit Spartae.* Arrian. Exped. Alex. I, 1 λέγουσιν, ὅτι ΔΕΚΑΤΑΙ͂ΟΣ ἀφίκετο ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Αἷμον, *aiunt, eum perueniſſe ad montem Haemum decimo poſt die, quam profectus erat.* Caeterum, quo verbo Latine adiectiuum illud numerale circumſcribendum ſit, locus ipſe et rei circumſtantia ſuppeditabit. Ita de Lazaro Martha apud Ioan. Euang. cap. XI, 39 Ὄζει [illegible] ΤΕΤΑΡΤΑΙ͂ΟΣ γάρ ἐστι, [illegible]

Numerale involuens aduerb. *ante.*

XVI. Quintum eſt, rarius quidem, aliquando tamen, vocem numeralem ſecum inuoluere ſignificationem aduerbii *ante*, ſeu *prius*, quam res aliqua adueniat. Plutarch. in Alexandr. *Αὐτὸς ἡμέρᾳ τρίτῃ κατὰ τὰς ὕπνας εἶδεν ὄψιν ἄτοπον*, *Ipſimet Alexandro*, *die tertio*, id eſt triduo, *antequam ab eo Clitus interficeretur*, *in ſomnis foeda ſpecies oblata erat* [89].

XVII. Sextum eſt, ſpatium temporis, ſeu numerum dierum, menſium, annorum, quo aliquid fiat, in gignendi [90] caſu poni ſolitum. Demoſthenes pro Corona: *Ἐξὸν ἡμερῶν δέκα, μᾶλλον δὲ τριῶν ἢ τεττάρων, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀφῖχθαι*· id eſt, *Cum liceat dierum decem*, *imo trium quatuorue ſpatio*, *ad Helleſpontum peruenire.* Ibid. *Ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν*, id eſt, *Audietis intra duos treſue dies.* Vbi etiam obiter notandum eſt, dualem in numeralibus iſtis cum plurali poſſe coniungi, v. c. *δυοῖν* cum *ἡμερῶν* [91].

iam; nam quartus hic eſt dies, ex quo ſepultus vel *mortuus eſt.* Sic interrogatiue, *ποσταῖος; quanto die?* Vt Cyrus rogat apud Xenoph. lib. V *Κύρ. παιδ.* pag. 129 ΠΟΣΤΑΙ͂ΟΣ *ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; Quoto die cum exercitu eo peruenire poſſim?* Tempus, ex quo quis dicitur *δευτεραῖος* etc. in ſecundo caſu ponitur, praecedente praepoſitione *ἀπό*. Arrian. lib. cit. cap. 3 *Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τριταῖος ἀφικνεῖται Ἀλέξανδρος ἐπὶ τὸν Ἴστρον*, *Tertio poſt hanc pugnam die peruenit Alexander ad flumen Iſtrum.*

89 Locum Plutarchi inuenies pag. 693. At numerus dierum etc. poſtquam aliquid fiat vel factum ſit, genitiuum poſt ſe habet eius rei, a qua incipit computatio. Herod. Erat. cap. 46 *Δευτέρῳ δὲ ἔτει τούτων*, *Secundo poſt haec anno.* Thucydid. VIII, 23 *Τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἥκοντος*, *Tertio die poſtquam eo venerat.* H.

Genitiuus his in locis pendet a praepoſitione *ἐκ*, aut *ἀπό*, quae nonnuuquam addita reperitur: v. c. Herodot. III, pag. 92 edit. Camerar. *πέμπτῃ δὲ ἢ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τούτων.* Saepe vero ſequitur *ἤ*. v. c. Plat. Phaed. 2 *Τῇ ὑστεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ᾗ ἂν ἔλθοι τὸ πλοῖον*, *Mihi moriendum eſt poſtero die*, *quam quo nauis aduenerit.* Cf. Plat. Sympoſ. 1. Z.

90 Vel in ſexto caſu, praecedente praepoſitione *ἐπί*. Q. Calaber, lib. XII, vſ. 143

Τετέλεστο δ' ἐπὶ τρισὶν ἤμασι πάντα,

Omnia intra trium dierum ſpatium erant abſoluta.

91 Non ſatis meo iudicio ex addito exemplo hoc conſtat. Non enim potuiſſet dicere Demoſthenes *δυοῖν ἢ τριῶν ἡμέραιν*, quod male conueniſſet cum *τριῶν*. Caeterum, Dualem cum plurali poſſe coniungi, ex planioribus exemplis patet, qualia ſupra notaui Sect. I initio. Vterque Demoſthenis locus extat pag. 317.

His adde ſeptimum, quum numerus ordinalis inuoluit reliqua numerata, ita vt ipſi ſingulariter expreſſo, reſpondeant relata pluraliter;

raliter; vt epiſt. poſter. Petri cap. III init. Ταύτην ἤδη, ἀγαπητοὶ, ΔΕΥΤΕΡΑΝ ὑμῖν γράφω ἐπι-ϛολὴν, ἐν ΑΙΣ διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν, *Has ego iam, dilecti, alteras vo-bis literas ſcribo, in quibus ſince-ram veſtram mentem ſubmonitione excito.* Vbi τὸ δευτέραν inuoluit etiam τὴν πρώτην, quare ſequi-tur ἐν αἷς, pro ἐν ᾗ.

Subiungo octauam numeri ἰδιο-λογίαν, eamque perelegantem. Vt modo diximus, numerum cardinalem ſiue principalem pro ordinali poni, ita viciſſim ordi-nali pro principali vtuntur Grae-ci, ſeu potius ex pluribus vnius tantum mentionem faciunt, cae-terorum numero in adiectiuo or-dinali implicite latente. Eſtque hoc frequens inprimis Thucydidi. Vide ſis libro I, cap. 61 Πέμπουσι Καλλίαν τὸν Καλλιάδου ΠΕΜΠ-ΤΟΝ αὐτῶν ϛρατηγόν, *Mittunt Calliam filinm Caltiadis, quintum ipſorum praefectum.* Ita verba-tim, pro quo rectius Latini: *Mit-tunt Calliam praefectum cum qua-tuor collegis.* Pro αὐτῶν legit Stephanus αὐτὸν, quam genui-nam lectionem putat. Et ſuo quidem iure; nam in huiuſmodi occaſione pronomen αὐτὸς fere ſemper adhibetur, et cum ſub-ſtantiuo eo, ad quod numerus pertinet, conuenit. Vide eodem libro, cap. 116, et lib. II, cap. 13 Περικλῆς ὁ Ξανθίππου ϛρατηγὸς ὢν ΔΕΚΑΤΟΣ ΑΥΤΟΣ, *Pe-ricles Xantippi filius dux decimus ipſe*, i. e. *cum nouem collegis.* Cf. cap. 79, et lib. III, cap. 3 Κλεϊπ-πίδης δὲ ὁ Δεινίου ΤΡΙΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ἐϛρατήγει, *Cleippides autem Diniae filius cum duobus collegis exercitui praefuit.* et cap. 19 Ἐξέπεμψαν ναῦς δώδεκα καὶ Λυσικλέα ΠΕΜΠΤΟΝ ΑΥ-ΤΟΝ ϛρατηγόν, *Emiſerunt na-ves duodecim et Lyſiclem cum qua-tuor collegis.* Atque ita paſſim apud eundem. Adde Ariſtidem, orat. pro Quatuoruiris, pag. 225 Ἐπὶ Σάμῳ ΔΕΚΑΤΟΣ ΑΥ-ΤΟΣ ϛρατηγῶν, *Ad Samum e decem praetoribus vnus fuit.* Vi-de et ibidem, pag. 286 et alibi ſaepe. Nec obſtant Polybii verba apud Athenaeum, lib. V, pag. 193 Ἀποδιδράσκων ἐκ τῆς αὐλῆς ἐνίοτε τοὺς θεραπεύοντας, οὗ τύχοι τῆς πό-λεως ΑΥΤΩΝ ἐφαίνετο ΔΕΥ-ΤΕΡΟΣ καὶ ΤΡΙΤΟΣ. Nam locus eſt mendae ſuſpectus, et ſubſtituit Caſaubonus pro αὐτῶν, ἀλύων, vt ſit ſenſus: *Nonnun-quam ex aula miniſtris ſe ſubdu-cens, vbiuis per vrbem otioſe va-gans, cum vno alterone comite conſpiciebatur.* Adde, quod mi-hi hactenus obſeruare licuit, con-ſuetudine in legem abeunte, pro-nomen αὐτὸς poſt numerum ordi-nalem ſemper collocari: et ſic di-cere debuiſſet, δεύτερος καὶ τρίτος αὐτός. Iam mutato αὐτῶν in ἀλύων, ipſum quidem pronomen deſideratur; ſed et abſque eo, quamquam rarius, conſtrui is nu-merus poteſt. Exemplum quae-re in epiſt. poſteriori Petri II, 5 Καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὌΓΔΟΟΝ ΝΩΕ, δι-καιοσύνης κήρυκα, ἐφύλαξεν, *Et priſco mundo non pepercit, ſed octauum Noe, iuſtitiae praeconem, cuſtodiuit*, i. e. *Noe cum ſeptem de ſuis.* Similiter apud Herodo-tum in Melpomene cap. 113 Τὴν Ἀμάζονα εὗρε ΔΕΥΤΕΡΗΝ, αὐτὸν ὑπομένουσαν. Vbi minus recte Interpres: *Reperit Amazo-nem exſpectantem ſociam.* Corri-git Stephanus: *Amazonem alte-ram ipſum exſpectantem.* Ego malim: *Amazonem ipſam cum co-mite, quam vnam ſecum duxerat, exſpectantem.* Sic vt ipſa eſſet altera. In cuiuſmodi locutioni-bus ſupprimitur numerus princi-palis, v. c. in verbis Apoſtoli pro, ὄγδοον

ὄγδοον Νῶε ἐφύλαξε, intelligas, ἑπτὰ ἐφύλαξε, καὶ ὄγδοον Νῶε. Plenam orationem habet Homerus Iliad. T, vſ. 246

Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας
ἙΠΤ', ἀτὰρ ὈΓΔΟΆΤΗΝ Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.

Eduxerunt autem ſtatim mulieres formoſas, operum peritas, ſeptem, ſed et octauam Briſeida pulcram genas. Et lib. B, vſ. 313

Ἔνθα δ' ἔσαν ϛρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες
ὈΚΤΩ͂· ἀτὰρ μήτηρ ἘΝΆΤΗ ἦν, ἣ τέκε τέκνα,

Ibi erant paſſeris pulli, paruuli nati in ſummo ramo, prae metu foliis occulti octo, ſed mater, quae illos pepererat, nona erat. Simile quid obſerues apud B. Ioann. Apocal. cap. XVII, comm. 10 et 11 Καὶ βασιλεῖς ἑπτά εἰσι. — Καὶ τὸ θηρίον, ὃ ἦν. καὶ οὐκ ἔϛι, καὶ ΑΥΤΟ'Σ ὌΓΔΟΟ'Σ ἐϛι, καὶ ἐκ τῶν ἑπτά ἐϛι, *Et reges ſunt ſeptem. — Et beſtia, quae erat, et non eſt, et ipſe eſt [rex] octauus, et ex illis ſeptem eſt.* Et apud Heliod. Aethiop. V, 18 Παῖδές εἰσί μοι δύο, καὶ ΤΡΙ'ΤΟΣ ἐγώ, *Filii mihi ſunt duo, et ego tertius.* Nec dubito (nam quo auctore probem, non habeo in praeſentia) quin idem idiotiſmus, vt per adiectiuum numeralem enunciatiue, ita per vocem ποσαπὸς; vel πόϛος; interrogatiue efferri poſſit. E. g. quando quis rogat: *Quot collegas habuit imperator?* Gr. Ποσαπὸς ἐϛρατήγει; ſiue, Πόϛος ἐϛρατήγει αὐτός; Hoc certe Latinis conceſſum eſt. Ita enim Horatius ſcribens ad Torquatum in fine epiſtolae eum ad coenam vocat, rogatque, vt reſcribat, quot conuiuas ſimul cum ipſo vocari velit:

Tu, QVOTVS eſſe velis, reſcribe —

i. e. *Reſcribe* vel, *quot ſodales vna tecum vocari velis*, vel, *quot umbras adducas.* Quomodocunque intelligas, vocula *quotus* Graecorum idioma plane exprimit: Gr. Σὺ δὲ πόϛος ἂν θέλοις εἶναι, αὐτὸς ἀντίγραφε. Certe ὀλιγοϛὸς eadem ἰδιολογίᾳ dixit Beroſus apud Ioſeph. Antiq. X, 11 Αὐτὸς ὁρμήσας ὈΛΙΓΟΣΤΟ'Σ παρεγένετο διὰ τῆς ἐρήμου εἰς Βαβυλῶνα, *Ipſe cum paucis per deſertum properans Babylonem venit.* Vbi praecedens αὐτὸς non pertinet ad idioma locutionis, ſed ad perſonam praemiſſam relatum, neceſſario in verſione exprimi debet: neque enim citra expreſſum numerum adeſſe ſolet pronomen, id quod patet ex gemino eiuſdem loco apud Ioſeph. contra Appion. p. 1045 Ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ, καὶ φυγὼν ὈΛΙΓΟΣΤΟ'Σ συνεκλείσθη εἰς τὴν Βορσιππηνῶν πόλιν, *Praelio victus, et fugiens cum paucis ſe Borſippenorum vrbe clauſit.* Adde lib. I Machab. cap. III, comm. 16 Καὶ ἐξῆλθεν Ἰούδας εἰς συνάντησιν αὐτῶν ὈΛΙΓΟΣΤΟ'Σ, *Et egreſſus eſt Iudas iis obuiam cum paucis.*

Nonus denique vſus eſt, quo numerus cardinalis declinabilis, ſi centenarium excedit, cum voce collectiua conſtruitur ſingulariter. Exempla habet H. Stephanus in v. Ἵππος, quibus adde lib. I Machab. cap. III, comm. 39 Καὶ ἀπέϛειλε μετ' αὐτῶν τεσσαράκοντα χιλιάδας ἀνδρῶν, καὶ ἙΠΤΑΚΙΣΧΙΛΙ'ΑΝ ἽΠΠΟΝ, *Et miſit cum illis quadraginta millia peditum, et equitum quinque millia.* Et cap. IV, comm. 28. Et initio eiuſdem capitis occurrit χιλίαν ἵππον, pro χιλίους ἱππεῖς.

SECTIO III.

SECTIO III.

De nominibus [92] ἀποφρὰς, ἄνθρωπος, ἀρετὴ, ἀρχὴν, αὐτόφωρος.

REGVLA I.

Faſti Romanorum dies, a Graecis δικάσιμοι et ἔνδικοι· nefaſti vero ἄδικοι, et ἀποφράδες vocabantur, voce compoſita

Faſti nefaſti dies.

92 Praemitto, ἀγαθὸς, ἄκρος, ἄλλος, ἄμφω, ἀνὴρ, quemadmodum et in ſequentibus alia ſuo loco εὐταξίας ergo addam, quorum mihi notandus vſus viſus eſt. Ac primum quidem Adiectivum ἀγαθὸς, praeterquam quod *bonum*, *peritum* etc. ſignificat, quando cum praecedente Aduerbio ὦ tam ſtricte coniungitur, vt vnam vocem efficiat, in Vocandi Caſu poſitum Latini per *Quaeſo*, *Obſecro*, vel etiam *Age*, exponunt. Vide Plat. Gorg. p. 491, lin. 25 Ἀλλ᾽ ὦγαθὲ, *Sed o bone*, i. e. *quaeſo* vel *agedum*. Vid. infra ad VII, 11, 5.

Ἄκρος, *ſummus*, praeterquam quod Genitiuum amat Perſonae vi comparationis, vel potius ſuperlatiui Partitiui, etiam rei, in qua quis dicitur eſſe ſummus vel praeſtantiſſimus, eundem Caſum ſequentem habet. Plat. Theaet. pag. 152, lin. 44 Καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, κωμῳδίας μὲν Ἐπίχαρμος· τραγῳδίας δὲ Ὅμηρος, *Et Poetarum ſummi in vtroque Poetices genere: Comoediae quidem Epicharmus, Tragoediae vero Homerus.*

Adiectiuum ἄλλος quoſdam habet vſus notandos:

I. Comparatiuorum naturam et conſtructionem ſequens Generandi caſum poſt ſe habet, qui Latine redditur per, *quam* vel *atque*. Vt Ἄλλο ὂν αἰσθήσεως ἐπιστήμη, apud Plat. Theaet. pag. 186, fin. *Aliud eſt ſcientia quam ſenſus.* Vel, *Diuerſa eſt a ſenſu ſcientia.* Quae etiam eſt ſtructura adiectiui cognati ἕτερος. [E. g. Plat. in Phaed. cap. 19 Τὰ ἴσα ἕτερά ἐστιν ἐκείνου τοῦ ἴσου, *Aequalia* diuerſa *ſunt ab illo aequali.* Caeterum aliud exemplum de vi ἄλλου extat Xen. Mem. IV, 4, 25 Πότερον οὖν τοὺς θεοὺς ἡγῇ τὰ δίκαια νομοθετεῖν, ἢ ἄλλα τῶν δικαίων; *Num exiſtimas, a Diis proficiſci iuſta, an* quae a iuſtis differunt, h. e. *iniuſta? Z.*] Eodem modo Latini ſuo adiectiuo *alius* vtuntur. Ita Horat. lib. I, ep. 16, vſ. 20

Neue putes ALIVM SAPIENTE BONOque beatum.

Et lib. II, Epiſt. 1, vſ. 240

Edicto vetuit, ne quis ſe praeter Apellem
Pingeret, aut ALIVS LYSIPPO duceret aera.

[it. Phaedr. Prol. libri III, 41 *Quod ſi accuſator* alius *Seiano foret.* Plura eiuſmodi loca latina reperies apud Interpretes ad locum illum Phaedri. *Z.*]

II. Plurale Neutrum τὰ ἄλλα, poſitum ἐλλειπτικῶς redditur: *Aliis de cauſſis*, ap. Plat. eundem Apol. Socr. pag. 41, lin. 25 Τά τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν, *Etenim aliis de cauſſis ſunt feliciores.* Pro eodem dicitur, Ἔς τ᾽ ἄλλα et ἔς τε τὰ λοιπά. Paoſ. Ach. p. 401.

III. Aliquando cum Nomine, inprimis regionis proprio, coniunctum,

compoſita ab ἀπὸ, *ſine*, vel, *procul*, et φράζω, *loquor*. (quaſi procul a verbis ſemoti,) quibus cauſae non diſceptabantur.

iunctum, partitionem notat. Sic Σικελία ἡ ἄλλη, *Reliquae Siciliae partes*, apud Plat. ep. 8, p. 357, lin. 6, ſimiliter apud Thucyd. lib. I, cap. 114, in fine: Καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὔβοιαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγοῦντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν· καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ κατεστήσαντο, Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον, *Et Athenienſes rurſus in Euboeam traiicientes, Pericle duce, omnem in ſuam poteſtatem redegerunt; et reliquas quidem eius partes certis conditionibus in fidem acceperunt: ſed, Hiſtiaeenſibus ſede ſua pulſis, ipſi regionem tenuerunt.*

IV. Ἄλλοτε ἄλλος, ſiue, ἄλλος καὶ ἄλλος dicitur ille qui ſibi non conſtat, ſed variabilis eſt. Hinc Plato in Gorg. pag. 482, lin. 9 Ἄλλοτε ἄλλων ἐστι λόγων, *Modo hoc ait, modo illud.* [Sic Plat. Phaed. cap. 25. Compoſita dicuntur ἄλλοτ' ἄλλως ἔχειν, h. e. vti a Platone ipſo explicantur, *non* ὡσαύτως ἀεὶ ἔχειν κατὰ ταὐτά. Z.] Ariſtid. pro IV viris, pag. 393 Οἱ δ' ἄνδρες ἄλλοι καὶ ἄλλοι παρὰ τοὺς χρόνους, *Hominum mores pro variis temporibus variantur.*

Habet vocabulum ἄμφω hoc peculiare, quod, vbi duorum mentio fit, in Neutro Genere abſolute, nulla caſus ratione habita, adiungitur ſententiae, ſic vt omnino pendere videatur. Ita Q. Calaber, παραλειπ. lib. I, vſ. 20

Ἤλυθε Πενθεσίλεια, Θεῶν ἐπιειμένη εἶδος,
ΑΜΦΩ, καὶ στονόεντος ἐελδομένη πολέμοιο,
Καὶ μέγα αἰδομένη στυγερὴν καὶ ἀεικέα φήμην,

Venit Pentheſilea, Dearum praeferens ſpeciem, quam luctuoſi belli deſiderium inceſſerat, vna cum pudore odioſae turpiſque famae. Poteſt intelligi παθοῦσα, vel huic ſimile. Similiter Orpheus de Lapidibus in Chabazio:

ΑΜΦΩ γὰρ, καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
Καί μοι σκορπιόθεν βεβλημένῳ ἦρα κομίζεις,

Vtrumque enim (ſcil. *praeſtas*,) *et morbum refrigeras ignitum, et mihi a ſcorpio vulnerato opem fers.* Eandem ſtructuram ſequitur cognatum ἀμφότερα, vt in illo Platonis, Gorg. pag. 542, lin. 20 Εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει, ἢ τροφῇ, ἢ ἈΜΦΟΤΕΡΑ, *Si cuius magnum eſſet corpus, vel natura, vel alimento, vel vtrumque*, pro, *vtroque.* [Caſus regitur ab ellipſi κατά. Eſt forma dicendi Homerica: v. c. Iliad. γ', 179 Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής, *Duabus virtutibus praeditus, eſt rex bonus et bellator fortis.* Iliad. ν', 166 Χώσατο δ' αἰνῶς ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε, *Graui commotus eſt ira ob vtramque cauſam, ob victoriam et haſtam fractam.* Z.]

Vocabulum ἀνὴρ iunctum ſubſtantiuo hominis, ſtudium vel artem aliquam exercentis, in verſione Latina commode omittitur. Vt, Λατόμοι ἄνδρες apud Q. Calabr. *Lapicidae.* Βουκόλος ἀνὴρ, *Armentarius*, apud eundem lib. VI, vſ. 347. Eodem modo ἄνθρωπος conſtruitur. Vid. Luc. II, 15 et Matth. XVIII, 23. Deinde, quemadmodum ἄνθρωπος, etiam ponitur pro τὶς, *aliquis*; quod tamen

bantur. Lucianus eoſdem vocat ἀπράκτȢς, *quibus agitur nihil;* ἐπαράτȢς, quaſi *execrandos,* μιαρȢ̀ς, *ſceleratos,* ἀπαισίȢς, *infauſtos.*

II. Ἀποφράδες etiam ἄνθρωποι nuncupabantur, id eſt, *ſcelerati:* qui et μιάστορες, παλαμναῖοι, ἀλιτήριοι, ἀλάστορες, κατάρατοι, ἐναγεῖς, ἐξάγιστοι, ἀποτρόπαιοι, qui a Latinis *ſacrilegi* plerumque nuncupabantur. Caeterum vox ἀλιτήριος, cum gignendi caſu iungitur, eius, aut Numinis, cuius ſacer aliquis erat, aut rei, cuius peſtis eſſet: vt ἀλιτήριος τȢ̃ Διὸς, *Ioui ſacer:* ἀλιτήριος τῆς πόλεως, *reipublicae peſtis:* ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε, *o Graeciae peſtis!*

Ἀποφράδες, *ſcelerati.* Ἀλιτήριος.

[De hac voce ἀποφρὰς [93] vide Luciani Pſeudologiſtam, ſiue περὶ τῆς ἀποφράδος.

De dictione ἄνθρωπος obſeruandum, quod aliquando ſignificet *feminam*, licet rarius. Dionyſ. Halicarnaſſ. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. Γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν, *Nudam videre hominem*, id eſt, *feminam:* ſcilicet Candaulis vxorem [94].

Ἄνθρωπος, *femina.*

Aliquando

men magis Poeticum eſt. Theogn. vſ. 199

Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἈΝΗ'Ρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, —

Si quis vero iniuſte praeter tempus auaro animo parauerit. Homer. Iliad. E, vſ. 770

Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἈΝΗ'Ρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,

Quantum late patentis aeris ſpatium oculis aliquis perluſtrat. Habet etiam hunc vſum nomen *vir* apud Latinos, ſuauiorem tamen, ſi cum altero diuerſo caſu iungitur. Horat. lib. III, od. 1

Eſt vt VIRO VIR latius ordinet
Arbuſta ſulcis. —

Quod tamen poetis, quam oratoribus conuenientius. Iunguntur ἀνὴρ et τὶς in Act. Apoſt. Cap. V, init. Ἀνὴρ δέ τις Ἀνανίας ὀνόματι, *Vir autem quidam, nomine Ananias.* Xenoph. Cyrop. II, 3, 5 Ἀποπειρώμενον, ὅτις ἄρα ἔσοιτ' ἀνὴρ, *Periculum faciens, ſitne quiſquam futurus.*

93 Moeris Attic. Ἀποφράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς· ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρȢσιν· ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. ἀπηγορευμέναι δὲ πρὸς πράξεις, Ἑλληνικῶς, i. e. *Nefaſti dies Attice, quibus mortuis libamina offerunt: vel qui ad actiones non ſunt idonei, Communiter: Quibus nefas agere.* Ita Heſychius: Ἀποφράδες ἡμέραι ἑπτὰ, ȣ̃τως ὀνομαζόμεναι, ἐν αἷς ἐναγίζȢσι τοῖς νεκροῖς· μεταφέρȢσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τȢ̀ς πονηρȢ́ς· ἢ ἀπαγορευόμεναι πρὸς τὰς πράξεις, i. e. *Nefaſti dies ſeptem, ita dicti, quod illis parentant mortuis. Tranſfertur etiam vocabulum ad ſacrilegos: Vel etiam dicti, quia his nefas agere.* Ex quibus verbis clare patet triplex huius vocis notio.

94 Non adeo raro: exempla enim paſſim obuia. Adi Plutarchum de Aud. Poet. p. 26, lin. 47,

vbi

Vir, id eſt maritus. Aliquando de *viro* κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur, et opponitur feminae, non quidem aduerſe, ſed relate: vt Aeſchines, Ἄνθρωπος καὶ γυνή, *Vir et femina*. Sic Matth. XIX, 10 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικὸς, οὐ συμφέρει γαμῆσαι· hic ἄνθρωπος ponitur pro *viro*, quem ἄνδρα Graeci κυριολέκτως nuncupant.

Quidam. Interdum ἄνθρωπος vertitur *quidam:* vt Marc. XII, 1 Ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, *Quidam vineam plantauit.*]

III. Ἀρετὴ [95], apud Thucyd. maxime, vſus aliquot obſeruandos habet.* Primo, ſumitur pro *benignitate*, *beneficentia*, *liberalitate*, vt lib. II Καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν, ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, id eſt, *Praeterea, benignitatem quod attinet, alia longe noſtra, quam vulgi hominum, ratio eſt.* Sequitur enim, Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, id eſt, *Nec enim accipiendis, ſed dandis vltro beneficiis, amicos paramus.*

Et paulo poſt clarius: Ὁ δ᾽ ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος· εἰδὼς οὐκ εἰς χάριν, ἀλλ᾽ ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, id eſt, *At referendae gratiae debitor, minus alacer eſt, quod ſciat, eam ſe beneficentiam rependere, non cui habendae gratiae ſint, ſed qua contractum nomen diſſoluat* [96].

IV. Secundo, affini admodum acceptione, *humanitatem cum pietate coniunctam* ſignificat, qua laborantibus vltro ſuccurrimus. Idem eodem lib. [97], vbi diram luem, quae Athenis incubuerat, luculente deſcribit: Καὶ μάλιστα (ſub. διεφθείροντο) οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι· αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν

vbi ſermo eſt de Agamemnone Chryſeida dimittente: Οὗτος δὲ αὐτὸς εἰς τὴν ναῦν ἐμβιβάζων καὶ παραδιδοὺς καὶ ἀποπέμπων τὴν ἄνθρωπον, *Hic autem ipſe eam naui imponens et tradens et dimittens* etc. Et Athen. lib. XIII, p. 576. Adde Demoſth. pro corona, pag. 518, lin. 43. Aelian. V. H. XII, 1. XIII, 33. Xenoph. Κυροπαιδ. lib. V non longe ab initio. Dionyſ. Hal. lib. I, pag. 64, lin. 8. H.

Sic quoque ἡ θεὸς de femina dici, ſatis notum eſt. Z.

95 Ἀρετὴν Socrates apud Platonem in Cratylo ſignificare primo dicit εὐπορίαν, i. e. *facilem et expeditam rerum et conſiliorum facultatem.* Deinde λελυμένην τὴν ῥοὴν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς, i. e. *Solutum, et quaſi ſecundo alueo manantem bonae animae fluxum.* Loca Thucydidis inuenies lib. II, cap. 40.

96 Sic pro *Deorum benignitate*, dixit *Deorum virtute* Plaut. in Mil. glor. III, 1, 82 *Deûm VIRTVTE, vt tranſeuntem hoſpitio accipiam, eſt apud me comitas.* Et paulo poſt: *Nam mihi Deûm VIRTVTE, dicam propter diuitias meas licuit vxorem dotatam genere ſummo ducere.*

97 Cap. 51.

98 Cap.

ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, id eſt, *Maxime vero* (ſub. *interibant*) *qui humanitatis ac pietatis ſenſu ducebantur: eos enim ſibi parcere ſuppudebat.* Sic lib. IV [98] Braſidas, Acanthios ab Athenienſibus abducere dum conatur, metum illis omnem amittendae libertatis eximit: alioqui enim, *αὐτοὶ ἂν*, inquit, *φαινοίμεθα ἐχθίονα* (ſub. *ἀρχὴν*), *ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρετὴν, κατακτώμενοι*, id eſt, *infeſtius palam imperium nobis pararemus, quam qui nullam omnino virtutem* (id eſt, *nullum in conſeruanda, vel aſſerenda Graecorum libertate ſtudium*) *oſtenderunt.* Profitebantur enim Lacedaemonii, ſe Graeciam ab Athenienſium tyrannide liberare velle.

V. Tertio, *nominis celebritatem* et *gloriam* ſignificat. Idem lib. I, vbi Corcyraei Athenienſium opem efflagitant, cuius ea ſit opportunitas, *ἡ φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν, οἷς δὲ ἐπαμυνεῖτε, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχύν*, id eſt, *quae cum apud homines gloriam conciliet, tum etiam eos, quorum defenſionem ſuſcipietis, obſtringat beneficio, vobis denique nouam potentiam nouaſque vires adiungat.*

VI. Quarto, quod minus rarum eſt, de *bonitate* cuiuſque rei propria dicitur, vt de bonitate ſoli: Thucyd. initio lib. I *Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς, αἱ δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγινόμεναι, στάσεις ἐνεποίουν*, id eſt, *Nam propter ſoli bonitatem, opes nonnullorum auctae ſeditiones excitarunt.* Plat. de legib. *Ἀρετὴ τῆς χώρας*, *Soli bonitas, foecunditas* [99].

VII. Quinto, *virtutis* omnis et honeſtatis officium ſignificat: vt apud eund. lib. III [1] Mytilenaei Lacedaemoniorum

98 Cap. 86.

99 De bona corporis habitudine vtitur Plato in Gorg. pag. 517 in fine. Vbi ait, Medicinam praeſtare caeteris artibus, *διὰ τὸ εἰδέναι ὅ, τι χρηστὸν καὶ πονηρὸν τῶν σιτίων ἢ ποτῶν ἐστιν εἰς ἀρετὴν σώματος*, *Quia nouit, quid in cibis obſit vel conferat ad bonam corporis conſtitutionem.* H.

Vide omnino Aeſchinis Dialogum 1 *περὶ τῆς ἀρετῆς*, vbi hoc nomen dicitur de arte coquinaria, arte medica, arte opificis, rei equeſtris, muſicae tractandae peritia etc. Sic apud Aelianum V. H. IX, 16 occurrit quoque *ἡ τῆς χώρας ἀρετὴ*, *agri bonitas*, ib. V, 21 *ἡ τοῦ ποιητοῦ ἀρετὴ*, *ars et praeſtantia poetae*, et II, 13 *ἡ ἐν τοῖς μέτροις ἀρετὴ*, h. e. *rei metricae peritia*, etc. Sic Xen. Cyrop. III, 1, 16 *ἀρετὴ* comprehendit *corporis robur, fortitudinem animi, rei equeſtris peritiam, diuitias, potentiam.* Omnino *ἀρετὴ* eſt quicquid ſiue in corpore ſiue in animo ſiue in re eſt, quod placet quacunque de cauſa. Z.

1 Loca Thucydidis extant lib. III, cap. 10, et lib. II, cap. 45.

2 Quando-

rum ſocietatem expetentes, Περὶ γὰρ τοῦ δικαίου, καὶ τῆς ἀρετῆς πρῶτον τοὺς λόγους ποιησόμεθα, *Primum enim de aequi, et honeſti officiis dicemus.* Hoc modo proprium cuiuſque officium, viri, mulieris, ſenis, adoleſcentis, magiſtratus, priuati, ἀρετὴ optime dicitur. Sic idem Thucyd. lib. II Εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τὶ ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, id eſt, *Quod ſi de mulierum officio, quae viduae nunc futurae ſunt, mentionem fieri abs me oporteat;* vbi etiam notandum, ὅσαι, perinde vt αἵ, ſequi poſt γυναικείας ἀρετῆς, ac ſi praeceſſiſſet γυναικῶν, vt paulo ante obſeruatum eſt in appendice 3 ad articul. ſubiunctiuum.

Τὴν ἀρχήν. VIII. Τὴν ἀρχὴν, et τὸ καταρχὰς, ſignificat *initio.* Quod etiam rarius dicitur, ἀρχὴν, ſine articulo, Xenoph. VII expedit. Ὥσπερ χαλεπώτερον, ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι· καὶ ὅσῳ λυπηρότερον, ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι, *Quo gravius eſt, ex diuite pauperem fieri, quam ab initio diuitem non fuiſſe: quantoque moleſtius, ex rege priuatum fieri, quam regem fuiſſe nunquam*[2].

IX. In

2 Quandoque ita fert ſententia, vt τὴν ἀρχὴν exponatur, *prorſus.* Plat. Apol. Socr. pag. 29, lin. 21 Ὃς ἔφη, ἢ τὴν ἀρχὴν οὐ δεῖν ἐμὲ δεῦρο εἰσελθεῖν, ἤ, ἐπειδὴ εἰσῆλθον, οὐχ οἷόν τε εἶναι τὸ μὴ ἀποκτεῖναί με, *Qui dicebat, aut me prorſus non debuiſſe huc venire, aut, quandoquidem veni, me non poſſe non occidi.* Et ſine articulo apud eundem in Gorg. pag. 478, lin. 24 Ἆρ᾽ οὖν οὕτως ἂν περὶ σῶμα εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος εἴη ὁ ἰατρευόμενος, ἢ ὁ μηδὲ κάμνων ἀρχήν; *Itane, quod ad corpus attinet, feliciſſimus homo eſſet is, qui ſanatur, an is, qui prorſus non aegrotauit?* Adde Sophocl. Philoct. vſ. 1232, vbi Neoptolemo dicenti; *Vis eadem me bis terue repetere?* reſpondet Vlyſſes:

Ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ᾽ ἅπαξ ἐβουλόμην,

Vellem ne ſemel quidem nec omnino audiuiſſe. Pauſanias addit praepoſitionem ἐς in Laconicis pag. 211, lin. 16 Οὕτως οὐδὲ ἐγχωροῦν ἐστιν ἐς ἀρχήν, *Ita omnino abſurdum eſt.*

Alia etlam eſt huins voculae ſignificatio, cum conſtruitur cum praepoſitione κατὰ in quarto caſu, ſequente aduerbio ὅτε. Sic Κατ᾽ ἀρχὰς ὅτε, proprie, *Initio, quum.* elegantius vertitur, *Quamprimum.* Vid. Plat. ep. 3, pag. 310, lin. 19 Κατ᾽ ἀρχὰς, ὅτ᾽ ἦλθον, *Quamprimum veniſſem.* H.

Τὴν ἀρχὴν pertinet ad ea nomina, quae, propter ellipſin praepoſitionis, εἰς, ſ. κατὰ, vim aduerbiorum accipiunt: qualia ſunt, ἀκμὴν, *adhuc*, δίκην, *more, vt, ad modum*, σύντονον, *intenſe, vehementer*, ὅλον, *omnino*, τὸ τέλος, *plane*, δωρεὰν, *gratis*, προῖκα, *gratuito*, τὴν πρώτην, *ab initio*, ὄναρ, *per quietem*, μακρὰν, *longe*,

IX. In flagranti delicto deprehenſus, dicitur *ἑαλωκὼς ἐπ' αὐτοφώρῳ*, vel ſimpliciter *αὐτόφωρος*, vel *περίφωρος*, vel *εὐπερίφωρος*, a verbo Graeco *φωρᾶν*, quod eſt *luce palam deprehendere*. Coniunguntur autem tria iſta cum verbo *εἶναι*, vel *γίνεσθαι* [vel *ἁλίσκεσθαι*, vel *φανῆναι*· Z.], vt, *ὁ φεύγων ἐπ' αὐτοφώρῳ γενόμενος*, id eſt, *reus in flagranti delicto deprehenſus*. Dicunt etiam *ἁλίσκειν παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα*.

Ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Φὼρ, ὁ κλέπτης. Φωρίον, τὸ κλέμμα. Φωρῶ, τὸν κλέπτοντα καταλαμβάνω· ἀφ' οὗ τὸ ἐπαυτοφώρῳ, ἤγουν ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ. Μοσχόπουλος περὶ σχεδῶν. Vſurpatur igitur hoc vocabulum proprie de iis, qui in ipſo furto ſunt deprehenſi, habentes in manibus *τὰ φωρία*, quae furati ſunt, a ſe ipſis proditi. Transfertur poſtea etiam ad alia facinora et ſcelera, in quibus quis deprehenditur: Ioh. VIII, 4 *ἐπαυτοφώρῳ*, *in ipſo facto*, i. e. adulterio.

SECTIO IV.

De Nominibus ἀφορμὴ, δείλη, δῆλος, δίαιτα, δίκαιος, ἐξώλης, ἐπίδοξος, ἔργον, ἐτεὸν, ἕτοιμος.

REGVLA I.

De hac voce: *ἀφορμὴ* notanda quae ſequuntur. Primum enim ſignificat *vim naturae quandam ad pernicioſa fugienda;* quemadmodum *ὁρμὴ* vtilium appetentia eſt. Beatus Damaſcenus ait Chriſtum oſtendiſſe, *ἐν τοῖς συστατικοῖς τῆς φύσεως, τὴν ὁρμὴν, ἐν δὲ τοῖς φθαρτικοῖς, τὴν ἀφορμὴν*, id eſt, *In iis, quae ad naturae conſeruationem pertinent, vim appetendi, in iis, quae eandem perimunt, vim auerſandi.*

Ἀφορμὴ vis aduerſa fugiendi.

II. Secundo apud Atticos idem eſt quod *res familiaris*, et domeſtica [3]: imo et *ars quaelibet tolerandae vitae idonea.*

Ἀφορμὴ, Res familiaris.

longe, ὃν τρόπον, quomodo, ἅπαντα, omnino, ex toto, etc. Caeterum haud ſcio, an (h. e. annon) Vigerus ſit reprehendendus, quod dixit, *τὴν ἀρχὴν* etiam ſignificare *initio*. Certe in omnibus locis, vbi occurrit, ſi reddatur *prorſus, omnino*, ab orationis ſerie non abhorret. *Z.*

3 Ita Xenoph. Memorab. lib. III, pag. 786, in fine: *Τοῖς ἑαυτῶν παισὶ καλλίας ἀφορμὰς εἰς τὸν*

nea, quam alii paſſim Graeci, maximeque recentiores, *προβολὴν εἰς τὸ ζῆν* vocant; vt, *μηδεμίαν ἀφορμὴν ἔχει τοῦ βίου*, id eſt, quod vulgo dicitur, *il n'a aucun moyen de vivre.*

Ἀφορμὴ, commoditas, occaſio.

Hinc pro *opibus*, *ſubſidiis*, et *commoditatibus* ſumitur. Cicero, *Amicitia*, inquit, *plurimas et maximas commoditates habet*, Ἡ *φιλία πλείστας ἔχει καὶ μεγίστας ἀφορμάς.* Itemque pro *occaſione rei gerendae*, quae inter praecipuas commoditates numerari ſolet: vt, *τοιαύτας λαβὼν τὰς ἀφορμὰς τοῦ τὸν ἀντίδικον ῥᾳδίως ὑποσκελίσαι*, *Eiuſmodi nactus ſupplantandi aduerſarii occaſiones.* Huc pertinet illud Demoſth. Olynth. II [4] Πολὺ *γὰρ πλείους ἀφορμὰς, εἰς τὸ τὴν παρὰ θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, ὁρῶ ὑμῖν ἐνούσας, ἢ ἐκείνῳ*, *Que vous avez beaucoup plus de moyens que luy, d'obtenir la bienveillance des Dieux* †.

Ἀφορμὴ, pecunia trapezitarum.

Ἐνθήκη, pro ἀφορμή.

III. Tertio, iiſdem Atticis, pecunia erat, quae ad menſam dabatur, vel inde ſumebatur: vnde, quod Galli dicunt, *mettre de l'argent à la banque*, Graeci, *ἀφορμὴν αὐτῷ παρασκευάζειν πρὸς τῇ τραπέζῃ·* quam Graeci recentiores *ἐνθήκην* vocare ſolent; tametſi apud illos *ἐνθήκη* ſit etiam id omne, quod reponitur ac reconditur, vt ſunt *τὰ κειμήλια*, *lautior*, *pretioſiorque ſupellex*, *et carior.*

Ἀφορμὴ, conditio.

IV. Quarto, idem penitus eſt quod *ὁρμὴ*, vt cum Plutarchus Homerum ait, *πάντων ζώων ἀφορμὰς ἢ διαθέσεις ὑπογράψαι*, id eſt, *omnium animantium affectiones et proprias conditiones expreſſiſſe.*

Ἀφορμὴ, circumſtantia.

Quinto, Budaeus exiſtimat, ſignificare argumenta cuiuſcunque diſputationis: ſed meo iudicio, ex locis iis, quae profert, intelligere quiuis poterit, ſignificare potius eiuſdem argumenti, quas Graeci Rhetores *περιστάσεις*, Latini *adiuncta* nominant: v. c. cum Dionyſ. Halicarn. ait de Lyſia Rhetore: *Ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων*

τὸν βίον καταλείπουσι, *Liberis ſuis pulcriora ad vitam ſuſtentandam ſubſidia relinquunt.*

In hac acceptione non raro additur *ἰδία*. Demoſth. pro Phormione pag. 601, lin. 6 *Οὐδὲ τούτοις παρέδωκεν ἰδίαν ἀφορμήν*, *Ne his quidem de ſuo quidquam dedit.* H.

4 Pag. 8, lin. 51.

† Sic Xenoph. Mem. II, 7, 11 Ἔργων *ἀφορμή*, *opportunitas, occaſio operis ſuſcipiendi.* Huc pertinet locus Schol. Euripid. quem laudat Cl. Hindenburgius ad Xenoph. *ἣν ἡμεῖς προβολὴν καλοῦμεν εἰς τὸ ζῆν*, Ἀττικοὶ *ἀφορμὴν καλοῦσι.* Atque Suidas ita: Ἀφορμή· *ἀφ' ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται* κ. τ. λ. Z.

5 De

των τοιαύτην λάβῃ· ſenſus videtur hic, *Vbi vero nullam eiuſmodi anſam ex rebus ipſis arripere poteſt.* Plutarchus in Homero etiam clarius, Πάσης δὲ διηγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται, πρόσωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος etc., id eſt, *Omnes autem narrationis circumſtantiae, ſunt perſona, cauſa, locus, tempus*, etc. Verum tamen eſt, ex illis adiunctis Rhetores nouas argumenta cudendi occaſiones arripere [5].

V. Δείλη

5 De Nomine *βασιλεὺς* obſerva, illud praeter vulgarem *regis* denotationem, ſaepe *κατ᾽ ἐξοχὴν*, inprimis apud Atticos, notare regem Perſarum. Probent hoc duo exempla, alterum e Demoſthene, alterum e Platone petitum. Ita ille in orat. de Rhodiorum libert. pag. 81, lin. 5 Ὁρῶ *δ᾽ ὑμῶν ἐνίους, Φιλίππου μὲν, ὡς ἄρα οὐδενὸς ἀξίου, πολλάκις ὀλιγωροῦντας.* ΒΑΣΙΛΕΑ *δ᾽ ὡς ἰσχυρὸν ἐχθρὸν, οἷς ἂν προέληται πολεμεῖν, φοβουμένους, Video autem veſtrum quoſdam, Philippum quidem, vt hominem nullius pretii, ſaepenumero negligentes, REGEM vero [Perſarum] vt potentem hoſtem, ſi quando bellum moliatur, formidare.* Hic in Gorgia pag. 524 prope finem, inquit: *Rhadamanthum omnium animas intueri, et cuius quaeque ſit ignorare, ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως*, et quae ſequuntur: *Sed ſaepe prehendens magni regis* [Perſarum] *animam, vel alius cuiuſdam regis.* In exemplo priori differte a rege Philippo rex Perſarum diſtinguitur, nudo nomine *βασιλέως*: in poſteriori ab aliis ſub nomine *τοῦ μεγάλου βασιλέως*, praemiſſo articulo, certum illum regem ſignificante. Et Magni cognomen Perſarum regibus apud Graecos peculiare fuiſſe, docet nos Ariſtides, orat. in Romam pag. 352 Ἡ (ſcilicet *τῶν Περσῶν ἀρχὴ*) *πάνυ ποτὲ ἐν τοῖς* Ἕλλησιν *ἐβεβόητο*, *καὶ* ΜΕΓΑΝ *παρέσχε τὸ ἐπώνυμον καλεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὴν*, ΒΑΣΙΛΕΑ, *Perſarum imperium maxime olim inter Graecos celebratum fuit, et ei, qui id teneret, MAGNI REGIS cognomen tributum eſſe effecit.* Hinc reprehenduntur Perſarum reges apud Arrianum, lib. VII, de Exped. Alex. cap. 1, vtpote qui immerito hoc ſibi cognomen vindicarunt. Verba haec ſunt: Τοὺς *γάρ τοι Περσῶν καὶ Μήδων βασιλέας, οὐδὲ τοῦ πολλοστοῦ μέρους τῆς* Ἀσίας *ἐπάρχοντας, οὐ σὺν δίκῃ καλεῖν σφᾶς* ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΑΣ, *Perſarum enim ac Medorum reges, ne multeſimae quidem Aſiae parti imperantes, immerito ſibi nomen MAGNORVM REGVM vindicaſſe.* Alias additur *τῶν Περσῶν*, vt apud Dinarch. in Dem. pag. 96, lin. 26 et alibi. H.

Βασιλεύς.

Illis exemplis de hac poteſtate *βασιλέως* adde haec: a) *βασιλεὺς* ſimpliciter ſignificat Perſarum Regem, Xenoph. Mem. IV, 2, 33 *ἄλλους δὲ πόσους οἴει διὰ σοφίαν ἀναρπάστους πρὸς* ΒΑΣΙΛΕΑ *γεγονέναι, καὶ ἐκεῖ δουλεύειν; Quot alios exiſtimas ob famam prudentiae repente et vi abreptos ad Regem perductos eſſe, vt ibi ſeruirent?* it. Aelian. V. H. I, 22 Δῶ*ρα τὰ ἐκ* ΒΑΣΙΛΕΩΣ *διδόμενα τοῖς παρ᾽ αὐτὸν ἥκουσι πρεσβευταῖς.* Conf. Ariſtoph. Acharn. 647. Sic quoque Corn. Nepos in Ageſ. 2

Δείλη, mane, veſpere, meridie. V. Δείλη abſolute quidem tempus ſignificat, quo lux aut decreſcit, aut paulo ante deſiit, aut nondum coepit: ideoque

bellum Regi *facere* dixit. b) *βασιλεὺς ὁ μέγας* eundem ſignificat, vt Ael. V. H. XII, 1 Καὶ εἰς ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ἧκεν ἡ δόξα, ***Fama perlata eſt ad ipſum*** Regem magnum. it. Aeſch. Dial. II, 4 Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἦν, ὅστις οὐχὶ προτιμήσειεν ὑγιαίνειν ὀλίγον κεκτημένος ἀργύριον μᾶλλον, ἢ τὰ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ χρήματα κεκτημένος νοσεῖν, ***Nemo eſt, quin malit recte valere quamuis pauper, quam in aduerſa valetudine*** Regis magni ***poſſidere diuitias.*** Cauſa huius appellationis quaerenda eſt in potentia et amplitudine regni Perſici, quod complectebatur multas regiones et fere totam Aſiam, quae quidem tunc Graecis cognita erat. Hinc Euſtathius ad Dionyſ. Perieget. vſ. 1056 Μόνοι οἱ Πέρσαι, inquit, ἔθνος ἔχουσιν Ἀσίας βασιλεύτατον. καὶ ΜΕΓΑΣ διὰ τοῦτο ἐλέγετο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ὁ τῶν Περσῶν. Ad hanc appellationem haud dubie contulit quicquam etiam hoc, quod Reges ipſi parebant Regibus Perſarum. Quare Cyrus dicitur *βασιλεὺς βασιλήων*, in Epigr. apud Euſtath. ad vſ. 1069 libri laudati. Etenim Satrapas Perſarum ipſos *βασιλεῖς* eſſe appellatos, fit clarum ex Aeſchyl. Perſ. vſ. 24. Conf. Scheffer. in Indice ad Aelian. et Staveren. ad Corn. Nep. l. l. Z.

Βουλημα. Βούλημα praeter vulgarem *voluntatis* ſignificationem, etiam aliquando *mentem*, *ſenſum*, vel *ſcopum* alicuius dicti notat. Ita poſtquam Ariſtides, in Orat. pro Quatuoruiris, pag. 423, verba Homeri expoſuerat, addit: Τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ τῶν ῥημάτων τὸ βούλημα εἶναι, ***Huc enim verba eius tendere mihi videntur.*** H.

Ad eiuſmodi proſopopoeiam quoque referenda puto verba ipſa *βούλεσθαι* et *ἐθέλειν*, quando vſurpantur de rebus vita, adeoque ipſa voluntate carentibus. V. c. Plat. in Phaed. cap. 19 Ὅταν τις τὶ ἰδὼν ἐννοήσῃ, ὅτι ΒΟΥΛΕΤΑΙ μὲν τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλό τι τῶν ὄντων· ἐνδεεῖ δὲ, καὶ οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι, οἷον ἐκεῖνο, ἀλλ᾽ ἔστι φαυλότερον, etc., ***Si quis intellexerit, rem aliquam viſam*** velle ***quidem eſſe talem, qualis eſt idea rei in mente iam formata*** (h. e. ſpectare, tendere quidem et accedere ad ſimilitudinem ideae abſtractae), ***ſed eam carere partibus nonnullis, et eſſe deteriorem, quam vt poſſit plane reſpondere ideae illi*** etc. It. Plat. in Phaedr. pag. 230 Συγγίγνωσκε δή μοι, ὦ ἄριστε, φιλομαθὴς γάρ εἰμι. Τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ᾽ ἘΘΕΛΕΙ διδάσκειν, οἱ δ᾽ ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι. Conf. Xenoph. Mem. III, 12 extr. Z.

Βία. Subſtantiuum *βίᾳ* praeter *violentiae* ſignificationem etiam in Dandi Caſu poſitum Genitiuum poſt ſe requirit, et redditur *Inuitus.* Thucyd. I, 43 Βίᾳ ἡμῶν· ***Nobis inuitis.*** Plut. in Caeſ. pag. 719 Τὴν μὲν Ἰουλίαν ΒΙΑι ΤΩΝ ΔΗΜΑΡΧΩΝ ἀράμενον τὸ πλῆθος εἰς τὸ Ἄρειον ἤνεγκε πεδίον, ***Iuliam, inuitis tribunis plebis, populus in campum Martium extulit.*** H.

Interdum idem nomen, eodem ſenſu, abſolute ponitur, adeo vt genitiuus ſit intelligendus: v. c. Plat. Symp. 32 ΒΙΑι οὖν, ὥσπερ ἀπὸ τῶν Σειρήνων ἐπισχόμενος τὰ ὦτα, οἴχομαι φεύγων. Z.

† Thomas

ideoque pro crepuſculo ſumitur, tam matutino, quam veſpertino. Saepe tamen iungitur cum nominibus, varias temporis differentias ſignificantibus: nam δείλης ἑώας, eſt, *ſummo mane*, quod etiam ἀρχομένης ἑώας dicitur: contra δείλης ὀψίας, id eſt, *ſero*, vel *ſub veſperum:* δείλης μεσημβρίας, *ſub meridiem* †.

VI. Δῆλος, Φανερὸς, et alia ſignificationis eiuſdem [6], cum Participiis cuiuſlibet temporis eleganter coniunguntur, tumque reſoluuntur per accuſatiuum, et infinitiuum, aut particulam ὡς, vel ὅτι, et indicatiuum: ſic δῆλός ἐςι παρανομήσας, pro δῆλόν ἐςιν αὐτὸν παρανομῆσαι, *Certum eſt eum contra leges feciſſe*. Demoſth. pro Corona, Φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν, ἀναγκασθησόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς, id eſt, *Conſtabat omnibus, coactum eos iri ad vos confugere:* pro Φανερὸν πᾶσιν ἦν αὐτὰς ἀναγκασθήσεσθαι καταφ. etc. Sic compoſitum et priuatiuum ἄδηλος, vt apud eund. Demoſth. in Midiam, Ἔςι δὲ ἐκ ἄδηλος ἐρῶν, *Dubium non eſt, quin dicturus ſit.* pro ἐκ ἄδηλόν ἐςιν, ὡς ἐρεῖν [7]. Δῆλος, Φανερὸς, cum participiis.

[Δίαιτα non ſolum eſt τρόπος τῦ βίυ, *vitae degendae ratio;* ſed etiam τόπος. ἀνδρωνῖτις, δίαιτα τῶν ἀνδρῶν, vt γυναικωνῖτις, Δίαιτα *cubiculum.*

† Thomas Magiſter, et Moeris negant, δείλης ſimpliciter, ſine adiecto nomine ὀψίας, apud Atticos dici. Verum horum errorem Interpretes ad Thomam exemplis Xenophontis et Thucydidis ſatis refutarunt. Z.

6 Sunt tamen diuerſae ſignificationis Adiectiua, quae hoc modo, licet rarius, cum Participiis iunguntur. Ita eleganter dicas: Ἀμείνων εἰμὶ σιγῶν ἢ πολλὰ λαλῶν, *Melior ſum tacens quam multa loquens.* Pro *melius eſt*, ſiue, *praeſtat mihi tacere, quam multa loqui.* Exemplum auctoritate firmabimus infra ad Cap. VI, Sect. 1, Reg. 13. Eodem modo conſtruitur δίκαιος, paulo poſt, Reg. 17, et ἐπίδοξος, Reg. 10.

7 Dicitur etiam Δῆλός ἐςιν, ὅτι vel ὡς ποιεῖ. Exemplum exhibet Plat. in Euthyph. pag. 14, lin. 20 Ἀλλὰ γὰρ, ὡς ἐ πρόθυμός με εἶ διδάξαι, δῆλος εἶ, *Sed apparet, te non eſſe promtum*, vel, *quam non ſis promtus ad me docendum.* [Atque cum ὅτι occurrit Xenoph. Cyrop. III, 3, 12 Ἀλλὰ δῆλοι εἶμεν, ὅτι ἐκ ἄκοντες μαχέμεθα. Conf. Xenoph. Oecon. VII, 8. Z.] Similiter conſtruitur contrarium eius ἄδηλος cum εἰ dubitatiuo. Plutarch. in Caeſ. pag. 710 Οἷς εἰ μὲν κρύφα παρέσχέν τι θάρσες καὶ δυνάμεως ὁ Καῖσαρ, ἌΔΗΛΟΣ ἘΣΤΙΝ, *Quibus [Lentulo et Cethego] vtrum confidentiae quid aut virium Caeſar miniſtrauerit, non conſtat.* Rarum admodum eſt, quod Ariſtophanes τὸ δῆλος εἶ addat non Participio, ſed alii verbo. Ita enim ille in Auibus vſ. 1408 Καταγελᾷς με, δῆλος εἶ: pro, καταγελῶν, *Irrides me, manifeſtus es.* Pro, *Irrides me manifeſte.* H.

ναικωνῖτις, γυναικῶν. Sic Plutarchus τὰς τῶν θεραπόντων διαίτας famulorum cubicula dixit. Plin. lib. II, ep. 17 *Hinc turris erigitur, ſub qua diaetae duae.* ἐνδιαίτημα a Logd: Pontus eſt ἐνδιαίτημα τῶν ἰχθύων· ϛρατόπεδον *caſtra*, ἐνδιαίτημα τῦ ϛρατῦ, Schol. Aeſchyl. *]

Δίκαιός ἐϛιν, debet.

VII. Δίκαιος, eodem fere modo vſurpatur, quo δίκαιον, vel ἄξιόν ἐϛιν· vt, Δίκαιος εἶ κἂν ἅπαξ ἀντευεργετεῖν τόν σε πολλάκις εὐεργετήσαντα· pro δίκαιόν ἐϛί σε, id eſt, *Aequum eſt, cum tot eius erga te meritis, vnum ſaltem beneficium abs te compenſari.* Demoſthenes pro Cor. Τῦτυ τὴν αἰτίαν ῦτός ἐϛι δίκαιος ἔχειν. verbat. *Huius cauſam hic eſt iuſtus habere*, id eſt, *aequum eſt, in iſtum huius rei culpam omnem conferri.*

Δίκαιον κατηγορεῖν.

VIII. Δίκαιον κατηγορεῖν, Dem. in Leptinem accipere videtur, pro τὸ ἄδικον ἐλέγχειν, *iniuſtitiam coarguere:* ſic enim ille: Πάνυ ἀχθοίμην ἄν, εἰ τῦτο μόνον δόξαιμι δίκαιον κατηγορεῖν τῦ νόμυ, *Ferrem admodum moleſte, ſi hoc vno legis huius iniuſtitiam coarguere poſſe viderer*, vel, *hoc ſolum ius aduerſus legem afferre:* nam τὰ δίκαια, ſunt iura, et rationum atque argumentorum momenta, ſeu defenſionum capita.

Ἐγκύκλια παιδεύματα, liberales artes.

[Ἐγκύκλια παιδεύματα, *liberales artes.* Plutarchus in aureo iſto libello περὶ παίδων ἀγωγῆς [8]. Δεῖ τοίνυν τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλυμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων, μήτε ἀνήκοον, μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι, etc., *Oportet igitur ingenuum adoleſcentem nullam diſciplinarum, quas vocant, liberalium, inauditam, incognitamque praeterire:* vbi interpres ob vulgarem vſum, ἐγκύκλια dici videtur aſſerere: vel idcirco fortaſſe, quod vniuerſim *totum artium κύκλον*, ab ouo, quod dicunt, ad mala, a Grammatica et Logicis, quas in ſcholis vocant, diſciplinis, et deinceps Mathematicas complecterentur. Has ſimul connexas Graeci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Fabius lib. I *orbem diſciplinarum* vertit: Seneca ep. 88 ἐλευθερίας artes nominat. Hor. in arte poetica,

Nec-

* In iure Attico δίαιτα eſt κρίσις πρὸ δίκης, vti Moeris Atticiſta interpretatur, ſeu *arbitrium*, cum lis, antequam ad iudices itur, ab arbitris, qui διαιτηταὶ appellantur, ex aequo componitur. De διαιτηταῖς vid. Valquenar. ad Ammon. I, 15. Z.

8 Pag. 7.

* Ammo-

Nec circa vilem, patulumque moraberis orbem.
Per *orbem patulum* poema κύκλος dictum intelligit, quod Cyclicus ille ſcriptor τὰ Ἰλιακὰ κύκλῳ ſcripſerit, quaſi a gemino ouo, belli Troiani reliqua καθολικῶς vniuerſe complectens: *vilem* vocat, quia proiecti eſt animi κατὰ πλάτος καὶ παχυλῶς docere. Schottus Obſ. Hum. II, 1.]

Ἐξȣ́λης δίκη, *Iudicium vnde vi.*

IX. Ἐξȣ́λης δίκη, verbatim, *expulſionis iudicium*, Latinis, *iudicium vnde vi.* Sic vocabatur Athenis iudicium publicum, in gratiam eius conſtitutum, qui miſſus in bonorum quorundam poſſeſſionem, ea per vim a debitore pellebatur: a verbo ἐξείλλω, id eſt, *eiicio;* licet apud Suidam legatur ἐξίλλω, per ſimplex ι, apud Harpocrationem ἐξέλλειν, [apud Heſych. ἐξȣ́λλειν, ὅ ἐςιν, ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν.] Demoſth. in Midiam, Τί δή ποτε, ἂν τις ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, ȣ̓κ ἐποίησε τὴν ἐξȣ́λης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾷν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; *Cur tandem, ſi quis damnatus iudicio, mulctam indictam non ſolueret, iudicium vnde vi priuatum eſſe noluit* (legiſlator) *ſed eum iuſſit aerario publico ſoluere?*

Metaphorice et eleganter Ariſtides in Panathen. Οὐκȣ̃ν ἐξȣ́λης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τέ ἐςιν εἰπεῖν, ȣ̓δ᾽ ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, ȣ̓ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι, *Quare ſolis quidem nobis, ſi ita loqui fas eſt, nemo huius terrae cauſa, iudicium vnde vi iure intenderit, nihilo ſane magis, quam alicui matris ſuae cauſa.* Loquitur de Athenienſibus, qui αὐτόχθονες eſſent, nec aliunde primum eam in regionem immiſſi.

Ἐπίδοξος, ἐν δόξῃ ὤν.

X. Ἐπίδοξος eleganter is dicitur, de quo vulgo aliquid opinentur; adeoque cum infinitiuo iungitur, non tantum in futuro, ſed etiam in praeſenti, et aoriſto, ſed tamen cum ſignificatione futuri: vt, ἐπίδοξός ἐςι μάλα ὀξέως ἅψεσθαι τȣ̃ καιρȣ̃, *eum opinantur oblatam occaſionem auide arrepturum.* ἐπίδοξός ἐςιν, ὧν ἤδη πέπονθεν, πλείω ἔτι καὶ δεινότερα παθεῖν, *illum exiſtimant, plura adhuc atque grauiora, quam quae paſſus eſt, deinceps eſſe paſſurum* *.

Ἔργον *lucrum*

XI. Ἔργον, id eſt *opus*, aliquando ſumitur pro lucro ex pecunia foeneratitia proueniente. Demoſthen. aduerſus Apho-

* Ammonius. Ἐπίδοξος, ὁ προσδοκώμενος, καὶ ἐλπιζόμενος. Et Thomas Mag. ita: Ἐπίδοξος, ȣ̓χ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες, ἀλλ᾽ ὁ προσδόκιμος. De vſu et exemplis vid. Oudend. ad Thomam. Z.

Aphobum [9], Τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν (ſupple ταλάντων) πεντήκοντα μνᾶ, τȣ͂ ἐνιαυτȣ͂ ἑκάςȣ, id eſt, *Lucrum autem ex illis talentis prouemens, minarum quinquaginta eſt, in annos ſingulos.* Vide infra, Sectione 13, Regula 5. Aliquando *munus*, et *officium* eſt: vt τὸ λοιπὸν δὴ ἔργον ἡμέτερον, ἀνδρείως κρίνειν περὶ ὅλων· *quod ſupereſt, noſtrarum iam partium fuerit, de ſumma rerum fortiter dimicare.* Quo in exemplo notandum, elegantius ſine verbo ἐςὶν vſurpari [10].

Ἔργον, officium.

Aliquando pro ἐργῶδες ſumitur, vt opus apud Virgilium VI Aeneidos: *Hoc opus, hic labor eſt.* Ariſtoteles VI de hiſtoria Animalium: Ἔργον μὴ συνήθει ὄντι, καταμαθεῖν ταῦτα, id eſt, *Difficile eſt rerum iſtarum inſolenti eas perdiſcere:* vbi etiam abſque verbo vſurpatur, licet verbum adiungi poſſit.

Ἔργον, difficile.

XII. Aliquando τὰ ἔργα in plurali ſignificant *loca culta, et arua.* Ita Xenoph. paſſim: In Κυνηγετ [11]. Τὰ μὲν ὄρη

Ἔργα, loca culta.

οἷόντε

9 Oratione I, pag. 548.

10 Hinc Philippus, fuſis ad Chaeroneam Athenienſibus, ne hac victoria elatus, contumelioſius ſe iactaret, voluit, vt quidam ex pueris ſingulis diebus mane ſe hominem eſſe moneret, καὶ προσέταξε τῷ παιδὶ τȣ͂το ἔχειν ἜΡΓΟΝ, *Et hoc officium iniunxit puero.* narrante Aeliano V. H. lib. VIII, cap. 15. Hinc, σὸν ἔργον, vbi aliquid imperamus, ſiue aliquem hortamur, cum imperatiuo orationi inſeritur, et non male redditur, *Hoc age.* Ita Ariſtoph. in Auibus:

Ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θύε τοῖς καινοῖς Θεοῖς.
Sacrifice, hoc age, ſacrifica nouis Diis.

Hinc redditur *Decet.* Ariſtoph. Lyſiſtr. vſ. 615

Οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅςις ἔς' ἐλεύθερος,
Non amplius decet dormire, quicunque eſt liber.

Non plane abſimile eſt, cum in quibuſdam occaſionibus accipitur pro ἦθος. Ita Aeſchines, Epiſt. XII Ὑμεῖς ȣ̓δὲν ἄλλ' ἢ Ἀθηναίων ἔργον, ἐλεήσαντες αὐτȣ̀ς καὶ χαρισάμενοι, ἐποιήσατε, *Nihil aliud feciſtis, quam Athenienſium morem:* hoc eſt: *plane, vt Athenienſium mos eſt, feciſtis, quum illorum miſerti eſtis, illisque condonaſtis.* Similiter in malam partem, Aelian. V. H. lib. IX, cap. 24 Συβαρίταις πᾶσιν ἜΡΓΟΝ ἦν τρυφᾶν, *Omnium Sybaritarum opus,* h. e. *conſuetudo erat genialiter viuere.* Quo ſenſu non raro ipſum nomen ἔργον diſſimulatur. Ita Ariſtid. orat. Leuctr. II, pag. 72 init. Ἠδικȣ͂μεν ἂν ὡς ἀληθῶς, καὶ ȣ̓χ ἡμῶν ἐποιȣ͂μεν, *Iniuſte ageremus re vera, nec pro noſtro more faceremus.*

11 Pag. 978. Solon de vento:

Ὡς' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠρινὸς, ὃς πόντȣ πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον

Δηώσας

οἷόντε ἐςὶ καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς· τὰ δὲ ἔργα ὀδέτερα, διὰ τὰς τρίμμας, id eſt, *Montes et perueſtigari, et tranſcurri ſine offenſione poſſunt: arua neutrum patiuntur, ob tramites limiteſque crebros.* Contra ὀργὰς, ἄδος, id eſt, ἄνετος γῆ, *terra inculta*, qualis eſt ſaltus.

Ἔργα ἀργύρεια, vel ἀργύρια apud Demoſth. Cherſ. ſumi videntur pro *argenti fodinis*, cum ex Vlpiano loquatur de Laurio, qui locus erat, ἔνθα ἄργυρος τίκτεται· quae vna voce ἀργύρια Xenophonti dicuntur Memorab. II, 5, 2, et ἀργυρεῖα paſſim †. Male ſumunt nonnulli pro *vaſis, ac poculis argenteis*, de quibus infra, Sectione XIII, Reg. 7, vbi de nomine χρυσός [12].

Ἔργα ἀργύρεια, argenti fodinae.

XIII. Ἐτεὸν,

Δηώσας καλὰ ἜΡΓΑ, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
Οὐρανόν. —

Vt ventus vernus cito nebulas diſſipat, qui agitans fundum ponti vndoſi ſterilis, per terram triticiferam vaſtans arua culta, attollit ſe ad Deorum ſedem, coelum altum. H.

Fundus huius ſignificationis quoque eſt Homerus; v. c. Iliad. μ', 283 occurrunt. ἀνδρῶν πίονα ἔργα, et Odyſſ. β', 22 πατρώια ἔργα. Atque Odyſſ. ξ', 222 ἔργον δέ μοι ὁ φίλον ἔσκεν, interpretes accipiunt κατ᾽ ἐξοχὴν de γεωργίᾳ μόνῃ. Z.

† Sic apud eundem Xenoph. Mem. III, 6, 12 εἴς γε μὴν τἀργύρια οἶδ᾽, ὅτι ὀκ ἀφῖξαι. Conſ. Xenoph. de Reditibus, cap. IV, 1. it. IV, 5, vbi ἀργυρεῖα ἜΡΓΑ diſerte dicuntur: it. §. 11. 13. 14 etc. De argeotiſodinis Atticae Erneſtius ὁ πάνυ laudat Caſaubonum ad Strab. lib. IX, et Caryophilum de Marmor. ant. pag. 4 Z.

12 Habet et alios vſus obſeruatione dignos, quos non abs re ſuerit addere. Conſtruitur cum ſubſtantiuo per appoſitionem, ſequente verbo γίγνεσθαι, vbi res aliqua dicitur ad effectum perduci, vt apud Plutarch. qui ita in Caeſare pag. 739 Ὁ δὲ δεξάμενος τὸν φόνον ἐκεῖνον χῶρος — παντάπασιν ἀπέφηνεν, δαίμονός τινος ὑφηγουμένου καὶ καλοῦντος ἐκεῖ ΤΗ'Ν ΠΡΑ͂ΞΙΝ ἜΡΓΟΝ ΓΕΓΟΝΕ'ΝΑΙ, *Locus, vbi illa caedes [Caeſaris] patrata eſt, manifeſto eſt argumento, ductu alicuius Numinis [eum illuc tanquam] vocantis, negotium eſſe confectum.* Aliquando, licet raro, nomen hoc ἔργον cum verbo γίγνεσθαι conſtructum non tantum vſurpatur, cum aliquis dicitur aliquid effectum dare, ſed etiam aliud admittit ſubſtantiuum, ſecum caſu conueniens addito dandi caſu perſonae agentis. E. g. Lucian. Dem. encom. pag. 904 Πρὶν ἢ τὴν ὙΠΟ'ΣΧΕΣΙΝ ἜΡΓΟΝ ΣΟΙ ΓΕΝΕ'ΣΘΑΙ, *Priuſquam* (ita ad verbum) *promiſſum opus tibi fiat*, i. e. *Priuſquam promiſſum praeſtiteris.*

Cum eodem verbo γίγνεσθαι, ſi quod ſubſtantiuum addatur in ſecundo caſu, redditur Latine per ſolum Ablatiuum, ſubſtantiuo ἔργον omiſſo. Exemplum habet idem Lucianus ibid. pag. 910 Τάχα τῆς ὑμετέρας ΓΕΓΟ'ΝΕΝ ἜΡΓΟΝ ὀλιγωρίας. Non amant Latini dicere: *Forſan opus negligentiae*

Ἐτεὸν abundat in erat.

XIII. Ἐτεὸν, quod ex ſe *verum* ſignificat, aduerbialiter ſumtum ſaepe *παρέλκει* apud Poetas, maxime Comicos, explicarique poteſt per *tandem*, *obſecro*, gallice, *en verité*, *en bonne foy:* idque fere interrogando. Ariſtoph. Nubib. ſub fin. Socratem inducens, Strepſiadi, e ſummo tecto domum

negligentiae veſtrae eſt, ſed pro eo: *Forſan hoc veſtra negligentia factum eſt.* Non plane abſimile eſt illud Aeliani lib. VII, cap. 2 in fine: *Βιαίȣ θανάτȣ ἔργον ἐγένοντο*, *Violentae mortis opus facti ſunt*, id eſt, *Violenta morte perierunt.* Placuit inprimis haec locutio Heliodoro, cui dicuntur *ἔργον βελῶν γίγνεσθαι*, qui ſagittis confodiuntur: vid. Aethiop. I, 1 Οἱ *δὲ πλεῖστοι* ΒΕΛΩ͂Ν ἜΡΓΟΝ *καὶ* ΤΟΞΕΙ͂ΑΣ ΓΕΓΕΝΗΜΈΝΟΙ, *Plurimi autem iaculis arcu miſſis confoſſi.* Verbatim, *opus ſagittarum et arcuum facti.* Similiter II, 4 Κεῖται Χαρίκλεια, *καὶ* ΠΟΛΕΜΙ͂ΑΣ ΧΕΙΡΟ͂Σ ἜΡΓΟΝ *ἡ φιλτάτη* ΓΕΓΈΝΗΤΑΙ, *Iacet Chariclea, et hoſtili manu peremta eſt.* Et VI, 13 ΠΟΛΈΜΟΥ *γȣ͂ν* ἜΡΓΟΝ *μαχομένȣς γενέσθαι*, *Bello certe pugnantes occubituros.*

Praeterea non tantum peculiariter vſurpatur de bello, vt *Τρωϊκὸν ἔργον*, *Bellum Troianum:* apud Arrian. Exped. Alex. I, 11 in fin., ſed etiam, ſi quid magnum vel calamitoſum acciderit, et praeſertim nouiſſime. Ibidem cap. 10, poſtquam narrauerat, quomodo Alexander Thebas oppugnauiſſet, cepiſſet, et ſolo adaequauiſſet, ſubdit, quoſdam Thebanos veniſſe ad Athenienſes *ἐξ αὐτȣ͂ τȣ͂ ἔργȣ*, *Ex ipſa clade;* vel, *Illico poſt acceptam cladem.* Eodem modo, quoniam inter res a Miltiade geſtas, pugna Marathonia nihil clarius, eadem haec vocatur *κατ᾽ ἐξοχὴν*, *ἔργον.* Pauſ. in Achaicis pag. 425 Ἀθηναίων *βȣ́λευμα πρὸ τȣ͂* ἜΡΓΟΥ *τȣ͂ ἐν Μαραθῶνι μιμέμενος*, *Athenienſium conſilium* (*quod ceperant*) *ante pugnam illam Marathoniam imitatus.* In malam partem facinus denotat. Thucyd. II, 29 *Καὶ τὸ* ἜΡΓΟΝ *τὸ περὶ τὸν* Ἴτυν *αἱ γυναῖκες ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἔπραξαν*, *Et facinus illud in Ityn mulieres in hac terra perpetrarunt.* Monendi praeterea tirones, vt veram huius nominis verſionem ex praecedentibus coniiciant. V. c. Quum Alexander apud Arrianum praemittit, qui Mallorum vrbem obſidione tenerent, mandans ſimul, ἜΡΓΟΥ *μὴ ἔχεσθαι*, *ἔς᾽ ἂν ἀφίκετο αὐτός*, facile ex re ipſa coniici poteſt, *ἔργον* vertendum eſſe per *oppugnationem* ita: *Nec oppugnationem aggrederentur, donec aduenerit ipſe.*

Non plane abſimili modo dixit Virgilius nauem *vrbis opus*, lib. V Aen. vſ. 119

Ingentemque Gyas ingenti mole Chimaeram,
Vrbis opus. —

Adhaec *μέγα ἔργον* per Appoſitionem Nomini cuipiam additum, rei magnitudinem ſignificat. Ita eleganter Hom. Iliad. E, 303

— Ὁ *δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ*
Τυδείδης, ΜΈΓΑ ἜΡΓΟΝ.
Lapidem vero prehendit manu
Tydides, *ingentis magnitudinis*, vel *ponderis.*

Dixere etiam pro eodem, *μέγα πρᾶγμα*, *μέγα χρῆμα.* De quibus vide ſis infra ſuis locis. H.

* Quae

mum eius inſcendenti, loquentem: Οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεὸν ἐπὶ τοῦ τέγους; id eſt, *Heus tu, quid agis rerum, obſecro, iſtic ſupra tectum?* *

XIV. Ἕτοιμος, *promtus, paratus;* vſum aliquem habet, quo ſumitur pro eo, quod eſt *velut in penu repoſitum,* vnde facile promi poſſit: idque duobus fere modis: **Ἕτοιμος, à part.**

Primo ſine vlla praepoſitione. Plutarch. in Aemil. [13] Καθάπερ οἱ μασοὶ τῶν γυναικῶν, οὐχ, ὥσπερ ἀγγεῖα, πλήρεις εἰσὶν ἐπιῤῥέοντος ἑτοίμου γάλακτος, *Quemadmodum vbera mulierum, non vaſorum inſtar, plena ſunt affluente ac velut repoſito lacte.* Ibid. Οἱ πιδακώδεις τόποι οὐκ ἔχουσι κόλπους, ῥεύματα ποταμῶν τοσούτων ἐξ ἑτοίμης καὶ ὑποκειμένης ἀφιέντας ἀρχῆς, *Scaturientia loca ſinus aliquos non habent, qui tantorum fluuiorum curſus ex innato quodam interiusque repoſito fonte profundant.*

Secundo, cum praepoſitione et gignendi caſu: Iſocr. ad Phil. Στρατιώτας ἐξ ἑτοίμου λήψῃ τοσούτους, id eſt, *Tot milites, ſic tanquam e penu expeditos, promtosque ſumes.* **Ἐξ ἑτοίμου.**

Aliquando tamen ἐξ ἑτοίμου, videtur eſſe *ſponte, vltro:* Xenophon [14] Ἐξ ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι, *Sponte et naturali quadam propenſione, bonorum ac proborum amicum eſſe.* Vtrouis ſenſu illud Philonis, de legatione ad Caium ſumi poſſit: Ἐξ ἑτοίμου τἀγαθὰ ἀθρόα σωρηδὸν κεκληρονομηκότα, id eſt, *Eum, qui bona ſponte, quaſi vnum*

* Quae Hoogeuenus in Corpore partt. pag. 421 de hac voce tradidit, eorum ſummam hic recenſere non alienum erit. Ἐτεὸν, quod originem haud dubie duxit ab ἔω, ſeu εἰμὶ, ſua natura eſt Adiectiuum. Vnde ab Heſychio redditur ἀληθές. Iliad. β', 300 Ὄφρα δαῶμεν, εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκὶ, *Vt intelligamus, vtrum Calchas verum vaticinetur, nec ne.* Verum fere vim Aduerbii obtinet, et ſignificat a) *vere, reuera, ſerio, ex animo,* vt Iliad. ή, 359 Εἰ ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, *Si vere et* ſerio *hoc loqueris.* Ariſtoph. Veſp. 8 Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. Iliad. ό, 53 Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Ad quem locum Euſtathius, Τὸ δὲ ἐτεὸν, inquit, καὶ τὸ ἀτρεκέως, τῇ ἐκ παραλλήλου θέσει, ὅν τι δηλοῦσιν ἐπὶ ἀπαντήσει ἀληθείας ἄκρας. b) Inprimis adhibetur in petitionibus ſeriis et interrogationibus, vbi reddi poteſt *obſecro.* V. c. Ariſtoph. Veſp. 832 Τί δ' ἐστὶν ἐτεόν; in Equit. 730 Σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν; in Nub. 93 Τί οὖν τοῦτ' ἔστιν ἐτεὸν, ὦ πάτερ; etc. Z.

13 Vterque Plutarchi locus extat pag. 262.

14 Lib. Memorab. II, 6, 16.

In hoc loco Xenophontis ἐξ ἑτοίμου potius reddi debet, *facile, ſtatim, ſine vlla difficultate.* Z.

15 Sectio-

vnum in cumulum coaceruata, haereditario iure obtinuerat: vel, *bona tanquam ex penu facile confertimque promenda* [15].

Εὐώνυμος

Θάτερον.

15 Sectionem iſthanc claudant duo vocabula, *εὐώνυμος* et *θάτερον*. Priore, cuius ſiguificatio propria eſt, *qui eſt boni nominis*, veteres, ad euitandum malum vocis omen, ſuperſtitioſe admodum pro *ἀριστερὸς*, i. e. *ſiniſter*, vſi ſunt: et Graeci v. c. in acie ſtruenda *cornu dextrum* vocarunt *δεξιὸν κέρας*, vtpote boni ominis; at *ſiniſtrum cornu*, non *ἀριστερὸν*, ſed pro eo *εὐώνυμον κέρας* dicebant, q. d. cuius infelicem appellationem Dii in melius omen vertant. Exempla quaere apud Arrianum de Exped. Alex. lib. I, pag. 6, lin. 1 et 6, pag. 7, lin. 26, pag. 14, lin. 7, pag. 31, lin. 5, 19 et 34, et pag. 57, lin. 2, 4 et 7. Thucyd. lib. I, cap. 48, et lib. III, cap. 107, prop. fin. Atque haec vocabuli acceptio tanto valuit vſu, vt poſtea citra ſuperſtitioſam cautionem hoc modo vterentur Graeci. Ita non ſemel occurrit in literis ſacris. Adi Matth. XX, 21 et 23, XXV, 41, XXVII, 38. Vbi de latronibus, qui vna cum Chriſto cruci adfixi erant, *ὡς ἐκ δεξιῶν, καὶ ὡς ἐξ εὐωνύμων*, *alter ad dextram, et alter ad ſiniſtram*. Addatur Apocal. X, 2. Act. Apoſt. XXI. 3. Caeterum de hac veterum ſollicita cautione vid. Hudſon. ad Thucyd. I, 126.

Vocabuli *θάτερον*, conflati ex *τὸ ἕτερον*, in dilemmatibus maximus eſt vſus, praecedente *δυοῖν*. Et *δυοῖν θάτερον*, abſolute dicitur et elliptice, ſubaudito *ἀνάγκη*, *ἀληθὲς*, *σαφές ἐστιν*, aut ſimili. Nos totidem verbis dicimus, een van tween. Ita contra Platonem argumentatur Ariſtides, pro Quatuoruiris, pag. 469, quem oratores adulationis accuſare ait, et tamen vnum Ariſtidem laudaviſſe. Verba ſunt: *Πάλιν δ' αὖ τῶν ῥητόρων ἕνα τῶν Ἀθήνησιν ἐπαινῶν — τὸν Ἀριστείδην, λέγω, καὶ* ΔΥΟΙΝ ΘΑΤΕΡΟΝ, *ἢ μὴ προσήκοντα ἐπαινέμενον, ἢ, κείνες δεικνύντα, ἃ μὴ προσῆκεν, ἀκηκοότας*, *Rurſus vnum ex Rhetoribus Athenienſibus laudans, Ariſtidem, inquam. Hinc alterutrum conſtat, vel eum, quem non oportuit, eſſe laudatum, vel caeteros immerito male audiuiſſe.* Haec verba nonnunquam mediae ſententiae ita interſeruntur, vt, iiſdem ſublatis, integer maneat ſenſus.

SECTIO V.

SECTIO V.

De nominibus ἵππος, ἱππογνώμων, ἴσος, καιρὸς, κακὸς, κάκωσις ἐπαρχίας, κλοπὴ τῶν δημοσίων, κοινὸς, κατάχρεως, κυρία, κύριος.

REGVLA I.

Ἵππος feminino genere, pro *equitatu* ſumitur: ἵππον προσήγαγε μυρίαν ὅσην, iſt eſt, *infinitam vim equitatus immiſit*. Eadem vox in compoſitione, vim augentem et amplificantem habet. Sic enim ἱππογνώμων dicitur, qui *grandia ſtatuit, et magnifice admodum de ſe ſentit*. Sic apud Ariſtoph.[16] ἱπποβάμονα ῥήματα, id eſt, *grandia verba*, quae Horatio *ſeſquipedalia*, quaſi non niſi equo vecta incedere videantur. Haec tamen, ac reliqua id genus, poetica magis, quam oratoria ſunt.

Ἵππος, feminini generis.

Ἵππος, in compoſit.

[Atque ita ἱππογνώμων idem eſſet quod μεγαλογνώμων· ſic Stephanus, eumque ſecuti alii Lexicographi, atque ipſe Vigerus hoc in loco. Iſtius vero ſignificationis exemplum non reperitur apud vllum probatum auctorem. Extat quidem verbum apud Aeſchylum in Iaculatricibus, ſed in alio ſenſu:

Ἵππος, in voce ἱππογνώμων non eſt intendendi particula.

Ἄδην γὰρ ἁγνεῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀτρέπτη βλεμμάτων ῥέπει βολή·
Νέας γυναικός τ' ὃ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη·
Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Purae tororum namque nuptialium
Acies immota virgini deſigitur.
Nec me puellae lumina ardeſcentia
Fallant, ſolent quae prodere expertam virum.
Mens mi perita dignoſcendi huiuſmodi.

Recti∫ſi-

16 In Ran. vſ. 839. Quae et verba ἱππόκρημνα vocantur ibid. vſ. 960. Idem paulo poſt ἱππαλεκτρυόνα nominat, quem nonnulli explicant *Magnum gallum*. H.

Eiuſmodi ἱπποβάμονα ῥήματα a Luciano in de Conſcrib. Hiſt. cap. 45 dicuntur ἱπποτυφία, *tumor verborum ineptus et vanus*. Z.

17 Atti-

Ἱππογνώμων, qui equorum aetatem ex dentibus dignoſcit.

Rectiſſime Salmaſius ad artem illam alludi autumat, qua ex dentibus aetas equorum dignoſcitur. *γνώμονες* enim Xenophonti de re equeſtri ſunt dentes equini *ἡλικίας γνωριστικοί*, *aetatis indices*, vt Pollux l. I, cap. 11, ſect. 1, vnde *ἀγνώμονες* et *λιπογνώμονες* equi, quorum aetas ex dentibus amplius cognoſci non poteſt, poſtquam *γνώμονας* illos amiſerunt. Sicut ergo *γνώμονες* hi in equis aetatem eorum produnt: ſic etiam ſigna ſunt, quibus virgines et nuptae diſcernantur, eaque in oculis plurimum ſita. Horum autem peritiam ſibi ſingularem arrogat is, quiſquis eſt, qui apud Tragicum iſta profatur. Aeſchylus in Agamemn. hanc vocem *ἱππογνώμονα* vſurpauit pro ſimplici minimeque vafro: cuius vocabula haud pauca, e quibus et iſtud H. Stephanus, aliique Lexicographi omiſerunt.

Ἱππογνώμων, ſimplex.

Heſychius *ἱππογνώμονα* vult dici *τὸν ἵππους διαγινώσκοντα κυούσας, ἢ μή· eum qui equas internoſcit, ſoetaene ſint, necne;* prior autem expoſitio magis arridet; neutra tamen *τὸ ἵππος* in voce *ἱππογνώμων*, pro intendendi particula agnoſcit. Hoc autem, (aliaque eiuſmodi plurima) animaduerſum eſt a Cl. V. *Tho. Gatakero* Theologo praeſtantiſſimo, et in Philologiae ſtudiis *κριτικωτάτῳ* Adv. Miſc. Poſt. cap. X, pag. 503.

Ἵππος et βοῦς intendendi particula.

Ἵππος et *βοῦς* in compoſitione *τὸ μέγα* ſignificant, *εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, οἷον, βούλιμος, ὁ μέγας λιμός. βούπαις, ὁ μέγας παῖς.* Etym. Magn.[17]

Graeci

17 Atticum eſſe adfirmat Moeris: Βούπαις, Ἀττικῶς· Ἔξωρος, Ἑλληνικῶς. Conſentit Triclin. ad Sophocl. in Ai. v. 232 additque de epitatico *βοῦς*, vnicum tantum eſſe exemplum in *βούπαις*. De altero, *ἵππος* duo adfert: de *ἱππογνώμων* altum ſilentium. Sed ipſius hic verba addere non taedet. Ἱππονόμος γὰρ, inquit, ὁ τῶν ἵππων νομεύς, ἢ ἱππονόμους, τοὺς μεγάλους νομεῖς καὶ φύλακας τῶν ποιμνίων· ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς· καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς παράδειγμα τὸ βούπαις· τοῦ δὲ ἑτέρου τὸ ἱππόβινος καὶ ἱπποβουκόλος. i. e. Ἱππονόμος *enim eſt agaſo, vel* ἱππονόμους, *magnos paſtores et cuſtodes gregum. Nam* ἵππος *apud Atticos magnum ſignificat, vt et* βοῦς· *huius vnum exemplum habemus in* βούπαις, *illius ſunt* ἱππόβινος *[valde libidinoſus] et* ἱπποβουκόλος *[inſignis equorum domitor]*. Sic *βουλιμιᾷ* vtitur Ariſtophanes pro *vehementi fame* in Plut. vſ. 874. Eſt et vbi epitaticum illud *βοῦς* vel *βου* reſolvitur in adiectiuum *βόειος*, vnde *βόεια ῥήματα* apud eundem in Ran. vſ. 955 id eſt, vt ipſe explicat, Ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα, μορμορωπά, *Verba bubula, ſupercilia et criſtas habentia, grandia, terrifica.* H.

Ad

Graeci etiam aduerbio τρὶς adiectiua intendere ſolent, vt *τρισμακάριος, ter felix: τριβάρβαρος, valde barbarus*][18].

II. Habet ἴσος vſus aliquot obſeruatione dignos. Primum, quod Latini dicunt *par pari referre:* Graeci ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν[19]; quod etiam dicebatur, *μετρεῖν τὴν ἴσην*, ſupple *μοῖραν*, quaſi *aequam portionem metiri:* vel *τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι*, cum accuſatiuo rei, vel perſonae, vt *τὴν εὐεργεσίαν*

Ἴσον ἴσῳ par pari. Μετρεῖν τὴν ἴσην. Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι.

Ad claſſem nominum ex *βȣ̃s* compoſitorum pertinent quoque haec: *βȣ́βρωστις, fames ingens et dira*, Iliad. ώ, 532 et Callim. Cer. 103 *βȣ́πεινα, fames ingens*, Callim. Cer. 24 *βȣγάιος, homo ingentis ſtaturae et plumbeus*, Iliad. ν́, 824. Odyſſ. σ́, 78 ad locum priorem Euſtathius ita: Ὅτι δὲ — ὁ βȣ̃s πολὺ μέγεθος παρεμφαίνει ἐν ταῖς συνθέσεσι, δηλοῖ καὶ ἡ βȣ̃s ἐπίτασις, ἣν ἐκ τȣ̃ ζώȣ τȣ́τȣ ἀλῆφθαι λέγȣσιν· ἐξ ἧς ἐπιτάσεως καὶ ἡ βȣ́βρωστις, καὶ ἡ βȣ́πεινα, καὶ ὁ βȣ́λιμος (*ingens fames*), καὶ ὁ βȣθοίνας (*homo edax*), καὶ ὁ βȣ́παις. Idem *βοῶπις, femina magnis oculis auguſta:* ſic ſolet Iuno vocari apud Homerum. Refer huc quoque illum Βȣκέφαλον Alexandri. it. *βȣ́νεβρος, magnus hinnulus*, Aeſop. Fab. 39 *βȣθερὴς, multa herba obſitus*, Sophocl. Trachin. 191. Z.

18 Eadem ratio eſt Adiectiui *πᾶς*, quod Neutro Genere per Compoſitionem Nomini vel adverbio adhaerens, ſuperlatiui vim habet, vt *πάνσοφος* apud Platonem, item *πάγκαλος pulcerrimus*, et *παγκάλως* apud eundem in Phaedro pag. 171. *Παγγέλοιον, Perridiculum*, ibid. pag. 260. Et *πάγχρηστος vtiliſſimus*, apud Ariſtoph. Achar. 934 *Παμπόνηρος*, ibid. 854 *Πάμμεγα* apud Plat. in Phaedro, p. 273 ſic *πάγκακος nequiſſimus*, apud Theogn. *Παμμίαρος* et *Μιαρώτατος* coniungit Ariſtoph. in Ran. 469 *Καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε, O hominem impurum, et perquam impurum, et impuriſſimum? Πανόλβιος, Feliciſſimus*, Theogn. 441. Quomodo nos eodem ſenſu vtimur noſtro al vel aller vt allerwyſt, allerſchoonſt, alleronðeugenſt. Cui tamen noſtro idiomati magis reſpondent Graeci, cum ipſum adiectiuum in ſuperlatiuo ponitur; vt *παμμέγιστος*, allergrootſt, Aelian. V. H. lib. X, cap. 2 *Πάμπρωτος*, allereerſt, Pindar. Iſthm. Od. 6 Hom. Il. I, 93 *Πανύστατος, Vltimus*, vnde adverbialiter Ariſtoph. in Archarn. vſ. 1133 *Νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν, Nunc extremum te conſpiciens.* Euripid. Oreſt. 367 et 1021.

19 At *ἴσον ἴσῳ* in compotationibus apud veteres ſolenni tanquam formula *κράσεως* vocabatur genus, quo par vini portio pari aquae mixtura temperabatur. Adeoque receptus erat hic loquendi mos, vt etiam, nulla ſtructurae ratione habita, haec abſoluta medio ſenſu insererentur. Ita ex Alexide Athenaeus lib. Deipnoſoph. X, pag. 431 *Τῇ φιλοτησίας ἐγὼ μεστὰς προπίνω* ἼΣΟΝ ἼΣΩι *κεκραμένας. Huic ego amicitiae pocula plena propino, vino pari aquae portione temperato*, i. e. eo *potionis genere, quae vocatur ἴσον ἴσῳ.* Ita abſolute pro *οἶνον ἴσον κεράσας ὕδατι ἴσῳ.* In hanc ſententiam vide alia ex aliis poetis exempla ibidem collecta.

20 Ex-

γεσίαν, *beneficium;* vel τὸν εὐεργετήσαντα, *beneficii auctorem.*

Ἀπὸ τȣ̃ ἴσȣ, etc. *aequo iure.* Τὰ ἴσα, idem.

III. Deinde quod Latini, *aequo iure*, Graeci ἀπὸ τȣ̃ ἴσȣ· vel ἀπὸ τῆς ἴσης· vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ. adduntque nonnumquam huic feminino, καὶ τῇ ὁμοίᾳ [20], quo fere ſenſu plurale neutrum, τὰ ἴσα καὶ ὅμοια, frequentiſſimum eſt: vnde τῶν ἴσων τυγχάνειν is dicitur, *quocum agitur aequa et pari conditione*, vel *qui poenam ſcelere, aut praemium virtute dignum conſequitur* [21]. Similiter in dandi caſu, cum praepoſitione ἐπὶ, vt ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις πολιτεύεσθαι, id eſt, *aequis in republica conditionibus*, vel *aequo iure viuere.*

Τῶν ἴσων μετεῖναι, et μετέχειν.

IV. Coniungitur etiam in eodem plurali cum μετέχειν, vel μετεῖναι, ſed in gignendi caſu, ſequente datiuo perſonae. Demoſth. in Midiana, Οὐ μέτεςι τῶν ἴσων ȣ̉δὲ τῶν ὁμοίων πρὸς τȣ̀ς πλȣσίȣς, τοῖς πολλοῖς· id eſt; *Non gaudet multitudo eodem iure, quo diuites.* Idem, Τῶν ἴσων ȣ̉ μετεῖχε τοῖς ἄλλοις· *Eodem quo nos iure non gaudebat.* Quibus in exemplis, duo breuiter obſeruanda ſunt. Alterum eſt, ſi verbum imperſonale ſit, adhiberi πρὸς cum accuſatiuo eius perſonae, quacum fit comparatio, vt in ſuperiori exemplo,

20. Exemplum habet Thucyd. I, 26 Καὶ ἅμα ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον, ΕΠΙ͂ ΤΗ͂Ι ἼΣΗΙ ΚΑῚ ὉΜΟΙ͂ΑΙ τὸν βȣλόμενον ἰέναι, *Simulque coloniam Epidamnum edixerunt, vt, ſi quis vellet, pari iure atque aequa conditione eo proficiſceretur.* Pro eodem dicitur ἐκ τȣ̃ ἴσȣ apud Iulian. Miſopog. pag. 359 Ἁπλῶς καὶ ἐλευθέρως ἘΚ ΤΟΥ͂ ἼΣΟΥ πᾶσι προσφέρεσθαι, *Simpliciter et libere cum omnibus aequo iure viuere.* At ἐξ ἴσȣ, vel ἐξίσης Latine vertitur, *aeque ac; iuxta et; cum, tum.* Ibid. pag. 358 Ὅθεν, οἶμαι, συμβαίνει νέȣς καὶ πρεσβύτας ἘΞΙ͂ΣΗΣ εἶναι φιλομύθȣς, *Hinc, puto, fit, vt iuuenes iuxta et ſenes fabulis delectentur.* Eodem ſenſu adhibetur ἐπίσης. Antoninus εἰς ἑαυτ. lib. II, cap. 8 Θάνατός γε καὶ ζωὴ, δόξα καὶ ἀδοξία, πόνος καὶ ἡδονὴ, πλȣ̃τος καὶ πενία, πάντα ἘΠΙ͂ΣΗΣ συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς τε ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς, *Mors et vita, gloria et dedecus, dolor et voluptas, opes et inopia, omnia haec bonis aequa ſorte ac malis obtingunt.* In cuiuſmodi locutionibus ſubſtantiuum μοῖρα ſubaudiri, oſtendit Cl. Bos.

21 Hinc ἐπ' ἴσης iunctum aduerbio ἀξίως notat, *Pro rei dignitate.* Lucian. Dem. Enc. Tom. III, pag. 498. Ed. Amſt. pag. 891 Νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ Πειραιῶς etc. ȣ̉δ' ἂν εἷς ἘΠ' ἼΣΗΣ ΑΞΙ͂ΩΣ ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ ὁ Δημοσθένης, *Legum autem, et iudiciorum, et concionum, et Piraeei ne ipſe quidem Demoſthenes dignitatem oratione aſſequi poſſet* i. e. *de legibus* etc. *pro dignitate dicere.*

22 Ita

emplo, πρὸς τὰς· ſin vero perſonale, melius datiuum eiuſdem perſonae vſurpari; vt τῶν ἴσων μετέχω σοι, *eadem qua tu conditione ſum.* Alterum eſt, peculiaris vſus pronominis ἄλλος, quo, more prorſus Gallico, cum pronominibus ἡμεῖς, et ὑμεῖς coniungitur. Dixit enim τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, vt nos vernacule, *à nous autres* ſic, ἀλλὰ πάντα ἐπίκειται τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, *mais tout tombe ſur nous autres*[22]. Τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, *à nous autres.*

Ἐν ἴσῳ cum gignendi caſu, *quod aequaliter ad omnes alios pertinet.* Lucianus de iudicio vocalium, initio: Ὡς ὀλίγε δεῖν, ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῦ φόβε· id eſt, *Ita dum quieſcerem, parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque adeo meus iſte metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Ἐν ἴσῳ cum genitiuo.

VI. Praeterea ἴσον et ἴσα cum dandi caſu, maxime apud Poetas, ſignificant *perinde ac*, *aeque atque*[23]. Apud Homerum Iliad. Γ. de Paride: Ἴσον, ἴσα cum datiuo.

Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

Gallice, *car ils le haïſſoient tous comme la mort*[24]. Quo ſenſu dicitur apud Oratores ἐν ἴσῳ[25], ſequente dandi caſu; vel particulis εἰ καὶ, cum verbo neutro: vt ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μηδὲν ἂν ᾔσθετο, *ac ſi nihil omnino ſenſiſſet:* quod etiam recte

22 Ita Lucian. in Dial. Mort. Καὶ ὙΜΕΙ͂Σ ΟἹ ἌΛΛΟΙ, πολὺ ἀμείνονες ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα: Gallice: *Et vous autres qui etiez beaucoup meilleurs, avez quitté le debat.*

23 Simili modo apud oratores conſtruitur cum datiuo τῷ, materialiter, vt vocant, ſumto, et conuenit exponenti ſiue docenti, qui verba alicuius interpretatur. V. g. Verba Dei ad Moyſen Exod. III, 5 Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε, hoc modo explicantur: Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε ἾΣΟΝ ΤΩ͂Ι, Μὴ πρόσιθι τοιαύτῃ διασκέψει, etc. *Ne huc propinques, quaſi dicat: Ne accedas tali mente.*

24 Vel in plurali numero ἴσα, apud Hom. Il. E. vſ. 70.

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ,
ἾΣΑ ΦΊΛΟΙΣΙ ΤΈΚΕΣΣΙ,

Qui quidem ſpurius erat, ſed quem ſtudioſe educauit diua Theano, perinde ac caros liberos. In ſoluta oratione exemplum occurrit in iureiurando Hippocratis. [item apud Lyſiam pag. 3 ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω. Z].

25 Cui ſimile eſt ἐν ὁμοίῳ. vtrumque occurrit, ſed extra regimen, apud Thucyd. II, 25 Θεῶν δὲ φόβος καὶ ἀνθρώπων νόμος ὐδεὶς ἀπεῖργε, τὸ μὲν κρίνοντες ἘΝ ὉΜΟΊΩι, καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένυς. *Deorum vero cultus, vel hominum lex neutiquam eos arcebat; non ille, quia iudicabant perinde eſſe Deos colere, et non colere, quoniam omnes aequa ſorte mori videbant* etc.

ĉte diceretur, *ἐν ἴσῳ τῷ μηδὲν ᾐσθημένῳ*, *perinde, vt qui ſenſiſſet nihil:* vel neutrum plurale vſurpatur, cum particula *καὶ* vt *hanc artem perinde ac filiolam cariſſimam deoſculatur*, *τήνδε τὴν τέχνην ἴσα καὶ τεκνίδιον ἥδιστον καταφιλεῖ*[26]. Sic: *plerique ita reſpondent, ac ſi nihil omnino audierint*, Πολλοὶ *οὑτωσί πως ἀποκρίνονται, ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι μήτε ἕν* quo in exemplo cum infinitiuo iungitur[27].

VII. Dicebant, *ἴσα τοῖς λόγοις ἔργα καταστῆσαι*, vel *ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοὺς λόγους καθιστάναι*, cum verborum fidem operibus implebant; quaſi, paria facere verba inter et opera. Thucydid. lib. I. *Ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοὺς λόγους, πρὶν διαγωνίζεσθαι, καθιστάντα*, id eſt, *Sed eum, qui ante diſceptationem omnem verborum fidem factis impleuerit*[28].

VIII. Και-

26 Exemplum quaere apud modo cit. Thucyd. III, 14 *Ἐν οὗ τῷ ἱερῷ* ἼΣΑ ΚΑΙ' *ἱκέται ἐσμὲν*, *In cuius templo ſupplicibus ſimiles ſumus.* Vbi ſubauditur praepoſitio *κατά*. Ad hunc idiotiſmum formata videtur Latinorum locutio, niſi quod hi adiectiuum *aequus* in conſtructione cum ſuo ſubſtantiuo coniungunt, poetice. Ita Horat. lib. II, Od. 18.

— AEQVA tellus
Pauperi recluditur
Regum QVE pueris.

Pro, *Aeque ac.* Similiter lib. I, od. 4, vſ. 13.

Pallida mors AEQVO pulſat
pede pauperum tabernas,
Regum QVE turres. —

Et lib. III, od. 1, vſ. 13.

— AEQVA lege neceſſitas
Sortitur inſignes ET imos.

27 Pro iisdem dicitur etiam *ἴσον*, *ὅπερ* vel *ὅπερ ἄν*. Ita Aeſchines Socr. dialogo *περὶ πλούτου*: *Καταμαθὼν δὲ αὐτὸν ἐγὼ, ὅτι* ἼΣΟΝ *ἂν εἴη πεῖσαι*, ὍΠΕΡ ἊΝ, *τὸ λεγόμενον, λίθον ἑψῆσαι.* *Ego autem animaduertens, illum (velle) perſuadere perinde eſſe ac, quod dicitur, laterem coquere*, ſiue, *lauare.*

28 Cum de numero mentio eſt, redditur, *Totidem.* Thucyd. I, 115 *Ὁμήρους ἔλαβον τῶν Σαμίων, πεντήκοντα μὲν παῖδας*, ἼΣΟΥΣ *δὲ ἄνδρας*; *Obſides a Samiis acceperunt, quinquaginta quidem pueros, et totidem viros.* Eodem modo Arrian. de Exp. Alex lib. II, cap. 2 *Πληρώσαντες πεντήρεις μὲν τρεῖς καὶ τετρήρεις* ἼΣΑΣ, *Inſtruentes tres quinqueremes, et totidem quadriremes.* Hoc ſenſu aliquando Dandi caſum regit, qui in verſione commode omittitur. Plat. Sympoſ. pag. 189 in fine: *χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ* ἼΣΑ ΤΑΙ͂Σ ΧΕΡΣΙ' *Manus quatuor habuit, totidemque crura.* Additur et accuſatiuus *ἀριθμόν*. Ita Arrianus Exp. Al. lib. I. p. 12 in fine, narrat crudelia Illyriorum ſacrificia, quippe qui mactabant *παῖδας τρεῖς καὶ κόρας* ἼΣΑΣ ΤΟ'Ν 'ΑΡΙΘΜΟ'Ν, *Pueros tres et puellas numero pares.* At cum quantitas ſignificatur: *Tantundem, aequali portione:* quo ſenſu eleganter duplicatur, et alterum in Datiuo ponitur. Hippocr. de Nat. Mul. pag. 570, lin. 48 *Ἀδιάντου ἴσον στατῆρα Αἰγιναῖον, ἐν οἴνῳ λευκῷ* ἼΣΟΝ

VIII. Καιροὶ, in plurali, maxime apud Atticos, abſolute ponuntur, pro *commoda*, vel *incommoda occaſione*, quaſi, ἀφορμῇ, in vtramque partem. Thucyd. lib. I, p. 26. *Χωρίον προσλαβεῖν, ὃ μετὰ μεγίςων καιρῶν οἰκειῦται καὶ πολεμῦται*, id eſt, *Locum eum ſibi adiungere, qui et ſumma cum vtilitate nobis concilietur, et ſummo incommodo hoſtilis fiat*, vel *momentis in vtramque partem maximis aut amicus reddatur, aut hoſtis.* Καιροὶ.

IX. Vt ἀρετὴ de rebus etiam inanimis dicitur; ſic εὐτελῆ[29] omnia, vel ὐτιδανὰ, hoc eſt, *vilia*, *nulliuſque pretii*, κακὰ dici ſolent. Demoſth. orat. de Cherſ. *Ὥςε ὑπολαμβάνειν τὸν Φίλιππον, τῶν μὲν ἐν Θράκῃ κακῶν, (τί γὰρ ἄλλό τις ἂν εἴποι Δρογγίλον, καὶ Καβύλην, καὶ Μάςιρον, καὶ ἃ νῦν ἐξαιρεῖ, καὶ κατασκευάζεται); τύτων μὲν ἐπιθυμεῖν*, *Vt exiſtimet Philippum, vilium quorundam Thraciae locorum, (quo enim alio nomine Drongilum, Cabylam, et Maſtirum appellemus, ac caetera, quae nunc in poteſtatem redigit)? horum, inquam, cupiditate teneri.* Κακὰ vilia.

X. Quod Latinis *repetundarum crimen* dicitur, (id eſt, repetundarum pecuniarum, quibus prouinciam magiſtratus ſpolia- Κάκωσις ἐπαρχίας.

[28] ἼΣΟΝ ἼΣΩι *κεράσας δίδυ πίνειν, Adiantum ſtateris Aeginaei pondere, ex vino albo aequali [aquae] portione temperato, bibendum dato.*

At τὸ ἴσον ſubſtantine redditur *Ius*. Thucyd. I, 34 Πολέμῳ μᾶλλον ἢ ΤΩ῀Ι ἼΣΩι ἐβυλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν, *Bello magis, quam iure voluerunt crimina perſequi.* Sed, addito generandi caſu, in verſione redditur per adiectiuum. Sic eodem lib. cap. 39. ΤΗ῀Σ ἀφ᾽ ἡμῶν ΑἸΤΙΆΣ ΤΟ᾽ ἼΣΟΝ ἕξετε, *Parem apud nos culpam habebitis.*

Nominis huius Compoſitum Plurale ἡμίσεες (q. d. *ſemitotidem* i. e. *pars alteri numero aequalis*, ſeu ſimpliciter, *pars altera*), more Latinis incognito, cum Subſtantiuo perſonae Adiectiue conſtruitur. Vitioſe enim Latine diceres: *Dimidii nautae perierunt*, pro *Nautarum pars altera*. Graece: ΤΩ῀Ν ΝΑΥΤΩ῀Ν ΟἹ ἩΜΙΣΕΕΣ ἀπώλοντο. Ratio huius in vtraque lingua differentiae eſt diuerſa vocum, ex quibus conflatio fit, ſignificatio. Arrian. Exp. Al. lib. III, cap. 12 Κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχόμενοι τῆς βασιλικῆς ἴλης τῶν Ἀγριάνων ἐτάχθησαν ΟἹ ἩΜΙΣΕΕΣ, *Ad dextrum cornu proxima regiae turmae Agrianorum collocata erat pars altera.* Proprie, *Agriani dimidii.* Et paulo poſt, Καὶ τέτων τῆς ἑταιρικῆς ἵππυ σχεδόν τι ΟἹ ἩΜΙΣΕΕΣ, *Et ex his dimidia fere pars ex equitatu ſociorum.* Sic, ἡμίσεον πλέιυς, *pars maior*, apud Hom. Od. Ω, vſ. 463.

29 Ἐντελῆ habent editiones Argentoratenſis, Leidenſis et Pariſienſis, ſed in manifeſto errore; hoc enim nunquam notat *vilia*, ſed contra *perfecta*: quare non dubito, quin Auctor dederit εὐτελῆ.

 30 Ad-

repetundarum crimen. Κλοπὴ τῶν δημοσίων, *peculatus.*

ſpoliauerat), Graecis, *κάκωσις τῆς ἐπαρχίας*, quaſi *vexatio prouinciae.* At peculatus crimen, *κλοπὴ τῶν δημοσίων*, ſupple *χρημάτων*, id eſt, *pecuniae publicae furtum.* Exempla paſſim obuia, maximeque apud Plutarchum, alioſque rerum Romanarum Graecos Hiſtoricos[30].

Τὰ κοινὰ idem quod χάριτες.

XI. Τὰ *κοινὰ*, id eſt, *communia*, idem aliquando ſunt, quod *χάριτες*· id eſt, *morum congreſſuſque facilitas cuilibet obuia*, vt in praepoſit. *ἀπὸ* diximus[31], *ἀπὸ πασῶν τῶν χαρίτων ὁμιλεῖν*, Plutarch. in Publicola pag. 99. b. *Μάλιςά πως τοῖς κοινοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπαχθεὶς τοῦ ἀνδρός*· id eſt, *Obuia hominis facilitate, ac morum ſuauitate maxime conciliatus.*

Κατάχρεως ἐσία biens hypotheque. Οὐσία φανερὰ, *bona immobilia.*

XII. Κατάχρεως, *ὑπέχρεως*, *ὑπέγγυος ἐσία*, *nexu obligata bona;* quemadmodum *ſoluta nexu*, *ἀνέπαφος ἐσία*· quae poſtrema vox ſaepe cum *ὑποθήκῃ*, id eſt, *pignore* coniungitur, ſignificatque pignus ab omni manus iniectione liberum: *ἐσία* autem *φανερὰ* videtur *bona immobilia* ſignificaſſe. Demoſth. de pace, Ἐπειδὴ *διὰ τὴν εἰρήνην ἀδείας ἔτυχεν, ἣν ἐνθάδε ἐκέκτητο ἐσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξαργυρίσας*· *Ille pacis beneficio ſecuritatem nactus, quae hic poſſidebat, immobilia bona cum vendidiſſet.* Quare *ἐσία ἀφανής*, *bona mobilia, quaeque minus oculis pateant*, ſignificabit.

Κυρία, vadimonium. vadimonium obire, deferre.

XIII. Quod Latini *vadimonium* accipiunt pro *die certo, et dicto*, vel pro *ſponſione conueniendi ac ſiſtendi ſe dicto die*, Graecis fere *ἡ κυρία* dicitur; intellecto ſubſtantiuo *ἡμέρα*, quaſi dicas *domina*, vel *propria dies*[32], vt *vadimonium promittere*, *τὴν κυρίαν ὁμολογεῖν*· *ad vadimonium venire*, ſeu potius

30 Adiectiuum *καλὸς Pulcer, Honeſtus* in neutro genere pluralis numeri ſignificat, quicquid in aliquo eſt illuſtre et egregium, et explicatur per *Virtutes.* Ita Lucian. Dem. Encom. pag 900 *Οὔκουν ἐδ᾽ ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ᾽ ἓν* ΤΩ͂Ν *αὐτοῦ* ΚΑΛΩ͂Ν *ἐπαινέμενος*, *Itaque ne Demoſthenes quidem aegre feret, ſi ſingulae eius virtutes non laude praedicantur.*

31 *Dicemus*, reponerem, ſed in capite de praepoſitionibus altum ſilentium. Caeterum haec regula in edit. Pariſ. collocatur ordine decima quarta; malim duodecima, vt ſeruetur literarum ordo alphabeticus.

32 Ita Electra apud Euripid. in Oreſte vſ. 48. vbi *ἡμέρα* additur:

Κυρία δ᾽ ἥδ᾽ ἡμέρα,
Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις.

Haec autem dicta dies eſt, qua feret ſententiam Argiuorum ciuitas. H.

Sic apud Achillem Tat. VIII. 405 Ἡκέσης *τῆς κυρίας*, *cum dies iudicii adeſſet.* Z.

33 Ita

potius *obire vadimonium*, ἀπαντᾷν εἰς τὴν κυρίαν· ſic *vadimonium deſerere*, τῆς κυρίας ἀπολείπεσθαι, vel ὑϛερεῖσθαι. Caeterum κυρία abſolute ponitur, pro quocumque die ſtato ac fixo, qui etiam ἀφωρισμένη, τακτὴ, ἀποτεταγμένη, νενομισμένη dicitur.

Προθεσμία, idem.

XIV. Eodem fere modo ſumitur ἡ προθεσμία· vnde ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, dicitur, *qui in mora eſt, nec dicto die aut ſiſtit ſeſe, aut rem iudicatam facit.* Is etiam ὑπερήμερος[33] abſolute vocari poteſt, vel ἐκπρόθεσμος, vel ὑπερπρόθεσμος. Hinc apud Athenienſes, dicebatur aliquis ὑπερήμερόν τινα λαβεῖν, quando mittebatur in poſſeſſionem bonorum eius, qui vel intra diem non adfuiſſet, vel rem iudicatam non feciſſet [34], et ὑπερημερία dicebatur, ſuprema dies alicui obeundo muneri conceſſa: vnde ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, *diem illum prorogare:* et μέλλει μοι ἐξήκειν ὑπερημερία, *iam vergit illa dies, in quam iudicatum facere debeo.* Qui vero die dicta ſe ſiſtit, ἐμπρόθεσμος dicitur.

Ἐκπρόθεσμος. et ὑπερήμερος.

Ἐρήμη δίκη, deſertum vadim.

XV. Ab eadem ſignificatione non eſt alienum, quod ἐρήμη δίκη, vel ἐρήμη ſimpliciter dicebatur, pro *cauſa et iudicio, cui alterius praeſentia defuiſſet;* aut pro *vadimonio deſerto.* Hinc ἐρήμην λαβεῖν, aut ἑλεῖν, aduerſarius dicebatur, cum is, altero vadimonium deſerente, cauſam vincebat, aut etiam iudicata cauſa damnabat, vulgo, *gagner ſa cauſe, ou faire condamner ſa partie par defaut*[35]. Vno quoque verbo dicebatur ἐρημοδίκιον, in neutro, *deſertum vadimonium.*

XVI. Κύριος

33 Ita narrat Demoſthenes adverſ. Mid. pag. 386. ſub finem, non licere legibus, diebus feſtis, μήτε ἐνεχυράσαι, μήτε λαμβάνειν ἕτερον ἑτέρου. μηδὲ τῶν ὑπερημέρων, *Neque pignori accipere, neque, quod alterius eſt, capere, ne ab illis quidem, qui rem iudicatam non fecere.*

34 Et ὑπερημέρους εἰσπράττειν, *ab iiſdem ea exigere, quae ex iudicis ſententia debent.* Vtitur Dem. l. c. H.

Ἡ προθεσμία omnino eſt dies certa atque rei agendae alicui deſtinata. Hinc apud Lucianum in Nigr. dicitur de *die, ad quem quis ſtatuit redire ad meliorem mentem.* Ibidem quoque adhibetur de *die fatali, quo mors eſt ſubeunda.* Cf. Epiſt. ad Galat. IV, 2. Z.

35 At ἐρήμην κατηγορεῖν videtur Plato dicere pro *Abſentem accuſare.* Exemplum quaere in Apol. Socr. pag. 18. lin. 28 ἘΡΗ'ΜΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥ͂ΝΤΕΣ, ἀπολογουμένου οὐδενὸς, *Abſentem accuſantes, defendente nemine.*

36 Κύριο-

Κύριος νόμος. ἄκυρος νόμος.

XVI. Κύριος νόμος, *lex domina*, id eſt, *quae vim ac robur ſuum obtinet:* vnde populus, τὸν νόμον τοῖς ψηφίσμασι κύριον ποιῆσαι, vel κυρῶσαι, id eſt, *ſuffragiis ſuis ſancire* dicebatur. Contra vero ἄκυροι, *abrogatae*, vel etiam ἐκ ὄντες νόμοι, *non amplius exiſtentes* dicebantur: quemadmodum ἡ μὴ ἔσα δίκη, *lis extincta penituſque compoſita.* Ἄκυροι denique τῶν ἑαυτῶν, vel τῶν πρὸς αὐτὰς illi dicebantur, *quibus ius et poteſtas in ſuas facultates adimebatur:* cuiuſmodi erant, οἰκοφθόροι, id eſt, *qui patrimonium miſere conſumſiſſent*, aut *qui domum et familiam perdidiſſent:* quod vitium οἰκοφθορία dicebatur[36].

Δίκη μὴ ἔσα.

Οἰκοφθόροι.

Κύρωσις.

36 Κύρωσις, eſt *primaria et princeps alicuius rei virtus et facultas*, i. e. *id, quod in aliqua arte dominatur et praecipue tractatur.* Plat. Gorg. pag. 450, lin. 20 Τῆς δὲ ῥητορικῆς — πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ΚΥΡΩΣΙΣ διὰ λόγων ἐστὶ, *Rhetorices vero omnis actio et princeps primariaque facultas circa orationem verſatur,* vel *in oratione dominatur.* Appoſite minus mea ſententia Scapula explicat per *comprobationem, quae fit auctoritate alicuius, vel confirmationem et ratam fidem.* Sed, quia paulo poſt per τὸ πολὺ, i. e. *principalem partem* et *opus* eius artis, eandem vocem κύρωσιν explicat (his verbis: Πᾶσαι δὴ οἶμαι τῶν τεχνῶν, τῶν μὲν ἐργασία ΤΟ' ΠΟΛΥ' ἐστὶ, καὶ λόγε βραχέος δέονται· ἔνιαι δὲ, ἐδενὸς, *Ex omnibus arbitror artibus, in aliis quidem opus principatum obtinet, et breui oratione indigent: aliae nulla.*) ita vt ἡ κύρωσις καὶ τὸ πολὺ τῆς Ῥητορικῆς ſit illud, quod eius artis ſummam efficit, nempe λόγος vel oratio; priori adhaeremus explicationi. Paulo poſt in eadem ſignificatione vtitur κῦρος, lin. 40 Καὶ τοπαράπαν πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ΚΥ͂ΡΟΣ αὐταῖς διὰ λόγων ἐστὶ, *Atque omnino omnis illarum actio et primaria virtus in oratione verſatur.* Alibi, nempe pag. 453, idem effertur per τὸ κεφάλαιον: Ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα, καὶ τὸ ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ εἰς τῦτο τελευτᾷ, *Omnisque illius actio, et ſumma caputque in illud deſinit.* Et vt mira Graecorum in dicendo copia et felicitas appareat, poſſunt etiam praecedentia per Participium vel etiam per Verbum exprimi, non minus eleganter. Prioris exemplum exſtat ibid. pag. 451, lin. 17 Εἰ δ' αὖ ἔροιτο· τὴν δὲ λογιστικὴν τίνα καλεῖς τέχνην· ἄποιμ' ἂν ὅτι καὶ αὕτη ἐστὶ τῶν λόγων τὸ πᾶν ΚΥΡΟΥΜΕ'ΝΩΝ, *Si vero iterum interroget, ecquam artem Logiſticam appellem? reſponderem, eam quoque eſſe ex illis, in quibus oratio dominatur*, i. e. *priores partes obtinet;* vide et paulo poſt lin. 32. Poſterioris exemplum eſt ibid. lin. 27 Καὶ αὕτη (ſcilicet ἀστρονομία) λόγῳ κυρῦται τὰ πάντα, *Et haec quoque maxime in oratione conſiſtit.*

SECTIO VI.

S E C T I O VI.

De Nomine λόγος.

R Æ G V L A I.

Λόγος nonnullos habet ſignificatus notatione dignos[37]. Primum enim λόγον αἰτεῖν, eſt *dicendi veniam et locum poſcere:* cui reſpondent λόγον διδόναι, *dicendi facere poteſtatem;* et λόγον λαβεῖν, ſiue λόγȣ τυχεῖν, iſt eſt, *dicendi facultatem accipere:* hinc paſſim apud Oratores, λόγον κατὰ μέρος δȣ̃ναί τε, καὶ λαβεῖν· hoc eſt, *loqui viciſſim, et viciſſim audire.* *Λόγον αἰτεῖν, dicendi locum poſcere.*

II. Secundo, λόγον διδόναι[38], idem eſt, quod εὐθύνας ὑπέχειν, id eſt, *rationes reddere.* Aliquando *locum interroganti viciſſim dare:* vt, ἐπειδὰν ἱκανῶς ἐρωτήσῃς, δίκαιος εἶ λόγον ἐν μέρει δȣ̃ναι, iſt eſt, *vbi abunde interrogaueris aequum* *Λόγον διδόναι, Rationes reddere. Interro-*

37 Tres praecipuas λόγȣ ſignificationes explicat Plato Theaet. pag. 206 et 208.

1 Prima, inquit, λόγȣ ſignificatio eſt διανοίας ἐν φωνῇ ὥσπερ εἴδωλον, *Cogitationis in voce tanquam ſimulacrum.*

2 Altera διὰ ςοιχείȣ ὁδὸς ἐπὶ τὸ ὅλον, *Per elementum progreſſio ad ipſum totum.*

3 Tertia eſt Ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ εἴποιεν, Τὸ ἔχειν τι σημεῖον εἰπεῖν, ᾧ ἁπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν, i. e. *Quod multi explicarent, poſſe ſignum aliquod enunciari, quo id, quod interrogatum eſt, ab omnibus differat.* Id eſt: Certa quaedam explicatio, quae rem definit et ab aliis diſtinguit.

38 Vel ἀποδιδόναι et ὑποσχεῖν. Exempla quaere apud Platonem in Cratylo, pag. 426 Αὗται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν καὶ μάλα κομψαὶ τῷ μὴ ἐθέλοντι ΛΟΓΟΝ ΔΙΔΟΝΑΙ περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων, *Haec enim ſint ſubterfugia, et quidem admodum ſpecioſa, nolentis rationem reddere de primis nominibus.* Et in Phaedone pag. 63 Ὑμῖν τοῖς δικαςαῖς βȣ́λομαι τὸν ΛΟΓΟΝ ἈΠΟΔΟΥ͂ΝΑΙ, *Vobis iudicibus volo rationem reddere.* Id. in Gorg. Τȣ́των δὲ πέρι εἰ ἀμφισβητεῖς, ἐθέλω ὙΠΟΣΧΕΙ͂Ν ΛΟΓΟΝ, *His de rebus ſi dubitas, volo reddere rationem.* At λόγον ζητεῖν, λαμβάνειν παρά τινος vel ἀπαιτεῖν τινα, eſt, *requirere rationem ab aliquo.* Exempla inuenies aqud Demoſthenem, Philipp. I Τῶν πράξεων παρὰ τȣ̃ ςρατηγȣ̃ τὸν λόγον ζητȣ̃ντες, *Rerum geſtarum ab imperatore rationem exigentes.* Et Philipp. IV Δεῖ τὸν μὲν τῶν χρημάτων λόγον παρὰ τȣ́των λαμβάνειν, τὸν δὲ τῶν ἔργων παρὰ τȣ̃ ςρατηγȣ̃, *Ab his* (ſc. *quaeſtoribus*) *pecuniarum, ab imperatore vero rerum geſtarum rationes exigendae.* Et de Cherſon. Εἰ λόγον ὑμᾶς ἀπαιτήσειαν οἱ Ἕλληνες, *Si a vobis repoſcerent rationes Graeci.*

 39 Ex-

ganti locum dare.

aequum eſt, te alteri viciſſim interrogaturo locum dare[39]. Aliquando denique eſt, *colloqui cum aliquo:* vt, μηδενὶ παρ' ὁδὸν, ὅτι μὴ ἑταίρῳ προσφιλεστάτῳ, λόγον ἔδωκεν, id eſt, *cum nemine prorſus in via, niſi cum amiciſſimo ſocio, collocutus eſt.*

Rem expendere.

III. At λόγον διδόναι cum datiuo caſu pronominis reciproci, eſt *rem diligenter expendere, ratiocinari, et argumento aliquid colligere:* vt, λόγον ἑαυτῷ δοὺς, τῷ τῆς πολυμαθίας ἀξιωματικῷ τὴν φιληδονίαν ἀπέκρουσεν· id eſt, *dignitas eruditionis ab eo diligentius aeſtimata, omnem ei voluptatis cupiditatem excuſſit*[40]. Συμφρονῆσαι idem ſignificare poteſt: de quo infra, Cap. V, Sect. 11, 3.

Λόγον παρέχειν, apprêter à parler.

IV. Λόγον παρέχειν, ſequente vt plurimum ὡς, id eſt, *occaſionem loquendi, aut ea dicendi praebere, quae ſequentibus verbis ſignificantur:* vt, λόγον παρεῖχεν, ὡς ἀποδειλιακῶς, καὶ καταπεπληγμένος τὸν κίνδυνον, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἀνεβάλλετο· *dictitandi occaſionem praebuit, ſe periculi metu ac formidine, diem ex die trahere.*

Tullius ad Varronem ſcribens, prope verbatim *ſermonem dare* dixit: gallice, *apprêter à parler. Dabimus,* inquit ille, *ſermonem iis, qui neſciunt, nobis in quocumque loco ſimus eundem cultum, eundem victum eſſe:* λόγον παρέξομεν τοῖς ἡμᾶς οὐκ εἰδόσιν, ὡς τὴν αὐτὴν, ὅπερ ἂν εἴημεν, τήν τε περιβολὴν, καὶ τὴν δίαιταν φυλάσσοντες διατελοῦμεν.

Λόγοι, genus orationis.

V. Λόγοι in plurali fere ſignificant *genus aliquod orationis.* Nam ποιοὺς τινὰς λόγους λέγειν, id eſt, *certo quodam orationis genere vti,* Demoſthenes paſſim in Oratione pro Corona[41]: vt τίνες οὖν ἦσαν οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες; *quaenam ergo tum huius hominis erat oratio?* verbatim, *quinam ergo erant ab eo ſermones tunc dicti?* vbi notandum

39 Exemplum habet Demoſth. Olynth. II, pag. 9. lin. 44 Similis farinae eſt, διδόναι ἔλεγχον, *Arguendi locum dare;* apud Plat. Gorg. pag. 474, lin. 11 Ὅρα οὖν, εἰ ἐθελήσεις ἐν τῷ μέρει ΔΙΔΟΝΑΙ ἜΛΕΓΧΟΝ, *Vide igitur, an velis viciſſim arguendi partes tribuere.*

48 Ita Plut. de Orac. Def. pag. 419 Τοῦτ' ἀκούσαντας ὁ Ἐπιθέρσης ἔφη πάντας ἐκπλαγῆναι, καὶ ΔΙΔΟΝΤΑΣ ἙΑΥΤΟΙΣ ΛΟΓΟΝ, εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἴη τὸ προστεταγμένον, εἴτε μὴ πολυπραγμονεῖν, *His auditis, aiebat Epitherſes, exhorruiſſe omnes, et inter ſe rem diligenter perpendiſſe, vtrum exſequenda eſſent mandata, an nihil curioſe perquirere melius eſſet.*

41 Pag. mihi 317.

42 Contra

tandum, optime hoc nomen cum verbis ἐρεῖν, et λέγειν coniungi ſolitum eſſe.

Alias λόγοι eodem ſenſu, quo *verba* Latinis. Demoſthenes paſſim, λόγοι ταῦτα καὶ σκῆψις, vel πρόφασις· *verba iſta ſunt, vanique praetextus.* *Λόγοι, verba.*

VI. Εἰς λόγους ἐλθεῖν, vel ἰέναι, vel καταστῆναι, vel συνελθεῖν, vel συνιέναι, vel ἀφικέσθαι· *in mutuum colloquium venire:* vt, ἐν μεθορίῳ τῶν ἑκατέρωθεν δυναστειῶν κατέστησαν ἐς λόγους, id eſt, *ad vtriuſque regni confinia, in mutuum de rerum ſumma colloquium venerunt.* Herodot. lib. II Τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐμοὶ ἀπικομένων (Ionice pro ἀφικομένων) ἐς λόγους, οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι, *Ex Graecis, qui mecum ea de re locuti ſunt, nemo ſe noſſe profeſſus eſt.* Eodem pertinet, quod dicebatur, ἐν λόγῳ εἶναι, id eſt, *in mutuo verſari colloquio;* idque cum dandi caſu perſonam ſignificante. Gallice, *être en propos avec quelqu'un*, quemadmodum εἰσιέναι εἰς τοὺς λόγους, *entrer en propos.* *Εἰς λόγους ἐλθεῖν, in colloquium venire. Ἐν λόγῳ εἶναι, être en propos.*

VII. At vero ἐν λόγοις εἶναι, verbatim *in ſermonibus eſſe:* id eſt, *hominum ore famaque celebrari*: quo ſenſu fere additur, πολύς, vt, πολύς ἐστιν ἐν τοῖς τῶν ἐνδοξοτάτων λόγοις, id eſt, *hominum clariſſimorum fama maiorem in modum celebratur;* vel, vt Latini Graeco propius, *in clariſſimorum hominum ore multus eſt*[42]. *Ἐν λόγοις εἶναι, in hominum ore verſari.*

VIII. Iam λόγος per ſe ſumtum, ſignificat idem quod λόγος ἐστί, vel λόγος κατέχει, *fama eſt;* quo ſenſu praemittunt aliquando particulam ὡς, tuncque ſignificat, *vt fama eſt, vt ferunt.* *Λόγος ἐστί, fama eſt.*

IX. At λόγος cum pronomine, *opinionem* ſignificat, *vt,* κατ' ἐμοῦ γε λόγον, id eſt, *quemadmodum ſentio, vt mea fert ſententia*[43]. *κατ' ἐμοῦ λόγον, vt ſentio.*

X. Λόγος

42 Contra aliquis dicitur οὐκ εἶναι ἐν λόγῳ, cuius nulla habetur ratio, et qui nullius pretii eſt. Sic in oraculo, quod citat Suidas de Aeginetis:

Ὑμεῖς δ' Αἰγιεῖες οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ΕΝ ΛΟΓΩι, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

Vos autem, Aeginetae, neque tertii neque quarti, neque duodecimi, neque in ſermone, neque in numero.

43 Sic ὡς σὸς λόγος, apud Plat. in Gorg. pag. 477.

Λόγος πεζὸς, vulgaris oratio.

X. Λόγος πεζὸς, Stephano quidem eſt *oratio ſoluta:* ſed longe meo iudicio melius, *oratio vulgaris*[44], eique oppoſita. quam λόγον ἱπποβάμονα ante nominauimus: nam καταλογάδην εἰπεῖν eſt proprie *ſoluta oratione vti*; quemadmodum ἔμμετρος λόγος, *ſtricta oratio* dicebatur. Hinc *ſermo pedeſtris*, Horatio, λόγος πεζὸς, id eſt, *humilis.* Sic enim in Arte Poetica, vſ. 93.

Interdum tamen et vocem Comoedia tollit,
Et Tragicus plerumque dolet ſermone pedeſtri.

An ſoluta oratione Tragicus vtitur? Significat vtique, praeter morem accidere nonnunquam, vti et Comoedia grauiori, et Tragoedia humiliori dicendi genere vtatur[45].

XI. Quod

44 Non tamen omnino improbanda eſt Stephani explicatio. Nam ſoluta oratio ſic vocari poteſt, quatenus ſtilus eſt humilior. Certe πεζῇ λέγειν καὶ μετὰ μέτρων opponit Plato. Verba ſunt in Sophiſta, pag. 237 Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας ἡμῖν τοῦτο ἀπεμαρτύρετο ΠΕΖΗ͂Ι τε ΛΕ'ΓΩΝ καὶ ΜΕΤΑ' ΜΕ'ΤΡΩΝ, *Magnus ille Parmenides nobis hoc teſtatus eſt, ſoluta et ſtricta oratione.* Adſtrictam magis oppoſitionem habet Strabo lib. I, pag. 18 Ἆρα γὰρ οὐδ᾽ ὁ λόγος ἐστὶ γενικὸς, οὗ εἴδη ὁ ἜΜΜΕΤΡΟΣ καὶ ὁ ΠΕΖΟ'Σ; *Nonne oratio eſt genus, cuius ſpecies ſunt, oratio ligata et ſoluta?* Imo nomen λόγος ſimpliciter, non adlecto πεζὸς, opponitur carmini a Platone in Gorg. pag. 502 Φέρε δὴ, εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέλος, καὶ τὸν ῥυθμὸν, καὶ τὸ μέτρον, ἄλλο τι ἢ ΛΟ'ΓΟΙ γίγνονται τὸ λειπόμενον; *Age iam, ſi quis ex vniuerſa poeſi detrahat et modulationem, et numeros, et metrum, ecquid aliud praeter ſermonem pedeſtrem ſupererit?* [Cf. Lucian. de Conſcribenda Hiſt. vbi Hiſtoria, ob fictionem et adulationem, vocatur πεζή τις ποιητική, cum careat metro caeterisque virtutibus carminis. *Z*]. Aequiorem ſibi habuiſſet Vigerum Stephanus, ſi in Horatii verba incidiſſet, lib. II, od. 12, vbi Maecenatem alloquitur:

— Tuque PEDESTRIBVS
Dices Hiſtoriis praelia Caeſaris
Maecenas melius. —

An humili dicendi genere Maecenatem vſurum eſſe, auſus fuiſſet dicere Flaccus? Verum *pedeſtrem Muſam* pro *humili* dicit idem lib. II, Sat. 6, vſ. 17.

Quid prius illuſtrem ſatyris,
MVSAQVE PEDESTRI?

Nec λόγος πεζὸς ex Stephani ſententia eſt *ſoluta oratio*, ſed *pedeſtris*: addit tantum: *Quae et ſoluta oratio, item proſa oratio ſecundum quoſdam.* Dignus eſt, qui legatur in v. Πεζὸς λόγος, vbi etiam Horatii verba, modo ab Auctore et me citata, ad partes vocat.

45 Tria hic addam:

I. Ἐν λόγῳ cum quibuſdam Genitiuis ſignificat Latine *Titulo*, Belgice Onder den naam. Sic apud Herod. Erat. cap. 23 Τοὺς μὲν δὴ πλεῦνας (pro πλέονας) τῶν Ζαγκλαίων αὐτὸς ἘΝ ἈΝΔΡΑΠΟ'ΔΩΝ ΛΟ'ΓΩι εἶχε δήσας, *Et quidem pleroſque*

XI. Quod Latini dicunt, *mentis compotem eſſe*, hoc Graeci ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, vel ὑπάρχειν, quaſi *in ratiocinationibus eſſe*. Ita enim Baſilius, Οὐκ ἄν ποτε ἐπὶ λογισμῶν ὑπάρχων, τοιϛτό τι ποιήσαιμι, id eſt, *Neque enim vnquam id agerem, ſi mentis compos eſſem.*

Ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, *mentis compotem eſſe.*

SECTIO VII.

De nominibus μέρος, μοῖρα, μηδὲις, μηχανὴ, μικρὸν καὶ μέγα, νεανικός.

REGVLA I.

De nomine *μέρος*, id eſt, *pars*, nota quae ſequuntur. Primo, quae a Latinis *ſingularia* dicuntur, ea Graecis, τὰ ἐν μέρει, vel τὰ ἐπὶ μέρϛς, vel τὰ κατὰ μέρος dici ſolent: verbatim, *quae in parte;* idemque omnino ſunt, quod τὰ καθ᾽ ἕκαϛον.

Τὰ ἐν μέρει, *ſingularia.*

II. Secundo, ἐν μέρει, vel κατὰ μέρος [46], aliquando ſignificat, non tantum *ſigillatim*, ſed etiam *viciſſim:* vt, ἐν τῷ

Ἐν μέρει, *viciſſim.*

roſque Zanclaeorum ipſe captiuorum titulo conſtrictos habebat.

II. Ἑνὶ λόγῳ, *Vt verbo dicam*, apud Plat. Gorg. p. 524, lin. 31. [et in Phaed. cap. 45 quae formula idem ſignificat, quod ὡς ἔπος εἰπεῖν, de qua infra dicetur. Z.]

III. Quod Latini efferunt per *Magnus mihi dicendi campus patet*, id Graeci Ἱκανός μοι λόγος, apud Plat. Gorg. pag. 512, lin. 23. Cum Latino magis conuenit illud Lucian. Dem. Encom. pag. 894 Καὶ τϛτὶ μὲν, ἔφη, σοὶ τὸ χωρίον τϛ λόγϛ, *Et hic quidem, inquit, tibi dicendi campus.*

Conſtruitur hoc ſenſu cum infinitiuo. Ita Graeci dicunt, Ταῦτα λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν, *Haec longum eſſet narrare.* Simili modo dicitur ἄλλος λόγος, pro, *Alius erit dicendi locus.* Ita Plato: Ἀλλ᾽ εἰ μὲν θαῤῥαλέως ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον, ἢ μὴ, ἌΛΛΟΣ ΛΌΓΟΣ, *Sed ad mortem obeundam conſtanti ſim animo, nec ne, alius eſt dicendi locus.* Et Athenaeus, lib. Deipnoſoph. XIII, p. 587 Ὅτι δὲ θαλλῷ χαίρϛσιν αἱ αἶγες, διόπερ ϛδ᾽ εἰς ἀκρόπολιν ἄνεισι τὸ ζῶον, ϛδ᾽ ὅλως Ἀθηνᾷ θύεται, ἌΛΛΟΣ ἔϛαι ΛΌΓΟΣ, *Thallum capras in deliciis habere, ideoque in Acropolin nec adſcendere, nec omnino Mineruae immolari, hac de re alias agemus.*

46 Quando Auctor hanc regulam nulla auctoritate munit, eam confirmabimus exemplis, probantes alterum ex Platone, ex Thucydide alterum. Prior locus eſt in Gorg. pag. 462 in initio: ἘΝ τῷ ΜΈΡΕΙ ἐρωτῶν τε καὶ ἐρωτώμενος, *Per vices rogans et rogatus.* Vide an hoc Horatii admodum

τῷ μέρει τὰ καθήκοντα ποιεῖσθαι, *viciſſim munus ſuum obire*: ἐν μέρει πάντα διεξελθεῖν, *omnia ſigillatim percenſere*. Gallice, *à part.*

Μέρος, *locus.* III. Tertio, μέρος eodem interdum ſenſu accipitur, quo *pars* apud Latinos, id eſt, pro loco: vt apud Tullium Philipp. 11 *Mors in beneficii parte numeratur*, Graece, Ὁ θάνατος ἐν εὐεργεσίας μέρει τίθεται. Demoſthenes Olynth. II Παρεωρᾶσθαι, καὶ ἐν ὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιῦτον, *Qui talis ſit, eum negligi, nulloque in numero haberi* [47]. Sic, μέρος ἂν μοι τῦτο γένοιτο τῆς εὐσεβείας, *id ego pietatis loco ducam.* Ita fere Virg. Aeneid. VII

Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe Tyranni.

Πολὺ μέρος, *pars magna.* IV. Quarto, μέρος ἐςὶ, vel γίνεται, aliquando idem eſt, quod apud Latinos, *vnus e numero*, vt Virg. Aeneid. II

Et quorum pars magna fui.

Graeci: ὧν δὴ καὶ πλεῖσον μέρος γέγονα [48].

V. Aliquando

modum ſit diſſimile Epod. II, 39

Quod ſi pudica mulier IN PARTEM iuuet

Domum atque dulces liberos.

Poſterior ex Thucyd. lib. III, cap. 49 Οἱ μὲν ὕπνον ᾑρῦντο ΚΑΤᾺ ΜΈΡΟΣ, οἱ δὲ ἤλαυνον, *Per vices alii ſomnum capiebant, alii remigabant.* Alias κατὰ μέρος dicuntur fieri res, quae non vniverſae ſimul, ſed per partes et diuerſis temporibus confiunt: Belg. by ſtukken en brokken. Vt cum v. c. dlcimus: *Idololatriam per partes in Eccleſiam irrepſiſſe*: Gr. Τὴν εἰδωλολατρείαν ΚΑΤᾺ ΜΈΡΟΣ εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρεισδῦναι.* Huc refer illud Plutarchi Caeſare pag. 715 Μυριάσι παραταξάμενος ΚΑΤᾺ ΜΈΡΟΣ τριακοσίαις, *Collatis ſignis diuerſis temporibus cum tricies centenis millibus.* At ἀπὸ μέρυς redditur *partim, ex aliqua parte, aliquatenus.* vid. Epiſt. ad Rom. Cap. XV, comm. 15 Τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοὶ, ἀπὸ μέρυς, *Audacius aliquatenus vobis ſcripſi fratres.* et comm. 24 Ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρυς ἐμπλησθῶ, *Si praeſentia veſtra prius ex parte fuero expletus.* Dicitur pro eodem et ἐκ μέρυς, ep. poſter. ad Cor. II, 5.

47 Hoc modo cum Praepoſitione ἐν, et ſequenti Genitiuo notat ſtatum vel conditionem alicuius: e. g. apud Iſocr. in Euag. pag. 382 Ἡγυμένυς, ὐχ οἷόντ' εἶναι τὸν τοιῦτον τὴν φύσιν ἘΝ ἸΔΙΏΤΟΥ ΜΈΡΕΙ διαγαγεῖν, *Ducentes, fieri non poſſe, vt is, qui tali natura praeditus erat, priuato habitu vitam degeret.* Huc pertinet ἐν ὐδενὸς μέρει τίθεσθαι, *Nullo in numero habere.* Vide infra, Cap. V, Sect. 11, Reg. 7.

48 Confer Aen. lib. X, vſ. 427

At non caede viri tanta perterrita Lauſus

PARS ingens belli.

Et vſ. 737

PARS belli haud temnenda, viri, iacet altus Orodes.

Ouid. Her. ep. III, vſ. 46

Et fueram patriae PARS ego magna meae.

Ep. VIII,

V. Aliquando etiam *μέρος* cum aliis quibuſdam particu- **Τὸ ἐμόν γε μέρος, pro viribus.**
lis, *facultates cuiuſque ac vires proprias* ſignificat. Ac primum quidem Graeci dicunt, *τὸ ἐμόν γε μέρος*, [*τὸ σὸν μέρος*, *per te*, *quantum in te eſt*, Plat. Crit. Sect. 5 et 11. Huc refero quoque *τὸ γȣ̃ν ἐμὸν*, ſcil. *μέρος*, Aelian. V. H. I, 32. Z.] intellecta praepoſitione *κατὰ*, id eſt, *pro mea virili parte*[49]. Secundo, *τὸ ἐπ᾽ ἐμὲ*, vel *εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος*, *partem*

Ep. VIII, vſ. 46

Hic PARS militiae; dux erat ille ducum.

Lib. IV de Pont. ep. I, in fine:

Sic ego PARS rerum non vltima, Sexte, tuarum.

49 Mira eſt huius Nominis *μέρος*, ſiue expreſſi, ſiue ſubauditi, elegantia, ſi Adiectiuum additur conueniens, non cum Perſona, de qua ſermo eſt, ſed cum Subſtantiuo *μέρος*. Exemplum dabit Plato in Theag. pag. 128, lin. 20 ΤΟ' Γ᾽ 'ΕΜΟ'Ν "ΕΤΟΙΜΟΝ, *ἐὰν ἐκεῖνος ἐθέλῃ*. Verbatim: *Pars mea eſt parata*, i. e. *Quod ad me attinet, ego ſum paratus, ſi ille velit.* Alii dicerent: *Τό γε ἐμὸν, ἕτοιμός εἰμι.*

Poſt *μέρος* operae pretium videtur varios et elegantes admodum vſus Nominis *μέσος* addere:

I. Hoc Nomen cum ſuo Articulo in Neutro Genere Graeci adhibent pro *ἐμποδὼν*, et cum verbo Subſtantiuo *εἰμὶ* conſtructum Latine redditur, *Impedit*, *obſtat*, ſequente Particula *ἀλλά*. v. c. Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 287, lin. 24 *Οὐδὲν γὰρ* ῏ΗΝ ΤΟ' ΜΕ'ΣΟΝ, 'ΑΛΛ' *ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι*, *Nihil enim obſtabat, quin ei aut Chalcide exulandum, aut moriendum eſſet.* Vbi obiter obſerua, *ὑπῆρχεν* poni, pro *ἀνάγκη ἦν*. Vide Noſtrum, infra Cap. V, Sect. 12, Reg. 5.

II. Conſtruitur et in ſexto Caſu, praemiſſa Praepoſitione *ἐν*, varia acceptione: primo, Articulo neglecto, et ſequente Genitiuo *τȣ̃* cum Infinitiuo, idem ſignificat. Ita Xenoph. *Κύρ. παιδ.* lib. V, pag. 113 *Τί δ᾽* 'ΕΝ ΜΕ'ΣΩι, *ἔφη*, *ἐςὶ* ΤΟΥ͂ ΣΥΜΜΙ͂ΞΑΙ; *Quid in medio?* i. e. *Quid obſtat, quo minus coniungantur?* [Conf. Doruillius ad Charit. pag. 601. Z.]

III. Deinde, ſubaudito itidem Verbo ſubſtantiuo, et ſequente Coniunctione *καὶ*, redditur per Verbum *Intercedere*. Sic modo citata orat. Aeſchin. pag. 284, lin. 36 *Νὺξ* 'ΕΝ ΜΕ'ΣΩι, ΚΑΙ' *παρῆμεν τῇ ὑςεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν*. Ad verbum: *Nox in medio*, i. e. *Nox interceſſit, et poſtridie conuenimus in concionem.* Et Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. III, cap. 23 *Χρόνος* 'ΕΝ ΜΕ'ΣΩι, **Μέσος.**
ΚΑΙ' *τινος ἐπικεσούσης χρέιας, ἀνακαλȣ̃σι τὸν Ἰωάννην*, *Aliquo poſt tempore, cum aliqua incidiſſet neceſſitas, reuocant Ioannem.* Prope accedit Propertius lib. III, el. 14 init.

Nox MEDIA, ET dominae mihi venit epiſtola noſtrae.

Et Ouidius lib. Met. IV, vſ. 167

Deſierat, MEDIVMque fuit breue TEMPVS, ET orſa eſt

Dicere Leuconoe.

Et lib. III, Faſt. vſ. 809

Vna DIES MEDIA eſt, ET fiunt ſacra Mineruae.

Pro quo, vt ad Graeciſmum propius accedat oratio, dicere licet:

In

Τὸ ἧκον μέρος, idem. *partem ad me venientem*, id eſt, *quantum in me ſitum eſt*, quod etiam dicitur ἧκον, ſubaudito nomine μέρος· vt, τὸ εἰς

In medio vna dies, et fiunt ſacra Mineruae.

Dixit enim Maro lib. Aen. IX, vſ. 395

Nec longum IN MEDIO tempus, cum clamor ad aures Peruenit.

i. e. *Non longum tempus interceſſit*, vt loquitur Cic. or. I, in Cat. cap. 2 init. *Decreuit quondam ſenatus, vt L. Opimius COS. videret, ne quid reſp. detrimenti caperet: NOX NVLLA INTERCESSIT, interfectus eſt propter quaſdam ſeditionum ſuſpiciones C. Gracchus.*

Eodem ferme modo apud Photium in Excerptis Herodiani: Οὐ πολὺ ΤΟ' 'ΕΝ ΜΕ'ΣΩι, ΚΑΓ οἱ ςρατιῶται ςασιάσαντες ἐξάγȣσι τῶν βασιλείων Βαλβῖνον καὶ Μάξιμον, *Non longo adeo temporis interuallo tumultuantes milites palatio educunt Balbinum et Maximum.* Quod etiam efferri poteſt, Μετὰ ȣ̓ πολὺν τὸν χρόνον μέσον. Vid. Ariſtid. pro Quatuoru. pag. 500.

IV. At, non ſequente Coniunctione καὶ, τὸ ἐν μέσῳ ſubſtantiue pro τὸ διαφέρον ponitur. v. c. *Magna eſt differentia*, Πολὺ τὸ ἐν μέσῳ. Ibid. pag. 478 et 502. Affinis huic vſus eſt metaphoricus, deductus a certamine curſus, in quo qui vincit, aduerſarium aliquo interuallo poſt ſe relinquere dicitur: ita in aliis quibuſlibet, puta forma vel virtute dicitur aliquis alium ȣ̓ μικρῷ τῷ μέσῳ ſuperare. Exemplum habet Heliod. lib. VII Aethiop. cap. 10 Οὐ γὰρ ΜΙΚΡΩ͂Ι ΤΩ͂Ι ΜΕ'ΣΩι τὰς ἄλλας τῷ κάλλει κατήςραπτεν, *Non enim exiguo interuallo pulcritudine praeſtantior reliquos tanquam fulgore obruebat.*

V. Alias ἐν μέσῳ ſine Articulo redditur *Publice* [reddi interdum debet, *palam*. Vid. Doruillius ad Charit. pag. 547, vbi etiam exempla reperiuntur, in quibus Articulus eſt additus. *Z.*] Ariſtid. pro Quatuoru. pag. 495 Σὺ δὲ τῶν Ἑλλήνων κωμῳδεῖς τὰ ἀγάλματ' 'ΕΝ ΜΕ'ΣΩι, *Tu vero eos, qui Graecorum ſunt ornamenta, viros publico ſcripto laedis.* Conf. Plutarch. in Caeſ. pag. 721 Πολλοὶ δὲ ἦσαν, οἱ καὶ λέγειν 'ΕΝ ΜΕ'ΣΩι τολμῶντες, *Et multi erant, qui publice etiam dictitare ſuſtinerent.* Sic οἱ λόγοι 'ΕΝ ΜΕ'ΣΩι κείμενοι, ſunt *ſcripta in lucem publice edita.* H.

Saepe ἐν μέσῳ εἶναι dicuntur ea, *quae adſunt, in promtu ſunt, quibus vti pro arbitrio poſſis.* Sic Theocrit. Idyll. XXI, 17 Οὐδεὶς ἐν μέσσῳ γείτων, *Non adeſt vicinus.* Sic apud Terent. Adelph. III, 4, 7 occurrit, *Mater virginis in medio eſt*, h. e. adeſt, quae poteſt igitur conſuli, vt res inde eliciatur etc. Sic οἱ καρποὶ ἐν τῷ μέσῳ Xen. Oec. V, 7 ſunt *fructus, qui facile rapi poſſunt:* et Xen. Exped. III, 1, 21 eſt ἐν μέσῳ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἆθλα. Conf. Bergler. ad Alciphr. III, 3, pag. 235. *Z.*

VI. Idem Adiectiuum cum ſuo ſubſtantiuo conueniens conſtruitur cum duobus Genitiuis, qui, mediante Coniunctione καὶ, duos temporis, loci vel conditionis terminos notant, inter quos quid eſſe vel accidiſſe dicitur; tuncque commode per μεταξὺ explicatur. Ariſtid. pro Quatuoru. pag. 474 ΤΗ͂Σ δὲ ἐν Κορίνθῳ μάχης ΚΑΙ'

ΤΗ͂Σ

εἰς αὐτὸν ἧκον, *quantum in ſe fuit.* Tertio, dicunt etiam ὅσον ἔμοιγε μέρος ἐπιβάλλει, eodem plane ſenſu: vel breuius, Μέρος ἐπιβάλλον, idem.

ΤΗ͂Σ ἐν Λεχαίῳ ΜΕ'ΣΟΣ ἄρχων Εὐβουλίδης, *Eubulides imperauit inter pugnam Corinthiacam, eamque. quae in Lechaeo commiſſa eſt.* Sic Ἐν γράμμασι τὰ ἡμίφωνα ΜΕ'ΣΑ ΤΩ͂Ν 'ΑΦΩ'ΝΩΝ, ἐϛὶ καὶ ΤΩ͂Ν ΦΩΝΗΕ'ΝΤΩΝ, *In literis ſemiuocales mediae ſunt inter mutas et vocales.* Nec abludit illud Naſonis, lib. Met. X, vſ. 174

Iamque fere MEDIVS Titan
VENIENTIS ET ACTAE
NOCTIS erat, ſpatioque pari
diſtabat vtrimque.

Simile quid habet idem, lib. eod. vſ. 233

— Si quid MEDIVM MOR-
TISQVE FVGAEQVE.

Graece

— Εἴ τι μέσον θανάτου τε φυ-
γῆς τε.

Nec abludit Flacci de Baccho lib. II, od. 19

— Sed idem
PACIS erat MEDIVSque
BELLI.

VII. Contrarius Latinorum conſuetudini vſus eſt, quo Adiectiuum *μέσος* relatum ad praecedens ſubſtantiuum, poſt ſe regit generandi Caſum eius rei, in cuius medio verſatur. Ita in Euang. Matth. XIV, 24 Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη ΜΕ'ΣΟΝ ΤΗ͂Σ ΘΑΛΑ'ΣΣΗΣ ἦν, *Nauis autem iam erat in medio mari.* Ad verbum: *erat media maris.* Gregor. Naz. Carm. de ſe ipſo, vſ. 52 Ὡς ΝΑΥ͂Ν ΜΕ'ΣΗΝ ΚΛΥΔΩ͂ΝΟΣ, *Vt nauim mediis in fluctibus.* Non tamen omnino alienum illud Virgilianum:

Vrbis vbi captae caſum con-
vulſaque vidit
Limina tectorum, et MEDIVM
in penetralibus HOSTEM.

Confer lib. X, vſ. 56, 379, et lib. XII, vſ. 564.

VIII. Latinorum quoque conſuetudini aduerſatur, cum regit Genitiuum eius rei, quae contra Genitiuum regere debuiſſet. e. g. *Erat tempus mediae aeſtatis*, Ἦν τῆς ὥρης μέσον θέρος, apud Herodot. Vran. cap. 12.

IX. Deinde, *διὰ μέσου*, pro *ἐν τῷ μέσῳ*, vtitur Scholiaſtes Thucydidis, quoties aliqua verba *in Parentheſi poſita* ſignificat. Ita enim ille ad lib. III, cap. 20 in initio ad haec verba: Οἱ Πλαταιῆς (ἔτι γὰρ ἐπολιορκοῦντο ἐπὶ τῶν Πελοποννησίων καὶ τῶν Βοιωτῶν) ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο, ait: Οἱ Πλαταιῆς. τὸ ἑξῆς οὕτως· Οἱ Πλαταιῆς ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ. τὰ γὰρ ἄλλα ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΥ. ſupple, ἐϛίν. *Nam caetera in medio*, i. e. *in Parentheſi poſita ſunt.* At ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ, *Interea temporis*, apud Herodot. Vran. cap. 27.

X. Eidem Thucydidi *μέσος δικαϛής*, non tam eſt *iudex medius*, qui neutri parti fauet, quam *arbiter*, cuius opera in dirimenda controuerſia adhibetur. Vid. lib. IV, cap. 83. Quo refer illud Ouidii lib. V Met. vſ. 564

At MEDIVS FRATRIS-
que ſui, moeſtaeque SORO-
RIS
Iupiter ex aequo voluentem di-
vidit annum.

Eidem Thucydidi *μέσος πολίτης*, *ciuis eſt mediae conditionis* inter *πένητα* et *πλούσιον*. Diuerſa acceptione *μέσος* dicitur *mediae aetatis homo*, vt in illo, vt fertur, Heſiodi:

Εργα

vius, *τό μοι ἐπιβάλλον*, ſub. *μέρος*. Vide infra de nomine ὅσος, Sect. 9, Reg. 6 etc. Cap. V de verbo, Sect. 8, Reg. 1 [50].

Μοῖρα, locus. *Θεία μοῖρα, diuinum beneficium.*

VI. Subſtantiuum *ἡ μοῖρα* ſaepe idem eſt, quod *μέρος*, praeſertim ea ſignificatione, qua *locum* ſignificat. Dicunt enim, *ἐν ἐξαιρέτε εὐτυχύματος μοίρᾳ τιθέναι*, *ſummae felicitatis loco ducere:* tametſi vulgo *fatum* ſignificet: quod enim Latini, *diuino quodam fato*, hoc Graeci, *θείᾳ τινὶ μοίρᾳ* [51].

VII. Μηδεὶς,

Ἔργα νεῶν, βελαὶ δὲ ΜΕΣΩΝ, εὐχαὶ δὲ γερόντων. *Opera ſint iuuenum, sonſilia perfectorum virorum, preces ſenum.*

XI. Agmen claudat *μέσον λαμβάνειν*, proprie, *medium capere*, ſed aliquando ſcite admodum, *Intercipere*, q. d. *Aliquid, dum medium eſt inter eum, qui mittit et accepturus eſt, capere.* Plut. *παραλλ.* Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. pag. 305 et 307. Vbi, Πορσίνας — *ἐπολέμησε* Ῥωμαίοις καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων Φερομένην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις ΜΕΣΗΝ ΛΑΒΩΝ, *λιμῷ τὲς προειρημένες ἔτρυχε*, *Porſena bellum contra Romanos geſſit, interceptoque, qui ad eos portabatur, commeatu, fame illos vexauit.*

50 Locus poſterior fruſtra citatus.

51 Qui ſunt *in ſumma aeſtimatione*, Graece dicuntur *εἶναι ἐν μεγάλῃ μοίρᾳ*. Vid. Plat. in Critone pag. 51, lin. 10. Quin etiam qua ſancti poſt hanc vitam fruuntur, beatiſſima ſors hoc nomine inſignitur, apud eundem in Cratylo, pag. 398, lin. 20 Ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ μεγάλην ΜΟΙ͂ΡΑΝ καὶ τιμὴν ἔχει, *Poſtquam aliquis probus vita functus fuerit, is beatiſſima ſorte et honore fruitur.*

Per *μοῖραν* Graeci etiam intellexerunt, quidquid *aequum*, *iuſtum*, *rectum*, *concinnum*, *elegans* etiam, et *honorificum* eſt. Dicunt enim Poetae *πράττειν* vel *εἰπεῖν τι κατὰ μοῖραν*, *Vt aequum eſt facere. Eleganter dicere.* Ita Hom. Od. I

Ἐπεὶ ἐ ΚΑΤΑ' ΜΟΙ͂ΡΑΝ ἔρεξας.

Quoniam praeter ius aequum egiſti. Sic alibi apud eundem in Odyſſ.

Ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ ΚΑΤΑ' ΜΟΙ͂ΡΑΝ ἔειπεν.

Iubebant dimitti hoſpitem, quoniam recte dixerat. ſiue, *Honeſta eius erat oratio:* Et lib. Θ

Αἴκεν δή μοι ταῦτα ΚΑΤΑ' ΜΟΙ͂ΡΑΝ καταλέξῃς.

Siquidem haec eleganti ordine recenſuris. Vbi *κατὰ μοῖραν* idem eſt, quod paulo ante dixerat *κατὰ κόσμον*. Similiter lib. M, vſ. 35. H.

Oeconomia nominis *μοῖρα* ſic fere tenenda eſt. a) Eſt *ſors*, ſeu, *quicquid conſilio diuino eſt tributum et ſtabilitum.* V. c. Odyſſ. *τ'*, 592 Ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν. Aeſch. Dial. I extr. Οὕτως ἔοικεν ἔτε διδακτὸν εἶναι, ἔτε Φύσει ἀρετή, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ παραγίγνεται κτωμένοις, Xen. Mem. II, 3, 18 Τὼ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν. Odyſſ. *ύ*, 171 Οὐδ' αἰδῶς μοῖραν ἔχεσιν, h. e. *Nec pudor ipſis obtigit*, ſ. *pudorem natura ſortiti ſunt nullum.* b) Quia, quod illi ſorti, conſilio diuino, ſeu, vti Euſtathius ait, *τῇ καθ' εἱρμὸν βίε διανεμέσῃ*,

Μηδεὶς, μηδέ.

VII. Μηδεὶς, cum μήτε vel μηδὲ repetito, efferri Attice ſolet in eius tantum ſubſtantiui genere, quo cum proxime coniungitur, licet alterius generis alia ſubſtantiua ſequantur. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Δέησομαι πάντων ὑμῶν, inquit, μηδεμίαν μήτε χάριν, μήτε ἄνδρα ποιεῖσθαι περὶ πλείονος, ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὅρκον, id eſt, *Vos omnes obſecrabo, nullam vt gratiam, hominemque nullum, pluris, quam aequitatem ac iusiurandum, faciatis:* vbi μηδεμίαν reſpondet nominibus χάριν, et ἄνδρα.

Μηχανὴ, modus, ratio.

VIII. Μηχανὴ, aliquando per ſeſe ponitur, aliquando cum interrogatiuo τίς; μηδεμία μηχανὴ ſignificat, *fieri non poteſt*, vel *cauſae nihil eſt;* v. g. quod Latinus diceret, *nunquam efficies, vt hoc in argumento acquieſcam:* Graecus ita redderet, μηδεμία μηχανὴ, τό μ' ἐπὶ τῷδε ἀτρεμεῖν ἐνθυμήματι [Plat. Sympoſ. cap. 6 Εἴ ἔν μηχανή τις γένοιτο, ὥστε πόλιν γενέσθαι ἐραστῶν etc., *Quare ſi fieri vllo modo poſſet, vt ciuitas aliqua conſtaret amatoribus* etc. Conf. Plat. Apol. cap. 15, et Phaed. cap. 36. Z.[52]]

IX. At cum interrogatiuo τίς aliquando negatio coniungitur, ſignificatque, *quomodo fieri poſſet?* vel *quid cauſae eſſe queat?* v. c. Τὸν ὑπὸ ῥᾳθυμίας κατατηκόμενον, τίς ἂν

διανεμέσθαι, conuenit, bonum, rectum, honeſtumque eſt: illud κατὰ μοῖραν Homericum, et ἐν μοίρᾳ Odyſſ. χ΄, 54 ſignificat *recte, ordine, decore.* c) *Statio vitae et conditio, quam quis ſortitus eſt.* Vid. antea Hoogeueni exempla et Vigeri. d) Ipſae *Parcae*, ſeu praeſides fatorum humanorum, hoc nomine appellantur: vt Iliad. ω΄, 49 Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν. Z.

52 Hinc ἀμηχανία, *conſilii inopia*, et ἀμηχανέω, *nulla ratione poſſum*, quod verbum cum infinitiuo conſtruitur apud Aelian. V. H. lib. I, cap. 3 Ὁ δὲ ἈΜΗΧΑΝΕΙ ΚΑΤΑΠΙΕΙΝ αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ, *Ille vero eam* [ranam] *vna cum calamo deglutire nullo modo poteſt.* Vbi obiter notare liceat verbum καταπιεῖν ſiue καταπίνειν a ſimplicis *bibendi* ſignificatione degenerans; vix enim vsquam inuenies extra *abſorbendi, deglutiendi*, vel *deuorandi* notionem. Sic de Saturno filios deuorante Apollodorus lib. I Biblioth. et eod. lib. non ſemel. 1 Pet. V. 8 Ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ ζητῶν τίνα ΚΑΤΑΠΙΗι, *Aduerſarius veſter diabolus, vt rugiens leo, obambulat, quaerens, quem deuoret.* Conferenda loca Matth. XXIII, 24, 1 Cor. XV, 54, 2 Cor. II, 7, et V, 4, Hebr. XI, 29. Huius verbi vſus ratio eſt, quod, cum citius per gulam demittatur liquor quam ſolidus cibus, qui auide vorat, ſolidum cibum inſtar liquoris abſorbet, et per fauces agit, adeoque cibum non tam comedere, quam combibere videtur.

ἂν μηχανὴ πολυμαθέστατόν ποτε γίνεσθαι; *Qui fieri poſſit, vt qui veterno contabeſcit, doctiſſimus vnquam euadat?* quod exemplum Graeca negatione caret.

Contra negatio adhibetur, in exemplo ſequente, τὸν πάντα κινοῦντα λίθον, τίς μηχανὴ οὐδ' ὁτιοῦν αὐτὸν προχωρεῖν, *Qui lapidem omnem moueat, qui fieri poteſt, vt nihil omnino promoueat?* quo ſenſu duae negationes ſaepe iunguntur, vt μὴ οὐχί [53].

Μικρὸν καὶ μέγα. X. Μικρὸν et μέγα, vel μεῖζον, *paruum* et *magnum*, vel *maius*, eleganter ſaepe coniunguntur, tam affirmando quam negando: et affirmando quidem reddi poſſunt, *fanda et infanda.* Sic apud Demoſth. in Midiana, Ἐπηρεάζων ἐμοὶ συνεχῶς, καὶ μικρὰ, καὶ μείζω· verbatim, *Probra in me aſſidue coniiciens, parua et maiora*, id eſt, *horrenda et infanda.* Negando ſignificant, *nihil penitus in argumento propoſito eſſe illius rei, quae negatur:* v. c. οὐδὲν ὄφελός ἐστι μήτε μικρὸν, μήτε μέγα, *nihil prorſus vtilitatis eſt.* Galli Graecos ſecuti: *il n'y a aucun profit, ni petit, ni grand* [54].

Μεῖζον, ἔλαττον. Idem Demoſthenes pro Cor. μεῖζον et ἔλαττον coniungit, id eſt, *maius et minus:* Οὐδ' ἔστιν, οὔτε μεῖζον, οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν, Αἰσχίνη, περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει, *Nec vllum eſt maius, minusue decretum* (id eſt, *nullum penitus*) *de reipublicae commodis.*

XI. Μικροῦ,

53 Ita Plato in Phaedone, ΤΙ'Σ ΜΗΧΑΝΗ' ΜΗ' ΟΥ'ΧΙ' πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; *Quomodo fieri poteſt, vt non omnia morte abſumantur?*

54 Ita Plato in Philebo pag. 32 in fine: Ἆρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη, πᾶν ἐν τῷ τότε χρόνῳ ζῶον μήτε τι λυπεῖσθαι, μήτε ἥδεσθαι, ΜΗ'ΤΕ ΜΕ'ΓΑ, ΜΗ'ΤΕ ΣΜΙΚΡΟ'Ν; *Nonne omnino neceſſe eſt, omne animal in tali occaſione nulla prorſus ratione contriſtari aut laetari?* Et interiectis paucis: Μηδὲν δεῖν ΜΗ'ΤΕ ΜΕ'ΓΑ, ΜΗ'ΤΕ ΣΜΙΚΡΟ'Ν χαίρειν τῷ τὸν τοῦ νοεῖν καὶ φρονεῖν βίον ἑλομένῳ, *Eam, qui prudentem ſapientemque vitam elegerit, nulla prorſus laetitia affici oportere.* Similiter in Apol. Socr. pag. 19 Ὧν ἐγὼ οὐδὲν, οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω, *Quorum ego nulla prorſus cognitione valeo.* Οἱ ὁ Num. XXII, 18 Ἐὰν δῷ μοι Βαλὰκ πλήρη τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀργυρίου καὶ χρυσίου, οὐ δυνήσομαι παραβῆναι τὸ ῥῆμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ, ποιῆσαι αὐτὸ ΜΙΚΡΟ'Ν ἢ ΜΕ'ΓΑ, *Si dederit mihi Balac ſuam domum argento et auro plenam, non poſſem transgredi verbum Domini Dei, vt illud faciam* (ſcil. quod Balac petit) *ſiue magnum eſt, ſiue paruum.* Quam locutionem ſatis vſitatam multis exemplis confirmant Steph. Bergler. ad Alciphr. II, Ep. 4, pag. 260, et Io. Conr. Schwartz in Anim. ad Io. Olear. de Stil. N. T.

55 Alterius

XI. Μικροῦ, interdum abſolute ponitur, pro *μικροῦ δεῖν*, id eſt, *parum abeſt:* et *ὀλίγου*, pro *ὀλίγου δεῖν*. Plutarch. Pomp. *Ὥστε ἅπαξ μικροῦ συντριβῆναι, καὶ τὴν στρατιὰν ἀποβαλεῖν*, *Vt ſemel parum abfuerit, quin et ipſe contereretur, et excercitum amitteret* [55]. Μικροῦ δεῖν.

XII. Μέγας et *πολὺς*, eleganter et Attice, cum verbis quibusdam aduerbiorum loco vſurpari ſolent: v. c. *μέγας αὔξεσθαι*, apud Demoſthen. in II Olynth. quaſi *μεγάλως αἴρεσθαι*, vel *αὔξεσθαι*, id eſt, *maiorem in modum efferri, vel augeri*. Sic, *πολὺς ῥέων ποταμὸς*, verbatim *multus fluere fluuius* dicitur, id eſt, *vehementer*. Exempla paſſim. Demoſth. pro Corona, Ἐγὼ *μὲν τῷ* Πύθωνι *θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ᾽ ὑμῶν, οὐκ εἶξα*, *Equidem Pythoni, cum audacius ac vehementius in vos inueheretur, non ceſſi.* Philo de Legat. ad Caium, vbi de inuidia loquitur, *πολὺς* iungit cum *ἄγαν*, id eſt, *vehementer*, et *πνέω*, *ſpiro:* Ἰοβόλου, inquit, *τρόπον ἑρπετοῦ φωλεύει, βραχέσιν εἰσερπύσας χωρίοις, ἀνδρὶ ἑνὶ ἢ οἴκῳ ἑνὶ, ἢ εἴποτε πολὺς ἄγαν πνέοι, πόλει μιᾷ*, id eſt, *Venenati ſerpentis more latitat, anguſtis quibusdam adrepens locis, viro vni, vni familiae, aut, ſi quando vehementius ſpirauerit, vni certe vrbi* [56]. Μέγας et πολύς.

XIII. Νεανικὰ (*iuuenilia*) eleganter dicuntur *σφοδρὰ* omnia, id eſt *acria, et vehementia*, vt *νεανικὴ ὁρμὴ*, *vehemens impetus: νεανικὴ φιλοτιμία, vehemens ambitio: νεανικὴ σπουδὴ, acre ſtudium* [Herodian. I, 7, 3. Z.]: *νεανικῶς ἐνίστασθαι*, Νεανικά.

55 Alterius exemplum quaere apud Plat. in Phaedr. pag. 258, lin. 44 Ὃ δὴ ὈΛΙΓΟΥ *πᾶσαι αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἔχουσι*, *Cui rei fere omnes corporeae voluptates ſunt obnoxiae.* Vel, *cui rei, parum abeſt, quin omnes* etc. Eodem modo Lyſias contra Alcibiadem: *Διὰ τὰ πατρὸς ἁμαρτήματα* ὈΛΙΓΟΥ *τοῖς ἕνδεκα παρεδόθη*, *Ob patris delicta, parum abfuit, quin vndecimuiris traderetur.*

56 Eodem modo iungitur cum Adiectiuo, ſed non, niſi Genere Neutro, vt *μέγα ὄλβιος*, *Praediues* apud Herod. Erat. cap. 24. Et Aelian. V. H. lib. VIII, cap. 17 *Μέγα ὄλβιος ὢν, γήρᾳ κατέστρεψε τὸν βίον*, *Summa felicitate peracta vita, in ſenectute diem obit ſupremum.* Cum comparatiuo conſtruit Hom. Iliad. Ψ, vſ. 315

Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ᾽ ἀμείνων ἠὲ βίηφι,

Arte lignarius multo praeſtantior quam viribus. Cum ſuperlatiuo apud Hom. Boeot. vſ. 275 Vbi *μέγ᾽ ἄριστος*, *Longe praeſtantiſſimus.* Cum verbo paulo poſt vſ. 291

— Μέγα στοναχίζετο γαῖα,

Valde gemiſcebat terra.

Quomodo et dicunt *τὰ μεγάλα σοφός· τὰ μέγιστα ὠφελεῖν*, ſed, diſſimulata praepoſitione *κατά*.

ἐνίςασθαι, vehemeneer obniti: νεανικὴ διαφορὰ, *ingens controuerſia.* Plutarch. in Numa, Ἔςι δὲ καὶ περὶ τῶ Νυμᾶ χρόνων, καθ' ὃς γέγονε, νεανικὴ διαφορὰ, *Ingens praeterea de tempóre, quo natus Numa fuerit, controuerſia eſt* [νεανικῶς μαίνεσθαι, *immanem in modum furere, rationis plane eſſe expertem*, Aelian. V. H. XIV, 37. Z.] [57].

SECTIO VIII.

De Nominibus ὁδὸς, οἰκονόμος, οἷος, ὀργή.

REGVLA I.

Ὁδὸς pro *itinere.* Ὁδὸς, non tantum pro *via*, ſed etiam pro *itinere* ſumitur, id eſt, ἀντὶ τῆς πορείας, vel ὁδοιπορείας. Nam ἐν ὁδῷ εἶναι, eſt, *in itinere eſſe.* Syneſ. epiſt. 54 Ὀνήσομαι τῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδῶ, id eſt, *Hunc fructum capiam ex itinere Athenas ſuſcepto* [it. Aelian. V. H. XIV, 33 ἡ τῶ Πλάτωνος εἰς Σικελίαν ὁδός. Z.]

Ὁδὸς pro *legatione.* Quo ſenſu Euſtathius Ἰλιάδ. A notat εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν (verb. *in viam ire*) ſumi, pro εἰς πρεσβείαν ἐλθεῖν, id eſt, *Legationem obire:* cuius nullum exemplum affert, nec mihi vllum occurrit.

Ὁδὸν ποιεῖν. Hoc certius, ὁδὸν ποιεῖν, et ὁδὸν ὁδοποιεῖν, eſſe proprie *viam munire:* quae frequentiſſima ſunt. Hinc ὁδὸς ὁδοποιυμένη, *via munita, ſtrata, vnde ſummota ſunt impedimenta:* et ὁδοποιεῖν, vnico verbo, id eſt, *alicui viam munire,* aut *praeire:* cum datiuo caſu, vel etiam (quod familiare Xenophonti eſt) cum accuſat. vt lib. III de expedit. Καὶ ὁδοποιήσειέ γ' ἂν αὐτὺς, καὶ εἰ σὺν τεθρίπποις βέλοιντο ἀπιέναι, id eſt, *Imo viam quoque illis praeiret* [58], *etiamſi quadrigis abire vellent.* Dicitur et προοδοποιεῖν, ac fere cum datiuo perſonae et accuſatiuo rei: nam προοδοποιῶ σοι τῦτο, eſt, *viam tibi hanc ad rem praeeo,* vel *auctor tibi ſum:* et προοδο-

Νόμῳ. 57 Ablatiuus νόμῳ generandi caſum poſt ſe regens reddendus eſt Latine per *inſtar*, vel *in morem.* Vt τετράποδος νόμῳ, *Quadrupedis in morem*, apud Plat. in Phaedr. p. 250, in fine. Poteſt ſubaudiri participium χρώμενος. vide infra ad Cap. V, Sect. 14, Reg. 7.

58 Locus eſt pag. mihi 303. Praecedentia omnia apud eundem occurrunt in lib. IV, p. 340, et V, pag. 345 et 349. H.

† Praeterea

προοδοποιεῖσθαι dicuntur, quae ad aliquid ſuapte natura promtiora ſunt, in bonam et malam partem †.

Πρὸ ὁδοῦ, opportune.

II. Ὁδὸς in gignendi caſu, cum praepoſitione πρὸ, et verb. εἶναι, vel γίνεσθαι, idem eſt quod *opportunum et commodum*, vel etiam *in promtu et obuium;* vt, Μηδὲν ἂν μᾶλλον τοῦ Φιλομαθοῦς πρὸ ὁδοῦ γένοιτο ἐς τὸ πολυμαθὲς, *Nihil eſt quod magis ad eruditionem conferat, quam eruditionis ſtudium* ††.

Ὁδοῦ πάρεργον, obiter.

III. Idem Genitiuus cum voce πάρεργον, videtur παρέλκειν: nam idem penitus eſt quod πάρεργον, *obiter.* Tullius ad Atticum: *Nam*, inquit, ὁδοῦ πάρεργον, *volo te hoc ſcire.* Sic: *At haec quidem obiter dicta ſint*, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδοῦ πάρεργον εἰρήσθω.

Ὁδῷ βαδίζειν, recta ire.

IV. In dandi caſu, cum βαδίζειν, προϊέναι, aut ſimili verbo, ſignificat, *recta via et ordine progredi:* vt, *recta ſe perditum eunt*, ὁδῷ εἰς ὄλεθρον βαδίζουσι· cum praepoſitione ἐν, vt, ἐν ὁδῷ βαδίζειν, id eſt, *aller par chemin.* at ὁδῷ βαδίζειν, abſolute, eſt *ſeſe modeſte ſapienterque gerere.*

Καθ' ὁδὸν, recta, ordine.

Affinis eſt ſignificatio accuſatiui, cum praepoſitione κατὰ, vt apud Lucianum in Dialogo de Gymnaſiis: Καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη. vbi Interpres peſſime, *Inter eundum vero nobis in longum profluxit oratio.* Atqui Solon et Anacharſis ſedebant eo tempore, non ambulabant. Verto igitur, *hoc enim modo rectiorem ac faciliorem curſum noſtra tenebit oratio.* Sic, οὕτωσὶ δὴ καθ' ὁδὸν ἡμῖν ἂν προχωροίη τὸ πρᾶγμα, *ſic enim res bene nobis feliciterque procedet*, id eſt, κατορθώσεται.

Ὁδὸς, inſidiae.

V. Aliquando λόχον ſignificat, id eſt, *inſidias.* Demoſth. aduerſ. Ariſtocrat. Ἐν ὁδῷ καθελὼν, id eſt, *cum ex inſidiis confeciſſet.* Quo ſenſu Poetis frequentius eſt: dicunt enim ὁδὸν ἔρχεσθαι, vel ἰέναι (verbatim, *ire viam*), pro *inſidias ponere:* Homer. Iliad. A, vſ. 149 Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, id eſt, *Aut inſidias ſtruere, aut cum hoſtibus ſtrenue dimicare:* quod ibid. vſ. 224 dicit,

† Praeterea ὁδὸς quoque dicitur de *vitae genere*, vt Aeſch. Dial. III, 8 ἡ τοῦ βίου ὁδός. Item de *morte*, vti de eadem re *ſupremum iter* adhibuit Horatius II, Od. 17. Conf. Doruillius ad Charit. pag. 522. *Z.*

†† Sic reperitur apud Plat. Sympoſ. cap. 2 Σύν τε δύο ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅ, τι ἐροῦμεν, h. e. *cum nos ſoli ambulaturi ſimus*, facile *deliberabimus, qua excuſatione nobis ſit utendum. Z.*

cit, λόχον δ' ἰέναι, *in inſidias ire* [Sed vulgo ὁδὸν ἐλθεῖν eſt *iter facere*, ſeu, *ire*, Aelian. V. H. VI, 5. Z.]

Euſtath. autem obſeruat, vniuerſe ὁδὸν ſumi poſſe πρὸς διαςολὴν ἀντιπροσώπȢ παρατάξεως, id eſt, *vt diſtinguatur a pugna, quae inſtructa et aduerſa hinc atque hinc acie committitur.* Itaque ὁδὸν ἐλθεῖν (*venire viam*), erit, τὸ ἐπὶ λείᾳ ἀπελθεῖν πȢ, id eſt, *praedae cauſa aliquo proficiſci;* vel ἐπὶ κατασκοπεύσει, id eſt, *ad explorandum*, vel ἐπὶ τείχȢς ἀναμετρήσει, *ad metiendos hoſtiles muros* [59].

Ἡ οἰκονόμος, materfamilias. ['O οἰκονόμος eſt diſpenſator rei familiaris, villicus, ὁ νέμων τὸν οἶκον· οἶκος autem τὰ χρήματα καὶ κτήματα res familiaris: οἰκία aedificium. Vſurpatur vero Attice *pro femina:* Lyſias pro Erat. Οἰκονόμος καὶ Φειδωλὸς ἀγαθὴ, καὶ ἀκριβῶς πάντα διοικȢ̃σα, *Materfamilias ſedula erat, et parſimoniae dedita, et diligenter omnia adminiſtrabat:* pauciſſimis verbis, bonae matrisfamilias virtutes atque officia complectitur.]

Οἷος, cum infinitiuo. VI. Οἷος primum cum infinitiuo eleganter iungitur, ἐλλειπτικῶς, idque ſiue praecedat τοιȢ̃τος, ſiue reticeatur. Et quidem praecedente, vt, τὸ τῆς ἀγγελίας τοιȢ̃τόν ἐςιν, οἷον ἅπασαν εὐφρᾶναι τὴν πόλιν, id eſt, *eiusmodi nuncius hic eſt, vt ciuitatem vniuerſam laetitia complere poſſit:* vbi εὐφρᾶναι, pro εὐφραίνοι ἂν vel εὐφρᾶναι δύναιτ' ἄν. Demoſth. Olynth. II ΤοιȢ́τȢς ἀνθρώπȢς, οἵȢς μεθυσθέντας ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι, *Eiusmodi homines, qui ebrii eo ſaltationum genere vtantur, quod nunc vos referre me pudeat.* Subintellecto vero eodem nomine, vt, τὸ ςεῤῥὸν ἔχει τῆς ψυχῆς, οἷον μὴ μεταβάλλειν· verbatim, *robur habet animi, quale non mutare,* id eſt, *ea eſt animi conſtantia, quae mutari non poſſit* *.

VII. Hoc

Οἰκεῖος. 59 Nomen οἰκεῖος praeter caetera notiſſima, etiam in neutro genere ſubſtantiue poſitum, alicuius χαρακτῆρα ſignificat, i. e. mores caeterasque in homine naturae ἰδιότητας. Exemplum eſt in Platonis Phaedro pag. 232 in fine: Καὶ μὲν δὴ τῶν ἐρώντων πολλοὶ πρότερον τȢ̃ σώματος ἐπεθύμησαν, ἢ τὸν τρόπον ἔγνωσαν, καὶ τῶν ἄλλων ΟΙΚΕΙΩΝ ἔμπειροι ἐγένοντο, *Quin etiam amantium multi prius corpus expetere ſolent quam mores nouerint, et caeteram indolem animi* (ſcil. *amaſiorum*) *perſpexerint.* H.

* Vtriusque rei alia exempla ſunt haec: Plat. Phaed. cap. 28 Οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον, οἷον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν, πεφυκέναι; *Nonne videtur tibi diuinum quod eſt, ita natura ſua eſſe comparatum, vt regnet principatumque obtineat?* it. Xenoph. Cyrop. II, 2, 16

VII. Hoc ſenſu eleganter cum nomine *χρόνος* coniungitur, vel praecedente, vel ſequente, tuncque pro ὅσος vſurpatur. Plutarch. Alexand. *Οὔτε τὸν Ἑλλάδα κρατήσας τοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος, οἷον καταζεῦξαι καὶ τιθασσεῦσαι, χρόνον ἔχειν*, *Nec Philippus, armis ſubacta Graecia, ſatis habuit temporis, ad eam omnino pacandam atque cicurandam:* vbi ordo póſtulabat, *χρόνον ἔσχεν οἷον καταζ.* id eſt, ὅσον, vel ὡς, vt dicetur Sect. 9, Reg. 9.

Rarum etiam illud eſt, quod habet idem Demoſthenes Olynth. 2 *Εἰ μὲν γάρ τις ἀνὴρ ἐστιν ἐν αὐτοῖς, οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων·* vbi οἷος vel omnino abundat, vel explicari debet per *τοιοῦτος, οἷος ἔμπειρος εἶναι*, id eſt, *eiusmodi, qui belli ac certaminum peritus ſit*[60].

VIII. In-

II, 2, 16 *Δοκεῖ γάρ μοι τὸ μὲν πολὺ τῶν στρατιωτῶν εἶναι, οἷον ἕπεσθαι, ᾗ ἄν τις ἡγῆται.* Xenoph. Mem. I, 4, 6 *Τοὺς μὲν πρόσθεν ὀδόντας πᾶσι ζώοις, οἵους τέμνειν, εἶναι*, h. e. *omnibus animantibus eſſe dentes priores, qui ſecent.* Xenoph. Mem. II, 6, 37 *Τοιοῦτός μοι φίλος εἶ, οἷος συλλαμβάνειν*, *Is mihi es amicus, qui mihi poſſis ſuccurrere.* Cf. Xen. Mem. II, 9, 3. III, 11, 1 et Schwarzius ad Theophr. Charact. cap. I. Sunt qui putent, Infinitiuum regia praetermiſſo verbo εἰμί, quod interdum addatur. At haec ratio mihi quidem non ſatis probatur propterea, quod hoc ſolet fieri poſt οἷός τε. Deinde, ſi vel maxime concederemus, hoc ferri poſſe tum, cum οἷος in caſu recto ponitur, at quomodo haec res ferri poteſt in caſibus obliquis, vti ex quibusdam antecedentibus exemplis patet? Potius ſtatuendum eſt, οἷος per ſe regere infinitiuum, vti alia nonnulla adiectiua. Caeterum ſciendum eſt, interdum idem nomen cum tempore finito poni, vt Xen. Mem. III, 6, 16 *Ἐνθυμοῦ δὲ τῶν ἄλλων, ἴσως οἶσθα τοιούτους, οἷοι φαίνονται* etc. Cf. ad Xen. Cyrop. I, 2, 3. Z.

60 Hoc quia rarum eſt, ſimile et cognatum ex Platone exemplum addam. Ita ille in Theaet. pag. 197, initio: *Εἰ μέν τοι ἦν ἀντιλογικὸς ΟΙ̃ΟΣ ἀνήρ.* Sic vertitur: *At ſi quis modo adeſſet homo contentioſus.* Vbi intellecto *τοιοῦτος*, haec eſt ſententia: *ſi talis vir hic adeſſet, qualis eſt contentioſus.* Hoc modo eleganter Accuſandi caſum poſt ſe habet ſubſtantiui, qualitatem alicuius notantis. Redditurque tunc vel per *Tam*, mutato illo ſubſtantiuo in Adiectiuum, vel, retento eo per *Tantus*. Sic apud Lucian. in Encomio Demoſthenis, reprehenditur ille, quod vitam ſuam in diſcrimina adduxerat *ὑπὲρ* ΟΙ̃ΩΝ *ὄντων Ἀθηναίων* ΤῊΝ ἈΧΑΡΙΣΤΙ'ΑΝ, *pro Athenienſibus tam ingratis.* Verbatim: *pro qualibus exiſtentibus Athenienſibus ingratum animum.* Quae verba apud Latinos nullum plane ſenſum habent. Verba Graeca ſic poſſunt reſolui: *ὑπὲρ οὕτως ἀχαρίστων, οἷοι εἰσιν οἱ Ἀθηναῖοι, pro tam ingratis, quales ſunt Athenienſes.* H.

 Sic

Οἷος, pro ὡς.

VIII. Interdum per ſe ſumitur, pro ὡς, vt, ἀλλ', οἷοι πάντες γε ἀπράγμονες, καὶ φιλοπράγμονες τυγχάνουσιν, id eſt, *verum, vt otioſi fere omnes, curioſi pariter eſſe ſolent* [61].

Per ſe quoque ſumitur apud Atticos, ſubintellecto articulo praepoſitiuo eiusdem caſus. Thucydides lib. II, pag. 125 Καὶ μόνη (ſub. Ἀθηναίων πόλις) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, ὡς οὐχ ὑπ' ἀξίων ἄρχεται, id eſt, *Solaque* (ſub. *Athenienſium ciuitas*) *nec hoſti bellum inferenti indignationem moueat, a qualibus male habetur:* (id eſt, *eorum ex conditione ortam, a quibus male habetur:* quaſi dicat, Athenienſes eiusmodi eſſe, a quibus vinci neminem pudeat) *nec ſibi ſubditis querelam,* (id eſt, *querendi occaſionem praebet*) *ſibi ab indignis imperari* [62].

Οἷος distinguit.

[Quemadmodum Latini ad rem diſtinguendam et accuratius definiendam adhibent nomen *Is*, cum particula *et*, ſ. *que*, v. c. Cic. Epiſt. IX, 21 *Priuatas cauſas*, et eas *tenues*, *agimus ſubtilius:* ita quoque interdum eandem ob cauſam Graeci vtuntur illo οἷος. V. g. Plat. Apol. cap. 9 Πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι, ΚΑΙ` ΟΙ῞ΑΙ χαλεπώταται καὶ βαρύταται, h. e. *Multae offenſiones mihi ſunt ortae*

Sic quoque idem nomen accipi debet, nec eſt, quod cum Deuario ad nouam ſignificationem τοῦ ὅμοιος comminiſcendam fugiamus, cum ponitur in caſu obliquo: v. c. Xenoph. Mem. II, 9, 3 Πολλῷ ἥδιόν ἐστι, χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρί, ἢ ἀπεχθανόμενον, ὠφελεῖσθαι. Nam ſi reſolveris, vti leges linguae poſtulant, ἀνδρὶ τοιούτῳ, οἷος σὺ εἶ, res redit ad exemplorum Vigeri et Hoogeueni ſimilitudinem. Vide Graeuii Lect. Heſiod. ad Ἔργ. 314. *Z.*

61 Nec ſic tantum, verum aliquando, modo Latinis inaudito, Adiectiuo praeponitur pro ὡς, i. e. *quam.* Dicunt enim Graeci, οἷος μέγας, οἷος χαλεπός. Verbatim, *Qualis magnus*, *Qualis difficilis*, pro, *Quam magnus Quam difficilis.* Exemplum habet Lyſias in Orat. Funebri: ΟΙ῞ΟΣ ΜΕ´ΓΑΣ καὶ ΔΕΙΝΟ´Σ τῇδε τῇ πόλει κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἠγωνίσθη; *Quanto et quam graui periculo haec vrbs eſt iactata pro libertate Graecorum?*

62 Hic obſerua, phraſin ἔχω σοι ἀγανάκτησιν, poni pro παρέχω, nec eſſe vertendam: *Ego indignor tibi:* ſed, *Indignationis cauſſam praebeo.* Sic ἔχω φόβον verbatim, *Habeo timorem*, non eſt, *Timeo*, ſed potius, *Timeor*, vel κυριολέκτως, *Habeo aliquid terribile in me, quod alicui timorem incutit.* Vide Clariſſ. Dukerum ad Thucydidis locum citatum, qui extat cap. 41 et Noſtrum Cap. V, Sect. 7, Reg. 12.

63 Ex-

Digitized by Google

ortae, eaeque (ad verbum, *quales ſunt*) *moleſtiſſimae et grauiſſimae. Z*].

IX. Aliquando ſignificat *promtum*, *expeditum*, ac *ſuapte* Οἷος,
natura in aliquid propendentem: vt, δεινόν τι παθὼν, οἷος *cupidus.*
ἦν ἐπεξιέναι τῷ φεύγοντι, *incommodo grauiore ſuſcepto, reum peragere vehementius cupiebat.* Sic οἷός εἰμι κἀγὼ πάνθ' ὑπὲρ πατρίδος κίνδυνον κινδυνεύειν, *paratus ſum ipſe quoque nullum non pro patria ſubire periculum*[63].

Affinis huic ſignificatio, qua ſumitur ἀντὶ τοῦ δύνασθαι: Οἷός τ'
nam et οἷός τέ ἐστιν, et οἷός ἐστι, ſine τε, ſignificat δύναται, ἐστι, *pot-*
poteſt[64]. Et in neutro, οὐχ οἷόν τε ἐστιν, *fieri non poteſt.* *eſt.*
Herodot.

63 Exemplum habet Theophr. Charact. περὶ Μικρολογ. Τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον, ΟΙ῝ΟΣ μεταφέρειν τὰ σκεύη, καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰς κιβωτοὺς, καὶ διφᾶν τὰ καλύμματα. Vertit Caſaubonus: *Quod ſi vxor trichalcum amiſerit, ille vero omnem ſupellectilem, lectos etiam, atque capſas loco mouebit, et omnia ſtragula ſcrutabitur.* Confer Platonem in Gorg. pag. 493 Τῆς δὲ ψυχῆς τοῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τυγχάνει ἂν ΟΙ῝ΟΝ ἀναπείθεσθαι, *Animae pars haec, in qua cupiditates ſunt, eiusmodi eſt, vt perſuaſionibus facile impellatur.* Non diſſimili modo dicitur res οἷα εἴς τι, *quae apta, commoda, opportuna, accommodata eſt alicui rei:* ſic eidem in Euthydemo, λόγοι ΟΙ῝ΟΙ ΕΙ'Σ ΤΑ' δικαστήρια, ſunt orationes forenſibus *negotiis accommodatae.*

64 Non minus elegans quam frequens hic eſt loquendi mos apud Graecos; quem ſi tirones clare percipere velint, intelligant locutionem eſſe ellipticam. V. g. Οὐχ οἷός τέ ἐστι φιλοσοφεῖν. Proprie: *Non eſt qualis philoſophari.* Haec verba ita ſupplentor: Οὐκ ἔστι τοιοῦτος, οἷον δεῖ εἶναι τὸν μέλλοντα φιλοσοφεῖν, *Non eſt talis, qualem illum eſſe oportet, qui vult philoſophari.* Vel ſimpliciter, vt Nominatiuus caſus conſtet, Οὐκ ἔστι τοιοῦτος, οἷος ὁ μέλλων φιλοσοφεῖν [Simplicius haud dubie eſt, quod ante diximus, Infinitiuum nomini οἷος eodem modo iungi, quo aliis Adiectiuis, adeo vt intelligatur praepoſitio κατὰ: v. g. δεινὸς εἰπεῖν, λέγειν, πίνειν, φαγεῖν, ἰσχυρὸς ἰδεῖν, ὀξὺς βλέπειν, εὐπρεπὴς ἰδεῖν, μοχθηρὸν ἰδεῖν etc. cuius rei exempla vbiuis facile occurrunt. Z.]. Soletque verbum ἐστὶ vltimum locum obtinere, praeterquam quod primo loco ponitur, ſi noua inchoatur periodus, vt apud Iſocr. Panegyr. p. 131. b. Ἔ́ΣΤΙ δ' ΟΥ'Χ ΟΙ῝Ο'ΝΤΕ ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων, *A peccando autem deterreri non poſſunt.* Rarius in media periodo. Pauſ. in Achaicis pag. 418, in initio. Vbi ait, Gallo a Senatu Romano mandatum eſſe, πόλεις ὁπόσας Ἔ́ΣΤΙΝ ΟΙ῝Ο'Σ ΤΕ ὡς πλείστας ἀφαιρεῖσθαι συλλόγου τοῦ Ἀχαιῶν, *Vt vrbes quam poſſet plurimas ab Achaeorum conuentu diſiungeret.* Non minus naturalis huius adiectiui virtus perſpicitur, quando ſolum per ſe ſiue verbo ſubſtantiuo ponitur, vt in illo Platonis de Rep. lib. III, init. Ἆρ' οὖν ταῦτά τε λεκτέον,

Herodot. *οἷά τε*, dixit, pro *οἷόν τε*, vt lib. II Χοιράδες πολλαί εἰσι, δι' ὧν ἐκ οἷά τε ἐςὶ πλέειν, *Saxa multa ſunt, per quae nauigari non poteſt:* vbi *ἐκ οἷα*, Ionice pro *ἐχ οἷα*.

Οὐδὲν οἷον nihil vetat. X. Οἷον, praecedente *ἐδὲν*, vel *μηδὲν*, abſque vllo verbo ſignificat, *nihil vetat:* *ἐδὲν οἷον περὶ τἒ κρείττονος ἐλπίζειν, τὸν ἐλάττονος ἐκ ἀποτυχόντα*, *nihil vetat, quo minus, qui minora conſecutus ſit, maiora ſperet.*

Οὐδὲν οἷον rien de tel. que. Quanquam videtur interdum ſignificare quod gallice dicitur, *il n' y a rien de tel.* Demoſthen. in Midiam, *Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκἔειν αὐτἒ τἒ νόμȣ*, *Car il n'y a rien de tel, que d' entendre la loy même.* Alii[65] minus ſolerter, vt exiſtimo, *nihil vetat, quo minus legem audiamus.*

Οὐχ οἷον, ne dum. XI. *Οὐχ οἷον*, et *μὴ οἷον*, *non ſolum non*, vel *ne dum.* Polyb. *Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τὲς φίλȣς, ἀλλ' ἐδ' αὐτὴν σώζειν*, id eſt, *Non ſolum amicos iuuare non poteſt, ſed ne ſe ipſam quidem ſeruare.* Idem lib. V *Μὴ οἷον τυχεῖν ἐπὶ τέτοις χάριτος, ἀλλὰ τἐναντίον παρ' ὀλίγον κινδυνεύεσθαι τῷ βίῳ*, id eſt, *Non ſolum gratiam propterea tuliſſe nullam, ſed contra vitae ipſius fere periculum adiiſſe.*

Οἷον verbi cauſa. XII. *Οἷον* per ſe ſolum, non raro ſignificat, *verbi cauſa, exempli gratia.* Crebra paſſim exempla, maximeque apud Platonem, apud quem etiam reperitur, *οἷον δὴ λέγω*, vel *φημὶ* eodem ſignificatu. Apud alios: *οἷόν τι λέγω.*

Οἷον pro ὡσεὶ, quaſi. Denique *οἷον*, vel, quod frequentius eſt, *οἱονεὶ*, **idem** eſt quod *ὡσεὶ, ὡσανεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσπερκνεὶ*, id eſt, *tanquam* vel *quaſi*[66].

XIII. Neu-

κτέον, καὶ ΟΙ͂Α *αὐτὲς ποιῆσαι ἥκιςα τὸν θάνατον δεδιέναι; Nonne talia dicenda ſunt, quae mortis metum illis omnino eripere poſſunt?* Eleganter aliquando verbum ſubſtantiuum omittitur, et infinitiuus ex praecedenti oratione eſt ſupplendus; ipſum autem adiectiuum *οἷος* variat caſus pro ratione ſtructurae. Sic Aeſchin. Socr. Dialogo *περὶ πλέτȣ*, pag. 72 Ἢ *δύναιτο ἀκἔειν ἐκ* ΤΟΥ͂ ΜΗ' ΟἹΟΥ͂ ΤΕ, *vel an recuperaret auditum, cum antea audire non poſſet?* Nam non eſt, quod Latine verbatim vertas: *vel poſſet audire ex non quali.* At ſequente ſubſtantiuo datiui caſus, pro *intelligere*, etc. ponitur Plat. Ion. ΕΙ' *γὰρ τέχνῃ οἷός τε ἦσθα*, *Si enim arte valeres.*

65 In his Budaeus, cui quomodo occurrat Deuarius in aureo ſuo de particulis Gr. libello, vide.

66 His ſimile eſt *οἷόνπερ εἰ*, praecedente *ὅμοιον*. pro, *Quaſi, Perinde ac ſi.* Xenoph. *Κύρȣ παιδ.* lib. I, cap. 19 ὍΜΟΙΟΝ *γὰρ ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι*, ΟΙ͂ΟΝΠΕΡ ΕἼ *τις δεδεμένα ζῶα θηρῴη*, *Perinde enim videtur mihi eſſe, ac ſi quis vinctas venetur feras.* Eodem modo *ὡσπερανεὶ* vel coniunctim, vel tribus voculis

ὥσπερ

XIII. Neutrum vero plurale οἷα, vel οἷα γε vel οἷα δὴ idem eſt, quod ἅτε δὴ, *vtpote*, *quippe*[67]. Sic intelligendus Herodotus lib. II, pag. 111. b. cum ait, Οἷα δὴ ἐμβαλόντος τῦς ὕδατος τοῖσι ὄρεσι, μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρατηρίην ἐς βυσσὸν ἱέναι, id eſt, *Vtpote autem aqua in montes illabente*, (vel, *quod autem aqua in montes illabatur*) *demiſſam bolidem ad fundum vsque peruenire non poſſe:* vbi male Interpres, *quemadmodum e montibus praecipitantis aquae.* Οἷά γε vel δὴ, *vtpote.*

Aliquando

ὥσπερ ἂν εἰ, vel etiam ὡς adiectiuum ὅμοιον ante ſe habent, vt in illo Aeſchinis, Epiſt. XI Τὴν ἰσχὺν πάλαι ποτ' ἐσχηκέναι μεγάλην, ὍΜΟΙΟΝ γε φαίνεται, ὯΣΠΕΡ ἊΝ ΕἸ τις ὀλυμπιάσι νικήσας πολλάκις, etc. *Habuiſſe olim magnam potentiam perinde mihi videtur, ac ſi quis ſaepius in ludis Olympicis victor,* et quae ſequuntur. Aeſchin. Dialog. de Morte, cap. 14 Καὶ ὍΜΟΙΟΝ ὩΣΕΙ περὶ τῆς Σκύλλης ἢ τῦ Κενταύρυ τὶς ὀδύροιτο, *Et perinde ac ſi quis de Scylla vel de Centauro lugeret.* Contra ὐχ ὅμοιον, ſequente καὶ, proprie, *Non ſimile,* vtuntur Graeci, vbi Latini *Aliud* geminant. E. g. *Aliud eſt in medio mari de rebus nauticis differere et ſuam oſtendere fortitudinem, aliud extra procellam intra parietes ſedentem,* ΟΥ̓Χ ὍΜΟΙΟΝ ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ περὶ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ λέγειν, καὶ τὴν εὐψυχίαν τὴν αὐτῦ δεικνύναι ΚΑΙ' καθήμενον ἔξω τῆς ζάλης ὑπὸ τῷ τειχίῳ. Ariſtid. Orat. pro Quatuorviris, pag. 335. H.

De vi et vſu *particulae* οἷον haec, vt ſummatim dicam, ſunt tenenda. a) Significat *quemadmodum, vt,* gr. ὡς, ὥσπερ, οἵως, vt Plat. Phaedr. pag. 255 ΟἿΟΝ πνεῦμα ἤ τις ἠχὼ ἀπὸ λείων καὶ στερεῶν ἁλλομένη πάλιν, ὅθεν ὡρμήθη, φέρεται· ΟὝΤΩ τὸ τῦ κάλλυς ῥεῦμα πάλιν εἰς τὸν καλὸν διὰ τῶν ὀμμάτων ἰὸν κ. τ. λ. b) *veluti, exempli gratia:* vt Plat. ibid. pag. 340 Τὶς ἔμιξε Δαίμων τοῖς πλεῖστοις κακοῖς ἐν τῷ παραυτίκα ἡδονὴν; ΟἿΟΝ κόλακι, δεινῷ θηρίῳ, καὶ βλάβῃ μεγάλῃ, ὅμως ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα ὐκ ἄμυσον. c) *circiter:* vt Thucyd. IV, 90 Τὸ στρατόπεδον προαπεχώρησεν ἀπὸ τῦ Δελίυ ΟἿΟΝ δέκα σαδίυς. d) habet vim intendendi et admirandi, lat. *quam.* Vt Odyſſ. β', 239 ΟἿΟΝ ἅπαντες ἧσθ' ἄνεῳ, *Quam muti ſedetis omnes!* et Ariſtoph. Pac. 33 ΟἿΟΝ δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει! *Quam vorat pronus iſte perditus!* Z.

67 Vel, *quatenus,* vt apud Greg. Naz. Carm XIII. qui ibidem de Chriſto ita loquitur:

Ὅστις ἐπὶ σαυροῖο μόρον τέτληκας ἐπισπεῖν,
ΟἿΑ βροτός. ΤΡΙΤΑ'ΤΗ δὲ πύλας λίπες αἰδονῆος,
ΟἿΑ Θεός. —

Qui in cruce mortem ſuſtinuiſti ſubire, quatenus homo (es). Tertio vero poſt die portas reliquiſti Orci, quatenus Deus (es). H.

Atque apud Plat. in Critia, p. 113 Αὐτὸς δὲ τὴν ἐν μέσῳ νῆσον ΟἿΑ ΔΗ' θεὸς (*vtpote Deus*) εὐμαρῶς διεκόσμησεν. Z.

68 Sin-

Aliquando tamen οἷα, reddi potius debet per *τοιάδε*, *talia*, vel *οὕτω δὴ*, *ſic*, *ita*, vt apud Ariſtidem Panathen. Οἷα τὴν ναῦν ἀεὶ κύκλῳ περιΐϛαται κάλλη παντοδαπά, id eſt, *Ita nauim iſtam omnia ornamentorum genera in orbem perpetuo circumſiſtunt* [68].

Ὀργὴ, *ira.* XIV. Ὀργὴ, vulgo, *ira.* Non raro tamen ſumitur pro *τρόπος*, vel *ἤθη*, id eſt, *mores*, *ingenium*, *indoles*, vel *ὁρμή*, id eſt, *natiuus quidam impetus et appetitus*, vel *διάνοια*, *cogitatio*, *ſenſus:* Gallice, *naturel*, *humeur*, *affe-ction:* ὀργὴ enim, quaſi ὀρεγὴ, ab ὀρέγω, *appeto*, καὶ συγκοπῇ, ὀργή. Ὀργὴ δ' ἐϛὶν ὄρεξις· ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις. Phocyl. vel a *ῥέζειν*, id eſt, *facere*, cuius praet. med. ἔοργα. Thucyd. lib. I, pag. 92 Καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας, *Licet probe norim, homines non eodem ſenſu et animo, ad bellum gerendum induci, et illud reipſa gerere*, id eſt, *non eodem ſenſu gerere, quo ad gerendum inducuntur.*

Εὐοργήτως i. e. μετρίως. Hinc *εὐοργήτως*, id eſt, *μετρίως*, *moderate.* Idem ibid. pag. 79 [69] Ἐν ᾧ, ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταίει, *In quo quidem qui moderate ſe gerit, is firmior eſt: qui autem*

68 Singularis apud Homerum formula, *οἷ' ἀγορεύεις*, *Qualia loqueris*, elliptice pro *τοιάδε ἐϛὶν*, *οἷα ἀγορεύεις*, fere in malam partem. Latine dicas: *Pro, vel cum iſtis dictis.* Ita in Od. Ρ, Vlyſſem Antinous monens, vt taceat et mittat male loqui, ait:

Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ',
ΟΙ̃' ΑΓΟΡΕΥΕΙΣ,

Ne te iuuenes per aedes trahant pro iſtis dictis. Similiter Od. Σ, ſub finem:

— Ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν,
ΟΙ̃' ΑΓΟΡΕΥΕΙΣ,

Certe illico mihi pro dictis ſupplicium dabis. Verbatim: *Certe cito tibi perficio malum, qualia loqueris.*

Idem patitur (vt illud hac quoque regula complectar) nomen *ὅσος* in neutro plurali, apud Q. Calabr. Παραλιπ. lib. IX, vſ. 424

Ἔκπαγλον τοπάροιθε χολούμενος, ὍΣΣ' ἘΠΈΠΟΝΘΕΙ.

Supra modum antea iratus ob tanta, quanta paſſus erat.

Vtrumque coniungit Homer. Iliad. Ε, vſ. 758

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα.
ὉΣΣΑΤΙΟΝ τε καὶ ΟΙ̃ΟΝ ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

Iupiter, nonne te irritant haec a Marte atrociter patrata, quodque tantum ac talem populum Achiuorum perdiderit? In quibus verbis ſi Grammaticae legis ratio habeatur, haec plenior erit oratio: ὍΤΙ τόσον καὶ τοῖον λαὸν ἀπώλεσεν, ὅσος καὶ οἷος ἐϛὶ λαὸς Ἀχαιῶν.

69 Cap. 122.

70 Cla-

autem iracundius, is non leuiter offendit: vbi εὐόργητος, et ὀργισθεὶς opponuntur. Id. lib. III, pag. 227. ait, Τὸν πόλεμον πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς ὁμοιοῦν, id eſt, *Hominum mores praeſenti rerum ſtatui ſimiles efficere* [70]. Eod. modo χόλος, id eſt, ὀργὴ, ſumitur: vnde δίχολοι γνῶμαι, a Zenobio, Adagiorum Centuria III, Adag. 25. explicantur διχῆ ἰδιότροποι, *homines duplicibus moribus praediti:* vbi male Erasmus reponit δίχωλοι, quaſi *vtrinque claudicantes.*

XV. Eadem vox in plurali maxime cum verbo ἐπιφέρειν, et datiuo perſonae, idem eſt quod Poetis τὸ, ἦρα φέρειν, in eſt, χαρίζεσθαι, *gratificari, indulgere, oblectare.* Qui tamen vſus antiquiorum Atticorum proprius videtur: Thucyd. lib. VIII, pag. 610 Πάντων τε Ἀστύοχον εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει, διὰ ἴδια κέρδη, *Omnium porro cauſam Aſtyochum eſſe, qui ſeſe priuati lucri ſtudio ad Tiſſaphernis voluntatem accommodaret.* Ita Cratinus Comicus dicebat, Τὴν Μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσι, id eſt, *Muſicam moderatis hominibus oblectationem afferre ſine faſtidio.* Ὀργὰς ἐπιφέρειν.

SECTIO IX.

De Nomine ὅσος.

REGVLA I.

Adiectiuum ὅσος perelegantes in omni genere ſignificationes habet. Primum ergo in plurali numero ſumitur ſaepe pro articulo ſubiunctiuo, vt τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν Ἑλλάδα, ὅσοι μέλλουσιν εἰς ἄκρον ἐλαύνειν τῆς γλώττης, *quotquot ex iis, qui linguae Graecae operam dantes, ad eius perfectionem aſpirant.* Quo ſenſu plerumque iungitur cum nomine collectiuo, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, vt πάντες ὅσοι, πᾶσαι ὅσαι, πᾶν ὅσον, πάνθ' ὅσα: vt, πάνθ' ὅσα διὰ τιμῆς ἄγεται, *quaecunque honori ducuntur.* Ὅσος pro, ὃς qui.

Solet

70 Clarius Theognis ὀργὴν ῥυθμὸν et τρόπον coniungit vſ. 958

Μήποτ' ἐπαινέσσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.

Nunquam laudaueris aliquem, priusquam manifeſte noueris, quo ſit affectu, ingenio vel moribus. Primus Thucydidis locus eſt lib. I, cap. 140, init. ad quem omnino conſulatur Waſſe.

71 Ex-

Πάντες ὅσοι, quotquot. Ὁπόσοι, pro ὅσοι. Ἐφ' ὅσον, etc. quatenus.

Solet etiam verbum ſubſtantiuum omitti, vt πάντες ὅσοι Φιλολόγοι, *omnes eloquentiae et eruditionis amantes*, ſupple εἰσὶ vel τυγχάνυσιν [71]. Eodem modo vſurpatur ὁπόσος per omnia genera et caſus pluralis numeri; ſed rarius [72].

II. Ex eadem ſignificatione nata ſunt quae ſequuntur, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, id eſt, *quatenus*, vel *eo quod*, vt ante diximus, ἐφ' ὃ, παρ' ὃ, καθ' ὅ. Quo ſenſu aliquando τοσῦτον cum eadem praepoſitione, quaſi ex aduerſo reſpondet: vt, καθ' ὅσον ἂν ἔχοιμι, κατὰ τοσῦτον βοηθήσω, *quatenus mihi licebit, eatenus auxilium feram* [73].

Παρ' ὅσον, niſi quod.

III. Aliquando παρ' ὅσον, ſignificat differentiam aliquam, ac veluti exceptionem: ideoque recte verti poteſt, per *niſi quod*, vel *praeterquam quod;* vt, ταυτὸ πρὸς τόνδε πέπονθα, ὃ καὶ πρὸς ἕτερον, παρ' ὅσον τυτὶ ῥᾷον ἀπήλλαχα, Eodem

71 Exemplum habet Philo Iudaeus, de Confuſione linguarum pag. 251 Λέγεται γὰρ, ὡς ἄρα ΠΑ'ΝΘ' ὍΣΑ ζῶα χερσαῖα καὶ ἔνυδρα καὶ πτηνὰ τὸ παλαιὸν ὁμόφωνα ἦν, *Aiunt itaque, quotquot in terris, et in aquis, et in aere degunt, omnium animantium eandem fuiſſe vocem antiquis temporibus.* Caeterum, intelligi verbum ſubſtantiuum, inde patet, quod, quocunque caſu praecedens vox πάντες occurrit, ſequens vocula ὅσοι cum ſuo ſubſtantiuo conſtanter in *nominatiuo* manet. Vide eundem de Monarchia lib. I, in initio: Ἄρχοντας μὲν (ἔχει κόσμος) τὰς ἐν ἐρανῷ ΠΑ'ΝΤΑΣ ὍΣΟΙ ΠΛΑ'ΝΗΤΕΣ καὶ ΑΠΛΑΝΕΙ͂Σ ἈΣΤΕ'ΡΕΣ, *Magiſtratus habet mundus in coelo, quotquot vel errantes vel fixae ſtellae ſunt.* Idem fit in partitiuis, in quibus pro genitiuo nominatiuus ſequitur, praecedente ὅσοι. Ita Homerus Iliad. I, vſ. 55

Οὔτις τὸν μῦθον ὀνόσσεται,
ὍΣΣΟΙ ἈΧΑΙΟΙ'.

Pro ὅτις Ἀχαιῶν, *Neque quisquam Achiuorum hoc verbum carpet.* Quomodo et Latini ſuo *Quisque* vti ſolent. Salluſtius B. C. cap. 43. *Caetera multitudo coniurationis ſuum quisque negotium exſequeretur.*

72 Vſurpat Hippocrates, de Inſomn. paulo poſt init. Ὁκόσαι τῦ σώματος ὑπηρεσίαι ἢ τῆς ψυχῆς· ταῦτα πάντα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὕπνῳ διαπρήσσεται, *Quaecunque corporis atque animae ſunt miniſteria: haec omnia in ſomno anima peragit.* Illa autem πάντα ταῦτα, referenda ad ea, quae ſuperius dixerat.

73 Alias ἐφ' ὅσον, in primis ſequente Superlatiuo notat, *Quam fieri poteſt.* Ita Lucian. in Navig. Ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἥδιστος, *Somnus, quam fieri poteſt, ſuauiſſimus.* Idem obſerua in εἰς ὅσον, de quo mox. [Interdum ὅσον, pro ἐφ' ὅσον, ſeu εἰς ὅσον, ſimpliciter Superlatiuis iungitur, vt in his, ὅσον μάλιστα, ὅσον πλεῖστον. it. Iliad. ά 516 ὅσσον ἀτιμοτάτη ἐγώ εἰμι θεός. Z]. Crebro etiam temporis durationem notat. Vid. Cap. IX, Sect. 4, in fine.

74 At

dem erga eum, quo aduerſus alterum animo fui, niſi quod me ab iſto citius liberaui.

Παρ' ὅσον ideo.

IV. Significat etiam *idcirco*, *ideo*, quemadmodum et παρ' ὃ, vt, *πανστρατιᾷ ὤσαντο, παρ' ὅσον καὶ ῥᾳδίως αὐτὸν ἡρπάσαντο, exercitum in eum vniuerſum egerunt, ideoque facile ipſum oppreſſerunt:* vbi notandus vſus verbi ὠθεῖσθαι, pro *impreſſionem facere:* qua in ſignificatione fere iungitur cum praepoſitione εἰς et accuſandi caſu.

Εἰς ὅσον, quatenus.

Nec abſimiliter, εἰς ὅσον, id eſt, *quatenus*. Ariſtid. Panathen. *Πλὴν εἰς ὅσον αὐτοὺς ἄν τις ἐπιμαρτύραιτο, Niſi quatenus*, vel *niſi ſi quis ipſos teſtes appellarit*[74].

Παρ' ὅσον extra quam.

V. Eſt etiam παρ' ὅσον, *extra quam*, vt loquitur Cicero, *vel contra quam*, vt χρήσασθαί τινι, παρ' ὅσον, vel παρ' ὃ πέφυκε, *vti re aliqua extra quam eius natura poſtulet.* Quo ſenſu addi etiam poteſt εἰ, cum optatiuo, et particula ἄν: vt, παρ' ὅσον εἰ τοιοῦτό τι γένοιτ' ἄν, *extra quam ſi quid eiusmodi contigerit.* Sic dicitur, παρ' ὃ vel παρ' ὅσον δεῖ, *ſupra modum*, vel *ſupra quam oporteat.*

Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, pro viribus.

VI. Ὅσον, et ὅσα in neutro, cum datiuo et praepoſitione ἐπὶ, ſignificat, *pro viribus*, vt, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, *quantum in me ſitum eſt*[75]: ὅσα ἐπ' αὐτῷ, *pro virili eius parte*, ſupple, ἐστὶ, vel aliud ſimile. Eodem ſenſu iungitur cum verbo ἥκω, et accuſatiuo, quem regat ἐπὶ, vel εἰς: vt, ὅσον, vel ὅσα γε ἥκει ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμέ, vel εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, id eſt, κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν, *pro viribus meis*[76].

Vide

74 At ἐς ὅσον ſuperlatiuo iunctum intendendi vim habet. Ita Arrian. de Exp. Alex. lib. II, cap. 19, initio: *Δύο ἱστοὺς ἐπὶ τῇ πρώρᾳ καταπηγνύουσι, καὶ ἐν κύκλῳ περιφράσσουσιν* ΕΣ ὍΣΟΝ ΜΑΚΡΌΤΑΤΟΝ (Al. *μακρότερον*). *Duos malos in prora conſtituunt, et quam latiſſime poſſunt, in orbem circumſepiunt.*

75 Lucian. in Aſino: *Ἀφελομένην ἡμᾶς χρήματα πολλά,* ὍΣΟΝ ἘΠ' ΑΥ̓ΤΗ͂, *Quae nos multa pecunia priuauit, quantum in ipſa fuit.*

76 Simili idiomate conſtruitur cum praepoſitione ἀπὸ, ſequente vel ſuppreſſo verbo infinitiuo. Lucian in Lexiphane: *Σὺ δὲ* ὍΣΟΝ ἈΠΌ *τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν, Tu autem, quantum ex ſympoſio colligere licet, Platonem mihi narrare videris.* Vbi ſupprimitur infinitiuus εἰκάσαι, τεκμαίρεσθαι, vel ſimilis. Cum verbo ἐστὶ, quae ellipſis ſuppletur in libro Sapient. cap. vlt. comm. 18 *Ὅπερ* ἘΣΤῚΝ ἘΙΚΆΣΑΙ *ἐκ τῆς τῶν γεγονότων ὄψεως, Quod conijcere licet ex contemplatione earum rerum, quae facta ſunt.*

77 Lo-

Vide ſupra in nomine *μέρος*. Sect. 7, Reg. 5 et infra cap. V, de Verbo, Sect. 8. Reg. 1 [77].

ὍΣον ἧκα, *quod attinet.* Licet ὅσον ἥκει aliquando ſignificet potius, *quod attinet.* Demoſth. pro Corona: Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, pro ὅσα πρεσβείας ἐπὶ τὴν σωτηρίαν ἧκε, *Quatenus ea legatio Phocenſium ad ſalutem pertinebat*, verbatim, *quotquot Phocenſium ſalutis in hanc legationem veniebant.*

Ὅσοι et ὅσα, abundant. VII. Aliquando ὅσοι et ὅσα παρέλκουσιν, et ſolius ornatus cauſa adhibentur, vt μυρίοι ὅσοι, *infiniti*, πλεῖστα ὅσα *plurima;* niſi ſubſtantiuum verbum intelligas, vt, μυρίοι ὅσοι ἐς ταυτὸ συνεῤῥυήκασιν, *eundem in locum infiniti confluxere*, ſubaudi εἰσὶ, vel τυγχάνουσι. Quod etiam in fine membri aut periodi eleganter vſurpatur, vt, πράγματα αὐτῷ παρέσχε, μυρία ὅσα, *plurimum ei faceſſit negotii.*

Similiter poſt enumerationem aliquam rerum vel partium affinium, ita concludunt, καὶ ἄλλοι ὅσοι, *et caeteri id genus.* καὶ ἄλλα ὅσα, *et reliqua eiusmodi:* vt, τοιαῦτα δὴ προφασίζεται, καὶ ἄλλα ὅσα, *his atque aliis eiusmodi excuſationibus vtitur.*

Dicunt etiam θαυμαστὸν ὅσον, *mirum quantum*, tam in principio quam in fine periodi, licet in fine rarius: vt, δι' ὀλίγου προὐχώρησε, θαυμαστὸν ὅσον, id eſt, *mirum, quantum breui tempore profecerit* [78].

VIII. Ὅσον

77 Locum poſteriorem quaerere ſuperſedeto; nam huc remittere.

78 Exemplum exhibet Plato Hipp. mai. pag. 282, lin. 27 Χρήματα ἔλαβε ΘΑΥΜΑΣΤΑ ὍΣΑ, *Mirum, quantam* (i. e. *ingentem*) *pecuniae copiam corraſerit.* Eſtque haec locutio etiam Latinis conceſſa. Clariſſimus Terentii locus, Eunuch. *Mira vero, militi quae placeant!* Graece ita poſſis: ΘΑΥΜΑΣΙΑ ὍΣΑ τῷ στρατηγῷ ἀρέσκει. Adde Horat. I, Od. 27, 6. *Vino et lucernis Medus acinaces* Immane quantum *diſcrepat.* De coniunctione ὡς eodem modo adhibita vide infra Cap. VIII, Sect. 10, Reg. 10. Pro eodem dicitur: θαυμαστὸν ἡλίκον. Demoſth. pro Phormione, pag. 605, lin. 34 Ἔστι δ' ἐν ἐμπορίῳ καὶ χρήμασιν ἐργαζομένοις ἀνθρώποις, φίλεργον δόξαι καὶ χρηστὸν εἶναι τὸν αὐτὸν ΘΑΥΜΑΣΤΟΝ ἩΛΙΚΟΝ, *Eſt autem in mercatu et inter homines rem pecuniariam exercentes, ſedulum videri et probum eſſe ingens miraculum.* Habetque magnam emphaſin, quod haec verba θαυμαστὸν ὅσον vel θαυμαστὸν ἡλίκον in fine ponuntur. H.

His adde ὑπερφυὴς ὅσος, vt Ariſtoph. Nub. 750 Ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. Atque

πλεῖστος

"Οσον et ὅσα com infinit.

VIII. "Οσον et ὅσα cum particula καὶ accuſatiuo et infinitiuo coniunguntur, loco ſubiunctiui, vel optatiui: vt, ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, *quod quidem ſciam;* vbi coniunctio καὶ vel παρέλκει, vel ſumitur pro γε[79], id eſt *ſaltem, quidem:* ſic ὅσα κἀμοὶ δοκεῖν, *vt mihi quidem videtur:* ὅσα κἀμὲ δύνασθαι, *quantum poſſum.*

"Οσος, aliquid inuolvens.

IX. Contra, nonnunquam ἐλλειπτικῶς vſurpatur, vt, περιέμεινε χρόνον, ὅσον καταςῆσαι τὰ κινέμενα τῶν πραγμάτων, *tamdiu expectauit, donec res turbari coeptas componeret;* verbatim, *expectauit tempus, quantum componere;* vbi ſubauditur ἐχρῆν, vel ἔδει, et particula quaedam, vt εἰς, vel ὡς: vt, ἀλλήλων διέςησαν ὅσον ἐκ ἐν ἐμβολαῖς γενέσθαι τῶν ὑσσῶν, id eſt, *tanto ſpatio disiuncti ſunt, quantum, vt extra telorum iactum eſſe poſſent, neceſſarium erat.* Thucyd. lib. I Νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαςοι, ὅσον ἀποζῆν, *Sua ſinguli colligentes quantum modice viuere,* id eſt, ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἄν τι ἀρκέσειεν[80], *quantum ad modice viuendum ſatis eſſet.* v. Sect. 8. Reg. 7.

πλεῖςος ὅσος, v. c. Heliodor. VI, 8 Θυγατέρα ταυτηνὶ τὴν ἐμὴν ἁρμόζω Ναυσικλεῖ, προῖκα ἐπιδιδὲς πλείςην ὅσην. Z.

79 Haec particula additur in illo Luciani in Ioue Tragoedo: Οὐχ "ΟΣΑ ΓΕ κἀμὲ ὁρᾷν, *Non, quantum quidem ego video.*

80 Huc refer tritiſſimum illud, quod Eueno tribuitur, epigramma:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
"ΟΣΣΟΝ ἘΠΙΣΠΕΙ͂ΣΑΙ *σοι, τράγε, θυομένῳ.*

Vbi ὅσον ἐπισπεῖσαι, pro τοσῦτον ὅσον ἀρκέσει ἐπισπεῖσαι vel εἰς τὸ ἐπισπεῖσαι. Ipſum epigramma Latinum reddit Ouidius lib. VI, Faſt. vſ. 357.

Rode, caper, vitem; tamen huic, cum ſtabis ad aram,
In tua quod fundi cornua poſſit, erit.

Supplet ellipſin Arrianus lib. VII, de Exp. Al. cap. 1, in fine: Καὶ ἦν ὀλίγον ὕςερον ἀποθανὼν ΤΟΣΟΥ͂ΤΟΝ καθέξεις τῆς γῆς, "ΟΣΟΝ ἘΞΑΡΚΕΙ͂ ἘΝΤΕΤΑ͂ΦΘΑΙ τῷ σώματι, *Quin igitur breui poſt tempore moriturus tantum terrae poſſidebis, quantum cadaueri ſepeliendo ſufficiat.* "Εξεςιν, vel δυνατὸν, vel, ſi quid his ſimile, ſubaudi in illo Aeliani V H. I, 4. de canibus, qui currentes e Nilo flumine πίνεσιν, ὅσον ἁρπάσαι, *bibunt, quantum rapiendo poſſunt.* [Item, Hippocr. de Morb. p. 496 Τοσῶπον, ὅσον τοῖσι τρισὶ δακτύλοισι λαβεῖν, [illegible]λιτι μίξας. Interdum quoque Hoogeueno in Doctr. Partic. pag. 1278. videtur Infinitiuus pendere ab omiſſo εἰκός ἐςι, vt in illo Luciani adu. Indoct. "Οσα γε κἀμὲ, Σύρον ὄντα, εἰδέναι, *Quantum quidem me, Syrum natione, ſcire aequum eſt.* Z].

Vig. Idiot. gr.

Οὐχ ὅσον ne dum. X. Οὐχ ὅσον, id eſt, ἐχ οἷον, *ne dum*, vel *non ſolum non*: Ariſtid. Panathen. Μέγα καὶ Φανερὸν σύμβολόν ἐςι τε προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐχ ὅσον λανθάνειν· *Ingens ac perſpicuum argumentum eſt, eam ſtatim ab initio excelluiſſe, nedum vt lateret*[81].

Ὅσον, circiter. XI. Ὅσον, aliquando *circiter* ſignificat, vt, ςρατιώτας ὅσον δισχιλίες ἀνάγεσθαί Φασιν, id eſt, *milites ad duo millia nauigaſſe ferunt*[82].

Ὅσον, i. e. μόνον. XII. Interdum ſumi videtur pro μόνον. Plutarch. in in Publicola: Καὶ δᾳδά τις ἡμμένην λαβὼν ὅσον ὑπήνεγκεν, εἶτα ἀναιρεῖται, id eſt, *Facem ardentem aliquis tantum ſubiicit, mox eandem retrahit*[83].

Ὅσον αὐτίκα, ἔπω, ἐδέπω, XIII. Ὅσον αὐτίκα, ὅσον ἔπω, ὅσον ἐδέπω, ὅσον ἐκ ἤδη, id eſt, *iam iam*, de futuro potiſſimum: vt, Ὅσον αὐτίκα τε πράγματος

81 Ex Budaeo pag. 479. Verba Ariſtidis ſunt Tom. I, p. 202. Eſt et vbi ἐχ ὅσον pro μόνον ponitur. Ita Ariſtides, Orat. pro Quatuoruiris, pag. 319 Πράγματα αἴσχιςα ἔμελλε συμβήσεσθαι, καὶ ΟΥΧ ὍΣΟΝ τὸ τῆς δελείας, ἀλλ' ἀποδρᾶναι πρῶτον, εἶτα δελεύειν, *Res turpiſſimas moliebantur, nec ſeruitutem tantum, ſed etiam poſt fugam ſeruitutem.* Vide infra, Reg. 12.

82 Exemplum quaere apud Arrian. lib. I, pag. 36, lin. 22 Ἀπέχοντος αὐτε ὍΣΟΝ ἑβδομήκοντα ςαδίες Σαρδέων, *Cum circiter ſeptuaginta ſtadiis abeſſet a Sardibus.* Item, Plat. in Phaedr. pag. 229 Ὅσον δύ' ἢ τρία ςάδια, *Circiter duo aut tria ſtadia.* Hoc ſenſu coniunctum cum praepoſitione ἐς, πλεονάζει. *Pauſanias* in Achaicis, pag. 421, lin. 35 ὍΣΟΝ μὲν ἘΣ χιλίες οἱ ἡλικίᾳ μάλιςα αὐτῶν καὶ τολμαῖς ἀκμάζοντες πίπτεσιν ἐν τῇ μάχῃ, *Ex illis, qui prae caeteris aetate et fortitudine maxime florebant, circiter mille in praelio cadunt.*

83 Clarius Pauſanias in Arcad. pag. 457 Ἐπ' ἐμε δὲ ἔτε θεὸς ἐγένετο ἐδεὶς ἔτι ἐξ ἀνθρώπε, πλὴν ὍΣΟΝ λόγῳ καὶ κολακείᾳ πρὸς τὸ ὑπερέχον, *At mea aetate nemo adhuc ex homine factus eſt Deus, niſi nomine tantum et immoderata adulatione.* Et pag. 462 Καὶ τῷ μὲν ἐπιΦανὲς συμβῆναι παρὰ τὸν βίον Φασὶν ἐδὲν, πλὴν ὍΣΟΝ, ἐκ ἐν Τεγέᾳ τὴν βασιλείαν κατεςήσατο, ἀλλ' ἐν Τραπεζεντι, *Huius aetate nihil aiunt memorabile accidiſſe, niſi tantum quod non Tegeae, ſed Trapezunte regni ſedem collocauit.* Hic ſequente μήποτε vertendum, *Tantummodo ne, Dummodo non.* vt in illo Sophoclis, Trachin. vſ. 1221.

ὍΣΟΝ γ' ἂν αὐτὸς ΜΗΠΟ-
ΤΕ ψαύω χεροῖν,

Dummodo ipſe manus non admoveam. H.

Recte et caute Vigerus dixit *videtur.* Nam exiſtimamus, cum Hoogeueno in Doctr. Partt. poſſe quidem ὅσον in eiusmodi locis latine reddi per *ſolum*: veruntamen hic quoque ſeruari propriam ſignificationem *quantitatis*, adeo vt commode reddi poſſit, *quatenus, quantum attinet* etc. Z.

84 Hero-

πράγματος ἅψομαι, *Iam iam me ad opus accingam*[84]. Interdum etiam de praeterito: vt, Ὅσον οὐκ ἤδη ἀπῆλθέν, Gallice, *Il ne fait que de partir.* Thucyd. etiam vnica voce, ὁσονοῦ: vt lib. I, pag. 26, ait, Τὸν μέλλοντα, καὶ ὁσονοῦ παρόντα πόλεμον, *Bellum futurum, ac paene iam praeſens.* οὐκ ἤδη, *iam iam.*

XIV. Eadem ſignificat aliquando ὅσον et σχεδὸν, id eſt, *fere, prope;* vt, Αὐτοῦ δὴ ὅσον οὐδέπω τὸ παράπαν ἀπεγνωκότος, *Cum is fere iam omnino deſperaſſet.* Quod etiam dicunt, ὅσον οὐ, vt, ὅσον οὐκ αὐτόπτης γενόμενος, verbatim, *quantum non oculatus teſtis factus*, id eſt, *ſuis fere oculis vſurpauit:* quaſi dicatur, *ſi hoc vnum excipias, quod oculis non viderit, tam praeſens fuit, quam qui maxime.* Ὅσον, *fere.*

XV. Imo iungitur cum σχεδὸν, tuncque παρέλκει; Euſeb. Praeparat. 13 Εἰς ἀλόγου δὲ ζώου σχεδὸν ὅσον παρατροπὴν ἥκοντος, *Cum prope in bruti animantis naturam degeneraret.* Σχεδὸν ὅσον, *fere.*

XVI. Ὅσον, ἡλίκον, et οἷον, ὁποῖον, in neutro genere conueniunt potius cum praecedente ſubſtantiuo neutro, quam cum ſequente alterius generis: vt, Πάχος ὅσον, vel ἡλίκον ὁ δάκτυλος, pro τοσοῦτον, vel τηλικοῦτον, ὅσος, vel ἡλίκος ὁ δάκτυλος, *Craſſities qualis vnius digiti, vel digitalis*[85]. Ὅσον, ἡλίκον.

84 Herodian. lib. I, cap. 13 Ὀλέθρου τοσούτου τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον ὍΣΟΝ ΟΥ̓ΔΕ'ΠΩ, *Tanti exitii illis iam factum auctorem, nobis vero iam iam futurum.* Verbatim: *Quantum nondum.* q. d. *Nondum quidem nobis exitii auctor fuit, ſed mox eſt futurus.* Differunt tamen ὅσον οὔπω, ὅσον οὐδέπω etc. ab ὁσονοῦ, ſeu ὅσον οὐ, quae hic et regula ſequenti confunduntur. Illa reddenda, *tantum nondum, iam iam.* Haec, *tantum non, fere, pene.* E. g. Qui e ſummo vitae periculo eſt liberatus, ait, ὅσον οὐκ ἀπόλωλα, *Tantum non*, i. e. *paene perii:* cui vero praeſens mors intentatur, dicit: Ὅσον οὔπω ἀπόλωλα, *Tantum nondum perii:* i. e. *Mox*, vel *iam iam periturus.* Illud enim notat rem iam ceſſantem; hoc adhuc durantem. Concedo, Aduerbium *fere* saepiſſime vtrique quadrare, ſed hinc non ſequitur, hanc eſſe huius vocabuli ſignificationem; alioqui nihil certum eſſet, et confunderentur omnia. Vtcunque enim in exemplo priori Regulae ſequentis, *fere*, commode reponitur pro ὅσον οὐδέπω, in ſequenti tamen exemplo, pro ὅσον οὐκ αὐτόπτης, non licet reponere ὅσον οὐδέπω αὐτόπτης, quia hoc tempus notat rei quam proxime inſtantis, in illo vero omnis temporis ſignificatio abeſt.

85 Graecis, vbi quantitatem rei indicant, familiare eſt ὅσον vſurpare abſolute in neutro genere; idque quadruplici modo.

Primo ponitur inter duo ſubſtantiua, caſu ſibi conuenientia, nulla aut generis aut numeri ratione habita. Exempla huius, vt et ſequentium ex vno Hippocrate petita ſufficiant. Primus hic modus ei eſt familiariſſimus: vide eum de Natura Mul. pag. 570 Μίξας ΤΟ'Ν 'ΟΠΟ'Ν σιλφίε "ΟΣΟΝ ΤΡΙΩ'ΒΟΛΟΝ, *Admixto laſeris ſucco ad tres obolos*. Et paulo ſuperius in plurali: ΤΡΙΒΟ'ΛΟΥΣ "ΟΣΟΝ ΚΟ'ΓΧΗΝ, *Tribulis maritimis, quantum concha capit, vna cum radice tritis.* [Adde Xenoph. Cyrop. III, 3, 15 ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, *ad paraſangae interuallum aberant*, ſ. *tantum ſpatium, quantum paraſanga comprehendit. Z.*

Secundus modus eſt, quo prius ſubſtantiuum in genitiuo ponitur; vt paulo poſt: ΔΙΚΤΑ'ΜΝΟΥ Κρητικῦ "ΟΣΟΝ "ΟΒΟΛΟΝ, *Dictamnum Creticum oboli pondere.*

Tertio conſtruitur cum participio, ibidem: Λευκοΐε καρπὸν, ΟΣΟΝ ἐν τοῖς τρισὶ δακτύλοις ΛΑΒΩ'Ν, *Violae albae ſemen, quantum tribus digitis capere potes.*

Quarto pro Participio eſt Infinitiuus. Idem de Morbis, pag. 495 Καππάριος καρπῦ, "ΟΣΟΝ τοῖσι τρισὶ δακτύλοισι ΛΑΒΕΙ͂Ν, *Capparis ſemen, quantum tribus digitis capitur.*

Porro videtur et hoc nomen per ſe ſumi pro ὡς, i. e. *vt.* Pauſan in Arcad. pag. 527 Τῷ λόφῳ δὲ τῷ ὑπὲρ τῆς πόλεως, "ΟΣΑ ἀκροπόλει, τὸ ἀρχαῖον ἐχρῶντο, *Colle, qui vrbi imminet, antiqui pro arce vtebantur.* [Pro ὡς ſeu ὥσπερ, *tanquam*, adhibetur quoque ὅσαπερ, Xenoph. Ageſ. VI, 6 Νυκτὶ μὲν ὅσαπερ ἡμέρᾳ, ἐχρῆτο. Z]. Vel etiam ponitur pro ὡς, quando praeponitur ſubſtantiuo ſuperlatiui loco. Sophocl. Ai. Flag. vſ. 1009.

— Οὐχ "ΟΣΟΝ ΤΑ'ΧΟΣ
Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο;

Quin ipſum quam primum huc adducito. Vide infra Cap. VIII, Sect. 10, Reg. 8. Caeterum obſerua, in his verbis futurum, praecedente negatiuo, pro imperatiuo poni. De quo vide infra, Cap. V, Sect. 2, Reg. 7.

Praeterea quemadmodum ὅσον in quarto caſu ſignificat temporis durationem, ita in tertio caſu redditur *dum*, et notat temporis interuallum, quo ſenſu frequenter ſequitur ἐν τοσέτῳ, quod tum vertendum eſt, *Interea.* Pauſanias, in Meſſeniacis pag. 228, lin. 33 "ΟΣΩι δὲ ἔτοι συνεστήκασιν, 'ΕΝ ΤΟΣΟΥ'ΤΩι τὲς οἰκέτας ἐκέλευεν ὁ Εὐφαὴς etc. *Dum autem hi ex aduerſo ſteterunt, interea ſeruos iuſſit Euphaes.* Hoc ſenſu additur et praepoſitio ἐν, vt apud Thucyd. lib. III. cap. 28 'ΕΝ "ΟΣΩι δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, Πάχητα μήτε δῆσαι Μιτυληναίων μηδένα, μήτε ἀνδραποδίσαι, μήτε ἀποκτεῖναι, *Intera, dum redirent, Paches neque in vincula coniiceret Mitylenaeorum quemquam; neque in ſeruitutem redigeret, neque occideret.*

Denique "Οσα ἔτη, ad verbum, *Quotquot anni*, vel aduerbialiter, *Quotannis*, vel, ſi referri poteſt ad praecedens ſubſtantiuum, adiectiue redditur, *Annuus.* Arrian. de Exp. Al. lib. I, pag. 55, lin. 36 Καὶ (ſubaudi, ἐκέλευσε) Φόρες ἀποφέρειν "ΟΣΑ "ΕΤΗ, *Et iuſſit quotannis*, ſiue, *annua tributa pendere.* Et lib. III, cap. 17 et IV, cap. 8. Huic germanum eſt ὁσημέραι, conflatum ex ὅσαι ἡμέραι, *Quotidie.* Apud eundem. lib. III, cap. 26 Καίτοι δὶς ἐπὶ τὴν σκηνὴν 'ΟΣΗΜΕ'ΡΑΙ τὴν 'Αλεξάνδρε Φοιτῶν, *Quamuis bis quotidie ad tabernaculum Alexandri*

SECTIO X.

De nominibus οὖρος, παῖδες, εἰς πᾶσαν, πλοΐμος, πολιτεία, πολὺς, πρᾶγμα, πρᾶξις, πρόσχημα, πρόφασις, πρῶτα.

REGVLA I.

Qvi Latinis *ſecundus ventus* eſt, is Graecis vel ſimpliciter οὖρος, vel οὔριος ἄνεμος, dicitur; quas voces tametſi plerique ab ὄρω, id eſt, *incito*, deriuare ſoleant; fortaſſe tamen ἀπὸ τῆς οὐρᾶς deriuare liceat. Nam οὐρὰ in naui idem eſt quod πρύμνα, *puppis:* fauetque phraſis gallica, qua ventum illum dicimus *le vent en pouppe.* Ergo κατ' οὖρον φέρεσθαι, *ſecundo vento ferri*, qui ab Homero dicitur Διὸς οὖρος, vel etiam ἵκμενος οὖρος. At Oratoribus etiam φόρος, et ἐπίφορος· quod Virgilius expreſſit hoc verſu: Οὖρος et οὔριος ἄνεμος.

Proſequitur ſurgens a puppi ventus euntes,

II. Dicebant etiam ἐς οὖρον καταστῆναι, vel οὐρίῳ πλῷ χρήσασθαι, vel ἐξ οὐρίας πλεῖν, intelligendo πνοῆς, id eſt, *flatu, vento*, vel vnica voce, οὐριοδρομεῖν aut κατουρῶσαι. Ariſtophanes Οὐριοδρομεῖν, κατουρῶσαι.

xandri ventitare ſolitus eſſet. Sic Ariſtoph. in Plut. vſ. 1007.

> Καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ,
> Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

Tamen antehac quotidie, per Deos, domum meam ſemper frequentabat. Similiter autem vt ὅσα ἔτη, eadem quoque forma dicere licet ὅσαι ἡμέραι· vid. Thom. Mag. in V. ὅσαι ἡμέραι· Thucyd. VIII, 64 et ὅσαι νύκτες, quod adfert L. Bos de doctrina Ellipſ. pag. 228. ſine exemplo, apud Lucian. in Philopſ. pag. 479, B. Vtraque iunxit Damaſc. in Biblioth. Photii pag. 568 Συνδιήγομεν ἀλλήλοις ὍΣΑΙ τε ἩΜΈΡΑΙ καὶ ὍΣΑΙ ΝΎΚΤΕΣ. Ὅσοι μῆνες, ex Demoſth. affert H Stephanus, cuius locus extat Orat. in Timocr. pag. 480, lin. 32. Locutio plane elliptica, hoc modo ſupplenda: Ὅσαι ἡμέραι et ὅσα ἔτη ἐσὶ, τόσοις vel τοσάτοις etc. Integram orationem legas apud Hom. Odyſſ. Ξ, vſ. 92.

> ὍΣΣΑΙ γὰρ ΝΎΚΤΕΣ τε καὶ ἩΜΈΡΑΙ ἐκ Διός ΕἸΣΙΝ,
> Οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήιον, οὐδὲ δύ' οἴω,

Quotquot enim noctes et dies a Ioue ſunt, nunquam vnam victimam aut duas ſolas ſacrificant. Non multum hinc abit Horatius lib. II, od. 14. vſ. 5.

> *Non, ſi tricenis, QVOTQVOT eunt DIES,*
> *Amice places illacrymabilem*
> *Plutona tauris.*

Atticiſmum eſſe, affirmat Moeris: Ὁσημέραι, Ἀττικῶς, καθ' ἡμέραν, Ἑλληνικῶς,

ρῶσαι. Ἐπουρίζειν Ἐπουριάζειν.

phanes vero, οὔρια θεῖν, *ſecunda currere*, id eſt, *ſecunda nauigatione vti.* Hinc fit ἐπουρίζειν, *ſecunda aura provehere:* quod etiam metaphorice de ſecundo rerum et negotiorum ſtatu dici poteſt. Imo etiam ἐπουριάζειν Lucianus dixit eodem ſenſu.

Λαμπρὸς ἄνεμος.

Denique Polybius ſecundam et velocem nanigationem deſcribens: Λαβὼν, inquit, οὖρον, καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις, καὶ κατουρώσας, ἐπ' αὐτὸ ςόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν, *Ventum ſecundum, eumque vehementem nactus, velis omnibus paſſis, feliciqne vectus curſu, ad ipſum portus oſtium appulit;* vbi λαμπρὸς eſt *vehemens et incitatus:* πᾶσι vero τοῖς ἀρμένοις, vel ἱςίοις, idem eſt quod Galli dicunt, *à pleines voiles*, quod etiam Graeci vnico verbo ἱςιοδρομεῖν dicere ſolent.

Ἱςιοδρομεῖν Παῖδες.

III. Παῖδες, in plurali, cum genitiuis, *Artifices*, *Populos*, aut certam hominum conditionem, ac profeſſionem ſignificantibus pro nominibus ipſis, conuenienti caſu poſitis, Hebraeo more vſurpantur. Sic, Ῥητόρων, Ἰατρῶν, Φιλοσόφων, Γραφέων παῖδες, *Rhetorum*, *Medicorum*, *Philoſophorum*, *Pictorum filii:* elegantius multo, quam Ῥήτορες etc. Sic Κελτῶν παῖδες, id eſt, *Galli* †: Δυςήνων παῖδες, *miſeri.* Ita Pſalmo IV. *Filii hominum, vsque quo graui corde?* id eſt, *homines.* Alibi *Filii Prophetarum*, id eſt, *Prophetae*[86].

Εἰς πᾶσαν, en tout.

IV. Πᾶσαν praecedente εἰς, idem eſt quod πάντως: id eſt, *omnino*, vulgo, *en tout:* vt, Διακοσίους εἶχε ςρατιώτας εἰς πᾶσαν, *Milites ducentos omnes habebat*[87]. Plutarch. Pompeio,

† Sic apud Aelianum V. H. occurrunt Κώων παῖδες I, 29 Θετταλῶν παῖδες III, 1. et παῖδες Δηλίων IV, 28. Sed animaduertendum eſt, in his locis omnibus homines induci narrantes rem aliquam olim geſtam, et a maioribus adeo ſibi traditam. Z.

86 Notanda praeterea haec vox, non tantum quod cum praepoſitione ἐκ conſtructa pro παιδία, *Pueritia*, ponitur, quo modo et Latini dicunt *a puero*, ſed eodem plane modo in ſexto caſu cum praepoſitione ἐν inuenies, vt ἐν παιδὶ, *in pueritia:* ſicut etiam dicunt ἐν μειρακίῳ, *in adoleſcente* pro, *in adoleſcentia.* Philoſtrat. de Vit. Sophiſt. in Hermocr. Ὡς μηδὲ δάκρυον ἐπ' αὐτῷ τὴν Καλλιςὼ ἀφεῖναι, ἘΝ ΜΕΙΡΑΚΊΩι ἀποθανόντι, *Adeo vt ne lacrymam quidem Calliſto ob eum fuderit, in adoleſcentia exſtinctum.*

87 Exemplum ex Plutarcho diuerſum quid a ſuperiori confirmat. L. Bos agnoſcit ellipſin ſubſtantiui χρείαν, vt ſit εἰς πᾶσαν χρείαν, *ad omnem vſum:* et citat eundem Plutarchi locum. Vide eum in voce χρεία. At multo frequentius eſt Graecorum idioma,

Pompeio, Ὧι δελεασθεὶς ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἤδη τιθασὸς αὐτοῖς

idioma, cum in priori acceptione nomen πᾶς cum articulo praepoſitiuo conuenit cum praecedenti ſubſtantiuo. Ita vt dixerint, Διακοσίους ἄγει ϛρατιώτας ΤΟΥ'Σ ΠΑ'ΝΤΑΣ. Athenaeus lib. VI, de Iulio Caeſare in Britanniam traiiciente: Τρεῖς οἰκέτας ΤΟΥ'Σ ΠΑ'ΝΤΑΣ συνεπήγετο, *Tres omnino famulos ſecum ducebat.* Et Arrian. de Exp. Al. lib. II, cap. 5 ἘΝ ἑπτὰ ΤΑΙ͂Σ ΠΑ'ΣΑΙΣ ἡμέραις τοὺς μὲν βίᾳ ἐξελών, τοὺς δὲ ὁμολογίᾳ παραϛησάμενος, *Cum intra ſeptem in vniuerſum dierum ſpatium illos partim vi, partim pactionibus in ſuam poteſtatem redegiſſet.* Et cap. 13. Darius, recolligens copiarum reliquias, dicitur habuiſſe milites ἐς τετρακισχιλίους ΤΟΥ'Σ ΠΑ'ΝΤΑΣ, i. e. *Quatuor in vniuerſum millia.* Eodem modo de Corcyraeis Thucyd. lib. III, cap. 85 Διέβησαν ἐς τὴν νῆσον ἑξακόσιοι μάλιϛα ΟἹ ΠΑ'ΝΤΕΣ, *Traiecerunt in inſulam circiter ſexcenti vniuerſi.* Plura addere exempla, ſuperuacaneum. [Plura exempla de nomine πᾶς, numerum exactum ſignificante, reperies* apud Clarkium ad Hom. Iliad. ή, 161 et κ', 570. Atque a Latinis quoque eodem ſenſu adhiberi *Ipſe* et *Omnis*, docet Burmannus ad Grat. Cyneg. 16. Z]. Id tamen addam, quod mihi hactenus obſeruare licuit, nomen πᾶς cum articulo, addito numero, fere poſtponi: quo minus dicam *ſemper*, obſtat Plutarchi locus in Caeſare ſub finem: Θνήσκει δὲ Καῖσαρ, ΤΑ' μὲν ΠΑ'ΝΤΑ γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα καὶ ἕξ, *Obiit Caeſar annos quinquaginta ſex natus.* Eodem modo in Act. Apoſt. XXVII, 37 Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ΑἹ ΠΑ͂ΣΑΙ ΨΥΧΑΙ' διακόσιαι ἑβδομηκονταέξ, *Eramus in naui ducentae ſeptuaginta ſex omnes animae.* Et XIX, 7 Ἦσαν δὲ ΟἹ ΠΑ'ΝΤΕΣ ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο, *Erant omnino viri circiter duodecim.* Aelian. quoque V. H. XII, 35 Ὡς εἶναι ΤΑ'Σ ΠΑ'ΣΑΣ ΔΕ'ΚΑ, ſupple Σιβύλλας: *Ita vt omnino ſint decem.* Articulum negligit Herodotus lib. I, cap. 163. de Arganthonio: Ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδοήκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ ΠΑ'ΝΤΑ εἴκοσι καὶ ἑκατόν, *Tarteſſiis imperauit octoginta annos, vixit vero omnino viginti ſupra centum.* Graeciſſat Cicero de Inuentione *L. I, c. 9. Relinquitur ergo, vt OMNIA tria genera ſint cauſſarum.* Nec etiam neceſſe eſt, vt πᾶς conueniat cum ſubſtantiuo; nam poteſt cum articulo τὸ neutro genere conſtanter addi: ita enim de Lycurgo Plutarchus pag. 41 Ἐβασίλευσε μῆνας ὀκτὼ τὸ σύμπαν, *Regnauit menſes omnino octo.*

Eſt et diuerſus ab hoc huius adiectiui vſus, quo in Datiu. pl. neutr. gen. poſitum ſignificat, *omni ſtudio* vel *cura.* Ita Herodian. lib. III, cap. 13 ἍΠΑΣΙ γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδας τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης χρηστῆς ἀπολαύειν, *In id enim omni ſtudio incumbebat, vt liberi ſui bona inſtitutione Romae vterentur.* Ita malo, quam, quod interpres habet, *In primis*: et in ἅπασι ſubaudienda velim σπουδήν, φροντίδα, νουθετήματα, τέχνην, vel ſimilia, quae ad bonam inſtitutionem facere poſſunt. Pro eodem dicitur etiam πάσῃ τέχνῃ, Vid. quae infra dicemus, Sect. 11, Reg. 2.

Tertius huius adiectiui vſus eſt, quo in Accuſatiuo Plurali Neutro Genere ponitur elliptice. Lu-

αὐτοῖς ἐγεγόνει, id eſt, *Quo populus ſemel inescatus, iis ſe rebus in omnibus facilem deinceps et flexibilem praebuit.*

V. Πλόϊμος,

cian. in Aſino: Τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, ΠΑ'ΝΤΑ καταπίπτοντα; *Cur nobis videtur hunc aſinum alere vbique collabentem?* Intelligitur procul dubio praepoſitio κατά. Vt in illo Hom. Iliad. E, vſ. 807 Πάντα δ' ἐνίκα Ῥηϊδίως, *Et omnibus modis, omni ratione*, vel *vbiuis facile erat victor*, i. e. κατὰ πάντα. Adde Ariſtoph. in Nub. vſ. 1432 Ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, *Quandoquidem gallos per omnia imitaris*: et in Ran. vſ. 1248 Οὐκ ἔστιν, ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ, *Nemo eſt ab omni parte beatus.* Conſentit et verbo et re Theog. vſ. 441 et 1159

Οὐδείς τοι ΠΑ'ΝΤ' ἐστὶ πανόλβιος. —

Aelian. V. H. XII, 25 Σωκράτει δὲ εἰ προσεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, ΠΑ'ΝΤΑ ἂν ἐγένοντο εὐδαίμονες, *Socrati vero ſi aures praebuiſſent Athenienſes, omni ratione felices fuiſſent.* Et Aegiſthus apud Sophocl. in Electr. vſ. 297. vocatur πάντ' ἄναλκις, *Prorſus ignauus.* Ellipſis ſuppletur in Act. Apoſt. XVII, 22 ΚΑΤΑ' ΠΑ'ΝΤΑ ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ, *Omnibus modis vos ego religioſiores video.*

Quartus vſus obſeruandus, quo itidem in Neutro Plurali conſtruitur cum Subſtantiuis Generis diverſi; et commode redditur, *Nihil aliud, quam.* Exemplum habet Philo Iud. de vit. Moyſ. lib. I ΠΑ'ΝΤΑ γὰρ ἦσαν ἢ τραχεῖαι πέτραι, ἢ ὄρη λιθωδέστατα, ἢ ψάμμοι βαθεῖαι, *Nihil illic aliud erat, quam* [verbatim, *Omnia erant*] *vel rupes aſperae, vel montes maximae ſaxoſi,; vel altiſſimae arenae.*

Quintus vſus eſt, quo cum Subſtantiuo coniungitur, et in verſione per Aduerbium redditur, Subſtantiuo in Adiectiuum mutato cognatae ſignificationis, ſequente infinitiuo: v. g. Τὸ καὶ τὸ ποιεῖν πᾶσα ἀνάγκη, πᾶς πόνος, πᾶς κίνδυνος, *Hoc vel illud facere, eſt omnino neceſſe, maxime laborioſum, prorſus periculoſum.* Verbatim, *omnis neceſſitas, omnis labor, omne periculum.* Epict. Enchir. cap. 38 ΠΑ͂ΣΑ 'ΑΝΑ'ΓΚΗ, ὅταν ἀποτυγχάνῃς, ὧν θέλῃς, καὶ περιπίπτῃς, οἷς μὴ θέλῃς, μέμφεσθαι σε καὶ μισεῖν τοὺς αἰτίους, *Omnino neceſſe eſt*, ſiue, *Fieri aliter non poteſt, quin, cum iis, quae vis, fueris fruſtratus, et in ea, quae non vis, incideris, culpes et oderis auctores.* Et cap. 18 Τὸν ἑτέρου ἐπιμελούμενον τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι ΠΑ͂ΣΑ 'ΑΝΑ'ΓΚΗ, *Sed omnino neceſſe eſt*, ſiue, *aliter fieri nequit, quin, qui alterum curat, alterum negligat.* Ariſtoph. in Pace vſ. 372. Similiter Pindarus Nem. Od. 8 Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεναι βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, ἍΠΑΣ ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, *Noua vero inuenta examinanda dare, vt explorentur, omnino periculoſum eſt*; ſeu, *periculoſae plenum opus aleae.* Sic Aegiſthus apud Sophocl. l. c. dicitur πᾶσα βλάβη, *Omnino perniicioſus.* Similiter, πᾶν τοὐναντίον ἐστίν, *Omnino contrarium eſt*, apud Platonem in Sophiſta. In hoc Graeciſſat Maro, lib. Aen. V, vſ. 800.

FAS OMNE eſt, Cytherea, meis te fidere regnis.

Addo et ſextum illud, quod Latini dicunt, *apertum* vel *medium mare*, Graecis eſt τὸ πᾶν πέλαγος. Et ἐκπλεῖν εἰς τὸ πᾶν πέλαγος, vernacule eſt, Jn volle ſee ſteken.

88 Alio

V. Πλόϊμος, vel πλώϊμος, non tantum coniungitur cum ſubſtantiuo, vt πλόϊμος θάλασσα, *mare nauigabile:* ναῦς πλόϊμος, *nauis ad nauigationem idonea:* ſed etiam in neutro fere, vel maſculino, τὸ πλόϊμον, et πλώϊμον, vel πλόϊμος ſumitur, vel pro *tempore ad nauigandum opportuno*, vel pro *omni loco, qui nauigatione tuto adiri poſſit*, idque duobus praecipue modis. Πλόϊμος.

Primo, abſolute, in gignendi caſu plural. num. cum particip. ὄντων. Philo in Legat. Διαγγελθείσης οὖν τῆς, ὅτι νοσεῖ, Φήμης, ἔτι πλοΐμων ὄντων, ἀρχὴ γὰρ ἦν μετοπώρου, id eſt, *Itaque morbi eius vulgata fama, cum adhuc tempus ad nauigationem opportunum eſſet, auctumni enim initium erat;* ſubaudiendo vel καιρῶν, vel χωρίων. Thucyd. comparatiuum vſurpat lib. I, pag. 5 Καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, id eſt, *Cumque iam tutior eſſet nauigatio:* nullum enim ibi nomen exprimitur, quo genitiuus iſte referatur.

Secundo, πλόϊμόν ἐστι, dicitur; id eſt, *tuta*, vel *opportuna nauigatio eſt:* et πλωϊμώτερόν ἐστι, *tutior*, vel *opportunior*. Idem Thucydid. paulo poſt, Καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ᾽ ἀλλήλους, *At, poſtquam a Minoe inſtructa claſſis eſt, facilior deinceps ac tutior vltro citroque nauigatio eſſe coepit.*

VI. Πολιτεία, non modo vel *rempublicam*, vel *certam reipl. formam* ſignificat; ſed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerenda repub. verſetur. Demoſth. pro Coron. Οὐ μόνον τὸ τιμᾶσθαι τὴν πόλιν ἡ προαίρεσις ἡ ἐμὴ, καὶ ἡ πολιτεία διεπράξατο, id eſt, *Non tantum vt ciuitas in honore eſſet, inſtitutum illud meum, ac propria gerendae reipubl. ratio in cauſa fuit.* Πολιτεία.

VII. Πολὺς, praeter id quod annotatum eſt in nomine μέγας, Cap. III, Sect. 7, Reg. 12 eſt aliquando idem, quod δυνάμει πολλῇ, id eſt, *cum ingentibus copiis.* Plutarch. de fortuna Romanor. Εὑρὼν δὲ τὸν Πομπήϊον ἄθρουν, καὶ πολὺν μὲν ἐν γῇ, πολὺν δὲ ἐν θαλάσσῃ, *Vbi Pompeium inueniſſet denſis, et ingentibus copiis inſtructum, ſeu terreſtribus, ſeu maritimis.* At Demoſth. orat. de Cherſon. Φίλιππος δυνάμει πολλῇ περὶ Ἑλλήσποντον ὤν, *Philippus, qui circa Helleſpontum cum ingentibus copiis verſabatur* [88]. Πολὺς.

VIII. De

88 Alio ſenſu dici quis poteſt πολὺς, de quo ſcilicet *multa narrare poſſumus.* Lucian. Dem. Encom. pag. 892, vbi, quum di-

xerat

Οὐδὲν πρᾶγμα, nil refert.

VIII. De nominibus *πρᾶγμα* et *πρᾶξις*, haec notatione digna et ſelectiora accipe. Primum quod Latini dicunt, *Nihil*

xerat Therſagoras, de Homeri inſtitutione pauca dici poſſe, ſubdit: *At tibi* (ſcil. *Demoſthenem laudanti*) ΠΟΛΥΣ *μὲν ὁ Καλλίστρατος*, *Multus quidem eſt Calliſtratus*, i. e. *Multa de Calliſtrato praedicare potes*; vel, *Multam Calliſtratus tibi dicendi copiam miniſtrat.* Sic, cuius ſubinde mentio fit, *πολὺς* dicitur. Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 306, lin. 9 ΠΟΛΥΝ *μὲν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Φίλιππον ἐν ταῖς διαβολαῖς φέρων.* Ad verbum ita: *Multum quidem Alexandrum et Philippum in ſuis calumniis ferens*, i. e. *ſubinde Alexandrum et Philippum in ſuis calumniis nominans.* Confer Aeſchin. in Timarch. pag. 193, lin. 45, et Noſtrum, Cap. III, Sect. 6, Reg. 7. Non abſimili ſenſu apud Curtium legimus *multa vita*, cui opponitur *longa*. vid. lib. IX, cap. 6, §. 22 *Vt MVLTAM prius, quam LONGAM vitam debeam optare.*

Idem illud adiectiuum neutro genere in plurali fere poſitum et articulo veſtitum ſecundum caſum poſt ſe habet rei eius, cuius partem ſignificat. Vt, *Πελοποννήσου τὰ πολλά*, *Peloponneſi magna pars.* Thucyd. I, 2. Et in ſuperlatiue gradu, eodem libro cap. 12 *Καὶ Ἴωνας μὲν Ἀθηναῖοι καὶ* ΝΗΣΙΩΤΩΝ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ *ᾤκισαν, Ἰταλίας δὲ καὶ* ΣΙΚΕΛΙΑΣ *τὸ* ΠΛΕΙΣΤΟΝ *Πελοποννήσιοι*, *Et in Ioniam quidem et magnam inſularum partem Athenienſes colonos miſerunt; in Italiam vero et maximam Siciliae partem Peloponneſii.* Sed et ſeruat nonnunquam genus ſubſtantiui, cui iungitur, vt in illo Demoſthenis in Philip. III, pag. 50, lin. 13 *Ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φέρειν ἐστὶ* ΠΟΛΛΗΝ, *Natura regionis ipſius, cuius magnam partem hoſtiliter diripere, et vaſtare poſſumus.*

Formati ex hoc Adiectiuo Comparatiui, in primis quando Genitiuum poſt ſe habet, obſeruandus eſt elegans vſus, poniturque pro *πλεονέκτημα*, i. e. pro eo, quo ſi quis augetur, inde maius emolumentum, maiorem potentiam, vel ſimile acquirit in faciendo, vel fugiendo rem, aut aliud quidpiam agendo. Ita de muro in Iſthmo ſtructo Ariſtides, Orat. pro Quatuoru. p. 315 *Ὅπου γὰρ ἐξῆν τοῖς βαρβάροις περιπλεύσασι κατὰ πόλεις ἑλεῖν αὐτοὺς, τί* ΠΛΕΟΝ ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ *ἦν*; *Vbi enim barbari circumnavigantes oppidatim eos expugnare poterant, quid murus prodeſſe poterat?* Similiter abſque Genitiuo Arrian. Exped. Alex. III, 27 *Ὥστε οὐδὲν* ΠΛΕΟΝ *αὐτῷ γίγνεται τὴν κρίσιν ἀποφυγόντι*, *Ita vt nihil ei profuerit crimine abſolutum fuiſſe.* Adde Iſocrat. Paneg. non longe ab initio. Similiter pro *πλέον μοι γίνεται*, dicunt etiam *πλέον ποιῶ*. Plat. in Theaet. *Οὕτω δὴ ἀναγκασθήσεσθε εἰς ταὐτὸν περιτρέχειν μυριάκις*, ΟΥΔΕΝ ΠΛΕΟΝ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ, *Sic ſane cogemini ſexcenties eadem recurrere, nihil promouentes.*

Adhaec, praeter tritiſſimum illud *οἱ πολλοὶ*, i. e. *Vulgus*, ſunt multa elegantiſſime dicta, quae de hoc Nomine cumulate proferre poſſemus, ſi noſtri id eſſet inſtituti, quae omnia vna, quantum

Nihil eſt moleſtiae vel incommodi, Graeci, *ὀδὲν πρᾶγμά ἐςι*, *nihil refert*, vulgo, *il ne m'en chaut*: vt cum Demoſth. ait, Ὅτι αὐτῷ ΟΥ'ΔΕ'Ν 'ΕΣΤΙΝ ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, id eſt, *Quod eiusmodi pacta nihil iam ad eum pertineant.* Galli propius, *n'ayant plus que faire de ces pactes.* Plato in Sympoſio, Ἐὰν δὲ ψευδῆ, ὀδὲν δὴ πρᾶγμα, *Et encore qu' elles fuſſent fauſſes, il n'importeroit pas*[89].

IX. Secun-

tum id fieri poteſt, regula complectimur hoc modo: Huius Adiectiui non minus elegans quam frequens vſus eſt in illis occaſionibus, vbi magnitudinis, multitudinis, atrocitatis, celeritatis, vel in ſumma cuiuſpiam in re quacunque exſuperantiae ſignificatio eſt; e. c. Ποταμὸς πολὺς, proprie, *Flumen multum*, i. e. *magno impetu et aquarum vi celeriter fluens.* Quo ſenſu dixit Virg. Aen. VI, vſ. 659

PLVRIMVS Eridani per
ſyluam voluitur AMNIS,

Πολὺ κακὸν, *Multum malum*, i. e. *Morbus vehementiſſimus.* Thucyd. II, 51 Ὑπὸ τῦ πολλῦ κακῦ νικώμενοι, *Mali violentia victi.* Homo dicitur πολὺς τῇ ἐπιςήμῃ, *qui aliqua in re excellit.* Ita Suidas de Thucydide: Οὗτος ὁ Θυκυδίδης ἀνὴρ ἦν ΠΟΛΥ'Σ ΤΑΓ̃Σ ΤΕ'ΧΝΑΙΣ, κάλλει λόγων etc. *Thucydides hic vir fuit excellens, artibus, elegantia orationis* etc. Amator apud Aelian. V. H. XII, 14 dicitur παρὰ πότον πολὺς λαλῶν, *Inter pocula loquaciſſimus.* Τόπος πολὺς, eſt *locus amplus* apud Aeſchin. in Timarch. pag. 184, lin. 9 Ποίησις ἐςί τι πολὺ, *Vocabuli* ΠΟΙ'ΗΣΙΣ *vſus late patet.* Plat. in ſympoſ. Ὥρα πολλὴ, *Tempus ſerum.* Quomodo et Latini dicunt, *Multa nox.* Et quod Marco eſt VI, 35 Ὥρα πολλὴ, id Matth. XIV, 15 eſt Ὀψία γενομένη, et Luc. IX, 12 ἡμέρα ἀρξαμένη κλίνειν. [Interdum πολὺς pro aduerbio πολλάκις ponitur: v. c. Callim. Dian. 27 πολλὰς τανύσασθαι χεῖρας, h. e. *crebro manus tendere*, et Heliodor. VI, 4 πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖν, *diligenter et crebro intueri.* Sic malim nomen accipi his in locis, quam explicari per *Cupidus*, vti Abreſch. Lect. Ariſtaen. pag. 165, et Cl. Loeſn. Ind. ad Callim. Z.]

89 Πρᾶγμα ποιεῖσθαι eo ſenſu vſurparunt Graeci, quo Latini ſuum Verbum *Curare.* Herodot. Erat. cap. 63 Πρῆγμα μέντοι ὀδὲν ἐποιήσαντο, *Tamen id nihil curarunt.* Plane vt nos: zy maakten 'er geen werk van.

Ponitur etiam in plurali hoc Nomen pro *Reip. adminiſtratione.* Sic οἱ ἐν πράγμασι Thucydidi ſunt, *qui Remp. adminiſtrant: Magiſtratus.*

Significat et exceſſum aliquem eodem modo, quo cognatae ſignificationis ſubſtantiuum χρῆμα, infra Sect. 13 initio. Ita ex Eubulo Athenaeus, Deipnoſoph. lib. XIII, pag. 559.

— — Εἰ δ' ἐγίγνετο
Κακὴ γυνὴ Μήδεια· Πηνελόπεια δὲ
Μέγα ΠΡΑ'ΓΜΑ.

Fuerit mala mulier Medea: at Penelope eximia erat mulier.

90 Quem-

Πρᾶξις, obligatio in ſolidum.

IX. Secundo, quae a Iuriſperitis *obligatio in ſolidum* vocatur, apud Graecos, *πρᾶξις* eſt; e. g. quod Galli, *être obligé un ſeul pour le tout*, Graeci, *πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν*, verbatim *actionem eſſe ex vno et vtroque:* id eſt, *duo ſimul, et vtrumque ſeorſim integra obligatione teneri.*

Πρᾶξις, practique, dolus.

X. Tertio, *πρᾶξις* in malam partem ſumitur [90], vt apud nos, *practique*, id eſt, *verſutum fraudulentumque conſilium, quo aduerſarius circumuenitur;* quae *calumnia* Ciceroni dicitur. Et aliquando pro ipſa proditione ſumitur: vnde *πραξικοπεῖν τινα, dolo aliquem circumuenire.* Quod tamen ſaepius cum locis iis iungitur, quae dolo capiuntur. Nam *τὴν πόλιν πραξικοπῆσαι*, eſt *vrbem dolo et proditione capere:* quo pertinet Gallicus idiotiſmus, *practiquer*, de eo, qui vel in vrbe, quam oppugnat, vel in negotio, quod gerit, proditores aut promiſſis, aut muneribus comparat: quod Polybius dicit, *πρᾶξιν συςήσασθαι*, vel *κατασκευάζειν.*

Πραξικοπεῖν, circumvenire.

Πρόσχημα, decus.

XI. Quod Latini *decus et ornamentum* dicunt, Graeci fere *πρόσχημα*, quaſi *προέχον σχῆμα:* ſic *τὴν βουλὴν πρόσχημα τῆς πόλεως*, id eſt, *Senatum reipublicae decus*, et *τὴν πόλιν πρόσχημα βασιλείας, vrbem regni decus* appellant. Plutarch. Alexand. *Ὥςε καὶ Σάρδεις, τὸ πρόσχημα τῆς ἐπὶ θαλάσσῃ τῶν βαρβάρων ἡγεμονίας παραλαβεῖν, Ita vt ipſas quoque Sardeis, maritimi barbarorum imperii metropolim, ſedemque primariam, deditione acciperet.*

Πρόσχημα, praetextus.

XII. Eadem vox *colorem* ſaepe, ac *praetextum* ſignificat: quam etiam Latini *ſpeciem* aliquando dicunt: vt *Τὸ ἀνδρεῖον τοῦ προπετοῦς πρόσχημα ποιήσασθαι*, id eſt, *Fortitudinis colorem temeritati praetendere*, Galli, *faire ſemblant.* Thucydid. lib. I, pag. 64 *Πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι, ὧν ἔπαθον* (id eſt, *ὑπὲρ*, vel *ἀνθ᾽ ὧν ἔπαθον*), *δῃοῦντας τὴν βασιλέως χώραν*, id eſt, *Praetextus enim erat, quo ad vaſtandum Regis agrum vtebantur, quaſi acceptas a barbaris vlciſcerentur iniurias.*

Πρόσχημα μὲν, τὸ δ᾽ ἀληθές.

XIII. Quo ſenſu ponitur etiam *ἐλλειπτικῶς*, id eſt, aliquid ſubaudiendo: tuncque fere duo membra ſic inter ſe opponuntur,

90 Quemadmodum et *πρᾶγμα.* Quo ſenſu occurrit apud Gregorium Cyprium in epiſt. *Τἀμὸν πρὸς σὲ εἰλικρινές ἐςι καὶ ἀνόθευτον, καὶ* ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ *τοσοῦτον ἀπηλλαγμένον, ὅσον γῆς τε καὶ σελήνης τὸ μεταξὺ, Tam ſincere et candide tecum egi, et a fallacia tantum abfui, quantum a luna terra diſtat.*

91 Eodem

opponuntur, πρόσχημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές· vt, *ſpecie quidem*, vel *per cauſam illi honorem exhibendi, re autem ipſa, vt eum omni ſpe honoris ſpoliaret:* πρόσχημα μὲν, ὡς τιμήσων αὐτὸν, τὸ δ' ἀληθὲς, ἅπασαν τὴν αὐτοῦ τιμὴν καταστρέψων· vbi πρόσχημα μὲν, id eſt, πρόσχημα ποιούμενος, vel κατὰ πρόσχημα· ſequitur autem ὡς, id eſt, *quaſi* [91].

XIV. Τὰ πρῶτα, in neutro plurali, id eſt, ὁ πρῶτος, ὁ πάνυ, ὁ παρευδοκιμῶν, *Princeps*. Lucianus in Timone, vbi Mercurius ad Timonem, Ἴσθι τῶν Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, *Eſto Athenienſium Princeps*. Sic τῶν συμμαθητευόντων τὰ πρῶτα, *Princeps condiſcipulorum* [92]. **Τὰ πρῶτα, *primus*.**

SECTIO XI.

De nominibus σημεῖον, σῶμα, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥαδιούργημα, τέλος, τέχνη, τίς.

REGVLA I.

Σημεῖον, *indicium*, τεκμήριον, *coniectura*, ἀπόδειξις, *demonſtratio* [93]: ſaepe initium dant periodis, idque ἐλλειπτικῶς, id eſt, *vocibus quibusdam ſubintellectis:* tuncque adiungitur particula δὲ, et particula γὰρ membri ſequentis initio adhibetur. Quod ergo Latini dicerent, *Cuius rei argumentum illud eſt, quod aſſidue cum improbis verſetur:* **Σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις.**

91 Eodem plane ſenſu conſtruitur et accuſatiuus πρόφασιν. Ita Ariſtides in Orat. pro Quatuoruiris, pag. 309. Vbi Themiſtocles dicitur iuſſiſſe claſſem aedificari, ΠΡΟΦΑΣΙΝ ΜΕΝ, ὩΣ ἐπὶ τὸν πόλεμον, τὸν πρὸς Αἰγινήτας, ΤΗ͂Ι ΔΕ ἈΛΗΘΕΙΑι τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι προορῶν, *Per cauſſam quidem, quaſi ad bellum cum Aeginetis gerendum, re autem vera, ea, quae futura erant, praeuidens*. Et Pauſanias in Corinth. pag. 132 Φλεγύαν Ἐπιδαύριοί φασιν ἐλθεῖν ἐς Πελοπόννησον, ΠΡΟΦΑΣΙΝ μὲν ἐπὶ θέᾳ τῆς χώρας, ἜΡΓΩι ΔΕ, κατάσκοπον πλήθους τῶν ἐνοικούντων, *Phlegyan in Peloponneſum veniſſe aiunt Epidaurii, verbo quidem viſendae regionis gratia; re autem vera, vt ſpecularetur, quanta eſſet incolarum frequentia*. Subaudi κατά. **Πρόφασις.**

92 Vide generaliorem regulam, quam notauimus ſupra, Sect. III, Reg. 2.

93 Adde μαρτύριον, *teſtimonium*. Herodot. Polymn. cap. 221 ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΔΕ μοι καὶ τόδε οὐκ ἐλάχιστον τούτου πέρι γέγονε· οὐ ΓΑΡ etc., *Huiuſce rei non minimum id mihi teſtimonium eſt; non enim* etc.

94 Exem-

tur: Graeci, *τεκμήριον*, vel *σημεῖον δὲ, ὅλος γάρ ἐστιν ἐν τῇ τῶν μοχθηρῶν συνουσίᾳ.* Itaque ſubaudiri poteſt *τούτου ἂν εἴη τὸ ἑπόμενον, eius ſit quod ſequitur*, vel *λεχθησόμενον, quod dicetur*, aut aliquid ſimile [94]. Sic, *Atque hoc certo inde conſtat,*

94 Exemplum habet Demoſth. aduerſus Androtion. prop. fin. *Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδὲ πώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης, ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων·* ΤΕΚΜΗ'ΡΙΟΝ ΔΕ'· *χρήματα μὲν* ΓΑ'Ρ *πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν, τὰ πάνθ᾽ ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν* etc., *In pecuniis poſſidendis nullum vnquam ſtudium poſuit populus, in gloria autem tantum, quantum in re aliqua alia. Cuius rei indicium eſt, quod, cum inter Graecos plurimum opibus polleret, has omnes in honoribus tribuendis conſumſerit.* Maioris confirmationis gratia ſaepe additur *μέγα* vel *μέγιστον*. Exempla quaere apud Ariſtidem, Orat. pro Quatuoruiris, pag. 353 Ἀλλ᾽, *οἶμαι κἀκείνοις ταυτὸν ἦν, ὅπερ τοῖς Ἕλλησι τοῖς περὶ Θεμιστοκλέα· κατὰ γῆν μὲν γὰρ ἔδει κρατεῖσθαι, κατὰ θάλατταν δὲ ὑπῆρξε καὶ σώζεσθαι καὶ κρατεῖν·* ΜΕ'ΓΑ ΔΕ' ΣΗΜΕΙ͂ΟΝ. *ἕως μὲν* ΓΑ'Ρ *δι᾽ Ἰσθμοῦ τῆς εἰσβολῆς ἐπειρῶντο, ἠτύχουν· ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὸν πόρον τὸν Ἀχαϊκὸν, εὗρον αὐτὸν πόρον ὄντα τῆς σωτηρίας αὐτοῖς, At idem, opinor, quod Themiſtoclis militibus, illis etiam euenit. In terra enim non poterant non vinci, mari autem et ſeruari et ſuperare contigit. Cuius rei magnum hoc eſt argumentum. Donec enim per Iſthmum inuadere conabantur, aduerſa fortuna vſi ſunt. Cum autem veniſſent ad traiectum Achaicum, eum ſibi traiectum ſalutarem inuenerunt.* Alterius exemplum ſuppeditat eadem oratio p. 247 ΜΕ'ΓΙΣΤΟΝ ΔΕ' *κἀκεῖνο* ΣΗΜΕΙ͂ΟΝ *τῆς Περικλέους ὀρθότητος ἄνευ τῶν εἰρημένων, καὶ ὡς οὐκ ἐκεῖνος ἦν ὁ διαφθείρας οὐδ᾽ ἐθίσας Ἀθηναίους φιλαργύρους εἶναι, οὐδ᾽ ἐκ παντὸς τρόπου τὸ πλέον ζητεῖν ἔχειν· οὔτε* ΓΑ'Ρ *τοὺς φόρους Περικλῆς εἰς ἄπειρόν ἐστιν ὁ ἐσαγαγὼν, Praeter ea, quae ſuperius diximus, maximum et illud eſt argumentum integritatis Periclis, eumque non fuiſſe, qui Athenienſes corrupit et auaros reddidit, neque quouis modo plura ſemper concupiſcere aſſuefecit, quod nec tributa in infinitum auxit* etc. Vbi obiter obſerua voculae *ἄνευ* cum participlo conſtructionem, de qua vide infra, ad Cap. IX, Sect. I, Reg. 18. Itemque participii *διαφθείρας* cum articulo et verbo ſubſtantiuo, de quo ad Cap. VI, Sect. I, Reg. 18. His adde Iſocratem Areopag. pag. 283, et Helen. laud. p. 411. Particula *δὲ* membro priori aliquando abeſt: Plat. Apol. Socr. pag. 40 ΜΕ'ΓΑ *μοι* ΤΕΚΜΗ'ΡΙΟΝ *τοῦτο γέγονεν· οὐ* ΓΑ'Ρ *ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ* etc., *Huiusce rei hoc mihi magnum fuit argumentum; nam procul dubio* etc. Nec ſemper particula *γὰρ* adiungitur, ſed ſemper cauſſalis particula *ὅτι*, vel *τῷ* cum infinitiuo. Alterius exemplum habet Ariſtoteles, lib. Eth. VI, cap. 5 ΣΗΜΕΙ͂ΟΝ ΔΕ', ὍΤΙ *καὶ τοὺς περί τι φρονίμους λέγομεν, ὅταν πρὸς τέλος τι σπουδαῖον εὖ λογίσωνται, Huius rei argumentum eſt, quod in re quapiam aliquem prudentem dicimus, quando ad finem aliquem bonum conſequendum recte ſecum pendit.* Alterius exemplum non occurrit in praeſentia,

conſtat, Graece, ἀπόδειξις δέ. Eodem modo alia quoque ſubſtantiua vſurpari poſſent: vt ῥαδιούργημα, ab Oenomao, apud Euſebium lib. V, de Praeparat. Euang. pag. 220 nouae edit., vbi carpens oraculum Cnidiis editum, Τὸ δὲ ῥαδιούργημα, inquit, ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἦν βέβαιος ἀποφυγὴ ὀρύξασι, id eſt, *Verſutiae autem ratio haec fuit; quod cum ne ſuffoſſo quidem Iſthmo, certum propterea receptum habituri eſſent* [95]. Ῥαδιούργημα.

II. Τὸ

ſentia, niſi in cognato δῆλον δέ, ibid. cap. 2 ΔΗΛΟΝ ΔΕ, ΤΩι τὰ θηρία αἴσθησιν μὲν ἔχειν, πράξεως δὲ μὴ κοινωνεῖν, *Hoc inde conſtat, quod bruta ſenſum quidem habent, ſed actione ſunt deſtituta.* Ellipſin ſupplet Philo Iudaeus, de Nom. Mut. Σημεῖα δὲ τοῦ λεγομένου καὶ αἰσθήσεις ἐναργῆ περιφέρει· γεύσεως γὰρ ὀσφρήσεις προκαθημένη etc., *Signa eorum, quae dicta ſunt, ſenſus etiam manifeſta exhibent; ſapori enim olfactus praecedens* etc. Superioribus addi poteſt μαρτύριον, ſed quo citra δὲ aut γὰρ vtitur Aelian. V. H. II, 5, vbi de temporis parcimonia apud Lacedaemonios agens, ita ait: ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο· Ἀκούσαντες οἱ Ἔφοροι etc., *Cuius rei teſtimonium praeter alia hoc eſt. Quum Ephori cognouiſſent*, etc. H. Eodem modo et ſenſu adhibetur ἐδήλωσε. Xen. Cyrop. VII, 1, 30 Πολλαχόθι μὲν οὖν καὶ ἄλλοθι δῆλον, ὡς — καὶ ἐν τούτῳ ΕΔΗΛΩΣΕΝ. οἱ μὲν γὰρ etc. Conf. Memor. I, 2, 31. *Z.*

95 Nomen σῶμα notandos in primis quatuor vſus habet. Primo eſt *ſalus*, apud Dinarch. contra Dem. pag. 93, lin. 31 Ὦι τὴν τῶν ΣΩΜΑΤΩΝ φυλακὴν ὁ δῆμος παρακαταθήκην ἔδωκεν, *Cui ciuium ſalutem populus commiſit.*

Secundo pro *toto homine* ponitur: vt, ἐλεύθερα σώματα, pro *hominibus liberis.* Sic in eadem Orat. pag. 94, lin. 54 Οὐδὲ τὴν ἀσέλγειαν ὑπομένειν, οὐδὲ τὰς ὕβρεις ὁρῶντες εἰς τὰ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΩΜΑΤΑ γινομένας, *Neque ſeruitutem ſufferre, neque contumelias, quas liberis hominibus fieri viderent.* Clarius Aeſchines in Timarch. pag. 173, lin. 28 Ἐνταῦθα ὁ νομοθέτης οὔπω διαλέγεται αὐτῷ ΤΩι ΣΩΜΑΤΙ τοῦ παιδός, *Hic legislator nondum ſermonem in ipſum puerum dirigit.* Eodem modo Virg. II Aen. 18

Huc delecta VIRVM ſortiti
CORPORA furtim
Includunt coeco lateri. —

Et lib. V, vſ. 318

Primus abit, longeque ante
omnia CORPORA Niſus
Emicat. —

Tertio ita totum hominem deſignat, vt viuum praeſentemque intelligamus. *Perſonam* Belgae dicimus. Sic, quam iuridici noſtri vocant perſooneele apprehenſie; hanc Graeci vocarent τὴν τοῦ σώματος σύλληψιν, cum ſciiicet viuus comprehenditur. Sic opponit τὸ σῶμα τῷ τεθνηκότι Lycurgus in orat. adu. Leocratem cap. 30 Σῶμα. Ἐκεῖνοι μὲν τὰ τοῦ προδότου ὀστᾶ ἀνορύξαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐξώρισαν. Tum poſt pauca: Ὑμεῖς δ' αὐτὸ τὸ ΣΩΜΑ, τὸ προδεδωκὸς τὴν πόλιν, ζῶν καὶ ὑποχείριον ἔχοντες, τῇ ψήφῳ ἀτιμώρητον ἐάσετε; *Illi proditoris oſſa effoſſa ex Attica exportauerunt: et vos hunc ipſum,*

qui

Τέλος, magiſtratus.

II. Τὸ τέλος, proprie *finis*; interdum *magiſtratum*, et *dignitatem* ſignificat: vnde *οἱ ἐν τῷ τέλει*, ſupple *ὄντες*, id eſt, *qui magiſtratu funguntur*, *qui ſunt in Republica principes* [96].

III. Τίς

qui vrbem prodidit, viuum et in poteſtatem redactum, ſuffragiis veſtris impune abire patiemini? Et paulo poſt *τὸ σῶμα* opponitur aliculus effigiei: *Ἐπειδὴ τῆς ἀδικίας οὐκ ἔλαβον τὸ σῶμα ὅμηρον, τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καθελόντες* etc., *Quoniam ipſum tanquam flagitii obſidem, capere non potuerunt, ipſius ſtatuam deiicientes* etc. Et mox: *Ἐπειδὴ καὶ τὸ* ΣΩ͂ΜΑ *οὐκ ἠδύναντο ὑποχείριον τοῦ προδότου λαβεῖν, τὸ μνημεῖον τοῦ προδότου ἀνελόντες, ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλασαν*, *Quoniam proditoris corpus non potuerunt apprehendere, ipſius inuadentes ſepulcrum, quibus licuit, ſuppliciis affecerunt.*

Quarto pro *Vita.* Sic apud Demoſth. pro Megal. *Τοῖς σώμασι κινδυνεύειν*, eſt *Capitis periculum adire*, Belg. zyn lyf waagen.

Quinto pro *ſeruo* ſiue *mancipio.* Ita Graeci dicunt: *Σώματα πολλὰ τρέφειν*, pro *Multos ſeruos alere.* Ita abſolute *σώματα ἀντὶ τῶν δούλων* expreſſa legimus in libro Tobiae X, 11. Vbi Raguel dicitur Tobiae dediſſe *Σάῤῥαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων,* ΣΩ͂ΜΑΤΑ, *καὶ κτήνη, καὶ ἀργύριον*, *Saram, vxorem ſuam, et dimidiam partem bonorum, ſeruos, ſcilicet, et iumenta, et argentum.*

96 Exemplum habet Thucyd. I, 10 *Ἔξω τῶν βασιλέων καὶ* ΤΩ͂Ν *μάλιστα* ἘΝ ΤΈΛΕΙ, *Exceptis regibus et ſummae dignitatis viris.* Eidem hoc nomen *turmam* notat, lib. II, cap. 22 *Ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίοις τῶν τε Ἀθηναίων* ΤΈΛΕΙ *ἑνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς μετ᾽ αὐτῶν, πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας*, *Leuis quaedam equeſtris pugna in Phrygiis inter vnam equitum Athenienſium turmam, quibus Theſſali erant adiuncti, et Boeotorum equites commiſſa eſt* [Thom. Mag. *Τέλη καὶ τὰ στρατιωτικὰ τάγματα*, et laudat locum Herodoti, qui reperitur lib. IX, cap. 41 *Μεταπεμψάμενος ὦν τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων.* Z.]. Quin et *Optimates, Principes*, vrbisque *magiſtratus* non tantum *οἱ ἐν τέλει*, ſed et *τὰ τέλη* vocantur. Videndus Max. Tyr. Diſſert. VII *Τῶν Λακεδαιμονίων* ΤΑ῍ ΤΈΛΗ, *Lacedaemoniorum magiſtratus.* [Thom. Mag. *Τέλη, πληθυντικῶς, καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τινων ἄλλων ἀρχαί.* Z.]

Eſt et alius huius ſubſtantiui vſus, quo abſolute poſitum, ſequente Particula *δὲ*, aduerbialiter ſumitur pro *Tandem*, diſſimulata, vt videtur, praepoſitione *κατά.* Herodot. Erat. cap. 66 ΤΈΛΟΣ ΔῈ *ἐόντων περὶ αὐτέων νεικέων*, *Tandem his de rebus contentione orta.* Et Lucian. Dem. Encom. pag. 943 ΤΈΛΟΣ Δ᾽ *ἐμοῦ τὰ μὲν δεομένου, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος*, *Tandem me partim precante, partim minante.* Xenoph. lib. II, Inſtit. pag. 51, lin. 11 ΤΈΛΟΣ ΔῈ, *τὰς τρίτας σπονδὰς ποιήσαντες, καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ, τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον*, *Tandem poſt tertiam libationem, a Diis fauſta precati, diſſoluto contubernio, cubitum iuerunt.* Vel praecedente

Coniunctione

III. Τίς (quod ab aliis in nominum, ab aliis in prono- ʼΟ τίς, minum claſſe reponitur:) ſiue interroget, ſiue indefinite pro τίς. ponatur,

Coniunctione καί. Thucyd. lib. I, cap. 109 ΚΑΙ᾽ ΤΕ΄ΛΟΣ ἐς Προσωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλεισεν, *Et tandem in Proſopitide inſula concluſit.* Adde Plut. de Aud. Poet. pag. 35 ΚΑΙ᾽ ΤΕ΄ΛΟΣ ὁ Θερσίτης ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, οὐ χωλὸς, οὐ φαλακρὸς, οὐ κυρτὸς, ἀλλ᾽ ἀκριτόμυθος λοιδορεῖται, *Denique Therſitae Vlyſſes conuicians, non claudum eum, non saluum, non gibboſum, ſed garrulum vocat.* Eſt et vbi τέλος ſolum eodem officio fungitur. Ita Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. I, pag. 25 ΤΕ΄ΛΟΣ, ἔφη, τί δεῖ λέγειν ἔτι; *Tandem, inquit, quid pluribus opus eſt?* Et lib. II, pag. 42 ΤΕ΄ΛΟΣ, εἶπεν, ἀκηκόατε πάντα, *Tandem, inquit, audiuiſtis omnia.*

Eodem modo Adiectiuum τελευταῖον vel τελευταῖα in neutro Genere adhibetur, quod plerumque veſtitum eſt articulo. Lucian. lib. cit. pag. 902 Δεδιέναι, μὴ ΤΟ᾽ ΤΕΛΕΥΤΑΙ῀ΟΝ πάθοιμι τὸ τοῦ Πρώτεως, *Metuere, ne ad extremum idem mihi accidat, quod Proteo.* Vbi obiter obſerua phraſin, πάθοιμι τὸ τοῦ Πρώτεως, de qua ſupra ad init. huius libri. Dicunt etiam vnica voce τοτελευταῖον. vid. Plat. Phaed. pag. 91, lin. 35. Plurali τὰ τελευταῖα vtitur Demoſthenes Olynth. II, pag. 6 in fine. [Eodem ſenſu Attici adhibent participium τελευτῶν, τελευτῶσα, τελευτῶντες. De hac re infra. *Z.*]

Huic affine eſt ſubſtantiuum πέρας, quod ſine Particula δὲ etiam conſtruitur, vt τέλος. Aeſchin. in Timarch. pag. 119, lin. 29 ΠΕ΄ΡΑΣ πείθουσιν ἀναστῆναι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, *Tandem perſuadent homini, vt ab ara ſurgat.* Item τέρμα, quod fortaſſe extra Poeſin non inuenies. Phocyl. vſ. 131

ʼΑρχόμενος φείδου πάντων, μὴ
ΤΕ΄ΡΜ᾽ ἐπιδεύῃς,

Parce omnibus in principio, ne tandem egeas. At τὸ τέλος nonnunquam abſolute pro τὴν ἀρχὴν, i. e. *prorſus, omnino*, poſitum videtur. Ita Phocylides:

῞Οστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ,
ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω ΤΟ᾽ ΤΕ΄ΛΟΣ,

Quicunque volens iniuſte agit, is eſt homo nequam; ſed, qui neceſſitate, non dico, eum omnino eſſe iniuſtum.

Nominis τέχνη elegantior vſus Τέχνη. eſt, quam vt hic omittatur, quum ſcilicet in Dandi Caſu ponitur, addito Adiectiuo πάσῃ, quoties ſingulare in agendo ſtudium, dexteritatem, aut celeritatem indicare volunt Graeci. Quod itaque noſtrates dicunt: Loop uw beſt. Haal metter haaſt, id Graeci, Τρέχε πάσῃ τέχνῃ. Μετάπεμπε πάσῃ τέχνῃ. Ita Ariſtoph. ʼΕκκλ. vſ. 530

— ʼΕδεῖτο δὲ,
῞Ηπερ μεθῆκε, μ᾽ ἐξιέναι ΠΑ΄-
ΣΗι ΤΕ΄ΧΝΗι,

Petiit vero, quae me arceſſiuit, vt, curriculo exirem. Ibidem vſ. 366

ʼΑντισθένην τὶς καλεσάτω
ΠΑ΄ΣΗι ΤΕ΄ΧΝΗι,

Antiſthenem huc quiſpiam euocet quam celerrime. Quibus in verbis latere videtur Participium χρώμενος, quaſi quis dicat: *Ad id, quod agis, omni arte vtere, vt celerrime, dextere etc. perficias.* Nec abſimili modo dixit Virgilius, Aen. V

ponatur, varios vſus habet. Ac primum quidem, cum interrogat, iungi poteſt cum Articulo praepoſitiuo antecedente; vt, *σὺ μὲν οὖν ἐπιχειρήσαις τουτωὶ ὁ τίς; καὶ ποῖος; καὶ πόθεν; Tu id conatus ſis? qui homo? qualis? unde?* tuncque accentum retinet, ac ſi ſolum eſſet [97].

Τίς pro ποῖος. IV. Interdum ſumitur pro *ποῖος*, idque *ἐλλειπτικῶς*, vt, *τίς γὰρ ἐγὼ πρὸς τοσούτους*· ſupple, *ἂν ἐξετασθεὶς εἰμι; quis ſum ego, ſi cum tot ac tantis conferar?* [98] Sic Latini, *quid* [99] *enim vnus inter tantos? τίς γὰρ εἷς ἐν τοσούτοις;*

Τίς ἄρα; ποτέ; δῆτα. V. Eidem interroganti ſaepe additur *ἄρα*, *ποτὲ*, vel vtrumque ſimul, vt, *τίς ἄρα σε οὑτωσὶ ἐξεδιήτησεν; quis tandem vsque adeo te a ſolita morum integritate dimouit?* Aliquando alia vox interiicitur, vt, *τίς τέ* [1] *ποτε κακῶς οὕτως ἐποίησεν;*

— E ſcopulo MVLTA vix ARTE reuulſus,

i. e. *multo labore*, *ſtudio*, vel ſimil. Iungitur idem ſubſtantiuum in eodem Caſu cum adiectiua *ἰθείῃ*, et dicitur quis *ἰθείῃ τέχνῃ*, *recta arte*, i. e. *non diſſimulanter* et *palam* agere. Ita intelligo locum Herodoti, Calliop. c. 56 *Καταδόξας αὐτοὺς* ἸΘΕΙ'Ηι ΤΕ'ΧΝΗι *ἀπολιπεῖν αὐτόν*. Neſcio, quid interpreti in mentem venerit, cum vertit: *Ratus a diſciplina militari ſe deſeri.* In marginalibus tamen Stephani emendationibus altum ſilentium. Ego ſic verto: *Ratus ſe palam ab illis deſeri.* Vtrum recte, penes eruditos ſit iudicium. Caeterum pro iisdem alibi habet Herodotus, *ἐκ τῆς ἰθέης*.

97 Sic neutrum *τὸ τί; Quidnam*, vel, *Quare?* Apud Ariſtoph. Auib. 1039

— *Νόμους νέους*
Ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.
ΠΕΙ. ΤΟ' ΤΙ';

Venio huc ad vos venditurus. PI. Quid? Et in Nub. 773. In dubitandi forma vtitur Apoſtolus ſcribens ad Romanos, VIII, 26 ΤΟ' *γὰρ* ΤΙ' *προσευξώμεθα, καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν*, *Quid enim oremus, vt oportet, non nouimus.* At *τὸ τί;* vox eſt formalis, de qua ſupra ad Cap. I, Reg. 9. Iungitur etiam cum Pronomine *οὗτος*, defectiue, ſubaudito verbo *ἐστὶ*, cum articulo ſubiunctiuo. Plat. Phaedr. pag. 259 *Ἔχουσι δὲ δὴ* ΤΙ' ΤΟΥ͂ΤΟ; Quae ſic reſoluenda: *Τί δὲ δή ἐστι τοῦτο, ὃ ἔχουσι; Quid illud eſt, quod habent?* At *ὅ τις*, interiecta particula *δὲ*, in diuiſionibus locum habet, et notat *alius quiſpiam.* Ariſtoph. Auib. 1444

Ὁ δέ τις τὸν αὐτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
Ἀνεπτερῶσθαι, —

Alius vero quiſpiam filium ſuum ad ſcribendum Tragoedias ait euolaſſe. Vide, quae ſupra diximus, ad Cap. I, Reg. 4.

98 Clarius in Hiſtoria Suſannae, com. 54 *Ὑπὸ τί δένδρον εἶδες αὐτούς;* Pro, *Ὑπὸ ποίῳ; Sub qua arbore vidiſti illos?* Et com. 58 *Ὑπὸ τί δένδρον κατέλαβες αὐτούς; Sub qua arbore eos deprehendiſti?*

99 Vel *quis.*

1 Lege; *τίς σέ ποτε.*

2 'Haec

ἐποίησεν; quis te obſecro tam iniurioſe tractauit? Quae additio locum in omnibus caſibus habere poteſt. Dicitur etiam τί δήποτε, et τί δῆτα; vt, τί δῆτα παρὰ σαυτῷ μάτην ὀνειροπολεῖς; *quid tandem tecumipſe ſomnias?*

VI. Τί γάρ, vel τί δὲ ἄλλο ἤ; *quid enim aliud quam?* ponuntur ἐλλειπτικῶς: vt, τί γὰρ ἄλλο ῥαθυμῶν, ἢ κινδυνεύεις ἄμικτος ὢν διατελεῖν; *quid enim aliud ex inertia tua exſpectare potes, niſi vt ignarus permaneas?* Quae dicuntur pro, τί γὰρ ἂν ἄλλο πάθοις; vel traiectio verborum [2] eſt: ſimplicius enim diceretur, τί γὰρ ἄλλο ῥαθυμῶν κινδυνεύεις, ἢ ἄμικτος ὢν διατελεῖν; Τί γάρ; τί δὲ ἄλλο ἤ;

Id ipſum aliquando fit cum particula ἄν, ſine ἤ, in clauſula periodorum: vt, κινδυνεύεις ἀποθανεῖν ὑπὸ τοσαύτης προπε- Τί γὰρ ἂν ἄλλο;

2 Haec verborum traiectio non eſt perpetua; neque enim locum habere poteſt in Diogenis apud Lucianum verbis, qui Alexandro roganti, τί γελᾷς, *Quid rides?* reſpondet: Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην etc. *Quid aliud, niſi quod in mentem venit* etc. Nam haec traiectio, Τί γὰρ ἄλλο ἀνεμνήσθην, ἤ, non conuenit cum praecedente interrogatione, τί γελᾷς; Simplicius itaque et tutius mihi videtur, ſi dicamus, particulam τί in ſimilibus locutionibus pro ἐδὲν poni. Vtuntur praeterea Graeci his particulis τί γὰρ eo ſenſu, quo Latini *Quamquam*, vel, *Quid autem?* Nos: Trouwens. In alle geval. Ita hoc Maronis Aen. II, 101

> *Sed QVID ego haec autem nequicquam ingrata reuoluo?*

ita Graece vertas:

> Καὶ τί γὰρ ἂν τοιαῦτα μάτην ἀχάριστα λέγοιμι;

Adque huc referri poſſunt Horatii verba lib. II, Sat. 3

> *Quum laqueo vxorem interimis, matremque veneno:*
> *Incolumi capite es? QVID ENIM, neque tu hoc facis Argis,*
> *Nec ferro, vt demens genitricem occidit Oreſtes.*

Clarius Terentius, Adelph. III, 3, 80

> *SYR. Tu rus hinc ibis. D. Recta. S. NAM QVID tu hic agas?*

Aliquando, cum ita fert ſententia, eaedem particulae Latinae ſonant, *Quid multis?* i. e. *Quanquam, quid plura huiusmodi commemorem?* quando breuitatis gratia orationem contrahimus. Ita apud Lucian. in Tox. pag 609 de quodam, qui omne patrimonium in meretriciis amoribus conſumſerat: Συνοικίαι ὅλαι καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν, ὁπόσον ἐθελήσειε, ΚΑΙ ΤΙ ΓΑΡ; ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος, ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντλητο, *Vniuerſae domus* (ſub. *muneri dabantur*) *et agri, et famulae, et veſtes pretioſae, et aurum, quantum petebat. Quid multis? Lyſionis domus tota, quae antea fuerat nobiliſſima in Ionia, breui tempore eſt exhauſta.* Vbi poſt τί γὰρ ſubaudi πλείω δεῖξαμι.

 3 Exem-

προπετείας, τί γὰρ ἂν ἄλλο; periculum eſt, ne te tua perdat audacia, quid enim aliud? ſupple, *γένοιτο, accidere poſſit;* vel *προσδοκήσειας, exſpectes?*

Τί δέ; τί γὰρ εἰ μή; VII. Eodem fere modo vſurpari ſolet, *τί δὲ*, vel *τί γὰρ, εἰ μή*: vt, *τί γὰρ, εἰ μὴ ἐγέλων ἂν νηπιάζοντα ὁρῶν;* pro *τί γὰρ ἂν ἄλλο ἔπασχον, εἰ μὴ* etc., *quid enim aliud agerem, niſi riderem, dum ſe coram puerilem in modum gereret?* [3]

Ἄλλοτι ἤ. Interrogando. VIII. At vero *ἄλλοτι*, vnica voce (quod proprie *aliud quid* ſignificat) ſequente particula *ἤ*, apud Platonem maxime, interrogando paſſim vſurpatur, pro *num*, et *numquid*, quaſi eſſet, *τί ἄλλο ἤ; quid aliud, quam?* Plato in Apolog. [4] *Ἄλλοτι ἢ περὶ πλείστου ποιῇ, ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται;* id eſt, *Numquid hoc plurimi facis, quomodo iuniores euadant quam optimi?* quaſi eſſet, *τί ἄλλ' ἢ περὶ πλείστου ποιῇ; quid aliud, niſi plurimi facis?*

Sic Herodotus lib. II [5] *Ἄλλοτι ἢ οἱ ταύτῃ οἰκέοντες Αἰγυπτίων πεινήσουσι;* id eſt, *Numquid Aegyptii partem iſtam incolentes fame laboraturi ſunt?*

Ἄλλοτι ſolum, interrogando. Interdum *ἄλλοτι* ſine *ἤ*, eodem ſenſu; tuncque oratio conuerti non poteſt, dicendo *τί ἄλλο*. Idem Plato I, de Rep. [6] *Ἄλλοτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἰατρὸς καθ' ὅσον ἰατρὸς, τὸ τῷ ἰατρῷ συμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ τῷ κάμνοντι;* id eſt, *Numquid igitur, inquam, ne medicus quidem, qua medicus eſt, ſpectat medici vtilitatem, ſed aegroti?*

IX. *Τί* interrogatiuum, et *τὶς* indefinitum [7], ſimul Attice iunguntur cum aliis vocibus neceſſariis, ad ſignificandum,

3 Exemplum quaere apud Xenoph. de Admin. Dom. pag. 844 *Ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι, ἔφην ἐγώ, ὦ Ἰσχόμαχε, πώς τι ὑπακούειν, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων;* ΤΙ' ΔΕ', ΕΙ' ΜΗ' *ὑπισχνεῖτό γε ἐπιμελήσεσθαι; Quid autem vxor tua, inquam, o Iſchomache, an quodammodo iis mentem adhibere videbatur, quae tanto ſtudio illam docebas? Quid aliud [inquit] niſi pollicebatur, ſe ſedulo facturam?* Et paulo poſt: Καὶ *πῶς δή, ἔφην ἐγώ, ὦ Ἰσχόμαχε, διέταξας αὐτῇ;* ΤΙ' ΔΕ', ΕΙ' ΜΗ' etc. *Et quomodo, inquam, o Iſchomache, illi diſpoſuiſti? Quid aliud [facerem,] quam* etc.

4 Pag. 24, lin. 30.

5 Cap. 14.

6 Pag. 242 Caeterum de *ἄλλοτι* et *ἄλλοτι ἢ* conſule Budaeum pag. 474.

7 Infinitum *τὶς* ad aliud idioma ſpectat, (vid. Reg. 13.) cum abeſſe poſſit. Ariſtoph. Nub. vſ. 1381 *Σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον, ᾧ τί σ' εἴπω; Illum autem ſapientiſſimum, o quo nomine te appellem?*

8 Pag.

dum, *O quo te nomine appellemus?* Demoſthen. pro Coron.[8] Ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; verbatim, *O quid dicens quis te recte appellet?*

O quo te nomine appellem?

X. Τί μὴν aliquando ſignificat *quidnam igitur?* etiam praecedente ἀλλὰ, vt neganti ſe cauſam aliquam rei cuiusdam, aut facti habuiſſe, ſic inſtabimus: ἀλλὰ τί μήν, id eſt, *quam igitur aliam?* vt, τοῦτο, νὴ δία, τὸ αἴτιον οὐ μὴ ἐγένετο, ἀλλὰ τί μήν; *ea tibi videlicet cauſa non fuit: quaenam igitur?* †

Τί μήν; quidnam?

Aliquando voculae iſtae ſunt concedentis, tuncque ſignificant *quidni? plane, omnino;* ſed tunc fere omittitur ἀλλὰ: vt quaerenti, μῶν σὺ χαίρεις πλησιάζων τουτῳί; *eiusne tibi conſuetudo placet?* reſpondeas, τί μήν; *plane, omnino.* Plautus, *Quippeni?* ††

Τί μήν, quidni? plane.

Quod etiam dicitur cum his particulis, τί γὰρ οὔ; vel πῶς γὰρ οὔ; De quo poſtea[9].

Τί γὰρ οὔ; quidni?

XI. Iam vero τίς, cum indefinite ponitur, primo eleganter παρέλκει, additurque aliis vocibus ornamenti cauſa. Aliquando cum interrogatione, vt, ποῖόν τινα παρὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν ἀπέδειξεν; id eſt, *quem ſe tandem ea probauit occaſione?* πῶς τι δι' ἐλπίδος ἔσχες τὸ παράδοξον τουτί γε; id eſt, *quomodo de re tam aliena ſpem vllam habere potuiſti?* vbi τις indefinite ſumitur, et caret accentu[10].

Τὶς, indefinite poſitum abundat.

Aliquando

8 Pag. 316, initio.

† Plat. Symp. cap. 23 Rogatus aliquis, Τί οὖν ἂν εἴη ὁ Ἔρως θνητός; reſpondet, Ἥκιστά γε. Tum pergit alter, Ἀλλὰ τί μήν; *Quid vero igitur?* ſ. *ſi nec Deus nec mortalis eſt Amor, quidnam eſt aliud?* Conf. ibid. cap. 25. Xenoph. Cyrop. III, 1, 23. Theocrit. Idyll. VIII, 15. *Z.*

†† V. c. Plat. Sophiſt. cap. 5. Rogatus, numquid fieri debeat, reſpondet Τί μήν; h. e. Τί δ' οὔ; *quidni?* et in Phaedro pag. 229 vbi quis Phaedro roganti, Ὁρᾷς οὖν ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον; reſpondet, Τί μήν; *Quidni?* Conf. ibid. pag. 272 et 273. *Z.*

9 Contra, τί οὖν τοῦτο non quidem eſt negantis, ſed in dicentis verba cum aliqua admiratione inquirentis. Latini dicunt: *Quid ita?* Proprie, *Quid igitur hoc?* Plato Hipp. mai. p. 298, in fine.

10 Ita ſaepe apud Ariſtidem. E. g. in Orat. pro Quatuoruiris, pag. 296 Δεῖξαι διὰ βραχέων ἐν ΠΟΊΟΙΣ ΤΙΣΙ` πράγμασι ΠΟΙ͂ΌΣ ΤΙΣ ἦν ὁ Θεμιστοκλῆς, *Breuiter oſtendere, in qualibus negotiis qualem ſe praeſtiterit Themiſtocles.* Ariſtoph. Nub. 763 Aliquando τὶς contra deeſt, relicto Genitiuo, quem rexerat, iſtius defectus indice, Ibidem vſ. 1126.

Κἂν γαμῇ ποτ' αὐτός, ἢ ΤΩ͂Ν
ΞΥΓΓΕΝΩ͂Ν, ἢ ΤΩ͂Ν
ΦΊΛΩΝ,

Etſi quando ducet vxorem, vel ipſe,

Aliquando ſine interrogatione, *μέγα τι καὶ θεσπέσιον τεχνούργημα, ingens plane ac diuinum opus.* Sic, *οὐδέν τι πλέον ἔσχεν, nihil aſſecutus eſt emolumenti: σμικρόν τι ὑποχώρησον, recede tantillum* [11].

Τὶ, etiam indefinite interrogat.

XII. Τὶ, licet indefinite, aliquando tamen habet interrogationem. Demoſth. Philipp. I Γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν; id eſt, *Num vero aliquid magis nouum fieri poſſit, quam vt Macedo Athenienſes ipſe,* vel *[aliquis] cognatorum, vel amicorum.* Luciän. in Nigr. Κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, ΤΩ͂Ν ΕΚΣΥΡΙΤΤΟΜΕ΄ΝΩΝ λέγω ΤΟΥ΄ΤΩΝ, καὶ ΔΙΑΦΘΕΙΡΟ΄ΝΤΩΝ τὰ ποιήματα; *Vidiſtine comicos malos hiſtriones, ex iis, inquam, qui exſibilantur et poëmata corrumpunt?* Adde Act. Apoſt. XXI, 16 Συνῆλθον δὲ καὶ ΤΩ͂Ν ΜΑΘΗΤΩ͂Ν ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν, ἌΓΟΝΤΕΣ, παρ᾽ ᾧ ξενισθῶμεν Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ, *Conuenerunt et ſimul nonnulli ex diſcipulis Caeſarea nobiſcum, ducentes Mnaſonem quendam, veterem diſcipulum, cuius hoſpitio vteremur.* Vbi voculam τινὲς ante τῶν μαθητῶν ſubaudiendum eſſe, hinc patet, quod ſequitur ἄγοντες in caſu recto. Vid. ſupra Sect. I, in fine. Simile illud Horat. lib. III, od. 13

Fies NOBILIVM tu quoque FONTIVM.

11 Herodian. lib. I, cap. 16 Ἡ ΟΥ΄ΔΕ΄Ν ΤΙ ἀπᾶχε γαμετῆς γυναικὸς, *Quae nihil differebat ab vxore.* Iungitur autem frequenter datiuo πολλῷ ante comparatiuos; vt, ΠΟΛΛΩ͂Ι ΤΙΝΙ ἐμοῦ ΚΡΕΙ΄ΤΤΩΝ ἐστὶν, *Multo praeſtantior eſt me.* Eſtque haec locutio familiaris Ariſtidi. Ita in Orat. III. Platonica pag. 405 Οὐ ΠΟΛΛΩ͂Ι ΤΙΝΙ ΧΕΙ΄ΡΩΝ ἦν τοῦ Νέστορος, *Non multum Neſtori cedebat.* Iungitur et eidem ante ſuperlatiuos, et redditur commode, *Facile.* Sic in eadem orat. pag. 402 ΠΟΛΛΩ͂Ι ΤΙΝΙ ΠΡΩ͂ΤΟΣ ἦν, *Facile erat princeps.* In ſumma fere inuenitur poſt voculas aliquam quantitatem ſignificantes: v. g. ὉΠΟ΄ΣΟΝ ΤΙ διαφέρει, δῆλον, *Quantopere differant, ſatis conſtat.* Sic πολύ τι πρᾶγμα, μέγα τι ἔργον. H.

Illud τὶς indefinitum non abundare exiſtimandum eſt, ſi nominibus adiectiuis aut pronominibus iungitur. Nam ſi negationi additum eſt, habet vim intendendi, v. c. Xenoph. Mem. I, 2, 42 Οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς, h. e. *Cupis rem* plane *nihil difficultatis habentem.* Sin negatio non eſt, reddi poteſt *fere*, v. c. Plat. Sophiſt. 1 Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ΠΟΙΓΟ΄Ν ΤΙ περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς, ἐρέσθαι διενοήθης; *Quid vero potiſſimum et* quale fere *de his ſcire vis?* et Xenoph. Mem. ab initio, ἡ γραφὴ κατ᾽ αὐτοῦ ΤΟΙΑ΄ΔΕ ΤΙΣ ἦν, *Accuſatio aduerſus eum huiusmodi* fere *erat.* Conf. Plat. Sympoſ. cap. 2. *Z.*

Interdum τὶς intelligitur: vt Xen. Symp. V, 2 Μόνον τὸν λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω, *Afferat modo* aliquis *lumen.* Conf. Xenoph. Agesil. I, 22, et Fiſcher. ad Weller. pag. 294. *Z.*

Athenienſes bello ſuperet? niſi dicamus eſſe nouam traiectionem, pro τί γὰρ ἂν γένοιτο, etc. [12].

XIII. Idem nomen, cum optandi aut ſubiungendi modo, et particula ἄν, particulam Gallicam (*on*) commode exprimit: quam fere Latini per ſecundam optatiui, vel ſubiunctiui perſonam enunciant: vt, *on pourroit répondre cela fort juſtement*, τοῦτο δή τις ἀποκρίναιτ' ἄν, καὶ μάλα γε εἰκότως. Latine, *hoc iuſte reſponderis* [13]. Quo ſenſu negationem ſaepe adiunctam habet, tuncque idem eſt quod nemo, vt, οὐκ ἄν τις τοῦτο φήσειε, *nemo id vnquam dixerit.* Tis Gallice, on.

Iungitur etiam cum imperfecto, et aoriſto indicatiui modi: vt, δικαίως οὐκ ἄν τις κατηγόρει, vel κατηγόρησε με τότε, *nemo tunc me iure accuſaret*, vel *accuſaſſet* [14].

XIV. Πᾶς τις, id eſt, ἕκαστος, *quiuis*, *quilibet*, *nemo non:* Iulianus Apoſtata, ad Iamblichum ſcribens: Παντὶ μέλος λιγυρὸν ἠχοῦντι πᾶς τις ἐκστάιη, *Pani argutum aliquid modulanti nemo non cedat.* Quod etiam dicitur, πᾶς ἕκαστος, vel ἕκαστος πᾶς. Baſilius ad Domitianum, Ἐπεὶ ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον, *Vbi epiſtolam reſignaui, ſingulaque perlegi.* Item αὐτὸς ἕκαστος dicitur: Pauſanias Πᾶς τις, quiuis. Πᾶς ἕκαστος, idem. Αὐτὸς ἕκαστος, idem.

12 Simplicius mihi videtur, ſi ſubaudiatur, πότερον; μῶν; vel ſimilis interrogatiua vocula. Interrogatio enim non conſiſtit in vocula τὶ, alioqui vertendum eſſet: *Quid magis nouum fieri poſſet?* Locus Demoſthenis eſt pag. 16, lin. 16 Caeterum, quod plane eſt contrarium, acuitur etiam citra interrogationem, et tunc videtur poni pro ὅ, τι. Hoc modo occurrit in Euang. Marc. XIV, 36 Ἀλλ' οὐ ΤΙ' ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ΤΙ' σύ. Vbi commode ſubauditur γένοιτο. Vt ſit ſenſus: *ſed fiat, non quod ego volo, ſed quod tu.* Rurſus Cap. VI, 36 ΤΙ' γὰρ φάγωσιν, οὐκ ἔχουσιν, *Nam quod edant, non habent.* Conf. Cap. VIII, 2. Et Matth. XX, 22.

13 Exemplum habet Pauſanias in Achaicis, p. 415 Κατὰ δὲ τὴν Φιλίππου βασιλείαν, τοῦ Ἀμύντου, Λακεδαίμονα πόλεων μόνην οὐ προδοθεῖσαν τῶν ἐν Ἕλλησιν εὕροι ΤΙ'Σ ἌΝ, *Regnante vero Philippo, Amyntae filio, Lacedaemonem ſolam ex vrbibus Graecis non proditam inueneris.*

14 Rarius cum praeſ. ind. Theogn. vſ. 184

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι, —

Arietes quidem et aſinos quaerimus, Cyrne, et equos generoſos, et quisque vult admittere ex bonis. Belg. men wil. Interim et Latinorum more per ſecundam perſonam optatiui efferre licet. Ita Hom. Il. E, 85

Τυδείδην δ' ΟΥ'Κ ἌΝ ΓΝΟΙ'ΗΣ, ποτέροισι μετείη,

Tydiden vero non cognouiſſes, vtram partem ſequeretur. Pro οὐκ ἄν τις γνοίη.

 15 Vide

rem equidem tecum libenter communicabo, id enim cum amico fieri liberaliter decet[17].

Ἐκ χειρὸς, *cominus.* III. [18] Χεὶρ aliquot elegantes habet ſignificatus: primum enim, ἐκ χειρὸς, vel χειρῶν μάχεσθαι, *cominus pugnare*

17 In exemplo, quod nobis exhibet Plat. in Tim. pag. 23, lin. 36, ἀλλὰ ſequitur quidem, ſed ἐναντιωματικῶς adhibitnm pertinet ad ſequentia. Ibi Solon a ſacerdotibus ſciſcitatur, orans, vt de antiquis ſuis ciuibus hiſtoriam accurate perſequantur. Reſponſum fert, ΦΘΟΝΟΣ ΟΥ'ΔΕΙ'Σ, ὦ Σόλων· 'ΑΛΛΑ' σȣ̃τε ἕνεκα ἐρῶ, i. e. *Libenter, o Solon, inque gratiam tuam dicam.* Citra ἀλλὰ in Tab. Ceb. roganti, vt tabulam explicet, reſpondet alter; Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, *Lubenter, o hoſpites*; vbi ſequitur quidem ἀλλὰ, ſed pertinet ad ſequentia, eſtque obiicientis. Idem obſeruandum in cognato helieniſmo, ȣ̓δὲν κωλύει, ἀλλὰ particula ſequente. Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. V, pag. 145. lin. 9 Ἀκȣ̃σαι μέντοι, ἔφη, ΟΥ'ΔΕ'Ν ΚΩΛΥ'ΕΙ. 'ΑΛΛΑ' λέγε, ὅ, τι γιγνώσκεις περὶ αὐτῶν, *Nihil impedit quo minus audiam. At tu modo dic, quid de his ſentias.* Dicunt etiam, φθόνος ȣ̓δεὶς λέγειν, *Nihil impedit, quo minus dicam.* Plat. in Phaedone, Ἃ μέντοι τυγχάνω ἀκηκοὼς, ΦΘΟΝΟΣ ΟΥ'ΔΕΙ'Σ ΛΕ'ΓΕΙΝ, *Quae tamen audiui, libenter dicam.* [item Sophiſt. cap. 1. Z.]

Χάρις. 18 Nomen Χάρις vix praeterire poſſum, quin aliquid de eius vſu notem. Vbi Latini dicunt *referre* vel *agere gratias*, ibi Graeci adhibent quartum huius Nominis Caſum cum verbis ἀποδιδόναι, ἔχειν, τελεῖν, εἰδέναι. Exempla paſſim obuia. Vtuntur et plurali numero, vt ἀποδιδόναι χάριτας apud Dem. Epiſt. II, pag. 111, in fine. Res autem, pro qua gratiae aguntur, generandi caſum obtinet. Vt ἔχω σοι χάριν τȣ́τȣ. vid. eundem pro Megal. pag. 84, lin. 14. Contra χάριν ἀποςερεῖν dicitur is, qui beneficii eſt immemor. Plat. Gorg. pag. 520, lin. 26.

II. Ὀφείλω σοι χάριν τȣ́τȣ. Proprie: *debeo tibi gratias pro hac re.* Latine: *Hoc tibi acceptum refero.*

III. Ποιῶ σοι τȣ̃το ἐν χάριτι, *Gratificor tibi in hoc.*

IV. Σὴν χάριν, omiſſa praepoſitione, *In tuam gratiam.* Vt ſupra diximus ad Cap. I, Reg. 11.

V. Frequentiſſima eſt ſacris ſcriptoribus vox χάρις, i. e. *Gratia*, quando pro beneficio Diuino ponitur, quod ſcilicet Deus hominibus largitur, nulla cuiusquam meriti ratione habita, ſed pro libera ſua in mortales voluntate. Hinc toties in N. Teſt. εὑρίσκειν χάριν, χάριτος ἐκπεσεῖν, ἐπιμένειν τῇ χάριτι et ſexcenta alia. At χάριν cum ἔχειν in hac ſignificatione nondum inueni. Verba ſunt Apoſtoli ad Hebraeos ſcribentis, c. XII, 28 Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ἜΧΩΜΕΝ ΧΑ'ΡΙΝ, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέςως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδȣ̃ς καὶ εὐλαβείας. Illud ἔχωμεν χάριν vertit interpres Latinus: *retineamus gratiam.* Gallus: *retenons de grace.* Belga: Laat ons de genade vasthouden. Satis quidem ſane: ſed eſt tamen cur diſſentiam, et vertere malim, *habeamus*, i. e. *agamus gratias*: primo quia verbum ἔχω cum accuſatiuo χάριν iunctum, nunquam,

pugnare eſt, vulgo *combattre main à main:* vnde, *ἡ ἐκ χειρὸς μάχη*, vel *ἡ συςάδην*, vel *ἐκ συςάσεως*, vel *κατὰ σύςασιν*, Poëtis *αὐτοσχεδὸν*, apud quos, *οἱ ἀγχέμαχοι*, ſunt *cominus pugnantes*.

IV. Secundo, *ἐκ χειρὸς*, *coram*, vel *continuo*. Polybius lib. V. Τῆς *κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης*· id eſt, *Coram habito colloquio:* ſic *ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῶν προκειμένων*, *continuo rem vrgere*. *Ἐκ χειρὸς, coram, ſtatim.*

V. Tertio, *χειρῶν νόμος* (*lex manuum*) eſt proprie, *manuum conſertio, ardorque certaminis:* vnde, *ἐν χειρῶν νόμῳ γενέσθαι*, idem eſt, quod *ἐν λαβαῖς*. Gallice: *venir aux mains, aux priſes*. Quod etiam dicunt, *εἰς χειρῶν νόμον ἐλθεῖν*, vel *εἰς χεῖρας ἰέναι*. Plutarch. in Pomp. Ταῖς *χερσὶν ἐμφῦναι, καὶ συμπλακῆναι*· quaſi *mutuis manibus implicari* [19]. Ergo *χειρῶν νόμος*, eſt quaſi *manuum lex*, quod in manibus vis [20] certaminis poſita ſit: vnde dicebant, *ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνεσθαι*, verbatim; *in manuum lege propulſare*, (*vlciſci*) *être au fort du combat*, vel *ἀποκτεῖναι*, *tuer ſur le champ*. Idem in Theſeo, Εἰς *χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις*, *Manus cum aduerſariis conſerere*. *Χειρῶν νόμος.*

VI. Quarto,

qnam, quod ſciam, hanc ſignificationem admittit: dein, quia rebus mutationem ſubituris et perituris, non *gratiam*, ſed *inconcuſſum regnum* opponit Apoſtolus: et denique, quia altera verſio optime praecedentibus ac ſequentibus congruit. Nam primo *τῶν σαλευομένων τῇ μεταθέσει* opponitur *βασιλεία ἀσάλευτος*, i. e. *regnum inconcuſſum*, quod accipiunt fideles; quod ingens profecto eſt beneficium, cui ſtatim ſubiungit Paulus debitas gratias, *ἔχωμεν χάριν*. denique oſtendit modum, quo pro tanto beneficio optime Deo gratias agamus, nempe *τῷ λατρεύειν εὐαρέστως τῷ Θεῷ* etc. Verba Pauli itaque ſic verto: *Quare quoniam inconcuſſum regnum accepimus, habeamus gratias, per quas Deo digne ſeruiamus, cum pudore ac metu.*

Caetera abunde alicunde haurire poſſunt tirones.

19 Item, *ποιεῖν ἐν χερσὶ μάχην*. vid. infra ad Cap. V, Sect. 10, Reg. 6.

20 Vnde *μένος χειρῶν*, *vis manuum*, pro *certaminis ardore;* et *μένος χειρῶν φέρειν*, *vim manuum ferre*, ſcil. *in hoſtem*, eſt in *illum multa vi irruere*. Ita Hom. Il. Ε, vſ. 506

Οἱ δὲ ΜΕ΄ΝΟΣ ΧΕΙΡΩ͂Ν
ἰθὺς φέρον, —

Illi vero recta acie tendebant in hoſtem; ſiue *ex aduerſo irruebant*. Nam vtrumque ſignificat *τὸ ἰθύς*. Euſtath. ad h. l. pag. 577 Τὸ *μένος χειρῶν ἰθὺς ἔφερον, ἀντὶ τȣ̃, ἐμάχοντο ἀντικρύ· ὡς καὶ ἀλλαχȣ̃ ἐρεῖ ὁ ποιητής.*

21 Exem-

Ἐν χερσὶν, eod. ſenſu.

VI. Quarto, eodem fere ſenſu dicitur, *ἐν χερσὶν·* vt, *τȣ̀ς πολεμίȣς, τȣ̀ς μὲν ἐν χερσὶν ἀπέκτειναν, τȣ̀ς δὲ ζῶντας ἔλαβον·* *Hoſtes partim in acie ceciderunt*, (Gallice, *ſur la place*,) *partim viuos ceperunt.*

Χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι.

VII. Quinto, *χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι*, verbatim, *iniuſtarum manuum incipere:* id eſt, *iniuriae auctorem eſſe, laceſſere, rixam mouere:* vt, Ὁπότερος ἂν χειρῶν ἀδίκων ἄρξειεν, αὐτȣ̃ τὴν ἀειφυγίαν καταψηφίζεσθαι· id eſt, *Qui prior iniuriam fecerit, eum perpetuo multare exilio* [21].

Denique *εἰς χεῖρας ἰέναι*, non tantum de *congreſſu bellico*, ſed etiam de *amico* dicitur, vt idem ſit, quod *εἰς ὁμιλίαν καὶ δεξίωσιν ἰέναι*, apud Thucyd.

Χρεῶν ἀποκοπαὶ, *nouae tabulae.*

VIII. Quas Latini *nouas tabulas*, id eſt, *aeris alieni remiſſiones*, Graeci, *χρεῶν ἀποκοπὰς*, quaſi *debitorum exciſiones*, vulgo dicunt; Attici vno verbo *σεισάχθειαν*, quaſi dicas *oneris excuſſionem, mitiori quadam, et ὑποκοριςικῇ voce*, atque id ex inſtituto Solonis, teſte Plutarcho, in eius vita. Χρεωκοπία etiam dicebatur, vnde verbum *χρεωκοπεῖν*, *debita remittere.*

SECTIO XIII.

De Nominibus χρῆμα, χρυσὸς, χώρα, ὥρα.

REGVLA I.

Χρῆμα, exceſſus.

Subſtantiuum, *τὸ χρῆμα*, fere vſurpatur ad ſignificandum *exceſſum aliquem*, tam in bonam, quam in malam partem.

21 Exemplum habet Xenoph. Κυρ. παιδ. lib. I, cap. 30 Νῦν γὰρ ἔρχονται οἱ πολέμιοι ἌΡΧΟΝΤΕΣ ἈΔΊΚΩΝ ΧΕΙΡΩ͂Ν, *Nunc enim veniunt hoſtes mouentes hoſtilitatem.* Vid. et lib. II Machab. IV, 40 Καθοπλίσας ὁ Λυσίμαχος πρὸς τρισχιλίȣς, ΚΑΤΉΡΞΑΤΟ ΧΕΙΡΩ͂Ν ἈΔΊΚΩΝ, *Armatis Lyſimachus circiter tribus millibus, hoſtilitatem mouebat.* Huius idiotiſmi ignari Belgae reddiderunt: Begon met onregtveerdige handen. Genitiuus *χειρῶν* ſaepe excidit ſubaudiendus. Ita Aelianus lib. I. V. H. cap. 14 Λέγει δὲ αὐτὸς, καὶ μάχεσθαι τȣ̀ς κύκνȣς τοῖς ἀετοῖς, ἀμύνασθαί γε μὴν αὐτȣ̀ς, ἀλλ' ȣ̓κ ἄρχειν ἀδίκων, *Ait idem* [Ariſtoteles lib. IX, hiſtor. animal. cap. 12]. *Olores cum aquilis pugnare, ita tamen, vt illatam vim propulſent, ſed pugnam vltro non laceſſant.* Quod Ariſtoteles dicit *ἄρχειν μάχης*, id Aelianus *ἄρχειν ἀδίκων* ſupp. *χειρῶν.*

22 Idem

tem. ſic, *μέγα τι χρῆμα*, *ingens quiddam* [22]: quo ſenſu Tullius ad Atticum, de Antonio loquens, *Teucris illa*, inquit, *lentum ſane negotium*, id eſt, *tardus admodum eſt;* Graece, *βραδύ τι χρῆμα* [23].

Χρῆμα, cum genitiuo ſingulari.

II. Saepe cum Genitiuo ſingulari iungitur, vt *ὑπερβάλλον τι χρῆμα τȣ͂ ἵππȣ*, id eſt, *equus eximius: ἐξαίρετον χρῆμα τȣ͂ νεανίȣ*, *egregius adoleſcens: θεσπέσιόν τι χρῆμα τῆς ἀγχινοίας, τῆς εὐφυΐας*, id eſt, *diuinum ingenium*, *diuina indoles* [24]. Aliquando per appoſitionem vſurpatur: vt,

22 Idem obſeruandum in nomine *πρᾶγμα*, de quo vide ſupra ad Sectionem X, Reg. 8.

23 Simili modo ait Seneca Philoſophus, Epiſt. 95. *Homo, SACRA RES, homo iam per luſum et iocum occiditur:* Graece, Ἄνθρωπος, ἹΕΡΟ'Ν ΤΙ ΧΡΗ͂ΜΑ, *ἄνθρωπος ἤδη κατὰ παίγνιον καὶ ἐντρυφώμενος ἀποκτείνεται.* Et Ouid. lib. II, de Pont. vſ. 37

— RES TIMIDA eſt omnis miſer. —

Exemplis apud Graecos nihil tritius. Quamuis autem hoc idioma Graecis iuxta et Romanis frequens ſit, in Graecis tamen neſcio quem natiuum habet leporem.

24 Exemplum exſtat apud Herodot. Clio, cap. 36 Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τȣ́τῳ ἐν τῷ Μυσίῳ Οὐλύμπῳ ΣΥΟ'Σ ΧΡΗ͂ΜΑ *γίνεται μέγα*, *Eodem tempore in Olympo monte Myſiae aper exſtitit ingentis magnitudinis.* Proprie, *Apri res magna.* Een groot ding van een' zwyn. Similiter apud Ariſtoph. Veſp. vſ. 927

Κλέπτον τὸ ΧΡΗ͂ΜΑ Τ' ἈΝΔΡΟ'Σ.

Furax ille homo totus eſt. Et Heliod. lib. X, Aethiop. cap. 23 Ὤφθη ὁ Μερόηβος, *ἀξιοπρεπές τι* ΝΕΑΝΙ'ΟΥ ΧΡΗ͂ΜΑ, *In conſpectum venit Meroebus conſpicui oris iuuenis.* Imitatus eſt Phaedrus lib. IV, fab. 7

Haec quum tentaret, ſi qua RES eſſet CIBI,

i. e. *ſi quis eſſet cibus.* Idem obſeruandum in nominibus *ἔργον* et *πρᾶγμα*, de quibus ſupra ad Sect. 4, Reg. 12 et 10, Reg. 8. Per appoſitionem vſurpat Xenoph. Κύρ. παιδ. I. Καταβάλλει ΤΗ'Ν ἜΛΑΦΟΝ, ΚΑΛΟ'Ν ΤΙ ΧΡΗ͂ΜΑ ΚΑΙ' ΜΕ'ΓΑ, *Ferit ceruam, pulcram et vaſti corporis.* At cum genitiuo plurali *multitudinem* notat. Ita *πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων* dixit Ariſtoph. in Plut. vſ. 895. i. e. *Magnam piſcium ſectorum et aſſarum carnium copiam.* Et *πάμπολύ τι χρῆμα τῶν* Ἑλλήνων, *Ingens Graecorum multitudo*: Aelian. V. H. lib. II, cap. 13. Eodem modo Xenoph. Cyropaed. lib. II, cap. 2 *Σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα*, *Funditorum ingens numerus.* Vbi etiam ſua elegantia voculae *τι* non deeſt. Herodotus adiectiuum *πολὺ* ſubſtantiuo iungit in regimine, in Erat. cap. 43 *Ὡς δὲ συνελέχθη μὲν* ΧΡΗ͂ΜΑ ΠΟΛΛΩ͂Ν ΝΕΩ͂Ν, *Vbi vero collecta eſt ingens nauium multitudo.* [Sic Charit. ab initio, *Θαυμαστόν τι χρῆμα παρθένȣ*, h. e. *puella eximia*, ſeu, *forma egregia.* Plura eiusmodi loca collegit Spanhemius ad Callimach. pag. 201. Z.]

* Ad

vt, ἑώρακα τὸν βασιλέα, θαυμάσιόν τι χρῆμα τοῦ ἄρχοντος, *Regem vidi, eximium ſane principis exemplar ac ſpecimen.*

Cum genit. plural. III. Rarius, ſed tamen aliquando cum Genitiuo plurali copulatur. Euſeb. lib. I. Praeparation. Euangel. ipſo ſtatim initio: Τὴν δέ σοι, (nempe ἀπόδειξιν Εὐαγγελικὴν) θεῖον Ἐπισκόπων χρῆμα, σὺν εὐχαῖς ἐπεφώνησα, *Eandem tibi, (demonſtrationem Euangelicam) qui ſacrum Epiſcoporum decus et ornamentum es, adiunctis etiam precibus conſecraui.* Ariſtoph. in Nubib. Act. I Ὦ Ζεῦ Βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν, ὅσον ἀπέρατον! *O Iupiter Rex, quid iſtuc noctis eſt, quamque infinitum!* Idem in Ranis, Act. V Τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον! *Quanta laborum moles!* *)

IV. Aliquando reddi Latine debet, *vt qui maxime*, vel *minime*, per omnia genera cum particulis ὡς et οὐδέν. Plato in Phaedone [cap. 45. ed. Fiſch.], vbi Socrates ineptum ſe eſſe ait ad Phyſica: Οὕτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυὴς εἶναι, ὡς οὐδὲν χρῆμα, *Ita mihi viſus ſum ad hoc ſtudii genus ineptus, vt qui minime* [25], verbatim, *vt nulla res.*

Χρήματα ἐνεργά, rentes. V. Pecunia foenore occupata, vulgo, *argent mis en rente*, ἐνεργὰ χρήματα, quaſi *operantes pecuniae:* quemadmodum *otioſam pecuniam*, ἀργὰ χρήματα nominabant. Lucrum autem ex foenore proueniens, ἔργον, id iſt, *opus*, vel ἐργασία, quaſi *operatio*, dicebatur [26]; quanquam ἐργασία

* Ad locum priorem Ariſtophanis Scholiaſtes illud χρῆμα explicat τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. Ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι, οἷον, ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα· καὶ, γυνὴ σπάνιόν τι χρῆμα καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Z.

25 Pro *vt qui minime*, quod habet editio Leidenſis, dant Pariſienſis et Argentoratenſis, *vt qui maxime.* Neutra verſio aeque placet atque haec, *vt ad nullam rem.* Eſt enim inſtituta comparatio inter res, non perſonas: et poſt ὡς ſubaudiendum ex praemiſſis videtur πρός. [Recte intelligitur praepoſitio πρός. Caeterum haec formula ad rem augendam et aſſeuerandam adhibetur ab Atticis, vt illud εἴτις ἄλλος. v. c. Plat. Phaed. cap. 2. *Socrates beatus fore videtur*, εἴπερ τις πώποτε καὶ ἄλλος, h. e. *feliciſſimus fore videtur.* Cf. ibid. cap. 10. 12 etc. Z].

26 Hinc ἐργάζεσθαι *rem familiarem augere* opponitur τῷ δαπανᾶσθαι ab Iſocr. ad Nicocl. p. 37 Νόμιζε τοὺς ΔΑΠΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκειν, καὶ τοὺς ἘΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ τὰ σὰ πλείω ποιεῖν, *Exiſtima, eos, qui ſua prodigunt, de tuis bonis impenſas facere, quique rem familiarem augent, eosdem tuas opes augere.* Conſtructum cum datiuo χρήματι ſubauditum vult accuſatiuum βίον, et ſignificat, *Rem*

γασία latius patebat, ac fere genus omne quaeſtus ex mercatura, aliisque rebus profectum complectebatur. Sors autem, vulgo, *Le principal*, Graece, τὸ ἀρχαῖον, vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον, quaſi ***antiquum mutuum***, vel ἀρχαῖον κεφάλαιον, quaſi *antiquum caput*, vel κεφάλαιον [27] ſolum vocabatur [28]. Vſura vero, Gallice, *les interêts*, Graece, οἱ τόκοι [29]. Denique, quod vltra ſummam excurrit, vulgo, *le ſurplus*, Graece, τὸ προσὸν, vel τὸ πρὸς: vt δισχίλιαι δραχμαὶ, καὶ τὸ προσὸν, vel τὰ πρὸς, id eſt, *duo drachmarum millia et quod vltra excurrit.*

Le principal.

Les interêts.

VI. Χρή-

Rem pecuniariam exercere. Dem. pro Phormione, pag. 605, lin. 32 Ἔστι δ᾽ ἐν ἐμπορίῳ καὶ ΧΡΗΜΑΣΙΝ ἘΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙΣ ἀνθρώποις φίλεργον δόξαι καὶ χρηστὸν εἶναι τὸν αὐτὸν θαυμαστὸν ἡλίκον, *Eſt enim in mercatu et inter homines, quaeſtum pecuniarium exercentes ſedulum videri et probum eſſe, ingens miraculum.* Vbi obiter obſerua ἐνεργέιαν voculae ἡλίκον in fine poſitae, de qua vide, quid ſupra Sect. 3. §. 7, notauimus. Cum praepoſitione ἐν conſtruitur in Euang. Matth. XXV, 16 Πορευθεὶς δὲ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν ΕἸΡΓΆΣΑΤΟ ἘΝ ΑΥ̓ΤΟΙ͂Σ, *Profectus autem ille, qui quinque talenta acceperat, ex illis quaeſtum fecit.* Caeterum, quamuis χρήματα non niſi multitudinis numero *pecuniam* ſignificare didicimus, eſt tamen vbi in ſingulari numero χρῆμα pecuniam notet, vbi non in genere pecunia, ſed certa illa, quae ex agri, merciumue venditione redit, intelligitur, vt in Act. Apoſt. cap. IV, in fine: Ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα, καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, *Cum eſſet illi ager, eum vendidit, et pecuniam* ſiue *pretium eius, ad pedes apoſtolorum depoſuit.*

27 Apud Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 289, lin. 12.

28 Hinc, quia ratione vſurae magna eſt pecuniae ſumma, pro magna pecuniae ſumma accipitur in Act. Apoſt. XII, 28 Ἐγὼ πολλοῦ ΚΕΦΑΛΑΊΟΥ τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην, *Mihi magna pecuniae ſumma haec ciuitas conſtitit.*

29 Occurrit verbum δανείζομαι, *Foenore accipio*; item ſubſtantiua τόκος et ἀρχαῖον, apud Athen. Deipnoſ. lib. XIII Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν καταδρομὴν αὐτοῦ ποιησάμενος, ὡς ἘΔΑΝΕΊΣΑΤΟ, ὥστε οὔτε ΤΌΚΟΥΣ, οὔτε ἈΡΧΑΙ͂ΟΝ ἀπεδίδου, *Et poſtea iterum eum infectatur, quod foenore accepiſſet, neque vſuram, neque ſortem ſoluiſſet.* (Vbi obſerua etiam locutionem, καταδρομὴν αὐτοῦ ποιησάμενος, *Infectationem eius faciens*, pro, *Eum infectans.* Vide infra ad Cap. V, Sect. 10, §. 9). Ipſa porro vſura in dandi caſu cum praepoſitione ἐπὶ verbo additur. v. g. Quod nos dicimus: Hy heeft geld opgenomen tegen anderhalf ten honderd: id Graeci; Ἐδανείσατο ἐπ᾽ ἐννέα ὀβολοῖς τὴν μνᾶν.

30 Sect. 7,

Χρήματα ἐπίτιμα. VI. Χρήματα ἐπίτιμα bona eorum dicebantur, qui crimine aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munita praeſidio, quaeque proinde occupare nemini liceret: vt, *ἐπίτιμος ἀνὴρ*, *qui integrae adhuc erat conditionis et famae*; et *ἐπιτιμία*, *ſtatus illius et conditionis integritas.* contra vero *ἄτιμα χρήματα*, *quae impune cuiuis diripere licuiſſet*; *ἄτιμος*, *notatus infamia.*

VII. *Aurum ſignatum χρυσὸς ἐν νομίσματι*, (verbatim, *aurum in nummo*), vel *ὡς νόμισμα*, (*vt nummus*) vel *ἐπίσημος*; *rude* autem, *ἄσημος*. *Aurum factum*, *χρυσὸς ἐν κατασκευαῖς*, quaſi *aurum in ſupellectile*. *Aurum infectum*, *χρυσὸς ἐν ὕλῃ*, vel *ὡς ὕλη*, id eſt, *in materia*, vel *vt materia:* Gallice, *en maſſe*, *en lingots*.

Aurea vaſa, *χρυσὸς ὡς προβόσκημα*, *ad paſtum.* Quod autem de auro dicitur, idem de argento dici poteſt: Plutarch. in Pompeio, *Ἀναφέρεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐν νομίσματι καὶ κατασκευαῖς, ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ δισμύρια τάλαντα*, id eſt, *Referuntur in publicum aerarium*, *argenti et auri*, *tam ſignati*, *quam facti*, *talenta viginti millia.* Philo de Legatione ad Caium: *Ἄργυρον*, *καὶ χρυσὸν*, *τὸν μὲν ὡς ὕλην*, *τὸν δὲ ὡς νόμισμα*, *τὸν δὲ ὡς προσβόσκημα*, *δι᾽ ἐκπωμάτων*, *καὶ τινων ἑτέρων*, *Argentum*, *et aurum*, *partim infectum*, *partim ſignatum*, *partim ad eſum et potum*, *poculis et aliis quibusdam comprehenſum.* Idem lib. de Prouidentia, *ἄργυρον*, *καὶ χρυσὸν* diſtinguit in duo genera, *ἄσημον*, et *ἐπίσημον*, quae licet proprie, *rude*, *ſignatumque* ſonent, tamen latius pro *infecto*, *factoque* ſumi videntur; cum et *rude* in *infecto*, et *ſignatum* in *facto* cenſeri poſſit.

Falli autem eos puto, qui *argentum factum*, *ἔργα ἀργύρεια*, vel *ρια*, dici volunt; ſunt enim potius *argenti fodinae*, vt ſupra oſtendimus in nomine *ἔργα*, Cap. III, Sect. 4, Reg. 12.

Χώρα. VIII. Χώρα in dandi caſu ſumitur pro *τῷ μέρει*, de quo ſupra [30], id eſt, *loco*, *vice*, ac fere cum particula *ἐν*: vt, *ἐν χώρᾳ τοῦ ἐνεδρεύοντος ἁλῶναι*, *inſidiatoris loco captum eſſe:* quod etiam dicitur per accuſ. cum verbo *ἔχω*: vt, *τὰ ἐν παρέργῳ αὐτοσχεδιασθέντα*, *τῶν ἐκ ὄντων ἔχουσι χώραν*, id eſt,

30 Sect. 7, Regula 3.

† Sic

eſt, *quae tumultuarie facta ſunt, perinde ac ſi nulla ſint, haberi ſolent.*

IX. Secundo, ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, eſt, *ſuo loco et ordine, ſine vlla perturbatione conſiſtere:* cui opponitur ὅπῃ ἔτυχε, *paſſim, ac temere, promiſcue* †.

X. Tertio, κατὰ χώραν ἔχειν, vel μένειν, vel ἀτρεμεῖν, *ſuo loco manere conſtanter, et immotum:* quod etiam Iſocrat. et alii dixerunt, ἀραρότως. Transfertur ea quoque ſignificatio ad dignitatis gradum, vnde ἐᾶν τινα κατὰ χώραν, id eſt, *loco aliquem non mouere*, vel *dignitatem ei ſuam defendere:* verbatim, *ſinere aliquem ſecundum locum* [31]. **Κατὰ χώραν, ſuo loco.**

XI. Ὥρα per ſeſe, ac ſine verbo ſubſtantiuo, ſignificat *tempus eſt, decet, iuuat:* vt, ὥρα δὴ νῦν καὶ πρὸς ἕτερον τραπέσθαι λόγον, *alteram nunc diſputationem inſtituere iuvat.* Quo ſenſu reddi quoque poteſt per idioma Gallicum, *je peux bien, tu peux bien*, v. g. *tu t'en peux bien aller maintenant*, ὥρα σε νῦν ἀπιέναι, vel καιρός. Ἐν ὥρᾳ et καθ' ὥραν, *en ſa ſaiſon*, Latine, *ſuo tempore:* vt παρ' ὥραν, *hors de ſaiſon:* ſic ἐν ὥρᾳ γενέσθαι dicuntur *puellae nubiles* [32]. **Ὥρα, tempus eſt.**

XII. Ὥραι,

† Sic occurrit ap. Xenoph. Oecon. III, 3 Τί ἂν τούτων ἐστὶν αἴτιον, ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπῃ ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται; *Quaenam alia huius rei cauſa eſt, quam quod illis ſine vllo ordine vnumquodque proiectum eſt, his vero ſingula* recte et ordine *ſunt diſpoſita et collocata?* Cf. Xenoph. Cyrop. IV, 5, 37, vbi ἀσύντακτα εἶναι et χώραν λαβεῖν ſunt oppoſita. Z.

31 Eodem modo Latini ſuo *Locus* vtuntur. Exempla vbique obvia. Nep. in Vit. Eumenis, c. I. *Hunc LOCVM tenuit AMICITIAE apud Philippum annos ſeptem.* Vbi *locum* pro *dignitatis gradu*, vt ipſe explicat in ſequentibus: *Illo interfecto, eodem GRADV fuit apud Alexandrum annos tredecim.* Confer Curt. lib. IX, cap. 2. *In propiorem eius, qui tum regnaſſet, AMICITIAE LOCVM admotum.* H.

Apud Polybium I, 43. etiam in numero multitudinis ita hoc nomen reperitur: Τῶν ἡγεμόνων τινὲς τῶν τὰς μεγίστας χώρας ἐχόντων ἐν τοῖς μισθοφόροις, h. e. *Duces nonnulli, qui praecipuum dignitatis locum tenebant inter mercede conductos.* Atque apud Ioſeph. Archaeol. VI, 10, 1. dicitur Saulus Dauidi δοῦναι χώραν ἀμείνονα, h. e. *in meliori*, ſeu, *maiori dignitatis gradu collocaſſe.* Interdum idem nomen quoque ſignificat *rus*, ſiue *agrum:* v. g. Xenoph. Hier. X, 5. vbi οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ἐργάται, et οἱ ἀνὰ τὴν χώραν ſunt *ruſtici*, vel *agricolae*, qui opponuntur vrbem incolentibus. Apud Polyb. I, I, 72. eodem ſenſu dicuntur οἱ κατὰ τὴν χώραν. Sic Herodian. VI, 4. 11. reperitur κώμας τε οἰκεῖν, καὶ χώραν γεωργεῖν. Cf. Graeuii Lect. Heſiod. cap. VIII, pag. 38. Z.

32 Luculento hoc exemplo confirmat Plat. in Critia pag. 113,

XII. Ὧραι, denique in plurali, *tempeſtatem*, vel *anni tempus* ſignificant: vt, *ad amicum ſuae quemque tempeſtatis fructum mittere*, *πέμπειν πρὸς τὸν φίλον, ὅσα φέρουσιν ὧραι*, *quae ferunt tempora.* [Sic Xenoph. Cyr. Exped. I, pag. 39, Ed. Hutch. min. *παράδεισος πάνυ μέγας καὶ καλὸς, ἔχων πάντα, ὅσα ὧραι φύουσι.* Z]

lin. 32 Ἤδη δ' εἰς ἈΝΔΡΟ'Σ ὭΡΑΝ ἡκούσης τῆς κόρης, *Iam ad nubilem aetatem prouecta puella.* H.

De vi nominis *ὥρα*, ſi temporis rationem continet, haec fere ſunt tenenda. a) *ὥρα τῆς ἡμέρας*, Xenoph. Mem. IV, 3, 4. ſignificat *duodecimam diei naturalis partem;* it Herodot. II, pag. 153. ed. Weſſ. Πόλον *μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρας παρὰ* Βαβυλωνίων *ἔμαθον οἱ* Ἕλληνες. Cf. Hindenb. ad locum l. Xenophontis, qui recte monet, antiquioribus temporibus notaſſe *quartam diei partem*, vt *ὄρθρον, μεσημβρίαν, δειλινὸν καιρὸν* et *ἕσπερον*. b) *ὥρα τῆς νυκτὸς*, Xenoph. Mem. IV, 7, 4. eſt *quarta noctis pars*, quae quoque *ἡ φυλακὴ* vocatur. c) Interdum ſic *κατ' ἐξοχὴν* videtur appellari *nox media;* vt in fragmento Sapphus apud Hephaeſt. *μέσαι δὲ νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα, ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.* Quod hic dicitur *παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα*, id in Epigr. Aſclepiadae vocatur *φυλακὴ παροίχεται*, et apud Homer. Odyſſ. δ', 841. *νυκτὸς ἀμολγὸς*, h. e. vti Scholiaſtes interpretatur, *ἡ τοῦ μεσονυκτίου ὥρα.* d) *ὥρα μηνὸς*, h. e. *τὸ τοῦ μηνὸς μέρος*, interprete Xenophonte Mem. IV, 7, 4. nimirum *ἱσταμένου, μεσοῦντος* et *φθίνοντος*. e) *ὥρα ἐνιαυτοῦ*, Xenoph. l. l. h. e. *quarta anni pars, ver, aeſtas, auctumnus, hiems.* f) Quemadmodum ſaepe *ἡ ἡλικία* de flore aetatis adhibetur: ita quoque *ὥρα* interdum *κατ' ἐξοχὴν* occurrit vel de *vere*, tanquam tempeſtate nauigationi opportuna, vt Polyb. II, 9, vbi claſſis inſtructa eſſe dicitur *τῆς ὥρας ἐπιγενομένης*, h. e. initio veris, ſeu, ſi malis: *vere proximo:* eundem vſum, quem Valken. ad Eurip. Phoeniſſ. pag. 294. in dubium vocat, comprobant quoque Thom. Mag. qui, *οὐ μόνον*, inquit, *ὥρα τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ ὡραῖα:* et Scholiaſtes Libanii, *ὥρα καὶ ὡραῖα ταυτόν εἰσι τῇ ἐννοίᾳ· ἀμφότερα γὰρ τὸ ἔαρ σημαίνουσιν:* vel, et inprimis de *aeſtate* eaque *adulta*, in qua fruges fugaces ſolent matureſcere, in quod tempus ortus caniculae incidit. Nam Galenus lib. II. de fac. aliment. *ὥραν*, inquit, *ἔτους ὀνομάζουσιν οἱ* Ἕλληνες *ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ μεσοῦντι τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν γίνεσθαι συμβαίνει·* Χρόνος *δ' ἐστὶν ἔτος ἡμερῶν τεσσαράκοντα· κατὰ τοῦτόν τὸν χρόνον ἅπαντές εἰσιν οἱ ὡραῖοι καλούμενοι καρποί.* Cf. Graeuii Lect. ad Heſ. Ἔργ. 31. g) ponitur pro *tempore opportuno cuicunque rei:* v. c. Xenoph. Oecon. XVII, 1. occurrit *ἡ τοῦ σπόρου ὥρα*, i. e. *tempus ſationis:* de aetate adulta, quae rebus agendis eſt apta, de flore aetatis, vid. Th. Mag. qui *πρὸ ὥρας ἀποθανεῖν* explicat per *ἐν νεότητι*, ſeu, interprete Artemidoro Oneirocr. IV, 73. *ἐν σπαργάνοις.* Et Herodian. I, 2, 3. reperiuntur *θυγατέρες ἐν ὥρᾳ γενομέναι.* Cf. Triller. Obſeruatt. IV, 28. Z.

CAPVT IV.

CAPVT IV.

De Pronomine.

REGVLA I.

Prono-
men pe-
riodum
clau-
dens.

PRONOMINA *ἐγὼ*, *ego*, *ἡμέτερος noſter*, *ὑμέτερος*, *veſter*, *οὗτος*, *hic*, prae caeteris eleganter ac numeroſe periodos terminare ſolent: vt, *πάντα πατρίδος ὑπὲρ ποιεῖν τε καὶ παθεῖν ἐξ ἀρχῆς εἱλόμην ἐγώ· omnia ab initio reipublicae cauſſa facere, ferreque conſtitui* [33]. Sic, *μηδὲν ἂν ἀποδυσαίμην, τῆς πρὸς ἐμὲ διαθέσεως ἕνεκα τῆς ὑμετέρας, nihil vnquam recuſarim ob veſtram erga me beneuolentiam.* Demoſth. pro Coron. *Οἶμαι δὲ, ὑμᾶς ἂν ὁμολογῆσαι, κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι, καὶ οὐδὲν ἐλάττονος ἄξιον σπουδῆς ἐμοὶ, Vos autem confeſſuros exiſtimo, cauſſam hanc eſſe mihi cum Cteſiphonte communem, nihiloque minore mihi ſtudio defendendam.* Ibid. *Ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος, ἀλλοτριώτερον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούσῃ μου, Vt nemo veſtrum alienis abductus verbis, me accuſationi huic defenſionis meae iura opponentem, alieniore animo audiat.* Ibidem, *Οὐχ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐροῦντες οὗτοι; N' étoit ce pas eux, qui tenoient ces diſcours?* Sic *οὑτοσὶ* apud Demoſthenem ſaepius, cum praeſertim inſectandi cauſa adhibetur; vt, *ὁ μισθωτὸς καὶ προδότης οὑτοσὶ*, id eſt, *mercenarius iſte ac proditor* [34].

Μοὶ, et σοὶ, ab-
undant.

II. Datiui *μοὶ*, et *σοὶ*, quemadmodum apud Hebraeos, Latinos, et Gallos, ſaepe *παρέλκουσιν* [35], vt, *σφοδρῶς ἅπτου μοι*

33 Imo, vt periodum claudat Pronomen *ἐγὼ*, inter hoc et verbum interponitur vocabulum, quo fit, vt ſenſus paulo videatur intricatior. Ita in Cebetis Tab. *Πῶς, ἔφην, τοῦτο, ἐγώ; Quomodo, inquam, hoc, ego?* Pro, *Quomodo hoc? inquam ego.*

34 Pronomen ſecundae perſonae *σὺ* vltimum locum obtinet in Euang. Io. IV, 19 *Κύριε, θεωρῶ, ὅτι προφήτης εἶ σύ, Domine, video, te eſſe Prophetam.* Confer cap. VIII, 48.

35 Ita tamen, vt ego quidem arbitror, haec pronomina *παρέλκουσιν*, vt latentem ſecum afferant ſignificationem quandam. Notant enim vel aliquid, neſcio quomodo, imperioſe prolatum, vel tenerum affectum. Sed quoniam hic loquendi modus Graecorum non tantum eſt proprius, ſed et Hebraei, Latini, Galli et Belgae eundem in ſuis linguis admittunt, inter Graecae linguae idiotiſmos horum pronominum conſtructioni locum non darem.

μοι τοῦ πράγματος, rem mihi alacriter ſuſcipe. Sic, τοὔργον σοι, κἂν δυσχερές τε δοκοῦν, δι' ὀλίγων ἔγωγε ἀποτελέσω τῶν ἡμερῶν, id eſt, *opus hoc tibi, difficile licet videatur, paucis ego diebus abſoluam.*

Σὸς, id eſt, *meus.* III. Poſſeſſiuum pronomen σὸς, σὴ, σὸν, nouo more ſignificat potius, *aliquid alterius erga te, quam tui erga alterum* [36]. Sic Plato in Gorgia [37], Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, id eſt, *At vide, ne tu mihi ſuccenſeas, id enim dicam pro mea erga te beneuolentia:* caue enim vertas, *pro tua erga me;* ſic apud Homer. Ὀδυσσ. Λ, Anticlea Vlyſſi filio,

> Ἀλλά με σός τε πόθος, inquit, καὶ μήδεα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

vbi σὸς πόθος ſignificat *deſiderium*, non *tuum*, ſed *tui meum*. Hoc imitatus eſt Cicero Philipp. X *Pro tua*, inquit, *amicitia iure doleo*, id eſt, *pro ea, quae mihi tecum eſt, amicitia.* Graece dici poſſet, εἰκότως ἔγωγε δυσχεραίνω, τῆς Φιλίας ἕνεκα τῆς σῆς.

Poſſeſſivum cum alieno nomine. IV. Solet etiam poſſeſſiuum, maxime Poetice, coniungi cum eo ſubſtantiuo, cui minus quam alteri conuenire videtur. Sic Euripides in Phoeniſſis, τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, verbatim, *meum partus dolorem*, id eſt, *partus mei dolores:* vbi ἐμὸν iungitur cum πόνον, licet melius ἐμῶν in genit. plurali cum ὠδίνων conueniret †.

V. Idem

Pro datiuo autem inuenias aliquando accuſatiuum σὲ Poetice. Sic apud Homerum non ſemel:

> — Ποῖόν ΣΕ ἔπος Φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

Quale tibi verbum exceſſit ſeptum dentium? De hac apud poetas loquendi conſuetudine fuſius agit Euſtathius ad Hom. Il, A, pag. 93, lin. 26 Ποῖόν σε ἔπος Φύγεν ἕρκος ὀδόντων· ἢ γὰρ τὸ σὲ ἀντὶ πτώσεως ἑτέρας ἐλήΦθη· σοῦ γὰρ ὤΦελεν εἰπεῖν· καὶ ἔστι τοῦτο ἀντίπτωσις. ἢ πρόθεσιν προσληπτέον ἔξωθεν, οἷον ποῖόν σε ἔπος ἐξέΦυγε κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων, et quae ſequuntur, i. e. Ποῖόν σε ἔπος Φύγεν ἕρκος ὀδόντων: *nam vel σε pro alio caſu ſumtum eſt; debuit enim σοῦ dicere, eſtque haec antiptoſis: vel praepoſitio extrinſecus ſubaudienda eſt, vt,* ποῖόν σε ἔπος ἐξέΦυγε ΚΑΤΑ' τὸ ἕρκος ὀδόντων. H.

Auctores, qui eiusmodi pleonasmum pronominum exemplis confirmarunt, laudatos reperies a Cl. Fiſcher. ad Weiler. Grammat. pag. 170. Ex Latinis huc pertinet illud Terentii Phorm. V, 8, 21. *Qui* mihi, *vbi ad vxores ventum eſt, tum fiunt ſenes.* Z.

36 Ita habebat ed. Leid. ſed Pariſ. et Argent. contra, *Aliquid tui erga alterum, quam alterius erga te,* rectius, vt ex exemplis liquet.

37 Pag. 486, lin. 5.

† Huc pertinet locus Ariſtophanis

Poſſeſſiuum cum genitiuo.

V. Idem poſſeſſiuum iungitur cum Genitiuo perſonae, ad quam ipſum pertinet: vt, *ὅλως δὴ τὰμὰ ἔτοι διαρπάσȣσι, τȣ̃ κακοδαίμονος, res ergo meas hominis infeliciſſimi penitus iſti deripient:* vbi *τὰμὰ* cum genitiuo *κακοδαίμονος* iungitur[38]. Hoc ſenſu frequens eſt Genitiuus pronominis *αὐτὸς*, vt apud Latinos pronominis *ipſe*. [v. c. *Sua ipſius culpa periit*, etc. Z.]

Αὐτὸς, de *alio*, et de *ſe*.

VI. *Αὐτὸς* ſpiritu leni, promiſcue ſignificat, vel *aliquem alium*, vel *ſe ipſum:* vt, *Cum impetum in ſe populi animaduerteret*, *Ὁρῶν τὴν τȣ̃ δήμȣ ὁρμὴν, ἐπ᾽ αὐτὸν φερομένην*, pro *ἐφ᾽ ἑαυτόν.* Euſeb. lib. VI, Praeparat. Euang. *Ἵνα ἐν οἷς ἂν τῆς τȣ̃ μέλλοντος προῤῥήσεως ἀποπίπτοι, καταφυγὴν αὐτῷ τῆς ἀλογίας τὴν εἱμαρμένην πορίζοιτο*, i. e. *Vt, ſi res aliter, quam praedictum ab eo foret, eueniret, ad fatum continuo perfugium ſibi ac receptum pararet*, vbi *αὐτῷ*, pro *αὑτῷ*, vel *ἑαυτῷ*. Viciſſim *ȣ̃*, *οἱ*, *ἑ* et *ἑαυτȣ̃*, pro aliis non reciprocis paſſim vſurpantur, licet aliquanto cautius: vt apud Latinos, maximeque Tullium, *ſui*, *ſe*, et ſimilia, pro *illius*, *illum* et ſimilibus. Hac enim in diſtinctione ſuperſtitioſus nimium fuit apud Latinos Valla, Gaza apud Graecos. Demoſthen. aduerſus Androtionem, *Εἶθ᾽ ὡς ὁτιȣ̃ν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν*, *Deinde, quaſi liceret ei quiduis agere:* vbi *ἑαυτῷ* manifeſte pro *αὐτῷ*. Alibi paſſim.

Ἑαυτȣ̃, de 1, 2, et 3 perſona.

VII. Imo, quod mirabilius videri poſſit, *ἑαυτȣ̃*, et reliqui caſus eiusdem pronominis, qui proprie *ſeipſum* ſonant, ad primam quoque ſecundamque perſonam referuntur. Xenoph. Mem. II, *Οὕτω παιδεύεις τȣ̀ς ἑαυτῆς φίλȣς; Sic amicos tuos inſtituis?* vbi *ἑαυτῆς*, pro *σȣ̀ς* vel *σȣ̃* vſurpatur. Iſocrates in Buſiride, *Μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἑαυτȣ̃*, *Nihil oſtendens rerum mearum:* vbi fruſtra nonnulli reponunt *ἐμαυτȣ̃*[39].

VIII. Pro-

phanis Plut. 33 Τὸν ἘΜΟ῀Ν *μὲν αὐτȣ̃ τȣ̃ ταλαιπώρȣ σχεδὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.* Vbi *ἐμὸν* poſitum exiſtimatur pro *ἐμȣ̃*. Z.

38 Imo Genitiuum ſingularem refert Ouidius ad pronomen ſignificans pluralitatem; ep. V, Heroid.

Et fleſti, et NOSTROS vidiſti FLENTIS ocellos.

Pro *flentium*, vel, *meos flentes*.

39. Huc refer illud Lucae Euang. XIII, 34 *Ἱερȣσαλὴμ, Ἱερȣσαλὴμ, ἡ ἀποκτείνȣσα τȣ̀ς προφήτας, καὶ λιθοβολȣ̃σα τȣ̀ς ἀπεσταλμένȣς* ΠΡΟ῀Σ ΑΥ῾ΤΗ῀Ν, *Ieruſalem, Ieruſalem, quae prophetas*

Αὐτὸς ἕκαϛος. VIII. Pronomen *αὐτὸς*, cum nomine *ἕκαϛος*, idem penitus eſt, quod *ἕκαϛος* per ſe ſolum. Demoſth. *περὶ συμμορ.* *Ὅσα τὸ πρῶτον*, inquit, *αὐτὸς ἕκαϛος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο.* *Quae ſibi quisque primum expedire iudicabat:* (dicitur etiam vna voce *αὐτοέκαϛος* 40.

Ὁ αὐτὸς, idem. IX. *Αὐτὸς* cum praepoſitiuo articulo praecedente in omni caſu et genere ſignificat *idem:* nec vocem vnicam Graeci habent, qua Latinam exprimant. Ergo, *ὁ αὐτὸς*, *idem*,

phetas obtruncas, et lapidas eos, qui ad te miſſi ſunt. [Plura huius rei exempla reperies apud Perizonium ad Aelian. V. H. I, 21. XII, 1. Obſeruatt. Miſc. Vol. III, pag. 142. Vorſtium Philol. P. II, cap. 26. Doruillium ad Charit. pag. 159. Hos auctores laudat Cl. Fiſcher. Obſeruatt. ad Weller. pag. 172 Z.]. Hoc Idioma cum Latinis ſit inuſitatum; ſimile inuenias tamen apud Ouid. Heroid. Ep. V, vſ. 46.

Miſcuimus lacrymas moeſtus vterque ſuas. Pro, *noſtras.*

Huc pertinet merus Graecorum idiotiſmus, quo quis dicitur aliquid facere *αὐτὸς καθ' αὐτὸν*, vel *αὐτὸς πρὸς αὐτὸν*, nulla perſonarum ratione habita. Nam vt Plut. in Vit. Cic. pag. 880 *Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἔπλευσε*, *Solus nauigauit*, in tertia perſona: ita Sophocl. Electr. vſ. 281. in prima perſona dicit:

Ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ ϛέγας
Κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
Τὴν δυσάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
ΑΥΤΗ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ.
Pro *πρὸς ἐμαυτήν.*

Ego vero miſera videns talia domi Fleo, tabeſco, ac deploro patris
Conuiuium illud, quod infelix dicitur,
Sola mecum.

[Sic inprimis apud Platonem occurrit *αὐτὸς καθ' αὑτὸν*, et dicitur in eo, qui ſui eſt iuris, nec pendet a rebus externis. V. c. Phaed. cap. 10. mens humana, quae libera eſt a ſenſuum contagione, dicitur *αὐτὴ καθ' αὑτὴν γίγνεσθαι*. Ibidem occurrit *αὐτὴ καθ' αὑτὴν εἰλικρινὴς ἡ διάνοια*, h. e. *contemplatio veri pura et libera a perturbatione, quam ſenſus afferunt.* Cf. cap. 12. 14 etc. Z.]

40 Vide ſupra Cap. III; Sect. 11, Reg. 14. Atticiſmum putat H. Stephanus in dedicatione, quam libro de Dialectt. Att. praefixit. At *αὐθέκαϛος*, qui eſt, *ὁ αὐτὸς παρὰ* vel *ἐν ἑκάϛῳ*, in malam partem accipitur, pro eo, qui eſt rigida natura, et neque bonis delectatur, neque malis contriſtatur alienis, et, nulla perſonarum, temporum, dignitatis aut caſuum ratione habita, in omnibus eundem ſeruat animum. Ita differentiam oſtendit Dionyſ. Halic. ad Cn. Pomp. inter Herodotum et Thucydidem, illum vocans *ἐπιεικῆ, καὶ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς συνηδόμενον, τοῖς δὲ κακοῖς συναλγοῦντα*, id eſt, *Lenem et alienis bonis gaudentem et malis contriſtatum.* Hunc vero *κατ' ἀντίθεσιν* facit *αὐθέκαϛόν τινα καὶ πικρὸν*, *rigidum et acerbum.* Adeoque *αὐθέκαϛος* Latinis erit *durus, rigidus, acerbus, crudis moribus et auſteris.* H.

† Xenoph.

idem, ἡ αὐτὴ, *eadem*, τὸ αὐτὸ, *idem*. Quae ſaepe coniunguntur cum datiuo, vt ταυτό σοι πάσχω, *idem quod tu, patior*, id eſt, *eodem modo affectus ſum, quo tu* † [41].

X. Datiuus vterque eiusdem pronominis eleganter ponitur ſubintellecta praepoſitione σὺν, vt, μέγα τι τῶν πολεμίων πλῆθος αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν, *magnam partem hoſtium cum ipſis armis cepit:* ſic, αὐτοῖς ἀνδράσι, *cum ipſis viris:* αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατεποντίσθη, *cum ipſo equo demerſus eſt* [42]. Αὐτῷ et αὐτοῖς ſine σύν.

XI. Inter-

† Xenoph. Mem. II, 1, 5 Αἰσχρόν ἐςιν ἀνθρώπῳ ταὐτὰ πάσχειν τοῖς ἀφρονεςάτοις τῶν θηρίων. Ad hunc locum Erneſtius ὁ πάνυ ita: Τὸ αὐτό τινι πάσχειν eleganti Graeciſmo dicitur, *cum idem plane, quod alter, patimur.* αὐτός τινι, *qui alteri ſimillimus eſt, et ab eo nil differt.* Sic apud Lucian. in Tyrannicida: κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, qui eadem plane ratione de ciuitate bene meritus eſt. Latini hoc genus dicendi ſaepiſſime imitati ſunt, vt Heinſius ad Ouidium paſſim, multique alii demonſtrarunt, quos laudant Drakenb. ad Sil. XV, 400 et Cortius ad Salluſt. Catil. cap. 80. *Z.*

41 Datiuus ille nonnunquam per ellipſin reticetur, et neceſſario ſubaudiendus eſt. Ita Plutarch. in Coni. Praec. pag. 144 Πᾶσα γυνὴ, τοῦ λύχνου ἀρθέντος, ἩΑΥΤΗ' ἐςιν, Vbi intellige ταῖς τυχούσαις. *Omnis mulier, ſublato lumine, cuilibet alii ſimilis eſt.* Defectum iſtum paulo poſt ſupplet, cum ait: Τὴν δὲ γαμετὴν δεῖ μάλιςα, τοῦ φωτὸς ἀρθέντος, εἶναι μὴ ΤΗ'Ν ΑΥ'ΤΗ'Ν ΤΑΙ͂Σ ΤΥΧΟΥ'ΣΑΙΣ ΓΥΝΑΙΞΙ'Ν, *Matronam vero decet tunc maxime, cum lumen ſublatum eſt, non eandem eſſe alii cuiuis.* Vbi etiam obiter obſerua aor. β. partic. verbi τυγχάνω eundem vſum habere apud Graecos, quem pronomen *quilibet* apud Latinos. Vide ſis infra, Cap. VI, Sect. 4, Reg. 7. Hinc κατὰ ταυτὰ, *Eodem modo*, etiam cum Datiuo conſtituitur aduerbialiter. Pauſ. in Achaicis pag. 410. prop. finem: Καλοῦνται δὲ πατρόθεν οἱ Ῥωμαῖοι ΚΑΤΑ' ΤΑΥΤΑ' ἙΛΛΗΣΙΝ, *Non a patribus accepto nomine appellantur Romani ritu Graecorum:* vel, *eodem modo, quo Graeci.* Senſus eſt: *Romani non ea duntaxat denominatione, quae ab adiecto patris nomine ducitur, ſunt contenti, quemadmodum Graeci.* Sic apud Lucianum in Alexandro, pag. 530. vbi ſermo eſt de draconibus manſuetis adeo, ὥςε καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς ΚΑΤΑ' ΤΑΥΤΑ' ΤΟΙ͂Σ ΒΡΕ'ΦΕΣΙΝ, *Vt etiam lac ſugant e mamma more infantium.* Pro eodem et abſolute dici poteſt τὸ αὐτό. Plutarch. Apophth. de Oronte: Καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι, νῦν μὲν μυριάδας, νῦν δὲ μονάδα τιθέναι δύνανται, ΤΟ' ΑΥΤΟ', καὶ τοὺς τῶν βασιλέων φίλους νῦν μὲν τὸ πᾶν δύνασθαι, νῦν δὲ τοὐλάχιςον, i. e. *Quemadmodum Arithmeticorum digiti nunc decem millia, nunc vnitatem repraeſentare poſſunt, ita (ait) etiam regis amicos, nunc omnia poſſe, nunc minimum.*

42 Haec pertinent ad doctrinam de praepoſitione σὺν, quae non tantum cum pronomine αὐτοῖς,

Αὐτὸς, ſubſtantiuum inuoluens.

XI. Interdum ſubſtantiuum aliquod intelligitur, quod eidem pronomini reſpondeat. Cuiusmodi autem illud eſſe debeat, ex adiuncto verbo coniiciendum eſt. Sic apud Syneſium, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι, *eiusdem menſae cibis uti*: ſubauditur enim τραπέζης.

Αὐτὸς in compoſitione.

XII. Idem pronomen in compoſitione vocem vnicam efficiens, vſum elegantem habet, cuius aliquot haec exempla ſunto: αὐτεπάγγελτος, id eſt, *qui ſponte, nec vocatus, operam commodat ſuam:* qui etiam αὐθαίρετος, et αὐτοκέλευστος [43] dicitur: at, αὐτοκέλευθος, *qui ſe ipſum in viam dat.* Aliquando αὐτεπάγγελτος, cum participio ἐθέλων (*volens*) coniungitur. Demoſth. pro Coron. Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθέλοντας παραχωρῆσαι Φιλίππῳ: id eſt, *Vt Philippo ſponte Graecorum libertatem proderent.* Αὔτανδρος, idem quod αὐτοῖς ἀνδράσι, vt, ἡ ναῦς αὔτανδρος κατεποντίσθη, *nauis cum ipſis hominibus ſubmerſa eſt* [44]: quod etiam dicitur αὐτανδρί aduerbialiter. Sic αὐτόφορτος, *cum ipſis etiam oneribus*, vt, ἵππος αὐτόφορτος κατεκρημνίσθη, *equus cum clitellis et oneribus praeceps actus eſt.* Αὐτεξούσιος, *qui ſui iuris eſt* [45]; vnde τὸ αὐτεξούσιον, *liberum* eſt *arbitrium*, quo quis ſui dominus eſt.

τοῖ, ſed etiam cum aliis nominibus ἐλλείπει. Vide infra ad Cap. IX, Sect. 5, Reg. 13. Ellipſin ſupplet Homerus Il. I, vſ. 194

— Ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς
ΑΥΤΗΙ ΣΥΝ ΦΟΡΜΙΓΓΙ, —
— *Attonitusque exſurgit Achilles*
Vna cum cithara. —

Et Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. II, p. 46, lin. 40 Ὁ δὲ νεανίας ἐκεῖνος εἵπετο τῷ λοχαγῷ ΣΥΝ ΑΥΤΩΙ τῷ θώρακι, *At adoleſcens ille cohortis ductorem ſequebatur vna cum lorica*, i. e. *ita vt erat loricatus.*

43 Apud Ariſtid. pro Quatuorviris, pag. 475.

44 Exemplum habet Plutarch. παραλλ. Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. pag. 306 Χάσμα μεθ' ὕδατος γενόμενον πολλὰς οἰκίας ΑΥΤΑΝΔΡΟΥΣ εἰς τὸν βυθὸν εἵλκυσεν, *Terrae hiatus cum illuuie ortus multas domos vna cum hominibus in profundum traxit.* Eodem modo hoc Pronomen etiam cum aliis Nominibus componi poteſt, vt δένδρα αὐτόκλαδα, *Arbores vna cum ramis.* Lucian. Ver. Hiſt. lib. I, vbi vergit ad finem: Ἐκωπηλάτουν κυπαρίσσοις ΑΥΤΟΚΛΑΔΟΙΣ καὶ ΑΥΤΟΚΟΜΟΙΣ, *Remigabant Cypreſſis, ita vt erant ramoſae et frondoſae.*

45 Non differt ab hoc αὐτοκέφαλος, niſi quod hoc vocabulum ſit Eccleſiaſticum: et αὐτοκέφαλος dicebatur *Archiepiſcopus*, qui praeerat Eccleſiae, quae nullam aliam ſuperiorem agnoſcebat, vnde dependeret, ſed ſui plane iuris erat. vid. Meurſ. Gloſſ. Graecobarb.

46 Vide

eſt. *Αὐτήκοος*, *teſtis auritus*, *αὐτόπτης*, *teſtis oculatus*[46]: vnde *αὐτοψία*, et aduerbium *αὐτοψεί*. *Αὐτόμολος* *transfuga*; vel *qui ſponte aduenit*. *Αὐτονόμος*, *αὐτοτελὴς*, et *αὐτόδικος* dicitur, *qui ne depend, ni releve de perſonne*. *Αὐθόδιος*, *qui omnino recens ab itinere aliquid agit*, vt, *αὐθόδιος τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλε*, *ſtatim ab itinere impetum in hoſtes fecit*. *Αὐτόκλητος* proprie de *paraſito* dicitur, *qui non vocatus in alienam ſe menſam intrudit*. *Αὐτοδίδακτος*, *qui per ſe, ac nullius opera doctrinam conſecutus eſt*. [*Αὐτουργὸς*, *qui ipſe opus facit, ſine ſeruis*, Palaeph. Fab. III. Z]. *Αὐτοφόνος*, *αὐτοθάνατος*, *αὐτοκτόνος*, et *αὐτόχειρ*[47], *qui ſe ipſe occidit*: *αὐτόχειρ* tamen, et *αὐτοθάνατος*, *qui alium etiam ſua manu interfecit*[48]. *Αὐτοπρόσωπος*, *qui per ſe et coram aliquid agit, nemine prorſus interpoſito*. Adiungenda ſunt etiam aduerbia tria, *αὐτόχρημα* id eſt, *reipſa, plane, omnino*[49]; *αὐτοβοεὶ*, *primo impetu, du premier aſſaut*:

46 Vide Plut. libro cit. p. 310 Ὁ δὲ Κυάνιππος ἀνελπίστου πράγματος ΑΥΤΟΠΤΗΣ γενόμενος ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν, *Cyanippus vero rem inſperatam ſuis oculis adſpiciens ſe ipſe interemit*.

47 Ex his *αὐτόχειρ* etiam generalius dicitur is, qui aliquid ſuis manibus, ſiue propria arte, facit. Ita apud Ariſtoph. in Auib. vſ. 1135. roganti cuidam, quis talem vrbem condiderit, respondetur:

Ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
Πλινθοφόρος, οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν,
Ἀλλ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ, —

Aues, nemo alius, non Aegyptius laterum baiulus, non lapicida, non faber aderat, ſed ipſae propria arte.

48 Exemplum exhibet Sophocles, Electr. vſ. 958

Ὅπως τὸν ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ πατρῴου φόνου
Ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν,

Vt auctorem paternae necis vna cum ſorore non dubites occidere. Vbi etiam Genitiuum poſt ſe habet. Et vſ. 1022

Ἀλλ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ μοι μόνῃ τε δραστέον,

Sed propriis manibus ſolique mihi faciendum, ſcilicet *Aegiſthus interficiendus*. Poteſt etiam per adverbium efferri, vt in illo Callimachi Epigr. 21

— Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
ΑΥΤΟΧΕΡΙ, —

Baſila virgo ſibi ipſi mortem conſciuit. De eo, qui alium manu ſua interimit Eutropii Metaphraſtes lib. IX, cap. 20 Τὸν Ἄπρον ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ διεχρήσατο, *Aprum propria manu occidit*. Hinc ſubſtantiuum *αὐτοχειρία*, *caedes, quam quis propriis manibus conficit*, occurrit apud Dem. in Neaeram. pag. 518 Ἔκτεινεν Ἀπολλόδωρος τὴν γυναῖκα ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑι, *Interemit Apollodorus mulierem propriis manibus*.

49 Ariſtides pro Quatuoruiris, pag. 360 ΑΥΤΟΧΡΗΜΑ διάκονος, *Reuera miniſter*.

50 Thu-

aſſaut: quaſi *clamore ipſo*, vt, *αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν εἷλεν.* *vrbem primo impetu cepit* [50]: *αὐτόθεν*, id eſt, *per ſe*, vel *e re nata*, vt, *αὐτόθεν ἄρα τὸ πρᾶγμα φθέγγεται φωνὴν ἀφιὲν*, *res per ſeſe loquitur.* De quo in Aduerbio pluribus [51].

XIII. Cre-

50 Thucyd. lib. II, cap. 81 Ἐνόμισαν καὶ ΑΥΤΟΒΟΕΙ ἂν τὴν πόλιν ἑλεῖν, *Exiſtimarunt, ſe vrbem vel ipſo clamore*, ſeu *primo impetu capturos.* Scholiaſtes explicat, *βοῇ μόνῃ χρησάμενοι.* Moeris de vocib. Atticis: Αὐτοβοεὶ· Ἀττικῶς. Παραχρῆμα· Ἑλληνικῶς.

51 Cap. VI, Sect. 5, Reg. 1, 2, 3: Sunt et alia multa, cum quibus hoc pronomen compoſitum non inelegantem ſenſum efficit, quae hic recenſere longum eſt. Vnum tamen alterumue animi cauſſa addam. *Αὐθημερὸν*, *Eodem die.* Exempla crebra. Aeſchin. in Timarch. pag. 173 *Παραδοθεὶς δὲ τοῖς ἕνδεκα τεθνάτω αὐθημερὸν*, *Traditus autem vndecimuiris moriatur eodem die.* Pro eodem dicunt Poetae *Αὐτῆμαρ.*

Αὐτερέτης non tam dicitur *remex ipſe*, quam is, *qui remigis partes agit.* Sic de militibus armatis, Pachete duce, Mitylenen nauigantibus, ait Thucyd. lib. III, cap. 18 Οἱ δὲ ΑΥΤΕΡΕΤΑΙ *πλεύσαντες τῶν νεῶν* etc. *Illi autem remigum in nauibus vice fungentes.*

Apud Philoſophos artificialiter compoſitum notat ideam eius rei, cum qua componitur. Sic v. c. Platoni differunt *ἄνθρωπος* et *αὐτοάνθρωπος*, *Homo* et *ipſe homo*, ſiue, *Homo ex materia et forma conſtans*, et *Hominis idea.* Repugnat Ariſtoteles lib. I, Eth. c. 6 Ἔν τε ΑΥΤΟΑΝΘΡΩΠΩι καὶ ἈΝΘΡΩΠΩι εἷς καὶ ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶν ὁ τοῦ ἀνθρώπου, *In ipſo homine et homine eadem eſt ratio et definitio hominis, quatenus homo, nihil differunt.* Simili modo ſecum componitur, ſiue geminatur Pronomen *αὐτοτοαυτό*, *Ipſum illud ipſum*, apud Plat. in Alcib. I.

Denique componitur cum nominibus propriis, et Latine redditur *alter*. V. g. ſi quem Latini ob poeſin laudant, inquiunt: *Alter Homerus*, *Alter Virgilius*. Gr. *Αὐθόμηρος*, *Αὐτοβιργίλιος*. Lucian. Timon. philoſophi deſcribens habitum, promiſſam barbam, auſterum vultum, magnum eum quid murmurantem vocat *Αὐτοβορέαν*, *Ipſum Boream*, vel *Alterum Boream.*

Notanda noua loquendi forma, qua vtitur B. Ioannes cap. XV, 5 pronomen *αὐτὸς* adhibens pro relatiuo *ὅς*. Ὁ *μένων ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν* ΑΥΤΩι, *οὗτος φέρει καρπὸν πολύν*, pro *καὶ ἐν ᾧ ἐγὼ μένω*, *Qui manet in me, et in quo ego maneo, hic fert multum fructum.* Sic Apocal. II, 18 *Τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ*, Ὁ *ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρὸς, καὶ οἱ πόδες* ΑΥΤΟΥ *ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ.* Pro, *καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ*, vel *οὗ οἱ πόδες.* *Haec dicit filius Dei, qui habet oculos vt flammam ignis, et cuius pedes ſunt ſimiles chalcolibano.* Et cap. XVII, 2 *Δείξω σοι τὸ κρίμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, τῆς καθημένης ἐπὶ τῶν ὑδάτων πολλῶν, μεθ᾽ ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας* ΑΥΤΗΣ *οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν*, *Oſtendam tibi ſupplicium*

XIII. Creberrimum eſt, maxime apud Demoſthenem, Ὅτι poſt τῦ-
vt ὅτι, poſt τῦτο conſequatur; quae dictio Latinis barbara το.
videtur,

plicium meretricis illius magnae, quae ſedet ſuper aquis multis, cum qua ſcortati ſunt reges terrae, et cuius ſcortationis vino inebriati ſunt, qui terram incolunt. Confer. Epiſt. ad Corinth. prior. Cap. VIII, 6 Ἀλλ᾽ ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ πατὴρ, ἘΞ ΟΥ͂ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς ΕἸΣ ΑΥ'ΤΟ'Ν, καὶ εἷς κύριος Ἰησῦς Χριστὸς, ΔΙ' ΟΥ͂ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς ΔΙ' ΑΥ'ΤΟΥ͂, *At nobis vnus eſt Deus Pater, a quo omnia, et nos in ipſo: et vnus dominus Ieſus Chriſtus, per quem omnia, et nos per ipſum.* Pro εἰς ὃν et δι᾽ ὗ. Vtimur autem hac locutione, quando ὃς referri debet ad duo Verba, diuerſos caſus exigentia, vt apud Plat. lib. III, de Rep. pag. 395, lin. 34 Οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, ὯΝ Φαμεν κήδεσθαι, καὶ δεῖν ΑΥ'ΤΟΥ'Σ ἄνδρας ἀγαθὲς γενέσθαι, γυναῖκα μιμεῖσθαι, *Quare non permittemus, eos, quorum nos cura tangi dicimus, et quos oportere viros euadere bonos, mulierem imitari.* Pro καὶ ὃς δεῖν· niſi ante δεῖν repetendum ὃς, et αὐτὲς reddendum *ipſosmet.* Sed prius videtur verius.

Nunc de huius pronominis abundantia et defectu pauca dicenda. Abundat, et praecipue in dandi caſu, vel quando abſque vlla neceſſitate repetitur, vt in Euang. Matth. cap. VIII, 24 Καὶ ἐμβάντι ΑΥ'ΤΩ͂Ι, εἰς τὸ πλοῖον ἠκολέθησαν ΑΥ'ΤΩ͂Ι οἱ μαθηταὶ αὐτῦ, *Ingreſſumque illum in nauim ſecuti ſunt ſui diſcipuli.* Sic verſ. 1 et Luc. XIX, 26. Vel poſt aliud nomen vel pronomen, vid. Xenoph. Inſtit. lib. II, pag. 51 Ὁ Θεὸς ὅτω πως ἐποίησε· ΤΟΙ͂Σ μὲν ΘΕ'ΛΟΥΣΙΝ ἑαυτοῖς προστάττειν ἐκπονεῖν τἀγαθὰ, ἄλλες ΑΥ'ΤΟΙ͂Σ, ἐπιτακτῆρας δίδωσι, *Ita fere agit Deus: iis, qui ſibi nolunt laborem imperare ad res bonas elaborandas, dat alios, qui iisdem imperent.* Confer Matth. IV, 16. VIII, 5. IX, 27. V, 40. Ioan. XV, 2 et XVIII, 11. Eodem modo abundat reciprocum, vt notat Sylburgius ad Pauſ. in Phoc. pag. 660 Τῦ δὲ Ἀχιλλέως τῷ παιδὶ Ὅμηρος μὲν Νεοπτόλεμον ὄνομα ἐν ἁπάσῃ ΟἹ τίθεται τῇ ποιήσει, *Achillis vero filium per omne ſuum opus Neoptolemum nominat.* Sic plur. σφίσι apud eundem in Corinth. pag. 90 Ὧν ὀνόματα μὲν ΣΦΙΣΙ Μέρμερος καὶ Φέρης, *Quorum quidem nomina Mermerus et Pheres.* Act. Apoſt. VII, 21. Pauſaniae ſimilior locus in Apocal. Ioann. cap. VII, 9 Ὄχλος πολὺς, ὋΝ ἀριθμῆσαι ΑΥ'ΤΟ'Ν ὐδεὶς ἠδύνατο, *Turba multa, quam nemo poterat numerare.* Nec hoc Latinis negatum; ita enim Cic. pro Lege Manil. cap. 14. *Signa et tabulas, caeteraque ornamenta Graecorum oppidorum, quae caeteri tollenda eſſe arbitrantur, EA ſibi ille ne viſenda quidem exiſtimauit.*

Pronomen αὐτὸς deſideratur tunc, cum nomen praecedens refertur ad duo verba, diuerſos caſus exigentia. Iſocrat. Panegyr. pag. 98 Ὁρῶσα δὲ . . . . τῶν λόγων τῶν καλῶς ἐχόντων ὐ μετὸν τοῖς Φαύλοις, ἀλλὰ (ſubaudi αὐτὲς, et refer ad ſuperius λόγων) ψυχῆς εὐΦρονέσης ἔργον ὄντας, *Videns autem, orationum pulchrarum et artificioſarum ſtupidos non eſſe participes, ſed eas prudentis animi opus eſſe.* In cuiusmodi occaſione pronomen Latini addunt, Graeci reſpuunt.

52 In-

videtur, v. c. 'noſtis quippe, noſtis, me viuo: *fruſtra illum furere*, ἴστε γὰρ δήπου, ἴστε τοῦθ' ὅτι μάτην, ἐμοῦ γε ζῶντος, μαίνεται οὑτοσί, verbatim, *noſtis hoc, quod fruſtra;* quae locutio a Latinis auribus repudiaretur. Demoſth. Olynth. I. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦθ' ὅτι πολλάκις ὑμεῖς, οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας, ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, *Equidem non ſum neſcius, Athenienſes, vos ſaepenumero, non malorum auctoribus, ſed iis, qui de rebus poſtremi dixerint, ſuccenſere ſolitos.* Interdum vero inter τοῦτο et ὅτι, aliquid interponitur. Idem Philipp. I Ἀλλ' οἶδε τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μὲν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρία, ἆθλα τοῦ πολέμου, κείμενα ἐν μέσῳ· *At ille nimirum probe norat, loca haec omnia, tanquam belli praemia, in medio poſita eſſe* [52].

XIV. In-

52 Interdum ὅτι praecedit. Sic Ariſtoph. in Auib. vſ. 1176.

— Οὐκ ἴσμεν, ὍΤΙ δ' ἄχει πτερά,
ΤΟΥ͂Τ' ἴσμεν,

Neſcimus, quod autem haberet alas, Hoc ſcimus. Aliquando ὅτι membrum claudit, vt ibidem vſ. 1408

Ἀλλ' οὐκ ἔγωγ' οὐ παύσομαι
ΤΟΥ͂Τ' ἼΣΘ' ὍΤΙ,

Sed ego non ceſſabo, hoc ſcias velim. Quae verba ſic ordinare potes: Ἀλλ' οὐκ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι ἔγωγ' οὐ παύσομαι. Eſt et alia loquendi forma, qua Articulus neutri generis τὸ praefigitur, et cum ſequente Pronomine τοῦτο, mutato verborum ordine, plane euaneſcunt. Ita pro eo, quod habet Auctor in priori exemplo, Ἴστε γὰρ δήπου etc. Graece quoque dicitur: Τὸ γὰρ δήπου, ὍΤΙ vel ὩΣ μάτην, ἐμοῦγε ζῶντος, μαίνεται οὑτοσί, ΤΟΥ͂Τ' ἴστε. Exemplum habet Aeſchin. Socr. Dial. de Virtute: Τὸ δὲ, ὩΣ Κλεόφαντος, τοῦ Θεμιστοκλέους υἱὸς, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο, ὥσπερ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν σοφὸς, ΤΟΥ͂ΤΟ ἤδη ἤκουσας; Ad verbum ita: *Id, quod Cleophantus Themiſtoclis filius, euaſerit vir bonus et peritus rerum earum, quarum pater ipſius, hoccine iam audiuiſti?* Aufer prius illud τὸ et poſterius τοῦτο, et plana erunt omnia, ita ordinata: Ἤδη ἤκουσας, ὡς Κλεόφαντος ἐγένετο ἀνὴρ ἀγαθός; *Audiſtin' iam Cleophantum virum bonum euaſiſſe?* Mihi videtur Demoſthenes illud τοῦτο, vt nouae attentionis indicem adhibuiſſe, q. d. Καὶ τοῦτο ακουστέον ἐστί. Locus extat p. mihi 330 prop. fin. Neque plane eſt diſſimile illud, quod apud Latinos pronomen *id* abſolute ponitur, ſequente relatiuo *quod*. Ita Corn. Nepos in vita Alcibiadis cap. 6. *Illum vnum omnes proſequebantur, et ID QVOD nunquam ante vſu venerat, niſi Olympiae victoribus, coronis aureis aeneisque vulgo donabatur.* Eodem modo Virgil. Eclog. III, vſ. 35

Verum, ID, QVOD multo tute ipſe fatebere maius,
Inſanire libet quoniam tibi, pocula ponam
Fagina. —

Addantur verba Ciceronis in Orat.

II in

XIV. Inſignius etiam eſt, quod ſequitur, *τῦτο* eleganter aliquando *παρέλκειν*, id eſt, *abundare;* vnde obſcuritatis aliquid ſuboriri videatur. Demoſth. pro Coron. Καὶ τοι καὶ τῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας τύτω διαφέρειν ἡγῦμαι, *Enimuero etiam hoc, Athenienſes, equidem conuicium hoc ab accuſatione differre arbitror;* vbi ſane *τῦτο* ſolius ornamenti cauſa poſitum eſt. Niſi dicamus, *ἐλλειπτικὸν* eſſe, pro eo ac vulgo diceretur, *Il y a encor' ceci, que je crois*, etc. ſed prior ſenſus facilior eſt [53].

Τῦτο παρέλκει, id eſt, *abundat.*

XV. Ali-

II in Catil. cap. 8 *Quod ſi maturius facere voluiſſent, neque, ID, QVOD ſtultiſſimum eſt, certare cum vſuris.* Habetque hoc in primis tunc locum, cum praemiſſis leuioribus ad grauiora tranſitur.

53 Aliquando tamen Pronomen *ἆτος* in omni genere, numero et caſu abundat, et praecedens verbum repetitur; ſi abundare recte ex vulgari conſuetudine dicimus, quando additur ad explicandam alioquin intricatiorem ſententiam, quod praecipue fit, interiecta alia periodo, quae commode parentheſi includitur. Sic Herodot. Erat. cap. 52 Ἀριστοδήμῳ ΤΕΚΕΙ͂Ν ΤΗ͂Ν ΓΥΝΑΙ͂ΚΑ, τῇ ὄνομα εἶναι Ἀργείην, θυγατέρα δὲ αὐτὴν λέγυσι εἶναι Αὐτεσίωνος, τῦ Τισαμενῦ, τῦ Θερσάνδρυ, τῦ Πολυνείκεος. ΤΑΥ͂ΤΗΝ δὲ ΤΕΚΕΙ͂Ν δίδυμα, *Ariſtodemo vxorem, quae nominabatur Argiua (hanc aiunt fuiſſe filiam Auteſionis, qui fuit Tiſameni, qui fuit Therſandri, qui Polynicis filius) peperiſſe geminos.* Pergenti in lectione ibidem alterum paulo poſt exemplum occurrit. Simile illud Terentianum Heaut.

— *Sed gnatum vnicum,*
Quem pariter vti his decuit, etiam amplius,
Quod illa aetas magis ad haec vtenda idonea eſt,
EVM ego hinc eieci miſerum iniuſtitia mea.

Adde Cic. pro Mil. cap. 26 *Quamquam quis hoc credat Cn. POMPEIVM iuris publici, moris maiorum, rei denique publicae peritiſſimum, cum ſenatus ei commiſerit, vt videret, ne quid reſpublica detrimenti caperet, (quo vno verſiculo ſatis armati ſemper conſules fuerunt, etiam nullis armis datis) HVNC exercitu, HVNC delectu dato, iudicium exſpectaturum fuiſſe in eius conſiliis vindicandis, qui vel iudicia ipſa tolleret?* At *παρέλκει* aliquando Pronomen, vbi, ipſo abſente, minime tamen intricatus, ſed ſimpliciſſimus fuiſſet verborum ſenſus: ita tamen, vt non raro emphaſin habeat. Ita ἐμφατικῶς Herodot. Erat. cap. 58 Φάμενοι τὸν ὕστατον αἰεὶ ἀπογενόμενον τῶν βασιλέων, ΤΟΥ͂ΤΟΝ δὴ γενέσθαι ἄριστον, *Dicentes, eum ſemper, qui ex regibus vltimus deceſſerat, fuiſſe optimum.* Vbi adiecta particula δὴ ἐμφάσεως notam ſatis inſignem infert. Sine δὴ emphatico: Lucian. Macrob. pag. 828 Κλεάνθης δὲ, Ζήνωνος μαθητὴς καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐννενήκοντα ΟΥ͂ΤΟΣ γεγονὼς ἔτη etc. *Cleanthes vero, Zenonis diſcipulus et ſucceſſor, nouem et nonaginta annos natus* etc. Latini pro δὴ habent *demum* vel *vero*

Pronomen aliquando

XV. Aliquando, ſed rarius (quod ideo parce imitandum) pronomen, ac praeſertim οὗτος, loco mouetur ſuo, cum

ro: Salluſtius B. C. cap. 1 *Quaſi iniuriam facere, ID DEMVM eſſet, imperio vti.* Et cap. 58 *In fuga ſalutem ſperare, cum arma, quis corpus tegitur, ab hoſtibus auerteris, EA vero dementia eſt.* Creſcit emphaſis, quando repetitur pronomen, et poſt articulum cum ſuo participio bis occurrit; vt in epiſtola B. Iacobi, cap. I, 25 Ὁ *δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας,* ΟΥ͂ΤΟΣ *οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου,* ΟΥ͂ΤΟΣ *μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται, Qui vero introſpexerit in perfectam illam legem libertatis, et in ea permanſerit, hic non auditor obliuioſus, ſed effector operis, hic* [inquam] *beatus erit in opere ſuo praeſtando* q. d. *Hic vero, hic.* Aliquando non quidem pronomen οὗτος, ſed ipſum nomen repetitur. Fit hoc, vbi ſenſus longior, et propter incidentem parentheſin et caſus enallagen intricatior eſt. Ita Pauſanias in Laconicis, pag. 162, lin. 27 ΠΟΛΥ΄ΔΩΡΟΝ *εὐδοκιμοῦντα ἐν Σπάρτῃ,* — (*οὔτε γὰρ ἔργον βίαιον, οὔτε ὑβριστικὸν λόγον παρέχετο εἰς οὐδένα* et caetera.) *ἔχοντος δὲ ἤδη Πολυδώρου λαμπρὸν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ὄνομα, Πολέμαρχος οἰκίας ἐν Λακεδαίμονι ἀνὴρ οὐκ ἀδόξου, θρασύτερος δὲ, ὡς ἐδήλωσε, γνώμην, Φονεύει τὸν Πολύδωρον, Polydorum ſpectatae virtutis Lacedaemone virum (neque enim in quemquam violentus aut contumelioſus fuit) inſigne per cunctam Graeciam nomen adeptum, Polemarchus, non obſcuro Lacedaemone genere natus, ſed ingenio, vt ipſe ſe aperuit, audaciore, occidit.* Vbi nomen Πολύδωρον, quod initio inuenitur, in fine repetitur. Verba Pauſauiae ita ἀναλόγως reſtitue: Πολύδωρον ευ. ε. Σ. (ο. γ. ε. β. ο. υ. λ. π. ε. ο.) ἔχοντα δὲ ἤδη λ. α. π. τ. Ε. ο. Πολέμαρχος οι. ε. Λ. α. ο. α. θ. δ. ω. ε. γ. Φονεύει. Simile exemplum quaero apud Arrianum de Exp. Alex. lib. II, cap. 10 Verba longiora, quam vt hic citentur. Nec vnum tantum, ſed et duo nomina repetit Aelian. V. H. lib. VIII, cap. 9. ἈΡΧΕ΄ΛΑΟΝ, *τὸν Μακεδονίας τύραννον (οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει καὶ οὐ βασιλέα) τὰ παιδικὰ αὐτοῦ* ΚΡΑΤΕΥ΄ΑΣ *ἐρασθεὶς τῆς τυραννίδος, οὐδὲν ἧττον ἤπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν ἠράσθη, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν,* ὁ ΚΡΑΤΕΥ΄ΑΣ ἈΡΧΕ΄ΛΑΟΝ, *Archelaum Macedoniae tyrannum (ita enim Plato eum vocat, non regem) Crateuas ſuus amaſius, qui non minus imperii, quam ille amaſii tenebatur deſiderio, occidit.*

Eſt et vbi repetitum illud pronomen cum nomine praecedenti, ad quod refertur, caſu non conuenit. Pauſ. in Laconicis, pag. 185, lin. 10 ΤΑ`Σ *δὲ ἄλλας ἕνδεκα, ἃς καὶ αὐτὰς Διονυσιάδας ὀνομάζουσι,* ΤΑΥ΄ΤΑΙΣ *δρόμου προτιθέασι ἀγῶνα, Aliis vero vndecim mulieribus, quas et ipſas Dionyſiades vocant, certamen curſus proponunt.* Vbi *ταύταις* in dandi caſu non conuenit cum praecedenti *τὰς ἄλλας.* Niſi mavis, accuſatiuum *τὰς ἄλλας* abſolute eſſe poſitum, et vertendum, *quod ad caeteras attinet;* de qua *ἰδιολογίᾳ* vide, quae ſupra de accuſatiuo diximus, ad Cap. III, Sect. 1, in fine. Quidquid id eſt, intelligendum potius, quam

cum aliqua orationis obſcuritate. Plato in Apolog. Socrat. non longe ab initio, Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, loco mouetur.

quam temere imitandum, tirones moneo. Pro pronomine hoc modo etiam articulo praepoſitiuo vtuntur Poetae. vid. Hom. Il. E, vſ. 79.

Pronominis abundantiae non abs re fuerit ſubiungere eiusdem defectum, qui frequens nec inelegans eſt poſt praepoſitiones, quae ſequentem habent particulam δὲ, et in verſione aduerbialiter redduntur. Sunt hae praepoſitiones frequentiores, μετὰ, πρὸς, ἐπὶ, ἐν, σύν. Sic μετὰ δὲ, ſc. τȣ̃το vel ταῦτα. Priorum trium exempla tantum non vbiuis occurrunt. Ἐν δὲ, ſuppreſſo ablatiuo, ad ſuperiora referendo, reddendum eſt fere, *in his*, eo ſenſu, quo v. c. dicitur: *Decem praetores creati ſunt; in iis Miltiades.* Graece: Δέκα ϛρατηγȣ̀ς εἵλοντο, ἘΝ ΔῈ δὴ τὸν Μιλτιάδην. Noſtro idiomate, onder anderen. Sequitur tum fere particula δὴ vel καὶ. Ita Herodot. Terpſ. cap. 95 Πολεμεόντων δὲ σφεων, καὶ ἄλλα πολλὰ παντοῖα ἐγένετο τῇσι μάχῃσι. ἘΝ ΔῈ ΔῊ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς, συμβολῆς γενομένης, καὶ νικώντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει etc. *His inter ſe bellantibus, tum multa et varia in pugna acciderunt, tum Alcaeus poeta, commiſſo praelio, et Athenienſibus vincentibus, ipſe quidem fuga ſeſe eripit* etc. q. d. Ἐν δὲ τȣ́τοις καὶ τόδε ἐγένετο. Adi eundem in Erat. cap. 86 Ὡς γὰρ δὴ ἀνὰ πᾶσαν μὲν ἄλλην Ἑλλάδα, ἘΝ ΔῈ ΚΑῚ περὶ Ἰωνίην τῆς σῆς δικαιοσύνης ἦν λόγος πολλὸς, *Nam et per univerſam caeteram Graeciam, et IN HAC per Ioniam etiam magna tuae iuſtitiae eſſet fama.* Vbi poſt ἐν δὲ intellige ταύτῃ, ſc. Ἑλλάδι. Nam inter Graecos Ionas quoque fuiſſe recenſitos, vel ipſum hoc loquendi genus euincit. Vtrumque δὴ et καὶ iterum apud eundem in Polymn. cap. penult. Δῆλά μοι πολλοῖσι μὲν καὶ ἄλλοισι τεκμηρίοισι, ἘΝ ΔῈ ΔῊ ΚΑῚ ΤΩ͂ΙΔΕ ȣ̓κ ἥκιϛα γέγονε, *Comperta mihi ſunt tum multis aliis indiciis, tum praecipue hoc.* Ablatiuum Pronominis addit Lucian. de Paraſit. ἘΝ ΔῈ ΔῊ ΤΟΥΤΟΙΣ φιλοσόφȣς τινὰς, *In his Philoſophos quosdam.* Et Mort. Dial. Tom. I, ed. Amſtel. pag. 438, lin. 63 Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἘΝ ΑΥΤΟΙ͂Σ Δ᾽ ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλȣ́σιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης, ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀροίτης Ἀρμένιος, *Et alii quidem multi nobiscum vna deſcendebant, in iis illuſtres, Iſmenodorus ille diues noſter, et Arſaces Mediae praefectus, et Oroetes Armenius.* Suppletur et per relatiuum οἷ, vt apud Latinos *in quibus*; vt in Act. Apoſt. XVII, 34 Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίϛευσαν, ἘΝ ΟΙ͂Σ καὶ Διονύσιος, *Nonnulli vero adhaerentes ei crediderunt, in quibus et Dionyſius.*

Saepe particula καὶ vicem explet particulae δὲ, vt apud Eutropii Metaphraſt. lib. V, cap. 6 Καὶ πίπτȣσι δεκαπέντε χιλιάδες, ΚΑῚ ΠΡῸΣ Διογένης, ὁ Ἀρχελάȣ παῖς, *Et quindecim millia ceciderunt, et Diogenes inſuper Archelai filius.* Adde Herodot. Polymn. cap. 154. Nonnunquam etiam Particula τε, vt apud Euripid. in. Oreſt. vſ. 621

Μενέλαε,

βολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν ὕτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ, vbi ordo eſſe debuiſſet, Ἐπιχειρ. ὑμ. ἐν ὕτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ ταύτην ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, id eſt, *Conandum eſt, tam breui tempore, hanc vobis calumniam excutere, quae iamdiu veſtris inſedit animis.* Credo Socrates μάλα ἀφελῶς, χύδην, καὶ ὡς ἔτυχεν, id eſt, *ſimpliciter, ac ſine cura vlla* dicere videri cupiebat [54].

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Ac de his hactenus. XVI. Neutrum plurale ταῦτα geminatum, ſic tamen vt inter vtrumque μὲν δὴ inſeratur, ſignificat idem quod Latini dicunt, *Ac de his hactenus*, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα; cum aliqua diſputatio, vel pars orationis paulo longior concluditur [55]. Exempla paſſim apud Demoſthen. et alios, ac praeſertim Hiſtoricos, et Oratores occurrent.

Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω ΤΕ ΠΡΟΣ,
Menelae, tibi haec dico, et faciam inſuper, i. e. καὶ πρὸς τῷ λέγειν δράσω.

At σὺν δὲ pro καὶ ἅμα magis Poeticum eſt. Vtitur Theognis vſ. 724

— Ὅταν δέ κε τῶνδ' ἀφίκηται
Ὥρη, ΣΥΝ Δ' ἥβη γίγνεται ἁρμόδιος,

Quando vero illorum venerit tempus, et ſimul pubertas fuerit congrua. Et quemadmodum apud oratores et hiſtoricos pro δὲ, καὶ· ita apud Poetas particula τὲ reponitur. Ita Orpheus Hymn.

Ὠκεανόν τε μέγαν ΣΥΝ Τ' Ὠκεανοῖο θύγατρας,

Oceanumque magnum, ſimulque Oceani filias. [Sic abſolute, ſeu aduerbialiter, ſaepe σὺν, i. e. *vna ſimul*, ponitur, modo ſequente δὲ, modo τε: vt Nic. Theriac. 628. 650. 843. 853. 869. 881 etc. Z]. Similiter χωρὶς δὲ, pro χωρὶς δὲ τέτων. Vide ſis Noſtrum ſub finem libri.

54 In huiusmodi occaſione, quo longior periodus, eo obſcuriorem reddit orationem pronomen ἔτος, quam longiſſime loco ſuo motum. Exemplum eſt in Act. Apoſt. I, 21, 22 Δεῖ ἦν ΤΩΝ ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΩΝ ἡμῖν ἈΝΔΡΩΝ ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησῦς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῦ βαπτίσματος Ἰωάννε, ἕως τῆς ἡμέρας, ἧς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα ΤΟΥΤΩΝ. Structura eſt: Δεῖ ἦν ἕνα τῶν ἀνδρῶν etc. *Oportet igitur vnum horum virorum, qui nobiscum convenere omni tempore, quo ingreſſus eſt inter nos Dominus Ieſus, exorſus a baptiſmo Ioannis ad eum vsque diem, quo a nobis ſurſum eſt receptus, teſtem eius reſurrectionis fieri nobiscum.* Nec a ſimili ratione omnino abhorrent Latini. Ita Pronomen *Is* longe a ſuo ſubſtantiuo remouet Nepos in Vit. Pelopidae, cap. 2. *Diem delegerunt, ad inimicos opprimendos, ciuitatemque liberandam, EVM, quo maximus magiſtratus ſimul conſueuerant epulari.*

55 At καὶ ταῦτα ſolum in media periodo, ſequente Participio, vertitur Latine, *Licet*, *Quamuis*, item *Praeſertim*, Exemplum apud

apud Demoſthenem obuium contra Phorm. prop. fin. Θανάτῳ ζημιώσαντες εἰσαγγελθέντα ἐν τῷ δήμῳ, ΚΑῚ ΤΑΥ͂ΤΑ πολίτην ὑμέτερον ὄντα, *Capitis eum damnantes, delatum apud populum, idque cum*, vel, *quamuis ciuis veſter eſſet*. Similiter apud Plat. in Gorg. pag. 508 Σὺ δέ μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις. ΚΑῚ ΤΑΥ͂ΤΑ σοφὸς ὤν, *Tu vero mihi videris minus ad haec aduertere animum (verbatim) et haec ſapiens.* Subauditur verbum ποιεῖς, vt ſit integrum: *Et hoc tu facies, qui es ſapiens.* Graecam conſuetudinem ſequuntur fere noſtrates: En dat, daar gy zoo wys zyt. Ellipſin ſupplet Demoſthenes pro Phorm. pag. 605. Vbi, poſtquam Apollodoro exprobrauerat mores diſſolutos, quodque meretriciis amoribus deditus erat, addit: ΚΑῚ ΤΑΥ͂ΤΑ γυναῖκα ἔχων ΠΟΙΕΙ͂Σ, *Et haec facis, cum vxorem habeas.* In quibus καὶ ταῦτα etiam commode vertitur *Praeſertim*, quae verſio longe potior in eiusdem Demoſthenis verbis epiſtola III, prop. fin. Πῶς γὰρ οὐκ ἀτυχής; ᾧ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ πρὸς Ἀριστογείτονα ἐμαυτὸν ἐξετάζειν συμβαίνει, ΚΑῚ ΤΑΥ͂ΤΑ ἀπολωλότι πρὸς σωτηρίας τετυχηκότα, *Nam nonne ſum infelix, cui ad caetera mala hoc quoque accedit, vt cum Ariſtogitone me comparem, praeſertim perditum cum incolumi?* Vbi καὶ ταῦτα ita abſolute ponitur, vt nusquam pendere videatur, more Latinis inaudito: caeteroquin et hi ſuum, *et haec*, *et ea*, adhibent, ſi quando cum praemiſſis caſu conueniunt, vt apud Ciceronem in orat. III in Cat. c. 9 *Etenim cum eſſet ita reſponſum, caedes, incendia interitumque reip. comparari, ET EA a perditis ciuibus.* Rariſſime καὶ ταῦτα periodum claudit. Ita Ariſtid. pro Quatuoruiris p. 504 Περικλέους δὲ οὐκ ἐφείσω, τεθνηκότος ΚΑῚ ΤΑΥ͂ΤΑ, *Pericli vero non peperciſti, quamuis mortuo.* Diuerſus ab hoc Pronominis in media periodo poſt Coniunctionem καὶ vſus eſt, quo eodem Genere, Numero et Caſu ad praecedens Nomen refertur, tuncque nullo opus Partıcipio, et vertitur, *Et quidem*. Herodot. Clio, cap. 147 Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια. ΚΑῚ ΟΥ͂ΤΟΙ κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν, *Hi enim ſoli ex Ionibus non celebrant Apaturia, idque ob caedis patratae cauſſam.* Idem, Erat. cap. 11 Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, Ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, ΚΑῚ ΤΟΥ͂ΤΟΙΣΙ ὡς δρηπέτῃσι, *In ſummo quoniam res noſtrae verſantur periculo, Viri Iones, adeo vt vel liberi ſimus vel ſerui futuri, et quidem vt fugitiui.* Obiter obſerua particulae γὰρ ſingularem vſum, de quo vide infra, ad Cap. VIII, Sect. 5, Reg. 4. Heliod. lib. VI, Aethiop. cap. 1 Γυναικός, ΚΑῚ ΤΑΥ͂ΤΗΣ νεκρᾶς, ὡς αὐτός φησι, εἴτις λέγει τοὔνομα, πέφρικε, *Si quis mulieris, et quidem mortuae, nomen appellauerit, vt ipſe dicit, horret.* Et lib. X, cap. 23 Βασιλέα τὸν ἀφιγμένον ἐπιστάμενος, ΚΑῚ ΤΟΥ͂ΤΟΝ ἀδελφοῦ παῖδα τοῦ ἐμοῦ, *Cum ſcires, regem eſſe, qui venerat, et quidem fratris mei filium.*

Adhaec ſex huius Pronominis vſus obſeruandi ſunt.

Pꞁimus eſt, quo ın neutro ſingulari, ſignificat Vniuerſum illud Diuinum opus, quod Graeci κόσμον, Latini *Mundum* vocarunt, i. e. omne id, quod oculis eſt conſpıcuum, quodque Graeci δεικτικῶς vocarunt, τοῦτο. Conſule eruditiſſimorum Schotti et Gronouii animaduerſiones ad Pomp.

Mel. init. Vbi inſignis citatur Platonis locus in Timaeo pag. 28, lin. 15 Ὁ δὴ πᾶς ὀρανὸς, ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο, ὅ, τι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιςʼ ἂν δέχοιτο, ΤΟΥ͂Θʼ ἡμῖν ὀνομάσθω. Quod Cicero ſic vertit: *Omue igitur coelum, ſiue muudus, ſiue quo alio vocabulo gaudet, HOC nobis nuncupatus ſit.*

Secundus eſt, quo Graeci τῦτο iungunt verbis, quae uominandi ſignificationem habent: Latini Aduerbio vtuntur, *Ita, ſic,* E. g. Τῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο, *Hoc euim vocabatur*, i. e. *Hoc ei fuit nomen.* Lucian. Ver. Hiſt. lib. I. Et in Conuiu. ΤΟΥ͂ΤΟ γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο, *Sic enim morio vocabatur.* Ὄνομα cum praepoſitione κατὰ ſubaudit Cl. Bos, quem adi. Adde Aelian. V. H. lib. V, cap. 3 Ἀριςοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλέυς ςήλας καλεμένας, πρινὴ κληθῆναι ΤΟΥ͂ΤΟ, φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι, αὐτὰς, *Ariſtoteles columnas, quae nunc Herculis dicuntur, antequam ita vocarentur, Briarei appellatas fuiſſe, ait.*

Tertius eſt, quo iungunt hoc pronomen in neutro genere cum ſubſtantiuo cuinscunque generis, ita tamen, vt verbum ſubſtantiuum intercedat. V. c. Τῦτʼ ἔςι σοφία, *Hoc eſt ſapientia.* Epiſt. cap. 31 Πῶς ἂν ἔτι ΤΟΥ͂Τʼ ἜΣΤΙΝ ἈΤΙΜΙ'Α; *Qui igitur haec eſt infamia?* Latinis hoc conceſſum non eſſe, cum Scioppio putat Vorſtius. Dixit tamen Virgilius lib. Aen. III, vſ. 173

Nec SOPOR ILLVD erat. —

Et Ouid. Her. ep. II, vſ. 56

Debuit HOC meriti SVMMA fuiſſe mei.

Et ep. III, vſ. 8

— Quamuis HOC quoque CVLPA tua eſt.

Vt ex ſcriptis codd. dat Heinſius. Addatur Curt. lib. IX, cap. 10. §. 24. *Siue ILLVD TRIVMPHVS fuit.* Et Sulpicius Seuerus dial. de virtutib. monach. orient. p. m. 249. *ſiue ILLVD ERROR EST, vt ego ſentio: ſiue haereſis, vt putatur.* Neque eſt, vt putemus, referendum eſſe pronomeu ad ea nomiua, quae exprimuntur, ſed ad dictum, factum, vel quodlibet negotium, cui eaedem denominationes tribuuntur. Ita fit, vt nonnunquam genera diſſentiant, vt apud Curt. VII, 1, 22 *Caeterum, etſi militis tui in agmiue deficientis, et fatigati, vel in acie periclitantis, vel in tabernaculo aegri et vulnera curantis, aliqua VOX ASPERIOR eſſet accepta; merueramus fortibus factis, vt malles EA tempori noſtro imputare, quam animo.* Vbi *ea* nou poteſt referri ad *VOX*, ſed ad ea, quae voce dicta ſunt. Haec obſeruatio diligentiam Vorſtii effugit, qui verba Maronis citans cap. 27. de Lat. mer. ſuſp. in fine: *Nec ſopor illud erat*, putat, poetam fortaſſe propter verſum id feciſſe: cum leui mutatione admiſſa potuiſſet ſcribere; *Nec ſopor ille fuit*, vt taceam, quo metro ſuccurratur, ſoloeciſmum admittendum non eſſe. [Etſi concedimus, Pronomen, ſi eſt ſubiectum enunciationis, non ſemper genere conuenire Subſtantiuo, locum Attributi obtinenti: tamen ob conſuetudinem vulgarem eiegauter loquentium apud Latinos, ſecus eſſe debet, adeo vt dicas, *Haec eſt magua ſapientia:* non, *Hoc eſt m. ſ.* Nam exempla pauca Poetarum, et aliorum, qui interdum Graeciſmum ſequuntur, non imponunt regulam ſtudioſo elegantiae. Z.]

Quartus eſt, quo idem totam praemiſſam orationem ita inuoluit, vt Latini non niſi per periphraſin reddere queant. Ita apud Platonem

CAPVT V.

De Verbo.

SECTIO I.

De Verbo Actiuo, Paſſiuo, et Neutro.

REGVLA I.

Aliqvando vox actiua, ſignificationis paſſiuae eſt †. Quo in genere praecipua ſunt, ἁλίσκω, ſed fere tantum in praeterito perfecto ἑάλωκα, et Aoriſt. 2 ἥλων, vel ἑάλων, id eſt, *conuictus ſum, reus ſum peractus*, vnde ἁλῶναι *Ἁλίσκω, capior.*

Platonem lib. IV de Rep. pag. 421. roganti Socrati, num figulus, qui opulentus euaſit, non ſit futurus pigrior, quam ante fuit; concedit Adimantus, dicens πολύγε: *et multo quidem pigrior erit:* mox ſubiungenti: *An igitur peior erit?* reſpondet alter, Καὶ TOTTO πολύ. vbi τοῦτο inuoluit totum hoc, κακίων γενήσεται, q. d. τοῦτο, ὃ νῦν δὴ ἔλεγες, τὸ, κακίων γενήσεται, ad hoc inquam; *multo peior erit.*

Quintus eſt, quo pro ὁ δεῖνα ponitur, Indeſinitam perſonam notans. Ita Antonin. εἰς ἑαυτ. lib. IV, cap. 6 Ὅλως δ᾽ ἐκεῖνο μέμνησο, ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου καὶ σὺ, καὶ ΟΥΤΟΣ, τεθνήξεσθε, *Omnino autem illud memento, intra breuiſſimum temporis ſpatium et te, et hunc, quisquis eſt, moriturum.*

Denique Ablatiui hi, οἷς, τούτοις, et τούτῳ, τῷ, in oratione ſibi mutuo reſpondent. Vtriusque exemplum exhibet Demoſth. in orat. pro Corona pag. 329 et 330 ΟΙΣ γὰρ οὐκ ἐγράψατο τοῦ προβουλεύματος, ΤΟΥΤΟΙΣ, ἃ διώκει, συκοφαντῶν φανήσεται, *In eo ipſo, quod ſenatusconſultum non accuſauit, conſtabit, eum in iis, quae accuſat, eſſe calumniatorem.* Καίτοι καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας TOTTΩι διαφέρειν ἡγοῦμαι, ΤΩι τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματ᾽ ἔχειν, ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι, τὴν δὲ λοιδορίαν βλασφημίας, *Enimuero etiam, Athenienſes, equidem conuicium hoc ab accuſatione differre arbitror, quod accuſatio complectitur crimina, quorum poenae legibus ſunt conſtitutae, conuicium vero maledicta.*

† Hanc enallagen Grammatici veteres tribuunt Atticis, et inprimis Thucydidi. Sic Scholiaſtes ad Thucydidis φράσαι pag. 200. ait, ἀντὶ τοῦ φράζεσθαι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ἐτέθη, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ τούτῳ τῷ ξυγγραφεῖ (ſc. Thucydidi) ἐν χρήσει μάλιστα εὑρήσεις. Conſ. Hindenburg. ad Xenoph. Memor. II, 5, 5. Caeterum tenendum eſt, plerumque commode intelligi poſſe pronomen ἑαυτόν. vid. Lamb. Boſii Ellipſ. ſub v. ἑαυτόν. Z.

ἀλῶναι τῆς τῶν δημοσίων κλοπῆς, *peculatus reum peractum eſſe* [56].

Ἀνακάμπτειν, *reflecti.*

II. Ἀνακάμπτειν pro ἀνακάμπτεσθαι, id eſt, *reflecti.* Ariſtot. I. Metaph. Τὰ δὲ εἰς ἄλληλα ἀνακάμπτει, id eſt, *Haec vero in ſeſe mutuo reflectuntur ac recidunt:* quo eodem modo vſurpantur ἐπανακάμπτειν, et ὑποκάμπτειν, quod poſtremum tamen proprie eſt, *per ambages circumagi fallendi cauſa*, vt cum lepores crebris in orbem ſaltitibus inſequentes canes ludificantur.

Ἀναλαμβάνειν, *recreari.*

III. Ἀναλαμβάνειν, pro ἀναλαμβάνεσθαι, praeſertim cum ſignificat, *recreari ac refici.* Theophraſt. lib. V Ὅταν τὰ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ εὐσθενήσῃ, id eſt, *Vbi, quae alimenti penuria laborant, recreata ac confirmata fuerint;* quod longe crebrius cum accuſatiuo in actiua ſignificatione, dicitur ἀναλαβεῖν et ἀναφέρειν ἑαυτὸν, id eſt, ῥαΐζειν, *conualeſcere.*

Ἀνταποδίδωμι, *viciſſim reſpondeo.*

IV. Ἀνταποδίδωμι, pro ἀνταποδίδομαι, id eſt, *viciſſim reſpondeo*, et quaſi *reſpondeo in vicem alterius.* Plato in Phaedone, Εἰ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, id eſt, *Niſi per mutuam generationem ſequentia priorum in locum ſufficerentur;* ſic χάρις dici poteſt ἀνταποδοῦναι, pro ἀνταποδοθῆναι, id eſt, *rependi beneficium* [57].

Ἀπαλλάττειν, *liberari.*

V. Ἀπαλλάττειν, pro ἀπαλλάττεσθαι, *liberari*, ſeu *defungi:* idque per omnia tempora, tametſi rarius in Aoriſt. 2. Ariſtoteles Problem. Sect. 5 Διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων, κάμνει τε πολλάκις, καὶ ἀπαλλάττει ῥᾶον; pro ἀπαλλάττεται,

56 Frequens huius verbi hic vſus eſt, vbi de captiuitate in bello ſermo eſt; vt apud Arrian. lib. I, cap. 1, in fine: Γυναῖκες δὲ ὅσαι ξυνείποντο αὐτοῖς ἙΑΛΩΣΑΝ πᾶσαι, καὶ τὰ παιδάρια, καὶ ἡ λεία πᾶσα ἙΑΛΩ, *Mulieres, quotquot eos ſequebantur, omnes captae ſunt: pueri quoque et praeda omnis abducta.*

57 Vellem, Auctor exempla auctoritate confirmaſſet omnia. An χάρις recte dicatur ἀνταποδοῦναι, ſine exemplo non facile affirmauerim, neque rem probant citata ex Platone verba, quae inueniuntur pag. 72, lin. 10. quia τὰ ἕτερα poteſt, et cur non dico, debet haberi accuſatiuus a verbo actiuo ἀνταποδιδοίη rectus, cuius perſona agens ſequitur: eſt enim locus integer: Εἰ γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὡσπερεὶ κύκλῳ περιιόντα, ἀλλ᾽ εὐθεῖά τις εἴη ἡ γένεσις; ſtructura eſt: ἡ γένεσις ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις, i. e. *Nam niſi quaſi per mutuas vices, ſiue, ſucceſſiones alia ex aliis nata, et veluti circulo commeantia, ſufficeret, ſed recta quaedam eſſet generatio.*

58 Plura

λάττεται, id eſt, *Quare quae melius temperata corpora ſunt, et laborant ſaepius, et facilius morbis defunguntur?* [58] Sic ἀπηλλαχέναι τȣ̃ καθήκοντος, i. e. *officio defungi:* ἀπηλλαχέναι τῆς ἀρχῆς, *magiſtratu defunctum eſſe* [59].

VI. Ἵςημι,

58 Plura praeter Ariſtotelis verba exempla ſuppeditat Budaeus pag. 318. [Sic ſaepenumero occurrit apud Hippocratem in Aphoriſmis, et alibi. Vid. Foeſii Oeconom. Hipp. ſub hac voce. Z.]

59 Ne ordinem alphabeticum conturbem, hic interſerere, quam mox ſubiungere malo verba quaedam, quae ſimile quid patiuntur. Ac primum quidem αὔξω vel αὐξάνω *augeo*, in paſſiua ſignificatione frequens eſt pro *augeor, creſco*. Ita Clemens Alexandr. Admonit. ad Gent. pag. 30 Ἐπεὶ δὴ δὲ ἤνθησεν ἡ τέχνη, ΗΥ͂ΞΗΣΕΝ ἡ πλάνη, *Poſtquam vero floruit ars, auctus eſt error.* Confer Act. Apoſt. cap. VI, comm. 7 et cap. VII, comm. 17 ΗΥ͂ΞΗΣΕΝ ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ, *Aucta eſt populi in Aegypto frequentia.* Et Euang. Luc. II, 40. Exempla tamen apud optimos auctores rariora.

Εἰσβάλλω etiam paſſiue, vel, ſi mauis, neutraliter vertitur, pro *hoſtiliter inuado.* Dinarch. contra Demoſth. pag. 101 Τότε εἰς τὴν ἀπόρθητον νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων χώραν ΕΙ᾿ΣΕ΄ΒΑΛΟΝ, *Tunc Lacedaemoniorum agrum, qui vaſtari non poſſe putabatur, inuaſerunt.* In qua ſignificatione etiam vſurpatur affine verbum ἐμβάλλω, Arrian. Exp. Al. lib. I, cap. 1 Ἐπὶ τὰς Θρᾷκας ἘΝΈΒΑΛΟΝ, *Thraces inuaſerunt.* Poſt εἰσβάλλω ſubaudit Cl. Bos ςρατιάν; atque Herodotum ſic integre locutum fuiſſe oſtendit. Haec tamen ellipſis conſtanter vbique locum habere non poteſt; e. g. Quando fluuius dicitur εἰσβάλλειν εἰς θάλασσαν, tunc intellige ὕδατα vel ſimile. Ita Thucydid. lib. I, cap. 46 Διὰ δὲ τῆς Θεσπρωτίδος Ἀχέρων ποταμὸς ῥέων ἘΣΒΆΛΛΕΙ ἐς αὐτὴν, ſc. λίμνην, *Acheron flumen per agrum Theſproticum fluens, in illam paludem labitur.* [Sic ſaepe apud Plat. in Phaed. cap. 60 ſeq. de fluminibus dicitur ἘΜΒΆΛΛΕΙΝ, Αὔξω.
h. e. εἰσρεῖν, ἐμπίπτειν, ἀφικνεῖσθαι, quibus verbis ipſis eodem in loco de eadem re vtitur Plato: atque ἘΚΒΆΛΛΕΙΝ, pro quo Plato ibidem adhibet modo ἐκρεῖν, modo ἐκπίπτειν, modo ἐκπέμπεσθαι. Z.] Simplex etiam βάλλω, neutraliter pro ἄπιθι, in imperatiuo, non ſemel ocurrit apud Comicum: Βάλλ᾿ ἐς κόρακας, *Abi in malam rem.* [Huc referunt nonnulli illud Ioannis Euang. XIII, 2 Τȣ̃ διαβόλȣ ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν τȣ̃ Ἰȣ́δα, et interpretantur, *Cum Diabolus ſeſe* Εἰσ-
immiſiſſet in animum Iudae. At βάλλω.
verbum βάλλειν hoc in loco poteſt commode accipi pro *ſuggerere, inſtillare*; vid. Kypkius ad h. l. Z.]

In poſteriori ſignificatione verbi εἰσβάλλω etiam verbum actiuum ἐκδίδωμι inuenitur, et dicuntur flumina ἐκδιδόναι, quae ſeſe in mare exonerant. Pauſanias in Achaicis, pag. 431 Οὐ πόῤῥω δὲ αὐτῆς ποταμὸς Γλαῦκος ἘΚΔΙΔΏΣΙΝ ἐς θάλασσαν, *Non procul ab illa fluuius Glaucus in mare ſeſe exonerat.* In his tamen actiua ſignificatio agnoſcitur, ſi ſubaudias ὕδατα, vt di-

Ἵστημι, in praeter. et Aoriſt.

VI. Ἵστημι, in Aoriſt. 2 et praeterito actiuo, ac praeſertim in compoſitis, vt ΚΑΤΑΣΤΗ͂ΝΑΙ ΕἸΣ ἈΡΧΗ͂Ν [60], apud Iſocrat. paſſim, *in magiſtratu conſtitui; τὰ καθεστηκότα*, vel *καθεστῶτα* ſaepe, id eſt, *τὰ νενομισμένα, ſtatus*, vel *inſtituta reipubl.* aut abſolute, quaecunque de re quapiam

cantur *emittere aquas;* ſietque elliptica locutio, quae plenius mihi arridet.

Ἐπιδίδωμι.

Verbum ἐπιδίδωμι, quod natura ſua eſt actiuum, et proprie notat, *Do inſuper*, etiam vel neutraliter redditur, *Promoueo, Proficio;* vel paſſiue, *Augeor, Incrementum capio.* Prioris exemplum habet Plato in Cratyl. pag. 410, in fine: Πολὺ ἐπιδίδως, *Multum promoues.* Alterius exemplum exhibet Iſocrates in Panegyrico, in fine: Τοιαῦτα λέγειν, ἐξ ὧν βίος μηδὲν ἘΠΙΔΩ͂ΣΕΙ τῶν πεισθέντων, *Talia dicere, ex quibus eorum, quibus perſuaſerint, vita non augebitur*, i. e. *ex quibus ſuae vitae nullum felicitatis incrementum capient.* Vbi ἐπιδώσει, pro ἐπίδοσιν λήψεται; quemadmodum duo haec coniungit Demoſthenes in Philipp. II, pag. 49, lin. 45 Ἐγὼ δὲ, ἁπάντων πολλὴν ΕἸΛΗΦΟ΄ΤΩΝ ἘΠΙ΄ΔΟΣΙΝ, — ὐδὲν ἡγῦμαι πλέον, ἢ τὰ τῦ πολέμυ κεκινῆσθαι καὶ ἘΠΙΔΕΔΩΚΕ΄ΝΑΙ, *Ego vero, cum omnia magnum incrementum ceperint, nihil exiſtimo magis, quam res bellicas mutatas atque auctas eſſe.* Caeterum rem, qua quis augeri dicitur, in quarto caſu inuenies, praecedente praepoſitione εἰς, vel πρός. Plat. Hipp. mai. pag. 283, lin. 43 Ὡς πλέον ἂν ΕἸΣ ἈΡΕΤΗ͂Ν ἘΠΙΔΙΔΟΙ͂ΕΝ, *Vt in virtutis exercitatione magis proficiant.* Herodian. lib. III, cap. 13 Ἀφηνίαζον δὲ, καὶ ἈΠΕΔΙ΄ΔΟΣΑΝ ΕἸΣ ΤΟ΄ ΧΕΙ͂ΡΟΝ, *Fraenum ſoluebant, et in peius ruebant.* Cum praepoſitione πρὸς apud Iſocr. ad Demonic. pag. 8 Δι᾽ ὧν ἂν μοι δοκοίης ἐπιτηδευμάτων πλεῖστον ΠΡΟ΄Σ ἈΡΕΤΗ͂Ν ἘΠΙΔΟΥ͂ΝΑΙ, *Quibus ſtudiis maxime in virtutis cultu proficere poſſe videaris.* Et in Nicocl. p. 64 Ἐξ ὧν οἷόντ᾽ ἦν αὐξηθῆναι, καὶ ΠΡΟ΄Σ ΕΥ᾿ΔΑΙΜΟΝΙ΄ΑΝ ἘΠΙΔΟΥ͂ΝΑΙ τὴν πόλιν, *Ex quibus reſpublica augeri et felicitatis incrementum capere poſſet.* [Sic Hippocr. Aphoriſm. II, 31 et 32 σῶμα dicitur ἐπιδιδόναι, vbi cibo ſumto *vires priſtinas recipit.* Atque apud eundem Aph. I, 12 ἐπίδοσις eſt *incrementum morbi*, gr. αὔξησις, ſeu ἀνάβασις. Hinc Galenus ad hunc locum ait: εὔδηλον, ὅτι ἐπιδόσεις τῶν περιόδων τὰς αὐξήσεις λέγει τῶν κατ᾽ αὐτὰς παροξυσμῶν, αἵ τινες τόν τε χρόνον τῆς αὐξήσεως τῦ νοσήματος ἐπιδείκνυνται· καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς μελλέσης ἀκμῆς ἂν μάλιστα μάθοις. Adde locum Actor. XXVII, 15 ἐπιδόντες ἐφερόμεθα, h. e. *vbi vento nos permiſimus, ferebantur.* Sic quoque ſimplex διδόναι vſurpatur: v. c. Euripid. Phoeniſſ. pag. 112 ὁδ᾽ ἡδονῇ δὺς, *qui deditus eſt voluptati.* Conf. Marc. IV, 29. Z.]

60 Pro καταστα θῆναι, quod paſſiuum occurrit apud Iſocr. ad Dem. pag. 19 Εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς, *Magiſtratum adeptus.* Et ad Nicocl. pag. 20 Ἐπειδὰν εἰς τὴν ἀρχὴν κατασταθῶσι, *Poſtquam imperio potiti ſunt.*

61 Nam

quapiam conſtituta ſunt [61]. Ita συςῆναι πόλεμος, id eſt, συῤῥαγῆναι, a verbo, συῤῥήγνυμαι, et συγκροτεῖσθαι, *conflatum eſſe bellum* [62]: et ὑποςῆναι ὁ κόσμος, id eſt, *mundus conditus* dicitur. Ita περιςῆναι, *adductum eſſe:* Demoſthen. Olynth. I Εἰς τοῦτο περιέςη τὰ πράγματα Φιλίππῳ, *Philippi res eo redactae ſunt;* vbi notetur, datiuum Φιλίππῳ adhiberi, non autem genitiuum Φιλίππου [63].

VII. Μεταβάλλειν [64] creberrimum eſt pro μεταβάλλεσθαι, *mutari.* Philo de Leg. ad Caium, Ἀρχόμενοι μεταβάλλειν πρὸς τὸ σύννομον καὶ ὁμοδίαιτον, *Cum ad vitae genus* Μεταβάλλειν, mutari.

61 Nam perf. ind. Καθέςηκε, *conſtitutum eſt.* Vnde pro *ſoleo* accipitur, apud Thucyd. lib. III, cap. 43 ΚΑΘΕΣΤΗΚΕ δὲ τἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν, *Solent autem bonae ſententiae, cum directe dicuntur, nihilo minus eſſe ſuſpectae quam malae,* q. d. *Ita humana ſunt comparata, vt* etc. Hinc etiam, τὸν καθεςῶτα βίον ζῆν, apud Platonem: *ſuo more viuere.* Καθίζω quoque actiuo et neutrali ſenſu adhibetur. Exemplis nihil tritius. [Recte de duplici hac vi verbi praecipit Thomas Mag. Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Et paulo poſt: Τὸ δὲ καθίζω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν. Z.] Nec non κάμπτω, in epiſt. ad Rom. XIV, 11 Ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, *Mihi flectetur omne genu.* Vt et κλίνω· ſic dicitur ἡμέρα κλίνειν, *dies inclinare.* Luc. IX, 12. [Sic quoque compoſitum ἐκκλίνειν, 1 Petr. III, 11 Ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, h. e. *ſeſe auertat a malo.* Z.]

62 Ita Polybius lib. V, p. 378, init. Καὶ πρῶτον ἐπιχειρήσομαι δηλοῦν κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν, τὸν ὑπὲρ Κοίλης Συρίας Ἀντιόχῳ καὶ Πτολεμαίῳ ΣΥΣΤΑΝΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ, *Et primum exponere aggrediar, quod initio propoſui, bellum inter Antiochum et Ptolemaeum pro Coeleſyria conflatum.*

63 Λείπω etiam pro *relinquor, deſum* in vſu eſt, in primis apud Grammaticos, apud quos vox aliqua λείπειν dicitur, i. e. *relinqui ſubaudienda.* Scholiaſtes Ariſtophanis in Nub. vſ. 1083, ad haec verba: Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ, ait, ΛΕΙΠΕΙ ἡ Εἰς, *Relinquitur,* vel *deeſt praepoſitio* Εἰς. Vbi etiam obſerua, articulum ἡ in feminino genere vſurpari, pro τό. Vide ſupra Cap. I, §. 18. Sic, quod Latini dicunt: *Caetera deſunt,* poſſet Graece verti, Τὰ ἑπόμενα λείπει. Similiter compoſita ἀπολείπω et ἐλλείπω pro *deficio:* Iſocr. ad Dem. pag. 11 Τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα χρόνον παραμένει, *Nam haec facile deficiunt, diffluunt, illa perpetuo permanent.* Epict. Enchir. cap. 12 Μήποτε καλοῦντος ἘΛΛΕΙΠΗΙΣ, *Ne, illo vocante, deficias.* Et cum genitiuo: vt apud Plat. Theag. Ἐλλείπω ἐπιςήμης, *Deeſt mihi ſcientia.* Μεταβάλλω, *Mutor.* Idem in Tim. pag. 60, loquitur de aqua, quae in aëris formam tranſit, Μεταβαλεῖν εἰς ἀέρος ἰδέαν,

64 Poſt μεταβάλλειν Ed. Leid. habet, *quod ſeptimum eſſe debuiſſet,* parentheſi incluſum.

nus transferri inciperent, *legum communione*, *ac mutua ſocietate coniunctum.* At in voce paſſiua ſaepius eſt, *transfugarum more ad hoſtem* αὐτομολεῖν, *deficere.* Plutarch. Alexand. Τοῖς μεταβαλλομένοις πρὸς αὐτὸν, ἄδειαν ἐκήρυττεν, id eſt, *Iis, qui ad ſe deficerent, impunitatem praeconis voce promittebat*, et alia paſſim.

Παρακινεῖν, *indecore moueri.*

VIII. Παρακινεῖν, non tantum *labefactare ac peruertere*, ſed etiam *indecore moueri*, *et furore praecipitem agi* ſignificat: Ariſtophanes in Ranis, Ἰδὲ, σκόπει ἥν με παρακινήσαντα ἴδῃς, pro παρακινούμενον: *Aſpice, num tibi videar indecore moueri.* Xenoph. IV Memorab. Πολλοὶ μὲν ὑπὸ παρακεκινηκότων διαφθείρονται, pro παρακεκινημένων, *Multi ab hominibus furore percitis occiduntur.* Sic παρακινητικῶς ἔχειν, Plutarcho in Solone ſignificat, ἐξεστηκέναι τοῦ νοῦ, *mente deiectum eſſe.* Nec alienum verbum παροινεῖν, id eſt, *inſanire*, *vt ebrii* ſolent [65].

Στρέφειν, *conuerti.*

IX. Στρέφειν, maxime in Aoriſt. 1, id eſt, *conuerſus ſum*, aut *conuerti:* vnde ἐπαναστρέφειν, quod idem eſt, ac ἐπανακάμπτειν, de quo paulo ante Reg. 2, et ὑποστρέφειν, *redire:* quod etiam verbum militare eſt, ſignificans, *repente a fuga in hoſtem conuerti:* quod etiam dicunt, ἐξ ὑποστροφῆς μάχεσθαι [66].

Apud

65 Σβέννυμι in praet. ἔσβηκα, et aor. 2 ἔσβην quaſi a σβῆμι pro *exſtinctus ſum*, paſſiue vtitur Hom. Iliad. I, vſ. 467 Οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, *Neque vnquam exſtinguebatur ignis.* Πληθύνω quoque et *Augeo* et *Augeor* notat, vnde ποταμοὶ πληθύνοντες, Plutarcho ſunt, *fluuii aquis aucti.*

66 Ἔστρεψεν ὁ Θεὸς pro ἔστρεψεν ἑαυτὸν, dixit Lucas in Act. Apoſt. VII, 42; vbi vid. Caſaubonum. Simile fit in cognatae ſignificationis verbo τρέπω, eiusque compoſitis. Heſiod. in Deorum Generat. vſ. 58

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, ΠΕΡΙ' δ' ἜΤΡΑΠΟΝ ὧραι,

Sed cum iam annus erat, et circumuoluta eſſent tempora.

Imitati hoc etiam ſunt Latini; vt Curtius lib. IV, cap. 6, 29 *Ira deinde VERTIT in rabiem.* Item lib. VII, cap. 1, init. *Inuidia in miſericordiam VERTIT.* Pro *verſa eſt;* et Virgil. Aen. l. I, vſ. 108

Franguntur remi: tum prora AVERTIT. Pro *auertitur.*

Alia ad hunc locum exempla addit Seruius, quem adi. Hinc *annus vertens*, crebro apud Latinos, apud quos *terra mouere* frequens eſt; vid. Suet. Claud. cap. 22. Gell. lib. II, cap. 28. et IV, cap. 6 Similiter *voluentia plauſtra* dixit Virg. lib. I, Georg. *quae voluuntur.* Similiter lib. X, vſ. 362

At parte ex alia, qua ſaxa ROTANTIA late Intulerat torrens, —

Pro

Apud Rhetores autem eſt, *reflecti ad id quod poſtremo dictum eſt, oratione per quandam parentheſin interrupta;* vt cum Demoſthenes pro Corona, dixiſſet, τῦ Φωκικῦ συςάντος Ὑποςροφὴ oratoria.

Pro *rotata.* Rurſus lib. III, Georg. vſ. 365

Et totae in ſolidam glaciem
VERTERE lacunae.

In plerisque tamen, ſi non in omnibus verbis, apud Graecos hoc modo vſurpatis, ſignificationem actiuam latere clam, autumo, ſuppreſſo accuſatiuo patiente. Sic v. g. Pronomen reciprocum ſubaudi in ἀνακάμπτειν, ἀπαλλάττειν, παρακινεῖν, ςρέφειν, et ſimilibus. In verbo ἐπιδίδωμι accuſatiuus πολὺ, πλεῖςα etc. ſere additur, q. d. *Addo multum progreſſibus meis.* Minus arridet pronomen reciprocum ſubauditum apud Cl. Bos. Praepoſitione εἰς λείπει, ſc. τὴν λέξιν. Μεταβάλλει εἰς τὸ ὁμοδίαιτον, ſubaudi τρόπον vel βίον. Quum formae mutatio innuitur, ſubaudienda eſt vox μορφὴν, quam addit Aelian. V. H. lib. I, cap. 15. in fine: Τὸν Δία αὐτὸν ΜΕΤΑΒΑΛΕΙ͂Ν ΤΗ͂Ν ΜΟΡΦΗ͂Ν εἰς περιςερὰν, *Ipſum Iouem mutatum eſſe in formam columbae.* Τὰ τῶν Φυτῶν συνάπτει τῇ γῇ Verbatim: *Plantae connectunt terrae*, ſc. τὴν ῥίζαν, *radicem.* Συνάπτειν τοῖς πολεμίοις, [ſc. τὴν μάχην Z.] integre reddunt Latini, *Conſerere manum cum hoſtibus.* [Idem dicitur συμμίξαι τινὶ, Aelian. V. H. III, 9. Z.] Similem ellipſin etiam apud Latinos obſerua, vt cum Virgilius ait: *Venti poſuere*, ſupple *vim.* Neque enim ſatisfacit Seruius, illud explicans *quieuere*, tanquam neutraliter accipiendum eſſet. Locus eſt lib. VII, vſ. 27 Similis eſt lib. X, vſ. 103 *Tum Zephyri poſuere.* — Ex aduerſo accuſatiuus *vim* intelligitur, cum dicit idem lib. I. Georg. vſ. 333 *Ingeminant auſtri.* Ellipſin ſupplet ipſe lib. Aen. V, 681

Sed non idcirco flammae atque
incendia VIRES
Indomitas POSVERE. —

Idem poteſt intelligi in hoc Propertii lib. III, el. 17, vſ. 5

Flamma per incenſas citius SEDARET ariſtas.

Adde Plaut. Mil. Glor. A. II, S. 6, vſ. 100

Dum hae conſileſcunt turbae,
atque irae LENIVNT.

Plura vide ſic congeſta apud Pareum in Mantiſſa ad Lex. Plaut. in V. *Verba.* Alibi Virgil. lib. Georg. I, vſ. 74 *Siliqua quaſſante* dicit; vbi Ruaeus: Quaſſante, *actiue pro* quaſſata, *nimirum a vento, cuius impulſu ſiliquae crepitant.* Sed ſeruatur actiua virtus, quippe legumina, vento impellente, ſiliquae intus motae quatiunt. Quo minus tamen dicam, omnibus abſolute ac perpetuo ſignificationem actiuam ſubeſſe, facit Ioſephi locus, qui eſt Antiq. Iud. lib. I, cap. 11, §. 4 de vxoris Loti metamorphoſi: Εἰς ςήλην ἁλῶν ΜΕΤΕ΄ΒΑΛΕΝ, *In columnam ſalis conuerſa eſt.* Nullae vtique actio poteſt adſignari vxori Loti; nam, ſiue verbum μεταβάλλειν per ſe conſideratur, ſiue accuſatiuus μορφὴν vel σῶμα ſubauditur, non illa formam mutauit, ſed Deus. Caeterum noſtratibus quoque ſunt verba in terminatione actiua paſſionem ſignificantia, ſed non niſi extra Praeteritum: Talia ſunt, Vermeerderen, Verminderen, Beteren, Breeken, Veranderen.

ςάντος πολέμȣ, id eſt, *conflato Phocenſi bello*, ſubiungit, Ȣ δι' ἐμὲ, ȣ γὰρ ἔγωγε ἐπολιτευόμην πώποτε: *non mea profecto culpa, qui ad Rempub. nondum acceſſeram;* haec verba καθ' ὑποςροφὴν inſerta eſſe, et oratorem ὑποςρέψαι, id eſt, in ea quae de conflato bello dixerat, *ſe reflexiſſe*, docet Hermogenes: quam etiam ὑποςροφὴν, ἐπεμβολὴν, idem appellat, quaſi *intercalationem quandam.*

Στάχειν, ordinari. X. Στείχειν, pro ςείχεσθαι militare vocabulum eſt, et ſignificat, κατὰ ςοίχȣς τάττεσθαι, id eſt; *aciem in varios ordines, et quaſi verſus diſtribui;* vnde συςοιχεῖν, eiusdem *ordinis eſſe*, ἀντιςοιχεῖν, *aduerſis opponi ordinibus* [67].

Συνάπτω, haereo. XI. Συνάπτω, id eſt, *firmiter adhaereſco, et quaſi colligatus ſum:* vt cum Theophraſtus ait, Τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις ȣ συνάπτει τῇ γῇ, id eſt, *Plantae, quae in paludibus feruntur, terrae non admodum firmiter adhaereſcunt.*

Συνάπτειν, confligere. Significat etiam *confligere*, ſeu *committi*, vt in praelio fieri ſolet; idque cum dandi caſu, vt, τοῖς πολεμίοις συνάπτειν, vel cum accuſandi caſu, et praepoſitione εἰς, adhibito tamen, vel intellecto perſonam ſignificante datiuo, vt apud Polyb. Συνάπτειν εἰς τὰς χεῖρας, Galli, *Venir aux mains* [68]. Eodem fere modo vſurpatur verbum προσμῖξαι, id

67 At ςάχειν, συςοιχεῖν, ἀντιςοιχεῖν verba ſunt neutra, atque adeo actionem non deponunt, nec ad hanc verborum ſeriem pertinent. [Recte. Etenim ςάχειν nil eſt, niſi *incedere inſtructum*, ſecundum aliquem *ordinem*. Hinc Iliad. λ', 331; eſt ςάχειν ἐς πόλεμον. Z.] Caeterum de his vide Budaeum pag. 328 et 329.

68 Sic συνάπτειν εἰς πόλεμον occurrit lib. I. Machab. cap. VII, 43 Καὶ ΣΥΝΗ͂ΨΑΝ αἱ παρεμβολαὶ ΕΙ'Σ ΠΟ'ΛΕΜΟΝ, *Et exercitus praelium commiſerunt.* Variaque hic notanda eſt conſtructio; nam non ſolum dicitur συνάπτειν εἰς χεῖρας, εἰς μάχην, εἰς πόλεμον, ſed etiam συνάπτειν πόλεμον, συνάπτειν πρός τινα μάχην, imo et πόλεμος συνάπτει. Exempla ſunt lib. I. Mcchab. cap. IX, 47. et X, 49 et 53. Xenoph. Inſtitut. lib. III, pag. 79. init. Ἤντε ἐπ' ἐκείνȣς ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν, *Sine aduerſus eos euntes manus conſeremus.* Vnde ſatis conſtat, συνάπτειν ſuam agendi vim non deponere. H.

Ad claſſem hanc referri etiam alia nonnulla poſſunt verba. V. c. Ἄγειν, pro *ire*, vt Io. XI, 7 ἄγωμεν εἰς Ἰȣδαίαν, *Eamus in Iudaeam.* Xenophont. Exped. Cyr. lib. IV, pag. 220 ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, *Poſtquam proprius acceſſerunt Graeci.* Similiter eius compoſita vſurpantur, vt προσάγειν, in ſenſu *appropinquandi*, Actor. XXVII, 27 vbi χώρα προσάγειν dicitur: item διάγειν, vt ἀνόσως διάγειν, h. e. *ſine morbo vitam traducere*, Hippocr. Epidem. lib. II, pag. 354, 16. Nec non συνάγειν, veluti Aelian.

id eſt, *propius admoueri hoſtibus*, *muris*, *vrbi:* quae πρόσμιξις, Gallice non minus proprie; *la melée.*

XII. Τελεῖν, inter alia ſignificata, ſumitur pro τελεῖσθαι, id eſt, τάττεσθαι, ἐγκρίνεσθαι, *cenſeri*, vel *numerari.* Pauſanias Ἠλιακῶν I, *Αἱ ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν τελοῦσαι πόλεις*, id eſt, τῇ Ἀχαΐᾳ προσνεμόμεναι, *Vrbes Achaiae contributae.* Τελεῖν, *cenſeri.*

lian. V. H. III, 9 συνάγοντος τοῦ πολέμου, h. e. *cum pugna appropinquat*, ſeu, *committenda eſt.* ἘΝΙΣΧΥΈΙΝ, quod proprie ſignificat *corroborare*, interdum dicitur pro *corroborari*, *recreari*, vt Actor. IX, 19 λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν, h. e. *ſumto cibo recreatus eſt.* Ἀμείβειν proprie *mutare*, ſed tranſitiue, ſeu paſſiue, *vltra ferri*, Hippocr. lib. κατ᾽ ἰητρεῖον pag. 671, 14 ὡς μὲν τὸ πρόσθεν γόνατα μὴ ἀμείβειν, i. e. *adeo vt genua non longius in anteriorem ferantur partem.* Sic ἀναλαμβάνειν et ἀναφέρειν (ſc. intellecto nomine τὴν ἰσχὺν, aut ἑαυτὸν) apud eundem eſt *ex morbo recreari*, *vires amiſſas recuperare*, v. c. lib. 2 περὶ γυναικ. pag. 267, 28 ὑπὸ τῆς διαίτης καὶ τῆς φαρμακοποσίης λεπτυνθεῖσα, ἣν μὴ δύνηται ἀναλαμβάνειν. Sine ellipſi dixit Thucydides, ἀναλαμβάνειν ἙΑΥΤΟΝ ἀπὸ τῆς νόσου. Et de ἀναφέρειν exemplum extat apud Hipp. lib. 2 περὶ γυναικ. pag. 268, 22 αἱ δὲ γεραίτεραι (ſc. γυναῖκες) οὐ δύνανται ἀναφέρειν, ἀλλ᾽ ἀπόλλυνται ὑπὸ ἀσθενίης. Conf. Aphoriſm. II, 43 Διαναπαύειν, quod proprie *ſedandi* habet vim, nonnunquam apud Hippocratem, veluti Aph. II, 48. VI, 18 etc. ſignificat *quieſcere.* Similiter Adiectiuis nonnullis iungitur Infinitiuus actiuus, ſed in ſenſu paſſiuo: v. g. Eurip. Med. 320 ἀνὴρ ῥᾴων φυλάσσειν, pro φυλάσσεσθαι, *qui facilius poteſt caueri:* it. δυνατὸς κατανοῆσαι, *qui poteſt intelligi:* ἡδὺς ἰδεῖν, *qui eſt grato adſpectu:* πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν, *difficiles captu:* ἄξιος ἀκοῦσαι, *dignus qui audiatur:* νόμος ῥᾴδιος νοῆσαι, *facilis intellectu*, et alia exempla, quae reperies collecta apud Doruillium ad Charit. pag. 386 et 534. Ipſa verba neutra interdum paſſiue vſurpantur: e. g. εὖ πάσχειν ὑπό τινος, *ab aliquo beneficio ornari:* ἐκπίπτειν ὑπό τινος, *ab aliquo eiici in exilium:* θνήσκειν ὑπό τινος, *interfici*, vt Xenoph. Hier. X, 4 ἤδη δὲ πολλοὶ καὶ δεσπόται βίᾳ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον: Id. in Ageſ. II, 4 μαχόμενος σὺν τοῖς ἀμφ᾽ αὐτὸν ἀποθνήσκει: et Plat. in Epiſt. τέθνηκεν ὑφ᾽ ὑμῶν, *a vobis eſt occiſus.* Multa exempla Latinorum collegit Vechner. Hellenol. lib. I, c. 6 et Cuper. Obſeruatt. lib. II, cap. 20. Ex Thucydide plurima exempla verborum actiuorum paſſiue vſurpatorum collegit Cel. Bauerus in Lect. Thucyd. pag. 17 ſq. Praeterea ipſa verba media nonnunquam vim paſſiuorum habent: vt Xen. Apol. 26 Οἶδ᾽ ὅτι καὶ ἐμοὶ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΤΑΙ ὑπό τε τοῦ ἐπιόντος καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου. It. Xen. Mem. III, extr. αὐτὸς σὺ οὐκ ἐλάχιστα ὨΦΕΛΗΣΗι, pro ὠφεληθήσῃ. Plat. in Phileb. c. 33 οὕτος καταγελάσεται, pro καταγελασθήσεται. Xenophon. Oecon. IV, 9 ἡ γῆ εὖ φυλάξεται. Conf. Kuſter de Verbis Med. Sect. III. Z.

tributae. Sic τελεῖν εἰς ἄνδρας, *viris accenſeri;* quod Romani dicebant, *virilem togam ſumere.* Sic πόλεις εἰς τὴν Ῥώμην συντελοῦσαι, *Romanorum municipia* dici potuerunt.

Aoriſta in θην actiue ſignific.

XIII. Aoriſta, maxime prima, verborum in ομαι, quae vocem actiuam non habent, actiue vt plurimum ſignificant, atque interdum etiam paſſiue, vt a verbo διαλέγομαι, διελέχθην, id eſt, *diſſerui;* ab ἰάομαι, ἰαθεὶς, i. e. *curans*, vel *curatus;* a παραδέχομαι, παραδεχθεὶς, *qui excepit*, vel *exceptus eſt*, a θεάομαι, ἐθεάθην, *contemplatus ſum*, vel *luſtratus ab alio.* [Sic ἐπιμεληθῆναί τινος, pro ἐπιμελήσασθαι, apud Xenoph. Mem. I, 13, 11. I, 4, 13, et II, 10, 2. Z.]

Praeter. paſſ. act. ſignific.

Quae obſeruatio Praeteritis etiam perfectis eorundem verborum accommodari poteſt. Dicunt enim διείλεγμαι, pro *diſputaui:* imo quibusdam praeterea, quorum in vſu actiuum eſt, vt, ἐνδέδειγμαι, pro ἐνδέδειχα, id eſt, *oſtendi*, a δείκνυμαι, apud Demoſthen. pro Corona, et alibi paſſim: πεποίημαι, pro πεποίηκα, ſaepiſſime [69]: ηὐτρέπισμαι, pro ηὐτρέπικα, *inſtruxi*, ab εὐτρεπίζομαι [70].

Futur. paſſ. pro medio.

[Interdum, ſed raro, ipſum Futurum paſſiuum ponitur loco medii. E. g. Xenoph. Mem. II, 7, 8 ἐπιμεληθησόμεναι, pro ἐπιμελησόμεναι. Conf. Cl. Fiſcher. ad Plat. Apol. cap. 17, not. 12. Z.]

Verbum act. cum ſuo caſu.

XIV. Verbum actiuum, maximeque *ſenſum*, aut *affectum* ſignificans, cum ſuo caſu iungitur, licet caſum alium more Latino poſtularet: vt, θαυμάζω σε, ὅτι, vel εἰ, ὁ αὐτὸς ὢν σαυτῷ ἀεὶ διατελεῖς, pro θαυμάζω ὅτι σὺ, id eſt, *miror te tui ſemper ſimilem eſſe.* Sic apud Xenoph. IV Memorabilium, γῆν, ὁπόση ἐστὶν, εἰδέναι, verbatim, *terram, quanta eſt, noſſe:* Latine vero melius, *noſſe, quanta terra ſit.*

69 Ita Pauſanias in Eliacis, pag. 310 Τῷ Αὐγούστῳ ΠΕΠΟΙΗΝΤΑΙ τὴν εἰκόνα, pro πεποιήκασι, *Auguſto ſtatuam fecere.*

70 His adde ἐντέθειμαι. Demoſth. aduerſus Phorm. pag. 589 Ὡς ἘΝΤΕΘΕΙΜΈΝΟΣ τὰ χρήματα εἰς τὴν ναῦν, *Quaſi merces in nauim impoſuiſſet.* Ratius hic graeciſſant Latini, in quibus Suet. in Aug. cap. 21 *Neque crebrius aut perfidioſius rebellantes grauiore vnquam MVLTATVS EST poena:* pro, *Multauit.* Sed codicum diſſenſio (nam nonnulli dant *vltus eſt*) rem dubiam facit; quare aliud ex Cicerone addam pro Mil. c. 13, init. *Cuius tu inimiciſſimum multo crudelius etiam PVNITVS ES.* Quae verba, vt et haec: *FABRICATVS EST gladium*, figurate dici ex Quinctiliano lib. IX, c. 3. refert P. Manutius, additque loca ex Offic. lib. I, et Tuſcul. Quaeſt.

71 Latini

ſit 71. Οἶδά σε, ὅτι μήποτε ἡσυχάσεις, verbatim, *Noui te, quod nunquam quieſces*, id eſt, *noui, te nunquam quieturum.*

71 Latini tamen hoc imitati ſunt. Sic notiſſima haec in Terentio: *Scin' ME, in quibus ſim gaudiis*, Et: *Ipſum ME noris, quam elegans formarum ſpectator ſiem.* [it. in Andr, I, 1, 20. *Quas credis eſſe* has, *non ſunt verae nuptiae. Z.*] Horat. lib. IV, od. 14, vſ. 8 de Auguſto:

QVEM legis expertes Latinae
Vindelici DIDICERE nuper,
Quid Marte poſſis. —

Huc refertur illud Maronis, Aen. I, vſ. 577

VRBEM, quam ſtatuo, veſtra eſt:

Vbi tamen adiunctum verbum nullum ſenſum vel affectum ſignificat. Ob iucundam auribus idiotiſmi huius elegantiam non poſſum non aliud atque aliud addere exemplum. Sic enim Plutarch. Vit. Cic. pag. 878, lin. 30 Ὁ Μίλων ΤΟ'Ν ΚΙΚΕ'ΡΩΝΑ δέισας, μὴ πρὸς τὴν ὄψιν ἀηθείᾳ διαταραχθεὶς, χεῖρον διαγωνίσηται, *Milo metuens Ciceronem, ne ſpectaculi inſolentia, minus feliciter cauſſam diceret.* Pro δείσας, μὴ ὁ Κικέρων, *Metuens, ne Cicero* etc. Plane vt Horat. lib. I, od. 35, vſ. 9

TE Dacus aſper, TE profugi Scythae,
Vrbesque, gentesque, et Latium ferox,
Regumque matres barbarorum, et
Purpurei METVVNT tyranni,
Iniurioſo NE pede PRORVAS
Stantem columnam. —

Arrian. de Exped. Al. lib. II, c. 5 Ἐνταῦθα μανθάνει ΠΤΟΛΕΜΑΙ͂ΟΝ καὶ ἌΣΑΝΔΡΟΝ, ὅτι ἐκράτησαν Ὀροντοβάτε. Ariſtoph. in Nubib. vſ. 1113

ΤΟΥ'Σ ΚΡΙΤΑ'Σ ἃ κερδανοῦσι βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι,
Quid lucri iudices ſint percepturi, vobis volumus dicere.

Pro οἱ κριταί. [It. in Nubib. 145 Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, ΨΥ'ΛΛΑΝ, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας; Vbi ψύλλαν poſitum eſt pro ψύλλα, niſi quis forte legendum putet ψύλλ' ἂν. Z.] Conf. Hom. Iliad. E, vſ. 85. Priorem Petri Epiſt. c. II, 7 Turbam exemplorum miniſtrat Kuſterus ad Ariſtophanis Plut. vſ. 55 minus tamen cautus in eo, quod hunc idiotiſmum, quem Atticismum dicit, in hoc verſari ait, quod accuſatiuus pro nominatiuo ponatur, cum non accuſatiuus ſolus, ſed et alius caſus eſſe poſſit, quem verbum praecedens, cui iungitur, poſtulat, vt θαυμάζω σοῦ, ὅτι etc. Μέμνημαί σε, ὅπως ἀπεκρίνω. Quin nec nominatiui caſus terminari conſtanter poteſt, quum conſtructio ſequens diuerſum exigere poſſit: vt quum dicimus: *Meuti obuerſatur meae, quomodo Chriſtum nullo crimine nocentem de medio ſuſtulerint Iudaei*; cur non Graece ita efferre liceat? Μέμνημαι ΤΟΥ͂ ΧΡΙΣΤΟΥ͂, ὅπως μηδὲν ἩΔΙΚΗΚΌΤΑ ἈΝΕΙ͂ΛΟΝ οἱ Ἰουδαῖοι, pro ὅπως τὸν Χριςὸν ἀνεῖλον. Caeterum audacius Ariſtophanes in ſimili loquendi forma accuſatiuum praemittit, quem ſenſus vetat nos credere a praemiſſo verbo regi. Ita enim ille in Acharn. vſ. 649, ait, Perſarum regem quaeſiuiſſe diligenter e Lacedaemoniorum legatis:

Ἠρώτησε

rum. Ita, Μέμνημαί σου, ὅπως ἀπεκρίνου, verbatim, *Memini tui, quomodo reſponderes.*

Verba interrogandi et reſpond.

XV. Verba interrogationibus et reſponſionibus ſeruientia, tum etiam, cum illa a tertio quodam referuntur, eodem plane modo cum ſequentibus ordinantur, quaſi interrogatio et reſponſio fieret potius, quam narraretur. Plutarch. in Alexandro, Ἐπερωτῶντος Φιλίππου, πῶς ἔχουσιν ὁμονοίας πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἕλληνες; pro πῶς ἂν ἔχοιεν; verbatim, *Quaerente Philippo, quam bene Graecis inter ſe conuenit?* id eſt, *conueniret.*

Sic dum narrant, quid nuncius dixerit, eodem modo loquentem illum inducunt, quo Dominus rem ipſi mandaverat: vt in Euangelio Io. I, 20 cum ſe illi a Phariſaeis ad Ioannem miſſos eſſe dicerent, vt ex eo quaererent, *Tu quis es?* Graece, σὺ τίς εἶ; id eſt, ὅστις ἂν αὐτὸς εἴη, *quinam ille tandem eſſet?*

In reſponſionibus ſimiliter, vt de eodem B. Ioanne dicitur, reſpondit, *quia non ſum ego Chriſtus,* ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ Χριστὸς, pro ὅτι οὐκ ἦν Χριστὸς, id eſt, *ſe non eſſe Chriſtum.* Quo loco verba ſonare videntur, reſponſum a Ioanne fuiſſe, nuncium ipſum, aut Euangeliſtam non eſſe Chriſtum; proindeque haec loquendi ratio, ad tollendam ſenſus ambiguitatem, diligenter obſeruanda erit.

XVI. Digna hoc in genere ſunt, quae obſeruentur ex Demoſthene exempla duo, Orat. pro Coron. Καὶ νῦν εἶπέ που λέγων, ὁ τὴν Ἀλεξάνδρου ξενίαν ὀνειδίζων ἐμοὶ, verbatim, *Et nunc dicebat, qui Alexandri hoſpitium exprobrabat mihi*, id eſt, *Et vero iam iam dicebat, ſibi abs me Alexandri hoſpitium crimini dari.* Nam ὁ τὴν, etc. ipſiſſima verba ſunt, quibus Aeſchines aduerſus Demoſth. vſus erat. Ibid.[72]

Philippi

Ἠρώτησε πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
Εἶτα δὲ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ, ποτέρους ἄποι κακὰ πολλὰ,

Rogabat primum eos, qui nauibus eſſent ſuperiores; dein ſuper hoc poeta, quibus conuicia multa dixerit? Hic τὸν ποιητὴν non plane ad τὸ ἠρώτησε poteſt referri; non enim rex rogabat poetam, nempe Ariſtophanem, ſed legatos de Ariſtophane. Senſit hoc etiam Scholiaſtes, qui ita ad haec verba: Ἀντὶ τοῦ, Περὶ τούτου ποιητοῦ, τίνας κωμῳδεῖ καὶ διαβάλλει; vnde ergo accuſatiuus ποιητὴν, ſi non regitur a verbo ἠρώτησε? Poſſit eſſe loquendi forma, qua accuſatiuus abſolute ponitur, et de qua ſupra ad Cap. III, Sect. I. extrema.

72 Pag. 318, lin. 46. Vbi nolim coniunctionem ὅτι *omnino* παρέλκοντα

Philippi literas explicans, Ἀκούετε, ὡς σαφῶς δηλοῖ, καὶ διορίζεται, ὅτι ταῦτα ἐγὼ πεποίηκα ἀκόντων Ἀθηναίων, verbatim, *Auditis, vt aperte declarat, ac profitetur, quod haec ego feci, inuitis Athenienſibus*, id eſt, *haec abs ſeſe facta eſſe:* alioqui ſenſus eſſet, rerum illarum Demoſthenem ipſum auctorem fuiſſe. Quo in exemplo, aliisque ſimilibus, nota etiam, coniunctionem ὅτι omnino παρέλκειν, hoc eſt, *abundare* [73].

> Ὅτι in his exempl. παρέλκει.

XVII. Sin-

ρέλκοντα dicere, quatenus eſt index ipſiſſimorum verborum, quae quis locutus eſt, et cuius vicem in ſuperiori exemplo explet participium λέγων. Confer Noſtrum cap. VIII. §. 9, Reg. 4. H.

Illud ὅτι abundat igitur 1) in narrandi forma recta, cum perſona dicentis inducitur ipſa. Id quod non ſolum fit in libris diuinis N. T. inprimis ex conſuetudine Syrorum, qui in omni forma orationis ſuum ? praeponere ſolent, etiam tum, cum in Graecis ὅτι non eſt expreſſum; verum etiam apud puros Graecos. Aliquot huius rei exempla luculenta ex Demoſthenis Orat. de falſa Legat. collecta reperies apud Deuarium de Partic. cap. 19. 2) in locis iis, vbi illam particulam ſequitur Accuſatiuus cum Infinitivo: e. g. Actor. XXVII, 10 Θεωρῶ, ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας — μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν. Ad quem locum Raphelius ſimilia aliquot loca collegit ex Polybio, Arriano et Plutarcho. Adde locum Plat. in Politic. cap. 27 Ὅτι γὰρ ἓν τῶν ὄντων ὡς ἔστιν ἑνός γε τινὸς ὄργανον εἰκόντα, δοκοῦν εἰρηκέναι τι πιθανόν. Sunt, qui ad hoc rerum genus quoque referant locum Plat. in Phaed. 8 ὍΤΙ μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε ὅτι etc. Verum perperam. Nam ἀπὸ κοινοῦ repeti debet ἐλπίζω. Cf. ea quae dicta ſunt ad Xen. Cyrop. I, 6, 18. Z.

73 Opportunum hic fuerit duo verborum genera addere, quorum alterum μιμητικὸν deſinit ſemper in ίζω, et ſimilitudinem, vel imitationem notat eius rei, a qua deriuatur: ita v. g. locus dicitur λιμενίζειν, *qui ſpeciem portus refert*, apud Polyaen. lib. IV. Hinc defluxit, quod Latini dicunt, *Fauere partibus alicuius, Stare ab aliquo, Facere cum aliquo* etc. Graecos vno verbo deſinente in ίζω, et deriuato a nomine eius, cuius partibus fauetur, exprimere. Exemplorum ſatis vnus Plutarchus in vita Demoſthenis exhibet. Sic Μακεδονίζειν, *A Macedonibus ſtare*, pag. 852, lin. 22 Φιλιππίζειν, *Cum Philippo facere*, pag. 854, in fine. Sic Ἰουδαΐζειν, *Cum Iudaeis facere* etc. *Iudaeorum religioni adhaerere*, pag. 864, lin. 23 Δημοσθενίζειν, pag. 872, lin. 49. Sic Πλατονίζω, vnde noſtrum Platoniſten. Qualia apud nos ſectam ſignificare ſolent. Hinc ſubſtantiua Μακεδονισμὸς, Ἰουδαϊσμὸς, Μηδισμός. Thucyd. lib. I, cap. 95 Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ ἐχ ἥκιστα ΜΗΔΙΣΜΟ'Σ, *Accuſabatur in primis, quod cum Medis ſenſiſſet*. Et lib. IV, cap. 133 Θηβαῖοι Θεσπιέων τεῖχος περιεῖλον, ἐπικαλέσαντες ἈΤΤΙΚΙΣΜΟ'Ν, *Thebani Theſpienſium muros deſtruxerunt,*

Singularis pro plurali.

XVII. Singularis numerus a Poetis, nonnunquam pro plurali vſurpatur; quod tamen non niſi ſobrie admodum imitandum.

ſtruxerunt, crimini dantes, quod cum Athenienſibus ſentirent. Tale ſubſtantiuum aliud poſt ſe habens nominis proprii, in generandi caſu, per periphraſin redditur. ibid. cap. 135 Τῦ δὲ ΜΗΔΙΣΜΟΥ͂ ΤΟΥ͂ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ, *Λακεδαιμόνιοι, πρέσβεις πέμψαντες παρὰ τὺς Ἀθηναίυς ξυνεπητιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, Lacedaemonii, miſſis ad Athenienſes legatis, etiam Themiſtoclem criminabantur, quod cum Medis feciſſet, quemadmodum Pauſanias fecerat.* At, ſequente dandi caſu, mutatur ſententia, pro natura ſubſtantiui, quod ſubiungitur. Sic, qui Graecam linguam loquitur, dicitur Ἑλληνίζειν τῇ φωνῇ, apud Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 299, lin. 11 In paſſiuo quoque Ἑλληνίζεσθαι ἀπό τινὸς eſt, *diſcere ex aliquo linguam Graecam.* Thucyd. lib. II, cap. 68 Ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν, *Didicerunt linguam Graecam, quae nunc eſt in vſu, ex Ambraciotis,* Vbi cum accuſatiuo conſtruitur. Non abſimili modo vox ipſa dicitur, v. g. Ἀττικίζειν, i. e. *iuxta Atticam dialectum formari.* Ita Photius teſtatur de Herodiano, in excerptis eius librorum eum vti vocibus *μὴ ὑπεραττικιζύσαις, non ſupra modum Atticis.*

Verba ἐπιτηδείως vſurpata [latine dici poſſunt *verba propria,* ſeu, *ſolemnia.* Z] ea voco, quae, cum auctores quidam citantur, eorum verbis praemittuntur et cum ſtudio eorum proxime conveniunt. e. g. Si Poetae verba citantur: Οὕτως ἐποίησεν ποιητὴς, *Sic dixit Poeta*, pro, ὕτως εἶπεν. [Sic *ποιεῖν*, h. e. *carmina facere, canere, poetam eſſe*, quoque occurrit Plat. in Phaed. cap. 4. aliquoties, it. Apol. 7. Athen. Deipnoſ. XIII, 8. pag. 604. Hinc ab hoc ipſo verbo factum eſt nomen Ποιητῦ. Z]. *Sic Philoſophus Plato ſcripſit*, Οὕτως ἐφιλοσόφει Πλάτων ὁ φιλόσοφος. Thucyd. lib. I, cap. 10, de Homero: *Τοξότας γὰρ πάντας* ΠΕΠΟΙΗΚΕ *τὺς προσκώπυς, Remiges omnes ſcripſit eſſe ſagittarios.* Vbi ſcholia: Ἐπιτηδείως τὸ, ποιητὴς πεποίηκεν, ὥσπερ λέγομεν τὸ, ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ἘΦΙΛΟΣΟΦΗΣΕ. Eodem modo apud Aeſchin. Socr. Dialogo *περὶ πλύτυ*, pag. 46 Καλῶς δ', ἔφη, *δοκεῖ μοι καὶ τὸ τῦ Ἀρχιλόχυ* ΠΕΠΟΙΗ͂ΣΗΑΙ, *Pulcre, inquit, hoc etiam mihi videtur ab Archilocho dictum.* Vid. et Pauſan. in Meſſeniacis pag. 372, init. ΠΕΠΟΙΗΚΕ δὲ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι, ὡς Ἰφιδάμας etc. *Scripſit etiam Homerus in Iliade, Iphidamantem* etc. Perſpicue diſtinguit Lyſias inter ΠΟΙΕΙ͂Ν et ἘΙΠΕΙ͂Ν, quorum illud ſit carmine, hoc ſoluta oratione dicere. Verba ſunt in Orat. Funebr. non longe ab initio: Τοσαύτην γὰρ ἀφθονίαν παρεσκεύασεν ἡ τύτων ἀρετὴ καὶ τοῖς ΠΟΙΕΙ͂Ν δυναμένοις, καὶ τοῖς ἘΙΠΕΙ͂Ν βυληθεῖσιν, *Tam copioſam enim materiam horum virtus ſuppeditauit et illis, qui carmine celebrare poſſint, et iis, qui oratione laudare velint.* Eodem modo Latini vtuntur verbo *facio.* Ita Terent. in prolog. Eunuch.

Bonas matronas FACERE,
meretrices malas.

Diſertius tamen Graeci, vbi poetarum verba citant, vt apud Ariſtot.

imitandum. Pindarus Olymp. Od. XI, 4 ſq. *Μελιγάρυες ὕμνοι ὑςέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται*, pro *τέλλονται*, id eſt, *Melliti hymni poſteriorum carminum principia ſunt.* Quod interdum etiam a ſolutae orationis auctoribus vſurpatur. Ariſtot. *Οὐκ ἐνεξεφύετο τοῖς μὲν αἱ τρίχες, τοῖς δὲ τὰ πτερὰ*, pro, *ἐνεξεφύοντο* [74], *Non innaſcebantur aliis pili, aliis pennae.*

[Multa

ſtot. de Rep. lib. I, cap. 2 Καὶ ὀρθῶς Ἡσίοδος εἶπε ΠΟΙΗ'ΣΑΣ·

Οἶκον μὲν πρώτιςα, γυναῖκά τε βοῦντ' ἀροτῆρα,

Et recte Heſiodus cecinit hos verſus:

Eſto domus primum, et mulier tibi, bos et arator.

Et cap. 8, ſub. fin. *Ὥσπερ Σόλων φησὶ* ΠΟΙΗ'ΣΑΣ·

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται,

Vt Solon ait ita canens:

Nulla homini finis certa haeret diuitiarum. H.

Sic *λέγειν* eſt oratorum: *συγγράφειν* hiſtoricorum: *ἱςορῆσαι* geographorum: *διδάσκειν* praeceptorum: *διαλέγεσθαι* philoſophorum Socraticorum, qui ſcite rogant, et interrogatorum idoneam reddunt rationem: *συμβουλεύειν* ſenatorum etc. Sicut apud Latinos proprie dicitur *creare Conſulem*, *dicere dictatorem*, *legere Senatorem*, *cooptare Pontificem*, *capere Veſtalem*, *prodere Interregem*, *iubere* de populo, et *decernere* de Senatu etc. Z.

74 Si verbum *ἐνεξεφύετο* ad vtrumque et *τρίχες* et *πτερὰ* refertur, iuxta Atticorum loquelam apud caeteros Graecos receptam, ſingularis numerus nihil noui parit, quanquam et ſic, licet rariſſime, verbum plurale inuenitur. Exemplum eſt in Tab. Ceb. *Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν.* Νὴ Δία, ΠΑ'ΝΤΑ, *ἔφη*, 'ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ͂ΣΙΝ. Pro, *ἀκολουθεῖ* *Omnia mala, dicis, illos ſequi. Per Iouem, omnia, reſpondit,*

Vig. Idiot. gr.

ſequuntur. Sed et citra hanc Atticorum conſuetudinem praemiſſo nomini pluralis numeri, aliud diuerſi numeri cum verbo additur, vt videre eſt apud Apoſtolum ad Galatas ſcribentem Cap. VI, init. Ἀδελφοὶ, *ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τοιοῦτον ἐν πνεύματι πρᾳότητος*, ΣΚΟΠΩ͂Ν ΣΕΑΥΤΟ'Ν, *μὴ καὶ* ΣΥ' ΠΕΙΡΑΣΘΗ͂Σ. Vbi *τὸ, σκοπῶν σεαυτὸν* etc. numero a ſuperioribus diſſentit, et requirit ſubaudiri *ἕκαςος*, ita vt Apoſtolus principio vniuerſos, mox ſingulos compellet. Reddo itaque: *Fratres, ſi quis imprudenti lapſu ceciderit, vos ſpirituales reſingite talem miti ac leni animo, cauens tibi quisque, ne et tu tenteris.* Ellipſin vocis *ἕκαςος* non eſſe peregrinam, ſed et quandoque ſuppleri, doceri poſſumus ex Aelian. V. H. lib. I, cap. 31 ΠΑ'ΝΤΕΣ *αὐτῷ* ΠΕ'ΡΣΑΙ *κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν* "ΕΚΑΣΤΟΣ ΠΡΟΣΚΟΜΙ'ΖΕΙ, *Omnes ei Perſae, pro ſuis quisque facultatibus, munera offert.* Adde Apocal. Ioann. cap. I, 19 *Γράψον ἃ εἶδες καὶ* "Α ΕΙ'ΣΙ, *καὶ* "Α ΜΕ'ΛΛΕΙ *γίνεσθαι μετὰ ταῦτα*, *Scribe, quae vidiſti, et quae ſunt, et quae fient poſt haec.* Vbi licet dixiſſet *ἃ εἰσι*, in plurali, ſubdit tamen *ἃ μέλλει*, in ſingulari. Simile exemplum habet Homerus Il. B, vſ. 135

N Καὶ

Verba neutra pro actiuis.

[Multa verba neutra interdum obtinent vim actiuorum. V. c. Plat. in Phaed. cap. 66 οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων,

Καὶ δὴ ΔΟΥ͂ΡΑ ΣΕ'ΣΗΠΕ νεῶν, καὶ ΣΠΑ'ΡΤΑ ΛΕ'ΛΥΝΤΑΙ,

Et iam ligna nauium putrefacta ſunt, et funes vſu contriti. Vbi itidem, praecedente vtrobique nomine plurali, alterum tamen verbum in ſingulari ponitur. Confer poſteriorem Petri epiſtolam cap. III, 10 ΣΤΟΙΧΕΙ͂Α δὲ καυσούμενα ΛΥΘΗ'ΣΟΝΤΑΙ, καὶ γῆ καὶ ΤΑ` ἐν αὐτῇ Ἔ́ΡΓΑ ΚΑΤΑΚΑΗ'ΣΕΤΑΙ, *Elementa arſura ſoluentur, et tellus, quaeque in ea ſunt opera, exurentur.* Idem Euang. Ioan. cap. X, 27. Vid. Steph. ad locum Thucyd. lib. I, cap. 22, in fine. Simili modo ſingulari pro plurali vtitur Ouid. Triſt. lib. I, el. 3, vſ. 10

Non aptae profugo veſtis opisve FVIT.

Non aptae fuit, pro *fuerunt.* Huc refer illud Terentii, Eun. Act. II, ſc. 1 *Adeon' homines immutarier ex amore, vt non cognoſcas EVNDEM eſſe?*

Contra plurali pro ſingulari vtitur Sophocles. Ai. Flag. vſ. 739

— Κοὐ τις ἔσθ' Ὅ́ΟΣ οὐ

Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ

στρατοῦ

Ξύναιμον ἈΠΟΚΑΛΟΥ͂ΝΤΕΣ,

Pro ἀποκαλῶν, *Neque quisquam eſt, quin eum furentis et exercitui inſidiantis fratrem appellet.* Confer Gen. I, 26 Ποιήσωμεν Ἄ́ΝΘΡΩΠΟΝ κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν· καὶ ἈΡΧΕ'ΤΩΣΑΝ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, *Faciamus HOMINEM ſecundum imaginem et ſimilitudinem noſtram; et IMPERANTO piſcibus maris* etc. Vbi per pluralem numerum totum genus intelligitur, qua de re plura congeſſi ſupra ad C. III, Sect. 1, Reg. 1.

A numero plurali ad ſingularem, et contra a ſingulari ad pluralem tranſit Herodot. Melpom. cap. 22 Εἰσὶ τοῖσι οὔνομα κεῖται Ἴυρκαι· καὶ οὗτοι ἀπὸ θήρης ζώοντες τρόπῳ τοιῷδε· Λοχᾷ ἐπὶ δένδρεον ἀναβάς. Pro λοχῶσι ἀναβάντες. Haec, et quae ſequuntur, a praecedentibus Ἴυρκαι et οὗτοι ζώοντες, numero differunt, *Sunt, quibus nomen eſt Iurcae, et ipſi e venatione victitantes. Inſidiantur* (Gr. *Inſidiatur*) *conſcenſa arbore.* Quae ſequuntur, iterum in plurali: Τὰ δέ ἐστι πυκνὰ ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώρην, *Quarum per omnem regionem magna eſt frequentia.* Vbi τά ἐστι, cum praecedat δένδρεον in ſingulari. H.

Haec enallage numeri in Verbo triplex inprimis eſt. 1) Saepe verbum ſingularis numeri praemittitur pluribus ſubſtantiuis, quamuis pluralis numeri, dummodo quod proxime ſequitur ſubſtantiuum, eſt ſingularis numeri. V. c. Demoſth. adv. Androt. pag. 704 Συνεργεῖ Φίλιππος καὶ Ἀντιγένης καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς καί τινες ἄλλοι. Plura huiusmodi exempla exhibet Doruillius ad Charit. pag. 487. 2) Nonnunquam verbum ſingulare additur pluribus ſubſtantiuis, quamuis pluralis numeri, modo proxime antecedens ſit vel ſingularis numeri vel neutrum plurale. V. g. Charit. pag. 46, vſ. 19 Βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νὺξ μακρὰ κατελάμβανε. Diod. Sic. XX, 72 Δάκρυα καὶ δεήσεις καὶ θρῆνος ἐγίνετο συμφορητός. Plura loca habet Doruill. ad Charit. pag. 271. 3) Raro ſubſtantiuo multitudinis maſculino ſiue

παρόντων, h. e. *neminem non praeſentium commouit, vt fle-ret.* Id. in Politic. cap. 16 εἰς γῆν σπέρματα πίπτειν, pro καταβάλλειν. vti Sophocl. Aiac. 42 ἐμπίπτεις βάσιν, h. e. *fulcis gradum.* Sic λάμπειν interdum eſt *illuſtrare*, vt Eurip. Ion. 235 πέτρα λάμπουσα πυρὸς δικόρυφον σέλας. Ῥεῖν, pro *effundere*, ſeu, *facere vt fluat*, vt Theocrit. V, 124 Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, *Himera pro aqua fundat lac.* Ζεῖν adhibetur pro *adigere ad ebullitionem* apud Eurip. Cyclop. 391. Similiter ἐλπίζειν pro *ſpem facere:* στασιάζειν, *ad ſeditionem compellere:* βασιλεύειν, *regem creare:* μανθάνειν, *docere*, ſiue, *ad diſcendum inuitare:* ἀρέσκειν, *probare*, *efficere, vt quid placeat:* ἐπιστρατεύειν, *exercitui praeficere.* Plura huius rei exempla reperies apud Reiſkium in Miſcell. nou. Lipſ. Vol. VI, pag. 520 ſqq., vbi et latina quaedam ſunt notata: it. ap. Daweſ. Miſc. Crit. pag. 495 Abreſch. ad Thom. Mag. ſub v. ἐλπίζω, et Fiſcher. ad Plat. Polit. cap. 16. Fortaſſis haec verba ita poſſunt ad propriam reuocari ſignificationem, vt intelligatur κελεύω, ſ. ἐάω, ſ. ἀναγκάζω. Z.]

SECTIO II.

De idiotiſmis Indicatiui, Imperatiui, Optatiui, et Subiunctiui propriis.

REGVLA I.

Indicatiuus ſaepe pro ſubiunctiuo et optatiuo vſurpatur, idque per omnia fere tempora, vbi ἂν δυνητικὴ particula commode adhibita fuiſſet. Ac primum quidem in praeſenti. **Indic. praeſ. pro ſubi. vel optat.**

ſiue feminino iungitur verbum ſingularis numeri. Praeter loca, a Vigero laudata, huc pertinent locus Manethon. lib. IV, 354 Ἐρμείας ἀκτῖνες βάλλῃ, pro βάλλωσιν. Eurip. Bacch. 1348 Δέδοκται τλήμονες φυγαί. Iliad. ψ', 380 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον, εὐρέε τ' ὤμω θέρμετο. Fallitur igitur Scholiaſtes Pindari, qui ad l. l. ait: Σχηματισμὸς ἐνταῦθα τὸ ΤΕΛΛΕΤΑΙ· οὐδεὶς γὰρ ἔτι τῶν προγενεστέρων, ἔτι τῶν ἔπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι τῷ ἑνικῷ ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο, ὥσπερ οὗτος etc. Praeterea aliquot huc pertinentia exempla ex Thucydide attulit Cel. Bauerus in libello de Lectione Thucyd. optima interpretandi diſciplina p. 7 ſq. Z.

Interdum idem verbum iungitur duobus ſubſtantiuis, quamquam vni tantum proprie iungi poſſit: v. c. Heſiod. Θ. 640, Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι. Vid. Doruill. ad Charit. pag. 395 ſqq. Z.

 75 Locus

ſenti. Xenophon. Hiſt. VI, Παρ' ἐμοὶ ἐδεὶς μισθοφόρος, ὅςις μὴ ἱκανός ἐςιν ἴσα ποιεῖν ἐμοὶ, id eſt, *Mercenarius apud me nemo eſt, qui non idoneus eſt*, pro *qui non idoneus ſit, eadem facere, quae abs me fiunt.* Quo loco verbum ἐςὶ pro ἂν ᾖ, vel ἂν εἴη, poſitum eſt. Philo de Legat. ad Caium: Διαγγελείσης ἐν τῆς, ὅτι νοσεῖ, φήμης· verbatim, *Nunciata igitur, quod aegrotat, fama*, id eſt, *vulgata de ipſius morbo fama:* vbi, ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι, vel ὡς ἂν νοσοίη, poſitum eſt [75].

Item imperf. II. In Imperfecto. Idem Xenophon VII eiusdem operis: Οὐδὲν ἔτω βραχὺ ὅπλον ἑκάτεροι εἶχον, ᾧ ἐκ ἐξικνἕντο ἀλλήλων, id eſt, *Nullum vtrisque tam breue telum erat, quo non ſe mutuo attingebant:* id eſt, *attingerent;* vbi ἐξικνἕντο, pro ἂν ἐξικνοῖντο ſumitur [76].

Item praeteritum. III. In Praeterito perfecto [77]. Demoſthen. Olynth. II Οὐδείς

75 Locus Philonis eſt pag. 770, lin. 11, vbi tamen ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι ἂν νοσοίη poni, non facile, puto, dicet, cui Graecae ſunt aures; ſcimus enim, particulam ἂν ſemper derogare aliquid verbi, cui iungitur, actioni, eamque reducere vel ad potentiam, vel ad voluntatem, vel ad officium, vel denique ad futurum. At non indicat Philo, Caium aut potuiſſe, aut voluiſſe, aut debuiſſe aegrotare, aut denique aegrotaturum: ſed reuera percrebuiſſe famam, eum in morbum incidiſſe. Res igitur certa narratur, cui particula ἂν omnino non idonea eſt. Malim dicere, verbum in narrationibus poſt ὅτι in praeſenti poni pro imperfecto, vt hic νοσεῖ pro ἐνόσει. Qua de re poſtea ad Sect. III, Reg. 10, fuſius. Latini quoque crebro vſurpant indicatiuum pro ſubiunctiuo. Sic in praeſenti apud Plaut. *Nunc dicam, cuius iuſſu VENIO, et quamobrem venerim.* Adde Ter. Andr. Act. V, ſc. 1, vſ. 26

— Ah neſcis, in quantis malis verſer miſer,
Quantasque hic ſuis conſiliis mihi CONFECIT ſollicitudines.

et Act. V, ſc. 1, vſ. 18. Adde et Virg. lib. XI, vſ. 848

Nam, quicunque tuum VIOLAVIT vulnere corpus,
Morte luat merita. —

Pro *violauerit.* Dummodo ſatis fida ſit lectio; nam vſ. 591. dixerat:

Nam, quicunque ſacrum VIOLARIT vulnere corpus,
Tros Italusue, mihi pariter det ſanguine poenas.

76 Similiter Naſo lib. Met. X, vſ. 635

— Quod ſi felicior eſſem,
Nec mihi coniugium fata importuna negarent,
Vnus ERAS, cum quo ſociare cubilia vellem.

Pro *Vnus eſſes.* Et lib. I, vſ. 679

Quisquis es, hoc POTERAS mecum conſidere ſaxo.

Pro, *poſſes.* [Sed ſolent ſic Latini dicere; vt in illo Themiſtoclis: *Perieram niſi periiſſem.* Z.]

77 Imitatur Maro Aen. IV, vſ. 19, perf.

Οὐδείς ἐςιν, ὅν τινα οὐ πεφενάκικεν, *Nemo eſt, quem non decepit*, pro *deceperit;* vbi πεφενάκικεν, pro ἂν φενακίσειεν, vſurpauit [78].

IV. In Aoriſto Xenoph. Ἀπομνημ. II, Οὐδὲν πώποτε αὐτῇ οὔτε εἶπα, οὔτε ἐποίησα, ἐφ᾽ ᾧ ἠσχύνθη, hoc eſt, *Nihil vnquam ei, vel dictum abs me, vel factum eſt, quo erubuit,* pro *erubuerit* [dic potius, *erubeſceret.* Z.] vbi ἠσχύνθη poſuit, pro ἂν αἰσχυνθείη. Item Aoriſtum.

V. In Futuro ſaepiſſime. Ariſtoteles VIII Hiſtor. Animal. Ἡ κάμηλος, inquit, ἀπὸ τῶν ποταμῶν οὐ πίνει πρότερον, ἢ συνταράξει, id eſt, *Camelus e fluuiis non bibit, antequam* Item futurum.

eos

19, perf. ind. pro plusquamperf. ſubi. vtens:

Si non pertaeſum thalami taedaeque fuiſſet,
Huic vni forſan P O T V I ſuccumbere culpae.

Clarius Ouid. lib. V, Triſt. el. 5, vſ. 42

Haec igitur lux eſt: quae ſi non orta fuiſſet,
Nulla F V I T miſero feſta videnda mihi.

Pro, *fuiſſet.* Et de Tullio Iuuenalis, Sat. X.

Antoni gladios P O T V I T contemnere, ſi ſic omnia dixiſſet.

Confer Virg. Aen. XI, vſ. 112

Nec V E N I, niſi fata locum ſedemque dediſſent.

Veni pro *veniſſem.* Neu quis hoc poetarum proprium eſſe putet, ſic Suet. Caeſ. cap. 52 *Paene Aethiopia tenus Aegyptum P E N E T R A V I T, niſi exercitus ſequi recuſaſſet.* Et Cic. in Miloniana cap. 11 *Quod ſi ita putaſſet, optabilius Miloni F V I T, dare iugulum P. Clodio.* Item Curt. IV, 9, 2.

78 In praeterito plusquam perfecto imitatus eſt idem Virg. Aen. II, vſ. 55

Et, ſi fata Deum, ſi mens non laeua fuiſſet,
I M P V L E R A T ferro Argolicas foedare latebras,

Pro, *Impuliſſet.* Et lib. XI, vſ. 115

Aequius huic Turnum F V E R A T ſe opponere morti.

Pro, *F V I S S E T.* Item Horatius lib. II, Od. 17, vſ. 28

Me truncus illapſus cerebro
S V S T V L E R A T, niſi Faunus ictum
Dextra leuaſſet. —

Et lib. III, Od. 16, init.

Incluſam Danaen turris ahenea
Robuſtaeque fores, et vigilans canum
Triſtes excubiae M V N I E R A N T ſatis
Nocturnis ab adulteris,
Si non Acriſium virginis abditae
Cuſtodem pauidum Iupiter et Venus
Riſiſſent. —

Sed perfectum indicatiui pro futuro ſubiunctiui eſt apud Cic. ad Caſſium: *Qui ſi conſeruatus erit, V I C I M V S.* Pro *Vicerimus.* Caeterum puto, Auctorem hic et in ſuperioribus reſpicere morem Latinorum, apud quos relatiuum *Q V I* inter duo negatiua ſemper cum ſubiunctiuo conſtruitur, non item apud Graecos.

79 Eodem

eos conturbabit; pro ἂν συνταράξειε, vel συνταράξῃ, *conturbarit* [79].

Id quod apud Atticos frequentiſſimum eſt, etiam praecedente εἰ, ſignificante, *ſi quidem, ſi modo, ſi tamen.* Quae loquendi ratio etiam Ciceroni mirum in modum placuit. Demoſth. Olynth. I, Εἴπέρ τις ὑμῖν προσέξει τὸν νοῦν, *Si quis vobis mentem adhibebit;* quae locutio ſatis obſcura, clarior erit, ſi reſoluatur hoc modo: Εἰ μέλλει τις ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id eſt, *Si quis de vobis cogitaturus eſt;* quod idem eſt, ac ſi diceretur, εἴπερ ἂν βούλησθε τοὺς ἄλλους ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id eſt, *ſi alios vobis ſtudere volueritis.*

Imperatiu. per ſe poſit. VI. Imperatiuus apud Graecos nude vſurpatur, vbi Latini praemittunt verbum, *noli.* Demoſth. paſſim, Μὴ γὰρ οἴεσθε, *Nec enim putatote*, id eſt, *nolite enim exiſtimare;* vbi Graece barbarus eſſet, qui diceret, μὴ γὰρ οἴεσθαι βούλεσθε.

Imper. pro 2. perf. futuri indicat. VII. Imperatiuo Poetae nonnunquam vtuntur, maximeque in Aoriſto, pro perſona ſecunda futuri indicatiui. Euripides, Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, pro δράσεις, id eſt, *Scis ergo quid fac*, pro *quid facturus ſis* [80].

2. perf. fut. indic. pro imper. [Et vice verſa, ſecunda perſona fut. indicatiui ſaepe pro imperatiuo vſurpatur: vt Matth. XV, 21 Οὐ φονεύσεις, *Non occides*, pro μὴ φόνευσον, *ne occidito* [81]. Sic apud Latinos,

79 Eodem modo Theognis vſ. 216

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ ΠΡΟΣΟΜΙΛΗΣΕΙ τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη,

Polypi indolem habe verſipellis, qui talis apparet, qualis eſt petra, cui adhaeſerit. Pro προσομιλήσῃ vel προσομιλήσειεν ἄν. Plaut. non ſemel: vt, *Illuc surſum ADSCENDERO, atque inde optime diſpellam virum.* Pro, *adſcendam.*

80 Eſt et apud Ariſtoph. in Pace vſ. 1061 Ἀλλ' οἶσθ', ὃ δρᾶσον. Similiter Plat. in Phaedro pag. 236, lin. 14 Τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια ἀπαὶ τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ΣΤΑΘΗΤΙ, *In aliis ſi plura et digniora Lyſiae oratione dixeris, iuxta Cypſelidas in Olympia de ſolido metallo ſtabis.* Eodem modo Virgilius Ecl. VII, vſ. 35, de Priapo:

Nunc de marmoreum pro tempore fecimus; at tu,
Si foetura gregem ſuppleuerit, aureus ESTO.

Pro, *Eris.*

81 Frequens hoc eſt in ſenſu ἀπαγορευτικῷ. Sed et in ſenſu παρακελευστικῷ inuenitur, vt Matth. V, 48 ἜΣΕΣΘΕ οὖν ὑμεῖς τέλειοι, *Eritis*, h. e. *Eſte igitur vos perfecti.* [Adde locum Sophocl. Antig. 84 Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε

Latinos, *valebis et ſaluebis*, pro, *ſalue et vale.* Virg. Aeneid. II

Referes ergo haec, et nuncius *ibis* Pelidae genitori [82].]

Imo et pro infinitiuo apud Oratores. Demoſthen. Philipp. I [83] *Δεηθεὶς ὑμῶν τοσȣ̃τον, ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκȣ́σητε, κρίνατε, μὴ πρότερον προλαμβάνετε*, id eſt, *Id a vobis vnum precatus, vt auditis ſolum omnibus, iudicium feratis, nullumque praeiudicium afferatis.* Vbi, *κρίνατε*, pro *κρίνειν*, et *προλαμβάνετε*, id eſt, *προλαμβάνειν*.

Imper. pro infinit.

VIII. Optatiuus Attice viciſſim pro Indicatiuo paſſim vſurpatur, quod praecipue Xenophonti placuit: vt II Hiſt. Graec. *Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὃς τȣ̀ς Ἀνδρίȣς καὶ Κορινθίȣς κατακρημνίσειε, τί εἴη ἄξιος παθεῖν* etc., id eſt, *Lyſander cum ex Philocle, qui Andrios et Corinthios praecipites egerat, quaeſiſſet, qua poena dignus eſſet* etc.,

Optat. pro Indicatiuo.

γε τȣ̃το μηδενὶ τȣ̃ργον· κρυφῆ δὲ κεῦθε. Z.]

82 Cic. lib. V, ad fam. ep. 12, in fine: *Tu interea non ceſſabis, et ea, quae habes inſtituta, perpolies, nosque diliges. Vale.* Horat. lib. I, epiſt. 18, vſ. 96

Inter cuncta LEGES et PERCVNCTABERE doctos.

Imo cum imperatiuo futurum coniungit Curtius, lib. VIII, cap. 14 *Tu Antigenes, et tu Leonnate, et Tauron INVEHIMINI in mediam aciem, et VRGEBITIS frontem.* Mire quoque variat Virgilius lib. V, Aen. vſ. 308, ſed in 3 perſona:

Omnibus hic ERIT vnus honos, tres praemia primi
ACCIPIENT, flauaque caput NECTENTVR oliua.
Primus equum phaleris inſignem victor HABETO.
Alter Amazoniam pharetram, plenamque ſagittis
Threiciis: lato quam circumplectitur auro
Baltheus, et tereti ſubnectit fibula gemma.
Tertius Argolica hac galea contentus ABITO.

Habet hoc idioma magnam emphaſin, ſi id fiat cum interrogatione. Ita Herodianus, lib. II, cap. 1 Οὐ ΠΑΥΣΗ *ἀνάξια σαυτȣ̃ καὶ τῶν προβεβιωμένων σοι λέγων; Non deſines?* i. e. *Quin deſine indigna te et ſuperiori tua vita dicere.* Confer quod dicetur infra Cap. VII, Sect. 12, Reg. 3.

83 Pag. 16, lin. 32. Sed exemplum deſidero clarius; nam participium *δεηθεὶς*, quod ad ipſum referatur, iam habet, nempe *τοσȣ̃τον·* neque dicit, *κρίνατε τοσȣ̃τον*, ſed *δεηθεὶς τοσȣ̃τον*: id, quod precatur, eſt *τοσȣ̃τον*, quod mox, quaſi repetita de integro ſententia, explicat, *κρίνατε καὶ προλαμβάνετε.* Nam facile potuit dicere *δεηθεὶς τοσȣ̃τον κρίνειν*, niſi ante *τὸ κρίνειν* per repetitionem ſubaudito participio *δεηθεὶς*. Contra infinitiuum pro imperatiuo vſurpari, docebitur Sect. ſq. Reg. 9.

etc., vbi *κατακρημνίσειε*, pro indicatiui plusquamperfecto *κατεκεκρημνίκει*, poſuit.

Sic Plato, in Protagora, *Ἔλεγες, ὅτι Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις*. Vbi, *πέμψειε*, pro *ἔπεμψε*, id eſt, *A Ioue dicebas immiſſam hominibus iuſtitiam fuiſſe.* Atque hic vſus crebrior eſt, praecedente vna ex ſequentibus particulis *ὅς, ὅσπερ, ὅσις, ὅσοι, ὅτε, ὅτι*, et *ὡς*. Exempla paſſim obuia [84].

Sub-iunct. et optat. ſine ἄν. IX. De Subiunctiuo pauca haec notanda. Primum eſt, *ἂν* in ſubiunctiuo ſaepius, quam in optat. praetermitti; vt, *Οὐκ οἶδα, ὅ, τι τῷ λόγῳ χρήσωμαι, καὶ ποῖ τράπωμαι*, *Neſcio, quid dicturus ſim, aut quam in partem me conuerſurus.* Sic *ὅσα βούλῃ*, pro *ἂν βουληθείης*, *quaecunque volueris.* Praetermittitur tamen etiam cum optatiuo, vt reg. ſuperiori, *τί εἴη ἄξιος παθεῖν*, pro *τί ἂν εἴη*.

Sub-iunct. ſine ὅπως, ἵνα, ὡς. X. Secundo, *ὅπως*, vel *ἵνα*, vel *ὡς* non raro ſubauditur in ſubiunct. Chryſoſt. II de Fato, *Ἑτέρως λυμήνηται, πείθειν ἐπιχειρῶν*, pro *ὅπως ἂν λυμήνηται*, id eſt, *Aggreſſus ei ſuadere, vt alia quadam ratione noceret* [85].

Sub-iunct. pro futur. indic. XI. Tertio, per ſeſe aliquando ſumitur pro futuro indicatiui: vt, *τί λέγω;* pro *λέξω*, *quid dicam?* et *βούλει εἴπω; vis dicam?* [86]

84 Eſt et vbi Optatiuus pro imperatiuo ponitur, comitante particula *ἄν*. Ita Sophocl. Electr. vſ. 1498

Χωροῖς ἊΝ ἔσω σὺν τάχει,
I ſtatim intro.

Triclin. Schol. *Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἔσθ' ὅτε τὰ προσακτικὰ εὐκτικῶς φέρειν.*

85 Sic apud Ouid. lib. met. IX, vſ. 734

Vellem nulla forem. —

86 Diſerte aor. α΄ ſubiunctiui pro futuro indicatiui vtitur Ioannes, Apoc. cap. II, 11 *Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἈΔΙΚΗΘΗ͂Ι ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου*, *Qui vincit, nequaquam laedetur a morte ſecunda.* Pro *ἀδικηθήσεται*. Confer Euang. Luc. VIII, 17 *Οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν, ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται· οὐδὲ ἀπόκρυφον, ὃ οὐ γνωσθήσεται, καὶ εἰς φανερὸν ἜΛΘΗι*, pro *ἐλεύσεται*, *Nihil enim eſt occultum, quod non innoteſcet et propalam fiet.* Adde Matth. VI, 31. Ioann. VIII, 51, et priorem Petri epiſt. cap. II, 6. H.

SECTIO III.

SECTIO III.

De idiotiſmis Infinitiui, et temporum quorundam propriis.

REGVLA I.

De Infinitiuo pluſcula ſunt obſeruatione digna. Primo, interdum a genitiuo ad accuſatiuum eo in modo tranſitus fit. Iſocrates cum dixiſſet, *Δεόμεθα ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκροάσεσθαι*, addit *ἐνθυμηθέντας*, pro *ἐνθυμηθέντων*, *Vos obſecramus, vt cum beneuolentia audiatis, cogitantes* etc. [Similiter Lyſ. aduerſ. Theomneſt. pag, 364, Vol. V, Ed. Reisk. *Δέομαι ὑμῶν — τὰ δίκαια ψηφίσασθαι, ἐνθυμουμένους, ὅτι* etc. pro *ἐνθυμουμένων*, quia praecedit *ὑμῶν*. Plura huiusmodi conſtructionis exempla laudauit Marklandus ad h. l. et ad pag. 620. Z.] Vide Cap. III, de Nomine, Sect. 1, Reg. 1. Cum accuſat. pro al. caſu.

II. Secundo, nominatiuum in eodem modo, pro accuſatiuo ab Atticis vſurpari, etiam cum *ὡς*, et *ὥστε*. Xenoph. Memorab. I, 2, 1 de Socrate, *Ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος, πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα*, vbi *κεκτημένος*, pro *κεκτημένον*, id eſt, *Cum valde pauca poſſideret, facile tamen iis contentus eſſet.* Demoſthen. cum artic. neutro nominatiuum etiam coniungit: vt pro Coron. *Σεμνύνομαι, οὐ τῷ γραφεὶς ἀποφυγεῖν, Glorior, non quod ab accuſatione abſolutus fuerim* †. Infinit. cum nomin. et accuſat.

Rarius

† Graeci omnino ſolent non ſolum accuſatiuum iungere infinitivo, vti fere fit apud Latinos, ſed etiam ſaepe nominatiuum, genitiuum et datiuum, prout antecedens nomen, ad quod refertur, poſtulat. Sic a) *Nominatiuum* iungunt: v. c. praeter locum Xenophontis, quem Vigerus laudavit, vid. Memorab. III, 13, 2 *ἀχθόμενος ἔφη τοῦτο φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκειν*, pro *ἀχθόμενον*. Nominatiuus autem participii huius pendet a nominatiuo *Σωκράτης*, qui latet in verbo *ἔφη*. Conf. Mem. II, 1, 15. II, 3, 17. IV, 8, 7. Demoſth. ad Callipp. pag. 1239, ed. Reisk. eſt primum *ἡγοῦμαι δίκαιος εἶναι ἔχειν*, pro *δίκαιον*. Deinde *ὧν ἐγὼ ἤθελον τούτῳ ταύτην, ἥτις ἂν ἡ μεγίστη πίστις, δοῦναι, ἦ μὴν ἘΓΩ' τοῦ πατρὸς ἀκούειν*, pro *ἐμέ*. Sed caſus pendet a nominatiuo, qui latet in *ἡγοῦμαι* et in *ἤθελον*. Hunc Graeciſmum imitantur interdum Latini, inprimis Poetae; v. c. Horat. III, Od. 27. *Vxor inuicti Iouis eſſe neſcis.* Id. I Ep. 16 *Cum pateris ſapiens emendatusque vocari.* Vid. Vechner. Hellenol. I, 32. Sanctii Mineru. pag. 433 et Linacer de emendat.

Struct.

Rarius etiam, quod ibid. ſequitur, cum eod. artic. Τὸ μὲν μυριάκις μυρίες κεκηρύχθαι παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐςεφανῶσθαι πρότερον, id eſt, *Mitto infinitos centies proclamatos eſſe, ac me ipſum antea ſaepius coronatum.* Vbi licet accuſatiuus μυρίες praeceſſerit, ſequitur tamen τὸ αὐτὸς ἐςεφανῶσθαι, pro τὸ ἐμαυτόν [87]. Contra etiam accuſatiuus

Struct. pag. 505 ſq. b) *Genitiuum:* vt Actor. XXII, 17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποςρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΥ ΜΟΥ ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκςάσει, pro προσευχόμενον. Conſ. Markland. ad Lyſ. Vol. V, pag. 682, ed Reiſk. et Doruillius ad Charit. pag. 254. c) *Datiuum:* v. c. Xenoph. Mem. I, 1, 9 Δαιμονᾷν δὲ καὶ τὰς μαντευομένας φησὶ, ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ ΜΑΘΟΥΣΙ διακρίνειν. Id. Oecon. XI, 6 Θεμιτὸν καὶ ἐμοὶ ΑΓΑΘΩΙ ΑΝΔΡΙ γενέσθαι· Ariſtoph. in Pluto, 286 Οὕτως γάρ ἐςι ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ἅπασιν ἡμῖν εἶναι. Sic Latini quoque: vt Cic. Epiſt. 16, ad Brut. *Ecquis ſupplicat, vt optime meritis de republ. liceat eſſe ſaluis?* Et Horat. Art. Poet. 372 *Mediocribus eſſe poetis non homines, non Di, non conceſſere columnae.* Caeterum de hac enallage caſuum egregie praeceperunt dudum Erneſtius ὁ πάνυ ad Xen. Mem. I, 1, 9. Bach. ad Xen. Oecon. I, 4. et Doruill. ad Charit. pag. 52. Z.

87 At Pronomen αὐτὸς, reciprocationem ſignificans, hoc ſibi peculiare habet. Herodot. Erat. cap. 57 Εἶπε φὰς, ΑΥΤΟΣ μὲν ἀμφοτέρων ἤδη πεπειρῆσθαι, κεῖνον δὲ, ȣ̓, *Dixit, ſe vtrumque expertum eſſe, illum autem, non.* Atque hoc non *rarius*, ſed toties fieri videbis, quoties diuerſitas perſonarum diuerſos caſus exigit: nec apud Atticos ſolum, ſed et reliquos Graecos, vt ex Herodoti exemplo liquet. Nam perſona quaelibet reciprocationem, vel ad proxime praecedentem caſum relationem nullam habens, in quarto caſu ponitur. Quae autem ad proxime praecedentem perſonam refertur, in primo caſu ponitur, vt apud Xenoph. de Inſtit. Cyri lib. II, pag. 42, lin. 9 Ἀκέσαντες δὲ οἱ Πέρσαι ἐνόμισαν, εἰ παρακαλέμενοι, ὩΣΤΕ τὰ ὅμοια ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ τῶν αὐτῶν ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ, μὴ θελήσασι ταῦτα ποιεῖν, δικαίως ἂν διὰ παντὸς τȣ̃ αἰῶνος ἈΜΗΧΑΝΟΥΝΤΕΣ ΒΙΟΤΕΥΕΙΝ: *Hic auditis, Perſae putarunt, ſi vocati, vt ſimilia facientes (ſiue ſimili labore) eadem praemia conſequerentur, nollent haec facere, merito omne aeuum ſe inopia rerum tranſacturos eſſe.* Quae differentia vnde clarius liquet, niſi in duobus praemiſſis ex Demoſth. et Herodoto exemplis? Nam primum ex Xenophonte exemplum, nihil aliud docet, quam poſſe Nominatiuum Infinitiuo praemitti etiam poſt ὡς vel ὥςε. Hanc ſuper perſonarum differentia obſeruationem miror effugiſſe Vigerum, cum ex ſecundo Demoſthenis loco eam doceri potuerit; in quo et diuerſae et eiusdem perſonae concurrit exemplum: nam vbi de aliis loquitur, μυρίες nominat in quarto caſu: vbi vero de ſe, αὐτὸς dicit in primo. Quae perſonarum differentia niſi obſeruatur, σολοικίζει ὁ λόγος.

88 Nec

cuſatiuus pro nominatiuo eleganter ponitur, cum aliquem citamus, ac fere cum particula δὴ, vel γε, vt, *Φάναι δὴ*, vel *γε τὸν Πλάτωνα*, id eſt, *Φησὶ γȣ̃ν ὁ Πλάτων*, *vt quidem ait Plato.*

Infinit. pro ſupin. act.

III. Tertio, vſurpatur hic modus, vbi Latini ſupino actiuo vtuntur; vt, *ἥκȣσιν ἀσπάζεσθαι*, *veniunt ſalutatum.* Qui Gallorum etiam idiotiſmus eſt, *ils viennent ſaiuer*[88].

Infinit. pro ſup. paſſ.

IV. Quarto etiam pro ſupino paſſiuo ponitur infinitiuus actiuus, *καλὸς ἰδεῖν*, id eſt, *pulcher videre*, id eſt, *viſu*[89]; quod et Galli dicunt, *beau à voir*, et *beau voir*. Lucianus ait paludem, *βαθεῖαν τοῖς ποσὶ διαβαίνειν*, verbatim, *profundam ſuperare pedibus*, id eſt, *profundiorem, quam vt commode a pedite traiici poſſet.*

Infinit. cum genit. artic.

V. Quinto, cum gignendi caſu articuli ponitur, praecedentibus *ἐν καλῷ*, *καλλίϛῳ*, *δέοντι*, *δικαίῳ*, *προσήκοντι*, et ſimilibus: vt, *ἔϛιν ἐν καλῷ τȣ̃ ποιεῖν*, verbatim, *eſt in bono faciendi*, id eſt, *commodum fuerit hoc facere.* Sic, *optimum factu id fuerit*, *ἐν καλλίϛῳ τȣ̃ ποιεῖν τȣτὶ γένοιτ' ἂν.*

Infinit. pro part. imperſon.

VI. Sexto, pro participiis imperſonalibus[90], vel indicatiuo,

88 Nec tantum noſtrates totidem verbis: ʒy komen groeten: ſed imitantur et hoc aliquando inter Latinos in primis Poëtae. Virg. Aen. I, vſ. 531.

Non nos, aut ferro Libycos PO-
PVLARE penates
Venimus, aut raptas ad litora
VERTERE praedas.

Eſt et ſingularis aoriſti β' verbi *βαίνω* vſus apud Poëtas cum infinitiuis verborum motum ſignificantium. Ita Homer. Iliad. Δ, vſ. 199

ΒΗ͂ δ' ἸΈΝΑΙ *κατὰ λαὸν*
Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Incedebat autem ambulans per populum Achiuorum aere loricatorum. Et Iliad. Λ, vſ. 606

ΒΗ͂ *δὲ* ΘΈΕΙΝ *παρά τε*
κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Nos quoque ſatis feliciter: Hy ging wandelen. Hy ging loopen. Propius ad ſupini naturam accedere videtur, quod habet auctor libri Tobiae c. V, 16 ἘΞΗ͂ΛΘΟΝ *ἀμφότεροι* ἈΠΕΛΘΕΙ͂Ν, *Exierunt ambo peregre profecturi.* Ita vt *ἐξῆλθον* notet, eos *domo exiiſſe*, et *ἀπελθεῖν*, vt iter ingrederentur.

89 Aliquando, mutatis vocibus, Latini vertunt per adiectiuum et ſubſtantiuum. Sic apud Plat. in Phaedro pag. 253 *Λευκὸς ἰδεῖν*, *Albo colore.* Et apud Oppian. Halieut. lib. I, vſ. 156 *Ξανθὸς ἰδεῖν*, *Flauo colore* piſcis. Optime expreſſit Horatius, niſi quod ille *videri* pro *videre* dicat, lib. IV, od. 2

Qua notam duxit, NIVEVS
VIDERI,
Caetera fuluus.

90 Vel pro Participio Perſonali, i. e. quod refertur ad praecedentem perſonam, qua in occaſione frequentiſſimi ſunt infinitiui verborum, quae ſimilandi ſignificationem habent. Ita Lucian.

catiuo, cum ὡς aut ſimili: vt ἐμοὶ, vel ἔμοιγε δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκοῦν, vel ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, *vt mihi quidem videtur.*

VII. Septi-

cian. Demoſth. Encom. pag. 913 Εἰ καὶ μηδὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, ΠΑΡΑΒΑΛΛΕΙΝ τῷ τούτου κρότῳ. Sic enim Latini: *Quanquam Python cum hoc collatus nullus erat, et oratores Attici ludus, collati cum huius actione.* Addatur Plato Hipp. Mai. pag. 289 Πιθήκων ὁ κάλλιστος, αἰσχρὸς ἄλλῳ γένει ΣΥΜΒΑΛΕΙ͂Ν· καὶ χυτρῶν ἡ καλλίστη, αἰσχρὰ παρθένων γένει ΣΥΜΒΑΛΛΕΙΝ, *Simius pulcerrimus turpis eſt, ſi cum alio animantium genere conferatur; et ollarum pulcerrima turpis, ſi quis eam cum virginum genere comparat.* Vbi συμβάλλειν et συμβαλεῖν pro Participio, vel pro ἄν τις συμβάλλῃ, vt loquitur paulo poſt: Τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένει ἈΝ ΤΙΣ ΣΥΜΒΑΛΛΗι, οὐ ταυτὸν πείσεται; *Virginum genus ſi quis cum Deorum genere comparet, nonne idem accidet?* Atque idem rurſus noſtrates admodum ἰδιολόγως: De Atheenſche redenaars zyn maar kinderſpel, te vergelyken by etc. Non abſimili modo adhibitum inuenies infinitiuum εἰκάσαι apud Philoſtr. Icon. lib. II, in Arrich. Γέγραπται ὁ μὲν ἀποπνίξας, νεκρῷ ΕἸΚΑΣΑΙ, *Pictus eſt hic quidem [aduerſarium] ſuffocans, mortui inſtar.* Pro Indicatiuo cum ὡς, vel ſimili hoc modo frequentes ſunt Infinitiui εἰπεῖν et φράσαι. Et συνελόντι εἰπεῖν vel φράσαι eſt, *Vt breuiter ſimpliciterque dicam,* apud Demoſth. Phil. I, pag. 15. et ad Philipp. epiſt. pag. 66 Sic, τό γε ἀληθὲς εἰπεῖν, *vt ingenue dicam, vt vera dicam.* Vide Ariſtid. pro Quatuoru. pag. 311. Praemittitur et Infinitiuo Accuſatiuus, qui nominatiui vim habet. Herod. Thal. c. 82 Ἐνὶ δὲ ἔπει πάντα ΣΥΛΛΑΒΟΝΤΑ ΕἸΠΕΙ͂Ν, *Vt omnia in vnum colligens dicam.*

At μικροῦ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, abſolute ponuntur pro *Propemodum.* Lucian. Κατέβαλον γοῦν, ΜΙΚΡΟΥ͂ ΔΕΙ͂Ν, *Parum abfuit, quin abieciſſem.* Ita orationem in Philipp. incipit Demoſthenes: Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι λόγων γινομένων, ὈΛΙΓΟΥ ΔΕΙ͂Ν καθ᾽ ἑκάστην ἐκκλησίαν, *Quum multa, o viri Athenienſes, verba fiant, fere in ſingulis concionibus.* Infinitiuus ille etiam per Ellipſin intelligitur. Vide Noſtrum Cap. III, Sect. 7, Reg. 11. Contra dicunt πολλοῦ δεῖν abſolute pro ἥκιστα. V. g. Ὃ, ΠΟΛΛΟΥ͂ ΔΕΙ͂Ν, εἴποι τις ἄν, *Quod multum abeſt, vt quis dicat:* i. e. *Quod nequaquam ab aliquo concedetur.* Quod etiam non minus eleganter ita efferunt: Ὃ οὐκ ἂν εἴποι τις, ΟΥ̓ΔἘ ἘΓΓΥ̓Σ, *Quod nemo dixerit, neque prope*, q. d. *Non prope adeſt,* ſiue *multum abeſt, vt* etc. Vid. infra VII, 13, 18. Aliquando non minus ſcite mutua fit modorum permutatio, vt Infinitiuus δεῖν abeat in modum finitiuum, ſequens autem Verbum Infinitiuum adſumat. Demoſth. pro Rhod. pag. 79 Ὀλίγου δὲ δέω λέγειν. Verbatim: *Parum abſum dicere*, pro, *Parum abeſt, quin dicam.* Addo locum ex Thucydide, lib. II, c. 77 Τοὺς Πλαταιέας τἄλλα διαφυγόντας ἘΛΑΧΊΣΤΟΥ ἘΔΈΗΣΕ ΔΙΑΦΘΕΙ͂ΡΑΙ, *Abſumſiſſet* (*ignis* ſcil.) *propemodum Plataeenſes, qui caetera effugerant.*

Haec

VII. Septimo, vſurpatur etiam pro gerundiis in *dum*, vt, *δίδωμί σοι χρήσασθαι τὸ βιβλίον*, *librum tibi commodo*, verbatim, *do tibi vti librum* [91], quod et Latini Poetae imitati ſunt, vt Virgilius cum ait [92], *Magnum dat ferre talentum.*

Infinit. pro gerund. in dum.

VIII. Octauo, cum particula *ὡς* ſumitur pro indicatiuo, tam praeſenti, quam praeterito: vt, *Ὡς ἰδεῖν τὸν ἐχθρὸν*, verbatim, *Vt vidiſſe inimicum*, id eſt, *ὡς εἶδεν*, *vt vidit* †.

Infinit. cum ὡς pro indicat.

Nono,

Haec conſtructio manet etiam in Participiis. Sic Plut. in Demoſth. pag. 849 *Ὀδυρομένε δὲ τε Δημοσθένες πρὸς αὐτὸν, ὅτι πάντων φιλοπονώτατος ὢν τῶν λεγόντων, καὶ* ΜΙΚΡΟΥ ΔΕΏΝ ΚΑΤΑΝΗΛΩΚΈΝΑΙ *τὴν τε σώματος ἀκμὴν εἰς τετο, χάριν ἐκ ἔχει πρὸς τὸν δῆμον*, *Querente apud eum Demoſthene, quod cum omnium oratorum eſſet laborioſiſſimus, et fere conſumſiſſet in ſtudiis corporis vigorem, populo placere non poſſet.* Caeterum, vt hoc obiter moneam, pro *μικρε ἐδέησεν*, etiam eleganter dicunt, *μικρὸν ἀπέλιπε*, ſequente itidem infinitiuo. Idem in V. Caeſaris, pag. 719 ΜΙΚΡΌΝ ἈΠΕΛΙΠΟΝ ἩΙΡΗΚΈΝΑΙ *κατὰ κράτος*, *Parum abſuit, quin vi expugnarent.*

91 Ita Aelian. V. H. lib. IX, cap. 16 ἜΔΩΚΕΝ *αὐτῇ προῖκα* ἜΧΕΙΝ *τὰ ἔπη τὰ Κύπρια*, *Dedit illi dotem habere carmina Cypria*, Et Theogn. vſ. 1164

— *Δῶρ᾽ ἀθανάτων, οἷα* ΔΙΔΟΥΣΙΝ ἜΧΕΙΝ,

Dona immortalium, qualia dant habere.

[Lyſ. pro Polyſtr. pag. 666. ed. Reisk. *ὁρᾶτε αὐτε τὴν ἡλικίαν, ἣ καὶ τες ἄλλες* ἹΚΑΝΌΣ *ἐστιν* ἈΠΟΤΡΕΠΕΙΝ *τέτων*. Z.]

92 Aen. V, vſ. 248. Confer vſ. 262, 307, et 538. lib. IX, vſ. 362 *Ille ſuo moriens DAT HABERE nepoti.* H.

† Vbi *ὡς* cum Infinitiuo conſtruitur; verbum aliquod intelligendum eſſe mihi videtur, pro diuerſo ſenſu diuerſum. Etenim cum ſignificat *poſtquam:* commode poteſt intelligi *συμβαίνει*, ſeu *συνέβη*, aut ſimile quod huic eſt; etiamſi latine non eſt quod interpreteris: veluti, Plat. Sympoſ. cap. 2 *ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα*, h. e. *poſtquam Agatho vidit.* Atque Herodot. lib. I, pag. 5, lin. 18, ed. Camer. *ὡς δὲ ἄρα παρεῖναι αὐτες κληθέντας*, etc. *Vbi igitur arceſſiti ſunt.* Conf. Herodot. lib. I, pag. 18, lin. 35. Sin vero ſignificat *quemadmodum*, aut, *vt*, *ὥστε*: intellige *δεῖ*, *ἔξεστι*, *εἰκός ἐστι*, etc. V. g. Herodot. I, pag. 7, lin. 19 *ὡς εἰκάσαι*, ſc. *ἔξεστι*, *vti coniicere licet.* Ariſtoph. Plut. 736 *ὥς γέ μοι δοκεῖν.* Id quod ipſum aliquoties occurrit apud Herodotum, qui interdum permutat cum forma *ὡς ἔμοιγε δοκέει*, vt lib. I, pag. 11, lin. 11. et lib. II, pag. 46, lin. 16, vel *ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται εἶναι*, pag. 11, lin. 9. Item in his formulis: *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, h. e. *vt ſummatim dicam*, apud Plat. Phaed. cap. 25, 29, 58. Apol. 1, 7, 8. Symp. 6, 12 Item, *ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν*, *vt breuiter, ſummatim, omnino dicam*, Xenoph. Mem. III, 8, 10. IV, 3, 7. Item *ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν*,

Infinit. ſubauditur.

Nono, interdum ſubauditur, ex ſola dictionis conſequentia intelligendus. Demoſthen. Olynth. III [93] Οὔτε Φίλιππος ἐθάῤῥει τούτους, οὔθ' οὗτοι Φίλιππον, id eſt, *Neque Philippus eos audebat, neque illi Philippum;* ſupp. *laceſſere.*

Infinit. cum ὅπως, vel ὡς pro ſubiunct. vel optat.

IX. Decimo, cum *mandata dantur*, vel *leges feruntur*, aut *a legibus praeſcripta denuntiantur;* infinitiuus fere vſurpatur pro ſubiunctiuo, vel optatiuo cum ὅπως, vel ὡς, aut ſimili partic. [94] Exempla paſſim. Demoſthen. pro Coron. Τὸ ψήφισμα τοῦτο γράφω πλεῖν ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ᾖ Φίλιππος, id eſt, *Hoc decretum edo, nauigare ad ea loca,* (id eſt, *vt nauigaretur*) *in quibus Philippus eſſet.* [Talis quoque Infinitiuus pendet ab omiſſo verbo δεῖν. Vid. Erneſt. ὁ πάνυ ad Xenoph. Mem. III, 9, 4, ad phraſin: προαιροῦμαι ταῦτα πράττειν, ſcil. δεῖν. Z.] [95].

X. Iam,

πεῖν, *vt ſummatim dicam*, Plat. Symp. cap. 12. Nam pro hac forma Plato Phaed. cap. 45 dicit ἑνὶ λόγῳ, et Theophr. Charact. I. et X. τὸ ὅλον, et cap. II τὸ κεφάλαιον ſc. κατά. Item ὡς τύπῳ λαβεῖν, Theophr. Char. I, et de Plaut. I, h. e. *vt rem ſummatim comprehendam.* Nam Plato de Republ. III, pag. 443 ait, ὡς ἐν τύπῳ, ΜΗ' ΔΙ' 'ΑΚΡΙΒΕΙ'ΑΣ, εἰρῆσθαι. Item ὡς λόγῳ (ſc. ἑνὶ, aut ὀλίγῳ) εἰπεῖν, Herodot. lib. II, pag. 48, lin. 25. et pag. 53, lin. 10 Ὡς μὲν νῦν ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι, πᾶν εἴρηται, ibid. p. 50, lin. 3, et 5 Ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, *vt definitione complectar*, Theophr. Charact. cap. 5, 9, 14, 20 Ὡς εἰπεῖν, *vt ita dicam*, Xenoph. Oecon. III, 4. Item Ὡς ἐμὲ κατανοεῖν, *Adeo vt mihi intelligere liceret.* Herodot. lib. II, pag. 50, lin. 39. Nonnunquam vero particula ὡς praetermittitur: vt ibid. pag. 12, lin. 12 Οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, h. e. *vt breuiter dicam.* Item λόγῳ εἰπεῖν, eodem ſenſu, ibid. pag. 49, lin. 32. Z.

93 Pag. 10, lin. 21.

94 Vel pro imperatiuo, quae locutio Atticis propria eſt, vt ex Ariſtophanis Auibus probat Moeris in voce λαμβάνειν: Ἐάν τις ἀποκτείνῃ τύραννον, τιμὰς ΛΑΜΒΑ'ΝΕΙΝ, *Si quis tyrannum occiderit, praemium habeto.* Hinc Imperatiuo ſubiungitur Infinitiuus in illo Hom. Iliad. E. vſ. 606

ΕΙ'ΚΕΤΕ, μηδὲ θεοῖς ΜΕΝΕΑΙΝΕ'ΜΕΝ ἶφι μάχεσθαι,

Cedite, neque cupite pugnare fortiter cum diis.

95 De infinitiuo poſt verbum finitum ſequente haec obſeruatione digna viſa ſunt.

I. Vbi apud Latinos poſt verbum finitum infinitiuus ſequitur, praecedente quarto caſu, ibi apud Graecos praeterquam quod fere ὅτι vel ὡς vſurpant, infinitiuus, diſſimulato accuſatiuo. Plat. in Gorg. pag. 486 Νῦν γάρ, εἴ τις σοῦ λαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπάγοι, ΦΑ'ΣΚΩΝ 'ΑΔΙΚΕΙ͂Ν, pro σὲ ἀδικεῖν, *Nunc enim, ſi quis te comprehenſum, vel alium quempiam, in vincula coniiciat, dicens, te iniuriam feciſſe.* Imitantur tamen Poetae Latini hunc loquendi morem. Ita enim Virgilius lib. Aen. II, vſ. 25

Nos

X. Iam, vt de temporum aliquot Idiotiſmis dicamus: Primum quidem, Imperfectum, praeter illud, quod in coniunctione ἂν infra monebimus, ſaepe pro aoriſto ſumitur, et cum eo ſimul coniungitur. Demoſthen. paſſim; vt, Ἐχθρῶ Imperf. pro Aoriſto.

Nos ABIISSE, rati, et ventis PETIISSE Mycenas.

ſuppie *eos.* Confer lib. IX, vſ. 354

Senſit enim nimia caede atque cupidine FERRI.

ſcil. *ſe et Euryalum.*

II. Quod ſi ad praecedentem perſonam per reciprocationem relatio fit, pro accuſandi ante infinitiuum, nominandi caſum invenies. Idem Plat. in Phaed. pag. 90 Οἴονται ΣΟΦΩΤΑΤΟΙ γεγονέναι, *Arbitrantur, ſe ſapientiſſimos euaſiſſe.* Hic etiam quandoque graecitant Latini, inprimis Poëtae. Horat. lib. III, Od. 27, vſ. 73.

VXOR inuicti Iouis eſſe neſcis.

Pro, *te eſſe vxorem.* Deprehenditur hoc clarius, vbi et reditio eſt ad eandem perſonam, et tranſitio ad aliam. Sic apud Iſocratem contra Sophiſtas, pag. 577 Οἰόμενοι, ΑΥΤΟΙ τε θαυμασθήσεσθαι, καὶ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΥΣΙΝ τὴν τῶν λόγων πλείονος ἀξίαν δόξειν εἶναι, *Rati, et ſe ipſos in admiratione futuros, et inſtitutionem oratorium maiori pretio dignam viſum iri.*

III. Pro Infinitiuo quandoque Participium ponitur. Herod. Clio, cap. 131 Πέρσας δὲ οἶδα νόμοισι τοιοῖσι ΧΡΕΩΜΕΝΟΥΣ, *Perſas autem noui talibus legibus vtentes.* Pro, *vti.* Cum autem manetur in eadem perſona, pro accuſatiuo nominatiuum inuenies. Vide noſtrum infra Cap. VI, Sect. 1, Reg. 13 et nos ibidem.

IV. Infinitiuo cum Accuſatiuo vtuntur (ſed rarius) Graeci, pro Nominatiuo cum Verbo, et ab oratione recta ad obliquam temerarius fit tranſitus. Herodotus: Τῷ δὴ (ὡς αὐτός τε ἔλεγε Φειδιππίδης, καὶ Ἀθηναίοισιν ἀπήγγελε) περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης, ὁ Πὰν περιπίπτει. Hactenus oratione recta, ſequitur: ΒΩΣΑΝΤΑ δὲ τοὔνομα τοῦ Φειδιππίδεω τὸν Πᾶνα, Ἀθηναίοισι κελεῦσαι ἈΠΑΓΓΕΙΛΑΙ etc. *Huic Phidippidi (vt ipſe retulit et Athenienſibus narrauit) circa Parthenium montem, qui eſt ſupra Tegeam, Pan fuit obuius. Compellatoque Phidippidis nomine Pana iuſſiſſe nunciari Athenienſibus*, pro *Pan iuſſit.* Structuram mire variat Pauſanias in Corinth. pag. 133 ἈΡΕΣΘΑΝΑΣ δὲ, ὡς ἀριθμὸν οὐχ εὕρισκεν ὁμολογοῦντα τῶν αἰγῶν, καὶ ὁ κύων ὁμοῦ ἀπεστάτει τῆς ποίμνης, οὕτω ΤΟΝ ἈΡΕΣΘΑΝΑΝ ἐς πᾶν φασιν ἈΦΙΚΝΕΙΣΘΑΙ ζητήσεως, ΕΥΡΟΝΤΑ δὲ ἘΠΙΘΥΜΗΣΑΙ τὸν παῖδα ἀνελέσθαι, καὶ, ὡς ἐγγὺς ἐγένετο, ἀστραπὴν ΕΙΔΕΝ ἐκλάμψασαν ἀπὸ τοῦ παιδός. ΝΟΜΙΣΑΝΤΑ δὲ εἶναι θεῖόν τι ὥσπερ ἦν, ἈΠΟΤΡΑΠΕΣΘΑΙ, *Areſthanam aiunt, vt caprarum numerum non conuenire, et canem inſuper a reliquo grege abeſſe vidit, diligentiſſime perſcrutatum fuiſſe omnia, inuentum autem puerum voluiſſe tollere, et, ſimulac propius accederet, fulgur vidiſſe a puero effulgens: Diuinumque quiddam id eſſe exiſtimantem, ſicut erat, retroceſſiſſe.* Haec tamen et ſimilia apud Herodotum et Pauſaniam tironibus magis intelligenda ſunt quam imitanda H.

† Omni-

θρῷ τε προσεφέρετο πικρῶς, καὶ πολλὰ κατὰ αὐτὸν ἐποίησεν, vbi *προσεφέρετο* cum *ἐποίησε* coniungitur, id eſt, *acerbe inimico vſus eſt, ac multis eum affecit calamitatibus* †.

Aoriſt. pro praeſenti.

XI. Aoriſtum vtrumque [96] aut praeſentis ſaepe ſignificationem habet, aut per verbum *ſoleo* reddi debet, tam apud Oratores, quam apud Poetas. Demoſth. Olynth. II, Μικρὸν πταῖσμα ἀνεχαίτισε, καὶ διέλυσε πάντα, id eſt, *Exigua belli offenſio cuncta ſaepe retro flectere ſolet, atque diſſoluere.* Sic, Ὡς τὸ πλεῖστον, τοῦ παραβούλου ὁ σύννους ἐκράτησεν, *Vt plurimum cogitabundus praecipitem ſuperauit*, id eſt, *ſuperat*, aut *ſuperare ſolet.* Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametſi rariorem.

Aoriſt. primus vel ſecundus pro praeſenti.

[Per Enallagen Atticam ſaepe vſurpatur Aoriſt. primus vel ſecundus pro praeſenti: exempla nonnulla ex Iſocratis paraeneſi, quod familiarius pueris in ſcholis innoteſcat, ſubiiciam:

Καὶ

† Omnino optimi quique auctores interdum diuerſa verborum tempora coniungunt, et inprimis futura et aoriſtos. Cuius rei ignoratio ſaepe Grammaticos intempeſtiue ad corrigendi audaciam perduxit. Id quod bene monuerunt Erneſtius V. C. ad Iliad. δ', 161, et Callim. in Apoll. 14, Dorvill. ad Charit. pag. 268, Duker. ad Thucyd. pag. 125, et Hindenb. ad Xenophon. Mem. III, 4, 4. Wopken. Lect. Tullian. pag. 279 Caeterum de ratione temporum verbi graeci vide quae praeceperunt Clarkius ad Iliad. α', 37, et Cel. Reizius in diatr. de Temporibus et Modis verbi graeci. Z.

96 Frequentius tamen Aoriſtum primum. Aoriſtum ſecundum hunc fere vſum obtinet, cum verbum hoc tempore vel omnino caret, vel in eo raro vſurpatur, vel denique in carmine. Exemplum habet Homerus, Iliad. Π

Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν,
Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἈΦΕΙ'ΛΕΤΟ νίκην
Ῥηϊδίως, —

Sed ſemper Iouis conſilium praeualet humano, qui etiam fortem virum terret, eique facile victoriam aufert, vel *auferre ſolet.* Et apud Theogn. vſ. 640

Πολλάκι παρ δόξαντε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εἶναι
Ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δ' οὐκ ἘΠΕΓΕΝΤΟ τέλος,

Saepe fit, vt praeter opinionem et ſpem res humanae eueniant: conſilia vero [optatus] finis non ſequitur. Confer Hom. Iliad. E, vſ. 770, Theogn. vſ. 202 et 216. Ael. V. H. lib. I, cap. 10. Quin, deficiente vtroque aoriſto, imperfectum hunc vſum praeſtare, docemur ex eodem libr. cap. 7 ἮΣΑΝ ἄρα οἱ σῦς οἱ ἄγριοι ἰατρικῆς οὐκ ἀπαίδευτοι, *Sunt ſues agreſtes medicinae non imperiti*, et cap. 11 ἮΣΑΝ δ' ἄρα μαντικωτάτων ζώων καὶ μῦες, *Sunt etiam mures inter animalia vaticinandi peritiſſima.* Conf. Theogn. vſ. 208.

97 Non

Καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος διέλυσε· τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ᾽ ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. vbi διέλυσε pro διαλύει, et ἐξαλείψειεν pro ἐξαλείφει. Idem paulo poſt: Ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, ἤτοι μόνοι τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν, ἧς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, οὐδὲ βεβαιότερόν ἐστι. Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον ἢ καλοκἀγαθίας ὑπηρέτης ἐστίν. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε, καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν ἀσκούντων ἐκόσμησε, τὰς δὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκότησεν. vbi ἐπορεύθησαν pro πορεύονται *ingrediuntur.* ἠδυνήθησαν, (pro ἐδυνήθησαν eſt, Atticorum more, ε in η mutato) ponitur pro δύνανται, *poſſunt.* Iſtud praeterea obſeruandum, τὸ ἠδυνήθησαν in forma paſſiua actiuam habere ſignificationem. ἀνάλωσεν, ἀορ. ά, pro ἀναλίσκει *conſumit.* ἀνάλωσα vero ſine augmento pro ἀνήλωσα, et per metatheſin ἠνάλωσα: ſicut et praet. ἀνάλωκα ſine augm. pro ἀνήλωκα, et per metatheſin ἠνάλωκα. ἐμάρανε ἀορ. β' pro μαραίνει *marceſcere facit.* ὠφέλησεν ἀορ. ά pro ὠφελεῖ *prodeſt.* ἔβλαψε ἀορ. ά pro βλάπτει *nocet.* ἐκόσμησε ἀορ. ά pro κοσμεῖ *ornat.* ἐπεσκότησεν ἀορ. ά pro ἐπισκοτεῖ *tenebras offundit.* Notauit hoc Seruius ad illud Virg. Aen. VI, vſ. 78

Διέλυσε. Ἐξαλείψειε. Ἐπορεύθησαν. Ἀνάλωσεν. Ἐμάρανε. Ὠφέλησεν. Ἔβλαψε. Ἐκόσμησε. Ἐπεσκότησεν.

— — magnum ſi pectore poſſet
Excuſſiſſe deum. — —

Excuſſiſſe inquit pro *excutere.* Tempus pro tempore. Matth. III, 17 Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα. Hic eſt filius meus dilectus, in quo *acquieſco:* εὐδόκησα, Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εὐδοκέω [97].

97 Non tamen, prout cuique lubitum fuerit, promiscue in omnibus occaſionibus ita agendum cenſeo, vt aoriſtus pro praeſenti adhibeatur, nec licere dicere ᾠκοδόμησα pro οἰκοδομέω: ſed hic, vbi indefinita plane temporis eſt ſignificatio, et praeſertim generaliter loquimur de perſona vel re, quae ita agere vel agi *ſolet*; per quod verbum etiam Latini vertere poſſunt. V. c. in illo Platonis Phaedro pag. 232, in fine: Καὶ μὲν δὴ τῶν ἐρώντων πολλοὶ πρότερον τοῦ σώματος ἘΠΕΘΎΜΗΣΑΝ, ἢ τὸν τρόπον ἜΓΝΩΣΑΝ, *Quin etiam ex amantibus multi corpus expetunt h. e. expetere ſolent, prius quam mores cognouerint.* Et hinc magnam lucem mutuatur locus ille modo ex Matth. citatus. Nam: *Hic eſt filius meus dilectus, in quo* εὐδόκησα, *acquieſco* vel *acquieui,* perinde eſt acſi dixiſſet Deus: *in quo ego ab aeternitate vsque acquieſcere*

quieſcere ſoleo, acquieſco, et in aeternitatem acquieſcam. In Deo enim praeterita, praeſentia vel futura ne punctum quidem temporis efficiunt. Commodiſſimum itaque hoc tempus eſt, quum vel de aeterno Numine ſermo eſt, vel diuinitus oracula eduntur, in quibus nec apud Latinos certi temporis habetur ratio; id quod teſtantur tot prophetarum dicta, qui de futuris tanquam praeſentibus et praeteritis loquuntur; quaę conſuetudo etiam apud auctores profanos ſeruatur. Sic triplex tempus adhibetur in vaticinio illo Chironis apud Horatium Epod. 13, vbi Achilli alumno haec canit:

Te manet Aſſaraci tellus, quam frigida parui
Findunt Scamandri flumina, Lubricus et Simois:
Vnde tibi reditum certo ſubtemine Parcae
RVPERE: nec mater domum Caerula te REVEHET.
Illic omne malum vino cantuque LEVATO
Deformis aegrimoniae Dulcibus alloquiis.

Et in his quidem caſibns aoriſtus neque praeſentis ſignificationem habet, neque per verbum *ſoleo* reddi poteſt, ſed indeterminato tempore etiam futurum continetur: nam dantur loci, in quibus neque per praeſens, neque per verbum *ſoleo*, ſed per futurum reddi debet, ita tamen, vt infiniti temporis ſignificatio nou perdatur; itaque in verſione commode aduerbium *ſemper* additur, aoriſti Graecorum naturam aliquatenus referens. Vtriusque aoriſti per futurum expllcandi exemplum occurrit apud Epict. cap. 59 *Ἂν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τὶ πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ* ἨΣΧΗΜΌΝΗΣΑΣ, *καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι*, ΠΑΡΈΛΙΠΕΣ, i. e. *Si quando ſupra vires perſonam ſuſceperis, et ipſam non ſuſtinebis, et quam ſuſtinere potuiſſes, ſemper negliges.* Vbi *ἠσχημόνησας* et *παρέλιπες*, neque per praeſens ſatis commode, neque per verbum *ſoleo* redditur. Similiter in Euang. Ioann. XV, 6 *Ἐὰν μή τις μένῃ ἐν ἐμοὶ*, ἘΒΛΉΘΗ *ἔξω, ὡς τὸ κλῆμα, καὶ* ἘΞΗΡΆΝΘΗ, *Niſi quis manſerit in me, eiicietur extra, vt palmes, et areſcet.* Videntur et hoc Graecorum idioma imitari fuiſſe conati poetae Latini, praeterito perfecto pro Aoriſto *ά* vſi. Ita enim Lyricorum Princeps, lib. I, Od. 34, in fine:

— Hinc apicem rapax
Fortuna cum ſtridore acuto SVSTVLIT; hic poſuiſſe gaudet.

h. e. *ſolet tollere.* Plurimus in hoc eſt Virgilius, quem vide lib. Aen. V, vſ. 145

Non tam praecipites biiugo certamine campum
CORRIPVERE, ruuntque effuſi carcere currus:
Nec ſic immiſſis aurigae vndantia lora
CONCVSSERE iugis. —

Et lib. XI, vſ. 810

Ac velut ille, priusquam tela inimica ſequantur,
Continuo in montes ſeſe auius ABDIDIT altos,
Occiſo paſtore, lupus, magnove iuuenco
Conſcius audacis facti, caudamque remulcens
SVBIECIT pauitantem vtero ſyluasque PETIVIT.

Conf. lib. II Georg. vſ. 124, lib. III, vſ. 197, 378, 459, lib. IV, 213. Aen. IX, vſ. 59. Aen. X, 711, 726, 804, et XII, 588. Senec. in Med. vſ. 200. Hippol. vſ. 248. Hor. lib. I, epiſt. 19, vſ. 48. Extra poeſin hoc rarius fit. Exemplum habet Curtius lib. III, cap. 8, §. 10

Ritu

Aliquando praeſens pro futuro ponitur. Eurip. in Hecuba [98]: Praeſ. pro futuro.

Ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν
Στείχω; ποῖ δ' ἥσω;
Quo an hac an illac
Ibo? Quo ſedebo?

Hic ϛείχω pro ϛείξω. Ioan. XVI, 17 Μικρὸν καὶ ȣ̓ θεωρεῖτέ με. καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα. vbi θεωρεῖτε pro θεωρήσετε, et ὑπάγω pro ὑπάξω [99].

E con-

Ritu ignobilium ferarum, quae ſtrepitu praetereuntium audito, ſyluarum latebris ſe OCCVLVERVNT. Explicat ſe probe Horatius lib. II, Od. 13

— Improuiſa leti
Vis RAPVIT RAPIETque gentes.

Similiter Aoriſto ά addit praeſens Plato in Phaedro pag. 277, lin. 35 Εἴτε Λυσίας ἤ τις ἄλλος πώποτε ΈΓΡΑΨΕΝ ἢ ΓΡΆΦΕΙ, *Siue Lyſias, ſiue quis alius vnquam ſcripſit aut ſcribit.*

98 Praeter hunc locum, aliorum etiam multam turbam congeſſerunt doctiſſimi viri Waſſe et Dukerus ad Thucyd. lib. II, cap. 44, init. Confer 1 Theſſalon. c. V, 11. Marc. XIV, 25.

99 Ita apud Ael. V. H, lib. II, cap. 13. Socrates dicitur exiiſſe ad theatrum, ſpectatum Ariſtophanis Nubes, non temere, nec fortuito, εἰδὼς δὲ ὅτι ΚΩΜΩΙΔΟΥ͂ΣΙΝ αὐτὸν, Pro κωμῳδήσȣσιν, *Sciens, ſe comoedia illa agitatum iri.* Latini quoque, interdum praeſenti pro futuro vtuntur. Sic apud Ter. in Phorm. II, 4, 7

Quid AGO? Dic Hegio. —

Pro, *Quid agam!* Et in Eun. II, 3, 46 *Cras EST mihi iudicium.* Pro, *Erit.* Idem in Phorm. III. 2, 47 *Cras mane argentum mihi Miles DARE ſe dixit*, prn, *daturum eſſe.* Et Horat. lib. I, epiſt. 5, vſ. 9

— Cras nato Caeſare feſtus
DAT veniam ſomnumque dies. —

Contra futuro pro praeſenti vtitur idem lib. I, epiſt. 18, vſ. 13

Vt matrona meretrici diſpar ERIT atque
Diſcolor, infido ſcurrae DISTABIT amicus.

Pro *eſt* et *diſtat.* H.

Cum eiusmodi temporum enallages obſeruatio inprimis ad cautionem in locis auctorum corrigendis facere videatur: non alienum puto, tironum gratia exempla aliquot addere. *Primum* igitur Praeſens nonnunquam vim Futuri habet: v. c. Xen. Mem. II, 8, 5 Οὕτω ἥκιστα μέν σε οἶμαι ἐν αἰτίᾳ ΕΙ͂ΝΑΙ, μάλιστα δὲ τῇ ἀπορίᾳ βοήθειαν εὑρεῖν, ῥᾷστα δὲ καὶ ἀκινδυνότατον ζῆν. Id. Oecon. VI, 11 Καὶ ταῦτα μοι δοκῶ ἡδέως ἐπύτερα ἈΚΟΥ͂ΕΙΝ σȣ̃. Id. Sympoſ. I, 15 Νῦν δὲ τίνος ἕνεκα γὰρ ΚΑΛΕΙ͂ με τις; Plat. Apol. cap. 17 Εἰ ἄν με ἐπὶ τȣ́τοις ἈΦΙ͂ΟΙΤΕ. Id. Crit. cap. 15 Καὶ τȣ̃το ποιȣ̃ντι ἆρα ἄξιον ἘΣΤΙ σοι ζῆν; ἢ πλησιάσεις τȣ́τοις etc. Id. Phaed. cap. 58 Ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα, ὁμοίȣ τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, ȣ̓χ ἕξει μᾶλλον ȣ̓δ' ἧττον

Praet. pro praeſenti. E contrario Praet. pro praeſenti. Demoſthen. pro Corona: Οἰκοδομῆσαι τοὺς προγόνους ἡμῶν ταῦτα τὰ δικαςήρια ὑπείληφα, *Maiores noſtros exiſtimo iſtas curias aedificaſſe;* hic ὑπείληφα ἀντὶ τοῦ ὑπολαμβάνω ponitur [1]. Iſocr. ad Demonic. ſtatim ab initio: Πολὺ δὲ μεγίςην διαφορὰν εἰλήφασιν, etc. pro λαμβάνουσιν [2].

Praeteri-

ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι· ὁμοίως δ' ἔχον, ἀκλινὲς ΜΕΝΕΙ. Ariſtoph. Plut. 222 Τί ΔΡΩ͂, λέγε. Ibid. 57 Ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν, ὅςις εἶ, φράσον, ἢ τἀπὶ τούτοις ΔΡΩ͂. Sic de verbo εἶμι *eo*, cum eius compoſitis tenendum eſt, apud Atticos, formam futuri non eſſe in vſu, ſed ſemper adhiberi Praeſens tempus, etiam in ſignificatione Futuri. Hinc ἄπειμι Ariſtoph. Plut. 70. ſignificat *abibo*. Plat. Phaed. 17 eſt οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν, οὐδ' ἌΠΕΙΜΙ, ἀλλ' ἐρήσομαι αὐτὸν καὶ ἐξετάσω, καὶ ἐλέγξω. Sic haud dubie intelligendum eſt id, quod Phrynichus pag. 12 et Moeris Attic. de vi futuri ἄπειμι tradunt. Nam hanc formam ſemper poteſtatem habere futuri facile locis Atticorum refellitur ipſorum. *Deinde* contra Futurum ſaepe loco Praeſentis ponitur, forte continuationem rei indicandi gratia. E. g. Xenoph. Mem. III, 2, 1 Ὥσπερ τὸν ποιμένα ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σῶαί τε ἜΣΟΝΤΑΙ αἱ ὄϊες, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἙΞΟΥΣΙΝ, οὕτω καὶ τὸν ςρατηγὸν ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σῶοί τε οἱ ςρατιῶται ἜΣΟΝΤΑΙ, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἙΞΟΥΣΙΝ, καὶ οὗ ἕνεκα ςρατεύονται, τοῦτο ἜΣΤΑΙ. Item Aeſchin. Dial. III, 11 Ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, οὐ ΜΕΜΨΕΤΑΙ καὶ τοῖς παροῦσι ΧΑΛΕΠΑΝΕΙ͂; Plat. Eutyphr. 15 Οὐκοῦν θεραπεία γε πᾶσα ταυτὸν διαπράττεται, οἷον τοιόνδε ἐπ' ἀγαθῷ τινὶ ἜΣΤΑΙ καὶ ὠφελείᾳ τοῦ θεραπευομένου. Rom. III, 30 Ἐπείπερ εἷς ὁ Θεὸς, ὃς ΔΙΚΑΙΩ͂ΣΕΙ περιτομὴν ἐκ πίςεως. Item Sophocl. Oedip. Tyr. 445 Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἐμ' ΕΥΡΗ͂ΣΕΙΣ μέγαν. Xenoph. Cyrop. III, 3, 50 οὐδεμία γὰρ οὕτως ἜΣΤΑΙ καλὴ παραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς αὐθημερὸν ἀκούσαντας ἀγαθοὺς ποιήσει· ἔςαι h. e. *ſolet eſſe*, ſ. *eſt*. Conf. Cel. Fiſcher. ad l. l. Platonis, et inprimis Graeu. Lectt. Heſiod. 5, pag. 24. Z.

1 Atque hoc quidem toties hoc verbum patitur, vt ipſi fere peculiare videatur. Eſt tamen vbi Demoſthenes praeſenti tempore vtitur. Videatur epiſtola quarta pag. 118, lin. 33 Ἐγὼ τὴν πόλιν τὴν ὑμετέραν εὐτυχεςάτην πασῶν πόλεων ὑπολαμβάνω, *Ego vrbem veſtram fortunatiſſimam omnium vrbium exiſtimo.*

2 Eodem modo πεφόβημαι pro φοβοῦμαι apud Thucyd. lib. I, c. 144 Μᾶλλον γὰρ ΠΕΦΟ͂ΒΗΜΑΙ τὰς οἰκείας ἡμῶν ἁμαρτίας, ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας, *Magis enim metuo domeſtica noſtra peccata, quam aduerſariorum conſilia.* Similiter cognatum verbum δέδοικα pro δείδω apud Theogn. vſ. 38 — Δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα, *Timeo, ne virum ſit paritura.* Et ἤλπικεν pro ἐλπίζει: ep. priori ad Tim. c. V, 5, et VI, 17 Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἩΛΠΙΚΕ͂ΝΑΙ ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, *Diuites hoc in ſeculo*

mone,

Praeteritum aliquando pro futuro ponitur, Heſ. ἔργ. 334 Praet. pro futuro.

Ἔργων ἀντ᾽ ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβὴν,
Pro operibus iniquis grauem exhibebit talionem.

Ἐπέθηκεν hic poſitum eſt pro ἐπιθήσει. locutio emphatica, et ſummam rei futurae indicat certitudinem: nempe

mone, ne ſuperbiant, neque ſpem in opibus fluxis ponant. Pro eodem vtitur Hom. praeterito medio ἔολπα Iliad. Ψ, 187. [Adde Euripid. Hecub. 550, vbi moriens Polyxena ait, Ἐν νεκροῖσι γὰρ δούλη ΚΕΚΛΗ͂ΣΘΑΙ βασιλὶς οὖσ᾽, αἰσχύνομαι. Z.

Contra praeſenti pro praeterito vtitur Pauſanias in Achaicis pag. 399, lin. 9 Τὸ μὲν γένος πᾶν τὸ ἄρσεν ἀπέκτεναν, πλὴν ὅσοι τῆς πόλεος ἁλισκομένης ἘΚΔΙΔΡΆΣΚΟΥΣΙ, *Omnem maſculam prolem obtruncarunt, exceptis, qui, dum vrbs caperetur, aufugerunt.* Vide et Ioann. c. IX, 8 Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ ΘΕΩΡΟΥ͂ΝΤΕΣ αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον. Pro τεθεωρηκότες. Confer Epict. Enchir. cap. 29, et Ioann. VIII, 58. Nec diſſentiunt Latini: ita enim Thraſo apud Terent. in Eun. IV, 7, 23 *Thais, primum hoc mihi reſponde: Cum tibi DO iſtam virginem, Dixtin' hos mihi dies ſoli dare te?* Vbi Donatus: *Cum tibi do*, pro, *cum tibi darem.* Similiter Virg. lib. XI, vſ. 172

Magna tropaea ferunt, quos
DAT tua dextera leto.

Dat pro *dedit.* Ita de Paride Amata apud eundem Aen. VII, 363

An non ſi Phrygius PENETRAT Lacedaemona paſtor?

Pro *penetrauit.* Sic lib. IX, vſ. 662

Cratera antiquum, quem DAT
Sidonia Dido.

Pro *dedit.* Et vſ. 361

— Tiburti Remulo ditiſſimus olim
Quae MITTIT dona hoſpitio cum iungeret abſens
Caedicus; ille ſuo moriens DAT habere nepoti.

Adde Senecam in Oedip. vſ. 848

Huic aliquis a te TRADITVR quondam puer?

Pro, *traditus fuit.* Quin, vt obiter hoc dicam, praeſenti ſubiunctiui pro plusquamperfecto ſubiunctiui vtitur Maro Aen. XI, in fine:

Ac ſimul Aeneas fumantes pulvere campos
Proſpexit longe, Laurentiaque agmina vidit:
Et ſaeuum Aenean agnouit Turnus in armis,
Aduentumque pedum flatusque audiuit equorum:
Continuo pugnas INEANT, et praelia TENTENT:
Ni roſeus feſſos iam gurgite Phoebus Ibero
TINGAT equos, noctemque die labente REDVCAT.

Pro *iniiſſent, tentauiſſent, tinxiſſet, reduxiſſet.* Sic lib. II, vſ. 293

— Ni mea cura RESISTAT,
Iam flammae tulerint, inimicus et hauſerit enſis,

Pro, *reſtitiſſet.* Et lib. VI, vſ. 293

Et, ni docta comes tenues ſine corpore vitas
ADMONEAT volitare caua ſub imagine formae,
IRRVAT et fruſtra ferro DIVERBERET vmbras.

Pro, *admonuiſſet, diuerberauiſſet.*

 3 Idem

pe hanc rem tam certo futuram, ac ſi iam facta eſſet [3].

Imperf. pro praeſ.

Imperfectum etiam nonnunquam pro praeſenti. Homer. Iliad. A

Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτῷ,
Qui Diis obtemperat, valde exaudiunt eum.

ἔκλυον imperſ. eſt verbi κλύω audio [4].]

XII. Eadem

---

3 Idem ex Liuio et Quinctiliano probat Thom. Linacer, Grammaticus: *Si tales animos in praelio habebitis, quales hic oſtenditis, VICIMVS.* Pro *vincemus certe.* Quod exemplum plenius mihi arridet, quam illud ex Heſiodo citatum, in quo aoriſtum ἐπέθηκεν indefinite accipi pro *ſolet exhibere* quis non videt? [Κέκλημαι pro κεκλήσομαι ponitur apud Euripid. Hecub. 478 Ἐγὼ δ' ἐν ξείνᾳ χθονὶ δὴ ΚΕΚΛΗΜΑΙ δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν! Z.]

4 Idem ibid. vſ. 418

Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορός τε καὶ
ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Ἔπλεο. —

Pro πέλεις. *Nunc ſimul et breuis aeui et miſer es ſupra omnes.* Et vſ. 506

Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώ-
τατος ἄλλων
Ἔπλετ' —

Pro πέλει. *Honora mihi filium, qui breuis eſt aeui prae caeteris.* Simili modo inquit Horatius, l. I. Od. 37, init.

Nunc eſt bibendum, nunc pede libero
Pulſanda tellus: nunc ſaliaribus
Ornare puluinar Deorum
Tempus ERAT dapibus ſodales.

Vbi, *Tempus erat*, pro, *eſt*. Locus Homeri exſtat vſ. 218: ſed et hic ἔκλυον accipi debet ἀοριστολογικῶς pro *exaudire ſolent.* [Sic inprimis Attici ſolent Imperfectis ᾔδειν, προσῆκεν, ἐκρᾶτειν, χρῆν etc. pro Praeſentibus vti. Vid. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. pag. 200, 469. Valkenar. ad Eurip. Phoen. 966. Thom. Mag. ſub. v. χρῆν. Doruill. ad Charit. pag. 670, et Cel. Fiſcher. ad Plat. Apol. cap. 1. Z.] Contra praeſenti vtuntur Graeci, vbi imperfecto Latini, quoties narrant vel aliquid factum, vel quempiam admonuiſſe, vel interrogauiſſe: hi enim reſpiciunt tempus, quo res narratur, illi, quo res narrata accidit; reſpectu ergo temporis, quo ſacta eſt, indicatur praeſens, quod ſequuntur Graeci: rurſus reſpectu temporis, quo res narratur, ea praeteriit, quod ſequuntur Latini: hinc videtur tantum apud Graecos praeſens pro imperfecto poni, quod tamen non fit. Sic apud Lucian. Deor. Dial. Tom. I, 279. Ed. Amſtel. purgans ſe Apollo apud Iouem, quod filio permiſiſſet habenas, ait: Ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν ΧΡΗ' βεβηκέναι αὐτόν, *Currui impoſitum monui, quomodo oporteret inſiſtere.* Quod ſi Lucianus hic ſcripſiſſet ἔχρῆν, intelligeremus, monuiſſe eum, quomodo Phaethon antea, alio nempe tempore praeterito, debuiſſet currum conſcendere: nunc, cum praeſenti vtitur, intelligimus illud tempus, quo monebat filium. Sic Aelian. V. H. lib. II, cap. 13 Ἐζήτουν, ὅστις ποτὲ οὗτος ὁ Σωκράτης ΕΣΤΙ'Ν; *Quaerebant, quis tandem hic Socrates eſſet?* Hic rurſus ſi legeremus ἦν, non

XII. Eadem Aoriſta, vel actiua, vel media, in imperatiuo et infinitiuo ſaepiſſime pro praeſenti vſurpantur: vt *ποίησον*, pro *ποίει*, *ποιῆσαι* pro *ποιεῖν*: Quod rarius in paſſiuis locum habet, praeterquam in verbis actiua voce carentibus, in quibus hic etiam vſus eſt creberrimus: vt, *πρὸς τὸ διαλεχθῆναι*, *ad differendum*, quia *διαλέγω* in vſu non eſt. Aoriſt. infinit. et imp. pro praeſenti.

XIII. Aoriſta ſecunda verborum quartae coniugationis, in *δον*, et deriuata inde tempora, vix in vſu reperiuntur, vt, *ἐνόμιδον*, a *νομίζω*, *puto:* vti praeteritum etiam actiuum eorundem verborum in *κα*, apud elegantiores auctores. Quorum temporum in locum ſuccedit ſaepiſſime Aoriſtum primum longe vſitatiſſimum. Aor. 2 in *δον*.

Plusquamperfectum, pro perfecto quibusdam in verbis vſurpatur, maxime apud Poetas; vt, *εἰσήκειν*, pro *εἴσηκα*: *ᾔειν*, pro *ἦα*, ab *εἶμι*, *eo* [5]. Plusq. perf. pro perfect.

XIV. Parcius quidem, aliquando tamen Aoriſta etiam, et Praeterita paſſiua, pro actiuis aut mediis ſumuntur: vt *δαπανη-* Aoriſt. et praet.

non fuiſſet ex Graecorum more ſenſus ſeu quaeſtio, quis tunc eſſet Socrates, ſed quis antea fuiſſet. Confer Euang. Ioann. cap. VI, 64 *Ἤιδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς, τίνες* ΕΙΣΙ'Ν *οἱ μὴ πιστεύοντες, καὶ τίς* ἘΣΤΙΝ *ὁ παραδώσων αὐτὸν*, *Nouerat enim Ieſus ab initio, qui eſſent, qui non crederent, et quis eſſet, qui ipſum proderet.* Et euang. Luc. c. XIX, 3 *Ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν, τίς* ἘΣΤΙΝ, *καὶ οὐκ ἠδύνατο*, *Et quaerebat videre Ieſum, quis eſſet, et non potuit.* Act. Apoſt. c. XII, 3 *Ἰδὼν, ὅτι ἀρεστόν* ἘΣΤΙ *τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον*, *Videnſque, gratum hoc eſſe Iudaeis: hoc inſuper addidit, vt Petrum comprehenderet.* Et cap. XXVIII, init. *Καὶ διασωθέντες, τότε ἐπέγνωσαν, ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος* ΚΑΛΕΙ͂ΤΑΙ, *Quumque euaſiſſent, tunc cognouerunt, inſulam vocari Meliten.* Sic cap. XIX, 34. Euang. Marc. V, 14. Ioann. V, 13. VI, 24. Sic melius intelligimus Philonis verba ſupra Sect. II, Reg. 1, a Noſtro citata, *Διαγγελείσης οὖν τῆς, ὅτι* ΝΟΣΕΙ͂, *φήμης*, *Vulgata de ipſius morbo fama.* At verius praeſens pro imperfecto ponitur in Apocal. cap. XXI, init. *Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς, καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθε, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ* ἘΣΤΙΝ *ἔτι*, *Et vidi coelum nouum et terram nouam: nam primum coelum et prima terra praeterierat, et mare non amplius eſt*, pro, *erat.*

5 Imitatur inter Latinos Virg. lib. Aen. V, vſ. 397

Si mihi, quae quondam FVERAT, quaque improbus iſte
Exſultat fidens, ſi nunc foret illa iuuenta.

Pro *fuit.* Contra perfectum pro plusquamperfecto adhibet idem lib. Aen. II, vſ. 600

— Ni mea cura reſiſtat,
Iam flammas TVLERINT, inimicus et HAVSERIT enſis.

Pro *tuliſſent* et *hauſiſſet.* H.

paſſ. pro act. et mediis. δαπανηθεὶς, pro δαπανήσας, *qui conſumſit:* διαλεχθῆναι, pro διαλέξασθαι, *diſputaſſe:* εὐλαβήθην, melius quam εὐλαβησάμην, *conſiderate*, aut *verecunde me geſſi:* ἰαθεὶς, pro ἰασάμενος, *qui ſanauit:* παραδεχθεὶς, pro παραδεξάμενος, *qui excepit:* ἐργασθεὶς, pro ἐργασάμενος, *qui fecit:* διανοηθεὶς, pro διανοησάμενος, *qui excogitauit:* δυνηθῆναι, pro δύνασθαι *.

Quorum verborum pars maxima voce actiua caret; quaedam Praeteritum paſſiuum eadem ſignificatione habent; vt, διείλεγμαι, παραδέδεγμαι, εἴργασμαι, imo et πεποίημαι, pro πεποίηκα, διανενόημαι, et caetera, quae docebit vſus. Monuiſſe ſat eſt.

Futura in ήσω et έσω. XV. Futura verborum in έω, quando gemina ſunt, ſaepius et elegantius in έσω deſinunt, quam in ήσω, cum temporibus inde deriuatis, quae fere vocalem ε retinent. Ἐπαινέω, ἐπαινέσω, νεκα, νέθην [6]. Εὑρίσκω autem licet ab

* Exemplis de hac enallage generis verborum adde haec: Plat. de Rep. IV, pag. 446 Πύκτης κάλλιστα ἐπὶ τέτῳ ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΣ, h. e. *Pugil qui ſe maxime ad hanc rem parauerat.* Lucian. in Timon. pag. 164 ed. Amſtel. Σὺ δ' αὐτῦ χάριν ἘΣΤΑΛΗΝ, *Tua ipſius cauſa huc veni.* Thucyd. II, 78 ἐκκεκομισμένος, *qui ſua exportauit.* Demoſth. Or. de Pace extr. προσενηνεγμένος, *qui ſe geſſit.* Thucyd. I, pag. 5, ed. Hervag. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιόντων τῶν Μήδων, ΔΙΑΝΟΗΘΕΝΤΕΣ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἀνασκευασάμενοι etc. Id. lib. I, pag. 10 Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἘΨΗΦΙΣΜΕΝΩΝ. Id. lib. I, cap. 116 ἘΣΑΓΓΕΛΘΕΝΤΩΝ ὅτι νῆες πλέουσι. Similiter ἐκρύφθην, ἀντιπεποίημαι, ἀντιποιηθεὶς, μεταπεποίημαι, πεφόβημαι, πειρασθεὶς, ἠράσθην, ἐπιδεδειγμένος paſſiue et actiue dicuntur. In N. T. praeter illud ἀπεκρίθη et ἀποκριθεὶς, quod ſubinde occurrit, etiam locus 2 Petr. I, 3, huc pertinet: Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν ΔΕΔΩΡΗΜΕΝΗΣ. Latina exempla vid. apud Vechner. Hellenol. lib. I, cap. 8. Z.

6 Adeo futura in έσω, prae caeteris in ήσω ſunt vſitata, vt etiam Aoriſtus ά, cuius penultima regulariter debet produci, tamen ε retineat, et naturalis ſyllabae productio huic conſuetudini cedat. Ita tantum abeſt, vt in carmine, vbi vocalis ante characteriſticam producenda eſt, vocali η vtantur poetae, vt metri gratia characteriſticam per epentheſin duplicare malint. Ita Homerus Il. A. vſ. 54

Τῇ δεκάτῃ ἀγορήνδε καλΕΣΣατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

Vbi ſalua lege metrica dicere potuiſſet καλΗσατο. Similiter lib. eod. vſ. 304

Ὡς τώγ' ἀντιβίοισι μαχΕΣΣαμένω ἐπέεσσιν
Ἀνςήτην. —

Potuiſſet, non indignantibus Muſis, dicere μαχΗσαμένω.

7 Eodem

ab εὑρέω, εὑρήσω habeat, et εὕρηκα, εὕρημαι, Aoriſtum tamen paſſiuum εὑρέθην habet per ε, indeque εὑρεθήσομαι: et verbum ἐρήσω, licet habeat ἐρήσω, et εἴρηκα, habet tamen εἰρέθην in Aoriſto paſſiuo.

[Huius vero verbi formatio ſic ſe habet: εἴρω ἐςὶν ἄχρηςον· ὁ μέλλων ἐρῶ. Ἰωνικῇ διαλύσει, ἐρέω: καὶ μετάγεται ἀπὸ τȣ̃ μέλλοντος εἰς ἐνεςῶτα, ἐρέω: καὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν, ῥέω ῥῶ (ὡς ἀπὸ τȣ̃ ἐρύω ῥύω)· ὁ μέλλων ῥήσω, ὁ παρακείμενος ἔῤῥηκα, Ἀττικῶς εἴρηκα (ὡς ἀντὶ τȣ̃ λέληφα οἱ Ἀττικοὶ λέγȣσιν εἴληφα). Ὁ παρακείμενος τῶν παθητικῶν-ἔῤῥημαι, ἔῤῥησαι, ἔῤῥηται (ὅθεν ῥῆμα, ῥῆσις, ῥήτωρ) ἀορ. ά-ἐῤῥήθην, καὶ τροπῇ τȣ̃ η εἰς ε, ἐῤῥέθην: ἡ μετοχὴ ῥηθεὶς-εῖσα-έν: τὸ ῥηθὲν, *dictum, reſponſum*: τὰ ῥηθέντα *pronunciata*, ἀπαρέμφατον-ῥηθῆναι, ἀπὸ τȣ̃ παρακειμένȣ Ἀττικȣ̃ εἴρημαι ἀορ. ά εἰρήθην· καὶ ἀναυξήτως-ἐρήθην, ἡ μετοχὴ-εἰρημένος, τὰ εἰρημένα *dicta*. Haec ex Euſtathio in Homer. colligere licet.]

Εἴρηκα praet. Atticum a ῥέω etc.

XVI. Futura λέξων, φράσων, ἀφηγησόμενος, et ſimilia, cum verbo ἔρχομαι, ab Ionibus maxime coniunguntur. Herodot. ſaepe lib. II, Μακρὸς ȣ̃τω δή τι καὶ ςενὸς, ὡς ἔρχομαι φράσων; id eſt, *Ita longus et anguſtus, vt iam iam dicturus ſum:* Gallice, *comme je m'en vais dire.* Ibid. Τὸν δὲ (ſupp. κόλπον) Ἀράβιον, τὸν (pro ὃν) ἔρχομαι λέξων, i. e. *Alterum autem, (ſinum) Arabicum, quo de iam iam dicturus ſum.* Ita Pauſanias: Ἔρχομαι ἀφηγησόμενος, *Iam iam narraturus ſum* [7].

Futura cum verbo ἔρχομαι.

XVII. Verba paſſiua vtrumque Aoriſtum habentia, ſaepius vtuntur ſecundo: vt, πλήττομαι, ἐπλάγην [8] ſaepius quam

Aoriſt. 2. paſſ. vſitatior.

7 Eodem modo cum verbo Εἶμι conſtructum inuenio apud Plat. Theaet, pag. 198, lin. 42 Ὅταν ἈΡΙΘΜΗ'ΣΩΝ Ἴῃ ὁ ἀριθμητικὸς, ἤ τι ἈΝΑΓΝΩΣΟ'ΜΕΝΟΣ ὁ γραμματικὸς, *Quum numeraturus eſt Arithmeticus, aut lecturus quid Grammaticus.* [Haec obſeruatio non tantum de his Participiis futuri, quae Vigerus nominauit, nec de ſolo verbo ἔρχομαι aut εἶμι valet: ſed in vniverſum erat dicendum, apud Graecos poni haec Participia, vbi Latini vtantur Supino priori. De qua re vid. infra in Capite de Participio. Z.]

8 Ἐπλάγην *Perculſus* ſiue *conſternatus ſum*, quod ad animum, at ἐπλήγην, *Percuſſus ſum*, quod ad corporis ictum pertinet. Vide Clenardi Gramm. a Voſſio editam. Hactenus de temporibus: de numerorum enallage dictum eſt in fine ſectionis primae: ſequuntur ordine *Perſonae*, de quibus hoc obſeruandum, *a perſona ad perſonam nonnunquam fieri tranſitum;* ſed rarius hoc, nec tironibus ideo temere imitandum.

Enallage perſonarum.

quam ἐπλήχϑην. Sic ἐῤῥάγην, *fractus ſum*, ἡρπάγην, *raptus ſum*,

A prima ad tertiam perſonam tranſit Marcus cap. XI, 32. vbi de baptiſmo, quid Ieſu roganti reſpondeant, deliberantes οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς inter ſe dicunt: *Si dicimus, baptismum Ioannis eſſe e coelo, reſpondebit; Cur ergo non credidiſtis ei?* Ἀλλ᾽ ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ ἀνϑρώπων· ἘΦΟΒΟΥ͂ΝΤΟ τὸν λαόν· pro φοβεύμεϑα. *Sed, ſi dicimus, ex hominibus: timemus populum.* Quae verba ita intelligenda ſunt, vt Marcus vsque ad τὸ, ἐξ ἀνϑρώπων ex perſona ſcribarum locutus, ea relicta, ipſe loquatur. Niſi mavis hic agnoſcere ἀποσιώπησιν, ita vt, illis orationem imperfectam relinquentibus, hanc ſuppleuerit ipſe Euangeliſta: quare etiam non perſonarum tantum, ſed et temporis fit mutatio. Sic illi dixerint: Ἀλλ᾽ ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ ἀνϑρώπων — et ſubiunxerit Marcus: ἐφοβοῦντο etc. Atque ita poſt ἀνϑρώπων, diſtinguente puncto, abſoluenda eſt ſententia. Interim non diſſimulandum, editionem anni 1604 cum interpretatione Latina Bezae, exhibere φοβούμεϑα.

A ſecunda ad tertiam tranſitur in Pſalmo CXLIII, 9. 10 Ὁ Θεός, ᾠδὴν καινὴν ᾄσομαί σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι, τῷ διδόντι τὴν σωτηρίαν τοῖς βασιλεῦσι, τῷ λυτρουμένῳ Δαυὶδ τὸν δοῦλον ΑΥ̓ΤΟΥ͂ ἐκ ῥομφαίας πονηρᾶς, *O Deus, nouam cantilenam tibi canam, pſalterio decem chordarum cantabo tibi, qui reges incolumes reddis, qui Dauidem, ſeruum ſuum* (pro *tuum*) *liberas a gladio malo.* Videtur interpres vocem עַבְדּוֹ fideliter reddere voluiſſe. Similiter lib. Eccleſ. cap. XLVIII, 8. Eccleſiaſticus alloquens κατὰ προσωποποιΐαν Eliam, ait Ὁ χρίων βασιλεῖς εἰς ἀνταπόδομα, καὶ προφήτας διαδόχους μετ᾽ ΑΥ̓ΤΟ͂Ν. pro μετά σε. *Qui vnxiſti reges, vt vicem reponerent, et prophetas tibi ſucceſſuros.*

A tertia ad primam tranſitus fit in Act. Apoſt. cap. I, 4 Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσϑαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ἨΚΟΥ͂ΣΑΤΈ ΜΟΥ, *Conuocatisque iis praecepit, Hieroſolymis ne diſcederent, ſed exſpectarent promiſſionem Patris, quam audiuiſtis ex me.* Stabit ſenſus, ſi poſt ἣν intelligas ἔφη. Confer cap. XVII, 3 Κατὰ δὲ τὸ εἰωϑὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλϑε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν, διανοίγων καὶ παρατιϑέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παϑεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὃν ἘΓΏ ΚΑΤΑΓΓΈΛΛΩ ὑμῖν, *Paulus vero more ſuo introiit ad eos, et tribus continuis ſabbatis diſſeruit inter eos ex ſcriptis, explicans et proponens, oportuiſſe Chriſtum pati, et reſurgere ex mortuis, et hunc eſſe Chriſtum Ieſum, quem ego [inquit] nuncio vobis.* Ellipſin ſupplet Marcus cap. II, 10. in tranſitione a numero plurali ad ſingularem: Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνϑρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας (ΛΈΓΕΙ ΤΩ͂Ι ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΩ͂Ι) σοὶ λέγω, ἔγειραι, *Vt autem ſciatis, penes filium hominis eſſe remittere peccata in terra (paralytico inquit) tibi dico, ſurge.*

A tertia ad ſecundam tranſitur in Euang. Lucae cap. V, 14 Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν. ἀλλ᾽ ἀπελϑὼν ΔΕΙ͂ΞΟΝ ΣΕΑΥΤΌΝ

ſum, *ἐτράπην*, *conuerſus ſum*, vel *in fugam verſus*: a verbis *ῥήγνυμαι*, *ἁρπάζομαι*, *τρέπομαι*.

Aoriſtum primum medium, vtraque ſignificatione, creberrimum eſt: at ſecundum longe ſaepius actiue ſignificat, quam paſſiue: vt, *εἱλόμην*, *accepi*, vel *delegi*: raro *captus*, vel *delectus ſum*, ab *αἱρέομαι*. Aoriſta media.

ΣΕΑΥΤΟ'Ν *τῷ ἱερεῖ*, ϗ ΠΡΟΣΕ'ΝΕΓΚΕ *περὶ τοῦ καθαρισμοῦ* ΣΟΥ, *Et ipſe praecepit ei, vt nemini diceret: ſed abi et oſtende te ipſum ſacerdoti, et offer pro purificatione tua.* Vbi iterum omnis *ἀνακολουθία* euaneſcit, intellecto *ἔφη*. Confer lib. I Machab. ſub fin. *Καὶ προδραμών τις ἀπήγγειλεν Ἰωάννῃ εἰς Γάζαρα, ὅτι ἀπώλετο ὁ πατὴρ* ΑΥ'ΤΟΥ͂, *ϗ οἱ ἀδελφοὶ* ΑΥ'ΤΟΥ͂, *ϗ ὅτι ἀπέσταλκε ϗ* ΣΕ' *ἀποκτεῖναι*, *Et praecurrens aliquis Gazaram nunciauit Ioanni, interemtum eſſe ipſius patrem, et fratres ipſius, miſſosque eſſe, qui TE quoque trucidarent.* Pro, *Ipſum*. Act. XXIII. 22 *Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι, ὅτι ταῦτα* 'ΕΝΕΦΑ'ΝΙΣΑΣ *πρός με*, *Tribunus igitur dimiſit adoleſcentem, addito mandato, ne cui enunciaret, te haec mihi indicauiſſe*; pro *ὅτι ἐνεφάνισεν πρὸς αὐτόν*. At *ἀνακολουθία* agnoſcenda in libr. Baruch. cap. IV, 14 'ΕΛΘΕ'ΤΩΣΑΝ *αἱ πάροικοι Σιὼν, ϗ* ΜΝΗΣΘΗΤΕ. Pro *ἔλθετε ϗ μνήσθητε*, vel *ἐλθέτωσαν ϗ μνησθήτωσαν*, *Venite, quae accolitis Sionem, et mementote*. H.

Quaecunque ad hanc perſonarum mutationem inter ſe demonſtrandam allata ſunt exempla, cum petita ſint ex libris ſacris, non tam graeciſmum, qui quaeritur, quam hebraiſmum comprobant. Caeterum nec deſunt apud puros Graecos loca, vbi huiuscemodi enallage facta ſit. V. c. Xenoph. Memor. IV, 8, 4. vbi a prima perſona, ſeu ab oratione recta, ſit tranſitus ad tertiam, ſeu orationem obliquam: *Ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἤρετο, ὅπως; εἰπεῖν αὐτὸν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ποιῶν* ΔΙΑΓΕΓΕ'ΝΗΤΑΙ, etc. pro *διαγεγένημαι*. Id. Cyropaed. I, 4, extr. *Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον γελάσαι τε ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων, ϗ εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιόντα θαῤῥεῖν, ὅτι παρέσται αὐτοῖς ὀλίγου χρόνου· ὥστε ὁρᾷν* ΣΟΙ *ἔξεσται, κἂν* ΒΟΥ'ΛΗι, *ἀσκαρδαμυκτεί*. pro *αὐτῷ*, et *βούληται*. Ex Latinis huc pertinet oratio Sabinarum apud Liuium I, 13. quae ab initio eſt obliqua, ſed poſtea repente mutatur in rectam: *Hinc patres, hinc viros orantes, ne ſe ſanguine nefando ſoceri generique reſpergerent: ne parricidio macularent partus ſuos, nepotum illi, liberûm hi progeniem. Si affinitatis inter* vos, *ſi connubii piget*, *in* nos vertice *iras* etc. Plura Graecorum exempla reperies apud Doruill. ad Charit. pag. 89 et 347, atque Raphel. Annotatt. philolog. ex Xen. ad Actor. I, 4. Z.

SECTIO IV.

SECTIO IV.

De Verbis ἀγαπᾷν, ϛέργειν, ἀποχρῇν, ἀσπάζεσθαι, ἄγειν καὶ φέρειν, ἀπολαύειν.

REGVLA I.

'Αγαπᾷν, eligere. Verbum ἀγαπάω [nempe praeter ſignificationem vulgarem *amandi;* item praeter vſum *benigne excipiendi,* et inprimis *oſculandi* ſ. *amplexandi*, vt Odyſſ. ψ', 214, et χ', 35. Z.] duos praecipue vſus habet, obſeruandos. Primum enim idem eſt ſaepiſſime, quod αἱρεῖσθαι, id eſt, *eligere;* adeoque cum praepoſitione πρὸ, vel ἀντὶ, et gignendi caſu ſignificat, *alicui anteponere.* Demoſthen. pro Corona, Ἀγαπᾷν τὰ δῶρα ἀντὶ τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων, id eſt, *Munera communi Graecorum omnium vtilitati anteferre.* Plutarch. in Camillo, Ἀγαπῆσαι τὴν ἧτταν πρὸ τῆς ἐλευθερίας, id eſt, *Victoriae iacturam libertate potiorem ducere.* Ita, quod Demoſthenes habet initio primae Olynth. Ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, dicere potuiſſet, ἀγαπῆσαι, pro ἑλέσθαι, id eſt, *Multis vos pecuniis antiquius habituros exiſtimo.*

'Αγαπᾷν fine ι ſubſcr. καινῶν τῶν παλαιῶν. Veterum Graec. regula. [Ἀγαπᾷν ſcribendum ſine ι ſubſcripto, non ἀγαπᾷν, vt in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον, hoc eſt, *Infinita in ᾶν deſinentia non habent ι ſubſcriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quicquam non prolatum.* Quicquid enim in verbis praecedit ν plene profertur, quod exemplis patet: vt, τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθείην, τυπείην, ποιεῖν, ἐποίεον - ἐποίουν: ἐβόαον - ων: ἐβοήθην, βοηθείην, etc. Sic Etymologus, eumque ſecutus Vrbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctiſſimis librorum exemplaribus accuratiſſime obſeruatur.

Notandum etiam προσγεγραμμένον idem eſſe apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores: veteres enim ad latus ſcribebant, hoc modo: ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ, recentiores ſic, τῷ λόγῳ.]

II. Deinde

II. Deinde ſumitur pro *contentum eſſe*, *aequi bonique conſulere* †. Qua in ſignificatione primum per ſe ſolum ponitur ſine vlla praepoſitione; ac fere ſequente particula εἰ. Xenoph. III hiſtor. Εἰς τὸ πεδίον ἐ κατέβαινεν, ἠγάπα δὲ, εἰ δύναιτο ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν, id eſt, *In campum non deſcendebat, ſed contentus erat, ſi modo regionem illam a direptione immunem ſeruare poſſet* ††. *Contentum eſſe.*

Secundo, cum accuſandi caſu iungitur: vt, ἀγαπᾶν τὰ πάλαι νενομισμένα, *antiquis inſtitutis contentum eſſe*. Cum accuſat.

Tertio, cum dandi caſu: Lyſias, Ὁ τῆς Ἀσίας Βασιλεὺς ἐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχεσιν ἀγαθοῖς, id eſt, *Aſiae rex, qui bonis praeſentibus contentus non eſſet*. Cum datiuo.

Quarto, cum praepoſitione ἐπὶ, et eodem dandi caſu: vt, Ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθεςῶσιν ἀγαπᾶν, *Contentum eſſe*, vel, *acquieſcere in iis, quae conſtituta in republica fuerint* 9. Cum praepoſ. ἐπὶ.

III. Eadem in ſignificatione, prope ſynonyma illa ſunt ςέργειν, ἀτρεμεῖν, ἡσυχάζειν, ἐνασμενίζειν *. Ac ςέργειν quidem Στέργειν, etc.

† De origine huius ſignificationis eſt haud inepta obſeruatio Euſtathii, qui ait, fundum huius vſus eſſe in illo Homer. Odyſſ. φ', 289 Οὐκ ἀγαπᾷς, (*nonne contentus es?*) ὃθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; Z.

†† It. Aelian. V. H. IV, 8 Γνώμην μὲν εἶχεν, ὡς καὶ ἀπολείψων τὴν χώραν τελέως· ἠγάπα γὰρ, εἰ δυνηθείη διασῶσαι αὐτὸν γῦν μόνον. Aut ſequente particula ἤν: vt Xenoph. Oecon. XI, 10 Πολλοὶ ἀγαπῶσιν, ἢν δύνωνται τὰ ἑαυτοῖς ἀρκῦντα πορίζεσθαι. Z.

9 Vel cum Participio: quo ſenſu etiam rebus inanimis tribuitur, more Latinis ignoto. [Certe hoc non patet ex loco allato. Nam πόλις hic non pertinet ad res inanimas. Significat enim *Populum*, ſeu *Ciues*, quos ſatis animatos eſſe, inter omnes conſtat. Z.] Quare etiam in verſione redditur, *ſufficit* vel *ſatis eſt*: Νῦν δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδὲς ἈΓΑΠΑ͂Ι ΚΑΤΑΣΚΕΤΑ΄ΖΟΥΣΑ, *Nunc vero, o viri Athenienſes, vrbi noſtrae ſatis eſt* (verbatim: *Vrbs noſtra contenta eſt*) *publice vias munire.* [Adde Aelian. V. H. XIII, 41 Ὀδυρομένων τῶν μετὰ Φωκίωνος μελλόντων ἀποθνήσκειν, εἶπεν ὁ Φωκίων· εἶτα ἐκ ἀγαπᾷς, Θέδιππε, μετὰ Φωκίωνος ἈΠΟΘΝΗ΄ΣΚΩΝ; Nonnunquam conſtruitur quoque cum Infinitiuo: vt Herodian. lib. IV, ſub finem: Ἀγαπῶν τε τὰς αἰχμαλώτες καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ἈΠΟΛΑΒΕΙ͂Ν. It. II, 15, 8 Ἀγαπήσας ἄνευ μάχης καὶ κινδύνε ΛΑΒΕΙ͂Ν ταῦτα, ὧν ὠρέγετο. Z.]

* Ad hanc claſſem quoque referri debet verbum ἀσπάζεσθαι, cuius oeconomiam copioſe tradit Ienſius in Ferc. litter. pag. 13 ſq. Nam, praeter notionem oſculandi, ſignificat a) *amare;* Xenoph. Ageſ. XI, 3 Τῶν γε μὴν φίλων

quidem omnibus modis conſtituitur, quibus ἀγαπᾷν· ἀτρεμεῖν vero et ἡσυχάζειν, fere tantum cum ἐπὶ et datiuo caſu: ἐναχσμενίζειν denique cum ſolo datiuo caſu.

Ἀποχρῆν. Ἀποχρῆν etiam, cum datiuo perſonae, abſolute [illegible] per ſeſe idem prope ſignificat. Demoſthen. Philipp. I [10] Εἰ γὰρ ἔχων ἃ προείληφεν, ἡσυχίαν ἔχειν ἤθελεν, ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ, *Si enim iis, quae iam cepit, contentus, quieſcere deinceps vellet, nonnullos veſtrum aequo animo iuſtius futuros exiſtimo.*

Ἄγειν cum διὰ et genit. IV. Ἄγειν, tres praecipuas acceptiones habet. Prima eſt cum gignendi caſu, et praepoſitione διὰ, cuius ſignificatio petenda eſt ex genitiuo adiuncto: vt, Ἄγειν τινὰ διὰ τιμῆς, *aliquem honorare:* ἄγειν διὰ φροντίδος, *curare:* ἄγειν διὰ μνήμης, *mentionem facere:* ἄγειν δι᾽ εὐχῆς, *in votis habere:* ἄγειν δι᾽ αἰδοῦς, *venerari.*

Ἄγειν cum ἐν et dat. V. Secunda eſt, cum dandi caſu, et praepoſitione ἐν, in qua fere ſignificat *ducere*, id eſt, *habere*, *cenſere*, *numerare:* vt, Τοὺς φίλους ἐν ἀδελφοῖς ἄγειν, id eſt, *Amicos fratrum loco ducere;* vel cum praepoſitione παρὰ, et accuſandi caſu, nam παρ᾽ οὐδὲν ἄγειν τινὰ, idem eſt quod παρ᾽ οὐδὲν τίθεσθαι,

φίλων οὐ τοὺς δυνατωτάτους, ἀλλὰ τοὺς προθυμοτάτους μάλιστα ἠσπάζετο. ἐμίσει δὲ etc. Hic ἀσπάζεσθαι et μισεῖν inter ſe opponuntur. b) *contentum eſſe aliqua re:* veluti Max. Tyr. Diſſ. XXI, 1. Vbi auctor conqueritur, quod nemo ſua ſorte contentus viuat: οὕτω δυσάρεστόν τι ἐστὶν, inquit, ὁ ἄνθρωπος κομιδῇ, καὶ φιλαίτιον, καὶ δεινῶς δύσκολον, καὶ οὐδὲν τῶν αὑτοῦ ἀσπάζεται. c) *partes alicuius ſequi:* v. c. Plutarch. in Caeſ. cap. 23 τὰ Ῥωμαίων ἀσπάζεσθαι. d) *ſectari;* Lucian. de Conſcrib. hiſtor. pag. 696 ἀσπάζεσθαι τὸ μυθῶδες. e) *laudare:* Id. in Muſcae encom. pag. 531 πάνυ δὲ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν; f) *ſuſcipere erudiendum:* vt Plat. in Theage pag. 92 Θεάγη ἀσπάζεται. Z.

10 Pag. 19, lin. 45. Locus, a Noſtro et interprete, opinor, minus intellectus, integer hic eſt: Εἰ γὰρ ἔχων, ἃ κατέστραπται καὶ προείληφεν, ἡσυχίαν ἔχειν ἤθελε, καὶ μηδὲν ἔπραττεν ἔτι, ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ, ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦμεν δημοσίᾳ. Oſtendit Orator, ea, quae Philippus hactenus egerat, quaeque Athenienſes cum probro ſuae ciuitatis paſſi erant, ſatis cauſſae extitiſſe, cur eum debuerint vlciſci. Itaque reddo: *Si enim iis, quae euertit et occupauit, acquieſcere voluiſſet, nec quicquam vltra molitus eſſet, haec, opinor, nonnullis, veſtrum ſufficere debuiſſent, quare dedecoris, et ignauiae omniumque probrorum labes, ciuitati adſperſae, condemnandi fueritis.*

11 Vel

τίθεσθαι, *nullo loco aliquem ducere:* ἄγειν παρὰ πολὺ, *plurimi facere:* ἄγειν παρὰ πλεῖον, *pluris facere*[11].

VI. Tertia eſt, pro *exiſtimare*, idque fere tantum cum accuſandi caſu: Xenoph. de Ageſilao, Τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἁμαρτίας πρᾴως ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε, id eſt, *Priuatorum hominum peccata leuiter ferebat, principum vero magna ducebat.* Ἄγειν *exiſtimare.*

VII. Quarta eſt, cum verbo φέρειν, pro *diripere, populari, vaſtare;* idque tam de perſonis dicitur, quam de rebus aut locis. Iſocrat. in Archid. Ἄγειν καὶ φέρειν τὰς πολεμίας, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν, *Hoſtes terra marique vexare, agitare.* Demoſthen. Philipp. III[12] Ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φέρειν ἐςὶ πολλὴν, καὶ κακῶς ποιεῖν, *Eiusmodi eſt regionis illius natura, vt magnam eius partem diripere ac vaſtare liceat;* vbi ἡ φύσις, pro τοιαύτη φύσις ἐςὶ, et πολλὴν, pro πολλὴν μερίδα ponitur. Ita Liuius non ſemel locutus eſt, et Virgil. ipſe, Aeneid. II, Ἄγειν καὶ φέρειν.

Alii rapiunt incenſa feruntque Pergama[13].

[Verbum

11 Vel citra praepoſitionem eum ſolo generandi caſu. Ita Arrianus de Exp. Al. lib. II, cap. 16 Ἀλλὰ λέγει Ἡρόδοτος, ὅτι τῶν δώδεκα ΘΕΩ͂Ν Ἡρακλέα ἌΓΟΥΣΙΝ Αἰγύπτιοι, *Sed Herodotus ſcribit, Aegyptios Herculem inter duodecim Deos recenſere.*

12 Pag. 50, lin. 12. Adde Hom. Iliad. E, vſ. 484

— Ἀτὰρ οὔτί μοι ἐνθάδε τοῖον,
Οἷόν κ' ἠὲ ΦΈΡΟΙΕΝ Ἀχαιοὶ, ἤκεν ἌΓΟΙΕΝ.

13 Inuenitur etiam ſolum verbum φέρω in hac ſignificatione, vt infra oſtendetur, Cap. V, Sect. 13, Reg. 10. H.

His addatur quinta eaque exquiſita ſignificatio verbi ἄγειν et compoſiti ἀπάγειν, quod ſignificat ſaepenumero *ducere* vel *in cuſtodiam*, vel *ad ſupplicium*, vel *in ius;* modo ſimpliciter, modo addito nomine rem determinante; a) ſignificat *in cuſtodiam abducere:* vt Polyb. V, 27 ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεοντίον πρὸς τὴν ἀναδοχὴν, h. e. *abduci iuſſit in vincula Leontium ad luendam pecuniam, pro qua ſpoponderat.* Id. Excerpt. Leg. XIII οὓς ἐγὼ δήσας εἰς τὴν ἅλυσιν, ἀπάξω πάντας. Aelian. V.H. I, 34 πρὸς τοὺς δικαςὰς ἤγαγε τὸ παιδίον. Iſocrat. in Amart. pag. 594 οὐ χρέος ἐγκαλῶν ἀλλ' ἀπάξειν ἀπειλῶν. It. Actor. XII, 19 ἀνακρίνας τοὺς φύλακας ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι. Nota hic Latiniſmum Lucae, pro ἀπαγαγεῖν. Plut. Caeſ. 14 Κάτωνα ἀπῆγεν εἰς φυλακὴν ὁ Καῖσαρ; b) ſignif. *duci ad ſupplicium:* v. c. Xenoph. Hiſt. Graec. lib. II, pag. 321, edit. Bryling. Vndecim viri dicuntur Theramenem ἀπαγαγεῖν διὰ τῆς ἀγορᾶς. Aeſchin. Dial. III, 19. eſt ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν. Ibid. 21 Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακεργημάτων ἠλάθη, ἄγονται πρὸς Ἐρινύνας

Ἀκούω, vocor. [Verbum ἀκούω, quando *dicor et vocor* ſignificat (ſicut verba nuncupandi) vtrinque nominatiuum admittit, vt Nazianzen. de Chriſto: Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν, *Samaritanus vocatur et Daemoniacus.* Thucyd. Ἐσθλὸς ἀκούω, *bonus perhibeor;* ſic apud Latinos *audio.* Horat.

Tu recte viuis, ſi curas eſſe quod audis.] [14].

Ἀπολαύω, cum genit. rei. VIII. Ἀπολαύω, *fruor, particeps ſum, fructum aut detrimentum capio*, in bonam et in malam partem variis modis vſurpatur. Primo, cum ſolo genitiuo rei, τῶν διαλλαγῶν ἀπολαύειν, *induciarum opportunitate frui:* τῶν κοινῶν ἀπολαύειν

νύων ἐπ' Ἔρεβος καὶ Χάος. Aelian. V. H. I, 30, rei dicuntur ἄγεσθαι ἐπὶ θανάτῳ, et paulo poſt iidem ſimpliciter nominantur ἀγόμενοι. Lycurg. Orat. pag. 197, 12. ed. Reiſk. occurrit ἄγειν πρὸς τὴν τιμωρίαν. Et Arrian. Exped. Alex. VII, 8, 7 τούτους μὲν δὴ ἀπάγειν κελεύει τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Plura in vtramque partem exempla collegit Kypkius ad Actor. XII, 19. Latinos quoque *ducere* eodem ſenſu adhibere, docet Geſnerus in Theſ. Z.

14 De verbo Ἀκούω ſequentia nota. Habet poſt ſe

I. Genitiuum perſonae. Ita Plat. in Euthyph. pag. 3, lin. 39 Εἴ τίς μου ἐθέλοι ἀκούειν, *Si quis me vult audire.* Vel vertunt Latini per Praepoſitionem *Ex.* Vt, Ἤκουόν τινος, *ex aliquo audiui.* apud Demoſth. Olynth. II, pag. 8, lin. 12.

II. Accuſatiuum rei, apud eundem Platon. in Apolog. Socr. Ταῦτα ἀκούσας, *His auditis.*

Ἀπολαμβάνειν. III. Vel vtrumque hoc ſimul. Sic idem ibid. pag. 17, lin. 18 Ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, *Vos autem audietis ex me omnem veritatem.* Hic notanda phraſis apud Dinarch. in Demoſth. pag. 98, lin. 38 Ἀκούσατέ μου βραχέα, *Paucis me audite.*

IV. Vel addunt Praepoſitionem περί. Plat. in Phaed. pag. 61, lin. 36 Οὐκ ἀκηκόατε περὶ τούτων; *Nonne de his audiuiſtis?* Eſtque haec Ellipſis, ſubaudito τί.

V. Nonnunquam, ſed hoc rarius, res ipſa, quae auditur, in generandi caſu inuenitur. Ita idem in Gorg. pag. 523. init. Ἄκουε δὴ (φασὶ) μάλα καλοῦ λόγου, *Audi ſane (aiunt) pulcerrimum ſermonem.* [Eiusmodi genitiuus pendet fere ab omiſſa praepoſitione περί. Sic Xenoph. Memor. I, 2, 41 eſt ὡς ἔγωγε ἀκούων τινῶν ἐπαινουμένων, ὅτι νόμιμοι ἄνδρες εἰσίν, etc. h. e. *cum audiam de quibusdam viris, eos laudari ob cultum legum* etc. Hic non poteſt intelligi ἐκ, vti aliis in genitiuis perſonae, ſed περί. Z.] Alias huius generis ſtructuras ex lexicis petant tirones.

Verbum ἀπολαμβάνω inter alia notandum habet ſignificatum, et venti dicuntur ἀπολαμβάνειν eum, qui iis aduerſis vtitur. Ita idem in Phaed. pag. 58 Τοῦτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίνεται, ὅταν τύχωσιν ΟΙ ἌΝΕΜΟΙ ἈΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ, *Ad hoc interdum multo tempore opus eſt, quum forte ventis vtuntur aduerſis.*

15 Geniti-

ἀπολαύειν κακῶν, id eſt, μετέχειν, communium malorum participem eſſe.

Cum genit. perſonae.

Secundo, cum ſolo genitiuo perſonae [15]: Ἀνδρὸς ἑνὸς εὖ φρονοῦντος ἅπαντες ἀπολαύουσι, pro ἀνδρὸς ἑνὸς φρονήσεως, *Vnius hominis ex prudentia fructum vniuerſi percipiunt.* Sic Ἑνὸς μοχθηροῦ πᾶσα ἡ πόλις ἀπολαύει, *Vnius ex improbitate ciuitas omnis detrimentum capit.* Sic illa apud Senecam, de Hercule, *Iraque noſtra fruitur*, id eſt, *fructum capit ex ira;* et ille apud Iuuenalem Marius, *fruitur Diis iratis.*

Cum vtroque genit.

IX. Tertio, cum vtroque genitiuo ſimul: Plutarch. in Antonio: Ἀπέλαυσαν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, id eſt, *Ex illius ambitione commodum ipſi quoque hoſtes perceperunt.*

Cum accuſat. rei.

Quarto, cum ſolo accuſatiuo rei, non perſonae. Iſocrat. de pace: Δέδοικα, μὴ πειρώμενος ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον, *Vereor ne dum vobis prodeſſe ſtudeo, damni aliquid capiam.* Sic Ἐλπίζω ἀγαθόν τι ἀπολαύσειν, *Spero me aliquid boni conſecuturum.* Ille autem accuſatiuus, *boni* aut *mali* aliquid per ſe ſignificare debet: male enim diceretur, ἀπολαύειν τὴν συνουσίαν, pro *fructum aut damnum ex conſuetudine percipere.*

Cum accuſat. et gen.

X. Quinto cum accuſatiuo rei, et genitiuo perſonae, vel rei; vel rei ſimul et perſonae: vt, Φιλομαθοῦς ἑνὸς μειρακίου μέγα τι πάντες, οἱ συμμαθητεύοντες ἀπολαύουσιν, *Adoleſcentis vnius ex ſtudio, condiſcipuli omnes fructum maximum capiunt.* Lucianus in Timone, vbi de improbis, fulmen Iouis irridentibus, Μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. id eſt, *Sed hoc vnum ſe putent ex eo vulnere incommodi percipere, quod fuligine impleantur.*

XI. Sexto,

15 Genitiuus ille, ſiue perſonae, ſiue rei, non dubium eſt quin naſcatur a praepoſitione ἐκ, quae ſubaudienda relinquitur, ita vt ἀπολαύω σου ponatur pro ἀπολαύω ἐκ σοῦ, {Praeſertim cum interdum illa praepoſitio diſerte addita legatur. V. c. Iſocrates in Panegyr. Πολλάκις πλεῖστον ἀγαθὸν ἀπολαύομεν ἘΚ τῶν κινδύνων. It. Dionyſ. Halic. lib. VI, p. 343 Ῥωμαίους οὐδὲν ἀπολαύσειν ἘΚ τῆς τριβῆς τοῦ χρόνου. Vid. Boſ. Ellipſ. pag. 491. Z.] et ἀπολαύω per ſe proprie notet, *capio*, *percipio*, nempe *fructum*, ſi in bonam partem accipiatur: plane vt apud Latinos, *Fruor amicitia*, pro *fructum percipio ex amicitia.*

Vig. Idiot. gr.

P 16 Prae-

Cum πρὸς et accuſat. XI. Sexto, in qualibet ex his conſtructionibus additur nonnunquam πρὸς, et accuſatiuus rei, ad quam fructus damnumue pertineat: vt, Τῶν φιλοπόνων πρὸς τὴν μίμησιν ἀπολαῦσαι, *Diligentium exemplis ad eorum imitationem iuvari.* Plutarch. Alcib. Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν, *Ex Socratis erga ſe beneuolentia, et amicitia, haud parum exiſtimationis et gloriae conſecutus eſt.*

Oblectationem capere. XII. Septimo, cum genitiuo praeterea vel perſonae vel rei ſolo, eſt *oblectationem capere ex aliquo, prendre ſon plaiſir de quelqu'un.* Plutarch. Pomp. Πολὺν δὲ χρόνον οὕτω κατειρωνευσάμενοι, καὶ ἀπολαύσαντες τοῦ ἀνθρώπου, *Cum perdiu hominem ludificati eſſent, eoque ſeſe oblectaſſent.*

SECTIO V.

De Verbis βούλομαι[16], γεννᾷν, τίκτειν, γίνεσθαι, γιγνώσκειν, διαχωρεῖν, διώκειν, φεύγειν, ἐπεξιέναι.

Γεννᾷν. Τίκτειν. Quemadmodum verbum γεννᾷν, proprium viris, καταχρηστικῶς tribuitur feminis: eodem etiam modo verbum τίκτειν, feminis peculiare, apud bonos auctores de viris dictum inuenitur, et *gignere* ſignificat. Lucian. Αἴδουσιν,

Βούλομαι. 16 Praemitto verbum βούλομαι, quod praeter notos vſus eleganter etiam adhibetur, vbi quid ſpeciem alicuius rei praebere indicamus; eſt et vbi per verbum *videor* ſimpliciter reddi poteſt. E. g. illud Terentii in Andria, Act. V, ſc. 2, vſ. 14 *Cum faciem videas, videtur eſſe quantiuis pretii.* Sic commode Graece reddatur: Ὅτε βλέπεις εἰς πρόσωπον αὐτοῦ, βούλεταί τι εἶναι. Hoc modo vtitur Ariſtoteles lib. II Polit. cap. 6 Ἡ δὲ σύνταξις ὅλη ΒΟΥΛΕΤΑΙ μὲν εἶναι, μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν, *Tota illa Reip. conſtituendae ratio neque Democratiae, neque Oligarchiae ſpeciem habet, ſed videtur eſſe media inter has, quam Politicam vocant.* Noſtrates hic maxime graeciſſant, dicentes: het wil iets groots zyn, Gr. Βούλεται μέγα τι εἶναι. Eodem redit et altera verſio, qua βούλεσθαι redditur *affectatum eſſe:* quomodo opponitur τῷ πεφυκέναι. Ita Iſocratem Lyſiae comparans ait Dionyſ. Hal. Πέφυκε γὰρ ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν, ἡ δὲ Ἰσοκράτους ΒΟΥΛΕΤΑΙ, *In Lyſiae dictione natiua quaedam eſt elegantia, in Iſocratis vero, affectata.* [Sic explica illud βούλεται Plat. Phaed. 19 ὅταν τις τι ἰδὼν

σιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον παῖδα τὴν Ἥραν γεννήσασθαι τὸν Ἥφαιςον, Canunt abſque virili converſatione ſubuentaneum puerum Iunonem *edidiſſe* Vulcanum.

Heſiod. in Theogon. paſſim:

> Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
> Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
> Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
> Ἀθάνκται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.

Nauſithoum v. Vlyſſi Calypſo excellentiſſima dearum *genuit* Nauſinoumque, apud mortales viros cubantes Deae, *peperunt* Diis pares filios. Homer. Iliad. B, Υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, Filius Pirithoi, quem immortalis *genuit* Iupiter.

Τὸ μὲν γεννᾷν ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως λέγεται, τὸ δὲ τίκτειν ἐπὶ γυναικῶν. Ὅμηρος δὲ πολλάκις τὸ τίκτειν ἐπὶ ἀνδρῶν τάττει. Μοσχοπȣλος. Ὁμηρικώτατος *Duportus* clariſſ. ling. Gr. apud Cantabrigienſes Profeſſor in praeclaro illo poemate, Homerico filo contexto (quod inſcribitur Σολομῶν ἔμμετρος, digniſſimumque eſt ſane quod omnium iuuenum manibus teratur), hoc vocabulum tribuit Dauidi: Proverb. cap. I, vſ. 1,

> Αἶνοι τȣ Σολομῶντος ἀγακλειτȣ βασιλῆος,
> Δαβίδης ὃν ἔτικτεν. —
> *Prouerbia Solomonis inclyti regis,*
> *Quem Dauid* genuit — [17].]

REGVLA I.

Latiſſimus eſt verbi γίνεσθαι vſus, quique certis finibus haud ſatis includi poſſit: vbicunque enim praeſentia quaedam ſignificatur, τῷ γίνεσθαι locus eſſe poteſt. Praecipue tamen notanda ſunt, quae ſequuntur, praeter ea quae

Γίνεσθαι late patet.

ἰδὼν ἐννοήσῃ, ὅτι ΒΟΥΛΕΤΑΙ μὲν τȣτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλό τι τῶν ὄντων· ἐνδεῖ δὲ, καὶ ȣ δύναται τοιȣτον εἶναι. Nam quoniam opponitur τῷ ἐνδεῖν et ȣ δύνασθαι, accipiendum eſt de *ſpecie externa*, qua quidem videtur, ſed nou eſt re. Z.]

17 Adde Hom. Iliad. E, vſ. 151, de Phaenope ſene:

> Υἱὸν δ' ȣ ΤΕΚΕΤ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.

Alium vero non ſuſcepit filium, quem bonorum haeredem relinqueret.

 18 Sic

quae in participio γινόμενος dicturi ſumus, et creberrimam acceptionem, qua pro εἰμὶ ſumitur; vt cum dicunt, ἐπὶ τῆς γνώμης γίγνεσθαι, *in ea opinione verſari;* γίνεσθαι ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, *ſpem concipere.*

Cum διὰ, et genit. II. Primo, cum praepoſitione διὰ, et gignendi caſu eleganter iungitur, ac per verbum illud redditur, cuius nomen ſignificationem habet: vt, γενέσθαι διὰ φόβου, id eſt, *timere:* γενέσθαι τινὶ δι' ὀργῆς, *iraſci alicui:* γενέσθαι δι' ἔχθρας, *inimicum eſſe* [18].

Cum ἐπὶ, et datiuo. III. Γίνομαι, cum praepoſitione ἐπὶ, et dandi caſu, eſt πεποιθέναι, *inniti*, vel *confidere* [19]: vt, γενόμενος ἐπ' ἀνδρειοτέροις, ἀντιςάντων κατεγέλα, *Fortiorum praeſidio confiſus, aduerſarios irridebat.*

Cum πρὸς, et genit. IV. Πρὸς ἀγαθοῦ, πρὸς κακοῦ γίνεσθαι, dicitur; id eſt, *bene aut male aliquid cedere:* vt, πρὸς κακοῦ τὸ πρᾶγμά μοι ἐγένετο, *res mihi male ceſſit.*

Cum πρὸς, ἐν, ἐπὶ, et datiuo. V. Vſitatiſſima eſt acceptio pro *verſari*, cum praepoſitionibus πρὸς, ἐν, ἐπὶ, et dandi caſu; vel περὶ et accuſatiuo caſu: vt, Σφόδρα γενέσθαι πρὸς τῷ πράγματι, *Vehementer in negotium incumbere* [20].

Quamquam

18 Sic διὰ μιᾶς γενέσθαι γνώμης, *Concordibus animis eſſe;* apud Iſocrat. in Paneg. pag. 134. Cum eadem praepoſitione et genitiuo ſubſtantiui ſtudium aliquod ſeu exercitationem ſignificantis, vertitur per verbum *Verſari*. Lucian. Macrob. p. 831 Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, *Multis in diſciplinis verſatus.*

19 Non ſemper tamen; aliquando enim reddendum eſt, *Praefectum eſſe.* Ita Dinarch. contra Demoſth. pag. 101, lin. 46 ἘΠΙ' δὲ ΤΟΙ͂Σ ΞΕ'ΝΟΙΣ τοῖς εἰς Ἄμφισαν συλλεγεῖσι Πρόξενος ὁ προδότης ἘΓΕ'ΝΕΤΟ, *Peregrinis autem aduerſus Amphiſſam conſcriptis, Proxenus proditor ille praeerat.* [Xenoph. Cyrop. III, 3, 24 Διδασκάλους δεῖ καὶ ἄρχοντας ἐπὶ τούτοις γενέσθαι. Z.] Praeterea cum praepoſitione eadem et accuſandi caſu conſtruitur et datiuo nominis γνώμη. Thucyd. lib. I, cap. 139 Ἐπ' ἀμφότερα γιγνόμενοι ταῖς γνώμαις, *In vtramque partem ſententias dicentes.*

20 Ita Dem. de Cherſon. pag. 36, lin. 44 Οὐδενὶ τῶν ἁπάντων πλέον κεκράτηκε τῆς πόλεως Φίλιππος, ἢ τῷ πρότερος ΠΡΟ'Σ ΤΟΙ͂Σ ΠΡΆΓΜΑΣΙ ΓΙ'ΓΝΕΣΘΑΙ, *Nulla alia re ſuperior huc vrbe exſtitit Philippus, quam quod prior omnibus negotiis adfuit.* Sic γίγνεσθαι ἐν λόγοις τινὶ, *Verſari cum aliquo in ſermonibus*, i. e. *diſputare.* apud Plat. in Theag. pag. 130, lin. 12 Ὁ δὲ Θουκυδίδης τῇ προτεραίᾳ ΜΟΙ δι' ἀπεχθείας ἘΝ ΛΟ'ΓΟΙΣ τισὶν ἘΓΕΓΟ'ΝΕΙ, *Thucydides autem pridie odioſius mecum diſputauerat.* Γίγνεσθαι ἐν κακῷ, *Verſari in malis.* Apud Aeſchin. in Timarch. pag. 179, lin. 37

Quamquam aliquando ſignificat potius, *res pro imperio adminiſtrare.* Plutarch. in Theſeo[21], Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης γενομένης, id eſt, *Cum rerum adminiſtrationem Ariadne ſuſcepiſſet.*

VI. Cum aduerbiis καλῶς, et κακῶς, ſignificat *bene vel male ſe habere;* et quidem vel imperſonaliter, cum dandi caſu perſonae; vt, γίνεταί μοι καλῶς, *bene mecum agitur.* Perſonaliter autem, cum nominandi caſu, vt Plutarchus de Platonis conuiuio, cum ait, *Οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίγνονται, Qui apud Platonem coenauerunt, etiam poſtridie bene habent*[22].

Cum aduerb. καλῶς, κακῶς.

VII. Γενέσθαι ἀπό τινος πράγματος, id eſt, *rem aliquam paulo ante perfeciſſe, et quaſi recentem eſſe ab aliquo negotio.* Plutarch. Alexand. Ἀπὸ τῶν ἱερῶν γενομένῳ τῷ βασιλεῖ προσελ-

Cum ἀπὸ et genit.

lin. 37. Ἐν πάθει, *Laborare morbo.* Plut. Quaeſt. Nat. pag. 928 Cum Praepoſitione περὶ et Accuſatiuo, in Tab. Cebet. Περὶ μὲν τούτων καὶ αὖθις διαλεξόμεθα, νῦν δὲ ΠΕΡΙ' ΤΗ'Ν ΜΥΘΟΛΟΓΙ'ΑΝ ΓΕΝΩ'ΜΕΘΑ, *De his quidem alias diſſeremus, nunc autem fabulae expoſitioni intenti ſimus.*

21 Pag. 8, lin. 43.

22 Peculiariter abſque aduerbio καλῶς dicuntur ſacrificia γίγνεσθαι, quando *feliciter cedunt:* ſin contra, dicuntur οὐ γίγνεσθαι. Res autem, quam ſacrificantes a Diis petunt, in dandi caſu ponitur, praemiſſa praepoſitione ἐπί; e. g. *Ioui rem ſacram faciens de abitu conſuluit, ſed perlitare non potuit,* Διῒ θυομένῳ ἐπὶ ἀφόδῳ τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο. Exempla cumulat Xenophon de Exp. Cyr. lib. VI, pag. 382 et 383. Pro eodem dicitur, τὰ ἱερὰ φαίνεσθαι. Vide Noſtrum Sect. 13, Reg. 2. Itidem absque illis aduerbiis dicitur res quaelibet bene vel male cadere, γίγνεσθαι ἢ οὐ γίγνεσθαι. Thucyd. lib. VI, cap. 74 Ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγένετο, *Quae ſtruebantur, non ſucceſſerunt.* Et lib. IV, cap. 131 Ἱδρύθησαν ἐπὶ καρτεροῦ λόφου πρὸ τῆς πόλεως, ὃν εἰ μὴ ἕλοιεν οἱ ἐναντίοι, ΟΥ'Κ Ἐ'ΓΙ'ΓΝΕΤΟ σφῶν περιτείχισις, *Conſederunt in colle natura munito, quem niſi hoſtes occupabant, non ſuccederet obſidio,* i. e. *vrbs illorum operibus claudi non poſſet.* Plat. lib. VI, de Rep. pag. 502 Νῦν δή, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας, ἄριστα μὲν εἶναι, ἃ λέγομεν, εἰ ΓΕ'ΝΟΙΤΟ· χαλεπὰ δὲ ΓΕΝΕ'ΣΘΑΙ, *Nunc iam, vt videtur, in legibus condendis euenit nobis, vt ea, quae dicimus, optima quidem ſint, ſi effectum ſortiantur; id autem ſit difficile.* Vota quoque ſiue preces dicuntur γίγνεσθαι, quoties audiuntur. Sic Plato de Legg. lib. VII, pag. 801. monens poetas, ne veri boni ignari imprudenter a diis mala pro bonis petant, addit: Γελοῖον γὰρ δὴ τὸ πάθος, οἶμαι, τοῦτ' ἂν γίγνοιτο, ΕΥ'ΧΗ͂Σ τοιαύτης ΓΕΝΟΜΕ'ΝΗΣ, *Ridiculum, opinor, hinc orietur malum, ſi tales preces audirentur.* Eodem modo et Terentio *fieri* et *non fieri* dicuntur nuptiae, quae promouentur, vel ſecus. H.

† Non-

προσελθόντες, *Sacrificio iam iam peracto regem adeuntes*, vel *regem a peracto ſacrificio recentem adeuntes*. Ibid. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς πυρᾶς γενόμενος, καὶ συναγαγὼν πολλοὺς τῶν φίλων, id eſt, *Alexander autem a buſto illo rediens, conuocatis amicorum quam plurimis.* Idem Themiſtocl. Γενόμενος δὲ ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων, *Simul atque rebus illis perfunctus eſſet* †.

Cum ἐκποδὼν et fine. VIII. Ἐκποδὼν γίνεσθαι [23], pro ἐκ, vel ἀπὸ ποδῶν, vel ἀπὸ τῆς ὄψεως, eſt *eiici*, quaſi *longe a pedibus remoueri*. Philo Iud. de Legatione ad Caium, Εἰ βραχὺν ἐπεβίω χρόνον Τιβέριος, ὁ μὲν ἂν ἐκποδὼν ἐγεγένητο Γάϊος, *Si modico adhuc tempore Tiberius ſuperſtes fuiſſet, ſummotus quidem eſſet depulſusque Caius* etc. Vid. infra, Sect. 10, Reg. 12.

Cum ἑαυτῷ. IX. Γενέσθαι ἑαυτοῦ vel ἐν ἑαυτῷ, *apud ſe eſſe*, vel *ad ſe redire*, vel *ſui iuris eſſe*, vel *ſuis viribus confidere*. Demoſthen. Philipp. I, Ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι, id eſt, *Si modo apud vos ipſos eſſe volueritis.* Contra γενέσθαι τινὸς, *in alterius eſſe poteſtate;* vt, *ſerui in dominorum poteſtate verſantur*, οἱ δοῦλοι γίνονται τῶν δεσποτῶν [24].

[Γιγνώσκω

† Nonnunquam γίγνεσθαι ἀπό τινος ſignificat *ab aliquo abeſſe*, *alicuius conſuetudine non amplius vti:* v. c. Xenoph. Memor. I, 2, 25 πολὺν χρόνον ἀπὸ Σωκράτους γεγονότε, *cum diu a Socrate abfuiſſent*, ſeu, *cum a multo tempore Socratis conſuetudine vti deſiiſſent*. Z.

23 Hoc vocabulum ſoli Verbo γίγνεσθαι non eſt peculiariter deuinctum, ſed amat coniungi cum omnibus Verbis, quae abſentiam, diſceſſum vel amotionem notant. Itaque regula haec eſt generalior, et vis idiomatis non conſiſtit in verbo γίνεσθαι, ſed in ἐκποδὼν, de quo vide infra Cap. IX, Sect. 3, Reg. 5. Omnis autem huius locutionis ἐνέργεια huc redit, vt ἐκποδὼν, verbatim, *e pedibus*, idem ſit, quod apud Latinos, *e conſpectu*, *de medio*, ἐκ τοῦ μέσου, vt explicat Schol. Ariſtoph. Θεσμ. vſ. 36. Nos non raro in quotidianis ſermonibus totidem verbis dicimus, Uit de voeten gaan. etc. Huc itaque refer id, quod Auctor docet infra Sect. 10, Reg. 12. Quod autem dicit Cap. IX, Sect. 3, Reg. 5. (Vbi ἐκποδὼν γίνεσθαι, pro, *De medio tolli*) nihil aliud eſt, quam Metaphora analogice ex iis, quae diximus, deducta. Hoc ideo inculco, quod praeſertim in docendo opera ſuperuacanea omnis eſt vitanda.

24 Vix vllum eſt Verbum apud Graecos, in quo tot notanda occurrant idiomata. Verſatus eſt Noſter maximam partem in eiuſdem cum Praepoſitionibus conſtructione et vſu, quare viſum eſt pauca ſubiicere de huius Verbi vſu cum aliis orationis partibus ac

I. Primo quidem cum Nominatiuo ſubſtantiui ponitur pro verbo Actiuo, cuius ſignificatio ex ipſo Nomine petenda eſt. Ita Thucyd.

[*Γιγνώσκω* inter caetera ſignificat *ſciſco*, vnde *ἐγνωσμένα*, *ſcita*, *decreta*. Plutarchus: *Ἔγνω κινδυνεύειν*, *Statuit dimicare.* Γιγνώσκω, ſciſco, ἐγνωσμένα, decreta.

Thucyd. lib. III, cap. 23 *Κωλυτὴς γίγνοιτο τῆς διαβάσεως*, *Impediret tranſitum.* Vel neutraliter, apud Plat. in Phaedr. p. 241 *Φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων*, pro *Φεύγει*. Cum Nomine Adiectiuo fere pro Verbo Paſſiuo ponitur. Ita *Ἀνάρπαστος γίγνομαι*, pro *ἀναρπάζομαι*, *Rapior.* Ibid. pag. 229 *Λεχθῆναι*, (ſupple ex praecedentibus, *φαίην αὐτὴν*) *ὑπὸ τοῦ Βορέου* ἈΝΑΡΠΑΣΤΟΝ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ, *Hinc dicerem, eam fabulatos fuiſſe a Borea eſſe abreptam.* Eodem modo et nobis dicere licet: zy is geroofſt geworden. Sic, *Οὐκ ἂν* ἜΞΑΡΝΟΣ ΓΕΝΟΙΟ, dixit Lucian. Ed. Amſt. Tom. I, Dial. Mort. p. 394. pro, *Haud inficias iueris.* Similiter dicitur *ἀποσυνάγωγος γίγνεσθαι*, *qui ſynagoga arcetur.* Ioh. IX, 22. Ad haec cum Nominatiuo vel expreſſo vel intellecto huius verbi vſus eſt in deſperatione, ſiue ambigua animi ſollicitudine. Nam vbi Latini dicunt: *Quid de me fiat neſcio. Quid agam? Quorſum eundam?* et ſimilia: ibi Graeci, *οὐκ ἔχω ὅτι γένωμαι*, plane vt, *οὐκ ἔχω, ὅτι χρῶμαι ἐμαυτῷ*, de quo dicemus infra Sect. XIV, Reg. 7. Vide Thucyd. lib. II, cap. 52.

II. Praeter Genitiuum Pronominis, vel Nominis, poſſeſſionem ſignificantis, quod modo tetigit Auctor, etiam conſtruitur cum Genitiuo ſignificante pretium. Ita Xenoph. de Adm. Dom. p. 859 *Τὰς ἐξειργασμένας* [ſc. *χώρας*] *ἔφη* ΠΟΛΛΟΥ ἈΡΓΥΡΙΟΥ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ, *Agros inquit cultos magno pretio conſtare.*

III. Cum Datiuo *intereſſe* vel *adeſſe* notat. Plat. Euthyph. pag. 3 *Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φὴς* ΣΑΥΤΩ͂Ι *ἑκάστοτε* ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ, *Intelligo, Socrates, quod dicis, genium tibi quotide adeſſe.* Vbi obiter notanda Ellipſis vocum ante *ὅτι*. Integer ſenſus eſt. *Intelligo, idcirco haec ab illo fingi, quod* etc. Vide, quae notabimus ad Cap. VIII, Sect. 9, Reg. 4.

IV. Cum Accuſatiuo *συνεκδοχικῶς*. Ita aliquis dicitur ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΝ ΔΙΑΝΟΙΑΝ *ἔν τινι τόπῳ*, *Cuius animus vel mens eſt in aliquo loco.* Vid. Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 296.

V. Cum infinitiuo et accuſatiuo conſtructum ponitur eo loco, vbi Lat. *Fit*, *Accidit.* vt apud Theogn. vſ. 639

Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΥ͂ΡΕΙ͂Ν
Ἔργ' ἀνδρῶν, —

Saepe fit, vt praeter opinionem et ſpem res humanae eueniant. Sic, *Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν*, *Euenit, vt moreretur pauper*, in Euang. Luc. XVI, 22. Confer Act. Apoſt. XXI, 1 et XXII, 17 *Ἐγένετο μοι — γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει*, *Euenit mihi, vt raperer extra me.* [At eiusmodi exempla ad Ebraiſmum probandum pertinent, non ad Graeciſmum. Rectius dixit Xenophon Cyrop. VIII, 2, 2 *Ἐπειδὴ δὲ* ἘΓΕΝΕΤΟ *αὐτῷ* ὭΣΤΕ *χρήμασιν εὐεργετεῖν* etc. Z.]

VI. Cum Aduerbio: vt *Γενέσθαι ἔξω τοῦ φθονεῖσθαι*, *Extra inuidiae aleam poſitum eſſe*, Lucian. Ep. Saturn. [*Δίχα γίγνεσθαι τοῦ σώματος*, *a corpore ſeparari*, Xenoph. Cyrop. VIII, 7, 20. Et *χωρὶς γίγνεσθαι*, *diuidi, in diuerſis locis collocari*, Ibid. IV, 1, 18.

dimicare. Iulianus: *Εἰ δ' ἔγνωκας τοῖς μελέταις ἄχρι γήρως προσκαρτερεῖν, Si decreuiſti in ſtudiis conſeneſcere.*]

Διαχωρεῖν. X. *Διαχωρεῖν*, de *nummis*, id eſt, *avoir cours.* Lucianus, dialogo de luctu, vbi eos ridet, qui mortuis obolum in os coniiciant, *Οὐ πρότερον ἐξετάσαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις*, id eſt, *Qui non prius expenderint, cuiusmodi nummus hoc in genere legitimus habeatur:* (hoc enim eſt *νομίζεται*) *neque vtrum apud inferos admittatur, ac valeat;* vbi Eraſmus nimis leuiter, *ambuletque apud inferos.*

Διώκω. XI. Verbum *διώκω*, interdum non tam perſequendi, quam feſtinandi, ac properandi ſignificationem habet, idque fere cum participio futuri temporis. Plutarch. in Pomp.

IV, 1, 18. Z.] Et *γίνεσθαι ἐγγὺς τοῦ πλοίου, naui appropinquare.* Ioann. cap. VI, 19 et 25 *Πότε ὧδε γέγονας; Quando huc veniſti?*

VII. Cum praepoſitione, cuius plurima exempla et vſus habet noſter. Addo Praepoſitionem *ἐπὶ* cum accuſatiuo, vbi motus ſignificatur ad locum vel rem, in qua ſignificatione etiam *περὶ* inuenitur, vt ex Euſtathio notat Caſaubonus ad Suet. *Γενοῦ περὶ δωμάτιον. Εὐθὺς οὖν ἐξανέστη τραπέζης, καὶ* ΠΕΡΙ' ΔΩΜΑ'ΤΙΟΝ ΓΕΓΟΝΕΝ, *Abi in cubiculum: ſtatim igitur ſurrexit, et in cubiculum abiit.* Conſtruitur etiam cum *ἐπὶ* et ſecundo caſu, vbi tamen motus ſignificatur, apud Io. Euang. cap. VI, 21 *Εὐθέως τὸ πλοῖον* 'ΕΓΕ'ΝΕΤΟ 'ΕΠΙ' ΤΗ͂Σ ΓΗ͂Σ, *Statim nauigium litori appropinquauit.* H.

VIII. Cum Participio, vbi ſeruit periphraſi: veluti Plat. Phaed. cap. 20 *εἰ μὲν λαβόντες τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην, πρὸ τοῦ γενέσθαι,* 'ΕΧΟΝΤΕΣ 'ΕΓΕΝΟ'ΜΕΘΑ, pro *ἔχομεν*, Ibid. cap. 21 *ἔχοντες γιγνόμεθα*, pro *ἔχομεν*. Ibid. cap. 62 *Φερόμενοι γίγνονται*, pro *Φέρονται*. Z.

Subiungo leuia duo obſeruata in verbis *διατελέω*, et *διαφέρω*.

I. *Διατελέω Perago* cum participio conſtructum redditur per adverbium. Iſocr. contr. Sophiſt. *Χρώμενοι διατελοῦμεν, Perpetuo utimur.* Et, *Τὸν λοιπὸν χρόνον* vel *βίον* ΚΑΘΕΥ'ΔΟΝΤΕΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ͂Ν, Platoni Apol. Socr. pag. 31, lin. 7 eſt, *Per totam vitam dormire.* [Saepe verbo *διατελεῖν* adiectiuum loco participii eodem ſenſu iungitur: vt *διατελῶ εὐδαίμων, perpetua fruor felicitate* Xen. Ageſ. I, 37: *διατελῶ ἀήττητος, ſemper inuictus ſum* ibid. X, 4: Cf. Xenoph. Cyrop. I, 5, 10: Memor. I, 6, 2. Z.]

II. Qnod Latini dicunt, *Non minus quam*, vel *aeque ac tu laboro*, id Graeci: *Διαφέρω σου οὐδὲν τῷ πόνῳ.* Vt apud Lucian. Dem. encom. pag. 918 *Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τῶν ὁρώντων, Etenim nos, qui ſpectauimus, non minus obſtupuimus, quam [alii] qui viderunt.*

25 Orat.

Pomp. Πρὸς τὰς πρώτας ἀγγελίας, ἐδίωκε βοηθήσων, *Ad primum eius rei nuntium, opem ferre continuo feſtinauit.* Dicere potuiſſet, ἤλαυνε βοηθήσων.

[Illud etiam notandum eſt, verbum *διώκω* tam *de perſona* quam *de re* dictum ſignificat ſingulare ſtudium eius obtinendae, et fere ſemper in laude ponitur, et tum Latine vertitur *ſector, aſſequi conor.* Xenophon: Τὰς εὐγνώμονας διώκειν, *Conſectari bonos*, ſeu, *bona mente praeditos.* Διώκω de re, *ſector.*

Iſocr. [25] Μιμοῦ τὰ βασιλέων ἤθη, καὶ δίωκε τὰ ἐκείνων ἐπιτηδεύματα, *Imitare mores regum, et ſequere eorum ſtudia;* et in epigr. Graec.

Εἴτις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.
Qui ſequitur rurſus thalamos vxore ſepulta,
Naufragus horriſono bis perit ille ſalo.

De Perſona notat nocendi cupiditatem, et vertitur *perſequor*, proprie, *expello perſequendo*, a δίω, et in media voce *δίομαι expello*, verbo poetico, et aduerbio ὦκα *celeriter*, et *accuſo;* vnde ὁ διώκων *accuſator* vel *actor* *.] De Perſona, *Perſequor.*

XII. Idem verbum in re forenſi, *accuſare*, ſignificat: et *accuſator*, ὁ διώκων, quaſi *perſequeus* dicitur: quod etiam Gallice dicimus, *pour ſuivre ſa partie en jugement.* Ergo, διώκειν τινὰ φόνου [26], id eſt, φόνου δίκην ἐπάγειν τινὶ, *aliquem caedis reum agere.* Viciſſim Φεύγειν, *fugere*, id eſt, *reum eſſe, cauſam dicere:* et ὁ Φεύγων, *reus*, proprie dicebatur: vnde ἐπεξιέναι, et ἐπεξέρχεσθαι τῷ Φεύγοντι, eſt *reum peragere*, id eſt, *eum non ante dimittere, quam damnatus fuerit* [27]. Ἀποφεύγειν autem eſt ἀπολύεσθαι *abſolui* [28]. Φεύγειν.

SECTIO VI.

25 Orat. ad Demoſth. pag. 18, in fine.

* Διώκειν interdum ſignificat *fugere, auerſari;* v. c. Xenoph. Ageſ. III, 1 πάντων τῶν καλῶν ἦρα, καὶ πάντα αἰσχρὰ ἐδίωκεν. Anacr. XXXIV, 5 μὴ τἀμὰ φίλτρα διώξῃς. Faber, qui ignorabat vim verbi διώκειν, inepte ad corrigendi audaciam fugiebat, Conf. Petr. Victor. Var. Lect. XXXVI, 17. qui verbum ὠθεῖν quoque duplici eoque contrario ſenſu adhiberi docet, nempe in ſenſu *arcendi*, et *impellendi.* Z.

26 Additur et accuſatiuus δίκην, ſubaudita, vt videtur, praepoſitione κατά. Iſocrat. aduerſus Callimach. pag. 733 Ἐκεῖνος δὲ ἐχθρὸς ὢν Καλλιμάχῳ, τῷ νῦν ἐμὲ διώκοντι τὴν δίκην, *Ille autem infenſus Callimacho, qui nunc me iudicio perſequitur.*

27 Hoc modo itaque Φεύγειν δίκην notat: *accuſari:* inprimis ſequente praepoſitione ὑπὸ cum ge-

SECTIO VI.

De verbo εἰμί.

REGVLA I.

Ἔϛιν, εἰσὶν οἵ τινες, aliqui.

Graeci dicunt, *ἔϛιν οἵ τινες*, vel *εἰσὶν οἵ τινες*, pro *τινὲς* ſimpliciter: vt, *ὐκ ἔϛιν οἵ τινες ἂν τὑτῳ ἐπιχειρήσωσι τῷ πρἀγματι*, id eſt, *Nulli hoc negotium aggredi ac ſuſcipere potuerunt.* Sic *ἔϛιν ὃς*, *aliquis*, *ἔϛιν οἳ*, *aliqui*, *ἔϛιν οἷς*, *quibusdam*, per omnes caſus, numeros, et genera [29].

II. Ἔϛιν

Δύναμαι.

nerandi caſu perſonae accuſantis. Plut. in Vit. Cic. pag. 878, lin. 37 *Φεύγοντι δίκην ὑπὸ Κάτωνος*, *Accuſato a Catone.* Caeterum reus, *ὁ φεύγων* et *φεύγειν δίκην* dicitur non quod *effugit omnino poenam*, ſed vel vi *ἀντιθετικῇ τὒ διώκοντος*, vel ex conſuetudine fortaſſe iudicii Areopagitici, qua reo facultas dabatur, defendendi ſe duabus orationibus; quarum priore perorata, ſi de cauſa deſperabat, ei licebat fuga ſibi conſulere. Docet hoc argumentum, quo Socrates vtitur contra conſilium Critonis, ipſi perſuadere conantis, vt ex carcere liberari ſe patiatur. Ita enim apud Platonem in Crit. pag. 52, lin. 24 ex perſona Reip. argumentatur: *Ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι, εἰ ἐβὐλε*, *Iam tum et in ipſo iudicio licuit tibi, ſi velles, exilii multam ſubire.* Neque cuiquam licebat fugientem perſequi, id quod liquet ex diſertiſſimis verbis Demoſthenis, contra Ariſtocratem, pag. 438 *Τῷ δὲ φεύγοντι — τὸν πρότερον ἔξεϛιν εἰπόντα λόγον μεταϛῆναι· καὶ ὔθ᾽ ὁ διώκων, ὔθ᾽ οἱ δικάζοντες, ὔτ᾽ ἄλλων ἀνθρώπων ὐδεὶς κύριος κωλῦσαι*, *Reo autem, priore habita oratione, fuga ſibi conſulere liberum eſt: et neque accuſator, neque iudices, neque quisquam alius id prohibere poteſt.*

28 Verbum *δύναμαι* praeter communis ſtructurae naturam cum accuſatiuo conſtruitur; idque non tantum *ἐλλειπτικῶς*, ſubaudito verbo *ποιεῖν*, vt, *δύναται πάντα*, *Omnia poteſt*; neque in ſignificatione pretii, qua aliquid dicitur, *Valere duos obolos*, *δύνασθαι δύο ὀβολὒς*, ſed etiam plane more verborum actiuorum. Thucyd. lib. I. cap. 141 *Τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δὐλωσιν.* Verbatim: *Eandem enim ſeruitutem poteſt*, i. e. *Ad eandem ſeruitutem valet.*

29 Exemplis hoc per omnes caſus illuſtrare longum eſt. Videſis Thucyd. lib. I, cap. 12. lib. II, cap. 13 et 26. et lib. III, cap. 92. Et Arrian. lib. III, cap. 14 et 23. Et alibi ſaepe. Hoc interim tironibus tenendum, verbum *ἔϛι* (non *εἰσί*) ſemper accentum reiicere in ſuam priorem ſyllabam. Hunc idiotismum Latini imitati ſunt, et ſatis feliciter, ſi tria excipias. Primum eſt, quod relatiuum apud Latinos neceſſario conueniat numero cum praecedenti verbo ſubſtantiuo. Ita Horat. lib. I, Od. 1

EST, QVI nec veteris pocula Maſſici,
Nec partem ſolido demere de die
Spernit. —

Et

II. Ἔϛιν ὅτε, quod verbatim ſignificat, *eſt quando*, ſumitur abſolute pro ποτὲ vel ἐνίοτε, *interdum* [30], tam initio periodi, quam in medio [31]: vt, Ἀθυμȣ̃σιν ἔϛιν ὅτε, οἱ σφοδροτάτȣς αὐτȣ̀ς τὸ καταρχὰς ἀποδείξαντες, id eſt, *Interdum animo concidunt, etiam qui ſe longe vehementiſſimos ſub initium oſtenderunt:* tuncque ἔϛι penultimam acuit. Sic ἔϛιν ὥς, cum accentu acuto in ὥς, id eſt, *quodammodo*, et ἔϛιν ὃν τρόπον. Sic ἔϛιν ὅπως, *fieri poteſt* †: vt, ȣ̓κ ἔϛιν ὅπως τȣ̃το ἂν ποιήσῃς, *hoc facere non poteris* [32]. Sic ἔϛιν ὅπȣ, *alicubi*,

Ἔϛιν ὅτε, *aliquando*.
Ἔϛιν ὥς, *quodammodo*.
Ἔϛιν ὅπως, *fieri poteſt*.
Ἔϛιν ὅπȣ.

Et ibidem:

SVNT, QVOS curriculo pulverem Olympicum
Collegiſſe iuuat. —

Defendit tamen illud Propertii ſui lib. III, el. 7, vſ. 17. Broekhuſius:

EST QVIBVS Elaeae concurrit palma quadrigae;
EST QVIBVS in celeres gloria nata pedes.

Altera differentia eſt, quod Graeci in media verborum ſtructura τὸ, ἔϛιν ὃς etc, interponant, more Latinis inſolito: v. g. Ἀκρίτȣς καὶ βȣλομένȣς ἜΣΤΙΝ ἋΑ εἰπεῖν ἀπέκτεναν πάντας. Verbatim: *Indemnatos et SVNT QVAE volentes dicere*, pro, *quaedam dicere volentes interfecerunt omnes.* vid. Thucyd. lib. II, c. 67. Tertia differentia eſt, quod ἔϛι et εἰσὶ ſemper praeſenti tempore efferuntur, licet reliqua oratio de re praeterita vel futura inſtituatur. Ita apud Eundem, lib. VI, cap. 88 Σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ ϛρατεύματι, καὶ ΕΙΣΙΝ ΟἿ καὶ χρήματα, *Frumentum ad exercitum comportabant, quidam et pecunias.* Vbi Latine non licet dicere, *ſunt, qui*, ſed, *erant, qui.* Dixit tamen Plutarchus in Caeſ. pag. 717 ἮΝ Ὅ, ΤΙ καὶ πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτὴν ἐτέθραυσο τῆς τόλμης τȣ̃ Ἀριοβύϛȣ, *Aliquantum hoc aduentu Arioniſti animus fractus eſt.*

30 Et hoc commune cum Graecis habent Latini. Ita Terent. Phorm. V, 7 *EST VBI vos vlciſcar probe.* Intelligimus *tempus* vel *locus*. Suppletur ellipſis in libr. Eccleſ. cap. XXXVIII, 13 Ἔϛι καιρὸς ὅτε καὶ ἐν χερσὶν αὐτῶν εὐωδία: fortaſſe pro εὐοδία, *Eſt tempus, quo medicorum manus ſucceſſum ſortiuntur.* Vt in ἔϛιν ὥς, ἔϛιν ὅπως et ἔϛιν ὃν τρόπον, ſubauditur *modus:* et in ἔϛιν ὅπȣ *locus*. Contra, ȣ̓κ ἔϛιν ὅτε vel ὁπότε idem ſonat, quod ȣ̓δέποτε. Dio: Οὐ γάρ ἔϛιν ὁπότε ὑπὸ κηρύγματος ȣ̓ σιγάζονται, *Nunquam enim ſub praeconio fit, vt non ſileant.* Nec defugiunt hanc locutionem Graeci, etſi verbum ἐϛὶ ſtatim ſequitur, vt cum Calaſiris ait apud Heliod. Aethiop. lib. V, cap. 12 Οὐκ ἔϛιν ὅτε ἐϛὶν ἐνδεὴς ὁ σοφὸς, *Non eſt, quando*, i. e. *nunquam vir ſapiens eſt egenus.*

31 Eſt et vbi in fine inuenitur: ita Aelianus claudit caput vndecimum lib. IV Αἷσπερ ȣ̓ν ἐχρῆτο Σωκράτης ἜΣΤΙΝ ὍΤΕ, *Quibus aliquando Socrates vtebatur.* H.

† Hunc quoque Graeciſmum imitatus eſt Horatius Carm. III, 1, 9 *Eſt vt viro vir latius ordinet arbuſta ſulcis:* etc. Z.

32 Ita apud Iſocratem in Panegyr. pag. 150 Οὐκ ἜΣΤΙΝ ὍΠΩΣ ȣ̓χ ὁμονοήσομεν, *Fieri aliter*

alicubi, aliquando. alicubi, vel. *aliquando.* Imo etiam interrogando [33], *vbi*, vel, *quando tandem?* Demoſthen. pro Coron. [34] Ἔϛιν ὅπȣ σὺ παρὼν ἠγανάκτησας; *Vbi*, vel *quando tandem id te moleſte ferre oſtendiſti?*

[Ἔϛιν ὅτε *aliquando:* ſaepe vero ſcribitur, ἔσθ᾽ ὅτε.]

Ἐϛὶν, omittitur. III. Tertia ſingular. ἐϛὶν, aliquando Attice, breuitatis cauſa omittitur, cum quibusdam praecipue nominibus; vt, ἀνάγκη, ἐλπὶς, δέος, λόγος, εἰκὸς, τȣ̃το, vel τȣτίγε, οἷον, et aliis quibusdam lectione obſeruandis; v. c. Δεινὸν γὰρ τȣτίγε· ſuppl. ἐϛὶν, vel ἂν εἴη, id eſt, *Graue enim hoc eſt, vel fuerit:* vel δεινὸν ſolum. Demoſthen. pro Corona: Καὶ τὸ μὲν δὴ Φανερῶς συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν μὲν, ὦ γῆ καὶ Θεοί! *Enimuero, palam Philippo ſtudere, indignum, o terra, et Superi, facinus!* Μηδὲν οἷον, τȣ̃το ποιεῖν, ſup. ἐϛὶν· verbatim, *Nihil quale hoc facere*, id eſt, *nihil vetat hoc facere* [35]. Vide ſupra de Nomine, Cap. III, Sect. 8, Reg. 6.

IV. Sic, Ἐλπὶς ἄρα μεγίϛη, αὐτὸν τὰ πράγματα διαπράξεσθαι, id eſt, *Maxima ſpes eſt, futurum vt negotia conficiat;* ὡς λόγος, *vt fama eſt* [36]: hoc autem in alias perſonas

aliter non poterit, quin concordes ſimus futuri. Et Euripid. in Phoeniſſ. vſ. 1658

Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν,

Nullo modo tu hunc honorabis mortuum. Et Heliod. lib. V. Aethiop. cap. 16 Οὐκ ἔτι δὲ ὅπως μᾶλλον ἄν τις τὸν Ἑρμῆν ἱλάσαιτο. *Nulla alia ratione Mercurium quis placare poſſit.*

33 Intellige tamen, interrogationem extrinſecus eſſe arceſſendam: ita illud Demoſthenis ἔϛιν ὅπȣ, non *Vbi?* ſed potius, *An alicubi?* reddendum: plena enim oratio eſt: Μῶν ἔϛι τόπος, ὅπȣ; et eiusmodi interrogandi ratio in ſuperioribus ſimili iure locum habere poteſt.

34 Pag. 316. initio.

35 Malim: *Nihil praeſtat, quam hoc facere.*

36 Eleganter etiam omittitur in hoc Platonis: Οὐδὲν χαλεπόν. qua locutione Graeci vtuntur, vbi aliquem in re, quam acturus eſt, difficultatem aliquam proponentem, verbo leuare volunt. Noſtrates quoque totidem verbis: Geen zwarigheid. Ita apud Platonem, Hipp. mai. pag. 290. lin. 20. Socrati ſcrupulum obiiciendi, et roganti: Ταῦτα ἂν λέγοντι τί ἀποκρινώμεθα; *Quid haec dicenti reſpondebimus?* Reſpondet Hippias: Οὐδὲν χαλεπὸν, *Nihil graue. Non eſt, quod haereas.* etc. Pro eodem etiam dici poteſt, ȣ̓δὲν δεινόν. Vid. Eund. Apol. Socr. pag. 28, lin. 10. Item φαυλότατον, apud Ariſtoph. in Equit. vſ. 213, vbi Agoracrito miranti, quomodo ipſe, qui fartor erat, poſſit praeſſe populo, reſpondet Demoſthenes: Φαυλότατον ἔργον, *Leue hoc eſt.* Simile huic Οὐδὲν θαυμαστὸν, Geen wonder. Vid. Theogn.

nas conuenire non poteſt, niſi forte in tertiam pluralem εἰσὶ, at longe rarius.

Ἔςι δὲ, Ita ſe res habet.

V. Ἔςι δὲ initio periodi, apud Oratores, ſine alio adiuncto, abſolute ponitur, pro Ἔχει δὲ ὅτως, *Atqui res ita ſe habet.* Demoſthen. de Cherſoneſo [37], aduerſus eos, qui dicerent, Oratorem, abſolute aut belli, aut pacis auctorem eſſe debere: Ἔςι δὲ εἰ μὲν ἡσυχίαν Φίλιππος ἄγει etc. ὐδὲν δεῖ λέγειν, ἀλλ᾽ ἁπλῶς εἰρήνην ἀκτέον, *Atqui ita ſe res habet: ſi Philippus quieſcit, nihil verbis opus eſt, pax ſimpliciter ineunda.* Sequitur, Εἰ δὲ, *ſin autem.*

Ἔςι δέος, metuendum eſt.

VI. Ἔςι, vel ἦν, cum pronomine ὗτος, et ſubſtantiuo aliquo, nouum habet ſignificandi modum. Demoſthen. Olynth. I, Ὡς ἔςι μάλιςα τῦτο δέος, μὴ πανῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι etc., verbatim, *Nam eſt maximus hic metus*, id eſt, *valde enim hoc metuendum eſt, ne vafer, et in rebus tractandis acer.* Eodem modo dici poſſet, ἔςι μάλιςα ὗτος ὁ φόβος, ὁ κίνδυνος, αὕτη ἡ ἐλπὶς, et ſimilia.

Ἦν, pro ἐςί.

VII. Imperfectum ἦν, aliquando pro ἐςὶν, vt ἐχρῆν, et χρῆν pro χρὴ, ἔδει pro δεῖ, *oportet*, προσῆκεν pro προσήκει, *conuenit.* Sic apud Poetas ἔπλεο, et ἔπλετο, ſaepiſſime, pro ὑπάρχεις, et ὑπάρχει, *es*, et *eſt.* Exempla paſſim obuia.

Εἴη, vtinam.

VIII. Εἴη tertia optatiui, maximeque initio periodi, videtur interdum reddi debere per *vtinam*, vel *optandum fuerit*, ſequente infinitiuo. Plutarch. in Theſeo [38]: Εἴη μὲν ὖν ἐκκαθαιρόμενον λόγῳ τὸ μυθῶδες, ὑπακῦσαι, καὶ λαβεῖν ἱςορίας ὄψιν, *Atque vtinam quicquid fabuloſum ineſt, oratione purgatum, votis noſtris obſequatur, et aliquam hiſtoriae ſpeciem induat.*

IX. Εἶεν,

Theogn. vſ. 25. Item poſt κεφάλαιον: Ita cum apud Iſocratem Nicocles ciues multa et egregia monuiſſet, ſub finem orationis haec omnia in vnum quaſi faſciculum colligit, his verbis: Κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων· οἵυσπερ ἂν τὺς ὑφ᾽ ὑμῶν ἀρχομένυς οἴεσθε δεῖν περὶ ὑμᾶς εἶναι, τοιύτυς χρὴ περὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν ὑμᾶς γίνεσθαι, *Omnium vero, quae a me dicta ſunt, haec ſumma eſt: Quales putatis eos, qui vobis parent, erga vos eſſe oportere, tales vos decet eſſe erga meum imperium.* Eleganter quoque omittitur poſt ἔργον, vbi ſignificat officium, vid. ſupra Cap. III, Sect. 4, Reg. 11. Item poſt ὐδεὶς φθόνος, vid. ſupra ad Cap. III, Sect. 12, Reg. 2.

37 Pag. 36, lin. 5.

38 Paulo poſt principium.

† Vox

Εἶεν, per ſe poſitum.

IX. Εἶεν, tertia pluralis eiusdem optatiui, per ſe ſola, ſeruit tranſitioni, qua pars aliqua concluditur, et ſequens inchoatur, vt, *Eſto*, apud Latinos; vel, *Ac de his hactenus.* Demoſthen. ſaepe, vt Philipp. I, vbi abſoluens partem aliquam bellici apparatus, Εἶεν, inquit, *τί πρὸς τούτοις ἔτι; Eſto: quid praeterea?* Plato lib. VIII de Rep. ſic orditur; Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ ὡμολόγηται, *Hoc igitur maneat; Siquidem inter nos iam conuenit* etc. †

Ἑκὼν εἶναι, libenter.

X. Infinitiuus εἶναι, apud Atticos, praeſertim cum voco ἑκὼν, id eſt, *libens*, *libenter*, interdum abundat: vt, Ἑκὼν ἂν εἶναι τοῦτο ποιήσαιμι, id eſt, *Libenter hoc fecerim:*

† Vox εἶεν, quantum ex comparatione locorum Platonis, apud quem inprimis frequens eſt, collegi, adhibetur tum, cum antecedentia comprobantur et conceduntur, ſed cum correctione aliqua, quae ſtatim additur. Quare fere ſequitur particula aliqua adverſandi ſeu corrigendi, δὲ, ἀλλὰ etc. Conuenit igitur cum Germanico, *Gut:* aut, *Das mag nun wohl gut und richtig ſeyn: allein* etc. Vt clarum id fiat, aliquot exempla explicabimus. Plat. in Phaed. cap. 64 Ταῦτα δὴ εἰπόντος τοῦ Σωκράτους, ὁ Κρίτων, ΕΙ͂ΕΝ, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιτέλλῃ; h. e. *Haec cum Socrates dixiſſet, Crito, recte, inquit, mi Socrates. Sed quid his aut mihi mandas?* Ibid. cap. 66. Socrates, viſo homine, qui venenum exhibiturus erat, ΕΙ͂ΕΝ, inquit, ὦ βέλτιστε· σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων· τί χρὴ ποιεῖν; h. e. *Recte:* ſiue, *Placet mihi, quod ipſe ades: nam quid in potione ſumenda faciendum ſit, tute pulcre calles.* Idem in Apol. cap. 2. Poſtquam Socrates dixit, a iudicibus veniam ſibi datum iri, vt ſeſe defendat aduerſus calumnias quorundam aduerſariorum; addit: ΕΙ͂ΕΝ, ἀπολογητέον δὴ etc. h. e. *Recte, ſ. conceditur mihi illa venia. Quare defenſio eſt ſuſcipienda* etc. Paulo poſt cap. 3. Cum dixiſſet, calumniae originem et cauſam altius eſſe repetendam, adiungit, ΕΙ͂ΕΝ. Τί δὴ λέγοντες διέβαλλον οἱ διαβάλλοντες; h. e. *Concedetur hoc haud dubie. Igitur quomodo calumniantur* etc. Ibid. cap. 22, extr. Socrates, abſoluta grauiſſima defenſione, addit: ΕΙ͂ΕΝ δή, ὦ ἄνδρες· ἃ μὲν ἐγὼ ἔχοιμ᾽ ἂν ἀπολογεῖσθαι, σχεδόν τι ἐστι ταῦτα, καὶ ἄλλα ἴσως τοιαῦτα, h. e. *Hactenus*, ſiue, *Haec ſufficiant*, etc. Idem in Critone, cap. 7. Crito conuictus et rogatus, quid habeat quod contra dicat, rem concedit hac formula, ἔστι ταῦτα. Tum Socrates addit, ΕΙ͂ΕΝ, ἀπαθήσας δὲ etc. *Rem recte quidem concedis: ſed ſi quis* etc. Idem in Sympoſ. cap. 4. Inuitatione ad bibendum facta, Pauſanias ſermonem exorditur ita: εἶεν, ἄνδρες, τίνα τρόπον (adde δὲ, id quod in tali ſtructura conſtanter alias adiungitur) ἥδιστα πιώμεθα; h. e. *Concedo quidem eſſe bibendum, ſodales, ſed quaeritur, qua ratione ſuauiſſime bibamus?* Alia exempla reperies apud eundem, v. c. Apol. cap. 26. Crit. cap. 12. Phaed. cap. 55 etc. Z.

rim [39]: quod etiam in plurali locum habet: vt, Ἑκόντες ἂν εἶναι ὅλον τὸν κίνδυνον ὑπομένοιεν, *Libenter totum periculum ſubirent.*

XI. Aliquando iungitur cum τὸ et praepoſitione ἐπί †. Thucydid. lib. VIII, Καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι ἄν, καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκειν, id eſt, *Et quidem ſub illorum imperio*, vel *quantum ad illos attinet*, (ὀλιγαρχικῆς intelligit,) *ſe cum indicta cauſa, tum etiam crudelius perituros eſſe:* ἄκριτοι enim pro accuſatiuo ἀκρίτους, Attice cum infinitiuo coniunxit [40]. Τὸ εἶναι ἐπί τινι.

XII. Signi-

39 Exemplum quaere apud Thucyd. lib. II, cap. 89 Τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἙΚΩ'Ν ΕΙ'ΝΑΙ ποιήσομαι, *Praelium vero non in ſinu libens committam.* In fem. gen. apud Plat. in Phaedro pag. 252, init. Ὅθεν ἙΚΟΥ'ΣΑ ΕΙ'ΝΑΙ οὐκ ἀπολείπεται, *Vnde ſponte non recedit.*

Exemplum pluralis numeri habet Plato lib. VII de Rep. pag. 519 Ὅτι ἙΚΟ'ΝΤΕΣ ΕΙ'ΝΑΙ οὐ πράξουσιν, *Quod lubentes non facient.* Et Xenoph. lib. V Κύρ. παιδ. pag. 120, in fine: Οὔτε ἀσεβεῖν ἂν θέλοιεν, οὔτε ἀδικεῖν, οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἙΚΟ'ΝΤΕΣ ΕΙ'ΝΑΙ, *Neque impii, neque iniurioſi, neque ſponte ſua mendaces eſſe velint.* Semperque (quod ſciam) ἑκὼν ante εἶναι ponitur. H.

† Sunt qui contendant, et in his Bachius ad Xen. Hier. VII, 11, illud εἶναι in eiusmodi formulis ex Atticiſmo abundare. Verum hic commode intelligi poteſt praepoſitio κατά. V. c. Thucyd. IV, 28 ἐκέλευεν τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ἐπιχειρεῖν. Alciphr. Ep. I, 1 Τὸ σήμερον εἶναι. Caeterum non negari poteſt, Atticos ſaepe hoc verbum vſurpare, vbi, ſi rem ex conſuetudine latina conſideres, abeſſe, ſaluo ſenſu, poſſit. V. c. Xenoph. Memor. I, 2, 26 ΝέωΟΝΤΕ αὐτὼ Σώκρατης παρέσχε σώφρονε, h. l. *Vtrumque iuuenem Socrates praeſtitit modeſtum.* Z.

40 Caue credas, ἄκριτοι poni pro accuſatiuo ἀκρίτους. Sic barbarus quispiam potius, quam Thucydides loquatur: nominatiuus adhibetur, quia reflexio fit ad perſonam praecedentem; vbi vero non manetur in eadem perſona, accuſatiuum inuenies, vt ibidem; nam ita pergit: Τὸν δὲ δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, *Populum vero, ſuum eſſe perfugium.* Conſule, ſis, quae plura dixi ad Sect. III, Reg. 2. Locus Thucydidis eſt cap. 48, in fine. Eſt et alius huius infinitiui vſus, praeſertim apud Poetas et Ionas, qui vel per Appoſitionem, vel potius, diſſimulato articulo τοῦ, per coniunctionem *vt* exponitur [vel vt ſuppleatur particula ὥστε, Z.] Ita Homerus Iliad. E, 315 ſq.

Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ἕρκος ἜΜΕΝ βελέων, —

Ipſum vero pepli nitidi ſinu contexit, vt eſſet munimentum contra tela. [Item Iliad. λ', 20 Θώρηκα ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήιον ΕΙ'ΝΑΙ. Et Heſiod. Theogon. 610 τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει ἜΜΜΕΝΑΙ. Item Plat. Cratyl. cap. 12 Ὁ γὰρ Ἄναξ καὶ ὁ Ἕκτωρ σχεδόν τι ταυτὸν σημαίνει, βασιλικὰ ἀμφότερα

ΕΙ'ΝΑΙ

Εἶναι, filium eſſe.

XII. Significat aliquando *filium eſſe* [41], idque vel cum genitiuo πατρὸς, vel ſine illo. Cum illo quidem, vt apud Iſaeum, *Οἱ συνδικοῦντες αὐτῷ Σμικροῦ πατρὸς εἶναι Φασι τὸν Νικόστρατον*, id eſt, *Qui eum defendunt, Smicri parentis filium eſſe dicunt Nicoſtratum.* Sine illo autem: Ibidem, *Φασὶ μὲν οὖν, εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον*, *Aiunt quidem, Nicoſtratum Thraſimachi filium eſſe:* idque in participium etiam redundat; Pauſanias in Atticis [42]: Ἀγαθοκλεῖ Λύσανδραν γυναῖκα ἠγάγετο, Πτολεμαίου καὶ Εὐρυδίκης οὖσαν, id eſt, *Agathocli Lyſandram vxorem dedit, Ptolemaei et Euridices exiſtentem*, id eſt, *filiam.*

Εἶναι, ſeruum eſſe.

XIII. Per ſe quoque εἶναι ſignificat, *ſeruum eſſe* [43]: vt, *τῶν ἡμᾶς καλόν τι πεποιηκότων, ὁμολογοῦμεν εἶναι*, id eſt, *Eorum, a quibus aliquid beneficii accepimus, ſeruos nos*

ΕἸΝΑΙ *τὰ ὀνόματα.* Z.] Apud Pauſaniam non ſemel: qui etiam eodem caſu aliud verbum adiungit, ſed praefixo genitiuo τοῦ. Vt in Achaicis: *Ἀπεστέλλοντο δὲ ἐς Μέγαρα, Φρουρά τε ΕἸΝΑΙ Μεγαρεῦσι, καὶ ἢν Μέτελλος ἐπίῃ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, ΤΟΥ πρόσω σφᾶς ΚΩΛΥΕΙΝ*, *Mittebantur vero Megara, vt et praeſidio eſſent Megarenſibus, et, ſi Metellus et Romani inuaderent, illis mature obſiſterent.*

41 Non adeo hoc ſignificat: ſed κατ' ἔλλειψιν intelligitur παῖς. quomodo et ipſum verbi ſubſtantiui participium abeſt, inuoluente articulo praepoſitiuo υἱὸς vel παῖς. Vide Cap. I, Reg. 12.

42 Pag. 16, lin. 43, vbi *γυναῖκα ἠγάγετο*, malim reddere: *ſtipulatus eſt vxorem*, nam minus ſolerter dicitur Lyſimachus alienam filiam Agathocli dediſſe.

43 Ita ſaepiſſime reddi poteſt, ſed hinc non ſequitur, hanc eſſe huius verbi notionem. Regula latius patet, et verbum εἶναι cum Genitiuo generaliter fere notat poſſeſſionem vel propriam vel metaphoricam, et cui ſeruimus, gratias debemus, adhaeremus, cuius verbis adducimur, vel partes ſequimur, illius eſſe dicimur. Huc pertinet, quod ſupra tetigimus, εἶναι τοῦ λέγοντος, *Alicuius oratione perſuaderi.* Verbatim: *eſſe dicentis*, qui nos oratione ſuos fecit. [Demoſth. ad Pantaen. pag. 982, lin. 3, ed. Reisk. *μήτε συγγνώμης, μήτ' ἄλλου μηδενὸς εἶσιν, ἀλλ' ἢ τοῦ πλέονος*, h. e. *neque clementiam curant, neque vllam aliam rem, niſi rem familiarem.* Z.] Exemplum miniſtrat Ariſtoph. in Equ. vſ. 856 *Μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι*, *Ne huius verbis perſuaderi te ſine:* vbi vide Cauſabonum. Huc refer 1 Cor. III, 22, 23 Ἐγώ εἰμι Παύλου. Πάντα ὑμῶν ἐστιν. Ὑμεῖς δὲ Χριστοῦ. Χριστὸς δὲ Θεοῦ. [Item Demoſth. pag. 456, lin. 9 *ὑμῶν αὐτῶν ὄντες*, h. e. *cum ſoli eſtis, et veſtri arbitrii, adeo vt nemo vos interpellet et impediat.* Z.] Qualia fere omnia etiam Latinorum ſunt. Caeterum Genitiuus ἑαυτοῦ eodem modo cum verbo *γίγνεσθαι* iungitur: vid. ſupra Sect. V, Reg. 9.

44 Vt

nos eſſe profitemur. Contra vero εἶναι ἑαυτοῦ, idem eſt quod αὐτεξούσιον εἶναι, id eſt, *Sui iuris ac poteſtatis eſſe.*

XIV. Praeterea εἶναι, tametſi rarius quam ἐστὶ, pro licere aliquando ſumitur. Demoſthen. in Timocratem, Εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφειλήματος, id eſt, *Licere ipſi, aut alteri eius nomine, debiti ſponſores dare.* *Εἶναι, licere.*

XV. Per ſe aliquando idem eſt quod *ſaluum eſſe.* Demoſthen. oratione de pace, loco admodum notando, vbi de natura ſociorum in bello: Οὐκ ἄχρι τῆς ἴσης ἕκαστός ἐστιν εὔνους, οὔθ' ἡμῖν, οὔτε Θηβαίοις, ὥστε εἶναι, καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων, id eſt, *Nemo, vel noſtri, vel Thebanorum vsque adeo ſtudioſus eſt, vt eosdem pariter et ſaluos eſſe, et alios ſuperare velit:* vbi εἶναι idem eſt quod σῶς εἶναι, et ἄχρι τῆς ἴσης, *vsque adeo*, vel *ex aequo.* Id quod etiam Tullius Offic. I expreſſit, dum ait, *Sic cum Celtiberis, cum Cimbris bellum, vt cum inimicis, gerebatur; vter eſſet, non vter imperaret.* Atque id eo loco ſignificare τὸ εἶναι, conſtat ex ſequentibus. Addit enim Demoſthenes, Ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἅπαντες ἂν βούλοιντο, ἕνεκα ἑαυτῶν· κρατήσαντας δὲ τοὺς ἑτέρους δεσπότας ὑπάρχειν αὐτῶν, οὐδὲ εἷς, *At ſua quidem cauſa, incolumes eſſe facile omnes patiuntur, aliis vero ſuperatis*, vel *alterutros autem ſuperiores factos, ſibi dominari, ne vnus quidem:* vbi quod ante dixerat εἶναι, explicat per σῶς εἶναι, id eſt, *ſaluos eſſe* [44]. *Εἶναι, ſaluum eſſe.*

XVI. Εἶναι εἰς ἀρετὴν, id eſt, ἐπιδοῦναι, ſeu προχωρεῖν, *in virtute proficere:* quae loquendi ratio nomine etiam mutato locum habere poteſt: vt, Εἶναι εἰς παιδείαν, aut πολυμαθίαν, *in eruditione proficere.* Ita Gregor. Nazianzenus oratione XXVI Ὥστε εἰ καὶ μὴ αὐτοὶ τοσοῦτον ἦσαν εἰς ἀρετὴν, πάντας ὑπεραίρειν τῇ εὐτεκνίᾳ, id eſt, *Vt ſi quidem ipſi non tantum in virtute profeciſſent; omnes tamen liberorum felicitate ſuperarent* † [45]. *Εἶναι εἰς ἀρετήν.*

XVII. Idem

44 Vt Heliodorus per σώζεσθαι, Aethiop. lib. VI, cap. 5 Θεάγης ἐστὶ καὶ σώζεται, θεῶν βουλομένων, *Theages viuit, et incolumis eſt, diis volentibus.* H.

† In eiusmodi formulis dicendi εἶναι ſignificat *prodeſſe*, συμφέρειν, et conſtruitur vel cum Datiuo ſimpliciter, vt Demoſth. ad Leptin. pag. 463, lin. 5 σκεψώμεθα δὴ, τί τοῦτ' ΕΣΤΑΙ τῇ πόλει, *Videamus quaeſo, quid vtilitatis inde ad ciuitatem ſit redundaturum*, vel cum praepoſitione aliqua; veluti εἰς, vide Vigerum; aut πρὸς, vt Demoſth. pag. 1241, *Vig. Idiot. gr.*

Εἰμὶ cum datiuo partic.

XVII. Idem verbum *εἰμὶ*, in tertia perſona ſingulari praeſentis, vel imperfecti, vel futuri, non tantum indicatiui modi, ſed etiam optatiui, et ſubiunctiui, cum datiuis participiorum quorundam, affectum animi ſignificantium, pro verbis ipſis vſurpari ſolet. Participia illa tria praecipue ſunt, *βελόμενος*, *ἡδόμενος*, *ἀχθόμενος*, quibus nomen *ἄσμενος* adiungitur [46].

Xenophon IV Ἑλληνικ. *Τί ἒν ἐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βελομένῳ ταῦτά ἐςι; Quin tu ergo ſciſcitaris, num haec illi etiam placeant* [47]*?* Plato in Phaedone, cap. 24 *Ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐςὶ, Iam eo redeamus, vbi ſermonem abrupimus, ſi quidem id probas.*

Xenoph. Cyropaed. IV, 5, 10 *Ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη, Cui veſtrum id moleſtum non erit.*

Homer.

pag. 1241, lin. 23 *οἶμαι γάρ τί μοι καὶ τἒτο εἶναι πρὸς τὴν ἀλαζονείαν τὴν τἒτἒ, arbitror, hoc quoque quodammodo mihi prodeſſe ad iſtius faſtum retundendum,* aut *ἐπὶ·* vt Demoſth. pag. 1072, lin. 15 *ἐςὶ μοὶ ἐπὶ τὸ ἄμεινον, Cedit mihi in melius.* At ſi perſona ſequitur, interdum *obeſſe* ſignificat: vt Demoſth. pag. 73, lin. 26 *ταῦτ᾽ ἐφ᾽ ὑμᾶς ἐςιν, haec nocent vobis, his vos petimini*, etc. Z.

45 Cum Praepoſitione *περὶ* conſtructum ſequente quarto caſu ſignificat, *alicui rei operam dare, verſari circa aliquid.* Plat. Phaed. pag. 248, lin. 39 Ἢ ΠΕΡΙ' *σώματος* ἼΑΣΙ'Ν *τινα* ἘΣΟΜΕ'ΝΟΥ, *Vel medicandis corporibus operam adhibituri.* Eodem plane modo, quo ſupra in *γίγνομαι*. [Eodem ſenſu quoque adiunctam habet praepoſitionem *ἐν·* e. g. Aelian. V. H. I, 31 *ἐν γεωργίᾳ εἶναι*, eſt *agriculturae operam dare*, et IX, 4 *ἐν Μέσαις εἶναι*, ſignificat *litteris liberalibus operam nauare.* Et IV, 8 *ἐπεὶ δὲ ἐν τἒτοις ἦν*, h. e. *cum in eo eſſet*, ſiue, *cum id moliretur.* Z.]

46 Addo participium *προσδεχόμενος* ex illo Arriani, de Exp. Al. lib. I, cap. 23 Ἐκδρομὴ γίγνεται — ᾗ ἐδὲ πάνυ τι ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΕ'ΝΟΙΣ ΤΟΙ͂Σ ΜΑΚΕΔΟ'ΣΙΝ ἮΝ, *Eruptio fit ea parte, qua Macedones minime exſpectabant.* Verb. *Macedonibus minime exſpectantibus erat.* Quod ſi quis dicitur non *ἁπλῶς velle*, ſed fieri poſſe, vel futurum vt velit, *τὸ εἶναι* inuenies etiam *γίνεσθαι* ſimiliter cum eiusmodi participiis conſtructum, aptiſſime in ſenſu *ἀοριςολογικῷ*, vt apud Heliod. Aethiop. lib. II, cap. 29 *Πεύσῃ δὲ, ὅταν* ΣΟΙ ΒΟΥΛΟΜΕ'ΝΩι ΓΙ'ΓΝΗΤΑΙ, *Audies autem, ſi tibi lubuerit.* Et lib. VII, cap. 11, vbi Calaſiris moriturus mandata dat de iuuenibus quibusdam Graecis, *ὡς ἔνι μάλιςα προνοεῖν, καὶ ἐν οἷς ἂν* ΒΟΥΛΟΜΕ'ΝΟΙΣ ΑΥ'ΤΟΙ͂Σ ΓΙ'ΝΕΤΑΙ [an *γένηται*?] *τὰ δυνατὰ συμπράττειν, Vt iis pro virili opem ferrent, et quibuscunque in rebus id deſiderarent, quam maxime fieri poſſet, adeſſent.*

47 Adde Dion. Hal. lib. III, pag. 196 *Ἐπειδὴ πᾶσι βελομένοις ἦν, Poſtquam omnibus ita viſum erat.*

48 Cap. 18.

Homer. Iliad. Ξ, vſ. 108 Ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, *Mihi quidem gratum fuerit.* Ita Tacitus in vita Agricolae [48]: *Quibus bellum volentibus erat.* De infinitiuo rariora ſunt exempla.

[Apud poſteriores Graecos occurrit formula optandi Ἐσί τε καὶ εἴη. V. c. Pſellus in vita Conſtantini Ducae, θυγατέρα δὲ, inquit, ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπώνυμος, μνηστεύεται θεῷ, καὶ νῦν ἐσὶ, καὶ εἴη μέχρι πολλȣ. Philoſtrat. in Aſpaſ. ſub finem, ex certiſſima coniectura Valeſii, Νικαγόρας καὶ τȣ̃ Ἐλευσινίȣ ἱερȣ̃ κήρυξ ἐσί τε καὶ εἴη. Eadem formula quoque apud Latinos reperitur; v. c. Ouid. VI Faſt. 219 *Eſt mihi, ſitque, precor, noſtris diuturnior annis, Filia, qua felix ſoſpite ſemper ero.* Et Martial. IX, Epigr. 18 *Eſt mihi, ſitque, precor, longum te praeſide, Caeſar, Rus minimum: parui ſunt et in vrbe Lares.* Plura vid. apud Henr. Valeſ. Emendatt. lib. III, cap. 13. Z.]

(margin: Ἐσί τε καὶ εἴη.)

SECTIO VII.

De Verbis εἰπεῖν, ἐλπίζειν, ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, ἔοικα, ἔχω.

REGVLA I.

Infinitiuus εἰπεῖν ſaepiſſime apud Atticos παρέλκει, id eſt, *ornatus* ſolum cauſa adhibetur. Ita Xenophon. Παιδείας I, Κἂν τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν· ȣ̓χ ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ, *Non vides, inquit Aſtyages, hominem irridens, quam belle quamque eleganter vinum fundat?* vbi neceſſario, vel εἰπεῖν, vel φάναι abundat. Imo, quod etiam admirabilius eſt, hic infinitiuus cum aoriſto eiusdem verbi φημὶ coniungitur, maxime apud Dialogorum Scriptores. Ita Plato ſaepe, καὶ ὃς ἔφη, εἰπεῖν, μηδαμῶς, id eſt, *ille autem, nequaquam, inquit,* vbi ſine dubio, ἔφη, ſatis fuiſſet [49].

(margin: Εἰπεῖν abundat.)

II. Saepe

48 Cap. 18. H. Item Macrobius, qui alias quoque ſubinde Graecismos imitatur, Saturnal. I, 7 *Si volentibus vobis erit.* Cf. Vechner. Hellenol. II, 9. Doruillius ad Charit. pag. 439 ſq. et Marklandus ad Max. Tyr. XIII, 5. vbi ex eius coniectura reperitur, ȣ̓δὲ ἈΚΟΥΣΗι ἐσὶ τῇ γενναίᾳ ψυχῇ φθορὰ σώματος, h. e. *animus generoſus non auerſatur corporis interitum.* Z.

49 Horum alterum aliquando in Participio poſitum inuenies. ſic

Εἰπεῖν, *ſententiam dicere.* II. Saepe hoc verbum ſignificat, *ſententiam dicere*, vel *ſtatuere.* Paſſim apud Demoſthen. εἶπεν, id eſt, *Hanc ſententiam dixit:* quod etiam γνώμην λέγειν, et ἀποφαίνεσθαι dicebatur †.

Γνώμην εἰπεῖν, *auctorem eſſe.* At γνώμην εἰπεῖν, ſaepius eſt *auctorem eſſe alicuius ſententiae.* Plutarch. Pomp. Ἕως ἔδωκαν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν, Λευκίȣ Φιλίππȣ γνώμην εἰπόντος, id eſt, *Donec imperium ipſi decernerent, auctore L. Philippo;* vbi male interpres, *Philippo referente.* Nam v. c. quod Latini dicunt, *Senatusconſultum in Ciceronis ſententiam factum eſt*, Graecis diceretur, δόγμα τῆς βȣλῆς ἐγένετο, Κικέρωνος γνώμην εἰπόντος. At *referre*, ſeu *rogare*, Graeci, γνώμας προτιθέναι, ἀναδιδόναι, ἐπαγαγεῖν, ἐπιτρέπειν. Quod alias etiam dicitur, προσιέναι, vel προσελθεῖν τῇ βȣλῇ, vel χρηματίζειν ἐν τῇ βȣλῇ, vel τὴν βȣλὴν προθεῖναι. Et Latinae dictioni propius, ἀναφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, nec male εἰσηγεῖσθαι, maxime ad populum. Dicunt praeterea, ἐπιψηφίζειν εἰς τὴν βȣλὴν, ac fere cum infinitiuo; vt, ἐπιψηφίζειν εἰς τὴν βȣλὴν, τὸν πόλεμον ἀνελεῖν, id eſt, *De ſuſcipiendo bello ad Senatum referre* [50].

III. Ἐξέρχεσθαι,

ſic Herod. Erat. cap. 67 Ὁ δὲ, ἀλγήσας τῷ ἐπερωτήματι, ΕΙ῏ΠΕ ΦΑ΄Σ, *Ille vero, hanc interrogationem aegre ferens, inquit.* Vel vtrumque in indicatiuo ponitur. Ita apud Plat. in Theag. p. 129 Ἀνιστάμενος πρός με ΕΙ῏ΠΕ, Τί λέγεις, ἜΦΗ, ὦ Σώκρατες, *Adſurgens mihi dixit, quid ais, inquit, Socrates.* Et in Rep. lib. I, pag. 337, init. Καὶ ΕΙ῏ΠΕΝ, ὦ Ἡράκλεις, ἜΦΗ. Sed ſemper inter vtrumque aliquid interponitur.

† Sic apud Demoſth. pag. 103, 10. ed. Reisk. φυλακὴν εἰπεῖν, ſignificat *decernere, conſtituere, cuſtodiam.* Z.

Ἔλπομαι. 50 Hic interſero ἔλπομαι, quod Poetice et Ionice pro Ἐλπίζω, *ſpero*, contrariam admittit ſignificationem, et notat *Metuo.* Herod. Erat. cap. 109 Ἢν μὲν νυν μὴ συμβάλωμεν, ἜΛΠΟΜΑΙ΄ τινα στάσιν μεγάλην ἐμπεσεῖσαν, *Quod ſi praelium non committimus, vereor, ne magna exoriatur ſeditio.* Lyſias orat. fun. pag. 505 Μεγίστην δὲ συμφορὰν ὑπὸ τῶν βαρβάρων εὐτυχησάντων τὰς ὑπεκτεθέντας ἤλπιζον πάσεσθαι. *Maximas vero aerumnas ne a victoribus barbaris paterentur ſui, quos* [Salamine] *depoſuerant, metuerunt.* Cum tamen omne verbum vnam tantum natura ſua, eamque primariam notionem obtineat, non plura, multo minus duo contraria ſignificare poteſt, tirones hoc loco monendos volui, vt, ſi quid tale accidit, in neutra ſignificatione acquieſcant, ſed tertiam aliquam quaerant, in quam duae illae, tanquam in genus ſuum, ſpeciales concurrant. V. g. ſi videant, vnum atque idem verbum τίω modo *honorandi*, modo *puniendi* ſignificatum habere, tertius quaerentes

III. Ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, abſolute poſita, ſunt verba militaria, quae ſignificant *ad bellum proficiſci:* vulgo, *ſortir*

Ἐξέρχεσθαι et ἐξιέ-

quaerentes generallor non diu latebit, qui eſt, *Pendere*, *Luere*, *Soluere*, vnde ſecundaria naſcitur notio; nempe: *Tractare aliquem pro meritis.* Si nunc bene quis meritus eſt, ſponte inde fluit ſignificatio *honorandi*, ſin contra, *puniendi.* Eodem modo in ἐλπίζω inter duo illa *ſpero* et *metuo* tanquam medium eſt, *Credo*, *Exiſtimo*, qua acceptione tum alibi, tum apud Homerum occurrit, Il. N, non procul ab initio:

Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἘΈΛΠΕΤΟ ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,

Neque enim ille exiſtimauit, immortalium quempiam venturum, qui vellet vel Troianis vel Danais opem ferre. Rurſus Oppian. Halieut. lib. I, vſ. 88

Οὐ μὲν γὰρ γαίης πολυμήτορος ἜΛΠΟΜΑΙ ἅλμην
Παυροτέρας ἀγέλας, ἔτ' ἔθνεα μείονα φέρβειν,

Non enim crediderim, mare pauciores greges neque minora numero animalia nutrire, quam terram multorum matrem. Confer Piat. lib. V de Rep. pag. 451, lin. 6 Ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε, καὶ ἀγαθῶν, καὶ δικαίων, καὶ νομίμων, *Ita arbitror, minus eum peccare, qui inuitus occidit, quam impoſtorem in rebus pulcris, et bonis, et iuſtis, et legitimis.* V. et Theogn. vſ. 46. Hinc ſi malum aliquod ſequitur, commode explicatur per φοβοῦμαι, vt apud Herodot. Erat. cap. 109 Ἢν μὲν νυν μὴ συμβάλωμεν, ἜΛΠΟΜΑΙ τινα στάσιν μεγάλην ἐμπεσοῦσαν διασείσειν τὰ Ἀθηναίων φρονήματα, ὥστε Μηδίσαι, *Quod ſi praelium non committimus, metuo, ne magna ſuborta ſeditio mentes Athenienſium moueat ad partes Medorum ſequendas.* Nec aliter voces Latinae *ſpero* et *ſpes* explicandae veniunt, quae natura ſua nihil aliud quam περὶ τῶν μελλόντων δόξαν notant. vid. Flor. iib. III, init. *Quis SPERARET poſt Carthaginem aliquod in Africa bellum?* Et Suet. Caeſ. c. 60 *Praelia non tantum deſtinato, ſed ex occaſione ſumebat, ac ſaepe ab itinere, interdum ſpurciſſimis tempeſtatibus; quum minime quis moturum SPERARET.* Quamquam alii legunt *PVTARET.* conſule Dukerum ad Flor. l. c. Luculentus eſt Virgilii locus lib. IV Aen. vſ. 419

Hunc ego ſi potui tantum SPERARE dolorem.

Vbi *ſperare* manifeſto pro *putare*, *credere*, *exiſtimare.* Manifeſtius tamen lib. II, vſ. 658

Mene efferre pedem, genitor, te poſſe relicto,
SPERASTI? —

Manifeſtiſſime lib. X, 291

— *Speculatus litora Tarchon,*
Qua vada non SPERAT, nec fracta remurmurat unda.

Confer lib. XI, vſ. 275. *Haec* [mala vel ſupplicia] *adeo ex illo mihi iam*

Speranda fuerunt
Tempore —

Imo Catullus carm. 83. vt nullus dubitet amplius, cum praeterito conſtruit:

Chommoda *dicebat, ſi quando* commoda *vellet*
Dicere, et hinſidias *Arrius* inſidias:

ϖαι, verba militaria.

tir en campagne. Demoſthen. Olynth. II, Ἐξεληλυθότων ὑμῶν ἀξίως τῆς πόλεως, *Vobis ad bellum pro huius urbis dignitate profectis*, id eſt, *eo modo, eoque apparatu, quem vrbis dignitas poſtulet.* Paulo poſt, Εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἅπαντα ποιοῦντας ἑτοίμως, id eſt, *Contribuendo, ad bellum exeundo, omnia promte faciendo.*

Ἔοικα, *paratus ſum.*

IV. Ἔοικα, praeter vulgares acceptiones, quibus ſignificat *ſimilis ſum, videor*, et ſimilia, coniunctum cum infinitiuo, maximeque futuri temporis, deliberatam aliquid iam iam faciendi voluntatem oſtendit. Lucianus in Charonte: Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι, id eſt, *Je penſe, que je m'en vais deſcendre tout bellement, à fin de mieux voir et entendre.* Loquitur Charon, qui e ſummo monte, quae infra vel fiebant, vel dicebantur, minus commode videre, vel audire poſſet.

Ἔοικε, *conuenit.*

V. Ἔοικε, cum dandi caſu, ſaepe vertendum videtur, *conuenit, conſentaneum eſt:* atque adeo, *tribuendum eſt:* quod poſtremum et rarius eſt, et praecipue obſeruandum. Demoſthen. Olynth. II [51] Δαιμονίᾳ τινὶ, καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν

Et tum mirifice SPERABAT
ſe ESSE LOCVTVM,
Cum, quantum poterat, dixerat hinſidias.

Contra *reor* pro *ſpero* vtitur Virg. lib. Aen. XII, vſ. 188

Ceſſerit Auſonio ſi fors victoria
Turno etc.
Sin noſtrum annuerit nobis victoria Martem,
Vt potius R E O R, et potius
Di numine firment.

Si iam illa *exiſtimatio* cum affectu animi coniuncta verſatur circa bonum quodpiam futurum, inde naſcitur verbi ἔλπομαι notio *ſperandi*, ſin contra, *metuendi.* Et ſic in aliis huiusmodi quid patientibus. In malam partem pro *metu* vocem ἐλπὶς intelligas apud Euripid. in Oreſt. vſ. 857

Οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.

Hei mihi, metus adeſt, quem olim timens, propter futura tabeſcebam luctu. Ad rem appoſitiſſime Plato eodem modo explicat cognatum ſubſtantiuum ἐλπὶς, de Legibus lib. I, pag. 644. Vbi, poſtquam dixerat, vnicuique duos ineſſe conſiliarios contrarios, qui vocantur voluptas et moeſtitia, ita pergit: Πρὸς δὲ τούτοιν ἀμφοῖν αὖ δόξας μελλόντων, οἷν κοινὸν μὲν ὄνομα ἐλπίς· ἴδιον δὲ φόβος μὲν, ἡ πρὸ λύπης ἐλπίς· θάῤῥος δὲ, ἡ πρὸ τοῦ ἐναντίου, *Ad quas ambas accedunt opiniones de futuris, quarum quidem commune nomen ſpes eſt, peculiare vero alteri metus, quae eſt ſpes vel opinio dolorem antecedens, alteri confidentia, quae contrarium praecedit affectum.*

51 Paulo poſt principium.

52 Pag. 3.

ἔοικεν εὐεργεσίᾳ, *Fortunato cuidam, planeque diuino benefi-cio tribuendum fuerit.*

VI. Ὡς ἔοικε, non tantum ſignificat, *vt videtur*, *vt par eſt*, et ſimilia: verum etiam ſumitur interdum, pro *vti-que*, *plane*, et ſimilibus aduerbiis. Plutarch. in Theſeo [52], Ὁ γὰρ δὴ χρόνος ἐκεῖνος ἤνεγκεν ἀνθρώπους, χειρῶν μὲν ἔργοις, καὶ ποδῶν τάχεσι, καὶ σωμάτων ῥώμαις, ὡς ἔοικεν, ὑπερφυεῖς καὶ ἀκαμάτους, id eſt, *Tempus enim illud homines ferebat manuum operibus, celeritate pedum, et corporum viribus eximios plane atque inuictos.* Amiotus vertit, *grandement.* Ὡς ἔοικε, *plane.*

VII. Aliquando commode reddi poteſt, *videlicet*, *nimi-rum*, *quippe*. Idem Plutarch. ibid. [93] Παίων γὰρ, ὡς ἔοικε, κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος, ἀπώλλυεν, *Videli-cet*, aut *quippe*, *Termerus enim illo incuſſo capite occurren-tes perimebat.* Quas ibi voces addidit Plutarchus, vt oſten-deret, quam iuſte a Theſeo ſimili mortis genere occiſus in-terierit. Demoſthen. pro Corona, Ἀλλ᾽ οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ᾽ ἀνεκτὰ, οὐδ᾽ ἔμφυτα, *At haec, nimirum, Athenienſes a maioribus non didicerant, nec omnino, vel ferenda, vel moribus ſuis conſentanea exi-ſtimabant.* Ἔοικε, *videli-cet.*

VIII. Alias vertere mallem, *vt perhibent*, *vt fama eſt*, *vt aiunt*, aut ſimil. Plutarch. ibid. [54] Λέγεται δὲ καὶ περὶ Χαιρώνειαν ἑτέρας (Ἀμαζόνας) ἀποθανεῖν, καὶ ταφῆναι περὶ τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ νῦν καλεῖται, id eſt, *Ferunt, circa Chaeroneam alias etiam interiiſſe, ac ſecundum eum riuulum ſepultas eſſe, qui olim, vt perhibent, Thermodon, nunc vero Haemon vocatur.* Ὡς ἔοικε, *vt aiunt.* In-terdum, *vt credo*, *vt mihi perſuadeo.* Demoſthen. pro Co-ron. Μέλλων δὲ ἰδίου βίου παντὸς, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τήμε-ρον, *Cum autem priuatae totius vitae reddenda, vt credo, mihi hodie ratio ſit.* *Vt credo.* Interdum ſignificat, *vt video*: Plau-tus, *Vt hoc natum intelligo.* Platonis in conuiuio, cum *Vt vi-deo.* vnus diceret, aliquid ſe puero factum eſſe, infert alter, πάνυ ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικεν: *Peruetuſtum id quidem, vt vi-deo;* quo modo etiam ſuperius illud Demoſthenis reddi poſ-ſet.

[52] Pag. 3, lin. 26.
[53] Pag. 5, lin. 20.
[54] Pag. 13, lin. 26

55 Simili

ſet. Idem Demoſthen. ibid. Καὶ, ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ ῥήτωρ ἐγὼ, τῶν μὲν ἐκ λόγου, καὶ τοῦ βουλεύεσθαι, πραχθέντων, οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ, *Atque, vt video, conſiliarius ego cum ſim et orator, nihil ipſi tamen ad ea, quae vel oratione, vel conſilio meo perfecta ſunt, contuliſſe videor.*

Ἔχω cum adverb. et genit.

IX. Verbum ἔχω notandos habet vſus, qui ſequuntur. Primo cum his praeſertim aduerbiis, πῶς, ὅπως, ὡς, οὕτως, εὖ, καλῶς, κακῶς, et genitiuo caſu [55], eleganter Atticeque coniungitur: vt, Οὕτως ἔχω τῆς γνώμης, *eius ſententiae ſum.* Plutarch. Camillo, Ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος, ἢ βουλήσεως, ἔσχε, *Vt quisque paratus, aut animatus fuerit;* verbatim, *vt quisque promtitudinis, aut voluntatis habuerit.* Sic, εὖ ἔχειν τῆς ῥώμης, aut τῆς συνέσεως, *robore aut prudentia valere.* Sic, ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος [56], *vt habebat quisque*

55 Simile illud Heliodori Aethiop. lib. I, cap. 3 Ὡς δρόμου εἶχον, ἔφευγον, *Quanto potuerunt curſu contendere, fugerunt.* Locutio eſt elliptica. V. c. cum dico, οὕτως ἔχω τῆς γνώμης, poſt ἔχω ſubaudi ἐμαυτὸν, vt recte obſeruat Cl. Bos, et ante γνώμης in procliui eſt intelligere praepoſitionem περί. [Vel intellige praepoſitionem ὑπὲρ, quae diſerte addita legitur Aelian. V. H. XIV, 1 ὑπὲρ τῶν ἐν Δελφοῖς ψηφισθέντων μοι, καὶ ὧν ἀφήρημαι νῦν, οὕτως ἔχω. Nec tamen plane eſt damnanda praepoſitionis περὶ ellipſis. Etenim illa interdum additur: veluti Xen. Oecon. II, 12 οὕτω δὴ καὶ ἐμοὶ ἔχει ΠΕΡΙ' τῆς οἰκονομίας. Z.] Vt ſit integra locutio: Οὕτως ἔχω ἐμαυτὸν περὶ τῆς γνώμης. Rarius cum Datiuo. Demoſthenes ep. III, vbi vergit ad finem: Τῌ͂ γε ΕΥ'ΝΟΙ'ᾼ ΟΥ῞ΤΩΣ ἜΧΩ ΠΡΟ'Σ ὙΜΑ͂Σ, ὡς ὑμᾶς ἂν εὐξαίμην, πρὸς ἐμὲ, *Tam bene vobis cupio, quam vos mihi optarim.*

56 Exemplis nihil tritius. Similiter dixerunt ὡς ποδῶν εἶχον, vel, vt Herodot. lib. VI, cap. 116 εἴχοντο. pro quo et non raro invenies, ἢ ποδῶν εἶχον. Eſt et vbi duo adduntur Genitiui. Videſis Arrian. Exp. Al. lib. VI, cap. 6 Οἱ δὲ ψιλοὶ ὩΣ ΤΑ'ΧΟΥΣ ΕἿΧΟΝ ΠΟΔΩ͂Ν, ἐφείποντο, *Leuis autem armaturae milites, quanta pedum celeritate poterant, eum ſequebantur.* [Alia exempla vid. apud Markland. ad Lyſ. pag. 665. ed. Reisk. Z.]

Cum aliis Aduerbiis conſtructum eorundem ſignificationem adſumit, idque quintuplici modo.

Primo, Aduerbium ſimpliciter ſine vllo caſu additur: vt, Ἀδυνάτως ἔχω, pro, Οὐ δύναμαι. Quo modo et ſequentem habet Infinitiuum, quemadmodum δύναμαι. Idem Arr. lib. I, cap. 26 Τὸν δὲ ὑπὸ καμάτου ἘΓΕΡΘΗ͂ΝΑΙ μὲν ἈΔΥΝΑ'ΤΩΣ ἜΧΕΙΝ ἐκ τοῦ ὕπνου, *Eum prae laſſitudine e ſomno excitari non potuiſſe.*

Secundo, additur Accuſatiuus a verbo rectus: Ariſtoph. Νεφ. vſ. 979 Ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, *Habere pedes alternatim*, i. e. *Alternare pedes.*

Tertio, alius caſus additur ab Aduerbio rectus. Dem. Phil. IV, pag. 60

quiſque celeritatis, id eſt, *pro ſua quiſque celeritate;* licet cum εὖ, καλῶς et κακῶς ſaepe accuſatiuum adſciſcat †.

X. Secundó, cum praepoſitionibus ἀμφὶ et περὶ, poſtulat accuſatiuum et ſignificat, διατρίβω, *verſor*, *occupor:* vt, *ἀμφὶ τοδὶ νῦν ἔχω*, *nunc quidem in eo ſum*, *aut verſor* [57].

Tertio,

pag. 60 Ἐκ δὲ τῦ ΤΟΥΤΩΝ ὈΛΙΓΟΡΩΣ ὑμᾶς ἜΧΕΙΝ, *Ex quo hoc neglexiſtis.*

Quarto, additur Datiuus perſonae, erga quam hoc vel illo modo, bene maleue adfecti ſumus, vt, Ἔχω σοι φιλανθρώπως, ἀπεχθῶς, οἰκείως, etc. V. Dem. contra Phorm. pag. 587, lin. 49 et Philoſtrat. Heroic. c. 1 Ὑμναῖος Πεπαρήθιος ἘΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΜΟΙ ἜΧΩΝ, *Hymnaeus Peparethius*, *neceſſarius meus.*

Quinto, pro Datiuo illo inuenies quandoque Accuſatiuum cum Praepoſitione πρός. Herodian. lib. I, cap. 12 Ἀπεχθῶς ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, *Infenſi ipſi*. H.

† Καλῶς ἔχει, ſeu in ſuperlatiuo Κάλλιστα ἔχει, interdum eſt formula, qua quid modeſte negatur, aut, qua quis ſe beneficio oblato vſurum eſſe negat, ſed gratum tamen ſe profitetur. Germanis ſolemne eſt: *Es iſt gut: ich bedanke mich.* V. c. apud Athenaeum Deipnoſ. XIV, 12, aliquis rogatus Λάβ᾽ ὕδωρ κατὰ χεῖρας, reſpondet, μηδαμῶς· καλῶς ἔχει. It. Theocrit. XV, 3. mulier aduena, cui ſella et puluinar paratur, ait: Ἔχει κάλλιστα. Sic Latini vſurpant ſuum *Recte*, et *Benigne*. V. c. Terent. Eun. II, 3, 50 *Rogo*, *num quid velit?* Recte, *inquit*. Atque Horat. Epiſt. I, 7, 16 *Veſcere ſodes.* Alter reſpondet, *Iam ſatis eſt.* Tum inuitatus vt *quantumuis tollat*, reſpondet, *Benigne*. Confer vſ. 62. Vid. Caſaub. ad. l. l. Theocriti. Caeterum illa formula καλῶς ἔχει, inprimis cum datiuo perſonae, ſignificat *laudabile eſt et honorificum:* quemadmodum ὀ καλῶς ἔχει notat, *turpe eſt*. V. c. Xenoph. Mem. I, 3, 3 οὔτε γὰρ τοῖς θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν, εἰ ταῖς μεγάλαις θυσίαις μᾶλλον, ἢ ταῖς μικραῖς ἔχαιρον. Z.

57 In genere dicamus, verbum ἔχω conſtructum cum aliqua praepoſitionum cum ſuo caſu, reddi per illud verbum, ad cuius ſignificationem expreſſum nomen proxime accedit. E. g. Ἔχω διὰ φροντίδος, i. e. φροντίζω, *Eſt mihi curae.* Lucian. Dem. Encom. pag. 907 Διὰ στόματος ἔχειν, *In ore habere*, vel, *memoriter tenere.* Athen. Deipnoſ. lib. XIV, cap. 3 Ἔχω σὲ ἐν ὀργῇ, *Succenſeo tibi.* Thucyd. lib. II, cap. 18 Ἔχειν ἐν αἰτίαις, vel δι᾽ αἰτίας, *Culpare.* vid. Noſtrum infra Cap. IX, Sect. 3, Reg. 12. Sic, *in ſpe habere*, pro, *ſperare* dixit Salluſt. B. C. cap. 31. Cum praepoſitione ἐπὶ ſequente dandi, vel κατὰ, ſequente generandi caſu, ſignificat *hoſtili* vel *offenſo in quempiam animo eſſe.* In Herodot. Erat. cap. 49 Δοκέοντες, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας τὰς Αἰγινήτας δεδωκέναι (ſupple, γῆν τε καὶ ὕδωρ), *Putantes*, *hoſtili in ipſos animo dediſſe terram et aquam Aeginetas.* Similiter cum praepoſitione κατὰ non ſemel in capite II. Apocalypſ. Ioann. Ἔχω κατὰ σῦ ὀλίγα: Verbatim: *Habeo pauca aduerſum te.* Nos ſatis feliciter, Op, of tegen wien heeft hy het?

Tertio, cum participiis quibusdam, maximeque aoriſti temporis, explicatur per aoriſtum Indicatiui, et verbi, cuius participium adiunctum habet: vt, *μαθὼν ἔχω*, id eſt, *ἔμαθον*, *didici*: *συλλαβὼν ἔχω*, id eſt, *συνέλαβον*, *comprehendi*: *ποιήσας ἔχω*, id eſt, *ἐποίησα*: vt Gallice dicimus, *J'ai appris*, *j'ai fait*. Demoſthen. in Leptin. *Τὰς μὲν καθ' ἕκαςον ἐάσω, μίαν δ', ἣ συλλαβȣ̃σα τὰ ἄλλας ἔχει, δίειμι*, id eſt, *Singulas omittam recenſere, vnam illam, quae caeteras omnes comprehendit, exponam* [58]. [Ab hoc pleonaſmo differt, ſi eiusdem verbi *ἔχειν* Participium verbo alicui finito iungitur: vbi plane abundat. E. g. Ariſtoph. Nub. 509,

58 Quia non admodum crebra ſunt exempla, tertium addo ex Platonis Phaedro pag. 257, lin. 21 Τὸν λόγον δὲ σȣ πάλαι ΘΑΥΜΆΣΑΣ ἜΧΩ, *Tuam vero orationem iam dudum admiror*. [It. Heſiod. Oper. 42 *Κρύψαντες ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι*, *Occultarunt Dii victum hominibus*. Simile eſt illud Lucretii VI, 898. *quia multa quoque in ſe Semina* habent *ignis ſtupae tedaeque* tenentes. Vbi *habent tenentes* poſitum eſt pro *tenent* ſimpliciter. Z.] Poteſt etiam hoc modo apud Latinos verbum *Habeo* conſtrui cum Participio, ſed non niſi Praeterito Paſſiuo. E. g. *Vinculis illum conſtrictum habet*. Quod Graece diceremus: *Αὐτὸν ἔχει δήσας*. Curt. lib. IV, cap. 1, §. 18 *Caeterum date aliquem regiae ſtirpis, qui meminerit, a vobis acceptum habere ſe regnum*. Sed tamen, apud Latinos certe, ſi ad participium ſpectas, praeteriti; ſi ad verbum, praeſentis ſignificationem habet. Adeo vt *acceptum habere regnum* et *accepiſſe* differant, quod poſterius notat tantum accepiſſe, licet iam amiſſum, ſed prius, non tantum accepiſſe, ſed etiamnum poſſidere. Quod inde vel maxime patet, quia ipſum verbum *Habeo* hoc modo praeterito aliisque temporibus variari poteſt. Exemplum habet Salluſtius B. I. cap. 10 *Neque ea res falſum me habuit*. Et. B. C. cap. 23 *Tale periculum Reip. haud occultum habuit*. Confer Ter. Hecyr. IV, 2, 6. Et in Eun. II, 3, 92. Quin et exemplum, quod ex Demoſth. affert Auctor, praeſentis temporis rationem habet, quo minus conuenit cum Gallico *j'ai appris, j'ai fait*; quae plane praeterita notant. Contra *ἔχω θαυμάσας* praeſens potius quam praeteritum ſignificat, vt apud Heliod. Aethiop. lib. V, cap. 16 *Τὴν ἄλλην μὲν τῆς κτίσεως πολυτέλειαν* ἜΧΩ ΘΑΥΜΆΣΑΣ, *Reliquum apparatuum ſplendorem admiror*. Dico, *potius*; nam etiam in praeterito de re exacta loquitur Vlyſſes apud Sophocl. in Ai. Flag. vſ. 22

Νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἜΧΕΙ ΠΕΡΑ'ΝΑΣ. —

Hac enim nocte contra nos inopinum facinus patrauit. Temporis interim differentia dependet a verbo, cui participium iungitur; ſic praeteritum ſit, *θαυμάσας εἶχον*, vel *ἔσχηκα*. Caeterum quomodo Graeci verbum cum participio paſſiuo iungant, mox Reg. 14 dicemus.

59 Non

509, Τί κυπτάζεις ἜΧΩΝ περὶ τὴν θύραν; h. e. *Quid moraris ad fores?* Scholiaſtes ad hunc locum ita: Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. Plat. in Gorg. φλυαρεῖς ἔχων, h. e. *nugaris.* Cratin. apud Scholiaſt. Ariſtoph. Nub. 354, ληρεῖς ἔχων, *garris.* Sic illud Platonis in Phaedro pag. 340, Τί δῆτα ἔχων ςρέφῃ; explicat Timaeus Sophiſta in Lexico, ἀντὶ τῦ ἐνδιατρίβεις. It. Theocrit. XIV, 8, Παίσδεις (pro παίζεις) ἔχων. Ad quem locum Schol. Ἀττικῶς τὸ ἔχων παρέλκει. ἤγυν, σὺ μὲν παίζεις. Z.] Rarius cum participio praeſentis temporis. Arrianus lib. IV, cap. 8, Ἱκανὸν εἶναι τίθεμαι, ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ, τὸ καθ᾽ αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν, *Satis meo iudicio tum fuiſſet, in tanta eius temulentia, quietum ſe ac ſilentio tenere: ſe tenir coy* [59].

XI. Quarto, ἔχειν πρὸς, vel ἐς, id eſt, *reſpicere, ſpectare, pertinere ad;* vt, ὅδε ὁ λόγος ἔχει πρός σε, id eſt, *Haec ad te ſpectat oratio.* Sic, ὅσον ἔχει πρὸς ἐμὲ, τῦτο δὴ ποίησον, id eſt, ἐμῦ γε ἕνεκα, *mea quidem cauſa, hoc facito:* id eſt, *per me licet hoc facias.* Quo ſenſu eleganter de oraculorum explicatione vſurpari ſolet. Pauſanias Eliacôn I, Κρεσφόντυ δὲ συμφρονήσαντος, ὡς ἐς τῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντευμα, id eſt, *Cumque Creſphontes, re ſecum expenſa, conieciſſet, ad iſtum hominem oraculum pertinere,* id eſt, *de illo intelligendum eſſe;* vbi obiter notandus vſus verbi συμφρονεῖν, pro *diligenter ſecum expendere, vel coniicere de ſenſu oraculi,* de quo infra, Sect. XI, Reg. 3 [60]. Ἔχειν πρός.

XII. Quinto, ἔχειν eſt παρέχειν, cum dandi caſu perſonae [61], et accuſatiuo rei: vt, πολὺν κίνδυνον ἔχει τῦτο τῇ πόλει, i. e. Ἔχειν, παρέχειν.

59 Non videtur pro locutionis nouitate vnicum hoc ſuppetere exemplum; quare ἔχειν σιγῶντα, ſubaudito pronomine ἑαυτὸν, eadem forma dictum putauerim, qua τηρεῖν ἑαυτὸν πιςὸν, de quo idiomate ſupra ad Cap. III, Sect. 2, Reg. 1. Verbum ἔχειν hunc vſum obtinere, docuit Stephanus ex Platone, apud quem, ἑαυτὸν ἔσχεν ἀφανῆ, *Se ipſum e conſpectu eripuit.* H.

Ad Vigeri obſernationem a vanitate vindicandam pertinet illud Fauorini apud Gellium IX, 8 ἔχω προσδεόμενος, pro προσδέομαι. Z.

60 Cum praepoſitione πρὸς etiam comparationi inſeruit. Ita Lucian. Dem. Encom. pag. 890 Καὶ μηδ᾽, ὅπως ΠΡΟ`Σ ΤΟ`Ν ἩΣΙΌΔΟΝ ΕἿΧΕΝ (Ὅμηρος) ἡλικίας, σαφῶς εἰδέναι. *Nec etiam, quomodo ad Heſiodum ſeſe habeat Homeri aetas, euidenter ſcire,* i. e. *vtrum Heſiodo Homerus ſit antiquior.* Confer Cap. IX, Sect. 8, Reg. 13.

61 Si additur; nam ſaepius abeſt,

πόλει, verbatim, *multum hoc periculum habet ciuitati*, id eſt, *ciuitatem in magnum diſcrimen adducit.* πολλὰ πράγματα ἔχειν τινὶ, vel παρέχειν, aut παρέχεσθαι, *plurimum negotii alicui faceſſere* [62]. εὔνοιαν ἔχειν τινὶ [63], *aliquem beneuolentia proſequi.* συγγνώμην ἔχειν τινί, id eſt, *alicui veniam dare* [64].

Ἔχειν cum particip. tempus ſignific. XIII. Sexto, cum accuſatiuo temporis coniungitur, ſequente participio praeſentis vel aoriſti ad ſignificandum interuallum temporis, ex quo res aliqua facta ſit, vel infecta; vt, πολὺν ἤδη τὸν χρόνον ἔχω, μὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστείλας, *a longa iam tempore ad eum non ſcripſi.* Ita Chryſoſt. loquitur in Epiſtol.

Οὐκ ἔχω neſcio. XIV. Septimo, οὐκ ἔχω, non tantum ſignificat, *non poſſum*, vt ἔχω ſaepe loco τοῦ *poſſum* vſurpatur, ſed etiam *neſcio;* idque cum ὅτι, vel ὅπως, interdum ſolo, interdum vna cum verbo χρὴ, ſequente infinitiuo: vt, οὐκ ἔχω ὅ, τι

abeſt, vt apud Iſocr. ad Dem. Τὸ γὰρ ἀφανὲς, ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἕξει τὴν διάγνωσιν, *Nam quod obſcurum eſt, ex eo quod manifeſtum eſt, celerrimam exhibebit cognitionem*, h. e. *cognoſcitur.* Conferenda, quae ſupra dixi ad Cap. III, Sect. 8, Reg. 8.

62 Alias ἔχω πράγματα, abſente Datiuo, neutraliter explicatur pro *vehementer occupatus ſum, operoſo labore incumbo;* quo ſenſu fere ſequitur Participium. Ita Dem. de Claſſ. pag. 74 Πάνυ πολλὰ ΠΡΆΓΜΑΤΑ ἜΣΧΟΝ ΣΚΟΠΩ͂Ν, *Conſiderando vehementer fui occupatus.* Noſtro idiomate, Ik heb veel moeite gehad met onderzoeken. Et Plat. Theaet. pag. 174 Ζητεῖ τε καὶ ΠΡΆΓΜΑΤΑ ἜΧΕΙ ΔΙΕΡΕΥΝΩ΄ΜΕΝΟΣ, *Inquirit et magno labore perſcrutatur.*

63 Cui opponitur, χόλον ἔχειν τινί, *Infenſum eſſe alicui*, apud Herodot. Vran. cap. 27. Ac diverſo ſenſu dicitur res ἔχειν χόλον, ὀργὴν, συγγνώμην etc. *Quae iram mouet, venia digna eſt* etc. Exemplum habet Demoſth. Phil. IV, pag. 57, in fine: Ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει, *Haec diffidentiam, haec iram habent*, i. e. *mouent, pariunt.* Sic, quemadmodum dicitur quis ἔχειν θαῦμα, i. e. *mirari*, ita non dubito, quin res dicatur ἔχειν θαῦμα, i. e. *admiratione digna eſſe.* Sophocl. Electr. vſ. 900

Ἰδοῦσα δ' ἜΣΧΟΝ ΘΑΥ͂ΜΑ
καὶ περισκοπῶ,

Quod quum vidi, admirabar et circumſpecto. Huc refer, quod ſupra iam tetigimus, Cap. III, Sect. 8, Reg. 8 Ἔχειν φόβον.

64 Cum datiuo loci ponitur pro ἐπιπλεῖν, πελάζειν vel ſimili. Ita apud Thucyd. lib. III, cap. 33 Ἔπλει διὰ τοῦ πελάγους, ὡς ΓΗ͂Ι ἑκούσιος οὐ ΣΧΉΣΩΝ ἄλλ' ἢ Πελοποννήσῳ, *Per altum duxerit curſum, non vltro alii terrae, niſi Peloponneſo appulſurus.* Idem effert per accuſatiuum, praefixa praepoſitione εἰς, lib. XI, cap. 62 Ἔσχον ἐς Ἱμέραν, *Himeram appulerunt.* Et alibi.

65 Pag.

τι λέγω ἐν τῷ παρόντι, in praeſentia quid dicam, neſcio. Plato de Rep. II [65] Οὔτι γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω, ὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω, *Nec video quemadmodum opem feram, nec rurſus, quemadmodum non feram, intelligo.* Sic ὐκ ἔχω, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν, *Quid agendum ſit neſcio* [66]. [ὐδ' ὅ, τι χρὴ ποιεῖν ἕξετε, *quid ſit faciendum non habebitis.* Demoſthen. pag. 425, 10. ed. Reisk. Z.]

XV. Cum multis accuſatiuis iungi ſolet [67]. Rarior illa Φύσιν
eſt, cum accuſatiuo *φύσιν*, coniunctio, quam habet De- ἔχει.
moſthenes

65 Pag. 368.

66 Rara auis, quando poſt ἔχω in hac acceptione ſequitur participium paſſiuum. Inuenies apud Platonem Sophiſt. pag. 226, lin. 35 Τῆς μὲν ὄνομα ΟΥ'Κ ἜΧΩ ΛΕΓΟ'ΜΕΝΟΝ, *Alterius quidem nomen dicere non poſſum.*

67 Multis cum Accuſatiuis notandos habet vſus, quos hic praeterire nefas duxi: et in genere quidem, quemadmodum verbum ποιέω cum Accuſatiuis ſubſtantiuorum vno verbo actiue explicatur, vt ſuo loco dicemus, ita verbum ἔχω cum multis Accuſatiuis neutraliter ſumitur. Talia ſunt, quae modo tetigimus, *πράγματα ἔχειν*, pro *πραγματεύεσθαι*, *θαῦμα ἔχειν*, i. e. *θαυμάζειν*. Ἡσυχίαν ἔχειν, i. e. *ἡσυχάζειν* etc. [it. Συγγνώμην ἔχειν τινὶ, pro *συγγινώσκειν*, Lyſ. pag. 759, ed. Reisk. Δυςύχημα ἔχειν, pro *δυςυχεῖν*, ib. pag. 746 Ἔργον ἔχειν, pro *ἐργάζεσθαι*, *laborare, operam dare*, Xenoph. Mem. II, 10, 6. Ageſ. XI, 12 Ἐπίδωσιν ἔχειν, h. e. *ἐπιδιδόναι*. Xen. Oecon. XX, 23 Ἀπολογίαν ἔχειν, h. e. *ἀπολογεῖσθαι*, Aelian. V. H. II, 39 Βίον ἔχειν, h. e. *βιῶναι*, ibid. III, 29 Δεῖπνον ἔχειν, h. e. *δειπνεῖν*, ibid. III, 39 Γνώμην ἔχειν, h. e. *γιγνώσκειν*, *ſtatuere*, *decernere*, ibid. IV, 8. Z.] Sic cum comparatiuo ἧσσον et ἔλασσον, vt ἧσσον ἔχειν, *Inferiore conditione eſſe.* Sic in praelio dicuntur ἔλασσον ἔχοντες, qui ſunt *inferiores*, apud Thucyd. lib. III, cap. 5.

Cum nonnullis Accuſatiuis reciprocam admittit conſtructionem, atque inprimis cum Accuſatiuo ἡσυχίαν. Nam, vt dicimus ἡσυχίαν ἔχω, ita ἡσυχία ἔχει με, quo ſenſu et genitiuus additur, qui Latinis per infinitiuum exponitur. Herodot. Erat. cap. 135 Ὡς σφέας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχεν. Verbatim: *Vt illos quies obſidionis habebat*, h. e. *Poſtquam obſidere deſierunt.* [Idem valet quoque de multis aliis nominibus; veluti Δέη ἔχει με πολλὴ, *vehementer timeo*, Odyſſ. ξ', 215. Θάμβος ἔχεν εἰσορόωντας, h. e. ἐθάμβησαν οἱ εἰσορόωντες, Iliad. γ', 342 Δία ὐκ ἔχε ὕπνος, h. e. *Iupiter non dormiebat.* Iliad. β', 2 Πολλὴ μέντ' ἄν με φιλοψυχία ἔχοι, *Eſſem vitae cupidiſſimus*, Plat. Apolog. cap. 27 etc. Z.]

Cum Accuſatiuo artis, ſcientiae etc. conſtructum notat, *Scio, Teneo, Calleo.* Sic Platoni, Iou. p. 531 Ὁ τὴν ἀριθμητικὴν ἔχων, eſt, *Arte Arithmetica inſtructus.* Nos quoque dicimus, Hy heeft de konſt weg. Imo, quod et notatu dignum puto, vbi Latini addunt Aduerbium (puta *pulcre, bene, vel probe inſtructus*) illud Graeci mutant in adiectiuum, cum praecedenti ſubſtantiuo conveniens. Quale eſt illud in Cebet.

moſthenes Olynth. II Ἀλλ' ὔτ' εὔλογον, ὔτ' ἔχον ἐςὶ Φύσιν τῦτό γε, *At hoc quidem neque rationi conſentaneum eſt, nec*

bet. Tab. Ὅμως μέντοί γε ἐκ ἄχρηςον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτὲς Φωνὴν ἈΚΡΙΒΕΣΤΕ'ΡΑΝ ἔχειν, *Et tamen non inutile fuerit, nos quoque ipſos* (verbatim) *linguam accuratiorem habere*, i. e. *linguae iſtius accuratiorem habere cognitionem.*

Adhaec, praeter Accuſatiuos regula 12 notatos, in primis ſequentes obſerua.

I. Primus eſt καιρόν. Res dicitur καιρὸν ἔχειν quae opportuno tempore fit. Thucyd. lib. I, cap. 42 Ἡ γὰρ τελευταῖα χάρις, ΚΑΙΡΟ'Ν ἜΧΟΥΣΑ, κἂν ἐλάσσων ᾖ, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι, *Nouiſſimum enim beneficium, opportune collatum, quantumuis minus, poteſt maius delere crimen.*

II. Ἔχειν κακὸν dicitur is, qui *male affectus eſt* ſiue corpore ſiue animo, ſequente praepoſitione ἐν cum ſuo caſu. Plat. in Gorg. p. 478 Ἀθλιώτερος πότερος δυοῖν ἘΧΟ'ΝΤΟΙΝ ΚΑΚΟ'Ν, ἔτ' ἘΝ ΨΥΧΗ͂Ι, *Vter eorum miſerior, qui male affecti ſunt, iſne qui corpore, an, qui animo?*

III. Res dicitur ἔχειν λόγον, *quae ratione nititur*. Ita Demoſthenes l. c. pro ὔτε εὔλογον, ὔτ' ἔχον ἐςὶ Φύσιν, potuiſſet dicere: ὔτε λόγον, ὔτε Φύσιν ἔχει. Exemplum habet Plato in Phaedone, pag. 62.

IV. Ἔχειν ὄνομα dicitur res, quae, vera cauſſa ſuppreſſa, ſpecioſo nomine praetexitur. Herodot. Polymn. cap. 138 Ἡ δὲ ςρατηλασίη ἡ Βασιλέως ΟΥ'ΝΟΜΑ μὲν ΕἾΧΕ, ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνει, κατίετο δὲ ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, *Haec regis expeditio verbo quidem fiebat contra Athenas, re autem vera contra cunctam Graeciam mittebatur.* Neque noſtrates hic Graecis cedunt. Dicimus enim: Het had den naam, als of etc. Atque haec ex pluribus pauca ſufficiant.

Imperatiuus huius verbi duos habet vſus obſeruandos. Prior eſt, quando in ſecunda perſona, adiecta particula δὴ (ἔχε δὴ) ponitur pro Φέρε δὴ, ἴθι δὴ, de quibus infra Cap. VIII, Sect. 5, Reg. 9. Plat. Io. pag. 535 ἜΧΕ ΔΗ', καί μοι τόδε εἰπὲ, *Agedum, etiam mihi hoc dic.*

Alter eſt in tertia perſona, vbi prolixiori paulo orationi finis imponitur, tum familiaris Graecis eſt imperatiuus ἐχέτω cum Adverbio ἱκανῶς. Idem in Phaedro, pag. 274 Οὐκῦν τὸ μὲν τέχνης τε καὶ ἀτεχνίας λόγων πέρι, ἹΚΑΝΩ͂Σ ἘΧΕ'ΤΩ, *Itaque haec de arte et imperitia dicendi ſatis dicta ſunto: ſufficiant.*

Reſtat vt de vſu Paſſiuo huius verbi dicamus, qui varius et mirus eſt. Praemoneo tamen tirones, quantumuis variae ſint ſignificationes, eas tamen omnes primariam notionem redolere, quae eſt *adhaerere*; conſtruitur tunc cum generandi caſu, vt apud Heliod. Aethiop. lib. V, cap. 16 Τὰ δ' ἔτι ἀδιήγητα καὶ ἘΧΟ'ΜΕΝΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΡΗΜΕ'ΝΩΝ ἔνθεν ἑλὼν, *Alia, quae nondum erant narrata, et cum praemiſſis cohaerebant, continuabat, inde ſumto exordio.* Dein praeter ea, quae ex Lexicis ſatis nota ſunt, ſignificat primo *amore aliquem amplecti, colere.* Apud Plat. ep. 6 ἜΧΕΣΘΑΙ δὴ παντὶ ξυμβελεύω δικαίῳ τρόπῳ ΤΟΥ'ΤΩΝ ΤΩ͂Ν ἈΝΔΡΩ͂Ν, *Amplecti*

nec habens naturam, id eſt, *neque cum natura congruit: praeter naturam eſt.* Herod. lib. II Ἕνα ὄντα κῶς (pro πῶς)

Amplecti ſane beneuolentia quouis meliore modo hos viros ſuadeo. Adde Theogn. vſ. 31.

— Αἰεὶ ΤΩ͂Ν ἈΓΑΘΩ͂Ν ἜΧΕΟ,

Cole ſemper et amplectere viros bonos. Deinde dicitur quis ἔχεσθαί τινος, qui in re quapiam firmiter perſtat. Ita in Epicteti Compendio cap. 29 ΤΩ͂Ν ΒΕΛΤΊΣΤΩΝ σοι ΦΑΙΝΟΜΈΝΩΝ ὅτως ἜΧΟΥ, ὡς ὑπὸ τȣ̃ Θεȣ̃ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν, *In iis, quae tibi conſtant eſſe optima, ſerua firmiter ſtationem, in qua a Deo collocatus es.* Plato in Phaed. pag. 100, lin. 40 ΤΟΥ͂ΤΟΥ ἘΧΟΜΈΝΟΣ ἡγȣ̃μαι ἐκ ἄν ποτε πεσεῖν, *Hac in re ſi firmiter perſtitero, me nunquam perturbatum iri, autumo.* Praeterea cum genitiuo artis vel ſcientiae notat, *incumbere, operam dare.* Idem ille Plato ſuppeditat nobis exemplum in epiſtola 7, pag. 340, lin. 33 Παρὰ πάντα δὲ αἰεὶ ΦΙΛΟΣΟΦΊΑΣ ἘΧΟΜΈΝΟΣ, *Praeter omnia vero Philoſophiae operam dans.* Conſentit Ariſtides, orat. funebr. in Eteon. pag. 136, init. Τῶν δὲ μαθημάτων ὅτως εἴχετο, *Literis tantam operam nauabat.*

Et, quoniam rem, cui incumbimus, magno ſtudio promouere conamur, hinc ἔχεσθαι ἔργȣ τινὸς per *Feſtinare*, *Celerare* vel ſimile quidpiam pro varia occaſione redditur. Sic apud Herodian. lib. II, cap. 11 Τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, *Summa feſtinatione itineri ſe accingit.* Et Heliod. lib. Aethiop. X, cap. 16 Παύσασθε μὲν δακρύοντες, καὶ ἡμᾶς κατοικτιζόμενοι μάτην, τῆς δ᾽ ἹΕΡΟΥΡΓΊΑΣ ἘΧΩ͂ΜΕΘΑ, *Abſiſtite a lacrymis, et nos commiſeratione mouere deſinite, et ſacris accingamur.*

Res quoque dicitur ἐγκλήματος ἔχεσθαι, *quae vitio datur.* Antoninus εἰς ἑαυτὸν lib. II, c. 7 Ἀξίως ἔφη, μείζονος ἘΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ἜΧΕΣΘΑΙ τὸ μεθ᾽ ἡδονῆς ἁμαρτανόμενον, ἤπερ τὸ μετὰ λύπης, *Recte dicebat, peccato, quod cum voluptate fit, maiorem culpam ſubeſſe, quam quod cum dolore.* Eodem idiomate, ſed diuerſo ſenſu dicitur aliquid ἀληθείας ἐχόμενον, *adhaerere* ſeu *proximum eſſe veritati*, i. e. *prope verum* vel *veroſimile eſſe*, apud Euſeb. in Hierocl. cap. 12 Ἐγὼ μὲν ἐν εὖ μάλα προθύμως τοῖς εἰκόσι τε καὶ ἈΛΗΘΕΊΑΣ ἘΧΟΜΈΝΟΙΣ πειθόμενος, *Porro ego lubentiſſime probabilibus et veroſimilibus fidem habens.* Significat et tempus proxime ſubſequens, et quaſi ſuperiori adhaerens; vt, ἐν τῷ ἐχομένῳ ἐνιαυτῷ, *Anno ſubſequenti*, I Machab. IV, 28.

Deinde, ſi ad rem quampiam gerendam plurium opera deſideratur, hi dicuntur ἔχεσθαι τȣ̃ ἔργȣ: vnde *Adſtare*, *Adeſſe*, *Manum admouere*, *Operam praeſtare*, etc. redditur. Hinc Aelian. de Natur. Animal. lib. V, cap. 3 ἜΧΟΝΤΑΙ δὲ ἄνθρωποι ΤΟΥ͂ ὍΠΛΟΥ τριάκοντα, *Triginta homines ad funem adſtant.* Non abſimili ratione, ἐχόμενός μȣ καθήσῃ, inuenio in libro Esdrae cap. IV, 42 *Iuxta me ſedebis.*

Denique non minus eleganter res dicitur ἔχεσθαί τινος, ad quam opera alicuius deſideratur, ſeu, cuius perfectio ad alicuius operam peculiariter pertinet. Plat. in Protag. pag. 324 Οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ

πῶς) Φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας Φονεῦσαι; *Quomodo vero ſimile ſit, eum, vnus cum eſſet, multa millia interfeciſſe?*

SECTIO VIII.

ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τὰς αὐτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν, ἃ ΔΙΔΑΣΚΑ'ΛΩΝ ἜΧΕΤΑΙ, *Viri boni aliis quidem artibus ſuos filios inſtruunt, ad quas magiſtrorum opera deſideretur.* [Siue, *quae ad magiſtros pertinent, quae a magiſtris doceri poſſunt.* Sic Aeſchin. Dial. I, 4, et 6 occurrit ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν ἔχετο. Conf. Bacch. ad Xenoph. Oecon. VI, 1 vbi occurrit τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν, h. e. *abſoluere, perſequi ea, quae cum illis ſunt arcto vinculo coniuncta. 7.*] Huic affine eſt ἐμοῦ ἔχεται, *Penes me eſt, In mea poteſtate ſitum eſt.* Homer. in Terram Matrem:

— ΣΕΥ̃ δ' ἜΧΕΤΑΙ δοῦναι βίον, ἠδ' ἀφελέσθαι,

In tua poteſtate ſitum eſt vitam dare et auferre. Item lib. Iliad. I, vſ. 162

— ΣΕΟ' δ' ἘΞΕΤΑΙ ὅ, ττι κεν ἄρχῃ,

Penes autem te erit, quodcunque prior dixerit. Locutionem explicat ibidem Euſtathius: Δυσμίμητος φράσις τὸ, ΣΕΟ' δ' ἘΞΕΤΑΙ ὅ, ττι κεν ἄρχῃ, ληφθεῖσα ὡς ἀπὸ πείσματος, ὅ ἐστι σχοίνου, ἀρχομένου μὲν ποθεν, συνδέοντος δὲ πρὸς τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ ἄλλό τι. καὶ δηλοῖ, ὡς ὁ ἔκ τινος ἀγαθὸς λόγος τελεσφορηθεὶς ὑφ' ἑτέρου, ἀρχὴν μὲν ἄλλοθεν ἔσχεν, ἔχεται δέ πως καὶ τοῦ ἀπολέσαντος αὐτόν· καὶ δοκεῖ αὐτοῦ μάλιστα εἶναι, ὃς ἴσχυσε τὸν ἀγαθὸν λόγον εἰς τέλος ἀγαγεῖν, i. e. *Locutio non facile imitabilis, nempe* Σεὸ δ' ἔξεται ὅ, ττι κεν ἄρχῃ; *deſumta tanquam a reſte, hoc eſt fune, qui aliunde quidem incipit, ſed connectit quid alteri extremitati; et ſignificat id, quod a quopiam optime dictum eſt, et ab altero effectum datum, aliunde quidem initium habere, ſed quodammodo eſſe illius, qui id perficit: et eius maxime eſſe, qui ſua poteſtate id ad finem perducit, videtur.* In quibus omnibus, ſi quis modice attendat, princeps ſignificatio eſt *adhaerendi*, a qua caeterae ſunt deductae. H.

Ἔχεσθαι τινὸς quoque ſignificat *aliquid magno ſtudio perſequi, non remittere a re.* Sic Demoſthenes pro Coron. pag. 251. ait, ſe ἔχεσθαι τῶν ἀδικημάτων τοῦ Φιλίππου, h. e. *Continuo et acriter Philippi maleficia indagare, et indagata aperire et caſtigare, exagitare.* Noſtri dicunt: *Schritt vor Schritt folgen, immer hinter drein ſeyn, immer auf den Nacken ſeyn* etc.

Interdum ſignificat *aliquid vnice curare, aliis rebus neglectis.* V. c. Demoſth. Phil. I, pag. 51 Ὁ πληγεὶς ἀεὶ τῆς πληγῆς ἔχεται, h. e. *Ictus, caeteris partibus corporis neglectis et vulneri expoſitis non niſi plagam,* ſeu, *partem laeſam curat, eamque tuetur aduerſus nouam iniuriam. Z.*

Ad exquiſitos vſus verbi ἔχειν pertinere quoque videtur, quod nonnunquam ſignificat *diuitem eſſe.* E. g. Lyſ. p. 579. ed. Reisk. χρὴ τοὺς ἔχοντας παρέχειν τὰ ἐπιτήδεια τοῖς ἀπόρως διακειμένοις. Sophocl. Aiac. Flag. 157 Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Demoſth. pag. 1123. et Ariſtoph. Plut. 596 ἔχειν et πλουτεῖν, vt ſynonyma, coniunguntur. Eandem vim etiam Latini ſuo *habere* ſubiiciunt: vt Senec. Vit. beat. 26 *Quid ergo*

inter

SECTIO VIII.

De Verbis ἥκω, [καταλαμβάνω, κεῖμαι,] λανθάνω, μέλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴσθι, οἶμαι.

REGVLA I.

Ἥκω cum partic.

Praeter ea quae attigimus Cap. III de Nomine, Sect. 7, Reg. 5, et Sect. 9, 6 primum, Ἥκω Attice, quemadmodum ἔχω, iungitur etiam cum participio praeſentis, praeteriti et futuri temporis. Praeſentis, ἥκω φέρων, *venio afferens*, id eſt, *affero*. Iſaeus, Τῶν ἐ πραχθέντων γραμματεῖον ἥκει φέρων, *Rerum nunquam geſtarum ſchedulam affert.* [it. Plat. Phaed. cap. 66 ἥκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον, *Adduxit eum, qui venenum erat exhibiturus.* Z.] [68]. Praeteriti, Demoſthen. Ἥκεν ἀναςρέψας, id eſt, ἀνέςρεψε, *rediit.* Item Olynth. I, initio, Εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος [69] ἥκει τις, *Si quis huc veniat, vtile quid meditatus.* [it. Demoſth. Olynth. I, pag. 11 ἥκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες, *Rediimus domum ab expeditione Euboica.* Z.] Futuri, Demoſthen. ſaepe, ἥκω συμβελεύσων, *huc conſilii dandi cauſa venio.*

Ἥκειν cum πόῤῥω et ſimil.

II. Secundo, cum πόῤῥω, εὖ, ἐπὶ et πολὺ, gaudet genitiuo: vt, πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, *admodum aetate prouectus;*

inter me ſtultum, et te ſapientem intereſt, ſi vterque habere *volumus? Plurimum. Diuitiae enim* etc. Sic Terent. Eun. V, 8, 49 *Habet quod det.* Contra μὴ ἔχειν eſt *pauperem eſſe;* vt 1 Cor. XI, 22, aut μηδὲν ἔχειν, vt Ariſtoph. Plut. 552 Πτωχᾶ μὲν βίος ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐςὶ μηδὲν ἔχοντα. Z.

68 Syntaxi eadem dicitur etiam Ἔρχομαι, Ἄπειμι ἔχων. Thucyd. lib. I, cap. 9 Ἃ [χρήματα] ἮΛΘΕΝ ἐκ τῆς Ἀσίας ἜΧΩΝ, *Quam pecuniam ex Aſia attulerat.* Xenoph. Cyropaed. lib. I, cap. 14 ἜΧΩΝ ἌΠΕΙ, ἃς ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς, *Abi, tecum ducens, quoscunque velis.*

69 Obſeruetur praeteritum ἐσκεμμένος forma quidem paſſiuae, ſed ſignificationis actiuae. Minus tritum eſt in huiusmodi idiomate praeteritum, cuius ἡ διάθεσις non tantum, ſed et τὸ σημαινόμενον eſt paſſiuum. Occurrit cum verbo ἔρχομαι apud Homer. Iliad. Σ, vſ. 180

— Αἴκέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ,

Si quid indignum cadauer paſſum fuerit. Quo ſenſu Belgae etiam verbum komen vſurpamus, ſed non niſi cum infinitiuo: vt, Hy koomt ſmaad te lyden.

vectus; πόῤῥω, vel εὖ ἥκειν vel ἐπὶ πολὺ τῆς παιδείας, verbatim, *longe*, *bene*, *ad multum venire doctrinae:* id eſt, *multum in doctrina profeciſſe: être bien, ou beaucoup avancé.* Sic, εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, apud Herodotum, *pecuniis abundare* [70].

Λανθάνω, cum partic. III. Λανθάνω, cum participio [71] iungi ſolet, tuncque Latine

Καταλαμβάνω. 70 Interſero duo verba καταλαμβάνειν, et κεῖσθαι, quorum prius praeter vulgarem et vbique obuiam, ſignificationem *comprehendendi*, *inuadendi* et *occupandi*, etiam imperſonaliter videtur vſurpari. Nam quemadmodum dicitur, θάνατος αὐτὸν κατέλαβεν, ita quoque dicimus, κατέλαβεν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Pauſan. in Corinth. pag. 95 Ἐπωπέα κατέλαβεν ἀποθανεῖν, *Epopeum mors occupauit.*

Alterum idiomate noſtratibus communi de legibus vſurpatur,
Κεῖται. et dicunt Graeci, κεῖται νόμος. Nos: 'Er leyteen wet. Lucian. Abdicat. Κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς ΚΕΙΜΕ'ΝΟΥΣ τοὺς νόμους, *Male interpretaris, o pater, leges bene conditas.* Lyſias contra Frumentar. Τοῖς νόμοις τοῖς ΚΕΙΜΕ'ΝΟΙΣ ἐβοήθουν, *Leges latas defendebam.* Confer 1 Tim. I, 9. Hinc μεταφορικῶς de fatali neceſſitate, quae tanquam firmiſſima lex hominibus *iacere* dicitur, apud Orpheum, ſeu quisquis Argonauticorum auctor, vſ. 104

Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα ΚΕΙ͂ΤΑΙ,

Sed vitari non poſſunt, quae a fato ſunt deſtinata. Diuerſe ab hac translatione apud ſacros ſcriptores perſona dicitur κεῖσθαι εἴς τι, cui tanquam prouincia vel neceſſitas impoſita eſt aliquid faciendi. Sic in priori ad Theſſal. ep. cap. III, 3 Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε, ὅτι ΕΙ'Σ ΤΟΥ͂ΤΟ ΚΕΙ'ΜΕΘΑ, *Noſtis enim ipſi, nos ad hanc rem eſſe conſtitutos.* Et ad Philippenſ. I, 17 Εἰδότες, ὅτι ΕΙ'Σ 'ΑΠΟΛΟΓΙ'ΑΝ τοῦ εὐαγγελίου ΚΕΙ͂ΜΑΙ, *Gnari, mihi defendendi Euangelii prouinciam eſſe impoſitam.* Pro eodem τίθεμαι vtitur priori epiſt. ad Timoth. cap. II, 7 et ep. poſteriori cap. I, 11.

Alia tamen acceptione dicitur Chriſtus κεῖσθαι, i. e. ΠΡΟΚΕΙ͂ΣΘΑΙ ΕΙ'Σ πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον, *Poſitus eſſe caſui et reſurrectioni multorum in Israel, et in ſignum, cui contradicatur*, vt vertit Beza, Luc. II, 34. Adhaec ἐν φανερῷ res dicitur κεῖσθαι, quae manifeſta eſt. Contra κεῖται ἐν ἀφανεῖ, *quod incertum eſt*, Thucyd. I, 42. Deinde, κεῖται τῇ πόλει ὄνομα, *Vrbi nomen eſt inditum*, apud Plat. Cratyl. At, τὰ σωτήρια πόλεως κεῖται ἐν αὐτῷ, *In illo ſalus Reip. eſt ſita.* V. Dinarch. contra Dem.

71 Quod cum ſubſtantiuo in caſu conuenit, qui vt plurimum eſt Nominatiuus: aliquando Datiuus, vt apud Ariſtoph. Ἐκκλησ. vſ. 26

Ἦ θοιμάτια τ' ἀνδρεῖα ΚΛΕ-
ΨΑ'ΣΑΙΣ ΛΑΘΕΙ͂Ν
Ἦν χαλεπὸν αὐταῖς. —

Verbatim: *An difficile fuit illis furantibus veſtes virorum LATERE?* i. e. *veſtes virorum clam ſubducere?* Eſt vbi Participium ex praecedentibus repetendum relinquitur. Vid. Xenoph. Inſtit. lib. II, pag. 53 Καὶ ναὶ μὰ Δία ἔπαισόν γε τῇ μαχαίρᾳ πᾶν ὅ, τι δυναίμην

Latine per aduerbium *clam* explicatur: vt, ἔλαθεν ὑπεκφυγών, *clam aufugit.* Aliquando per nomen *imprudens*, vt, ἐλαθὲν εἰς μέσες ἐμπεσὼν τὰς πολεμίας, id eſt, *imprudens medios in hoſtes incidit* [72]. Imo, per particulam καὶ cum

δυναίμην ΛΑΝΘΑ'ΝΕΙΝ, *Et per louem gladio feriebam, quicquid clam poteram.* Subaudi poſt λανθάνειν ex praecedentibus παίων. H.

At non ſemper verbum λανθάνω adiunctum habet participium, ſed interdum iungitur particulae ὅτι et verbo finito, loco participii. V. c. Xenoph. Mem. III, 5, 24 Οὐ λανθάνεις με, "ΟΤΙ — ΛΕ'ΓΕΙΣ ταῦτα etc. pro λανθάνεις με λέγων. Idem in Oecon. I, 19 Καὶ "ΟΤΙ πονηρότατοί γε ΕΙ'ΣΙ'Ν, ἐδέ σε λανθάνεσιν. Similiter quoque ponitur particula ὅτι vel ὡς cum verbo finito, vbi alias ſolet vel infinitiuus vel participium ſequi. E. g. Xenoph. Memor. II, 3, 14 Οὐκ ἐν οἶει, 'ΩΣ πολὺ ἂν κὶ τἔτο ΔΙΕΝΕ'ΓΚΟΙΕΝ τῶν ἄλλων, pro infinitiuo διενεγκεῖν, neglecta particula ὡς. Id. IV, 2, 21 Δῆλος ἐςιν, "ΟΤΙ ἐκ ΟΙ'ΔΕΝ, pro εἰδώς. Vid. Hindenburg. ad Xenoph. Mem. III, 5, 24. Z.

72 Vel per verbum *Ignoro, non animaduerto.* Plat. Crit. pag. 49, lin. 11 'ΕΛΑ'ΘΟΜΕΝ ἡμᾶς αὐτὲς παίδων ἐδὲν ΔΙΑΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ, *Non animaduertimus, nos a pueris nihil differre.* Hebr. XIII, 2 Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ "ΕΛΑΘΟ'Ν τινες ΞΕΝΙ'ΣΑΝΤΕΣ ἀγγέλες, *Hoſpitalitatis ne obliviſcamini; nam per hanc nonnulli ignari angelos hoſpitio exceperunt.* Quo modo et verbum γιγνώσκω, praecedente negatione, vſurpatur. Ariſtoph. Nub. vſ. 909 Χρυσῷ ΠΑ'ΤΤΩΝ μ' ἐ ΓΙΓΝΩ'ΣΚΕΙΣ, *Non animaduertis, quod auro me conſpergas.*

Idem quoque obſerua in verbo ἀποκρύπτω. Vt, ἔχων ἀποκρύπτει pro κρύβδην ἔχει, *Clam habet.* Plut. in Vit. Cic. pag. 869, lin. 29 Ξίφη δὲ καὶ συππεῖα, καὶ θεῖον εἰς τὴν Κεθήγε ΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ οἰκίαν 'ΑΠΕ'ΚΡΥΨΑΝ, *Enſes, et ſtupam, et ſulphur in domum Cethegi clam portauerunt.* Verbatim: *Ferentes abdiderunt.* [Sic ipſum Medium ἀποκρύπτομαι adhibetur: Xenoph. Mem. II, 3, 14. ἐπιςάμενος πάλαι ἀπεκρύπτε, *te dudum ſciuiſſe ignorauiſti.* Z.]

Aliquando mutua fit caſuum permutatio (caſum hic voco quamcunque variationem, quae verbis accidere ſolet) et ipſum verbum λανθάνω in participio ponitur. Thucyd. lib. I, cap. 65 "Εκπλεν ΠΟΙΕΙ͂ΤΑΙ ΛΑΘΩ'Ν τὴν φυλακὴν τῶν 'Αθηναίων, *Enauigat clam praeſidio Athenienſium.* Eodem modo Herodian. lib. II, cap. 14 Πρἔλεγον λανθάνοντες, *Clanculum praedicebant.* Quomodo et alia ſimilis ſignificationis participia cum verbis conſtruuntur; vt participium ἐγκαλυπτόμενος apud Athenaeum lib. Deipnoſ. VII, pag. 278 Καὶ γὰρ ἐκ 'ΕΓΚΑΛΥΠΤΟ'ΜΕΝΟΣ ὁ 'Επίκερος ΛΕ'ΓΕΙ, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, *Non enim obſcure Epicurus dicit, ſed diſertis verbis.* Pro ἐκ ἀσαφῶς, ἐκ αἰνιγματωδῶς. Pro eodem vtitur idem ἀποκρυπτόμενος, pag. ſeq. in fine. Eandem, quam verbum λανθάνω, ſortiuntur ſtructuram

cum alio verbo coniunctum, redditur etiam *clam:* vt, ἔλαθον καὶ ἀπέκτειναν, *clam interfecerunt*, verb. *latuerunt et interfecerunt* [73].

Λανθάνειν ἑαυτὸν, muneris obliuiſci.

Aliquando λανθάνειν ἑαυτὸν, abſolute, eſt, *ſui, muneriſque ſui*, vel *orationis*, et caeterorum id genus, *obliviſci.* Euſebius Praeparat. III de Porphyrio loquens, Ὁ δὲ τὰς Αἰγυπτιακὰς μυθολογίας ἐπὶ ἀσωμάτους μεταφέρει δυνάμεις, λαθὼν ὁ σοφώτατος αὐτὸς ἑαυτὸν, id eſt, *Ille autem Aegyptiacas fabulas ad naturas corpore vacuas transfert; in quo ſuimet ipſius homo conſultiſſimus obliuiſcitur.*

Μέλλω, cum infinit.

IV. Μέλλω, in vulgata ſignificatione, nunquam niſi cum infinitiuo iungitur, licet reddatur per futurum participii Latini: vt μέλλω ποιεῖν, non ποιῶν, *facturus ſum;* quod moneo, quia tirones plerique omnes cum participio coniungunt, quod Graecos φιλομετόχους eſſe audierint. Infinitiuus autem, aut praeſentis, aut futuri, aut Aoriſti eſſe poteſt †.

V. Secundo,

cum Participiis verba continuationem vel abſolutionem ſignificantia, quorum alterum per Adverbium *ſemper*, alterum per *tandem* ſaepiſſime redditur. e. g. Μανθάνων διατελεῖ, *Semper*, ſeu, *per totam vitam diſcit.* Εἰπὼν ἀπαλλάγηθι, Verbatim: *Dicens perfungere*, pro, *Tandem dic.* Eſtque huius locutionis ſcita elegantia, cum quis vel dicturus cunctatur, vel prolixa oratione vſus monetur, vt, quae ſuperſunt, vno verbo dicat, et ſic a dicendi partibus, tanquam ab onere ſe liberet. Vid. Plat. in Gorg. pag. 491, lin. 25.

73 Vel etiam pro καὶ particula δὲ ponitur. Ita Hom. Iliad. X, vſ. 277
Ἀψ δ' Ἀχιλῆι ΔΙ'ΔΟΤ, ΛΑ'ΘΕ Δ' Ἕκτορα —
Rurſus Achilli dedit, latuit vero Hectorem, i. e. *Achilli dedit clam Hectore* H.

† Praeſens μέλλω, et ἔμελλον Imperfectum ſeruit fere periphraſi Futuri, ſequente infinitiuo ſiue praeſentis ſiue aoriſti vtriuſque ſiue futuri temporis ſiue, ſed rariſſime, praeteriti. 1) cum *praeſente:* Aelian. V. H. III, 32 μέλλω κιθαρίζειν. et Lyſ. Vol. V, pag. 280 ὅπερ καὶ διαγινώσκειν ἔμελλον περὶ τοῦ πράγματος. 2) cum *aoriſto priori:* Homer. Il. α', 46 Μέλλε γάρ που τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Lyſ. pag. 412. ed. Lond. ὀνομάσαι μέλλων. Homer. Il σ', 98 Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ ἔμελλον ἑταίρῳ Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. Aelian. V. H. III, 27 ἔμελλον ἀποδημῆσαι ἐπὶ στρατείαν. Plura vide apud Doruill. ad Charit. p. 38. 3) cum *aoriſto poſteriori:* Aelian. V. H. V, 20 μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ. Aeſchyl. in Prometh. 626 Μή τοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν Aeſch. Dial. II, 13 ἐμέλλετε ἀπαλλαγῆναι. Aelian. V. H XII, 49 καὶ ἔμελλε πιεῖσθαι τὸ κώνειον. 4) cum *praeterito:* Plat. Apol. 17 οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι. Hogevenus cenſet τεθνάναι eſſe praeſens.

V. Secundo, idem infinitiuus aliquando reticetur, vt apud Ioſephum, II in Appionem, Τί γὰρ οὐκ ἔμελλον, ὁπότε μηδ᾽ ὁ πρεσβύτατος ἐδυνήθη ἐπισχεῖν τὴν ὁρμήν; id eſt, *Nam quid facturi non erant, cum omnium natu maximus impetum cohibere non potuerit?* vbi poſt ἔμελλον, vel παθεῖν, vel ποιεῖν intellige. Demoſthenes in Leptinem, Φημὶ τοίνυν ἐγὼ, (καὶ πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδεὶς φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ, ἀλλ᾽ ἂν ἀληθὲς ᾖ, σκοπείτω) vbi τὸ μέλλον ſignificat, τὸ μέλλον λεχθήσεσθαι, id eſt, *Dico igitur: (ac nemo per Iouem, Athenienſes, cum inuidia, quod abs me dicetur, audiat, ſed, vtrum illud verum ſit, attendat.)* Idem pro Corona, Τότε τοίνυν, τὰ μὲν ἔμελλεν, ὡς ἐδόκει, τῶν δεινῶν, τὰ δ᾽ ἤδη παρῆν, id eſt, *Atqui tunc ex calamitatibus, vti videbatur, imminebant aliae, aliae iam praeſentes erant.* Poſt ἔμελλεν, ſupp. γενήσεσθαι, συμβήσεσθαι, aut aliud ſimile, id eſt, *euenturae erant.*

VI. Tertio, idem infinitiuus ex alio verbo praecedente ſubaudiri debet. Iſocrates in Helenae Laud. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δὲ ἔμελλον, ταῖς δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων, *Vrbes alias vaſtabant, alias vaſtaturi erant, aliis denique minabantur;* vbi poſt ἔμελλον, ſubaudi πορθήσειν, ex praecedente verbo ἐπόρθουν [74].

VII. Quarto,

ſens. Ergo ſi hominis ſententiam probas; res redit ad vſitatam dicendi rationem. 5) cum *futura*: Plat. Apol. 6 Μέλλω ὑμᾶς διδάξειν: et c. 4 eſt ἔμελλε ποιήσειν. Haec pauca ex multis exempla ſufficiant ad errorem quorundam veterum Grammaticorum, et in his Phrynichi et Thomae Magiſtri, refellendum. Ille enim negat, ἔμελλον ſine barbariſmo poſſe iungi aoriſtis et praeterito. Hic autem concedit vſum quidem Atticum aoriſtorum et praeteriti, poſt μέλλω, ſed non niſi addita particula ἂν v. c. μέλλω ποιῆσαι ἄν. Quare putat, in loco Plat. Apol. 17 negligentia librariorum, particulam ἂν excidiſſe. Caeterum conſuetudinem Graecam τῷ μέλλω iungendi infinitiuum futuri imitantur interdum Latini, quando *Fore* addunt futuris. Cuius rei loca extant in Erneſt. Clav. Ciceron. ſ. voce *Fore*. *Z.*

74 Eſtque hic idiotiſmus non minus gratus in reſponſionibus. Ita Plutarchus in Apophth. narrat, Pyrrhum, τῶν στρατιωτῶν ἀετὸν αὐτὸν προσαγορευόντων, i. e. *militibus ipſum Aquilam nominantibus*, ſtatim ſubieciſſe: Τί γὰρ ΟΥ᾽ ΜΕ΄ΛΛΩ, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις, ὥσπερ ὠκυπτέροις, αἰρόμενος; *Quid ni eſſem, veſtris armis, tanquam alis, ſubleuatus?* Poteſtque in hac acceptione verbum μέλλω eadem ſubticentia noſtro idiomate reddi: Ik zoude. Parique modo ad praecedentia ſic reſponderemus: Waerom zoude ik niet? Eodem modo apud Platonem lib. III. de Rep.

Μέλλω, debeo.

VII. Quarto, reddi Gallico idiomate poteſt, *je dois;* quod etiam Latinis inuſitatum non eſt: Homer. Iliad. Ξ, vſ. 125,

Τὰ δὲ μέλλετ᾽ ἀκȣέμεν, ὡς ἐτεόν περ,

vulgo, *vous deuez dèja auoir entendu cela.* Latini dicerent, *haec vos iam audiiſſe mihi perſuadeo*, aut *veriſimile eſt.* Ita etiam Lucian. vſurpat. Sic, *Ἔμελλεν ἄρα ȣ̓ μετρίως περὶ τὰ μείζω σπȣδάσεσθαι, ὅςγε καὶ τὰ μικρὰ ȣ̓κ ὤκνει μανθάνειν, Veriſimile admodum eſt, eum maioribus non mediocrem operam daturum fuiſſe, qui non dubitauit in longe minoribus ſtudium collocare.* Hoc ipſum Tullius imitari voluit, epiſtola quadam ad Lentulum, dum ait: *Certorum hominum, quos iam debes ſuſpicari, ſermones referebantur ad me, Τῶν δεινῶν ἀνθρώπων, ȣ̔́ς γε σὺ δι᾽ ὑπονοίας ἔχειν ἤδη μέλλεις.* Eodem pertinet illud Demoſthen. pro Corona cum futuro coniunctum, *Τί ἔμελλον κελεύσειν; ἢ τί συμβȣλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; Quid me iubere oportuit, quid me eidem conſilii dare?* †

VIII. Quinto,

pag. 405 roganti Socrati, *Nonne, dominantibus in vrbe intemperantia et morbis, curiae et pharmacopolia aperiantur, et in magno ſint honore?* reſpondetur, *Τί γὰρ ȣ̓ μέλλει;* Waerom zouden zy niet? [Adde Plat. Phaed. 24 extr. Socrates admonitus, *ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐςίν·* reſpondet, *ἀλλὰ ἡδομένῳ γε. πῶς γὰρ ȣ̓* ΜΕΛΛΕΙ; ſcil. *μοὶ ἡδομένῳ εἶναι.* Et Xenoph. Oecon. XVIII, 1 *Ὅτι μὲν ȣ̓ τέμνειν τὸν σῖτον δεῖ, οἶσθα.* Alter reſpondet, *Τί δ᾽ ȣ̓ μέλλω;* ſcil. *εἰδέναι.* Id quod latet in praecedenti *οἶσθα.* Conf. Bach. ad h. l. et qui ibi laudantur auctores. *Z.*]

Idem infinitiuus ex verbo ſubſequente ſubaudiri debet. Thucid. lib. I, cap. 134. Vbi de Pauſaniae morte agit: *Καὶ αὐτὸν* ἘΜΕΛΛΗΣΑΝ *μὲν ἐς τὸν Καιάδαν, ȣ̔̓́περ τȣ̀ς κακȣ́ργȣς ἐμβάλλειν εἰώθεσαν, Et illum quidem in Caeadem deiecturi erant, quo loco facinoroſos homines deiicere ſolent.* Vbi poſt *ἐμέλλησαν* ſubaudi *ἐμβάλλειν* ex ſequentibus. Conſentit Athenaeus, lib. IV Deipnoſ. pag. 166. Vbi refert Tarentinorum dictum praedicantium, alios ex labore et ſedulitate ſibi quaerere ſolitos, vnde in poſterum vivant, *αὐτȣ̀ς δὲ διὰ τὰς συνȣσίας καὶ τὰς ἡδονὰς ȣ̓* ΜΕΛΛΕΙΝ, *ἀλλ᾽ ἤδη βιῶναι, Se autem ob conſuetudines familiares ac voluptatem non victuros, ſed iam viuere.* H.

† Verbum *μέλλειν* ſignificare *veroſimile eſſe*, multis ex Homeri locis fit clarum. Nam Odyſſ. *α*, 232 Telemachus ait: *Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ᾽ ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ᾽ ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν*, h. e. *Veroſimile erat, hanc domum fore opulentam et ſaluam, quamdiu ille vir* (Vlyſſes) *erat apud ſuos.* Igitur non eſt, quod cum Clarkio interpreteris *ſolebat*, aut cum Scholiaſte,

Οἱ μέλλοντες.

VIII. Quinto, apud Ariſtotelem potiſſimum, οἱ μέλλοντες, opponuntur, τοῖς ἐξεληλυθόσι: quemadmodum apud Romanos deſignati magiſtratus opponuntur magiſtratu iam perfunctis. Dici ergo poteſt, οἵ τε τοῦ ἄρχειν ἐξεληλυθότες, καὶ οἱ μέλλοντες, *tam qui magiſtratu abierunt, quam qui magiſtratus deſignati ſunt.*

Μέλλω, *cupio.*

IX. Sexto, paſſim apud Demoſthen. et alios Atticos, pro βούλεσθαι, *velle*, aut ἐπιθυμεῖν, *cupere:* vt, χρὴ φιλομαθεῖς εἶναι τοὺς πολυμαθεῖς ἔσεσθαι μέλλοντας, *ſtudioſos oportet eſſe, qui docti eſſe velint*, aut, *quos doctos eſſe velis.* Sic; εἰ τουτονὶ τὸν κίνδυνον ἀπώσασθαι μέλλετε, *ſi de amoliendo hoc periculo cogitatis.* Tale illud Solonis ad Periandrum; apud Laertium; Εἰ μέλλεις ἐκποδὼν πάντας ποιήσεσθαι, οὐκ ἂν φθάνοις, *Si omnes expellere ſtatuis, nunquam voti compos eris* [75].

Inanimatis tributum.

X. Hoc ſenſu μέλλω, etiam inanimatis tribuitur: vt; εἰ μέλλει ὀρθῶς διοικεῖσθαι ἡ πόλις, verbatim, *ſi recte adminiſtranda eſt reſpublica*, id eſt, *vt recte adminiſtretur.* Quamquam ſaepe tum adhibetur datiuus perſonae: vt, εἰ μέλλει καλῶς ἡμῖν φέρεσθαι τὰ πράγματα, *ſi res feliciter nobis cedere cupiamus.*

Ἐθέλειν, pro μέλλειν.

Contra ἐθέλειν, *velle*, interdum pro μέλλειν, vſurpatur, ac rebus etiam inanimis tribuitur.. Herodot. ſaepe: vt lib. II [76], Εἰ ὦν δὴ ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος, *Quod ſi aliquando Nilus curſum alio velit auertere*, id eſt, *ſi auertere contingeret:* vel, *ſi quando auertet.* Idem ibid. Εἴ σφιν ἐθελήσοι ἡ χώρη, ἡ ἔνερθε Μέμφιος, εἰς ὕψος αὐξάνεσθαι,

liaſte, ὄφελεν. It. ibid. δ', 181 Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς, *Veroſimile erat* (ἔοικε recte hic interpretatur Scholiaſtes) *ipſum deum ex invidia illis impedimentum obieciſſe.* Ibid. vſ. 377 ἀλλά νυ μέλλω Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, *Veroſimile eſt, a me eſſe offenſos immortales deos.* Ib. σ', 137 Καὶ γάρ ἐγώ ποτε ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, h. e. *Spes mihi erat, fore, vt aliquando inter homines ſim beatus.* Sic quoque intelligi debet locus Odyſſ. χ', 322 quem ipſum vulgo minus recte capiunt, ſi μέλλειν per *ſolere* reddunt. Sic enim Vlyſſes ad Leioden iamiam interficiendum ait: *Si tute ipſe fateris, te fuiſſe vatem apud procos*, πολλάκι, addit, που μέλλεις ἀρήμεναι cet. h. e. *Veroſimile eſt vtique, a te vota eſſe facta, ne ego domum redirem.* Z.

75 Item Cebetis in Tab. Δεικνύει, ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ, *Oſtendit, quae via ſit ingredienda, ſi velint vitam incolumem agere.*

76 Cap. II.

77 Verba

νεσθαι, verbatim, *Si eis voluerit regio infra Memphim in altum attolli*, id eſt, *ſi quando regio illa in altum attolletur*, εἰ μέλλῃ αἴρεσθαι[77].

Μέλλειν, exiſtimari.

XI. Poſtremo, μέλλειν ſignificat *exiſtimari*, vel *ita ſe gerere, vt merito exiſtimari poſſit.* Homer. Odyſſ. Σ, vſ. 137

Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ᾽ ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
Eiusmodi eram, qui iure beatus eſſe viderer poſſe[78].

XII. Νικᾶν,

77 Verba ſunt cap. 14. Videtur haec locutio Herodoto potiſſimum peculiaris, nec a Belgiſmo abhorret. Dicimus enim v. c. 300 ons de wind wil dienen. Graece: Εἰ ὁ ἄνεμος ἘΘΕΛΗΣΕΙ ἡμῖν συλλαμβάνειν. Nec ineleganter verbum hoc rebus inanimis tribuitur, vbi ponitur pro σημαίνειν, vt apud eundem lib. VI, cap. 37 Πλανωμένων δὲ τῶν Λαμψακηνῶν ἐν τοῖσι λόγοισι, τί ΘΕΛΕΙ τὸ ἔπος εἶναι, τό σφι ἀπείλησεν ὁ Κροῖσος, *Ambigentibus Lampſacenis, quid ſibi vellet hoc dictum, quod Croeſus ipſis minatus erat.* Eſt et vbi hac acceptione apud Herodotum per δύναμαι explicatur. Ita lib. I, cap. 74 Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἘΘΕΛΟΥΣΙ συμμένειν, *Nam ſine firma neceſſitudine conventiones ſtabiles non manere volunt*, i. e. *non poſſunt.* Tale eſt illud Solonis:

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ᾽ ἑκάστῳ,
Αὔλειοι δ᾽ ἔτ᾽ ἔχειν οὐκ ἘΘΕΛΟΥΣΙ θύραι,

Ita malum publicum occupat cuiuslibet aedes, et atriales ianuae non poſſunt illud arcere: Adde Platonem in Phaedro pag. 230, lin. 35 Τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν με ΘΕΛΕΙ διδάσκειν, *Regiones et arbores nihil me docere poſſunt.* Nec aliter Horat. Art. Poet. vſ. 89

Verſibus exponi tragicis res comica non VULT.

Poteſt et per *ſoleo*, reddi, aut adverbium *plerumque*, vt apud Herodot. in Polyhymn. cap. 157 Τῷ εὖ βουλευθέντι πρήγματι τελευτὴ ὡς τὸ ἐπίπαν χρηστὴ ἘΘΕΛΕΙ ἐπιγίνεσθαι, *Negotium conſilio bono initum optatus fere finis conſequi ſolet.* Ita loquitur Plat. lib. VI, de Rep. pag. 503 Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες, καὶ ἀγχίνοι, καὶ ὀξεῖς, καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται, οἶσθ᾽ ὅτι οὐκ ἘΘΕΛΟΥΣΙΝ ἅμα φύεσθαι, *Nempe non ſolent homines natura ſimul eſſe docili, memori, ſagaci, perſpicaces, aliisque dotibus ornati.* [De hoc ſignificatu verbi θέλειν vid. Bach. ad Xenophont. Hier. I, 30, et Hindenburg. ad Xen. Mem. III, 12, 8. Z.]

Eſt et eius vſus in ſumma dubitatione et admiratione: quale eſt illud eiusdem Erat. cap. 37 Τί ΘΕΛΕΙ τὸ ἔπος εἶναι; *Quid ſibi vult hoc dictum?* Nec non illud, quod exſtat in Act. Apoſt. cap. II, 12. Vbi ſimillima eſt eorum oratio, qui feſto pentecoſtes magna Dei opera admirantes exclamabant: Τί ἂν ΘΕΛΟΙ τοῦτο εἶναι; Nos totidem verbis ita vertimus: wat wil dog dit zyn? Vbi alia ex Ariſtotele a Caſaubono citata loca conſule. Eodem modo cap. XVII, 20 Βουλόμεθα οὖν γνῶναι, τί ἂν ΘΕΛΟΙ ταῦτα εἶναι.

78 Atque adeo hoc ſenſu commode per *poſſum* redditur, quomodo et Latini futuris vtuntur. Ita Horat. lib. IV, Od. 3

O mutis

XII. Νικᾷν, quod vniuerſe *vincere* eſt, ac proprie, *in iudicio cauſam vincere*, quatuor praeterea vſus habet obſervandos. Νικᾷν γνώμην.

O mutis quoque piſcibus
DONATVRA cycni, ſi libeat, ſonum.

Quae Graece ita reddi poſſent:

Ὦ τοῖς ἀφώνοις ἰχθύσι
Μέλλουσα δώσειν, εἰ θέλεις, φθόγγον κύκνου.

Similiter Epod. carm. I.

— Non, vt adſit, auxili
LATVRA plus praeſentibus.

Graece:

— Μέλλουσα μὴ
Μᾶλλον παροῦσι, τοῖς παροῦσ' ἄλκαρ φέρειν.

Adde Lucan. Pharſal. lib. V, vſ. 366

— Vnumque caput tam magna iuuentus,
Priuatum FACTVRA, timet. —

Sic fere Graece:

Καὶ δὴ ἴαν κεφαλὴν μεγάλη νεότης ἰδιῶτιν
Δειμαίνει μέλλουσα τιθεῖν. —

Per ſe denique poſitum ſignificat *Cunctari* (Talmen, Dreyʒen.) Cuiusmodi eſt illud Platonis in Critia pag. 108, lin. 40 Τοῦτ' οὖν αὐτὸν ἤδη δραστέον, καὶ ΜΕΛΛΗΤΕΌΝ οὐδὲν ἔτι, *Hoc igitur ipſum faciendum iam eſt, neque amplius cunctandum.* Confer B. Luc. in Act. cap. XXII, 16 Καὶ νῦν τί ΜΈΛΛΕΙΣ; *Et nunc quid ſtas?* Sic paſſim de Athenienſibus quaeritur Demoſthenes in ſuis orationibus, ὅτι ἀεὶ ΜΈΛΛΟΥΣΙ, *quod ſemper cunctantur.* Non ſatis feliciter: Ʒy ʒal altyd, en 't koomt 'er nooyt toe. Hinc apud Thucydidem Ἔχθρα ΟΥ' ΜΈΛΛΟΥΣΑ, vertitur, *Praeſentes inimicitiae:* verba ſunt lib. I, cap. 42 Φανερὰν ἔχθραν ἤδη καὶ ΟΥ' ΜΈΛΛΟΥΣΑΝ πρὸς Κορινθίους κτήσασθαι, *Apertas et praeſentes iam contra Corinthios inimicitias ſuſcipere.* [Sic Ariſtoph. Plut. 606 Ἀλλ' οὐ ΜΈΛΛΕΙΝ χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν. Z.] Res etiam et promiſſum dicitur μέλλειν, cum in eo perficiendo morae nectuntur. Ita Iulianus apud Herodianum, lib. II, cap. 6 imperium, quod venale erat, licitans, militibus magnam pecuniae ſummam pollicetur, additque, τὰ χρήματα μὴ ΜΕΛΛΗΣΕΙΝ, ἀλλ' οἴκοθεν ἤδη μεταπέμψεσθαι, *In numerando argento nullam moram eſſe futuram, ſed illico id domo translatum iri.* Hinc etiam ſubſtantiua μέλλησις et μέλλημα inde deducta, *cunctationis* ſignificatum obtinent. Prioris exemplum habet idem lib. III, cap. 4 ΜΕΛΛΗΣΕΩΣ καὶ βραδύτητος δοὺς δίκας, *Cunctationis et tarditatis poenas dans:* et Thucyd. lib. modo allati, cap. 69 Ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι Ἑλλήνων, ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει τινά, ἀλλὰ τῇ ΜΕΛΛΗΣΕΙ ἀμυνόμενοι, *O Lacedaemonii, otioſi eſtis ſoli ex omnibus Graecis, non vi quaedam, ſed cunctatione vlciſcentes.* Participium quoque neutrius generis, praefixo articulo (τὸ μέλλον) pro μέλλησις vſurpatur apud Euripid. Oreſt. vſ. 426

— ΤΟ' ΜΈΛΛΟΝ δ' ἴσον
ἀπραξίᾳ λέγω.

Cunctatio vero ſimilis eſt inertiae. Hinc τὸ βραδὺ et μέλλον, tanquam ἰσοδυναμοῦντα, coniungit Thucyd. lib. I, cap. 84, init. Καὶ τὸ βραδὺ καὶ ΜΈΛΛΟΝ, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε, *Neque tarditatis aut cunctationis, quam in nobis maxime reprehendunt, vos pude t.*

(De

vandos. Primus eſt, vt cum accuſandi caſu, ſententiam aut decretum ſignificante coniungatur: hoc modo *νικᾷν τὴν γνώμην*, vel *τὰς γνώμας περί τινος*, verbatim, *vincere ſententiam*, vel *ſententias de re aliqua*, id eſt, *ſententia vincere*, *aut ſuperiorem euadere*. Sic *ψήφισμα νικᾷν*, *decretum vincere*, is dicitur, *cuius ſententiam populi voluntas, et decretum conſequatur*. Plato in Gorgia [79], Ὁρᾷς, ὡς οἱ ῥήτορές εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων; *Vides, vt Oratores ii ſint, qui his in rebus, et conſilium dant, et ſententia ſuperiores euadunt?*

Γνώμη νικᾷ. XIII. Secundus vſus eſt, vt eadem in ſignificatione dicatur ſententia ipſa *νικᾷν*. Thucyd. lib. II, Ἦν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον νενικηκυῖα, *Prius enim Periclis ſententia vicerat* [80].

Νικᾷν, cum infinit. Tertius, eadem item ſignificatione, eſt, vt abſolute cum infinitiuo coniungatur, qui loco *τῆς γνώμης*, et cuiuscunque nominis vſurpatur; vt, Ἐνίκησε τὸν Πομπήιον θαλάσσης κύριον ἀναγορεύεσθαι, id eſt, *Vicit ea ſententia, quae Pompeio maritimum imperium deferri iubebat*. Plutarch. Pomp. pag. 660, Ὡς δ' οὖν ἐνίκα φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον, *Cum ergo ſententia illa viciſſet, quae fugam in Aegyptum ſuadebat.*

Νικᾷν, *inualeſcere*. XIV. Quartus vſus eſt, vt ſimplex *νικᾷν* et compoſit. *ἐκνικᾷν*, ſumatur pro *inualeſcere*, vel *obtinere:* idque duobus modis.

Primo, caſu praecedente nominis eius, quod *inualuiſſe*, vel *obtinuiſſe* dicitur, vt, *τόδε τὸ ἔθος ἐνίκησε*, vel *ἐξενίκησε*, *hic mos obtinuit; ἡ φήμη*, *ἡ δόξα ἐνίκησε*, *fama*, *opinio inualuit*. Quo ſenſu iungitur etiam cum Infinitiuo. Ariſtid.

(De Participio cum Articulo pro ſubſtantiuo vide infra Cap. VI, Sect. 1, Reg. 18.) Imo cum genitiuo coniungit idem lib. eod. cap. 42 Καὶ ΤΟ' ΜΕ'ΛΛΟΝ ΤΟΥ͂ ΠΟΛΕ'ΜΟΥ ἐν ἀφανεῖ ἔτι κεῖται, *Et inſtans belli periculum adhucdum incertum eſt*. Contra *ἀμέλλητον*, *quod ſine cunctatione fit*, apud Lucian. Nigrin. et aduerbium *ἀμελλητί*, *ſine mora: promtiſſime;* quo opportune admodum vtitur Philo de Sacr. Ab. et Cain. pag. 109 Δεόντως οὖν μιμούμενοι τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν οἱ ὑπήκοοι παῖδες ἈΜΕΛΛΗΤΙ' μετὰ πάσης σπουδῆς τὰ καλὰ δρῶσιν, *Decenter igitur imitantes patris naturam obedientes filii promtiſſime et magna alacritate id, quod bonum eſt, agunt.*

79 Pag. 456, init.

80 Frequens hic eſt ellipſis, qua dicitur, ἡ ἐμὴ νικᾷ, ſc. γνώμη. Plat. de Rep. lib. III, pag. 397.

81 *In-*

Ariſtid. Panathen. de Attica regione: Ὅπερ πᾶσι τοῖς ἐπιγείοις ἐστὶν ἡ πᾶσα γῆ, τοῦτο ἥδε νενίκηκεν εἶναι τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει μήτηρ καὶ τροφὸς κοινή, id eſt, *Quod terrenis omnibus terra eſt vniuerſa, id ipſum vt hominum generi terra haec eſſet, mater, communisque nutrix, obtinuit.*

Secundo abſolute, ac verborum imperſonalium more. Pauſan. Meſſenic. Καθὰ δὴ καὶ τὸν ἐπὶ Ἰλίῳ, (ſup. πόλεμον) κληθῆναι Τρωϊκὸν καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε, *Quemadmodum inualuit, vt bellum, quod apud Ilium geſtum eſt, Troianum diceretur, non Graecum.* Sic, Ἐνίκησε κατ᾽ ἔτος ἡμέρᾳ ῥητῇ γενέσθαι τὴν πανήγυριν, *Inualuit, vti quotannis certo die ſolennis ac publica celebritas fieret.* Quod hac reg. de verbo νικᾷν dictum eſt, idem de verbo κρατεῖν, dictum putetur.

XV. Verbum, νομίζειν praeter vulgarem acceptionem, Primo, ſumitur pro νόμου δίκην καταστῆσαι, aut φυλάξαι, *Legis inſtar conſtituere*, vel, *obſeruare*[81]; vnde τὰ ἐν πόλει νενομισμένα, id eſt, τὰ νόμιμα, *inſtituta Reipubl.* vel *mores ac ritus in ea obſeruari ſoliti.* Thucydid. lib. II Ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ᾽ Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσι, id eſt, *Quemadmodum ipſi quoque Iones ab Athenienſibus oriundi hodie quoque celebrare ſolent;* priſca ſcilicet Bacchanalia. Νομίζω, obſeruo.

Rarius quod ſequitur, ac parcius imitandum, cum ſolo dandi caſu[82], ibid. II, 38: Ἀγῶσι μὲν καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, id eſt, *Patrio more nos exercentes cum ludis et ſacrificiis annuis, tum etiam priuato, ſed honeſto apparatu* †.

Rarum

81 *Inſtituere* dicit Virg. lib. VII Aen. vſ. 690
— *Veſtigia nuda ſiniſtri*
INSTITVERE pedis, crudus tegit altera pero.
h. e. *in more poſitum eſt ſiniſtri pedis plantas habere nudas.* H. Sic Xenoph. Hier. III, 3 Μόνους τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νηποινὰ ἀποκτείνειν, *Multae ciuitates lege ſanxerunt, ſolos adulteros impune eſſe occidendos.* Demoſth. pag. 1077, ed. Reisk. ὥσπερ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, *quemadmodum maiores lege ſanxerunt.* Xenoph. Cyrop. XIII, 7, 1, et Antiphont. pag. 749 ἱερὰ νομιζόμενα ſunt *ſacrificia vetuſto ritu et cerimonia probata et recepta.* Et Antiph. pag. 753 ὅρκος νομιζόμενος eſt *iusiurandum ritu vetuſto ſancitum.* Z.

82 Minus rarum cum dandi caſu eorum, quibus aliquid legitimum eſt. Sic legimus apud Sozomenum lib. VIII, cap. 10 Παρὰ τὸ νενομισμένον Ῥωμαίοις, *Praeter inſtitutum Romanorum.* H.

† Apud Aeſchinem Dial. II, 24, bis νομίζειν cum datiuo occurrit, vbi de numis vſurpatur, qui publice

Rarum etiam illud Herodoti lib. II Ἀμμώνιοι, ἐόντες Αἰγυπτίων τε, καὶ Αἰθιόπων ἄποικοι, καὶ φωνὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες, id eſt, *Ammonii, quippe qui Aegyptiorum atque Aethiopum coloni ſint, ac linguam vtroque cum populo commune aliquid habentem inſtituerint.*

Νενομισμένα, de iuſtis funebribus.

Secundo proprie, *de iuſtis exſequiarum* dicitur, vt vocantur a Tullio: haec enim abſolute vocantur, τὰ νενομισμένα [83], hoc eſt, τὰ ἐναγίσματα.

Νομίζεσθαι, illuſtri opinione eſſe.

Tertio, νομίζεσθαι eſt *illuſtri exiſtimatione praeditum eſſe.* Plato in Gorgia, Ἆρ' οὖν δοκοῦσί σοι, ὡς κόλακες ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι, νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες; (ita enim diſtinguendum eſt, alioqui prauus omnino ſenſus exiſteret) id eſt, *Num ergo tibi videntur, vt ſolent nequam aſſentatores in ciuitatibus, ita boni Rhetores, clari et illuſtres haberi* [84]?

Οἶδα, pro εἴδω.

XVI. De verbo οἶδα duo praecipue notanda ſunt. Alterum eſt, illud magis in vſu eſſe, quam praeſens, εἴδω, vt *noui*, apud Latinos, quam *noſco:* vnde illud tam frequens οἶσθα γὰρ, οἶσθα σαφῶς, *noſti enim, noſti plane:* et compoſitum σύνοιδα, pro συνείδω, vel συνείδομαι, quae vix vnquam vſurpantur.

Εὖ οἶδ' ὅτι.

Alterum eſt, idem praeteritum ſequente ὅτι et praecedente εὖ, parentheſi ſaepe includi, ac tum aut vacare omnino, aut verti poſſe, *ſat ſcio.* Demoſthen. περὶ τῆς παραπρεσβ. [85] Βούλομαι, inquit, πρὸ πάντων, ὧν μέλλω λέγειν μνημονεύοντας, (εὖ οἶδ' ὅτι) τοὺς πολλοὺς ὑπομνῆσαι, id eſt, *Antequam*

publice ſunt recepti et probati: et permutatur cum verbo χρῆσθαι. v. c. τῷ νομίσματι νομίζουσι: et paulo ante auctor dixerat νομίσματι χρῶνται. Plura exempla collegit Abreſchius Dlluc. Thucyd. pag. 193, et docet, rationem rei petendam eſſe ex intellecto verbo χρῆσθαι. Z.

83 Siue τὰ νομιζόμενα. Ariſtid. pro Quat. pag. 509. [item Demoſth. pag. 733, ed. Reisk. Ἐπειδὰν ἀποθάνωσιν, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχωσι, παρασκευάζουσι. Ibid. pag. 1399 Τῶν νομιζομένων τυγχάνουσιν ἐν μεγάλῃ τιμῇ καὶ πολλῷ ζήλῳ. etc. Z.]

84 Locus Platonis eſt p. 466, lin. 10. Addo acceptionem hanc quartam. Vbi quid *ſerio* aliquem dicere innuunt Graeci, vtuntur hoc verbo, quo in caſu graeciſſant admodum noſtrates. Dicimus enim, Dat hy zegt, meent hy. Gr. Νομίζων λέγει. Ita loquitur Socrates apud Plat. in Phaedr. pag. 257, lin. 32 Ἴσως δὲ καὶ τὸν λοιδορούμενον αὐτῷ οἴει ΝΟΜΙ'ΖΟΝΤΑ λέγειν, ἃ ἔλεγεν, *Fortaſſe putas, eum, qui conuiciabatur, ſerio haec, quae dicebat, dixiſſe.*

85 Pag. mihi 201, lin. 37.

86 Poſt

Antequam ea, quae ad rem meam pertinent, dicere aggredior, eorum vos admonitos eſſe volo, quorum tamen optime, ſat ſcio, meminiſtis.

Rarius eſt exemplum quod ſequitur, ex eodem petitum, Ὡς ἅπαντες, εὖ οἶδ᾽ ὅτι, τȣ̃τον τὸν λόγον ἀκηκόατε, *Nam vos omnes, ſat ſcio, aliquid hac de re iam audiſtis;* quae phraſis ita ordinanda eſſet, εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἅπαντες etc. [86].

XVII. Eodem fere modo vſurpatur, εὖ ἴσθι [87], verbatim, *bene ſcito;* vt apud Lucianum, Αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι, — Εὖ ἴσθι, *mihi crede.*

86 Poſt εὖ οἶδ᾽ ὅτι malim quaedam ſubintelligere, quam mutare verborum ordinem: ſic enim haec verba poſitiuam ſententiam magis confirmare videntur. Clarus eſt locus apud Xenophontem Hiſt. Gr. lib. VI, non longe ab initio: Ἠκȣ́ετε μὲν ἂν, εὖ οἶδ᾽ ὅτι, καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. Quae verba ſi ita transponis: Εὖ οἶδ᾽, ὅτι ἠκȣ́ετε etc. ſenſum hunc habent: *Probe ſcio, vos audiuiſſe nomen Iaſonis.* At, ſi poſt ὅτι intelligis, τȣ̃τ᾽ ἀληθές ἐςιν, vel ἠκȣ́ετε, vel ſimile quid, vehementius affirmant, ita: *Audiuiſtis vtique (quin probe ſcio, vos audiuiſſe) nomen Iaſonis.* [Item Plat. Apol. 27 Ἕλωμαί τι ὤν, ΕΥ̓ ΟἸΔ᾽ ὍΤΙ, κακῶς ὄντων; hic intelligi debet κακά ἐςι. Z] Hanc ellipſin pati coniunctionem ὅτι, infra notabimus, Cap. VIII, Sect. 9, Reg. 4. quam ſupplet Paulus Act. Apoſt. cap. XXVI, 27 Πιςεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, τοῖς προφήταις; ΟἸΔΑ ὍΤΙ ΠΙΣΤΕΎΕΙΣ, *Credis, o Rex Agrippa, prophetis? ſcio de credere.* Neque ſemper neceſſe eſt, vt εὖ praecedat, quod ab Ariſtide ſaepe omittitur Ita ille Orat. Leuctr. pag. 91 Εἴτις τȣ́των μὲν παρεληλυθέναι τὴν ἐξέτασιν ἡγεῖται, τὴν δὲ τȣ̃ νῦν παρόντος πολέμȣ πρόφασιν ἀκριβῶς ζητεῖ, ἀδικεῖν τȣ̀ς Λακεδαιμονίȣς, ΟἸΔ᾽ ὍΤΙ, κρίνει, *Si quis praeteritorum nullam rationem habendam exiſtimat, ſed in praeſentis belli cauſſam acriter inquirit, is Lacedaemonios, ſat ſcio, iniuſte agere indicat.* Omittit etiam Demoſth. Philipp II, pag. 28 Ταῦτα γὰρ ἅπαντα ἐπὶ τȣ̃ βήματος ἐνταυθοῖ μνημονεύετε, ΟἸΔ᾽ ὍΤΙ, ῥηθέντα, *Nam omnia haec in ſuggeſtu hic dicta eſſe, ſat ſcio, meminiſtis.* At, Οἶσθ᾽ ὅτι in ſecunda perſona vertitur per *Ita habeto.* Barbare: *Poſito.* Belgice: Zeem eens. Plat. Gorg. pag. 486 Νῦν γὰρ εἴτις σȣ̃ λαβόμενος, ἢ ἄλλȣ ὁτȣȣ̃ν, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπάγοι, φάσκων ἀδικεῖν, μηδὲν ἀδικȣ̃ντα, ΟἸΣΘ᾽ ὍΤΙ ȣ̓κ ἂν ἔχοις, ὅτι χρήσαιο σαυτῷ, *Nunc enim ſi quis te comprehenſum, vel alium quempiam, in vincula coniiciat, dicens [te] iniuriam feciſſe, cum tamen nullam feceris, ita habeto, te nihil habere, quod ageres* etc.

87 Cui itidem ſubiungitur ὅτι, apud Xenoph. Κύρ. παιδ lib. V, haud longe ab initio: Νῦν μέντοι ἐξαιρȣ̃μεν ἀνδρί σε, ΕΥ̓ ἼΣΘΙ ὍΤΙ, ȣ̓́τε τὸ εἶδος ἐκείνȣ χείρονι, ȣ̓́τε τὴν γνώμην, ȣ̓́τε τὴν δύναμιν, *Nunc tamen eiuſmodi viro te ſeligimus, qui illi profecto, neque corporis forma, neque animi dotibus, neque potentia cedit.* Nec aliud eſt Terentianum illud in Hecyra, Act. I, ſc. 1

Nam

ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, id eſt, *Huius cauſa erubeſcerem vtique;* nam εὖ ἴσθι, verti debet, *profecto*, *vtique*, *enimuero*, *mihi crede;* vt apud Tullium in Verr. *Fuit tanti*, *mihi crede*. Graece, Τοσοῦτον, εὖ ἴσθι, διενήνοχε· aut particulae iſtae omnino vacant.

Οἶμαι, credo. XVIII. Οἶμαι, incluſum parentheſi, non minus ironice, quam ſerio vſurpari ſolet: vt, *credo*, et *opinor*, Latine. Cuius exempla paſſim obuia.

Οἶμαι, vtique. Secundo, verti potius debet, *vtique*, *nimirum*, *plane*, *profecto*. Demoſthenes de Cherſon. Εἶτ', οἶμαι, συμβαίνει, τῷ μὲν, ἐφ' ἃ ἂν ἔλθῃ, ταῦτα ἔχειν, *Ita fit plane, vt ille quidem*, *quaecunque in loca veniat*, *eadem occupet*.

Sic Olynth. II, Ὥσπερ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, id eſt, *Prorſus enim*, *quemadmodum et domus*, *et nauigii fundamentum firmiſſimum eſſe debet.* Ibid. Ὅπῃ τις ἄν, οἶμαι, προσθῇ κἂν μικρὰν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ, *Videlicet cuicunque parti vel exiguas vires addideris*, *eam ſummopere iuueris:* id enim eſt, πάντ' ὠφελεῖ, Gallice, *Vous l'avancez du tout.* Ibid. Ἀλλ' οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν, *Sed*, *nimirum*, *haec omnia nunc quidem felix rerum ſucceſſus tegit.*

Οἴει, obſecro. XIX. Secunda perſona verbi eiusdem, οἴει, cum aliis modis, quam infinitiuo, maximeque cum indicatiuo futuri temporis, aut abundat, aut verti poteſt, *obſecro*, *tandem.* Plato VI de Repub. Ἀνόνητα δὲ πονῶν, οὐκ, οἴει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν, καὶ τοιαύτην πρᾶξιν; *Qui autem rebus inutilibus vacat*, *an non is*, *obſecro*, *tandem aliquando et ſe*, *et eiusmodi occupationem odiſſe cogetur?* Communiter diceretur πονοῦντα οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεσθαι; non

Nam nemo illorum quisquam,
SCITO, ad te venit.

Notandum eſt etiam, τὸ εὖ ἴσθ' ὅτι nonnunquam claudere periodum. Ariſtoph. Plut. vſ. 183

Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, ΕΥ ἼΣΘ' ὍΤΙ,

Nam tu ſolus auctor es omnium (ſcito) malorum et bonorum. [Adde loca, quae collegit idem Hoogev. In lib. de partic. pag. 876, vbi Οἶδ' ὅτι etiam elliptice claudit periodum. V. c. Ariſtoph. Veſp. 1339 Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, ΟΙ͂Δ' ὍΤΙ, ſcil. τοῦτ' ἀληθὲς, aut ſimile aliud. Idem in Pac. 364 Ἑρμῆς γὰρ ὢν κληρῷ ποιήσεις, ΟΙ͂Δ' ὍΤΙ. Euripid. Phoeniſſ. 1611 Τίς ἡγεμὼν μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ; Ἥδ' ἡ θανοῦσα; Ζῶσα γὰρ, σάφ' ΟΙ͂Δ' ὍΤΙ, hic ex antecedentibus repeti debet ὡμάρτησεν ἄν. Confer Ariſtoph. Plut. 890. Z.]

† Ἄνοιαν

non coactum iri arbitraris? Gallice, *ne penſez-vous pas qu'il ſoit un jour contraint?* Idem lib. VII, Οὐκ ἄτοπον, οἴει, ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γενέσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως, καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν; *Nonne abſurdum, obſecro, eum arbitrabitur, qui haec eodem ſemper modo fieri exiſtimet, nec leuiſſimam inclinationem ſubire?*

SECTIO IX.

De Verbis καταγινώσκειν, [ὁμολογεῖν,] ὀφλισκάνειν, παριστάναι, πάσχειν, περιϊδεῖν, περιορᾷν.

REGVLA I.

Verba, καταγινώσκειν, et ὀφλισκάνειν in propria ſignificatione ἀντίστροφα ſunt. Nam illud cum genitiuo perſonae, et accuſatiuo rei, eſt *dignum aliquem ſtatuere ea*, vel *opinione*, vel *re*, vel *poena*, quae accuſatiuo exprimitur: vt, καταγινώσκω σου πολλὴν ἀμαθίαν, *dignum te iudico, qui admodum imperitus habeare;* ὀφλισκάνειν autem ſignificat cum accuſandi caſu, *ea ipſa re poenaue dignum eſſe, vel damnatum.* Ita Chryſoſtom. Τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, verbatim, *Tanto maiorem riſum a nobis debent*, id eſt, *tanto digniores ſunt, qui a nobis rideantur.* Sic, πολλὴν ἄνοιαν ὀφλισκάνεις, verbatim, *multam ſtultitiam debes: dignus es, qui ſtultiſſimus habeare* †. **Καταγινώσκειν, ὀφλισκάνειν.**

[Eſt

† Ἄνοιαν ὀφλισκάνων, *dementiae damnatus, qui dementiſſimus habetur*, occurrit Dem. Olynth. I, ſub finem, Ἆρά γε ὁρᾶτε καὶ καταμανθάνετε, ἐφ' ἑκάστου τούτων, ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε, εἴ τι τοιοῦτον ἐτυγχάνετε ἐψηφισμένοι; *Num videtis et intelligitis, quantae amentiae, ob illa ſingula, accuſaremini, ſi eiusmodi quid decreuiſſetis?* Id. adv. Ariſtocr. pag. 660. Item Ὑμεῖς δὲ ὅσῳ χεῖρον, ἢ προσῆκε, κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε, *Quo infelicius rem geſſiſtis, eo digniores vos contumelia eſſe exiſtimamini.* Idem Olynth. II, ab initio. Item Ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἂν μοι δοκεῖ, ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦμεν δημοσίᾳ, *Arbitrarer, ea nonnullis veſtrum ſufficere, ex quibus pudorem, ignauiam et omnis generis infamiam nobis publice contraximus*, Demoſth. Philipp. I, pag. 52. Z.

88 Exem-

[Eſt tamen vbi e contrario καταγινώσκω reperitur cum genitiuo rei, et accuſatiuo perſonae; vt Lyſias ὑπὲρ Ἐρατοσθένους· Τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ Ἀρείου πάγου διαῤῥήδην εἴρηται, τοῦτον μὴ καταγινώσκειν φόνου, ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν ταύτην τὴν τιμωρίαν ποιήσηται, *In foro, quod eſt in Areopago, diſertis dictum eſſe verbis, ne caedis hunc damnaret, qui in vxore ſua adulterum deprehenſum, hac poena affecerit.* Sed hic vſus eſt magis Latinorum; vt quum dicimus, *damnare aliquem furti*, aut *alligare furti*, quod eſt apud Herodotum καταδῆσαι τῆς κλοπῆς· cui contrarium *abſoluere*. Graeci tamen vſitatius ſecundum caſum perſonae tribuunt, quartum rei. Chryſoſt. ad pop. Antiochenum: Οὐκ ἐπειδὴ κατέγνων ὑμῶν ῥαθυμίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πλέον κατορθωθὲν ἔγνων, *Non, quod vos inertiae condemnaui, ſed, quia maximam partem iam a vobis perfectam eſſe cognoui.* Simile eſt illud Iuliani apud Sozomenum, ἀνέγνων, ἔγνων, κατέγνων, de libello, quem ei Chriſtianus quidam exhibuit, qui videbatur accurate compoſitus. Dicit enim, ſe et legiſſe illum librum, et penitus cognouiſſe, et ſuo iudicio damnaſſe; id eſt, non dignum, qui iterum legeretur, iudicaſſe. Scite quidem; ingenium enim huic homini non defuit. Sed non minus ſcite reſpondit ei Baſilius Magnus, vt fertur, Ἀνέγνως, ἀλλ' οὐκ ἔγνως· εἰ γὰρ ἔγνως, οὐκ ἂν κατέγνως, *Legiſti forſan, ſed non intellexiſti; nam ſi intelligeres, neutiquam condemnares* [88].

Ὁμολογεῖν, *ſpondere*. Ὁμολογεῖν ſignificat (vt Budaeus) *ſpondere*, id eſt, *roganti promittere:* nam cum quiſpiam me ad coenam vocat, ſi dico me venturum, condico, καὶ ὁμολογῶ. Plato Conuiuio: Ὡμολόγησα δ' εἰς τήμερον παρέσεσθαι, nempe, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος, *Ad coenam domum Agathonis.* Fere Synonyma ſunt haec verba, et *aliquid paciſci* ſignificant, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, συμφωνῶ, συντίθεμαι et συμβαίνω.]

Ὀφλισκάνειν δίκην. II. Abſolute ὀφλισκάνειν, vel ὠφληκέναι δίκην, id eſt, *damnatum eſſe iudicio:* vt, ὀφλισκάνειν δίαιταν, *ab arbitris damnatum eſſe* [89].

III. Notan-

88 Exemplum ἀπροσδιόνυσον, vocis ſignificationem, non conſtructionem indicans.

89 Deſidero exemplum. At ὀφλισκάνειν δίκην ἐρημον eſt, *Vadimonium deſerere*, ap. Theophr. Charact. Περ. Λογοποι. Accuſatiuus δίκην non raro diſſimulatur, ſequente genitiuo, crimen vel vitium ſignificante, vt apud Ariſtidem

III. Notandum eſt Athenis dictos eſſe, ὀφλισκάνοντας τῷ δημοσίῳ, verbatim, *debentes publico*, qui a Romanis poſtea *Aerarii* ſunt appellati: et προστιμᾶν τῷ δημοσίῳ dicebatur Iudex, qui damnatum reum mulctam aerario publico ſolvere iubebat. Ὀφλισκάνειν τῷ δημοσίῳ.

IV. Aoriſt. ſecund. verbi ὀφείλω, vſurpatur optando, vel ſolum, vel cum particulis εἴθε, αἴθε, et ὡς· et ſolum quidem, Plutarchus in Bruto, Ὤφελε ζῆν Βροῦτος, *Debuit viuere Brutus*, id eſt, *vtinam Brutus viueret*. Demoſth. pro Coron. Ὧι γὰρ ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν, οὗτος καὶ παθόντων, ἃ μήποτ' ὤφελον, τῆς ὑπὲρ πάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε, id eſt, *Cuius enim maxime intererat, ſalvos illos eſſe, is, paſſi cum eſſent quae nunquam debuerunt*, id eſt, *quae vtinam paſſi nunquam eſſent, omnium maxime eorum vicem doluit.* Ὤφελον, Aoriſt. 2. vtinam.

V. Cum particula εἰ: Plato IV de Republ. Εἰ γὰρ ὤφελον ἔφη, verbatim, *ſi enim debui inquit*, id eſt, *vtinam vero inquit.* Εἰ ὤφελον.

[Cum particula εἴθε: Ariſtoph. Veſp. 730 Εἴθ' ὤφελέ μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς εἶναί τις! *Vtinam mihi ſit curator aliquis aut cognatus!* Z.]

Cum particula αἴθε: Iliad. A, vſ. 415 Cum Αἴθε.

Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι! — —

Vtinam in naui ſine lacrymis, ac ſine incommodo ſeſſitares!

Cum

Ariſtidem pro Quatuoru. pag. 237 Πρότερον δ' ἔγωγ' ἂν ᾤμην τὸν Μελέαγρον ὈΦΛΗ͂ΣΑΙ ΔΕΙΛΙΑ͂Σ, ἢ Περικλέα, *Prius equidem crediderim, Meleagrum damnandum eſſe ignauiae, quam Periclem.* [Ὦφλεν, quod plane idem valet quod ὀφλισκάνειν, abſolute poni, intellecto nomine δίκην, duobus comprobatur exemplis in Boſii Ellipſ. gr. alterum ſumtum eſt ex Platone, vbi eſt, ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, *ſi reus fuerit damnatus*: alterum ex Marmore Sandwicenſi. At vero ἐρήμην δίκην ὄφλεν, h. e. *contumaciae condemnari, ob vadimonium deſertum condemnari*, occurrit apud Antiphont. pag. 711, ed. Reisk. vbi permutatur cum προσκληθέντα μὴ ἐλθεῖν. Item apud Iſaeum pag. 101 δεδίαμεν μὴ ὄφλωμεν δίκην, *Metuimus, ne condemnaremur*, et alibi. Tum formula ὀφλισκάνειν τὴν δίαιταν, reperitur apud Demoſthen. adu. Aphob. ſub finem: ὦφλε τὴν δίαιταν, *condemnatus eſt ab arbitro.* Item in Dionyſ. Halic. Iſaeo, pag. 362 ὡς μὲν τοίνυν καὶ τότε ὦφλον τὴν δίαιταν, ἀκηκόατε, *Illos ab arbitris eſſe condemnatos, audiuiſtis.* Z.]

Ὡς ὤφελον.

Cum particula ὡς· Iliad. Γ [90]
— Ὡς ὤφελες αὐτόθ᾽ ὀλέσθαι!
Vtinam ibi periiſſes! Syneſius Epiſt. 44 ad Ioannem Ἀτυχεῖς μὲν ἄρα, ἀλλ᾽ οὐκ ἀδικεῖς, ὡς ὤφελες μηδ᾽ ἀτυχεῖν! *Id fortunae quidem potius, quam tua culpa contigit: vtinam tamen ne fortuna quidem ipſa tam mala vterere!*

VI. In exemplis allatis valde notandum eſt, numeri ſimul ac perſonae rationem haberi: male enim diceretur, ὡς ὤφελες μηδ᾽ ἀτυχεῖν, pro *vtinam, ne mala quidem fortuna vterer* [91]: licet apud Latinos *vtinam* omni perſonae numeroque conueniat.

Ὄφελον per O.

At vero ὄφελον per ο, omnibus promiſcue numeris perſoniſque ſeruit [92]. Greg. in Iulianum, Ἤιει μὲν εἴς τι τῶν ἀδύτων, ὡς ὄφελόν γε, καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν! id eſt, *In obſcurum aliquod adytum penetrauit, qui vtinam inferos quoque ſubiiſſet!* †

Idem vbi loquitur de apum mellificio, Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται· ὡς ὄφελόν γε καὶ ἡμεῖς, τοιοῦτο λαβόντες σοφίας ὑπόδειγμα! id eſt, *Apis mel ſuum recondit in cellulis; atque vtinam nos ipſi, qui eiusmodi ſapientiae exemplum accipimus!* Denique Suidas exiſtimat, ὄφελος eadem ſignificatione vſurpari, quod tamen ſuperioribus longe rarius eſt [93].

VII. In

90 Prop. fin. vſ. 428.

91 In prima perſona, pro, *vtereris.* Nec mirum; nam ὤφελες eſt ſecunda perſona. Coniugent tirones in hunc modum: Ὡς ὤφελον ὀλέσθαι, *Vtinam periiſſem!* Ὡς ὤφελες ὀλέσθαι, *Vtinam periiſſes!* Ὡς ὤφελεν ὀλέσθαι, *Vtinam periiſſet!* etc.

92 Nam quod Homerus l. c. ὄφελες dicit, Ionum more loquitur, detracto augmento. H.

† Vbi ὡς ὄφελον ſimpliciter ponitur, Infinitiuus ille, qui requiritur, eſt eruendus ex ſerie orationis. Vt in illo Gregorii intelligi debet ἰέναι. Atque apud Heliodor. VIII, 11 Οὐ γὰρ πω καὶ ἀθανασίαν, ὩΣ ὌΦΕΛΕ, ἐπαγγέλλεται, repete ἐπαγγέλλεσθαι, h. e. *Neutiquam promittit immortalitatem, vtinam promittat!* Z.

93 Imo barbarum. Decepit Vigerum locus corruptus, quem corrigit Kuſterus ex MS. codice Pariſienſi, qui dat ὄφελες. H.

Saepe ὄφελον, tanquam particula, ſimpliciter habet vim optandi, poniturque pro εἴθε, *vtinam*, et iungitur ita vel optatiuo, vt Pſalm. CXIX, 5 ὄφελον κατευθυνθείησαν! vel Imperfecto, vt Gregor. Or. 28 ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία! vel Futuro, vt Gal. V, 12 ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς! vel Infinitiuo, pro εἴθε ἔμελλον, vti auctor eſt Thomas Magiſter, vt Herod. I, 111 μήτε ἰδεῖν ὄφελον.

Ὤφελε

VII. In verbis *παρίϛημι* et *παρίϛαμαι*, pauca haec obſerua. Primum eſt, *παριϛάναι*, in voce actiua, fere ſumi pro *ſiſtere:* vt, *Τοῖς δικαϛαῖς τὸν φεύγοντα παραϛῆσαι*, *Iudicibus reum ſiſtere.* *Τῷ ἀναβάτῃ τὸν ἵππον παραϛῆσαι*, *Seſſori equum admouere.*

Παριϛάναι, ſiſtere.

Secundum eſt, pro, *afferre*, *praebere*, *mouere:* vt, *λόγον παραϛῆσαι*, *ſermonem*, vel, *loquendi occaſionem praebere.* *Ὀργὴν παραϛῆσαι*, *iram mouere.* *Ὑποψίαν παραϛῆσαι*, *Suſpicionem praebere.* *Εὐκαιρίαν παραϛῆσαι*, *Opportunitatem praebere* *.

Παριϛάναι, afferre.

Tertium eſt, pro *mentem iniicere*, aut *perſuadere:* idque vel abſolute: vt, *Παρέϛησέ μοι τοῦτο ποιεῖν*, *Hoc vt agam mihi perſuaſit:* vel, cum accuſat. *δόξαν*, *γνώμην*, et ſimil. *Χρησιμωτάτην αὐτῷ παρέϛησα τὴν γνώμην*, id eſt, *ἐνέβαλλον*, *ἐνεποίησα*, *Vtiliſſimam ei mentem inieci.* [item *διαλογισμόν*; vt Aeſchin. de falſ. Leg. pag. 324 *Πολλὰ καὶ χαλεπὰ τῷ κρινομένῳ διαλογισμὸν παρίϛησι, μή τι παραλίπῃ τῶν κατηγορημένων.* Z.] Demoſthen. pro Coron. initio: *Ὅπερ ἐϛὶ μάλισθ' ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο παραϛῆσαι τοὺς Θεοὺς ὑμῖν*, id eſt, *Quod veſtra maxime intereſt, hanc vt Dii vobis mentem iniiciant.* [Et ibidem paulo poſt: *ὅ, τι μέλλει συνοίσειν καὶ πρὸς εὐδοξίαν κοινῇ, καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἑκάϛῳ, τοῦτο παραϛῆσαι τοὺς θεοὺς πᾶσιν ὑμῖν περὶ ταυτησὶ τῆς γραφῆς γνῶναι*, *Quod et ad gloriam ciuitati et ad religionem ſingulis profuturum*

Παριϛάναι, mentem iniicere.

Ὤφελε quoque, quod vulgo Infinitiuis tantum iungitur, apud Callimach. Epigr. XVIII, conſtruitur cum Indicatiuo, id quod rariſſimum exiſtimandum eſt, cuius ſimile exemplum occurrere negat Hoogeuenus in de Partt. Locus Callimachi eſt, *Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες!* Caeterum quaeritur, annon illud *ὤφελον*, iunctum particulis *ὡς*, *εἴθε*, *αἴθε* vim optandi per ſe habentibus, abundet? Rem recte negare videtur Hoogeuenus, qui ait, illud adiectum *ὤφελον fatale quid* indicare, q. d. *vtinam fatale hoc eſſet*, vel *fuiſſet:* id quod Graeci efferant per *ὤφελε*. *debuiſſet.* Z.

* Demoſth. adu. Mid. pag. 537, 22 *Οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρέϛησε τὴν ὀργήν, ἀλλ' ἡ ἀτιμία*, *Non enim plaga mouit iram, ſed ignominia.* Idem adu. Ariſtocr. pag. 654, 24 *Τὸ ψήφισμα τουτὶ — φόβον καὶ δέος παριϛάν*, *Plebis ſcitum illud, quod timorem metumque attulit.* Aeſchin. adu. Timarch. *παραϛῆσαι τῷ μὲν φυγόντι θαῤῥεῖν, ἐκπεπλῆχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ καὶ πεφοβῆσθαι περὶ αὐτοῦ*, *allaturum eſſe reo fiduciam, ſed accuſatori trepidationem metumque ſui.* Polyb. IV, 5. *παριϛάναι τινὶ ὁρμήν*, *ardorem iniicere.* Id. IV, 40 *πίϛιν παριϛάναι τοῖς ἀκούουσι*, *fidem facere audientibus.* Z.

turum ſit, id in mentem iniiciant Dii vobis omnibus, vt de hac cauſa iudicetis. Z.]

Παρίστασθαι, producere. VIII. Quartum eſt, *παρίστασθαι* in voce media ſumi vt plurimum, pro *in medium producere*, tam in iudicio, quam extra iudicium: vt, *παρίστασθαι* 94 *τοὺς μάρτυρας*, idem quod *προβάλλεσθαι*, *teſtes producere* **.

Adeſſe. Aliquando, pro *adeſſe*, *praeſto eſſe*, *fauere*, *patrocinari.* Sic apparitores dicuntur *τοῖς δικάζουσι παρίστασθαι*, *praeſto eſſe Iudicibus;* et *οἱ συνδικοῦντες τοῖς φεύγουσι παραστήσασθαι*, *patroni reis adeſſe*, *opitulari* †.

Παρίστασθαι, in mentem venire. Aliquando, pro *ἐπέρχεσθαι*, *ἐπιέναι*, *παρατυγχάνειν*, id eſt, *in mentem ſubire*, aut *venire.* Dicunt enim, *παρίστασθαί μοι τοῦτο ποιεῖν*, *venit in mentem hoc agere;* vnde *ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν* idem eſt, quod *ἐκ τοῦ παραχρῆμα*, *ἐκ τοῦ παραυτίκα*, *ἐκ τοῦ παρατυχόντος*, *αὐτόθεν*, *ἐκ καιροῦ*, id eſt, *Ex tempore dicere:* vel *τὸ ἐπερχόμενον*, *τὸ παρατυγχάνον*, *τὸ εἰσιὸν εἰπεῖν* ††.

Παρίστασθαι, praeſenti animo eſſe. IX. Aliquando, pro *fidenti ac praeſenti animo eſſe*, ac fere cum datiuo *ψυχῇ*, *θυμῷ*, aut alio ſimili: vt, *οὕτω παρέστη τῷ θυμῷ, ὡς κἂν αὐτοψεὶ τὸν πολέμιον ἐκφοβεῖν· tam fidenti animo conſtitit, vt hoſtem aſpectu ipſo terreret.* Hinc *τὸ παράστημα*, id eſt, *τὸ φρόνημα*, vel *τὸ λῆμα*, *animi fiducia*, *atque praeſentia* †††; et *παραστατικὸς ἀνὴρ*, id eſt, *ὁ φρονηματίας*,

94 *Παραστήσασθαι* dant edd. Pariſ. et Argent. H.

** Sic Iſaeus pag. 75 *Μάρτυρας παρίστανται*, *Teſtes ad latus ſuum adſtare iubent.* Id. pag. 207 *Τὸν δ᾽ ἂν αὐτῷ παρίστατο*, *hunc ſibi adſtare iuſſit.* Quando quis vero teſtes dicere iubet, is dicitur *παρέχεσθαι τοὺς μάρτυρας.* Z.

† Demoſth. de falſ. Legat. pag. 306 *οὐ γὰρ ἔγωγ᾽ ἂν ἔδωκα οὐδενὶ οὐδὲν, ὥστε μοι παραστάντας ἐνταυθοῖ βοᾷν οἷα πεπόνθασιν*, *Non enim equidem quicquam vlli dedi, vt mihi hic adſtarent, (cauſam meam adiuuarent), clamando, quae eſſent perpeſſi.* It. adv. Coron. pag. 1120 *Τῷ μὲν υἱεῖ τῷ τούτου, πολλῶν πραγμάτων ὄντων, οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ᾽ ἐβοήθησεν*, *Huius filio, quamquam ſaepe cauſas forenſes habuit, nunquam patronus adſtitit, nec auxilium tulit.* Z.

†† Haud dubie in hac forma intelligi debet *ἐν τῇ γνώμῃ*, id quod diſerte additum legitur apud Demoſth. Philipp. I, pag. 44 *Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι*, *Illud enim ei in animo obuerſari debet.* It. apud Andocid. pag. 87 *ἤδη παύσασθε, εἴ τῳ ὑμῶν διάβολόν τι ἐν τῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκεν*, *Iam quieſcite, ſi cui veſtrum aliqua criminatio aduerſus me animo veſtro obuerſatur.* Z.

††† Similiter *παράστασις*, quod non modo dicitur de pecunia, quae a certantibus in iure deponitur,

φρονηματίας, et ὁ πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα πρόθυμος, ἕτοιμος, πρακτικὸς, ἐνεργητικὸς, βουλευτικὸς, id eſt, *in omni caſu acer, viuidus, ac ſolers.* [v. c. Polyb. XVI, 4 Τῇ μὲν σωματικῇ δυνάμει παραλυόμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων, τῇ δὲ τῆς ψυχῆς γενναιότητι λαμπρότερος ὢν καὶ παραστατικώτερος, ἢ πρόσθεν. Z.]

Aliquando, *in ditionem redigere, deditione capere*, hoc Παρίστασθαι, ſubigere.
eſt, χειρώσασθαι, ὑποχείριον ποιεῖσθαι, ὑπὸ χεῖρας ποιεῖσθαι, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι· vt, Οἱ πάλαι αὐτοκράτορες ἔργον ἐποιοῦντο, τὴν οἰκουμένην παραστήσασθαι. *Priſci Imperatores id agebant, vt orbem terrarum in ditionem ſuam redigerent* [95].

[Nonnunquam ſignificat *perſuadere, commouere, impellere*, cum praepoſitione εἰς, πρὸς etc. vt Polyb. Excerpt. Leg. 85 Ταχέως παρεστήσατο τὸν νεανίσκον πρὸς τὸ κοινωνεῖν τῷ Περσεῖ τῶν αὐτῶν ἐλπίδων, *Facile perſuaſit adoleſcenti, vt idem ſperaret, quod Perſeus.* Ibid. Ἔφασαν παραστήσασθαι τὸν βασιλέα πρὸς τὰ παρακαλούμενα, *Oſtenderunt, ſe commoturos eſſe regem, vt, quae poſcerentur, faceret.* Id. II, 59 Ὁ συγγραφεὺς βουλόμενος παραστήσασθαι τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν, *Cum ſcriptor id ſpectarit, vt lectoribus commoueret maiorem indignationem ex caſibus hominis.* Z.]

X. De verbo πάσχειν notentur ſequentia. Primo cum Πάσχειν
aduerbio εὖ, aut neutro ἀγαθὸν, ſignificat *beneficium*, aut εὖ, etc.
emolumentum accipere, opponiturque τῷ εὖ ποιεῖν. Ariſtoteles in Ethic. Ἐλάττων, inquit, ὁ παθὼν εὖ, τοῦ ποιήσαντος, id eſt, *Inferior eſt, qui beneficium accipit eo qui fecit.* Lyſias, Τίς ἐλπὶς ὑπὸ τούτου ἀγαθὸν πείσεσθαι; *Quae ſpes vllius emolumenti ex eo capiendi?* [cum eadem praepoſitione quoque occurrit apud Plat. in Critone cap. 10 οὐ δεῖ κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν πάσχῃ τις ὑπ' αὐτῶν, *Nemo debet iniuria affici, ne is quidem, a quo quis iniuriam aliquam accepit.* Z.] Sic ἀντευπαθεῖν, *viciſſim beneficio affici*, opponitur, τῷ ἀντευποιῆσαι, *viciſſim beneficium facere.*

XI. Secundo,

nitur, vt victus amittat, et vincens recuperet, vt Iſae. pag. 45, *der Vorſtand:* ſed etiam de *fortitudine, audacia, fiducia*, v. c. Polyb. III, 63. XV, 3. V, 9 cet. Z.

95 Haec et plura de hoc verbo obſeruata, exemplorumque auctoritate fulta, congeſſit Budaeus Comment. L. G. p. 114, 115, 116, 117 et alibi. Item de verbo πάσχειν, quod ſequitur, eundem conſule pag. 45.

Πά-σχειν, affici animo. XI. Secundo, affici animo et voluntate, vel aliquo ſenſu: idque cum aduerbio, aut neutro, ac fere praepoſitione πρός. Plato in Gorgia, Ὁμοιότατον, inquit, πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας, ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους, καὶ παίζοντας. *Eundem aduerſus philoſophos animum et ſenſum experior, quem aduerſus balbutientes, et puerorum more luſitantes.* Vbi obiter notanda etiam eſt coniunctio neutrius, τοῦ ὁμοιότατον, cum ὥσπερ: quod etiam dicunt, ὁμοίως, ὥσπερ. Latini, *perinde ac, velut, quaſi.*

Πά-σχω, facio. XII. Tertio, eadem prope verborum conſtructione manente, ſignificat potius *facio*, quam *patior:* quemadmodum apud Latinos, contra, *facere* interdum *pati* ſignificat; *iacturam facere.* Sic ὅμοιόν τι πάσχει, id eſt, *perinde facit*, verbatim, *ſimile quid patitur* [96].

Hinc Attica illa et elegans locutio: Ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; vel, τί ἂν καὶ πάθοιμι; id eſt, *quid enim agerem?* quod Galli dicerent, *qu' y ſeroi je?* Galenus X Θεραπευτικ. Τί ἂν τις πάθοι, inquit, πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; id eſt, *Quid feceris huic hominum generi, cui nec re ipſa, nec oratione perſuaderi poſſit?* Sic, ἀτοπώτατόν τι ἔπαθεν, *abſurdiſſimum quid paſſus eſt*, id eſt, *ineptiſſime fecit.*

Παθεῖν τι, aliquid humanitus accidere. XIII. Quarto, παθεῖν τι, aliquando ſignificat, quod Latini dicunt, *aliquid humanitus accidere;* vel *aliquo quid fieri;* hoc eſt *mori.* Tull. in Philipp. *Vt ſi quid mihi humanitus accidiſſet, hanc vocem teſtem relinquerem egregiae voluntatis*, Ἵνα ἄν τι πάθοιμι, τήνδε τὴν φωνὴν καταλίποιμι ἄν, τῆς ἀξιεπαίνου προαιρέσεως μάρτυρα γενησομένην. Ita pro lege Manilia; *Si quid eo factum eſſet, in quo ſpem eſſetis*

96 Hoc modo eleganter dixeris, πάσχειν τὶ τεκτονικὸν, *more fabrorum agere.* πάσχειν τὶ φιλοσοφικὸν, *More Philoſophorum agere.* Ariſtides Orat. pro Quatuoruiris, pag. 250 ἜΠΑΘΟΝ ΤΙ ὉΜΗΡΙΚΟΝ, καὶ παραπλήσιον αὐτὸν τοῖς Θεοῖς ἐνόμισαν. Verbatim: *Paſſi ſunt aliquid Homericum*, i. e. *Homerico more*, vel, *vt Homero mos eſt, et eum Diis ſimilem cenſuerunt.* [Similiter Ariſtoph. Nub. 814 Τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ; *Quid agis, pater?* Id. in Veſp. 1008 Τοῦτο σκαιῶν θεατῶν ἐστι πάσχειν, *hoc inepti ſpectatores ſolent facere.* Scholiaſtes ad Eurip. Hecub. 614 ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΘΩ; ἤγουν τί ποιήσω; τὸ γὰρ ποιεῖν πάθος ἐστίν· ἐπειδὴ ὁ ποιῶν τι πάσχει τρόπον τινὰ κατ' αὐτὸ τὸ ποιεῖν. Cf. Spanhem. ad Ariſtoph. Plut. 603. et Valkenar. ad Eurip. Phoeniſſ. 902. Z.]

97 Qui-

eſſetis habituri. Graece, Εἰ γοῦν τι πάθοι, ἐπὶ τίνα δὴ τὰς ἐλπίδας μετατρέψετε; Dicunt etiam, εἰ παθεῖν τί μοι συμβαίη, vel εἴ τι πάθοιμι ἀνήκεστον, *ſi quid patiar inſanabile.* Quod etiam in rebus inanimatis vſurpatur; vt, εἴ τι πάθοι ναῦς ἀνήκεστον, id eſt, *ſi nauis naufragium fecerit.* Quae phraſes ὑποκοριστικαὶ ſunt [97].

XIV. Quinto, Attica loquendi formula et forenſis eſt; Παθεῖν, puniri. ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, verbatim, *quod oporteat pati, aut ſoluere*, id eſt, *quid aut poenae, aut mulctae ſubeundum ſit.* Nam κρίνεσθαι ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, eſt *iudicium ſubire hac formula, quid aut poenae luendum ſit, aut pecuniariae mulctae ſubeundum.* Sic ἐπάγειν τίμημα, ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, eſt *mulctam pro ratione criminis irrogare, ſeu poena luenda ſit, ſeu pecunia tantum perſoluenda.*

XV. Περιϊδεῖν, et περιορᾶν, verbatim, *circumſpicere* vulgo et eleganter ſumuntur, pro *negligere, habere ſusque deque*, aut *ſinere aliquid impune fieri*, ac fere cum accuſatiuo participii. Cuius idiotiſmi exemplis nihil frequentius. Iſocrat. Panegyr. Τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας, id eſt, *Tot ſocios permittere, illorum ſeruitute oppreſſos teneri.* Herodian. lib. II Τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιϊδεῖν ἐῤῥιμμένην, *Non permittere, vt Romanum imperium proſtratum iaceret.* Περιϊδεῖν, negligere.

Rarius,

97 Quibus mirum, quantum veteres delectati fuerint: et hinc πάθος pro *morte* vel *caede* apud Herodot. lib. I, cap. 13. [Sic παθεῖν τὶ apud Thucyd. lib. IV, p. 97 dicitur *de militibus in acie cadentibus.* Z.] Vide ſimile quid, ſupra ad Cap. III, Sect. 4, in fine. Caeterum hanc ſtructuram ſi ſequatur Participium, non eſt, quod Latine verbum verbo reddere coneris. Idiotiſmi huius ſoli Graeciae conceſſi exemplum exhibetur in Cebet. Tab. non ita longe ab initio: ΟΥΔΕ'Ν ΔΕΙΝΟ'Ν ΠΑ'ΣΧΕΤΕ, ὦ ξένοι, ἔφη, 'ΑΠΟΡΟΥ~ΝΤΕΣ περὶ τῆς γραφῆς ταύτης. Ita enim ad verbum perperam: *Nihil mirum patimini, o hoſpites, inquit, dubitantes de hac pictura.* Elegantius ita reddas: *Non mirum, o hoſpites, inquit, vos dubitare de hac pictura.* Quae verba, mutua caſuum permutatione facta, ita efferri poſſunt; Οὐδὲν δεινὸν ΠΑΘΟ'ΝΤΕΣ, ὦ ξένοι, ἔφη 'ΑΠΟΡΕΙ~ΤΕ cet. Adi Aelian. V. H. lib. vlt. cap. 47 Τί δὴ ΠΑΘΩ'Ν οὕτω ΘΑΥΜΑ'ΖΕΙ τὴν τέχνην; *Quid patiens, quo animo*, vel ſimpliciter, *Quid eſt, quod artem adeo miretur?* Caeterum, quomodo τὶ cum participio conſtruatur, vide infra Cap. VI, Sect. 1, Reg. 7. H.

 * Inter-

Περιόπτομαι, idem.

Rarius, aliquando tamen, cum infinitiuo, loco participii coniungitur. Thucydid. lib. I Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε, *Sed etiam ex veſtra ditione vires ſibi comparare patiemini.*

SECTIO X.

De Verbis ποιεῖν, ποιεῖσθαι, πράττειν, προσποιεῖσθαι.

REGVLA I.

Ποιεῖν et ἐργάζεσθαι, beneficio, aut damno afficere.

Primo, ποιεῖν et ἐργάζεσθαι, ſignificant *beneficio*, aut *damno afficere*, tuncque vel cum aduerbio et accuſatiuo perſonae; vel ſine aduerbio, cum duobus accuſatiuis, altero rei, altero perſonae, coniunguntur: vt, κακῶς, vel πολλὰ κακὰ, vel καλὰ τὸν ἐχθρὸν ποιεῖν, vel ἐργάζεσθαι, id eſt, *multis vel damnis, vel bonis inimicum afficere* *.

Ποιῶ cum adverb. et partic.

II. Ποιῶ cum aduerbiis καλῶς, δικαίως, εἰκότως, δεόντως, et ſi quae ſint eiusdem ſignificationis, ſequente participio, verti debet, *iure merito:* participium autem ſequens, per verbum eiusdem participii reddendum eſt; vt, Καλῶς ἄρα ποιεῖς, τῶν ἀδικεμένων προϊςάμενος, id eſt, *Iure omnino eos, qui iniuriam patiuntur, defendis* [98].

Quod

* Interdum ποιεῖν, et δρᾷν ſimpliciter ſignificat κακοποιῆσαι, ſubintellecto κακόν. Vt Eurip. Med. 289 Κλύω σ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλεσι μοι, τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμεμένην δράσειν τι. *Audio te minari, vt nunciant mihi, ſocero, ſponſo et ſponſae te aliquid mali illaturum eſſe.* Anacr. Od. XII. Τί σοι θέλεις ποιήσω; *quibus te plectam poenis?* It. Demoſth. pag. 968 παρὰ τῦ πεποιηκότος δίκην λαβεῖν, *Vlciſci eum, qui male fecit.* Id. pag. 855 Τί σοι ποιήσεσιν οἱ μάρτυρες; *Quid mali tibi afferent teſtes?* Sic Xenoph. de Re Eq. VI, 4, 5. ποιεῖν permutatur cum κακεργεῖν. Vid. Cuperi Obſervatt. I, 9. *Z.*

98 Adi Ariſtoph. in Pac. vſ. 1311

Εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων, *Bene mones.* Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. I, pag. 16 Καλῶς ἐποίησας προειπὼν, *Bene feciſti, qui praemonueris.* Confer Act. Apoſt. cap. X, 33 Σύ τε ΚΑΛΩ͂Σ ἘΠΟΙΉΣΑΣ παραγενόμενος. *Et tu recte feciſti, quod veneris.* et epiſt. III, Ioann. comm. 6 Οὓς καλῶς ποιήσεις προπέμψας, *Quos recte facies, ſi proſecutus fueris.* Vel mutua caſuum permutatione facta, ſaepius dicunt Graeci: ΚΑΛΩ͂Σ ἄρα ΠΟΙΩ͂Ν τῶν ἀδικεμένων ΠΡΟΪΣΤΑΣΟ. Confer Cap. VI, Sect. 4, Reg. 4.

99 Non

Quod autem rarius eſt, interdum neutrum, τὸ καλὸν, aut aliud ſimile, aduerbii loco ponitur, ſequente τὸ cum infinitiuo. Demoſthen. pro Corona, Καί τοι καλὸν μὲν ἐποιήσατε, καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, πολλῷ δ' ἔτι τȣτȣ κάλλιον, τὸ etc., *Et quidem, cum inſulam illam iure defendiſtis*, vel *cum defendenda inſula iuſte, praeclareque feciſtis; tum hoc etiam multo praeclarius*, *quod* etc. [99]. Vide cap. de Particip. Sect. 4, Reg. 4.

Ἀνόνητον ποιῆσαι.

III. Ἀνόνητον ποιῆσαι, cum gignendi caſu eſt, *ſpoliare fructu eius rei, quae per genitiuum ſignificatur:* verbatim, *vtilitate carentem facere.* Demoſthen. pro Corona, Εἰ δ' αἰτίαν ἐπάγω τȣτῳ ψευδῆ, πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, id eſt, *Sin autem crimen ei falſum impingo, tum vero vti me bonorum omnium fructu ſpoliare velint.* Eſt enim ὄνασθαι, cum gignendi caſu, *fructum ex aliqua re capere:* vt, Ὄναιο σύγε τῆςδέ τῆς εὐφυΐας, id eſt, *Macte praeſtantis huius indolis.*

Ὄνασθαι.

Ποιεῖν διαδικασίαν.

IV. Secundo, διαδικασίαν ποιεῖν, eſt *iudicium conſtituere*, aut *rem in diſceptationem et iudicium vocare.* Demoſthen. aduerſus Timocratem, Ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν, id eſt, *Sin autem controuerſia erit aliqua, iudicium vt de ea conſtituatur;* quod ſimplicius dicitur, κρίσιν ἐπί τινι ποιῆσαι [1].

Ποιεῖσθαι, adoptare.

V. Tertio, ποιεῖσθαι, ſignificat *adoptare;* idem enim eſt παῖδα, vel υἱὸν ποιεῖσθαι, quod παῖδα θέσθαι, id eſt, *fictum adoptare.* Quod etiam de patre ac matre dici poteſt, qui nonnunquam a viris principibus adoptantur. Plutarch. in Alexand. loquens de Leda, Ἣν ἐποιήσατο, inquit, μητέρα, καὶ Καρίας βασίλισσαν ἀπέδειξε, id eſt, *Quam in matrem adoptauit, et Cariae reginam creauit.* Dicunt etiam εἰσποιεῖν eodem ſenſu. At ἐκποιεῖν, eſt in *adoptionem dare.* Sic

99 Non omnino huic abſimile eſt, quando pro Infinitiuo eſt accuſatiuus, praecedente εὖ. Inſignis eſt elegantiae, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, *Rebus praeſentibus opportune vti*, apud Plat. Gorg. pag. 499.

1 Cum ſubſtantiuo tempus ſignificante moram in loco notat: vt, *Triduum in vrbe moratus ſum* vel *tranſegi*, Τρεῖς ἡμέρας ἐποίησα ἐν τῇ πόλει. Exempla pete ex Actis Apoſt. cap. XVIII, 23, et XX, 3 Conſule omnino Caſaub. ad Act. Apoſt. Cap. XV, 33. [It. Demoſth. pag. 392 Οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα, ȣδ' ἐποίησαν χρόνον ȣδένα, *Nec praeconem manſerunt, nec vllam interpoſuerunt moram. Z.*]

 * Demoſth.

Sic enim Iſaeus Rhetor: Κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη, id eſt, *Seu paternis in aedibus maneat, ſeu adoptandus alteri detur.* Hinc ποιητὸς, et εἰσποιητὸς υἱός, *filius a nobis adoptatus:* ἐκποιητὸς vero, *quem adoptandum tradimus.* Hinc etiam εἰσποίησις, idem quod υἱοθεσία, *adoptio actiua; ἐκποίησις* vero *paſſiua* *.

Ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ.

VI. Quarto, ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ τινα, verbatim, *aliquem in ira facere*, id eſt, *alicui ſuccenſere, et iraſci.* Demoſth. Olynth. I Τὰς ὑςάτας περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, id eſt, *Iis, qui de negotiis poſtremi dixerint, ſuccenſetis* [2].

VII. Quinto,

* Demoſth. p. 1364 ποιήσασθαι υἱὸν αὑτῷ, *adoptare ſibi filium.* Aeſchin. p. 212 υἱὸν ἐποιήσατό σε, *te adoptauerat.* Apud Iſaeum Orat. de ſorte Apollodori, ab initio, abſolute et ποίησις, *adoptio,* et ποιεῖσθαι, *adoptare*, occurrit: Ὤμην μὲν, ὦ ἄνδρες, προσήκειν ἐ τὰς τοιαύτας ἀμφισβητεῖσθαι ποιήσεις, εἴ τις αὐτὸς ζῶν καὶ εὖ φρονῶν ἐποιήσατο. Z.

2 In genere verbum ποιέω cum praepoſitione ἐν conſtructum, cum ſequente caſu, ſi poteſt, vno verbo redditur: alioquin pro natura nominis a praepoſitione recti, vertendum eſt. Ποιεῖσθαι ἐν νόμῳ (ad verbum, *in lege facere*) dicebantur ii, quibus aliquid in more poſitum et lege ſancitum erat. Ita Herod. Clio cap. 131 Πέρσας δὲ οἶδα νόμοισι τοιοῖσι χρεωμένους ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς, καὶ βωμοὺς οὐκ ΈΝ ΝΌΜΩι ΠΟΙΕΥΜΕΝΟΥΣ ἱδρύεσθαι, *Perſas autem ſcio hiſce legibus vti, ſtatuas, neque templa, neque altaria apud illos lege ſancitum eſt extruere.* Vbi obiter obſerua Participium χρεωμένους pro Infinitiuo, de quo Sect. 3, §. 8.

Ποιεῖσθαι ἐν δευτέρᾳ τάξει, ſequente Genitiuo, ſignificat, *Poſthabere.* de quo vide infra Sect. ſeq. §. 7. Cui ſimile eſt illud Thucydidis lib. VII, cap. 3 Ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο, *Parui faciebant.*

Ποιεῖν ἐν μέσῳ, proprie, *Facere in medio*, Graeci dixerunt pro, *Medium includere.* Exemplum habet Thucyd. lib. I, c. 62 Καί, (ſupple ex praecedentibus, ἦν ἡ γνώμη τοῦ Ἀριστέως) ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας ΈΝ ΜΈΣΩι ΠΟΙΕΙ͂Ν αὐτῶν τοὺς πολεμίους, *Et Ariſtei ſententia erat, quum Athenienſes in ſe impetum facerent, a tergo accurrentes, hoſtes medios includere.*

Huic ſimile eſt, Ποιεῖν ἐν αἰσχύνῃ, *Probro afficere.* Demoſth. de Cor. pag. 332, lin. 37 Ἐν αἰσχύνῃ ποιήσων τὴν πόλιν, *Probro affecturus vrbem.*

Eodem modo, ποιεῖσθαι ἐν αἰτίᾳ, *criminari*, vel, *crimini dare.* Pauſ. in Achaicis, p. 411 Ἀχαιοὶ δὲ ἐποιοῦντο ἐν αἰτίᾳ Φλαμίνιον, *Achaei Flaminio crimini dabant.* Sic ποιεῖν ἐν χερσὶ τὴν μάχην, eſt, *Cominus congredi.* apud Arrian. de Exp. Al. lib. II, cap. 10 Ἀλέξανδρος μὲν σπουδῇ ἐς ποταμὸν ἐμβαλὼν, καὶ ΈΝ ΧΕΡΣΙ͂ ΜΆΧΗΝ ΠΟΙΗΣΑΣ, *Alexander ſeleriter amnem ingreſſus, et cominus congreſſus.* [Sic ποιεῖν ἐν

χάριτι

VII. Quinto, *πίςεις ποιήσασθαι* idem quod *πίςεις*, vel *πιςὰ διδόναι*, vel *τίθεσθαι*, id eſt, *fidem ſuam alteri alterum obligare:* Πίςας ποιεῖσθαι.

χάριτι eſt, *gratificari.* Vt Plat. in Phaed. cap. 64 Ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελέμενοι ὑμᾶς, καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε ἄττ' ἂν ποιῆτε, *Si vosmet ipſos curatis, et mihi et meis et vobis ipſis quicquid faciatis, gratum feceritis.* Atque *ποιεῖσθαι ἐν ὑποψίᾳ*, eſt *ſuſpectum habere aliquid*, Aeſchin. adv. Timarch. pag. 35. Z.]

Simili ratione conſtruitur cum praepoſitione *ἄνευ*, ſequente generandi caſu, adeo vt *ποιεῖν ἄνευ* ſignificet, *Priuare.* Plato Hipp. mai. p. 290, in fine: Τὲς μέλλοντας ἑςιᾶσθαι ἌΝΕΥ ὌΨΟΥ ἂν πάνυ γενναίε ΠΟΙΗ'ΣΕΙΝ, *Conuiuaturos generoſiſſimo opſonio priuaret.* Ad verbum: *Faceret ſine opſonio.* Eadem ratio eſt in aliis praepoſitionibus: Vt *ποιεῖσθαι ἐς φυλακὴν*, *Coniicere in carcerem.* Ita Thucyd. lib. III, cap. 3 Τὲς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν ἘΣ ΦΥΛΑΚΑ'Σ ἘΠΟΙΗ'ΣΑΝΤΟ, *Viros, qui in illis (triremibus) erant, in cuſtodias coniiciebant.* *Ποιεῖν ἀπὸ ὄψεως*, *E conſpectu dimittere.* Quam locutionem imitatus eſt Apuleius, cuius verba: *Haec vt primum ANTE iudicis CONSPECTVM FACTA EST.* Et: *Intra limen ſeſe facit.* Exempla Graeca ſuppeditat Caſaubonus ad Suet. in vita Aug. vid. mox Reg. 12.

Eodem modo cum praepoſitione *ἐξ*, apud Ariſtidem, pro Quatuoruiris, pag. 505 ἘΞ ἼΣΟΥ πάντας αὐτὲς ΠΟΙΕΙ῀Σ, *Omnes illos eodem ordine habes.* Tale quoque eſt, *ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν*, de quo Noſter Reg. 11. At *ποιεῖσθαι περὶ ἑαυτὸν*, in malam partem, pro, *Ad ſe rapere*, apud Iſocrat. Panathen. pag. 552.

Similis quoque eſt huius verbi cum Aduerbio *ἔξω* conſtructio. Ita Aelian. V. H. lib. X, cap. 2. Vbi de perdicibus ait, Ἐπειδὰν τάχιςα τὲς πόδας ἜΞΩ ΠΟΙΗ'ΣΗι τε̃ λέμματος, *Simulac pedes de oui teſta exſeruerunt.* Verbatim: *Extra fecerunt.* Conf. Act. Apoſt. cap. V, 34 Ἐκέλευσεν ἜΞΩ βραχύ τι τὲς ἀποςόλες ΠΟΙΗ῀ΣΑΙ, *Iuſſit apoſtolos paulisper abduci.* [Interpretes ad hunc locum laudant quoque Xenoph. Cyr. IV, 1, 2 *ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιεῖν*, *Extra telorum iactum abducere cohortem.* Philoſtrat. VIII, 3 *ἐκποιεῖν ἑαυτὸν τε̃ δικαςηρίε*, *ex dicaſterio abire.* Z.] Contra *ποιεῖσθαι ἐντὸς*, *Intro mittere.* Ita Thucyd. lib. II. cap. 83, in fine: Τά τε λεπτὰ πλοῖα, ἃ ξυνέπλει, ἘΝΤΟ'Σ ΠΟΙΟΥ῀ΝΤΑΙ, *Paruaque nauigia, quae ſimul nauigabant, intro recipiunt*, i. e. *Intra nauium, quae ita ordinatae erant, circulum.* [Item cum particula *ἔσω*, ſeu *εἴσω*: veluti Palaephat. 50, vbi Daphne cum fugeret Apollinem, dicitur oraſſe Terram matrem, *Πάλιν αὐτὴν εἴσω ποιῆσαι*, *vt illam rurſus in ſe reciperet.* Xen. de Re eq. VI, 8, *ἔσω τῆς γνάθε ποιῆσαι τὸν δάκτυλον*, *digitum in maxillam inſerere.* Z.] Latinis hoc inſolens, niſi illi conſtruunt verbum *facio* cum accuſatiuo pronominis reciproci, vt *facere ſe extra*, *facere ſe intro.* Quo facit Apuleii locus lib. V Metamorph. quem in hunc vſum citat Vorſtius de Lat. falſo ſuſp. cap. 27 *Inuitata Pſyche talium locorum oblectatione, propius acceſſit: et paulo fidentior INTRA LIMEN SESE FACIT.* Cum ſuo caſu ita aduerbium *πορρωτάτω*

obligare: quo ſenſu iungitur potiſſimum cum praepoſitione πρὸς, et accuſat. caſu. Athenaeus lib. VIII, de Iphiclo quodam, qui nuncium promiſſis ad munus explendum adducere conabatur, Πίϛεις, inquit, πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, πέμπει [3], id eſt, *Eum ablegat, poſteaquam ſuam ei fidem certa mercedis promiſſione obligaſſet.* Ita Polybius lib. V, de Leontio verbum τίθεσθαι vſurpauit: Ἐξέπεμψεν, inquit, τὰς ϑητομένας τὰς πίϛεις πρὸς τὸν Ἀντίοχον, id eſt, *Nonnullos ſummiſit, qui certis conditionibus cum Antiocho rege paciſcerentur, eiusque fidem obligarent.*

Ποιεῖσθαι κέρδος. VIII. Sexto, ποιεῖσθαι κέρδος, quod Latini *quaeſtum facere*, Galli, *faire ſon profit* [4]. Plutarch. in Cicerone, Ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, id eſt, *Quorum nihil omnino priuatam in vtilitatem conuertit*, vbi notandum eſt, id etiam quod compendii fiat, in accuſandi caſu, quemadmodum et ipſum κέρδος, a Graecis collocari.

Γνώμην ποιήσασθαι. IX. Septimo, γνώμην ποιήσασθαι, idem eſt quod γιγνώσκειν, *ſtatuere*, ac fere cum infinitiuo iungitur: vt apud Thucyd. Γνώμην ἐποιοῦντο κηρύγμασι χρήσασθαι ἐπιτηδείοις, id eſt, *Opportunis praeconiis uti ſtatuebant* [5].

X. Octauo,

ῥωτάτω conſtruit Iſocr. in Nicocl. pag. 66, in extremo: Βουλόμενος ἅμα μὲν ἘΜΑΥΤΟ'Ν ὡς ΠΟΡ'Ρ'ΩΤΑ'ΤΩ ΠΟΙΗ͂ΣΑΙ ΤΩ͂Ν ΤΟΙΟΥΤΩΝ ῾ΥΠΟΨΙΩ͂Ν. Verbatim: *volens me facere quam longiſſime a talibus ſuſpicionibus.* Significat, *ſe huiusmodi ſuſpiciones velle a ſe quam remotiſſimas.* [It. Appian. Bell. Parth. pag. 267 συνεβούλευε, πορρωτάτω τοῦ νεανίσκου ποιεῖν ἑαυτόν, *Auctor erat, vt quam longiſſime ab adoleſcente ſeſe ſubduceret.* Z.]

3 Vt pateat, praepoſitionem πρὸς hic non referendam eſſe ad τὸ πέμπει, ſciendum eſt, hoc verbum reuera apud Athenaeum non ſequi: videtur hunc locum, vt et alios plures hauſiſſe Auctor ex Budaeo, apud quem p. 62 totidem verbis citatur. Locus eſt lib. VIII, c. 16. Verba ſunt: Πίϛεις πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, ϑηρεύσας ἰχθύδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὑδρεῖον, ἔδωκε τῷ Λάρκᾳ. Locus Polybii eſt p. m. 404, in fine.

4 Belgae, Winſt doen.

5 Locus Thucydidis extat lib. II, cap. 2. Conferatur Pauſaniae epiſtola apud eundem, lib. I, cap. 128 ΓΝΏΜΗΝ ΠΟΙΟΥ͂ΜΑΙ ϑυγατέρα τὴν σὴν ΓΗ͂ΜΑΙ, *Animum induco, filiam tuam ducere vxorem.* At, non ſequente infinitiuo, diuerſam ab hac ſignificationem, *putandi* ſcilicet, *indicandi* etc. obtinet. Arrian. de Exp. Alexandri, lib. IV, cap. 27 Ἔνθεν δὲ Κοῖνον μὲν ὡς ἐπὶ Βάζιρα ἐκπέμπει, ΓΝΏΜΗΝ ΠΟΙΗΣΑ'ΜΕΝΟΣ, ὅτι μαθόντες τῶν Ἀσσακηνῶν ἅλωσιν ἐνδώσουσι σφᾶς αὐτούς, *Hinc Coenum Bazira mittit, ratus, illos, cognita Aſſacenorum expugnatione, ſe ipſos*

X. Octauo, *χάριν ποιεῖσθαι*, id eſt, *μετ᾽ εὐχαριςίας ἀποδέχεσθαι* idem prope, quod *χάριν εἰδέναι*. Cui opponitur *Χάριν ποιεῖσθαι.*

ipſos dedituros. Sed haec et ſimilia, quorum maxima hic turba cumulari poteſt, vna regula recte quis comprehendat hoc modo: verbum *ποιεῖσθαι* cum multis ſubſtantiuorum accuſatiuis conſtructum, vna voce Latine redditur, atque idem notat, quod ſubſtantiuum, ſi in verbum mutetur. E. g. Ποιεῖσθαι *καταςροφὴν*, pro *καταςρέφειν*, *Euertere*. Vi porro iſtius ſubſtantiui res ea, quae v. c. dicitur *euerti*, pro quarto ſecundum caſum obtinet. Sic apud Herodot. Erat. cap. 27 *Καταςροφὴν εὐπετέως αὐτέων ἐποιήσατο*, *Facile eorum ſubactionem fecit*. Latinius, *ſubegit*. Habet autem ſemper actiuam ſignificationem, non tamen ſemper tranſitiuam. Dixeris enim *Φυγὴν ποιεῖσθαι* pro *Φεύγειν*, *Fugere*, non indignante Graecia. v. Thucyd. lib. III, cap. 33. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἐφέσε ὁ Ἀλκίδας ἔπλει, κατὰ τάχος, καὶ ΦΥΓΗ'Ν ἘΠΟΙΕΙ̃ΤΟ, *Celeriter, relicta Epheſo, nauigauit Alcidas, et dedit ſe in fugam.* Et cum genitiuo, *Τῆς πατρίδος Φυγὴν ποιεῖσθαι*, *In exilium abire.* [Imo potius hoc in loco ſignificat, *exilium decernere*, ſiue, *exilii poenam in facinus aliquod conſtituere.* Z.] v. Lyſian *ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ*, p. 39. Hic quoque non raro graeciſſant Latini. Nam, *facerent fugam* dixit Terentius in Eun. IV, 7, 17. Et Caeſ. B. C. I, 20, 1 *Prima veſpera ſeceſſionem faciunt.* Ita Corn. Nep. in Vit. Thraſyb. c. 3. *Caedem facere eorum vellent:* Gr. *Φόνον ποιεῖσθαι ἐκείνων ἐβέλοντο.* Similiter *Cicero* in Orat. III, in Cat. cap. 4 *Caedemque infinitam ciuium feciſſent;* et Salluſt. B. C. cap. 11 *Nihil reliqui victis fecere.* Pro *Nihil reliquere.* Cum autem dicimus, pro Accuſatiuo Genitiuum addi perſonae patientis, non eſt, quod quis obiiciat Thucydidis locum, lib. VIII, cap. 62, vbi, *ποιεῖσθαι ἁρπαγὴν, σκεύη καὶ ἀνδράποδα*, in quarto caſu. Ideo enim non licet dicere, *Φόνον ποιεῖσθαι τὰς ἐχθρὰς, ζήτησιν ποιεῖσθαι τὰς ναῦς.* [Recte. Quare locus ille Plat. in Phaed. c. 47. extr. merito corruptus eſſe videtur viris doctis: vbi eſt, *Τὸν δεύτερον πλᾶν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ πεπραγμάτευμαι, βέλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσωμαι;* Nolo hic repetere, quae copioſius de hoc loco diſputaui in Animaduerſſ. ad Anacr. et Platon. pag. 132. Z.] Perinde enim eſt ac ſi nos dicamus: De vaten en ſlaven tot buit maken. Quomodo et *τὰ χρήματα λείαν ποιεῖσθαι*, i. e. *Pecuniam in Praedam vertere*, dixit Plutarchus in Caeſ. pag. 708. Confer eundem pag. 715, lin. 32 *Τὰς ἄλλας ἐποιᾶντο λείαν*, *Alios praedae addicebant.* Nec plane abſimile eſt illud Heliodori lib. Aethiop. IX, cap. 2, vbi Hydaſpes Syeneu aggreſſus, quam primo impetu ſe capturum putabat, cum experiebatur ſtrenuam oppidanorum defenſionem, dicitur *ὀργὴν τὸ πρᾶγμα ποιήσασθαι*, verbatim, *iram rem feciſſe*, h. e. *rem*, puta *obſidionem*, *in iram vertiſſe*, ſiue repudiato conſuetae oppugnationis conſilio, in iram exarſiſſe, noua ſcilicet expugnandi ratione inuenta. Quae ſtructura ab illo idiomate longe eſt diuerſa. Rarum eſt in hoc genere illud Theophraſti in Garrulo: *Εἰ ποιήσειε ὁ Ζεὺς*

nitur ὀργὴν ποιεῖσθαι, id eſt, δι' ὀργῆς ἄγειν, vel ἔχειν. Demoſth. Oratione περὶ τῆς παραπρεσβείας [6], vtrumque coniungit; Καὶ χάριν, inquit ille, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, καὶ τὐναντίον ὀργὴν ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποιηκὼς, πεποιῆσθαι, id eſt, *Eique gratiam habere, ſi ea dignus erit: contra vero ſuccenſere, ſi quid eiusmodi perpetrarit*, ſupp. *cui debeatur iracundia.*

Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτόν.

XI. Nono, ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, vel ἐφ' ἑαυτῷ, id eſt, *in poteſtatem redigere* v. c. τὴν πόλιν, τὴν χώραν, τὸν ἄνδρα.

ὁ Ζεὺς ὕδωρ, *Si Iupiter fecerit aquam*, i. e. *pluerit*. Conf. Ariſtoph. in Veſp. vſ. 261, 263

Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὝΔΩΡ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ΠΟΙΗ͂ΣΑΙ·
Ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες·
Φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τουτὶ, ΠΟΙΕΙ͂Ν ὙΕΤΟ'Ν μάλιστα.

Fieri aliter non poteſt, quin per quatriduum plurimum imbrem immittat deus, nam lucernas fungi obſident; hoc quum fit, ſolet vberrima cadere pluuia. Etiam illud Platonis in Phaedone: Ποιεῖν μουσικὴν, *Facere Muſicam*, i. e. *exercere, componere carmen*. Plane vt Phaedrus:

MEDICINAM ignoto FACERE coepiſſet loco.

Et *Pecuariam facere* legimus apud Suet. in Caeſ. cap. 42. Et *argentariam fecit* apud Cic. pro Caecin. cap. 4.

Eodem modo cum Adiectiuis ποιέω actiue conſtruitur. Demoſthen. de Foed. Al. pag. 88, prop. fin. ἘΚΣΠΟ'ΝΔΟΥΣ ΑΥ'ΤΟΥ͂Σ ΠΟΙΗ'ΣΑΝΤΕΣ συμβουλευώμεθα, πῶς δεῖ χρῆσθαι τοῖς etc. *Foedere illos excludamus, et deliberemus, quomodo tractandi ſint*, etc. Vbi ἐκσπόνδους αὐτοὺς ποιήσαντες redditur Latine potius per Verbum, ſequente Coniunctione *Et*, quam per Participium. Rationem vide infra Cap. VI, Sect. 1, Reg. 14. Conſentit Ariſtid. pro Quatuoru. pag. 36 Λακεδαιμονίων ἐθελόντων ἘΚΣΠΟ'ΝΔΟΥΣ ΤΑ'Σ ΠΟ'ΛΕΙΣ ΠΟΙΕΙ͂Ν, *Lacedaemoniis volentibus ciuitates foedere excludere.* Similiter Plat. ep. 2, init. ΔΙ'ΩΝΑ δὲ μόνον ἘΞΑΙ'ΡΕΤΟΝ ΠΟΙΗ͂Ι, *Dionem autem ſolum excipis.* Confer Dinarch. pag. 102, lin. 16. Et Eu. Ioann. cap. XVI, 2 Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς, *E ſynagogis vos eiicient.* Item Act. Apoſt. VII, 19 Ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη, *Exponere infantes.* Huc pertinet id, quod Auctor mox monebit, Reg. 15. Atque hoc in idiotiſmo plurimum graeciſſant Latini. Ita Horat. lib. I, Sat. 4, vſ. 59

— *Eripias ſi*
Tempora certa, modosque, et, quod prius ordine verbum,
POSTERIVS FACIAS.—

i. e. *Poſt ponas.*

Adde Ouid. lib. V Met. vſ. 480

— *Vitiataque ſemina fecit.*
— Μεμιασμένα σπέρματ' ἐποίει.

Similiter apud Comicum Heaut. II, 3, 100

— *Ademtum tibi iam faxo omnem metum.*

Huiusmodi ſunt: *Me miſſum face. Miſſa iſthaec face*, eidem familiaria.

6 Pag. 212, lin. 25.

7 Rarius

δρᾳ [7]. At ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, idem eſt quod ἀναδέχεσθαι, *in ſeſe recipere.* Demoſth. Πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα, *Cuncta illorum peccata in ſeſe recipiens.*

XII. Decimo, ἐκποδὼν, vel ἀπὸ τῆς ὄψεως ποιεῖσθαί τινα, id eſt, *Aliquem noſtro conſpectu ſummouere, expellere* [8]. Χωρὶς ποιεῖσθαι τοῦ κινδύνου, *Periculo liberare.* Ἀρχὴν ἐπί τινι ποιεῖσθαι, *Imperium in aliquem transferre.* Plutarchus in Theſeo: Ἀλλ' ἐπὶ νόθῳ καὶ ξένῳ παιδὶ τὴν ἀρχὴν πεποιημένος, *Qui in ſpurium quendam, alienumque filium imperium tranſtulit.* Ἐκποδὼν ποιεῖσθαι.

XIII. Vndecimo, ἔργον ποιεῖσθαι [9], verbatim *opus facere*, id eſt, *aliquid ſtudioſe conari, ſe mettre en grand deuoir.* Plutarch. in Theſeo: Τότε πρῶτον (ſupp. λέγουσι τὸν Θησέα) ὄψει γνωρίσαι τὸν Ἡρακλέα, ποιησάμενον ἔργον ἐντυχεῖν αὐτῷ περὶ Τραχῖνα, *Tum primum aiunt Theſeum de vultu Herculem nouiſſe, cum iam eum circa Trachinem conuenire ſtudioſe conatus eſſet.* Plato in Timaeo: Τίμαιον περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι, μάλιστ' ἔργον πεποιημένον, id Ἔργον ποιεῖσθαι.

7 Rarius Praepoſitio ἐπὶ a Pronomine reciproco auſertur et additur ſequenti ſubſtantiuo cum Accuſatiuo Herodian. lib. I. cap. 9 Ποιησάμενος ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, *Quum ſibi vindicauerat auctoritatem.* Qualemcunque tamen differentiam vide Cap. IX, Sect. 4, Reg. 80.

8 Vel *de medio tollere.* Ἡγούμενος οὐ δυνήσεσθαι κατασχεῖν τὴν ἀρχὴν, εἰ μὴ κἀκεῖνον ἘΚΠΟΔῺΝ ΠΟΙΗ΄ΣΕΙΕΝ, *Arbitrans ſe imperium obtinere non poſſe, niſi et hunc e medio ſuſtuliſſet:* Iſocr. in Euag. Confer Cap. IX, Sect. 3, Reg. 5.

9 Confer Bud. pag. 146. Vel, omiſſo ſubſtantiuo ἔργον, pro eodem dixerunt, πᾶν ποιεῖν. Plat. in Phaedro p. 252, lin. 44 ΠΑ͂Ν ΠΟΙΟΥ͂ΣΙΝ, ὅπως τοιοῦτος ἔσται, *Omne faciunt*, i. e. *omni ſtudio id agunt, vt talis euadat.* Nec noſtrum illud eſt abſimile: zy doen alles om hem zo te kry-gen. Vel pluraliter πάντα. Idem, lib. VI, de Rep. pag. 488 ΠΆΝΤΑ ΠΟΙΟΥ͂ΝΤΑΣ, ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψοι, *Omnia facientes*, ſiue, *Omnem lapidem mouentes, vt ſibi gubernaculum committat.* Ex Latinis imitatur Ouid. lib. Met. IX, vſ. 540.

— *OMNIA FECI,*
(Sunt mihi Dii teſtes) vt tandem ſanior eſſem.

Confer Cic. epiſt. ad Fam. lib. XVI, ep. 9 *Scio te OMNIA FACTVRVM, vt nobiſcum quamprimum ſis.* Obtinet eadem loquendi ratio, vbi interrogatiue profertur per *quid*, vt apud Virg. Ecl. II, vſ. 35

Haec eadem vt ſciret, QVID non FACIEBAT Amyntas?

At Graeci idem aliquando per participium efferunt: v. g. ΠΑ͂Ν ΠΟΙΩ͂Ν ἀποφεύγει τὸν θάνατον: pro, πᾶν ποιεῖ, ὅπως ἀποφεύγοι, *Mortem, qua licet arte, euitat.*

10 Huic

id eſt, *Timaeum, qui proprio ac ſingulari ſtudio uniuerſi naturam noſſe conatus erat.* Gall. *Qui avoit pris à tâche.*

Ποιεῖσθαι, interpretari. XIV. Duodecimo, *ποιεῖσθαι*, idem eſt, quod Latine, *interpretari*, id eſt, *exiſtimare* dicitur; quo ſenſu cum duobus accuſat. fere coniungitur. Gregorius Nazianzen. de inuictiſſimo quodam Martyre, Πομπὴν, inquit, *ἀλλ᾽ ἐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιέμενος*, id eſt, *Rem eam non calamitatem, ſed honorificam pompam interpretatus.* Plutarch. Pomp. *Ὥςε καὶ Πομπήϊον εὐτύχημα ποιεῖσθαι μέγα τὸν τε̃ πολιτεύματος καιρὸν*, i. e. *Ita vt Pompeius etiam rei gerendae occaſionem ſummae felicitatis loco duceret.* Sic, *Τὴν τῶν πολεμίων ἀκαιρίαν εὐκαιρίαν ποιεῖσθαι τὴν ἡμετέραν*, id eſt, *Tempus hoſtibus importunum, opportunitatem noſtram interpretari* [10].

Ἐξώλη, et προώλη ποιεῖν. XV. Decimo tertio *ἐξώλη καὶ προώλη ποιεῖν*, *funditus aliquem perdere*, Demoſthen. pro Coron. extrem. verſib. *Τέτες ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε*, *Eos funditus terra marique profligetis.* Ἐξώλης ab *ἐξόλλυμι*, vt *προώλης* a *προόλλυμι*. Dicunt etiam *ἐξώλης ἀπολοίμην*, *funditus intercam.*

Ποιῆσαι λόγον. XVI. Decimo quarto, *ποιῆσαί τινι τὸν λόγον*, id eſt, *Alicui orationis argumentum dare*, vel *aliquem ad dicendum excitare.* Ariſtid. Panathen. *Οὐ μὴν ἀλλ᾽ αὐτό τε τε̃τό ἐςι καὶ τὸ μόνον πεποιηκός μοι τὸν λόγον*, *Enimvero illud ipſum eſt, adeoque ſolum, quod me ad hoc orationis genus excitauit* [11].

[Adde

10 Huic affinis eſt ſignificatio *prae ſe ferendi*, ſiue, *ſibi vindicandi.* Ita Plat. Theag. pag. 128, lin. 17 *Τε̃το μέντοι τὸ μάθημα παρ᾽ ὁντινε̃ν* ΠΟΙΟΥΜΑΙ *δεινὸς εἶναι*, *Huius vero diſciplinae prae vnoquoque me eſſe peritum prae me fero.* Et in Hippia minore, pag. 372, lin. 27 *Οὐ γὰρ πώποτ᾽ ἔξαρνος ἐγενόμην μαθών τί, ἐμαυτε̃* ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ *τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὕρημα*, *Non enim vnquam inficiatus ſum, me aliquid didiciſſe, id, quod didiceram, mihi vindicans, ac ſi eſſet inuentum meum.* Vbi *ποιεῖσθαι* pro *περιποιεῖσθαι*.

11 At *ποιεῖσθαι λόγον*, ſequente genitiuo, duo praecipue notat, quae ex diuerſa *τε̃ λόγε* ſignificatione naſcuntur: quatenus enim deliberationem notat (vt patuit Cap. III, Sect. 6, Reg. 3.) haec locutio commode redditur, *diligenti cogitatione perpendere;* vt apud Philoſtr. de vita Apollon. lib. V, cap. 35 *Ἀνδρὶ μὲν ε̃ν φιλοσόφῳ τὸ ἐπὶ νε̃ν ἐλθὸν εἰρήσεται*, ΠΟΙΗΣΕΤΑΙ *δὲ, οἶμαι*, ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ *μή τι ἀνοήτως ἢ μανικῶς εἰπεῖν*, *Philoſopho ſane, quidquid in mentem venit, licebit dicere: diligenti autem (credo) cogitatione perpendet, ne quid*

[Adde αἷμα ποιεῖν, vel πράττειν, vel δρᾷν, h. e. *occidere.* V. g. Polyb. XV, 31 Τȣ̃ δὲ ποιεῖν αἷμα καὶ φόνȣς ἐγένετό τις ἐκ ταυτομάτȣ καταρχὴ τοιαύτη, *Sanguinis fundendi caedisque patrandae caſu huiuscemodi extitit initium.* Eurip. Oreſt. 406 Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ ματρὸς φόνον.

quid ſtulte, et rationi diſſentaneum proferat. Quatenus autem aeſtimationem notat (vt oſtenſum eſt ibid. Reg. 7.) ſignificat, *in pretio habere:* vt apud eundem in Heroicis, cap. 11 *Φησὶ γὰρ, κἀκείνȣς πολὺν* ΠΕΠΟΙΗ͂ΣΘΑΙ ΛΌΓΟΝ ἈΡΕΤΗ͂Σ, *Nam ait illos virtutem magno in pretio habuiſſe.* Caeterum, quod in hoc verbo obſeruatione dignum viſum eſt, coronidis loco addam. Habent Graeci, Latini, aliique hoc commune, quod verbum *Faciendi* cum pronomine relatiuo conſtructum implicite ſignificat id, quod praecedens verbum, ad quod refertur, denotauit. e. g. *Deſcripſit res geſtas Achillis Homerus, quod ni feciſſet,* i. e. *ni eius facta memoriae prodidiſſet, eius nomen etiam obliuione obrutum fuiſſet.* In hac tamen occaſione id ſibi peculiare vindicant Graeci, vt articulus ſubiunctiuus retineat aliquando genus ſubſtantiui, quod in praecedenti membro inuenitur. Iſocr. in Panegyr. Ἧς (δυνάμεως) ἡμεῖς ὁπόταν κρείττω διαβιβάσωμεν (ἣν βȣληθέντες ῥᾳδίως ἂν ποιήσαιμεν) ἀσφαλῶς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν καρπωσώμεθα, *Quibus ſi nos robuſtiores copias traiecerimus (quod, velimus modo, facile facere poſſemus) ſecure tota Aſia potiremur.* Vbi, ἣν ποιήσαιμεν, pro ὃ ἂν ποιήσαιμεν. H.

Vulgo ποιεῖν et πράττειν cum accuſatiuo perſonae coniungitur, vti ſupra eſt demonſtratum: v. c. *ποιεῖν τινὰ κακῶς, male facere alicui.* Verum non eſt quod dubitemus, recte quoque datiuo perſonae iungi poſſe. V. g. Dinarch. adv. Demoſth. pag. 13 ὁ μεγάλα ΤΗ͂Ι ΠΌΛΕΙ ἀγαθὰ ποιήσας. Lyſ. adu. Eratoſth. pag. 417 Πολλοῖς τεκμηρίοις παραστήσω τὰς πρὸς ἀλλήλȣς διαφορὰς ȣ̓χ ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλ᾽ ὑπὲρ ἑαυτῶν γινομένας, ὁπότεροί ΜΟΙ ταῦτα πράξȣσι, *Multis argumentis docebo mutuas inter ſe ſimultates, non veſtra ſed ſua ipſorum cauſa ſuſceptas, vtri mihi haec ſint facturi.* Demoſth. pro Phan. pag. 855 Τί ΣΟΙ ποιήσȣσιν οἱ μάρτυρες; ſc. κακόν. Id. ad Phaenipp. pag. 1045 Οὐδὲν πώποτε ΤΟΎΤΟΙΣΙ πεποίηκας. ſcil. προσφιλές. Lyſ. adv. Agorat. pag. 472 Οὓς σὺ, βȣλομένȣς ἀγαθόν τι πρᾶξαι ΤΗ͂Ι ΠΌΛΕΙ, ἀπέκτεινας. Luc. Act. Apoſt. IX, 13 Ὅσα κακὰ ἐποίησε ΤΟΙ͂Σ ἉΓΊΟΙΣ σȣ. Ibid. XVI, 28 Μηδὲν πράξῃς ΣΕΑΥΤΩ͂Ι κακόν. Iſocrat. de Bigis ſub fin. Τισίας μὲν μηδὲν ἀγαθὸν ποιήσας ΤΗ͂Ι ΠΌΛΕΙ. Xenoph. Hellen. IV, pag. 540 Ἐνόμισε καταπρᾶξαι ἄν τι ΤΗ͂Ι ΠΌΛΕΙ ἀγαθόν. Iſae. pro Nicoſtr. pag. 78 Ὅς ΤΩ͂Ι ΤΕΘΝΕΩ͂ΤΙ μηδὲν τῶν νομιζομένων ποιήσας. Aelian. Hiſt. Anim. I, 58 Καίτοι ῥᾳδίως ΑΥ̓ΤΗ͂Ι τȣ̃το δράσαντες. Ambitiosi in his exemplis cumulandis fuimus propterea, quod animum inducere non poteramus, vt crederemus, cum Wolfio et Reiskio, loca omnia, in quibus eiusmodi occurrat conſtructio, eſſe culpa librariorum deprauata. *Z.*

νον. Idem ibid. 1140 Κακῆς γυναικὸς οὕνεχ᾽ αἷμ᾽ ἐπράξαμεν. Confer Cuper. Obſeruatt. III, 19.

Quemadmodum πάσχειν interdum ponitur pro ποιεῖν, ita contra ποιεῖν videtur ſignificare πάσχειν. V. c. Polyb. XI, 2 ποιεῖν ἧτταν pro *vinci:* Τοιγαροῦν οἱ πλεῖστοι διὰ τὴν αὐτῶν ἀμέλειαν καὶ τὴν ἐν τούτοις ἀβουλίαν αἰσχρῶς μὲν ἐποίησαν τὰς ἥττας. Z.]

Πράττειν, dare operam. XVII. Πράττειν, primo verti poteſt, *dare operam, ſatagere, diligenter exquirere.* Thucyd. lib. IV [12] Ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, id eſt, *Diligenter ac ſtudioſe videbat, qua ratione cum aliis celerrime conueniret, ab aliis diſſideret.* Hic enim futurum indicat. pro optat. vel ſubiunct. ξυμβήσεται, pro ξυμβήσοιτ᾽ ἄν, vel ἂν ξυμβήσηται, et ἀπαλλάξεται, pro ἀπαλλάξοιτ᾽ ἄν, vel ἂν ἀπαλλάξηται, vſurpauit. De quo iam ſup. Sect. II, Reg. 5 [13].

Πράττειν, occulte moliri. XVIII. Secundo, *occulte moliri, practiquer,* cum accuſatiuo. Demoſthen. Philipp. I Μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πράττειν τὴν τῶν Θηβαίων κατάλυσιν, *Philippum aiunt vna cum Lacedaemoniis Thebanorum euerſionem moliri.* [It. Andocid. pag. 92 Πράττοντές τινες δήμου κατάλυσιν ἐλήφθησαν, *Quorundam molitio et conatus formae democraticae euertendae deprehenſus eſt.* Z.] Affine illud Plutarchi in Cicerone, ſed in bonam partem, Πράττειν κάθοδον τῷ Κικέρωνι, *Ciceroni reditum moliri,* id eſt, *id agere, vt redeat* *.

Πράττειν, impetrare. XIX. Tertio, πράττειν τι παρά τινος, eſt *aliquid ab aliquo impetrare,* vel *conari impetrare.* Iſocr. ad Nicoclem: Πράττειν παρὰ τῶν Θεῶν ἀγαθὸν, *Boni aliquid a Diis impetrare.*

12 Cap. 128, in fine.

13 Vel ſequente ὅπως. Thucyd. lib. I, cap. 56 Τῶν γὰρ Κορινθίων ΠΡΑΣΣΟΝΤΩΝ, ὍΠΩΣ τιμωρήσωνται αὐτοὺς, et quae ſequuntur. *Corinthiis enim id agentibus, quomodo eos vlciſcerentur* etc. Hoc modo Attice conſtruitur cum praepoſitione εἰς, quod eidem frequens eſt. In promtu eſt apud eum exemplum lib. I, cap. 65 ἘΣ ΤΕ Πελοπόννησον ἜΠΡΑΣΣΕΝ, ὅπῃ ὠφέλειά τις γενήσεται. Oratio haec elliptica ita ſuppleri poteſt: Ἐς τε Πελοπόννησον ἄνδρας πέμψας ἔπρ. etc. *Et in Peloponneſum miſit, qui id agerent, vt auxilium quoddam mitteretur.* H.

* Hinc πράττειν τὴν πόλιν τινὶ eſt *vrbem alicui prodere.* Polyb. IV, 17 Τούτοις ἔπραττον τὴν πόλιν. Conf. lib. XIII, 2. Z.

14 Nos

petrare[14]. [Hinc apud Xenoph.. πρακτικὸς παρὰ θεῶν dicitur. Z.]

Quarto, *πράττειν τι πρός τινα*, eſt *aliquem certa de re conuenire*, vel *agere cum illo de tali re*, vel *tranſigere*. Thucydid. Πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, *Qui cum illo de capienda vrbe egiſſent, tranſegiſſent*[15]. Quod etiam, rarius licet, dicitur, *πράττειν ἔς τινα*. Saepe autem, *πράττειν πρός τινα περί τινος*, vt πολέμȣ, εἰρήνης, et ſimilibus. Πράττειν, *Conuenire.*

XX. Quinto, *πράττεσθαι* et *εἰσπράττεσθαι*, cum duobus accuſatiuis, vno rei, altero perſonae eſt, *exigere aliquid ab aliquo*. Demoſthen. in Leptin. Πράττεται τȣ̀ς παρ' αὐτȣ̃ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοςὴν, id eſt, *Ab iis, qui ſuis ex prouinciis frumentum exportent, trigeſimam exigit*, ſupple *partem*[16]. Πράττεσθαι, *exigere.*

XXI. Sexto,

14 Nos ſatis feliciter: Hy kan veel by hem doen; dat is, te weg brengen.

15 Verba Thucydidis exſtant lib. IV, cap. 114 Caeterum obſeruetur et frequens huius verbi vſus, in primis apud Demoſthenem: *τὰ κοινὰ πράττειν*, pro, *Fungi magiſtratu*, vel *Adminiſtrare Remp.* vid. epiſt. 3, p. 116. lin. 5 Τὸ *μὲν γὰρ πᾶσιν ἀρέσκειν τὸν συμβȣλεύοντα καὶ* ΤΑ' ΚΟΙΝΑ' ΠΡΑ'ΤΤΟΝΤΑ *ἀδύνατον*, *Fieri enim non poteſt, vt vir conſiliarius et remp. adminiſtrans omnibus placeat*. [Hinc *οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα*, apud Lyſ. p. 483. ſunt *Principes reip. qui tum erant*. Z.] Adhaec abſolute ponitur pro *rem ex voto conficere*, cui opponitur *ἀπρακτεῖν*. Homer. Odyſſ. Γ, vſ. 60

Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ ΠΡΗ'ΞΑΝΤΑ *νέεσθαι*,
Da inſuper Telemachum et me, re ex voto confecta, redire.

Denique *εὖ πράττειν*, *Feliciter viuere*. Κακῶς *πράττειν*, *Male multari*. Exemplis plena omnia. Et *πράττειν ὑπέρ τινος*, *Stare a partibus alicuius*, apud Dinarchum contra Demoſthenem. Cuius contrarium eſt *ἀντιπράττειν*. [In hoc ſenſu *πράττειν* quoque datiuo iungitur. E. g. Demoſth. Phil. III, pag. 126 *Φιλιςείδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ*, *Philiſtides a partibus Philippi ſtabat*. Item cum praepoſitione *μετά*. Vt Iſaei Orat. de Sort. p. 96 Μεθ' *ἡμῶν πάλιν ἔπραττεν*, *Iterum nobis fauere coepit*. Z.]

16 At *πράττεσθαί τινα χρήματα* eſt *Pecunia aliquem multare*. Thucydidi lib. IV, cap. 65 Ἐλθόντας δὲ τȣ̀ς ςρατηγȣ̀ς οἱ ἐν τῇ πόλει Ἀθηναῖοι τȣ̀ς μὲν φυγῇ ἐζημίωσαν, Πυθόδωρον καὶ Σοφοκλέα· τὸν δὲ τρίτον Εὐρυμέδοντα ΧΡΗ'ΜΑΤΑ 'ΕΠΡΑ'ΞΑΝΤΟ, *Reuerſos domum duces populus Athenienſis multauit, Pythodorum et Sophoclem exilio, at tertium Eurymedonta pecunia*. De vſu verbi *πράττω* plura vide apud Budaeum pag. 162. H.

Verum nonnunquam *πράττεσθαι* cum praepoſitione *παρὰ* conſtruitur. Vt Aelian. V. H. XIV, 35 Πολὺ ἐπράττετο, καὶ ἔτι μᾶλ-

λον

Διαπέπρακται, *actum eſt.*

XXI. Sexto, *διαπέπρακται*, abſolute pro *actum eſt*, praecedente nominatiuo caſu. Plutarch. in Fabio, Διανοηθεὶς (Annibal) *ὡς πάσῃ τέχνῃ καὶ βίᾳ κινητέος ἐςὶν εἰς μάχην ὁ ἀνὴρ, ἢ διαπέπρακται τὰ* Καρχηδονίων, *Statuens omni arte ac vi pertrahendum in certamen Fabium, aut de rebus Carthaginienſium actum eſſe.* Gallice, *Ou autrement, que les affaires des Carthaginois étoient faites*, vel, *que c'étoit fait des affaires des Carthaginois.*

Προσποιεῖσθαι.

XXII. Verbum *προσποιεῖσθαι*, id eſt, *ſimulare*, *ἐλλειπτικῶς*, nonnunquam vſurpatur; ita vt, quod ſubauditur, ex antecedentibus intelligi debeat. Demoſth. pro Corona: Ὅρα, *μὴ τούτων μὲν ἐχθρὸς ᾖς, ἐμοὶ δὲ προσποιῇ.* (ſupple, *ἐχθρὸς εἶναι*) id eſt, *Vide tu, ne horum vere ſis inimicus, dum mihi te inimicum eſſe fingis.*

Idem ibidem aduerſus Aeſchinem, qui liberalibus doctrinis imparatus cum eſſet, eruditi nomen et famam ambiebat: Τοῖς *δ' ἀπολειφθεῖσι μὲν, ὥσπερ σοι, προσποιουμένοις δὲ ὑπ' ἀναισθησίας, τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν ὅταν λέγωσιν οὐ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι περίεστιν*, id eſt, *Derelictis autem*, (id eſt, *ab omni doctrina imparatis*,) *cuiusmodi es, qui tamen ea inſtructi prae ſtupore videri volunt, vnum hoc ſupereſt, vt auditoribus ſuis, dum ita loquuntur, moleſti ſint, non tales eſſe videantur.*

λον παρὰ τῶν ξένων. Deinde ipſum actiuum *πράττειν* eodem occurrit ſubinde ſenſu. E. g. Luc. Euang. XIX, 23 *Διὰ τί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν* ἜΠΡΑΞΑ *αὐτό*; Lucian. in Vit. Auct. *Φέρ' ἴδω τί καὶ* ΠΡΑ'ΞΕΙΣ *με ὑπὲρ αὐτοῦ*, *Age videam, quid pretii a me pro eo exigas.* Demoſth. adv. Androt. p. 617 *Διπλᾶς* ΠΡΑ'ΤΤΟΝΤΕΣ *τὰς εἰσφοράς.* Eodem ſenſu apud Cicer. Verr. II, 6. 52. 53. dicitur *pecuniam facere.* Hinc *πρηκτῆρες* apud Homerum ſunt *mercatores, negotiatores:* v. c. Odyſſ. Θ', 162 *Ἀρχὸς ναυτάων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν.* Conf. Spanhem. ad Callim. pag. 31. Caeterum *πράττειν* nonnunquam, vti *δρᾷν* et *ῥέζειν*, habet vim *ſacrificandi.* Vid. Cuper. Obſeruatt. III, 13. Z.

SECTIO XI.

SECTIO XI.

De Verbis συγκροτεῖν, συῤῥηγνύναι, συμφρονεῖν, τιθέναι, τίθεσθαι, τυγχάνειν.

REGVLA I.

Συγκροτέω, quod proprie eſt *complodo*, vſus aliquot notandos habet. Primo, *quaecunque in vnum coeunt, ac veluti compinguntur., atque conflantur*, συγκροτεῖσθαι *dici poſſunt*. Ita literae plures ſyllabam in vnam coeuntes, συγκροτοῦνται. Ita *conſenſus*, quem Tullius vocat *conſpirantem* atque *conflatum*, συμπνέουσα, καὶ συγκεκροτημένη ὁμόνοια dici poſſit. Ita δύναμιν, aut στρατείαν συγκροτεῖν, *exercitum conflare.* Ita συνωμοσίαν συγκροτεῖν, *conſpirationem conflare.* Συγκροτεῖν, conflare.

II. Secundo, qui *comparantur*, *inſtruuntur*, et in aliquo diligenter *exercentur*, συγκροτεῖσθαι quoque dicuntur. Ita συγκρότεῖν τὸν πόλεμον, *bellum inſtruere, aut conflare;* συῤῥηγνύναι vero *committere* eſt. Hoc ſenſu dictum eſt a Demoſthen. II Olynth. Δόξαν ἔχουσιν, ὥς εἰσι θαυμαστοὶ, καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, *Vulgo habentur egregii quidam milites, atque in re bellica plurimum exercitati.* Συγκροτεῖν, exercere.

Sic, τὸν πότον συγκροτῆσαι, *egregie conuiuium inſtruere, ſimulque ad hilariter bibendum inuitare.* Quod poſtremum ſaepius dicitur, πότον συῤῥηγνύναι.

Huc pertinet illud Philonis, de vita Moſis [17], Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον, μὴ ἀποκάμνειν, id eſt, *Seſe mutuo, ne deficerent, coniunctis vocibus excitabant* *.

III. Συμ-

17 Pag. 496, lin. 48.

* Oeconomia verbi συγκροτεῖν haec mihi eſſe videtur. Proprie dicitur in fabris, qui malleo ferrum aliaque *metalla vel ducunt, vel coagmentant.* Etenim Scholiaſtes Theocriti ad illud ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες, h. e. *verſuti homines et vafri*, Idyll. XV, 49 Ἡ δὲ μεταφορὰ, inquit, ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. Hinc factum eſt, vt idem verbum transferretur omnino ad res, quae *coguntur in vnum, coaleſcunt, congregantur, et in ordinem quendam rediguntur.* Quare Demoſth. adu. Mid. pag. 250 συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορὸν, eſt *chorum colligere et docere.* Et in argum. ad eand. orat. pag. 512 συγκροτεῖν et λαμβάνειν, vt idem valentia, copulantur, quibus opponitur τὸ *ſpernere aliud, aliud probare.* Similiter Ioſeph. Bell. Iud. IV, 3, 12. copiae alicuius dicuntur inferiores fuiſſe non quidem numero, at

Συμφρονεῖν, de ſenſu oraculi coniicere.

III. Συμφρονεῖν, vt obiter ſupra monui, cum vniuerſe ſignificat, *aliquid ſecum animo reputare*, aut etiam, *ratiocinando percipere:* tum vero peculiariter eſt, ex certo rerum ac περιστάσεων concurſu, *de vera oraculi ſententia probabilem ducere coniecturam, cum ante incertus omnino dubiusque penderes.* Vide ſup. Cap. III, Sect. 6, Reg. 3, et Sect. 7, Reg. 11 huius capitis.

Plutarch. in Themiſtocl. Ὡς κελευσθεὶς (Dodonaeo quodam oraculo) πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ Θεοῦ βαδίζειν, συμφρονήσειε πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι, id eſt, *Quomodo, iuſſus cum eſſet, ad aliquem Deo cognominem proficiſci, re tandem expenſa intellexerit, ſe ad illum mitti.*

Συμβαλεῖν, καὶ συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον.

Dicebant etiam συμβαλεῖν, et συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον, vel τὸ μάντευμα, *oraculi mentem coniicere, vel percipere.* Pauſanias in Meſſenic. Οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον, *Vates oraculi mentem aſſequi non poterant.* Vide Reg. 15.

Τίθεσθαι, aſſentiri, cum datiuo.

IV. De verbis τιθέναι, et τίθεσθαι, notanda ſequentia. Primo, τίθεσθαι cum datiuo caſu idem eſt, quod προστίθεσθαι, vel κατατίθεσθαι, vel συγκατατίθεσθαι, id eſt, *aſſentiri.* Chryſoſtom. ad Theſſalonic. II Οἱ μὲν τοῦ πνεύματος τὴν χάριν φασὶν, οἱ δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν, οἷς ἔγωγε μάλιστα τίθεμαι, id eſt, *Alii Spiritus gratiam eſſe volunt, alii Romanum imperium, quibus ego maxime aſſentior.*

Κατακοσμεῖσθαι.

Eodem ſenſu accipi videtur τὸ κατακοσμεῖσθαι, cum praepoſitione, quod proprie *componi ornarique* ſignificat. Plutarch. in Fabio pag. 191 Οἱ δ' ἄλλοι προσετίθεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, ὑπὸ μεγέθους αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, id eſt, *Caeteri vero, ſumma eius auctoritate*

at ὅπλοις καὶ τῷ μὴ συγκροτῆσθαι, h. e. *armorum praeſtantia, et eo, quod non in ordines erant redactae, et inſtructae.* Ib. Arch. XIII, 13, 3 occurrit συγκροτεῖν στρατιωτικὸν, *milites cogere, conſcribere.* Deinde quoniam metalla, quae *ita tractantur, fiunt duriora et robuſtiora:* ſignificat *ita exercere aliquem, vt fiat melior et aptior et fortior.* Sic Polyb. I, 16 dicuntur συγκεκροτημένα πληρώματα. Aliquot eiusmodi exempla laudat ex Luciano Doruillius ad Charit. pag. 86 Tum quia duo ferra illa a fabris quaſi colliduntur: translatum eſt ad eos, qui *manus complodunt probandi gratia.* V. c. Xenoph. Symp. VIII, 1 Ὁ μὲν δὴ Συρακόσιος ἐξελθὼν συνεκροτεῖτο. Atque cum plauſus habeat vim excitandi: interdum quoque, vt in loco Philonis a Vigero laudato, ſignificat *excitare, adhortari* etc. Z.

ctoritate potentiaque compulſi, ad eius ſeſe voluntatem adiungebant.

V. Secundo, τίθεσθαι cum accuſatiuo, eſt *moderari ac regere*, μεταχειρίζεσθαι, vel διατίθεσθαι. Xenophon. Memorab. I Οἴεσθαι χρὴ τὴν Φρόνησιν τὰ πάντα, ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ, ὅτω τίθεσθαι, id eſt, *Exiſtimandum eſt, prudentiam vniuerſa, prout ipſi libuerit, moderari.* Hinc αὐτεξουσίως, vel αὐτοκρατορικῶς τὸν πόλεμον τίθεσθαι, id eſt, *ſumma cum poteſtate bellum adminiſtrare.*

Τίθεσθαι, cum accuſatiuo, *moderari.*

VI. Tertio, τιθέναι, vel τίθεσθαι, apud Dialecticos, idem fere eſt, quod λαμβάνειν, *ſumere*, vel ὑποτίθεσθαι, quod barbari *ſupponere* dicunt. Tullius vero *ponere*, id eſt, quaſi *pro confeſſo ſumere;* ſed τιθέναι, fere adiunctum habet εἶναι, quod τίθεσθαι reſpuit: vt οἱ τὸ κενὸν εἶναι τιθέντες, vel οἱ τὸ κενὸν τιθέμενοι, *qui vacuum eſſe volunt.*

Τιθέναι, vel τίθεσθαι, *pro confeſſo ſumere.*

Quarto, τίθεσθαι τὸν ἀγῶνα, *certamen inſtituere*, vel *edere.* Gregorius de Martyre, Οὐ περὶ τῶν χρημάτων, ἀλλὰ τῆς εὐσεβοῦς τόνδε τὸν ἀγῶνα τιθέμενος, *Non pro pecunia, ſed pro pietate hoc certamen edens*, aut *committens.*

Τίθεσθαι τὸν ἀγῶνα, *certamen inſtituere.*

VII. Quinto, τίθεσθαι, eſt *exiſtimare ac ducere:* qua in ſignificatione aliquando iungitur cum παρὰ et οὐδὲν, vel πολύ. nam, παρʼ οὐδὲν τίθεσθαί τινα, eſt, *aliquem nihili facere* [18]*:* παρὰ πολὺ vero, id eſt, *plurimi.* Aliquando cum ſolo accuſatiuo: vt, δεύτερόν σε τίθεμαι τῶν Φίλων [19], id eſt, *ſecundum tibi locum inter amicos tribuo.* Quo modo ſaepe δεύτερον ſequitur genitiuus, tuncque δεύτερον τίθεσθαι, eſt *poſthabere:* vt, δεύτερον χρὴ τίθεσθαι τῆς Φρονήσεως τὴν ὑγίειαν, id eſt, *poſthabenda eſt prudentiae corporis valetudo* [20]. Sic μέγα, vel σμικρὸν τίθημι, vel τίθεμαι

Τίθεσθαι, *ducere.*

18 Exemplum habet Plut. in vit. Demoſth. pag. 352, lin. 43 ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ τὸ προσκροῦσαι τῷ δήμῳ ΘΕΜΕΝΟΣ, *Nihili faciens populum offendiſſe.*

19 Vel ἐν τοῖς Φίλοις, quod mallim, tum quod neſcio, an hic ſit verborum Graecorum ſenſus, tum ſaltem ad tollendam ambiguitatem: nam eadem verba notant: *Amicis te poſthabeo*, ſiue, *vltimo te inter amicos loco pono.* Caeterum *ponere* pro *ducere* adhibent etiam Latini: ita enim Nepos in Alcib. cap. 3 *Neque ei par quisquam in ciuitate PONERETVR.*

20 Pro eodem dicitur, ἐν δευτέρᾳ τάξει ποιεῖσθαι vel τίθεσθαι, *Secundo ordine ponere*, verbatim; itidem ſequente Genitiuo, pro *poſtponere.* Plut. in Vit. Demoſth. pag. 852, lin. 14 Τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν σωτηρίαν οἴεται δεῖν ΕΝ ΔΕΥΤΕΡΑι ΤΑΞΕΙ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ καὶ τοῦ πρέποντος, *Securitatem et ſalutem*

μαι τόδε τὸ κέρδος, *magnum vel exiguum hoc lucrum duco.* Frequentiſſime cum praepoſitione *ἐν*, et dandi caſu: vt, *ἐν ὐδενὸς μέρει*, vel *ἐν ὐδενὶ λόγῳ* [21], vel *ὑπὸ λόγῳ τίθεσθαι*, *nullo in numero vel loco habere* [22]. Ἐν *καλῷ*, vel *αἰσχρῷ τίθεσθαι*, *honeſtum vel turpe ducere.* Ἐν *σπυδῇ τίθεσθαι*, *ſtudio dignum ducere* [23].

Τιθέναι, vel τίθεσθαι, *tribuere.* VIII. Sexto, *τιθέναι*, vel *τίθεσθαι*, eſt *tribuere*, *aſſignare.* Qua in acceptione duobus fere modis vſurpatur. Primo cum accuſatiuo rei, quam tribuit, et genitiuo rei vel perſonae, cui tribuit. Demoſthenes Olynth. I Τὸ *πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον*, *τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἄν τις θείη δικαίως*, id eſt, *Quod multa hoc* [24] *bello amiſerimus*, *id inertiae noſtrae iure ac merito tribuatur.*

Secundo,

lutem putat poſtponendam honeſto et decoro. Gr. *In ſecundo ordine honeſti facere et decori.*

21 Exemplum habet Ariſtides, Orat. ad Capitonem, pag. 550 Ἐκεῖνος τὰς μὲν τῆς τραγῳδίας ποιητὰς ὐδὲ ἐν λόγῳ τίθησιν, *Ille tragicos quidem poetas, nullo numero habet.* Eſt et vbi *ἐν μέρει*, *ἐν λόγῳ*, vel ſi quid his ſimile ſubaudiendum relinquitur, ſequente genitiuo, a diſſimulato ſubſtantiuo profecto. Ita idem pro Quatuoru. pag. 251 Ἐγὼ μᾶλλον ἂν τῦτο ἔδεισα, μήτις αὐτὸν τῶν ῥητόρων μὲν ἀποστεροίη, ΤΙΘΕΙΗ ΔΕ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ, *Ego potius hoc timuiſſem, ne quis eum de rhetorum numero eximeret, et inter duces recenſeret.* Vbi *τιθείη τῶν στρατηγῶν*, pro *ἐν μέρει τῶν ςρατηγῶν.* Eandem habet ſignificationem, ſi cum praepoſitione *εἰς* conſtruitur. Ibid. pag. 326 Εἰς *εὐεργεσίας τιθέναι μέρος*, *Beneficii loco habere.* Eodem modo *εἰς λόγον τιθέναι.* Ibid. p. 345.

22 Exempla vid. apud Bud. pag. 92, in fine.

23 Eodem modo apud Thucyd. lib. I, cap. 35 Εἶτα *ἐν ἀδικήματι θήσονται*, *Deinde criminis loco ponent.*

Cum praepoſitione *ἐκ* cum genitiuo *ἴσυ* conſtructa comparationem notat *τίθημι* (Gelyk ſtellen) ſequente dandi caſu eius, cui aliquem aequiparamus. Ariſtid. Orat. eadem: Καὶ μὴν ἘΞ ἼΣΟΥ μὲν ἔγωγ' ὐδέποτ' ἂν ΘΕΙΗΝ Αἰσχίνην ΠΛΑΤΩΝΙ, *Enimuero nunquam ego Aeſchinem Platoni aequipararem.* Quod apud eum eſt *ἐξ ἴσυ*, apud Athenaeum eſt *ἐκ παραλλήλυ.* ita enim ille lib. Deipnoſ. penult. p. 647 Λυγκεὺς, ὁ Σάμιος ἐν τῇ πρὸς Διαγόραν ἐπιςολῇ ἘΚ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΥ ΤΙΘΕΙΣ τὰ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἐξαιρέτως γενόμενα ΤΟΙΣ ἐν τῇ Ῥόδῳ, γράφει ὕτως, *Lynceus Samius in epiſtola ad Diagoram illa, quae in Attica gignuntur eximia, iis, quae Rhodi, aequiparans, ita ſcribit.*

24 Quo bello? at nondum ſuſceptum erat. An, ad quod apparandum Athenienſes Demoſthenes hortatur? At in eo non potuerunt multa amiſiſſe. Intellige bellum in genere, ſiue varia bella, in quibus Athenienſes multa amiſiſſe paulo ante exemplis oſtendit Orator. Iuuat in partem notata alia in editione mea MS. lectio, quae articulum *τὸν* reiicit, et ſic *κατὰ πόλεμον*

Secundo, cum duobus accuſatiuis. Demoſthen. ibid. conſequenter; Τὸ δὲ μήτε πάλαι τοῦτο πεπονθέναι, πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίῤῥοπον, τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην, id eſt, *Quod autem nec idem ante nobis euenerit, et quaedam belli ſocietas his calamitatibus aequalis* [25] *ſubito extiterit; id vero ipſorum erga nos amoris beneficio tribuendum cenſeo.*

IX. Septimo, τιθέναι, cum praepoſitione εἰς [26], et accuſatiuo caſu, redditur per verbum affine huic accuſatiuo. Nam τιθέναι εἰς ὀργὴν, id eſt, ὀργίζεσθαι, *iraſci*, τιθέναι εἰς μνήμην, id eſt, μεμνῆσθαι, *meminiſſe*: τιθέναι εἰς εὔνοιαν, id eſt, εὔνουν ὑπάρχειν, *bene velle.* Demoſthen. pro Coron. Ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ', ἣν προσῆκεν, ὀργὴν, id eſt, *Verum iſta vos diligenti recordatione, quaque par eſſet iracundia, non proſequimini.* Τιθέναι cum praep. εἰς, et acc.

X. Τιθέναι, vel τίθεσθαι τὰ ὅπλα, verbatim, *ponere arma:* (qua de phraſi apud Lexicographos vix quicquam reperias) nonnulli ſumi poſſe putant, pro ὅπλα κατατίθεσθαι, Τίθεσθαι ὅπλα.

πόλεμον notabit, *quotiescunque bellum geſſimus.* de quo idiomate vide, quae infra notabo Cap. IX, Sect. V, Reg. 4. Locus Demoſthenis eſt pag. 2, lin. 39. Subaudi ἔργον, vel ſi quid occurrit commodius, vt genitiui ἀμελείας conſtet ratio; et nihil nouitatis mirare. Habebis duos accuſatiuos, de quibus mox.

25 Reddere malim: *Quod autem id antea non euenerit, et nobis oſtenſa ſit belli ſocietas, quae has calamitates compenſet* etc.

26 At τίθεσθαι paſſiue εἴς τι dicitur perſona, cui tanquam prouincia, aliquid agendum eſt impoſitum, pro quo et κεῖσθαι dixerunt. Vid. ad Sect. 8, Reg. 2.

Nec non cum aliis praepoſitionibus et proprijs illarum caſibus. Sic dicitur πρὸς καλοῦ τίθεσθαι, pro *Probare;* cui contrarium eſt ἀπὸ καλοῦ τίθεσθαι, *Improbare.* Πρὸς οἰωνοῦ τίθεσθαι, *Augurari*, ſiue, *pro omine habere.* Athenaeus, lib. Deipnoſ. I, pag. 13 Καὶ ταῦτα ἔπρασσον ΠΡΟ'Σ ΟΙ'ΩΝΟΥ ΤΙΘΕ'ΜΕΝΟΙ, *Et haec faciebant boni ominis cauſſa.* Ad quae verba ita apud Caſaub. Euſtathius: καθά φησιν Ἀθήναιος· ἔπρασσον οἱ παλαιοὶ, ΠΡΟ'Σ ΟΙ'ΩΝΟΥ, φησι ΤΙΘΕ'ΜΕΝΟΙ, τουτέστιν, οἰωνιζόμενοι. [At, πρὸς τὸ καλῶς ἔχον τίθεσθαι, eſt *ad decori rationem referre.* Demoſth. adu. Ariſtocrat. pag. 664. Z.] Simili modo cum aduerbio ἔξω conſtruitur; ſequente Genitiuo. Plut. in Demoſthene, pag. 852 Ἔξω λόγου τίθεμαι Φωκίωνα, *Phocionem excipio, ex caeterorum numero eximo.* Imo citra vllam praepoſitionem cum ſolo accuſatiuo per verbum cognatum redditur. Apud Athenaeum lib. VI, pag. 223 Ὅπερ Ἀντιφάνης ἐν Νεοττίδι ΠΑΙ'ΔΙΑ'Ν ΘΕ'ΜΕΝΟΣ ἐρεσχελεῖ τόνδε τὸν τρόπον, *Quod Antiphanes in Neottide iocans cauillatur hunc in modum.*

 27 Cap. 2.

σϑαι, vel ἀποτίϑεσϑαι, Gallice, *mettre bas les armes*. Quam acceptionem ipſe quoque Thucydidis Scholiaſtes probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita proprie ſumi credam, niſi qui armati conſiſtunt, nec tamen re ipſa pugnant, ii proprie arma dicantur abiicere. Quatuor praecipue modis vſurpari reperio, quorum tres poſtremi communi quodam ex fonte manant.

Aciem inſtruere. XI. Primus eſt, pro τάττειν, vel τάττεσϑαι, id eſt, *aciem inſtruere*, vel *inſtrui*, Gallice, *mettre ſes gens en ordonnance*, ou *ſe mettre en ordonnance:* non tam ad certamen ineundum, (quod potius παρατάττεσϑαι, vel ἀντιπαρατάττεσϑαι, vel παράταξιν εὐτρεπίσαι, diceretur:) quam vel πρὸς ἐπίδειξιν, *pour faire monſtre*, (Plutarch. in Pomp. Ἐξοπλίζειν καὶ διακοσμεῖν τὴν δύναμιν) vel ad ſecuritatem, dum verbi cauſa bellicum habetur concilium, aut vrgente hoſte milites Imperator alloquitur. Xenoph. Expedit. lib. VII, pag. 395 Εἰ δὲ τούτων ἐπιϑυμεῖτε, ϑέσϑε τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα, *Haec ſi expetitis, iam iam armati ordine conſiſtite:* vbi Xenophon Imperator vagos et inordinatos milites alloquitur. Et paulo poſt: Τοὺς ἄλλους ἐκέλευσε ταῦτα παρεγγυᾶν, καὶ τίϑεσϑαι τὰ ὅπλα, *Alios* (Duces) *iubebat eadem ad ſuos cohortatione vti, ac milites ordinare.* Qui ſenſus ex ſequentibus elicitur; ſubiungit enim de militibus, οἱ δὲ αὐτοὶ ὑφ᾽ ἑαυτῶν ταττόμενοι etc., *Illi autem ſe-* *Κεῖσϑαι τὰ ὅπλα.* *ſe vltro ac ſponte ordinantes.* Tum infert ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ ὅπλα, verbatim, *poſtquam arma iacuerunt:* id eſt, *poſtquam ordinata acies, et quieta conſtitit.* Thucyd. lib. II [27] Καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ, εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν πάντων Βοιωτῶν, ξυμμαχεῖν, τίϑεσϑαι παρ᾽ αὐτοὺς τὰ ὅπλα, *Edixitque praeco, qui ex patriis Boeotorum omnium inſtitutis, in belli ſocietatem venire vellent, ii vt ſecum in armis conſiſterent. Qu' ils ſe rengeaſſent avec eux en armes;* non vt interpres, *apud ipſos arma poneret.* Melius Scholiaſt. σὺν αὐτοῖς ὁπλίζεσϑαι. Idem lib. VIII [28] Καὶ ϑέμενοι τὰ ὅπλα, ἐξεκκλησίασαν, id eſt, *Armis inſtructi, et ordine collocati, concionem habuerunt.* Imminebat enim hoſtis.

Affini

27 Cap. 2. Et paulo ante: Θέμενοι ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα, *Cum in foro armati conſtitiſſent.* Ad quem locum conſule Hudſonum.

28 Cap. 93.

29 Cap. 19.

Affini admodum ſenſu dicitur καθέζεσθαι, *ſedere;* id eſt, *interquieſcere, ſubſiſtere, faire alte.* Thucyd. lib. II [29] Καὶ καθεζόμενοι, ἔτεμνον, πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα, id eſt, *Ibique ſubſiſtentes*, vel, *caſtris poſitis, mox poſitis, mox populari coeperunt, primum Eleuſinem.* Τέμνειν enim *vaſtare* eſt, *populari, diripere*, idem quod δῃῶσαι, κακῶσαι, ἄγειν καὶ φέρειν.

Idem ibid. paulo poſt, Καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ (id eſt, παρ' αὐτὸ, ſupp. χωρίον) ϛρατόπεδον ἐποιήσαντο, *Ad illud* (ſupp. *oppidum*) *ſubſiſtentes, caſtrametati ſunt.* Vnde καθέδρα, *obſidio, le ſiege*, vel *mora, quae in obſidione trahitur.* Ibid. Ἐν ὀργῇ ὁ ϛρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ, (id eſt, διὰ τὴν καθέδραν. [30]) εἶχεν, *Archidamo iratus erat exercitus, ob longiorem obſidionis moram.*

XII. Secundus vſus eſt, pro ϛρατοπεδεύεσθαι, vel καταϛρατοπεδεύεσθαι, *caſtra metari:* (quod etiam ϛρατοπεδείαν ποιεῖσθαι, χάρακα βάλλεσθαι, aut καταβάλλεσθαι, aut τίθεσθαι, παρεμβάλλειν, aut παρεμβολὴν ποιεῖσθαι.) Qui vſus, inter caeteros, Dionyſio Halicarnaſſ. perfamiliaris eſt. Lib. V, pag. 311 Θέμενοι δὲ (Sabini) πλησίον αὐτῶν τὰ ὅπλα, id eſt, *Iuxta eos caſtra metati.* Thucydid. lib. II [31] de Thebanis, qui Plataeam inuaſerant: Θέμενοι δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα, id eſt, *Cum in foro armati conſtitiſſent, caſtra poſuiſſent.* Quis ibi vertat, *arma ponere, cum hoſtilem vrbem inuaderent?* Scholiaſtes reddit, περιτίθεσθαι, id eſt, *arma induere.* Sed iis iam induti erant. *Caſtra metari.*

Tertius, praecedenti affinis ac geminus, pro *caſtra munire* potius quam *metari:* Gallice, *ſe fortifier.* Idem Dionyſ. lib. VIII, pag. 549 Ὀλίγον ϛῖφος, εἰς ὄρȣς κορυφήν τινα ἀναδραμὸν, καὶ θέμενον ἐνταῦθα τὰ ὅπλα, τὴν ἐπιȣ̃σαν νύκτα διέμενε, *Exigua manus, conſcenſo montis iugo, et caſtris eo in loco munitis, ſequentem ibi noctem exegit.* Et alibi. Thucyd. lib. IV, pag. 282 [32] Ὑπεχώρησαν πρὸς τὸν λόφον, καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα, *In collem ſe receperunt, ibique caſtra munierunt.* Vbi Scholiaſtes perperam explicare videtur, ἀπέθεντο. Idem lib. VIII, pag. 620 Εὐθὺς ἐχώρει ἐς τὸ ἄϛυ, καὶ ἔθεντο αὐτȣ̃ τὰ ὅπλα, id eſt, *Vrbem continuo* *Caſtra munire.*

29 Cap. 19.

30 Malim ἐν τῇ καθέδρᾳ pro ἐν τῷ καθέζεσθαι, *In ipſa obſidione:* vel etiam, *dum vrbem corona cingebant.* Locus eſt in fine capitis 18.

31 Cap. 2.

nuo petiere, ibique caſtra muniere; vbi Scholiaſtes adhuc, *ἀπέθεντο.*

Obſidere.

XIII. Quartus vſus eſt cum ſecundo tertioque coniunctior, *ἀντὶ τȣ̃ πολιορκεῖν, obſidere.* Gall. *planter ſon camp devant une place.* Quo ſenſu Thucydides lib. VIII, p. 573 [33] praepoſitionem cum accuſatiuo adhibuit: *Πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Μιλησίων, κρατȣ̃ντες ἤδη, τὰ ὅπλα τίθενται*, i. e. *προσμιγνύȣσι τῇ πόλει, Ad ipſam Mileſiorum vrbem iam victores caſtra ponunt.* Herodotus lib. I [34], vbi de Piſiſtrato ab exilio redeunte, atque Athenas inuadente: *Οἱ ἀμφὶ Πεισίϛρατον, ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα, Piſiſtrati exercitus, ad Pallenidis Mineruae templum peruenit, illudque caſtris poſitis obſidere coepit.* Vbi minus recte Interp. *altrinſecus arma poſuerunt* [35].

Eodem modo explicari poſſit, quod Dionyſius Halicarnaſſ. ait, *πλησίον τῶν πολεμίων ὅπλα τίθεσθαι.*

Κατατίθεσθαι κλέος, Gloriam etc. ſibi comparare.

XIV. Κατατίθεσθαι κλέος, δόξαν, εὐδοξίαν, et ſimil. *gloriam ſibi comparare; κατατίθεσθαι τιμὴν*, aut *ζημίαν, mulctam perſoluere; κατατίθεσθαι χάριτας*, vel *χάριν τινὶ*, eſt *ὀργὰς ἐπιφέρειν*, vel *ἦρα φέρειν*, de quibus ſupra Cap. III, Sect. 8, Reg. 15, i. e. *ſe ad alicuius voluntatem accommodare, ab aliquo gratiam inire.* At cum praepoſit. et accuſat. *κατατίθεσθαι εἰς* vel *πρός τινα τὴν χάριν*, aut *τὴν εὐεργεσίαν, beneficium in aliquem conferre.* Sic, *κατατίθεσθαι ὀργὴν ἔς τινα*, Xenophonti eſt, *iram in aliquem effundere.* At, *σπȣδὴν πρός τινα κατατίθεσθαι, ſtudium in aliquem conferre.*

Τυγχάνειν.

XV. Τυγχάνειν, inter alias [36], quandam *fortuiti* ſignificationem inuoluit, in qua primo, cum participio coniungitur.

31 Cap. 2.

32 Cap. 44.

33 Cap. 25.

34 Cap. 62.

35 Vid. et Heliod. Aethiop. lib. VII, cap. 1 *Περὶ μέρος τȣ̃ τείχȣς τὰ ὅπλα καταθέσθαι κελεύσας, Circa aliquam muri partem caſtra poni iubens.* Vbi itidem interpres, *arma deponere* reddit. H.

De vſu elegante et exquiſito verbi *διατιθέναι* vide quae tradit Hemſterhuſius ad Lucian. Nigrin. Tom. I, p. 81, et Erneſtius V. C. ad Xenoph. Mem. I, 6, 3. Z.

36 Ego fortuiti caſus ſignificationem principem ac dominantem ſtatuo, quae ſeſe extendit per omnes vſus exiſtendi, contingendi, aſſequendi, vt diligentius intento

gitur. Herodot. lib. VIII Ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, id eſt, *Dixit ſe tum forte cum Demareto fuiſſe.*

Secundo, cum variis particulis: v. c. cum εἰ ὄυτως, in Aoriſto 2 indicatiui. Ariſtoteles Ethic. III, 8 Καὶ εἰ ὄυτως ἔτυχεν, ἑκὼν νοσεῖ, id eſt, *Quod ſi aliquando contingat, tum vero ſponte morbo laborabit* [37].

Tertio, cum εἰ ſolo, in Aoriſto 2 optatiui: nam εἰ τύχοι, eſt, *ſi ita ceciderit*, aut *cecidiſſet*, vel *contingeret* [38].

Quarto, cum ἄν, et Aoriſto 2 optat. vel ſubiunct. Demoſth. Olynth. II Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχοι, *At quae huiusmodi ſunt, ſemel (pour une fois) ac breui tempore conſiſtunt, et vero magnam fortaſſe de ſe ſpem concitant* [39].

Quinto,

tento facile ex ſequentibus patebit. H.

Veriſſime iudicat Hoogeuenius. Falluntur igitur Grammatici ii, qui opinantur, τυγχάνειν cum part. merae ſeruire periphraſi, et veluti τυγχάνω ἔχων idem valere quod ἔχω, cum tamen ſit *nanciſcor*, ſeu *caſu*, *forte*, *fortuna aliquid mihi obtigit*. Sic illud Cebetis ab initio, ἐτυγχάνομεν περιπατῦντες, ſignificat *forte ambulabamus*. Plat. in Phaed. ab initio, Rogatus aliquis, quare Socrates diu poſt condemnationem ſupplicio ſit affectus, reſpondet, Τύχη τις αὐτῷ συνέβη. ἜΤΥΧΕ γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα ἐστεμμένη τῦ πλοίῦ etc. Z.

37 Verba ſunt in ed. Lugdun. c. 7 minus recte, vt puto, verſa: ait ille: *ſi quis ſciens ac volens iniuſte agit, ex eius voluntate non pendet, vt deſinat eſſe iniuſtus, ſed erit iniuſtus.* Tum ſubdit: Οὐδὲ γὰρ ὁ νοσῶν, ὑγιής, καὶ, εἰ ὄυτως ἔτυχεν, ἑκών· νοσεῖ ἀκρατῶς βιοτεύων. Sic enim diſtinguo, i. e. *Neque enim, qui aegrotat* (ſupple ex praecedentibus: *ſi voluerit*) *erit ſanus, etiamſi forte ſponte laborat: aegrotat ille ex intemperantia.*

38 Quod ſi aduerbium ὄυτως hic interponatur, ſaepius et eleganter ponitur pro οἷον, *Exempli gratia*, *Verbi cauſſa*, *Puta*, vel ſimill. Exemplum quaere apud Aeſch. contra Cteſiph. pag. 280, lin. 14 Διεπράττοντο ἀναγορεύεσθαι, ὅτι στεφανοῖ αὐτὸς ὁ δῆμος, ΕἸ ΟΥ̓͂ΤΩ ΤΥ͂ΧΟΙ, ὁ τῶν Ῥοδίων, ἢ Χίων, ἢ καὶ ἄλλης τινὸς πόλεως, *Confecerunt, vt proclamaretur, ſe coronari a populo, puta, Rhodiorum, vel Chiorum, vel alius cuiusdam vrbis.* Poteſt tamen in hac acceptione aduerbium ὄυτως abeſſe. Ita enim Scholiaſtes Ariſtophanis ad haec verba, quae exſtant in Auibus, vſ. 1069 Ἑρπετὰ καὶ δακετά. Καὶ τὰ ἄλλα δακετὰ, ὥσπερ, ΕἸ ΤΥ͂ΧΟΙ, ὁ σκορπίος, *Et alia mordentia, vt, verbi gratia, ſcorpius.*

39 Cum, τάχ᾽ ἂν εἰ. Idem Demoſthenes pro Phormione, pag. 607, lin. 4 Ὁ μὲν γὰρ περὶ πάντα ἄδικος, ΤΑ͂Χ᾽ ἌΝ ΕἸ ΤΥ͂ΧΟΙ, καὶ τῦτον ἠδίκει, *Nam qui in omnibus*

Quinto, cum ἡνίκα, et ἄν, in eod. Aoriſt. 2. Demoſth. Olynth. I Τὰ μὲν εἴκων, ἡνίκα ἂν τύχῃ, τὰ δ' ἀπειλῶν, id eſt, *Nunc quidem cedens, ſi res ita tulerit, nunc vero minitans* [40].

XVI. Sexto, cum ὅ, τι, et ἄν, in eod. Aoriſt. 2; nam ὅ, τι ἂν τύχῃ, eſt *quicquid forte contigerit*, vel *prout ſe aliquid forte obtulerit*, vel *quicquid in manus*, aut *in mentem venerit* *.

Septimo, cum οὗ, ὅπου, ὅπῃ, et ἄν, in eod. Aoriſt. 2 vtriusque numeri, id eſt, *vbilibet, quocunque in loco, ac ſine vllo delectu;* vt, οὐχ ὅπου ἂν τύχοι, ῥᾳδίως διέτριβεν, *non facile quouis in loco promiſcue morabatur* †. Dicitur etiam ὅπου, et ὅπῃ καὶ τύχῃ, vacante particula καὶ [41].

Octauo, cum ὁπόθεν, id eſt, *vndelibet;* vt, τοὺς συμμάχους, ὁπόθεν ἂν τύχῃ, συνεκρότησεν, *ſocios vndelibet, vndecunque potuit, collegit.*

Nono,

omnibus iniurioſe agit, etiam hunc, ſi res ita tulerit, laeſerit. Cum κἄν. Epict. cap. 22 Μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, ΚΑ'Ν ΟΥ"ΤΩ ΤΥ'ΧΗι, συνεπιστενάξαι, *Ne tergiuerſeris vna cum illo circumferri, et, ſi res ita tulerit, congemiſcere etiam.* Conſtante κἄν ex καὶ ἐπιδοτικῷ et ἄν.

40 Iu his acceptionibus poteſt hoc verbum in omni perſona vſurpari. e. g. Plat. in Theag. p. 129. lin. 17 Ἥξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, 'ΕΑ'Ν ΤΥ'ΧΩ, *Redibo paulo poſt, ſi ita fors ferat.* Niſi hoc loco quis vertere mallet: *ſi voti compos factus ero.* H.

* Sic occurrit Xenoph. Oecon. VIII, 3 Ἔστι δ' οὐδὲν οὕτως οὔτ' εὔχρηστον οὔτε καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις. Καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος ἐστιν. Ἀλλ' ὅταν μὲν ποιῶσιν, "Ο, ΤΙ "ΑΝ ΤΥ'ΧΗι ἕκαστος, ταραχή τις φαίνεται, καὶ θεᾶσθαι ἀτερπές. Ὅταν δὲ τεταγμένως ποιῶσιν etc. Hic ποιεῖν ὅ, τι ἂν τύχῃ ἕκαστος, et ποιεῖν τεταγμένως inter ſe opponuntur. Z.

† Sic Xenoph. Oecon. III, 3 aliquis interrogatus, cur alii rem familiarem mediocrem recte adminiſtrent, alii vero, multo opulentiores, minus recte rebus ſuis vti poſſint, reſpondet, Τί τούτων ἐστὶν αἴτιον (ſc. ἄλλο), ἢ ὅτι τοῖς μὲν "ΟΠΟΥ "ΕΤΥΧΕΝ ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ 'ΕΝ ΧΩ'ΡΑι ἕκαστα ΤΕΤΑΓΜΕ'ΝΑ κεῖται; Z.

41 Vacat particula καὶ non magis, quam noſtratium ook cum dicimus: waar hy ook zyn mag. Dicamus potius, explere illam vicem particulae ἄν· pro ὅπῃ ἂν τύχῃ. Eſtque locutio elliptica, quae ita ſuppleri poſſit, cum v. c. dicimus: *Quocunque arma intulit, maximum ſui terrorem iniecit:* Gr. Ὅπῃ καὶ ἔτυχεν ὅπλα ἐπενέγκας, τὸν μέγιστον τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ φόβον ἐνεποίησεν. ſuppl. οὐ μόνον πολλαχῇ, ἀλλὰ καὶ ὅπῃ etc. Caeterum malim ὅπῃ ἂν dicere, quam ὅπῃ καὶ, cum illud ſit tutius ac certius.

42 Vel

Nono, cum partic. ὅπως, in Aoriſt. 2 indicatiui, id eſt, *fortuito*, ac *temere*, ὅπως ἔτυχεν [42].

Decimo, cum ὁπότερον, vel ὁπότερα in Aoriſt. 2 indicatiui, ſignificat, *id quod aeque poteſt eſſe, ac non eſſe;* aut vice verſa, maximeque apud Philoſophos.

XVII. Aliquando, *tritum aliquid, commune, obuium* ac *vile*, ſignificat: tuncque ſaepiſſime participium vſurpatur, vel ſimplex vel compoſitum ex praepoſitione ἐπὶ, v. c. ἐκ ἔςιν εἷς τῶν τυχόντων, vel ἐπιτυχόντων, hoc eſt, τῶν εὐτελῶν,

42 Vel cum particula ὡς. Aelian. Var. Hiſt. lib. XII, cap. 19 Ἀπέδειξε, πάντας Ἀθηναίκς πρὸς δύσιν κειμένκς κατὰ τὸ πατρῷον αὐτοῖς ἔθος, τὰς δὲ Μεγαρέας εἰκῆ, καὶ ὩΣ ἜΤΥΧΕ, τεθαμμένκς, *Oſtendit, omnes Athenienſes ortum verſus iacere ſecundum patrium eorum inſtitutum, Megarenſes vero temere et fortuito eſſe ſepultos.* [Sic Ptolemaeus, Aelian. V. H. XII, extr. ne Perdiccas rem ſentiret, Alexandri cadauer λιτῶς καὶ ὩΣ ἜΤΥΧΕ προπέμψαι κρυπταῖς ὁδοῖς dicitur, h. e. *negligenter, incurioſe, ſimpliciter, ſine ornatu, pompa,* et *ſplendido comitatu.* Z.] Confer Iſocrat. Areop. pag. 300 Caeterum ex praecedentibus ſatis conſtat, hoc verbum fortuitum caſum ſiue fortem ſignificare, et eandem vim habere, quam Latinorum ſyllabica illa adiectio, *cunque* vel *libet*, vt *vbicunque, vndecunque, quilibet* etc. Iungitur tunc cum particulis ὡς, τὶς, ὅπη, ὁπόθεν, et ſimilibus; vt, ὅςις ἔτυχεν, *Quem ſors obtulit, Quilibet.* Scylax in Periplo: Οἰκᾶσι δὲ ἐν Κρήτῃ Ἕλληνες, οἱ μὲν ἄποικοι Λακεδαιμονίων, οἱ δὲ Ἀργείων, οἱ δὲ Ἀθηναίων, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἄλλης, ὉΠΌΘΕΝ ἜΤΥΧΕΝ, *Habitant vero in Creta Graeci, alii Lacedaemoniorum coloni, alii Arginorum, alii Athenienſium, alii ex aliis Graeciaepartibus vndecunque.* Arrian. de Exped. Al. lib. VI, cap. 4 Προσορμιζόμενος δὲ ὍΠΗ ΤΎΧΟΙ, ταῖς ὄχθαις, *Vbicunque appellebat ripis.* Et ſic in caeteris. Potuiſſet dicere, ὅπη τύχοι τῶν ὀχθῶν. nam habet hoc modo ſequentem generandi Caſum, vt de Antiocho ex Polybio Athenaeus, lib. V. Deipnoſoph. pag. 193 Ἀποδιδράσκων ἐκ τῆς αὐλῆς ἐνίοτε τὰς θεραπεύοντας, ΟΥ̓͂ ΤΎΧΟΙ ΤΗ͂Σ ΠΌΛΕΩΣ ἀλύων. (Ita ὁ πάνυ Caſaubonus pro αὐτῶν· deque huius mutationis qualiscunque neceſſitate vide, quae ſupra diximus ad finem Sect. 2, capitis III.) ἐφαίνετο, *Quandoque ex aula miniſtris ſe ſubducens, vbiuis per vrbem otioſe vagans conſpiciebatur.* Poteſt et hoc modo in omni perſona vſurpari, idque non tantum in ἀορ. β', ſed etiam in aliis temporibus. Cum Particula ὡς; vt, Οὐχ ὩΣ ἘΤΎΓΧΑΝΟΝ, ἀλλὰ δικαίως καὶ νενεχόντως ἐποίησα, *Non vtcunque*, ſiue, *temere, ſed iure et prudenter feci.* Cum ᾗ et Genitiuo, apud Xenoph. pe Exp. Cyr. lib. VI, p. 386 Παραγγείλας διαβαίνειν, ΗΙ͂ ἕκαςος ἘΤΎΓΧΑΝΕ ΤΟΥ͂ ΝΆΠΟΥΣ ὤν, *Imperans, vt quisque, ad quamcunque partem ſaltus forte eſſet, illac tranſiret.* H.

εὐτελῶν, καὶ ἀπεῤῥιμμένων, *Non eſt vnus e populo, non vilis et contemtus aliquis.* Rarius dicitur eodem ſenſu, ὢν ἔτυχεν· Demoſthen. pro Corona, Οὐ γὰρ ὢν ἔτυχεν, ἦν, *Nec enim erat vnus e vulgo* *.

Τυγχάνειν, ſortiri. XVIII. Τυγχάνειν, cum genitiuo eſt *ſortiri*, tam in bonam, quam in malam partem. [Recte. Nam ἡ τύχη eſt vel ἀγαθὴ, vel κακή. Sic Xenophon. Cyr. V, 4, 31 eſt καταδακρύειν τὴν αὐτῆ τύχην, et ibid. IV, 2, 25 τύχη de victoria adhibetur. Z.] In bonam: vt τυγχάνειν τῶν δικαίων, *ius ſuum obtinere.* [Recte. Etenim hic quoque maximam partem ſibi vindicat Fortuna. Non ſemper obtinet conſtantia legum, ſed cauſa tua obnoxia eſt fauori iudicum et ſuffragiis, eloquentiae patroni, aliisque rebus, quae caſui debentur. Z.] Quod etiam dicunt, ἐλλειπτικῶς, ſine genitiuo expreſſo. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. III [43] Ἵνα μηδετέρα πολέμε ἄρχῃ, (*Albanorum et Romanorum vrbes intelligit,*) ἡ δὲ ἐγκαλῆσα ὅ, τι δήποτε ἀδίκημα, δικάζηται παρὰ τοῖς ἀδικῆσιν· εἰ δὲ μὴ τυγχάνῃ, τότε τὸν ἐξ ἀνάγκης ἐπιφέρῃ πόλεμον, *Vt neutra bellum incipiat, ſed vtrauis accepta qualibet iniuria quereretur, ea iudicio apud iniuriae auctores experiatur: quae ſi ius ſuum non obtineat, tum neceſſarium denique bellum inferat.* In malam vero partem: dicunt enim τυγχάνειν τῆς ὀργῆς, *iram ſubire alterius:* τυχεῖν φθόνε, *in inuidiam adduci:* τυχεῖν ζημίας, *mulctam ſubire:* τυχεῖν τιμωρίας, *poena mulctari:* Plato in Gorgia ἀθλιώτερος μὲν, ἐὰν μὴ διδῷ δίκην, μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ὁ ἀδικῶν· *Miſerior quidem fuerit auctor iniuriae, ſi poenas non dederit, atque omne ſupplicium effugerit.* τυγχάνειν μέμψεως,

* Demoſth. de Falſa Legat. p. 415 οἱ τυχόντες ἄνθρωποι ſunt *homines triuiales, plebeii, de infima plebe, qui neque illuſtri loco nati ſunt, nec rebus praeclare geſtis inclaruerunt.* Xenoph. Memor. III, 9, 10 οἱ ὑπὸ ΤΩ͂Ν ΤΥΧΟ΄ΝΤΩΝ αἱρεθέντες ſunt, *qui a plebe creati ſunt.* Ibid. I, 1, 14 ξύλα ΤΑ᾽ ΤΥΧΟ΄ΝΤΑ ſunt *ligna vulgaria, vbiuis facile obuia.* Atque οἱ τυχόντες φόβοι apud Lycurg. Orat. pag. 164 ſunt *diſcrimina leuiora, contemnenda.* Interdum quoque τὰ τυχόντα ſignificant *parua, mediocria*, quoniam talia facile poſſunt reperiri, nec magni aeſtimantur. V. c. apud Polyb. I, 70 ἐδὲ τὸν ΤΥΧΟ΄ΝΤΑ χρόνον ἀναστροφὴν δόντες, h. e. *qui ne ad* breue *quidem tempus rem differendam putabant.* Ibid. IV, 40 κἂν τὸ ΤΥΧΟ΄Ν εἰσφέρηται, *ſi vel minimum inferatur.* Et paulo poſt τὸ τυχὸν et λίαν πολὺ inuicem ſibi opponuntur. Z.

43 Pag. mihi 138, lin. 21.

μέμψεως, et *κατηγορίας*, *reprehendi*, et *accuſari*[44]. Vide quae ſupra diximus in *ἀπολαύω*. Sect. 4, 8.

XIX. Ἐπιτυγχάνειν, abſolute ſumitur, pro εὐςοχεῖν, id eſt, *coniectura aſſequi*, *rem tangere*, vulgo *rencontrer*. [Alias, ſi cum gen. conſtruitur, idem valet quod ſimplex τυγχάνειν, h. e. *conſequi*, ſeu *nanciſci*. Cum dat. occurrit Aeſchin. adu. Cteſiph. pag. 553. vbi ἐπιτυγχάνειν μάχῃ, ſi vera eſt lectio, ſignificat *proſpere pugnare*. Z.] Plut. in Pericle, 155, a. vbi loquitur de oſtento quodam explicando: Ἐκώλυε δ᾽ οὐδὲν, καὶ τὸν Φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν· τοῦ μὲν τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος, *Fieri autem poterat, vti et Phyſicus, et vates rem attingerent:* (Gall. *rencontraſſent bien:*) *altero rei cauſam, altero finem aſſignante*. Eſt enim hic ἐκλαμβάνειν, *accipere*, i. e. *interpretari*, *aſſignare*. Quo modo etiam δέχεσθαι et ἐκδέχεσθαι aliquando ſumuntur. Ex quo illud Polybii citatum a Suida, Οὐκ ὀρθῶς τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους, id eſt, νοεῖς, ὑπολαμβάνεις, vno verbo, παρακούεις. Galli ad verbum eleganter, *vous ne prenez pas bien paroles*. Ἐπιτυγχάνειν, pro εὐςοχεῖν.

SECTIO XII.

De Verbis ὑβρίζω[45], ὑπάρχω, ὑπερβάλλω, et ὑποςέλλομαι.

REGVLA I.

Ὑπάρχω, praeter vulgatam acceptionem, nonnullas habet obſeruatione dignas. Primum enim ſumitur abſolute: Ὑπάρχω pro *auctorem eſſe* etc.

44 In bonam et malam partem ſimul. e. g. Cum dicuntur aliqui dignum meritis ſuis vel ſupplicium vel praemium ferre: id Graeci exprimunt non minus eleganter quam breuiter, Τυγχάνειν τῶν προσηκόντων. Exemplum quaere apud Iſocratem in Euag. pag. 389, in fine: Ὥςε πάντας τυγχάνειν τῶν προσηκόντων, *Adeo vt omnes pro ſuis quisque meritis tractarentur*. H.

Nec hic praetermitti debet vſus verbi συμβαίνειν, quod, ſequente Infinitiuo, abundare videtur ex Atticiſmo. V. c. Plat. in Phaed. cap. 12 et 13 συμβαίνει εἶναι, pro ἐςίν. Actor. Apoſt. XXI, 30 συνέβη βαςάζεσθαι, pro ἐβαςάζετο. Apud Theophr. Char. I, occurrit συμβέβηκεν ἡμῖν ἔχειν, pro ἔχομεν. Thucyd. lib. I, pag. 13. extr. edit. Heruag. Ταῦτα συνέβη γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, h. e. *haec euenerunt Athenienſibus*. Ex Polybio aliquot loca collegit Raphelius ad locum laud. Actorum. *Z.*

45 Praemitto ὑβρίζειν, cuius verbi prima notio ſtatui poteſt, ex nimia fortuna inſoleſcere, priſtinae Ὑβρίζειν.

ſolute: pro *auctorem eſſe*, *incipere*, *initium dare*, tam in bonam, quam in malam partem. Quo in ſenſu quinque fere modis vſurpatur.

Primo,

nae conditionis immemorem; hinc alios ſuperbe et contumelioſe tractare, tanquam ſe inferiores. Vid. Aei. V. H. lib. VIII, cap. 15 Vbi dicitur Philippus, fuſis praelio Athenienſibus, victoria elatus, tamen λογισμῦ κρατῆσαι, καὶ ὀυχ ὑβρίσαι, *rationi obtemperauiſſe, et nihil inſolenter egiſſe.* Et de viro opulento Theognis vſ. 749 ait:

Ὑβρίζει πλέτῳ κεκορημένος — *Diuitiis ſaturatus inſolentius ſe iactat.* Si quisquam alius, hoc manifeſtum facit Paupertas apud Ariſtoph. in Piut. vſ. 564. Vbi, poſtquam ſe ipſam commendauit a modeſtia, ſtatim ſubiungit: Τῦ πλέτε δὲ ἐςιν ὑβρίζειν, *Sed cum Pluto*, i. e. diuitiis, *eſt morum inſolentia.* Tale eſt cognatum nomen ὑβριςὴς apud Palaephatum de Incredib. cap. 1, vbi loquens de Centauris ait: Λαβόντες χρήματα, καὶ γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει, καὶ τῷ πλέτῳ, ὑβρισαὶ ὑπῆρχον καὶ ὑπερήφανοι. *Nacti pecunias, et re bene geſta glorioſi, et propter diuitias contumelioſi extiterunt et ſuperbi.*

II. Hinc μετωνυμικῶς deſignat omnes illos affectus, quos omnium rerum abundantia parturire ſolet, quales ſunt ferocia, petulantia, ſtuprum, contumelia, iniuria, [et imprimis de ea iniuria et coutumelia dicitur, quae alteri infertur eam ob cauſam, vt rideatur et contemnatur. Z.] quae omnia vno nomine ὕβρις ſignantur. Vid. denuo Aelian. V. H. lib. I, cap. 19 Ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο, καὶ τραπέζης ἀσωτίᾳ καὶ ὑπὲρ τὴν χρέιαν χρώμενοι ὕβριζον, *Splendidis veſtibus luxuriabant, et menſae intemperantia ſupra modum effuſi, ad contumelias et iniurias erant procliues.* Hinc recte opponuntur ὕβρις et σωφροσύνη. [vti σώφρον et ὑβριςὴς apud Xen. Apol. 19. Z.]

III. Conſtruitur ὑβρίζεσθαι cum εἰς Praepoſitione, ſuum caſum poſtulante, id eſt, Accuſatiuum eius rei, in qua quis contumelia afficitur; qui Caſus ſi eſt nominum γυνὴ vel παῖς, vel alius ſimilis ſignificationis ſubſtantiui, mutatur etiam ipſius verbi propria et generalis denotatio in ſpecialem. Tunc enim notat *Stuprari.* Sic Dem. de foed. Alex. pag. 87, lin. 18 Τὰς δὲ τυραννεμένες, ἀκρίτως ἐςὶν ὁρᾷν ἀπολλυμένες ἅμα, καὶ ΥΒΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΠΑΙΔΑΣ καὶ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, *Tyrannide oppreſſos indicta cauſſa interimi videre licet ſimul, et eorum vxores liberosque ad ſtupra rapi.* Lucian. in Soloec. Tom. III, pag. 580. [ed. Amſtel.] ſic notat differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ et ὑβρίζειν εἴς τινα. Τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐςι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅςις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει, i. e. *Illud*, contumelioſe te tracto, *pertinet ad corpus, nempe verberibus, aut vinculis, aut etiam alio modo: at*, Contumelioſus ſum in te, *dicitur, cum contumelia fit, in tuorum aliquid. Qui enim contumelioſe tractat vxorem tuam, in te contumelioſus eſt.* Cui Lucianeae tamen ſententiae quomodo occurrat Kuſterus, vid. eum ad Ariſtoph. in Plut. vſ. 900, et doctorum virorum notas ad hunc Luciani locum. [Conf. Markland.

ad

Primo, per ſe ſolum, ac ſine vllo caſu. Demoſthen. contra Neaeram, Οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα τουτονὶ, *Ego non auctor, ſed vltor iniuriae, hac in cauſa et actione verſabor.* Itaque τῷ ὑπάρχειν, in malam partem opponuntur, τὸ ἀμύνεσθαι [46], τὸ τιμωρεῖσθαι [47], in bonam vero, τὸ ἀντευποιεῖν, ἀντευεργετεῖν [48], id eſt, *beneficium reponere:* in vtramque, τὸ ἀμείβεσθαι, τὸ ἀνταμείβεσθαι. Thucydid. lib. II, in malam partem, Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, εἴπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν, id eſt, *Aequum ſtatuentes iniuriam eodem modo reponere, quo Lacedaemonii priores fecerant.*

II. Secundo, iungitur cum genitiuo, beneficium aut iniuriam ſignificante, et praepoſitione πρὸς, vel εἰς cum accuſatiuo perſonae. Plutarch. Pomp. Πάλαι δεόμενος χρείας

τινὸς

ad Lyſiam pag. 17 et 149, edit. Reisk. qui eundem Luciani canonem refellit. Z.]

IV. Minus trite, ſed non minori elegantia res ipſa dicitur ὑβρίζεσθαι, in qua quis luxuriat. V. g. ſi quis veſtem purpuream aureis laciniis ſuperinducat, gemmis aliiſque rebus pretioſis operiat, dicerent Graeci, ὑβρίζεσθαι τὴν πορφύραν. Quod egregie patet ex Xenophontis Κύρ. παιδ. lib. II, pag. 56, ſub fin. vbi veſtis, quae nullo auro, purpura, alione opere Phrygio erat contexta, dicitur οὐδέν τι ὑβρισμένη. Latini *illudere auro* dicunt. Ita Virg. lib. II, Georg. vſ. 464 dicit:

Illuſasque auro veſtes, Ephyreiaque aera.

Hinc τὰ ὑβρισμένα explicantur per τὰ ἄγαν πολυτελῆ, apud Ael. V. H. lib. I, cap. 31, vbi loquitur de conſuetudine Perſarum, regibus munera offerentium. Verba ſunt: Οὐδὲν τῶν ὑβρισμένων, οὐδὲ τῶν ἄγαν πολυτελῶν προσφέρουσιν· ἀλλ᾽ ἢ βοῦς, ἢ ὄϊς, ἢ δὴ σῖτον, καὶ οἶνον ἄλλοι, *Nihil pretioſum nimis, aut nimis magnificum offerunt, ſed vel boues, vel oues, vel frumentum, alii vinum.* Nec placet interpretis ſententia, vertentis, *neque nimis attrita et vilia, neque nimis pretioſa et magnifica;* quia in ſequentibus enumerat φοίνικας, quibus neſcio an quid vilius in orientalibus regionibus naſceretur.

46 Hinc apud Ariſtid. Orat. pro Quatuoruiris, pag. 259 Ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, redditur, *Vim vi repellere,* i. e. *Iniuria nos afficientibus,* q. e. τοὺς ὑπάρξαντας ſc. τῶν ἀδικημάτων, ἀμύνεσθαι, *parem gratiam referre.* Maxime notus eſt huius verbi vſus ex Homero, et oppoſitio haec egregie patet ex eius verſu, quem Claudius in ore habebat, et cuius meminit Sueton. in eius vita c. 42

Ἄνδρ᾽ ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπαίνῃ.

47 Apud Demoſth. in Neaeram pag. 519, lin. 30 Ὥστε καὶ ἀνεπίφθονον αὐτῷ ΤΙΜΩΡΕΙ͂ΣΘΑΙ ΤΟ͂Ν ὙΠΑ΄ΡΞΑΝΤΑ, *Ita vt ei non ſit inuidioſum vlciſci iniuria laceſſito.*

48 Vel etiam τιμᾷν. Exemplum habet Arrianus loco mox citando.

49 Cum

τινὸς ὑπάρξαι, καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὸν, id eſt, *Cum pridem optaret, eum ſibi priore quadam opera beneficioque demereri* [49].

Ὑπάρξαι χάριτος vel ὕβρεως. Tertio, cum genitiuo rei, et datiuo perſonae: vt, ὑπάρχειν τινὶ τῆς εὐεργεσίας* aut ὕβρεως, *aliquem vel beneficio, vel iniuria prouocare* *.

Quarto, cum duplici accuſatiuo; vno rei, altero perſonae, cum praepoſitione πρὸς, vel εἰς. Demoſth. de Falſa Legat. Οὓς διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, σπονδῶν καὶ κρατήρων κοινωνὲς πεποίησθε, id eſt, *Quos propter beneficia, quibus vos priores affecerunt, libationum et poculorum participes eſſe uoluiſtis.*

Ὑπάρχειν εὐεργεσίαν. III. Quinto, cum accuſatiuo rei, et datiuo perſonae. Aeſchin. de Falſa Leg. Τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ τῷ Φιλίππε πατρὶ, id eſt, *Beneficia, quae priores in Amyntam Philippi patrem contuliſtis.*

Sexto, cum participio, *beneficium* aut *iniuriam* ſignificante. Xenoph. lib. V de Cyri expedit. Οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς ὐδὲν πώποτε ὑπήρξαμεν κακῶς ποιῦντες, *Nec enim vlla vos vnquam iniuria priores affecimus.* Sic ὑπῆρξα καλῶς, vel εὖ ποιῶν, *beneficio prior affeci.* Porro, quicquid hic de ὑπάρχω dictum eſt, de compoſito προϋπάρχω dictum puta.

Ὑπάρχειν, *fauere.* IV. Secunda acceptio τῦ ὑπάρχειν, eſt *fauere, adeſſe, ſtare a partibus alicuius*, cum datiuo caſu. Demoſthen. de Falſa Legat. Δῆλός ἐςιν, ἐάν περ ἐκφύγῃ νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπάρξων ἐκείνῳ, id eſt, *Liquet eum, ſi hoc iudicium effugerit, contra vos illi adfuturum eſſe.* Xenoph. lib. V, de expeditione Cyri: vbi Timaſio milites alloquens et profectionem illis ſuadens: Καὶ ὑπάρξει ὑμῖν (inquit) ἡ ἐμὴ πόλις, ἑκόντες γάρ με δέξονται, *Vobis etiam praeſto erit ciuitas mea, ſiquidem me libenter excipient.* Gallicus idiotiſmus non abludit, *je ſuis à vous.*

Tertia

49 Cum praepoſitione εἰς apud Arrian lib. III de Exp. Al. cap. 27 Τύτυς Ἀλέξανδρος, ὯΝ ἘΣ Κῦρον ὙΠΗ͂ΡΞΑΝ οἱ πρόγονοι αὐτῶν, τιμήσας, *His Alexander, quod illorum maiores de Cyro bene meriti fuiſſent, honore adfectis.* H.

* Sic apud Andocid. pag. 71 *οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι, qui auctores libertatis vniuerſae Graeciae extiterunt.* Z.

50 Con-

Tertia acceptio, *ἀντὶ τοῦ εἶναι*, quae cum vulgaris eſt, tum praecipue notanda cum gignendi caſu: Xenoph. lib. V Memorabilium, ſub finem: *Ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖν φημι τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι*, id eſt, *Sed etiam ei, qui ea poſſe voluerit, cum diſciplina opus eſſe, tum bona indole praeditum illum eſſe oportere.*

Ὑπάρχει, *imperſonaliter.*

V. Quarta acceptio huius verbi eſt, *ἔξεστι*, *licet; συμβαίνει*, *contingit; ἀνάγκη*, *neceſſe eſt:* in qua nonnunquam abſolute ponitur ſine vllo caſu. Plutarch. *Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε*, *Tum exercitum recreare, et quiete reficere non licuit.* Thucydid. *Καὶ οἱ μὲν τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο, καὶ διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε*, *Mortuos extulerunt, ac ſubito ſepelierunt, prout licuit.* Saepius cum datiuo iungitur. Plato in Sympoſ. *Ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει πάντ᾽ ἀκοῦσαι, ὅσαπερ οὗτος ᾔδει*, *Tanquam liceret mihi, vbi hoc Socrati dediſſem, quaecunque nouit, audire.* Aeſchin.[50] *Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν, ἢ τεθνάναι*, id eſt, *Ipſi neceſſe erat, aut fugere, aut mori.* [Plutarch. Caeſ. cap. 7 *τῇ βουλῇ γνῶναι ὑπάρξει*, *licebit Senatui ſtatuere.* Plat. Phaed. cap. 29 *ὑπάρχει τῇ ψυχῇ εὐδαίμονι εἶναι*, *licet animo eſſe felici.* Z.] De participio huius verbi, vide Cap. de Participio Sect. 4, Reg. 9. †[51].

Ὑποστέλλεσθαι, *timere.*

VI. Verbum *ὑποστέλλομαι*, tribus praecipue modis vſurpatur: Primo, *ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι*, *timere*, cum ſolo accuſandi caſu: Dinarch.[52] *Τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς, οὔτε τὴν Δημοσθένους, οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης*, *Areopagitico Senatu, neque Demoſthenis, neque Demadae potentiam formidante.*

50 Contra Cteſiph. pag. 273, lin. 26. H.

† *Ὑπάρχειν* etiam ſignificat *eſſe ſub alicuius poteſtate*, q. d. *ὑπὸ τῇ ἀρχῇ τινὸς εἶναι.* Sic terra, qua erat iam ſub ditione Philippi, Demoſth. Olynth. I, pag. 16 vocatur *ἡ ὑπάρχουσα καὶ ἡ οἰκεία.* It. de Falſa Legat. p. 384 *Ὅλην τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ*, *Fatebantur, ſe totamque ciuitatem eius fore.* Z.

51 Verbi *Ὑπερβάλλω* ſcita admodum cum aliis eſt conſtructio. Inprimis elegans hoc Platonis in Theaet. pag. 192, lin. 23 *Πάντα ταῦτα ὑπερβάλλει ἀδυναμίᾳ τοῦ ἐν αὐτοῖς ψευδῆ τινα δοξάσαι*, *Haec omnia longe lateque abſunt ab eo, vt fieri poſſit, vt in iis falſum opinari nemo poſſit.* Ad verbum ita: *Haec omnia abundant impoſſibilitate, vt etc.* Citra circumlocutionem Latine reddi non poteſt.

52 Locus extat pag. mihi 93, lin. 53.

Ὑπερβάλλω.

Submittere ſe. Secundo, pro *ſubmittere ſe* [53], aut *ſubſidere*, absque vllo caſu: Philo de Moſe, Ἅμα τὴν ψυχὴν εὐλαβὴς ὢν ὑπεϛέλλετο, *Cum animo modeſtus eſſet, vltro ſe ſubmittebat.*

VII. Ter-

53 Quae verſio, vt principem redoleat poteſtatem, ita expiicari poſſit: Στέλλομαι ſiue ϛέλλω ἐμαυτὸν ὑπό τινα, νόμον etc. i. e. *ita me paro, vt legibus ſim moriger.* Haec vt plenius cognoſcantur, liceat ſimplicis naturam paulo fuſius exponere. Simplicis verbi ϛέλλω princeps notio non commode ſatis ſtatui videtur *mitto*, quia haec cum reliquis omnibus nihil commune habet, ſtatuiturque primariae cuiuscunque vocabuli notionis indicium, eam per reiiquas omnes, quae hinc rite deducuntur, dominari: iam vero, quid ϛολὴ veſtis genus, cum ſignificatu *mittendi* habet commune? Genuinam ergo ſignificationem ſtatuo *adorno*, *paro*, *adapto*, *inſtruo*, cuius notionis exemplorum ſatis vbiuis occurrit. Στέλλω itaque ſit *adapto*, *inſtruo*, eo ſcilicet ſenſu, quo quid aptatur, vt idoneum ſit ad certum vſum, cui deſtinatur. Non longe fortaſſe aberrauero, ſi inde vernaculum ſtellen deduxero, quo verbo vtimur tum in aliis, tum in re muſica, cuius inſtrumenta, vt fides in cithara, conuenienter aptantur, quo harmonice ſibi reſpondeant. Hinc ſponte ſequitur ſecundaria notio *veſtiendi*, *comendi*, *ornandi*; qui enim ſe veſtit, *aptat* vel *ornat*, atque ita *accingit ſe*, quo honeſte ac decore prodeat. Vid. Lucian. Dial. Mort. Tom. I, pag. 339 [ed. Amſtel.] Εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἘΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω, *Niſi enim Lebadiam peruenero, et ornatus linteis ridicule, offam manibus tenens irrepſero.* Vnde ϛολὴ *amictus*, et Latinorum *ſtola*, cujus vocis concinnam, opinor, originem videmus; ſed pergendum. Στέλλω redditur ſaepiſſime *mitto*, ita tamen, vt ἀπὸ τοῦ πέμπειν differat: eſt enim πέμπειν ſimpliciter *mittere*, ſed ϛέλλειν *inſtructum quempiam mittere*, quem ſcilicet neceſſariis ad rem quampiam probe inſtructum mittimus; quanquam haec duo ſaepe vſus confundit. Hinc ϛόλος *commeatus*, *iter*, *claſſis*, quae omnibus ad expeditionem neceſſariis inſtructa et ornata mittitur. Hinc ἀπόϛολοι non ſimpliciter dicuntur *miſſi*, ſed *miſſi cum mandatis*, quibus diuinitus ſunt inſtructi. Eiusdem farinae eſt ἐπιϛέλλειν et ἐπιϛολὴ ſimiliaque a ϛέλλω compoſita, quae recenſere hic longum. At quomodo ϛέλλομαι, verbum medium hac ratione notare poteſt *caueo?* Si primigeniam ſignificationem firmiter tenemus, nihil eſt, quod aeque facile inueniatur: nam, ſi ϛέλλω actiue ſignificat *inſtruo*, *paro*; ergo paſſiue *inſtruor*, *paror*: et medie ſiue reciproce *inſtruo*, *paro me ipſum*. Qui cauet ſibi ab hoſtibus, a periculo vel quibuslibet malis, *parat* ſe atque *inſtruit* iis, quae conductura putat vel ad hoſtes excipiendos, vel periculum depellendum, vel ſaltem leuiori cum damno ſuperandum. Hinc ϛέλλεσθαι in forma media notat *cauere*. Vtitur B. Paulus in poſteriori ad Theſſal. ep. cap. vlt. com. 6 Στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος, *Vt vobis caueatis ab omni fratre indecore viuente.* Ita malim,

Ὑποςέλλεσθαι, remittere.

VII. Tertio, ἀντὶ τῦ ὑφίεσθαι, vel καθυφίεσθαι, id eſt, *remittere aliquid de contentione, leuius aliquid facere, et quaſi ſe ad vincendum facilem praebere.* Quo ſenſu aliquando iungitur cum accuſatiuo, idque duobus praecipue modis.

Cum accuſatiu. ſolo.

Primo, ita vt ſolus ſit accuſatiuus, vt Iſocrat. de Pace, Οὐδὲν ὑποςειλάμενος, μέλλω ποιεῖσθαι τὺς λόγυς, *Ita dicam, vt nihil omnino remittam, aut diſſimulem.*

Cum eodem, ſequente πρὸς.

Secundo, ita vt ſequatur πρὸς, quae modo ſignificet *contra*, vel *cum*, modo κατὰ, vel ἐν. *Contra;* vt Demoſth. de Falſa Legat. Ὡς πρὸς πεπρακότας ἑαυτὺς, καὶ ἀνοσιωτάτυς ἀνθρώπυς, μηδὲν ὑποςειλαμένυ, *Vtpote aduerſus homines, qui ſeipſos vendidiſſent, adeoque ſceleratiſſimos, nihil omnino remittente.* Κατὰ vero; Idem aduerſus Midiam, Οὐκ ἔςι δίκαιον, τὴν τῦ παθόντος εὐλάβειαν, τῷ μηδὲν ὑποςειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν, *Aequum non eſt, vt eius, qui iniuriam paſſus eſt, modeſtia ei, qui nihil in eadem inferenda remiſerit, aliquid ad ſalutem conferat.* Hoc modo Patronus in cauſa praeuaricans, atque ἐθελοκακῶν, ὑποςέλλεσθαι dicitur.

Cum genitivo.

VIII. Aliquando, cum ſolo genitiuo; vt, ὑποςέλλεσθαι τῆς παῤῥησίας, *aliquid* [54] *de fiducia remittere:* ὑποςέλλεσθαι τῆς ὕβρεως, *minus atrocem in iniuria facienda ſe praebere.*

lim, quam quod Beza habet, *ſubducatis;* quia ſaepe fit, vt malorum commercium euitare omnino non poſſimus, quod et idem Paulus diſerte ait in priori ad Cor. ep. cap. VIII, 20 Στελλόμενοι τῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσεται, non facile reddiderim: *Vitantes hoc, ne quis nos vituperet*, cui conſentiunt Belgae et Eraſmus, qui habet *declinantes*, ſed in hunc fere ſenſum intelligam: *Vna etiam miſimus fratrem*, ςελλόμενοι τῦτο etc. i. e. *hoc ita parantes*, ſiue, *dirigentes* (vernacule, dit alzo beſtellende.) *vt ne quis nos reprehendat.* Haec ſi rite attendimus, non difficile erit inuenire quomodo verbum ὑποςέλλεσθαι *ſubmittendi ſe* ſignificationem ſumſerit: nam vt ſuperius dictum, ὑποςέλλομαί σοι perinde dicetur ac ςέλλομαι ὑπὸ σοὶ, *Ita me paro, vt ſim ſub te*, i. e. *tibi moriger;* quod vno verbo dicimus, *tibi me ſubmitto.* Hinc pendet ſuperior notio *timendi:* nam Dinarchi verba ſic reddi poſſunt, *ſenatu non ſubmittente ſe potentiae Demoſthenis*, i. e. *non reuerente.* Et quis non videt, tertiam notionem *praebendi ſe ad vincendum facilem*, ex eodem fonte ſponte fluere? vt et *remittendi aliquid de iure, de fiducia* etc.

54 Ex ipſa verſione intelligas, nomen τὶ ſubaudiri, quo conſtet genitiui ratio. At exemplum ex Gregor. Naz. ſequens pertinet potius ad ſecundum vſum.

praebere. Ariſtot. in Problem. Διὰ τί ὑγιεινὸν, τὸ τῆς τροφῆς ὑποςέλλεσθαι; *Quare ad ſanitatem conducit, cibi parciorem eſſe?* Sic Gregor. Nazianz. dicebat, apud Haereticos τὸν Υἱὸν ὑποςέλλεσθαι τῦ Πατρὸς; *Filium Patre inferiorem eſſe.* Itemque, τὸ Πνεῦμα τῦ Υἱῦ, *Spiritum ſanctum Filio.*

Cum genitivo et περί. Aliquando denique, cum praepoſitione περὶ, et genitivo caſu: Demoſth. Olynth. I Οὐ μὴν οἶμαί γε δεῖν, τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπῦνθ', ὑποςείλασθαι περὶ ὧν ὑμῖν συμφέρειν ἡγῦμαι, *Sed minime decere arbitror, propriae ſalutis cauſa, quicquam in iis, quae veſtra intereſſe putem, praevaricari.*

Subducere. Tertio, quemadmodum ὑποςέλλειν aliquando eſt *ſubducere*, aut *detrahere:* ita ὑποςέλλεσθαι, *ſubduci*, aut *detrahi:* tuncque coniungitur etiam cum gignendi caſu. Sic apud Ariſtotel. ὑποςέλλεσθαι τῶν ἀγαθῶν, aliquis dicitur, *cui bonorum aliquid ſubtrahitur.* Sic ὑποςέλλομαι τῆς ἀξίας, *aliquid mihi de mea dignitate detrahitur:* quanquam ita quoque reddi poteſt, *remitto aliquid de mea dignitate:* ὑποςέλλομαι τῆς δυνάμεως, *potentia mea remittitur*, vel *remitto aliquid de poteſtate.*

SECTIO XIII.

De Verbis φαίνομαι, φέρω.

REGVLA I.

Φαίνεται, conſtat. De Verbo φαίνομαι, duo ſolum tirones moneo. Alterum eſt, non minus ſaepe verbo illo ſignificari, *liquere, conſtare, manifeſte comperiri ac teneri*, quam *apparere*, aut *videri.* Apud Demoſthen. paſſim, vt Olynth. II, Τῦτ' ἐκεῖνον, ὅπερ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι, i. e. *Tum vt illum nequam eſſe, quod vtique verum eſt, omnes perſpicue videant.* Item pro Corona, Εἰ δὲ ἔδει τύτων τινὰ κωλυτὴν φανῆναι, *Sin aliquem exiſtere, qui haec impediret, oportebat.* Item ibid. Οὐκ ἀπιςῶν ὑμῖν, ὥς γέ μοι φαίνεται, id eſt, *Non quod fidem veſtram ſuſpectam haberet, vt mihi omnino conſtat* [55]. [Sic λόγος ἁπλῶς καὶ φαινόμενος, Polyb.

[55] Sic perſpicue a verbo δοκεῖν in Dialogo περὶ πλέτε in fine, diſtinguitur apud Aeſchin. Socr. Ἔμοιγε δοκεῖ ἔτω φαίνεσθαι, *Mihi ſic*

Polyb. XVII, 1 eſt *oratio ſimplex et clara, quae non ambagibus inuolucrisque rerum vtitur, nec obſcura ambiguaque efficitur.* Z.]

Ἐξετάζεσθαι, certis argumentis deprehendi.

Affinis eſt ſignificatio τοῦ ἐξετάζεσθαι, id eſt, *certis argumentis deprehendi*, tam in bonam, quam in malam partem. In bonam; Demoſthenes pro Corona, Καὶ λέγων, καὶ γράφων ἐξηταζόμην τὰ δέοντα ὑπὲρ ὑμῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβεροῖς, *Videbant me omnes, in mediis etiam periculis, quae eſſent e republica dicere tum atque decernere.* In malam vero; Idem ibid. Ὅπερ ἂν φαυλότατος ποιήσειε, τοῦτο πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι, *Quod peſſimus quisque faceret, id te manifeſte rerum exitu feciſſe conſtat:* id eſt, ἐξελήλεγξαι.

Φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ, litare.

II. Alterum eſt, peculiari quadam ratione apud Plutarch. in Ariſtide dici φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ pro καλλιερεῖν [56], id eſt, *litare*. Locus eſt pag. 329, e. Ταῦτα τοῦ Παυσανίου θεοκλυτοῦντος, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον, *Cum ita Numen Pauſanias obſecraret, laeta cum precibus exta ſimul apparuerunt, et victoriam aruſpices praedixerunt*, qui videlicet pluribus ante ſacrificiis litare non potuerant. Caetera dabunt lexica †.

Φέρειν, pertinere.

III. De verbo φέρειν, obſerua quae ſequuntur. Primo, vſurpatur interdum pro *pertinere*, aut *intereſſe:* vt apud

ſic liquere videtur. [Recte. Nam δοκεῖν cernitur in *opinione*, quae falſa eſſe poteſt et vana. Sed φαίνεσθαι plerumque eſt in *re* extra mentem, quamuis nemo opinatur. Hinc τὰ μὴ φαινόμενα Ebr. XI, 3 ſunt *ea, quae omnino non ſunt, nec adeo vllo modo in conſpectum venire poſſunt.* Sic Demoſth. adv. Conon. pag. 1267 ἀληθῆ εἶναι et φαίνεσθαι, vt idem valentia, copulantur. Interdum tamen δοκεῖν, inprimis ap. Socraticos ſcriptores, nihil ambigui ſignificat, ſed rem quae eſt. Vid. Lamb. Boſ. Exercitatt. Philolog. ad Act. Ap. XVI, 23. Z.]

56 Vel γίγνεσθαι, de quo vide quae notaui ſupra ad Sect. V, Reg. 6. H.

† Verbum φαίνομαι cum participio aliquo iungi admodum frequens eſt Atticis. V. c. Plat. Phaed. ab initio, φαίνεται ἀποθανών, h. e. *mortuum eſſe eum conſtat.* Ibid. cap. 63 ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, *immortalem eſſe mentem certum eſt.* Demoſth. de Falſa Legat. pag. 378 οἷάπερ αὐτὰ προδοὺς καὶ διαφθείρας σὺ πεποίηκας, τοιαῦτα ἐξεταζόμενα φαίνεται, *Quae tute prodidiſti et corrupiſti, ea ſatis ſunt explorata.* Id. in Epiſt. pag. 1470 Ἐν οἷς ἐγὼ φανήσομαι οὐ μόνον αὐτὸς ἐξητασμένος πρῶτος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παρακεκληκώς, *In quibus ego manifeſte non modo meam ipſius operam probaui, ſed et alios ſum exhortatus.* Z.

apud Platonem: Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, *Quaecunque ad beatitudinem pertinent*, aut etiam *ducunt;* nam Tullius quidem ita vertit, *Omnia quae ad beate viuendum ferunt.* Sic apud eundem Platon. V de Republ. Μέγα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πολιτείαν, id eſt, πάνυ καὶ πάντως τῆς πολιτείας διαφέρειν, *Plurimum, aut omnino, reipublicae intereſſe.* Μέγα γάρ τοι φέρειν, inquit, οἰόμεθα, καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, id eſt, *Id enim, ſeu bene, ſeu male fiat, permagni arbitramur, imo penitus intereſſe reipublicae.* Gallice, *qu' il importe de beaucoup, voire du tout.*

Moleſte ferre. IV. Secundo, vt Latini dicunt, *moleſte ferre*, et ſimil. ſic Graeci, χαλεπῶς φέρειν· hoc diſcrimine, quod tunc φέρειν, non tantum iungatur cum accuſatiuo, vt Latine, ſed etiam cum datiuo et praepoſitione ἐπὶ: Plutarch. Pomp. Ἐπὶ τούτοις εἰσενεχθεῖσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, χαλεπῶς ἔφερον οἱ πρῶτοι, id eſt, *Haec in vulgus emanaſſe viri principes moleſte ferebant.* Imo, quod rarius videtur, cum ſolo datiuo: Xenophon lib. I. de expedit. Cyri: Ἄνδρες στρατιῶται, μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασιν, *Nolite mirari, me praeſentem rerum ſtatum moleſte ferre.* Idem hiſtor. Graec. V, Πράγματα δ' ἔχοντες, καὶ παρέχοντες, χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ, id eſt, *Cum viciſſim et vexarentur ab aliis, et alios vexarent, bellum illud moleſte ferebant* [57].

Φέρειν, νύκτα, noctem traducere. V. Tertio, φέρειν νύκτα, vel ἡμέραν, *noctem diemue ferre*, i. e. *traducere*, διανυκτερεύειν, διημερεύειν [58]. Plutarch. in Alex. poſt Cliti caedem, Ἐπεὶ δὲ τήν τε νύκτα κακῶς κλαίων διήνεγκε, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, *Vbi autem et noctem illam, et diem conſequentem foedo eiulatu traduxiſſet.* De participio φέρων vide Cap. de Participio, Sect. 2, Reg. 5.

Φέρε, age. VI. Quarto, imperatiuus φέρε, adhortantis eſt, vt *age* apud Latinos, idque vel ſolum, vel cum ἄγε, vel cum aliqua

57 Pro Datiuo illo, ſi participium non praecedat, participio vti auſim: χαλεπῶς ἔφερον πολεμοῦντες. Vide ſimile quid infra ad Cap. ſeq. ad calcem Sect. I, n. 11.

58 Deſidero exemplum; nam Plutarchus non ἤνεγκε, ſed διήνεγκε dixit. Locus extat pag. mihi 694, lin. 41.

59 Pro

qua ex ſequentibus particulis, pro ſenſus diuerſitate vſurpandis, δὴ, ἂν, τοίνυν, *igitur;* δὲ *vero*, γὰρ *enim*, νῦν, *nunc*, et ſimilibus; vt, Φέρε δὲ, ἐπανερχώμεθά ποτε, ὅθεν ἐξέβημεν, *Age vero, tandem eo redeamus, vnde digreſſi ſumus*[59].

VII. Quinto, idem imperatiuus cum infinitiuo εἰπεῖν, redditur, *verbi cauſa, exempli cauſa, vt ita dicam*, quod alias vno verbo dicitur οἷον· tuncque ſi ſequitur nomen aliquod, in eodem caſu poni debet, quo praecedens, ſi ad illud vtrumque referatur: vt, Ἧδε ἡ γνώμη πάντων ἄρα τῶν Φιλοσόφων ἐςὶ, Φέρε εἰπεῖν, τῦ Πλάτωνος ἐν Κρατύλῳ, *Haec ſententia Philoſophorum plane omnium eſt, verbi gratia, Platonis in Dialogo, qui Cratylus inſcribitur.* Alias Φέρε εἰπεῖν, abſolute periodum inchoare poſſet, vt apud Latinos, *exempli gratia*, vel *enimuero:* vt, Φέρε εἰπεῖν, σχεδὸν

Φέρε εἰπεῖν, verbi cauſa.

59 Pro eodem vtuntur imperatiuo ἴθι. Sic Plato Hipp. mai. pag. 288, lin. 6 ἼΘΙ μοι, ὦ Σώκρατες, ἀπόκριναι, *Agedum, Socrates, reſponde mihi.* H.

De Imperatiuo Φέρε, ſi vim habet particulae *adhortantis et incitantis*, tenendum eſt, eodem modo, quo ἄγε, adhiberi, et easdem quoque adiunctas habere poſſe particulas δὴ, γὰρ, νῦν. In eo tantum ab ἄγε differre videtur, quod non niſi in numero ſingulari occurrit, cum contra ἄγετε ſaepenumero apud Homerum reperiatur: veluti Iliad. ά, 26. 165. 700. ή, 194. ξ', 74. Odyſſ. π', 376 etc. Iungitur igitur Φέρε cum omnibus perſonis vtriusque numeri vel in Subiunctiuo, vel Imperatiuo, vel ſi eſt interrogatio, in Indicatiuo, vel ſequitur Infinitiuus. Ad ſingula illa confirmanda ſufficiant exempla haec: Lucian. in Vit. Auct. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῦ. Demoſth. de Falſ. Legat. pag. 414 Φέρε δὴ περὶ τῦ ψηφίσματος εἴπω, *Agedum de plebis ſcito dicam.* Aelian. V. H. I, 30 Φέρε, εἰ σοὶ δοκεῖ, Διόσκυροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα σωτῆρες, *Age, ſi tibi videtur, fiamus illis miſeris Dioscuri ſeruatores.* Plat. in Eutyphr. Φέρε δὴ, ἐπισκεψώμεθα, τί λέγομεν. Aeſchin. Socrat. II, 37 Εἴπερ γὰρ ταῦτα χρήσιμά ἐςι — Φέρε, πῶς ἂν τὰ τοιαῦτα Φήσαις; Demoſth. de Rhod. Libert. Φέρε γὰρ, πρὸς θεῶν σκοπεῖτε. Ariſtoph. Theſmoph. 795 Φέρε δὴ νῦν, εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; Aeſchin. Socr. I, 1 Φέρε, εἴ τις βύλοιτο — πόθεν ἂν γένοιτο; ibid. 10 Φέρε γὰρ, εἰσὶν ἡμῖν Φύσεις ἵππων ἀγαθῶν; Ibid. 2 Φέρε δὴ, τίνες ἡμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γεγόνασι; etc. Ex his patet, quam vana ſit Moeridis Atticiſtae regula: Οἶσε, Ἀττικῶς· Φέρε, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. De Infinitiuo vide Vigerum in ſequenti Φέρε εἰπεῖν. Cui adde illum Porphyrii locum, quem laudat Stephanus in Theſauro, Εἰς ἕνα ἀνάγυσι, Φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, *Ad vnum referunt, vtpote Iouem.* Atque Nazianzeni, ὡς Φέρε εἰπεῖν, *vt ita dicam.* Z.

60 Oppor-

δὸν ὅσοι φιλομαθεῖς, ἤτοι καὶ πολυμαθεῖς, id eſt, *exempli gratia, ſtudioſi prope omnes docti euadunt.* Atque ita φέρε εἰπεῖν, per modum aduerbii vſurpatur: nec vlla ratio accuſatiui caſus habetur, qui verbo actiuo alioqui debetur.

Φέρε ἀπεῖν, initio periodi.

VIII. Sexto, eaedem voces, φέρε εἰπεῖν, initio periodi, rarius quidem, aliquando tamen tranſitionibus ſeruiunt, reddique poſſunt, *at enim*, *at forte*, *ſin vero* et ſimil. ac fere cum ἀλλά. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. IV [60], vbi Seruius Tullius, refutatis criminibus aliis, quae ſibi a Tarquinio obiici potuiſſent, ita pergit: Φέρε εἰπεῖν, ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι, καὶ διὰ βαρύτητα ἐπαχθής etc., *At fortaſſis arrogans ſum, et propter morum acerbitatem grauis ac moleſtus:* vel *an vero? an forte?*

Φέρε, ſine ἀπεῖν.

IX. Septimo, quod non minus rarum eſt, φέρε ſolum accipi nonnunquam videtur, pro φέρε εἰπεῖν, id eſt, *verbi gratia* [61]. Sic omnino ſumitur apud Euſeb. Praepar. III, pag. 120, nouae editionis, tit. 8 Εὐλόγως τῆς ἀναισχυντίας ἐπιμεμψάμενος τοῖς, φέρε, τὸν ἥλιον αὐτὸν εἶναι τὸν Ἀπόλλω, καὶ πάλιν τὸν Ἡρακλέα, καὶ αὖθις τὸν Διόνυσον, καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ὁμοίως ἀποφηναμένοις, id eſt, *Iure homines iſtos impudentiae arguens, qui vnum eundemque Solem, verbi cauſa* (vel *vt hoc praecipue ſeligam*) *non Apollinem modo, ſed*

60 Opportunius exemplum deſidero: nam in verbis Seruii Tullii, quae extant pag. 239, lin. 19 φέρε ἀπεῖν referri poteſt ad ſuperiora. Dixerat Seruius, nullius ſe criminis conſcium eſſe; non tyrannidem a ſe affectatam, nullam virginem violatam, neminem indicta cauſa damnatum, ſi quid horum perpetraſſet, non mortem ſe deprecari: Tum addit: φέρε εἰπεῖν. q. d. *ſi quid habetis eiusmodi, agedum dicite.* Et ſequitur noua obiectio: ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι etc. [Illud φέρε εἰπεῖν in loco laudato Dionyſii Archaeol. IV, cap. 36 ſeruit occupationi. Etenim verba ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι eſt obiectio aduerſarii, quae fingitur ab oratore. Igitur φέρε εἰπεῖν, ἀλλὰ recte latine redditur *At vero:* id quod in occupationibus adhiberi ſatis conſtat: ad verbum, *fac te dicere*, ſeu, *profer dicere*, h. e. *profer hoc dictum, profer hanc obiectionem* etc. Φέρειν autem ſaepe ſignificare *proferre, in medium proferre*, Lexica ipſa te docebunt, ſi negare audes. Z.]

61 Hoc ſenſu coniungitur cum οἷον, de quo ſupra Cap. III, Sect. 8, Reg. 12 Ita Clem. Alex. Paedag. lib. III, pag. 260 Πολλὰς δ᾽ ἂν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις εὕροιμεν ὑποθήκας· Οἷον ΦΕΡΕ, εὐχῆς μὲν πέρι etc. *Multa etiam apud alios inuenire poſſumus praecepta; quale eſt illud exempli gratia, de precatione.*

62 Deſi-

ſed etiam Herculem, et Bacchum, et Aeſculapium eſſe ſtatuerunt. Rurſus lib. VI, p. 247, b. Καὶ νȣ̃ς, ὁ φρονήσεως οἰκεῖος, ἀφραίνει πολλάκις κατά τι συμβεβηκὸς, παρατραπεὶς ἐν ὑπερβαλλȣ́σαις, φέρε, σώματος ἀῤῥωςίαις, id eſt, *Et mens illa; cuius propria prudentia eſt, aliquo perſaepe caſu delirat, dum eam, exempli cauſa, grauiores corporis morbi ſua de ſede mouent.*

X. Paſſiuum φέρομαι, cum aduerbiis καλῶς, κακῶς, et ſimilibus, id eſt, *bene*, aut *male mecum agitur*, vt Gallice dicitur, *je me porte bien, je me porte mal*[62]. Plutarch. Alcibiad. Ἐκ δὲ τȣ́τȣ κακῶς φερομένῳ τῷ Νικίᾳ, παρῆσαν πρέσβεις ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος, *Exinde Niciae aduerſa vtenti fortuna, ſiſtunt ſe legati ex Lacedaemone.* Thucydidi, εὖ φερόμενος ἐν ςρατηγίαις dicitur, *cui munus imperatorium bene cedit*[63]. Φέρεσθαι καλῶς, bene agi.

62 Deſidero auctoritatem; nam ſequentia exempla alíud confirmant. Quod Galli dicunt, *Je me porte bien, ou mal*, pertinet ad corporis valetudinem. At καλῶς φέρεσθαι, Latine, *bene rem gerere*, [Sic quoque Vigerus rem intellexit, vti ex latina interpretatione fit clarum; nempe *aduerſa vel ſecunda vti fortuna.* Z.] eſt vox militaris, et armorum ſucceſſum notat. Id quod ex Plutarcho et Thucydide probatur. Quo ſenſu eleganter res ipſa dicitur καλῶς ἢ κακῶς φέρεσθαι, apud Xenoph. Hiſt. Gr. lib. III, pag. 501 Γνȣ̀ς δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Περσῶν βασιλεὺς, Τισσαφέρνην αἴτιον εἶναι τȣ̃ ΚΑΚΩ͂Σ ΦΕ΄ΡΕΣΘΑΙ τὰ αὐτȣ̃ etc. *Ipſe autem Rex Perſarum, cognito, Tiſſaphernem in cauſſa eſſe, quod res ipſius male gereretur.*

63 Denique idem ſignificat, quod ἄγειν καὶ φέρειν coniunctim (de quo ſupra Sect. 4, §. 7.) i. e. *Populari.* Thucyd. lib. I, cap. 7 Ἔφερον γὰρ ἀλλήλȣς, *Se inuicem populabantur.*

Conſtruitur cum accuſatiuis; vt φέρεσθαι δόξαν, τιμὴν etc. pro, *Conſequi.* Sic, φέρεσθαι τὰ πρῶτα, *Primas partes habere.* Vnde participium apud Pauſ. in Achaicis p. 415 Φερόμενοι τὰ πρῶτα ἐν Θήβαις, ſunt *Proceres, Primores, Principes Thebanorum.* Ex hac ſignificatione defluxerunt comparatiuus et ſuperlatiuus φέρτερος et φέρτατος, pro *praeſtantior et praeſtantiſſimus* apud Hom. Iliad. A, vſ. 186 et 581

— Ὄφρ᾽ εὖ εἰδῇς
Ὅσσον ΦΕ΄ΡΤΕΡΟ΄Σ εἰμι σέθεν. —

Vt ſcias, quanto praeſtantior ſim te.

Et

— Ὁ γὰρ πολὺ ΦΕ΄ΡΤΑΤΟ΄Σ ἐςιν.

Is enim longe eſt praeſtantiſſimus.

SECTIO XIV.

SECTIO XIV.

De Verbis φθάνειν, [φύειν, χαίρειν, χρᾶσθαι,] χωρεῖν, et ἐγχωρεῖν.

REGVLA I.

Φθάνω. Verbum φθάνω, fere cum participio iungitur, quod infinitiui loco eſt. Ac primo idem ſignificat, quod ſignificaret verbum illud ſolum, cuius participium annexum habet: vt, ἔφθην κάλλιϛον τὸν δρόμον διαδραμὼν, id eſt, διέδραμον, *praeclarum curſum abſolui* [64].

II. Secundo,

64 Ita verbum φθάνω abundat omnino. Vellem, Auctor exemplum auctoritate fulſiſſet. Quae Budaeus affert pag. 213 minus probant, quippe in quibus notio *anteuertendi* et *occupandi* eluceat, vt nempe ex nudis verbis, a reliquo orationis corpore diſtractis, coniicere licet: nam ipſa verba conſulere non licuit, ſolito egregio caeteroquin illo Auctore lectorem ad diffuſa ſaepe veterum ſcriptorum opera remittere, ſaepiſſime et nomine contento. Sic ex Athenaeo citat hac verba: Περὶ δὲ Καλλίȣ καὶ τῶν τȣ́τȣ κολάκων ΦΘΑΝΌΜΕΝ καὶ πρότερον ΕΓΠΟΝΤΕΣ. Ex Xenophonte: Ἔφθη κατακωλυθείς. Ex Synesio: Ἐφθάκειν πυθόμενος. Et ex Ariſtotele lib. I. de Generatione Animal. Νέοις δὲ ȣ̓́σι, (ſuppl. ex praecedentibus, ȣ̓κ ἐνυπάρχει τὸ σπέρμα) διὰ τὴν αὔξησιν· ΦΘΑΝΕΙ γὰρ ἈΝΑΛΙΣΚΌΜΕΝΟΝ τὸ πᾶν. Verba ſunt cap. 18, i. e. ἀναλίσκεται, ait. Vbi tamen τὸ φθάνει *anteuertendi* ſignificationem minime deponit. Affert Ariſtoteles ſcilicet rationem, cur in prima aetate ſemen non detur, quia omnis materia in corporis incremento abſumatur prius, i. e. prius quam in ſemen formetur. [Mihi quoque videtur ſemper in omnibus exemplis notio *occupandi*, *praeueniendi et anteuertendi* obtinere. Certe nondum locus occurrit, vbi contexti ratione coactus fuerim ab illa regula recedere. Sic in illo Aeſchinis adv. Cteſiph. pag. 639 ΦΘΑΝΟΥΣΙ δ' ἐπ' αὐτὰ ΚΑΤΑΦΕΥΓΟΝΤΕΣ τῷ λόγῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ τοῖς ἔργοις πλεῖϛον ἀπέχοντες, illud φθάνȣσι καταφεύγοντες non eſt ſecundum praeceptum Vigeri idem quod καταφεύγȣσι, ſed *facile*, *ſtatim confugiunt*. Sermo enim eſt de nomine humanitatis et popularitatis, quod quaſi in medio ſit propoſitum, ad quod adeo quivis *facile* fugiat, *verbo* quidem, etiamſi *re* longiſſime ab illo ſit alienus. Hinc quoque abſolute, ſine adiuncto participio occurrit: vt Demoſth. adv. Mid. pag. 526 bis reperitur φθάσαι τὸν λογισμὸν, et dicitur is, qui ab iracundia et temeritate animi ad rem ſuſpiciendam impellitur, priusquam rem ipſam recte conſideraverit. Tum quoque ponitur, ſequente particula πρὶν cum Infinitiuo: vt Antiph. Orat. adv. Venefic. pag. 620. Sermo eſt de iis, qui intelligunt, ſibi inſidias eſſe factas, ſeque verſari in ſummo periculo: τότε δὲ, pergit orator, ἐὰν

II. Secundo, ſignificationem ſuam retinet *occupandi* et *anteuertendi*, ſic vt reddi poſſit per aduerbium *prius*, vel nomen *prior*: vt, ἀξιέπαινος, ὅςις ἂν φθάνῃ τὸν φίλον εὐεργετῶν [65], i. e. ***Laude dignus eſt, qui amicum beneficio prior afficit*** [66]. Quo ſenſu interdum, at raro, cum infinitiuo iungitur. Sic Liuius lib. I, *Fidenates occupant bellum facere*, φθάνεσι πολεμῦντες, vel πολεμεῖν [67]. *Ante-vertere.*

III. Tertio, cum infinitiuo, ſignificat, vt plurimum, idem quod ἔχω, id eſt, δύναμαι, *poſſum*. Philo de Legat. ad Caium, Οὐ γὰρ φθάνει προσαναβαίνειν ὁ λόγος πρὸς τὸν ἄψαυςον, καὶ ἀναφῆ πάντη Θεὸν, id eſt, *Nec enim poteſt ratio* (vel *oratio*) *ad Deum, qui nulla ratione tangi queat, adſpirare.* *Poſſum, cum infin.*

IV. Quarto, praecedente negatione ὐκ, et ſequente καὶ, in alio membro, ſignificat idem quod ἅμα καὶ, in diuerſis membris, (de quibus poſtea dicemus in aduerbio) id eſt, *vt primum, continuo:* vt, ὐκ ἔφθη ἐλθὼν, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνεδείξατο, id eſt, *vt primum venit, continuo honoris cupiditatem, qua flagrabat, oſtendit* [68]. Quo item ſenſu, rarius licet, aliquando tamen cum infinitiuo coniungitur.

V. Quinto,

ἐὰν μὲν δύνανται, καὶ μὴ φθάνωσι, πρὶν ἀποθανεῖν, h. e. *Tum ſi poſſunt, nec morte occupantur*, i. e. *non prius pereunt, quam ſibi prouidere, malumque propulſare poſſunt.* Z.]

65 Ita fere Xenoph. in ſecundo ἀπομνήμον. quem citat Budaeus l. c. [Antiph. Orat. pag. 631 Εἰ γὰρ μὴ ἜΦΘΗΣΑΝ ΠΕΡΙΔΥΣΑΝΤΕΣ, ἀλλά τινας προσιόντας φοβηθέντες ἀπέλιπον, ἐσωφρόνεν, *Quod ſi enim* (ſc. ſicarii) *non ante veſte* (ſc. occiſum) *ſpoliarunt, ſed metu quorundam ſuperuenientium reliquerunt, haud ſtulti fuerunt.* Demoſth. pro Coron. pag. 239 Ἐὰν μὴ ἐμμένητε τοῖς ὡμολογημένοις, ὐδὲν προτερήσετε ἔξω τῦ ἘΦΘΑΚΕΝΑΙ ἈΔΙΚΟΥ͂ΝΤΕΣ, *Si pacta non ſeruaueritis, nihil lucramini, niſi vt initium iniuriae feceritis.* Z.]

66 Eodem modo conſtruitur compoſitum ὑποφθάνω. Arrian. de Exp. Al. lib. I, pag. 30, init. Ὑποφθάσομεν γὰρ αὐτοὶ περάσαντες, πρὶν ἐκείνες ἐς τάξιν καθίςασθαι, *Nam prius ipſi tranſierimus, quam illi aciem inſtruere poſſint.*

67 Quando in Optatiuo cum Particula ἂν ſequentem habet Particulam ἢ cum infinitiuo, Latini additum Participium vertunt per Plusquamperfectum ſubiunctiui, ſequente *Priusquam.* Herod. Erat. cap. 108 ΦΘΑΙΗΤΕ γὰρ ἊΝ πολλάκις ἀνδραποδισθέντες Ἢ τινα ΠΥΘΕΣΘΑΙ ἡμέων, *Capti enim ſaepe fuiſſetis* vel *potuiſſetis capi, priusquam noſtrum quis audiuiſſet.*

68 Ne ſuo auctore careat exemplum, aliud addam ex Iſocrate in Panegyrico, pag. 113, b. Οἱ δὲ ΟΥ͂Κ ἜΦΘΗΣΑΝ πυθόμενοι·

V. Quinto, in optatiuo praecedente eadem negatione cum particula ἂν, ſignificat aliquando plane id futurum, quod participio ſignificatur; idque affirmando, licet conſtructio ſit negatiua; vt, ὐκ ἂν φθάνοι τῆς κακεργίας τίσιν ἀποτίνων, id eſt, *nunquam effugiet poenam ſceleri ſuo debitam.* Sic, ὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων, id eſt, *mortem nunquam effugiet.* Dio Chryſoſt. Orat. XII, Εἰ δὲ ὑμῖν ὑπαίτιός εἰμι τῦ σχήματος, ὐκ ἂν φθάνοιτε Ὁμήρῳ πρότερον χαλεπῶς ἔχοντες, *Quod ſi eius formae cauſa*, (ſupp. qua Iovem expreſſi, Phidias enim loquitur:) *reus apud vos fuero, prius omnino vos Homero infenſos eſſe oportebat.* Qua conſtructione reddi aliquando poteſt, *iam iam, illico;* vt, ὐκ ἂν φθάνοις ἀκέων, id eſt, *iam iam audies*[69].

VI. Sexto,

πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, ΚΑΙ' πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ἡμῖν ἀμυνῦντες, *Hi, quamprimum intellexerant, bello Atticam circumuentam eſſe, rebus omnibus relictis, nobis ſubſidio venerunt.* Et in Aegin. ΟΥ'Κ ἜΦΘΗΜΕΝ εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες, ΚΑΙ' τοιαύταις νόσοις ἐλήφθημεν, *Quamprimum Troezenem venimus, talibus morbis correpti ſumus.* [It. Demoſth. ad Macart. pag. 1073 ΟΥ' γὰρ ἜΦΘΗ ὁ Θεόπομπος τὴν ἐπιδικασίαν ποιησάμενος, ΚΑΙ' εὐθὺς ἐνεδείξατο etc. Vix *Theopompus effecerat, vt hereditas adiudicaretur*, cum *ſtatim oſtenderet*, etc. Z.] Eſt et vbi potius *priusquam* reddendum; Ita Tantalus apud Lucianum in Dialog. Menippi et Tantali: ΟΥ' ΦΘΑ'ΝΩ ΒΡΕ'ΞΑΣ ἄκρον τὸ χεῖλος, ΚΑΙ' διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν ὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μυ, *Priusquam ſummum labellum irrigo, per digitos dilapſa* [aqua], *neſcio quomodo rurſus aridam meam manum relinquat.* Senſum hic minus aſſequemur, ſi vertimus, *ſimul ac irrigo labellum*, nam id ipſum erat, quod Tantalus efficere non poterat. Ex aduerſo ſuperioribus locis haec verſio minime quadrat.

69 Ita ex Platonis Euthydemo Budaeus p. 214. [Conf. Demoſth. adv. Timocrat. pag. 745 Εἰ ὖν μὴ τιμωρήσησθε τύτυς, ὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τύτοις τοῖς θηρίοις δυλεῦον, *Quod ſi igitur iſtos* (ſc. oratores) *non caſtigaueritis, multitudo ſeruitutem iſtarum belluarum non effugiet.* Id. adv. Ariſtogit. pag. 783 ὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος, *Iam iam*, ſeu, *primo quoque tempore debet trucidari.* Plat. Symp. cap. 11 Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, *Statim, ſine mora, dic.* Id. in Phaed. cap. 49 ὡς διδόντος σοι, ὐκ ἂν φθάνοις περαίνων, *Cum rem tibi concedam, ſtatim perfice*, ſeu, *doce quae inde conſequuntur.* Xenoph. Memor. II, 3, 11 Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, *Quin mihi ſtatim dic.* Ibid. III, 11, 1 Οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀκολυθῦντες, *Statim me ſequimini.* Erneſtius V. C. ad hunc locum ita: Facile intelligitur, hanc vim eſſe a prima et propria verbi φθάνειν ſignificatione: quod, qui alterum occupare et praeuertere vult, *celeritatem* adhibeat neceſſe eſt. Z.]

70 Vide,

VI. Sexto, eadem ſignificatione, qua res omnino futura ſignificatur, interdum ſubintelligitur participium ex priori membro repetendum. vt obſecrandi alterum, *ὡς τἀληθὲς εἰπεῖν ἂν βούλοιτο*, id eſt, *verum vt dicere velit;* reſpondere alter poſſit, *ἐκ ἂν φθάνοιμι*, id eſt, *ego vero id omnino faciam:* vbi ſubintelligendum eſt, *τἀληθὲς εἰπών.*

VII. Aliquando, *ἐκ ἂν φθάνοιμι* contraria ſignificatione eſt, *nunquam voti compos eſſe potero*[70]: vt, *ἐκ ἂν ἔτωσὶ φθάνοις τὴς Ἑλλάδα μεμαθηκώς*, id eſt, *nunquam hoc modo linguam Graecam perdiſcere poteris*, vbi aliquando etiam ſubintelligendum eſt ſuperius aliquod participium, vt, *Εἰ μέλλεις ἅπασιν ἀρέσκειν, ἐκ ἂν φθάνοις*, ſupple *ἀρέσκων:* id eſt, *ſi omnibus placere coneris, nunquam voti compos eris*[71].

VIII. Verbi

70 Vide, an haec non congruant cum iis, quae dicta ſunt Reg. 3.

71 Operae pretium viſum eſt hic interſerere trium verborum *φύειν, χαίρειν* et *χρῆσθαι* vſum.

Elegans admodum eſt vſus praeteriti perfecti actiui verbi *φύω·* et *πέφυκα* notat: *Ita natura comparatus ſum, ita ſoleo, ita ingenium fert*, vel ſimile quid. Conſtruiturque Primo cum infinitiuo. Vt, *πέφυκα ἡγεμονεύειν, Natura ita ſum comparatus, vt imperem.* Plat. Phaed. pag. 80, lin. 5 *Πέφυκε μισεῖν, Naturali odio perſequitur.* Hinc eleganter Dionyſ. Hal. de Antiq. Orat. *τὸ πεφυκέναι* opponit *τῷ βέλεσθαι*, cum ita cum Lyſia comparat Iſocratem: ΠΕΦΥΚΕ *γὰρ ἡ Λυσίε λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν, ἡ δ' Ἰσοκράτες* ΒΟΥΛΕΤΑΙ, *In Lyſiae dictione eſt natiua quaedam elegantia, in Iſocratis vero, adfectata.*

Secundo, illi infinitiuo praemittitur praepoſitio *εἰς* cum articulo. Vt, *Καλῶς πέφυκεν εἰς τὸ μαθεῖν, Ad diſcendum pulcre natura eius eſt comparata*, ſiue, *Celeriter arripit ea, quae traduntur.* Vide et Platonem epiſt. 7, pag. 343, in fine.

Tertio conſtruitur cum praepoſitione *πρός.* Ita Epict. Enchir. cap. 38 ΠΕΦΥΚΕ *γὰρ* ΠΡΟΣ *τἔτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν φεύγειν, Illud enim naturae omnium animantium inſitum eſt, vt, quae videntur nocitura, eorumque cauſſas fugiant.* Adde cap. 36 Ἄλλο ΠΡΟΣ ἄλλο ΠΕΦΥΚΕΝ, *Aliud ad aliud natura idoneum eſt.* Φύω.

Verbum *χαίρω, Gaudeo*, primo ſcite admodum conſtruitur cum participio, quod Latini ſolent vel in infinitiuum mutare, vel mutata verborum ſtructura, per nomen efferre. E. g. Apud Plat. in Phaedro, pag. 273, lin. 29 *Φεῦ, δεινός γε ἔοικεν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας, ἢ ἄλλος, ὅστις δήποτ' ὢν τυγχάνει, καὶ ὁπόθεν* ΧΑΙΡΕΙ ὈΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ, *Phy! ſolers quidem in abſcondita arte inuenienda eſt Tiſias, vel quicunque alius fuerit, vel vnde GAVDET NOMINATVS*, i. e. *quocunque alio nomine gaudet*, vel, *nominari velit.* Conſentit Athenaeus lib. Χαίρω.

Χωρεῖν καὶ ἐγχωρεῖν.

VIII. Verbi *χωρεῖν*, et compoſiti *ἐγχωρεῖν*, hi potiſſimum vſus obſeruandi ſunt:

Primus

VII, pag. 277 Ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ᾽ Εὔμηλός ἐστιν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτῖνος, ἢ ὅστις δήποτε ΧΑΙΡΕΙ ὈΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ, *Qui Titanum pugnam carminibus celebrauit,* ſiue, *Qui Titanomachiae auctor eſt, ſiue is fuerit Eumelus Corinthius, ſiue Arctinus, ſiue alio nomine gaudet.* Cum participio actiuo conſtruit Plato in Hipp. min. pag. 369, init. Ἐν ᾗτινι βούλει σοφίᾳ, τοῦτο σκέψαι, ἢ πανουργίᾳ, ἢ ὅτιοῦν ΧΑΙΡΕΙΣ ὈΝΟΜΑΖΩΝ, *Specta hoc in qualibet cognitione, ſiue verſutia, aut ſi qua alia tibi arridet appellatio.* [It. Aeſchin. adu. Cteſiph. pag. 627 Ἔχαιρε κολακευόμενος, *Gauiſus eſt adulatione.* Z.] Haud plane abſimili idiomate dixit Horatius lib. Epod. Od. 2

Vt GAVDET inſitiua DECERPENS pyra.

[Eandem fere rationem conſtruendi admittit ſynonymum *εὐφραίνεσθαι*. V. c. Xenoph. Mem. I, 6, 8 Οἱ δ᾽ ἡγούμενοι καλῶς προχωρεῖν ἑαυτοῖς γεωργίαν, ὩΣ ΕΥ̓ ΠΡΑΤΤΟΝΤΕΣ ΕΥ̓ΦΡΑΙΝΟΝΤΑΙ, *Qui putant, ſibi recte procedere agriculturam, rerum ſucceſſu delectantur.* Z.]

Secundo. amat verbum *ἐάω* praecedere, et *ἐάω χαίρειν*, eleganter pro *omitto, praetermitto* ponitur. Sic apud Platonem frequenter, vt in Gorg. pag. 476, in initio; Καὶ ἐγώ σε μόνον ἐπιψηφίζων τοὺς ἄλλους ἘΩ͂ ΧΑΙΡΕΙΝ, *Et tuam vnius ſententiam exquirens, alios mitto.* Pro verbo *ἐᾷν* additur nonnunquam *εἰπεῖν*, vt apud eundem in Phaedro p. 272, fin. Καὶ πάντως λέγοντα, τὸ δὴ εἰκὸς διωκτέον εἶναι, πολλὰ ΕἸΠΟΝΤΑ ΧΑΙΡΕΙΝ τῷ ἀληθεῖ, *Et in omni oratione probabilia eſſe perſequenda inprimis, nulla veritatis ratione habita.*

Tertio, dicitur aliquis *χαίρων τι ποιεῖν*, i. e. *Impune aliquid facere.* Ita Herodot. Erat. cap. 50 Ὃς οὐκ ἔφη αὐτὸν οὐδένα ἄξειν ΧΑΙΡΟΝΤΑ Αἰγινητέων, *Qui negabat, eum GAVDENTEM,* i. e. *impune, quemquam Aeginetarum obducturum eſſe.* Nec multum ab hoc differt id, quod pueri in Morali carmine diſcunt:

Nemo diu GAVDET, qui iudice vincit iniquo.

Quarto eſt huius verbi in infinitiuo vſus in epiſtolarum initiis. Cuius moris Cleon narratur auctor fuiſſe. Moeris in Atticiſmis: Χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. ἔνθεν καὶ τὸν Κωμικὸν [nempe *Eubulum*, vti Suidas eſt auctor. Z.] ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν· Πρῶτος γὰρ ἡμῖν ὁ Κλέων χαίρειν προσεῖπε, πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν. *Χαίρειν in epiſtolis primus traditur ſcripſiſſe Cleon ad Athenienſes, poſtquam Pylum expugnauerat. Hinc etiam Comici ſcomma: Primus enim nobis Cleon illud χαίρειν obiecit, multa mala vrbi afferens.* Nec tamen hoc fuit perpetuum; Platoni enim familiare fuit praefigere epiſtolis *εὖ πράττειν*. Vide omnino Lucianum pro lapſu inter ſalut. pag. 197. Pythagorae *ὑγιαίνειν*. Epicuro *εὖ διάγειν*. Conſule omnino Scholia ad Ariſtoph. Νεφ. vſ. 609, et Πλοῦτ. vſ. 322. et Diog. Laërt. lib. III, pag. 223. [Conf. Interpretes ad Thomam Magiſt. vbi eadem res traditur. Z.]

Denique

Primus eſt, ſimplicis χωρεῖν, cum praepoſitione διὰ et gignendi caſu: idque vel proprie; vt διὰ ξίφϐς καὶ φόνϐ χωρεῖν, — *Χωρεῖν cum διὰ et gen.*

Denique verbum χρᾶσθαι elegantes admodum conſtructiones admittit, quas vt tirones facilius intelligant, non alienum videtur huius verbi vnam notionem vbique dominantem, et cum qua caeterae omnes cognationem habent, in medinm proferre; quae eſt, *Agere aliquid opera alterius, ſiue rei, ſiue perſonae*, quae, tanquam inſtrumentum, quo quid agimus, in Ablatiuo ponitur: et, ſi recte deducimus a nomine χεὶρ, ſpeciatim notabit actionem, quae manibus fit. Hanc ſententiam confirmat idioma Graecorum, qui accuſatiuum τί, ταῦτα, πολλὰ, τοιαῦτα, vel ſimilia infinitae ſignificationis vocabula, non raro addunt. V. c. Τί χρήσῃ τϐτῳ; Ταῦτα, πολλὰ, παντοῖα χρῶμαι αὐτῷ. Verbatim: *Quid ages hac re? Haec, multa, varia ago eo*, i. e. *opera eius*. Latinius: *In his, multis, variis eius opera vtor.* Nos ſatis feliciter: Wat zult gy daar mede doen? Ik doe er alles mede. Auctoritatem ſi deſideras, conſule Ariſtidem, Orat. pro Quatuoruiris, pag. 404 Καί τοι ΠΟΛΛΑ΄ γε καὶ ΠΑΝΤΟΙ͂Α ἘΧΡΗ΄ΣΑΤΟ ΑΥ̓ΤΟΙ͂Σ, *Licet multas ac varias res eorum opera geſſiſſet.* Suffragatur Demoſthenes, contra Phorm. pag. 590, lin. 44 Ἐγὼ δὲ ϐκ ἔχω, ΤΙ΄ ΧΡΗ΄ΣΟΜΑΙ ΤΟΙ͂Σ τϐτϐ ΜΑ΄ΡΤΥΣΙΝ, *Ego vero, quid cum illis teſtibus agam, non habeo.* Adde Ariſtoph. in Pace vſ. 229 et 1239. Non ignoro, a multis, vt accuſatiui ratio conſtet, intelligi prapoſitionem εἰς. vide ſis Noſtrum et Cl. Bos Ellipſ. Gr. in praepoſitione εἰς. [Recte. Sic enim Scholiaſtes ad verba Thucydidis lib. II Ἃ γὰρ πόλιν ὕμνησα, *Quae in vrbem cecini*, intelligit praepoſitionem εἰς. Sic Ariſtoph. Nub. 22 eſt τί ἐχρησάμην. vbi Gloſſator τί explicat ἐς τί, κατὰ τί cf. Kuſter. et Spanh. ad h. l. Verum quoque intelligi poteſt interdum praepoſitio πρὸς, quae extat expreſſa in Demoſth. adv. Mid. ab initio: τῇ ὕβρει χρῆσθαι ΠΡΟ΄Σ ἅπαντας: aut ἐπὶ, vt Demoſth. adv. Ariſtogit. pag. 779 Ἐφ' ἃ δ' ἂν καὶ χρήσαιτό τις τοιϐτῳ θηρίῳ; *ad quam rem quis tali bellua vteretur?* Z.] In illis tamen generalibus, τί, ταῦτα etc. nunquam, quod ſciam, praepoſitionem adhibuerunt Graeci. Hinc iſtam, tanquam dominantem notionem ſuo, h. e. primo, loco colloco, quam in omnibus ſequentibus aut clare elucere, aut clam ſubeſſe, vel parum attendens facile deprehendet. Ad hanc primam refer: Οὐκ ἔχω, ὅ, τι χρήσομαι ἐμαυτῷ. Proprie, *Non habeo, quod mecum agam*, ſiue: *Quo me vertam, neſcio.* Eſtque elegans phraſis, qua vtitur Plato in Gorg. pag. 485, lin. 10 Οἶσθ' ὅτι ϐκ ἂν ἔχοις, Ὅ, ΤΙ ΧΡΗ΄ΣΑΙΟ ΣΑΥΤΩ͂Ι, *Finge te non habere, quid agas.* [It. Plat. in Critone cap. 4 ϐκ ἔχεις, ὅ, τι χρῷ σεαυτῷ, *Non habes vnde viuas.* Z.] — *Χρᾶσθαι.*

Secnndo: ſi Datiuo perſonae aduerbium addatur, Latini totidem verbis exprimere poſſunt: dicunt enim: *Ago tecum bene vel male*, i. e. *tracto.* Ita Plut. in V Cic. pag. 865, lin. 33 ΤΟΙ͂Σ ΚΙΝΔΥΝΕΥ΄ΟΥΣΙΝ ἀεὶ, καθ' ὅσον οἱ νόμοι παρείκϐσι, ΚΕΧΡΗΜΕ΄ΝΟΣ ἘΠΙΕΙΚΩ͂Σ καὶ ΦΙΛΑΝΘΡΩ΄ΠΩΣ, *Semper*,

Digitized by Google

χωρεῖν, *per ferrum ac caedes viam moliri, erumpere:* vel metaphorice; vt apud Philon. de Legat. ad Caium, Ὁ *μὲν*

ἂν

per, quatenus leges permittunt, in reos aequus et benignus quum fuiſſet. [Sic Xenoph. Ageſ. II, 25 *χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ*, *ſe prudenter gerere, ſe vt virum bonum prudentemque praeſtare.* Z.]

Tertio: Si Datiuus ille ſit rei inanimae, vix ac nec vix quidem citra circumlocutionem Latine reddere poteris. Ita enim modo laudatus Demoſthenes de Foed. Al. pag. 87, lin. 7 ἈΝΕΓΚΛΉΤΩΣ *πρὸς ἅπαντας* ΧΡΗ͂ΣΘΕ ΤΩ͂Ι ΣΥΜΦΈΡΟΝΤΙ, *Ita vtilitatis veſtrae rationem habete, vt apud omnes reprehenſione careatis.* Abhorret enim a Latino more: *Ita agite cum vtilitate;* ſicut tamen nuda verba ſonant. Ita Fabium dictatorem incuſant apud Polyb. lib. III Ὡς *ἀτόλμως χρώμενον τοῖς καιροῖς*, *Quaſi minus audacter vſum temporibus*, i. e. *Quaſi non ſatis in illo animi ſit ad captandas occaſiones.* Sic Demoſthenem accuſat Dinarchus pag. 98 Ὅτι ΤΩ͂Ι ΨΕΎΔΕΣΘΑΙ *καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν* ἙΤΟΊΜΩΣ ΧΡΗ͂ΤΑΙ, *Eum ad mentiendum et omnia abſurda dicenda promtum eſſe.*

Quarto: Proximum ab hoc locum obtineat elegantiſſima locutio. Quod enim noſtratibus eſt familiare: Jemand met alle onderdaanigheit zyn dienſt aanbieden, zyn reſpect bewyzen, vel ſi quis alius verborum honor in adornandis obſequiis eſt in vſu, id Graeci: Παρέχειν *ἑαυτὸν χρῆσθαι ὅ, τι τὶς ἂν δέῃ* vel *βούληται.* Haec locutio cum naturali *agendi* notione arctiſſimam habet cognationem; ita enim verba ſtrictim ſonant: *Exhibere ſe eum, cum quo vel, cuius opera quis omnia, quae velit,* ſiue, *cum quo in omnibus pro lubitu, agat.* Ita apud Xenophontem Κύρ. *παιδ.* lib. VIII, cap. 1 et 2. Vbi, poſtquam Chryſantes dixiſſet, Π*αρέχωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς* ΧΡΗ͂ΣΘΑΙ ΚΎΡΩι Ὅ, ΤΙ *ἂν δέῃ*, *Praeſto ſimus Cyro ad omnia, quae velit.* multi hanc ſententiam ſunt ſecuti, iisque viſum eſt, Τ*οὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτοὺς* ΧΡΗ͂ΣΘΑΙ Ὅ, ΤΙ *ἂν βούληται*, *Vt omnes viri principes ſemper in aula adeſſent, et ad omnia quaecunque exigerentur obſequia parati eſſent.* At eadem locutio etiam in malam partem accipitur, cum ſermo eſt de hoſtibus victis vel ſeſe in fidem tradentibus, de quibus aliquis pro arbitrio ſtatuit. Ita Alexander tyrannos vrbium in vrbes miſit, *χρήσασθαι ὅπως ἐθέλοιεν*, *vt de iis pro arbitrio ſtatuerent*, apud Arrian. lib. III, cap. 2, in fine: et cap. 23 Graecorum legatis poſtulantibus, vt Alexander omnes exteros in fidem reciperet, iuſſit vt omnes ſe dederent, *ἐπιτρέποντες* Ἀ*λεξάνδρῳ* ΧΡΗ͂ΣΘΑΙ, Ὅ, ΤΙ ΒΟΎΛΟΙΤΟ. zig op genade aan Alexander overgevende.

Quinto, *χρῆσθαι τῷ Θεῷ* eſt *oraculum conſulere.* Ita apud eundem lib. eod. cap. 4 Ἐ*νταῦθα* Ἀ*λέξανδρος τόν τε χῶρον ἐθαύμασε, καὶ* ΤΩ͂Ι ΘΕΩ͂Ι ἘΧΡΉΣΑΤΟ, *Hic Alexander et miratus eſt regionem, et oraculum conſuluit.* Et apud Lucian. Dialog. Iun. et Lat. dicitur Phoebus *ἐξαπατᾷν* ΤΟΎΣ ΧΡΩΜΈΝΟΥΣ ΑΥ᾿ΤΩ͂Ι, *Fallere eos, qui ipſius oraculum conſulunt.*

Contra

Digitized by Google

ἂν ἐκποδὼν ἐγεγένητο Γαῖος, δι' ὑποψιῶν κεχωρηκὼς ἀνηκέϛων, Summotus ac depulſus Caius fuiſſet, qui grauiſſimas in ſuſpiciones venerat.

Secundus

Contra frequentiſſimus huius verbi vſus eſt, cum notat *Reſpondere.* Plat. in Phaed. pag. 95, lin. 10 *Πάνυ ἐθαύμασα εἴ* ΤΙ *ἕξει τὶς* ΧΡΗΣΑΣΘΑΙ ΤΩ͂Ι ΛΟΓΩι *αὐτοῦ*, *Maxime mirabar, ſi quis haberet, quod ad ipſius verba reſponderet.* Et in Euthydem. pag. 287, lin. 15 *Εἶτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Διονυσόδωρος ὑπολαβὼν, οὕτως εἶ κρόνος, ὥστε, ἃ τοπρῶτον εἴπομεν, νῦν ἀναμιμνήσκῃ, καὶ εἴ τι πέρυσιν εἶπον, νῦν ἀναμνησθήσῃ,* ΤΟΙ͂Σ *δ' ἐν τῷ παρόντι* ΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ *οὐχ ἕξεις* Ὅ, ΤΙ ΧΡΗΣΗι; *Itane, o Socrates, excipiens Dionyſodorus inquit, bardus es, ut, quae ſuperius diximus, nunc repetas, repetiturus quoque, ſi quа ſuperiori anno dixerimus: ad ea autem, quae nunc dicuntur, nihil habeas, quod reſpondeas?* Hinc ſubſtantiuum *χρησμὸς, Oraculum, Diuinum reſponſum.* [Atque *χράω* eſt interdum *oraculum edo*, vel omnino, *reſpondeo.* Exempla vide apud Stephanum in Theſauro. Z.] Et haec locutio a prima omnino dependet; quid enim aliud eſt: *Neſcio, quid ad haec verba reſpondeam*, quam (ſi ita loqui fas eſſet), *Neſcio quid cum his verbis faciam* vel *agam?*

Sexto, *Χρᾶσθαί τινι λέγοντι,* eſt, *Aliquem inducere loquentem.* Quod diſcere eſt ex Proclo in Platonis Polit. pag. mihi 389, paulo poſt initium: *Ἢ αὐτὸς λέγων, ἢ* ἌΛΛΩι ΛΕΓΟΝΤΙ ΧΡΩΜΕΝΟΣ, *Vel ipſe dicens, vel alium loquentem inducens.* At *χρᾶσθαί τινι λέγων* eſt *aliquem in exemplum citare.* Occaſio autem, qua aliquis vel alicuius factum citatur, in quarto caſu ponitur, praemiſſa praepoſitione *εἰς*: vt videre eſt apud Plut. de Herodoti maledic. pag. 858 ΠΙΤΤΑΚΩ͂Ι *τοίνυν εἰς μικρὰ καὶ οὐκ ἄξια λόγου* ΧΡΗΣΑΜΕΝΟΣ, *ὃ μέγιστόν ἐστι τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γενόμενον, παρῆκεν, Pittacum igitur in paucis, iisque memoratu non dignis, allegans, quod praeclariſſimum illius eſt factum, et pulcerrimum viri facinus, id omiſit.*

Septimo. Quod ſi Datiuus ſit nominis vitii vel defectus, per verbum *Laboro* Latine effertur. Thucyd. lib. I, cap. 68 *Σωφροσύνην μὲν ἔχετε,* ἈΜΑΘΙΑι *δὲ πλέονι πρὸς τὰ ἔξω χρήματα* ΧΡΗ͂ΣΘΕ, *Moderationem* (al. *aequitatem*) *quidem habetis, ſed ignorantia maiori laboratis in rebus externis.* Huic adde laudatum modo Proclum in Platonis Remp. pag. m. 369, lin. 50 *Τὴν μέθην διαφθείρειν τά τε σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν* ΧΡΩΜΕΝΩΝ, ſc. *αὐτῇ, Ebrietatem perdere et corpora et animas hoc vitio laborantium.*

Octauo. Non abſimile eſt huic ſignificatui, cum v. g. Nauta dicitur *χρῆσθαι χειμῶνι*, i. e. *Conflictari cum tempeſtate.* Dem. de Cor. pag. 341, lin. 12 *Εἶτα* ΧΕΙΜΩ͂ΝΙ ΧΡΗΣΑΜΕΝΟΝ, *καὶ πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν, ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, τῆς ναυαγίας αἰτιῷτο, Deinde cum tempeſtate conflictatus, vel etiam fatiſcentibus ei inſtrumentis et penitus confractis, naufragii criminetur.* Thucyd. lib. IV, cap. 120 *Φασὶ δὲ οἱ Σκιωναῖοι Πελληνῆς*

Cum ἐπὶ et acc. *ſuccedere.*

Secundus cum praepoſitione ἐπὶ et accuſandi caſu, id eſt, *procedere*, *ſuccedere:* vt, Ἐπὶ τὸ βέλτιον χωρεῖ τὰ πράγματα, *Res laetiore curſu feruntur.* Quo ſenſu crebro iungitur cum πολὺ, πλεῖον, πλεῖϛον, ac fere genitiuo ſequente: vt, Ἐπὶ πλεῖϛον τῆς παιδείας χωρεῖν, *Plurimum in eruditione proficere.* Χωρεῖν ἐπὶ πλεῖϛον δυνάμεως, *Ad maximam potentiam peruenire.*

In hoſtem ferri.

IX. Tertius eſt *militaris* ac *bellicus*, pro *in hoſtem ferri*, vel cum praepoſitione ἐπὶ, aut πρὸς, et accuſandi caſu; vel cum aduerbio ὁμόσε, et dandi caſu; vt, ὁμόσε χωρεῖν τῷ πολεμίῳ. Plutarchus, in Romulo, iungit cum ἐναντίως et εἰς ὅπλα, vbi de Romulo, Ἐβȣ́λετο μὲν εἰς τὰ ὅπλα χωρεῖν τοῖς φεύγȣσιν ἐναντίως, id eſt, *Cupiebat fugientibus ex aduerſo armatus occurrere.* Quod etiam metaphorice dicitur,

μὲν εἶναι ἐκ Πελοποννήσȣ, πλέοντας δ᾽ ἀπὸ Τροίας σφῶν τȣ̀ς πρώτȣς κατενεχθῆναι ἐς τὸ χωρίον τȣ́το τῷ χειμῶνι, ᾯι ἘΧΡΗ´ΣΑΝΤΟ Ἀχαιοὶ, καὶ αὐτȣ̃ οἰκῆσαι, *Dicunt Scionaei, Pellene ſe oriundos ex Peloponneſo, et maiores ſuos primos, a Troia nauigantes in hunc locum fuiſſe delatos, per tempeſtatem, qua Achiui iactati ſunt, ibique ſedem poſuiſſe.*

Nono. Muller dicitur κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ ΧΡΩΜΕ´ΝΗ, *quae clamorem et vlulatum edit.* Thucyd. lib. II, cap. 3.

Decimo. Non raro in ſignificatione verbi ἔχω inuenitur. Exemplum habet Thuc. lib. I, cap. 10 Πόλεως ȣ̈τε ἹΕΡΟΙ῀Σ ȣ̈τε ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ῀Σ πολυτελέσι ΧΡΗΣΑΜΕ´ΝΗΣ, *Vrbe neque templis, neque aedificiis magnificis inſtructa.* Similiter Aphthonius in Progymn. ΠΡΟΓΟ´ΝΟΙΣ μὲν ΒΑΣΙΛΕΥ῀ΣΙΝ ἘΧΡΗ´ΣΑΤΟ, *Habuit reges generis ſui auctores.* Hunc verbi vſum imitatus eſt Cic. lib. Rhetoricorum I, cap. 34 *Nauis optime curſum conficit ea, quae ſcientiſſimo GVBERNATORE VTITVR.* Et in ſecunda Catilinaria cap. 8 *Quod ſi maturius facere voluiſſent, neque (id quod ſtultiſſimum eſt) certare cum vſuris, fructibus praediorum: locupletioribus his et melioribus CIVIBVS VTEREMVR.* Et Nep. in Attic. init. *Patre VSVS EST diligente.*

Vndecimo. Eſt denique vbi in verſione non redditur. Ita enim Thucydides, lib. II, cap. 34 Οἱ Ἀθηναῖοι ΤΩ῀Ι ΠΑΤΡΙ´ΩΙ ΝΟ´ΜΩΙ ΧΡΩ´ΜΕΝΟΙ δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρῶτον ἀποθανόντων, *Athenienſes patrio inſtituto publice humarunt eos, qui primi in hoc bello mortui ſunt.* Quae locutio, vt hoc denuo inculcem, primigeniam ſignificationis *agendi* ſapit originem. Quid enim aliud eſt, ταφὰς ποιεῖσθαι τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενον, quam, *ſepelire*, *ſecundum patrium inſtitutum id agentem?* Obiter praeterea hic obſeruari vellem, verbum ποιέω cum accuſatiuo ταφὰς conſtructum, idem ſignificare, quod verbum ipſum θάπτω. Vide, quae notaui ſupra ad Sect. 10, Reg. 9.

72 Ita

tur, ὁμόσε χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, *obiicere ſe periculo:* ὁμόσε χωρεῖν τῷ ἐναντία φρονοῦντι, *cum eo, qui contrariae opinionis eſt, collato pede contendere:* vel ὁμόσε ἰέναι, φέρεσθαι, γίνεσθαι, ὠθεῖσθαι.

X. Quartus vſus eſt, pro *capacem eſſe:* idque vel accuſandi caſu, vt apud Philon. de Legat. ad Caium, Μηδὲ τῆς ἡλικίας χωρούσης ἔγκλημα τοιοῦτον, id eſt, *Cum ne ipſa quidem aetas eiusmodi crimen caperet* [72], vel (quod rarius eſt) cum infinitiuo, tuncque χωρῶ, eſt *poſſum;* vt, Οὐχ ἱκανῶς τὰ θεῖα νοῆσαι χωροῦμεν, i. e. *Diuina ſatis intelligere non poſſumus.* *Capacem eſſe.* *Poſſe.*

Quintus eſt, cum imperſonaliter ſumitur; vt, Οὐ χωρεῖ γενέσθαι τοῦτο, id eſt, οὐκ ἐνδέχεται, οὐκ ἔχει φύσιν, id eſt, *Non poteſt*, aut, *non ſolet hoc fieri.* Quo ſenſu fere cum dandi caſu iungitur, ſignificatque *locum*, aut *facultatem non eſſe;* vt, Οὐ χωρεῖ μοι περιπατοῦντι, *Mihi ſatis ad ambulandum loci non eſt* [73]. Οὐ χωρεῖ, *non poteſt, non ſolet.*

XI. At ἐγχωρεῖν, longe ſaepius imperſonaliter ſumitur: idque, vel abſolute: vt, καθόσον ἂν ἐγχωρῇ, *quatenus licuerit* *:* aut cum infinitiuo, praecedente accuſatiuo, vel datiuo, vel vtroque ſimul. Plato III de Republ. [74] Οὐ γάρ, οἶμαι, σώματι σῶμα θεραπεύουσιν. οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ (Medicorum corpora) ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε, καὶ γενέσθαι. ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα· ἣ οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε, καὶ οὖσαν, εὖ τι θεραπεύειν. δικαστὴς δέ γε ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι etc., i. e. *Nec enim (Medici) opinor, corpore corpus curant, (alioqui mala, hoc eſt,* Ἐγχωρεῖν, imperſonale.

72 Ita μεταφορικῶς. at citra metaphoram ita Plato ait in Sympoſio pag. 214 Ψυκτὴρ πλέων ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωρῶν, *Pſyčter plures quam octo Cotylas capiens.*

73 Hinc ſponte ſequitur ſextus vſus, quo *ſuccedere* notat. [De hac ſignificatione etiam Vigerus ſupra monuit §. 8. Z.] Occurrit apud Polyb. lib. II Κατὰ λόγον σφισὶ ΧΩΡΗΣΑΝΤΩΝ τῶν πραγμάτων, *Ex ſententia rebus ſuccedentibus.* His ſubiungo notandam phraſin: Ἐχώρει ἐμοῦ τὰ δάκρυα, *Obortae ſunt mihi lacrymae.* H.

* Sic abſolute occurrit Plat. in Phaed. cap. 65. Crito cum narraſſet Socrati, ſolem nondum prorſus occidiſſe, et alios admodum ſero hauſiſſe venenum, rogat ne feſtinaret. Ἔτι γάρ, addit, ἐγχωρεῖ, h. e. *adhuc tempus eſt, adhuc per tempus licet*, ſc. *abſtinere a potione veneni.* Plene dicitur Xenoph. de Re Eq. XII, 13 ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ, *tempus concedit.* Z.

74 Pag. 408, in fine.

eſt, morbis obnoxia corpora, nec habere, nec habuiſſe deberent:) ſed animo corpus: qui ſi malus fuerit, et eſt; (malum autem intelligit, vel improbitatis, vel ignorantiae,) *recte aliquid curare non poterit. At Iudex animo imperat animo, quem proinde non oportet a iuuentute cum improbis animis educatum eſſe.* Quem locum, meo iudicio, Interpretes male habuerunt.

CAPVT VI.
De Participio.

SECTIO I.
De Participio in vniuerſum.

REGVLA I.

Participium pro opt. aut ſubiunct.

PLVRIMOS eosque perelegantes participium vſus habet apud Graecos.

Primo, ſi cum particula *ὡς* coniungatur [75], vicem optatiui gerit, aut ſubiunctiui: vt, *ὡς τὸν ἄνδρα κρύβδην ὑπεκφυγεῖν*

75 Adde in Accuſandi caſu, qualis ſtructura apud Graecos crebro occurrit. Vide Ariſtid. pro Quatuorv. pag. 220 *Ὡς τὸ μὲν εἶναι ῥήτορα τοῦτο* ὌΝ, *ὅπερ ἦν ὁ Περικλῆς, αὐτοῖς δὲ οὐκ ἐξ ἴσου* ΤΗ͂Ν ΤΥ͂ΧΗΝ ΟΥ͂ΣΑΝ. *Perinde ac ſi oratorem eſſe, idem eſſet, quod Periclem eſſe, et ipſis non eadem eſſet fortuna.* Eſtque hic idiotiſmus frequentiſſimus. Conf. Pauſ. in Boeot. pag. 561, lin. 40. et 593, lin. 26. et Arrian. de Exp. Al. lib. III, cap. 24 *Πολλοὶ δὲ αὐτῶν, καὶ ἐς τὰ ὄρη κατέφυγον,* ὩΣ *πρὸς ταῦτά γε οὐχ* ἭΞΟΝΤΑ ἈΛΕ͂ΞΑΝΔΡΟΝ, *Multi etiam illorum ad montes confugerant; perinde ac ſi Alexander eo non eſſet peruenturus.* Ne tamen hic temere agant tirones; nam ſi participium refertur ad perſonam, quae immediate praecedit, regulariter pro Accuſatiuo erit Nominatiuus vel alius caſus cum ſuo ſubſtantiuo conueniens: regulariter, inquam, quia quandoque Participium ad praecedentem Perſonam ſpectans, neglecto eiusdem caſu, in Accuſatiuo ponitur. vid. infra Reg. 12, ſed hoc raro fit, et tunc, cum inde nulla oriri poteſt ambiguitas. At ſi perſonarum eſt diuerſitas, diuerſus etiam eſt Participiorum caſus, et alterum cum praecedente perſona conuenit, alterum in Accuſatiuo ponitur. Ratio eſt, quod accuſatiuus ille ponatur pro genitiuo abſoluto. Luculentus eſt Thucy-

φυγεῖν μηχανώμενον, quaſi homo ſeſe clam ſubducere moliatur aut moliretur; pro ὡς ἂν ἀνὴρ μηχανήσαιτο. [Plutarch. in Caeſ. 2, Αὐτὸς ἐπορεύθη πρὸς τὸν διέποντα τὴν Ἀσίαν Ἰȣ́νιον, ὩΣ ἐκείνῳ ΠΡΟΣΗ͂ΚΟΝ, ὄντι ϛρατηγῷ, κολάσαι τȣ̀ς ἑαλωκότας, *Ipſe profectus eſt ad Iunium, qui Aſiam cum imperio obtinebat, quippe cui, vt praetori, conueniret de captiuis ſumere ſupplicium.*. Z.]

II. Secundo, ſine particula ὡς, accuſatiuus in neutro participii verbi imperſonalis vſurpari ſolet ἐλλειπτικῶς, deficiente κατά· vt, τό γε δοκȣ͂ν ἐμοὶ, *vt mihi quidem videtur.* δόξαν ἐμοὶ ἐς χωρίον ἀσφαλέϛερον μεταβῆναι, *cum ſecuriorem in locum me recipere ſtatuiſſem;* vbi tamen δόξαν, pro genitiuo abſoluto ponitur. Particip. imperſonalia.

Idem eſt vſus trium iſtorum, ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν, *cum liceat, vel liceret;* vt, ἐξὸν αὐτῷ περὶ τῆς νίκης ἀπὸ τῶν ἴσων ἀνθαμιλλᾶσθαι, *cum ei liceat*, vel, *liceret aequis viribus de victoria contendere.* Ariſtid. initio Panathen. ſubobſcure: Οὓς τινας ἂν τροφέας προτέρȣς ὑμῶν ἄγοι τις, (δοκȣ͂ν *Ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν, cum liceat, vel liceret.*

Thucydidis locus lib. IV, cap. 5, qui hanc differentiam clariſſime oſtendit: Οἱ δὲ ἑορτήν τινα ἔτυχον ἄγοντες, καὶ ἅμα πυνθανόμενοι ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιȣ͂ντο, ὩΣ, ὅταν ἐξέλθωσιν, ἢ ΟΥ̓Χ ὙΠΟΜΕΝΟΥ͂ΝΤΑΣ σφᾶς, ἢ ῥᾳδίως ΛΗΨΟΜΕΝΟΙ βίᾳ, *Illi vero (Lacedaemonii) forte feſtum aliquod agebant, ſimulque cognito (hoſtium conamine) hoc contemnebant, quaſi, cum exiiſſent, vel ſuum aduentum non exſpectarent (hoſtes) vel ipſi facile vi expugnarent.* Vbi ὑπομενȣ͂ντας in quarto caſu, quia diuerſi a Lacedaemoniis intelliguntur, et ληψόμενοι in Nominatiuo, quia refertur ad eandem perſonam, quae praecedit. Nam ὑπομενȣ́ντων dicere potuiſſet in Genitiuo abſoluto, non autem ληψομένων. Eodem modo lib. VI, cap. 24 Καὶ ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοίως ἐκπλεῦσαι. τοῖς μὲν γὰρ πρεσβυτέροις, ὡς ἢ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΜΕΝΟΙΣ ἐφ' ἃ ἔπλεον, ἢ ȣ̓δὲν ἂν ΣΦΑΛΕΙ͂ΣΑΝ μεγάλην δύναμιν, *Deſiderium cepit omnes pariter abeundi, ac ſeniores quidem, tanquam vel ea, ad quae contenderent, in ſuam poteſtatem redacturos, vel exercitu, qui magnus erat, nullam cladem accepturo.* Vbi ſimiliter καταϛρεψομένοις praecedenti πρεσβυτέροις, ad quod refertur, caſu reſpondet; σφαλεῖσαν autem abſolute in Accuſatiuo pro Genitiuo abſoluto, qualem conſtructionem cernere eſt in Enchir. Epict. cap. 29 Παρασκεύαζȣ αὐτόθεν, ὡς ΚΑΤΑΓΕΛΑΣΘΗΣΟΜΕΝΟΣ, ὡς ΚΑΤΑΜΩΚΗΣΟΜΕΝΩΝ σȣ ΠΟΛΛΩ͂Ν, ὡς ἘΡΟΥ͂ΝΤΩΝ, ὅτι etc. *Ita te para, tanquam futurum, vt deridearis, et multis ludibrio ſis, dicturis* etc. Idem obſeruandum, praecedente particula ὥσπερ· cuius exemplum quaere ſupra init. cap. 3. [Omnino ὡς cum caſibus abſolutis omnibus participiorum conſtrui, infra docebitur, Cap. VIII, Sect. 10. Z.]

κȣ̃ν γε δή πως εἰς Ἕλλήνας τελεῖν) ȣ̓ ῥᾴδιον εὑρεῖν, *Quos vobis priores nutritios habeat, (qui quidem Graecos inter cenſeri poſſint) non facile quisquam inueniat* [76].

Διαφέρον, cum interſit.

III. Eodem modo vſurpatur *διαφέρον*, *cum interſit*, vel *intereſſet*: vt, Πολύ γε διαφέρον τῷ ϛρατεύματι, τὸν ϛρατηγὸν τῆς ἑαυτȣ̃ σωτηρίας ὑπὲρ τῶν κοινῶν φείδεσθαι, *Cum exercitus plurimum interſit*, vel *intereſſet*, *Imperatorem ſaluti ſuae reipublicae cauſa parcere.* Eodem quoque modo

Ἐνδεχόμενον.

ἐνδεχόμενον accipitur: vt, Ἐνδεχόμενον, *τόνγε μὴ ῥᾳθυμȣ̃ντα, τῆς πολυμαθίας ῥᾳδίως εὖ ἥκειν*, *Cum fieri ſoleat*, vel *poſſit, vt qui minime piger et ignauus fuerit, is facile ad magnae eruditionis laudem perueniat.*

IV. Similis

76 Clarius Epictetus apud Arrian. lib. III, cap. 26 Ἦλθον, ὅτ' *ἐκείνῳ ἔδοξεν, καὶ ἄπειμι πάλιν* ἘΚΕΙ'ΝΩι ΔΟΚΟΥ͂Ν, *Veni, quando illi ita viſum eſt, et abeo rurſus, cum ita illi videatur.* Et Plato lib. VI, de Rep. pag. 487 Οὐκ οἶδα, ἀλλὰ ΤΟ' ΣΟΙ ΔΟΚΟΥ͂Ν *ἡδέως ἂν ἀκȣ́οιμι*, *Neſcio, ſed, ſi ita tibi videtur, audire geſtio.* Participii *δόξαν* exemplum habet Pauſanias in Achaicis, pag. 398 ΔΟ'ΞΑΝ *δὲ σφίσιν ἀνενεγκεῖν ἐς τὸ χρηϛήριον τὸ ἐν Δελφοῖς, δίδωσι Μέδοντι ἡ Πυθία βασιλείαν τὴν Ἀθηναίων*, *Cum autem illis viſum eſſet rem ad oraculum Delphicum referre, dedit Pythia regnum Athenienſium Medonti.* Iam vt trium poſteriorum *ἐξὸν*, *ἐνὸν*, *παρὸν*, auctoritas conſtet, vid. Iſocrat. Paneg. pag. 132 Οἵτινες *ȣ̓́τω περὶ μικρῶν κινδυνεύομεν*, ἘΞΟ'Ν *ἀδεῶς πολλὰ κεκτῆσθαι*, *Qui ob res minutas adeo periclitamur, cum liceat multa ſecure poſſidere.* Et Dem. adu. Phorm. pag. 588 ἘΞΟ'Ν *δ' αὐτῷ ἀμφοτερόπλȣν Ἀθήνησιν ἀποδȣ̃ναι τὸ ἀργύριον*, *Cum ei liceret pecuniam vltro citroque creditam Athenis reddere.* In Act. Apoſt. cap. II, 29, videtur poni pro *ἔξεστι*. Participium *ἐνὸν* occurrit apud Aelian. lib. XIII, cap. 38 de Alcibiade: Εὔηθες *τὸν ἔχοντα δίκην μὴ ἀποφυγεῖν*, ἘΝΟ'Ν *φυγεῖν*, *Stultum eſſe, crimine accuſatum non effugere, cum fugere poſſit.* Παρὸν habet Lucian. ΠΑΡΟ'Ν *αὐτῷ κατ' ἐξȣσίαν κομᾷν*, *Cum liceret ei voluptatibus obſequi.* Ariſtid. pro Quatuorv. pag. 248 Καὶ ΠΑΡΟ'Ν *εἰρήνην ἄγειν, ȣ̓δαμȣ̃ τὸν πόλεμον προῃρεῖτο*, *Et cum liceret pacem agere, neutiquam bellum praeoptabat.* Pro iisdem etiam adiectiuum *δυνατὸν* itidem imperſonaliter ponitur, vt apud Plat. de Rep. lib. VIII, pag. 519, prop. fin. *Ποιήσομεν αὐτȣ̀ς χεῖρον ζῆν*, ΔΥΝΑΤΟ'Ν *αὐτοῖς ἄμεινον*, *Efficiemus, vt peius viuant, cum melius poſſint.* His addo aliud compoſitum ex verbo *εἰμὶ*, *μετὸν*, cuius idem, qui ſuperiorum, vſus eſt. Pauſ. in Achaic. pag. 398 Οὐδὲν *σφισι γένος τῶν Ἰώνων* ΜΕΤΟ'Ν, *Cum nulla Ionas cognatione contingerent.* Pro quo dicitur etiam: Οὐ *μετόν σφισι τȣ̃ γένȣς*. In his ſubaudit Noſter *κατὰ*, Cl. L. Bos, *μετά*. Mihi in quibusdum praepoſitionis *κατὰ*, in aliis *τȣ̃ μετὰ* potior videtur ellipſis.

77 Cap.

IV. Similis eſt vſus participiorum ἐγχωροῦν, παρασχὸν, Ἐγχωροῦν.
et παρατυχὸν, quae pro eodem fere ſumuntur, id eſt, *vbi liceat, cum liceret, ſi quando res tulerit*, et ſimil. vt, ἐγχωροῦν δὲ ὀλίγων ἀφικέσθαι τῶν ἡμερῶν, *cum liceat*, vel *liceret, paucis diebus peruenire.* Sic παρασχὸν ἀπηλλαχέναι τοῦ κινδύνου, *ſi liceret*, vel *licuerit hoc liberari periculo.* Thucyd. lib. I, pag. 77 [77] iungit εὖ παρασχὸν, id eſt, *ſi res fauſte ſucceſſerit.* Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν· ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι, id eſt: *Hominum quippe moderatorum eſt, vbi laedantur nihil, quieſcere: fortium vero, ſi iniuriam patiantur, ex pace ad bellum ſe conuertere; tum, vbi res ſucceſſerit, iterum ex bello in gratiam redire.*

Παρασχόν.

V. Sic παρατυχὸν ἀκονιτὶ ἄρασθαι τὴν νίκην, id eſt, *cum liceat victoriam ſine puluere conſequi.* Idem Thucyd. lib. I, pag. 51 Τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε, ὃν οὐδείς πω (παρατυχὸν ἰσχύϊ τι κτήσασθαι) προθεὶς, τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπετο, *Nunc aequi boni rationem obiicitis: quam quidem nemo adhuc (cui modo liceret vi aliquid obtinere) ita potiorem duxit, vt propter eam ab augendis poſſeſſionibus abſtineret* [78].

Παρατυχόν.

VI. Vſur-

77 Cap. 120.

78 Eandem conſtructionem ſequitur participium δεδογμένον ap. Thucyd. lib. I, cap. 125 Τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. ΔΕΔΟΓΜΕΝΟΝ δὲ αὐτοῖς, εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν, *Vulgus bellum gerendum decreuit. Cum autem ita illis viſum eſt, ſtatim tamen bellum ſuſcipi non poterat, quippe qui imparati erant.*

Idem patitur participium δέον. Demoſth. de Cor. pag. 353, lin. 40 Ἀλλὰ ΔΕΟΝ ποιεῖν αὐτοὺς περίδειπνον, ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τετελευτηκότων — τοῦτ' ἐποίησαν παρ' ἐμοί, *Sed quum oporteret eos parentalia agere, id apud me, vt qui cum defunctis fueram coniunctiſſimus, fecerunt.* Et contra Phorm. p. 585, lin. 45 ΔΕΟΝ δ' αὐτὸν καταγοράσαι φορτία Ἀθήνηθεν μνῶν ἑκατὸν δεκαπέντε. — οὐ κατηγόρασεν ἀλλ' ἢ πεντακισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν, *Cumque eum oporteret coëmere onera Athenis minis centum et quindecim, non amplius mercatus eſt quam quinquies mille et quingentis drachmis.* Nec tantum in praeſenti, ſed et in aoriſto α. Ita Ariſtides, Orat. pro Quatuorviris, pag. 342 Τειχίσαι τε ΔΕΗΣΑΝ, μόνος ἐξ ἁπάντων εὗρεν, ὅπως δυνήσονται, *Cumque [vrbem] munire oporteret, vnus ille ex omnibus, qua ratione id fieri poſſet, inuenit.* Sic idem participium eodem tempore in ſignificatione *egendi* conſtruitur imperſonaliter apud eundem, ep.

de

Parti-cip. pro ger. in *do*, vel *ablat.*

VI. Vſurpatur etiam participium pro gerundiis in *do*, vel pro auferendi caſu, praeſertim participii vocis paſſiuae: vt apud Xenophontem de Ageſilao: *Αἱρεῖσθαι ἐπιόντα μᾶλλον, ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ*, id eſt, *Malle cum eo dimicare, expeditionem aduerſus illum ſuſcipiendo, quam illius ſuſtinendo.* Sic, *Προαιρετέον ἂν εἴη ὀλίγους τινὰς φιλοπονοῦντα τοὺς ἐνιαυτοὺς, τῆς εὐφημίας, ἢ κἂν πλείστους ῥαθυμοῦντα, δυσφημίας ἀπολαύειν*, id eſt, *Praeſtabilius omnino fuerit, paucis annis laborando*, vel, *paucorum annorum labore, gloriam, quam multis otioſe traductis, ignominiam reportare*[79].

VII. Par-

de Smyrna, pag. 295 *Ἔτι δὲ ἐσθῆτος* ΔΕΗ͂ΣΑΝ *ὑμετέρῳ στρατοπέδῳ. — πρὸς τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας ἐνείμαντο, Deinde, cum veſter exercitus veſtimentorum indigeret, inter milites tunicas diſtribuerunt.*

Idem patitur participium *προσῆκον*, *cum oporteat.* Idem Ariſtides de Quatuoruiris, pag. 463 *Καὶ μέγιστον τοῦτο σύμβολον πεποίηται τοῦ μηδὲν βελτίους ὑπ᾽ αὐτῶν Ἀθηναίους γεγονέναι*, ΠΡΟΣΗ͂ΚΟΝ etc., *Et hinc quam firmiſſime concludit, Athenienſes ab ipſis nihilo meliores redditos fuiſſe, cum debuerint, ſi ipſi iuſti erant, eos tales reddere.*

Nec non participium *προσταχθὲν*, *cum mandatum erat.* Ita Lyſias in Nicomach. *Τίς οὐκ οἶδεν, ὅσα τὴν πόλιν ἐλυμήνατο;* ΠΡΟΣΤΑΧΘΕ'Ν *γὰρ αὐτῷ τεσσάρων μηνῶν ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, ἀντὶ μὲν Σόλωνος αὐτὸν νομοθέτην κατέστησεν, Quis ignorat, quantum intulerit detrimentum reip.? Nam cum iuſſus erat Solonis Leges exſcribere intra quatuor menſium ſpatium, pro Solone ſe ipſum legislatorem fecit.*

His addas participium *συγχωρηθὲν* imperſonaliter orationi inſertum. Arrian. de Exp. Al. lib. I, cap. 18, in fine: *Γνοὺς, ὅτι ὁ μοῦ τοῖς αἰτίοις καὶ οὐ ξὺν δίκῃ τινὰς, τοὺς μὲν κατ᾽ ἔχθραν, τοὺς δὲ καθ᾽ ἁρπαγὴν χρημάτων ἀποκτενεῖ*, ΞΥΓΧΩΡΗΘΕ'Ν *αὐτῷ, ὁ δῆμος, Animaduertens, populum vna cum ſontibus etiam quosdam immerito, partim odio, partim ſpe praedae, interemturum, ſi illi poteſtas eſſet facta.* Hic eleganter ſubſtantiuum, *δῆμος*, periodum claudit, de quo ſupra Cap. III, Sect. 1, §. 2. Idem ſi patiuntur alia participia, eſt Atticiſmus, de quo vide in fine huius Sectionis. Caeterum hoc idioma Graecorum exprimere voluiſſe creditur Maro lib. Aen. XI, vſ. 383.

Proinde tona eloquio, SOLITVM tibi; meque timoris
Argue tu Drance. —

Quaſi Graece diceres, *εἰωθός.*

79 Adde locum ex Thucydide lib. I, cap. 13, in fine: *Φωκαεῖς Μασσαλίαν οἰκίζοντες, Καρχηδονίους ἐνίκων* ΝΑΥΜΑΧΟΥ͂ΝΤΕΣ, *Phocaeenſes, Maſſiliam dum conderent, Carthaginienſes vicerunt praelio nauali*, vel *nauali praelio pugnantes.* Aliquando tamen Latinorum ſtructura ablatiuum pati non videtur, ſed per coniunctionem *quod* exponere tunc ſolent. E. g. In oratione Aeſchinis contra Cteſiph. occurrunt

Parti-cip. cum τίς interr.

VII. Participium aliquando iungitur cum nomine τίς interrogante [80], in omni genere, numero et caſu, more Latinis

runt hoc modo duo participia, quorum alterum per auferendi caſum, alterum per coniunctionem reddendum eſt. Verba ſunt pag. 284 Τὸ δὲ τῆς συμμαχίας ὄνομα ὑπερέβησαν, οὐκ ἘΠΙΛΕΛΗΣΜΈΝΟΙ, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρήνην ἀναγκαιοτέραν ἢ καλλίω ὙΠΟΛΑΜΒΆΝΟΝΤΕΣ εἶναι, *Societatis autem nomen omiſerant non ex obliuione, ſed etiam, quod pacem magis neceſſariam, quam honeſtam putabant.* [It. Xenophon. Memor. II, 6, 35 Ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ΠΟΙΟΥ͂ΝΤΑ, τοὺς δὲ ἐχθροὺς κακῶς, *Intellexiſti, decorum eſſe, vincere amicos benefaciendo, ſed hoſtes malefaciendo.* Z.]

80 Et hic et alias, vbi generalioribus regulis aliquid comprehendi ac doceri poteſt, verſatur nimium Noſter circa ſpecialia. Hinc fit, vt regularum numerus citra neceſſitatem creſcat, et diſcentium memoria gravetur. Ideoque in opere hoc, vbi hic illic, qui ad vnam regulam reuocari poteſt, idem idiotiſmus per multas diſpergitur, in vnam generaliorem cogere conatus fui. Vide, quae notaui ſupra ad Cap. V, Sect. 6, Reg. 8, et Sect. 7, Reg. 10, et Sect. 10, Reg. 9, et infra ad Cap. IX, Sect. 2, Reg. 5. Eodemque, quo alibi, modo hunc elegantem participii vſum ad ſolum nomen τίς interrogans refert, cum etiam in eadem acceptione cum alio nomine et particulis iungi poſſit. Patet hoc vel ex ipſis Auctoris noſtri verbis: etenim in primo exemplo participium ὢν non modo cum nomine τίς, ſed etiam aduerbio πόθεν coniungitur. Similiter in exemplo ſecundo, quemadmodum interrogamus, Τί βουλόμενος αὐτὸν λοιδορεῖς; cur eodem idiomate non liceret reſponderi? ΤΟΥ͂ΤΟ βουλόμενος αὐτὸν λοιδορῶ, *Hoc volens illum conuiciis afficio*, i. e. *Eo conuiciis afficiendo hoc ſequor:* ſeu potius: *Eo animo illum conuiciis afficio.* Sic pro, ΤΙ΄ παθὼν εἰς τοῦτο τῆς ἀναιδείας ἦλθεν; ſecundum eandem ſyntaxin cum aduerbio πῶς loqui nobis permittunt Graeci: ΠΩ͂Σ διακείμενος τὸ ἀναγκαῖον πέρας τῆς ζωῆς ἐξεδέξατο; *Quomodo affectus*, ſiue, *Quo animo fatalem vitae terminum excepit?* Dicamus ergo, quoduis participium cum quibusdam nominibus, particulis, in primis his interrogatiuis, τίς; πῶς; πόθεν; πότε; et pronomine τοῦτο, itemque τὸ καὶ τό, et ſimili conſtrui ante verbum eo modo, quem familiaris Latinorum ſermo vix ac ne vix quidem admittit. Operae pretium eſt vnumquodque exemplis illuſtrare, et, ſi qua mihi in probatis ſcriptoribus occurrit, auctoritate munire. Ita participium coniungitur cum nomine Τίς; apud Ariſtoph. in Nub. vſ. 890 Ἀπολεῖς σύ; ΤΙ΄Σ ὬΝ; *Tune perdas? Quis homo?* Cum neutro τί; apud Demoſthenem de Cor. pag. 316, lin. 17 ΤΙ΄ γὰρ καὶ ΒΟΥΛΟ΄ΜΕΝΟΙ μετεπέμψασθε ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; *Quid volentes*, i. e. *Quorſum, qua de cauſſa eos hoc tempore arceſſiſtis?* Vbi, τί βουλόμενοι, pro τίνος ἕνεκα· quemadmodum haec duo idem coniungit in eadem oratione, pag. 338, lin. 10 ΤΙ΄ΝΟΣ ἝΝΕΚΑ ταῦτ᾽ ἔπραττεν ὁ Φίλιππος καὶ ΤΙ΄ ΒΟΥΛΟ΄ΜΕΝΟΣ;

tinis parum vſitato: v. g. τίς ὢν, καὶ πόθεν ἐπιχειρεῖς τετωί; *quis exiſtens*, id eſt, *qui homo, et vnde, hoc aggrederis?*

ΜΕΝΟΣ; *Qua de cauſſa haec fecit Philippus, et quid ſibi voluit?* Eodem modo participium ἀποβλέπων eleganter conſtruitur. V. c. ΠΡΌΣ ΤΊ ἂν ἈΠΟΒΛΈΠΟΝΤΕΣ ἀποψηφίσεσθε τὴν γραφήν; *Ad quid reſpicientes*, i. e. *Quorſum abolebitis criminationem?* vel, *Quae res vos mouet, vt* etc. Apud Aeſchin. in Orat. contra Cteſiph. p. 307, lin. 4. Cum aduerbio πῶς; conſtruitur apud Ariſtidem Orat. pro Quatuoruiris, pag. 268 Ὥσπερ Πλάτων εἴωθεν ἐρωτᾷν, ΤΊ διδάσκων, ἢ ΤΊ συμβελεύων ἐποίει βελτίες Ἀθηναίες, ἢ ΠΩ͂Σ ἌΓΩΝ καὶ ΤΡΈΦΩΝ ἐκ νέων εὐθύς; *Vt Plato ſolet rogare: Quid docens, vel quid conſulens*, i. e. *Qua doctrina, quibusue conſiliis, vel quomodo ducens et educans*, i. e. *quo ductu et qua mox a pueris educatione meliores reddidit Athenienſes?* [Plat. in Eutyphr. cap. 12 Πάλιν ἀπὸ ἐξ ἀρχῆς, τί ποτε ὋΝ τὸ ὅσιον, pro ἐστιν, *Dic iterum ab initio, quid tandem ſit ſanctum.* Ibid. cap. 18 Φράσον δή μοι, τίς ἡ ὠφέλεια τοῖς θεοῖς ΟΥ̓͂ΣΑ ἀπὸ τῶν δώρων; *Dic quaeſo mihi, quae ſit vtilitas Diis ex muneribus noſtris.* Idem in Phaed. 19 Πόθεν ΛΑΒΌΝΤΕΣ αὐτὴ τὴν ἐπιστήμην; pro ἐλάβομεν. Ibid. cap. 21 Πότε ΛΑΒΟΥ͂ΣΑΙ αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην; pro ἔλαβον. Xenophon. Symp. IV, 53 Τί τοσῦτον ΝΟΜΊΖΟΝΤΕΣ ἠδικῆσθαι, pro νομίζεσι. In eiusmodi formulis intelligi debet verbum εἰμί. At vero hoc fieri non poteſt in his formulis, veluti Aelian. V. H. IV, 13 ΤΊ ΒΟΥΛΌΜΕΝΟΣ Ἐπίκερος ἐπῄνει τὴν ἡδονὴν, ἀσόμεθα ἄλλοτε, h. e. *Cur Epicurus voluptatem laudauerit, alio tempore videbimus.* Hic enim reſolui debet ita: Τί ἐβέλετο, ὅτι ἐπῄνει etc. It. Xenoph. Memor. I, 3, 10 Τί δὴ ἸΔΏΝ ποιῦντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτῦ; h. e. Τί δὴ ἴδες, ὅτι etc. *Quid eum facere vidiſti, quod tam male de eo ſentias?* It. Plat. in Phaed. cap. 64 Τί ἐπιτέλλῃ, ὅ, τι ἂν σοι ΠΟΙΟΥ͂ΝΤΕΣ ἡμᾶς, ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν; h. e. Ὅ, τι ἂν σοι ποιοῖμεν, ὥστε ἐν χάριτι μάλιστα ποιῦμεν; Z.] Cum pronomine τῦτο, eodem modo conſtrui, patebit ex exemplo mox e Platone citando. Cum aduerbio πότε· Vt: ΠΌΤΕ ἘΛΘΏΝ ὡς ἐπικαίρως παρέσομαι. Ad verbum: *Quando veniens quam opportune adero?* h. e. *Quodnam maxime opportunum adeundi tempus captabo?* Cum τὸ καὶ τὸ in Orat. ex Ariſtide modo citata, pag. 267 Ἔβλαψέ με ὁ δεῖνα ΤῸ ΚΑῚ ΤῸ ΠΟΙΉΣΑΣ, *Laeſit me quidam hoc vel illo facto.* Nec minus gratum hoc auribus Graecis eſt idioma, cum participium et verbum eiusdem vocis coniunguntur. Ita eleganter Plato de Rep. lib. I, pag. 331, prop. fin. ΤΊ φῂς τὸν Σιμωνίδην ΛΈΓΟΝΤΑ ὀρθῶς ΛΈΓΕΙΝ περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ᾽ ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι, ΤΟΥ͂ΤΟ ΛΈΓΩΝ δοκεῖ ἐμοὶ καλῶς ΛΈΓΕΙΝ. *Quale illud dicis eſſe praeclarum, quod Simonides dixit de Iuſtitia? Vnicuique, inquit, quod ſuum eſt, tribuere, iuſtum eſſe. Hoc mihi a Simonide praeclare dictum videtur.* Verbatim ita: *Quid dicentem, ais Simonidem recte dixiſſe* etc. Et: *Hoc dicens videtur mihi*

deris? Sic, τί βυλόμενος αὐτὸν λοιδορεῖς; *quid volens ipſi conuiciaris? quid ſequeris eo conuiciis afficiendo?* Sic, τί ποιήσας κατεγνώσθη θάνατον; *quodnam ob facinus morte damnatus eſt?* Sic, τί παθὼν εἰς τῦτο τῆς ἀναιδείας ἦλθεν, *quid paſſus*, id eſt, *quo animo, quo ſenſu*, vel *quo affectus incommodo, eo deuenit impudentiae?* Demoſthenes cum illo τί genitiuum abſolutum participii coniungit; Olynth. II Τί ποιέντων ὑμῶν ἅπας ὁ χρόνος διελήλυθεν ἔτος; *Quid facientibus vobis hoc tempus omne conſumtum eſt?* id eſt, *Quid egiſtis toto hoc tempore?* aut *qua in occupatione veſtra* etc.

VIII. Sic apud Atticos maxime, ſubiunctiuus articulus, aut vox ei ſignificatione reſpondens, vt οἷος, ὁποῖος, ὅσος, praemittitur participio, in eo caſu, quem participium exigit, praecedente vt plurimum aliqua praepoſitione: ita vt vix

mihi pulcre dixiſſe. Hoc modo in ſermonibus τῶν διαλεγομένων ſcite admodum alter vtitur participio eiusdem verbi, quo alter modo vſus eſt. Ita apud eundem libro eodem, p. 334, in fine: vbi Polemarchus ait: Κινδυνεύομεν ὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν ΘΕ'ΣΘΑΙ. Reſpondet Socrates: ΠΩ͂Σ ΘΕ'ΜΕΝΟΙ, ὦ Πολέμαρχε; *Videmur non recte definiuiſſe amicum et inimicum. Quomodo ergo definiuimus?* Vel participium poteſt eſſe cuiusuis verbi; late enim patet idiotiſmus: vt apud Euripid. in Phoeniſſ. vſ. 1649, dicenti Creonti:

Καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω,

Et ſepulturae iactura nunc ſupplicium luat; reſpondet Antigone interrogans: Τί πλημμελήσας; *Quo commiſſo ſcelere?* i. e. *Ob quod peccatum?* Quin etiam participio plura ſimul vocabula praemitti poſſunt. Sic apud eundem de Rep. lib. III, pag. 404, prop. fin. Ὅλην γὰρ, οἶμαι, τὴν τοιαύτην σίτησιν καὶ δίαιταν τῇ μελοποιΐᾳ τε καὶ ᾠδῇ, τῇ ἐν τῇ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ 'ΑΠΕΙΚΑ'ΖΟΝΤΕΣ, ὀρθῶς ἂν 'ΑΠΕΙΚΑ'ΖΟΙΜΕΝ, *Vniuerſam enim, arbitror, talem victus ac diaetae rationem ſi cum Lyricis carminibus aliisque canticis, quae harmonia omnibusque rhythmis conſtant, conferamus, recte nos eſſe collaturos.* Nonnunquam participium ſequitur, vt apud Ariſtot. de Rep. lib. II, cap. 9 ΤΩ͂Ι ΔΕ' περὶ τὺς ναυάρχυς νόμῳ καὶ ἕτεροί τινες 'ΕΠΙΤΕΤΙΜΗ'ΚΑΣΙΝ, ὀρθῶς 'ΕΠΙΤΙΜΩ͂ΝΤΕΣ, *Legem quoque de nauium praefectis alii nonnulli reprehenderunt; et merito.* Et lib. I, cap. 9 Διὸ ΖΗΤΟΥ͂ΣΙΝ ἕτερόν ΤΙ τὸν πλῦτον, καὶ τὴν χρηματιστικὴν, ὀρθῶς ΖΗΤΟΥ͂ΝΤΕΣ, *Quare quaerunt alias diuitias, aliamque pecuniae quaerendae rationem, et recte.* Confer Plat. in Phaedro pag. 266, lin. 29 'Αλλὰ τῦτο μὲν τὸ εἶδος ὀρθῶς ἔμοιγε δοκεῖς ΚΑΛΕΙ͂Ν διαλεκτικὸν ΚΑΛΩ͂Ν, *At mihi quidem recte hanc ſpeciem videris dialecticam appellare.* Nec huic ſyntaxi abſimile eſt, quod habetur infra Sect. 4, Reg. 4.

81 Pag.

vix Latine phraſis reddi poſſit. Demoſthenes pro Corona: Οὐδ' ὑπὲρ οἷα πεποιηκότων ἀνθρώπων κινδυνεύσετε, διαλογισάμενοι, *Nec reputantes ipſi vobiſcum, quidnam egiſſent illi, quorum cauſa periculum adiretis.* Ita enim haec locutio reſolui debet, οἷα πεποιήκοιεν ἂν οἱ ἄνθρωποι, ὑπὲρ ὧν κινδυνεύσετε. Sic, Λόγον ἑαυτῷ διδȣ̀ς, πρὸς ὅσα, vel οἷα κατωρθωκότα ϛρατηγὸν ὁ πόλεμός ἐϛιν, *Secum diligenter aeſtimans, quam multa feliciter peregiſſet Imperator, quocum id bellum gerendum eſſet.*

IX. Participium, in oratoriis praeſertim interrogationibus, reſpondens praecedenti nomini, vel pronomini eodem in caſu, reſolui debet per verbum, cuius participium eſt. Demoſthen. ſaepius, vt Orat. pro Coron. [81] Ἐγώ σοι ξενίαν Ἀλεξάνδρȣ; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Ego vt tibi hoſpitalem cum Alexandro neceſſitudinem obiiciam?* (ſubauditur enim ὀνειδίζω,) *vnde tu tandem eam tibi parare, vel ea dignus. eſſe potuiſſes?* vbi πόθεν λαβόντι; pro πόθεν ἂν αὐτὴν σύ γε λάβοις; Gallic. *Et où l'aurois tu priſe?* Sic, πῶς ἀξιωθέντι; pro πῶς ἂν αὐτῆς ποτ' ἀξιωθείης.

Idem ibid. Σοὶ δὲ τῆς ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς, τίς μετȣσία; ἢ μὴ τοιȣ́των, τίς διάγνωσις; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Tibi autem, o labes, vel etiam tuis, quodnam eſſe poſſit cum virtute commercium? aut qui tandem eos, qui tales non ſint, deſignare poſſes?* etc. Vbi hoc etiam notandum, πόθεν λαβόντι; et πῶς ἀξιωθέντι, ad pronomen σοὶ tantum referri; licet interiectum ſit ἢ τοῖς σοῖς [82].

X. Participium [83], cum verbo λανθάνω coniunctum, per verbum explicari debet; verbum vero λανθάνω, per aduerbium *clam*, et *occulte:* vt, ἔλαθε τῆς ἐκκλησίας ὑπεκρυεὶς, *ſeſe clam e concione ſubduxit.* Sic, ἐλάνθανεν ὑποδυόμενος τȣ̀ς ἐν τῷ τέλει, *clam ſe ac furtim in magiſtratuum beneuolentiam inſinuabat.*

XI. Parti-

81 Pag. m. 320.

82 Hoc modo Participium Imperatiui vicem obtinet in illo Platonis Phaedr. pag. 228, lin. 36 Ἕκαϛον ἐφεξῆς δίειμι, ἀρξάμενος ἀπὸ τȣ̃ πρώτȣ. ΣΩΚΡ. ΔΕΊΞΑΣ γε πρῶτον, (pro δεῖξον) ὦ φιλότης, τί ἄρα, ὃ ἐν τῇ ἀριϛερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ, *Singula ordine percurram, incipiens ab origine. SOCR. Oſtende, amabo, primum, ecquid illud ſit, quod ſiniſtra geſtas ſub veſte.*

83 Repetit Auctor ea, quae ſupra docuit Cap. V, Sect. 8, Reg. 3, vbi conſule notas. H.

† Idem

XI. Participium maſculinum, multitudinis numeri, cum nomine ſingulari et feminino, ſed multitudinem ſignificante, iungi poteſt; vt apud Lucian. Ἡ πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀκούουσι, pro κεχηνυῖα ἀκούει, *Vrbs vniuerſa hiantibus audit auribus* †.

XII. Aliquando, ſed rarius, participii caſus in accuſatiuum mutatur, licet praecedat nomen, aut pronomen, aut aliud participium in diuerſo caſu: idque vel cum particula ὡς, vel ſine illa. Cum illa quidem, Ariſtotel. Οὐδὲ τοῖς συνδιαμένουσιν ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἀξιοῦσι πιστεύειν, ὡς ἐξαπατῶντας, pro ἐξαπατῶσι, *Nec iis, qui ſimul in calamitate verſantur, fidem habendam putant, quaſi fallentibus.* At ſine illa, Demoſth. Olynth. quad. Οὐ προσεκτέον ὑμῖν τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας etc. pro εἰδόσι, nam praeceſſit ὑμῖν, id eſt, *Negligenda vobis illorum oratio eſt, cum ſciatis* etc. [84].

XIII. Par-

† Idem valet quoque de nomine neutrius generts: v. c. Xenoph. Epheſ. I, 4 ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν ΘΥ'ΣΑΝΤΕΣ ΠΑ͂Ν ΤΟ' ΠΛΗ͂ΘΟΣ. It. Actor. Apoſt. V, 16 συνήρχετο δὲ καὶ ΤΟ' ΠΛΗ͂ΘΟΣ τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλὴμ, ΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ etc. Cum nomine maſculini generis occurrit Act. Apoſt. III, 11 συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς ΠΑ͂Σ Ὁ ΛΑΟ'Σ — ἔκθαμβοι. Alia exempla reperies apud Grammaticos, quos laudat Doruillius ad Charit. pag. 298. Z.

84 Quoniam hoc rarum eſt, addam aliud atque aliud. Sic Herodot. Erat. cap. 109 Ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχέ ἐστι, ἢ καταδουλῶσαι Ἀθήνας, ἢ ἐλευθέρας ΠΟΙΗ'ΣΑΝΤΑ μνημόσυνον λιπέσθαι ἐς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον, *In tua nunc poteſtate, Callimache, eſt, vel Athenas ad ſeruitutem redigere, vel in libertatem vindicantem tui in omne aeuum memoriam relinquere.* Et Thucyd. lib. I, cap. 120 Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν, ἀγαθῶν δὲ, ἈΔΙΚΟΥΜΕ'ΝΟΥΣ, ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν, *Virorum enim moderatorum eſt, ſi non laeduntur, quieſcere: bonorum vero, iniuria affectos* (ita Graece, vel *cum iniuria afficiuntur*) *ex pace ſe ad bellum conuertere.* Vide etiam Lucian. Necyom. pag. 105 Audacius illud Thucydidis, qui lib. VI, cap. 24. participium ad praecedens nomen referendum, in Nominatiuum mutat: Τοῖς δ' ἐν ἡλικίᾳ, (ſupple ex praecedentibus, ἔρως ἐνέπεσεν ἐκπλεῦσαι) τῆς τε ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας, καὶ ΕΥ'Ε'ΛΠΙΔΕΣ "ΟΝΤΕΣ σωθήσεσθαι, *Iuniores autem, tum cupientes peregrinas regiones adſere et ſpectare, tum ſpem concipientes bonam, fore vt ſalui redirent.* [Libenter, inquit Erneſt. ὁ πάνυ ad Xenoph. Mem. II, 6, 26, cum ἔξεστι coniungunt participium accuſatiuo Attici, eorumque imitatores, vid. Duker. ad Thucyd. IV, 2. Lucian. in Electr. cap. 2 οἷς ἔξεστι πλουτεῖν ἈΝΑΛΕ'ΓΟΝΤΑΣ, pro ἀναλέγουσι. Xen. l. l. εἰ ἐξῆν τοῖς κρατίστοις ΣΥΝΘΕΜΕ'ΝΟΥΣ

Parti-cip. pro infin.

XIII. Participium aliquando pro infinitiuo vſurpatur, vt apud Iſocrat. περὶ τῆς ἀντιδόσ. Σκοπȣ́μενος, inquit, εὑ-ρισκον

ΝΟΥΣ ἐπὶ τὰς χεῖρας ἰέναι, pro συνθεμένοις. Similiter quoque cum aliis verbis: veluti Xenoph. Mem III, 11, 1 ἰτέον ἂν εἴη ΘΕΑ-ΣΟΜΕΝΟΥΣ, pro θεασομένοις. Conf. ad Xenoph. Cyrop. II, 1, 15. *Z.*]

Rarum eſt, quod ita pro infinitiuo vſurpatur, vt praecedat articulus τὸ per omnes caſus. Sic apud Thucyd. (quid enim nouitatis apud hunc non inuenias?) initio libri VI de magnitudine Siciliae: Καὶ τοσαύτη ȣ̓σα ἐν εἴκοσι ϛαδίων μάλιϛα μέτρῳ τῆς θαλάσσης διείργεται, ΤΟ μὴ ἤπειρος ΟΥ͂ΣΑ. Pro εἶναι, *Et cum tanta ſit, freti (tamen) ſpatium viginti ferme ſtadiorum (latitudine) facit, quo minus ſit continens.* Quanto magis hoc mirum videbitur iuuentuti φιλέλληνι, ſi idem participium neutrum ita pro infinitiuo vſurpatur, vt expleat vicem gerundii in *do* apud Latinos? Scholiaſtes Thucydidis ad lib. I, cap. 142 haec verba; Ἐν ΤΩ͂Ι μὴ ΜΕΛΕΤΩ͂ΝΤΙ ἀξυνετώτεροι ἔσονται, *Se non exercendo imperitiores erunt*, per infinitiuum explicat [ἐν τῷ μὴ μελετῶντι, ἀντὶ τȣ͂, μὴ μελετᾷν.] Et hinc creditur exiſtimaſſe, participium hic pro infinitiuo poni: quam ſententiam probat H. Stephan. Append. ad Ioann. Gramm. et Corinth. de Dialect. Mihi tamen longe aliter videtur. Primo, quia tali participio adiectiuum alibi addit idem Thucydides: deinde etiam genitiuum regit, vt ex locis mox ſubſecuturis conſtabit. Atque ita, quia idem participii ac ſubſtantiuorum regimen eſt, hinc mihi conſtat, aperte pro ſubſtantiuo vſurpari: adeo vt ἐν τῷ μὴ μελετῶντι poſitum ſit pro ἐν τῇ ȣ̓ μελέτῃ. nam negatiua ȣ̓ et μὴ ſubſtantiuis hoc modo praemitti, oſtendemus ad Cap. VII, initio Sectionis VIII. Certe non per infinitiuum explicat, nedum pro eodem poni putat Scholiaſtes participium, cui adiectiuum iungitur, lib. III, cap. 43 Χρὴ δὲ πρὸς τὰ μέγιϛα καὶ ἐν τῷ ΤΟΙΩ͂ΙΔΕ ἈΞΙΟΥ͂ΝΤΙ, ἡμᾶς περαιτέρω προνοȣ͂ντας λέγειν, *Oportet autem nos in maximis rebus, in tali veſtra aeſtimatione* (i. e. *cum ita erga oratores veſtros animati ſitis*) *longius proſpicientes verba facere.* Vbi ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιȣ͂ντι, manifeſte pro ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιώματι. Schol. Ἐν τοῖς τοιȣ́τοις ὑμῶν ἀξιώμασι καὶ ἐπιτηδεύμασι. Genitiuo iungit idem lib. eod. cap. 10 Ἐν γὰρ ΤΩ͂Ι ΔΙΑΛΛΑ΄ΣΣΟΝΤΙ ΤΗ͂Σ ΓΝΩ΄ΜΗΣ καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίϛανται, *Nam in animorum diſcordia etiam factorum diuerſitas exiſtit.* Pro ἐν τῇ τῆς γνώμης διαλλαγῇ. Confer ſuper iis, quae in fine huius ſectionis ex eiusdem lib. I, cap. 36 afferemus. Adhaec pro infinitiuo participium abſolute poni non autumo, cum alius ſit ſenſus, quando participium adhibetur, alius, quando infinitivus e. g. Apud eundem Thucyd. lib. V, cap. 34 Ὥϛε μήτε ἄρχειν, μήτε ΠΡΙΑΜΕ΄ΝΟΥΣ τὶ, ἢ ΠΩΛΟΥ͂ΝΤΑΣ, κυρίȣς εἶναι. Vbi interpres: *Vt nullum magiſtratum gererent, vtque nullam haberent poteſtatem earum rerum, quas aut emiſſent, aut vendidiſſent.* Scholiaſtes: Ἦγȣν μὴ εἶναι κυρίȣς ἢ πρίασθαι ἢ πωλεῖν. Rem diligenti examine perpen-

ρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος, id eſt, *Diligenti maturoque iudicio reperi, me non aliter rem illam eſſe confecturum;* vbi διαπραξάμενος, pro διαπράξασθαι, et aoriſtum cum particula ἂν, pro futuro ſumitur. Vid. Cap. VIII, Sect. 2. Sic Demoſthen. de Falſa Legat. Ἵνα, inquit, ὅσα ὑπεσχόμην, ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς, pro πεποιηκέναι, id eſt, *Vt quaecunque vobis ſub initium orationis promiſi, ea me perfeciſſe demonſtrem.* Sic, *Cum audiſſem, nullo alio modo eum in gratiam cum hoſte rediturum eſſe*, Καταμαθὼν οὐδαμῶς αὐτὸν ἂν ἄλλως, τὰς πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλαγὰς ποιησάμενον [85], pro ποιήσασθαι ἂν, vel ποιήσεσθαι, ſine particula ἂν. Sed firmanda vſu haec regula, ne tirones dicant, vt ſolent, βούλομαι ποιῶν, pro ποιεῖν, et ſimilia, quae mera ſoloeca ſunt [86].

XIV. Saepe participium, ac praeſertim in Aoriſto, Latine per verbum elegantius redditur, addita coniunctione, *et*, ac ſimili verbo ſequente. Demoſthen. pro Coron. Ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφίσασθε ἤδη, *Sed conſurgentes, condemnate iam.* Elegantius, *ſed conſurgatis, ac me iam damnetis licet* [87].

XV. Idem

perpendenti, licet non magna, tamen aliqua differentia occurret. Differunt enim, Κύριος οὐκ ἔστι πωλεῖν, et πωλῶν οὐ κύριός ἐστιν, eo quod οἱ μὴ κύριοι ὄντες πωλεῖν, non ius habeant vendendi; ſed οἱ πωλοῦντες οὐ κύριοι, poſſunt quidem aliquid vendere, ſed non cuiuis, quocunque tempore, vel qua velint conditione,

85 Ποιησάμενον in quarto caſu, cum in duobus praecedentibus exemplis participium in caſu recto inueniatur. Ratio eſt, quod hic a perſona ad perſonam fit tranſitus, et illic in eadem perſona manetur. Sic, v. g. Nominatiuus manebit in vltimo exemplo, ſi dicatur: *Cum audiſſem me rediturum eſſe in gratiam*, Καταμαθὼν διαλλαγὰς ποιησάμενος. Sed hoc ſatis tritum. Rarius eſt, quod participium illud, pro infinitiuo in caſu recto poſitum, mutat genus adiectiui, quod verbo perſonali antecedit, et a Latinis in neutro genere ponitur. e. g. Βελτίων εἰμὶ σιωπῶν, *Melior ſum tacens*, pro, *Melius eſt, me tacere.* Occurrit apud Ariſtid. Orat. funeb. in Alex. pag. 144 Eſtque hic Helleniſmus perpetuus in δῆλος, φανερὸς, ſimilisque ſignificationis adiectiuis. Vide Noſtrum, ſupra Cap. III, Sect. 4, Reg. 6.

86 Tutius eſt in verbis ſenſum aliquem ſignificantibus: vid. mox Reg. XVI. [Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 17. Valkenar. ad Euripid. Phoeniſſ. 711. *Z.*]

87 Vbi oratio ſic continuatur, vt ſit μονόκωλος: ſequenti verbo addunt Graeci particulam, quaſi eſſet δίκωλος. Ariſtoph. in Veſp. vſ. 583 Διὰ τοῦτ' ὈΛΥΝΗΘΕΙΣ, ΕἾΤ' ἴσως ΚΕΙ͂ΤΑΙ πυρέττων. Pro ὠδυνήθη, εἶτα κεῖται, *Propterea dolet, deinde, ex*

 dolore

XV. Idem Aoriſt. actiu. participii, cum ſuo caſu, elegantius verti Latine ſolet, per ablatiuum abſolutum participii paſſiuae vocis [88]. Demoſthenes pro Corona: Τοσȣ́τοις ὕςερον χρόνοις, αἰτίας καὶ σκώμματα, καὶ λοιδορίας συμφορήσας, ὑποκρίνεται, id eſt, *Tanto poſt, criminibus, dicteriis, contumeliisque congeſtis, hiſtrionem agit.* Graece vix diceretur, σκωμμάτων συμφορηθέντων.

XVI. Participium cum verbis, aliquem animi ſenſum ſignificantibus, vſurpari poteſt, in nominatiuo caſu: vt μέμνημαι ποιήσας, *memini me facere.* αἰσθάνομαι διαμαρτὼν, *ſentio me aberraſſe* [89]. Si tamen alius caſus praeceſſiſſet, ob verbum adiunctum, tunc participium cum verbo affectum ſignificante coniunctum, in eodem, quo praecedens, caſu ponetur. Demoſthen. pro Corona: Συμβέβηκε τοῖς προεςηκόσι, πρώτȣς ἑαυτȣ̀ς πεπρακόσιν ᾐσθῆσθαι, *Iis qui praeerant, contigit, vt ſeſe omnium primos vendidiſſe ſentirent.*

At cum praeterito medio σύνοιδα [90], poni ſolet participium, vel in nominatiuo, vel in accuſatiuo: imo etiam in datiuo,

dolore nempe, *febri correptus cubat.* Plat. Sympoſ. pag. 200, lin. 5 Πότερον ˝ΕΧΩΝ αὐτὸ, ȣ̃ ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, ΕΙ͂ΤΑ ᾿ΕΠΙΘΥΜΕΙ͂ τε καὶ ᾿ΕΡΑ͂; ἢ ȣ̓κ ἔχων; *Vtrum prius habet, quod deſiderat amatque, tum deſiderat et amat? an priusquam habet?* Bimembris eſſet oratio, Πότερον ἔχει, εἶτα ἐπιθυμεῖ;

[88] Quia Latini praeterito Participii actiuae vocis deſtituuntur, et nunquam, niſi per Deponentia hoc Graecorum idioma aſſequi poſſunt.

[89] Exemplum habet Ariſtoph. in Acharn. vſ. 455 Λυπηρὸς ἴσθ᾽ ὢν, *Scito te miſerum eſſe.* et vſ. 459 ῎Ισθ᾽ ὀχληρὸς ὢν, *Scito te moleſtum eſſe.* et Sophocles in Electr. vſ. 294

᾿Αλλ᾽ ἴσθι τοι τίσȣσά γ᾽ ἀξίαν δίκην,

Sed ſcito tamen, te dignum ſupplicium daturam. Adde tamen, manendum eſſe in eadem perſona, quo caſu nonnunquam Participium negligi, vbi adiectiuum additur; vt apud Euripid. in Oreſt. vſ. 800 Πȣ̃ γὰρ ἂν δείξω φίλος, pro φίλος ὢν, *Vbi enim oſtendere potero, me eſſe amicum?* Graecum non eſt, πȣ̃ γὰρ ἂν δείξω ἐμὲ εἶναι φίλον; Imitati ſunt hunc idiotiſmum Latini. Ita Virg. lib. II. Aen. vſ. 377

— *Senſit medios DELAPSVS in hoſtes.*

Pro, *ſe eſſe delapſum.* Et Ouid. lib. Met. IX

— *SVPERATA fateri Cogor.* —

Simile illud Horatii lib. III, Od. 3

INIECTA monſtris terra dolet ſuis.

[90] Nec tantum cum praeterito medio, ſed et aliis huius verbi caſibus. Exemplum Nominatiui habet Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. I, pag. 24 ᾿Επείπερ ΣΥΝΙ͂ΣΜΕΝ ῾ΗΜΙ͂Ν

datiuo, ſi nomen aut pronomen in eo caſu fuerit, e. g. *Σύνοιδά μοι δι' ὅλȣ τȣ̃ ἔτȣς διηνεκῶς προσηλωθεὶς*, vel *προσηλωθέντα*, vel *προσηλωθέντι τοῖς βιβλίοις*, *Conſcius mihi ſum, quam toto anno libris affixus fuerim.*

XVII. Participium aliquando, pro optandi vel ſubiungendi modo, cum particula *εἰ* vſurpatur; vt, Τὰ *περὶ τȣ̀ς λόγȣς τοῖς ἐῤῥωμένως προσέχειν βȣλομένοις εὐπόριςα φαίνοιτ' ἂν*, id eſt, *Literarum cognitio, ſi qui modo conſtanter in eas incumbere voluerint, ſatis ad parandum facilis videatur;* vbi *τοῖς βȣλομένοις*, pro *εἴ τις βȣ́λοιτο*. Exempla paſſim apud auctores omnes, ac praeſertim Atticos [91].

Partic. pro opt. vel ſubi. cum ἂν.

XVIII. Interdum, apud Atticos maxime, participium neutrum [92] accuſat. caſus, ita pro verbo ipſo vſurpatur, vt

'ΗΜΙ͂Ν ΑΥ'ΤΟΙ͂Σ *ἀπὸ παίδων* 'ΑΡΞΑ'ΜΕΝΟΙ 'ΑΣΚΗΤΑΙ' 'Ο'ΝΤΕΣ *τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων*, *Quoniam nobismet ipſis conſcii ſumus, nos a pueris iam incepiſſe pulcras ac praeclaras actiones exercere.* Datiui Epict. Enchir. cap. 56 'Αλλ' *ἀντιτίθει, πόσῳ ἄμεινον τὸ* ΣΥΝΕΙΔΕ'ΝΑΙ ΣΑΥΤΩ͂Ι *ταύτην τὴν νίκην* ΝΕΝΙΚΗΚΟ'ΤΙ, *Sed illud oppone, quanto ſatius ſit, te tibi conſcium eſſe, tantam victoriam reportaviſſe.* Aeſchin. contr. Cteſiph. pag. 306, in fine: ΣΥ'ΝΟΙΔΕΝ 'ΕΑΥΤΩ͂Ι *ȣ̓δὲν ὧν διαπέπρακται* ΔΥΝΑΜΕ'ΝΩι *φράσαι*, *Conſcius ſibi eſt, nihil eorum, quae fecit, poſſe ſe commemorare.* Accuſatiuus quando ſequitur, id pertinet ad regulam praecedentem XII.

91 Hoc modo Latinis redditur, *Quiuis*, *Quilibet*. Vt: *Scripta in lucem publice edita tractat quivis cum qui intelligit, tum qui non.* Graece: *Μεταχειρίζεται τȣ̀ς λόγȣς τȣ̀ς ἐν μέσῳ κειμένȣς* 'Ο ΒΟΥΛΟ'ΜΕΝΟΣ *ὁμοίως ἐπαΐων, καὶ μή*. Hinc etiam adſumit naturam partitiuorum poſt ſe regens genitiuum pluralem. Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 284 *Προσέγραψαν ἐν τῷ δόγματι, ἐξεῖναι* ΤΩ͂Ι ΒΟΥΛΟΜΕ'ΝΩι ΤΩ͂Ν 'ΕΛΛΗ'ΝΩΝ *ἐν τρισὶ μησὶν εἰς τὴν αὐτὴν ςήλην ἀναγεγράφθαι*, *Decreto adſcripſerunt, licere cuivis Graecorum intra tres menſes in eandem pilam adſcribi.* Demoſth. in Neaeram pag. 519, lin. 44 *Ἐὰν δὲ ξένος ἀςῇ συνοικῇ ἢ μηχανῇ ἡτινιȣ̃ν, γραφέσθω πρὸς τȣ̀ς θεσμοθέτας* 'ΑΘΗΝΑΙ'ΩΝ 'Ο ΒΟΥΛΟ'ΜΕΝΟΣ, *Si quis peregrinus ciuem Atticam duxerit, quacunque arte vſus aut machinatione, ei dicam impingat apud Theſmothetas quilibet ex Athenienſibus.* Caueant interim tirones, ne, hanc locutionem imitari vbique volentes, in errorem impingant; neque enim *ὁ βȣλόμενος* hanc ſignificationem admittit, niſi cui competit agendi voluntas. Sic, ſi dicimus, *Manifeſtae iniuriae deprehenſus eſt in quemlibet*; caue reddas: *Τὸν βȣλόμενον ἠδικηκὼς ἀπεφάνη*. nam nemo ſponte cupit iniuria affici. Sed pro eo reponendum: *Πάντα ἕκαςον, ὀντιναȣ̃ν*, aut aliud ſimile.

92 Par occurrit exemplum in lib. Eſdrae cap. I, 10 *Καὶ* ΤΑΥ͂ΤΑ ΤΑ' ΓΕΝΟ'ΜΕΝΑ, *εὐπρεπῶς ἔςησαν οἱ ἱερεῖς καὶ Λευῖται*, *Et cum haec rite fierent, iuſte ac*

vt omnino ſenſus pendere videatur. Thucyd. lib. I, pag. 27 Τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια τοῖς Ἕλλησι ναυτικὰ, τὸ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων· τούτων δ' εἰ περιόψεσθε τὰ δύο εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν etc., id eſt, *Cum tria ſint apud Graecos digna memoratu naualia, veſtrum, noſtrum, et Corinthiorum, ex iis ſi duo in vnum coire patiemini.* Hic, τρία μὲν ὄντα, pro τρία μέν ἐστι· quod etiam dici poſſet, τριῶν μὲν ὄντων. alioqui, δὲ ſequens poſt τούτων aut omnino vacat, aut ſumitur pro δή, vt infra obſeruabimus. Haec, et ſimilia, intelligenda potius, quam temere imitanda [93].

decenti ordine ſtabant ſacerdotes et Leuitae. Vel diſtingue: Καὶ ΤΑΥ͂ΤΑ ΤᾺ ΓΕΝΌΜΕΝΑ εὐπρεπῶς, ἕστησαν etc. *Et cum haec rite fierent, ſtabant* etc. Cuiuscumque generis participia hoc modo conſtrui, conatur probare Kubnius ad Aelian. V. H. lib. II, cap. 13. Verba ſunt: Εἶτα καὶ φύσει ΦΘΟΝΕΡΟΥ͂Σ ὌΝΤΑΣ (de Athenienſibus loquitur) καὶ τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν ΠΡΟΑΙΡΟΥΜΕΝΟΥΣ. — ὡς ἄκουσμα ἜΔΟΞΕΝ ἥδιστον αἵδε αἱ Νεφέλαι, *Deinde cum et natura ad inuidiam eſſent proni, et optimis obtrectare ſtuderent, hae Nubes quam ſuauiſſimae erant auditu.* Vbi pro accuſatiuo ſenſus Datiuum videtur poſtulare. Feminini generis exemplum ſuggerit et Thucyd. lib. II, cap. 52 ἘΠΙΣΚΕΥΗ͂Ν οὐκ ΟΥ̓͂ΣΑΝ τῶν νεῶν, *Cum non eſſet, vnde naues poſſent refici.* Aliud addit ex eodem Aeliani capite: Ἅτε ἂν etc. Et vult, vt hi accuſatiui ponantur loco genitiui abſoluti. Quod ad primum et vltimum attinet, quomodo participium accuſatiuum aſſumat, particula ὡς (pro qua etiam ἅτε ponitur) vel praeſente, vel abſente, dictum eſt ſupra Reg. 1 et 12 Accuſatiuus in verbis Thucydidis, ἐπισκευὴν οὖσαν, poteſt pendere a praecedenti ὁρῶντες. Vide Cl. Duker. ad h. l.

93 Quod ad generalem participiorum doctrinam attinet, multos et varios eorum vſus in ſuperioribus explicuit Vigerus: alias eorundem elegantias, quascunque mihi obſeruare licuit, ad calcem huius ſectionis praeterire religio fuit.

I. Primo itaque nota, participium vt plurimum cum articulo et verbo, quod fere eſt εἰμί, vſurpari pro verbo eo, cuius eſt participium, δεικτικῶς. E. g. Herodot. Clio, cap. 171 Καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι, Κᾶρές ΕἸΣΙ ΟἹ ΚΑΤΑΔΕΊΞΑΝΤΕΣ, *Etenim galeis criſtas imponendas, Cares oſtenderunt.* κυρίως, *Cares ſunt oſtendentes*, ſiue, *qui oſtenderunt.* Et, paucis interiectis: Καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί ΕἾΣΙ ΟἹ ΠΟΙΗΣΆΜΕΝΟΙ πρῶτοι, *Et lora ſcutis primi hi addiderunt.* Habet hoc interdum magnam emphaſin, inprimis cum articulus additur. Ita Tyrannicida glorians inducitur apud Lucian. Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα Ὁ ΠΑΥ͂ΣΑΣ ΕἸΜΙ' ἐγὼ, *Ego itaque ſum ille, qui tyrannum occidi.* Locutionis praeterea emphaſin non parum auget claudens ſententiam pronomen ἐγὼ, de quo vide Cap. IV, init. Eſt vbi articulus negligitur. Thucydid. lib. I, cap. 67 Ὅτι σπονδάς τε ΛΕΛΥΚΌΤΕΣ ΕἼΕΝ, καὶ ἀδικοῖεν τὴν Πελοπόννησον.

πόνησαν, *Quod et foedera violaſſent, et in Peloponneſum iniurioſi eſſent.* [Hunc graeciſmum nec Latinis eſſe inuſitatum, multis exemplis docuit Vechnerus in Hellenol. II, 9. Sic v. c. Terent. Andr. II, 3 *Id ego iam nunc tibi renuncio, here, futurum, vt ſis ſciens*, pro, *vt ſcias*. Cic. ad Diu. XIII, 12 *Eſt praeterea, quod apud te valet plurimum, a noſtris ſtudiis non abhorrens.* Eſt abhorrens, pro, non abhorret. Horat. Od. IV, 8 *Non tibi talium res eſt, aut animus deliciarum egens*, pro, *eget* etc. Caeterum plura eiusmodi loca Graecorum reperies apud Doruillium ad Charit. pag. 624, vbi et alii Grammatici laudautur, qui talia collegerunt. Z.]

II. Participia verborum vocandi ſeu nominandi ſignificationem habentium, eleganter cum ſuo praemiſſo articulo caſum nominis proprii, cui iunguntur, aſſumunt, omiſſo nomine appellatiuo, quod Latini neceſſario addere debent. Herodot. Erat. cap. 61 Τὸ τῆς Ἑλένης ἱερὸν, τὸ ἐςὶ ἐν ΤΗ͂Ι ΘΕΡΑΠΝΗ͂Ι ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ͂Ι, pro ἐν τῇ χώρᾳ, τῇ καλεμένῃ Θεράπνῃ, *Helenae templum, quod eſt in Therapne vocata*, h. e. *in loco, qui vocatur Therapne.* Nos prope accedimus: in het 300 genaamde Therapne. Conſentit Pauſ. in Achaicis, pag. 402 Βασιλεύειν δὲ αὐτὸν τῶν ΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΛΕΛΕΓΩΝ, *Imperaſſe eum populo, qui Leleges vocantur.* Huc refer illud Athenaei lib. Deipnoſ. XIII, pag. 577 Μάχων δὲ, ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν ΤΑΙ͂Σ ἘΠΙΓΡΑΦΟΜΕΝΑΙΣ ΧΡΕΙΑΙΣ, *Machon vero Comicus in fabula, quam inſcripſit, Chriae.*

III. Participium futuri temporis Latini, modo per coniunctionem *vt*, ſequente ſubiunctiuo; modo per ſupinum in *um* reddunt. Per coniunctionem in illo Platonis Gorg. pag. 478 ΣΩΚΡ. Ποῖ δὲ τοὺς ἀδικοῦντας καὶ τοὺς ἀκολασταίνοντας (ſc. ἄγομεν); ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς δικαστὰς, λέγεις. ΣΩΚΡ. Οὐκοῦν δίκην ΔΩΣΟΝΤΑΣ; *SOCR. Quo iniuſte et diſſolute agentes ducimus? POL. Ad iudices, inquis. SOCR. Nonne poenas daturos?* ſiue, *vt poenas dent?* Per ſupinum apud Herodot. Erat. cap. 70 Ἐς Δελφοὺς ΧΡΗΣΟΜΕΝΟΣ τῷ χρηστηρίῳ πορεύεται, *Delphos conſultum oraculum proficiſcitur.* Quod tamen fere cum Latinis habent commune. [Participium futuri temporis vulgo poni poſt verba motum in locum aut conſilium ſignificantia, veluti, ἔρχομαι, εἶμι, οἴχομαι, πέμπω, παραγίγνομαι, ἥκω, καλέω, etc. dubium non eſt, et ſi quis dubitare auderet, facile ſexcentis exemplis, quae vbiuis obuia ſunt, conuinci poſſet. Aliquot quoque eiusmodi loca collegit Pet. Victor. Var. Lect. IX, 4. Atque ipſa rei natura facile rem comprobat. Verum quaeritur, an quoque participia Praeſentis aut Aoriſtorum ita adhiberi poſſint? Sunt, qui loca, vbi eiusmodi ſtructura occurrit, audacter corrigenda putent et ad vſitatam orationis formam redigere. Sic v. c. in illo Xenoph. Mem. I, 1, 6. Περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ὅπως ἂν ἀποβήσοιτο, ΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ ἔπεμπε, εἰ ποιητέα, Reiskius, quae audacia in homine etiam in aliis locis non rara fuit, corrigere ſuſtinet μαντευσομένους. Taylor illud Lycurgi adu. Leocr. pag. 148 ὡς ΣΩΣΑΝΤΑΣ ἑαυτὸν ἐκ τῶν κινδύνων ἐπικαλέσεται, correxit σώσοντας, quemadmodum eſt ad pag. 236. Xenoph. Mem. II, 1, 7 reperitur τοὺς ἀδυνάτους ταῦτα ποιεῖν εἰς τοὺς μηδ᾽ ἈΝΤΙΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΥΣ τοῦ ἄρχειν τάξομεν, vbi

vbi Leunclauius emendauit *ἀντιποιησομένȣς*. At vero vt tirones cauti ſint in eiusmodi locis corrigendis, aliquot exempla eiusmodi enallages proferemus. Primum ad demonſtrandum, *participium Praeſentis* poni *pro Futuro*, pertinent haec: Demoſth. adu. Callic. ab initio, *ἐν δὲ τȣ́τοις τοῖς ἔτεσιν ἅπασιν ȣ̓́τ'* 'ΕΓΚΑΛΩ͂Ν *ȣ̓δεὶς πώποτε ἦλθεν, ȣ̓́τε* ΜΕΜΦΟ'ΜΕΝΟΣ. Iſaeus pro Nicoſtr. pag. 73 *τὸ ἐκ τῆς ἑταίρας παιδίον* ΕΙ'ΣΠΟΙΩ͂Ν *ἦλθεν*. Thucyd. lib. VI *παραγίγνονται* ΒΟΗΘΟΥ͂ΝΤΕΣ *τοῖς Ἀργείοις*. Ibid. pag. 147, edit. Heruag. *Λακεδαιμόνιοι δὲ πέμψαντες παρὰ Χαλκιδέας τȣ̀ς ἐπὶ Θρᾴκης* ἌΓΟΝΤΑΣ *πρὸς Ἀθηναίȣς δεχημερȣ̀ς σπονδάς*. Id. lib. IV *ἢ ἔκπεμψις μιȣ γεγένηται*, 'ΕΠΑΛΗΘΕΥ'ΟΥΣΑ *τὴν αἰτίαν*. Ibid. lib. VI *πόλιν χρὴ νομίσαι* 'ΟΙΚΕΙΟΥ͂ΝΤΑΣ *εἶναι*. Rom. XV, 25 *Νῦν πορεύομαι εἰς Ἱερȣσαλὴμ* ΔΙΑΚΟΝΩ͂Ν *τοῖς ἁγίοις*. Ebr. XIII, 13 *ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμὸν αὐτȣ̃* ΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ. Dion. Hal. VIII, 47 *ἀδυνάτων δεομένη ἐλήλυθας*. Demoſth. pro Cor. pag. 284 *ἧκε δ' ἀγγέλλων τις*. Deinde *Aoriſtus pro Futuro:* v. c. Thucyd. lib. VI *ἤλθετε εἰς ἀλλοτρίαν* 'ΑΠΑΡΤΗ'ΣΑΝΤΕΣ. Act. X, 17 *διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα*. Thucyd. lib. I, pag. 5, lin. 8 ΔΟΥΛΩΣΑ'ΜΕΝΟΣ *ἦλθεν*. Dem. adv. Andr. pag. 614 *ἄγε ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾤχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος*. Z.]

IV. Participium, vtpote adiectiuum, conueniens cum praecedenti nomine, ſequente *ὡς*, ſaepe vicem obtinet participii verbi imperſonalis. Ita, cum dicitur: *Oſtenſum*, ſeu, *probatum eſt, eum eſſe ſapientem:* id Graecis eſt, *Ἀποδεικνύμενος ὡς σοφός ἐστι*. Idem ibid. cap. 53 *Ἐγὼ γράφω, τȣ́τȣς τȣ̀ς Δωριέων βασιλῆας καταλεγομένȣς ὀρθῶς ὑπ' Ἑλλήνων, καὶ* 'ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΜΕ'ΝΟΥΣ, "ΩΣ *εἰσι* "*Ελληνες*, *Ego ſcribo, hos Dorienſium reges recte recenſeri a Graecis, et oſtendi Graecos eſſe.*

V. Saepe Participium verbo iunctum mutuam patitur permutationem, et per verbum redditur, ipſum autem verbum participii vim obtinet. Frequentiſſimum quidem hoc eſt in *λανθάνω*, de quo ſupra ad Cap. V, Sect. 8, Reg. 3, ſed non minus vſitatum in aliis verbis. V. g. pro *ψεύδονται οἱ λέγοντες*, tu eleganter repone, *ψευδόμενοι λέγȣσιν*. Ita Hom. Il. E, vſ. 635.

> ΨΕΥΔΟ'ΜΕΝΟΙ *δὲ σέ* ΦΑΣΙ
> *Διὸς γόνον Αἰγιόχοιο*
> *Εἶναι.* —

Mentientes dicunt, i. e. *Mentiuntur, qui dicunt, te eſſe ſubolem Iouis.* Atticiſmum hunc agnoſcit Corinthus de Dial.

VI. Participium neutrius generis, praefixo articulo, pro ſubſtantiuo habetur. Thucyd. lib. I, cap. 36 *Καὶ ὅτῳ τάδε ξυμφέροντα μὲν δοκεῖ λέγεσθαι, φοβεῖται δὲ, μὴ δι' αὐτὰ πειθόμενος τὰς σπονδὰς λύσῃ, γνώτω* ΤΟ' *μὲν* ΔΕΔΙΟ'Σ *αὐτȣ̃ ἰσχὺν ἔχον τȣ̀ς ἐναντίȣς μᾶλλον φοβῆσον*· ΤΟ' *δὲ* ΘΑΡΣΟΥ͂Ν, *μὴ δεξαμένȣ, ἀσθενὲς ὂν πρὸς ἰσχύοντας τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς ἀδεέστερον ἐσόμενον*, *Et ſi cui haec a nobis dicta, vtilia videbuntur, ſed qui metuit, ne iis obſequendo foedera violet, ſciat, metum vires habentem aduerſariis maiori terrori fore, fiduciam vero, ſi non receperit, cum ſit infirma contra potentes hoſtes, minus formidoloſam futuram.* Ex quo vnico exemplo tres notandos participiorum vſus obſerua. Primum, quem nunc inculcamus, *τὸ δεδιός*. pro *τὸ δέος*, et *τὸ θαρσȣ̃ν* (cum genitiuis,

genitiuis, tanquam eſſent mera ſubſtantiua) pro *τὸ θάρσος*, id, quod modo tetigimus ad Reg. 13. Deiude *πειθόμενος* redditum per Gerundium in *do*, quod habet Auctor Reg. 6. Denique *φοβήσον* et *ἐσόμενον*, pro *φοβήσειν* et *ἔσεσθαι*, de quo vid. Reg. 13. Sic ſubſtantiue ſumuntur, *τὰ γινόμενα*, *facultates*. *τὰ νενομισμένα*, *inſtituta*. *τὸ διαφέρον*, *pretium*. *τὸ περιέχον*, *aër*. *τὸ κεχηνὸς*, *hiatus*. *τὸ συμφέρον*, *vtilitas* et ſexcenta alia. Epict. Enchir. cap. 32 Δὸς οὖν τὸ ΔΙΑΦΕ'ΡΟΝ, εἴ σοι λυσιτελεῖ τὸ πωλούμενον, *Da igitur pretium, ſi e re tua eſt id, quod venditur.* Heliod. Aethiop. lib. III, cap. 13, vbi Calaſiris ait, Deos cognoſci ex inceſſu pedum, *τεμνόντων μᾶλλον* ΤΟ' ΠΕΡΙΕ'ΧΟΝ *ἢ διαπορευομένων*, *Secantium potius aërem, quam transeuntium.* Quin et vt mera ſubſtantiua recipiunt adiectiua, certe pronomina; vt apud Lucian. in Tim. Tom. I, p. 129 Εἰ *μὴ ἐμφράξηται* ΤΟ' ΚΕΧΗΝΟ'Σ ΤΟΥ͂ΤΟ, *Niſi obſtruxerit illum hiatum.* Rariora ſunt participia diuerſorum generum pro ſubſtantiuis poſita. Sic *ὁ κεκτημένος*, et *ἡ κεκτημένη*, propr. *qui, quae poſſidet*, quorum illud pro *δεσπότης*, hoc pro *δέσποινα* ponitur. Lucian. Dial. Meretr. *Ἀπολώλαμεν, ὦ* ΚΕΚΤΗΜΕ'ΝΗ, *ἀπολώλαμεν*, *Periimus, o hera, periimus.* Sic *ἡ πεπρωμένη* et *εἱμαρμένη*, *fatum.* Epict. fin. Iſocr. ad Dem.

VII. Saepe participia pro adverbiis ponuntur, idque vel nuda, vel in regimine. Nuda, qualia ſunt *λαθὼν*, *ἀποκρύπτων*, *ἐγκαλυπτόμενος*, de quibus ſupra ad Cap. V, Sect. 8, Reg. 3. In regimine, vt *ἐτελεύτησεν ἀνὴρ εὐλαβὴς ὤν*, *Pie mortuus eſt.* Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 296, lin. 21, vbi mentio eſt iuuenum, quorum patres *ἐτελεύτησαν ἐν τῷ πολέμῳ* ''ΑΝΔΡΕΣ 'ΑΓΑΘΟΙ' ΓΕΝΟ'ΜΕΝΟΙ, i. e. *fortiter in bello mortem oppetierant.* Elegans hoc in genere eſt participium *διαλιπὼν*, quod cum *μικρὸν*, *πολὺ*, vel his ſimili coniunctum, interuallum notat, et explicatur per aduerbium, *paulo poſt*, *diu poſt*, vel, *paucis interiectis* etc. Ita Plato in Phaed. ſub finem: Ὁ δοὺς τὸ φάρμακον, ΔΙΑΛΙΠΩ'Ν ΧΡΟ'ΝΟΝ *ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη*, *Qui pharmacum dederat, aliquo poſt tempore redit inſpectum pedes et crura.* Et paulo poſt: Ἀλλ' *ὀλίγον χρόνον* ΔΙΑΛΙΠΩ'Ν *ἐκινήθη*, *Sed paulo poſt ſe mouebat.* Sic, *Interiectis paucis ita pergebat:* Μικρὸν *διαλιπὼν εἶπε.* Quod etiam efferunt Graeci: Εἶτα *πάλιν προβὰς ἐπιλέγει*, *μικρὸν ὑποβάς· μετὰ μικρὸν τὸ ἐν μέσῳ· μετ' ὀλίγους ἐν μέσῳ λόγους καὶ οὕτω πως διώκει.* vel ſi quid eius generis aliud. Huc refer participia *ἀρχόμενος*, *τελευτῶν*, et *τυχὸν μὲν*, *τυχὸν δέ*. de quibus infra ſuis locis.

VIII. Aliquando participii nominandi caſus ſeruatur, licet ſequatur vel praecedat verbum, alium caſum poſtulans. Ita Lucian. Dem. Encom. non longe ab initio: Ἐξαναστὰς *ἔδοξέ μοι*, *Surgens viſum eſt mihi*, i. e. *cum ſurrexeram*, pro *ἐξαναστάντι*. Aelian. V. H. lib. XIII, cap. 23 *Ἀπήντησε γὰρ* ΑΥ'ΤΩ͂Ι *τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆναι ὑπὸ Ἀλκάνδρου, ὡς μὲν τινές φασιν, ἐξ ἐπιβουλῆς λίθῳ* ΒΛΗΘΕΙ'Σ· *ὡς δὲ ἄλλος διαφοιτᾷ λόγος, βακτηρίᾳ* ΠΑΘΩ'Ν *τὸ πάθος*, *Accidit enim huic, vt oculos ipſi erueretur ab Alcandro, ex inſidiis, vt nonnulli dicunt, lapide petito: ſiue, vt alias ferunt, baculo id factum ſit.*

IX. Seruatur idem Nominatiuus, ſequente verbo, quod alio nominatiuo eſt veſtitum. Idque

fit duplici modo, vel verbum plurale κατὰ σύλληψιν ad duas perſonas, vel verbum ſingulare ad alteram e duabus referendo. De priori vid. Lucian. in Tox. pag. 642 Ὁ μέντοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ ΤΥΦΛΩ΄ΣΑΣ καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἈΜΦΟΤΕΡΟΙ ΚΑ΄ΘΗΝΤΑΙ, *Amizoces tamen non diutius tulit, vt videret ipſe, cum coecus eſſet Dandamis, ſed ipſe ſe luminibus priuans, ambo ſedent.* Pro, *Ipſe ſe luminibus priuauit*, atque ita *ambo ſedent.* Alterius exemplum habet Euangeliſta Ioannes cap. XV, ϛ Ὁ ΜΕ΄ΝΩΝ ἐν ἐμοὶ, ΚἈΓΩ΄ ἐν αὐτῷ, ΟΥ῟ΤΟΣ ΦΕ΄ΡΕΙ καρπὸν πολὺν, *Si quis in me maneat, et ego in illo, is feret fructum multum.* Vbi nihil eſt, quod nominatiuo κἀγὼ reſpondeat.

X. Eſt et vbi participium praecedentis ſubſtantiui caſum non ſeruat, ſed in genitiuum abſolutum vertitur. Sic apud Lucian. in Demoſth. Encom. pag. 889 de Homero: Εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἈΝΘΡΩ΄ΠΟΙΣ ἔρις, πατρίδα μὲν ΔΙΔΟ΄ΝΤΩΝ αὐτῷ Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν etc. *Si enim aliquid eorum conſtaret, non diſcrepans fuiſſet inter homines contentio, quorum alii patriam ipſi attribuunt Ionicam Colophonem, alii Cumam, vel Chium, vel Smyrnam.* Supple poſt διδόντων, τινῶν, vt Genitiuus ſit abſolutus integre. Sed haec, quae proxime dicta ſunt, tirones intelligant potius quam imitentur.

XI. Imitabuntur tutius participii Nominatiuum poſt verbum, vbi alias adhiberent accuſatiuum nominis ſubſtantiui. V. c. *Adeo leniter ferebat contemtum ſui*, Οὕτως ἠνέχετο παρορώμενος, pro παρόρασιν. Exemplum habet Lucian. Epiſt. Saturn. Tom III, pag. 408, lin. 90 Ἐπεί τοι οἴει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἈΝΕ΄ΧΕΣΘΑΙ ὑπ᾽ ἄλλῳ ΤΑΤΤΟ΄ΜΕΝΟΝ; *Alioquin ſane, putas ipſum me adeo vnquam inſanire, vt, ſi praeclarum quid eſſent diuitiae et imperium, relictis his atque aliis conceſſis, priuatus deſideam, et aliorum imperium ſubeam?*

XII. Participium cum nomine ſuo in generandi caſu abſolute ponitur, vbi Latini infinitiuum habent, praecedente Accuſatiuo: idque vel cum particula ὡς, vel ſine illa. Cum particula quidem, de quo vide Noſtrum infra Cap. VIII, Sect. 10, Reg. 3 Sine ea, apud Demoſth. de Foed. Al. pag. 88 Οὐδένα δ᾽ οἴονται αἰσθήσεσθαι ΤΥΡΑΝΝΙ΄ΔΩΝ ἀντὶ δημοκρατιῶν ΚΑΘΙΣΤΑΜΕ΄ΝΩΝ, καὶ ΤΩ͂Ν ΠΟΛΙΤΕΙΩ͂Ν ΚΑΤΑΛΕΛΥΜΕ΄ΝΩΝ, *Neminem autem putant animaduerſurum, Tyrannides pro Democratiis conſtitui, et Reſpublicas diſſolui.* Quae ſic reſoluuntur: Ὅτι τυραννίδες ἀντὶ δημοκρατιῶν καθίσανται, καὶ αἱ πολιτεῖαι καταλύονται. Vel, ſeruata Graecorum ſtructura, Latini dicerent: *Neminem animaduerſurum putant, tyrannidibus conſtitutis* etc. i. e. *cum conſtituuntur.* Ita enim Naſo lib. I, Triſt. el. 2, vſ. 37

At pia nil aliud quam ME dolet EXVLE coniux.

Et alibi Tullius: *INTERVERSO REGALI HOC DONO nos grauiter hoc tuliſſe.* Pro, *interuerſum regale donum.* Rurſus Ouid. l. Met. XIV, vſ. 242

— AMISSA ſociorum PARTE DOLENTES.

Et

Et lib. IV de Pont. el. 6, in extremo:

Quam quisquam veſtrum, qui ME DOLVISTIS ADEMTO;
Arguat ingratum non meminiſſe ſui.

Nonnunquam, vbi duo ſunt membra, prius in generandi caſu cum participio abſolute ponitur, alterum in infinitiuo, praecedente accuſatiuo. Pauſ. in Boeot. pag. 556 Ἔνθα ΚΑ'ΔΜΟΥ λέγουσι τοῦ δράκοντος, ὃν ἀπέκτεινεν ἐπὶ τῇ κρήνῃ, τοὺς ὀδόντας ΣΠΕΙ'ΡΑΝΤΟΣ, ἄνδρας δὲ ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἈΝΕΙ͂ΝΑΙ ΤΗ'Ν ΓΗ͂Ν, *Hic aiunt, Cadmum draconis, quem ad fontem occiderat, dentes ſeminauiſſe, et terram ex illis dentibus viros emiſiſſe.* Vbi Κάδμου σπέραντος in genitiuo, et γῆν ἀνεῖναι coniunguntur. Neque enim hic eſt coniunctionis δὲ pleonaſmus, vt fertur, ſed potius hic agnoſcimus Ellipſin coniunctionis μὲν, in priori membro implicite latente, cui particula illa δὲ neceſſario reſpondet. Verba ſic reſoluuntur: Λέγουσι, Κάδμον μὲν τοῦ δράκοντος ὀδόντας σπεῖραι, γῆν δὲ ἀνεῖναι. Contra Herodianus, vbi praemiſerat accuſatiuum cum infinitiuo, mox in ſequenti membro ſubiicit genitiuum cum participio. Verba ſunt in libro II, cap. 8 Καὶ γὰρ οἱ τὰ ἐκεῖθεν ἀγγέλλοντες φασὶ, μηδὲ ΤΟΥ'Σ ΣΤΡΑΤΙΩ'ΤΑΣ, οἳ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, πιστοὺς ΕΙ͂ΝΑΙ φρουροὺς ὑπηρέτας, μηδὲ ΠΛΗΡΩ'ΣΑΝΤΟΣ 'ΕΚΕΙ'ΝΟΥ, ἃ ὑπέσχετο, *Nam, qui inde nuncii huc veniunt, aiunt, neque milites, qui illi argento imperium tradiderant, ſatis ipſi fidos eſſe praeſidiarios, neque illum, quae pollicitus erat: praeſtitiſſe.* Vbi πληρώσαντος ἐκείνου, pro, ἐκεῖνον πληρῶσαι.

XIII. Nec tantum infinitae orationis formam per genitiuum abſolutum ita exprimunt Graeci, ſed et ſimilis ſyntaxis inuenitur in interrogationibus dubitatiuis, vbi nempe ipſa vocula interrogatiua cum ſuo participio in ſecundo caſu ponitur, ratione ſane haud ineleganti, vt apud Thucyd. lib. IV, cap. 20 Πολεμοῦνται γὰρ ἀσαφῶς 'ΟΠΟΤΕ'ΡΩΝ 'ΑΡΞΑ'ΝΤΩΝ, *Bella enim gerunt, neſcientes, vtri belli ſint auctores.* h. e. Ἀδήλου ὄντος τοῦ πράγματος, τίς ἐστιν ὁ προκαταρξάμενος τοῦ πολέμου. vt explicat Scholiaſtes.

XIV. Genitiui abſolute poſiti inſolentior hic vſus eſt, quo participium cum ſuo nomine, vel abſque eo, in generandi caſu poſitum, et ob incidentem parentheſin repetitum, vel in aliud ſimilis ſignificationis mutatum, aſſumit caſum, quem verbum ſequens poſtulat. Cum ſuo nomine apud Pauſ. Corinth. pag. 97, in initio: 'ΕΧΟ'ΝΤΩΝ δὲ ἀσθενῶς ἤδη ΤΩ͂Ν ΣΙΚΥΩΝΙ'ΩΝ. in Genitiuo abſolute, *Cum Sicyoniorum res acciſae eſſent.* Quae in parentheſi ibi ſubſequuntur, breuitatis cauſa omitto. Poſt parentheſin ſubdit: ΔΙΑΚΕΙΜΕ'ΝΟΙΣ οὖν ἀδυνάτως (in Datiuo) 'ΕΠΙΓΕΝΟ'ΜΕΝΟΣ σεισμὸς ὀλίγου τὴν πόλιν ἐποίησεν ἀνδρῶν ἔρημον, *Cum itaque maxime infirmi eſſent, obruens eos terrae motus, eorum vrbem fere ad vaſtitatem redegit.* Vbi obiter obſerua, ὀλίγου pro ὀλίγου δεῖν, vſurpari: vid. ſupra Cap. III, Sect. 7, §. 11.

Abſque nomine ſuo, apud eundem in Boeoticis pag. 578, lin. 19 ΔΙΑΒΑ'ΝΤΩΝ δὲ ποταμὸν καλούμενον ἀπὸ γυναικὸς τῆς Λύκου Δίρκην. Et poſt parentheſin: ΔΙΑΒΑ͂ΣΙΝ οὖν τὴν Δίρκην, οἰκίας ἐρείπια τῆς Πινδάρου etc. *Tranſmiſſo amne, qui ab vxore Lyci*

Lyci Dirce vocatur, (*apparent*) *domus Pindari rudera.*

XV. Parce imitandum cenſeo Atticiſmum apud Thucydidem, quo pro Genitiuo abſoluto Nominatiuus ponitur. Ita enim ille lib. II, cap. 53 *Θεῶν δὲ φόβος, ἢ ἀνθρώπων νόμος ἐδεὶς ἀπεῖργε, τὸ μὲν*, ΚΡΙ'ΝΟΝΤΕΣ *ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τȢ πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένȢς· τῶν δὲ ἁμαρτημάτων* ΟΥ'ΔΕΙ'Σ 'ΕΛΠΙ'ΖΩΝ *μέχρι τȢ δίκην γενέσθαι βιȢς ἂν τὴν τιμωρίαν ἀντιδȢναι*, *Nec vllus Deorum metus, aut hominum lex eos arcebat: non ille, quia iudicabant perinde eſſe Deos colere ac non colere, quoniam omnes videbant pariter mori: non haec, quia nemo putabat, ſe tam diu victurum, dum iudicium conſtitueretur, quo delictorum poenas daret.*

XVI. Vtuntur et Participiis Graeci conditionaliter, vbi alias *ἐὰν, εἰ, ἐφ' ᾧτε* vel *ἐπὶ τῷ* cum Infinitiuo dicerent. Ita Homer. Iliad. I, vſ. 261

— *Σοὶ δ' Ἀγαμέμνων*
Ἄξια δῶρα δίδωσι ΜΕΤΑΛΛΗ'ΞΑΝΤΙ *χόλοιο.*
— *Tibique Agamemnon*
Munera digna dabit, ſi vis moderarier irae.

Vbi *μεταλλήξαντι χόλοιο*, pro, *ἐπὶ τῷ μεταλλάσσειν*, vide infra Cap. IX, Sect. 4, ad num. 11.

XVII. Non poſſum non corollarii loco obſeruare, Graecos adeo fuiſſe *φιλομετόχȢς*, vt non ſolum duo, vt mox oſtendemus, ſed et tria participia absque vlla copula coniungere non erubeſcerent. Ita Iſocrat. Panath. pag. 497 *Οὐ ȣ πολὺν χρόνον* ΔΙΑΛΙΠΟ'ΝΤΕΣ *Λακεδαιμόνιοι*, ΧΑΡΙΖΟ'ΜΕΝΟΙ *Θηβαίοις*, 'ΕΚΠΟΛΙΟΡΚΗ'ΣΑΝΤΕΣ *ἅπαντας ἀπέκτειναν*, *Quos Lacedaemonii non ita multo poſt in Thebanorum gratiam, capta vrbe interfecerunt omnes.* Vbi obiter nota *ȣ πολὺν χρόνον διαλιπόντες*, pro, *non ita multo poſt:* de quo modo numero VII. Alterum exemplum habet Euangeliſta Marcus II, 28 *Καὶ* ΠΡΟΣΕΛΘΩ'Ν *εἷς τῶν γραμματέων*, 'ΑΚΟΥ'ΣΑΣ *αὐτῶν συζητȢ́ντων*, 'ΕΙΔΩ'Σ *ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν αὐτὸν*, *Et aliquis ſcribarum accedens, qui illos diſputantes audiuerat, et guarus, eum recte illis reſpondiſſe, rogabat eum.* [Aliud eiusmodi exemplum *ἀσυνθέτȢ* in participiis vide apud Xenoph. Memor. I, 1, 18. Plura coegit Reizius ad Lucian. Tox. cap. 2, et Forſterus in ind. II. partic. Platonis. Z.]

SECTIO II.

SECTIO II.

De Participiis quibuſdam in oratione abundantibus.

REGVLA I.

Participia quaedam eleganter in oratione *παρέλκϩσιν*, atque vni decoro [94] ſeruiunt. Eiusmodi ſunt *ἀνύσας*, *ἀπιὼν*, *ἔχων*, *λαβὼν*, *Φέρων*. Hinc illud frequentiſſimum, *ᾤχετο ἀπιὼν*, *abiit diſcedens*, id eſt, *diſceſſit*; ſatis enim eſſet *ᾤχετο*, ſine participio [95]. *ᾯιχετο ἀπιὼν, abiit.*

II. Ἀνύσας,

94 Graecorum ſcripta verſanti quam plurima occurrunt vocabula, quae orationi inſerta prima fronte *παρέλκειν* videntur; diligentius tamen inſpecta, non ornatum tantum, ſed vel pondus, vel nouam orationi ſignificationem addunt, adeo vt fortaſſe non procul a vero aberrauerim, ſi contendero, nullam in Graeca lingua vocem habendam eſſe ſuperuacuam, aut temere orationi inſertam. At vero, quandoquidem hoc per omnia demonſtrare longum eſſet, contentus fui ſparſim in hoc libro ad ea, quae ab Auctore noſtro notantur *παρέλκοντα*, hic illic notas meas adiicere, et, quod ſuperuacuum videbatur, ſuam, quae latebat, ſignificationem reddere. Itaque Auctorem noſtrum minus recte dicere arbitror, *participia quaedam παρέλκειν, atque vni decoro ſeruire;* praeſertim cum ipſemet aliter plane ſentiat, cum participio *ἀνύσας*, quod abundare dicit, ſuum ſignificatum reddit Reg. 2. Eodem modo participiis *λαβὼν* et *φέρων*, Reg. 4 et 5. ſic ſupra Cap. III, 9, 7. Et quanquam nos quoque, vbi vel vocis alicuius additae ſignificatio latet, vel ea citra neceſſitatem repeti videtur, illam pro more Grammaticorum *πλεονάζειν* dicimus, purus putus tamen pleonaſmus in lingua Graeca propter ipſius elegantiam et verba ſignificantia mihi ſemper eſt ſuſpectus. Vide ſupra Cap. de Pronomine Reg. 2, et infra Cap. VIII, Sect. 7, Reg. 1, et alibi.

95 *ᾯιχετο ἀπιὼν* pro *obiit*, vtitur Ariſtides, orat. pro Quatuoruiris, pag. 248 *Εἰ ἐπεβίω Περικλῆς, καὶ μὴ πρότερον ᾯΙΧΕΤΟ ἈΠΙΩ'Ν*, *Si Pericles ſuperſtes fuiſſet, nec prius e vita deceſſiſſet.* H.

Hoogeuenus non male negat, illa participia abundare. Nam v. c. *ἀπιὼν*, vti ſimplex *ἰὼν*, et *ἐλθὼν*, et ſimilia habet vim *celeritatis* et *impetus*. E. g. Aelian. V. H. III, 33, aquila dicitur deuolaſſe, et ancillis Rhodopidis meretricis cuſtodientibus erepto calceo *ἀπιὼν οἴχεσθαι*, h. e. *ſtatim, celeriter, abiiſſe.* Hinc quoque apud Demoſth. pro Coron. pag. 246 *εὐθὺς*, vt orationi maior concilietur vis, additur: *ὡς ἐκράτησε Φίλιππος, ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιὼν*, h. e. *Simulatque rerum potitus eſt Philippus, confeſtim ſine mora interpoſita abiit.* Atque pro *ἀπιὼν* Pauſanias I, 24, eidem verbo iungit *φεύγων*: vt *οἴχεται φεύγων*, h. e. *extemplo aufugit.*

Ἀνύσας, cum imperat.

II. Ἀνύσας, Aoriſt. I particip. verbi *ἀνύω, perficio*, cum imperatiuo tantum, ſic abundat, vt tamen aliquam ei promtitudinem [96] addere videatur; tuncque vel adiunctum habet *τι*, vel eodem caret. Ariſtophanes ſaepe, in Pace: *Οὐκοῦν δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει ἀνύσας τι*, id eſt, *Ergo age; et alterum quantocius affer*, vel *adduc Lacedaemone.* Nec enim video, quemadmodum eo loco *τι* interroget, et *ἀνύσας*, pro *ἤνυσας*, poſitum ſit, vt innuit Scholiaſtes.

Idem in Ranis, ſine *τι*, vſurpauit: *Ἴθι, πέραινε σὺ, Αἴσχυλ', ἀνύσας*, id eſt, *Age, Aeſchyle, ad alterum tranſi quantocius.*

Lucianus

aufugit. De participio *ἰὼν* vide locum Callimachi Epigr. I, vlt. quem laudat, et rem egregie explicat Erneſt. *ὁ πάνυ* ad Xenoph. Mem. III, 9, 9 *καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα*, h. e. *tu quoque ſine mora parem tibi iunge* ſc. *coniugem.* De participio *ἐλθὼν* aliquot commemorat exempla Doruillius ad Charit. pag. 297 in quibus et illud Thucydidis III, 73 *ἐσηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν, rem ſtatim ad magiſtratus defert.* Simili modo nec abundat illi *ὑπολαβὼν*, et *παραλαβὼν*, quod iungi ſolet verbis *εἶπεν, ἔφη* etc. ſed commode latine reddi poteſt, *TVM dixit.* Etenim ſolet dici in eo, qui quaſi alterius ſermonem excipit, qui, non interrogatus, poſt alterum incipit loqui. V. c. Xenophon. Memor. II, 1, 29 *ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν.* Plenius rem expreſſit Dionyſ. Halic. Archaeol. IV, 33 *Παυσαμένου δὲ αὐτοῦ, παραλαβὼν τὸν λόγον ὁ Τύλλιος ἔλεξεν ὧδε.* Z.

96 Hinc ad maiorem emphaſin aliquando *θᾶσσον* additur. Ita Ariſtoph. Nub. vſ. 1255

Οὔκουν ἈΝΎΣΑΣ ΤΙ ΘΑ͂ΤΤΟΝ *ἀπολιταργιεῖς*
Ἀπὸ τῆς θύρας; —

Nonne quam celerrime te a foribus proripies? Haec promtitudinis ſignificatio clare patet, cum participium *ἀνύσας* in verbum, additum autem verbum in participium mutatur. Sic apud eundem in Auibus, vſ. 242

ἈΝΎΣΑΤΕ ΠΕΤΌΜΕΝΑ
πρὸς ἐμὰν αὐδὰν,

Celerrime aduolate ad meam vocem. q. d. *Perficite aduolantes.* Gr. alias: *Ἀπαλλάγητε πετόμενα.* Atque hanc veram eſſe ſignificationem, vel ex vno eiusdem Comici loco docere poſſumus. Vid. eum in Veſp. vbi, Philocleoni tergiuerſanti iam dudum, vt calceos induat, tandem ſic acrius inſtat Bdelycleon: *Ἀνυσόν ποτ' ὑποδυσάμενος, Tandem aliquando perfice hoc, ut induas calceos.* Accuſatiuum *ὁδὸν* vel *δρόμον* ſubaudit Cl. L. Bos: quam tamen ellipſin non eſſe perpetuam, ex vltimo Ariſtophanis loco conſtat, vbi nulla itineris vel curſus eſt mentio. Cum tamen *ἀνύω* natura ſua ſit verbum tranſitiuum, commode intelligitur *τοῦτο, τὸ ἔργον*, vel ſi quid aptius. [Recte. Hinc Ariſtoph. Plut. 349 *Λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῄς ποτε*, h. e. *dic ſtatim, quid ſit tandem, quod dicas.* Z.]

97 Pag.

Lucianus in Piſcatore, ſiue, Reuiuiſcentibus: Οὐκοῦν, ὦ Ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου, *Ergo, Sacerdos, cedo aliquot mihi caricas, et pauxillum auri: ſed propera.*

III. Participium ἔχων ſaepiſſime iungitur cum verbis παίζειν, id eſt, *iocari*, φλυαρεῖν, id eſt, *nugari*, ληρεῖν, id eſt, *delirare*, aut *ſomniare*. Exempl. cauſa, Παίζεις ἔχων ἔφη, ait Lucianus, *Iocaris, inquit, enimuero.* Sic apud Platonem in Gorgia [97], Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; *Quos tu mihi calceos blateras?* Demoſthen. orat. contra Leptinem, cum alio verbo participium hoc coniunxit, nimirum παρατάττεσθαι, *in acie opponere*, dum ait: Ὃν μὲν τρόπον ὑμᾶς ἔχων, πρὸς ἅπαντας Πελοποννησίους παρετάξατο, *Quo modo vos cum vniuerſis Peloponnenſibus commiſerat;* niſi malumus, ἔχων eo loco, idem eſſe, quod vulgo dicimus, *vous ayant en ſa conduite.* Ἔχων abundans.

IV. Λαβὼν,

97 Pag. mihi 490. Cum verbo ληρεῖν ibid. pag. 497, lin. 9 Ἔχων ληρεῖς, *Deliras.* Vbi Ficinus tamen mutat ἑκὼν ληρεῖς, *Vltra deliras.* [Cf. Koen. ad Gregor. pag. 63. Z.] Fortaſſe, quod hoc participium eo modo adhibitum fere vltimum locum poſſidet. Sic apud Ariſtoph. in Auibus, vſ. 341 Τοῦτο μὲν ΛΗΡΕΙΣ ἜΧΩΝ, *Hac ſane in re deliras.* Atticam eſſe locutionem, diſcere licet ex Moeride: Φλυαρεῖς ἔχων, Ἀττικῶς, ἐν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔχων. Huins προσθήκης cauſſa obſcurior eſt. Alicuius ſubſtantiui defectus mihi ſubolet. Id vero hactenus mihi obſeruare licuit, participium hoc ſemper iungi verbis *cunctandi* ſiue *tergiuerſandi*, *nugandi*, *ineptiendi*, *ludendi*, ſeu *irridendi*, item *incondite quid agendi* vel *loquendi* ſignificationem obtinentibus, non abſimili ratione, qua noſtrates verbum leggen cum ſimilis ſignificationis infinitiuis coniungere ſolent. E. c. Plat. in Phaedr. pag, 236, in fin. Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; *Quid tandem tibi eſt, quod tergiuerſeris?* Vbi ἔχων praemiſſum habes: poteſtque τί eſſe accuſatiuus patientis. ſic Ariſtophan. in Eccleſ. vſ. 1143 Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Belg. Maar wat legt gy te talmen? Et in Nub. vſ. 509 Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; *Quid moraris ad ianuam?* vel potius: *Quid eſt tibi, quod moreris?* Nam ita quodammodo redditur et participium ἔχων. Noſtrates propemodum: Wat hebt gy daar te talmen? Nec abſimilem in reliquis ſignificationem obtinere participium ἔχων, autumo. Iungi et aliis verbis hoc participium, adfirmat H. Stephanus ad Corinth. art. 70 quod tunc credam, quum primum exemplo probatum inuenero: nam quod ibidem ex Corintho affertur, ὡς κυρεῖς ἔχων apud Sophoclem, et ipſe in Theſauro ſuo in V. Κυρῶ ex eodem affert, ὡς ἔχων κυρεῖ, longe aliud eſt: et participium ἔχων ponitur ibi pro διακείμενος, ita vt ὡς ἔχων κυρεῖ ſit ὡς διακείμενος τυγχάνει.

98 Confer

Λαβὼν abundat.

IV. Λαβὼν, apud Demoſthenem maxime, non ſemel abundat, aut vertendum eſt, *cape ſis, prenez moi*, et ante imperatiuum praecedens explicandum. Pro Coron. Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν λαβὼν, pro καί μοι λάβε τὴν γραφὴν, καὶ λέγε, *Prenez-moi cette accuſation, et la liſez.* Similia paſſim exempla 98.

Φέρων abundat.

V. Φέρων, eodem quoque modo vſurpatur, vt apud Aeſchinem contra Cteſiphontem: Εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, *Eo res adduxit noſtras;* tolle φέρων, idem ſenſus integer remanebit 99. Vbi tamen notandum eſt, Participium

98 Confer Ariſtophanem, Auib. vſ. 56 et 648. Non tamen neceſſe eſt, vt imperatiuus adſit, vt patet ex Platone in Phaedro pag. 260, lin. 25 Ὅταν οὖν ὁ ῥητορικὸς ἀγνοῶν ἀγαθὸν καὶ κακὸν, ΛΑΒΩ'Ν πόλιν ὡσαύτως ἔχουσαν, πείθῃ, *Quando igitur orator ignarus boni et mali ciuitati eodem modo affectae ſuadet.* Graeci: *capiens ciuitatem perſuadet.* Plutarch. In fine vitarum Demoſthenis et Ciceronis comparatarum, addit pronomen ἑαυτὸν, quod vel itidem abundat, vel, quod malim, cum participio λαβὼν vertendum eſt, *ſubducens ſe.* Verba haec ſunt: Ἐκ τῶν ὅπλων καὶ τῶν δορυφόρων ΛΑΒΩ'Ν 'ΕΑΤΤΟ'Ν ᾤχετο, *Ex armis et ſatellitibus ſe ſubducens effugit.* Atque adeo non ſatis recte abundare dicitur, cum ſuam ſignificationem retinens verbo maiorem vim addat; patetque non otioſa ipſius praeſentia inprimis in conſtructione, vt apud Hom. lib. Iliad. XII, vſ. 451

Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα ΦΕ'ΡΕΙ πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ ΛΑΒΩ'Ν ἑτέρῃ. —

Sicut, quum paſtor facile fert vellus ouis altera manu prehendens. His ſimilia inuenies in Euang. Matth. cap. XIII, com. 31 et 33. Latini, omiſſi participii ſignificationem nudo verbo *habeo* tribuunt, vt in illo Terentii in Andria: *Habeas, valeas, viuas cum illa.* Vbi Graeci dicerent λαβὼν ἔχε vel οἶχε, vel ſimile: noſtrates,. Loop 'er mee heen. Eodem plane modo conſtruitur verbum ἔχω cum cognatae ſignificationis participio apud Hom. lib. Iliad. A, vſ. 356 Ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, *Abſtulit, abduxit praemium.* Vbi ſi participium ἑλὼν dicamus abundare, euaneſcit notio auferendi, quam tamen inprimis innuit Achilles querens praemium ſuum ab Agamemnone ablatum. Neque tamen λαβὼν ἔχω ſemper idem ſignificat, ſed pro vario occaſione varie reddendum: ita pro *aſſeruo* ponitur apud Athenaeum lib. I. Deipnoſoph. pag. 13. Vbi ait, apud Homerum conuiuas epularum reliquias domum non aſportare, ſed relinquere ſolitos, et ſubdit: Καὶ ἡ ταμία λαβοῦσα εἶχεν, ἵνα, ἄν τις ἀφίκηται ξένος, ἔχοι δοῦναι αὐτῷ, *Et ancilla eas capiens habebat*, i. e. *aſſeruabat, vt, ſi veniret hoſpes quiſpiam, haberet, quod illi apponeret.*

99 Nihil minus, quam abundare, videbimus hoc participium, ſi obſeruamus, conſtrui illud cum verbo motum ad rem ſignificante: ſi enim verba cum Aeſchinis, tum Plutarchi, nulla Latinitatis elegantiae ratione habita, proprie

Participium illud, neſcio quam verbo ſignificationem addere, aliquando *voluntarii*, aliquando *praecipitis*, aliquando *fatalis*

prie vertimus, apparebit pulcra in illis allegoria, quam Latini aſſequi non poſſunt. Nam ita nuda verba prioris ſonant, quaſi *res ſuſtulerit, et in locum quempiam attulerit.* Simile quid in poſterioris verbis tum loco citato, cum *περ. παιδ. ἀγ.* apparet, vbi deridet ſtultitiam illorum patrum qui, cum poſſideant multos ſervos, quorum alii ad alia praeſtanda vtiles ſint, ſi quem inuenerint inter illos ad nullum miniſterium idoneum τούτῳ ΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ ὑποβάλλουσι τοὺς υἱοὺς, *huic filios ſuos ſubiiciunt*, q. d. *ad hunc portant ſuos filios et ipſi ſubiiciunt.* [Wolfius ad locum Aeſchinis pag. 474, ed. Reisk. a Vigero laudatum explicat illud φέρων per μετὰ φορᾶς καὶ ὁρμῆς. ſed melior videtur eſſe ratio Brodaei et Taylori,, qui φέρων in eiusmedi locis, quae inprimis apud Aeſchinem ſunt frequentia, accipiendum eſſe cenſent de *rerum inuerſione et mutatione in contrariam partem.* Id quod inprimis clarum fieri videtur ex loco Aeſchin. adu. Cteſiph. pag. 535 τὴν ἡγεμονίαν τὴν μὲν κατὰ θάλασσαν ἐποίησε κοινὴν, τὸ δ' ἀνάλωμα ἴδιον ὑμέτερον, τὴν δὲ κατὰ γῆν, εἰ μὴ δεῖ ληρεῖν, ἄρδην ΦΕ'ΡΩΝ ἀνέθηκε Θηβαίοις. Igitur eiusmodi φέρων commode expiicari poteſt *contra.* It. ibid. pag. 482 ἀδικήσας δὲ Φίλιππον, κἀκεῖθεν ἀποδρὰς, ὑπέβαλεν ἑαυτὸν ΦΕ'ΡΩΝ Θηβαίοις, *Iniuria illata Philippo, inde aufugit, et ſeſe* contra *tradidit Thebanis.* Plura exempla reperies apud Taylorum pag. 475. Z.] Idem fere ſentiendum eſt de participio ἄγων, quod, vt et φέρων, aperte πλεονάζειν dicit H. Stephanus ad al. ſcript. de Dial. Att. pag. 78. Exempla, quae omnia ex Homero citat, praeſerunt ſibi motus alicuius ſignificationem, vnde patet, hoc participium non abundare. Ad hoc probandum ſufficiat nuda Homeri verborum verſio. Loca ſunt Odyſſ. P. Δὸς τῷ ξείνῳ πάντα ΦΕ'ΡΩΝ, *Aufer omnia et hoſpiti trade.* Iliad. Ψ, circa finem:

Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα ΦΕ'ΡΩΝ, —

At Pelides praelongam haſtam in certamen attulit ac depoſuit. Od. T. vſ. 96

— Ἐκ δὲ βοείην
Θῆκε θύραζε ΦΕ'ΡΩΝ, —

Extra [domum] foras extulit bovinam [pellem] et depoſuit. Lib. A, vſ. 128

Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε ΦΕ'ΡΩΝ πρὸς κίονα μακρὴν,

Haſtam tulit et ſtatuit ad columnam longam. In Boeot. vſ. 65

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἌΓΩΝ, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες,

Aiax vero ex Salamine adduxit duodecim naues, adductasque ſtatuit ibi, vbi Athenienſium ſtabant phalanges. Nec enim obſtat, quod verbum ἄγεν praecedendi verſu praemittatur. Iliad. X, vſ. 350

Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἌΓΟΝΤΕΣ, —

Non ſi decies vel vicies tanta dona huc afferrent et ſtatuerent. Lib. Ψ,

Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἌΓΩΝ μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου, —

His dictis adducebat equum magnanimi

fatalis impetus: vt apud Plutarchum in Themiſtocle, vbi de eodem loquens, Μᾶλλον, inquit, φοβηθεὶς συγγενῆ, καὶ πρόσφατον φθόνον, ὀργῆς παλαιᾶς καὶ βασιλικῆς, ταύτῃ φέρων ὑπέθηκεν ἑαυτὸν, *Cum vehementius ciuilem ac recentem inuidiam metueret, quam antiquam et regiam iram, huic ſeſe prudens volensque ſubmiſit* [1].

gnanimi Neſtoris filius, et Menelao in manus tradebat. In quibus omnibus participia ἄγων et φέρων ſuam habent ſignificationem, nec abundant, ſed more Graecorum pro Verbis adhibentur et coniunctione *et:* ἄγων ἔστησε, pro ἦγε καὶ ἔστησε, de quo Noſter Sect. praecedenti Reg. 14, Nec abſimile hoc Maronis lib. Aen. VIII, vſ. 609

At Venus aethereos inter dea candida nimbos
Dona FERENS ADERAT. —

Simili modo conſtruitur participium ἔχων cum verbis ἥκω, πορεύομαι et ſimilibus: vt ἥκει ἵππον ἔχων, *Venit equum habens,* pro, *Equum adducit.* Xenoph. Inſtit. lib. II, pag. 60, lin. 35 Ἐγὼ δὲ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, τὰς ἡμίσεις μὲν τῶν πεζῶν ἜΧΩΝ, ἅπαντας δὲ τὰς ἱππέας πορεύσομαι, *Ego vero primo mane cum dimidia parte peditum, et vniuerſo equitatu proficiſcar.*

1 Agmen claudant φεύγων et τρέχων, quae participia ſimili modo conſtruuntur. Prioris exemplum eſt apud Herodot. Οἴχοντο φεύγοντες, *Abierunt fugientes.* Niſi ibidem verbum οἴχοντο πλεονάζειν mauis, et ſimpliciter reponis ἔφυγον, vt et apud Arrian. de Exp. Al. lib. III, cap. 7 Μαζαῖος δὲ, ὡς ἤκουσεν ἤδη προσάγοντα Ἀλέξανδρον, ΩἼΧΕΤΟ ΦΕΥΓΩΝ σὺν τῇ στρατιᾷ πάσῃ, *Mazaeus autem, vt Alexandri aduentum cognouit fugam capeſſebat cum vniuerſo exercitu.* Pro ἔφυγεν. Adeo vt verbum ᾤχετο addatur, ad celeritatem ſiue feſtinationem ſignificandam. Hinc quandoque fit, vt duo participia absque vlla copula vni verbo addantur. Ita Herodot. Erat. cap. 33 ΟἼΧΟΝΤΟ ΦΕΥΓΟΝΤΕΣ ἈΠΟΛΙΠΌΝΤΕΣ τὴν πόλιν. Ad verbum, *Abierunt fugientes relinquentes vrbem,* vel rectius: *Fugerunt vrbe relicta.* Huic ſimile eſt participium ἀποδράς. Ita Ariſtoph. Ἐκκλ. vſ. 196

Ὁ τοῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἈΠΟΔΡΆΣ ᾤχετο,

Qui hoc perſuaſerat, illico fugiens abiit. Poſterioris exemplum quaere apud eundem Nub. vſ. 778

— Ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
Πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ' ἀπαγξαίμην ΤΡΈΧΩΝ.

— *Inſtante adhuc vna dica,*
Priusquam mea citetur, ego me ſtrangulem.

Vbi itidem participium illud τρέχων celeritatem aliquam notat. Latini dicerent: *Ego abeam cito, et me ſtrangulem.* Ita enim Ter. Andr. Act. I, ſc. 5, vſ. 21

— *Id mihi viſus eſt dicere: ABI cito ET SVSPENDE te.* H.

SECTIO III.

SECTIO III.

De Participiis [ἀπολελειμμένος, ἀρχόμενος,] γιγνόμενος, [ἐχόμενος,] et ἐνδεχόμενος.

[Ἀπολελειμμένος — *ignarus*, vt vertit Budaeus. Sophocles, Oedipo tyranno: Quum Oedipus Tireſiae caecitatem exprobraſſet, hoc illi Tireſias reſpondit: *Tu et vides, nec tamen cernis in quanto es malo.* Fuit ergo Oedipus πολὺ ἀπολελειμμένος τῶν ἑαυτου κακῶν, *neſciebat ſe patrem occidiſſe: ex matre liberos ſuſcepiſſe.* Iſocrat. περὶ ἀντιδόσεως: Τῆς παιδείας ταύτης οὐκ ἂν ἐγὼ φανείην ἀπολελειμμένος, *Ego non poſſum videri ignarus huiuſce diſciplinae.* Ἀπολείπομαι, proprie; *relinquor a tergo, non aſſequor,* cui contrarium παρακολουθῶ. ſed vtrumque verbum ad *intelligentiam* ſaepe transfertur; vt is dicatur παρακολουθεῖν, qui rem aliquam *aſſequitur atque intelligit* †: ἀπολείπεσθαι, *qui minus intelligit, ſed eſt rei penitus ignarus; is enim quaſi relinquitur et deſeritur a re, quae illum fugit* [2]. Hinc Latini dicunt, *hoc me non fugit;* id eſt, παρακολουθῶ, *non ſum ignarus huius rei.* Hinc εὐπαρακολούθητον, *facile intellectu:* δυσπαρακολούθητον, *difficile intellectu* [3].]

Ἀπολελειμμένος, *ignarus.*

† Triplicem huius verbi oeconomiam tradit et idoneis argumentis comprobat Raphelius Obſeruatt. ex Polyb. ad Luc. I, 3. Primum enim ſignificat *comitari, multum cum aliquo eſſe*, atque non modo in perſonis, ſed et in rebus dicitur. Deinde *intereſſe alicui rei, in ea verſari.* Denique *mente atque intelligentia conſequi, intelligere, cognoſcere.* Caeterum ad diſcrimen vtriusque verbi παρακολουθεῖν et ὑπολείπεσθαι facit locus Demoſthenis adu. Leochar. pag. 1083, vbi tanquam antitheta ſibi opponuntur: νομίζω γὰρ ἂν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ ἀγῶνος σαφῶς ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗ΄ΣΗΤΕ, καὶ τῶν ἄλλων ὑμᾶς οὐδενὸς ἈΠΟΛΕΙΦΘΗ΄ΣΕΣΘΑΙ, *Arbitror enim, ſi hanc partem cauſae ſatis intellexeritis, reliquarum nullam vos eſſe ignoraturos.* Z.

2 Quo plane ſenſu hoc verbo vtitur Plato ſcribens ad Perdiccam: Ταύτας φαῖεν μὲν ἂν ἐπίστασθαι πάμπολλοι, πλεῖστον δ' ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν αὐτὰς, *Has intelligere ſe quam plurimi profiteantur, longe tamen abeſt vt cognoſcant.*

3 Participium ἀρχόμενος eleganter admodum ponitur pro ἐν ἀρχῇ, ita vt ἀρχόμενος εἶπον notet, *Initio dixi:* apud Iſocr. ad Nicocl. in fine, et Thucyd. lib. IV, cap. 64, init. Quam conſtructionem ſortitur etiam deſinendi participium τελευτῶν per omnes numeros, vt oſtendetur infra ad Sect. 4, Reg. 6 Hoc ſenſu ſequentem poſt ſe amat generandi caſum. Plat. Phaedr. pag. 263, lin. 39

REGVLA I.

Participium *γιγνόμενος* [4] variis et elegantibus modis reddi poteſt.

Γιγνόμενος, legitimus.

Primo enim ſignificat *iuſtum*, aut *legibus quaſi conſtitutum:* vt, *γιγνομένη τιμὴ*, *iuſtum pretium* †; et *γιγνόμενον τίμημα*, *mulcta legibus conſtituta*, vel *iuſta legis aeſtimatio* ††. Sic *γιγνομένη χάρις*, *iuſta et quaſi debita gratia.* Demoſthen. pro Coron. [5] Ἐκ δὲ τȣ͂ ἐμȣ͂ νόμȣ, τὸ γιγνόμενον κατὰ

lin. 39 Ἀλλὰ καὶ ὁ Λυσίας ἈΡΧΌΜΕΝΟΣ ΤΟΥ͂ ἘΡΩΤΙΚΟΥ͂ ἠνάγκασεν ἡμᾶς ὑπολαβεῖν, et quae ſequuntur; *Sed et Lyſias in exordio illius de Amore orationis hanc nos coëgit ſuſcipere ſententiam etc.* Simile exemplum inuenies in illis, quae ibidem paulo ante praecedunt. Et apud Pauſ. in Lacon. pag. 211, lin. 6 Ὅμηρος δὲ ἔγραψε μὲν ΤΗ͂Σ ΠΟΙΉΣΕΩΣ ἈΡΧΌΜΕΝΟΣ, *Scripſit Homerus in principio operis poetici.* Eo modo opponitur, τῷ, διὰ τέλȣς, apud eundem in Sophiſt. pag. 237 ἈΡΧΌΜΕΝΌΣ γε καὶ ΔΙᾺ ΤΈΛΟΥΣ τȣ͂το ἀπεμαρτύρατο, *Ab initio ad finem vsque hoc teſtatus eſt.* Idem participium *ἀρχόμενος* ita cum ſuo ſubſtantiuo conſtruitur, vt ad verbum reddi non poſſit, ſed neceſſario mutari debeat in ſubſtantiuum cum generandi caſu nominis, ad quod refertur. V. c. Demoſth. de Cor. pag. 347, in fine: Ἰδεῖν τὰ πράγματα ἀρχόμενα, pro, τὴν τῶν πραγμάτων ἀρχὴν, *Videre initia rerum.*

4 Hoc participium etiam in ſua prima, vel certe primae proxima ſignificatione tironibus crucem figere ſolet ob id, quod, cum aures Helleniſmo nondum aſſuetas habeant, nihil ſatis intelligunt, quam quod cum Latinorum conſuetudine quodammodo conuenit. Diſcant illi pro eo, quod in N. T. eſt familiare, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ex Xenophonte dicere ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις. Ad verbum: *In diebus, qui fiebant* vel *erant.* Ita enim ille lib. V Κύρ. παιδ. pag. 141 Ἐπεὶ δὲ πορευόμενος ȣ͂τως ἘΝ ΤΑΙ͂Σ ΓΙΓΝΟΜΈΝΑΙΣ ἩΜΈΡΑΙΣ ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια τῶν Ἀσσυρίων καὶ Μήδων, *Hoc modo proficiſcens per illos dies ad Aſſyriorum et Medorum fines peruenit.* Hoc idiomate, eiusque auctoritate nixus illud vernaculum, dit loopende jaar, verterem, τὸ γιγνόμενον ἔτος. Praeſentis enim rei progreſſionem denotat. H.

† V. c. Demoſthen. de Coron. Trier. pag. 1230 Καίτοι πῶς ȣ̓κ ἄδικον, τῶν μὲν ἀναλωμάτων ἀφεστηκέναι, τῶν δὲ ΓΙΓΝΟΜΈΝΩΝ δι᾽ ἐκεῖνα ΤΙΜΩ͂Ν ἀξιȣ͂ν αὐτοῖς μετεῖναι; *Iam vero nonne eſt iniquum, nihil ſumtuum praebere, at conſequi velle praemia iis, quae ſumtus fecerint, debita? Z.*

†† Demoſth. adu. Timocrat. pag. 726 ἐκτίειν τὸ ΤΊΜΗΜΑ ΤΌ ΓΙΓΝΌΜΕΝΟΝ, *ſoluere multam debitam. Z.*

5 Pag. mihi 537, lin. 49 (pag. 261, lin. 1, ed. Reisk. Z.) Idem δίκαιον et γιγνόμενον iungit, vt ἰσοδυναμȣ͂ντα aduerſ. Nauſimach. pag. 635 Ἐγὼ, δ᾽ ὅτι μὲν ψεύσονται, καὶ τὰ πολλὰ ἀπολωλεκότες τῶν ὄντων αὐτοῖς, μικρὰ τῆς πόλεως μεταλαφυίας, ἢ ΔΙΚΑΙΆΝ,

κατὰ τὴν ὀσίαν ἕκασον τιθέναι, id eſt, *Legis autem meae vi,* vel *ex praeſcripto legis meae, quod aequum et iuſtum eſt ſingulos pro facultatibus ſuis pendere, vel contribuere.* Sic *ἀγῶνες γιγνόμενοι, ludi ſolennes et certo quodam ſolennique tempore recurrentes* †.

II. Secundo, *naturalem*, aut *proprium;* quo pacto *Athenienſium ciuitas* ab Ariſtide, in Panathenaica dicitur [6], Τὴν γιγνομένην τάξιν ἔχουσα πρώτη πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, *Prima Graecarum vrbium, naturali quodam et proprio ſitu, ad ſolem orientem conuerſa.* Γιγνόμενος, *proprius.*

III. Tertio, *verum, germanumque*, non *fictitium*, et *adulterinum:* vt ibidem, Διὸ καὶ ἄνδρας, inquit, κρατίσους, καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλεῖσον ἥκοντας ἤνεγκεν, id eſt, *Quare viros etiam ferre vulgo ſolet, cum robuſtiſſimos, tum eiusmodi, qui maximos in vera germanaque virtute profectus faciant* [7]. Γιγνόμενος, *verus.*

IV. Quarto, *γιγνόμενον ἀργύριον, pecunia non modo proba, ſed etiam integrae ſummae, et nulla ex parte decurtata:* nam τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, eſt, *integram inſtamque pecuniae ſummam perſoluere* [8]. Quod Tullius dicit, *recte dare:* Titus Liuius *recte reſtituere:* Vlpianus *recte praeſtare.* Γιγνόμενον ἀργύριον.

V. Quinto, *τὸ γιγνόμενον*, abſolute, id eſt, *τὸ ἐκ τοῦ ἀργυρίου κέρδος, vſura creditae pecuniae legitima:* qui etiam τόκοι Γιγνόμενον, *vſura.*

ΔΙΚΑΙ'ΑΝ, *οὐδὲ* ΓΙΓΝΟΜΕ'ΝΗΝ ΧΑ'ΡΙΝ *ἀξιώσουσι κομίζεσθαι παρ' ὑμῶν, ἐάσω, Ego vero illud omittam, mentituros illos, et, cum pleraque bona ſua perdiderint, vnde respublica parum emolumenti cepit, non inſtam neque legitimam gratiam a vobis repetituros.* H.

† Sic *αἱ θυσίαι αἱ γινομέναι* ſunt *ſacrificia ſolennia*, apud Dinarch. aduerſ. Ariſtogit. pag. 81. Sic quoque dici mihi videntur *τραγῳδοὶ γινόμενοι* apud Aeſchin. adu. Cteſiph. pag. 431 et 541, qui admodum male habuerunt Reiskium, ſed iniuria. Z.

6 Pag. mihi 167.

7 Verba Ariſtidis extant pag. mihi 176. Hinc affine eſt, cum in affirmatione dicitur, ΤΑ' ΓΙΓΝΟ'ΜΕΝΑ λέγειν, i. e. *Vera praedicare; Id quod res eſt dicere:* vel ſimile quid. Plat. in Theaet. pag. 175, lin. 18 Παντάπασι ΤΑ' ΓΙΓΝΟ'ΜΕΝΑ λέγεις, ὦ Σώκρατες, *Omnino vera praedicas, o Socrates.*

8 Ita in Syngrapha apud Demoſth. contra Lacritum, p. 592, creditoribus, a quibus mutuo acceperant argentum, promittunt debitores, *σωθέντων τῶν χρημάτων Ἀθήναζε, ἀποδώσειν* ΤΟ' ΓΙΓΝΟ'ΜΕΝΟΝ *ἀργύριον*, i. e. *ſi ſaluae Athenas aduectae fuerint merces, ſe integram pecuniam reddituros.*

 9 Quam

τόκοι γιγνόμενοι dicebantur. Quamquam etiam pro *iuſta mercede* [9] ſumitur: vt *τὸ γιγνόμενον Φέρεσθαι, iuſtam auferre mercedem.*

Γιγνόμενον, abſolutum. VI. Sexto, *τὸ γιγνόμενον* in vniuerſum, eſt *id omne, cui nihil omnino ad perfectionem et integritatem deſit.* Sic Ariſtides loco citato ait, *τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, curſores iuſtum et integrum curriculum abſoluiſſe.* Quo ſenſu eleganter ſumitur, *ἀντὶ τοῦ καθήκοντος, pro officio omni ex parte cumulato:* vt, *μηθὲν ἑαυτῷ σύνοιδα, τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι, Conſcius mihi ſum, nihil a me penitus officii erga te mei praetermiſſum fuiſſe.*

Γιγνόμενον, facultas. VII. Septimo, idem eſt, quod *τὸ μέρος τὸ ἐπιβάλλον*, de quo in capite de Nomine ſupra diximus: non tantum *rata portio*, ſed etiam *virilis pars et facultas:* vt, *πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γιγνόμενον ἐκομίσαντο*, id eſt, *ſuam quamque partem haeredes omnes abſtulerunt.* Sic, *Τό γ' ἐπ' ἐμοὶ γιγνόμενον, διαπράξασθαι πειράσομαι*, id eſt, *Quantum in me erit, rem perficere conabor.*

Γιγνόμενος, cohaerens. VIII. Octauo, *γιγνόμενος*, eſt *cohaerens et conſentaneus*, vel etiam *cum decoro et dignitate coniunctus:* vnde oppoſitum, *οὐ γιγνόμενος* ſignificat *abſurdum, commentitium, inanem, et indignum;* v. g. *ἔμπλεως Φαίνεται οὐ γιγνομένων ἐλπίδων, ſpes inanes abſurdasque fouet:* quae etiam *ἐλπίδες μὴ οὖσαι, ſpes nullae*, dici poſſunt.

Hinc fit, vt *τὰ γιγνόμενα* in neutro, dicantur, *ea quae decent, atque debentur:* vt apud Ariſtidem loco citato: *Τιμᾶν τοῖς γιγνομένοις τὴν πόλιν, Dignos ciuitati honores perſoluere:* niſi malis ſignificare *proprios ac peculiares fructus, qui tamen ad ſingularem iſtius ciuitatis rem conditionemque pertineant.*

Γιγνόμενα, commoditates. IX. Nono, *τὰ γιγνόμενα proprias commoditates* [10] ſignificant, *quarum amore ac ſtudio quisque ducatur;* vt apud Demoſthen.

9 Quam ſcilicet aliquis ex laboribus ſibi parat. Ita Lucian. in Tox. de eo, qui operam ſuam purpurariis locauerat, *καὶ* ΤΟ' ΓΙΓΝΟ'ΜΕΝΟΝ *ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, Et hac pecunia, quae ipſi hinc redibat, alebat Diniam.*

10 Τὰ *γιγνόμενα proprias* ſignificare *commoditates*, tunc credam, cum exemplis probatum videro, neque ſi addidiſſet Auctor *cum datiuo perſonae, cuius priuatae rationes exprimuntur.* Neque Demoſthenis verba pag. 26, lin. 12, quidquam probant. Ait ille, Philippum de Thebanis bene meritum, vt eos ſibi deuinciret, eorumque

Demoſthen. Philipp. II, vbi de Philippo Rege loquitur; Τȣ̀ς Θηβαίȣς ἡγεῖτο, inquit, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν ὅπως βȣ́λεται πράττειν αὐτὸν, id eſt, *Thebanos exiſtimabat propriis commodis conciliatos et allectos, integram ſibi liberamque reliquorum omnium poteſtatem eſſe permiſſuros.*

X. Participium ἐνδεχόμενος, primo idem fere eſt, quod πρόχειρος, *promtus, ad manum, cuius copia nobis eſt.* Hinc apud Antiphontem, Ταῖς ἐνδεχομέναις ἐκόλασαν τιμωρίαις, *quibus licuit, affecere ſuppliciis.* Ita contrario ſenſu, τιμὰς ἀπένειμαν τὰς ἐνδεχομένας τοῖς αὐτῷ κατωρθωμένοις, id eſt, *quibus potuerunt honoribus res ab eo praeclare geſtas proſequuti ſunt.* Ἐνδεχόμενος, promtus.

XI. Secundo aliquam *facilitatis ac probabilitatis* ſignificationem habet: vt, ἐνδεχομένη πίςις, *fides quae ſatis facile ac probabiliter adhibeatur*, apud Herodianum lib. II, initio. Sic ἐνδεχομένη πρόφασις, *color, et praetextus vero ſimilis:* ἐνδεχόμενον ἔγκλημα, *crimen probabile:* ἐνδεχομένη ἀπολογία, *defenſio bonae fidei*, vel *digna quae vtcunque probetur.* Ἐνδεχόμενος, probabilis.

XII. Tertio, iungitur etiam eleganter cum ſuperlatiuo, idemque tum fere eſt, quod ὡς, vel ὅτι, *quam* apud Latinos. Ariſtoteles VII Politicorum, Ἡ πόλις κοινωνία τίς ἐςι τῶν ὁμοίων, ἕνεκεν δὲ ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίςης, *Ciuitas quaedam ſimilium communitas eſt, ad vitam quam optime fieri poteſt inſtituendam comparata.* Sic, τὴν προθυμίαν ἐπιδεῖξασθαι τὴν ἐνδεχομένην ςασιμωτάτην, *conſtantiſſimam alacritatem oſtendere.* Ἐνδεχόμενος, cum ſuperlat.

XIII. Quarto, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo iam ſuperius aliquid attigi, eſt *perficiendae rei facultas qualiscunque*, vt, κατὰ Ἐνδεχόμενον, facultas.

rumque opera contra reliquas Graecorum ciuitates abuteretur. Putabat, inquit, Thebanos ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων (intellige ἀπὸ Φιλίππȣ) i. e. *pro iis* (*beneficiis*) *quae in ipſos a Philippo collata erant* etc. Atque hunc verborum eſſe ſenſum, patet ex ſequentibus, vbi ait: Καὶ νῦν τȣ̀ς Μεσσηνίȣς καὶ τȣ̀ς Ἀργείȣς, ταῦτα (an ταυτὰ?) ὑπειληφὼς, εὖ ποιεῖ, *Et nunc, de Meſſeniis et Argiuis eadem mente bene meretur*, ſcilicet vt illi ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, αὐτῷ συμπράττωσιν, *beneficiis ab ipſo conciliati ſecum facerent.* Nec dubito, quin in malam partem poſſit adhiberi, vt ſi quis dicatur *calamitatibus ſuccumbere*, ſiue, *re male geſta deſperare:* ἐπὶ τοῖς αὐτῷ γιγνομένοις ἀθυμεῖν.

κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, *pro virili parte;* quod etiam efferri ſolet per aduerbium ἐνδεχομένως, vt apud Polyb. lib. V, Ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεχομένως ἐβουλεύσατο, *Rex opportunum pro tempore conſilium cepit;* vel per genitiuum pluralis numeri, ſed neutrius generis, cum praepoſitione ἐκ· vt: ἐκ τῶν ἐνδεχομένων τοὺς πολεμίους ἠμύνατο, *qua potuit ratione hoſtes propulſauit.* Thucyd. fere dicit: ὡς ἐκ τῶν ἐνδεχομένων.

Ἐνδεχομένως, idem.

Ἐνδεχόμενον, contingens.

XIV. Quinto, apud Philoſophos illud eſt, quod *contingens* dici ſolet; quod nimirum tam fieri, quam non fieri ex ſeſe poteſt: vt in bello vincere, aut non vincere, ἐν τι τῶν ἐνδεχομένων [11] vocatur: quo ſenſu opponitur, τῷ τε ἀναγκαίῳ, id eſt, *tam rei neceſſariae;* καὶ τῷ ἐφ᾽ ἡμῖν, *quam ei, quae in noſtra poteſtate ſita eſt;* καὶ τῷ κατὰ προαίρεσιν, id eſt, *et ei, quam ſponte ac deliberate ſuſcipimus* [12].

SECTIO IV.

11 Vt tironibus haec planiora fiant, ſciendum eſt, ellipticam eſſe locutionem, et ſubaudiri accuſatiuum, ſiue orationem infinitiuam accuſatiui partes agentem. Quando itaque verbum ἐνδέχεσθαι vel participium ἐνδεχόμενον proprium *aliquid in ſe recipiendi* ſiue *admittendi* ſignificatum obtinet, hinc planum eſt, aliquid dici ἐνδεχόμενον, quod aliud quodpiam, caſum, puta, vel habitum vel conditionem aliam, in ſe recipere et admittere poteſt: atque adeo, quod alio modo ſe habere, aliter accidere potuiſſet. Patet hoc ex verbis Ariſtotelis, lib. Eth. VII, cap. 1. Vbi animae ratione praeditae facultates in duas partes diuidit, ἓν μὲν, ᾧ θεωροῦμεν τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων, ὧν αἱ ἀρχαὶ μὴ ἘΝΔΕ΄ΧΟΝΤΑΙ ἌΛΛΩΣ ἜΧΕΙΝ, ἓν δέ γε, ᾧ τὰ ἘΝΔΕΧΟ΄ΜΕΝΑ, *vel qua conſideramus talia, quorum principia neceſſario ita ſe habent, vel qua contingentia.* Vbi τὸ ἄλλως ἔχειν accuſatiui loco ſubiungitur verbo ἐνδέχονται. q. d. *Non recipiunt in ſe τὸ ἄλλως ἔχειν,* i. e. ἄλλην ἕξιν. Illud autem ἄλλως ἔχειν aliquando additur, aliquando ſupprimitur, vt in eodem cap. et ſeq. Ex hac *aliquid in ſe recipiendi* notione fluxit illa, quam Auctor modo Reg. 12 ex Budaeo attigit: qui verba Ariſtotelis ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, reddit κυριώτερον, *vitae, quam humana natura capit, optimae.* Vide, num magis huic loco apposite: *vitae quam* (ſc. ciuitas) *capit, optimae.* Locus Ariſtotelis eſt lib. VII, de Rep. cap. 8.

12 Claudat hanc Sectionem participium ἐχόμενος, cuius plurali neutro cum genitiuo τούτων vtuntur Graeci eo loco, vbi, recitatis quibusdam alicuius ſcriptoris verbis, caetera ob orationis longitudinem recitare ſuperſedent. Latini dicunt: *Et caetera. Et ſic deinceps.* Graeci: Καὶ τἄλλα τούτων ἐχόμενα. Quod etiam aliter efferunt: Καὶ τὰ ἀκόλουθα τούτοις. Vel, Καὶ τὰ ἑξῆς τοῦ ἔπους. Vel, Καὶ τὰ τούτοις ἐφεξῆς.

SECTIO IV.

De Participiis Verborum ὀνομάζω, παρέχω, περιέχω, ποιῶ, [τελευτάω,] τυγχάνω, ὑπάρχω, εἰμί.

REGVLA I.

'Ονομάζων.

Notandus vſus participii *ὀνομάζων*, praecedente aduerbio. Demoſthen. pro Coron. de Aeſchine, qui dixerat *οἰκειότητας*, ***neceſſitudines***, non tam verbis, quam communi vtilitate *βεβαιῦσθαι*, *firmari:* addit, *μάλα σεμνῶς ὀνομάζων*, ***admodum grauiter nominans***, id est, *ſpecioſo* ***admodum nomine, vel etiam oratione vſus.***

'Ο παρασχὼν, τὸ παρασχόν.

II. 'Ο *παρασχὼν*, et *τὸ παρασχὸν* [13], rarius quidem, aliquando tamen, idem videtur eſſe, quod *παρὼν καιρὸς*, *praeſens occaſio:* ſic enim intelligo illud Ariſtidis in Panathenaica: 'Εναργῆ, inquit ille, *καὶ θαυμαστὰ τῆς αὐτῶν ἐπιεικείας σημεῖα ἐξήνεγκαν, ἐν παντὶ τῷ παρασχόντι*, ***Illuſtria prorſus, atque egregia aequitatis ſuae documenta dederunt, quoties ſe dedit occaſio.*** Vide Sect. I, Reg. 4.

'Ο περιέχων, aër.

III. Participium *περιέχων*, id eſt, *continens*, cum articulo iunctum, ſaepe pro *aëre* ſumitur; quod is inferiora omnia complectatur [14]. Plutarchus in Alexandro, *Λέγεται*, inquit, *παρὰ δεῖπνον, ὑπὲρ ὡρῶν καὶ κράσεως τῦ περιέχοντος, λόγων ὄντων*, ***Ferunt, cum aliquando ſuper coena de tempeſtatum varietate, deque aëris temperatione ſermo incidiſſet.*** Ibid. Πλείστην *Φθορὰν ἀπορίαι τῶν ἀναγκαίων καὶ δυσκρασίαι τῦ περιέχοντος ἀπειργάσαντο τῆς στρατιᾶς*, id eſt,

Stragem

ξῆς. Vtuntur etiam Graeci hoc participio cum genitiuo poſt recenſionem rerum quarumuis. Ita Antoninus lib. *εἰς ἑαυτ.* I, cap. 3, poſtquam plurima, quae a Diogneto doctus erat, enumerauerat, ita caput claudit: *Καὶ ὅσα τοιαῦτα τῆς* 'Ελληνικῆς *ἀγωγῆς ἐχόμενα*, ***Et caetera quae ad Graecorum diſciplinam pertinent.***

13 Eſſe poteſt hoc Participium *τὸ παρασχὸν* imperſonale, deductum a *παρέχει*, *Licet*, *Facultas eſt.* atque ita *ἐν παντὶ τῷ παρασχόντι*, eſt, *vbicunque licet*, ſiue *occaſio ſeſe offert.* Adeoque a *παρὼν* differt, ſi ei non aduerſetur. Alioquin prius illud *ὁ παρασχὼν* perſonale eſt et ellipticum, ſubaudito *καιρὸς*, id quod nonnunquam additur. Integrum habes apud Plut. in Caeſare pag. 711 'Ως *ἄριστα τῷ καιρῷ τότε παρασχόντι μὴ χρησάμενος*, ***Quod optima hac occaſione non vſus eſſet.***

14 Ellipſin ſubſtantiui *ἀὴρ* agnoſcit Cl. Bos, quem adi.

15 Pro

Stragem exercitus maximam, cum rerum neceſſariarum penuria, tum coeli grauior temperies ediderunt.

Καλῶς ποιῶν, *iure.*

IV. Participium actiuum verbi ποιῶ, cuiuscunque temporis fuerit, iunctum cum aduerbio καλῶς, ſignificat *iure ac merito*, idque vel continuata oratione, vel nonnihil etiam disiuncta. Et continuata quidem; vt, καλῶς δὴ ποιῶν αὐτῷ συγγνώμην ἂν ἔχοις τȣ̃ παρὰ γνώμην ἡμαρτημένȣ, *merito ſane, peccati praeter voluntatem admiſſi veniam ei dederis;* quod vulgo ſatis feliciter dicimus, *vous ferez bien de lui pardonner* [15]. Sic apud Demoſthen. oratione I, Ἵνα ὑπὲρ

15 Pro varia tamen occaſione varie vertitur. Ita Demoſthen. ep. I, pag. 108, lin. 49 Ἐπειδήπερ οἱ Θεοὶ ΚΑΛΩ͂Σ ΠΟΙΟΥ͂ΝΤΕΣ, σώσαντες τὴν πόλιν ἀποδεδώκασιν ὑμῖν ὅ, τι ἂν βȣ́λεσθε, ἐξ ἀρχῆς βȣλεύσασθαι, *Poſtquam Deorum benignitate, conſeruata rep. vobis licitum eſt de integro, veſtro arbitratu deliberare.* Prop. *Dii bene facientes, conſeruantes* vel *conſeruando remp. dederunt* etc. Vide, vtrum praeſtet: *Dii iure merito vrbem ſeruantes*, an, *pro benignitate ſua ſeruantes.* Similis vertendi ratio eſt in epiſtola ſequenti pag. 111, lin. 34 Ἐπειδὴ δὲ ΚΑΛΩ͂Σ ΠΟΙΟΥ͂ΝΤΕΣ πᾶσι τοῖς ἐν ταῖς αἰτίαις διηλλάχθητε. Quae verba ita verſa inuenio: *Poſtquam vero pro veſtra ſapientia reis omnibus reconciliati eſtis.* Similiter apud Heliod. lib. Aethiop. VI, cap. 5 Ἐπίφορός πως ἀεὶ τυγχάνεις τὰ χείρονα μαντεύεσθαι, καὶ ψεύδη γε ἅμα ΚΑΛΩ͂Σ κατὰ τȣ̃το ΠΟΙΟΥ͂ΣΑ, *Procliuis quodammodo ſemper eſt ad auguria peiora, et quidem, quae ſimul falſa ſunt, hac in parte ſapienter faciens.* Latini vel omittentes participium, aduerbium *bene* cum verbo iungunt; vnde apud Terentium: *Bene mones.* Gy doet wel, dat gy het zegt. Vel plane, vt noſtrates, vtuntur verbo *Facio*, ſequente particula *Quod.* Ita Horatius lib. I, Sat. 4, vſ. 17

Di BENE FECERVNT,
Inopis me QVODque puſilli
Finxerunt animi —

Vel in fine ſententiae verbum ποιῶ cum praecedentibus coniunctio καὶ connectit, quod cum Latinis commune habent Graeci. Ita ex Demoſthene Ariſtides pro Quatuoruiris, pag. 439 Εἶναι τῶν πρότερον γεγενημένων ἀνδρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι, ΚΑΙ͂ ΚΑΛΩ͂Σ ΠΟΙΕΙ͂Σ, *Deinde virorum bonorum, qui olim fuerunt, meminiſti, et recte facis.* Participii tamen longe frequentiorem eſſe vſum, tirones moneo. Eodem modo εὖ ποιῶν conſtruitur, et commode redditur, *ſi ſapiat*, apud Plut. in Coniug. praec. pag. 142, lin. 13 Διὸ δεῖ καὶ τὴν οἰκοδέσποιναν πᾶν τὸ περιττὸν καὶ ἑταιρικὸν καὶ πανηγυρικὸν, ΕΥ͂ ΠΟΙΟΥ͂ΣΑΝ, φεύγειν, *Idcirco decet matrem familias, ſi ſapiat, omne ſuperuacuum, et meretricium, et quidquid ad pompam pertinet, fugere.* Alias quoque idem, quod καλῶς ποιῶν, notat. Ita apud Plat. de Rep. lib. I, pag. 351, vbi ad verba χαρίζομαί σοι, *Rem tibi gratam facio*, reſpondet Socrates: Εὖγε σὺ ποιῶν, *Recte tu quidem. Haec eſt benignitas tua.* vel ſimile quid.

Pro

ὑπὲρ πολλῶν, ὧν, καλῶς ποιοῦντες, ἔχουσι, μικρὰ ἀναλίσκοντες, τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς, id eſt, *Vt eorum, quae iure obtinent, plurimorum loco, paucis quibusdam impenſis, reliquorum fructu ſecure potiantur.*

Diſtincta vero; vt, τἀνδρὸς φιλίαν ἀντὶ πάντων εἵλοντο τῶν χρημάτων, καὶ μάλα γε καλῶς ποιήσαντες, id eſt, *hominis amicitiam diuitiis omnibus potiorem habuerunt, et merito quidem;* quod ſaepius dicunt, καὶ μάλα γε εἰκότως. Vide Cap. V de Verb. Sectione 10, Regula 2.

V. Secundo, huius idiotiſmi vſus eſt adiuncto etiam, illuſtrioris ſignificationis gratia, καὶ τὰ δίκαια, vel τὸ δίκαιον, vel τὰ καθήκοντα, vel τὸ καθῆκον. quae voces *ius officiumque* ſignificant: dicunt enim καλῶς γε, καὶ τὰ δίκαια ποιῶν, eodem plane ſenſu.

VI. Tertio, negationem aliquam praemittunt, vel continuata, vel disiuncta ſimiliter oratione: vt, τὸν αὐτοκράτορα, τὸν μεγίστης ὅσης αἴτιον τῆς εὐτυχίας γενόμενον, τῆς πατρίδος, οὐ καλῶς ποιοῦντες, ἐξωρίσαντο, *Imperatorem, cuius virtute parta Reipublicae felicitas magna fuerat, e patria per ſummam iniuriam expulerunt.* Vehementior autem oratio diſtincta eſſet, hoc modo: τῆς πατρίδος ἐξωρίσαντο, οὐ καλῶς ἄρα ποιήσαντες, οὐ μὰ τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, id eſt,

Pro iisdem dicitur etiam ὀρθῶς ποιῶν. Ita Iulian. Miſopog. pag. 353 Ὃν καὶ ὑμᾶς, ὡς ὄντα μάλιστα αἰτιώτατον τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, ΟΡΘΩ͂Σ ΠΟΙΟΥ͂ΝΤΕΣ συλλοιδορεῖτέ μοι, *Cui vos etiam tanquam inſtituti mei principi, iure merito, mecum conuiciamini.* Et in his quidem omnibus καλῶς ποιῶν, verbis actionem ſignificantibus iunctum, actiuam vim merito exercet: at eſt, vbi paſſiuis iunctum eandem conſtructionem obtinet, vt in illo Ariſtoph. Plut. 864 Καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται, *Iure igitur merito perit.* Et apud Heliod. Aethiop. lib. II, cap. 11 Σὺ μὲν καλῶς ποιοῦσα τέθνηκας, *Tu certe iure merito periiſti.* Et lib. VI, cap. 8 Εἰ δέ μοι περισώζῃ, καλῶς γε ποιῶν, *Sin incolumitate, qua dignus es, frueris.* Similem vſum habet εὖ φρονῶν, apud Ariſtidem, pro Quatuoruiris, pag. 431 Τὴν τέχνην τρίτον ὡρίσατο, ΕΥ͂ ΦΡΟΝΩ͂Ν, *Artem tertio loco conſtituit. Nec id immerito.* Caeterum, quemadmodum καλῶς ποιῶν ita, vti dictum eſt, conſtructum, notat *iure, merito* etc. ita κακῶς ποιῶν eodem idiomate cum verbo omnia contraria ſignificare poſſe exiſtimem. Certe hoc modo vtitur Heliodorus Aethiop. lib. VII, cap. 27 Διότι καὶ ΚΑΚΩ͂Σ ΠΟΙΟΥ͂ΝΤΕΣ ἡμεῖς σιωπῶμεν, *Eo quod nos, non ſatis prudenter, tacemus.* vel *tacemus peruerſa ratione, ſtolide,* vel ſi quid aptius.

eſt, *eiecerunt*, *et iniuria certe quidem*, *per ipſam Reipublicae ſalutem* [16].

Τυχὼν, vulgaris. VII. Aoriſt. 2 participii verbi *τυγχάνω*, fere ſignificat *obuium ac tritum aliquid*, aut abſolute, *fortuitum quidlibet*. Sic *τυχόντες ἄνθρωποι*, *homines ex triuio*, *ἡ τυχȣ͂σα ζημία*, *puena quaelibet*, aut *vulgaris*, *τὸ τυχὸν πταῖσμα*, *quaelibet offenſio*. Demoſthenes epiſt. ad Philipp. *Μικρὰ πρόφασις, καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα, ἅπαντα διέσειςε, καὶ διέλυσε*, *Leuis praetextus*, *et quaelibet offenſio cuncta ſuccutere ac diſſipare ſolet*, quod ipſum dixerat, Olynth. II *Ἡ πρώτη πρόφασις ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν.* Eſt enim *ἀναχαιτίζειν*, *arrepto quaſi capillo retrahere* [17].

VIII. Ali-

16 Huic ſubiungo, Participium *τελευτῶν finiens*, quod reſpondens praecedenti caſui vel expreſſo, vel implicite ſub verbo ſubaudito in omni numero ponitur pro adverbio, *Tandem*. Sic in numero ſingulari Plat. Phaed. pag. 89, lin. 40 ΤΕΛΕΥΤΩ͂Ν *δὴ θαμὰ προσκρȣ́ων, μισεῖ τε πάντας, καὶ ἡγεῖται ȣ̓δενὸς ȣ̓δὲν ὑγιὲς εἶναι τοπαράπαν*, *Finiens*, i. e. *Tandem*, *ſubinde offenſans omnesque odit*, *et cenſet nihil quicquam eſſe ſanum omnino*. Et in Apol. Socr. pag. 22, lin. 29 ΤΕΛΕΥΤΩ͂Ν *ἤια*, *Tandem me contuli*. In Duali numero apud eundem in Phaedro, pag. 254, lin. 11 Vbi ſermo eſt de duobus equis, qui primum quidem indignabundi adverſantur, ΤΕΛΕΥΤΩ͂ΝΤΕ *δὲ, ὅταν μηδὲν ᾖ πέρας κακȣ͂, πορεύεσθον ἀγομένω*, *Tandem vero*, *quum nullus mali finis eſt*, *procedunt ducti*, vel, *duci ſe patientes*. Et in Plurali numero apud eundem in Phaed. pag. 90, lin. 21 ΤΕΛΕΥΤΩ͂ΝΤΕΣ *οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι*, *Tandem opinantur*, *ſe ſapientiſſimos euaſiſſe*. Hinc aliquando fit, vt duo Participla absque vlla copula coniungantur. Sic idem in Phaedr. pag. 228, lin. 12 Ἀλλὰ ΤΕΛΕΥΤΩ͂Ν *παραλαβὼν τὸ βιβλίον* etc., *Sed tandem librum apprehendens*.

Eundem ſenſum in contraria conſtructione obtinet verbum deſinendi cognatum *ἀπαλλάττομαι*, quod non quidem in Participio poſitum, ſequenti tamen participio caſum ſuum commodat, ipſumque in verſione aduerbii *Tandem* vicem obtinet. Obſcuriora verba exemplo plana facere conabor: *Εἰπὼν ἀπαλλάγηθι*, vertitur, *Tandem dic*. Vbi participium *εἰπὼν* aſſumit caſum *τȣ͂ ἀπαλλάγηθι*, i. e. in verſione redditur per Imperatiuum: verbum autem per Aduerbium *Tandem*. Plat. Gorg. pag. 491, lin. 25 Ἀλλ', *ὦ ἀγαθὲ*, ΕἸΠΩ͂Ν ἈΠΑΛΛΑ´ΓΗΘΙ, *τίνας ποτὲ λέγεις τȣ̀ς βελτίȣς τε καὶ κρείττȣς, καὶ εἰς ὅ, τι*; *Sed tandem dic*, *ſodes*, *quosnam dicis melioresque et praeſtantiores*, *et quorſum?* Ad verbum: *Dicens abſolue*. Vix tamen dubito, quin dicere liceat *ἀπαλλαγεὶς εἰπέ*.

17 Cf. Act. Apoſt. c. XIX, 10, vbi Deus per manus Apoſtolorum virtutes edidiſſe dicitur *ȣ̓ τυχȣ́σας*, *non vulgares*. Et cap. XXVIII, 2, vbi barbari dicuntur praeſtitiſſe *ȣ̓ τὴν τυχȣ͂σαν φιλανθρωπίαν*.

18 Τυχὼν

VIII. Aliquando τὸ τυχὸν, in neutro ſignificat *caſu, forte fortuna;* cui opponitur, τὸ ἐκ προνοίας, *quod certo conſilio, et prouidentia fit.*

Τὸ τυχὸν, *caſu.*

Aliquando idem eſt quod ἴσως, *forte.* Syneſ. Epiſt. ad fratrem: Τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, id eſt, *Quin et primae quoque partes nobis forte concederentur.* Quo ſenſu, apud Atticos dicitur, coniunctim, τυχὸν ἴσως [18].

Τυχὸν, *forte.*

IX. De participio verbi ὑπάρχω, pauca haec notanda. Primo, praeter vulgarem acceptionem, qua τὰ ὑπάρχοντα ponuntur ἀντὶ τῶν ὄντων, vel τῆς ἐσίας, id eſt, *pro bonis et facultatibus*, idem neutrum plurale ſumitur loco τῶν δυνατῶν, καὶ ἀφορμῶν, vel ἐνδεχομένων, id eſt, *ſubſidiis et opibus.* Thucydid. lib. VI Ὁρᾶτε ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ὅπω τρόπῳ κάλλιςα ἀμυνεῖσθε αὐτὰς, *Videte, qua ratione pro viribus, opibusque veſtris, eos quam optime propulſare poſſitis.* Cui loco ineſt etiam ſignificatio praeſentis rerum ſtatus. Sed clarius lib. VII, praemiſſis ὡς, et ἐκ, pro ἀπὸ· Ὁρῶν δὲ ὁ Νικίας τὸ ςράτευμα ἀθυμῦν, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐθάρσυνέ τε, καὶ παρεμυθεῖτο, *Nicias exercitum videns animis conſternatum, eum tamen, prout ferebat praeſens rerum ſtatus, confirmabat, atque ſolabatur.* Et lib. VIII, ſub initium: Ὅμως δὲ, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδόκει χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι, *Sed tamen vt in praeſenti rerum ſtatu*, vel, *prout praeſens rerum ſtatus pateretur, cedendum ac remittendum nihil viſum eſt* [19].

Ὑπάρχοντα, *ſubſidia.*

X. Secundo,

18 Τυχὸν μὲν et in altero membro, τυχὸν δὲ, proprie *forte quidem, forte vero,* redditur elegantius per geminatum *ſiue.* Arrian. Exp. Al. lib. I, cap. 10, prope fin. Καὶ Ἀλέξανδρος ἀφῆκε, (ſubaudi ex praecedentibus τὴν ὀργὴν) ΤΥΧΟ'Ν ΜΕΝ αἰδοῖ τῆς πόλεως, ΤΥΧΟ'Ν ΔΕ' σπεδῇ τῦ ἐς τὴν Ἀσίαν ςόλε, *Et Alexander iram remiſit, ſiue reverentia vrbis, ſiue quod feſtinaret traiicere in Aſiam.* Et lib. III, cap. 26 Vbi Parmenio, Philotae pater, iuſſu Alexandri interfectus dicitur, ΤΥΧΟ'Ν ΜΕ'Ν, ὅτι ἐ πιςὸν ἐδόκει εἶναι Ἀλεξάνδρῳ, Φιλώτα ἐπιβυλεύοντος, μὴ ξυμμετασχεῖν Παρμενίωνα τῷ παιδὶ τῦ βυλεύματος· ΤΥΧΟ'Ν ΔΕ', ὅτι εἰ καὶ μὴ ξυμμετέσχε, σφαλερὸς ἤδη ἦν Παρμενίων, τῦ παιδὸς αὐτῦ ἀνῃρημένυ, *SIVE quod Alexandro non veroſimile videretur, Parmenionem filii ſui conſiliorum non fuiſſe participem: SIVE, vt maxime illorum fuiſſet ignarus, quod iam periculoſum eſſet, ſi Parmenio filio ſuo interfecto ſupereſſet.* [Εἰ τύχοι, *forte,* ait Paulus 1 Cor. XIV, 10. *Z.*]

19 Idem Participium in ſingulari numero, praecedente articulo τὸ, eandem rerum praeſentium

X. Secundo, idem neutrum plurale, non abſimili ſenſu, ſed conſtructione diſſimillima, pro *Deo ipſo*, vel *fortuna*, vel alio quouis ponitur, quo auctore, talis, aut, talis ſit rerum noſtrarum ſtatus. Demoſthen. Olynth. II, cum dixiſſet, Deos et fortunam populo Athenienſi fauere, eum ne ſibi deſit cohortatatur, *μὴ χείρους εἶναι δόξωμεν περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τῶν ὑπαρχόντων*, *ne deterius nobis, quam Dii ipſi, a quibus ea habemus praeſidia, conſulere videamur*, aut ſimplicius [20], *deterius quam praeſens rerum ſtatus exigat.*

XI. Tertio, *ὑπάρχουσα τιμὴ*, eadem ſignificatione dicebatur, qua *γιγνομένη τιμὴ*, iſt eſt, *iuſta rei aeſtimatio*, vt *ἀποδόσθαι τι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς*, *vendere aliquid iuſto pretio.*

Quarto, *ὑπάρχων καιρὸς* non tantum pro *praeſenti ſtatu*, vel *tempore*, ſed etiam pro illo, *quod tum praeſens erat, cum aliquid fiebat.* Demoſthen. pro Coron. eleganter: *Ἀναγκαῖον, ὡς κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε τὰ πράγματα, ἀναμνῆσαι ὑμᾶς, ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε*, *Neceſſe eſt, quomodo tunc ſeſe res haberent, vobis in memoriam reuocare, vt ſuo quaeque tempore ſpectare poſſitis*, id eſt, *de ſingulis pro ſuo cuiuscunque tempore iudicare;* hoc eſt, *habita ratione temporis, quo fiebant.*

Ὢν participium ſignif. ζῶντα.

XII. *Ὢν*, participium verbi *εἰμὶ* (quo de ſuperius aliquid obiter aſperſimus) primo ſignificat *ζῶντα*, *viuentem* [21]; *ὁ μὴ*

tium conditionis ſignificationem obtinet. Plat. ep. 4, pag. 320, lin. 28 ΤΟ' *δὲ νῦν* ΥΠΑ'ΡΧΟΝ *περὶ σὲ τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε τοὺς ἐξ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης — εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα πρὸς σέ*, *Praeſens autem rerum tuarum conditio talis eſt:* vel, *Ita nunc res tuae ſunt comparatae, vt ex vniuerſo terrarum orbe — in vnum locum, et in ipſo maxime in te omnium oculi ſint conuerſi.* Adde Ariſtot. lib. Ethic. I, cap. 10 *Πῶς οὐκ ἄτοπον, εἰ ὅτε ἐστὶν εὐδαίμων μὴ ἀληθεύσεται κατὰ αὐτοῦ τὸ ὑπάρχον;* *Nonne abſurdum eſt, ſi quis, cum ſit felix, re vera felix non dicatur ſecundum praeſentem eius conditionem?*

20 Et melius, ſaltem tutius. Verba ſunt initium orationis.

21 Ita Plat. Euthyd. pag. 275, lin. 11 *Ἔστι δὲ οὗτος Ἀξιόχου μὲν υἱὸς, τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν* ὌΝΤΟΣ *Ἀλκιβιάδου*, *Eſt autem hic Axiochi filius, ex Alcibiade priore nati, patruelis vero eius Alcibiadis, qui adhucdum eſt in viuis.* Sic *ὑπὲρ αὐτοῦ εἶναι συμπίπτειν*, *de ipſa vita dimicare*, eſt apud Heliod. Aethiop. lib. I, cap. 29. Et lib. IV, cap. 12 *Ἐμοῦ δὲ ἅπαντα μαθόντος ἐκ θεῶν, καὶ εἶναί τε καὶ οὐκ φράσαντος*, *Ego autem*

cum

ὁ μὴ ὢν, idem eſt quod θανὼν, *mortuus.* Thucyd. lib. II Τὸν γὰρ οὐκ ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν, *Mortuum enim laudare omnes ſolent.* Et, Τῶν οὐκ ὄντων λήθη οἱ ἐπιγιγνόμενοί τισιν ἔσονται, *Mortuorum obliuio, qui poſtea naſcentur, quibusdam erunt*, id eſt, *futura ſoboles extinctorum liberorum obliuionem afferet.*

XIII. Idem participium ſignificat aliquid ἀκμάζον ἔτι καὶ κρατοῦν, *florens adhuc ac vigens.* Sic dicitur, ἀρχὴ οὖσα, *magiſtratus*, aut *principatus exiſtens*, id eſt, *florentis adhuc vigoris ac roboris.* Sic, οὖσα δίκη, *cauſa* vel *lis*, *qua de re ipſa diſceptatur*, vel *nondum iudicata*, vel *compoſita.* Sic, ὄντες νόμοι, hoc eſt, κύριοι, vt ante diximus, Cap. 3, Sect. 5, Reg. 16, *leges, quarum integra vis eſt.* *Florens et vigens.*

XIV. Contra, negatione praemiſſa, *extinctum aliquid*, vel ἄκυρον, *et abrogatum*, ſignificat. Nam ἀρχὴ οὐκ οὖσα, *ſublatus, extinctusque magiſtratus*, aut *falſus*, οὐκ ὄντες νόμοι, *antiquatae leges*, μὴ οὖσα δίκη, *tranſacta controuerſia*, vel *iudicium nullum*, id eſt, *nullius auctoritatis ac momenti:* quod etiam ἡ μὴ οὖσα, tantum dicebatur, ſine nomine δίκη. Hinc τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν τινὶ, apud Athenienſes ille dicebatur, qui priore iudicio, vel arbitrio damnatus, quod ſe tempori non ſtitiſſet, intra duos menſes, *actorem in ius vocabat, et priorem ſententiam nullam eſſe debere contendebat.* *Οὐκ ὢν, extinctus, abrogatus.*

XV. Eodem

cum omnino a diis didiciſſem, et viuere te, et vbi vitam degeres, dixiſſem. Hinc τὸ εἶναι καὶ μὴ, exponitur *vita* et *mors* apud eundem lib. IX, cap. 6 Ἔχων τό τε ὑμᾶς εἶναι καὶ μὴ, κατ' ἐξουσίαν, *Vitam veſtram et mortem in ſua habens poteſtate.* Sic *occidi* et *eſſe* opponuntur eidem ibid. cap. 27 Ἀναιρεῖν μὲν δυνάμενον, τὸ εἶναι δὲ φιλανθρωπευόμενον, *Cum interimere me poſſit, pro ſua clementia vitam concedit.* Confer Matth. II, vſ. 18 Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσὶ, *Rachel plorans liberos ſuos: nec conſolationem admiſit, quia non ſunt*, ſc. *in viuis.* Hinc in futuro apud Poetas οἱ ἐσσόμενοι, *Qui erunt in viuis*, i. e. *Poſteri.* Hom. Il. B, vſ. 119

> Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ
> ἘΣΣΟΜΕΝΟΙΣΙ πυθέσθαι,

Turpe enim eſt hoc auditu etiam poſteris. Locus Thucydidis eſt cap. 45. Latinis quoque *eſſe* eſt *viuere.* Ita enim Tibull. lib. III, el. 5, vſ. 32

> *Viuite felices, memores et viuite noſtri,*
> *Siue ERIMVS, ſeu nos fata FVISSE volent.*

Et Virg. Aen. VI, vſ. 870

> *Oſtendent terris hunc tantum fata, neque vltra*
> *ESSE ſinent.* —

22 Durior

Οὐκ ὤν, impertinens, alienum.

XV. Eodem pertinet, quae dicitur, οὐκ οὖσα ὑπόθεσις, verbatim, *non exiſtens argumentum*, vel *materia*, id eſt, *alienum, minimeque ad rem pertinens argumentum.* Demoſthen. initio Olynth. III, Οὐδὲν ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ἢ τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς βουλεύεσθε, οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάντες ὑμῖν, ἁμαρτάνειν. Quae oratio nonnihil Attico more traiecta, ſic ordinanda eſt, ἢ παριστάντες ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν, οὐχὶ οὖσαν τὴν περὶ ἧς βουλεύεσθε [22], id eſt, *Qui hac vtuntur oratione, aliud mihi agere nihil videntur, quam alienum a veſtra deliberatione argumentum vobis obtrudendo aberrare.* Quo ſenſu dici poteſt, οὐκ οὖσαν ὑπόθεσιν ὑποτίθεσθαι, μεταχειρίζεσθαι, *alienum*, aut, *commentitium tractare argumentum* [23].

Τὸ ὄν, verum. Τὰ ὄντα, res familiaris.

XVI. Eodem ex fonte oritur, vt τὸ ὄν, et τὰ ὄντα *verum* ſignificent: vt, ἀμήχανον ἄρα τοῦ ὄντος ἐξεύρησις, id eſt, *facultatem omnem ſuperat veri inueſtigatio.* Sic ἔγωγε τὸ ὄν, vel τὰ ὄντα λέγουσιν οἱ ταύτῃ πη φιλοσοφοῦντες, id eſt, *ſi tamen*

22 Durior ſane, inſolentiorque traiectio, cui ne ordinatio quidem ſatis medetur. An vero putemus, veterum quemquam Graecorum dicturum fuiſſe, ὑπόθεσιν οὐκ οὖσαν τὴν, περὶ ἧς βουλεύεσθε. An ſi illud, οὐκ οὖσαν, ſignificatione coniunctum voluiſſet, non potius τὴν οὐκ οὖσαν, quam οὐχὶ τὴν οὖσαν dixiſſet Demoſthenes? Nam ſic articulus τὴν non οὖσαν ſolum, ſed totum illud οὐκ οὖσαν reſtringere debuiſſet. Nunc οὖσα ὑπόθεσις eſt *verum argumentum*, (vid. mox Reg. 16) quod particula οὐχὶ negat. Quare malo omnem traiectionem miſſam facere, vnde ſenſus eueniet, contrarius quidem, ſed forſan verior. Verto itaque: *Nihil aliud mihi videntur quam errare, qui talia dicunt, eam propoſitionem, de qua deliberatis, et non veram tractantes.* Nempe οὐχὶ negat oppoſitum, vt paulo poſt: Ἐπ᾽ ἐμοῦ γάρ, οὐχὶ πάλαι γέγονε ταῦτα, *Haec mea aetate, non olim facta ſunt.* Quae autem erat illa propoſitio, de qua deliberabant Athenienſes? Nempe rebus vtcunque proſperis elati, Philippum vlciſci volebant. Id quoque clamitauerant oratores; ſed diſſuadet Demoſthenes, de ſociorum potius ſalute cogitandum cenſens; quam quaeſtionem ſiue deliberationem vocat τὴν οὖσαν ὑπόθεσιν. Videtur mihi haec verſio nullam Demoſthenis verbis vim afferre, nec a mente ipſius aberrare. Locus eſt ſtatim in orationis initio.

23 Ὁ ὤν quandoque explicatur, *Qualiscunque.* Ita Demoſthenes epiſt. III, in fine, boni ciuis officium dicit eſſe, ita erga omnes eſſe animatum, vt liberos erga parentes oportet, et debere εὔχεσθαι μὲν ὡς εὐγνωμονεστάτων τυγχάνειν, φέρειν δὲ ΤΟΥΣ ὌΝΤΑΣ εὐμενῶς, i. e. *precari, vt illi ſint quam aequiſſimi, ferre autem, qualescunque fuerint.*

24 Exem-

ſi tamen verum dicunt, qui hoc modo philoſophantur [24]. Alias τὰ ὄντα, id eſt, ἡ ἐσία, vel τὰ ὑπάρχοντα, id eſt, *res familiaris* [25]. Hinc et datiuus ſingularis τῷ ὄντι, idem eſt, Τῷ ὄντι, quod ὄντως, ἀτεχνῶς, *vere.*

CAPVT VII.

De Aduerbio.

SECTIO I.

De certis aliquot aduerbiorum terminationibus.

REGVLA I.

Adverbiorvm quidem, cum inter ſeſe, tum vero cum aliis orationis partibus implicata ſaepe ratio eſt. Quae tamen eorum propria magis, ac ſingularia videbuntur, ſeponere conabor: vbi vero plurium concurſus erit, tum illud ſeligam, cuius praecipua vis in quolibet idiotiſmi genere fuerit [26].

Ac

24 Exemplum inuenies apud Arrian. de Exp. Al. lib. II, cap. 7. Vbi Alexander, audito Darii aduentu, ex amicis quosdam mittit, κατασκεψομένες, εἰ ΤΑ' "ΟΝΤΑ ἐξαγγέλλεται, *Exploraturos, vtrum vera eſſent, quae nunciabantur.* Pro eodem dicitur ὁ ὢν λόγος. Pauſ. in Achaic. pag. 419, in fine: Δίαιος δὲ ἐ ΤΟ'Ν "ΟΝΤΑ ἔλεγεν Ἀχαιοῖς ΛΟ'ΓΟΝ, *Diaeus autem veritatem ad Achiuos non retulit.* Nonnunquam τὰ ὄντα λέγειν eſt, *Id, quod res eſt, dicere.* Plat. Theaet. pag. 179.

25 Sic Arrian. libro modo citato, cap. 1 Τὰς φυγάδας δὲ αὐτῶν κατιέναι ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσι ΤΩ῀Ν τότε "ΟΝΤΩΝ, ὅτε ἔφυγον, *Vt exules ipſorum redirent, reſtituta illis dimidia parte bonorum, quae tunc, cum fugiebant, poſſederant.* Vbi obiter obſeruetur elegans praepoſitionis ἐπὶ vſus, de quo infra ad Cap. IX, Sect. 4, Reg. 11.

26 Praemitto Aduerbiorum locum ſignificantium generaliorem vſum: nam vt apud Latinos adverbia quaedam genitiuum poſt ſe requirunt, ſignificantem locum generalem; vt, *vbi terrarum* etc. ſic apud Graecos non tantum, πῦ γῆς, πανταχῦ γῆς ſunt in vſu, ſed etiam, quod Latinis auribus durius eſt, aduerbia haec genitiuum loci ſpecialis amant, et reddenda ſunt, *in hac* vel *in qua parte* eius loci, qui per generandi

Aduerbia in ςὶ.

Ac primum quidem, Aduerbia, quae proprium gentis idioma ſignificant, in ςὶ, in acutum fere deſinunt, vt, Ἑβραϊςὶ, *Hebraice;* Ἑλληνιςὶ, *Graece;* Ῥωμαϊςὶ, *Romane;* Κελτιςὶ, *Gallice:* melius quam Ἑβραϊκῶς etc.

In δὸν.

II. Secundo, praecipuae venuſtatis et elegantiae ſunt, quae in δὸν, acuta vltima terminantur; vt ἀγεληδὸν, *gregatim,* ἀναβαδὸν, *ſcanſim,* βοτρυδὸν, *racematim, et in vuae morem,* ἐπαναβληδὸν, *obuolutim,* vt ἐπαναβληδὸν τὴν ἐσθῆτα Φορεῖν, *veſte obuolutum eſſe.* ὁμοθυμαδὸν, *vno conſenſu* [27]. ςοιχηδὸν, *ordine in verſus quaſi diſtributo.* vt δένδρα ςοιχηδὸν πεφυτευμένα, *arbores in verſus digeſtae.* συςαδὸν, *cominus,* (de quo in capite de Nomine diximus, Sect. 12, Reg. 3, vbi de phraſi, ἐκ χειρὸς) σωρηδὸν, *cumulatim.* νεφεληδὸν, *nubium inſtar* [28].

III. Tertio,

di caſum effertur. Thucyd. lib. I, cap. 46, in fine: Οἱ μὲν ἒν Κορίνθιοι ΤΗ͂Σ ἨΠΕΙ͂ΡΟΥ ἘΝΤΑΥ͂ΘΑ ὁρμίζονταί τε καὶ ςρατόπεδον ἐποιήσαντο, *Corinthii igitur ad illam continentis partem appulerunt, et caſtra poſuerunt.* Nam aduerbium ἐνταῦθα aliquando etiam motum ad locum ſignificat. Sic, πῦ τῦ προσώπυ τραυματίας ἐςίν; *Vbi faciei,* i. e. *In qua faciei parte vulneratus eſt?* H.

Etiam aduerbia tempus ſignificantia iunguntur genitiuo. V. c. ὈΨΕ͂ τῆς ἡμέρας, apud Thom. Mag. It. Ὀψὲ τῆς ὥρας, Dionyſ. Hal. Arch. VIII. Ὀψὲ τῶν σαββάτων, Matth. XXVIII. 1. ὀψὲ τῦ μετοπώρυ, Lucian. in Toxar. pag. 49. Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Aelian. V. H. II, 23. It. ΠΗΝΙ͂ΚΑ: vt Ariſtoph. Auib. 1498, πηνίκ᾽ ἐςὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; It. ἘΝΤΑΥ͂ΘΑ; vt Aelian. de Anim. VIII, 10 ἐνταῦθα τῦ καιρῦ, h. e. *tum.* De μέχρι aliisque particulis tempus ſignificantibus et genitiuum regentibus infra deinceps videbimus. Z.

27 Vid. Act. Apoſt. II, 1.

28 Sic Φορμηδὸν, *Storeae inſtar.* Thucyd. lib. II, cap. 75. Notantque fere ſimilitudinem aliquam: redduntur autem Latine vel per aduerbia in *im*, vel per *in morem, in modum.* Eſt tamen, vbi omnis ſimilitudo abeſt, vt παραςαδὸν, *adſtando:* Hom. Il. O, vſ. 22

> Λῦσαι δ᾽ ἐκ ἐδύναντο ΠΑΡΑΣΤΑΔΟ͂Ν. —
> *Soluere non poterant adſtantes.*

Theogn. vſ. 470

> Τῷ πίνειν δ᾽ ἐθέλοντι ΠΑΡΑΣΤΑΔΟ͂Ν οἰνοχοείτω,
> *Adſtet et infundens aliquis potare volenti.*

Sic κατωμαδὸν ἵππυς ἐλαύνειν, Homero eſt, *agitare equos ſcuticam trans humeros vibrando.* Similiter περιςαδὸν, *Ab omni parte:* Q. Calab. παραλιπ. lib. X, vſ. 402

> Τρῳαὶ καὶ Τρῶες με ΠΕΡΙΣΤΑΔΟ͂Ν ἄλλοθεν ἄλλος
> Αἶψα διαῤῥαίσεσι, —
> *Troiades et Troës nos vndique circumfuſi*
> *Diſcerpent ſubito.* —

Addatur Orpheus, ſiue mauis Pſeudorpheus, libr. Argon. vſ. 316

> Ἥρωας δ᾽ ἐκέλευσα ΠΕΡΙΣΤΑΔΟ͂Ν ἀμφιχυθέντας,

Heroas

III. Tertio, nec minoris elegantiae ſunt in τὶ, vel in εἰ deſinentia. Prioris generis exempla ſunt, ἀκονιτὶ, *ſine puluere* [29]*;* ἀνιδρωτὶ, *ſine ſudore* [30]*;* ἀπονητὶ, *ſine labore;* ἀμεταςρεπτὶ, *nusquam reſpectando, ſans tourner la tête* [31]*;* ἀψοφητὶ [32], *ſine vllo, vel tenuiſſimo, ſtrepitu;* ἀσκαρδαμυκτὶ, vel ἀσκαρδαμυκτεὶ [33], vulgo, *ſans ſiller;* πανςρατὶ, et πανςρατιᾷ [34], *cum toto exercitu.* In τὶ.

IV. Poſterioris, quae ſequuntur: ἀκλαυςεὶ, vel ἀκλαυςὶ, *ſine fletu:* αὐτοβοεὶ, id eſt, *primo clamore*, vel, *primo impetu*, vt αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν ἑλεῖν, *primo impetu vrbem capere* [35]*:* αὐτοψεὶ *primo*, vel *proprio intuitu:* πανσυδεὶ, vel πασσυδεὶ, apud Thucydidem maxime [36], idem, quod apud Poetas, πανσυδίῃ, *Viribus omnibus, omnique impetu:* In εἰ.

Heroas iuſſi tunc vndique circumfuſos.
[Huc pertinet γνωμηδὸν: vt Dionyſ. Hal. Archaeol. VIII, 43 γνωμηδὸν ἐπυνθάνοντο, h. e. *ſententias viritim rogarunt.* Z.]

29 Vide exemplum apud Herodian. lib. II, cap. 14.

30 Adi Xenophont. Κύρ. παιδ. lib. II, cap. 9. [Homer. Iliad. ό, 228 ἀνιδρωτὶ τελέειν, *rem facile, ſine ſudore, perficere.* Z.]

31 Sic, τρέχειν ἀμεταςρεπτὶ, *Continuato curſu tendere.* Occurrit apud Phil. Iud. de confuſ. ling. pag. 255. [It. Xenoph. Symp. IV, 50 ἀμεταςρεπτὶ φεύγειν, h. e. vti Liuius XXXII, 12 dixit, *Effuſe et ſine reſpectu fugere.* Z.]

32 Occurrit apud Antonin. εἰς ἑαυτ. lib. I, cap. 6, in fine, ſed in ſenſu metaphorico: *ſine ſtrepitu, ſine iactatione.*

33 Exemplum habet Xenoph. ibid. lib. I, cap. 27, in fine. Suntque fere negatiua, vt ἀγελαςὶ, *Absque riſu*, Plat. Euthyd. p. 278, lin. 41. Ἀςενακτὶ, *Absque gemitu*, Aeſchin. Socr. dial. de Morte, cap. 2. Ἀδακρυτὶ, *ſine lacrymis*, Herodian. lib. I, cap. 4. Vbi etiam ἀναιμωτὶ, pro quo Hom. ἀναιμωτὰ, *ſine ſanguine.* At citra negationem ὀνομαςὶ, *Nomine, nominatim.* Ita Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. II, cap. 15 Ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὈΝΟΜΑΣΤΙ, εἶπεν ὧδε, *Compellans lochagum (ducem cohortis) nomine, ita infit.* Eleganter quoque Graeci dicunt, βαίνειν ἀκροποδητὶ, *Summis pedum digitis*, ſeu, *ſuſpenſo gradu incedere.* Ita Lucian. in Dial. Mort. Ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἈΚΡΟΠΟΔΗΤΙ, *Quemadmodum illi, qui in ſpinis ingrediuntur ſummis pedum digitis.* [ἈΜΑΧΗΤΙ, *Sine pugna*, Dion. Halic. Arch. VIII, 43 Ἀμαχητὶ ἁλῶσκειν τὴν πόλιν. Z.]

34 Πανςρατιᾷ habet Herodotus lib. I, cap. 62. Vbi Ionice πανςρατιῇ.

35 Vide ſupra Cap. IV, §. 12 et ſequens αὐτοψεὶ ibidem.

36 Item apud Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. I, cap. 22 Ὁρῶν ἐκβοηθοῦντας καὶ ἄλλους πασσυδεὶ, *Videns etiam alios viribus omnibus auxilio accurriſſe.* [Scribitur quoque πασσυδὶ, vt Xenoph. Ageſ. II, 19. Caeterum de vi huius particulae vid. Waſſ. ad Thucyd. VIII, 1. Z.]

petu †: πανδημεὶ, *publice* [37]: ἀκηρυκτεὶ, *ſine praeconis voce* [38].

In δην, acut. pen.

V. Quarto, notanda praeterea ſunt, quae in δην, acuta penultima, terminantur: quorum ego, ſaltem praecipuorum, breuem, nec inutilem ſeriem hic attexo [39]. Primum eſt ἄρδην, quod aliquando ſignificat μετεώρως,

Ἄρδην, *ſublime*, vel *Funditus.*

ſublime, vt ἄρδην φέρεσθαι, *ſublime ferri:* aliquando *funditus*, malam in partem, id eſt, vt Graeci loquuntur, ἀναιρετικῶς, vel ἀφανιστικῶς, vt πόλιν ἄρδην ἐξολοθρεῦσαι, *vrbem funditus euertere* [40]. [It. ἀμβολάδην, *valde, magna*

† Sic Callimach. in. Del. 159 Πασσυδίῃ φοβέονται, h. e. *omnes vna fugiebant.* Sed ibi in varr. lect. quas addidit Cl. Loeſner, reperitur πανσυδίῃ: quam ſcripturam quoque extare continuo in MS.Guelferbytano Apollonii Rhodii, idem tradit. Z.

37 Alio quoque ſenſu occurrit apud Thucyd. lib. I, cap. 73, vbi in bello Perſico dicuntur Athenienſes naues conſcendiſſe πανδημεὶ: Ἐμβάντες ἐς τὰς ναῦς πανδημεὶ, *Vniuerſus (Athenienſium) populus naues conſcendentes.* Pro eodem dicitur et παμπληθεί. v. Euang. Lucae c. XXIII, com. 18 Ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεὶ, *Clamabat vniuerſa multitudo.*

38 Ἀκηρυκτεὶ et reliqua, abſunt ab edit. Pariſ. ſed adduntur ἀκαίρως regulae proxime antecedenti. Exſtat hoc aduerbium apud Thucyd. init. lib. II poniturque pro ἀκηρύκτως, quo vtitur idem in fine lib. I. Alia huius generis ſunt, ἀμαχεὶ, *ſine praelio*, Ibid. lib. I, cap. 143 Ἀτοκεὶ, *ſine vſura*, Dio lib. LVII. Πανοικεὶ, pro quo et πανοικὶ inuenitur, *cum tota domo, cum tota familia*, Aeſchin. Socr. dialog. περὶ Πλέτε pag. 26.

39 Ἀνέδην notat vel *Impune.* Dinarch. contra Dem. pag. 98, lin. 12 Ἀνέδην ἐξέσαι δῶρα λαμβάνειν καθ᾽ ὑμῶν, *Impune licebit contra vos munera accipere.* Vel *Licenter, nullo prohibente.* Ita Plato in Protagora pag. 342, lin. 24 Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὰν βέλωνται ἀνέδην τοῖς παρ᾽ αὐτοῖς ξυγγενέσθαι σοφισαῖς, *Lacedaemonii vero quotiescunque volunt licentius cum ſuis ſophiſtis verſari.* Hinc, cum ex licentia fere oriatur copioſus vſus, modum ſaepe excedens, idem ſignificat quod ἀφθόνως, *largiter, copioſe.* Ita exercitus Caeſaris poſt longam inediam, captis Gomphis, ſubito ἀφθόνῳ ἐνέτυχεν οἴνῳ καὶ ἔπιεν ἀνέδην, i. e. *magna vini copia inuenta, bibebant largius:* narrante Plutarcho in Caeſare pag. 728. Vel, *Vniuerſim*, aliquando etiam *Promiſcue.* Plat. in Hippia min. pag. 368, lin. 10 Ἴθι δὴ, ὦ Ἱππία, ἀνέδην ἑτωσὶ ἐπίσκεψαι κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, *Age vero, o Hippia, vniuerſim omnes diſciplinas percurre.*

40 Vtitur eo ſenſu Antoninus, εἰς ἑαυτ. lib. III, cap. 3 Ὅλας πόλεις ἄρδην τοσαυτάκις ἀνελόντες, *Totas vrbes funditus toties delentes.* Et Plutarchus in Caeſare pag. 731 Τὴν δὲ στρατιὰν ἄρδην ἀνεῖλεν, *Et exercitum internecione deleuit.*

41 Simile

gna vi, Herodot. IV, 182. idem quod ἀμβολαδὶς, apud Callimach. in Dian. 61. Z.]

VI. Secundum, ἀριςίνδην, quod nulla voce Latina reddi poteſt: ſignificat enim *optimos quosque deligendo: virum e viro lectum*, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, ſenes Lacedaemone ἀριςίνδην αἱρεθῆναι dicuntur, *ita deligi, vt non niſi optimi quique capiantur*. [Locus VI. 8 οἱ κατ᾽ ἐκλογὴν ἀριςίνδην κεκριμένοι πάντες ἔμελλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. Z.] [41].

Ἀριςίνδην.

VII. Tertium, βάδην, quod proprie *ſenſim ac pedetentim*, reddi poteſt; idem ferme quod ἠρέμα, hoc eſt, *tranquille ac placide* †. Inde compoſitum ἀναβάδην, (quod tamen paulo ποιητικώτερον videtur) Ariſtophani tritum, in Comoediis, ac potiſſimum in Acharnenſibus; eſt *pedibus ſurſum verſus extentis, pendente ac ſupino capite*. Vnde etiam *negligenter et perfunctorie* ſignificat, non autem (vt nonnulli perperam) *ſtudioſe et quaſi totum aliqua in re occupari*. Euripides certe quidem ab Ariſtophane carpi videtur, quod ἀναβάδην ἐποίει, hoc eſt, *carmina ſua pedibus ſurſum porrectis, otioſe, negligenterque ſcriberet;* eique καταβάδην opponitur, id eſt, *corpore honeſtius compoſito*, quodque liberaliorum animi contentionem oſtendat: tametſi per ἀναβάδην, *locum ſuperiorem* [42], per καταβάδην, *locum*

Βάδην, *ſenſim, tranquille.* Ἀναβάδην, *negligenter.* Καταβάδην.

41 Simile huic πλουτίνδην. vtrumque iungit Ariſtoteles de Rep. lib. II, cap. 11 Οὐ γὰρ μόνον ἀριςίνδην, ἀλλὰ καὶ ΠΛΟΥΤΙΝΔΗΝ οἴονται δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, *Nam ex optimis non tantum, ſed ex ditiſſimis etiam magiſtratus creandos putant.* Non multum hinc abit λογάδην τὶ αἱρεῖν, *Id, quod ex coniectura aptiſſimum videtur, capere.* Vtitur Thucyd. lib. IV, cap. 4 Ἐγχειρήσαντες εἰργάσαντο, σιδήρια μὲν λιθουργὰ οὐκ ἔχοντες, ΛΟΓΑΔΗΝ δὲ φέροντες λίθους, ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι, *Manum operi admouerunt, et ferramenta ad lapides caedendos non habentes, comportabant lapides cum delectu,* (ſiue, *quos maxime idoneos coniiciebant,*) *ea, vbi quisque apte quadrare poterat.* H.

† Sic eſt Polyb. III, 65 προϊέναι βάδην, *Lente procedere.* Et apud Xenoph. Cyropaed. III, 3, 62 opponitur τῷ δρόμῳ: vt, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο. Z.

42 Ita explicat Suidas, ἐφ᾽ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος, afferens locum, his Ariſtophanis verbis praemiſſum, nempe Acharn. vſ. 398 Αὐτὸς ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίαν. Locus obſcurus videtur: caeterum videtur Ariſtophanes ludere in voce ἀναβάδην et καταβάδην, quia praecedit verbum καταβαίνειν. Nam Dicaeopoli Euripiden euocanti, reſponderat ille: κατάβαινε οὐ σχολή,

locum inferiorem intelligere poſſumus [43].

Ἐπιγράβδην, etc. *obiter.*

VIII. Quartum, ἐπιγράβδην, quod idem eſt, ac λίγδην, ἐπιλίγδην, ἐπιψαύδην, et ἀκροθιγῶς, *ſtrictim*, *obiter*, et quaſi ἀφοσιωμένως, id eſt, *perfunctorie* [44]: vt ἐπιλίγδην ἅπτεσθαι τῆς Ἑλλάδος γλώττης, *ſtrictim linguam Graecam attingere.*

Ἐπιτροχάδην, *curſim.*

IX. Quintum, ἐπιτροχάδην [45], hoc eſt, *curſim*, vel *expedite*, quo Poetae quidem ſaepius, aliquando tamen Oratores vtuntur [46].

Κρύβδην, *clam.*

X. Sextum, κρύβδην, idem eſt, quod κρύφα, et λανθανόντως, *clam et occulte:* iunctumque cum verbo ſubſtantiuo adiectiue ſumitur, vt apud Demoſth. Οὐ γὰρ εἰ κρύβδην ἐςὶν ἡ ψῆφος, λήσει τὰς Θεὰς, *Suffragium, etſi obſcurum eſt, Deos tamen latere non poteſt.* Quod etiam Latini

Non otium eſt deſcendere. Mox alter: ἀναβάδην ποιεῖς, ἐξὸν καταβάδην. Fortaſſe ſignificat: *ſupra verſus facis, cum liceat infra.* q. d. *Deſcende: potes et hic verſus facere, vt illic.* Conſule Budaeum pag. 229. Hent. Steph. Tom. 1, col. 640. Kuſterum ad loc. Ariſtoph.

43 Διαῤῥήδην *Clare, Aperte, Manifeſto.* Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 275, in fine. Vbi lex dicitur lata eſſe praeclara, ΔΙΑΡ'Ρ'Η'ΔΗΝ ἀπαγορεύων, τὰς ὑπευθύνας μὴ ςεφανῦν, i. e. *Manifeſto vetans aliquem, nondum relatis rationibus, coronare.*

44 Proprie *leuiter*, ἐπιπολῆς, vt ſi quis dicatur *leuiter vulneratus:* ἐπιγράβδην τιτρωσκόμενος. Quo ſenſu vtitur Homerus Il. Φ, vſ. 166

Τῷ δ' ἑτέρῳ (ſc. δορὶ) μιν πῆχυν ἘΠΙΓΡΑ'ΒΔΗΝ βάλε χειρὸς
Δεξιτέρης. —

Altera vero haſta ipſius cubitum dextrum leuiter perſtrinxit. Vbi Euſtathius pag. 1229 Δηλοῖ δὲ τὸ ἘΠΙΓΡΑ'ΒΔΗΝ, τὸ ἐπιπολῆς, ὡς μόνον ἐπιγράψαι καὶ ξέσαι τὸν πῆχυν· τραχύτερον δὲ τοῦτο τοῦ ἐπιλίγδην, ὃ καὶ αὐτὸ ἐδήλου τὸ ὅσον ἐπιψαῦσαι, λείως ὀνοματοποιηθὲν ἀπ' ἀῤῥήτου ῥήματος τοῦ λίζειν, i. e. *Significat vero* ἐπιγράβδην, ἐπιπολῆς· in ſuperficie, *ita vt tantum ſcarificauerit et raſerit cubitum. Aſperius vero hoc quam* ἐπιλίγδην, *quod et ipſum ſignificabat* leuiter attingere, *molliori vocis appellatione ab inuſitato verbo* λίζω. Conſule Budaeum pag. 308.

45 Vel ἐπιδρομάδην, *Curſim.* Hinc ἐπιδρομάδην λέγειν, pro, *Raptim dicendo percurrere, Obiter dicere.* Occurrit apud Cyrillum lib. I, contra Iulianum, pag. 11. Eiusdem ſignificationis eſt παραδρομάδην apud Orpheum, Argonaut. vſ. 856. At μεταδρομάδην apud Hom. Il. E, vſ. 80 rectius vertas, *in ipſo curſu*, ſiue *inſequendo:*

Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα ΜΕΤΑΔΡΟΜΑ'ΔΗΝ ἔλασ' ὦμον,

Ante ſe fugientem in ipſo curſu feriebat in humero.

46 Καταλογάδην dicitur aliquis ſcribere, i. e. *ſoluta oratione.* Arrian. Exp. Alex. lib. I, cap. 12. Plat. Sympoſ. pag. 177, lin. 14.

47 Vtitur

tini dicerent, *clam eſſe;* vt κρύβδην τι κακεργήσασθαι, *clam ſcelus aliquod moliri.*

XI. Septimum, προτροπάδην, magis Poeticum [47], et ab Homero ſaepius vſurpatur; vt προτροπάδην φοβέεσθαι, *fuir à vau de route.* Προτροπάδην.

XII. Octauum, σποράδην, *ſparſim, huc illuc, paſſim, ac temere:* σποράδην ἔκειντο ἀνὰ τὸ πεδίον οἱ ςρατιῶται, *ſparſim fuſi per campum milites iacebant* [48]. Σποράδην, *ſparſim.*

XIII. Nonum, φοράδην de eo dicitur, qui aut *lectica,* aut *alienis manibus efferatur;* ac fere cum verbo κομίζεσθαι iungitur: vt, τῆς μάχης τραυματίαν φοράδην ἐκκομίζεσθαι, *e pugna manibus alienis vulneratum auferri* [49]. Φοράδην.

XIV. Decimum, φύρδην, id eſt, *mixtim*, ſeu *promiſcue:* quod etiam πεφυρμένως, a verbo φύρω dicitur: de iis proprie, *quae ſimul ſubiguntur, et quaſi macerantur:* tum metaphorice de iis, *quae diſtingui cum deberent, perturbantur et confunduntur.* Cui non abſimile χύδην, et κεχυμένως, Φύρδην, *promiſcue.* Χύδην, *temere.*

47 Vtitur tamen Arrianus de Exp. Al. lib. III, cap. 28 Τότε δ' ἐγκλίναντες οἱ βάρβαροι ΠΡΟΤΡΟΠΑΔΗΝ ἔφευγον, *Tum vero terga vertentes barbari praecipitanter fugiebant.* Et Plato Sympoſ. pag. 221, lin. 21 Τοὺς ΠΡΟΤΡΟΠΑΔΗΝ φεύγοντας διώκουσιν, *In fugam effuſos perſequuntur.* Vide etiam Phil. Iud. de Vita Moyſis pag. 487, in fine. [Item apud Xenoph. Memor. I, 3, 13 occurrit προτροπάδην φεύγειν, *Effuſe et ſine reſpectu fugere.* Z.]

48 Exemplum habet Iſocrat. Panegyr. pag. 94. Vbi ſermo eſt de antiquis Graecis σποράδην οἰκοῦσιν, i. e. *ſparſim habitantibus.* Huic ſubiungo Συλλήβδην q. d. *Comprehenſim.* Vtuntur hac voce Graeci, vbi, quibusdam enumeratis, caetera vno vocabulo comprehendi volunt; Latini, *In ſumma, Denique.* Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 276, in fine: Τοὺς ἱερέας καὶ τὰς ἱερείας ὑπευθύνους εἶναι κελεύει ὁ νόμος καὶ ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ ἅπαντας, et quae ſequuntur, *Vtriusque ſexus ſacerdotes reddendis rationibus obnoxios eſſe, lex iubet, et in ſumma omnes* etc.

Ὑποβλήδην, *Interpellato ſermone,* Hom. Il. A, vſ. 292

Τὸν δ' ἄρ' ΥΠΟΒΛΗΔΗΝ ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς,

Huic interpellans reſpondit diuus Achilles.

Magis poeticum eſt. Heſych. Ὑποβλήδην, ὑποβάλλων τὸν λόγον, πρὶν σιωπῆσαι τὸν λέγοντα. Alia in δην deſinentia pete ex I. Polluce lib. VI, cap. 37, Sect. 175.

49 Exemplum habet Lucian. Dial. Alex. et Philippi: Εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε ΦΟΡΑΔΗΝ τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, *Si quando vulnerareris, viderentque te manibus ſublatum praelio efferri.* H.

 * Quemad-

μένως, hoc eſt, *temere*, *ac ſine delectu*, *ὡς ἔτυχεν·* vt, *χύδην λέγειν καὶ γράφειν*, id eſt, *temere dicere ac ſcribere.*.

Iam proprios Aduerbiorum quorundam, tum ſingulorum, tum etiam cum aliis coniunctorum idiotiſmos, alphabetico, quantum fieri poterit, ordine proſequamur *.

SECTIO II.

De Aduerbiis ἀκριβῶς, [ἄλλως τε καὶ,] et ἅμα.

REGVLA I.

Ἀκριβῶς, ſeuere. Ἀκριβῶς praeter notam ſignificationem, pro *exquiſite et accurate*, ſignificat etiam, Primo ἀνενδότως, id eſt, *ſeuere omnino*, *ac veluti ſummo iure;* idemque, quod Tullius ait, *ad viuum reſecare:* vt, *λίαν ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ἡμαρτημένων ἐξετάζειν*, id eſt, *quoſuis errores nimis ad viuum reſecare.*

Ἀκριβῶς, iuſtement. II. Secundo, quod vulgo dicimus, *iuſtement*, *autant qu'il faut et non plus*, cuius ſignificationis inſigne eſt exemplum illud Plutarchi in Alexandro: vbi de Alexandri galea loquitur: Τὸ *δὲ κράνος*, inquit, *πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς, καὶ μόλις ἀντέσχεν, ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν*

* Quemadmodum, vti ſupra eſt demonſtratum, interdum Adiectiuum pro Aduerbio ponitur: ſic contra Aduerbia ſaepenumero locum Adiectiuorum ſuſtinent, intellecto participio ὢν ſ. *γιγνόμενος*; v. c. *οἱ πάλαι*, *priſtini:* *οἱ οἴκοι γάμοι*, *nuptiae domeſticae:* *ἡ παραυτίκα ἡδονή*, *voluptas ſubita:* *ὁ ἄνω*, *ſuperior:* *ὁ μεταξὺ χρόνος*, *tempus interiectum* etc. de qua re ſupra in cap. de Articulo eſt expoſitum: veluti *ἡ ὡς ἀληθῶς γῆ*, *vera terra*, Plat. Phaed. cap. 58 *Οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι*, *veri philoſophi*, ibid. cap. 9. *Οἱ γνησίως φιλόσοφοι*, *genuini philoſophi*, ibid. cap. 11. *Οἱ ὀρθῶς φιλομαθεῖς*, *qui recte verum cognoſcere ſtudent*, ibid. Τὸ *ὄντως Ἀλεξάνδρου σῶμα*, *verum Alexandri corpus*, Aelian. V. H. XII, extr. Πάντα *πολυπόνως γινώσκειν*, *miſeriarum plena cognoſcere*, Phalar. epiſt. 34. Diſerte ponitur *εἶναι* et *γίγνεσθαι* ap. Demoſth. Epiſt. 3, pag. 1485, lin. 4, Ἀσφαλῶς *εἶναι*, *tutum eſſe:* it. Χαλεπῶς *αὐτοῖς ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο*, *difficilis ipſis erat reſtitutio*, Thucyd. II, 14. It. Μὴ *ῥᾳδίως αὐτῷ πάλιν ἔσῃς τῆς ἀποχωρήσεως*, *Cum non facilis ei eſſet diſceſſio*, ibid. IV, 10. Latini quoque hinc Graeciſmum interdum ſunt imitati; vt Cic. pro Roſc. Amer. 5. *Quaeſtionem haud* remiſſius *futuram.* Alia exempla reperies apud Vechner. Hellenol. I, 12. *Z.*

τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος, id eſt, *Galea vix quantum opus erat, ictui reſtitit, vt ſummos ei capillos ſecuris ala ſtringeret;* vbi Interpres ἀκριβῶς, *certo* reddit, minus apte, meo iudicio; πτέρυγα vero, *mucronem* vertit, cum ſit *ala*, id eſt, *pars latior eius inſtrumenti ad ſecandum apta, et in alae morem expanſa.*

III. Tertio, *parce:* quae ſignificatio ſuperiori affinis eſt: *parce* enim eſt *vix tantum, quantum neceſſe ſit;* vt ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, *parce res ad victum neceſſarias ſuppeditare.* Quo ſenſu ἀκρίβεια quoque Plutarcho dicitur in Pericle, vbi Xanthippus adoleſcens profuſus, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ μετὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος, *Nimiam patris, ſordide ac minutatim pecuniam ſuppeditantis, parcimoniam aegre ferebat* [50]. Ἀκριβῶς, *parce.*

50 Ἄλλως τε καὶ apud optimos auctores in vſu eſt frequenti pro μάλιστα, *Praeſertim.* Exempla paſſim obuia. Aliquando deeſt particula καὶ. Iſocrat. Panegyr. pag. 105 Δοκεῖ δέ μοι καὶ περὶ τῶν πρότερον τῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ πόλει πεπραγμένων προσήκειν εἰπεῖν· ἌΛΛΩΣ ΤΕ, ἐπειδὴ καὶ τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας τῆς ἐπ' ἐκείνους, *Videtur autem mihi et de rebus a noſtra vrbe prius contra barbaros geſtis dicendum eſſe, praeſertim, quoniam orationem inſtitui de noſtro in illos imperio.* Vbi vel καὶ reddendum eſt, *etiam*, vel inter ἄλλως τε et καὶ vocabulum interſeritur. At omnino deeſt in orat. ad Nicocl. vbi vergit ad finem: Μηδὲ τοὺς εὐφρονοῦντας τῶν ἀνθρώπων (δεῖ) ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων αὐτοὺς δοκιμάζειν, ἌΛΛΩΣ ΤΕ ἐπειδὴ περὶ τῶν γυμνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες, *Neque hominum prudentia voluptatibus eſt metienda, ſed ii ex vtilibus actionibus iudicandi; praeſertim cum de animae exercitiis inter ſe Philoſophis non conueniat.* H. Ἄλλως τε καὶ.

Quae omnino de vſu huius particulae ſunt tenenda, ea hic paulo diligentius tradamus. 1) Prima et propria vis particulae ἄλλως, quae dominatur per reliquas ſignificationes omnes, eſt *alio modo, alia ratione, aliter*, h. e. *alio modo, quam quid eſt dictum vel factum.* V. c. Iſocr. Panegyr. εἰ μὲν μηδαμῶς ἄλλως οἷόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις, *Si alio modo fieri haud poterat, vt eaedem res manifeſtarentur.* * Interdum eſt *aliam ob cauſam:* v. c. Xenoph. Cyr. I, 2, 11, ἦν δέ τι δέῃ θηρίου ἕνεκα ἐπικαταμεῖναι, ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρίψαι περὶ τὴν θήραν· 2) Significat *temere, inconſulte.* Nam res, quae *alio modo* fit, poteſt fieri deteriori modo, alio modo, quam quem ratio dictitat reique natura poſcit, ſecius, quam fieri debet, ὡς ἔτυχε, quemadmodum interpretatur Heſychius. Sic occurrit Demoſt. Epiſt. I, pag. 1466, vbi ὀρθῶς βουλεύειν et ἄλλως χρῆσθαι opponuntur: Τὰ γὰρ ὀρθῶς βουλευθέντα καὶ δοκιμασθέντα

μυσθέντα σὺν πολλῇ σπουδῇ καὶ πόνῳ, πολλάκις τῷ τοὺς ἐπιστάντας ἄλλως χρήσασθαι διελυμάνθη, Nam quae recte deliberata ſunt, et probata diligentiſſime et curioſiſſime, ea ſaepe temeraria adminiſtratione praefectorum ſunt deprauata. 3) Quoniam, quae temere ſuſcipiuntur, ea fere fructu carere ſolent: factum eſt, vt quoque ἄλλως poneretur pro *μάτην*, h. e. *fruſtra, incaſſum, ſine fructu.* Vt Plat. in Phaed. cap. 64 *ἄλλως λέγειν*, h. e. *fruſtra dicere, non perſuadere.* 4) Vt *aliter* apud Latinos, ita quoque ἄλλως apud Graecos interdum ſignificat *alioqui*, h. e. *alia ex parte.* Nam qui rem *alio modo* contemplatur, is *alia parte* contemplatur. V. c. Iliad. *ι*, 695 *ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως· νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, Iſte eſt inſolens alioqui,* (ſi caeteras hominis conſideras actiones et partes vitae) *nunc eundem multo inſolentiorem reddidiſti.* 5) Si res alio modo conſiderata quoque talis, ſeu eadem reperitur; ea *per ſe, ſuapte natura, ſimpliciter, omnino*, talis ſit neceſſe eſt. Quare ἄλλως quoque ſignificat *ὅλως, omnino, ſimpliciter, abſolute.* Sic occurrit bis apud Demoſthenem, vt de Falſ. Leg. pag. 348 *οἱ δ' ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο, Qui contra dicebant*, omnino *colluvies hominum et ad perniciem aliorum nata natio eſſe videbatur.* Et pag. 931 *ἡγοῦντο εἶναι τὴν συγγραφὴν ἄλλως ὕθλον καὶ φλυαρίαν, Arbitrabantur, eſſe ſyngrapham* omnino *ludum iocumque.* Quod ſi igitur rem ita contemplamur, non eſt quod cum Tayloro aliisque, in illis locis, ſubſtituamus *ὅλως.* 6) Nonnunquam ſignificat *praeterea.* Etenim qui rem alio modo, quam adhuc, contemplatur, is quoque *praeterea* conſiderare dici poteſt. E. g. Theocrit. Idyll. XXI, 34 *ἄλλως καὶ σχολή ἐστι, praeterea* (ſi rem alio modo contemplor,) *quoque nobis otium eſt.* 7) *Ἄλλως τε καὶ* ſign. *maxime, praeſertim, μάλιστα, καὶ ταῦτα*, eſt particula reſtringens, ſed quae ſuperioribus ſervatis vim cumulumque addit. Igitur illud *τε copulat* cum antecedentibus, *καὶ intendit*, et ἄλλως hic quoque eſt *alio modo*, ſed *meliori.* Nam quicquid *aliud* ſiue *diuerſum* eſt, vel peius vel melius eſſe reperitur. Quemadmodum igitur in ſuperioribus ſignificationibus modus *prior* dominabatur, ſic hic obtinet modus *melior.* Quare haec formula poſſet quoque ita exprimi, *cum alio modo, tum inprimis hoc modo.* Sicut illa, *ὅ, τε ἄλλως καὶ*: vt Plat. Apol. cap. 16 *φαῦλοι γὰρ ἂν εἶεν τῶν ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασιν, οἵ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Θέτιδος υἱὸς, Viles enim forent, quotquot ad Troiam ceciderunt heroës*, cum alii, tum inprimis *Thetidos filius.* Hactenus de ſenſu particulae, nunc de vſu eius paucis videamus. Conſtruitur illa a) vel cum participio, vt Plat. in Phaedr. pag. 247 *τολμητέον τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα, Audendum eſt verum dicere, praeſertim cum quis de veritate diſſerit:* b) vel cum particula *εἰ, ἂν*, pro *ἐὰν, ἐπειδὴ* etc. vt Plat. Epiſt. IX *ἥδιστόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν, ἄλλως τε καὶ εἴ τις ἕλοιτο τοιαῦτα πράττειν, οἷα καὶ σύ.* Demoſth. pro Coron. initio, *πάντων ἀποστερεῖσθαι λυπηρὸν ἐστι καὶ χαλεπὸν, ἄλλως τε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνῃ.* Thucyd. II, 3 *ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἐς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον.* c) vel abſolute, vt Plat. in Phaedr. pag. 229 *ἑκαστον ἂν ἡμῖν*

κατὰ

IV. Ἅμα, cum dandi caſu, tempus [51] ſignificante, ele- *Ἅμα, cum datiuo.* ganter coniungitur: vt, ἅμα τῷ καιρῷ, id eſt, *commode* vel *vt primum ſe dedit occaſio*, ἅμα τῷ πρωῒ, id eſt, *ſummo diluculo*, ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, *ſub primam veſperam*, ἅμα τῷ ἔαρι, θέρει, χειμῶνι, *primo vere, prima aeſtate, prima hieme.* [ἅμα τῇ ἁμαρτίᾳ, *in ipſo peccato*, Antiph. Orat. pag. 664. Z.]

V. Non abſimili modo, cum infinitiuo, nominis inſtar *Ἅμα, cum infinitivo.* iungitur: vt, ἍΜΑ ΤΩ͂Ι συγκεκροτῆσθαι, vel συῤῥαγῆναι τὸν ἀγῶνα, *vt primum certamen commiſſum eſt;* ἅμα τῷ αἰσθέσθαι τῦ σκευωρήματος, *vt primum fraudem ſenſit* [52].

Quo

κατὰ τὸ ὑδάτιον βρέχεσι τὰς πόδας ἰέναι, καὶ ἐκ ἀηδὲς, ἄλλως τε καὶ τήνδε τὴν ὥραν τῦ ἔτυς τε καὶ τῆς ἡμέρας. d) Interdum inter τε et καὶ aliquid inſeritur. Quod cum nonnulli non obſervaſſent, inducti ſunt vt putarent, particulam καὶ aut excidiſſe, aut ab auctore ipſo eſſe neglectam. V. c. Xenoph. Mem. I, 2, 59 ἔφη, τὰς μὴ βοηθεῖν ἱκανὰς, ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τύτῳ ΚΑΙ' θρασεῖς ὦσι, πάντα τρόπον κολύεσθαι. It. Heliodor. II, 17 ἄλλως τε γὰρ ἄπισον τὸ βυκόλων γένος, ΚΑΙ' νῦν πλέον, *Nam genus paſtorum et alias eſt infidum, et nunc magis.* Ibid. III, 4 ἐγὼ μὲν ἄλλως τε ὀκνῶ τὸ πρᾶγμα πρὸς ὑπόμνησίν με τῶν λυπέντων ἄγον, ΚΑΙ' σε ἀποκναίειν ᾤηθην, *Cum alias nolo repetere rem mihi ingratam, tum inprimis tibi me moleſtiam creare exiſtimaſſem.* Ib. VIII, 13 Ἀρσάκη μὲν ἄλλως τε οἰμώξει, ΚΑΙ' τὸ παρὸν ἐν ἐσχάτοις διάγει. It. Thucyd. IV, 78 τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε ἐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγῦ, ΚΑΙ' μετὰ ὅπλων γε δή, *Theſſaliam ſine duce peragrare cum omnino erat difficile, tum inprimis armatis*, ſeu, *Theſſaliam ſine duce peragrare difficile erat inprimis armatis.* It. Ariſtoph. δεῖ ἀποδῦναι τὰ χρήματα, ἄλλως τε μέντοι ΚΑΙ' κακῶς πεπραγότι. e) Caeterum in quibusdam locis, ſi ſunt integra, negari nequid, illud καὶ plane abeſſe. Praeter locum Iſocratis, quem ſupra laudauit Hoogeu. affert loca duo ex Iuliani Caeſaribus Cl. Hindenburgius ad Xenoph. pag. 22, nempe pag. 7, edit. Heuſing. ἄλλως τε ἐδὲ κοσμίαν ἔσαν, et pag. 30 Ἄλλως τε ἐδὲ ᾤμην ἐγὼ etc., *Inprimis ego non arbitrabar* etc. Z.

51 Vel quamlibet actionem. Sic ἅμα τῷ γέλωτι, *Per iocum* dixit Plutarch. in Caeſ. pag. 712. Caeterum datiuum illum, ſiue mauis, ablatiuum non vi aduerbii ἅμα, ſed intellectae praepoſitionis σὺν, addi, iam ante me obſeruauit Cl. L. Bos.

52 Exemplum addo ex Ariſtide, Orat. pro Quatuoruiris pag. 270 Οἱ γεωργοὶ πολλοςῷ μηνὶ τῶν σπερμάτων τὴν ἐπικαρπίαν κομίζονται, καὶ ἐχ ἍΜΑ ΤΩ͂Ι ΚΑΤΑΒΑΛΕΙ͂Ν, *Agricolae aliquot poſt ſementem menſibus fructus capiunt, non vt primum ſementem fecere.* Infinitiuo illi pro accuſatiuo poteſt iungi nominatiuus, ſi a perſona ad perſonam tranſitus non fit, vt apud Herodian. lib. III, cap. 2, §. 9 Ὁ Σεβῆρος

Quo ſenſu iungi etiam ſolet cum Indicatiuo, ſequente particula καὶ, et verbo rem factam ſignificante: vt ἅμα ἐνέτυχεν αὐτῷ, καὶ πικρότερόν τι προσεφέρετο, *vt primum in eum incidit, continuo grauius ipſum appellauit* [53]. Tum vero particula, τε, ſaepe huic aduerbio poſtponitur: vt, ἅμα τό τε γενόμενον ἀκήκοα, καὶ βοηθήσων ἐδίωξα, *Simul atque rem audiui, ſtatim ad opem ferendam equum admiſi.*

Ἅμα, cum participio.

VI. Poteſt et cum duplici participio iungi, ſequente καὶ: vt ἅμα τε γράφων, καὶ λέγοντος ἀκέων, *ſimul et ſcribens, et dicentem audiens.* [vt Aeſchin. Dial. II, 11 ἅμα γελῶν τε καὶ ἐρυθριῶν. Atque ἅμα καὶ eleganter ponitur pro τε καὶ, vt Aelian. V. H. I, 21 σοφὸν ἅμα καὶ ἑλληνικὸν ἔργον. Z.] [54] vel cum vno tantum participio, ſequente verbo, ſine καὶ· vt ἅμα γὰρ τοιαῦτα ἀπειλῶν πληγὴν ἐνετείνατο πικρὰν, id eſt, *haec enim interminando, graue ſimul inflixit vulnus* [55].

VII. Ἅμα

βῆρος ἍΜΑ ΤΩ͂Ι ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ἈΝΑΔΕΙΧΘΗ͂ΝΑΙ — διὰ φροντίδος ἔσχε, *Seuerus, ſimulatque imperator creatus eſt, id egit.*

53 Iſocr. in Paneg. ἍΜΑ διαλλάττονται, ΚΑΙ῍ τῆς ἔχθρας τῆς προγεγενημένης ἘΠΙΛΑΝΘΑ΄ΝΟΝΤΑΙ, *Simulac in gratiam redeunt, praeteritarum inimicitiarum obliuiſcuntur.* Eandem hic retinent Latini loquendi conſuetudinem, hoc tamen discrimine, quod hi coniunctionem *Ac* vel *Atque* ita cum aduerbio *ſimul* coniungant, vt vna vox videatur. Sed, quando aduerbio *vna* vtuntur, particulae disiunguntur. Ita Virgil. Aen. XI, vſ. 964

Extemplo teli ſtridorem aurasque ſonantes
Audiit VNA Aruus, haeſitQVE in corpore ferrum.

Aliquando infinitiuus vel indicatiuus ille e praecedentibus intelligendus omittitur. Ita Aeſchines Socr. Dialogo περὶ πλέτε pag. 50 Εἰ οἴεται, ἡμῖν παρὰ τῶν Θεῶν, ἃ εὐχόμεθα, γενέσθαι ἂν ΚΑΙ῍ ἍΜΑ, *Si putat, nobis, quaecunque petimus a Diis datum iri, ſimul ac,* Supple, *Petimus.*

54 Vel vbi duo participia ſunt, repetitur ἅμα cum particulis μὲν et δὲ: vt apud Heliod. Aethiop. lib. V, cap. 16 Ἐπάθετο ὁ Καλάσιρις, ἍΜΑ ΜΕ΄Ν τῷ Κνήμωνι ΧΑΡΙΖΟ΄ΜΕΝΟΣ, ἍΜΑ ΔΕ῍ τὸν Ναυσικλέα τῶν μετὰ ταῦτα ἕνεκεν ὙΠΟΠΟΙΟΥ΄ΜΕΝΟΣ, *Parebat Calaſiris, ſimul et Cnemoni gratificans, et Nauſiclen exſpectatione ſequentium ſuſpendens.*

55 Coniunctum cum participio, ſuo ſubſtantiuo in Datiuo caſu reſpondente, vertitur *ſimulac, quamprimum* etc. Plat. Sympoſ. pag. 183, lin. 42 ἍΜΑ γὰρ ΤΩ͂Ι τῦ σώματος ἌΝΘΕΙ ΛΗ΄ΓΟΝΤΙ, ὅπερ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος, *Nam ſimul atque corporis flos, cuius tenebatur amore, emarcuit, auolat.* Vbi etiam obſeruanda eſt Participii ſyntaxis, de qua ſupra Cap. IV, Sect. 2, §. 1. Eodem modo Thucyd. IV,

VII. Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον, verbatim, *ſimul dictum, ſimul opus;* quod Latini breuius adhuc, nec minus eleganter *dictum, factum:* Galli *auſſi tôt fait, que dit* [56].

SECTIO III.

De Aduerbiis ἀμέλει, ἀντικρὺ, et ἄντικρυς.

REGVLA I.

Ἀμέλει [57], factum ex imperatiuo verbi ἀμελέω, quaſi dicatur, *ſecurus eſto:* Primo, eleganter ponitur confirmandae et illuſtrandae rei gratia; quo modo Latini, *certe, profecto, vtique, plane, omnino,* vſurpare ſolent; vt, τοῦτο γὰρ, ἀμέλει, τῷ γε τὴν ἡλικίαν προσβεβηκότι ἀπρεπέστατον φαίνοιτ' ἄν, *Id enim profecto homine iam aetate maturo indigniſſimum habeatur* [58]. Ἀμέλει, vtique.

II. Secundo, εἰρωνικῶς ponitur, vt *nimirum, ſcilicet, videlicet,* apud Latinos; e. g. οὕτω γὰρ ἀμέλει, ῥεμβεύων ἀεὶ, καὶ ἀναβαλλόμενος ἐς τοὔπιον, συμπερανεῖς κατὰ γνώμην τὸ Ἀμέλει, ironice.

cyd. IV, in init. Ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι, *Simul atque frumentum eſſet adultum.*

56 Ita ἅμα repetitum celeritatem notat, quam agnoſcit quoque Cerdanus ad Virg. Aen. I, vſ. 635.

Sic memorat, SIMVL Aenean in regia ducit
Tecta, SIMVL Diuum templis indicit honores,

Egregie vero lib. XII, vſ. 268.

Dixit, et aduerſos telum contorſit in hoſtes
Procurrens: ſonitum dat ſtridula cornus, et auras
Certa ſecat: SIMVL HOC; SIMVL ingens clamor et omnes
Turbati cunei.

Eſt et vbi ἅμα abundat more Latinorum, apud quos in vſu eſt, *Vna cum.* Plat. Critia pag. 10, in initio: Μυθολογία γὰρ, ἀναζήτησίς τε τῶν παλαιῶν, μετὰ σχολῆς ἅμ' ἐπὶ τὰς πόλεις ἔρχεσθον, *Fabularum enim rerumque antiquarum disquiſitio ſimul cum otio in ciuitates venit.* [Sic quoque cum indicatiuo et ſeq. καὶ conſtruitur. Vt Lyſ. pag. 820. ἍΜΑ γὰρ πλουτοῦσι ΚΑΙ' ὑμᾶς μισοῦσι, *Simulatque* ad opes pervenerunt, ſtatim *vos odiſſe incipiunt.* Z.]

57 Moeris in Atticiſmis huius aduerbii vſum ita exponit: Ἀμέλει σημαίνει τρία· Διὰ τοῦτο, καὶ τὸ πάνυ, καὶ ἔστι καὶ περιττὸν ἐν ταῖς γραφαῖς κόσμου χάριν παραλαμβανόμενον.

58 Exemplum habet Plato in Hipp. mai. pag. 295, lin. 18 Καὶ ἐὰν νῦν εὕρωμεν, ἀμέλει οὐκ ὀχληρὸς ἔσομαί σοι, *Et ſi nunc inuenerimus, crede mihi, non tibi moleſtus ero.*

59 Verſ.

τὸ πρᾶγμα, *Ita enim, videlicet, dum fluctuas continuo, dumque procraſtinas, rem ex animo conficies.*

Ἀμέλει, quippe.

III. Tertio, etiam initio membri aut periodi, eſt *enim vero, et quidem, quippe enim;* vt, ἀμέλει, τίς γὰρ ἀνειμένως τοιαῦτά τινα πάθοι ἄν; *enim vero, quis enim haec negligenter, ac diſſolute ferat?*

Ἀμέλει, fiduciae index.

IV. Quarto, non abſimili modo vſurpari poteſt, cum noſtra ipſi fiducia dubitationem alteri omnem eximimus; vt, *Τί ὀῤῥωδεῖς τὸ νυνί; τί δε ἀποκνεῖς; ἀμέλει, οἵοις γε καὶ πρότερον, συμπεσεῖν ἐχθροῖς μέλλομεν, Quid metuis nunc? quid haeſitas? nempe cum iiſdem nobis, quibuscum ante, hoſtibus futura res eſt.*

Tale videtur illud Ariſtophanis in Nub. actu primo, Scen. 6 [59], vbi cum ex Strepſiade quodam, ridiculo ac ioculari homine, quaereretur, quomodo tandem aliquid diſcere poſſet? reſpondet ille fidenter, *Ἀμέλει καλῶς, Ego vero praeclare ſcilicet.* Tametſi Scholiaſtes velit ἀμέλει παρέλκειν, vel Ἀττικῶς eſſe, *μὴ ἀθύμει, ne labores, ſoluto es animo. ne vous en mettez pas en peine, laiſſez moi faire;* quo modo Imperatiui ſignificationem retinebit.

Ἀμέλει, verbi cauſa.

V. Quinto, ac poſtremo, cum exemplo rem illuſtramus, idem fere eſt, quod *οἷον·* quaſi dicas, *exempli cauſa;* vt, ſi quis dixiſſet naturam *ἀμήχανόν τι χρῆμα φαίνεσθαι, ſuperari non poſſe;* dicti firmandi cauſa ſubiungeret, *ἀμέλει, τὰ ἐξ ἁπαλῶν διεστραμμένα τῶν δένδρων, οὐδεμίᾳ μηχανῇ ὀρθὰ τὸ λοιπὸν ἀποφαίνειν,* id eſt, *Exempli gratia, prauas ab tenerioribus vsque radicibus arbores, nulla deinde vi erigere poſſis* [60].

VI. De

59 Verſ. 488. Caeterum Heſych. explicat *ἀμέλει, διὸ, ἁπλῶς, οὕτως,* [niſi pro *οὕτως* ſit legendum *ὄντως*, vti coniicit idem Hoogeuen. in Doctr. Partt. Z.] *τοιγαροῦν.* Et Suidas, *Ἀμέλει, τοιγαροῦν, μή σοι μελέτω τούτου.*

60 Ita Ariſtides de Quatuoruiris, pag. 422. Poſtquam praemiſiſſet, in ludis Olympicis fere aliquid mirum euenire ſolere, ſubdit: *Οἷον ἀμέλει καὶ τὸ τοῦ Πολυδάμαντός ποτέ φασι συμβῆναι, Quale, exempli gratia, eſt id, quod Polydamanti eueniſſe aiunt.* H.

Deſcriptio vocis *ἀμέλει*, Hoogev. duce, paucis teneri poteſt ita. 1) Proprie eſt ſecunda Imperatiui, et ſignificat *noli eſſe ſollicitus, μή σοι μελέτω τούτου,* auctore Suida, ſiue *μὴ ἀθύμει*, vti interpretatur Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub. 488. Sic ſaepenumero occurrit apud Ariſtophanem: vt in Acharn. 367 *ἀμέλει, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἐνασπιδώσομαι, Es bono animo, per Iouem, non induar clypeo.*

VI. De Aduerbiis ἀντικρὺ, acuta vltima, et ἄντικρυς, acuta antepenultima, notandum primo, tametſi ἀντικρὺ ſaepius *e regione*, *vis à vis*, ſignificet: ἄντικρυς vero, *palam*, et *aperte:* tamen alterum pro altero yſurpari apud Oratores ſimul et Poetas. 'Αντικρὺ et ἄντικρυς.

VII. Secundo, vtrumque apud Homerum, ſaepe idem eſſe, quod vulgo dicimus, *de part en part:* tametſi ἄντικρυς, potius, quam ἀντικρὺ, hoc modo vſurpet: vnde creberrimum illud, ἄντικρυς δὲ αὐχένος ἤλθεν ἀκωκὴ, id eſt, διαμπερὲς, et διαπρὸ, cum ſignificat teli cuſpidem alicuius ceruices *omnino penetraſſe.* "Αντικρυς, de part en part.

Ita videtur accipiendum illud Thucyd. lib. II [61], vbi de Thebanis, qui Plataeenſium in vrbe male habiti, in muri arcem ſubierant; cuius portas, extra murum, exitum aperire putarent: Οἰόμενοι πύλας (τȣ̃ τείχȣς, vel τῆς πόλεως) τὰς θύρας τȣ̃ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω, id eſt, *Rati fores huius aedificii*, (*muri* aut *vrbis*) *portas eſſe*,

clypeo. In Lyſiſtr. 172, vbi Lampitonem ſollicitam, qua ratione Athenienſibus, turbulento hominum generi, res perſuaderetur, conſolatur et confirmat Lyſiſtrata ita: ἡμεῖς, ἀμέλει, σοι, τάγε παρ' ἡμῖν, πείσομεν, *Nos, ne id te ſollicitet, quantum in nobis erit, perſuadebimus illis, vti cupis.* Confer eundem in Nub. 873, 488, 1108 etc. 2) Deinde, vt alii Imperatiui, v. c. ἄγε, φέρε etc. vim particularum quoque acceperunt; ita quoque τῷ ἀμέλει naturam *particulae affirmantis, adhortantisque* tribuit vſus, vt ſignificaret *vtique*, h. e. *haud dubie, omnino, certo, profecto, ſane, nimirum, reuera, ergo.* Etenim qui iubet alterum eſſe bono animo dicit rem eſſe *veram, certam.* Hinc commode poteſtatem accepit τȣ̃ *vtique* ſeu *reuera.* V. c. Xenoph. Mem. I, 4, 7 ἀμέλει καὶ ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος ζῶα εἶναι βȣλευσαμένȣ, *Haud dubie haec quoque videntur eſſe opera alicuius, qui animalia decreverit.* Lucian. in Nigrin. T. I, pag. 65 ἠξίȣ γὰρ τὸν πλȣ́τȣ καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον ἑαυτὸν ὑψηλότερον λημμάτων. 'Αμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει, *Cenſebat enim, qui doceret diuitiarum contemtum,* eum debere primum *liberum eſſe a cupiditate lucri. Et* reuera *ille talem abſtinentiam vita ſua expreſſit.* Plane eodem ſenſu accipi debet apud Theophraſtum in Charact. v. c. περὶ τῆς περιεργ. ab initio, 'Αμέλει περιεργία δόξειεν εἶναι προσποίησις λόγων καὶ πράξεων μετ' εὐνοίας etc. Atque mihi nondum exemplum vllum occurrit, quod non ad alterutram claſſem commode poſſet referri. Igitur non eſt, quod cum Budaeo in Comment. L. G. quem poſtea ſecuti ſunt alii, nouas et ineptas comminiſcamur ſignificationes τȣ̃ *exempli gratia, videlicet, igitur, ideo,* aut cum nonnullis veteribus Grammaticis interdum abundare putemus. Z.

61 Cap. 4. H.

eſſe, atque vlteriorem et apertum extra vrbem exitum dare. Scholiaſt. etiam annotat, hic τὸ ἄντικρυς, eſſe ἐξεναντίας, non alio ſenſu.

Ἄντικρυς, *a fronte.* VIII. Tertio, ἄντικρυς, in acie potiſſimum et certamine eſt, κατὰ πρόσωπον, *a fronte*, opponiturque τῷ κατόπιν, *a tergo*, Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. III Οἱ μὲν ἄντικρυς ἐπιόντες, οἱ δὲ κατόπιν, ἴτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτὰς, id eſt, *Alii a fronte, alii a tergo inuadentes, ite porro, atque illos omnino contemnite.*

Ἄντικρυς, *palam.* IX. Quarto, ἄντικρυς, *aperte* eleganter aliquando reddi poteſt, per id quod *purum putumque*, vulgo dicimus: vt ἄντικρυς διαβολὴ ταῦτα, ſupple ἐςὶν, *haec vero pura puta calumnia eſt;* Gallice, *c' eſt une pure calomnie que cela:* hoc eſt, *aperta*, et *perſpicua*. Saepius *palam*, et γυμνῇ κεφαλῇ. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. VIII, de Coriolano, Οὐ κρύφα, καὶ δι εὐλαβείας τὴν ἑαυτȣ γνώμην ἀποφαινόμενον, ἀλλ' ἄντικρυς καὶ θρασέως, *Non clam ac verecunde ſententiam dicens, ſed palam ac fidenter.*

X. Quinto, ἄντικρυς apud recentiores, (vix enim antiquiores ſic vſurparunt) aliquam habet *comparationis*, et *proportionis* ſignificationem. Cuius haec duo praecipua exempla ſunto: Alterum apud Ariſtidem in exordio Panathenaici, Τὰς μὲν ἄλλας χάριτας, inquit ille, ἃ τῶν πραγμάτων ἄντικρυς εἶναι συμβέβηκεν, id eſt, *Alia gratiarum genera, vix rebus paria*, vel *cohaerentia*, vel *congruentia fuerint.* Loquitur autem de Athenis, quas oratione potiſſimum, tanquam orationis parentes, celebrandas eſſe putant.

Alterum apud Themiſtium, Oratione IX Ἀλλὰ, inquit, τὰ νῦν γε, ἄντικρυς τῆς Σωκράτȣς μεγαλοψυχίας, οὐχ ἥρπασε τὸν καιρὸν βελιμιῶν· quem locum eleganter, vt omnia, Interpres ita reddit; *Sed vt in praeſentia ſeſe gerit, plane Socraticam illam conſtantiam, atque animi robur expreſſit: non enim occaſionem illam temporis arripuit, quamuis grauis eum fames vrgeret.* Breuius tamen, tironum cauſa, ita verti poſſit; *At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem aemulatus, vrgente licet graui fame, non ſtatim occaſionem arripuit:* vbi τὸ ἄντικρυς, *inſtar* ſignificat.

Ἄντικρυς, *vere.* XI. Sexto, ſumitur etiam ἄντικρυς, pro τῷ ὄντι, vel ἀτεχνῶς, id eſt, *vere, proprie, plane.* Euſebius Praeparat. II Παραθεμένȣ δὲ τὸν Θεὸν μόνον ἄντικρυς ὄντα, *Cumque Deum*

Deum vnum ex omnibus vere ac proprie eſſe declaraſſet. Idem Demonſtrationis lib. I Τοιῦτος δὲ καὶ ἦτος γεγονὼς, (de Enocho loqui[illegible]) ἄντικρυς Χριςιανικῶς, ἀλλ' ἐχὶ Ἰεδαϊκῶς ζῶν ἀναπέφηνεν, *Non Iudaico, ſed plane Chriſtiano more vixit* †.

XII. Septimo, reddi potius debet, *diſerte*, vel *conceptis verbis.* Demoſthen. de Falſa Legat. [62] Γράψας ὥσπερ νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν ὅτως ἄντικρυς, *Quod ego decretum, totidem plane, quibus nunc dico verbis, conceptum edidi.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. V Ῥέτυλοι δὲ Λατίνοις ἐπικερίαν πέμπειν ἄντικρυς ὑπέσχοντο, *Rutuli autem, ſe auxilia Latinis miſſuros diſerte promiſerunt.* Idem lib. IV Ὁρίσας ἄντικρυς τὴν αἰτίαν τῆς δίκης, ὅτι τὸν δῆμον ἀδικῦσιν, id eſt, *Hanc diſerte accuſationis cauſam proferens, quod populum violarent.* *Ἀντικρυς, diſerte.*

SECTIO IV.

De Aduerbiis ἀραρότως, [ἄρτι, ἀπαρτὶ, ἕως ἄρτι, ἀρτίως, ἀτεχνῶς,] ἀτρέμα, ἀτρέμας, [αὖ, αὖθις, αὖτε,] αὐτίκα.

REGVLA I.

Ἀραρότως (quod Aduerbium a vulgatis Lexicis, atque omnium ampliſſimo Stephani theſauro abeſſe miror) a praeterito med. ἀραρὼς, id eſt, *firmus*, atque *compactus*; *firmitatis* *Ἀραρότως, firmiter.*

† Similiter apud Demoſth. adu. Callip. pag. 1242 ἄντικρυς παρὰ τῷ Καλλίππῳ καταλιπεῖν τὸ ἀργύριον, *Argentum relinquere apud Callippum aperte, recta, ſine ambagibus.* It. Lyſ. adu. Agorat. pag. 497 Ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν, τάχιστα συλλαβόντες, ἄγυσιν ἄντικρυς ὡς ἀποκτενῦντες, *Simulatque viderunt, ſtatim comprehendunt, ducuntque recta ad ſupplicium.* It. Iſaeus de Agniae hered. pag. 282 ἄντικρυς ὅτωσὶ πᾶν τἐναντίον, *Plane ita contrarium eſt.* Z.

62 Pag. 220. H. Ibid. p. 381, ed. Reisk. Καὶ ψήφισμα ἄντικρυς περὶ τέτε τῦ ὀνόματος γέγραπται, *Et plebis ſcitum diſertis verbis de hoc nomine eſt factum.* Caeterum oeconomia huius particulae haec mihi eſſe videtur. Prima et propria ſignificatio, cuius fundus reperitur apud Homerum, eſt *recta*, ſeu *penitus per* aliquid; diciturque in telo, quod recta tranſit per membrum aliquod ita, vt in parte oppoſita exeat. Hinc factum eſt, vt poſtea adhiberetur modo pro *e regione*, vel *ex oppoſito*, modo pro *recta.* Quod *recta* fit, id fit *ſine ambagibus*, et adeo *breuiſſime*, *ſine mora*, aut *perſpicue*, aut *proprie*, ſeu *diſerte.* Z.

Vig. Idiot. gr.

firmitatis etiam, atque *conſtantiae* [63] ſignificationem habet, maximeque *militaris*. [et neutrum participii ἀραρὸς Timaeus in Gloſſ. Platon. interpretatur, βέβαιον, ἀμετακίνητον. Z.] Dicunt enim Graeci, μένειν, ἑστηκέναι, στῆναι ἀραρότως, *gradum figere*, et quaſi ἐν προβολῇ, *in procinctu ſtare*. Plutarchus vtrumque iungit in Pompeio [64]: Παράγγελμα, inquit, τοῖς προτεταγμένοις ἔδωκεν, ἑστῶτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας ἀραρότως, δέχεσθαι τοὺς πολεμίους, *In mandatis* Pompeius *dederat anteſignanis, vt in procinctu ſtantes, preſſoque veſtigio, hoſtem exciperent.* Eadem repetit in Caeſare [65]. Ita Diodor. Siculus lib. III, de quodam ferociſſimi tauri genere, quod alias quidem cornua, perinde atque aures mouet, κατὰ δὲ τὰς μάχας, inquit, ἵστησιν ἀραρότως, *At vbi pugnandum, fixa cornua immotaque tenet.*

Ἄρτι. [De aduerbio temporis ἄρτι haec fere tironibus ſunt tenenda. Significat inprimis duo: 1) *iam*, νῦν, *nunc, hoc ipſo tempore, quo id euenit, de quo ſermo eſt.* Atque ita tantum iungitur Praeſenti. V. g. Theocrit. Id. II, 104 ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείβεσθαι ποδὶ, *Iam* (ſ. *cum maxime*) *limen portae ſuperare.* Id. Idyll. XXIII, 26 ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι, *Iam veſtibulis tuis valedico.* Idyll. XXV, 163 Ξεῖνε, ΠΑ'ΛΑΙ τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας, ὡσεί περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἌΡΤΙ, Dudum, *hoſpes, omnino aliquem de te audiui ſermonem talem, qualem* iam *animo repeto.* Idyll. XI, 9 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε, *Qui* iam *pubeſcit circa os et tempora.* Sic quoque Xenophon. Exped. Cyr. VII, 4, 7, occurrit υἱὸς ἄρτι ἡβάσκων, *Filius iam pubeſcens.* Sophocl. Aiac. 9 Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, *Intus homo iam eſt.* Plat. in Crit. ab init. ἄρτι et πάλαι

63 Haec tamen ſignificatio neque perpetua, neque primaria eſt, quippe ἄρω, vnde ἀραρὼς, verbum notat *apto*, rem quampiam omnibus ſuis partibus et membris, quae requiruntur, rite compoſitis abſolutiſque adorno; atque ita, ſi de domo, naui etc. ſermo ſit, *firmiter compingo*, quae notio ex priori ſponte fluit. Ex priori acceptione naſcitur τοῦ ἀραρότως notio *congruenter, apte.* Ita fere vtitur Socrates apud Platonem in Phaedro pag. 240, lin. 32 Ὥστε μεθ' ἡδονῆς ἀραρότως αὐτῷ ὑπηρετεῖν, *Ita vt cum voluptate congruenter illi ſubſeruiat.*

64 Pag. 656.

65 Pag. 729.

πάλαι opponuntur: Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; Quemadmodum autem apud Latinos *iam* copulatur cum Numeralibus, ita quoque ἄρτι apud Graecos. V. c. Theocrit. Idyll. XXIV, 63 Ὄρνιθες ΤΡΙΤΟΝ ἌΡΤΙ τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον, *Galli* iam tertium *cantabant vltimum diluculum.* Ex his exemplis intelligi poſſe arbitror errorem quorundam veterum Grammaticorum, qui vel omnino negabant, ἄρτι de praeſente tempore pro νῦν adhiberi, vel certe apud ſcriptores atticiſmi expertes. Sic enim Moeris Attic. ἄρτι οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγȣ· οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τȣ̃ νῦν. Et Ariſtot. Phyſic. IV, 13 τὸ δὲ ΝΥΝ ἐςι συνέχεια χρόνȣ, τὸ δὲ ΠΟΤΕ χρόνος ὡρισμένος πρὸς τὸ πρότερον νῦν, καὶ τὸ ἌΡΤΙ τὸ ἐγγὺς τȣ̃ παρόντος νῦν καὶ μόριον τȣ̃ παρελθόντος. 2) Significat, vti quoque τὸ νῦν, *tempus paulo ante praeterlapſum*, *modo*, germ. *eben*, *alleweile*, πρὸ ὀλίγȣ, ſeu ἐξ ὑπογυίȣ, vt interpretatur Scholiaſtes Ariſtoph. Nub. 154 Nam ibi eſt, ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης. Atque ita iungitur omnibus temporibus, praeter Praeſens et Futurum. Nam Lucianus in Soloec. ab initio, tanquam exemplum ſoloeciſmi profert ἄρτι σολοικιῶ, cum futuro. Huc pertinet Aeſchin. Socrat. Dial. III, 15 κἂν πιθανωτέρȣς τȣ́των λόγȣς ἄρτι κροτήσῃς, *Etiamſi modo rem probabilius demonſtraſti.* Theocr. Idyll. II, 80 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπȣ̃σι, *cum* modo *honeſtum gymnaſii laborem reliquiſſent.* Conf. Graeu. ad Lucian. Soloec. Eundem ſenſum fere eadem particula obtinet in compoſitis: v. c. ἀρτιγλυφὴς Theocr. Epigr. IV, 2 eſt *recens ſculptus:* ἀρτιγένεθλος Orph. Argon. 384 eſt, *recens natus* etc. 3) Repetitio τȣ̃ ἄρτι quoque, vti apud Lat. repetitum *modo*, ſervit copulandis orationis membris: E. g. Lucian. Dial. Diogenis et Alexandri, Ἐπαινῶν ἌΡΤΙ ΜΕΝ ἐς τὸ κάλλος, ἌΡΤΙ ΔΕ ἐς τὰς πράξεις καὶ τὸν πλȣ̃τον, *Qui* modo *ob formam*, modo *ob res geſtas et diuitias laudabat.* Conf. Interprr. ad Thom. Mag. v. ἄρτι. Ἄρτι μὲν, ἄρτι δέ.

Compoſita particula ἀπαρτὶ ſignificat *Dehinc*, *ab hoc ipſo tempore*, *poſthac.* V. c. Ariſtoph. Plut. 388, vbi Plutus ait: τȣ̀ς χρηςȣ̀ς μόνȣς ἔγωγε, καὶ τȣ̀ς δεξιȣ̀ς, καὶ σώφρονας ἀπαρτὶ πλȣτῆσαι ποιήσω, *Bonos ſolos ego, et rerum peritos, et modeſtos locupletabo.* Sic occurrit eadem in N. T. vt Matth. XXIII, 39. XXVI, 29 propterea quod Ebraei Ἀπαρτί.

 ſuum

Ἕως ἄρτι. ſuum מֵעַתָּה ſic vſurpant. At ἕως ἄρτι, h. e. *adhuc*, *ad hoc tempus vsque*, videtur tantum in N. T. occurrere, ad exprimendum Ebraicum עַד־עַתָּה, quod οἱ ὁ reddunt ἕως τῦ νῦν.

Ἀρτίως. Ἀρτίως, ſi audis Ammonium, dicitur ἐπὶ τῦ ἀπηρτισμένυ ἔργυ τελείως, *plane, penitus.* Sic quoque videtur intelligenda eſſe Phauorini gloſſa: Ἀρτίως, ὑγιῶς, ὁλοκλήρως, καὶ Ἄρτι διαφέρυσι παρ' Ἀττικοῖς· Ἄρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τῦ νῦν, Ἀρτίως δὲ, πρὸ ὀλίγυ. Sophocl. Aiac. 25 Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας, *Praedam omnem*, plane *corruptam*, *deprehendimus.* Ariſtoph. Nub. 724 Socrates ait, Ἀπολεῖ κάκιςα, *Peribis miſere*, Strepſiades reſpondet, Ἀλλ' ὦ 'γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως, *Iam*, (ſeu, *plane*) *perii.*

Ἀτεχνῶς. Nomen τέχνης duo ſignificat, *artem*, ſeu peritiam, et *dolum* ſeu verſutiam. Hinc oritur duplex Adiectiuum, ἄτεχνος, h. e. ἀμαθὴς, *imperitus*, *ineptus*, et ἀτεχνὴς, h. e. *candidus*, *ſine dolo.* A priori formatum eſt aduerbium ἀτέχνως, h. e. *imperite*, ἀμαθῶς, *inepte*, *ſtolide:* a poſteriori autem originem duxit ἀτεχνῶς, de quo nunc exponere attinet. 1) Proprie igitur ſignificat *ſine dolo*, *candide*, *ſincere*, *bona fide*, εὐήθως, ſeu, ſecundum Timaeum Sophiſtam, ἁπλάσως, *ſine fuco.* Sic Plat. in Phaed. cap. 49 coniungitur cum ἁπλῶς, et εὐήθως: Τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἐῶ· ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι. τῦτο δὲ ἁπλῶς, καὶ ἀτεχνῶς, καὶ ἴσως εὐήθως, ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, *Caeteris relictis, nam omnibus aliis perturbor, hoc ſimpliciter*, ſine artis fuco, *et fortaſſis inepte teneo* etc. 2) Significat ἀληθῶς, ὄντως, *reuera*, *vere.* Etenim quae ſine fraude et dolo fiunt, *vera*, *nec ficta*, eſſe exiſtimantur. Sic Ariſtoph. in Veſp. 806 Σοφόν γε τυτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον ςραγγυρίας, *Aptum hoc quidem*, *et ſeni conueniens inueniſti remedium ſtranguriae.* Plat. in Ion. pag. 541 ſub fin. Ἀλλ' ἀτεχνῶς, ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς, παντοδαπὸς γίγνῃ, *Sed* reuera, *vt Proteus*, *varias induis formas.* Plutarch. de Diſcrim. Amic. et Adulat. Ὁ δὲ κόλαξ ἀτεχνῶς τὸ τῦ χαμαιλέοντος πέπονθεν, *Adulator* vere *ſimilis eſt chamaeleonti.* 3) Significat *plane*, *prorſus*, *omnino*, *ex toto*, *aperte.* Nam quod verum eſt, ei nihil deeſt, et quod ſine fuco eſt, id patet. Sic Ariſtoph. Plut. 362 Φεῦ! ὡς ὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐςιν ὐδενός! *Phy! vt* omnino *nihil ſani quicquam*

quam in vllo eſt! Id. Nub. 407 Νὴ Δί' ἔγωγ' ἂν ἀτεχνῶς ἔπαθον ταυτί ποτε, *per Iouem* plane *idem euenit mihi olim.* Ibid. verſ. 424 Οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, *cum aliis nullo modo differam.* Ibid. 437 Νῦν ἂν χρήσθων ἀτεχνῶς ὅ, τι βούλονται, *Nunc age prorſus me tractent, quocunque ſibi viſum fuerit.* Ibid. 452 Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρῄζουσι, *Faciant plane, quicquid volunt.* Plat. Eutyphr. 5. Vbi τῷ ὁρᾷν opponitur κατιδεῖν ὀξέως, (*acute, celeriter,*) ἀτεχνῶς (*aperte non tecte*) καὶ ῥᾳδίως, *facile, ſine difficultate.* Z.]

II. Ἀτρέμας, et ἀτρέμα [66], idem fere ſunt; nec enim tantum ſignificant *abſque motu*, aut *ſenſim et placide*, ſed etiam παντάπασιν ἁρμοζόντως, καὶ ἀκριβῶς, *conuenienter omnino et accurate, nihil vt non ſuo loco et ordine poſitum ſit.* Plutarch. in Themiſtocle [67]: Τοῖς χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον Θουκυδίδης συμφέρεσθαι, καίπερ οὐδὲ αὐτοῖς ἀτρέμα συντατομένοις, id eſt, *Magis Thucydidi cum annalibus conuenire videtur, tametſi ne ſecum ipſi quidem in omnibus omnino conſentiant:* vel, *tametſi non ſatis exquiſite ac diligenter confecti ſint.* Vbi meo iudicio Stephanus male vertit, *ſenſim et placide:* niſi (quod tamen ipſe reprehendit) placide factum id dicitur, quod non tumultuarie, ſed otioſe diligenterque factum ſit. Melius Amiotus: *Encor qu'elles mêmes ne ſoient gueres bien faites.* *Ἀτρέμα, accurate.*

III. Dicitur etiam ἔχε ἀτρέμας, Homero et Ariſtophani [68]: vulgo, *ne vous bougez, ne vous mettez point en peine.* Quomodo vſurpauit etiam Lucianus in Charonte [69], cui deſcendere cupienti, quod eminus non videret, Mercurius, Ἔχε ἀτρέμας, inquit, καὶ τοῦτο γὰρ ἰάσομαί σοι, id eſt, *Mane modo, nam huic etiam incommodo probe medebor.* Dixit eodem ſenſu Xenophon Inſtitut. VI [70], ἀτρεμίαν ἔχειν, vbi equites aliquot iubet ſub aliquam ſpeculam prouectos: *Ἔχε ἀτρέμας, quieſce.*

66 Ἀτρέμα pro ἀτρέμας dixiſſe, qui poſt Homerum ſecuti ſunt, auctor eſt Euſtathius pag. 578, in fin. quare idem pag. 1017 ad vſ. 313, lib. Iliad. O
"Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ'
ἈΤΡΕΜΑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
ἀτρέμα metri gratia dictum putat pro ἀτρέμας. Nam ita ille quaſi mirans: Ἰδοὺ ἐνταῦθα δίχα τοῦ σ κεῖται διὰ μέτρον, *En hic abſque σ exaratum eſt metri gratia.*

67 Pag. 125.

68 In Nubibus, vſ. 260 et in Auibus vſ. 1200 et 1244.

69 Pag. 141.

70 Pag. 165. H.

proueƈtos: ἀδήλες τοῖς πολεμίοις ἀτρεμίαν ἔχειν, *Efficere ne ab hoſte conſpicerentur, ac tantiſper immotos ibi conſiſtere.*

Αὖ. [Hoogeuenus coniicit, particulam αὖ proprie eſſe neutrum adiectiui αὖς, quod, auctore Heſychio, Laconum et Cretenſium dialecto dicatur pro αὐτός. Oeconomiam autem huius particulae hanc eſſe ſtatuo.

Significat retro. 1) Proprie et ab initio dicta eſſe videtur in re corporea pro εἰς τἀπίσω, *retro, retrorſum:* vti Iliad. α', 459, vbi αὖ ἐρύειν dicitur in ceruice victimae reſupinanda: et Iliad. θ', 325 in neruo, qui retrahitur. 2) Deinde translata eſt ad membra orationis, quae quaſi aliorſum, aliam in partem flectuntur, et ſignificat *ſimiliter, quoque, viciſſim, contra, vt vtar alio exemplo, vel argumento ad eandem rem confirmandam.* Nam inprimis adhibetur tum, cum nouum exemplum aut argumentum commemorandum eſt, ſiue repetendum eſt, quod cum antecedente habet coniunctionem. Quodſi igitur id quod commemorandum eſt, ſimile antecedenti reperitur: commode αὖ reddi poteſt *ſimiliter, quoque, rurſus:* ſin diverſae eſt conditionis et naturae, interpretare *contra, e*

Similiter, quoque. *contrario, viciſſim.* V. c. Xenoph. Cyrop. III, 3, 22, Cyrus, cum in eo eſſet vt expeditionem ſuſciperet, dicitur Ioui caeteriſque Diis ſacrificaſſe. Tum poſteaquam fines hoſtium ſuperauerit, dicitur ἐκεῖ ΑΥ̃ καὶ Γῆν ἱλάσκεσθαι χοαῖς, καὶ Θεὲς θυσίαις etc. Hic αὖ commode reddideris *ſimiliter.* Ibid. cap. 2, §. 30 Cyrus dicit, a ſe legatum miſſum iri ad Indum, et vt Chaldaei quoque legatos mittant, eſt auctor. Vbi autem expoſuerat, quae daturus eſſet ſuo mandata, pergit, Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμȣ̃ λέξει· τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς ΑΥ̃ (h. e. *quoque, ſimiliter,*) ἐπιςέλλετε ὅ, τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Id. Memor. II, 1, 13, commemorata eſt ſententia bimembris καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ κλαίοντας καθιςάναι. Tum primo membro, vbi explicatum erat illud κοινῇ, abſoluto, pergit ad alterum, καὶ ἰδίᾳ ΑΥ̃ οἱ ἀνδρεῖοι etc. Ibid. §. 11, vbi Ariſtippus, qui ante negaverat, ſe velle eſſe in numero regnantium, hic *ſimiliter* negat alterum, quo vrgebatur, ἐδὲ εἰς τὴν δȣλείαν ΑΥ̃ ἐμαυτὸν τάττω. Quod ſi Reiskius vim particulae αὖ tenuiſ-

Contra, viciſſim. ſet, non auſus eſſet locum hunc mutare. Plat. in Phaedro pag. 251 Πᾶσα κεντȣμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἰςρᾷ καὶ ὀδυνᾶται· μνήμην δ' αὖ ἔχȣσα τȣ̃ καλȣ̃ γέγηθεν, *Omnis animus vndique*

que ſtimulis agitatus furit et dolet: vbi vero contra *memoria pulcri illius rediit, laetatur.* Idem de Rep. lib. IV, pag. 420 ἀήϑημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ (πόλει εὐδαίμονι) μάλιςα ἂν εὑρεῖν δικαιοσύνην, καὶ ΑΥ῏ ἐν τῇ κάκιςα οἰκεμένῃ ἀδικίαν. Ariſtoph. Veſp. 57 Ὀλίγ᾽ ἄττ᾽ ὑποσπῶν πρότερον αὐτοῖσι ταδί, μηδὲν παρ᾽ ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα, μηδ᾽ ΑΥ῏ (contra) γέλωτα Μεγαρόϑεν κεκλαμμένον. Demoſth. adu. Leptin. pag. 480 ἐδ᾽ ἐςὶν ἐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχϑρῶν τρόπαιον ἐδὲν ἀφ᾽ ἡμῶν· ἡμῖν δ᾽ ΑΥ῏ ἀπὸ πολλῶν, *Non vlli noſtrorum hoſtium eſt tropaeum ex nobis: nobis vero* contra *ex multis.* 3) Interdum, ſignificat *rurſus*, ponituque pro πάλιν, in ſimplici repetitione, ſi, quamquam nihil ſimile ante eſt commemoratum, ſimile tamen aut idem alio tempore euenit. Hinc recte Harpocratio ait, Αὖ, Δημοσϑένης ἀντὶ τε πάλιν ἐν τῷ κατ᾽ Ἀφόβε πρώτῳ. Sic reperitur Iliad. α΄, 540, vbi Iuno ita iurgium exorditur: Τίς δ᾽ ΑΥ῏ τοι, δολομῆτα, ϑεῶν συμφράσσατο βελάς; ΑΙΈΙ΄ τοι φίλον ἐςὶν etc., *Quis Deorum tecum, verſute*, rurſus *conſilia contulit? Semper tibi placet* etc. Conf. Iliad. φ΄, 394, et alibi. Igitur omnia loca, vbi haec particula occurrit, commode poſſe referri arbitror ad hanc a nobis deſcriptam oeconomiam; nec eſt, quod cum quibusdam grammaticis temere opinemur, αὖ interdum eſſe παραπληρωματικόν, quod miſerum refugium malorum grammaticorum eſſe ſolet, ſi non ſtatim reperiunt, quae poteſtas alicui particulae ſubiici commode poſſit.

Rurſus.

Non eſt μόριον παραπληρωματικόν.

Euſtathius quidem ad Iliad. π΄, pag. 1062, et Odyſſ. τ΄, pag. 1879, ait, αὖϑις et αὖϑι eſſe ſynonyma, et adhiberi vt χαμάδις et χαμάδι, πολλάκις et πολλάκι, χωρίς et χωρί. Sed refellitur a Hoogeueno, qui contendit, αὖϑι in loco dici, pro *illic*, ſecundum analogiam τε τόϑι *ibi*, πάντοϑι *vbique*, κεῖϑι *illic*, οἴκοϑι *domi*, Ἰλιόϑι *Troiae*, Κορινϑόϑι *Corinthi*, etc. v. c. Iliad. ἐ, 296 τε δ᾽ αὖϑι λύϑη ψυχή τε, h. e. *Ille ibi*, ſeu *eo ipſo loco animam efflauit.* At vero αὖϑις et αὖτις ſenſu nil differe, ſed αὖτις tantum dici Ionice, ſiue Homerice. Nam clarum id fieri ex Plat. Rep. lib. III, pag. 393, vbi illos verſus Iliad. α΄, 26 Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, ἢ νῦν δηϑύνοντ᾽, ἢ ὕςερον ΑΥ῏ΤΙΣ ἰόντα, Philoſophus ita ſine metro ratione que poetica reddat, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαινεν, ἐντελλόμενος

Αὖϑις differt ab αὖϑι.

Αὖϑις et αὖτις idem valent.

μενος νῦν τε ἀπιέναι, καὶ ΑΥ͂ΘΙΣ μὴ ἐλθεῖν. Caeterum αὖθις fere eodem modo adhibetur, quo αὖ vſurpari ante
Retro. docuimus. Nam ſignificat 1) repetitionem eiusdem loci, h. e. *retro*. Vid. Iliad. l. l. item Iliad. κ', 62, vbi θέειν αὖτις eſt *recurrere*. Iliad. ε', 257 αὖτις ἀποφέρειν eſt *re-*
Simili-ter. *portare, reuehere*. 2) *Similiter, quoque;* vt Ariſtoph. Nub. 670 ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον ἄῤῥενα
Contra. καλεῖς, θήλειαν. 3) *Contra;* vt Plat. in Phaedr. pag. 263 ἦ οἴει ἄν σοι συγχωρῆσαι εἰπεῖν, ἃ νῦν δὴ εἶπες περὶ αὐτοῦ, ὡς βλάβη τέ ἐστι τῷ ἐρωμένῳ καὶ ἐρῶντι, καὶ αὖθις, ὡς μέγιστον
Rurſus. τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει; 4) *Rurſus:* vt Ariſtoph. Nub. 1382 Ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι, *Sed rurſus ſimiliter vapulabo.*
Alias. 5) Interdum quoque repetitionem temporis ſignificat, h. e. *alias, poſthac*. Vt, in illo Homerico, μεταφρασσόμεθα αὖτις, *De hac re alias videbimus.* Ariſtoph. Acharn. 854 οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος, *Neque* poſthac *ſimiliter te conuiciis lacerabit Pauſo nequiſſimus.* Hinc
Εἰσαῦθις. ἐσαῦθις, vel diſiunctim ἐς αὖθις, vt Thucyd. IV, 63 τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα, *Priuatas ſimultates* in aliud tempus *differemus*.

Αὖτε. De particula αὖτε, quae inprimis apud Homerum occurrit, eadem ſunt tenenda, quae ſupra de vi αὖ ſunt dicta. Igitur exemplis opus non eſſe videtur.

IV. *Αὐτίκα*, praeter communem acceptionem, qua *mox*, vel *ſtatim* ſignificat, in qua, vis maioris gratia, nonnunquam adiunctas etiam habet particulas, δὴ μάλα, vel γε μάλα †.

Ὁ αὐτίκα, praeſens. Primo, interdum cum articulo praepoſitiuo et nomine, ſignificat *praeſens:* vt ὁ αὐτίκα φόβος, *praeſens metus;* τὸ αὐτίκα δεινὸν, *praeſens calamitas:* αἱ αὐτίκα ἡδοναὶ, *praeſentes*

† Differt itaque, vti recte praecepit Hoogeuenus, a νῦν, quod *tempus praeſentiſſimum* ſignificat: αὐτίκα vero *tempus paulo poſt futurum*, et reddi debet, *mox, ſtatim, continuo*, excluſa omni mora. Hinc apud Plat. de Rep. lib. IV, pag. 420 νῦν et αὐτίκα opponuntur inuicem: ΝΥ͂Ν μὲν οὖν, ὡς οἰόμεθα, τὴν εὐδαίμονα πόλιν πλάττομεν, οὐκ ἀπολαβόντες ὀλίγους ἐν αὐτῇ τοιούτους τινὰς θέντες, ἀλλ' ὅλην· αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψόμεθα, *Nunc igitur, vt opinamur, felicem ciuitatem fingimus, non adeo vt paucos tales, quales eſſe volumus, ſeligamus, ſed vniuerſam:* mox *vero contrariam contemplabimur.* Hinc vt quam breuiſſima mora intelligatur, additur μάλα: v. c. Xenoph. Cyrop. III, 2, 8 ἆρ' οἶσθ', ὅτι αὐτοὺς ἡμᾶς ΑΥ͂ΤΙΚΑ ΜΑ͂ΛΑ δεήσει μάχεσθαι; Z.

† Demoſth.

ſentes voluptates, quo etiam modo compoſitum παραυτίκα vſurpatur: imo ἐν τῷ παραυτίκα, ſignificat etiam *in praeſentiarum* †.

Αὐτίκα τε, καὶ.

Secundo, cum particulis τε, et καὶ ſumitur eodem ſenſu, quo aduerbium ἅμα, vt αὐτίκα τε τὸ ἐχθρὸν ἑώρακε, καὶ πρὸς τὰς διαλλαγὰς ὥρμησεν, id eſt, *ſimul atque inimicum vidit, cum eo in gratiam redire voluit.*

VI. Tertio, apud Thucydidem ſaepe opponuntur, τὸ μὲν αὐτίκα, τὸ δὲ μέλλον· vt, Τὸ μὲν αὐτίκα, δύσμαχον· τὸ δὲ μέλλον, εὐκαταγώνιστον ἂν γένοιτο, *In praeſentia quidem, aegre ſuperari queat: in poſterum tamen, facilius expugnabitur* ††.

Αὐτίκα γέ τοι, initio periodi.

VII. Quarto, αὐτίκα γέ τοι, et αὐτίκα δή που, initio ferme periodi, ſignificant, *Ac primum quidem*, vel *Atque vt inde ordiar:* praeſertim, vbi res exemplo confirmanda eſt. Sic apud Lucianum [71]: Αὐτίκα γε ὁ μὲν ἥλιος οὕτοσί, οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς (φασί) σχολὴν ἄγων, *Ac primum quidem, vt inde ordiar, ſol qui ne tantum quidem vacat, vt aurem ſcalpat.* Ita ſaepe, Αὐτίκα γὰρ, *Principio enim*, cum primam confirmationis noſtrae rationem allaturi ſumus *.

SECTIO V.

† Demoſth. de Foed. Alex. pag. 215 νομίζοντες τὴν παραυτίκα ἡσυχίαν οὐκ ἔσεσθαί ποτ' αἰτίαν ταραχῆς ἀτόπου, *Rati, praeſentem quietem non fore aliquando cauſam turbarum ineptarum.* Id. Olynth. III, pag. 34 προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, *Prodita eſt pro praeſente voluptate et gratia respublica.* Z.

†† Similiter τὸ παραυτίκα et τὸ μέλλον. Vt Demoſth. Philipp. II, pag. 72 οὕτως ἡ παραυτίκ' ἡδονὴ καὶ ῥᾳστώνη μείζων ἰσχύει τοῦ ποθ' ὕστερον συνοίσειν μέλλοντος! *Ita praeſens voluptas et ignauia plus valet, quam quod aliquando profuturum eſt!* Z.

71 *In Bis accuſ. init.* H.

* Cum Grammatici vim particulae minus obſeruaſſent; factum eſt, vt interpunctione illam antecedentibus adderent, cum primum locum ſequentis periodi obtinere deberet. Sic multa loca emendauit Marklandus ad Lyſ. pag. 647 et 855, ed. Reisk. Caeterum quoniam ita exemplo commemorando praeponitur: facile intelligitur, reddi poſſe *Exempli gratia, inprimis, primo;* cum doceat, argumentum rei non longe eſſe repetendum, ſed *ſtatim* adeſſe, in promtu eſſe. Adhibetur ſic vero a) ſimpliciter, non ſequente alia particula: vt Xenoph. Mem. IV, 7, 2 ἐδίδασκε δὲ καὶ μέχρι ὅτου δέοι ἔμπειρον εἶναι ἑκάστου πράγματος τὸν ὀρθῶς πεπαιδευμένον. ΑΥΤΙΚΑ, γεωμετρίαν μέχρι μὲν τούτου ἔφη δεῖν μανθάνειν, ἕως etc. Conf. Cel. Erneſt. ad h. l. et Hindenburg. it. Xenoph. Oecon. XIX, 18 αὐτίκα ἄμπελος ἀναβαίνουσα μὲν

SECTIO V.

De Aduerbiis αὐτόθεν, εἶτα, et ἔπειτα [ἔμπης.]

REGVLA I.

Αὐτόθεν, ex tempore.

Αὐτόθεν, praeter vulgarem ſignificationem, pro, *ex eodem loco, aut tempore*, primo, ſaepe idem eſt, quod ἐκ τοῦ παραχρῆμα, *in promtu, ex tempore.* Hermogenes: Ἐν δικανικῇ ἰδέᾳ λόγου, κἂν ἐσκευασμένος ἥκῃς, προσποιοῦ αὐτόθεν λέγειν, id eſt, *In forenſibus cauſis, vt maxime paratus venias, finge tamen ex tempore te dicere.* Sic αὐτοσχεδιαζόμενα omnia, *quae tumultuaria opera fiunt*, αὐτόθεν fieri dici poſſent.

Αὐτόθεν, e re nata.

II. Secundo non prorſus abſimili ſignificatione reddi poteſt *e re nata*, vel *per ſe*, vel *ex iis, quae ſunt ad manum, quae oculis tenentur ac manibus:* quomodo Tullius, *rem ipſam per ſeſe loqui* dicit. Ita Chryſoſtomus Tom. V, vbi de ſancti Babylae miraculo: Τότε δὲ αὐτόθεν, inquit, ἐδείκνυτο, ὅτι δαιμόνων ἦν ἔργα, τὰ τελέμενα, τῇ τε ἄλλῃ ἀπάτῃ, καὶ ταῖς θυσίαις αὐταῖς· vbi vocem hanc Interpres omiſit. Senſus autem eſt: *Tum vero daemonum opera eſſe, quae fiebant, res ſatis ipſa, cum aliis fraudibus, tum ſacrificiorum genere loquebatur*, id eſt, ἀνθρωποθυσίαις.

Ita ſaepe Euſebius: vt primo Praeparationis: Αὐτόθεν δὲ οὖν τοῦτο, καὶ οὐκ ἐκ μακροῦ διελέγξομεν, *Atque hoc commentum promtis et obuiis, non longius arceſſitis rationibus refellemus.* Ibidem: Καὶ τὸ αὐτόθεν δὲ πρὸς εὐζωΐαν πᾶσιν ἀνθρώποις προβεβλημένον, id eſt, *Iam vero illud ipſum, quod omnibus per ſeſe hominibus ad bene beateque viuendum propoſitum eſt.*

Αὐτόθεν, palam.

III. Tertio, interdum idem eſt quod *manifeſte, ſine larua, vltro, ac de induſtria.* Ita ſumere videtur Plutarch. in

ἐπὶ τὰ δένδρα etc. Xen. Cyrop. III, 1, 29 Ἦ καὶ δύναιο ἄν, ἔφη, ὦ Κῦρε, ἐν τῷ παρόντι εὑρεῖν νῦν, ὅτῳ ἂν χαρίσαιο ὅσαπερ τῷ ἐμῷ πατρί; ΑΥΤΙΚΑ, ἔφη, ἥν τινα ἐᾷς ζῆν etc. Callim. in Iou. 76 Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. b) ſequente particula γάρ: vt Aeſchin. Dial. II, 34 αὐτίκα γάρ, οὗτοι Καρχηδόνιοι etc. Xenoph. Hier. II, 7 αὐτίκα γάρ, εἰ μὲν εἰρήνη δοκεῖ etc. c) ſequentibus particulis δὴ μάλα: vt Demoſth. adu. Ariſtog. pag. 778 εἰ γάρ τις αὐτίκα δὴ μάλα εἴποι, ὡς etc. Conf. Caſaubon. ad Athenaeum pag. 604 et Markland. ad Max. Tyr. Diſſ. XXIV, 5. Z.

72 Quid

in comparatione Solonis et Publicolae: cum enim dixiſſet, Solonem παιδιᾶς τινι τρόπῳ, καὶ προσποίημα μανίας ἀναλαβόντα, *ioco, et quadam furoris ſimulatione*, ad rempub. acceſſiſſe; de Publicola ſubiungit: Ὁ δὲ αὐτόθεν ἀναῤῥίψας τὸν ἐπὶ μεγίστων κίνδυνον, ἐπανέστη Ταρκυνίῳ, *Ipſe autem vltro, ſiue larua, ac ſimulatione, iacta de maximis rebus alea, in Tarquinium conſurrexit.* Tametſi Latinus et Gallicus Interpres, *illico*, vel *ipſo ſtatim initio*, reddere maluerint: ſed meo iudicio, non ita hoc ſenſu Publicola Soloni opponeretur [72].

IV. Εἶτα, quod proprie *deinde* ſignificat, Primo, ab Atticis oratoribus, initio periodi ἐνθυμηματικῶς, id eſt, *argumentis premendo*, vſurpatur; ac fere ὀργητικῶς, *iracunde;* praeſertim, vt rei alicuius indignitatem exaggerent: tuncque reddi poteſt, *quid ergo? ergone? itane vero? et tu? nunc demum? an vero?* Exempla paſſim apud Demoſth. obuia: vt pro Corona [73], in Aeſchinem, ea ſibi tum obiicientem, quae cum fierent, ipſe tacebat; Εἶτα, inquit, ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; ἔστιν ὅπου σὺ παρών, τηλικαύτην πρᾶξιν ὁρῶν ἀφαιρούμενόν με τῆς πόλεως, ἠγανάκτησας; *Quid ergo*, vel *an vero tunc, (o quo te nomine* Εἶτα, quid ergo?

72 Quid ni? Solon, praemiſſa, tanquam praeludio, ſtuititiae ſimulatione, remp. capeſſiuit: at Poplicola iam inde ab initio ſe Tarquinio oppoſuit. Αὐτόθεν pro ἐξ αὐτοῦ ſc. χρόνου, vel πράγματος· ἐξ αὐτῆς ſc. ὥρας, quae ſignificatio in reliquis vſibus vel modice attendenti ſeſe dat. Locus eſt pag. 111, lin. 11. H.

Omnino vis particulae αὐτόθεν commode, opinor, ita poteſt deſcribi. 1) Significat, *ex eo loco, illinc*, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου: vt Demoſth. adu. Androt. pag. 614 ἆ μάτην τὸ δεσμωτήριον ᾠκοδομήθη; καταφαίην ἂν ἔγωγε, εἴγε ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾤχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος, *Quid? num fruſtra carcer eſt exſtructus? equidem id dicerem, ſi pater tuus ſtatim illinc poſtquam abierit, cum ipſis pedicis ſaltaſſet.* 2) Οἴκοθεν, *ex ipſa vrbe:* Xenoph. Mem. II, 8, 1. 3) *Statim, ex tempore,* ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου: vt Polyb. Exc. Leg. 6 ὁ Τίτος αὐτόθεν ἐξ ἕδρας καὶ θυμικῶς φησὶ etc. 4) *Sine praeparatione et meditatione*, ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος: quoniam, quod fit *ex tempore*, fit ſine cura et praeparatione: vt Polyb. VII, 3 ὁ μὲν οὖν Δημήτριος αὐτόθεν ἐκ τοῦ προβεβηκότος ἔφη, *Demetrius ſtatim* (ſine meditatione et haeſitatione) *ex re nata inquit.* 5) *Facile, in promtu:* quia, quae ex tempore fiunt, ea facilia et iam parata ſunt, vel certe videntur. V. c. Polyb. IV, 39 εἰσὶν αἰτίαι διτταί· μία μὲν αὐτόθεν καὶ πᾶσιν προφανής, *Sunt duae cauſae: altera eſt* in promtu, *et nemini non manifeſta.* Z.

73 Pag. 316, init.

* Quae

mine appellem?) tunc, inquam, praeſens cum eſſes, cum abs me tanta commoditate rempublicam ſpoliari videres, ſignificationem indignationis vllam dediſti?

Ibidem, cum ex eo quaeſiiſſet, ſibine, an vrbi hoſtis eſſet, ac ſibi potius eſſe reſponderet; ſubdit, Εἶτα, ȣ̃ μὲν ἦν παρ' ἐμȣ̃ δίκην ὑπὲρ τȣ́των λαβεῖν, ἐξέλιπες· ȣ̃ δ' ἐγὼ ἀθῷος παντάπασιν, ἐνταῦθα ἀπήντηκας; *Quid ergo?* vel *Itane vero? vbi poenas horum abs me criminum repetere potuiſſes, diſſimulaſti: vbi nullus in me culpae locus eſſe poteſt, tum me demum aggrederis?* Quo loco Gallus ita verteret, *Et cependant.*

V. Secundo, eodem fere ſenſu in medio membro vſurpari poteſt. Demoſth. ibid. Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; *Homo ſtupidiſſime, nunc demum hoc dicis?*

Εἶτα, et tamen. Tertio, ſine interrogatione, initio periodi, reddi potius debet, *Et tamen:* Gall. *Et cependant.* Demoſth. ibid. Εἶτα τȣ̃το μὲν ȣ̓χὶ λέγει τὸ ψήφισμα· εἰ δὲ etc. *Et tamen de hoc decreto, nihil dicit: quod autem etc.*

Εἶτα, age ergo. VI. Quarto, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulo interdum mitius eſt, vertique poteſt, *Age ergo:* Gall. *Et bien.* Demoſthenes ibidem cum oſtendiſſet, Athenienſes omnia ſemper pro ſalute Graecorum, et egiſſe libenter, et fortiter ſuſtinuiſſe, concludit: Εἶτα, ἐγὼ τεθεωρηκὼς, ἐν τοσȣ́τοις καὶ τοιȣ́τοις τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλȣσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς συμβȣλῆς ȣ̓́σης, τί ἔμελλον κελεύσειν; etc. *Age ergo, cum viderem hanc vrbem, tot atque huiusmodi occaſionibus, aliorum cauſa dimicationem adire voluiſſe: cum eius ipſius gratia ſuſcepta eſſet deliberatio, quid me iubere oportuit?*

Εἶτα, cur ergo? Ibidem, cum διὰ τί, commodius redderetut, *cur ergo?* Εἶτα παρὼν, ὅτε με εἰσῆγον οἱ λογισαὶ, διὰ τί ȣ̓ κατηγόρεις; *Quidni ergo, praeſens cum eſſes, quo tempore me rationibus exigendis praepoſiti, ad eas reddendas ſiſterent, me accuſabas *?*

VII. Ἔπειτα

* Quae Hoogeuenus copioſius et accuratius de vſu particulae εἶτα differuit, ea hic ſummatim repetamus. 1) Significat ordinem temporis, vel rerum, vt lat. *deinde:* Ariſtoph. Veſp. 49 Ἄνθρωπος ἦν, εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ. Hinc ſaepe praecedit πρῶτον, vt Id. in Acharn. 649 Ἠρώτησε πρῶτα μὲν αὐτȣ̀ς, πότεροι ταῖς

VII. Ἔπειτα ccmpoſitum, eundem etiam vſum habet, tametſi rariorem. Demoſthen. ibid. Ἔπειτα, ὦ κατάρατε, σὺ τὸ τῆς παρὰ τουτωνὶ τιμῆς ἐμὲ ἀποϛερῆσαι βουλόμενος, τρόπαια, καὶ μάχας, καὶ παλαιὰ ἔργα ἔλεγες! *Et tu, homo execrande, quo me ciuium honore ſpoliares, tropaea, pugnas, antiqua facinora praedicabas*!* Ἔπα- τα.

[Particula

τοῖς ναυσὶ κρατοῦσιν· εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά. Interdum πρῶτον intelligitur: vt, ib. vſ. 396, vbi Dicaeopolis puero dicenti οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐϛὶν, εἰ γνώμην ἔχεις, reſpondet, Πῶς ἔνδον (ſc. πρῶτον), εἶτ' οὐκ ἔνδον· Quae ellipſis quoque intelligi debet tum, cum ex duobus membris, per participium, factum eſt vnum: v. c. Ariſtoph. in Veſp. 284 διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς, εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων, h. e. διὰ τοῦτο (ſc. πρῶτον) ὠδυνήθη, εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων. Quod ſi igitur rem ita capimus, non eſt, quod cum nonnullis putemus εἶτα interdum abundare. 2) Signif. *demum, denique, caeterum.* Nempe tum, inquit Hoogeu. cum ex prioribus non dependent poſteriora, ſed ab aliis plane differunt. V. c. Ariſtoph. in Auib. 1424, vbi Sycophanta interrogatus, quis ſit, reſpondet: Κλητὴρ εἰμὶ νησιωτικὸς, καὶ συκοφάντης, καὶ πραγματοδίφης· εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος. Verum ne hic quidem amittit vim *conſecutionis.* Nam refertur ad antecedens, poteſtque reddi etiam *Igitur.* Vti clare id patet ex laudato exemplo. 3) Eleganter adhibetur in interrogationibus, quae fiunt cum quadam animi indignatione, habetque adeo eandem vim, quae tributa eſt latinae particulae *Itane?* Veruntamen in hoc quoque ſenſu ſeruat primam et propriam ſignificationem *conſecutionis*, nempe intelligi debet veluti, *poſteaquam tale eſt factum* etc. V. c. Ariſtoph. Acharn. 311 Ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι; *Haec quidem audes iam palam ad nos dicere? itane ego tibi parcam?* h. e. *Itane, cum talia tu audeas palam nobis dicere, ego tibi parcam?* It. Lucian. Dial. Mort. T. I, p. 415, vbi Aeacus ad vmbram Xerxis: εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε, ζευγνῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; *Itane* (poſteaquam talis es) *te, ſceleſte, Graecia timuit, iungentem Helleſpontum, et per montes nauigare cupientem?* It. Aelian. V. H. I, 34 εἶτα τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν ἀποθνήσκοντα ὑπομεῖναι; *Itane* (Poſtquam tot tantaque crimina, quae mortem merentur, in filium conieciſti) *audebis oculis tuismet ipſis filii ſupplicium aequo animo ferre?* Z.

* Omnino quoque ἔπειτα, vti εἶτα, conſecutionem aliquam vbique ſignificat. 1) Igitur reddi poteſt *ita:* v. c. Iliad. η', 360 εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον (ſc. μῦθον) ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοὶ, *Si reuera, vti dubitare non licet, ſerio hoc dicis; haud dubie ita* (h. e. ob illam conditionem, quae dicta eſt) *mentem tibi ademerunt Dii,* 2) Similiter ponitur in oratione μονοκώλῳ, pro δικώλῳ, reddique poteſt, *deinde:* vt Ariſtoph. Acharn. 497 Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι, εἰ πτωχὸς

ὬΝ,

Ἔμπης. [Particula *ἔμπης* Ionicae formae, ſed *ἔμπας* et *ἔμπα* Atticae, compoſita ex *ἐν* et dat. *πᾶσι*, vix apud alium auctorem, niſi Poetam occurrit. Habet vim *βεβαιωτικὴν* ſiue ſimpliciter per ſe, ſiue relate ad ſuperiora, quae impedire videntur, quo minus res, quae affirmatur, vero

Signif. *plane.* ſimilis haberi poſſit. 1) Significat igitur *ἐν πᾶσι τρόποις*, *omnibus modis*, *omnino*, *plane*, *vtique*, Vt Odyſſ. ό, 214 *Μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης*, *Prorſus enim vehementi ira commouebitur*. Conf. Odyſſ. τ', 37, vbi *ἔμπης ὥσει* Heſychius recte explicat *πάντως ὁμοίως*. Iliad. ή, 196 *ἐπεὶ ἔ τινα δείδιμεν ἔμπης*, *Quoniam neminem prorſus timemus.*

Tamen. Conf. Odyſſ. ξ', 395. 2) Significat relate ad ſuperiora *tamen*. Hinc Heſychius *ἔμπά γε μὴν* explicat *ὅμως μέντοι.* Iliad. ά, 563 *Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, ἐδέ σε λήθω· πρῆξαι δ' ἔμπης ἔτι δυνήσεαι*, *O miſera, ſemper ſuſpicaris ea, quae ineo conſilia: efficere tamen nil poteris.* Conf. Iliad. έ, 191.

Reſpondet τῷ καίπερ. In hoc ſenſu interdum reſpondet particulae *καίπερ.* Vt Sophocl. Aiac. 122 *Ἐγὼ μὲν ἐδέν' οἶδ', ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ*, *Equidem neminem noui: at tamen miſeri illius, quamuis mihi infeſti me miſeret.*

Περ ἔμπης, elliptice. Praecedente particula *περ*, aliquid ex antecedentibus eſt repetendum. V. c. Iliad. ί, 514 *Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέεσί περ ἔμπης*, *Non ego te, ira depoſita, iuberem Argiuis opem ferre, vtcunque indigentibus, non iuberem tamen.* Confer Odyſſ. ό, 360. Z.]

ὮΝ, ἜΠΕΙΤ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν μέλλω περὶ τῆς πόλεως, pro *εἰ πτωχός εἰμι, ἔπειτα* etc. 3) Adhibetur quoque in interrogationibus ad exprimendam admirationem, indignationem et vehementiam quandam, pro *Itane*, Vt Ariſtoph. Nub. 226 *Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥῦ τὲς θεὲς ὑπερφρονεῖς; Itane e fiſcella deos deſpicis?* Id. Veſp. 1128 *Ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν; Itane oportet filios gignere et nutrire?* 4) Euſtathius ait apud Homerum interdum abundare hanc particulam: vt Iliad. σ', 505, κ', 166, 243, et ν', 586. Verum commode in his locis poteſt reddi *poſtea*, ſeu, *ita*, Z.

SECTIO VI.

SECTIO VI.

De Aduerbiis ἐπεὶ, [ἐπειδὴ, ἐπὰν, ἐπειδὰν,] et ἐπιεικῶς.

REGVLA I.

Ἐπεὶ, quod proprie vel *poſtquam*, vel *quandoquidem* ſignificat, ſaepe tamen ſignificantius redditur, *nam:* idque vel per ſe ſolum, quod vſitatiſſimum eſt, vel cum particulis τοί γε. Demoſthen. Philipp. I Ἐπείτοιγε, (vnica voce) εἰ πάντα ἃ προσῆκε, πραττόντων, ὅτως εἶχε, *Nam ſi, cum ea, vos quae oporteret, omnia praeſtaretis, res tamen ita ſe haberent.* 'Ἐπεὶ *nam.*

II. Idem aduerbium tres alios potiſſimum vſus habet obſeruatione dignos. Primus eſt, vt cum aduerbiis εὐθέως. τάχιςα, et aliis ſimilibus, reddatur Latine, *cum primum*, vel, *ſimul atque:* tametſi ἐπειδὴ, pro ἐπεὶ, hoc ſenſu non raro vſurpetur. Exempla apud Xenophontem praecipue obuia; vt, Ἐπεὶ τάχιςα ὑπέλαβον, id eſt, *Cum primum ſuſpicari coeperunt;* ἐπειδὴ εὐθέως ᾔσθοντο, *ſimulatque ſenſerunt*, vel *ſubodorati ſunt.* Quo etiam modo, ſaepe adverbium vtrumque cum infinitiuo modo [74] coniungitur, vt ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ εὐθέως αἰσθέσθαι. 'Ἐπεὶ τάχιςα, *vt primum.*

III. Secundus eſt Plutarchi fere proprius, vt ſequente particula δὲ, ſignificet ἀλλὰ, id eſt, *veruntamen* [75]: alio qui 'Ἐπεὶ δὲ, *verum tamen.*

74 Infinitiuo quoque iungitur ſimplex ἐπεὶ in propria ſignificatione τῦ *poſtquam*, quum ſcilicet media infinitae ſiue obliquae orationi interſeritur. Vide Herod. Erat. cap. 84 Σκύθας γὰρ τὰς Νομάδας, ἐπεί τέ σφι Δαρεῖον ἐσβαλεῖν (al. ἐμβαλεῖν) ἐς τὴν χώρην, μετὰ ταῦτα μεμονέναι μιν τίσασθαι, *Scythas enim Nomades, poſtquam eorum regionem inuaſerat Darius, in poſterum perſtitiſſe ad eum vlciſcendum.* Eſt hic vſus Herodoto familiaris.

75 Mira, fateor, vocis interpretatio, ad quam ſtabiliendam non vnicus, ſed plures et clariores loci requiruntur. Videtur Auctor non obſeruauiſſe particulam ἂν, quae poſt longius ὑπέρβατον additur ἀποδόσει, et medetur aliquo modo laeſae per μακρολογίαν perſpicuitati. Vt igitur pateat τῦ ἐπεὶ vulgaris ſignificatio *poſtquam*, vel, quam malim in verbis Plutarchi, *quandoquidem*, integer locus foret adſcribendus, quem tamen ob nimiam prolixitatem hic contraham: Ἐπεὶ δὲ τὸν περὶ Λυκύργυ καὶ Νομᾶ λόγον ἐκδόντες ἐδοκῦμεν ὖκ ἂν ἀλόγως τῷ Ῥωμύλῳ προσαναβῆναι· σκοπῦντι δέ μοι, κατ' Αἴσχυλον — Τίγ' ἀντιτάξω τῷδε — ἐφαίνετο τὸν — οἰκιςὴν Ἀθηνῶν — παραβαλεῖν τῷ

qui ſenſus haereret in plerisque. Sic accipe locum illum in Theſeo, pag. 1, vbi, cum dixiſſet tempora ſupra Lycurgum et Numam fabuloſa eſſe; ſnbdit: Ἐπεὶ δὲ τὸν περὶ Λυκούργου, καὶ Νουμᾶ λόγον ἐκδόντες, ἐδοκοῦμεν οὐκ ἂν ἀλόγως τῷ Ῥωμύλῳ προσαναβῆναι, id eſt, *Veruntamen vulgata iam a nobis Lycurgi Numaeque hiſtoria, viſi nobis ſumus, non abs re ad ipſum vsque Romulum aſpirare poſſe.* Quo loco ſi vertas ἐπεὶ, *poſtquam*, pendebit omnino ſententia. Obiter quoque hic nota, Latinum Interpretem male reddidiſſe, ἂν προσαναβῆναι, *euaſiſſe*, cum ſignificet *euadere*, ſeu *peruenire poſſe*, ob particulam ἄν.

Ἐπεὶ, *deinde.* IV. Tertius eidem Plutarcho familiaris, et in Stephani notis obſeruatus, eſt, vt initio periodi, pro ἔπειτα, id eſt, *deinde*, abſolute ſumatur. Sic in Publicola [76]: Ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον, τῷ πατρὶ τῆς Ῥώμης· Sequitur ἀπόδοσις. ἔδει μὲν ΟΥ'Ν ἡμῖν ἐκκαθαιρόμενον λόγῳ τὸ μυθῶδες ὑπακοῦσαι καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὄψιν, *Quandoquidem vero, Lycurgi et Numae edita hiſtoria, viſi ſumus non abs re ad Romuli tempora adſpirare poſſe, mihique perpendenti illud Aeſchyli: Quem huic aequiparem? viſum eſt illum, qui Athenas ciuibus frequentauit, parenti Romae comparare; hoc igitur votis meis cedat, vt oratio a fabulis repurgata hiſtoriae accipiat faciem.* Ita relegata peregrina particulae notione, et propria ſignificatio reſeruatur, neque pendet ſententia, ſed rite ſeruat ἀνταπόδοσιν.

76 Non longe ab initio. Et hic longius ὑπέρβατον Auctoris diligentiam ſefellit, ſequente eadam particula οὖν, ſed non niſi poſt plurima interiecta. Senſus longioris periodi hic eſt: Poplicola, inquit Plutarchus, ob liberalitatem et humanitatem, videbatur, ſi quando libera foret reſp., in ea primas partes habiturus, ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον Σούπερβον, et reliqua, quae multa interiiciuntur fere vsque ad finem pag. 97, vbi ſequitur ἀπόδοσις· Ἀγανακτῶν ΟΥ'Ν ὁ Οὐαλέριος, εἰ μὴ πιστεύεται πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὅτι μηδὲν ἰδίᾳ κακὸν ὑπὸ τῶν τυράννων πέπονθε, τῆς τε βουλῆς ἀπέστη, καὶ τὰς συνηγορίας ἀπεῖπε, καὶ τὸ πράττειν τὰ κοινὰ παντελῶς ἐξέλιπεν. Particula δὲ poſt ἐπεὶ, τῷ πρωτεύειν ἐν δημοκρατίᾳ opponit τὸ ἀποστῆναι τῆς βουλῆς etc. eſtque ſenſus: *Valerius videbatur primas partes habiturus, ſed, POSTQVAM, Tarquinio ſuperbo expulſo, hac exſpectatione excidit* (quomodo et quam ob cauſſam excidiſſet, narrat ſuſius, quae breuitatis gratia hic omitto) *tum indignatus Valerius, quod ſibi fides non habebatur, omnia ſe pro patria experturum, quia nullam priuatam iniuriam a tyrannis paſſus erat; et curia abſtinuit, et forum vitauit, et adminiſtrationem reip. prorſus neglexit.* Viden' ἐπεὶ diſerte ſeruare propriam notionem, quae eſt temporis conſequentia? Similis ratio eſt alterius loci ex Plutarchi Pompeio pag. 621. Vbi poſt ἐπεὶ δὲ πρὸς Κίνναν et reliquum ὑπέρβατον, ſequitur tandem ἀπόδοσις.

Τότε

Ταρκύνιον, inquit, μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποςάσεως ἔλαβε τὸ Λυκρετίας πάθος, id eſt, *Deinde vero*, vel *deinceps, peroſus Tarquinium populus, defectionis anſam ex Lucretiae caſu arripuit.* Quo loco Interpres Latinus, quod ἐπεὶ vertiſſet *poſtquam*, ne hiaret ſententia, particulam conſequentem vnam alter, alter alteram omiſit. Amiotus longe conſultior: dum vertit: *Si advint que Tarquinius fut ſi hay et mal voulu du peuple.*

Quod ſi ἐπεὶ ſignificaret *poſtquam*, mallem ego primum καὶ conſequens, vertere *tum:* qui vſus eſt huius particulae non inſolens. Idem in Pompeio: Ἐπεὶ δὲ πρὸς Κίνναν πορευθεὶς, ἐξ αἰτίας τινὸς ἔδεισεν, καὶ ταχὺ λαθὼν ἐκποδὼν ἐποίησεν ἑαυτὸν, id eſt, *Deinde profectus ad Cinnam, ob crimen aliquod in ſe coniectum, metuere coepit, ideoque ſeſe ex eius oculis furtim ſubduxit.* Vbi ſi vertas *poſtquam*, particula καὶ initio conſequentis periodi expungenda erit: niſi, vt ante iam monui, reddere malis ἐπεὶ *poſtquam*, et καὶ *tum.*

Eodem modo ſumi videtur apud Herodot. vt cum ait lib. II, pag. 114 Ἐπεὶ ὦν τὰς νεανίας ἀποπεμπομένας ἰέναι τὰ πρῶτα μὲν διὰ τῆς οἰκεομένης etc., i. e. *Inde*, vel, *tum igitur dimiſſos adoleſcentes primum quidem cultam regionem peragraſſe.* Vbi oratio, niſi ἐπεὶ, eo modo ſumeretur, eſſet prorſus ἀναπόδοτος *.

Τότε ΟΥ͂Ν ὁ Πομπήϊος ἐν τῇ Πικηνίδι τῆς Ἰταλίας διέτριβεν, *POSTQVAM vero ad Cinnam etc. tunc Pompeius in Picenis agebat.* Quod ad Herodoti verba attinet, ea ſe mihi nondum obtulerunt, ſed vix dubito, quin ſimile quid lateat. Quare duas has τῦ ἐπεὶ notiones, nempe *veruntamen*, et *deinde* a natura aduerbii alienas eſſe putabo, donec clariora, quae affirment, ſe offerent. H.

* De vi et vſu particulae ἐπεὶ paulo accuratius, duce Hoogeueno, praecipere conabimur. 1) De *tempore* adhibita ſignificat *Poſtquam*, cum Indicatiuo: vt Iliad. β', 16 βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε. It. ι, 92 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, etc. Quanquam vero nonnunquam Infinitiuus ſequitur: caue tamen exiſtimes cum quibusdam, eum pendere a vi particulae, cum potius cauſa ſit quaerenda in oratione obliqua. Praeter locum ſupra ex Herodoto ab Hoogeu. laudatum, huc pertinet Xenoph. Apolog. §. 4 ἐπεὶ δ' αὐτὸν πάλιν λέγειν. Intellige ex antecedentibus Ἑρμογένης ἔφη. Eandem quoque ob cauſam particulae ἐπειδὴ iungitur Infinitiuus Plat. Symp. cap. 2 ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος. Repete ex ſuperioribus ἔφη. 2) De *cauſa* ſumta ſignificat, *quando, quandoquidem, quoniam.*

Vig. Idiot. gr.

quod ſimplex ἐπεί. Etenim 1) rationem temporis continet et ſignificat *Poſtquam*, *a quo:* hinc Heſych. ἐπειδὴ, ἐξότου: cum indicat. vt Eurip. Electr. 20 Ταύτην, ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ᾽ ἥβης χρόνος, μνηστῆρες ᾔτουν Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός. Plat. de Rep. lib. V, pag. 452 Ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτον μὲν Κρῆτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις ταῦτα πάντα κωμῳδεῖν· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξεῤῥύη. Apud Thucyd. lib. I, cap. 6 bis ſic ἐπειδὴ occurrit: veluti, Ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν. Atque, Ἐπειδή τε οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλωΐζοντο, etc. Cum optatiuo occurrit Plat. Phaed. cap. 3 ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη (ſc. τὸ δεσμωτήριον). Sed forte locus eſt corruptus, adeo vt vel ἐπειδὰν, quod cum tali modo coniungi ſolet, ſit legendum, vel Plato ſcripſerit ἀνεῴχθη, quod vero mutatum ſit a librariis in ἀνοιχθείη, quia idem modo praeceſſiſſet. Eadem particula iuncta aliis, vt εὐθέως, πρῶτα, τάχιστα, ſignificat *Simul ac*, *vt primum.*

Poſtquam, a quo tempore.

ἀνδρί· ἘΠΕΙ͂ ἊΡΑ τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι. 2) Ἐπεὶ ἂν, eodem ſenſu. Vid. Ebr. IV, 6. 3) Ἐπεὶ ὅτι γε. Vt Plat. de Rep. lib. V, pag. 471, lin. 28 Ἐπεὶ ὅτι γε εἰ γένοιτο, πάντ᾽ ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει, ᾗ γένοιτο. In his verbis, inquit Hoogeu., vel ἐπεὶ otioſum eſt vel ὅτι, aut, quod malim, elliptica eſt locutio, quae proxime ad ἀποσιώπησιν accedit, atque ita ſuppleri poſſit: Ἐπεὶ τοῦτό γ᾽ ἐν τοῖς μάλιστα κεῖται, ὅτι etc. exercente particula γὲ ſuam περιγραφικὴν poteſtatem: vt ſit ſenſus: *Quandoquidem tum multae huius rei vtilitates oſtendi poſſunt, tum vero haec maxima, quod, ſi haec exiſtat, optimus ſit reip. ſtatus.* 4) Ἐπεί τοι cum interrogatione, vbi τοι valet ad rationem confirmandam. V. c. Lucian. Epiſt. Saturnal. Tom. III, pag. 408, lin. 86 Εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. ἘΠΕΙ͂ ΤΟΙ οἴει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ᾽ ἄλλῳ ταττόμενον; 5) Ἐπεί τοι γε, *Quoniam profecto quidem.* Nulla particula otioſa eſt putanda. Nam ἐπεὶ ratiocinatur, τοὶ confirmat, et γε vrget. V. c. Dem. Philipp. I, ab initio: ἐπεί τοι γε, εἰ πάνθ᾽, ἃ προσῆκε, πραττόντων οὕτως εἶχεν, οὐδ᾽ ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ βελτίω γενέσθαι. 6) Ἐπείπερ, *inprimis quoniam*, *quandoquidem.* Plat. de Rep. lib. V, pag. 452 Ἐπείπερ ὡρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα. 7) Ἐπείπερ — γε, eodem ſenſu. Plat. in Phaed. pag. 114 Ἐπείπερ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα. τοῦτο καὶ πρέπειν ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι, οἰομένῳ οὕτως ἔχειν. 8) Ἐπεὶ τάχιστα, aut τάχιστα ἐπεὶ, *Simul atque.* Vid. autea Viger. Z.

Ἐπειδὴ εὐθέως. Ἐπειδὴ πρῶτα. Ἐπειδὴ τάχιϛα.

mum. V. c. Xenophon. Hellen. III ἘΠΕΙΔῊ ΕΥ̓ΘΈΩΣ ᾔσθοντο. Iliad. ά, 136 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ȣ̓́ποτε φύλλα καὶ ὄζȣς φύσει, ἘΠΕΙΔῊ ΠΡΩ͂ΤΑ τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Demoſthenes, Ἐπειδὴ τάχιϛα ἐγκρατὴς ἐγένετο τȣ͂ ἀργυρίȣ. Id. Ἐπειδὴ τάχιϛα ἐξȣσία ἐγένετο. Infinitiuus, qui interdum iungitur, non a vi particulae regitur, ſed ab orationis obliquae ratione, vti antea vidimus in loco de particula ἐπεί.

Quia.

2) Quemadmodum ἐπεὶ, ita quoque eius compoſitum ἐπειδὴ ſignificat, *quoniam*, *quandoquidem.* Et in hoc quoque ſenſu conſtanter cum Indicatiuo copulatur. Aeſchin. Socrat. II, 13 Νῦν δὲ ἐπειδὴ τετυχήκατε περὶ τȣ́τȣ πράγματος διαφερομένω. Ibid. 26 ἐπειδὴ ἀναγκαῖον μὲν φαίνεται. Id. III, 6 ἐπειδὴ ζητητικός εἰμι τῶν πραγμάτων. Plat. Phaedr. pag. 271 ἐπειδὴ λόγȣ δύναμις τυγχάνει ψυχαγωγία ȣ̓͂σα. Demoſth. Olynth. I, ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν πρὸς αὐτȣ̀ς ἐγκλημάτων μισȣ͂σι.

Ἐπειδήπερ.

Particula ἐπειδήπερ vſu non differt ab ἐπείπερ, de qua ſupra vidimus. Hinc Heſychius, Ἐπειδήπερ, ἐπειδή. Aeſchin. Socrat. Dial. II, 12 ἐπειδήπερ οἵ γ' ἔμπροσθεν λόγοι ȣ̓ περὶ τȣ́τȣ δοκȣ͂σι σοι εἰρῆσθαι, *Quandoquidem priora argumenta non hoc tibi probare videntur.*

Ἐπὰν, *poſtquam*, c. Coni.

Particulam ἐπὰν conflatam eſſe ex ἐπεὶ et ἂν, intelligitur non modo ex Iliad. ζ, 313 vbi occurrit ἐπειὰν, ſed etiam ex poetico illo ἐπεί κε, aut ἐπεί κεν, atque ex eo, quod Iones pro ἐπὰν dicunt ἐπὴν, quemadmodum omnino pro ἂν ſeu ἐὰν ſolent ponere ἦν. Caeterum ἐπὰν ab ἐπεὶ duplici ratione differt. Primo enim ἐπὰν tantum te tempore vſurpatur, et ſignificat *poſtquam.* Deinde ob vim particulae ἂν, vnde conflata eſt, nunquam non cum Subiunctiuo copulatur. Sic Demoſth. Olynth. II ἐπὰν δὲ ἀῤῥώϛημά τι συμβῇ. Cf. Matth. XI, 8. Luc. XI, 22. Iliad. ά, 168.

Ἐπειδὰν, *Poſtquam*, c. Coni.

Particula ἐπειδὰν, quae compoſita eſt ex ἐπειδὴ et ἂν, ab ἐπειδὴ eodem modo differt, quo ἐπεὶ ab ἐπάν. Igitur non tantum de ſolo tempore, in ſenſu *poſtquam*, adhibetur, ſed etiam, ob vim particulae ἂν, iungitur Coniunctiuo. Quapropter ſi loca occurrunt, vbi ἐπειδὰν vel *cauſam* ſignificet, vel Indicatiuum habeat adiunctum: dubium ne ſit tibi, quin a manu auctoris ſit ἐπειδή. Haec confuſio ſaepenumero facta eſt ab inſcitia aut incuria librariorum, et typothetarum quoque, qui minus intelligebant vel attendebant

tendebant compendium ſcripturae, quod in vltimis vtriusque particulae obtinet ſyllabis. Sic Xenoph. Mem. I, 2, 35 Ἐπειδὰν ἀγνοεῖς, ob Indicatiuum non minus quam ob ſenſum, debet legi ἐπειδή. Similiter IV, 3, 4, et 6 et 9. Item Lucian. Dial. Mort. cap. 11 ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν etc. Z.]

V. Ἐπιεικῶς, praeter vulgatam *aequi bonique*, atque adeo, *moderati* ſignificationem; Primo, ſumiter interdum quo modo *probe*, apud Latinos, vt, *probe intellexi*, ἐπιεικῶς ἔμαθον; *probe mihi conſcius ſum*, id eſt, ἐπιεικῶς ἐμοὶ σύνοιδα [77]. *Ἐπιεικῶς, probe.*

VI. Secundo, reddi poteſt, *admodum*, vt apud Xenophontem Ἑλληνικῶν V, vbi de Thebanis aduerſus Lacedaemonios caſtrametantibus: Καὶ γὰρ ἦν στενὸν ἐπιεικῶς ταύτῃ, καὶ δύσβατον χωρίον, id eſt, *Anguſtus enim admodum locus is erat, acceſſuque difficilis.* *Ἐπιεικῶς, admodum.*

VII. Tertio, ſignificat *commode*, *omnino*, ſeu *belle*. Demoſthen. Olynth. I Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς τοῦθ', ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτιστον ἡμῖν, *Sed commode omnino accidit, vt quod ex Philippi rebus ad vincendum maxime difficile eſt, idem quoque nobis ſit vtiliſſimum.* Vulgo diceremus, *cela va le mieux du monde.* *Ἐπιεικῶς, commode.*

Aliquando, *Satis commode* potius, quam, *admodum commode.* Idem vbi de Philippo conualeſcente: Ἐπεὶ ἀνέλαβεν ἑαυτὸν, inquit, καὶ ἐπιεικῶς ἔσχε τὸ σῶμα, id eſt, *Vbi ſe recreare coepit, et corpore eſſe firmo ſatis ac valente.*

VIII. Quarto, reddi poteſt *ſatis*, abſolute. Plato in Phaedone: Τὸ μὲν σῶμα οὐκ εὐθὺς οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον, id eſt, *Corpus nihil quicquam iſtorum continuo ſubire ſolet: ſed potius ſatis multo tempore incorruptum manet.* Quo loco iſtud ἐπιεικῶς etc. Gallice reddi poteſt, *un aſſez bonne eſpace de tems.* *Ἐπιεικῶς, ſatis.*

IX. Quinto, ſignificat etiam *circiter*, quod tamen Latini per *admodum* exprimere ſolent. Polyb. lib. VI, de ſociorum equitatu, eiusque diſtributione loquens: Ἐκ δὲ τούτων λαμβάνουσιν, inquit, τῶν μὲν ἱππέων, εἰς τοὺς ἐπιλέκτους, *Ἐπιεικῶς, circiter.*

ἐπιεικῶς

77 Affertur pro hoc vſu Locus Ariſtophanis in Veſp. verſ. 1241 Τουτί μὲν ἐπιεικῶς σύγ' ἐξηπίστασαι, *Hoc tu quidem probe noviſti.*

* Polyb.

ἐπιεικῶς τὸ τρίτον μέρος, id eſt, *Ex ea ſociorum multitudine, ſumunt equitum in extraordinarios partem admodum tertiam.* Gallice, *bien la troiſiéme partie.*

Quam eandem ſententiam aliter expreſſit Plutarchus in Lycurgo, particulis vſus *πȣ*, et *μάλιϛα*. *Ἔτεσί πȣ μάλιϛα τριάκοντα καὶ ἑκατὸν, μετὰ τὸν Λυκȣ̃ργον*, id eſt, *Annis poſt Lycurgum admodum triginta ſupra centum.*

Ἐπιεικῶς, bona fide, ſerio. X. Sexto, ac poſtremo, reddi poteſt, *bona fide, ex animo, ſerio, ac ſine fuco;* eodem fere ſenſu, quo *εὐγνωμόνως*. Plato in Alcibiade I *Οὐκȣ̃ν τοσȣ̃τον μὲν ἡμῖν ἐς τὸ πρόσθεν πεπέρανται; ὃ γάρ ἐσμεν, ἐπιεικῶς ὡμολόγηται*, id eſt, *Hactenus igitur id a nobis effectum eſt, vt, quidnam ſimus, ſincere a nobis ac bona fide ſtatueretur.* Sic, quod ait Plautus in Captiuis: *Bona fide, tu mihi iſthaec verba dixiſti?* Graece reddi poteſt: *Μῶν σύγε ἐπιεικῶς*, vel *ἐσπȣδασμένως τȣ́ς δε τȣ̀ς λόγȣς ἔλεγες;*

S E C T I O VII.

De Aduerbiis ἐπίπροσθεν, [εὖγε,] ἦ, ἢ, *cum aliis particulis*, [ἤδη.]

REGVLA I.

Ἐπίπροσθεν εἶναι, luminibus officere. Ἐπίπροσθεν εἶναι, cum datiuo, idem eſt quod verbum ἐπιπροσθεῖν, id eſt, *luminibus officere.* [Suidas, ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκιάζει. Z.] Plutarch. in Pericle, *Ἔοικε πάντῃ χαλεπὸν εἶναι, καὶ δυσθήρατον ἱϛορίᾳ τ' ἀληθὲς, ὅταν οἱ μὲν ὕϛερον γεγονότες τὸν χρόνον ἐπίπροσθεν ὄντα τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων ἔχȣσι.* Quae poſtrema verba male accipit Latinus Interpres, dum reddit: *Antequam res cognoſcant, praeueniuntur tempore.* Integrum locum ſic verte: *Aegre omnino poteſt hiſtoria verum inueſtigare et conſequi, quod poſterorum cognitioni, ac veluti luminibus, quo minus res geſtas intelligant, elapſum tempus officiat* *.

[Hooge-

* Polyb. Exc. Legat. 74 *τὴν ἰδίαν ἔχθραν ἐπίπροσθεν ποιεῖν τȣ̃ τῶν ἄλλων εὐσχήμονος*, *Sed odii rationem potiorem habere, quam aliorum gloriam:* ſeu, *facere vt odium meum impediat aliorum gloriam.* Ibid. 41 *τὸ τῶν βασιλέων λυσιτελὲς ἐπίπροσθεν γίνεσθαι τȣ̃ ἰδίȣ συμφέροντος*, *Regum vtilitatem praeferri ſuis commodis.* Hinc *ἐπιπρόσθησιν* ad Polyb. III, 71. Ven. Erneſt. explicat, *id quod eminet a ſolo, vt proſpectum impediat, officiat.* Z.

Εὖγε, particula collaudantis et comprobantis.

[Hoogeueno, ad vim particulae compoſitae εὖγε ſubtilius intelligendam, videtur ellipſis eſſe admittenda. Veluti εἰ μὲν ἄλλό ποτε, ἀλλὰ τοῦτό γε εὖ εἴρηκας, ſeu πεποίηκας. Caeterum Latine poteſt exprimi *Bene quidem*, et habet vim collaudandi. Plat. in Phaed. cap. 4 Νὴ τὸν Δία, εὖγ' ἐποίησας ἀναμνήσας με, h. e. auctore Hoogev. εἴ τι ἄλλο, ἀλλὰ τοῦτό γ' εὖ ἐποίησας. Sic Strepſiades cum audiuiſſet, gallinam dicendam eſſe ἀλετρύαιναν et gallum ἀλέκτορα, Ariſtoph. in Nub. 667, exclamat, et cum plauſu repetit ἀλεκτρύαιναν; εὖγε νὴ τὸν Ἀέρα! Theophraſtus Charact. περὶ Λαλιᾶς, addit particulam ὅτι. Vt, Εὖγε, ὅτι με ὑπέμνησας! *Factum bene, quod mihi in memoriam reuocaſti!* Interdum vero ironice ſumitur ad rem ridiculam et ſtolidam explodendam. Sic apud Plat. in Gorg. pag. 494, lin. 24. Callicli, vitam omni genere voluptatum diffluentem laudanti, reſpondet Socrates, Εὖγε, ὦ βέλτιστε· διατέλει γὰρ, ὥσπερ ἤρξω etc.

Cum ὅτι.

Ironice.

Εὖτε, ſeu ἠΰτε, *Sicut.*

Particulae poeticae εὖτε, et Ionice ἠΰτε, duplex ſubiecta eſt poteſtas, ſimilitudinis et temporis. Significat igitur 1) *Sicut*, ſeu, *Plane vt.* Nam haud dubie originem duxit ab Ionico ἠΰς, ſeu ἐΰς, h. e. *bonus*, ſ. *qui talis eſt, qualis videtur.* Vt Iliad. γ', 10 Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, — — ὣς ἄρα etc., *Plane vt in montis verticibus auſter effundit nebulam — — ita adeo* etc. Iliad. α', 360 Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς ἠΰτ' ὀμίχλη. Et φ', 237 Μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. 2) *Quando*, vel *poſtquam:* vt Theogn. 356 Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες, εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν, *Forti animo perfer mala, quandoquidem et bonis gauiſus es, quando fortuna te horum quoque participem reddidit.*

Quandoquidem, poſtquam.

Εὖτ' ἄν.

Particula εὖτ' ἂν apud Poetas idem ſignificat, et eodem modo conſtruitur, quo apud proſaicos ſcriptores ἐπὰν vel ἐπειδὰν; de quibus ſupra diximus. Vid. Heſiod. Oper. 430. 448. 564. Theog. 840. Z.]

Ἤ, *an?*

II. Particula ἤ, cum accentu acuto, praeter vulgaria ſignificata, *quam* et *vel*, Primo ſaepe reddi debet, *an*, cum dubitatione, quando diuerſa orationis, et oppoſita membra proponuntur. Demoſthen. pro Corona: Τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν; πότερον τῆς συναιτίας τῶν

συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν; ἢ τῆς περιωρακυίας ταῦτα γιγνόμενα; Vtrius partis vrbem hanc fuiſſe vellet, eiusne, quae coniuncta quaedam malorum, quae Graecis euenerunt, cauſa eſſet? an illius, quae mala iſta fieri negligenter permiſiſſet?

Ἢ ἄν, alioqui. III. Ἢ, cum particula ἄν, ſignificat *alioqui.* Plato in Phaedro: Πᾶσα ψυχὴ φύσει θεᾶταί [78] τὰ ὄντα, ἢ ὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον, id eſt, *Omnis animus res ſuapte natura contemplatur, alioqui nunquam hoc in animantis genus veniſſet.* Quo ſenſu additur interdum γε, poſt aliquid aliud interiectum. Demoſthen. πρὸς Βοιωτ. Ἢ δεινόν γε ἂν εἴη, *Alioqui graue ſane id fuerit.* Interdum etiam additur γάρ, non tantum abſolute et ſerio, ſed etiam per ironiam: vt apud Lyſiam, πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ, vbi, cum dixiſſet, exilium indictum eſſe non tantum aduerſus mutua certamina, rationem dicti reddens ſubiungit: Ἢ πολλὺς γὰρ ἐξήλασαν, id eſt, *Alioqui multos videlicet exilio damnauiſſent.*

Ἢ ὐ; nonne? IV. Ἢ ὐ; tam initio periodi, quam in medio, ſignificat, *nonne?* vt apud Plat. Ἢ ὐχ ὁρᾷς, ὅσον ἔργον προστάττεις; *Nonne vides, quantam et quam difficilem rem imperes?* †

V. Idem

78 Τεθέαται lege; nam ex eo, quod anima humana, antequam in corpus venit, res contemplata eſt, argumentatur Plato. Verba ſunt pag. m. 249, in fine: Πᾶσα μὲν ἀνθρώπυ ψυχὴ φύσει τεθέαται etc. H.

† Particula ἤ, et poetice ἠέ, ſignificat 1) *Disiunctionem*, qua reddi debet a) *aut*, *vel.* Vt Ariſtoph. Veſp. 8 Ἀλλ᾽ ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς, *At profecto aut deliras, aut Corybantum more furis.* b) *alioqui*, *ſin minus*, pro εἰ δὲ μή. Vt Plat. in Phaedr. pag. 249 Πᾶσα μὲν ἀνθρώπυ ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα, ἢ ὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον, *Omnis hominis mens natura eſt contemplata ea quae ſunt, alioquin in hoc animal non veniſſet.* Sic pro *alioqui* etiam apud Latinos *aut* interdum vſurpatur: v. c. Suet. in Caeſ. 66 *Proinde deſinant quidam quaerere aut opinari, mihique, qui compertum habeo, credant: AVT quidem vetuſtiſſima naue impoſitos quocunque vento in quascunque terras iubebo auehi.* 2) *Dubitationem.* Hic ſi geminatur, redde *ne*, *an:* vt Iliad. ε, 671 Μερμήριξε δ᾽ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδύποιο διώκοι, Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο, *Tum ambigebat ſecum, vtrum Iouis Tonantis filium longius perſequeretur, an pluribus Lyciis vitam eriperet.* b) In priori membro interdum eſt εἰ, vel πότερον ſeu πότερα. Vt Iliad. β', 301 Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ᾽ ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, ΕΙ᾽ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἩΕ᾽ καὶ ὐκί. Xenoph. Cyrop. III, 1, 12 Ἢν

V. Idem quoque ſignificat ἦ γὰρ cum accentu circumflexo. Plato in Hippia minore: Ἦ γάρ, ὦ Ἱππία, ἐ ταῦτα ἦν, *Ἦ γάρ; nonne?*

12 Ἢν ἄρχων τις τύχῃ καὶ ἁμάρτῃ, ΠΌΤΕΡΟΝ ἐᾷς ἄρχειν, Ἢ ἄλλον καθίϛης ἀντ' αὐτȣ̃; c) Illud εἰ, aut ἢ, aut πότερον, nonnunquam in priori membro deeſt. Vt Xenoph. l. l. ἐᾷς πλȣτεῖν, Ἢ πένητα ποιεῖς; Plat. de Rep. VI, pag. 491 Τὰς ψυχὰς ȣ̃τω φῶμεν τὰς εὐφυεϛάτας, κακῆς παιδαγωγίας τυχȣ́σας, διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι· Ἢ οἴει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ φαύλης, ἀλλ' ȣ̓κ ἐκ νεανικῆς φύσεως, τροφῇ διολλυμένης γίγνεσθαι; 3) habet vim *comparationis*, et redditur lat. *quam*. Vt Xenoph. Cyrop. III, 2, 17 Ἄλλȣ τȣ, Ἢ τȣ́τȣ γε ἕνεκα, εἰρήνης νῦν ἐπιθυμεῖτε; *Aliam ob cauſam, quam ob hanc, pacem nunc petitis?* Ariſtoph. Acharn. 1077 Στρατηγοὶ πλέονες Ἢ βελτίονες. At vero ſaepenumero comparatiuus, aut particula comparationis omittitur, veluti ἄλλο, μᾶλλον etc. V. c. Theogn. 145 Βȣ́λεο (ſc. μᾶλλον) δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν, Ἢ πλȣτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενος. Ariſtoph. Veſp. 1262 Πεινῇ γὰρ (ſcil. μᾶλλον) ἤπερ Ἀντιφῶν. Macc. II, 14, 42 Εὐγενῶς θέλων (hic quoque intellige μᾶλλον) ἀποθανεῖν, ἤπερ τοῖς ἀλιτηρίοις ὑποχείριος γενέσθαι. It. Luc. XVIII, 14 Κατέβη ȣ̃τος δεδικαιωμένος (ſc. μᾶλλον) εἰς τὸν οἶκον αὐτȣ̃, ἢ ἐκεῖνος. Particula μεῖζον deeſt Sirac. XXXIX, 11 Ἐὰν ἐμμείνῃ, ὄνομα (ſc. μεῖζον) καταλείψει, ἢ χίλιοι. Conf. cap. XLI, 12. Atque μεῖζον abeſt Luc. XV, 7 Λέγω ὑμῖν, ὅτι ȣ̃τω χαρὰ ἔϛαι ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοȣ̃ντι, ἢ ἐπὶ ἐνενηκονταεννέα δικαίοις. Sic ἄλλο videtur intelligendum eſſe Plat. Apol. 27 τί δείσας (ſc. ἄλλο) ἢ μὴ πάθω τȣ̃το; Item Xenoph. Mem. IV, 3, 9 εἰ ἄρα τι ἐϛὶ θεοῖς ἔργον (ſc. ἄλλο), ἢ ἀνθρώπȣς θεραπεύειν. Plat. in Critone cap. 15 διαλεγόμενός τινας λόγȣς (ſc. ἄλλȣς), ἢ ὥσπερ ἐνθάδε. 4) Interdum videtur idem valere, quod ἤπȣ, *nimirum, nempe*. Vt Plat. Crit. cap. 3 Τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα, Ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλȣς; *Quae turpior eſt opinio quam haec, nimirum opinari, diuitias pluris eſſe faciendas, quam amicos?* 5) Sunt, qui putent, particulam ἢ interdum poſt Comparatiuum abundare. Sed falluntur. In loco enim Thucyd. VII, 77 ἤδη τινὲς καὶ ἐκ ΔΕΙΝΟΤΕΡΩΝ Ἢ ΤΟΙΩ͂ΝΔΕ ἐσώθησαν, genitiuus τοιῶνδε non pendet a praecedente Comparatiuo, ſed a praepoſitione ἐκ, a qua etiam genitiuus δεινοτέρων regitur. Atque in locis Xenoph. Hiſt. Gr. II, 1, 6 μακρότερον ἢ χειρὸς: III, 2, 14 πλέον ἢ ϛαδίȣ, et IV, 6, 5 πλέον ἢ δώδεκα ϛαδίων genitiuus pendet ab intellecto nomine χρῆμα ſ. μῆκος ſ. διάϛημα. In loco Plat. de Legg. X, pag. 81, edit. Bip. quem inprimis vrget Abreſch. Diluc. Thuc. Auctar. pag. 414 ȣ̓́σης ψυχῆς πρεσβυτέρας ἢ σώματος, genitiuus σώματος regitur a praec. ſtructura genitiuorum abſolutorum, pro ἐπειδὴ ψυχὴ ἐϛὶ πρεσβυτέρα ἢ σῶμα. Ad compoſitas particulas ex ἢ pertinent 1) illae poeticae ἠμὲν, ἠδὲ ſ. ἰδὲ, quae in oratione bimembri ſibi inuicem reſpondent. Significant autem a) *Vel, Vel:* vt

ἦν, ἃ ἔλεγες; *Nonne, mi Hippia, eiusmodi erant quae dicebas?* reſpondet ille, ἔγωγε, id eſt, *plane iſtuc ipſum dicebam.*

Idem fit praemiſſa propoſitione, cui aſſenſum impetrare volumus: vt ibid. Δεινοί, inquit, ὡς ἔοικέν, εἰσι, κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ πολύτροποι· ἦ γάρ; id eſt, *Verſuti, vt videtur, illi ſunt, atque, vt ex oratione tua colligo, vafri et verſipelles; nonne?* †

VI. Tertio

Iliad. ί, 105 οἷον ἐγὼ νοέω ἨΜΕ'Ν πάλαι, ἨΔ' ἔτι καὶ νῦν, *Qualem ego meditor vel dudum, vel etiam nunc.* b) *Vtrum, an:* vt Iliad. έ, 128 ὄφρ' εὖ γινώσκῃς, ἨΜΕ'Ν θεὸν, ἨΔΕ' καὶ ἄνδρα, *Vt probe cognoſcas, vtrum ſit deus, an homo.* c) ἠδὲ ſignificat *Et*, praecedente μὲν, aut τε aut καί. Exempla pete ex Iliad. ή, 379. ί, 99, 100. μ', 61. έ, 822. 2) ἤπε, h. e. *vel fortaſſis.* Vt Plat. Phaedr. pag. 235 Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἰπεῖν· δῆλον δὲ ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ἬΠΟΥ Σαπφοῦς τῆς καλῆς, ἢ Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ, ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν. 3) ἤτοι non differt a ſimplici ἢ, niſi quod particula τοι maiorem addit vim. Significat igitur a) *vel quidem, vel ſane.* Vt Euripid. Oreſt. 1197 Ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο διὰ προδόμων ἄφαντος (ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νὺξ) ἤτοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέχναις, ἢ θεῶν κλοπαῖς. b) *nimirum, nempe.* vt Iliad. έ, 720, 842. φ', 90. Odyſſ. δ', 77. Z.

† Particula ſimplex ἦ, quae haud dubie contracta eſt ex Ionico ἔα vel ἦα, h. e. ἦν, in duplici ſumitur ſenſu, *confirmandi* et *interrogandi.* Significat igitur 1) ἀληθῶς, ὄντως, vti recte explicat Heſychius. Vt Ariſtoph. in Pac. 909 Ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης γ' ἐστὶ ἅπασιν, ὅστις γ' ἐστὶ τοιοῦτος, *Profecto ciuis is de omnibus bene meretur, qui talis eſt.* 2) *an reuera.* Vt Plat. in Phaedr. p. 262 Ἦ οὖν οἷός τε ἔσαι, ἀλήθειαν ἀγνοῶν ἑκάστου, τὴν τοῦ ἀγνοουμένου ὁμοιότητα μικράν τε καὶ μεγάλην ἐν τοῖς ἄλλοις διαγιγνώσκειν; *An vere igitur fieri poteſt, vt, qui veritatem ſingularum rerum ignorat, is eius rei quam ignorat, ſimilitudinem, ſiue paruam ſiue magnam, in aliis diſcernat?* De ἦ γὰρ vero tenenda ſunt haec: 1) eſt *Profecto enim.* Exemplis, vbiuis facile obuiis, opus non eſt. 2) In interrogationibus ponitur illa formula a) in fine membri abſolute, vbi commode redditur lat. *Nonne?* et Suidas explicat per οὐχ οὕτως; v. c. Plat. in Phaedr. pag. 263 Τί δὴ οὖν οὗτος ἁμαρτάνει, καὶ ἄτεχνον ποιεῖ, λεκτέον· ἮΙ ΓΑ'Ρ; *Iam vero quid hic peccet contra artem, dicendum eſt: nonne?* Ibid. p. 365 Μανίαν γάρ τινα ἐφήσαμεν εἶναι τὸν ἔρωτα· ἦ γάρ; *Diximus enim amorem eſſe furorem aliquem: nonne?* Quamquam γὰρ non reddi debet in tali conſtructione per *Enim:* negandum tamen non eſt, vim cauſae non amittere. Non enim quaereretur, niſi res eſſet certa, et fundamentum haberet in antegreſſa oratione. b) a principio orationis, vbi reddi poteſt *an vero? an ergo reuera?* aut *quid enim?* quo inprimis Cicero vtitur. Sic Oreſtes apud Euripid. in Oreſt.

736 de

VI. Tertio ἦ γὰρ ἂν, ſignificat etiam *alioqui* [79]. Chryſoſtomus II de Prouidentia: Ταῦτα μὲν ȣ̓ φανερῶς προσέθηκε τὰ ῥήματα· ἦ γὰρ ἂν, ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον, *His quidem verbis palam et aperte non vtebatur; alioqui ſuſpectum eum, tanquam inimicum, habentes, protinus aufugiſſent.* Ἦ γὰρ ἄν, *alioqui.*

VII. Ἦπȣ, circumflexa penultima, initio periodi ſignificat primo, *vtique, enimuero, hercle, nimirum;* idque fere ſequentibus particulis ὅτι γε, id eſt, *quandoquidem.* Plato in Phaedone: Ἦ πȣ χαλεπῶς ἂν τȣ̀ς ἄλλȣς ἀνθρώπȣς πείσαιμι, ὅτι γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, id eſt, *Aegre enimuero*, vel *vtique aliis id perſuaderem, quando ne vobis quidem perſuadere poſſum.* Ἦπȣ, *enimuero.*

VIII. Secundo, in media periodo, eodem ſenſu accipitur, praecedente *εἰ*, et ſequente *γε*, idque fere poſt aliam

736 de reditu Menelai: ὥσπερ ȣ̓κ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολὼν, *Aduentus eius perinde mihi profuit, ac ſi non veniſſet.* Reſpondet Pylades, ἦ γὰρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα; *Quid enim? venitne reuera in has terras?* 3) Interdum indicat admirationem cum indignatione quadam coniunctam. Quod ſi eſt, reddi poteſt, *Itane vero!* e. g. Plat. in Gorg. p. 494. Callicli interrroganti ȣ̓κ αἰσχύνῃ εἰς τοιαῦτα ἄγων τȣ̀ς λόγȣς, ὦ Σώκρατες; reſpondet Socrates, ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε; ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῇ ἀναιδὴν ȣ̔́τω, τȣ̀ς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν, εὐδαίμονας εἶναι; *Itane ego huc deduco ſermonem, Vir bone? an ille potius, quicunque dixerit tam impudenter, eorum ſortem eſſe feliciſſimam, qui gaudent, quacunque de cauſa gaudeant?* Z.

Ἦ μὴν, *reuera, omnino*, adhibetur in formulis iurandi, obteſtandi et aſſeuerandi, ad rem augendam et confirmandam: vt Xenophont. Cyrop. VIII, 3, 47 ὀμόσας εἶπεν, ἦ μὴν σπȣδῇ λέγειν, *iuratus dixit ſe* profecto *dicere ſerio.* Xenoph. Hiſt. Gr. III, 4, 6, ὤμοσεν, ἦ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην, *iurauit, ſe* re vera *pacem ſeruaturum eſſe ſine fraude.* Z.

79 Tutius et ſimplicius videtur, ſi dicamus tres has particulas ſuam retinere vim ſingulas, adeo vt ἦ affirmet, γὰρ cauſſam reddat, et ἂν faciat ad ſequentis verbi, in Indicatiuo poſiti, ſignificationem, ita: *Certe*, vel, *procul dubio enim (ſi hoc feciſſet) omnes eum aufugiſſent.* [Nam in iis locis, vbi talis formula occurrit, inquit Hoogeu. in Partt. intelligi debet conditio aliqua. E. g. Iliad. α΄, 232 Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ ȣ̓τιδανοῖσιν ἀνάσσεις· ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Hic recte Euſtathius hanc ellipſin ſtatuit, εἰ μὴ ȣ̓τιδανοῖσιν ἤνασσες. Conf. Iliad. β΄, 242. Caeterum, dummodo vis harum particularum recte intelligatur, latine reddi poteſt per *alioquin.* Z.]

aliam particulam. Demoſthen. in Ariſtocratem: *Εἰ περὶ τῶν ἀνδροφόνων, τῶν ἤδη κεκριμένων τοσαύτη σπȣδὴ γίνεται, ἧπȣ περίγε τȣ͂ μήτε ἑαλωκότος, μήτε κατεγνωσμένȣ, πάνδεινον γράφειν*, id eſt, *Si de homicidis iam damnatis vsque adeo cautum eſt, profecto longe indigniſſimum fuerit, hoc de illo ſancire, qui neque conuictus, neque condemnatus fuerit.*

Ἧπȣ, *multo magis.* IX. Tertio, eodem loco reddi poteſt, *multo magis;* dum ait: *Εἰ τῶν ἀψύχων ȣ̓δὲν ἐσθ᾽ ὅσιον ἐᾶν ἄκριτον· ἧπȣ, τὸν ἄνθρωπόν γε ὄντα, ἀνόσιον καὶ δεινὸν, ἄνευ λόγȣ, καὶ ψήφȣ ποιεῖν ἔκδοτον*, id eſt, *Si nefas eſt inanimatum quidpiam legitimo iudicio ſpoliare, multo ſane magis impium ac ſceleratum fuerit, hominem indicta cauſa atque indemnatum dedere.*

Ἧπȣ, ὅπȣ. X. Quarto, eodem aliquando ſenſu, absque particula *γε*, reſpondet praecedenti *ὅπȣ*, quod, *ſi*, vel *quandoquidem* ſignificat. Iſocrates de Pace: *Ὅπȣ γὰρ οἰκίσαι πόλεις οἷοίτε γεγόνασιν, ἧπȣ βȣληθέντες ἡμεῖς πολλȣ̀ς ἂν τόπȣς τοιȣ́τȣς δυνηθείημεν κατασχεῖν*, id eſt, *Si vrbes aedificare potuerunt, multo magis, ſi modo voluerimus, loca eiusmodi plurima tenere poterimus.*

Ἧπȣ, *multo minus.* XI. Quinto, in media quoque periodo, vel ſolum, vel additis particulis *γε*, et *καὶ* contrarium ſignificat, id eſt, *multo minus*, vel *nedum; σχολῆγε.* Plutarchus in Politicis praeceptis: *Οὐδὲ τȣ́των ἐπιμελητέον ἐςὶ παρέργως· ἧπȣ τῶν περὶ τὸν βίον ἀμελητέον, Ne horum quidem perfunctorie ſuſcipienda cura eſt: multo minus quae ad vitam pertinent negligenda.* Vbi particula *ȣ̓δὲ* verti debet, *ne quidem*, quemadmodum et alibi ſaepe. Dicere autem poterat, *ἧπȣ γε καὶ τῶν περὶ τὸν βίον ἀμελητέον.*

XII. Id etiam fit, praecedente *ὅπȣ*. Plutarch. ibid. *Ὅπȣ*, inquit, *τἀνδρὶ τ᾽ ἄλλα θαυμασίῳ, μικρὸν ȣ̓́τω φιλανθρώπευμα παραλειφθὲν, ὑπεροψίας ἤνεγκε δόξαν; ἧπȣ κολȣ́ων ἄν τις ἀξίωμα συνάρχοντος, ἐπιεικὴς ἂν φανείη*, id eſt, *Si viro, alias plane ſingulari, omiſſum tam exiguum humanitatis officium, arrogantiae ſuſpicionem attulit, multo ſane minus, qui collegae dignitatem infringat, vir bonus ac ciuilis habeatur* [80]. Vbi alterutrum *ἂν* abundat, de quo infra.

XIII. Ali-

80 Plutarchi locus eſt pag. 816, ſed ibi putauerim, vel interroga- ſiue legendum: *An ille vir bonus habeatur?* vel ironice: *Is, credo, vir*

XIII. Aliquando vero τῷ ἦπυ, additur σχολῇγε, tuncque, vel σχολῇ abundat, vel ἦπυ affirmat, ſignificatque *profecto*. Sic ſupra dici poſſet, ἦπυ σχολῇ γε κολέων. Ἦπυ σχολῇ-γε.

XIV. At ἤπυ, acuta penultima, ſignificat, εἴτε, id eſt, *ſiue*, quemadmodum ἤτοι, et aliquando tantum ἤ, *quam*. Exempla paſſim obuia [81].

[Particula temporis ἤδη, *iam*, conſtructa 1) cum tempore praeſente ſignificat *actionem maturatam*. Vt Demoſth. Phil. IV Οὐ μόνον ἤδη πάρεστιν, ἀλλὰ καὶ πάλαι παρελήλυθε, *Non modo* iam *adeſt*, *ſed et dudum praeteriit*. Matth. III, 10 Ἤδη Ἤδη, cum praeſ.

vir bonus profecto haberi poſſit! Non enim poſſum adduci, vt credam, τὸ ἦπυ per ſe *multo minus* ſignificare poſſe, praecedente ſententia affirmatiua, cum neutra particula ἦ aut πυ, ex quibus conſtat, negatiuum quid habeat. Sed hac de re fuſius agam, volente Deo, in peculiari de Particulis Linguae Graecae libro. Vid. Deuar. pag. 98, edit. Rom. Neque alterum ἂν abundat, ſed prius participio iunctum, tollit ei praeſentem actum, quem reducit ad voluntatem: *Qui collegae dignitatem infregerit* (non *infringit*), vel, *infringere voluerit*. Poſterius reducit actum ad potentiam, eſtque δυνητικόν. H.

Propria vis particulae compoſitae ἦπυ eſt 1) *Profecto ni fallor: Recte fortaſſis: Mirum ni*. Nam certitudo, quae ineſt in ἦ, minuitur adiecta particula πυ. vt Xenoph. Cyrop. II, 2, 13 ἦπυ ἄν, ὦ Ἀγλαϊτάδα, εἴ γε κλάειν ἐπεχειρώμεθά σε ποιεῖν, σφόδρα ἂν ἡμῖν ἐμέμφυ, *Mirum ni, Aglaitada, ſi te ad fletum commouere conati eſſemus, nos vehementer reprehendiſſes*. 2) *Multo magis*, in argumentatione a minori ad maius, ſed praemiſſa ſententia aiente. Vide locum Iſocratis a Vigero ad §. 10. laudatum. 3) At praecedente negatione, reddi debet *multo minus*, propterea quod ἦπυ praemiſſam negationem ſtabiliit. Vid. Viger. §. 11. 4) In interrogatione ſignificat *An forte*. Vt Euripid. in Oreſt. 435 Τίς δ' ἄλλος; ἦπυ τῶν ἀπ' Αἰγίσθυ φίλων; *Quis eſt alius? an forte aliquis ex Aegiſthi amicis?* It. Lucian. Tom. I, Dial. Mort. pag. 443 Τί δακρύεις τηλικῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπυ βασιλεὺς ἦσθα; Z.

81 Notandam hic cenſui ſingularem aduerbii καλῶς cum genitiuo conſtructionem: qua occaſione reddendum eſt, *in opportuno loco*. Thucydid. lib. I, cap. 36 Τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παράπλυ κεῖται, *Sita enim eſt* (*Corcyra*) *in loco opportuno traiicientibus in Italiam et Siciliam*. Aliquando genitiuus per praepoſitionem ἐν, ſequente tertio caſu, reſoluitur; vt eodem libro c. 44, in fine, de eadem inſula: Ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ΕΝ ΠΑΡΑΠΛΩι κεῖσθαι, *Simul etiam in Italiam et Siciliam ad traiiciendum loco opportuno haec inſula ſita eſſe videbatur illis*. Quod Thucydideum plane loquendi genus eſſe, ad hunc locum teſtatur Hudſon.

82 Quoties

10 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται.
c.praet. 2) cum praeterito ſignificat *rem paratam peractamque ſine termino.* Vt Matth. XIV, 15 Ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν. Iliad. ά, 251 Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο. 3) Eſt nonnunquam termini ſignum, a quo quid incipit eſſe. Ariſtoph. Acharn. 538 Κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων, *Ex illo tempore iam*, h. e. *ſtatim*, *fragor clypeorum eſt auditus.* Conf. Matth. V, 28 Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. 4) Deſignat quoque tempus remotiſſimum: vt Iliad. ά, 261 Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἤπερ
c. futur. ὑμῖν, ἀνδράσιν ὡμίλησα. 5) Cum futuro notat rem a praeſenti non longe remotam. Vt Odyſſ. ά, 303 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη, *Caeterum ego ad nauem* iam-
ἤδη ποτέ. ἤδη νῦν. iam *deſcendam.* Conf. Iliad. λ', 760. Igitur eadem particula interdum ad tempus remotius exprimendum habet adiunctam particulam ποτὲ, ſed νῦν ad propius tempus ſignificandum. Z.]

SECTIO VIII.

De Aduerbiis μᾶλλον et μάλιστα.

REGVLA I.

Μᾶλλον δὲ, *vel potius.* Μᾶλλον, vt plurimum adiunctam habet coniunctionem δὲ [82], nec tamen verti debet, *potius vero*, ſed Latina phraſi, *ſeu potius*, *vel potius:* quod nunquam Graece dicitur, ἢ μᾶλλον.

II. Idem

82 Quoties ſcilicet potior ſententia ſequitur, tuncque ἐπανορθωτικὴν vim habet, et ſaepius redditur *imo vero:* vt Ἦν παῖς, μᾶλλον δὲ μειρακίσκος ἁπαλὸς, *Erat puer, imo vero tener adoleſcentulus.* Quo ſenſu non raro ſequentem habet particulam καὶ intendendi gratia. Demoſthen. de Cor. pag. 321 Εἰ δὲ ἁπάντων τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡγεμονίαν, τὴν ἐλευθερίαν, περιείλετο, ΜΑ͂ΛΛΟΝ ΔῈ ΚΑῚ τὰς πολιτείας, ὅσων ἠδύνατο, *Sin omnibus, quibuscunque poterat, dignitatem, principatum, libertatem, quin etiam respublicas ademit.* At praecedente potiore ſententia, abeſt δὲ, additurque ſaepe particula τι, ſequente in altero membro ἤ. Arrian. de Exp. Al. pag. 21, lin. 9 Καὶ ἡ Μήλου, καὶ Σκιώνης ἅλωσις, νησιώτικά τε πολίσματα ἦν, καὶ τοῖς δρᾶσασιν αἰσχύνην ΜΑ͂ΛΛΟΝ ΤΙ προσέβαλεν, Ἢ ἐς τὸ ξύμπαν Ἑλληνικὸν μέγαν τὸν παράλογον παρέσχεν, *Et Meli et Sciones expugnatio, quae erant inſularia*

Μᾶλλον ἀεὶ, magis atque magis.

II. Idem aduerbium iunctum cum *ἀεὶ* ſignificat *magis atque magis*, vulgo, *de plus en plus;* vt, Πρὔχώρει καθ' ἡμέραν ἀεὶ μᾶλλον, id eſt, *In dies magis magisque proficiebat.* Quo ſenſu τῷ ἀεὶ non raro additur enclitica τι [83].

Μᾶλλον, cum comparat.

III. Iungitur interdum comparatiuo; vt apud Iſaeum: Πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, *Longe promtius* [84]. Apud Iſocrat. [85] Κρεῖττον εἶναι τεθνάναι μᾶλλον, id eſt, *Praeſtare mori.* Ita Tullius non ſemel ait, *potius malo*, cum *malo* ſatis eſſet [86].

Παντὸς μᾶλλον.

IV. Iungitur etiam eleganter cum genitiuo *παντὸς*, ad exprimendum ſingularem aliquem exceſſum: vulgo diceremus, *plus que tout autre:* vt, παντὸς μᾶλλον παρὰ τὗτο ἡ νίκη μεθ' ἡμῶν γένοιτ' ἂν, id eſt, *Hoc modo facilius, quam alio quolibet, victoriam conſequi poterimus* †.

V. Poſtre-

inſularia oppidula, expugnatoribus dedecus potius attulerunt, quam vniuerſam Graeciam in magnam admirationem rapuerunt. Pro μᾶλλον δὲ vtuntur etiam ἄλλως δὲ, natura quidem imbecilliori, ſed eiusdem vſus vocabulo. Ita Plutarch. in Caeſ. pag. 717, in fine: Καὶ ταύτην λαβὼν αἰτίαν πρὸς αὐτὲς ὁ Καῖσαρ, ἌΛΛΩΣ ΔΕ' δόξης ἐφιέμενος, *Arrepta hac aduerſus illos anſa Caeſar, re autem vera, gloriae ardore ductus* etc. Vbi pro ἄλλως δὲ ſubſtitue μᾶλλον δὲ, et eundem habebis ſenſum.

83 Non multum abludit illud Horatii, Carm. ſecular. ſub finem:

Remque Romanam, Latiumque felix,
Alterum in luſtrum, MELIVSque SEMPER
Proroget aeuum.

Et Tibull. lib. I, el. 8, in fine:

At tu, natalis, multos celebrande per annos,
CANDIDIOR SEMPER CANDIDIORque redi.

84 Simili modo vtens contrario ἧττον Plato de poena dixit lib. IX, legg. pag. 854 Ἢ γὰρ βελτίονα ἢ ΜΟΧΘΗΡΟ'ΤΕΡΟΝ ἟ΤΤΟΝ ἐξειργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα, *Reddit enim eum, qui patitur, vel meliorem vel minus prauum.*

85 In Helenae Laudat. p. 417. Alia praeter haec duo exempla ſuppeditat Budaeus pag. 212.

86 Similiter quoque Corn. Nep. in Vit. Con. cap. vltimo: *Quod POTIVS patriae opes augeri, quam regis MALVIT.* H. Cf. Interpr. ad Iuſtin. III, 2, 7. *Z.*

† Formula παντὸς μᾶλλον, quae inprimis apud Platonem eſt frequens, et magnam affirmandi vim habet, reddi poteſt, *omnino, vt nihil ſupra* etc. Vt Plat. Crit. cap. 10 ἢ παντὸς μᾶλλον ὅτως ἔχει, ὥσπερ τότε ἡμῖν ἐλέγετο; *an* omnino *res ita eſt, vt tum a nobis eſt demonſtrata?* In Phaed. cap. 11, ſub fin. Simmias, rogatus, *an res ſibi ſecus videatur*, reſpondet παντός γε μᾶλλον, h. e. *Minime, ſed plane mihi quoque ita videtur.* Ibid. cap. 17 Ἔστι γὰρ, ἔφη, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον ὅτω. Ib. cap. 32 οἴοιτο ἀποδεδεῖχθαι, ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστιν.

Μᾶλλον, ſub-intelle-ctum. V. Poſtremo, ſaepe *μᾶλλον* ſubauditur, in verbo *βούλομαι* [et Maccab. II, 14, 42, poſt verbum *θέλω*. Item poſt alia verba. V. c. Andocid. Or. de Myſteriis pag. 62, ed. Reisk. *τεθνάναι νομίζουσα λυσιτελεῖν* (ſc. *μᾶλλον*), *ἢ ζῆν*. Z.] ſequente tantum *ἢ*, id eſt, *quam*, cum tamen verbum illud cum ea particula verti debeat, *malo quam:* vt, *βούλομαί σε ἀπιέναι, ἢ παρόντα ῥᾳθυμεῖν*, id eſt, *abire te malo, quam praeſentem otio langueſcere* [87].

Τὰ μάλιστα, prae-ſertim. VI. De aduerbio *μάλιστα*, quatuor notanda ſunt. Primo, ſaepe iungitur cum articulo neutro plurali *τὰ*, tumque ſignificat *praeſertim*, aut *maxima ex parte* [88]: vt, *ὁ στόλος τὰ μάλιστα διεφθάρη, Claſſis maxima ex parte conſumta eſt.* Sic, *ὑπ' ἄλλων μὲν ὅσων, τὰ δὲ μάλιστα, ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἡμῖν ἔῤῥει τὰ πράγματα*, id eſt, *cum aliis plerisque de cauſis, tum inertia maxime res noſtrae peſſum eunt.*

Μάλιστα, *ad-modum.* VII. Secundo, idem fere eſt, quod *ἐπιεικῶς*, id eſt, *admodum*, vulgo, *bien jusques;* apud Atticos praeſertim, vt apud Thucydidem, Xenophont. et alios. Sed tunc fere cum numeralibus iungitur. Thucyd. II Ἐν *τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις, Diebus admodum*, vel *omnibus quadraginta.* Quo ſenſu non raro adiunctas habet particulas *πῃ, τοι*, aut *πως*, aut *πού*, encliticas.

Μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μή. VIII. Tertio, *μάλιστα μὲν*, ſequentibus poſtea, *εἰ δὲ μή*, reddi poteſt, *principio*, vel *ante omnia.* Sic Terentius in Andria; *Te per amicitiam obſecro, principio vt ne ducas;* (*vxorem ſcilicet*). Graece reddi poteſt, *μάλιστα μὲν οὐ γῆμαι.* Sequitur, *ſed ſi id non poteſt*, Graece tribus his voculis, *εἰ δὲ μή*, hoc eſt, *ſin minus.* Ita vt per *μάλιστα μὲν* ſignificetur

ἐστιν. Ibid. c. 56 Παντὸς *μᾶλλον ἄρα, ἔφη, ὦ* Κέβης, *ψυχὴ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον.* Z.

87 Eleganter etiam conſtruitur cum Genitiuo participii *δέον*, praemiſſo articulo: vt Μᾶλλον *τοῦ δέοντος, Plus aequo*, apud Plat. Gorg. pag. 487. Poſtremo, Μᾶλλόν *τι*, ſignificat, *Adhuc magis;* augente vtcunque ſignificationem vocula *τί*. Aeſchin. Socr. Dial. de Virtute: Ἐφυ*λάττομεν ἂν, ὥσπερ τὸ ἀργύριον, καὶ* ΜΑ͂ΛΛΟΝ ΤΙ, *Seruaremus vt argentum, vel adhuc magis*, i. e. *diligentius.* Vbi obſerua etiam, coniunctionis *ἂν* cum imperfecto indicatiui conſtructionem. qua de re inferius dicetur Cap. VIII, Sect. 2, §. 4.

88 Adi regulam generalem, quam dedi ſupra p. 22 et 23. H.

Μάλιστα quoque, ad vim eius augendam, adiunctum habet genitiuum non modo *πάντων* ſed etiam *παντός*. Vid. Hemſterhuſ. ad Lucian. Tom. I, pag. 173. Z.

89 Obſcu-

tur id, quod omnino vellemus fieri, ſi quo modo fieri poſſet: tum per εἰ δὲ μὴ ſubiiciamus id, quod ſaltem eius vice fieri cupimus: vulgo, *au defaut de l'autre.* Ita plane accipiendus Platonis locus in Menexeno, vbi praeclaram illam ad liberos ſuperſtites defuncti parentes exhortationem habent: Πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως μάλιςα μὲν ὑπερβαλεῖσθε· εἰ δὲ μὴ, ἴςε, ὡς ἡμῖν ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει, id eſt, *Omni ſtudio contendite, principio quidem vti ſuperetis; ſin minus, intelligite, hanc nobis victoriam probro futuram* [89].

IX. Quarto, μάλιςα cum verbo φάσκω et ſimilibus, videtur ſignificare παῤῥησίαν quandam: vt vulgo dicimus, *haut et clair.* Plutarchus in Alexandro de Clito indignante quod Macedones in conuiuio deriderentur: Ἠγανάκτει, μάλιςα φάσκων, ἐ καλῶς ἐν βαρβάροις ὑβρίζεσθαι Μακεδόνας· vbi μάλιςα, cum ſequente φάσκων, non cum praecedente ἠγανάκτει, iungit etiam Amiotus; *Diſant tout haut, que c'étoit une grand' honte d'injurier les Macedoniens, parmi les Barbares.* Ita Lucianus in Charonte: Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς, ἐς τὴν ὑςεραίαν, Μάλιςα, ἥξω, ἔφη, *Ad coenam, opinor, inuitatus, magna voce, cras, inquit, veniam,* niſi quis, μάλιςα, iungat cum ἥξω, tunc autem ſignificabit, *omnino, libentiſſime;* vulgo, *ſans faute.*

Μάλιςα φάσκω.

X. Quinto, praecedente, vel ſequente ὁμοίως, cum dandi caſu, reddi poteſt, *quam,* vel, *vt qui maxime.* Demoſthen. de reditu ſuo: Εὔνουν ἐμὲ εὑρήσετε τῷ πλήθει τοῖς μάλισθ' ὁμοίως, id eſt, *Me tam populi ſtudioſum reperietis, quam qui maxime.* Contra dici poſſet, τοῖς ἥκιςα ὁμοίως, vel ὁμοίως τοῖς ἥκιςα, *quam qui minime:* quod ſupra de Nomine Cap. III, Sect. 13, Reg. 4, dicebatur, ὡς ἐδὲν χρῆμα [90].

Μάλιςα, *vt qui maxime.*

SECTIO IX.

89 Obſcuram ſententiam reddit loci mutilatio, quem ideo integrum hic addere non poenituerit. Verba ſunt pag. 247, init. Ὧν ἕνεκα καὶ πρῶτον, καὶ ὕςατον, καὶ διαπαντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως ΜΑ'ΛΙΣΤΑ ΜΕ'Ν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τὲς πρόσθεν εὐκλείᾳ· ΕΙ' ΔΕ' ΜΗ', ἴςε, ὡς ἡμῖν, ἂν μὲν νικῶμεν ὑμᾶς ἀρετῇ, ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει, ἡ δὲ ἧττα, ἐὰν ἡττώμεθα, εὐδαιμονίαν, i. e. *Quare et primum, et poſtremum et ſemper omni ſtudio contendite, principio quidem vt ſuperetis et nos et maiores gloria; ſin minus, intelligite, hanc nobis, ſi vos virtute vicerimus, victoriam pudori futuram; at, ſi vincimur eo ipſo, quod ſuccumbimus, feliciores nos fore.*

90 Vicina huic ſignificationi conſtructio eſt, vbi cum articulo

SECTIO IX.

De Aduerbiis μεταξὺ, μέχρι, [μὴν, μόνον οὐ, μῶν, ναὶ, νὴ, νῦν, οἴ, οἴμοι,] οἶγε, ὁμοῦ, [ὅμως.]

REGVLA I.

Μεταξὺ, cum particip.

Μεταξὺ cum participio eleganter coniungitur, eo in caſu, quem ſententia poſtulat; vt *inter*, apud Latinos, cum gerundiis in *dum;* vt, μεταξὺ περιπατῶν τῷ ἐχθρῷ ἐνέτυχεν, *inter ambulandum in hoſtem incidit*, quod dici poſſet, μεταξὺ περιπατοῦντι ἀπήντησεν ὁ ἐχθρὸς, *inter ambulandum ipſi hoſtis occurrit* [91].

II. Ali-

plurali praecedente praepoſitione ἐν iunctum ſuperlatiui vice fungitur. V. c. Ἐν τοῖς μάλιστα σοφός ἐστιν, *Si quis alius, ſapiens eſt.* Pauſanias in Achalcis, pag. 403 Τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα ἀρχαῖον, *Hoc templum inter caetera eſt vetuſtiſſimum.* [Male igitur Reisklus in verbis Xenoph. Memor. I, 1, 8 τὰ δὲ μέγιστα ΤΩ͂Ν ἐν τούτοις, illud τῶν delendum putauit. Nam eiusmodi formu!a admodum eſt frequens. Sic Aelian. V. H. I, 31 Νόμος οὗτος Περσικὸς ἘΝ ΤΟΙ͂Σ ΜΆΛΙΣΤΑ ὑπ' αὐτῶν φυλαττόμενος. Plat. in Critone cap. 14 καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα. Et paulo poſt: λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκὼς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. Id. in Sympoſ. cap. 1 Σωκράτης ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε. Aelian. V. H. II, 7 Νόμος οὗτος Θηβαϊκὸς ὀρθῶς ἅμα καὶ φιλανθρώπως κείμενος ἐν τοῖς μάλιστα etc. Z.]

91 Exemplum exhibet Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 306, lin. 28 Τίς ἂν εἴη τοιοῦτος ἰατρὸς, ὅστις τῷ νοσοῦντι μεταξὺ ἀσθενοῦντι μηδὲν συμβουλεύοι; *Quisnam eſſet talis medicus, qui aegroto, dum morbo laboret, nihil det conſilii?* Et Lucian. Dial. Alexandri et Philippi: Οἶδα ταῦτα πάντα· Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας ΜΕΤΑΞΥ͂ ΔΕΙΠΝΟΥ͂ΝΤΑ ἐφόνευσας, *Noui haec omnia: Clitus enim mihi renunciauit, quem tu inter coenandum ſpiculo traiectum trucidauiſti.* Adde locum ex Iſocr. in Euag. pag. 396 Πρὸς δὲ τοῦτον οὕτως ἐκ πολλοῦ περιδεῶς ἔσχεν, ὥστε μεταξὺ πάσχων εὖ, πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπεχείρησε, *Ab hoc vero ſibi tam circumſpecte cauit, vt inter accipiendum beneficia bellum contra eum moliretur.* [It. Demoſth. pro Coron pag. 284 εὐθὺς ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες, *Cum repente conſurrexiſſent inter coenandum.* Z.] Idem aduerbium genitiuo λόγων iunctum, praeterquam quod tritum eſt in ſignificatione τοῦ *inter dicendum*, etiam Graeci vſurpant, vbi Galli *à propos;* vbi ſcilicet abſolute ponitur in non continuata ſententia. Ita apud Lucianum in Charonte

II. Aliquando, ſed rarius ſumi videtur pro *μετὰ*, *cum*; vt apud Plutarch. in Theſeo: Καὶ μεταξὺ τῆ δυνατῆ σύνεσιν [92] ἔχοντες, *Prudentiam cum poteſtate coniunctam habentes.* [Sign. quoque *poſtea*, Act. XIII, 42 τὸ μεταξὺ σάββατον, *Sabbatum ſequens.* Loca alia vid. ap. Interprr. ad h. l. Z.] *Μεταξὺ, cum.*

III. De aduerbio *μέχρι*, aduerte ſequentia. Primo *μέχρι*, vel *ἄχρι* ante conſonantem; vt *μέχρις*, vel *ἄχρις* ante vocalem [93], cum interrogatiuo *τίνος*; vel *πῦ*; ſignificat *quouſque*; vt, *μέχρι πῦ*, vel *τίνος τοῖς πράγμασιν ἀνειμένως χρησόμεθα*; *quouſque tandem res negligenter curabimus* [94]? *Μέχρι τίνος; quo uſque.*

IV. Secundo, *μέχρι πυ*, et *ἄχρι πυ*, ſine interrogatione, cum infinitiuo iungitur, ſignificatque, *vt etiam*; vt, *μέχρι πυ καὶ ἐπιδακρύσαι τἀνδρὶ προσέπαθεν*, *Tanta eum cepit hominis commiſeratio, vt eius quoque malis illacrimaretur*; vulgo, *jusques aux pleurs*, *jusques à en pleurer.* *Μέχρι πυ, vt etiam.*

V. Tertio, additur etiam *πρὸς*, quemadmodum Latini dicunt, *vsque ad*: *μέχρι πρὸς τὰς οἰκυμένης ἐσχατιὰς διεφοίτησεν* *Μέχρι πρὸς, vsque ad.*

ronte cum Mercurio ſermones caedens Charon de vrbibus dirutis, videt interim duos exercitus manum conferentes, atque ait: Ἀλλὰ ΜΕΤΑΞΥ ΛΟΓΩΝ, *τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῦντες ἐκεῖνοι*; Gallice: *Mais à propos, qui ſont, qui combattent là?* Similiter Mort. Dial. Tom. I, pag. 271, in fine: Ἀλλὰ ΜΕΤΑΞΥ ΛΟΓΩΝ, *ὁ κραυγή τις ἀκύεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων*; *Mais à propos, n' entends je pas une voix comme un cri, qui ſe leve de la terre?* Et apud Plat. in Phaedr. pag. 230 Ἀτὰρ, ὦ ἑταῖρε, μεταξὺ λόγων, ἆρ' ὁ τόδε ἦν τὸ δένδρον, ἐφ' ὅπερ ἦγες ἡμᾶς; *Mais à propos, mon ami, eſt ce cet arbre, auprès du quel vous m' avez conduit?*

92 Lege *τὸ συνετόν.* Locus eſt pag. 1. [Locus hic vnus non ſufficit ad nouam verbi ſignificationem probandam. Nam in aliis libris haec verba plane abſunt a loco Plutarchi: in aliis pro *μεταξὺ* legitur *μετά.* Z.]

93 Sic vſus voluit. Atticum tamen eſſe *ἄχρι* vel *μέχρι* affirmat Moeris: *Ἄχρι ἄνευ τῦ σ, Ἀττικῶς· Ἄχρις, Ἑλληνικῶς.* In quibusdam Thucydidis codicibus *ἄχρι* et *μέχρι* inuenias ante vocalem. Vt et in Act. Apoſt. I, 2. [Caeterum vtramque particulam plane eſſe eiusdem ſignificatus, dubitare non licet, ſi verum eſt, quod Euſtathius ad Homer. pag. 1062, lin. 52 ait, alteram ab altera eſſe ortam: Γίνεται, inquit, *φασι, τὸ ἄχρις ἀπὸ τῦ μέχρις, ἀποβολῇ τῦ μῦ, καὶ τροπῇ τῦ φωνήεντος.* Z.]

94 At cum indefinito *τινὸς* ſignificat, *Aliquamdiu.* Herod. lib. I, cap. 8 Μέχρι μὲν ὦν τινὸς *ἐπεῖχε τὸν νεανίσκον ἡ τῦ πατρὸς μνήμη*, *Aliquamdiu cohibuit adoleſcentem patris memoria.*

 95 Exem-

φοίτησεν ἡ φήμη, *Ad vltimos vsque orbis fines ea fama peruenit* [95].

Μέχρι τȣ̃δε, *hactenus.*

VI. Quarto, cum aliis aduerbiis et particulis iungitur; vt, *μέχρις ἐνταῦθα*, *hactenus*, vel *huc vsque*, *μέχρι τȣ̃δε* vel *μέχρι δεῦρο*, *huc vsque*, *hactenus*, *eatenus;* cum de oratione vel diſputatione aliquatenus progreſſa loquimur: *μέχρι πόῤῥω*, *longe*, vel *diu: μέχρι τȣ̃ παρόντος*, *in praeſens vsque tempus: μέχρι σήμερον*, *jusques à aujourd' huy: μέχρις ἐχθὲς*, *jusques à hier: μέχρι πρώην*, quod Latine vix exprimi poteſt, *jusques à avant hier.* Syneſ. Ἀπενθὴς μέχρι πρώην διαγενόμενος, verbatim, *Cum vsque ad nudius tertius luctu caruiſſet.* [*μέχρις ἵνα*, *vsquedum*, Callimach. in Dian. 28 *πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας, μέχρις ἵνα ψαύσειε.* Z.]

Μέχρι λόγȣ, *verbis tenus.*

VII. Quinto, cum genitiuis quibusdam; vt, *μέχρι τȣ̃ λόγȣ*, vel *τȣ̃ λέγειν*, *verbis tenus: μέχρις ἡμῶν*, *ad nos vsque*, id eſt, *ad noſtram vsque aetatem: μέχρις ȣ̃*, *donec*, vel *quo ad: μέχρι τῆς ζωῆς*, id eſt, *διὰ βίȣ*, *per totam vitam:* vt, *μέχρι ζωῆς ἄρχων διετέλεσεν*, *tota vita in magiſtratu fuit: μέχρις εἴκοσι ἐτῶν*, id eſt, *ab anno 20 et infra.* Demoſthen. Olynth. III [96] Ἐψηφίσασθε, τȣ̀ς μέχρι πέντε καὶ τετταράκοντα ἐτῶν, αὐτȣ̀ς ἐμβαίνειν, *Decreuiſtis, vt qui eſſent intra quintum et quadrageſimum annum, in naues conſcenderent;* quo numero comprehendebantur, qui annum illum 45 attigerant, quique infra illum erant, modo aetate militari eſſent [97].

VIII. Sexto,

95 Exemplum exhibet Arrian. de Exp. Al. cap. 6, prope finem: Ἐγένετο δὲ ἡ δίωξις τοῖς μὲν ἀμφὶ Ἀλέξανδρον ΜΕ'ΧΡΙ ΠΡΟ'Σ τὰ ὄρη τῶν Ταυλαντίων, *Fiebat perſecutio iis, qui circa Alexandrum erant.* i. e. *Alexander cum ſuis eos perſequebatur vsque ad montes Taulantios.* Vbi τοῖς ἀμφὶ Ἀλέξανδρον pro Ἀλεξάνδρῳ. vid. ſupra cap. 1, §. 5. Eodem modo dicitur ἄχρι πρὸς τὰ ὄρη. Sic Lucian. V. H. lib. I Κατεδιώξαμεν ἄχρι πρὸς τȣ̀ς φωλεȣ̀ς, *Perſecuti ſumus (eos) vsque ad ipſorum latibula.*

96 Pag. 11, init.

97 Huc refer illud Herodiani lib. I, cap. 3, de Nerone, Ὃς ἐχώρησε μέχρι μητρῴȣ φόνȣ, *Qui progreſſus eſt eo impietatis, vt matrem occideret.* Simili modo apud Aelianum, lib. VII, c. 8. Alexander, cum in luctu Hephaeſtionis mortui capillos ſcidiſſet, dicitur *μέχρι τῆς κόμης τῆς ἑαυτȣ̃ Ἑλληνικὰ δρᾶν*, *vsque ad ſuas comas Graecorum more feciſſe*, id eſt, *quatenus comas radebat.* Huc facit illud Periclis: Μέχρι τȣ̃ βωμȣ̃ φίλος, *Vsque ad aram amicus.*

98 Exem-

VIII. Sexto, apud Herodotum maxime, et alios Ioni- Μέχρις ȣ.
cos, μέχρις ȣ, ſimul iungitur cum alio gignendi caſu; particula ȣ prorſus abundante, vt μέχρις ȣ τῶν διαλλαγῶν, id eſt, *vsque ad gratiae reconciliationem* [98].

[Particulae

98 Exemplum vid. lib. I, apud Herodot. Καὶ ἐπὶ τȣ́τῳ τῷ πύργῳ ἄλλος πύργος ἐπιβέβηκε, καὶ ἕτερος μάλα ἐπὶ τȣ́τῳ, μέχρις ȣ̃ ὀκτὼ πυργῶν, *Et huic turri alia ſuperſtructa eſt, atque alia item in hac, ad octauam vsque turrim.* H,

Summa eorum, quae de vſu particulae μέχρις ſeu ἄχρις ſunt tenenda, fere huc redit. 1) Dicitur de termino, vel *temporis*, vel *loci*, vel *modi*, ad quem quid perdurare aut pertinere ſtatuitur. E. g. Plat. in Sympoſ. pag. 220 Μέχρις ἕως ἐγένετο, *Donec aurora illuceſceret.* Ἄχρι τῆς θαλάσσης, *Ad mare vsque.* Epictet. cap. 46 Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι χρείας τῆς ψυχῆς παραλαμβάνειν, *Ea quae ad corpus pertinent, eatenus ſunt adhibenda, quatenus animo ſunt vſui.* ſ. *quatenus vſum animi non excedunt.* Sic Thucyd. III, 82 μέχρι τȣ̃ δικαίȣ, *vsque ad iuſtitiam,* ſ. *ne fines iuſtitiae excedantur,* ſ. *intra fines et modum iuſtitiae.* Sic illud Periclis eſt capiendum, μέχρι τȣ̃ βωμȣ̃ φίλος, h. e. *amicitia eatenus eſt ſancte colenda, quatenus religio permittit, intra fines religionis, ne modus religionis excedatur.* 2) Adhibetur de duratione et tractu temporis, per quod aliquid durare dicitur. Sic recte Cel. Erneſt. interpretatur illud Actor. Apoſt. ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων, de tempore omni, quod inter Chriſti aſcenſum in coelum et reditum eius in fine rerum humanarum interiectum eſt. Sic Lucian. in Iudic. Vocal. ab initio: Μέχρι μὲν, ὦ φωνήεντα δικασαὶ, ὀλίγα ἠδικȣ́μην ὑπὸ τȣτȣὶ τȣ̃ Ταῦ, καταχρωμένȣ τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος, ἔνθα μὴ δεῖ, ȣ̓ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, *Quamdiu, o Vocales iudices, leniori affectus ſum iniuria ab iſto Tau, meis abutente, et auferente, vnde non decet; non grauiter tuli damnum.* Demoſth. Philipp. III, pag. 118, ed. Reisk. ȣ̃τω δὲ κακῶς διακείμεθα, — ὥστε, ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, ȣ̓δὲν ȣ̈́τε τῶν συμφερόντων, ȣ̈́τε τῶν δεόντων πρᾶξαι δυνάμεθα, *In haec miſera incidimus tempora, vt vsque ad hunc diem non poſſimus ea perficere, quae vel vtilitatis vel honeſtatis ratio a nobis exigat.* Sext. Empir. lib. II, 23 ἤδη δὲ καὶ κατὰ τὸν βίον ἄχρι καὶ τȣ̀ς παῖδας ὁρῶμεν διαστελλομένȣς ἀμφιβολίας, *Iam per omnem vitam vsque ipſos pueros videmus diſcernere ea, quae ſunt ambigua.* Plutarch. in Poplicol. ab initio: Μέχρι μὲν ἐπίδοξος ἦν ὁ δῆμος ἕνα χειροτονήσειν ἀντὶ τȣ̃ βασιλέως στρατηγὸν, *Quamdiu putabatur populus vnum regis loco creaturus ducem.* Xen. Memor. I, 2, 35 ὁρίσατέ μοι, μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ νομίζειν νέȣς εἶναι τȣ̀ς ἀνθρώπȣς, *Definite mihi, intra quot annos homines ſint exiſtimandi iuuenes.* Ibid. III, 5, 27 μέχρι τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας, *durante aetate agili.* 3) Interdum ſignificat exceptionem, *praeter.* Vt Thucyd. pag. 18, lin. 3, edit. Camer. Τῶν ἄλλων ἤδη μέχρι ἡμῶν δȣλευόντων, *Cum caeteri praeter nos, iam ſeruitute eſſent oppreſſi.* Verum facile hic ſignificatus poteſt referri ad claſſem priorem, quam conſtituimus. Z.

Μὴν, affirmat. [Particulae μὴν vis primaria eſt βεβαιωτική. Quare reddi poteſt *quidem*, *ſane*, *reuera* etc. Vt Plat. de Rep. lib. VI, pag. 485. Poſtquam docuit, verum eſſe philoſophum, qui omnem curam ponat in animo colendo, ſubdit, σώφρων μὴν ὅγε τοιοῦτος, καὶ οὐδαμῆ φιλοχρήματος. Eurip. in Oreſt. 1116, Oreſtes ait, Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι. Reſpondet Pylades, Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν.

pro δὲ. 2) Suſtinet vicem τοῦ δὲ, habetque adeo vim aduerſandi. Veluti Plat. in Sophiſt. cap. 1, vbi opponitur τῷ μέν: Φθόνος μὲν γὰρ οὐδεὶς, οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν, ὅτι γε τρία ἡγοῦντο· καθ' ἕκαστον μὴν διορίσασθαι σαφῶς τί ποτ' ἐστὶν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥᾴδιον ἔργον. Ibid. καί μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μήν. Hic illud μὴν commode reddi poteſt per *tamen*. Thomas Magiſter contendit quidem, apud Poetas eſſe particulam otioſam, ſed rem recte negat Hoogeuenus.

Μόνον οὐ. Illud μόνον οὐ, et μόνον οὐχὶ, quod et a nonnullis coniunctim ſcribitur, μονονοὺ, et μονονουχὶ, plane idem valet, quod Lat. *Tantum non*, h. e. *fere*, *paene*, *propemodum*. Vt Ariſtoph. in Veſp. 514 Καταγελώμενος μὲν οὖν οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς, *Non ſentis, te riſui eſſe iſtis, quos tu* tantum non *adoras*. Demoſthen. Olynth. I, ab init. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς μονονουχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεὶς, *Praeſens igitur tempus* tantum non, *emiſſa voce*, *loquitur*.

Μῶν, *Num igitur?* Particula μῶν conflata eſſe videtur ex μὴ interrogatiuo, et οὖν ſeu Ionico ὦν, vti veteres tradunt Grammatici, aut, quod Hoogeueno veroſimile videtur, ex verbo μάω, poet. μώω, ſiue μώομαι, h. e. ζητῶ. Caeterum eſt particula interrogandi, quae apud Atticos eſt in vſu, auctore Moeride; qui ait, Μῶν Ἀττικῶς, μὴ ἄρα Ἑλληνικῶς. Igitur non modo interrogat, ſed et ſimul colligit, reddique debet *Num igitur?* V. c. Ariſtoph. in Equit. 185 Μῶν ἐκ καλῶν εἶ, κἀγαθῶν; *Num igitur es ex bonis et probis?* Saepe iunctim

Μῶν μή; occurrit μῶν μή. Sunt, qui putent, reddi debere *nonne?* At vero haec opinio facile refellitur exemplis, quorum membrum prius, quod pendet a μῶν μὴ, nihil negationis continet propterea, quod membrum poſterius habet negationem. V. c. Plat. de Rep. I, pag. 351 Ἐὰν δὲ ἐν ἑνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὑτῆς δύναμιν, ἢ οὐδὲν ἧττον ἕξει; Μηδὲν ἧττον ἐχέτω, ἔφη. Quapropter vel cum Deuario ſtatuendum eſt, vtramque particulam ἐκ παραλλήλου

dici,

dici, adeo vt *μῶν* et *μὴ* ſimpliciter interroget, vel amplectenda eſt Hoogeueni coniectura, qui, cum coniiciat *μῶν* ortum eſſe ex *μάω*, interpretatur *μῶν μὴ*, *Quaero ergo, vtrum.* Itaque loci Platonici ſenſus eſt hic: *Vtrum* (ſeu, *Quaero igitur, vtrum*) *iniuſtitia, ſi in vno fuerit, vim ſuam amittit, an nihilominus retinet? Nihilominus, inquit, retineto.* Huc pertinet quoque Plat. in Phaed. cap. 35 Τί; *ἔφη, ὑμῖν τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι; πολλὰς γὰρ δὴ ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς, Quid? inquit, an igitur dictis aliquid deeſſe exiſtimatis? Nam vtique reſtant multa, quae quis ſuſpicari obiicereque poſſit.* Eadem Μῶν
vis quoque ſubiecta eſt particulis *μῶν μήτι*, h. e. *numquid* μήτι;
igitur. Vt Plat. de Rep. VI, pag. 505 Τί *δὲ; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὁριζόμενοι, μῶν μήτι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων; ἢ ȣ̓; Quid vero? qui voluptatem definiunt eſſe bonum, numquid ergo* (ſeu, *rogo vtrum*) *in minore verſantur errore, quam alii? nec ne?* Sed *μῶν ȣ̓* adhibetur de Μῶν ȣ̓;
interrogatione negante. V. c. Ariſtoph. in Plut. 372 Μῶν ȣ̓ *κέκλοφας, ἀλλ᾽ ἥρπακας; Num non* (ſeu, *Quid ergo? non*) *furatus es, ſed rapuiſti?* Plat. Ep. III, pag. 316 Ἐν *οἷς τί χρῆν ποιεῖν ἐμέ;* Μῶν ȣ̓χ, *ὅπερ ἐποίȣν; In his quid me facere oportuit? Nonne, quod feci?*

Particula *ναὶ* affirmat, et ſtabilit ſententiam aut alterius Ναὶ, in
ſiue dubitantis, ſiue rogantis, ſiue aliquid ſtatuentis: aut interro-
noſtram confirmat. Igitur 1) ad interrogationem affirman- gatio-
dam adhibetur: vt Plat. de Rep. V, pag. 449 Οὐκȣ̃ν *ὀρθῶς* ne.
ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε; Ναὶ, *ἦδ᾽ ὅς, Num bene dixi, Adimante? Recte, inquit.* Item rem negatam interrogatiue propoſitam affirmat. Sic roganti apud Plat. de Rep. II, pag. 381 *Ψυχὴν δ᾽ αὐτὴν ἀνδρειοτάτην καὶ φρονιμωτάτην ἥκιςʼ ἄν τι ἔξωθεν πάθος ταράξειέ τε καὶ ἀλλοιώσειε;* reſpondetur Ναὶ, h. e. *Sic eſt, vt dicis*, ſeu, *Nequaquam poteſt.* 2) Sine Sine in-
interrogatione ſententiam alterius confirmat. Vt Aeſchin. terro-
adu. Cteſiph. pag. 281 Ἐπειδὰν *τοίνυν ἐξαπατῶντες ὑμᾶς λέ-* gatio-
γωσιν, ὡς προσγέγραπται ἐν τῷ νόμῳ ἐξεῖναι ϛεφανȣ̃ν, ἐὰν ne.
ψηφίσηται ὁ δῆμος, ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβαλεῖν· ναὶ, Cum igitur, vt vos decipiant, dicunt, legi eſſe adſcriptum, coronari licere, ſi populus ſciuerit; mementote illis reſpondere, Ita eſt. Aut noſtra confirmamus verba: Callim. in Cerer. 64 Ναὶ, *ναὶ, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας*

ποιήσεις· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕςερον εἰλαπίναι τοι, *Sane, ſane, ſtrue domum canis* etc. 3) In obteſtationibus: Ep. ad Philem. vſ. 20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγώ σε ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. It. Apocal. in fine: ναὶ ἔρχε, Κύριε Ἰησε, *Veni obſecro, Domine Ieſu.* 4) Euſtathius ad Homer. pag. 92 et 1450, et Deuarius contendunt, ναὶ quoque habere vim iurandi. At vero recte rem negat Hoogeuenus, qui ait, ναὶ iunctum particulis iurantibus μὰ et πρὸς, non niſi vim confirmandi habere. V. c. Plat. in Eutyphr. cap. 5 Ναὶ μὰ Δια, idem valet, quod cap. antecedente δὴ πρὸς Διός. Iliad. ά, 235 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, *Nae per hocce ſceptrum.* Xenoph. Cyrop. III, 1, 27 ναὶ μὰ Δία. Ariſtoph. Nub. 781 ναὶ πρὸς τῶν θεῶν. Igitur illud ναὶ additur formulis iurandi in ſenſu aiente. Hinc vbi per formulam iurandi aliquid tollitur et negatur, loco ναὶ adhibetur ἐ. Vt Iliad. ά, 86 ἐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα. Quo loco Scholiaſtes inepte contendit, illud ἐ abundare. Obſtat locus Ariſtoph. in Pac. 213 Ναὶ τὼ σιὼ, *Per Dioſcuros.* Verum Hoogeuenus non male coniicit, legendum eſſe Νὴ τὼ σιὼ, propterea quod paulo poſt in ſimili re occurrat Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δία, ἐχὶ πεισέον. Aut, ſi quis nolit ad corrigendi audaciam confugere, ſtatuendum, poſt νὴ intelligi debere μὰ, quemadmodum poſt ὡς ſaepe intelligendum eſt πρὸς aut ἐπί. 5) In ἀνθυποφοραῖς, vbi adhibetur ναὶ ἀλλὰ, habet ναὶ vim concedentis, ſed ἀλλὰ vim obiicientis. V. c. Demoſthen. pro Cor. pag. 310, vbi formatur obiectio ex Cephali dicto: Ναί, φησιν· ἀλλὰ τὸ τε Κεφάλε καλὸν· τὸ μηδεμίαν γραφὴν φεύγειν. Hic ναὶ concedit ſuperiora, Demoſthenem nempe recte dixiſſe, ſe ſemper a iudicibus eſſe abſolutum. Verum ἀλλὰ format obiectionem, honeſtum eſſe ſecundum illud Cephali, nunquam fuiſſe reum. 6) Ad maiorem vim conſentiendi aut confirmandi exprimendam, interdum coniunctim occurrit ναὶ δὴ, vt Iliad. ά, 286, atque ναὶ μὴν, quod Heſychius interpretatur ὄντως δή. E. g. Oppian. Halieut. lib. III, vſ. 482.

In obteſtatione.

An habeat vim iurandi.

Ναὶ ſeq. ἀλλὰ habet vim concedentis in anthypophoris.

Νή, Per.

Particula νὴ quamquam ex ναὶ natum eſſe videtur, non tamen eſt eiusdem vſus. Nam νὴ nunquam ſine caſu inuenitur, nec vnquam comitem habet particulam iurandi μά. Igitur νὴ τὸν Δία idem valere videtur, quod μὰ τὸν Δία, aut ναὶ μὰ τὸν Δία: atque adhibetur in iurando ad aliquid confirmandum, concedendum et aſſentiendum. V. c. Ariſtoph.

ſtoph. in Acharn. 751. Megarenſis, rogatus quid agant Megarenſes, reſpondet, Διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ, *Eſurimus ſemper ad ignem.* Tum alter: Ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δία, ἢν αὐλὸς παρῇ. Demoſth. Phil. III Ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἡττᾶσθαι ἐνόμιζον, ὃ νὴ Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω, δέδοικα ἔγωγε μὴ πάθητε καὶ ὑμεῖς. Ariſtaenet. ep. XI, ancilla, rogata, laudentne mulieres formam amatoris, reſpondet: Νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ἐγὼ πολλῶν ἀκήκοα γυναικῶν αὐτήκοος etc. Demoſth. Philipp. II Τί δὴ ταῦτα νῦν λέγω, καὶ καλεῖν φημι δεῖν τούτους; Ἐγὼ, νὴ τοὺς θεοὺς, ἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι etc. 2) Videtur ironice adhiberi apud Demoſth. de Cherſon. fere ab initio: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσι, νὴ Δία, ἕως ἂν ἀπέχηται τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Πειραιῶς ὁ Φίλιππος, οὔτ' ἀδικεῖ τὴν πόλιν, οὔτε ποιεῖ τὸν πόλεμον, *Niſi hoc dicunt, ſi Diis placet, quamdiu abſtineat ab Attica* etc. Ironice.

Particula νὺ et νὺν eſt poetica tantum, et duo habere videtur ſignificatus; primum *temporis indiuidui:* vt Iliad. ψ', 485 Δεῦρό νυν, *Age nunc iam.* Ibid. έ, 311 Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, *Iam iam perierat Aeneas, niſi* etc. Deinde *argumentationis:* vt Iliad. ά, 383 Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον ἐπασσύτεροι, *Perlatum eſt ad Argiuos graue telum:* quare *militum vis magna peribat.* Eurip. in Hecub. 996 Σῶσόν νυν αὐτὸν, *Serva* igitur *ipſum.* Νὺ et Νὺν.

Particula νῦν quamquam non modo cum Praeſente, ſed etiam cum Praeterito et Futuro iungitur, recteque ait Euſtathius ad Iliad. β', pag. 164 ὅτι τὸ νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοὺς τρεῖς χρόνους δηλοῖ, τὸν ἐνεστῶτα, τὸν παρῳχημένον, καὶ τὸν μέλλοντα: tamen nunquam, vti veriſſime contendit Hoogeuenus, plane amittit praeſentis aut certe exigui temporis notionem. Quod ſi enim Praeterito iungitur, nunquam ſignificat tempus dudum elapſum; nec cum Futuro conſtructum, tempus longius protractum. Igitur cum Praeſente iunctum ſignificat *Iam, nunc.* Exemplis res ſat nota et minime dubia non eget. Cum Praeterito ſign. *modo, paulo ante,* ἀρτίως. Vt Plat. in Phaedr. pag. 259 Οὐκοῦν, ὅπερ νῦν προὐθέμεθα σκέψασθαι — σκεπτέον, *Igitur, quod* modo *contemplandum nobis ſumebamus, — contemplandum eſt.* Νῦν, de tempore praeſente.

Νῦν δή. eſt. In hoc ſenſu Plato ſolet coniungere νῦν δή, germ. *eben alleweile.* Vt in Phaed. cap. 16 ὧν νῦν δὴ ἔλεγον. Ibid. cap. 19, 22, etc. Cum Futuro ſi iunctum occurrit, interpretare *ſtatim, nunc.* Vt Plat. Phaed. cap. 4 ὕϛατον δή σε προσερῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. Conf. Iliad. ἑ, 279. Io. Euang. XII, 31.

Νυνί. Sed νυνὶ, quae eſt Atticorum particula, a νῦν nil differt, niſi quod tantum cum Praeſente conſtruitur; vti auctor eſt Euſtathius ad Homer. pag. 1840.

Νῦν de adhortatione. Secundo νῦν habet vſum adhortandi, et ita iungitur Imperatiuis: vt Ariſtoph. in Veſp. 30 λέγε νῦν, *dic nunc.* Eurip. Oreſt. 1101 πιθȣ̃ νῦν, *auſculta quaeſo.* Ariſt. in Pac. 851 Ἄγε νῦν, ἴωμεν etc.

Νῦν δέ. Νῦν δὲ ſolet adhiberi in oppoſitionibus, quando praecedit a) πρὶν, τότε, aut alia particula tempus praeteritum ſignificans: vt Eurip. Oreſt. 1096 Ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν, νῦν δ' ȣ̓κέτ' εἰμὶ δυστυχȣ̃ντί σοι φίλος; b) Tempus futurum: vt Plat. Euthyphr. cap. 7 ταῦτα μέν μοι εἰσαῦθις ἐπὶ σχολῆς διηγήσῃ· νυνὶ δὲ, ὅπερ ἄρτι σε ἠρόμην, πειρῶ σαφέϛερον εἰπεῖν. c) εἰ μὲν: vt Eurip. Oreſt. 1134 Εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκας σωφρονεϛέραν ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος· νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην. Sed ſaepe illud μὲν omittitur: vt Ariſtoph. in Veſp. 710 Εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγȣσι· τȣ́των εἴκοσιν ἄνδρας βώσκειν εἴ τις προσέταξεν ἑκάϛῃ· δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις . . . . νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. Conf. Xenoph. Cyrop. III, 3 εἰ γὰρ — — νῦν δ', ἔφη etc. Thucyd. IV, cap. 104. Ioann. XV, 24. VIII, 40. IX, 41. XVIII, 36. 1 Corinth. XII, 18. XV, 19.

Οἴ, hei! Dolentis aduerbium οἲ iungitur fere Nominatiuo: vt οἲ ἐγὼ, Eurip. Oreſt. 1018 et 1347. Raro cum Accuſatiuo: vt οἲ ἐμὲ δειλὴν! *hei miſerae mihi!* quod exemplum laudat Stephanus ex Epigrammate.

Οἴμοι! hei mihi! abſolute. Ex οἲ et Datiuo μοὶ conflatur nouum dolentis aduerbium οἴμοι, vnde factum eſt verbum οἰμῴζειν, h. e. οἴμοι λέγειν. Occurrit autem 1) abſolute, ſine adiecto caſu, quem regat. Vt Ariſt. in Veſp. 845 Οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν, *Hei mihi! obteres et terendo tempus occides.* Eurip. in Belleroph. apud Suidam: Οἴμοι! τίδ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν. Οἴμοι! τὸ μὲν νοσȣ̃ντι θυμȣ̃σθαι κακόν.

cum Nominat. 2) Cum

caſu

caſu recto: v. c. Ariſt. in Veſp. 1145, *οἴμοι δείλαιος! ὡς θερμὸν ἤ μιαρά τί μου κατήρυγεν! Hei miſero mihi! quam feruidum ſceleſta in me eructauit!* Id. in Plutarch. 851, 881 et 931. 3) Sequitur quidem interdum Genitiuus; is vero pendet ab omiſſo *ἕνεκα*. Vt ibid. 389 *οἴμοι τῶν κακῶν*, h. e. *ἕνεκα τῶν κακῶν! Me miſerum ob mala!* Lucian. in Piſcat. T. I, pag. 573, et in Catapl. pag. 642 *Οἴμοι τῶν κτημάτων! Οἴμοι τῶν ἀργῶν!* 4) Inuenitur *ὤμοι*, ſeu potius *ὤ μοι*, Euripid. in Phoeniſſ. 1545 *ὤ μοι ἐμῶν παθέων!* Apoll. Rhod. I, 290 *ὤ μοι ἐμῆς ἄτης!* 5) Geminatur *μοι*, ibid. 1465 *Ἀ δ' ἴαχεν, ἴαχεν, ὤ μοι μοι!* 6) Apud Ariſtoph. Nub. 771, idem eſt aduerbium laetantis: id quod eſt rariſſimum: *οἴμ' ὡς ἥδομαι! ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.* Sed recte iudicat Hoogeuenus, hoc loco comice expreſſum eſſe ingenium ſenis negligenter et incondite loquentis, inprimis ob repentinum gaudium. Simile eſt illud Terentii Adel. IV, 1, 6 *Hunc diem* MISERE nimis cupio, *vt coepi, perpetuum laetitia degere. Z.*]

ſeq. Genitiuo.

ὤμοι!

IX. Οἶγε, interdum cum verbo *βλέπω*, aut alio ſimili verbatim eſt, *quo quidem reſpicio*, vel *ſpecto:* ſicque apud Atticos, impeditam efficit orationem, et ſignificationem habet ab ſequenti aliqua voce pendentem. Ariſtides in Panathenaico [99]: *Οὐ μὴν ἀλλ' οἶγε βλέπων, τὸ δίκαιον ἐποιούμην, καὶ περὶ ἧς εἶχον ἐν νῷ τροφῆς εἰπεῖν.* Quo loco Interpres, *Iam*, inquit, *eius alimenti, de quo, cum eo tenderem, et in animo habebam dicere.* Quis hoc intelligit, *cum eo tenderem!* Deinde *τὸ δίκαιον ἐποιούμην* omittit. Forte ita reddi poſſit: *Iam vero illius alimenti, quo, dum in illud intuerer, huius orationis aequitatem maxime niti arbitrabar; de quo etiam mihi propterea dicendum eſſe ſtatuebam.* Qua in oratione *οἶγε*, pendentem ſignificationem habet ex ſequente voce, *τροφῆς*. Οἶγε.

X. Ὁμοῦ, pro *ſimul:* aliquando tamen, *circiter* aut *fere*, ſignificat: vt apud Dionyſ. Halicarnaſſ. [1] *Ὁμοῦ πεντακόσια ἔτη, Anni circiter quingenti.* Quo ſenſu dicitur etiam *ὁμοῦ τι.* Apud eundem [2]: *Ἐτῶν ὁμοῦ τι πεντακοσίων·* quod Thucydides,

Ὁμοῦ, *circiter.*

99 Non longe ab initio.

1 Lib. Antiq. Rom. III, p. 163, lin. 39.

2 Lib. VIII, pag. 530, lin. 18. [It. Demoſth. adu. Ariſtogit. pag. 785 *εἰσὶν ὁμοῦ διςμύριοι οἱ πάντες Ἀθηναῖοι.* Z.]

Thucydides, aliique Attici, per aduerbium ἐγγὺς, efferre ſolent.

Ὅμως, Similiter. [Hoogeuenus exiſtimat, ὅμως proprie eſſe idem quod ὁμοίως, *Similiter*, *ſimul*. Laudat Lucian. Dial. Menel. et Prot. Καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὍΜΩΣ οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίϛεως. At vero locus non eſt euidens. Nam cur non reddi poteſt ita? *Etiamſi in leonem conuerſus fueris, nec tamen hoc fidem excedet.* Luculentior eſt locus 1. Cor. XIV, 7. Sic contra pro ὅμως eſt ὁμοίως in Tab. Ceb. pag. 220 οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὉΜΟΙΏΣ δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι.

Tamen. Deinde habet vim aduerſandi, et ſignificat *tamen*, atque fere reſpondet particulis καίτοι, καίπερ, εἰ καὶ, ὡς etc. in priori membro. Quae vero ſaepe omittuntur, veluti a) in oratione μονοκώλῳ: e. g. Lucian. adv. Indoct. T. III, pag. 115 εἰς τὰ μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις, *In ea, quae tibi plane nil proſunt, tamen ex nimia abundantia aliquid impendis.* b) Praecedente Participio: Thucyd. VI, 5 Λάμαχος μὲν ταῦτα εἰπὼν, ὍΜΩΣ προστέθετο καὶ αὐτὸς τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ. Cf. Xen. Mem. II, 1, 15. c) Quando ſequitur ἀλλ᾽ ὅμως: vt Plat. in Eutyphr. cap. 16 Καὶ γὰρ οἱ ϛρατηγοὶ, ὦ φίλε· ἈΛΛ᾽ ὍΜΩΣ τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ῥᾳδίως ἂν εἴποις, ὅτι νίκην ἐν τῷ πολέμῳ ἀπεργάζονται, ἢ οὔ; Tum pergit Socrates: Πολλά γε, οἶμαι, καὶ καλὰ καὶ οἱ γεωργοὶ· ἈΛΛ᾽ ὍΜΩΣ τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ἐϛι τῆς ἀπεργασίας ἡ ἐκ τῆς γῆς τροφή. Ellipſin ſtatuit Hoogeuen. eſſe hanc: Ἀλλ᾽, εἰ καὶ πολλὰ καὶ καλὰ οἱ ϛρατηγοὶ ἀπεργάζονται, ὅμως etc. Et, Ἀλλὰ κἂν πολλὰ καὶ καλὰ οἱ γεωργοὶ, ὅμως etc. Idem in Phaedr. pag. 240 Ἡ χρόνων ἰσότης, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα, δι᾽ ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται· ἈΛΛ᾽ ὍΜΩΣ κόρον γε καὶ τούτων συνουσία ἔχει. h. e. Ἀλλὰ κἂν φιλίαν παρέχηται, ὅμως etc. Idem de Rep. II, pag. 365 Οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν εὐπετὲς φήσομεν τῶν μεγάλων· ἈΛΛ᾽ ὍΜΩΣ, εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν, ταύτῃ ἰτέον. Hic poſt ἀλλὰ intelligit idem ex antecedentibus, καίτοι οὐδὲν τῶν μεγάλων ἐϛὶν εὐπετές. d) Eadem ellipſis eſt ante ὅμως δέ. V. c. Cebet. Tab. pag. 219 Ἔϛι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι· ὍΜΩΣ ΔΈ οὐκ ἄχρηϛα κἀκεῖνά ἐϛιν. e) Similiter ante ὅμως δ᾽ οὖν. Vt Plat. Ep. III Ὅμως δ᾽ οὖν πάντα ταῦτα χαίρειν ἐάσας ἦλθον.

Plenam

Plenam hic orationem putat idem hanc: Τούτων δὲ καίπερ οὕτως ἐχόντων, ὅμως ταῦτα χαίρειν ἐῶν· ἦλθον ἄν. f) Sic quoque ante ὅμως μέντοι, quod inprimis ab principio periddi ſolet poni, et commode reddi poteſt *Veruntamen.* Vt Demoſthen. adu. Nauſimach. pag. 991 Ὅμως μέντοι, ὦ Ξενοπείθη καὶ Ναυσίμαχε, εἰ μεγάλα ὑμῖν καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ δίκαια ταῦθ' ὑπολαμβάνετε, ἀποδόντες τὰ τρία τάλαντα περαίνετε. Z.]

SECTIO X.

De Aduerbiis ὅπῃ, ὅπου, ὅπως, [ὁπόταν, ὅταν, ὅτε] οὕτω, ῥᾳδίως, [ὄφρα, πάλιν, πέρ, πρὶν, ῥα.]

REGVLA I.

Ὅπῃ, cum verbo παρείκοι, in tertia perſona optatiui, vel etiam ſubiunctiui, et particula ἄν, ſignificat proprie, *quocunque*, vel *loco*, vel *tempore*, vel *modo liceat:* vt, ὅπῃ ἂν παρείκοι, ἅψομαι τοῦ πράγματος, *vt primum licebit*, vel, *quomodocunque licebit*, *rem aggrediar;* vbi παρείκοι eſt imperſonale, quemadmodum per ſeſe etiam apud Atticos, ſine particula ὅπῃ, tuncque ſignificat, *promtum*, *facile*, *integrum eſt.* Plato Legum V [3] Βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκέτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν, id eſt, *Qui ſuauiter et iucunde viuere volet, ei non tam facile*, aut, *integrum erit, ſua ſponte intemperanter viuere.* Eodem modo vſurpatur ἐγχωρεῖν, de quo Cap. V, Sect. 14, Reg. 11. Ὅπῃ ἂν παρείκοι.

II. Eodem fere ſenſu, ὅπῃ δοκοῖ, a Thucydide, et aliis Atticis vſurpatur, id eſt, *vbi commodum viſum eſt:* vt, Ὅπῃ δοκοῖ, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς, εἰσέβαλον εἰς τὸ στράτευμα τῶν Θρᾳκῶν [4], id eſt, *Vbi commodum viſum eſt*, vel, *Qua parte commodum viſum eſt*, *pauci licet aduerſus multos*, *in Thracum aciem impetum fecerunt.* Ὅπῃ δοκοῖ.

III. Ὅπῃ οὖν, vel ὅπῃ ἄν, duabus vocibus, vel ὁπηδήπερ, ὁπηδήποτε, et ὁπηδηποτοῦν, vnico verbo, id eſt, *quoquo modo*, Ὅπῃ οὖν, quo modo.

3 Pag. 734.

4 Verba Thucydidis, lib. II, cap. 100. H.

modo, vel *quomodocunque;* vt, Πειράσομαι ὅπῃ οὖν τὸ ἄχθος ἀποσείσασθαι, *Conabor id oneris quoquo pacto excutere* †.

ὍΠου, *vſque.* IV. Ὅπου, praeter ſignificationem *vbi*, et eam, quae paulo ante in ἧπου allata eſt, aliquando reddi debet, *quo vſque*, ſine interrogatione, vel *eo vſque dum.* Plutarchus in

† De vi ac poteſtate particulae ὅπῃ ita ſtatuendum eſſe mihi videtur. Haud dubie eſt datiuus, et debet ſcribi ὅπῃ, adeo vt intelligatur ὁδῷ. Etenim ſaepe refertur ad ταύτῃ (ſc. ὁδῷ), quod modo praecedit, modo ſequitur. V. g. Plat. in Phaedr. pag. 246 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ, ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον, ταύτῃ ἐχέτω τε καὶ λεγέσθω, *Iam vero haec quidem, quatenus Deo placet, hactenus habenda ſunt et dicenda.* Id. in de Rep. II Ὅπῃ ἂν ὁ λόγος, ὥσπερ πνεῦμα, φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον, *Quacunque via ſermo nos, vt ventus, fert, hac eundum eſt.* Id. Epiſt. ad Dionyſ. pag. 315 Σὺ δ' ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλει δέξασθαι, ταύτῃ δέχου, *Quae ſi tu legeris, vt accipienda cenſueris, ita accipe.* Id. Epiſt. VII, pag. 339 Πρῶτον μέν σοι τὰ περὶ Δίωνα ὑπάρξει ταύτῃ γιγνόμενα, ὅπῃπερ ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς. Ex hac ellipſi, quam ſtatuimus, intelligitur, proprie eſſe aduerbium *loci*, nec adeo *temporis*, vti Vigero videtur, et reddendum eſſe 1) *qua, qua via, vbi, qua parte:* v. c. Plat. in Phaed. cap. 61 οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσι, ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς, *Cuius* (Phlegethontis) *riui decerptas particulas terreſtres emittunt, quacunque parte terrae ſunt.* Conſ. Iliad. ξ', 507. 2) Significat *quo, quem in locum.* Nam etiam alia aduerbia, quae proprie quietem in loco ſignificant, interdum de motu in locum dicuntur. Sic Odyſſ. ξ', 517 Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. Cebet. Tab. cap. 6 ὥσπερ ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται, ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσιν, *Quemadmodum vides prius ingreſſos oberrare, quo illae monſtrant.* Plat. Phaedr. pag. 3, τοῦτ' ἤδη, ὅπῃ ἀποβήσεται, ἄδηλον, *hoc iam quorſum euaſurum ſit, incertum.* 3) Significat quoque *Qua ratione.* Nam *via* ſaepe ponitur pro *ratione* ſ. *modo*, quo quis ad rem peruenire poſſit: vt Plat. Phaed. cap. 35 μαθεῖν ὅπῃ ἔχει, *Diſcere, quae ſit ratio rerum.* Ibid. cap. 36 λέγε, ὅπῃ δὴ οὐχ ἱκανῶς, ſc. φαίνεται εἰρῆσθαι, *Dic, qua ratione res non ſatis demonſtrata eſſe videatur.* Caeterum minus ſubtiliter interpretari videntur, qui ὅπῃ per ὅπως explicandum eſſe cenſent. Etenim in ὅπῃ ineſt notio *rei*, quae eſt eligenda, vt quid perficias: verum ὅπως continet *modum*, quo illa res electa debeat tractari et adhiberi, vt peruenias, quo tendis. Quare vtraque particula ſaepenumero coniungitur. V. c. Plat. in Phaed. cap. 49 ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία, εἴτε κοινωνία, εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη, *Quacunque via et quocunque modo inſit*, ſeu, *conueniat.* Plutarch. de Anim. procr. pag. 1023 Ὅπῃ καὶ ὅπως συμβαίνει καταγινόμενα πρὸς ἕκαστον εἶναι. Aelian. V. H. I, 32 Νῦν σε, ὅπῃ τε καὶ ὅπως ἔχω, τιμῶ, h. e. *Iam, vt te honorem, offero id, quod habeo* (ὅπῃ), *et eo modo, quo poſſum* (ὅπως). Z.

in Publicola [5], vbi loquitur de arboribus, et aliis quae ex agro Tarquinio in Tiberim proiecta fuerant: Ὑπήγαγεν ὁ ῥοῦς, οὐ πολὺν τόπον, ἀλλ' ὅπου τὰ πρῶτα συνενεχθέντα, καὶ περιπεσόντα τοῖς στερεοῖς ὑπέστη, id eſt, *Fluxus amnis haud procul detulit; ſed eo tantum vsque, dum primi manipuli vadis illiſi, et incurrentes ſubſiſterent.* Hic enim ὑπάγειν, eſt *ſecundo amne deferre.* συμφέρεσθαι vero, et περιπεσεῖν, *incurſare, rencontrer:* τὰ στερεὰ denique, quod vulgo dicimus, *terre ferme* †.

V. Ὅπως,

5 Pag. 100, in fine. Sed non video, quomodo hic uſus ſit diuerſus a ſignificatione τοῦ *vbi*, a qua tamen ſeparat diſerte Auctor. Imo maneat eadem notio, dummodo admittatur ellipſis poſt ἀλλὰ, atque integra oratio ſic reſtituatur: Οὐ πολὺν τόπον, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον, ὅπου, *Sed in illum vsque locum, vbi* etc. Caeterum τὸ ὅπου motum ad locum ſignificare poſſe, non negabit, qui legerit Euangel. Ioann. cap. VIII, 21, et cap. XIV, 4 Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, *Quo ego vado.* H.

† Deſcriptio aduerbii loci ὅπου haec eſt. 1) Significat *Vbi:* vt Matth. VI, 21 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν. Xenoph. Cyrop. II, 4, 31 ἢν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμὶ, λέγε τἀληθῆ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις. 2) *Quo, quem in locum:* vid. loca Io. quae ante laudauit Hoogeuenus. 3) In argumentationibus eſt *cum, quandoquidem:* vt Lucian. in Timon. pag. 103 ὅπου γε, καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρου, καθεύδεις, *Cum, tanquam vi mandragorae correptus, dormias.* Id. adu. Indoct. Tom. III, pag. 116 Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων καὶ μιμούμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ᾧ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὍΠΟΥ καὶ Πύῤῥον, φασὶ, τὸν Ἠπειρώτην, τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν, ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ. Ibid. pag. 111 Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὍΠΟΥ καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊκοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; Xenoph. Cyrop. VIII, 4, 31 Ἦπου αὐτός γε πολλὰ ἔχει, ὅπου γε καὶ ἡμῶν ἑκάστῳ τοσαῦτα δέδωκεν, *Mirum ni ipſe multa habet, cum et cuique noſtrum tot ſit largitus.* 4) Ὅπου μὲν, ὅπου δὲ eſt *illic, hic: partim, partim:* ſeu, *in aliis locis, in aliis.* Velut, Plutarch. de Anim. Procr. pag. 1027 ἂν [illegible] ἀπὸ τῆς μονάδος ἀρξάμενοι, τοὺς διπλασίους καὶ τριπλασίους ἐν μέρει τιθῶμεν, γενήσονται κατὰ τὸ ἑξῆς, ὍΠΟΥ ΜΕ'Ν (*illic,* ſc. ὅπου μὲν διπλασίους τίθεμεν) τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τέταρτον, καὶ ὄγδοον· ὍΠΟΥ ΔΕ' (*hic*) τρίτον, καὶ ἔνατον, καὶ εἰκοσοέβδομον. Id. in lib. de Def. Orac. Λιμνῶν τε γὰρ γεγόνασι καὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ πλείονες ναμάτων θερμῶν, ὍΠΟΥ μὲν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν, ὍΠΟΥ ΔΕ' οἷον ἀποδράσεις καὶ καταδύσεις, *Nam lacus, fluuii, et maxime thermae, quibusdam in locis defecerunt et omnino euanuerunt; in aliis quaſi ſubterfugerunt et delituerunt.*

Ὅπως; pro πῶς; V. Ὅπως, Primo, interdum, licet rarius, pro πῶς interrogante ſumitur, ac fere reſpondendo ei, qui per illud πῶς interrogauerat, vt ſi quaerenti, πῶς ἂν αὐτὸν προσείποιμι; *quomodo eum appellem?* reſpondeas, ὅπως; vel ὅπως ἄν; *quomodo?* quaſi dicas, *quaeriſne quomodo?* [6]

Οὐχ ὅπως. Secundo, praecedente οὐχ, licet aliquando natiuam ſignificationem retineat, ſaepius tamen ſignificat, *non ſolum*, vel *non ſolum non*, vel *ne dum*. *Non ſolum*, vt, Οὐχ ὅπως τοὺς πολεμίους ἐτρέψατο, ἀλλὰ καὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἐκάκωσεν, *Non tantum hoſtes fugauit, ſed etiam eorum regionem vaſtauit.* Demoſthenes in Midiam [7]: Οὐχ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι, id eſt, *Non modo cuiusquam per eos dies corpus non violandum putauiſtis* ††.

Non ſolum non. Demoſthen. pro Coron. [8] Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σεαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ, *Non modo nullam iis gratiam habes, ſed etiam mercede corruptus, rempublicam horum in perniciem geris.*

Ne

delituerunt. Id. in Camill. c. 6, extr. Ἀλλὰ τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ πιστεύειν σφόδρα, καὶ τὸ λίαν ἀπιστεῖν, ἐπισφαλές ἐστι, διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ὅρον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ κρατοῦσαν αὑτῆς, ἀλλ' ἐκφερομένην ὍΠΟΥ ΜΈΝ (*partim*) εἰς δεισιδαιμονίαν καὶ τῦφον, ὍΠΟΥ Δ' (*partim*) εἰς ὀλιγωρίαν τῶν θείων καὶ περιφρόνησιν. 5) Ὁπουοῦν eſt *vbicunque, quolibet loco.* V. c. Plat. in Cratyl. pag. 403 Δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν, ὥστε μένειν ὉΠΟΥΟΥ͂Ν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Z.

6 Ita Ariſtophanes in Theſmoph. vſ. 210

ΑΓ. Κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ.
ΕΥ. Πῶς; ΑΓ. Ὅπως;
AG. Peius perirem quam tu.
EV. Quomodo? AG. Quomodo?

Idem obſerua in τί; et ὅ, τι; ποῦ; et ὅπου; et ſimilibus. Neque hoc adeo rarum, ſed tritiſſimum eſt in reſponſionibus.

7 Pag. 386, in fine. Vbi particulae interiectione voculae γὰρ interrumpuntur, οὐ γὰρ ὅπως. v. Bud. pag. 479. H.

†† Οὐχ ὅπως pro οὐ μόνον. Demoſth. Philipp. IV, pag. 142 καὶ προσήκει τούτους οὐχ ὅπως, ὧν ἡ πόλις δίδωσιν, ἀφελέσθαι τι· ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν ἦν τούτων, ἄλλοθεν σκοπεῖν, ὅπως μηδενὸς ὄντες ἐνδεεῖς περιοφθήσονται, *Atque aequum erat, hos* non ſolum *partem aliquam eorum, quae ciuitas largiri ſolet, ſibi ſumere: verum etiam ſi nihil illorum eſſet, aliunde videre, ne egeni negligerentur.* Deinde οὐχ ὅπως ponitur pro οὐ μόνον οὐ. V. c. Lyſ. adu. Nicom. pag. 863 Ἀλλ' οὐχ ὅπως ὑμῖν τῶν αὑτοῦ τι ἐπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑφῄρηται, *Sed non ſolum non quicquam de ſuo vobis dedit, ſed et de veſtris multa abſtulit.* Z.

8 Pag. 331, in fine.

9 De

Ne dum, Lucianus Prometh. Οὐδὲ μνημονεύσειν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, ἐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, id eſt, *Eorum ne recordaturum quidem amplius Iouem putabam, nedum adeo grauiter indignaturum.*

Ὅπως, defectiuum.

VI. Tertio, ὅπως, ſeu *praecipiendo* [9], ſeu *vetando*, ſaepe vſurpatur ἐλλειπτικῶς, idque vt plurimum praecedente ἀλλὰ, vel καὶ, vel ſequente γε, δὴ, δὲ, ἄρα, τοίνυν, ἂν, et ſimilibus: tunc autem conſtruitur vel cum futuro indicatiui, vel cum ſubiunctiuo, vel cum optatiuo. Plato I de Republ. Καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς, *Ac vide ne mihi dixeris.* Demoſthenes de Falſa Legat. Καὶ ὅπως γε, ἄν τι τέτων γίγνηται, τέτες ἐπαινέσεσθε, καὶ μέν τοι, κἄν τι τῶν ἐναντίων, ὅπως τέτοις ὀργιεῖσθε, *At videte, vt, ſi quid iſtorum fiat, hos laudetis; ſin contrarium quid, vt iis iraſcamini* [10]. Ἀτὰρ eodem modo vſurpatur. Ita Gallice, *qu'on ne face pas cela*, ἀλλ' [11] ὅπως μὴ τῦτο διαπράττοιτ' ἂν †. Ἀτάρ.

[Particula

9 De hoc huius particulae vſu conſulendus omnino Deuarius.

10 Vnum, quod notandum putaui, addam: nempe, Graecos hac particula vſos eo loco, vbi Latini *Prout.* Eleganter ita conſtruitur cum Genitiuo et Verbo ἔχω apud Ariſtidem, Orat. in Romam, pag. 352 Οὐδὲ μέχρι τέτων τῶν ὅρων ἐκεῖνός γε κυρίως ἀεὶ βασιλεὺς, ἀλλ' ὍΠΩΣ ἢ Ἀθηναῖοι δυνάμεως, ἢ Λακεδαιμόνιοι ἔχοιεν τύχης, νῦν μὲν ἕως Ἰώνων καὶ Αἰολέων καὶ θαλάττης βασιλεύς· πάλιν δὲ ἐκέτι Ἰώνων, ἐδὲ ἕως θαλάττης, ἀλλ' ἄχρι Λυδῶν, *Neque ſemper hactenus ille conſtanter imperauit, ſed modo vsque ad Ionas et Aeolos et mare, modo ne ad Ionas quidem, neque ad mare, ſed ad Lydos vsque, prout vel Athenienſium potentia vel Lacedaemoniorum felicitas accreuerat.*

11 Aut lege ἀτὰρ ὅπως, aut haec verba, Ἀτὰρ *eodem modo vſurpatur*, in regulae clauſula ponenda: caeteroquin exemplum eſt ἀναποδοτικόν. H.

† Tironum gratia paulo diligentius, ex noſtris Hoogeuenique obſeruationibus, de vſu particulae ὅπως praecipiendum videtur. 1) Significat *quomodo, quemadmodum, prout;* duciturque a πῶς, vt vim relatiuam accipiat, eodem modo, quo ὁπότε a πότε, ὁπόθεν a πόθεν, et ὅπη a πῆ. Igitur ſaepe reſpondet particulis ἕτως, aut τρόπον, ſiue poſitis, ſiue intellectis. V. c. Lyſ. adu. Alcib. I, pag. 520 εὖ εἰδότας, ὅτι, ὍΠΩΣ ἂν ὑμεῖς νυνὶ περὶ αὐτῶν γνῶτε, ΟΥΤΩ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἡ πόλις αὐτοῖς χρήσεται. Plat. in Phaedr. pag. 228 νῦν ἤδη ποιεῖν ἐμοὶ ὡς ἀληθῶς πολὺ κράτιστόν ἐστιν, ἕτως, ὅπως δύναμαι, λέγειν. Ibid. pag. 236 ῥητέον σοὶ παντὸς μᾶλλον ἕτως, ὅπως οἷός τε εἶ. Lucian. in Lapith. Tom. III, pag. 434 ὅπως ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μοι βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο. Caeterum in hoc ſenſu iungitur a) *Indicatiuo:* vt Lyſ. adu. Agorat. pag. 469 ὅπως αὐτῷ ἐδόκει. Id. adu. Alcib. I,

'Ὁπόταν, *Quoties.*

[Particula temporis ὁπόταν, *ſi quando*, *quandocunque*, *quoties*, conflata eſt ex ὁπότε et ἄν. Quare nunquam Indicatiuo

ſub fin. θαυμάζουσιν, ὅπως ποτ' οὕτως ἀκριβῶς ἐδυνήθην ἐξευρεῖν τὰ τούτων ἁμαρτήματα. b) *Optatiuo*, baud dubie ob intellectam particulam ἄν. V. c. Lyſ. adu. Phil. pag. 881 οὗτος τοίνυν οὐχ ὅπως ὠφελήσαι τὴν πόλιν διενοήθη, ἀλλ' ὅπως τι κερδαίνοι. Xenoph. Cyrop. I, 4, 14 ὅπως ἕκαστος τὰ κράτιστα δύναιτο, *vt quisque optime poſſit.* Etenim ſaepe in hoc ſenſu illud ἄν adiungitur: vt Demoſth. de Falſ. Legat. pag. 345, ed. Reisk. εἰ πάνυ πολὺν, ἔφη, χρόνον ἐσκόπει Φιλοκράτης, ὅπως ἂν ἄριστα ἐναντιωθείη τῇ εἰρήνῃ, οὐκ ἂν etc. c) *Coniunctiuo*: vt Plat. in Eutyphr. cap. 12 'Αλλ' οὐκ ἔχω ἔγωγε, ὅπως εἴπω ὃ νοῶ. Qui modus pendet nimirum ab omiſſa particula ἄν, quae frequenter addi ſolet. V. c. Ibid. cap. 13 αὐτός σοι ξυμπροθυμήσομαι δεῖξαι, ὅπως ἄν με διδάξῃς περὶ τοῦ ὁσίου. Id. in Euthyd. pag. 288 ἑξῆς πειράσομαι, ὅπως ἂν δύνωμαι, διελθεῖν 2) Significat *quo*, h. e. *vt eo*, *vt hoc modo*, ἵνα οὕτως. Atque hoc ſenſu a) inprimis iungitur *Indicatiui Futuro*, praeſertim ſi praeceſſerit verbum *curam ſtudiumque* ſignificans. V. c. Xenoph. Oec. IV, 9 ταῦτα ποιῶν δοκεῖ ἧττον ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἡ γῆ ἐνεργὸς ἔσται ὑπὸ τῶν κατοικούντων, ἢ ὅπως εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων; Id. Memor. III, 2, 1 ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σῶαί τε ἔσονται αἱ ὄιες, etc. Plat. Apol. cap. 17 χρημάτων μὲν οὐκ αἰσχύνῃ ἐπιμελόμενος, ὅπως σοι ἔσται ὡς πλεῖστα, etc. Xen. Oec. VII, 12 βουλευσόμεθα περὶ τῶν τέκνων, ὅπως ὅτι βέλτιστα παιδεύσομεν αὐτά. Id. Cyrop. II, 1, 15 νῦν δὲ, ὅπως μὲν ταῦτα ἕξετε, ἐμοὶ μελήσει. Lyſ. adu. Eratoſth. pag. 413 ἐπεβουλεύεσθε, ὅπως μήτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσεσθε, πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε. Ibid. pag. 416 ἐδεδοίκει, ὅπως τι μὴ φανήσεται ἐν τῷ λόγῳ τοῖς τριάκοντα ἐναντιούμενος. Id. adu. Ergocl. pag. 821 ἕτοιμοί εἰσιν πάντες πράττειν, ὅπως ὑμεῖς ἐν τοῖς δεινοτάτοις κινδύνοις καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔσεσθε. Conf. Plat. de Rep. IV, pag. 421. Eurip. Med. 322. Xenoph. Cyrop. II, 2, ab initio. Thucyd. III, 4, extr. Sequitur quidem Xenoph. Cyrop. II, 1, 29, poſt ἐπιμέλεσθαι, ὅπως cum opt. praeſentis: ſed cauſa haud dubie eſt, quod, vti ſupra docuimus, verbum ἰέναι apud Atticos in Futuro non eſt receptum: Locus eſt: 'Επεμέλετο δὲ καὶ τοῦδε ὁ Κῦρος, ὅπως μήποτε ἀνίδρωτοι γενόμενοι ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοιεν. Igitur h. l. Optatiuus pendet a μήποτε. b) Iungitur, ſed admodum raro, *Imperfecto*, vbi Hoogeu. particulam ἄν intelligi vult: V. c. Ariſtoph. in Pac. 135 Οὐκοῦν ἐχρῆν σε, Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν, ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος. c) *Optatiuo*, intellecta quoque particula ἄν. V. c. Iliad. Φ', 548 πὰρ δὲ οἱ αὐτὸς ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι. Ariſtoph. Acharn. 756 Ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει, ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα. Aeſch. Socr. Dial. III, 1 ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾷν αὐτοῖς, ὅπως ῥᾷστα ὁμοῦ γενοίμεθα. Conf. Sophocl Electr. 760. Plat. de Anim. Mund. pag. 99. d) *Coniunctiuo*. Vt Lucian. in Lapith. pag. 437 ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν

dicatiuo iungitur, niſi in Futuro. Conſtruitur autem 1) *Optatiuo.* Vt Plat. Sympoſ. cap. 35 Ὁπόταν γοῦν ἀναγκασθείημεν, πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μάθῃς, οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἐστιᾷς. Xenoph. Oec. VI, 11 ὅπως, ἃ μὲν ἀγαθά ἐστι, ποιῶμεν. Plat. Phaed. cap. 23 ὅπως μὴ ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ, καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ᾖ. Conf. Xenoph. Cyrop. II, 1, 2 Matth. II, 8, 23, V, 45. XXII, 15. XXVI, 59. 2 Theſſ. I, 12. e) *Infinitiuo*, quod eſt rariſſimum. Sic eſt Xenoph. Oecon. VII, 29 δεῖ ἡμᾶς πειρᾶσθαι, ὅπως ὡς βέλτιστα τὰ προσήκοντα διαπράττεσθαι. Conf. Xen. Hiſt. Gr. VI, 2, 20. Diod. Sic. Tom. II, pag. 467 et 408, et Weſſeling. ad h. l. Videtur autem Infinitiuus pendere ab ellipſi verbi alicuius, v. c. ἔξεστι, ſ. δυνατὸν, ſ. aliud. 3) Saepe ante ὅπως, in vtroque ſenſu, intelligi debet ὅρα, φρόντιζε, aut ἄγε. Sic Lyſ. Apolog. pag. 24 Ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων πεύσεται, h. e. *Videndum eſt, ne quis haec exaudiat.* Ariſtoph. Plut. 326 ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται ἔσεσθε, *Videte, vt et in reliquis mihi adſitis.* Id. in Veſp. 1217 τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς, *Vide, vt ſcolia rite accipias.* Conf. Id. in Pac. 1017, 76 Ἄγε diſerte additur, Ariſt. Nub. 489 Ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει. Conf. Id. in Equit. 1008, et Acharn. 252. Quoniam igitur ὅπως in his quoque exemplis ad verbum refertur, quod curam ſtudiumque ſignificat, recte cum Fururo coniungitur, vti ante monuimus. Raro igitur cum Coniunctiuo in tali ellipſi occurrit: vti eſt Ariſtoph. Nub. 1179 Νῦν οὖν ὅπως σώσῃς μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας. 4) Recte refelIit Hoogeu. opinionem eorum, qui putant, interdum ὅπως interrogatiue poni pro πῶς. Nam non poteſt deponere vim relatiuam, ſed, vbi videtur rogare, intelligi debet verbum aliquod rogandi. V. c. Ariſtoph. in Nub. 677 Πῶς με χρὴ καλεῖν; *Socr.* Ὅπως; τὴν καρδόπην. Hic ſupple ἐρωτᾷς, ὅπως; Id. in Veſp. 48 roganti πῶς; alter reſpondet ὅπως; ἄνθρωπος ἦν etc. Conf. in Theſm. 210. 5) Raro ὅπως videtur poni pro ὡς, ſiue ὅτι, in vſu διηγηματικῷ: v. c. Iliad. β', 252 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Ariſtoph. in Pac. 131 Ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ, ὅπως κάκοσμον ζῷον ἦλθεν εἰς θεούς. Xen. Cyrop. III, 3, 20 Ἀλλ' ὅπως μὲν ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπονοεῖτε. 6) Sunt, qui putent ὅπως quoque iungi ſuperlatiuis pro ὡς, aut ὅτι. V. c. Ariſt. in Pac. 206 Αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω. Sed recte Hoogeu. contendit, genuinam vim non amittere, ſed ellipſin eſſe, et plenam orationem eſſe hanc: ἀνῳκίσαντο οὕτως, ὅπως οἱ ἀνωτάτω ἀνοικίζονται. Haec ratio confirmari videtur mihi illo Latino, *vt qui maxime, vt nihil ſupra* etc. 7) Videtur poni quoque pro οὕτως. E. g. Eurip. Hecub. 398 Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι, *Vt hedera quercui, ita ego huic adhaerebo.* Id. in Troad. 148 αἰάζωμεν· μάτηρ δ' ὡς τις πτηνοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπάν. 8) Ponitur pro ἐπειδὴ, *poſtquam.* Vt Eurip. in Phoeniſſ. 1155 Ἠχῆς

θείημεν, ἀπολειφθέντες που, οἷα δὴ ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν, Quotiescunque igitur cogebamur, penuria laborantes, vti ſane in caſtris fieri ſolet, abſtinere a cibo; aliorum patientia cum huius non comparari poterat. 2) Inprimis cum *Coniunctiuo*. V. c. Xenoph. Cyrop. III, 2, 7 *μισθοῦ στρατεύονται, ὁπόταν τις αὐτῶν δέηται.* Plat. in Phaedr. pag. 250 Ὁπόταν *τὶ τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν, ἐκπλήττονται.* 3) Cum *Futuro Indicatiui.* Vt Iliad. φ′, 341 Μηδὲ *πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ᾽ ὁπόταν δὴ φθέγξομ᾽ ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.*

Ὅταν, Quoties. Eiusdem fere ſignificationis eſt particula *ὅταν*, ex *ὅτε* et *ἂν* compoſita. Quare et Poetae pro *ὅταν* ſolent adhibere *ὅτε κεν*: vid. Iliad. *ι*, 498. Caeterum iungitur fere Coniunctiuo, et ſignificat a) *Si quando, quoties.* Vt Plat. Sympoſ. Cap. 11 *ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ἐραστής τε καὶ παιδικά*, etc. Ibid. cap. 13 *ὅταν δὲ ὁ μετὰ τῆς ὕβρεως* Ἔρως *ἐγκρατέστερος περὶ τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας γένηται.* Ibid. cap. 21 *ἀλλ᾽ ὅταν τὶς λέγῃ, ὅτι* etc. Cum Indicatiuo, quod eſt rariſſimum, occurrit Cebet. Tab. pag. 229 *οὕτως οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ πλούτῳ χρῆσθαι.*
Quamdiu. b) Pro *quamdiu* ponitur Io. Euang. IX, 5 Ὅταν *ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμὶ τοῦ κόσμου.* c) Significat, ſed perraro, cauſam,
Quandoquidem. *Quandoquidem, quia.* V. c. Ariſtot. de Mundo Cap. 4 *μάλιστα ὅταν τὸ μὲν τάχιστον ᾖ τῶν ὄντων.* d) Dicitur ſimpliciter de tempore, et reſpondet *τότε*.
Cum. Vt Plat. in Sophiſt. pag. 240 Ὅταν *περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπαντᾷν φῶμεν, καὶ τὴν τέχνην εἶναί τινα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε πότερον ψευδῆ δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ τί ποτ᾽ ἐροῦμεν;*

Ὅτε, cum. Particula *ὅτε* non vagum tempus ſignificat, vti antecedentes particulae *ὁπόταν* et *ὅταν* fere, ſed certum ac definitum, quod iam eſt transactum. Quapropter a) fere cum Indicatiuo Praeteriti copulatur, vel Aoriſtorum vim Praeteriti

δ᾽ ὅπως ἤκουσαν, ἀργὸς οὔτις ἦν, Poſtquam vero vocem audiuerunt, nemo ignauus erat. Conf. verſ. 1464, it. Hom. Odyſſ. *δ′*, 109. 9) Ὅπως *μὴ*, h. e. *vt non, ne,* iungitur Coniunctiuo: vt Thuc. IV, 66 *ξυνέβησαν πρῶτα μὲν τὰ μακρὰ τείχη ἑλεῖν* Ἀθηναίους, *ὅπως μὴ ἐπιβοηθήσωσιν ἐκ Νισαίας οἱ Πελοποννήσιοι.* Sed *ὅπως μὴ*, h. e. *quomodo non*, adiunctum habet Indicatiuum: vt Plat. de Rep. VI, pag. 506 Ἀλλ᾽ *ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ᾽ ἔσομαι*, ſc. *βλεπτέον.* 10) De vſu *οὐχ ὅπως* vid. Viger. paulo ante Sect. V. Z.

teriti habentium. Vt Demoſth. Olynth. I, pag. 11 Ὅθ' ἥκο-
μεν Εὐβοιεῦσι βεβοηθηκότες, *Cum a bello, quo Euboeenſes*
defenderamus, domum rediiſſemus. Athen. Deipnoſ. XI,
pag. 505 ὅτε ἴδεν αὐτὸν, *Cum videbat eum.* Matth. XXI,
34 Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε etc. b) In-
terdum vero etiam cum Praeſente iungitur. Vt Xenoph.
Cyrop. II, 4, 6 ἢ νῦν, ὅτε οὕτως ὀξέως σοι ὑπακούω. c) Vbi *Quoties.*
vero cum Optatiuo aut Subiunctiuo coniungitur, intellecta
particula ἀοριστολογικῇ ἂν, ſignificat *ſi quando, quoties,*
quandoque. Vt Xenoph. Cyrop. II, 1, 30 Ἐκάλει δὲ καὶ
ἐτίμα, ὅτε τινὰς ἴδοι τοιοῦτό τι ποιήσαντας, ὃ πάντας ἐβούλετο
ποιεῖν. Iliad. Φ', 323 οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε
μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί. d) Saepe vero quoque *cauſae* ſigni-
ficationem continet, *quandoquidem, quia,* vti *cum* apud *Quando-*
Latinos. V. c. Plat. in Sympoſ. pag. 206 Ὅτε δὴ τοῦτο ὁ *quidem.*
Ἔρως ἐστὶν ἀεί. Demoſth. Olynth. I, ab initio: Ὅτε τοίνυν
τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν. e) In- *Adeo vt.*
terdum poni videtur pro ὥστε, *ita vt.* V. c. Ariſtoph. in
Ran. 22 Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ, ὅτ' ἐγὼ
μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου, αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦ-
τον δ' ὀχῶ; Niſi quis cum Hoogeueno malit ὅτε accipi h. l.
pro ἐπεί. f) Particulae ὅτε μὲν, ὅτε δὲ ponuntur pro ποτὲ Ὅτε
μὲν, ποτὲ δὲ, *modo, modo.* E. g. Ariſtot. Polit. II, 5 Οὐ μὲν, ὅτε
γὰρ ὅτε μὲν ἄλλοις, ὅτε δὲ ἄλλοις, μέμικται ταῖς ψυχαῖς ὁ δὲ.
παρὰ τοῦ θεοῦ χρυσὸς, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς. Apoll. Rhod. I,
1270 Ὡς ὅγε μαιμώων ὅτε μὲν θοὰ γοῦνατ' ἔπαλλεν συνεχέως,
ὅτε δ' αὖτε μεταλλήγων καμάτοιο τῆλε διαπρύσιον μεγάλη
βοάασκεν αὐτῇ. g) Particulae ὅτε μὲν, ἄλλοτε δὲ idem va- Ὅτε
lent. Iliad. λ', 64 Ὡς Ἕκτωρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι μὲν, ἄλ-
φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι. Confer Iliad. σ', 599. λοτε δὲ.
h) Interdum praemittitur illud ὅτε μὲν in priori membro:
vt Iliad. ρ', 178 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο
νίκην ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι. i) Ὅτε Ὅτε
μὴ videtur poni pro εἰ μὴ, *niſi.* V. c. Iliad. ν', 319 Αἰπύ μὴ, *niſi.*
οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι, νῆας ἐνιπρῆσαι,
ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇ-
σιν. Conf. Iliad. π', 227, et Odyſſ. π', 197.

Non multum differt particula ὁπότε, quae ſignificat Ὁπότε.
a) *quandoquidem,* c. indicat. v. c. Xenoph. Exped. VII, 7,
6 ὁπότε πρὸς ἡμᾶς ἦλθες πρεσβεύων etc. *cum ad nos legatus*

veniſſes etc. Id. Sympoſ. IV, 15 ὁπότε γε πάντες παρακαλῦσί με etc. *quandoquidem omnes me inuitant* etc. b) *quotiescunque*, c. optat. inprimis praeſentis: vt Xenoph. Ageſ. XI, 4 ὁπότε δὲ ψεγόντων ἢ ἐπαινέντων τινὰς ἀκέοι, ἐχ ἧττον ᾤετο καταμανθάνειν τὰς τῶν λεγόντων τρόπες ἢ περὶ ὧν λέγοιεν. c) αὐτίκα — ὁπότε ἂν id. quod αὐτίκα — ἐπειδὰν, *ſtatim* — *ſimulatque:* vt Xenophon. Cyr. IV, 2, 37 αὐτίκα μάλα παρέσονται, ὁπότε ἂν κρατῶσι. Z.]

Οὕτως, *ita demum.* VII. Οὕτω, vel ὅτως, etiam ante conſonantem, Attice idem fere eſt, quod apud Latinos, *ita demum*, vel *tum demum:* vt apud Xenoph. παιδείας II [12] Προσευξάμενοι θεοῖς, ἵλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν σφᾶς, ὅτω διέβαινον ὅρια, id eſt, *Cum vota diis nuncupaſſent, vti ab iis volentibus ac propitiis mitterentur, ita demum fines tranſierunt.* Apud Demoſthen. paſſim obuium.

Οὕτω πως et πε. VIII. Secundo, cum eo aduerbio particulae πως, vel πε, ſaepe ornatus cauſa tantum coniunctae, παρέλκεσι· vt, Οὕτω πως ἔλαθεν ὑποδυσάμενος τὸν αὐτοκράτορα, *Ita clam omnibus ſeſe in imperatoris gratiam inſinuauit.*

Οὕτω, *temere.* IX. Tertio ſignificat *temere.* Demoſthenes I, Philipp. Ὑμεῖς δὲ ὅτω πως ἄνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἑορτὰς, *Vos autem pecunias temere, nec rebus exigentibus, in feſta impenditis.*

Οὕτως ὄναιο σύγε, *macte animo.* X. Quarto, eleganter, Attici praeſertim, cum eo aduerbio iungunt ὄναιο σύγε, et alias ſimiles pro diuerſitate perſonarum loquendi formulas: eodem ſenſu quod Latini dicunt, *macte animo;* idque fere cum gignendi caſu: vt, Οὕτως ὄναιο σύγε τῆσδε τῆς Φιλοπονίας, id eſt, *Macte animo, et hanc diligentiam nouis ſemper incrementis auge.*

Ὅπως, ὅτως. XI. Interdum praecedente [13] ὅπως, vel ὡς, reſpondet, verboſo quodam orationis tractu. Demoſthenes Olynth. II Φημὶ δεῖν ὑμᾶς τοῖς Ὀλυνθίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις λέγει κάλλιςα καὶ τάχιςα, ὅτως ἀρέσκει μοι, *Dico, vos oportere Olynthiis opem ferre; atque vt quis hoc accuratiſſime ac diligentiſſime faciendum eſſe dixerit, ita mihi placuerit maxime.*

Οὕτω ῥᾳδίως. XII. Quinto etiam ῥᾳδίως cum ὅτω iungitur, ſignificatque *temere.* Plato II, de Republ. Ἆρ' ὖν ῥᾳδίως ὅτω παρήσομεν,

12 Initio.

13 *Praecedenti* ſec. Ed. Pariſ.

14 Nota

σομεν, τὰς ἐπιτυχόντας μύθους ἀκέειν τὰς παῖδας; id eſt, *An igitur paſſim ac temere adeo, quaſuis fabulas a pueris audiri patiemur?* [14]

XIII. Hoc ipſum etiam ῥᾳδίως per ſeſe aliquando ſignificat. Demoſthenes Philipp. I, ſub finem: Ὅταν γὰρ ὑμεῖς, ἐξ ὧν ἂν ἀκέητε, ὅ, τι ἂν τύχῃ ῥᾳδίως ψηφίζεσθε, τί καὶ χρὴ προσδοκᾷν; id eſt, *Cum vos ex iis modo, quae audieritis, quicquid in mentem venerit, temere ſtatuatis, quid tandem exſpectandum vobis eſt?* Ῥᾳδίως, *temere.*

XIV. Praeterea ῥᾳδίως, interdum eſt *facile admodum*, interdum vero *admodum* ſolum: vt apud Lyſiam: Ἀγρὸν ταλάντε ῥᾳδίως ἄξιον, id eſt, *Agrum talento facile*, vel, *admodum aeſtimandum.* Ῥᾳδίως, *admodum.*

XV. Ῥᾳδίως ἔχω, idem quod *meliuſcule*, vel, *ſatis commode habeo*, ῥᾷον ἔχειν, *commodius habere.* Ῥᾳδίως ἔχειν.

XVI. Notandum poſtremo etiam ῥᾴδιον, ſequente ἤ, *quam*, vſurpari pro ῥᾷον, vt apud Plutarch. in Pompeio: Ὁ δὲ ῥᾴδιον οἰόμενος, αὐτῦ καταλύσειν τὴν δύναμιν πολεμῦντος, ἢ τὸ σῶμα λήψεσθαι φεύγοντος, *Ille autem ratus, ſeſe facilius, eius bellum gerentis copias profligare poſſe, quam fugientem comprehendere.* Ῥᾴδιον ἤ, pro ῥᾷον.

[Particulae poeticae temporis triplex ſubiecta reperitur poteſtas. Nam 1) ſignificat actum rei continuum, *Quamdiu, Dum.* Vt Odyſſ. κ', 176 Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε, πόσις τε, μνησόμεθα βρώμης. Quodſi de duratione temporis praeſentis adhibetur, cuius exitus quidem eſt incertus ac dubius, iungitur Subiunctiuo: ſin de re praeterita eſt ſermo, recte copulatur cum Indicatiuo rem certam ac definitam ſignificante. V. c. Theogn. 1139 Ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, εὐσεβέων περὶ θεὰς ἐλπίδα προσμενέτω, *Sed quamdiu quis viuit ſolisque lucem videt; pius erga Deos bene ſperet.* Iliad. ή, 379 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκεροι, ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσι κελεύει. Conf. Theogn. 971. Cum Indicatiuo Ὄφρα, *Quamdiu.*

14 Nota denique, ὰχ ὅτως, ſequente in altero membro, ὡς, in diſtinctionibus frequentari, et denotari, *Non tam, quam.* Plut. in Cicerone pag. 864 Σπανίον εἰ ποτε πρὸ δυσμῶν ἡλίε κατακλινόμενος, ΟΥΧ ΟΥΤΩΣ διὰ ἀσχολίαν, ὩΣ διὰ τὸ σῶμα τῷ ςομάχῳ μοχθηρῶς διακείμενον, *Rarum ſi quando ante ſolis occaſum accumberet, non tam propter occupationes, quam ob corpus ſtomachi imbecillitate laborans.*

dicatiuo autem, Iliad. ἑ, 788 Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεὺς, ὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων οἴχνεσκον, *Quamdiu diuus Achilles in bello verſabatur, nunquam portis Dardaniis progrediebantur Troiani.* Confer Ibid. ί, 352. Fere intelligenda eſt particula τόφρα, *tamdiu*, cui reſpondeat, quae ſaepe quoque exprimitur. Vt Iliad. ί, 546 Ὄφρα μὲν ὖν Μελέαγρος ἀρηΐφιλος πολέμιζε, τόφρα δὲ Κυρήτεσσι κακῶς ἦν.

Donec. 2) Significat continui actus terminum, *Donec:* vbi ſimiliter τόφρα vel diſerte ponitur, vel intelligitur certe. V. c. Iliad. ά, 509 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, *Tam diu Troianos redde ſuperiores, donec filio meo habuerint honorem Achiui.* Ibid. ν', 141 Ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον, *Ille vero conſtanti ac perpetua vi fertur, donec peruenerit in planitiem.* Conf. ibid. φ', 558, ἑ, 557. Oppian. Halieut. I, 166. III, 551 et 573. Interdum autem reſpondet particulae δηθὰ, *diu.* Vt Iliad. ἑ, 588. Δηθὰ μαλ' εἱστήκει, τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι.

Vt. 3) Saepe ſignificat τελικῶς, *vt*, vel cum Subiunctiuo fere, vel, intellecta particula ἂν, cum Optatiuo. E. g. Iliad. ά, 158 Ἀλλά σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς. Heſiod. Theogn. 128 Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ ὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι, ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Πάλιν, Retro, retrorſum. Particula πάλιν, pro qua recentiores Graeci dicunt πάλι, auctore Phrynicho, eſt loci propria, quae vero poſtea quoque ad tempus denotandum eſt adhibita. Significat autem 1) *Retro, Retrorſum.* Vt Odyſſ. ή, 143 Καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀὴρ, *Tum vero ab eo retro diſſipatus eſt diuinus aër.* Sic Galat. IV, 9 ἐπιστρέφειν πάλιν eſt *relabi, reuerti.* Iliad. ά, 116 δόμεναι πάλιν eſt *reddere.* Odyſſ. ί, 225 ἰέναι πάλιν eſt *redire.* Ariſtoph. Acharn. 820 ἥκειν πάλιν, *redire.*

Iterum. 2) *Iterum*, ἐκ δευτέρυ, *denuo.* Vt Odyſſ. τ', 533 Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο, *Et optat iam, vt denuo ex aedibus exeam.*

Contra. 3) *Contra.* Vt Odyſſ. ν', 254 Οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, *Nec ille vera dixit, ſed contra* (εἰς τὐναντίον τῦ ἀληθῦς, auctore Scholiaſte,) *coepit loqui.* Conf. Iliad. δ', 357. Plat. in Phaedr. pag. 267 Ὀργίσαι τε αὖ πολλὺς

λȣς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένȣς ἐπάδων κηλεῖν. Cebet. Tab. pag. 176 Οἱ μὲν δοκȣ̃ντες χαίρειν, — ȣ̃τοι δὲ καὶ ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλȣ̃σιν· οἱ δὲ δοκȣ̃ντες κλαίειν, — ȣ̃τοι πάλιν κακὴν Τύχην αὐτὴν καλȣ̃σι. 4) In compoſitis, auctore Heſychio, habet vim augendi. Sic eſſe videtur in nomine *πκλίσκιος*, *valde opacus*, Xenoph. de Venat. V, 9.

Particula πὲρ, quae inprimis apud Poetas eſt in vſu, videtur 1) proprie ſignificare *omnino*, *penitus*. Vt Iliad. φ', Πὲρ, *Omnino.*
410 Νηπύτι', ȣ̓δέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι; *Fatue, ne nunc quidem adhuc penitus intellexiſti*, *quanto ego ſim habendus praeſtantior?* Conf. ibid. 441. Odyſſ. ρ', 13. α', 353. Plat. in Phaedr. pag. 235 Πλῆρές περ, ὦ δαιμόνιε, τὸ ςῆθος ἔχων αἰσθάνομαι, παρὰ ταῦτα ἂν ἔχειν εἰπεῖν ἕτερα μὴ χείρω. Eandem quoque vim videtur ſeruare in compoſitis. Vt ὥσπερ et ἧπερ, *plane vt:* ὅπερ, *quod quidem*, *quod plane:* διόπερ, *quare ſane*, *quapropter quidem*, *quare reuera* etc. V. c. Eutyphr. initio: ȣ̓ γάρ πȣ καὶ σοὶ δίκη τις ȣ̃σα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα, ὭΣΠΕΡ ἐμοί. Ariſtoph. Veſp. 1262 Πεινῇ γὰρ, ἩΠΕΡ Ἀντιφῶν, *Nam eſurit plane vt Antipho.* Xenoph. Cyrop. III, 1, 4 εὐθὺς πορεύεται πρὸς τὸν Κῦρον, ἩΠΕΡ εἶχεν, *ſtatim ad Cyrum proficiſcitur*, *plane vt erat comparatus.* Plat. Phaedr. pag. 228 Ἔμελλε, καὶ εἰ μή τις ἑκὼν ἀκȣ́οι, βίᾳ ἐρεῖν. σὺ ȣ̃ν, ὦ Φαῖδρε, αὐτȣ̃ δεήθητι, ὍΠΕΡ τάχα πάντως ποιήσει. Plat. ibid. pag. 232 ΔΙΌΠΕΡ καὶ τῆς πρὸς ἄλλȣς τῶν ἐρωμένων συνȣσίας ἀποτρέπȣσι, *Ob eandem ipſam cauſam ab aliorum conſuetudine amaſios auertunt.* 2) Exprimit Latinorum *cunque*, *libet.* Vt Iliad. ί, *Cunque.*
301 σὺ δ' ἄλλȣς περ Παναχαιȣ̀ς τειρομένȣς ἐλέαιρε κατὰ ςρατὸν, *Tu alios quos libet Achiuos afflictos per exercitum miſerare.* Et ita indicat infinitas res, perſonas, modos, tempora, loca: v. c. Ariſtoph. Acharn. 1049 καλῶς ποιῶν, ὅςις περ ἦν, *Recte facit*, *quicunque tandem eſt.* Ibid. 559 λέγει γ', ἅπερ λέγει, δίκαια πάντα, ȣ̓δὲν αὐτῶν ψεύδεται. Iliad. δ', 259 ὅτε πέρ τε γερȣ́σιον αἴθοπα οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριςοι ἐνὶ κρητῆρσι κερῶνται. Theogn. 270 Πάντη δ' ἐχθρὰ ὅμως γίγνεται, ἔνθα περ ᾖ. 3) Habet vim aduerſandi, *quamuis*, *Quamvis.*
etiamſi: atque in hoc ſenſu, vbi fere ὅμως intelligi debet, Poetis eſt propria, coniungiturque cum Participio, quod

 interdum

interdum intelligendum eſt. Sic Iliad. ά, 275 Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην, *Noli tu hunc, quamvis es praeſtans, priuare puella.* Iliad. φ', 63 Γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει, intellige particip. ἐόντα. Iliad. ξ', initio: Νέστορα δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ, ἔμπης, h. e. Νέστορα δὲ, πίνοντά περ, ἐκ ἔλαθεν ἔμπης ἰαχὴ, *Neſtorem vero, quamuis bibebat, non tamen fugit clamor.* Apoll. Rhod. I, 251 ὀψέ περ, ἔμπης ἤλυθεν, *Licet ſero, venit tamen.* Conf. Iliad. ί, 514.

Πρὶν, antea, olim. Prima poteſtas particulae πρὶν, quae apud Poetas frequens reperitur, 1) fuiſſe videtur, *antea, olim*, πρότερον. Vt Iliad. β', 112 ὃς ΠΡΙΝ μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι· ΝΥΝ δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. Iliad. έ, 472 Ἕκτορ, πῆ ΔΗ' τοι μένος οἴχεται, ὃ ΠΡΙΝ ἔχεσκες; Plat. in Sympoſ. pag. 196 πᾶς ποιητὴς γίγνεται, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, ὃ ἂν ἔρως ἅψηται.

cum gen. Interdum iungitur Genitiuo, vel more Praepoſitionis, vel, quod magis placet, ob vim Comparatiui, quam habet. E. g. Pind. Pythic. Od. IV, 76 Καὶ νῦν ἐν τᾷδ' ἀφθίτου νάσῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχώρου σπέρμα ΠΡΙΝ ὩΡΑΣ, h. e. auctore Scholiaſt. πρὸ τοῦ δέοντος χρόνου. Demoſthen. de Foed. Alex. 217 οὐ πρότερον ἀφεῖσαν, πρὶν οὐ ὑμεῖς ἐψηφίσασθε etc.

Πρὶν ἤ, priusquam. 2) Significat *priusquam*, ſequente particula ἤ: vel a) cum *Infinitiuo*: vt Matth. I, 18 πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, *Priusquam hi conuenirent.* Plat. de Rep. VI, pag. 501 μηδὲ γράφειν νόμους πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν, ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι. vel b) cum *Indicatiuo*: vt Demoſth. adu. Leptin. pag. 486 χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν ἢ τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε. vel c) cum *Optatiuo*: vt Pauſanias: μὴ πρότερον φάναι ζητοῦντι μηνύσειν πρὶν ἢ οἱ καὶ ἐν Ἀκροκορίνθῳ γένοιτο ὕδωρ. Conf. Actor. XXV, 16. d) cum *Coniunctiuo*: vt Luc. II, 26 μὴ

Πρὶν ſine ἤ. ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου. 3) Saepe vero omittitur illud ἤ. a) cum *Infinitiuo*: vt Matth. XXVI, 34. 75 πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι. Io. IV, 49 κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου. Conf. Io. VIII, 58. XIV, 29. Plat. in Eutyphr. cap. 4 ὑπὸ γὰρ λιμοῦ καὶ ῥίγους καὶ τῶν δεσμῶν ἀποθνήσκει, πρὶν τὸν ἄγγελον παρὰ τοῦ ἐξηγητοῦ ἀφικέσθαι. Ariſtoph. Veſp. 1316 ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι πρὶν πληγὰς λαβεῖν. Cf. Eurip. Phoeniſſ. 82. b) cum *Indicatiuo*: vt Iliad. ά, 29

Τὴν

Τὴν δ' ἐγὼ ὀ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. c) cum *Optatiuo*, ſequente κεν aut ἂν, ſed quod raro fit. Sic Ariſtoph. Pac. 1076 πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ, *priusquam lupus connubio ſibi iunxerit ouem.* d) cum *Coniunctiuo*, ſequente ἂν; id quod admodum eſt frequens. Sic Sophocl. Antig. 181 Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Id. Aiac. Flag. 107 Θανεῖν γὰρ αὐτὸν ἔτι πω θέλω. ᾿ΑΘ. Πρὶν ἂν τί δράσῃς; ἢ τί κερδάνῃς πλέον; 4) Apud Poetas πρὶν repetitur: vbi poſterius conſtanter, auctore Euſtathio, Infinitiuo iungitur. V. c. Iliad. β', 384 Πρὶν Ἄργος ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς Αἰγιόχοιο γνώμεναι, εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἠὲ καὶ ὀχὶ, *Prius Argos redeamus, quam experiamur, Iouis promiſſum ſit vanum, nec ne.* Iliad. α', 97 Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Vnus locus Ariſtoph. Pac. 1112 reperitur, vbi ita loco Infinitiui eſt Optatiuus: Οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρὶν καὶ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. Niſi quis ſuſpicetur, legendum eſſe ὑμεναιῶν, vt adeo locus Homericis ſimilis reddatur. Πρὶν, πρίν.

Particula Poetica ῥα, quae Hoogeueno veriſſime videtur ex ἄρα, ablata prima littera α, orta, idem valet, quod ἄρα. Igitur ſignificat *igitur*, *adeo*, *ita* etc. Vid. ſupra, quae de vi particulae ἄρα ſunt dicta. Exempla apud Homerum vbiuis facile occurrunt, nec vllus eſt locus, vbi plane otioſa particula ſit exiſtimanda quae eſt quorundam Grammaticorum opinio, ad quam refellendam quoque valet Clarkii Homerica editio, qui multus eſt in vi huius particulae ſubinde vindicanda. Z.] Ῥα.

SECTIO XI.

De Aduerbiis πῶς, πῦ, [τάχα,] ὦ, et iis, quibus approbamus aliquid, aut improbamus.

REGVLA I.

Πῶς γάρ; et πῶς γὰρ ἄν; vſurpantur ἐλλειπτικῶς, vbi aliquid ante negauimus: vt, Τῶν ἀριστευόντων ὀκ ἂν γάρ; σύ ποτε γένοιο· πῶς γάρ; vel πῶς γάρ ἄν; ὅ γε πρὸς ὄντιναῦν καταπεπτηχὼς κίνδυνον; *Nunquam ex ſtrenuiſſimis futurus es:* Πῶς

es: quomodo enim (ſuppl. *id fieri poſſit?*) *qui ad quoduis periculum animo concidas?*

Πῶς ȣ̓; *nonne?* II. Secundo, πῶς ȣ̓; in conſequentia dictionis verti poteſt, *nonne?* aut *quis neget?* vt, Πῶς ȣ̓κ ἀδικεῖς, τȣ̃το ποιῶν; verbatim, *Quomodo non iniurioſus es, hoc faciens?* id eſt, *nonne iniuſtus es, dum hoc agis* [15].

At in periodi vel membri clauſula reddi potius debet, *quidni enim?* vel *quis enim hoc neget?* vt, Ἐκεῖνα μὲν ἄξια χάριτος καὶ ἐπαίνȣ κρίνω, πῶς γὰρ ȣ̎; *Illa quidem gratiarum actione, et laude digna eſſe iudico: quidni enim?* vel *quis enim hoc neget?* tuncque ȣ̎ acuitur †.

Πῶς, *certo modo.* III. Tertio, licet non interroget, accentum tamen retinet, cum ſignificat *certo quodam et peculiari modo;* nam cum ἀδιαφόρως, ponitur, pro *aliquo modo*, tunc encliticum eſt. Ariſtoteles ita ſaepe vſurpat, vt Ethic. II Οὐ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ᾽ ὁ πῶς, id eſt, *Non reprehenditur, qui abſolute iraſcitur, ſed qui certo quodam modo* ††.

Quo ſenſu, πῶς μὲν, et πῶς δὲ, ſaepe opponuntur: Themiſtius de illis, qui Ariſtotelem putabant duplicem intellectum ſtatuere, illorum ex opinione ait: Πῶς μὲν δύο φύσεις

15 Ita Demoſth. ep. 3, p. 118, initio: Πῶς γὰρ ȣ̓κ ἀτυχὴς, ſcilicet εἰμί; *Nonne infelix ſum?* H.

† Deuarium, qui putat πῶς ȣ̓ vbique dici pro διὰ τί ȣ̓, recte refellit Hoogeuenus. Etenim facile πῶς in omnibns locis de *modo* accipi poteſt, praeſertim cum additum ȣ̓ non tam ad πῶς pertineat, quam ad orationem ſequentem, aut ad ellipſin, ſi quando in fine periodi ſit poſitum. Deinde non modo ſenſus frigidus ſaepe oriretur, ſi πῶς de *cauſa* intelligeretur, ſed etiam ineptus, et vitioſa tautologia, veluti tum, cum διὰ τȣ̃το, quod cauſam indicat, proxime ſequitur. V. c. Lyſ. adu. Agorat. cap. 24 Πῶς ȣ̓ καὶ διὰ τȣ̃το, καὶ διὰ τὸν τῆς κακώσεως νόμον ἄξιός ἐστι θανάτῳ ζημιωθῆναι. Sic in loco Ariſtoph. Nub. 498, quem laudat, ad ſuam opinionem ſtabliiendam, Deuarins, vbi Strepſiades rogat, εἴπερ βάλλει τȣ̀ς ἐπιόρκȣς, πῶς δῆτ᾽ ȣ̓χὶ Σίμων᾽ ἐνέπρησεν; commode propria et recepta ſignificatio *modi* poteſt defendi, ſi interpreteris ita: *Quomodo quaeſo factum eſt, vt, ſi ferit periuros, Iupiter non combureret Simonem?* Similiter in illo Plat. in Phaedr. pag. 243 Πῶς ȣ̓κ ἂν οἴει, αὐτὸν ἡγεῖσθαι ἀκȣ́ειν ἐν ναύταις πȣ τεθραμμένων; *Qui fieri poteſt, vt non exiſtimes, hunc inter nautas alicubi eſſe educatum?* Z.

†† In hoc ſenſu non ſolum opponitur ἁπλῶς, ſed et ὅλως. Vt idem Ariſtot. de Rep. lib. II, cap. 5 Δεῖ γὰρ ΠΩ͂Σ μὲν εἶναι κοινὰς κτήσεις, ὍΛΩΣ δ᾽ ἰδίας, *Oportet enim certo quodam modo bona eſſe communia, vniuerſe vero propria.* Z.

16 Qua-

φύσεις τούτους εἶναι τοὺς νοῦς, πῶς δὲ μίαν, id eſt, *Certo quodam modo duos illos intellectus, duas eſſe naturas, alio vero, tantum vnam.* Licet eaedem particulae reddi quoque poſſint, *partim*, vel *interdum*, vt, πῇ μὲν, πῇ δέ. ὅτε μὲν, ὅτε δέ. ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ [16].

Aliquando certus ille modus, ἔμφασιν addit. Sic ille apud Ariſtophan. in Pluto, cum dixiſſet, Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, *Quippe nunquam modeſtum in hominem incidiſti*, ſubiungit de ſe ipſo, ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἰμ' ἀεί, *at ego, ſingulari quodam modo, iis ſemper moribus fui* [17].

IV. Πο͂, interrogatiuum, proprie quidem eſt, *vbi?* Πο͂; *vbi?* aliquando tamen ſumitur ἀντὶ τοῦ, πῶς; Ita Demoſthen. pro Coron. Πο͂ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; *Quomodo autem eruditionis tibi meminiſſe fas ſit?* †

At

16 Quatnor haec poſtrema per totidem orationis partes diſponit Proclus in Platonis Theolog. iib. I, cap. 4, non longe ab initio: Φαίνεται γὰρ (ſc. Plato) οὐ τὸν αὐτὸν πανταχοῦ τρόπον μετιὼν τὴν περὶ τῶν θείων διδασκαλίαν· ἀλλ' ΌΤΕ ΜΕ῍Ν, θεαστικῶς· ΌΤΕ ΔΕ῍, διαλεκτικῶς ἀνελίττων τὴν περὶ αὐτὴν ἀλήθειαν· καὶ ΠΟΤΕ῍ ΜΕ῍Ν συμβολικῶς ἐξαγγέλλων τὰς ἀῤῥήτους αὐτῶν ἰδιότητας. ΠΟΤΕ῍ ΔΕ῍, ἀπὸ τῶν εἰκόνων ἐπ' αὐτὰς ἀνατρέχων, *Videtur autem non eodem vbique modo doctrinam de rebus diuinis perſecutus eſſe, ſed modo diuino numine afflatus: modo dialectice earum veritatem explicaſſe: interdum etiam obſcure enunciaſſe ineffabiles ipſarum proprietates; interdum, ab imaginibus ad ipſas recurriſſe.*

17 Locus Ariſtophanis extat vſ. 246, de quo vid. Deuar. de Partic. in v. πῶς, et Budaeum in Comment. pag. mihi 590. H.

In raris ſignificationibus, quae huic particulae interdum ſubiiciuntur, numerari debet 1) quod Ariſtoph. Nub. 664 ponitur pro ὅπως. Ibi enim Strepſiadi roganti πῶς δή; φέρε, *quomodo quaeſo? dic.* reſpondet Socrates, πῶς; pro, ἐρωτᾷς, ὅπως; At vero Hoogeuenus non male coniicit, forte legendum eſſe, ΣΤ. Πῶς δή; φέρ', ΣΩ. ὅπως; 2) Quod Matth. IX, 12, pro ὡς vſurpatum legitur: Ἠλίας μὲν ἐλθὼν πρῶτον ἀποκαθιστᾷ πάντα· καὶ ΠΩ͂Σ γέγραπται ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πολλὰ πάθῃ καὶ ἐξουδενωθῇ. Niſi quis maiit ad vulgarem ſignificationem referri ita, vt poſt ἀνθρώπου interrogationis ſignum ponatur. 3) In N. T. ſaepe τὸ πῶς materialiter accipitur: vt Luc. XXII, 2 ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ΤΟ῍ ΠΩ͂Σ ἀνέλωσιν αὐτόν. Conf. verſ. 4. 1 Theſſ. IV, 1. Actor. IV, 21. Z.

† Particula πο͂ 1) interrogat de loco, vbi quid fiat aut contineatur. v. c. πο͂ γῆς ἐστίν; *vbi terrarum eſt?* 2) Interdum de motu in locum dicitur. Vt Lucian. Dial. Mort. 3 Πο͂ σοι τὸ θεοῦ ἱκανοῦ ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

Quo

At που encliticum, eſt particula παραπληρωματικὴ [18], id eſt, *ornatus cauſa tantum adhibita;* eodem fere ſenſu, quo γε, δὴ, πως. Plena exemplis omnia.

[Prima

Quo iſta tui Dei dimidia pars abiit? Similiter in N. T. ſaepe pro ποῖ ponitur. Vt Io. III, 8 οὐκ οἶδας, πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει. Conf. cap. VII, 35. XVI, 5. VIII, 14. 3) Circumflectitur quoque, vbi non vim interrogandi habet, ſed materialiter ponitur. V. c. Ariſtot. Phyſic. IV Τὸ δὲ πᾶν, οὐ ποῦ· τὸ γὰρ ποῦ αὐτό τέ ἐςί τι, καὶ ἔτι ἄλλό τι δεῖ εἶναι παρὰ τοῦτο, ἐν ᾧ ὃ περιέχει, *Vniuerſum vero non eſt alicubi: nam illud Alicubi et ipſum eſt aliquid, et praeterea oportet aliud quid eſſe praeter hoc, in quo ſit, quod contineat.* Et mox: ἔςιν ὁ τόπος καὶ ποῦ· οὐχ ὡς ἐν τόπῳ δὲ, ἀλλ᾽ ὡς τὸ πέρας ἐν τῷ πεπερασμένῳ, *Eſt locus etiam alicubi: non autem vt in loco, ſed vt terminus in terminato.* Z.

18 Largiori, quam aequum eſt, harum particularum παραπληρωματικῶν imbre nos perfundunt Grammatici. Longum eſt omnia hic diligenter excutere. Quam minus ſint παραπληρωματικαὶ, peculiari commentario, quem de doctrina particularum σὺν Θεῷ paro, animus eſt oſtendere. H.

Πον encliticum, h. e. quod non circumflectitur, nunquam plane otioſum eſt putandum: ſed ſignificat 1) locum vagum, nec definitum v. g. Iliad. ρ', 446 Οὐ μὲν γάρ τι ΠΟΥ ἐςὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, *Non enim quicquam vſpiam eſt miſerius homine.* Plat. in Phaed. pag. 67 Πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ, οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἱκανῶς ἐκεῖ, ἅπερ ΠΟΥ ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο. Iliad. ἑ, 193 Ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι. Redde h. l. που per *alicubi, aliquo in loco, neſcio quo.* Pari ſenſu iungitur aduerbiis ἐνταῦθα, ἐκεῖ. Vt Lucian. Dial. Nept. et Nereid. οὐδὲ καλὸν ἘΝΤΑΥ͂ΘΆ ΠΟΥ (*illic alicubi*) κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν. Id. Dial. Iou. et Merc. ἘΚΕΙ͂ δὲ ΠΟΥ ὁ Ἄργος βουκολεῖ. 2) Ex ſignificatione loci vagi et incerti naſcitur vſus ςοχαςικὸς, vt omnino dicatur de *re non ſatis certa ac definita*, nempe *fortaſſis*, et ſeruiat modeſtiae et cautioni dicentis. Iliad. φ', 83 μέλλω ΠΟΥ ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ, *Fortaſſe Ioui patri ſim inuiſus.* Plat. in Phaedr. pag. 244 Νόσων γε καὶ πόνων τῶν μεγίςων δι᾽ ἁμαρτήματα ἐκ μηνιμάτων ΠΟΥ θεῶν ἔν τισι γενομένων, ἡ μανία ἐγγενομένη, καὶ προφητεύσασα, οἷς ἔδει, ἀπαλλαγὴν εὕρετο, Iliad. ἑ, 473 Ἕκτορ, ποῦ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; Φῆς ΠΟΥ, ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ᾽ ἐπικούρων, οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι, *Hector, quo quaeſo tibi animus abiit, quem ante habebas? Iactabas,* ni fallor, *te ſine copiis et ſociis vrbem eſſe defenſurum, ſolum cum affinibus et fratribus tuis.* Z.

Πως encliticum, vt Hoogeuenus docet, eſt imminuentis, dubitandis et ſign. *quodammodo, neſcio quomodo*: vt Plat. Euthyphr. pag. 11, οὐκ ἔχω ὅπως σοὶ εἴπω ὃ νοῶ· περιέρχεται γάρ πως ἀεὶ ἡμῖν, ὃ ἂν ὑποθώμεθα, *Non habeo quomodo, quod cogito, tibi dicam. Semper enim neſcio quomodo obuerſatur mihi id quod ſtatuimus.*

[Prima et antiquiſſima vis particulae *τάχα* eſt *cito*, *cele-* **Τάχα,**
riter, *breui*, *εὐθέως*: atque a *ταχὺ* ſ. *ταχέα* eodem modo ***cito.***
formata eſt, quo *σάφα* a *σαφέα*, *ἄντα* ab *ἀντία*, et *ὦκα* ab
ὠκέα. Apud Homerum certe, vti Euſtathius recte obſer-
vauit, nunquam aliter occurrit, niſi in hoc ſenſu. V. c.
Odyſſ. *α´*, 251 *τάχα δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτόν*. Polyb.
Exc. Leg. 6 *Τάχα γὰρ αὐτοὺς πεῖραν λήψεσθαι τῆς Θρᾳκῶν
καὶ Γαλατῶν παρανομίας*. Tum ſignificat *fortaſſis*, *ἴσως*. ***Fortaſ-***
V. c. Plat. in Phaedr. pag. 265 *ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινος ἐφα-* ***ſis.***
πτόμενοι, τάχα δ᾽ ἂν καὶ ἄλλοσε παραφερόμενοι. Idem de
Rep. V, pag. 451, vbi etiam *ἴσως* et *τάχα* ſynonymice po-
nuntur: *Λέγειν δὴ, ἔφην ἐγὼ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἃ ποτε
ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν· τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι*. Hinc
ἴσως et *τάχα* inter ſe permutantur: Ariſtophan. Veſp. 280
*ΤΑ´ΧΑ δ᾽ ἂν διὰ τὸν χθεσινόν γ᾽ ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ᾽
ἐξαπατῶν, καὶ λέγων ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ τἀ ᾽ν Σάμῳ
πρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ᾽ ὀδυνηθεὶς εἶτ᾽ ἼΣΩΣ κεῖται πυ-
ρέττων*. Conf. Aeſchin. Socrat. Dial. I, 2. Hinc additum
habet *εἰ τύχοι*: vt Demoſth. pro Phorm. pag. 961 *ὁ μὲν γὰρ
περὶ πάντα ἄδικος, τάχ᾽ ἂν, εἰ τύχοι, καὶ τοῦτον ἀδικεῖ*. In-
terdum ad rem augendam vtraque particula, *ἴσως* et *τάχα*,
coniungitur. V. c. Ariſtoph. Veſp. 1447 *Τάχα δ᾽ ἂν ἴσως
οὐκ ἐθέλοι*. Conf. Plat. Apol. 18. Ob eandem hanc cauſam
coniunctim occurrit *τάχα που*. E. g. Ariſtaenet. ep. X *Τά-
χα που τὸ σὸν αἰδούμενος κάλλος*. Plat. in Phaedr. pag. 256
*Ἐὰν δὲ διαίτῃ φορτικωτέρᾳ τε καὶ ἀφιλοσόφῳ, φιλοτίμῳ δὲ
χρήσονται, τάχ᾽ ἄν που ἐν μέθαις, ἤ τινι ἄλλῃ ἀμελείᾳ τὼ
ἀκολάστω αὐτοῖν ὑποζυγίω λαβόντε τὰς ψυχὰς ἀφρούρους* etc.
Particula *τέως* 1) ſignificat *quamdiu*: vt Demoſth. contra **Τέως.**
Timocr. pag. 721, ed. R. *ἐὰν δ᾽ ἀργυρίου τιμηθῇ, δεδέσθω τέως,
ἕως ἂν ἐκτίσῃ ὅ τι ἂν αὐτοῦ καταγνωσθῇ*, *Si lis aeſtimata
fuerit;*

ſtatuimus. Sic *ἄλλως γέ πως*, praecedente negatione, eſt *nullo prorſus modo:* v. c. Aeſchin. de Mort. cap. 16, *Μὴ συνυποθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν κατὰ τὸ ἀνεπιστῆμον, οὐκ ἄν ποτε πτυρέιης τὸν θάνατον*, *Si nullum prorſus ſenſum ſtatuas, plane vt res ſui ipſius prorſus ignara, morte non terrereris.* *Ἀμῶς γέ πως*, *vno* vel *aliquo ſaltem modo.* Plat. Phaedr. pag. 228 *Δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν, πρὶν ἂν εἴπω ἀμῶς γέ πως*, *Tu videris minime me dimittere, priusquam vno ſaltem modo*, h. e. *quomodocunque dixero.* *Μάλα πως*, *valde neſcio quomodo.* *Οὕτω πως*, *in hunc fere modum.* *Ὧδέ πως*, *ſic fere.* Z.

fuerit; in vinculis tamdiu retineatur, donec omnem, cuius damnatus fuerit, ſoluerit multam. Ibid. Olynth. II, pag. 24 ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, τέως μὲν ἂν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ᾽ ἕκαςα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀῤῥώςημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, etc. Conf. Ariſtoph. in Pace 32. 2) Sign. *primum, antea*, πρότερον: Xenoph. Exped. VII, 7, 55 οἱ δὲ ςρατιῶται τέως μὲν ἔλεγον, ὡς Ξενοφῶν οἴχοιτο — ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἥκοντα εἶδον etc. *Milites antea quidem dicebant, Xenophontem abiiſſe — ſed poſtquam eum redeuntem viderunt* etc. Conf. Ibid. Ageſ. II, 2. Z.]

V. Aduerbium vocandi ὦ iungitur interdum cum pronomine οὗτος, eodem ſenſu, quo apud Latinos, *heus tu*, et apud Gallos, *un tel:* etiamſi verbatim ſonent iſta duo, *o hic.* Imo quod magis mirum eſt, illud οὗτος ſine aduerbio vocandi ὦ, cum nominatiuo eius, qui vocatur, eodem ſenſu coniungi ſolet. Plato initio conuiuii: Ὄπισθεν κατιδών με πόῤῥωθεν ἐκάλεσεν· ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς; id eſt, *Me a tergo conſpicatus, vocauit a longe: heus tu, inquit, Phaleree, Apollodore, non exſpectabis?* [19] Arnobius amat hunc idiotiſmum, vt lib. II *Et tamen, o iſti, qui pollutas res noſtras vitiorum criminamini foeditate.* Iungitur etiam ὦ cum voce ἐτὰν, ſed per aphaereſin ὦταν, vel ὠτᾶν, vel ὦ᾽ τὰν, ὦ᾽ τᾶν, vt ſignificetur, *amice, bone vir*, et alia id genus.

VI. Obſeruanda quoque aduerbia ſunt, quibus fere in dialogis, ad probandum, quod ab alio dicitur, vel ad improbandum vti ſolent. Prioris generis ſunt, Πῶς γὰρ οὐχὶ; *Quidni enim?* Quod tamen Plutarchus in Pompeio ironice

Πῶς γὰρ οὐχί; Θαυμαςῶς. Ναί.

vſurpauit: Πῶς γὰρ οὐχὶ γενναῖα ἐνταῦθα (forte legendum ταῦτα) καὶ καλά; *Quis enim egregia haec et praeclara eſſe neget?* Θαυμαςῶς, *mirum quam id verum ſit.* Ναὶ, *etiam, ita.*

19 Eodem modo femininum αὕτη ſolum, apud Ariſtoph. in Auib. vſ. 1199 et 1243 Ἄκουσον αὕτη, *Audi, heus tu.* Quin etiam nonnunquam ipſum pronomen οὗτος abeſt, cuius vice fungitur ſolus Articulus. Vide, quae notaui ſupra ad Cap. de Articulo praepoſitiuo, Reg. 7 Caeterum frequens eſt aduerbii ὦ vſus in blandis allocutionibus, vbi Latini vel omnino omittunt, vel pro eodem vtuntur pronomine *mi.* Qualia apud Platonem frequentia, ὦ μακάριε, ὦ φέριςε, ὦ φίλε Σώκρατες, ὦ ᾽γαθὲ (pro ὦ ἀγαθέ,) ὦ φιλότης, ὦ δαιμόνιε, Pro, *Vir ornatiſſime: praeſtantiſſime: mi Socrates: o bone: lepidum caput;* et ſimilibus.

20 Pag.

ita. Ὀρθῶς, *praeclare.* Οὕτως, *ita eſt vt dicis.* Πάντως δήπε, *vtique*, vel *omnino ſane.* Πάνυγε, vel πάνυ μὲν ἔν.

Eodem ſenſu, πῶς δ' ἔ; vel πῶς γὰρ ἔ; *quidni enim?* vel, *qui enim aliter fieri poſſet?* Quomodo, aliis etiam adiunctis, vſurpatur. Demoſthen. pro Corona[20]: Συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν, ὦ γῆ καὶ θεοί! πῶς γὰρ ἔ, κατὰ τῆς πατρίδος; id eſt, *Philippo ſtudere, indignum, o terra, vosque o Superi, facinus! cui enim aliud videri poſſit, cum aduerſus patriam id fieret?* Σφόδρα γε, *equidem perlibenter;* vel, *et quidem admodum.* Τί μήν; *quidni enim?* vel, vt Plautus, *quippeni?* Ὑπερφυῶς δὴ, *maiorum in modum probo;* vel, *etiam atque etiam probo.*

His adduntur aliae voces, quae aduerbia non ſunt: Ἀνάγκη, *prorſus neceſſe eſt.* Ἔγωγε, *equidem ita ſentio.* Ἔμοιγε δοκεῖ, *mihi quidem ita videtur.* Εἰκός γε, vel εἰκός τοι, vel ἔοικε, vel κινδυνεύει, vel φαίνεται. Quae omnia reddi poſſunt, *ſimile vero eſt*, vulgo, *il y a bien de l'apparence;* παντάπασι μὲν ἔν, idem quod πάνυ μὲν ἔν[21].

VII. Alte-

Ὀρθῶς. Οὕτως. Πάντως δήπε. Πάνυγε. Πάνυ μὲν ἔν. Πῶς δ' ἔ; Πῶς γὰρ ἔ; Σφόδρα γε. Τί μήν; Ὑπερφυῶς δή. Ἀνάγκη. Ἔγωγε. Ἔμοιγε δοκεῖ. Εἰκός γε. Εἰκός τοι. Ἔοικε. Κινδυνεύει. Φαίνεται.

20 Pag. 333.

21 Vt pateat Graecorum copia in loquendo, in eundem ſenſum haec ſequentia addo, ſiue aduerbia, ſiue cuiuslibet orationis partis vocabula. Talia ſunt: Ἀληθῆ, *Verum.* Ἀληθέστατα, *Veriſſime.* Δηλαδὴ, *Manifeſte, ſane.* Plat. de Rep. lib. III, pag. 387 Παντελῶς μὲν ἔν. Id. ibid. pag. 401 Πάντων μάλιστα, *Omnium maxime.* Aelian. V. H. lib. I, cap. 34 Κομιδῆ μὲν ἔν, vel, Παντάπασιν μὲν ἔν, *Omnino ſane.* Καὶ μάλα δὴ, *Et quidem maxime.* Μάλα γε, *vel*, Μάλιστά γε, *Maxime.* Ναὶ, ἀληθῆ γε, *Nae, verum quidem.* Ὑπερφυῶς μὲν ἔν, *Egregie ſane.* Ἔστι ταῦτα, *Ita eſt.* Καὶ γὰρ ἔστι τἔτο γε, *Etenim hoc ita eſt.* Καὶ ὀρθῶς γε, *Et recte quidem.* Καὶ πάνυγε, *Et omnino quidem.* Ἐμφαίνει ἔτως ἔχειν, *Ita videtur res ſe habere.* Ἀνάγκη γὰρ ἔν. Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. II, p. 39 Ἀνάγκη μὲν ἔν, *Neceſſe ſane.* Ἀναγκαιότατον μὲν ἔν, *Maxime neceſſarium quidem.* Νὴ Δί' ἔγωγε, *Equidem per Iouem.* Πάνυ μὲν ἔν ὀρθῶς λέγεις, *Rectiſſime ſane dicis.* Δηλονότι, *Scilicet.* Καὶ ἔδέν γε κωλύει, *Nihil quidem obſtat*, (ſc. *quominus haec ita ſint.*) Ἔμοιγε δοκεῖ ἔτω φαίνεσθαι, *Mihi vero ſimile hoc videtur.* Φημί ἐγώ, *Ego aio.* Γὰρ ἔν, praecedente vocula aliqua. Aliquando Latinorum more repetitur praecedens vocabulum, quod non raro ſequentem habet particulam γάρ· vt apud Plat. Theaet. vbi Socrate dicente: Τἔτο μὲν τοίνυν ἐκείνων πρῶτον ἦν, ὧν ἔλεγον, *Illud quidem illorum, quae dicebam, primum erat:* ſubdit Theaetetus: Ἦ γάρ, *Erat vtique.* Vel ſequitur particula μέντοι, vt apud eundem in Rep. lib. II, pag. 371 dicenti, Συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλασσαν ἐργασίας, *Multarum aliarum rerum peritos adeſſe neceſſe eſt in re nautica:*

Vig. Idiot. gr. Ff

Καὶ πῶς; Οὐ γάρ. Οὐ γὰρ οὖν. Οὐδαμῶς. Οὐ δῆτα. Οὐ μὲν δή. Οὔκουν ἔγωγε. Οὔκουν, Οὐκοῦν. Οὐκ ἔοικε. Οὐ φαίνεται.

VII. Alterius generis pauciora ſunt, ac fere quae ſequuntur: Καὶ πῶς; *quomodo enim id eſſe poſſet?* Οὐ γὰρ, et οὐ γὰρ οὖν, *nequaquam hercle.* Οὐδαμῶς, *nullo plane modo.* Οὐ δῆτα; οὐ μὲν δὴ, *neutiquam ſane.* Οὔκουν ἔγωγε *ego vero, nequaquam.* Abſolute autem οὔκουν eſt, *non igitur:* at οὐκοῦν, *igitur*, affirmando. Οὐκ ἔοικε, vel οὐ φαίνεται, *il n' y a pas d' apparence.* Πῶς γάρ; *quorſum enim?* vel *qui enim id eſſe, vel fieri poſſit?* [22]

tica: reſpondetur, συχνῶν μέν τοι, *Multarum profecto.* Nonnunquam non quidem priora repetuntur, ſed vocabulum additur, quod ſi ſit adiectiuum, praecedens ſubſtantiuum intelligitur. Sic apud eundem in Parmen. Ἓν δὲ γιγνόμενον καὶ πολλὰ, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη διακρίνεσθαί τε καὶ συγκρίνεσθαι; Reſponſum eſt: Πολλήγε, ſc. ἀνάγκη, *Quum autem fiat unum et multa, nonne diſcerni et componi neceſſe eſt? Maxime.*

22 His itidem adde: Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, *Per Iouem non ego.* Οὐδαμῶς ὁπωσοῦν, *Nullo plane modo.* Οὐ μὰ τὸν Δία, *Non per Iouem.* Οὔ μοι δοκεῖ, *Non mihi videtur.* Ἀδύνατον, *Impoſſibile.* Ἥκιστά γε, *Minime.* Οὐ πάνυ, *Non prorſus.* Οὐδ' ὁπωστιοῦν, *Nullo modo.* Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, *Per Iouem non mihi videtur.* Οὐκ ἂν ἔγωγε φαίην, *Ego non dixerim.* Μὰ Δία in reſponſione, ſequente ἀλλὰ, vim habet negantis et corrigentis. Ariſtoph. In Auib. vſ. 1422, Vbi roganti, *num recta Pellenen volare cogitaret?* reſpondetur: Μὰ Δία, ἀλλὰ κλητώρ εἰμι νησιωτικὸς, *Non per Iouem, ſed citator ſum inſulanus,* Similiter ibidem paulo inferius: Ὑπαὶ πτερύγων τι προσκαλεῖν σοφώτερον; *An cum alis ſapientius eſt citare?* Reſp. Μὰ Δί'. ἀλλ' ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσι με, *Non per Iouem, ſed ne latrones mihi negotium faceſſant.* [Xenoph. Memor. III, 13, 3. vid. Cel. Erneſt. ad h. l. et quos laudat, vt Obſeruatt. Miſc. V, p. 281 et Bergier. ad Alciphr. pag. 242. Z.] Neque tamen μὰ δία per ſe negat, vt docet Budaeus pag. 490, ſed ſuppreſſam negationem ex praecedentibus repetendam prodit τοῦ ἀλλὰ vis ἐναντιωτική. [Hoogeuenus ait, μὰ Δία per ſe non negare, quae fuit ſententia Budaei, quam poſtea ſecuti ſunt alii. Sed negare tantum, vbi vel addatur οὐ, aut ſequatur aduerſandi particula ἀλλά. Z.]

SECTIO XII.

SECTIO XII.

De Aduerbiis, quae praecipuam in negando vim ac ſuauitatem habent; ac nominatim de iis, in quibus μὴ praecedit.

REGVLA I.

Οὐχ poſtpoſitum verbo.

Aduerbium negatiuum aliquando verbo poſtponitur, licet conſtructio et Latinitas, vt praeponatur, exigat. Plato de Republ. III Δεῖ δέ γε οὐχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσήμαινεν. pro οὐ δεῖ δὲ, id eſt, *Non oportet autem, vti paulo ante a nobis dicebatur.* Demoſthen. in Midiana: Ἔχει δ' οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγὺς, pro, ταῦτα δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, id eſt, *Haec autem non eo ſe modo habent; ac ne ad eum quidem propius accedunt*[23]. De illo οὐδ' ἐγγὺς, et ſimil. paulo poſt Sect. 13, Reg. 18.

Negationes plures.

II. Secundo, notandum eſt, plures negationes interdum vehementius negare: vt, Οὐδὲ μὴν ἔγωγε μὴ οὐχὶ τοῦτο ποιήσαιμι, *Neque ego id vnquam fecerim.* Quod Tullius ipſe cum alibi, tum etiam de Finibus III[24], imitatus eſt, dum ait; *Quanquam negent, nec virtutes, nec vitia creſcere.* Quod

23 Non infrequens hoc eſt, quando poſt οὐ finitur ſententia, et verbum ex praecedentibus repetendum eſt, quod per particulam οὐ negatur, vt in fine Epicteti Enchir. Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ' οὐ, *Anytus et Melitus interficere me poſſunt, laedere vero non poſſunt.* Vbi non tam οὐ poſtponitur verbo βλάψαι, quam poſt οὐ intelligitur verbum δύνανται. Et quid vetat in Platonis loco, qui eſt pag. 388, poſt δεῖ δέ γε, οὐχ, intelligere praecedentia, quae per particulam οὐ negantur? Agitur illic de poetis, horrenda multa de rebus, quae apud inferos fiunt, canentibus, et flentes heroas inducentibus; quae omnia alius rideat, alius infirmior πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖς παθήμασι θρήνους ἂν ᾄδοι καὶ ὀδυρμοὺς, i. e. *ad quoslibet vel exiguos caſus multum lugeat et lamentetur.* Aſſentiente altero, ſic pergit prior: Δεῖ δέ γε οὐχ etc. vbi poſt τὸ οὐχ ſi intelligatur praecedens illud, θρήνους ᾄδειν καὶ ὀδυρμοὺς· non poſtponitur verbo δεῖ, ſed praeponitur verbo ᾄδειν. Demoſthenis verba ſunt pag. 389, lin. 30. Sed clarius adhuc exemplum deſidero, quo regula firmetur: nam, quatenus officium τοῦ οὐδὲ eſt copulare, iunguntur οὐχ οὕτω et οὐδ' ἐγγὺς, atque ita οὐχ pertinet magis ad aduerbium, quam ad verbum.

24 Cap. 15.

 25 Et

Quod Graece reddi poteſt, *καί τοι οὔ Φασι μηδὲ τὰς ἀρετὰς, μηδὲ τὰς κακίας αὐξάνεσθαι* [25].

Aliquando tamen, licet rarius, more Latino affirmant. Demoſthen. Μὴ οὖν διὰ ταῦθ᾽, ὧν ἡμᾶς οὕτως ἐξηπάτησε, μὴ δότω δίκην, id eſt, *Ne vero propterea nullas eorum, quibus*

25 Et Virgilius Aen. XII, vſ. 189

Non ego NEC Teucris Italos parere iubebo,
NEC mihi regna peto. —

Scite admodum quatuor negatiua coniungit Plato in Parm. prope finem: Ὅτι τἄλλα τῶν μὴ ὄντων οὐδενὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει, *Quoniam alia cum eorum, quae non ſunt, aliquo nullibi vllo modo aliquod commercium habent.* Eodem modo apud eundem in Phaedr. pag. 236, lin. 40 Ὄμνυμι γάρ σοι — μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτε ἐπιδείξειν, μήτε ἐξαγγελεῖν, *Iuro enim tibi, — nunquam me cuiusquam tibi orationem, aut oſtenſurum eſſe, aut renunciaturum.* Et Aeſchines in Timarch. pag. 173, lin. 37 Μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε, μήτε ἔνδημον, μήτε ὑπερόριον, μήτε κληρωτὴν, μήτε χειροτονητὴν, μηδὲ κηρυκευσάτω, μηδὲ πρεσβευσάτω, μηδὲ τὰς πρεσβεύσαντας κρινέτω, μηδὲ συκοφαντείτω μισθωθεὶς, μηδὲ γνώμην εἰπάτω μηδέποτε μήτε ἐν τῷ δήμῳ, μήτε ἐν τῇ βουλῇ, μηδ᾽ ἂν δεινότατος ᾖ λέγειν Ἀθηναίων, *Neque vllum vnquam magiſtratum gerito, neque domi, neque foris, ſiue per ſortem, ſiue per ſuffragium deferri ſolitum, neque caduceatorem, neque legatum agito, neque legatione functos iudicato, neque reum agito mercede conductus, neque vnquam ſententiam dicito, neque ad populum, neque in ſenatu, neque ſi Athenienſium eloquentiſſimus ſit.* Vbi modo quatuor, modo tres negationes coniunguntur, quae omnes vehementiſſime negant. [Adde Plat. Apol. c. 19 ΟΥ᾽ γάρ ἐστιν ὅστις ἄνθρωπος σωθήσεται, ΟΥ῎ΤΕ ὑμῖν, ΟΥ῎ΤΕ ἄλλῳ ΟΥ᾽ΔΕΝΙ᾽ πλήθει γνησίως ἐναντιούμενος. Igitur οὔτε, οὔτε poſitum eſt pro ἤ, ἤ, et οὐδενὶ pro τινί. Nam ſenſus eſt: *Non enim vllus homo ſaluus eſſe poteſt, qui aut vobis aut alii cuiuis populo vere aduerſatur.* Perperam huc referunt locum Xenoph. Memor. I, 7, 5 ἀπατεῶνα δὲ ἐκάλει τὸν ΟΥ᾽ μικρὸν μὲν, ΟΥ᾽Δ᾽ εἴ τις ἀργύριον ἢ σκεῦος παρά του πειθοῖ λαβὼν ἀποστεροίη, πολὺ δὲ μέγιστον etc. Nam ſenſus loci hic eſt: *Qui homo nullius pretii aliis perſuadet, ſe eſſe quantumuis pretii, maximeque dignum, cui adminiſtratio reip. permittatur, eum deceptorem vocabat Socrates, non paruum, nec talem, qualis argentum aut vas alicui ſuadendo auferat, ſed maximum.* Maxime haec regula de concurſu plurium negationum valet tum, cum ad idem verbum pertinent: ſin ad diuerſa verba, alia eſt ratio. V. c. Plat. in Phaed. cap. 11 ΜΗ᾽ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι ΜΗ᾽ ΟΥ᾽ θεμιτὸν ᾖ. Hic μὴ οὐ, cum ad idem verbum, nempe ᾖ, pertineant, fortius quidem negant: ſed prius μὴ, quod ad aliud verbum, ad καθαρῷ refertur, non coniungi debet cum negationibus μὴ οὐ. Senſus enim eſt: *Ei, qui purus non eſt,* (h. e. *impuro*) *minime fas eſt tangere rem puram.* Z.]

* Noli

bus non decepit, poenas perſoluat; id eſt, *aliquas perſolvere debet* *.

III. Tertio, negationem, etiam cum interrogatione, vt plurimum affirmare †. Xenophon in Ageſilao: Τὸ δέ γε μὴν πῶς ἐ σαφῶς πρὸς τὸ γενναῖον ἔγνω; *Quis porro non videat, hoc eum generoſa prorſus animi inductione ſenſiſſe?* verbatim, *Hoc autem quomodo non aperte ſecundum fortitudinem ſenſit?* 26

Negatio cum interrogatione affirmat.

IV. Μὴ

* Noli ad hanc regulam referre loca ea, vbi μὴ repetitur, quo grauior exiſtat negatio. V. c. Ariſtoph. in Veſp. 1409, vbi quis, cui alter iniuriarum poſtulationem minitatus erat, ait: ΜΗ' ΜΗ' καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν. Callim. Hymn. in Cer. 18 Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ. Xenoph. Memor. I, 2, 7 εἴ τις φοβοῖτο, ΜΗ' ὁ γενόμενος καλὸς κἀγαθὸς τῷ τὰ μέγιστα εὐεργετήσαντι ΜΗ' τὴν μεγίστην χάριν ἔχῃ. Odyſſ. λ', 612 ΜΗ' τεχνησάμενος, ΜΗΔ' ἄλλό τι τεχνήσαιτο, ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ. Rem imitatus eſt Virgilius Aen. XI, 278 *Ne vero, ne me ad tales impellite pugnas.* Alia exempla vid. apud Doruill. ad Charit. pag. 200. Sed ad demonſtrandum, ex duabus negationibus fieri affirmationem, pertinet illud ἐχ ἥκιστα, h. e. *maxime:* de quo infra dicetur. Z.

† Non tantum affirmat, ſed etiam cum emphaſi, ad rei veritatem declarandam. Non enim boni et diligentes ſcriptores interrogant, niſi in re certa et minime dubia. Quare illud Sophocl. in Philoct. 1281 Πῶς εἶπας; ἐκ ἄρα δεύτερον δολέμεθα; non eſt, ſublata interrogationis figura, *Igitur iterum decipimur:* ſed, *Igitur iterum reuera, vtique, decipimur.* Atque Io. XVIII, 26 Οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ' αὐτῦ; eſt, *Ego te vtique in horto cum eo vidi.* Lucian. in Lapith. Tom. III, pag. 445 Οὐ παύσῃ βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; h. e. ſine interrogatione: *Deſine quaeſo tandem barbarica nobis cantare.* Ob vitioſam Grammaticorum interpunctionem interdum illud ἐ etiam in interrogationibus negare videtur. V. c. Ariſtoph. in Pac. 94 Τί πέτει; Τί μάτην ἐκ ὑγιαίνεις; Verum ſi diſtinxeris ita: Τί πέτει; Τί μάτην; (ſc. πέτει) ἐχ ὑγιαίνεις· nihil, quod a communi loquendi conſuetudine recedat, reperitur. Senſus enim eſt: *Quid conaris volare? quid fruſtra?* (ſc. conaris volare) *Non es ſanus.* Z.

26 Negatiuam quoque vim amittit aduerbium ἐ cum futuro conſtructum interrogatiue, redditurque vel, *Quin*, vel per imperatiuum. Plutarch. in. Apophth. pag. 180, prope finem: ΟΥ'Κ 'ΑΠΑ'ΞΕΙΣ εὐθὺς ἐκ τῦ συμποσίε τὴν γυναῖκα; *Non educes?* i. e. *Educ*, vel, *Quin educis ſtatim e conuiuio mulierem?* Cum indicatiui praeſenti hoc modo adverbium negandi conſtruit Aelian. V. H. lib. II, cap. 1, vbi Socrates Alcibiadem verentem verba pro concione facere, excitans: ΟΥ' ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΙ͂Σ, εἶπεν. ἐκείνε τῦ σκυτοτόμε; *Non contemnis, inquit,* i. e. *Contemne illum ſutorem?* Ter. Eun. IV, 7. 29 *Non tu hinc abis?* [Caue

ad

Μὴ ἐ, quin, niſi. IV. Μὴ ἐ, μὴ ἐκ, et μὴ ἐχὶ, ſequente participio, redduntur, *quin*, vel *niſi:* vt, ἐκ ἂν ἀξιόπιςος εἴην τῦτο λέγων, μὴ ἐχὶ πρότερον ἀληθευσάμενος, id eſt, *Dignus non eſſem, cui hac in re fides haberetur, niſi iam ante vera dixiſſem* [27].

Μὴ ἐχὶ καὶ, quin. V. Additur etiam καὶ, poſt ἐ, vel ἐχὶ· vt, ἐ γὰρ ἂν Ἕκτωρ ἀνῃρέθη, μὴ ἐχὶ καὶ Τροίας αὐτῷ συμπεσέσης, *Nec enim Hector interfici poterat, quin Troia ſimul cum eo rueret.* Tullius ſaepe dicit, *vt non*, pro *quin*.

Μὴ ἐ, cum infinitiuo. VI. Interdum infinitiuo iungitur: vt, ἐδαμῶς ἐνδέχεται τὸν διηνεκῶς φιλοπονῦντα, μὴ ἐ καὶ παιδείας ἐπιτυχεῖν, *fieri nullo modo poteſt, quin eruditionis compos fiat, qui aſſidue in labore verſatur.* Atque haec conſtructio ſaepe [28] obſcuritatem

ad hanc graecam rationem aeſtimaueris loca N. T. vbi ἐ cum Futuro habet vim prohibentis, pro μή. Vt Matth. V, 21 ἐ μοιχεύσεις, h. e. μὴ μοίχευε, aut μὴ μοιχεύσῃς. Nam ſi pure loquentium conſuetudinem tenes; poſt ἐ μοιχεύσεις debet eſſe ſignum interrogandi; vt adeo affirmatio grauior exiſtat, h. e. *adulterare omnino.* Quem ſenſum ineptum et peſſimum ſi quis uolit concedere, vti concedi non poteſt; is quoque concedat neceſſe eſt, graecitatem N. T. non eſſe iudicandam ad normam Atticorum ſcriptorum, ſed ex ſermone Ebraico, vbi לא modo ſimpliciter negat, ponitur que pro gr. ἐ, modo vim prohibendi habet, ſignificatque μή. Si quis plura eiusmodi loca N. T. cognoſcere velit, adeat Matth. V, 48. VI, 5. Rom. VII, 7 etc. Z.]

27 Exigua verbi immutatione exprimit locum Luciani, quem citat Deuarius in μὴ ἐ. Verba ſunt in Catapl. [ed. Amſt.] Tom. I, pag. 645 Οὐκ ἂν ἐν ἀξιόπιςος εἴην λέγων, μὴ ἐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς, οἷος εἰμι, *Quare fide dignus non fuerim, niſi ante apparuerit, qualis ipſe ſim.*

28 *Saepe*, at non *ſemper*, vt ex modo allato exemplo patet. Caeterum infinitiuus ἐπιτυχεῖν, praecedente μὴ ἐ, referri debet ad verbum ἐνδέχεται, quod cum accuſatiuo et infinitiuo conſtruitur, ſeruatoque verborum ordine totidem verbis Latine dixeris: *Minime fieri poteſt, vt, qui aſſidue in labore verſatur, non etiam eruditionis compos fiat.* Quin etiam, ſi quis hic praemittat ἐφ' ὅτῳ, vel phraſin reſoluat in ἢν μὴ, vel mutet infinitiuum in participium, ſententia obſcurior reddetur. Similem ſenſum nonnunquam ſimplex μὴ efficit. Ita obſcura horum verborum Latina eſt ad verbum interpretatio, quae extant apud Plut. in vit. Cicer. pag. 882, non procul a fine: Ἐνδᾶν δὲ τῆς ἐκείνε παρεσίας τὰ πράγματα, μὴ τὴν ἀρίςην ἔχειν διάθεσιν, *Carere autem eius praeſentia res, quin, vel quominus optimam habeant conſtitutionem.* Senſus eſt: *Neque aliud quidpiam ad optimam rerum conditionem deeſſe, praeter ipſius praeſentiam.* At omnis obſcuritas euaneſcet plane, ſi dicamus, totam hanc infinitiuam orationem eſſe nominatiuum, ſiue, quoniam oratio eſt obliqua, accuſatiuum, et ita verba conſtruamus, diſtinctiuncula

ritatem affert, quae tamen tolletur, ſi praemittamus particulis negantibus ἐφ᾽ ὅτῳ, vel ſi phraſin reſoluamus per ἢν μή; id eſt, *niſi*, et ſubiunctiuum aut optatiuum: vel denique mutemus infinitiuum in participium. Syneſius ad Euoptium: Νόμους Ἀδραστείας αἰδέσεται, μὴ οὐχὶ μικρόν τι μέρος ἀποδάσασθαι τῷ χαρισαμένῳ τὸ πολλαπλάσιον, id eſt, *Diuinae iuſtitiae leges verebitur, niſi partem quaeſtus aliquam in eum deriuarit, a quo tanto plura perceperit.* Locus erit clarior, ſi legas, ἐφ᾽ ὅτῳ μὴ οὐχὶ ἀποδάσαιτο [29], vel μὴ οὐχὶ ἀποδασάμενος †.

VII. Μὴ et οὐκ, ante verba quaedam, ita conſtrui debent, quaſi ſequerentur. Verba illa fere ſunt, λέγω, φημὶ, φάσκω, προσποιοῦμαι, ἀξιῶ, δικαιῶ· vt, οὐ φημί σε τῆςδε τῆς ὁδοῦ ἐχόμενον εὐθυπορεῖν· pro φημὶ οὐ, id eſt, *Nego te hac via poſſe recta progredi* ††. Μὴ et οὐκ.

ctiuncula prorſus ſubmota: Τὰ πράγματα, vel τὸ τὰ πράγματα, μὴ τὴν ἀρίστην ἔχειν διάθεσιν ἐνδεῖν τῆς ἐκείνου παρουσίας. Verbatim: *Quod res non ſatis recte ſe habent, eſt, quod eius praeſentiae indigeant.* Vel ſi infinitiuum in participium mutemus, hoc modo: Τὰ πράγματα μὴ τὴν ἀρίστην ἔχοντα διάθεσιν ἐνδεῖν τῆς ἐκείνου παρουσίας. Clariora illa Sophoclis in Electr. vſ. 136

— Οὐδὲ θέλω προλιπεῖν τόγε,
ΜΗ᾽ ΟΥ᾽ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν
πατέρ᾽ ἄθλιον.
Neque hoc praetermittere volo,
Quin meum lugeam patrem miſerum.

Participium infinitiuo iungit Ariſtides poſt ſimplex μή. Vide ſis Orat. in Romam p. 347 Ὥσπερ τις ἀνὴρ πολὺ νικῶν τοὺς ἄλλους μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ οὐκ ἀγαπᾷ, ΜΗ᾽ ΚΑΙ᾽ ἄλλους ὑπὲρ αὐτὸν ἈΡΑ΄ΜΕΝΟΣ ΦΕ΄ΡΕΙΝ, *Quemadmodum vir aliquis corporis magnitudine ac robore longe ſupra alios eminens, non contentus eſt, niſi et alios in ſe ſublatos ferat.*

29 Verba ſunt Budaei in comment. L. G. pag. 492 hunc locum citantis: *In qua locutione* ἐφ᾽ ᾧ *vel* ἐπὶ τῷ *ſubaudiri videtur: vt,* ἐφ᾽ ᾧ μὴ οὐχὶ ἀποδάσασθαι. H.

† Interdum μὴ οὐ, in ſenſu *niſi* ſimpliciter poni videtur: v. c. Demoſth. de Falſ. Leg. pag. 379, lin. 6 αἵ τε πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ λαβεῖν, ΜΗ᾽ ΟΥ᾽ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ, *Vrbes multae, et quae aegre capi poſſunt, NISI tempore et obſidione.* Niſi quis repeti velit Infinitiuum λαβεῖν. Caeterum μὴ οὐ εὐθὺς Demoſth. adu. Callipp. p. 1240, lin. 17 eſt, *non ſtatim.* At μὴ οὐ, ſequente Coniunctiuo, elliptice dicitur. Intelligi enim debet φοβοῦμαι, δέδοικα, aut ſimile quid. V. c. Plat. in Phaedone cap. 13 Μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν, *Vereor ne non* (ſc. *vereor vt*) *haec ſit recta via ad virtutem.* Id. Apolog. cap. 29 Ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ᾽ ᾖ χαλεπὸν, θάνατον ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον, πονηρίαν, *Sed vereor, ne non ſit difficile, mortem effugere, at difficilius, improbitatem.* Z.

†† Sic eſt Iliad. η. 386 Πάντ᾽ ἔθελεν δόμεναι, καὶ ἔτ᾽ οἴκοθεν

Sic in *προσποιοῦμαι* apud Aeſchinem in Cteſiphontem: *Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν*, pro *ἐὰν προσποιῆται μὴ*, id eſt, *ſin autem vos audire ſe diſſimulabit.* Gallice commode, *que s'il ne fait pas ſemblant de vous entendre.* Interdum vero, *μὴ προσποιεῖσθαι*, abſolute ac per ſe ſolum, pro *diſſimulare;* Gallice: *n'en faire aucune ſemblant.* Ita Thucydides: *Δεῖ δὲ εἰ ἠδίκησαν μὴ προσποιεῖσθαι*, id eſt, *Vt illi uos iniuriis affecerint, diſſimulandum tamen eſt.*

Οὐκ ἀξιῶ. VIII. Sic verbum *ἀξιῶ* vſurpatur: nam *οὐκ ἀξιῶ μὴ*[30], *cupio, volo, aequum cenſeo, ne,* vel, *indignum cenſeo, vt.* Demoſthen. *Ὑμᾶς, ὦ στρατιῶται, συνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν*[31], id eſt, *Vos ego, milites, conuenire iuſſi, quod indignum cenſerem, vos, vbi nihil grauius ſubeſſet, timere.* Hic *οὐκ ἀξιῶν*, pro *ἀξιῶν οὐκ*. Sic apud Poetas, *ἀνώγω*, *iubeo*, paſſim conſtruitur. Iliad. P, vſ. 357

Οὔτέ τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει, pro *ἀνώγει δὲ οὔ τινα*, id eſt, *Iubebat, ne quis a cadauere recederet*[32].

Μὴ γάρ γε. μὴ γὰρ δή. IX. *Μὴ γάρ γε*, et *μὴ γὰρ δή*, id eſt, *abſit enim;* vt, *Τοὺς εὐσταθεῖς προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα ὁ Δαίμων οὐκ ἀφαιρήσεται· μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν κατισχύσειεν*, *Fortuna viris fortibus rerum optimarum nunquam optionem eripiet: abſit enim, vt noſtra ſit voluntate potentior.* Ita Demoſth. pro Coron. *Τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεώς γε, μηδ' ἐμοῦ*, id eſt, *Quis te non exſecratus eſſet? abſit enim,*

ἀλλ' ἐπιθεῖναι· Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο ΟΥ ΦΗΣΙ δώσειν, *negat ſe daturum eſſe.* Thucyd. IV, 28 *Οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν*, *Negabat, ſe eſſe praetorem, ſed illum.* Plat. in Eutyphr. cap. 9 *οἱ μὲν φασιν τοὺς θεοὺς ἀδικεῖν ἀλλήλους, οἱ δὲ οὔ φασιν.* Z.

30 Ita habet Leidenſis, ſed melius Pariſ. et Argentor. *nam οὐκ ἀξιῶ* eſt *ἀξιῶ μή.*

31 Negatio, praemiſſa verbo, cui debet, quicquam hic noui afférre, non video. Et in ſequenti Homeri loco non iungitur verbo *ἀνώγει*, ſed particulae *τινά*, vt ſit ſenſus: *Mandata dedit*, (affirmatiue) *ne quis* etc.

32 Negatiuum *μὴ* in Antitheſis ſupprimit vocem praecedentem, quae tamen ſubaudienda, et in Latina verſione exprimenda eſt. Ita Plat. Phaedr. p. 228, lin. 34 *Ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος, ἢ τὰ τοῦ μὴ* ſc. *ἐρῶντος.* *Dicebat, differre habitum amantis ab habitu non;* ſcil. *amantis*, et ibid. pag. 258, lin. 35 *Τίς οὖν ὁ τρόπος τοῦ καλῶς τε καὶ μὴ, γράφειν*, *Quae igitur eſt ratio bene, et non* (ſubaudi, *bene*) *ſcribendi?*

33 Haec

enim, vt id, vel in rempubl. vel in me ominari velim. Cui orationi deeſt, *καταπτύσαι ἂν Φήσαιμι* [33].

X. Eodem fere ſenſu, *μὴ δῆτα.* Synefius, Μὴ *δῆτα,* Μὴ δῆτα.
ὦ πάντων ἐμοὶ προσΦιλέστατε, Abſit vero, o mihi mortalium omnium ſuauiſſime. Quod etiam in fine periodi abſolute ponitur: vt, Οὐκ *ἂν ποτε πατροδοθεῖσαν καταισχύναιμι τὴν εὐδοξίαν, μὴ δῆτα, Nunquam fama a maioribus accepta per me obſoleſcet; abſit enim:* vel, *Superi meliora* [34].

XI. Μήτι, *μήτιγε, μήτι δὴ, μήτιγε δὴ* [35], *ὅτοι γε, ὅτοιγε* Μήτι, μήτιγε, etc. nedum.
δὴ, μὴ ὅτι, μηότι, μὴ ὅτι γε, μὴ ὅτι δὴ, μήτοιγε, vel *μήτοιγε δὴ* [36], ſignificant *ne dum,* vel *non ſolum non.* Plato in Epiſtola ad Dionyſium: Ἐγὼ *ὐδὲ ἀνθρώπῳ, μὴ ὅτι δὴ Θεῷ, παρεκελευσάμην ἂν δρᾷν τῦτο,* id eſt, *Ego ne hominem quidem id facere iuberem, nedum Deum aliquem.* Cicero, *quo minus,* ait lib. de Fato [37].

33 Haec ex Budaei Comment. L. G. quem adi pag. m. 480.

34 Habet aliquid *ἐμφατικώτερον,* ſi pronomen ſententiam finiat. Ita Ariſtides pro Quatuorviris, pag. 432 Μηδέ *γ᾽ ἐλάττυς Φῶμεν αὐτὺς τῶν ἀντιπάλων γενέσθαι· μὴ δῆτα ἡμᾶς γε, Neque eos ſuis aduerſariis fuiſſe inferiores dicamus. Abſit enim.*

35 Plat. ad Dionem: Ἐγὼ *δὲ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ὁρῶ τὺς ἀγωνιςὰς ὑπὸ τῦ παίδων παροξυνομένυς, μήτι δὴ ὑπό γε τῶν Φίλων.* Vbi *γε* poſt interlectam voculam ſequitur: *Ego etiam in theatris video, qui certant, a pueris exacui, nedum ab amicis.* At *μήτι γε δὴ,* apud Demoſthenem Olynth. II. Μηότι, ſiue *μὴ ὅτι,* apud Ariſtid. pro Quatuorviris, pag. 429. Cuius longiorem ſententiam breuitatis cauſſa contraham: *Tantum aberat,* inquit, *vt exercitum totum numerarent, ὡς᾽ ὐδὲ ὁπόσοι τινὲς αὐτοῖς εἶσιν οἱ βασιλεῖς, ἔμελλον εὑρήσειν, μὴ ὅτι τὴν ςρατιὰν, Vt neque, quot reges haberent, inuenire poſſent, nedum exercitum numerare.*

36 Ita ibidem, pag. 368 Ἐγὼ *δὲ ὐδ᾽ ἄλλον τινὰ ἠξίυν ἂν ταῦτα ὀνειδίζειν,* ΜΗ'ΤΟΙΓΕ ΔΗ' Πλάτωνα, *Ego vero a quouis haec obiicienda non cenſeo, nedum a Platone.* Vbi *μὴ ὅτι* praecedit, ſequens membrum inchoat particula *ἀλλά·* quem ſenſum Latini exprimunt: *Non dicam, ſed* etc. E. g. Ita verba Aeſchinis contra Cteſiph. pag. 298 Σὺ *γὰρ ἂν προσέλθοις* ΜΗ' "ΟΤΙ *πρὸς πόλιν,* 'ΑΛΛΑ' *πρὸς οἰκίαν, ὅπυ κίνδυνος πρόσεστιν;* ſic commode reddas; *Tu enim, non dicam ad urbem, ſed ad domum, vbi periculum eſt, accederes?*

Componitur idem aduerbium cum particula *ποτὲ,* vt fiat *μήποτε,* vocula tironibus ſaepiſſime crucem figens, cum ſignificat *fortaſſe,* vel *ſi quando.* 2 Timoth. II, 25 Μήποτε *δῷ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, Fortaſſe,* vel etiam, *ſi quando Deus illis dederit reſipiſcentiam ad cognitionem veritatis.*

37 Cap. 14. *Ita ne praeterita quidem ea, quorum nulla ſigna, tanquam veſtigia, extarent, Apol-*

lini nota eſſe cenſebat; quo minus futura. H.

Forma μὴ ὅτι eſt elliptica. Nam poſt μὴ intelligi debet λέγω aut λέγοιμι, et poſt ὅτι, ſi non verbum aliquod expreſſum eſt, facile ex ſerie orationis erui poteſt. V. c. Xenophont. Memor. I, 6, 11 Καίτοι τόγε ἱμάτιον, ἢ τὴν οἰκίαν, ἢ ἄλλο τι, ὧν κέκτησαι, νομίζων ἀργυρίου ἄξιον εἶναι, οὐδενὶ ἂν ΜΗ' "ΟΤΙ (h. e. μὴ λέγοιμι ὅτι) προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών. Plat. in Cratyl. cap. 38 Δοκεῖ σοι ῥᾴδιον εἶναι οὕτω ταχὺ μαθεῖν τε καὶ διδάξαι ὁτιοῦν πράγμα, ΜΗ' "ΟΤΙ (ſc. μὴ λέγω, ὅτι μανθάνεις τε καὶ διδάσκεις) τοσοῦτον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι. Caeterum haec ratio loquendi ſemper obtinet in oratione bimembri, vbi priori in membro fere ponitur μὴ ὅτι, in poſteriori autem, vbi maius et grauius quid dicitur, reperitur ἀλλά. Vt Xenoph. Cyrop. III, 2, 21 Οὐκ ἂν ἡμεῖς ἀσφαλῶς ἐργαζοίμεθα ΜΗ' "ΟΤΙ τὴν τούτων, 'ΑΛΛ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν, *Non poterimus tuto colere,* non dicam *horum, ſed ne noſtrum quidem.* Aut redde: *Non modo horum poterimus colere, ſed ne noſtrum quidem agrum.* Sic enim Cic. ad Diuerſ. I, epiſt. 9 *Non modo dignitatis* (ſcil. *non*), *ſed ne libertatis quidem partem ſibi reliquit.* Plura eiusmodi loca ex Demoſthene laudauit Reiskius in Indice Demoſth. v. μή. Igitur μὴ ὅτι non dici poteſt poni pro μὴ μόνον, propterea quod illud in imparibus membris, hoc vero ad paria coniungenda adhibetur. Veruntamen in μὴ ὅτι intelligi poteſt μόνον, ſi poſt ἀλλὰ ſequitur καί. V. c. Plat. in Symp. cap. 26. it. Xenoph. Cyrop. VIII, 1, 28, vbi eſt: ΜΗ' γὰρ "ΟΤΙ τὸν ἄρχοντα, 'ΑΛΛΑ' ΚΑΙ' οὓς οὐ φοβοῦνται, μᾶλλον τοὺς αἰδουμένους αἰδοῦνται τῶν ἀναιδῶν οἱ ἄνθρωποι, *Etenim, non dicam, principem* tantum, *ſed eos etiam, quos alioquin non metuunt, magis reuerentur homines, ſi verecundi ſunt, quam ſi inuerecundi.* Quod ſi ἀλλὰ non ſequitur, ſed id membrum, quod adiunctum alias habet ἀλλά, ante μὴ ὅτι ponitur: illud μὴ ὅτι reddi poteſt *nedum* vel *multo minus.* V. c. Plat. in Phaedr. pag. 240 ἃ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ, *Quae non placent, cum narrantur, ea multo minus, cum fiunt.* Gregor. Μέγα σοι μαθεῖν, ὅτι γεγένηται· τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν, *Magnum tibi eſt didiciſſe, rem eſſe: ſed quomodo acciderit, ne angelis quidem noſſe,* nedum *tibi quidem concedemus.*

Quae vero omnino de vſu vario particulae μὴ copioſe diſputauit Hoogeuenus, ea hic ſummatim cognoſcere non alienum putamus. 1) Propria vis eſt *prohibendi*, et reſpondet latino *Ne.* Iungitur autem apud Atticos a) Imperatiuis Praeſentis: vt Plat. de Rep. IV, pag. 420 Μὴ οἴου δεῖν ἡμᾶς οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν, ὥστε μηδὲ ὀφθαλμοὺς φαίνεσθαι, μηδ' αὖ τἄλλα μέρη. b) Coniunctiuis aoriſti vtriusque: vt Lucian. Dial. Iun. et Laton. φοβηθεῖσα, μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς. Dem. Olynth. I, pag. 14 ὀκνῶ μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. c) Indicatiuo Praeteriti: vt Thucyd. III, 53 νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν. Demoſth. de Falſ. Legat. pag. 342 δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποίηκε. d) Indicatiuo aoriſti: vt Odyſſ. ε. 300 Δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν. e)

Optatiuo,

Optatiuo, intellecta particula ἂν: vt Iliad. φ', 329 Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. Odyſſ. υ', 344 Μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. f) Indicatiuo Futuri: vt Eurip. in Heracl. 272 Μή, πρὸς θεῶν, κήρυκα τολμήσεις θένειν. Sed fortaſſe locus interrogatiue eſt interpretandus. g) Infinitiuis, intellecto verbo δεῖ, aut εὐλαβοῦ: vt Antonin. εἰς ἑαυτ. lib. IV, §. 14 Μὴ ἀποῤῥέμβεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ πάσης ὁρμῆς τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, καὶ ἐπὶ πάσης φαντασίας σώζειν τὸ καταληπτικόν. h) Interdum in ſermone populari, ſi animus loquentis eſt commotus, μὴ ponitur ſine verbo, quod vero intelligi debet. E. g. Ariſtoph. Acharn. 457 Μή· ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον κυλίσκιον etc. *Ne* ſc. *hoc fiat: ſed da mihi tantum vnum poculum* etc. i) Particulis ἵνα, ὅπως, ἐφ' ᾧτε etc. vt Ariſtoph. Veſp. 70 ἽΝΑ θύραζε ΜΗ' 'ξίῃ, *Ne foras prorumpat.* Id. Acharn. 722 Ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις, ἘΦ' ᯽ΩιΤΕ πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ ΜΗ'. Thucyd. IV, 8 ἐν νῷ εἶχον τοὺς ἔσπλους τοῦ λιμένος ἐμφράξαι, ὍΠΩΣ ΜΗ' ᾖ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφορμίσασθαι ἐς αὐτόν. Id. IV, 4 ὅπως μὴ ἀποπίπτοι. Ariſt. Veſp. 141 ὅπως μὴ 'κδύσεται. 2) Subiecta vero eſt quoque vis *interrogandi, numquid? an?* Plat. de Rep. VI, pag. 486 Μή πῃ δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι; Lucian. T. III. in Lapith. p. 441 Ἔπειτα δὲ εἰσῄει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ. 3) Si res iudicatur ex conſuetudine latine ſcribentium: interdum μὴ abundare videtur: a) poſt *verba negantia:* v. c. Lucian. in Lapith. Tom. III τοῦ παιδὸς ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι, *Negante puero, ſibi excidiſſe*, ſc. *numos.* Sed Hoogeuenus, vt ab abundantia particulam μὴ vindicet, ait, intelligi debere participium λέγοντος. Sicuti in illo Demoſth. Philipp. III ὧν οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι, ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι, intelligit λέγοντες: b) poſt *verba prohibendi*, et omnino poſt verba nonnulla ex ἀπὸ compoſita, qualia ſunt, ἀπαγορεύειν, ἀπιστεῖν, ἀπέχεσθαι, ἀπειπεῖν, ἀπογινώσκειν, etc. At vero ſi ante μὴ intellexeris particulam ὥστε, nihil abundare videbis. V. c. Plat. in Phaedr. pag. 251 ἃ πάλαι ὑπὸ σκληρότητος συμμεμυκότα εἶργε μὴ βλαστάναι, *Quae antea prae duritie concreta impediebant, quo minus germinarent.* Ariſtoph. Acharn. 168 ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν, *Interdico, ne concionem habeatis.* Demoſth. adu. Ariſtogit. initio: οἱ νόμοι διαῤῥήδην ἀπαγορεύουσιν, μὴ ἐξεῖναι τοῖς τοιούτοις λέγειν. Id. pro Coron. pag. 278 ἀπειπεῖν τοῖς Ἀμφισσεῦσι τοῦ λοιποῦ μὴ ἐπιβαίνειν. Id. de Rhod. Libert. pag. 193 τῷ μὲν ἀπέγνω μὴ βοηθεῖν. Thucydid. II, 101 οἱ Ἀθηναῖοι οὐ παρῆσαν ταῖς ναυσίν, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Quod ſi verba ἀπογινώσκειν et ἀπιστεῖν per *metuere* interpretaris: facile intelliges, illud μὴ nec ſecundum rationem latinam abundare. Sicut quoque εὐλαβεῖσθαι, Eurip. Oreſt. 1059 ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους. It. Thucyd. VII, 29 αἰρεῖ, ἀφυλάκτοις τε ἐπιπεσὼν καὶ ἀπροσδοκήτοις, μὴ ἄν ποτέ τινά σφισιν ἀπὸ θαλάττης τοσοῦτον ἐπαναβάντα ἐπιθέσθαι. Id. III, 32 ἐλπίδα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον, μήποτε, Ἀθηναίων τῆς θαλάσσης κρατούντων, ναῦς Πελοποννησίων ἐς Ἰωνίαν παραβαλεῖν. Id. V, 25 ἐπὶ ἓξ ἔτη καὶ δέκα μῆνας ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ

SECTIO XIII.

De Aduerbiis ȣ̓, vel ȣ̓κ, et particulis cum iis coniunctis.

REGVLA I.

Οὐκ in fine periodi.

OὐΚ [38] aliquando in fine periodi, aut vehementioris negationis, aut ornatus cauſſa ponitur.

Primo, cum accentu, abſolute atque indefinite: vt ΟΥ̓κ ἄν ποτε τȣ̃το ποιήσαιμι, ȣ̓χ ȣ̆́τω μαίνομαι, ȣ̆́κ, *Nunquam id faciam, nec enim tantum inſanio* [39]. Qui idiotiſmus Gallorum maxime proprius eſt; dicunt enim, *je ne ſuis pas ſi fol, non* [40].

II. Secundo,

ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γῆν ϛρατεῦσαι. Ellipſin ipſe ſupplet Thucydides I, 49 τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι, ῞ΩΣΤΕ μὴ ἐμβάλλειν τινί. Z.

38 Notandum eſt, hoc aduerbium non tantum nominibus adiectiuis, verbis, particulis et aliis aduerbiis, verum etiam ſubſtantiuis praemitti. Thucyd. lib. III, cap. 95 Ὡς ȣ̓ προσεδέξαντο διὰ τῆς Λευκάδος τὴν ΟΥ̓ ΠΕΡΙΤΕΙ'ΧΙΣΙΝ. Ad verbum: *Cum illi hoc non admiſiſſent ob Leucadis non circummunitionem.* i. e. *quia non circummunita erat.* Vt Schol. expl. διότι ȣ̓ περιετειχίσθη. Addatur Lucian. in libro, qui Verarum Hiſtoriarum mentitur titulum, primo: Αἰτία δὲ τȣ̃ πολέμȣ ἔμελλεν ἔσεσθαι τȣ̃ φόρȣ ῾Η ΟΥ̓Κ ̓ΑΠΟ'ΔΟΣΙΣ, *Cauſa belli futura erat tributi non redditio.* i. e. *quod tributa non ſoluerentur.* Vide Clariſſ. Dukerum ad Thucyd. lib. I, cap. 37. Latinis hoc vix conceſſum eſt per Hyphen: vt, *Non-homo; vxor non-mater, non-virgo* etc.

39 Exemplum exhibet Plato in Hipp. mai. pag. 292, lin. 14 Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ ῾Ιππία· ȣ̆́κ, *Non mihi videtur, o Hippia. Nequaquam.* Rectius etiam poſtponitur, cum diuerſa duo inter ſe relatiue opponuntur: vt, Ἐμὲ δὲ ῎Ανυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ᾽ ȣ̆́. *Me autem Anytus et Melitus interficere quidem poſſunt, ſed laedere neutiquam.* Vbi, βλάψαι δ᾽ ȣ̆́, multo melius quam, ȣ̓ δὲ βλάψαι.

40 Non abſimili plane ratione Latini voculam, *Non*, vel negationi vel interrogationi ſubiungunt. Negationi quidem apud Terent. in. Andr. IV, 2, vſ. 12

Per omnes tibi adiuro Deos, nunquam eam me deſerturum.
NON, ſi capiundos mihi ſciam eſſe inimicos omnes homines.

Interrogationi vero apud Virg. Lib. Aen. II, vſ. 577 et ſeqq. De Helena ſunt verba Aeneae:

Scilicet haec Spartam incolumis, patriasque Mycenas
Adſpiciet? partoque ibit regina triumpho?
Coniugiumque, domumque, patres, natosque videbit,
Iliadum turba et Phrygiis comitata miniſtris?
Occiderit ferro Priamus? Troia arſerit igni?

Dardanium

II. Secundo, ȣ̓ γὰρ, ſaepiſſime interrogat, ſignificatque, *nonne?* Plato VI de Republ. ΟΥ' γὰρ ταῦτα μέγιςά ἐςιν; ἀλλ' ἔτι τι μεῖζον; id eſt, *Nonne haec maxima vere ſunt? An aliquid aliud maius eſſe poteſt?* Quo modo ſaepe indignationi ſeruit. Lucianus: ΟΥ' γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα ἀπελθεῖν τȣ̃ βίȣ, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; id eſt, *Quid malum? nonne oportebat hominem ſenio confectum ex vita diſcedere, locoque iunioribus cedere?* 41 Οὐ γὰρ, *nonne?*

III. Alias ȣ̓ γὰρ, ſine interrogatione, initio periodi, ſequentibus μὲν et δὲ, in diuerſis membris, orationem efficit Latinis auribus parum vſitatam, quaeque ſatis explicari non poſſit, niſi poſterius membrum ante prius exponatur, idque additis aliquot vocibus. Demoſthen. pro Corona inſigne exemplum ſuppeditat: Οὐ γὰρ δήπȣ Κτησιφῶντα μὲν δύναταῃ διώκειν δι' ἐμέ· ἐμέ δὲ εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸς 42, ȣ̓κ ἂν ἐγράψατο. Ad verb. *Non enim videlicet Cteſiphontem quidem propter me accuſare poteſt: me autem, ſi quidem conuincere ſe poſſe putauiſſet, non accuſaſſet.* Quae oratio ſic ordinari ſuppleriqne poteſt, *Nec enim profecto credibile eſt, ab eo me ipſum accuſatum non iri, ſi conuincere*

Dardanium toties ſudarit ſanguine litus?
NON ITA. —

41 Haec ex Budaei comm. pag. 495. [Etſi ȣ̓ γὰρ in eiusmodi locis reddi poteſt per *nonne?* noli tamen putare, γὰρ vim ſuam propriam amiſiſſe. Nam hic quoque reddit rationem antecedentium, quae vel ſunt expreſſa, vel intelligi debent. Sic quoque ſtatuendum eſt de particula hac, quocunque in loco occurrit. Sic v. c. Ariſtoph. Plut. 856, vbi alicui roganti, τί ποτ' ἐςὶν, ὅ, τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακὸν; alter reſpondet, ȣ̓ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα; Supple: *ERRAS; nonne enim* etc. Z.]

42 Pro αὐτὸς legendum αὐτὸν, vt habent editiones Aurelienſis et Baſilienſis. Locus, quantum video, ab interprete non ſatis intellectus, eſt pag. 314, lin. 46. In eo eſt Orator, vt Aeſchinis priuata in ſe maledicta neque vera eſſe, neque ad cauſſam Cteſiphontis facere oſtendat. Si enim vera eſſent, eſſe leges, iudices, ſupplicia, quibus condemnari legitime potuiſſet. Mox addit, Οὐ γὰρ δήπȣ etc. quorum verborum mens eſt: *Non enim vtique Cteſiphontem iudicio poteſt perſequi propter me*, i. e. propter mea crimina. *neque, ſi illum conuinci poſſe credidiſſet, me accuſauiſſet.* Reprehendit nempe Aeſchinem, quod, cum argumenta contra Cteſiphontem ſatis firma deſint, fictis criminationibus defenſorem in odium atque inuidiam apud iudices rapere ſtudeat.

43 Inter-

conuincere poſſe crediidiſſet, qui nunc odio mei Cteſiphontem accuſet [43].

Οὐ γὰρ ἀλλά. IV. Tertio, ὀ γὰρ ἀλλὰ, apud Atticos, affirmat, idemque eſt, quod καὶ γὰρ, *etenim* [44]. Ariſtophanes in Ranis vſ. 58 Μὴ σκῶπτέ με, ὀ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, *Ne me irrideas, male ſiquidem habeo.*

Οὐ γὰρ τοι ἀλλά. V. Quarto, ὀ γάρ τοι ἀλλὰ eodem fere ſenſu dicitur, addito etiam, γε, poſt aliam vocem. Plato in Euthydemo [45] Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις

43 Interdum citra interrogationem ἐμφατικῶς praecedentem negationem confirmat. Ita apud Lucian. in Dial. Mort. Mauſolo cum indignatione roganti, eſſentne Diogenes et Mauſolus in pari honore? reſpondet Diogenes: Οὐκ ἰσότιμοι, ὦ γενναιότατε, ὀ γὰρ, *Non in pari honore, o generoſe; nequaquam.* Locus Demoſthenis extat pag. m. 314.

44 Ita etiam Budaeus pag. 495 num ſatis recte, viderit vterque. Nec non H. Stephanus, qui in Append. ad alia ſcript. de Dial. Att., quia ὀ γὰρ ἀλλὰ et καὶ γὰρ vel ſimpliciter γὰρ cognatam habere videntur ſignificationem, inde argumentatur, duas particulas ὀ et ἀλλὰ ſuperuacaneas eſſe; quam minus recte, oſtendit ipſa ſingularum particularum notio: ὀ negat, ἀλλὰ negationi aduerſatur, et γὰρ cauſam infert: quod quo minus plenius exponam, facit Deuarii diligentia, qui exempla, tum a Noſtro, tum a Stephano allata, explicat, et oſtendit, non πλεονάζουσαν, ſed ἐλλειπτικὴν eſſe orationem. Hac de re commodior fortaſſis alias dicendi dabitur locus, vbi data opera de particulis agam. [Sic Plat. in Phaedr. pag. 276. Phaedro dicenti, ὀ δὴ τό γ' εἰκός· reſpondet Socrates: ΟΥ' ΓΑ'Ρ, 'ΑΛΛΑ' τοὺς μὲν ἐν γράμμασι κήπους, ὡς ἔοικε, παιδιᾶς χάριν, σπερεῖ τε καὶ γράψει. Interpretare ita: *Recte: non enim quicquam proficeret, ſed hortos litterarios, vt videtur, ludi gratia conſereret ſcribetque,* Sic Actor. Apoſt. XVI, 37 Δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ, ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, καὶ νῦν λάθρᾳ ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; ΟΥ' ΓΑ'Ρ· 'ΑΛΛΑ' ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν. Ellipſin ita ſupple: *Male: nam non ſic fieri debet, ſed* etc. aut, *non debemus clam eiici, nam Romani ſumus:* ſed etc. Nec a ſua vi recedit γὰρ, ſi ὀ γὰρ ſub finem periodi ponitur, V. c. Plat. in Gorg. pag. 480 Δεῖ μὲν γὰρ δὴ, ἐκ τῶν νῦν ὡμολογημένων, αὐτὸν ἑαυτὸν μάλιστα φυλάττειν, ὅπως μὴ ἀδικήσῃ, ὡς ἱκανὸν κακὸν ἕξοντα· ΟΥ' ΓΑ'Ρ; Hic quidem illud ὀ γὰρ reddi poteſt *nonne?* ſed ſi reſolueris interrogationem negantem in grauiorem affirmationem, facile intelliges, γὰρ tueri vim propriam. Nam ſic eſt: *Nam hoc veriſſimum eſt: nam hoc in dubium vocari nequit* etc. Similiter ſtatue de ſequentibus exemplis, quae profert Vigerus. *Z.*]

45 Pag. 286. Auctor ſequens Budaeum, qui pag. 495, eundem locum affert, ita loquitur et reddit, quaſi ὀ et ἀλλὰ abundarent. Non animaduertiſſe videntur locutionem ellipticam, quae ita ſuppleri

πολλάκις ἀκηκοὼς ἀεὶ θαυμάζω, id eſt, *Quippe, hoc enim dictum*[46], *vt ſaepe iam et a multis audierim, mihi tamen ſemper mirum videtur.* Reddi etiam aliquando poteſt *enimvero.*

VI. Quinto, οὐ γὰρ ἄν, id eſt, *alioqui non:* vt, τῆς γὰρ αὐτοῦ βοηθείας ἔτυχες, οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον προὐχώρησας, id eſt, *Eius auxilio vſus es; alioqui tamen*[47] *perficere non potuiſſes.* Lucianus in Timone: Ἦπου φιλόσοφός ἐστιν, οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ᾽ ἡμῶν, id eſt, *Vtique philoſophus eſt, alioqui nunquam tam impiis aduerſum nos verbis vteretur.* Demoſthenes eodem modo vſurpat, οὐδὲν γὰρ ἄν, pro Coron. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἂν εὐδαιμονέστερον προδότου, *Alioqui nihil proditore felicius.* Οὐ γὰρ ἄν.

VII. Additur interdum ποτέ. Plato Reipubl. V Οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τήν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν, *Nunquam enim alioqui nutricem matremque tondere*, id eſt, *diripere auſi eſſent.*

VIII. Οὐ γὰρ ἄν πω ſignificant *abſit enim*[48]. Plato in Sympoſio: Ὅπως ἂν φαίνηται κάλλιστος τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν· οὐ γὰρ ἄν που τοῖς γε εἰδόσιν, *Vt videlicet iis, qui minus hominem norunt, optimus appareat: abſit enim, vt iis, qui norunt:* ſupple, *talis videatur.* Οὐ γὰρ ἄν πω.

IX. Οὔμενουν, vnica voce, accentu in antepenultima, tribus praecipue modis vſurpatur. Primo, pro, *Atqui non.* Demoſthen. pro Corona[49]: ΟΥ῎μενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ, *Atqui* Οὔμενουν.

pleri poteſt: *Οὐ γάρ τοι συνίημι, ἀλλὰ* etc. *Nam reuera non intelligo, ſed* etc. Et ſic omnes particulae egregie funguntur ſuo officio: οὐ enim negat, γὰρ ratiocinatur, τοι negatiuam rationem firmat, et ἀλλὰ diuerſum quid ponit. Conſule Deuar. in οὐ γὰρ ἀλλά.

46 Verte *hoc ſaltem dictum.* i. e. *ſi quod aliud vnquam, hoc certe;* ea enim vis eſt particulae γέ.

47 Editiones aliae hanc lectionem confirmant: non dubito tamen, quin ſcripſerit Auctor *tantum.*

48 Siue, *neutiquam enim.* Vocula ἄν, praecedente οὐ, notat, hoc vel illud *fieri omnino non poſſe.* Caeterum verſio haec *abſit enim*, abominantis eſt, quam poteſtatem non habet οὐ, ſed μή; at ſimplex eſt negatio cum ratiocinatione limitata per particulam γε, quam aliquo modo imminuit τὸ που, et ſuſpendit ab alterius iudicio. Vt quam proxime ſenſum aſſequamur, vertendum potius: *Non enim vt videtur, iis ſaltem* etc. Locus eſt e Budaeo mutuatus pag. 480. Sed pluribus de his in Particularum doctrina.

49 Pag. 333, lin. 25 citatus locus

Atqui alii tum nemini vacuus erat ad dicendum locus. Verti etiam poſſet, *et tamen non.*

Secundo, pro *non vtique, non ſane:* vt, ἐχ ἑταῖρος ἐτός ἐςιν ὁ ἡμέτερος, ἔμενεν ἄλλος [50], *Numquid ſocius iſte noſter eſt? profecto non alius.* Quo modo eleganter includitur parentheſi. S. Gregor. Nazianz. de S. Baſilio: Πάντα γὰρ τἔ ἀνδρὸς θαυμάζω (ἔμενεν ὁπόσον εἰπεῖν δυνατόν·), *Nam cum in omnibus virum hunc admiror, (quantum profecto dici non poſſit.)*

X. Tertio, ſumitur pro ἐ μέν τοιγε, vel ἐ μὴν, id eſt, *veruntamen non, neque tamen.* Ita Pauſanias de incendio, quod in Praxitelis officinam incubuerat; tum enim ſeruus caſum hunc nuncians, addebat, ἔμενεν πάντα γε ἀφανισθῆναι, id eſt, *neque tamen conſumta eſſe omnia.*

XI. Οὐ μὴν, *neque vero, neque tamen.* ἐ μὴν ἐδὲ, vel ἐ μὴν ἀλλ' ἐδὲ, *verum enimuero non,* aut *ne:* at ἐ μὴν ἀλλὰ, vel ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ, *verum enimuero,* affirmando, in periodorum initiis. Exempla paſſim [51].

XII. Οὐχ

cus a Budaeo pag. 486, et a Devario in P. Μὲν ἔν.

50 Verba, paucis mutatis, ex Luciano depromta apud Bud. et Deuar. l. c. Luciani verba ſunt: Ὁ Θρασυκλῆς, ὁ φιλόσοφος ἐτός ἐςιν; ἔμενεν ἄλλος.

51 Vtcunque ἐ μέντοι ἀλλὰ καὶ, vel frequentius, ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ, *veruntamen* vere redditur; ſuam quodque vocabulum ſignificationem habere, cuiuis, attendat modo, palam eſt. Verbatim ita reddenda ſunt: *Non tamen, ſed etiam.* Priora negant, poſteriora ponunt aliquid diuerſum, et poſt ἐ μὴν vel praecedentia ſubaudiuntur, vel aliud quid e re nata intelligitur. Apparet etiam ἐπανορθώσεως ſpecies, qua vel praecedentia corriguntur, vel iis aliquid additur, praeſertim cum ſequatur καὶ poſt ἀλλά. Clarum eſt illud Dionis lib. XLII, pag. 205 Οὕτω μὲν τὴν Αἴγυπτον ὁ Καῖσαρ ἐχειρώσατο. ΟΥ̓ ΜΕ'ΝΤΟΙ ΚΑΙ' ἀλλὰ τῇ Κλεοπάτρᾳ, ἧσπερ ἕνεκα καὶ ἐπεπολεμήκει, ἐχαρίσατο, *Atque ita quidem Aegyptum ſubegit Caeſar, veruntamen Cleopatrae, cuius gratia bellum mouerat, indulſit.* Q. d. Non omnino Aegyptum ſubegiſſe, quippe quem a Cleopatra ſubactum ipſi regnum detuliſſe. Clarius illud Plutarchi in libro de ſui laude: vbi poſtquam tres praecipue erant rationes allatae, quare quis ſe ipſum laudare non debeat ſubdit: Οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ τέτων ἔτως ἐχόντων, ἔςιν ἧ παρακινδυνεύσειεν ἂν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἅψασθαι τῆς καλεμένης περιαυτολογίας, *Veruntamen licet haec ita ſeſe habeant, eſt, vbi viro ciuili audendum eſt de propria laude aliquid dicere.* Vbi voculae ἐ μὴν praecedentes rationes, vt vt probabiles, infirmant, vtpote non ſemper veras; et poſt μὴν intelliguntur, ταῦτα ἀεὶ ἐςιν ἀληθῆ, vel ſimile quid.

Coniunctio

XII. Οὐχ ἥκιϛα, *non minime*, ſaepe apud Atticos ſumitur ὑποκοριϛικῶς, pro μάλιϛα, *maxime* [52]: quemadmodum, οὐχ ἧττον, *non minus*, pro λίαν, ἄγαν, id eſt, *valde*. Οὐχ ἥκιϛα.

XIII. Οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, vel μὴ ὅτι, μὴ ὅπως, μονονοὺ, μονονουχὶ, ſaepe ſignificant *non ſolum*, vel *non ſolum non* [53]: vtrum vero tali vel tali loco, ex antecedentibus et conſequentibus

Coniunctio autem ἀλλὰ diuerſum quid ponit, et oſtendit, dari aliquando occaſiones, in quibus viro ciuili conuenit ſe ipſum laudare. Caeterarum huiusmodi particularum ſimilis ratio eſt. Sic, οὐ μὴν οὐδ᾽ εἰ, commode redditur, *Licet*, *Quamuis*. Iſocrat. Paneg. pag. 134 ΟΥ᾽ ΜἨΝ ΟΥ̓Δ᾽ ΕΙ᾽ συναγορεύουσι τοῖς ὑπ᾽ ἐμοῦ λεγομένοις, οὐδ᾽ ὡς ὀρθῶς περὶ τῆς ἐκείνου δυνάμεως γινώσκουσιν, *Etſi autem ea, quae a me dicta ſunt, affirmant, tamen ne ſic quidem recte de eius potentia iudicant.* Eſt et vbi ſimplex coniunctio *ſed* Graece effertur per οὐ μὴν ἀλλά· V. g. ſi dicas: *Sed de his ſuo loco commodius dicemus.* Graece: ΟΥ᾽ ΜἨΝ ᾿ΑΛΛᾺ περὶ τούτων οἰκειότερος ἔϛαι τοῦ λόγου τόπος. Q. d. *Non tamen [de his nunc loquemur,] ſed commodior de his erit dicendi locus.* Quae manifeſta eſt ἐπανόρθωσις ſe ipſum corrigentis quaſi non ſatis opportune de hac vel illa re mentionem iniecerit: ita reſoluuntur: Καὶ τί γὰρ πολλὰ περὶ τούτων ἂν λέγοιμι, οἰκειότερος τοῦ λόγου τόπος ἔϛαι. Simile quid in ſuperiori, οὐ γὰρ ἀλλά, dictum puta.

52 Exemplum habet Plut. in Vit. Cic. pag. 865, lin. 40 Ὃ δ᾽ ὑπέϛη προθύμως, οὐχ ἥκιϛα διὰ Πομπήϊον ἀπόντα, *Quod alacriter ſuſcepit, maxime ob Pompeium abſentem.* [Sic Socrates Plat. Phaed. cap. 66, amicos flentes ita reprehendit: οἷα ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι; ἐγὼ μέντοι ΟΥ̓Χ ἭΚΙΣΤΑ τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν. Id. in Symp. cap. 6 μέγας θεὸς ἐϛὶν ὁ Ἔρως καὶ θαυμαϛὸς ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, ΟΥ̓Χ ἭΚΙΣΤΑ δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Id. in Critone c. 14, initio: ταύταις δή φαμὲν καὶ σὲ, ὦ Σώκρατες, ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι, ἅπερ ποιήσεις ἃ ἐπινοεῖς· καὶ οὐχ ἥκιϛα Ἀθηναίων σε, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς μάλιϛα. Z.]

53 Sic Thucydides, lib. II, cap. 97 Ταύτῃ δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος ἓν etc. *Huic* (ſc. *Scytharum potentiae*) *nulla gens, non modo in Europa, verum etiam in Aſia adaequari poteſt.* Similiter Xenophon Cyropaed. lib. I, cap. 13 Μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε, *Non ſolum non ad numerum ſaltare, ſed ne recte quidem ſtare potuiſtis.* Adde Ariſtid. orat. pro Quatuoruiris pag. 230 Καὶ τὸ πάντων ἔσχατον καὶ μέγιϛον ἀκοῦσαι, μὴ ὅτι μιμήσασθαι· *Quod ſane poſtremum et maximum eſt, quod quis audire, non ſolum non imitari poſſit.* Pro iisdem etiam dicitur, οὐχ ὡς, μὴ ὡς, οὐχ οἷον, ἥκιστα γε καὶ. Singula exemplo confirmare longum eſt. Conferantur Arrian. lib. III, pag. 142. Athenaeus lib. XI, pag. 505. Paul. ad Philipp. II, 12. Vbi etiam μόνον additur.

quentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, ***non modo***, vtrumque ſignificat [54].

Οὐχ ὁρᾷς; XIV. Οὐχ ὁρᾷς, verbatim, ***non vides?*** fere apud Oratores parentheſi includitur, et cum interrogatione coniunctum ironice vſurpatur pro οἶμαι, *videlicet, nimirum*. Demoſthen. pro Corona in Aeſchinem, genus ſuum deſpicientem, Ἀγαθῇ δὲ, inquit, (οὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς, id eſt, *Egregia ſcilicet vitae fortuna vſus, meam vt humilem obſcuramque traducis.*

Ibid. Aeſchini verbum, quod ſibi exciderat, irridenti, Πάνυ γὰρ, inquit, παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς;) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. i. e. *In hoc enim, videlicet, poſitae erant fortunae Graeciae, quod hanc, non illam vocem vſurparem.* Galli hunc idiotiſmum egregie repraeſentant: *ne voyez vous pas?* niſi quod verba illa parentheſi non includunt, ſed orationis initio collocant: v. c. *ne voyez vous pas comme il tremble?* de homine admodum ſecuro, μάλα γὰρ, (οὐχ ὁρᾷς;) τρόμῳ κατέχεται.

Οὐδὲ, *ne quidem.* XV. Οὐδὲ, per ſe ſolum, reddi ſaepe debet, ***ne quidem:*** barbarus enim eſſet, qui diceret οὐ μέν. Demoſthen. pro Corona, Οὗτοι δὲ, οὐδὲ γράψαντος ἐμοῦ, ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησαν, i. e. *At iſti, ne decreto quidem per me edito, haec facere voluerunt.* Idem Olynth. I, Οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς, οὐδ᾽ εἰ συνέβη τι παρὰ τῶν Θεῶν χρηστὸν, μνημονεύουσι, id eſt, *Qui occaſionibus bene vſi non ſunt, ii ne ſi quidem a Diis bonum aliquod acceperint, meminerunt.*

Dicitur etiam μηδέ. Demoſthenes pro Corona: Εἰ μὲν ἴστε με τοιοῦτον, οἷον οὗτος ᾐτιᾶτο, μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, μηδ᾽ εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπερευπεπολίτευμαι. Vbi vtrumque μηδὲ, *nequidem*, reddi debet; ſic, *Me ſi talem eſſe noſtis, qualem ille criminabatur, ne vocem quidem meam auditote: ne*

54 Vide lib. II, de Off. cap. 13. *Quia NON MODO inuidetur illi aetati, verum etiam fauetur.* Adde Iuſtin. lib. II, cap. 1. *Ita vt NON MODO primae [terrae] generare homines, ſed ne aduenas quidem recipere ac tueri poſſent.* Pro, *Non modo non.* [*Non* poſt *Non modo* tantum eleganter praetermittitur, tum, cum in altero membro ſequitur *ne-quidem.* Nam in laudato loco Cic. additur *non* in correctis libris. *Z.*]

55 Verba

ne ſi quidem, vel, *vt etiam in publicis omnibus negotiis ſumma fuerim cum laude verſatus* [55].

Μηδὲ, vel ἐδὲ ἄν.

XVI. Μηδὲ, et ἐδὲ, ſequentibus ἄν εἴ τι, vel ὁτιἒν γένοιτο, vel γένηται, vel ποιῇ vel ſimili, nonnihil orationem intricatam efficiunt, ac fere conſtruenda ſunt cum verbo aut participio, voces illas conſequente. Nazianz. II in Iulian. Ὡς ἐδ' ἄν ὁτιἒν γένηται, περισώσοντος ἐκ τῆς αὐτἒ δυναςείας πόλιν, id eſt, *Vtpote qui vrbem ab eius poteſtate vindicaturus non eſſet, quicquid demum eueniret.* Quae oratio ita conſtruenda eſt: ὡς ἐδὲ περισώσοντος etc. ὁτιἒν ἄν γένηται· non autem, quod iſta omnia, ἐδὲ ἄν ὁτιἒν γένηται, ſignificent *quicquid euenerit:* alioqui ſenſus eſſet plane contrarius, et affirmaret, non negaret [56].

Οὐδὲ εἷς.

XVII. Οὐδὲ εἷς, μηδὲ εἷς, et μήτε εἷς, pro μηδεὶς et ἐδεὶς, ſaepe apud Atticos vſurpantur, tam in fine, quam initio periodi: imo etiam inter vtramque vocem inſeritur aliquando ἄν; quod ad ſequens verbum referatur. Demoſthen. contra Leptin. Ὑμῶν τοίνυν ἐδ' ἄν εἷς ἐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, ταῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, id eſt, *Nemo quidem veſtrum quicquam vlli vnquam abſtulerit, quod ei ſemel dederit;* vbi etiam ταῦτα, videtur abundare [57].

XVIII. Οὐδ'

55 Verba ſunt pag. 314, lin. 13. Caeterum vim habet ἐπιδοτικὴν in propria ſignificatione, quando repetitur hoc aduerbium. Plato in Phaedro, prope finem: Οὐδὲ γὰρ ἐδὲ τὸν σὸν ἑταῖρον δεῖ παρελθεῖν, *Neque enim ſocius tuus etiam eſt praetermittendus.* Confer id, quod mox notabimus ad Reg. 17.

56 Quid ſi ita verba haec diſtinguas? Ὡς ἐδ' ἄν, ὁτιἒν γένηται, etc. Ita certe minus erit intricata ſtructura, vt in illo Plutarch. περὶ παίδ. ἀγ. Οἱ δὲ ἀρμάτειοι τροχοὶ πόνῳ καμφθέντες, ΟΥ'Δ' Α'Ν, ΕΙ' ΤΙ ΓΕ'ΝΟΙΤΟ, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἂν λαβεῖν εὐθυωρίαν, *Curruum rotae, ſemel magno labore curuatae, nullo conatu ad priſtinam reuocare poſſis rectitudinem.* Neque obſtat, quod coniunctio ἂν poſt δύναιντο ſequitur; ſolet enim haec particula ſaepe repeti, vt oſtendetur Cap. VIII, Sect. 3, R. 1.

57 Addam et aliud ex eodem Demoſthene petitum, vbi particula illa ἂν omittitur, μηδὲν in fine inuenitur, et ipſum illud μηδὲν abundare videtur. Ita enim ille in epiſtol. I, prope finem: Μηδὲ ποιήσητε ΤΟΥ'ΤΟ ΜΗΔΕ'Ν, *Ne tale quicquam faciatis.* Similiter μηδὲ ἕτερος pro μηδέτερος. Plut. Sympoſ. lib. IX, pag. 742 Ἀτελὴς γὰρ ἔμεινεν ὁ ἀγών, καὶ πέρας ἀναμφισβήτητον ἐκ ἔσχε, μηδὲ ἑτέρȣ πεσόντος, *Imperfectum enim relinquebatur certamen, et non diremit controverſiam finis, neutro occiſo.* Caeterum obiter hic obſerua frequentem numeri in hac voce Enallagen. Dicitur enim, ἐδέτερά ἐςι τέτων. Pro, ἐδέτερον, *Neutra*

ſunt

Οὐδ' ἐγγύς.

XVIII. *Οὐδ' ἐγγὺς* et *μηδ' ἐγγύς*· (quod ſecundum rarius eſt) verbatim, *neque prope;* Galli feliciter, *ni à peu pres*, id eſt, *multum abeſt.* Demoſthen. ſaepiſſime, vt in Midiana [58]: *Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγὺς, Atqui haec non ita ſe habent: multum abeſt.*

Πολλοῦ γε δεῖ. *multum abeſt.*

Quo ſenſu creberrimum etiam eſt, *πολλοῦ γε δεῖ*, et *πολλοῦ γε καὶ δεῖ*. Gallice, *il s' en faut bien.* Sed Plato cum interrogatione coniungit, vt legum VII *Βούλεσθε ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφωμεν, ἢ πολλοῦ γε δεῖ; Placetne vobis, vt mulctam aduerſus eos, qui hoc non fecerint, decernamus, an longe ſecus videtur?*

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ.

XIX. Eodem ſignificatu dicunt, *οὐδὲ πολλοῦ δεῖ*· ſed (quod a tironibus diligenter obſeruandum) illud *οὐδὲ* cum ſuperiore verbo potius conſtruendum eſt, quam cum *πολλοῦ δεῖ*. Demoſthen. de falſa Legat. *Οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Non enim haec illorum vice contigerunt, multum abeſt.* Quam orationem ſic ordina: *Οὐ γὰρ οὐδὲ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, πολλοῦ δεῖ.* Alioqui ſi conſtruatur cum *πολλοῦ δεῖ*, vel *οὐδὲ* affirmabit, vel ſenſus erit plane contrarius. Exemplum illuſtrius eſt contra Leptin. *Φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης*, id eſt, *Nec enim id cum futura ignominia compenſari poterit: multum abeſt.* Ordo igitur eſt: *οὐδὲ γὰρ Φανήσεται, πολλοῦ δεῖ, τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης*· vel *πολλοῦ δεῖ* in finem reiiciendum eſt.

Οὐδ' ὀλίγου δεῖ.

XX. Dicunt praeterea *οὐδ' ὀλίγου δεῖ*, ſed tunc *οὐδὲ* conſtruitur cum *ὀλίγου δεῖ*, non autem cum alio verbo. Demoſthen.

ſunt horum, pro, *Neutrum eſt.* Plat. in Phaedr. pag. 228.

Aliquando geminatur particula *οὐδὲ*, ita tamen, vt vocabulum aliquod interponatur. Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 280, prope finem: *Μὴ γὰρ ὅτι πόλις, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἰδιώτης οὐδὲ εἷς οὕτως ἀγεννὴς γένοιτο, Nam non ſolum non vrbs, ſed nec priuatus quidem vllus adeo illiberalis eſſe poteſt.* De ſignificatione particularum *μὴ ὅτι*, adi Noſtrum Sect. 12, §. 11. Rurſus vocula *εἷς* vel *ἕν*, quod in compoſitione *τοῦ οὐδεὶς* vel *οὐδὲν* inuenitur, aliquando repetitur. Thucyd. lib. II, cap. 51 *Ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα, Nullumque fuit remedium.* Heliod. Aethiop. lib. II, cap. 27, extremo: *Τῶν κατ' Αἴγυπτον ἓν οὐδὲν ἀπελίμπανον ἱστοροῦντες, Rerum Aegyptiarum nihil non inquiſitum relinquebant.*

58 Pag. 389, lin. 30.

moſthen. de Falſa Legat. Οὐδέ γε ἴσον ἐςὶν ἀδίκημα, ἐδ' ὀλίγε δεῖ, *Nec par ſane flagitium id fuerit, neque parum abeſt*, id eſt, *multum abeſt*, vel *imo plurimum inter vtrumque discriminis eſt.*

CAPVT VIII.

De Coniunctione.

*SECTIO I*ᵃ.

De Coniunctione ἀλλά.

REGVLA I.

De hac Coniunctione, vt communia mittam, notanda quae ſequuntur. 'Αλλά, interrogat. et reſponſ. ſerviens.

Primo, modo aduerbium cum ſubſtantiuo copulat coniunctio ϰαὶ apud Pauſaniam in Arcadicis, pag. 582, lin. 6 Τηνιϰαῦτα δὲ ϰαὶ θυσίας ΔΗΜΟΣΙ'Αι τε ϰαὶ 'ΙΔΙΩ͂ΤΑΙ θύεσιν, *Tum ſacra faciunt publice et priuati:* pro, *priuatim.* Similiter a genitiuo abſoluto ad orationem finitam tranſit Thucydides lib. II, cap. 47 Νόσῳ τε γὰρ ἐπιέζοντο ϰατ' ἀμφότερα· Τ.Η͂Σ τε ὭΡΑΣ τῦ ἐνιαυτῦ ΤΑΥ'ΤΗΣ ΟΥ'ΣΗΣ, ἐν ᾗ ἀσθενῦσιν ἄνθρωποι μάλιςα, ϰαὶ ΤΟ' ΧΩΡΙ'ΟΝ ἅμα, ἐν ᾧ ἐςρατοπεδεύοντο, 'ΕΛΩ͂ΔΕΣ ϰαὶ ΧΑΛΕΠΟ'Ν ἮΝ· *Morbo enim premebantur duplici de cauſſa: tum quia hoc anni erat tempus, quo maxime aegrotant homines, tum quia locus, in quo caſtra poſuerant, erat paluſtris ac difficilis.* Cum praecedat, Τῆς τε ὥρας ὔσης, debuiſſet ſequi, ϰαὶ τῦ χωρίυ ἑλώδυς ϰαὶ χαλεπῦ ὄντος. Similiter coniunctiones δὲ et μηδὲ genitiuum participii abſolutum

59 Priusquam ad ſingularum Coniunctionum explicationem accingamur, in genere aliquid de iis dicendum eſt. Et quidem primo, cum Coniunctionis natura ſit ſimiles orationis partes coniungere, fit aliquando, vt diſſimiles copulet. De coniunctionibus μὲν et δὲ, vid. Auctorem noſtrum Sect. 8, §. 4. Sic Coniunctio ἀλλὰ Participium et Verbum copulat apud Herod. Clio cap. 131 Πέρσας δὲ οἶδα νόμοισι τοιοῖσι χρεωμένυς, ἀγάλματα μὲν, ϰαὶ νηὺς, ϰαὶ βωμὺς ὐϰ ἐν νόμῳ ΠΟΙΕΥΜΕ'ΝΟΥΣ ἱδρύεσθαι, ἀλλὰ ϰαὶ τοῖσι ποιεῦσι μωρίην 'ΕΠΙΦΕ'ΡΟΥΣΙ, pro ἐπιφέροντας, *Perſas autem ſcio talibus legibus vti; ſtatuas, neque templa, neque altaria extruere conſueuerunt, ſed etiam hoc facientibus inſaniae tribuunt.* Ad verbum ita: *Perſas autem ſcio talibus legibus vtentes, ſtatuas et t. et alt. non ſolitos ext. ſed et h. fac. inſ. tribuunt.* Eodem

Primo, ſaepius in oratione, Attica praeſerim, reperitur, et interrogationi ſimul, ac reſponſioni ſeruit. Demoſthenes pro Coron.[60] *Τί γὰρ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτούς; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε, Quo tandem conſilio eos conuocaretis? ad pacem ne? at iam omnes in pace erant: an ad bellum? at de pace deliberatis.* Vbi ex tribus *ἀλλὰ*, primum et vltimum reſpondent, ſecundnm interrogat[61]. Sic *at* apud Ciceron. Verrina III, *At mores commodi; quis contumacior? at haec ſine cuiuſpiam malo: quis acerbior?* Graece: Ἀλλά γε τρόπον ἐπιεικής· *ἀλλὰ τίς ἰσχυρογνωμονέστερος· ἀλλ' ἐν τούτοις μηδένα βλάψας; ἀλλὰ τίς ἀπηνέστερος;*

II. Secundo, in iisdem reſponſionibus, aliquando ſignificat, *Enimuero, vtique, plane, prorſus:* eſtque tunc concedentis potius, aut indulgentis, quam refellentis. Xenophon lib. VII, Expedit. ſe ipſum inducit, militibus, vt occaſionem arriperet, vrgentibus, ita reſpondentem: Ἀλλ' *εὖτε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα* etc. ***Enimuero recte loquimini, atque haec libenter fecero.***

III. Tertio

ſolutum cum infinita oratione coniungere, exemplis probaui ſupra ad Cap. VI, Sect. 1, reg. 18, n. 12. Eſtque haec licentia Graecis conceſſa, Latini analogia arctius tenentur. Leuius enim illud Terentii in Phorm. Act. V, ſc. 6, vſ. 46

Summa ELVDENDI occaſio
eſt mihi nunc ſenes,
Et Phaedriae curam ADIME-
RE argentariam.

Vbi coniunctio et infinitiuum et gerundium copulat.

60 Pag. 316, lin. 17.

61 Minus recte meo iudicio coniunctio *ἀλλὰ* interrogare dicitur, cum potius ſit nota *ὑποφορᾶς*. Nam, quemadmodum Graeci ſuum *ἀλλὰ* in prolepſi, ita Latini ſuum *At* modo *ὑποφορᾷ*, modo *ἀνθυποφορᾷ* praefigunt. Prioris exemplum ſuppeditat Cicero Orat. pro Arch. cap. 4 *AT domicilium Romae non habuit! Is, qui tot annos ante ciuitatem datam ſedem omnium rerum ac fortunarum ſuarum Romae collocauit. AT, non eſt profeſſus! Imo vero iis tabulis profeſſus*, etc. Alterius Idem pro Planc. *Male iudicauit populus. AT iudicauit. Non debuit. AT potuit. Non fero. At multi clariſſimi et ſapientiſſimi viri tulerunt.* Demoſthenis locus extat pag. m. 316. H.

Interdum *ἀλλὰ*, praecedente *μὲν*, ponitur pro *δὲ*. Vt Iliad. *π'*, 240 *Αὐτὸς* ΜΕ'Ν *γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι*, ἈΛΛ' *ἑταῖρον πέμπω.* Demoſth. adu. Androt. pag. 597 *τὰ* ΜΕ'Ν *πολλὰ ἐάσω·* ἈΛΛ' *ἐπὶ τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου* etc. Z.

62 Ex

III. Tertio [62] idem eſt quod, *at certe*, vel *ſaltem;* quo tamen ſenſu particulas γε οὖν, vel οὖν γε [63], vel γοῦν, ſaepius adiunctas habet. Ariſtoteles: Εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. id eſt, *Si minus hoc vniuerſi poſſunt, at certe per tribus.* Galenus ad Glaucon. Εἰ μὴ οἷόντε περὶ ἡμέραν τὴν πρώτην, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ, id eſt, *Si minus primo die licebit, at ſecundo quidem conandum eſt, vt febris ſpeciem cognoſcas,* vbi ἀλλὰ et γε interiecta voce aliqua ſeparantur. Ita, quod Tullius pro Cluentio ait, *non timuiſſe, ſi minus vim deorum, at illam ipſam noctem!* Graece reddi poteſt, οὐκ ἄρα φοβηθῆναι, εἰ μὴ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τὴν αὐτήν γε νύκτα [64]. Ἀλλὰ, ſaltem.

IV. Quarto, ἀλλὰ, ſequente ἆρα, vel ἦ, vel μὴ, vel οὐ, οὐκ, οὐχὶ interrogat. Plato Legum X Ἀλλ᾽ ἆρά τισι προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τούτοις; *Vtrum tandem ſimiles*

62 Ex Budaeo pag. 473.

63 Iſocr. in Archidam. p. 244 Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτον μὲν Ἀθηναίους, εἰ καὶ μὴ πάντα μεθ᾽ ὑμῶν εἰσιν, ἀλλ᾽ οὖν ὑπέρ γε τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας πάντα ποιήσοντας, *Scio enim, Athenienſes, ſi non per omnia nobiscum faciunt, ſaltem pro ſua ipſorum ſalute omnia experturos eſſe.* In quibus verbis obiter obſerua idiotiſmum, πάντα ποιεῖν, pro *ſedulo conari:* de quo ſupra, Cap. V, Sect. 10, Reg. 13.

64 Nonnunquam hac acceptione coniunctio ἀλλὰ praecedentia inuoluit; quae βραχυλογία neſcio quam Graecorum idiomati gratiam addit. Hoc modo ἀλλὰ νῦνγε redditur, *Nunc maxime,* ſuppreſſa per ellipſin vocula ἄποτε. Ita Sophocles in Electr. vſ. 412

Ὦ Θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ᾽ ἀλλὰ νῦν!

O Dii patrii, adeſte nunc maxime! vel, *nunc ſaltem.*

Plenior ſtructura eſt: Ὦ Θεοὶ πατρῷοι, ἄποτε συνεγένεσθέ μοι, ἀλλὰ νῦνγε συγγένεσθε! *O Dii patrii, ſi vnquam alias mihi adfuiſtis, at nunc adeſte ſaltem!* Eſt et vbi reddendum *vel*, eo ſenſu, quo v. c. dicimus, *Hoc vel omnibus notum eſt,* Ἀλλὰ τοῦτό γε ἅπασι πρόδηλόν ἐστιν. Ita Aelian. V. H. lib. XII, c. 21 Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἈΛΛ᾽ αὐταί ΓΕ ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν, *Lacedaemoniorum matres, quotquot audiuerant, filios ſuos in praelio cecidiſſe, vel ipſae abibant inſpectum eorum vulnera.* In verſione has particulas omittit interpres, quae tamen ſuam vim vt habeant, neceſſe eſt. Mihi oratio elliptica videtur. Ἀλλὰ enim priori orationi, quae hic intelligenda relinquitur, aduerſatur. Ita ergo ſuppienda videntur, quae deſunt: Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, οὐκ ἄλλον τινὰ ἀποστέλλειν δι᾽ ἔθους εἶχον, ἀλλ᾽ αὐταί γε etc. *Lacaenae matronae non alium quempiam mittere ſolebant, ſed ipſae potius* etc.

65 In

ſimiles (Dii) ſunt principum quorundam, an potius Deorum, principes aliqui? Idem in Gorgia [65]: Ἀλλ᾽ ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *An vero (quod aiunt) poſt feſtum venimus?* Xenophon IV, Memorabilium: Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς γενέσθαι ἀγαθός; *An vero cupis bonus eſſe geometra?* Saepiſſime tamen ἀλλ᾽ οὐχὶ citra interrogationem verti debet, *non autem.* Demoſthen. pro Coron. Εἰ τοῦτο τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοδὶ διελέχθην ἐγώ, *Si hoc verbum, non autem aliud hoc protulerim.* Barbarum enim eſſet, οὐ δέ †.

Ἀλλ᾽ ἦ. V. Aliquando etiam, ἀλλ᾽ ἦ, periodorum initio citra interrogationem, verti debet, *enimuero, vtique, plane, profecto.* Ita Dio Chryſoſtom. nouo ſane more, duodecimam orationem exorſus eſt: Ἀλλ᾽ ἦ, τὸ λεγόμενον, ὦ ἄνδρες, ἐγὼ καὶ παρ᾽ ὑμῖν, καὶ παρ᾽ ἑτέροις πλείοσι, πέπονθα τὸ τῆς γλαυκὸς, ἄτοπον καὶ παράδοξον πάθος, id eſt, *Mihi quidem, Auditores, cum apud vos, tum apud alios plerosque, id ipſum vſu venit, quod noctuae contigiſſe ferunt, abſurdum vtique, ac praeter exſpectationem.*

Ἀλλὰ γὰρ, vel δή. VI. Ἀλλὰ γὰρ, et ἀλλὰ δή, ſaepe etiam interrogant. Plato II, de Republ. [66] Ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάσασθαι δυνατόν; id eſt, *An vero Deos, nec latere, nec cogere quisquam poteſt?* Saepius tamen non interrogant, ſed ſignificant *at enim* [67]: nec aliter Graece dici poteſt, *non autem*, quam, ἀλλὰ μή, vel rarius, ἀλλ᾽ οὐ.

VII. Ἀλλὰ

65 In principio. Vid. Budaeum pag. 474. H.

† Recte Vigerum, qui particula ἀλλὰ tribuit vim interrogandi, caſtigat Hoogeuenus in Partt. gr. Nam in loco Platonis de Legg. X. vis interrogandi eſt in ἆρα, ſed ἀλλὰ obtinet ſuam poteſtatem διαφορικήν, et reſpondet antecedenti μέν, in verbis, Ἀρχόντας ΜΕ'Ν ἀναγκαῖόν που γίγνεσθαι τούς γε διοικήσαντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν· ἈΛΛ᾽ ἆρα etc. Idem quoque exiſtimandum eſt de locis laudatis Platonis ex Gorgia, et Xenophontis ex Memorab. vbi non ἀλλά, ſed ἦ et μή vim habent interrogandi. Z.

66 Pag. 365, lin. 37. Vbi tamen ſententia non eſt interrogatiua, ſed affirmatiua, cuius indicium eſt particula δή.

67 Exemplum habet Plato Phaedr. p. 228 Εἰ ἐγὼ Φαῖδρον ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι· ἈΛΛΑ' ΓΑ'Ρ οὐδέτερά ἐστι τούτων, *Si ego Phaedrum ignoro, mei quoque ipſius oblitus ſum. Atqui neutrum iſtorum eſt.* Non minus crebro quam eleganter harum particularum vtraque neutralem vim retinet, et altera praecedentibus aliquid opponit, altera eius oppoſitionis

VII. Ἀλλὰ νὴ Δία· vel νὴ Δία ἀλλὰ, ironice pro *at enimuero*,

oppoſitionis rationem reddit. Idque fit vel implicite, cum ex praecedentibus intelliguntur quaedam ſuppreſſa, vt in exemplo citato. quaſi dicat: ἈΛΛΑ' Φαῖδρον ἐκ ἀγνοῶ· ἐ ΓΑ'Ρ ἐμαυτῦ ἐπιλέλησμαι· ἐδέτερα ἄρα ἐςὶ τέτων. Vel explicite, vt ex eodem loco oſtendere poſſet quiſpiam, nempe additis, quae ſequuntur, paucis: εὖ οἶδα, ὅτι, Λυσίε λόγον ἀκέων etc. Structura ſola omnia plana reddet: Ἀλλὰ ἐδέτερά ἐςι τέτων· εὖ οἶδα γὰρ etc. Vbi ἀλλὰ opponit negatiue, *ipſum non ignorare Phaedrum:* et γὰρ reddit rationem; *quia probe ſciebat, Phaedrum non ſemel Lyſiae orationem legiſſe.* Nam ex Phaedri conſuetudine argumentatur Socrates. Clarins tamen exemplum ſuppeditat Arrianus de Exp. Alex. lib. II, cap. 6, vbi Darius e quibusdam adulari ipſi ſtudentibus, cognoſcit, μηκέτι Ἀλέξανδρον ἐθέλειν προϊέναι τῦ πρόσω, ἈΛΛ' ὀκνεῖν ΓΑ'Ρ, πυνθανόμενον, ὅτι αὐτὸς προσάγοι. i. e. *Alexandrum neutiquam velle vlterius progredi, ſed tergiuerſari, audito ipſius aduentu.* Quae vt planiora fiant, et vtriusque particulae ratio conſtet, ſic ſunt ordinanda: Μηκέτι Ἀλέξανδρον ἐθέλειν προϊέναι τῦ πρόσω, ἈΛΛ' ὀκνεῖν, πυνθανόμενον ΓΑ'Ρ, ſiue ἐπυνθάνετο γὰρ, i. e. ὅτι ἐπυνθάνετο, ὅτι αὐτὸς προσάγοι. Confer eundem lib. III, cap. 18. Conſulatur omnino Deuarius. Idiotiſmum hunc optime expreſſit Maro lib. Aen. I, vſ. 23

— *Hoc regnum Dea gentibus eſſe,*
Si qua fata ſinant, iam tum tenditque fouetque.
Progeniem SED ENIM, Troiano a ſanguine duci,
Audierat, Tyrias olim quae verteret arces.

Vbi coniunctio *ſed* aduerſatiue refertur ad illa: *Hoc regnum Dea gentibus eſſe tendit:* et altera illa *enim* ad τὸ *Audierat*, hoc modo: Iuno Carthaginem in regnum creſcere volebat: SED conatibus obſtabant fata; audierat ENIM, gentem ex Troianorum ſanguine eſſe naſcituram, quae olim euerteret Carthaginis arces. Addam Ouidii locum lib. IX Met. vſ. 248

— *SED ENIM ne pectora vano*
Fida metu paueant, Oetaeas ſpernite flammas;
Omnia qui vicit, vincet, quos cernitis, ignes.

Ita enim diſtinguo, vt poſt τὸ *flammas* non finiatur, ſed continuetur oratio. In quibus verbis aperte elucet Graecorum idioma, modo ita ordinentur: *Ne pectora fida paueant metu vano, SED ſpernite flammas Oetaeas; qui ENIM vicit omnia, vincet ignes, quos cernitis.* Quae poſtrema rationem dant, quare flammae eſſent ſpernendae. Confer lib. XI, vſ. 401. Quod ſi in modo citatis Arriani verbis participium πυνθανόμενον in verbum mutetur, commode ſequens membrum ſuperiori connectet particula δὲ, ἐπυνθάνετο δέ. Ita in libro Argonaut. qui ſub Orphei nomine circumfertur, vſ. 771

ἈΛΛ' ἐ ΓΑ'Ρ Μινύαισιν ἐπήνδανε πᾶσι νέεσθαι,
Δεῖμα Δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Verbatim: *Sed enim Minyis non placuit vna ire: iniecit vero* etc. pro, *SED Minyis non placuit vna ire; iniecit ENIM iis timorem candidas vlnas habens Iuno.* Hoc idioma ſi quando Latini imitari volunt,

enimuero, *ſcilicet*, *nimirum*. Demoſthen. in Lept. [68] 'Αλλὰ, νὴ Δία, ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, *At enim vero, id forte nobis obiiciet.*

'Αλλὰ δὴ καὶ, *imo.*

VIII. 'Αλλὰ δὴ καὶ [69], *imo etiam*, vel *vsque adeo*, ſignificant. Libanius: Οὗτοι ἄδειαν ἔσχον ἀπιέναι ὅπȣ ἂν βȣ́λωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίȣς, id eſt, *Liberam, quocunque vellent, abeundi poteſtatem habuere, atque adeo ad ipſos hoſtes* [70].

Πλὴν ἀλλὰ, *tamen.*

IX. Πλὴν ἀλλὰ fere ſignificat *tamen*, *veruntamen*, vt etiam πλὴν καί. Lucian. [71] Πλὴν ἀλλὰ, τί ἂν πάθοιμι; *Veruntamen quid agerem?* Quo modo interdum repellentis eſt, ac refellentis: interdum approbantis, et concedentis.

At vero πλὴν ἀλλ' ἤ, redditur, *niſi*, vt πλὴν εἰ, et πλὴν ἐάν. Ariſtot. l, Metaphyſ. [72] Οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, id eſt, *Nec enim hominem ſanat medicus, niſi per accidens.*

'Αλλά τοι vel μήν.

X. 'Αλλά τοι, et ἀλλὰ μήν, *atqui*, *at certe*, *at vero.* Exempla paſſim obuia: ſed ἀλλὰ μὴν in aſſumtionibus dialecticis vſurpatur, quo modo *atqui* apud Latinos: vnde eſt hoc Luciani [73] argumentum: Εἰ γάρ εἰσι βωμοί· εἰσι καὶ Θεοί· ἀλλὰ μήν εἰσι βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ Θεοί· *Si enim arae ſunt, ſunt etiam Dii; atqui arae ſunt, ergo et Dii* [74].

XI. 'Αλλ'

volunt, loco coniunctionis δὲ ſubſtituunt copulatiuam *et* vel *que*. Ad rem appoſite Naſo lib. Met. X, vſ. 323

Si tamen hoc ſcelus eſt: SED
ENIM damnare negatur
Hanc venerem pietas: coëunt-
QVE animalia nullo
Caetera delectu. —

Ordo eſt: *ſed pietas damnare negatur; namque animalia caetera* etc.

68 Nempe ſub principium. Sed diſtinguendum puto inter ἀλλὰ νὴ Δία, et νὴ Δί' ἀλλά. Vtriusque vſus eſt ἐν ταῖς προλήψεσι, verum illius ἐν ταῖς ὑποφοραῖς, huius ἐν ταῖς ἀνθυποφοραῖς, i. e. illud aptius eſt obiectionibus formandis, hoc ad obiectiones reſpondendo. Vtrumque vna cum Noſtro confundere videtur Budaeus pag. 473.

69 Vel tranſpoſitis vocabulis ἀλλὰ καὶ δή. Plat. in Phaedro pag. 236 Οὐκ (ſuppl. εἴπω;) ἀλλὰ καὶ δὴ λέγω, *Non dicerem? Imo etiam affirmo.*

70 Haec ex Bud. Comment, L. G. quem adi pag. 473, in fin.

71 In Prometheo in fine. Vid. Deuar. pag. 424.

72 Cap. I, ex Bud. p. 552.

73 Sub finem Iouis Tragoedi.

74 Eaedem particulae, ſi ſequatur particula καὶ, ponuntur pro καὶ μὴν καὶ, *Quin etiam.* Ita Herodianus lib. II, cap. 4, poſtquam dixerat, Pertinacem omnium ſuis virtutibus animos ſibi conciliaſſe, addit: 'Αλλὰ μὴν καὶ τῶν βαρβάρων ὅσοι πρότερον

XI. Ἀλλ᾽ ἢ, ἀλλὰ ὅτι, et ἀλλὰ ἢ ὅτι, *niſi quod.* Syneſius Epiſt. Ὁ δὲ παρὰ πόδας ἐποιεῖτο κίνδυνον, ὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ᾽ ὅτι πᾶσιν ἱϛίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο, *Quod praeſens periculum intentabat, aliud erat nihil, quam quod paſſis velis nauis ferebatur* [75].

Ἀλλ᾽ ἤ. ἀλλὰ ὅτι. ἀλλὰ ἢ ὅτι.

XI. Ἀλλὰ,

τερον ἀφηνίαζον καὶ ἐϛασίαζον. — ἑκόντες αὐτῷ προσεχώρυν, *Quin etiam Barbari, quotquot antea iugum excuſſerant et rebellauerant, ſponte ad eum accedebant.*

75 Ita ἀλλ᾽ ἢ etc. ſi praecedat aliqua vel negatio vel interrogatio, redditur *quam*, vel *niſi: quam quod*, vel, *niſi quod.* Ita Demoſth. aduerſus Phorm. pag. 585, lin. 47 Οὐ κατηγόρασεν, ἀλλ᾽ ἢ πεντακισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν, *Mercatus eſt non amplius quam quinquies mille et quingentis drachmis.* Sic Aeſchin. in Timarch. pag. 191, lin. 42 Ὥϛε μηδὲν ἀλλ᾽ ἢ τὰς αἰσχύνας αὐτῷ περιεῖναι, *Ita vt illi nihil niſi dedecus reliquum ſit.* Singularis eſt Herodiani locus, lib. III, cap. 10, vbi, poſtquam dixerat Seuerum in Pontianum maxima contuliſſe beneficia, eumque opibus et honoribus auxiſſe, ſubdit, ὐδὲν ἕτερον, ἀλλ᾽ ἢ μερισάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, *Nihil reliqui faciens, niſi quod imperium cum illo non communicaret.* Vbi poſt ἀλλ᾽ ἢ videtur deeſſe negatio, vel participium παραλιπὼν, aut ſi quod aptius, poſt ὐδὲν ἕτερον, [Intellige potius ποιησάμενος. Sic poſt *aliud* ſaepe Latini omittunt *fecit.* V. c. Petron. cap. 86 *Nihil aliud* (ſc. *feci*) *quam puerum baſiaui.* Liu. II, 63 *Et hoſtes quidem nihil aliud* (ſc. *faciunt*), *quam perfuſis vano timore Romanis citato agmine abeunt.* Z.] vt ſenſus conſtet. Sic ἀλλ᾽ ἢ, praecedente ὐδὲν, denotat, *nihil aliud, quam*, et ſubauditum ante ſe vult verbum ποιῶ. Lucian. Dem. Encom. pag. 924 Οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον, *Nil aliud, quam orare illum, ſuſpicabar.* Cum interrogatione, vt apud Plat. Phaedr. pag. 258, lin. 42 Τίνος μὲν ὖν ἕνεκ᾽ ἄν τις, ὡς εἰπεῖν, ζώη, ἀλλ᾽ ἢ τῶν τοιὕτων ἡδονῶν ἕνεκα; *Quamobrem enim aliquis, vt ita dicam, viuat, niſi talium voluptatum gratia?* Eſt et vbi ἀλλὰ ſine aliqua coniunctione adiecta in hac ſignificatione inuenitur. Ita Aphthonius in Progymn. de Thucydide: Οὐ γὰρ ἑτέρωθεν γέγονεν, ἀλλ᾽ ὅθεν οἱ λόγοι, *Non enim alio in loco natus eſt, quam vnde orationis elegantia profluxit.* Nonnunquam praecedente negatione commode redditur *prorſus, plane.* Herodian. lib. I, cap. 13 Οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ πένθυς σχῆμα δεῖξασα, *Nihil aliud quam luctus habitum oſtendens*, i. e. *plane lugubrem habitum.* H.

Quae de particulis ἀλλ᾽ ἢ vel alii, vel nosmet ipſi obſeruauimus, ea hic ſummatim repetere haud alienum videtur. 1) Ἀλλ᾽ ἢ ſaepe nil peculiare continet: nam ſignificat *ſed vel.* Vt Theogn. 485 Μὴ πῖν᾽ οἶνον ὑπερβολάδην· ἀλλ᾽ ἢ, πρὶν μεθύειν, ἐπανίϛασο, ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. Epict. Enchir. cap. 24 Ἐμοὶ ὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ᾽ ἢ τῷ σωματίῳ μυ, ἢ τῷ κτησιτίῳ μυ, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί. Conf. 2 Cor. I, 13. et Ariſtoph. in Veſp. 8. 2) Significat *Sed an, Num vero*, vbi ſcribi debet ἀλλ᾽ ἦ, quod interdum a librariis corrum-

'Αλλ' ἄγε. ἀλλ' ἄγε δή.

XII. 'Αλλὰ, interdum adhortantis eſt; tuncque fere coniungitur cum ἄγε, vel ἄγε δὴ, vel imperatiuo verbi εἶμι, eo;

corrumpitur. Sic eſſe debet Plat. in Phaedr. pag. 261, vbi Phaedro dicenti, περὶ τὰς δίκας λέγεται καὶ γράφεται (ſc. ἡ τέχνη ῥητορικὴ) λέγεται δὲ καὶ περὶ τὰς δημηγορίας· ἐπὶ πλέον δὲ ἐκ ἀκήκοα. reſpondet Socrates, 'ΑΛΛ' Ἢ τὰς Νέϛορός τε καὶ Ὀδυσσέως τέχνας μόνον περὶ λόγων ἀκήκοας, ἃς ἐν Ἰλίῳ σχολάζοντε συνεγραψάτην, τῶν δὲ Παλαμήδες ἀνήκοος γέγονας; Hic enim ἀλλὰ haud dubie adverſatur antecedentibus, et ἢ vim rogandi obtinet. 3) Saepiſſime ἀλλ' ἢ nil eſt niſi ἄλλο ἤ, et ita fortaſſe rectius feceris, ſi ſcripſeris et diſtinxeris. ἄλλ', ἤ. V. c. Plat. in Phaedr. pag. 231 Οὐδὲν ὑπολείπεται, ἀλλ' ἢ ποιεῖν προθύμως. Melius ſic: ἐδὲν ὑπολείπεται ἄλλ', ἢ π. π. Nam ſenſus eſt: *Nil ALIVD reliquum eſt, quam vt alacriter perficias.* Ariſtoph. in Ran. 1105 Οὐκ ἠπίϛαντ' ἀλλ' (reſcribe ἄλλ',) ἢ μάζαν καλέσαι καὶ ῥυππαπαὶ εἰπεῖν. Item ibid. verſ. 229 ἐδὲν γάρ ἐϛ' ἀλλ' ἢ κοάξ. Heliod. V, 2 Καὶ τί γὰρ ἀλλ' ἢ τάφος; 1 Cor. III, 5 Τίς ἐν ἐϛι Παῦλος, τίς δ' Ἀπολλὼς ἀλλ' ἢ διάκονοι; Recte in nonnullis libris diſtingnitur Plat. Apol. c. 5 δι' ἐδὲν ἄλλ' ἢ διὰ σοφίαν τινὰ τἕτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. It. Plat. in Sophiſt. pag. 225 ἐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χρηματιϛικὸν γένος ὁ σοφιϛής. Ad hanc normam quoque interpretare Ariſtoph. in Pac. 475 Οὐδ' οἶδε γ' ἕλκον, ἐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι ἀλλ' (ſcribe ἄλλ') ἢ καταγελῶν τῶν ταλαιπωρεμένων, h. e. *Nec iſti traxerunt, nec Argiui dudum aliud* (ſc. *fecerunt*) *quam miſeros deriſerunt.* Itaque non eſt, quod cum Deuario ἀλλ' ἢ putemus poſitum pro ἀλλὰ μόνον, aut cum Hoogeueno, verba οἶδε γ' ἕλκον ἐδὲν parentheſi includamus. Item Luc. XII, 51 Δοκεῖτε, ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δἕναι ἐν τῇ γῇ; Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἢ διαμερισμόν. Reſcribe, ἄλλ' ἢ δ. ſcil. παραγενόμην δἕναι. 4) Nonnunquam ἀλλ' ἢ ponitur pro ἄλλως ἤ, aut ἄλλο ἤ, ita vt ἄλλο aduerbialiter vſurpetur. Caeterum latine reddi poteſt, *niſi praeterquam, ſecus quam.* E. gr. Iſae. de Ariſtarch. Hered. pag. 261 ὁ νόμος ἐκ ἐᾷ τῶν τῆς ἐπικλήρε κύριον εἶναι, 'ΑΛΛ' Ἢ τὲς παῖδας ἐπὶ δίετες ἡβήσαντες κρατεῖν τῶν χρημάτων. Laudauimus locum ex recenſione Reiskii, qui forte male pro ἐᾷ τὸν correxit ἐᾷ τῶν. Nam haud dubie τὸν eſt retinendum, et pro ἀλλ' ἢ legi debet ἄλλον ἤ. Hanc emendationem non minus ſcripturae compendium ΑΛΛ' Η commendat quam τὲς παῖδας, qui opponuntur. Igitur ad hanc regulam potius pertinere videtur Plat. in Phaedr. pag. 258 Τίνος ἕνεκα ἄν τις ζώῃ 'ΑΛΛ' Ἢ τῶν τοιέτων ἡδονῶν ἕνεκα; Niſi quis malit pro ἀλλ' legi ἄλλε. Lucian. Tyrannicid. ſub finem: εἴθε τὴν τάξιν πρἕλαβον τἕ φόνε· ἀπέθανον ἂν 'ΑΛΛ' Ἢ ὡς τύραννος μόνον, h. e. *Si prius trucidatus eſſem; mortuus eſſem ſecus quam vt merus tyrannus.* Haec ratio melior et facilior mihi eſſe videtur, quam Hoogeueni, qui illud ἀλλ' ἢ μόνον interpretatur per *duntaxat.* Similiter pro ἄλλως accipiendum eſſe cenſeo, quoties praecedit nomen ἄλλος. V. c. Plat.

eo; nec quicquam per ſe ſignificat. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. III Οἱ μὲν ἄντικρυς ἐπιόντες, οἱ δὲ κατόπιν, ἀλλ' ἴτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτὰς. id eſt, *Alii a fronte, alii a tergo ingruentes, ite porro, atque illos omnino contemnite;* vbi ἀλλ' ἴτε, pro ἴτε δή [76].

Eadem coniunctio ita nonnunquam poſt comparatiuum aduerbium ſequitur, vt ſumi videatur pro ἢ, *quam.* Thucydid. ſaepe, vt lib. II [77] Τὸν τάφον ἐπισημότατον (ἐλάμβανον), ὀκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν ἀείμνηστος καταλείπεται. id eſt, *Sepulchrum illuſtriſſimum* (ſuppie *habuerunt*) *non illud potius, in quo iacent, quam in quo perpetua eorum gloria remanet.* Latini tamen potius dicerent, *tam, quam.*

Idem

Plat. in Phaed. pag. 97 Οὐδὲν ἌΛΛΟ σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὐτȣ̃ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ἈΛΛ' ἢ τὸ ἄριστον καὶ τὸ βέλτιστον. Id. in Apol. p. 34 Τίνα ἌΛΛΟΝ λόγον ἔχȣσι βοηθȣ̃ντες ἐμοί, ἈΛΛ' ἢ ὀρθόν τε καὶ δίκαιον; At vero dicet aliquis, ita oritur pleonaſmus. Audio: ſed tamen talis pleonaſmus, qualis apud Platonem non eſt infrequens. Atque malo hunc admittere, quam cum aliis ad contortas fugere interpretatiunculas. Z.

76 Adhortationis quoque vim retinet ante imperatiuos quorumlibet verborum. Ariſtoph. Nub. vſ. 183

— Ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν!

Quin aperis oſtium?

In verbis Dionyſii ἀλλ' ἴτε ἐπ' αὐτὰς, in conſtructione inuenitur, et ἴτε non eſt particula, ſed verbum, et vis hortandi eſt in particula ἀλλά, quare minus recte dicit auctor, ἀλλὰ per ſe nihil ſignificare. H.

Inprimis eleganter ponitur ἀλλὰ in cohortationibus tum, cum repente ab antecedente oratione tranſitus fit ad cohortationem, adeo vt reddi poſſit: *Sed quid verbis opus eſt? Quid vero moror in rebus ad rem cauſamque minus pertinentibus? Sed vt ad rem redeam,* etc. V. c. Iliad. β', 139 Poſtquam Agamemnon oſtendit, Troiam capi non poſſe: tranſit ad hoc: Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες. Similiter Iliad. α', 274, vbi Neſtor docuit, ſuam auctoritatem apud priſtinos homines permagnam fuiſſe: repente defertur ad hoc: Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. Ibid. 393 Achilles, expoſitis iis, quae ſibi per iniuriam Agamemnonis acciderant, matrem adhortatur: Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος. Sic Minerua ad Achillem ibid. 210 ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος. Ibid. 337. Achilles vbi quaedam dixit ad legatos Agamemnonis, repente ſe conuertit ad Patroclum, et ait, ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κȣ́ρην. Hanc vim huic particulae eſſe ſubiectam, quam diximus, patet quoque ex eo, quod, quantuium equidem ſcio, nunquam a principio orationis occurrit, ſed poſt aliquot verba, quae ante ſunt dicta. Z.

77 Cap. 43.

78 Exem-

Idem paullo poſt: Οὐ γὰρ οἱ κακοπραγȣ͂ντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τȣ͂ βίȣ, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται. id eſt, *Nec enim, qui duriore fortuna vtuntur tuſtius vitam profundant, quam qui de aduerſa quadam mutatione, dum viuunt, adhuc periclitantur.* Felices ac fortunatos intelligit, qui dum viuunt, in continuo aduerſae ſortis periculo verſantur.

S E C T I O II.

De Coniunctione ἂν, ſpectata in primo et ſecundo caſu.

R E G V L A I.

Quatuor vſus coniunctionis ἄν.

Coniunctio ἂν, (praeterquam quod ſaepe ſumitur pro εἰ, et praeter alium vulgarem vſum, quo fere cum optatiuo et ſubiunctiuo coniungitur) apud Graecos, oratores maxime, vſus habet tam elegantes, quam varios, quos etiam apud Poetas, κε et κεν, encliticae repraeſentant. Nos, facilitatis cauſa, illos omnes ad quatuor praecipuos reuocamus. Primus eſt ἀοριςολογικὸς, id eſt, *indefinitus:* ſecundus δυνητικὸς, quaſi *poteſtatiuus:* tertius παραπληρωματικὸς, id eſt, *abundans:* quartus ἐλλειπτικὸς, id eſt, *deficiens.*

Ἂν cum optat. vel ſubiunct.

II. Primus igitur indefinitus, omnium facillimus, maximeque contritus eſt, cum indefinitam loci, temporis, ac caeterorum id genus ſignificationem habet: quomodò fere cum optatiuo, vel ſubiunctiuo conſtruitur: vt, ὅ τι ἂν λέγοις, πλέον γενήσεται μηδὲ ἕν, vel μηδέν· *Quicquid dicas amplius fiet nihil,* id eſt, *nihil propterea conſequere* [78].

III. Secundus δυνητικὸς ampliſſime patet, itaque dicitur, quod fere ſententia commode per verbum δύνασθαι declarari poſſit; licet etiam per verbum ὀφείλειν, *debere*, id fieri queat.

IV. Primum

78 Exemplis nihil tritius: habetque fere eandem ſignificationem quam Latinorum ſyllabica adiectio *cunque.* Vt, ὅσοι ἂν, *Quotcunque.* Marc. VI, 11. Apud quem et ἐὰν pro ἂν inuenitur Sic ὃ ἐὰν, *Quodcunque.* Ibid. 22 Ὅπȣ ἐὰν, *Quocunque.* Matth. VIII, 19, et alibi in N. T. ſaepe.

79 Ita

Ἂν cum imperf. indic.

IV. Primum igitur, cum imperfecto indicatiui ſeu praecedat, ſeu ſequatur, affert ſignificationem praeſentis, et imperfecti optatiui: vt, Εἴπερ ἑώρων ἀδικοῦντα, οὐκ ἂν περιεώρων, *Si viderem iniuriis afficientem, non paterer;* pro ἂν ὁρῴην, ἂν περιορῴην [79].

Saepe etiam pro plusquamperfect. quia imperfectum pro aoriſto poni ſolet. Demoſthen. initio Philipp. I, Ἡσυχίαν ἂν ἦγον, *Quieuiſſem*, vel *quieſcerem.*

Ἂν cum aoriſt. vtroque.

V. Secundo, cum aoriſto vtroque indicatiui, ſumitur pro aoriſto, vel plusquamperfecto optatiui: vt Ἐκεῖνον ἂν ἐξέβαλον, εἰ παρεισεδύετο· vbi ἐξέβαλον, idem, quod ἐκβάλοιμι, id eſt, *Illum eieciſſem, ſi clam ſe ingeſſiſſet.* Demoſthen. Philipp. I, Οὐδὲν ἂν, ὧν νυνὶ πεποίηκεν, ἔπραξεν, id eſt, *Nihil eorum, quae nunc fecit, praeſtitiſſet.*

Ἂν cum plusq. perf. ind.

VI. Tertio, cum plusquamperfecto indicat. pro eod. plusquamperfect. optatiui. Demoſthenés pro Coron. Ὥστε τῆς εἰρήνης ἂν διημαρτήκει, *Ita pacem non obtinuiſſet.* Ibidem: Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, id eſt, *Quia ſuarum etiam iniuriarum*, id eſt, *nobis ab eo illatarum, meminiſſet.* Ibid. in voce paſſiua, Ἐξήρπαστο ἂν τοιοῦτος, id eſt, *Homo eiusmodi ereptus fuiſſet;* nempe, iudicum manibus.

Ἂν cum praet. med.

VII. Quarto, cum praeterito, etiam medio, tametſi rarius. Demoſthen. ibid. Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολώλατε, id eſt, *Alioquin, quantum ad vos attinet, pridem vtique iam periiſſetis.*

Ἂν cum optatiu.

VIII. Quinto, non tantum cum imperfecto, vel aoriſtis indicatiui, ſed etiam cum optatiuo ſaepius, quam cum ſubiunctiuo, vim habet ſupprimendi aliquid, ſed tamen δυνητικῶς· vt: Τοῦτο μὲν τῷ ἀντιδίκῳ ἑκὼν ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα, οὐκ ἄν· ſupple, συγχωροίην, id eſt, *Hoc quidem aduerſario libens conceſſerim, alia vero non item* [80].

IX. Sexto

79 Ita Dem. epiſt. III, p. 117, initio: Ταῦτα δ' εἰ μὲν παρῆν, λέγων ἂν ὑμᾶς ἐδίδασκον, *Haec ſi adeſſem, verbis vobis exponerem.*

80 Verba, paucis mutatis, deſumta ex Platonis Philebo, p. 36, lin. 31 Δόξας μὲν ἔγωγ' ἂν που συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτ' οὐκ ἂν, *Opiniones fortaſſe quidem conceſſerim* (ſc. *alias eſſe veras, alias falſas*) *reliqua vero haec non item.* Exemplum aliud quaere apud Lucianum, Dem. Encom. pag. 906 Τούτῳ ἀργύριον μὲν προείμην ἂν, φιλίαν δ' οὐκ ἄν, *Huic argentum quidem offerrem, amicitiam vero non.* Vbi ſupprimitur.

*Aν cum futuris. IX. Sexto Latini vim illam δυνητικὴν, fere per futurum optatiui, vel per aoriſtum ſubiunctiui exprimunt: vt patet e ſuperiori exemplo. Tullius pro Coelio [81]: *Iam iſta deferuerit, iam aetas omnia, iam dies mitigarit:* Ταῦτα μὲν ἂν ἤδη ἀφείη, πάντ' ἂν ἤδη ἡλικία τε καὶ χρόνος καταπραΰνειεν.

Aliquando per imperfectum, aut plusquamperfectum optatiui [82]: vt, *Ires tu vero, obſecrares, obteſtarere:* pro *ire, obſecrare deberes* aut *debuiſſes:* Ἀμέλει, σὺ μὲν ἂν προσέρχοιό τε, καὶ ἀντιβολοίης, καὶ καταμαρτύροιο.

*Aν cum γάρ. X. Septimo, cum interrogatione, ac fere particula γὰρ, et optatiuo, indignationis ſenſum aliquem indicat, et contemtus. Aeſchines in Cteſiph. Σὺ γὰρ ἂν (Demoſthenem appellat,) κώμην ἀποςήσαις; Σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν, ὅπε κίνδυνος πάρεσι; *Tu, vt vel vnum vicum ad defectionem impelleres? Tu, vt adires, non dico vrbem, ſed domum vnam, vbi aliquid ſubeſſet periculi?* Quaſi dicat, *nunquam id faceres.* Sic apud Latinos cum indignatione: *Tu, vt id feceris! Vt praeſente me verberaris?* Σὺ γὰρ ἂν τῦτο ποιήσειας, σὺ γὰρ ἂν καὶ παρόντος ἐμῦ τύψειας; Gallice, *que tu l'ayes battu en ma preſence?*

XI. Octauo,

mitur προοίμιον. Caeterum aliquando cum Optatiuo conſtruitur vt merum Indicatiuum vel Imperatiuum ſenſus poſtulare videatur. Indicatiuum quidem apud Herod. Erat. cap. 63 Οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη, *Non eſt filius meus.* Subauditur enim υἱός. Niſi mauis: *Hic non poteſt eſſe meus;* quippe qui ante iuſtum tempus eſſet natus. Et ſane videtur haec optatiui cum particula ἂν otioſa eſſe conſtructio, ſed iatere aliquid δυνητικόν. Quid? quod iiiud, quod Latini ſignificant per *facile*, Graeci per hanc particulam cum Optatiuo exprimunt. E. g. *Philoſophorum ſuae aetatis facile princeps eſt.* Graece: Τῶν καθ' αὑτὸν φιλοσόφων κορυφαῖος ἂν εἴη. Huc refer iocum Platonis, de Leg. lib. I Ὑμῖν γὰρ, ἅπερ καὶ μετρίως κατεσκεύασται τὰ τῶν νόμων, ἓς τῶν καλλίςων ἊΝ ΕἼΗ νόμων, *Nam, ſi quidem vobis ſatis aequae ſunt leges, haec certe inter omnes facile eminet.*

Imperatiuum autem apud Plat. Phaedr. non longe ab initio: Λέγοις ἂν, *Dic modo.*

81 Cap. 31, in fine.

82 Per praeſens. Virgil. Aen. II. vſ. 8.

— *Quis talia fando*
Myrmidonum, Dolopumue, aut duri miles Vlyſſei
Temperet a lacrymis? — i. e. *temperare poſſit.*

Quae Graece ita verti poſſunt:

— Τίς ἂν τοιαῦτ' ἀγορεύων
Μυρμιδόνων, Δολόπων τ', ἢ Ὀδυσσῆος ςρατιώτης
Φράζοι ἀδάκρυτος; —

83 Vid.

XI. Octauo, vim illam δυνητικὴν et cum futuri ſignificatione coniunctam habet, non modo cum optatiuo, ſed etiam cum futuro indicatiui, et aliorum modorum: itemque cum praeſenti, praeterito, et vtroque aoriſto infinitiui, et participiorum.

Ac primo cum futuro indicatiui: Iſocrat. in Areopagitico: Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα, id eſt, *Fieri non poteſt, quin omnia fere malorum genera patiamur* [83]. Ἂν cum fut. indic.

XII. Cum futuro infinitiui: Idem in Buſir. [84] Ἐνόμισε τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας, τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν, *Exiſtimauit, qui haec nihili facerent, eos maiora quoque contemturos.* Cum futuro infinit.

XIII. Cum futuro participiorum rarius, aliquando tamen: vt, Αὐτῷ δὴ, ὡς μάλα φιλοφρονητικῶς ἂν δεξιωσόμενος, ἀπήντησεν, *Obuiam ei profectus eſt, quaſi eum peramanter excepturus.* Cum futuro particip.

XIV. Cum praeſenti infinitiui ſaepiſſime: Xenophon παιδείας I, Δοκεῖ μοι ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιεῖν ἑκάστους ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὁπότε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρήσασθαι, id eſt, *Mihi quidem videtur, ſi praemia proponet, effecturus maxime, vt in ſingulis optime exercitati ſint, eosque, vbi opus erit, maxime promtos et expeditos habeat;* vbi ποιεῖν pro ποιήσειν, et ἔχειν pro ἕξειν. Demoſthen. initio Philipp. I, Ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς, εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν, *Exiſtimo, vt primus etiam ad dicendum ſurrexerim, me tamen veniam iure conſecuturum;* vbi ἂν τυγχάνειν, pro τεύξεσθαι. Cum praeſ. infinit.

XV. Cum Aoriſtis infinitiui: Xenophon Ἑλληνικῶν VI, Νομίσας οὐκ ἂν ἔτι συμμῖξαι αὐτῷ τοὺς μισθοφόρους· pro συμμίξειν, *Ratus, mercenarios ſeſe cum eo deinceps minime coniuncturos.* Idem Παιδείας VIII, Ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἤδη ἔσομαι, ὡς μηδὲν ἂν ἔτι κακὸν παθεῖν, pro πείσεσθαι, *Iam in tuto collocatus ero, ſic vt mali amplius pati nihil poſſim;* quo loco maxima vis δυνητικὴ exprimitur. Cum Aoriſt. infinit.

XVI. Cum participio praeſentis: Idem Ἑλληνικῶν VII, Ἐπεὶ ἔγνω οὐκ ἂν δυνάμενος τῆς πόλεως κρατεῖν, pro δυνησόμενος, *Vbi ſe vrbis dominum eſſe non poſſe cognouit.* Demoſthen. Cum particip. praeſent.

83 Vid. Bud. pag. 497.

84 Pag. 448.

moſthen. pro Coron. Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις, *Cum Athenienſes eo tempore, acceptarum a Corinthiis ac Thebanis iniuriarum memoria commoueri potuiſſent.*

Cum Aoriſt. I. particip.

XVII. Cum Aoriſt. I participii: Idem Παιδείας I, Ὡς οὐδένα ἂν λήσαντα τὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα, id eſt, *Quaſi neminem ſummi Numinis ſigna latere poſſent:* pro λήσοντα.

Cum 2. Aoriſt. particip.

XVIII. Cum 2 Aoriſto participiorum: Idem Ἑλληνικῶν VI, Ἐλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἂν ταχέως τὴν Λακεδαιμονίων δύναμιν, id eſt, *Secum etiam ita ratiocinabantur, breui ſimul coituras Lacedaemoniorum vires;* vbi συνελθοῦσαν, pro συνελευσομένην. Demoſthen. pro Coron. inter ἂν et particip. verbum inſeruit: Θηβαίοις δ' ὅ, τι οὖν ἂν ἐφησθῆναι παθοῦσιν, *Quicquid vero Thebani paterentur, id iucundum vobis futurum eſſet.*

SECTIO III.

De tertio et quarto vſu eiusdem Coniunctionis.

REGVLA I.

Ἂν abundat.

Tertius vſus, qui παραπληρωματικὸς dicitur, is eſt, cum particula iſta παρέλκει, *abundat.* Ariſtoteles Ethic. X [85], Μάλιστα ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων, νομοθετικὸς γενόμενος, id eſt, *Ex ſuperioribus id maxime poſſe videatur, qui condendarum legum peritus fuerit;* vbi prius ἂν abundat, niſi dicamus, ἂν δύνασθαι, ſumi pro δυνήσεσθαι.

Ariſtophanes in Veſp. [86] Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμι ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς, id eſt, *Ego quippe ne lac quidem auium huic vitae praetulerim, quam tu mihi eripis.*

Plato IV Legum [87]: Τοῦτο γὰρ ἔχουσα, (ſupple πόλις) πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομίσματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεπίμπλατο ἂν, id eſt, *Hoc enim ſi haberet, vt rerum inde multarum exportatio fieret, ita magna viciſſim*

ſim

85 Pro vſu παραπληρωματικῷ citat hunc Ariſtotelis, vt et ſequentem Ariſtophanis locum, Budaeus, pag. 495.

86 Verſ. 506. De quo loco vt et ſuperiori ex Ariſtetele vid. Bud. pag. 495.

87 Pag. 705, lin. 13.

88 Idem

ſim auri argentique copia repleretur; vbi ἂν, cum παρεχομένη iunctum manifeſte redundat, vel ſignificat παρέχειν δυνησομένη [88].

Demoſthen. initio I Philipp. cum aoriſto particip. vocem hanc ita coniunxit: Ἐπισχὼν ἂν, ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο. vbi ἐπισχὼν ἂν, pro ἐπισχὼν tantum: id eſt, *Vbi expectaſſem, donec eorum qui ſolent, plurimi ſententiam dixiſſent;* niſi traiectio ſit, pro ἕως ἄν.

II. Quartus ac poſtremus vſus ἐλλειπτικὸς, id eſt, *deficiens*, bifariam diuidi poteſt. Primum enim, coniunctio illa praeſens, vim habet ſubintelligendi aliquid, quod orationi deſit, adhibita fere verbi eius repetitione, in quo vis ſignificationis praecipua eſt. Syneſius ad fratrem [89], de incerto quodam caedis auctore: Τοιοῦτός ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ᾽ ἐποίησεν ἄν, *Eiusmodi ille eſt, vt facinus, etiamſi non admiſerit, admittere tamen potuerit;* vel *data occaſione, admiſſurus etiam fuerit;* vbi et verbum ποιεῖν repetitur, et ἂν, praeter vim δυνητικὴν, ſimul aliquid aliud inuoluit, v. c. ἡνίκα ἂν τύχῃ, *ſi res ita ferret*, aut aliud ſimile. Ἂν deficit.

III. Eiusdem ἐλλείψεως clarius etiam exemplum hoc eſt, quod apud eundem Syneſium ibidem exſtat: Τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, (*delatores* intelligit; et ſupplendum ex praecedentibus, οἶμαι δεῖν ἀποτροπιάζεσθαι) ὅτι συνέπλασαν ἄν, *Hos vero*, (ſupple, *delatores exſecrandos puto*) *quod rem, vt minus forte confinxerint, confingere tamen parati per ſeſe fuerint;* nempe, εἴπερ ἂν καιρόν τινα λάβοιεν, *ſi qua ſeſe daret occaſio.*

IV. Alter modus, quo illa coniunctio ἐλλειπτικῶς vſurpatur, eſt, cum ipſamet deſideratur, ac ſubintelligitur: tunc eodem modo loca illa explicari debent per optatiuum, ac ſi expreſſa eſſet illa coniunctio. Ita, cum alicui loco, vel imperfecti, vel aoriſti, vel perfecti ſignificatio minus conueniet, ſtatim coniiciendum erit, particulam ἂν ſubintelligi:

88 Idem Plato in Phaedro, pag. 276, lin. 18, hoc modo hanc coniunctionem ter repetit: Ἐφ᾽ οἷς δὲ ἐσπούδακε, τῇ γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ, σπείρας εἰς τὸ προσῆκον, ἀγαπῴη ἂν ἐν ὀγδόῳ μηνὶ ὅσα ἔσπειρε τέλος λαβόντα; *In quibus vero artem agriculturae adhibens ſerio egerit, ſerens vbi conuenit, nonne contentus erit, ſi eorum, quae ſeminauerit, octauo menſe fructum ceperit?*

89 Ex Budaeo pag. 496.

telligi: ſimiliterque praeſens, vel aoriſt. et perfectum, vel infinitiui, vel participiorum, per futurum explicandum eſſe. Pauca ex Demoſthene et Xenophonte ſubiiciemus exempla:

*Ἀν cum imperf. deficit.

V. De Imperfecto, clarum illud eſt, Olynth. I [90] Ῥᾷον, καὶ πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ, id eſt, *Faciliore nunc, multoque modeſtiore Philippo vteremur;* pro ἐχρώμεθα ἄν [91].

*Ἀν cum infinit. deficit.

VI. Item de Infinitiuo praeſentis temporis. Ibidem: Βεβαίαν εἰκὸς τὴν ἔχθραν αὐτοὺς, ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται καὶ πεπόνθασιν, ἔχειν· pro σχήσειν, vel ἔχειν ἄν· loquitur enim ibi de conſtantia in futurum: id eſt, *Conſtantes ab iis, propter illa quae metuunt, quaeque paſſi iam ſunt, inimicitias geſtum iri* [92].

Iam de Aoriſto eiusdem infinitiui. Ibid. [93] Σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτῆσαι, pro τελευτήσειν, *Videte, quem iſta finem habitura ſperetis.* Idem pro Corona, cum Aoriſto primo medio, ſequente futuro actiuo: Ῥᾷον ἤλπιζε τὰ μὲν παρακρούσασθαι, τὰ δὲ πείσειν, id eſt, *Sperabat ſe facilius partim in fraudem inducere, partim etiam perſuadere poſſe.*

*Ἀν cum particip. deficit.

VII. Denique de participio, in quo tamen id rarius accidit. Xenophon Παιδείας VI [94], Ἄλλους δὲ μισθοῦνται, ὡς ἄμεινον μαχομένους ὑπὲρ σφῶν, ἢ αὐτοὶ, id eſt, *Alios mercede conducunt, quaſi melius ſua cauſſa pugnaturi ſint, quam ipſimet;* vbi μαχομένους, pro μαχομένους ἂν, vel μαχεσομένους. Et lib. VII in Aoriſt. participiorum: Ὡς οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκευόις τοῖς ἐναντίοις, id eſt, *Quaſi hoc pacto aduerſarios magis imparatos inuaſurus;* vbi ἐπιπεσὼν, pro

ἐπιπεσὼν

90 Pag. 2, lin. 28.

91 Hic deſiderantur exempla quaedam ex Demoſthene citata, quae editio Pariſienſis habet; qua ratione ea hoc loco non addiderim, in prologo dixi. Tu ea quaere Sectione IV, Regula 5. vbi illa editio eadem repetit.

92 At controuerſa haec poſſit videri verſio; cur enim non liceat reddere: *Probabile eſt, eos propter ea, quae metuunt, et paſſi ſunt, conſtantes inimicitias exercere.* Loquitur de Olynthiis, quos, ſi ad belli ſocietatem ab Athenienſibus fuiſſent inuitati, minus fortaſſe firmos habuiſſent et ad tempus ſocius, ſed nunc, cum ob iniurias ipſi Philippo eſſent infenſi et arma mouerent, credibile erat, inimicitias ipſos alere conſtantiores. Quae ſi ita ſunt, ſuperuacua ſit particula ἄν. Locus eſt pag. 2, lin. 14.

93 Pag. 3, lin. 15, ſed ſcribendum σκοπεῖσθε.

94 Pag. 160, lin. 6. H.

† Quae

ἐπιπεσὼν ἂν vel ἐπιπεσεῖν μέλλων, cum de futura expeditione loquatur.

VIII. Idem vſus fere perpetuus eſt, praecedente coniunctione εἰ, cum imperfecto vel aoriſto. Tunc enim vix vnquam coniunctio ἂν exprimitur; ſemper tamen, meo quidem iudicio, ſubauditur. Exemplis nihil frequentius. Ego ſectione ſexta pauca ſubiiciam, hic tantum monuiſſe contentus †.

† Quae Hoogeuenus ſatis copioſe et ſubtiliter de vi particulae ἂν diſputat, huc fere redeunt. 1) Praecipua huius vis, quae per omnes vſus dominatur, videtur eſſe ἀοριστολογική, qua Nominum et Aduerbiorum δήλωσις et Verborum actus imminuitur, et oratio infinita efficitur. Sic in ὃς ἂν et ὅστις ἂν tollitur perſona certa, et redditur incerta: in ὅ, τι ἂν tollitur res certa, atque in ὃ ἂν et ὅπου ἂν locus certus, in ὅπως ἂν modus certus, in ὅταν h. e. ὅτε ἄν, tempus certum, atque in γράφοι ἂν actus verbi tollitur. Conſtruitur autem a) fere cum *Coniunctiuo:* vt Plat. in Phaedr. pag. 266 Σοφοὶ μὲν αὐτοὶ λέγειν γεγόνασιν, ἄλλους τε ποιοῦσιν, ΟἿ ἊΝ (*quicunque*) δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ἘΘΕΛΩΣΙ. Ibid. pag. 264 Μεταμέλει, ὧν ἂν εὖ ποιήσωσιν. Ibid. 268 Ἀξιῶ ἰατρὸς εἶναι καὶ ἄλλον ποιεῖν, ᾧ ἂν τὴν τούτων ἐπιστήμην παραδῶ. b) Cum *Optatiuo:* v. c. Iliad. α, 550 ὋΝ δ' ἊΝ ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἘΘΕΛΟΙΜΙ νοῆσαι. c) Cum *Indicatiuo:* vt Ariſtoph. Acharn. 873 ὍΣ ἜΣΤ' ἊΝ ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς. In verbis per particulam ἂν actus ſublatus vel certe imminutus redigitur vel ad *potentiam*, vel *voluntatem*, vel *officium*, vel *tempus futurum*. De hoc quadruplici vſu in Verbis nunc deinceps dicemus. Igitur ſequitur 2) Vſus particulae δυνητικός, qui iungitur a) fere *Optatiuo:* vt Ariſtoph. Acharn. 313 Πολλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους, *Illos multas perpeſſos eſſe iniurias, oſtendere POSSVM.* Demoſth. Olynth. I Τί οὖν, ἄν τις εἴποι, *Quid igitur? aliquis obiicere poteſt*, ſeu, *obiiciet.* b) *Infinitiuo:* v. g. Plat. IV, de Rep. pag. 421 ᾠήθημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει μάλιστα ἊΝ ΕὙΡΕΙ͂Ν δικαιοσύνην, κατιδόντες δὲ ΚΡΙ͂ΝΑΙ ἊΝ, ὃ πάλαι ζητοῦμεν. Id. in Phaedr. pag. 235 Τοῦτο δὲ, οἶμαι οὐδ' ἂν τὸν φαυλότατον παθεῖν συγγραφέα. c) *Participio:* vt Plat. ibid. pag. 260 Οὕτως περὶ τούτων ἀκήκοα, οὐκ εἶναι ἀνάγκην τῷ μέλλοντι ῥήτορι ἔσεσθαι τὰ τῷ ὄντι δίκαια μανθάνειν, ἀλλὰ τὰ ΔΌΞΑΝΤΑ ἊΝ πλήθει, h. e. *quae populo videri poſſunt.* d) *Imperfecto Indicatiui:* vt Ariſtoph. Veſp. 278 Μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετο, *Soli perſuaderi non poterat.* e) *Aoriſto Indicatiui:* v. c. Ariſtoph. Plut. 983 Οὐ πολλὰ ἐδεῖτο, καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο· ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἊΝ ἬΙΤΗΣ' εἴκοσι εἰς ἱμάτιόν γ'· ὀκτὼ δ' ἊΝ εἰς ὑποδήματα· καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον ἘΚΈΛΕΥΣΕΝ ἊΝ, τῇ μητρί τε θοιμάτιδιον· πυρῶν τ' ΑΝ ἘΔΕΉΘΗ μεδίμνων τεττάρων, *Non multa a me petiit: nam mirum in modum me colebat: ſed potuiſſet argenti drachmas viginti petere ad pallium emendum: octo ad calceos* etc. f) *Futuro Indica-*

tiui:

iui: vt Iliad. ά. 138 *ὁ δέ* ΚΕΝ ΚΕΧΟΛΩ΄ΣΕΤΑΙ, *ὅν κεν ἵκωμαι.* 3) Saepe vero *ἂν* actum verbi mutat in *voluntatem agendi.* Atque ita quoque iungitur a) fere *Optatiuo:* vt Xenoph. Cyrop. III, 1, 36 *πόσε* Ἂ̓Ν ΠΡΙ΄ΑΙΟ, *ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; Quanti redimere velles,* ſeu latinius, *quanti redimeres vxorem?* Plat. IV, de Rep. pag. 420 *ὁ δ᾽ ἐκεῖνο λέγων ἄλλο ἄν τι ἢ πόλιν λέγοι, Qui vero id dicit, alind quodcunque, quam ciuitatem, vult dicere.* Iliad. ά, 60 *Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, Si mortem effugere velimus.* Interdum commode Optatiuus per Imperatiuum reddi poteſt: veluti Plat. in Phaedr. non longe ab initio: *Λέγοις ἄν,* h. e. *θέλε λέγειν, Dic ſi vis, Dic quaeſo.* Ib. pag. 229 *προάγοις ἄν,* eandem rem paulo ante expreſſerat Socrates *πρόαγε δὴ καὶ σκόπει.* Lycophr. verſ. 9 *Κλύοις ἄν, ὦ 'ναξ, κἀναπεμπάζων φρενὶ πυκνῇ διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας τυλίσσων, Audi, quaeſo, rex, et reputans mente ſagaci obſcura aenigmata, cautus reuolue.* Sophocl. Electr. 1498 *Χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι, Intra celeriter: non enim certamen hic eſt de verbis, ſed de capite.* b) Interdum *Imperatiuo:* vt Ariſtoph. Acharn. 1200 ΦΙΛΗ΄ΣΑΤΟ΄Ν *με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, τὸ περιπεταστὸν, κἀπιμανδαλωτὸν* Ἂ̓Ν, *Oſcula mihi mollia, o aureae, et morſiunculis et linguis date.* 4) Nonnunquam *ἂν* per *debeo* exprimi poteſt. V. c. Iliad. β́, 250 *Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων ἀγορεύοις, Quare non debes regum nomina temere in ore ferre.* 5) Saepiſſime autem *ἂν* mutat actum verbi in *tempus futurum,* quod Latini per coniunctiuum exprimere ſolent. In hoc ſenſu *ἂν* omnibus, praeter imperatiuum, modis iungitur. a) *Indicatiuo.* Sic Io. Euang. VIII, 42 *Εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν με, Si Deus eſſet pater veſter, me diligeretis.* Phil. Legat. ad Cai. pag. 474 *Τρὶς, οὐχ ἅπαξ ἀνῄρηστο ἂν, ἐπ᾽ αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος, εἰ μὴ δι᾽ ἐμέ, Niſi ego interceſſiſſem, ter, non ſemel ſublatus fuiſſet, Tiberio in caedem eius prono.* Lucian. Dial. Iun. et Laton. *Ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ.* Theogn. 436 *Εἰ δ᾽ ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, οὔ ποτ᾽ ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγενετο κακός.* Conf. Iliad. ί, 679. φ́, 544. Io. Euang. V. 46. VIII, 19, 39. XI, 32. XV, 19. Ebr. IV, 8. Matth. XXIV, 43. Luc. X, 13. b) *Optatiuo:* v. c. Plat. Phaedr. pag. 229 *Εἰ ἀπιστοίην, οὐκ ἂν ἄτοπος εἴην, Si fidem derogarem, haud abſurde facerem.* c) *Infinitiuo:* vti Plat. ibid. pag. 268 *Τί ἂν οἴει ἀκούσαντας εἰπεῖν; Quid ad haec, ſi audierint, reſponſuros putas?* Demoſth. Olynth. I, ab initio: *Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, Multis opibus, Athenienſes, vos praelaturos eſſe arbitror, ſi conſtaret, qua ratione reipublicae conſuli poſſit.* d) *Participio:* e. g. Iſoc. in Nicocl. pag. 70 *Καὶ πάντα ταῦτα ἐν ἑτέροις μὲν ἴσως ἂν ὤκνουν εἰπεῖν, οὐχ ὡς οὐ φιλοτιμούμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἀλλ᾽ ὡς οὐκ* Ἂ̓Ν ΠΙΣΤΕΥΘΕΙ΄Σ *ἐκ τῶν λεγομένων.* Caeterum ſaepe *ἂν* deeſſe, multis oſtendit Vigerus exemplis. 6) Quaeritur de vſu *παραπληρωματικῷ.* Sunt, qui

SECTIO IV.

De Coniunctionibus ἄρα, [ἆρα,] et γε.

REGVLA I.

Ἄρα, acuta penultima, (nam ἆρα circumflexum, adverbium eſt, quod *vtrum* ſignificat:) Primo initio periodi, ac praeſertim cum particula ἂν, ſonat *itaque*, vel *quamobrem*. Plato V, Republ. [95] Ἄρ' ἂν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται· *Quamobrem ex hoc tale quid ſequitur*. Ἄρ' ἂν, *itaque.*

II. Frequentiſſime voci alteri ſubiungitur, ſignificatque idem quod πȣ, vel ἴσως, id eſt, *forte*, vel *tamen*, vel *quodammodo:* vt, Εἴτις ἄρα τȣ̃ βραβείȣ ἄξιος ἐν τοσȣ́τοις γένοιτο· id eſt, *Si quis forte*, vel, *tamen*, *in tanta multitudine praemio dignus reperitur* [96]. Ἄρα, *forte, tamen.*

III. Non minus ſaepe ſignificat *vtique*, *nimirum*, *videlicet*, *obſecro*, *quaeſo:* adeoque ornatui magis, quam novae Ἄρα, *vtique.*

qui putent ἂν interdum plane otioſum: ſed Hoogeuenus haud male, vt mihi videtur, contendit, nunquam abundare, ne tum quidem, cum repetitum in eadem oratione occurrat. Nam vel pertinet ad duo verba. Sic ter repetitur Plat. Phaedr. pag. 276 Ἐφ' οἷς δὲ ἐσπȣ́δακε, τῇ γεωργικῇ ἌΝ χρώμενος ἂν τέχνῃ, σπείρας εἰς τὸ προσῆκον, ἀγαπῴη ἌΝ ἐν ὀγδόῳ μηνὶ, ὅσα ἔσπειρε, τέλος λαβόντα. Sed poſtremum pertinet ad ἀγαπῴη, medium ad χρώμενος, et primum videtur per traiectionem referendum eſſe ad ἐσπȣ́δακε. vel medetur μακροκωλίᾳ, adiuuatque intelligentiam, v. c. Ariſtoph. in Acharn. 210. Plat. de Rep. lib. IV, pag. 420, lin. 25. vel ſeruit emphaſi, vt Ariſtoph. Veſp. 506 Ἐγὼ γὰρ ȣ̓δ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τȣ̃ βίȣ λάβοιμ' ἄν. Et Eurip. Oreſt. 710. Plat. in Phaedr. pag. 257, lin. 28. 7) Saepe ἂν *Si* ſignificat; quia enim conditio efficit rem incertam, parum a prima et propria vi, quae eſt ἀοριστολογικὴ, recedit. Ex pluribus exemplis vnum attuliſſe ſat fore putamus. Sic eſt Plat. de Rep. lib. IV, pag. 420 Ἀλλ' ἡμᾶς μὴ ȣ̆τω νȣθέτει, ὡς, ἂν σοι πείθωμεν, ȣ̆τε γεωργὸς γεωργὸς ἔσαι, ȣ̆τε κεραμεὺς κεραμεύς. Interdum ἂν eodem ſenſu additur participiis. Quod mirum non videbitur ei, qui non ignorat particulam ὡς ſaepe iungi participiis, vti infra docebitur. Sic eſt Plat. Politic. p. 301 Ἐπεὶ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ γ' ἌΝ, οἷον λέγομεν, ἀγαπᾶσθαι ἄν. Hic γενόμενον ἂν poſitum eſt pro ἂν γένηται. Z.

95 P. 462. Ex Budaeo p. 477.

96 Ex Budaeo, pag. 477. Ita Ariſtides oſtendens, Platonem in ſuo Sympoſio temporum rationem non habuiſſe, poſtquam omnia non ſat temporibus ab eo eſſe diviſa, dixerat, ſubiungit: Εἰ μὴ ἌΡΑ ἐν τῷ Ἠλυσίῳ πεδίῳ τὸ Συμπόσιον συνεκροτεῖτο, *Niſi forte in campis Elyſiis conuiuium fuit congregatum.*

vae ſignificationi ſeruit. Appianus: Ἡδόξησεν ἄρα, εἰ μὴ τὰ ὅμοια γενναίως ἐνέγκοι· id eſt, *Male nimirum audiiſſet, ni ſimilia conſtanter pertuliſſet;* hic enim ἠδόξησεν poſuit pro ἠδόξησεν ἄν. Sic ἐννόησον ἄρα, *cogita obſecro:* νῦν ἄρα πρόσεχε, *attende, quaeſo.*

Ἄρα, *videlicet*, ironice. IV. Quo etiam modo non raro ſumitur ironice, vt et νὴ Δία, et οὐχ ὁρᾷς; Verbi cauſa: Ἕξει ἄρ' ἄνθρωπος ἀεὶ χαμαὶ ἕρπων, τὴν πόλιν ἑλεῖν αὐτοβοεὶ, *Poterit videlicet homo ſemper humi repens, ciuitatem primo impetu capere* [97].

Ἆρα; [Ἆρα habet vim interrogandi, et ponitur 1) ſimpliciter: vt Plat. Eutyphr cap. 11 ἈΡ' οὕτω βούλει ἡμῖν ὡρίσθαι νῦν περὶ τοῦ ὁσίου καὶ τοῦ ἀνοσίου; *Num ita vis nobis nunc definiri, quid ſit ſanctum, et quid a ſancto abhorreat?* 2) ſequente particula ἤ: vt ibid. cap. 12 ἈΡΑ τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν· Ἤ, ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστιν; *Num ſanctum, quia ſanctum eſt, diligitur a Diis: an, quia diligitur, ſanctum eſt?* 3) Ἆρα μὴ, et ἆρα οὐ eſt *Nonne?* Vt Xenoph. Memor. II, 6, 34 Ἐὰν δέ σου προσκατηγορήσω, ὅτι διὰ τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ, καὶ εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτὸν, ἈΡΑ ΜΗ' διαβάλλεσθαι δόξεις ὑπ' ἐμοῦ; Plat. Eutyphr. cap. 8 ἈΡ' ΟΥ'Χ οὕτως; *Nonne res ita eſt?* Xenoph. Memor. I, 5, 4 Ἆρά γε οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, ταύτην πρῶτον ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι; *Nonne, vti vix dubitare licet, quicunque arbitratur temperantiam eſſe virtutis fundamentum, is illius ſtudium ante omnia in animo incendere debet?* 4) Quemadmodum apud Latinos ſaepenumero interrogationibus additur *igitur:* ita quoque ſaepe Graeci dicunt ἆρ' οὖν, ἆρ' οὖν οὐ; Plat. Euthyd. pag. 292 Ἆρ' οὖν ἡ βασιλικὴ σοφοὺς ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀγαθούς; Id. in Politic. pag. 258 Ἆρ' οὖν οὐκ ἀριθμητικὴ μὲν, καί τινες ἕτεραι ταύτῃ συγγενεῖς τέχναι, ψιλαὶ τῶν πράξεών εἰσι, τὸ δὲ γνῶναι παρέχονται μόνον; 5) Interdum ἆρα aliis particulis interrogandi, velut πῶς et τίς iungitur.

Ἆρα μὴ, et ἆρα οὐ, *Nonne?*

Ἆρ' οὖν, *Num igitur?*

Πῶς ἆρα, τίς ἆρα;

97 Maximus huius particulae vſus eſt in ſyllogiſmorum concluſionibus. E. g. Apud Proclum in Plat. Remp. p. m. 405, lin. 50 Ὁ ποιητὴς μιμητής· ὁ μιμητὴς τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας· ὁ ποιητὴς ἌΡΑ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας, *Poeta eſt imitator. Imitator eſt tertius a veritate. Ergo poeta eſt tertius a veritate.* Et Lucian. ſub finem Iouis Tragoedi: Εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἌΡΑ καὶ Θεοί, *Si ſunt arae, ſunt et Dii. Atqui arae ſunt. Ergo ſunt etiam Dii.* H.

† Sic

iungitur. Quod ſi lectio eſt genuina, ſtatuendum eſt, vel pleonaſtice addi ἆρα, vel maiorem vim afferre interrogationi. V. c. Lucian. Dial. Mort. Tom. I, pag. 416 Ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ΠΟΥ ποτε ἌΡΑ ἐςι; Ariſtoph. Veſp. 888 ΤΙ'Σ ἌΡ' ὁ Φεύγων ἔτος; Ibid. verſ. 234 Εὐεργίδης ἆρ' ἐςι πȣ 'νταῦθα; Verum fortaſſis in eiusmodi locis pro ἆρα interrogatiuo legi debet ἄρα, *igitur*. Sic Xenoph. Memor. I, 3, 11, in quibusdam libris reperitur καὶ τί ἆρ' οἴει παθεῖν καλὸν Φιλήσας; Sed in aliis recte pro ἆρ' legitur ἄρ'. Z.]

V. Particula γε, ſola cum eſt, fere ſignificat *ſaltem*, aut eam tacite ſignificationem inaoluit: vt, Τȣτό σοι ἰάσομαι, τὸ ἐμόν γε μέρος· id eſt, *Huic malo medebor tuo, quantum ſaltem contendere potero.* Atque hic vſus frequentiſſimus eſt †. **Γε, ſaltem.**

VI. Eadem cum pronominibus, ἐγὼ, σὺ, αὐτὸς, ſignificat *quidem:* vt ἔγωγε, *equidem;* vbi notandum in ἔγωγε, et ἔμοιγε, accentum in antepenultimam retrahi, cum in ἐμȣ͂γε, ἐμέγε, et aliis caſibus id non fiat ††. **Ἔγωγε, equidem.**

VII. A Platone potiſſimum ſolius ornatus cauſa saepiſſime

† Sic Demoſthen. pro Coron. pag. 317 εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, *Si non totum, certe pars.* Id. Olynth. I, ſub finem: Προσέςαι ἡ ὕβρις, καὶ ἔτι ἡ τῶν πραγμάτων αἰσχύνη, ȣ̓δεμιᾶς ἐλάττων ζημίας, τοῖς γε σώφροσι, *Accedet et contumelia, et inſuper rerum dedecus, quod a prudentibus ſaltem hominibus cuiuis damno aequiparatur.* Z.

†† Similiter articulo ὅς, et aliis nominibus particula γε addit vim quandam: v. c. Iliad. ἐ, 321 Ἀλλ' ὅγε τȣ̀ς μὲν ἑȣ̀ς ἠρύκακε ἵππȣς, etc., *Sed hic quidem, hic ipſe de quo ſermo eſt, nec alius,* etc. Iliad. δ', 21 Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, *Hae quidem, hae adeo,* ſ. *hae ipſae, quas dixi, aſſidebant.* Xenoph. Oecon. IV, 2 Καὶ γάρ αἵγε βαναυσικαὶ καλȣ́μεναι καὶ ἐπίῤῥητοί εἰσι, *Etenim haec ipſae artes ſellulariae, quae dicuntur, infames ſunt.* Xenoph. Memor. I, 2, 27 Ἀλλ' οἵγε πατέρες. Erneſtius recte interpretatur *Ipſi parentes, parentes adeo.* Ibid. §. 54 αὐτοί τε γε αὑτῶν ὄνυχάς τε καὶ τρίχας καὶ τύλȣς ἀφαιρȣ͂σι, καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχȣσι etc. *Ipſi quidem* etc. Iliad. ἐ, 303 ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ ȣ̓ δύο γ' ἄνδρε Φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. Hic δύο γε explica, *duo admodum,* aut ȣ̓ δύο γε redde, *ne duo quidem.* Ariſtoph. Nub. 1381 roganti, ȣ̓κ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς σοφώτατον; reſpondetur Σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον; h. e. *Sapientiſſimum adeo iſtum?* h. e. *iſtum homuncionem vel ſapientiſſimum appellas?* Z.

piſſime vſurpatur: vt, *πάνυ γε*, id eſt, *admodum;* ſic *εὖ γε τῆς εὐφυΐας*, *macte egregiae indolis* [98].

Γε, imo VIII. Praecedente *καὶ*, et interiecta vt plurimum alia quadam voce, ſignificat *imo*. Plato in Protagora: *Ἠρόμην τȣ̃τον, εἰ τȣ̀ς ἀνδρείȣς λέγοι θαῤῥαλέȣς. ὁ δὲ καὶ ἴτας γε ἔφη*, id eſt, *Quaerebam ex eo, num viros fortes audaces eſſe diceret. Ille autem, imo temerarios, inquit* [99].

Γε δὴ, ſaltem. IX. Γε δὴ, vt plurimum quoque ſignificant *ſaltem*. Demoſthenes in Midiana: *Μέτριον παρέσχεν ἑαυτὸν, τόν γε δὴ μέχρι τῆς κρίσεως χρόνον*, id eſt, *Moderatum ac tolerabilem ſeſe praebuiſſet, ſaltem toto illo iudicii tempore;* hic enim *παρέσχε*, pro *παρέσχεν ἄν* †.

X. Γέτοι,

98 Aliqoando *γε* repetitur, et alterum ſigoificat *ſaltem* vel *tantum*, alterum videtur *παραπληρωματικόν*. Sic Plat. in Phaedro pag. 241, lin. 36 *Καίτοι γε ᾤμην γε μεσȣ̃ν αὐτὸν* ſcil. *λόγον*, *Atqui putabam eam* (orationem) *tantum dimidia parte abſolutam:* ſiue: *nos in dimidia eiuſdem parte verſari.* H.

Etſi concedo particulam *γε* ornatus gratia interdum adhiberi, ad numerum orationi conciliandum; non tamen ceoſeo ita poni, qoae eſt mnltorum grammaticorum opinio, vt piane ſine ſenſu ſit: nam eiusmodi numerus eſſet ſatis ineptus, et pieonaſmus admodum ſrigidus; et cum Euſtathio putare ab Homero ſaepe vſurpari ad hiatum verſus vitandom, eſt patri ingenii humani et artifici elegantiae diuinae detrahere haud mediocrem landem. Atque vtique dubito, an vllus locus reperiundos ſit, vbi non commode aliqua *vis reſtringendi, definiendi, augendi, explicandiue* illi ſubiici poſſit. Certe in loco Platonis, modo ab Hoogeueno laudato, illud repetitum *γε* hand otioſum exiſtimandum eſt. Etenim prius *γε* pertinet ad vim *καί τοι* definiendam, et poſterius haud dubie referri debet ad *ᾤμην*, ad modeſtiam iudicantis declarandam. Z.

99 Eſt et alius huius particulae elegans vſus, vbi ponitur pro *ἄπερ*, *Si quidem.* Plat. Hipp. mai. pag. 289, in fine: *Ὅπȣ ἂν τȣ̃το προσγένηται, κἂν πρότερον αἰσχρὸν φαίνηται, καλὸν φανεῖται, χρυσῷ* ΓΕ *κοσμηθὲν*, *Hoc vbi accedit, licet prius turpe viſum fuerit, pulcrum videbitur, ſiquidem auro ornatur.* Et pag. 294, lin. 26 *Ἀδύνατον ἄρα, τῷ ὄντι καλὰ ὄντα μὴ φαίνεσθαι καλὰ εἶναι, παρόντος* ΓΕ *τȣ̃ ποιȣ̃ντος φαίνεσθαι*, *Fieri igitur aliter non poteſt, quin, quae reuera pulcra ſunt, pulcra eſſe videantur, ſiquidem id adeſt, quod illa vt pulcra eſſe videantur, efficit.* H.

His exemplis non efficitur id quod Hoogeuenus contendit. Nam quamquam illud *γε* cnm participio reſolui poteſt per verbom finitum et *εἴπερ*: tamen per ſe haec poteſtas, repognante rei natura, particulae non tribui poteſt. Conditio enim, quam refert *εἴπερ*, non ineſt in particnla *γε*, ſed latet ea in participio. Z.

† Vtrique particulae *γε δὴ* vis ſua ſubiecta eſt. Sic in loco laudato Demoſthenis *γε* pertinet ad

illud

Γέτοι, γοῦν, *certe quidem.*

X. Γέτοι, *γέτοιπου*, *γοῦν*, et *γοῦν*, idem quoque ſignificant; niſi quod ſaepius reddi poſſunt, *certe quidem*, vel *quidem certe*. Exempla paſſim obuia ††.

Nec raro *γε*, *γε οὖν*, et *γοῦν*, redduntur, *nam*, vel *enim* [x]: qua ſignificatione interdum etiam apud Latinos *ſaltem*, *quidem* et *certe quidem* vſurpantur: et apud Gallos, *au moins*. Plato in Phaed. Τουτονὶ *γοῦν τὸν λόγον θαυμαςῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν*, id eſt, *Nam hac quidem in diſputatione, mirum quantum praeter exſpectationem meam verſatus es* Vbi etiam notandum, illas *ὑποκοριςικῶς* vſurpari: nec enim in vehementi aſſeueratione, *ἀντὶ τοῦ γὰρ* recte ponerentur.

Γέτοι, γε μήν, *ſane, atqui.*

XI. Praeterea *γέτοι*, et *γε μὴν*, aliquando ſignificant *enimuero*, *ſane*, *atqui*. Plato Legum X Ἑπόμενοί *γε μὴν αὐτοῖς, σκεψώμεθα τοὺς ἐκεῖθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διανοούμενοι.* Praeceſſerat autem, *εἰκὸς γέτοιπου σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς*

illud tempus definiendum, vt hoc tempus, non aliud, intelligatur: atque additum *δὴ* omnino rem auget, vel confirmat et corroborat. Sic Plat. Phaedr. pag. 242 illud *λέγεταί γε δὴ* reddi quidem poteſt *dicitur certe:* ſed ſi rem paulo ſubtilius contemplatus fueris: formulae ſenſus hic eſſe reperitur: *Dicunt alii, non ego, et hunc aliorum eſſe ſermonem, negari nequit.* Z.

†† Γέτοι ſic eſt accipiendum, vt additum *τοι* vel valeat ad determinationem, quae ineſt in *γε*, grauius confirmandam et ſtabiliendam, vel ad aliam pertineat orationis partem corroborandam. Vt Ariſtoph. Veſp. 928 Κλέπτον *τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί' ἐπιμύει γέ τοι.* Hic *γε* definit *ἐπιμύει*, Gallum annuiſſe, non alio modo rem ſignificaſſe, et *τοι* commode ad affirmationem, *νὴ Δία* poteſt referri ad vim illius augendam. Pari modo res debet intelligi in congerie illa particularum *γέ τοι που*. Hic *που*, quod acceſſit, valet ad rem minuendam, modeſtiamque in dicendo declarandam. Nam *που* commode reddi poteſt, *opinor*, *ni fallor*. V. c. Plat. de Legg. lib. X Εἰκός *γέ τοι που σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν*, *Non a vero quidem, ni fallor, abhorret, ſapientes viros recte dicere.* Illud *γε οὖν* aut contracte *γοῦν* ſignificat omnino, *Quidem igitur*, *Certe igitur*, *Quidem ita.* Caeterum fieri poteſt, vt interdum latine reddatur *nam.* Z.

x Ita Lucianus in Dem. Enc. de incerta Homeri patria: Τὰ δ' *ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, καὶ χρόνος· εἰ ΓΟΥΝ τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις*, *De reliquis alia quidem incerta ſunt, patria ſcilicet, et genus, et aetas. Si enim horum quidquam certum eſſet, non diſcrepans inter homines fuiſſet contentio.* In quibus verbis item alium obſerua Graeciſmum: nam *τὰ μὲν ἄλλα* pro *τῶν μὲν ἄλλων* ponitur. Vid. ſupra Cap. I, §. 4. Verba Platonis inueniuntur pag. 95, lin. 7. H.

† Saepe

ὀρθῶς λέγειν. Quem locum ita Ficinus vertit; *Certe non abſurdum eſt, viros ſapientes probe dixiſſe: quare ſequamur ipſos, inquiramusque, quidnam intellexerint.* Ego ſic verterem: *Probabile ſane fuerit, eruditos homines recte locutos eſſe: nos autem eorum veſtigiis inſiſtentes, quid ii porro ſenſerint, qui eorum ex diſciplina profecti ſunt, videamus.* Nam per τὰς ἐκεῖθεν, illorum aut *diſcipulos*, aut *ſectatores* intelligit.

Γε μὴν, praeterea. XII. Γε μὴν, ſignificat etiam *praeterea*, vel *quinetiam*. Xenophon in Ageſilao: Ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνέπλησε, *Quin etiam bona ſpe omnes impleuit* †.

SECTIO V.

De Coniunctionibus γὰρ et δή.

REGVLA I.

Γὰρ δὴ, enim. Praeter ea, quae in ſuperioribus aſperſimus; quae ſequuntur de particula γὰρ, notanda ſunt.

Primo in ſignificatione vulgari, ſaepe adiunctam habet particulam δὴ ſuperfluam. Plato in Apologia: Ἐγὼ γὰρ δὴ ὔτε μέγα, ὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ, *Ego enim mihi nullius plane rei conſcius ſum* [2].

II. Secundo,

† Saepe γε μὴν ponitur pro δὲ, praecedente μέν. Vt Plat. de Legg. lib. IV, pag. 705 Πρόσοικος γὰρ θάλαττα χώρᾳ τὸ ΜΕ'Ν παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἡδὺ, μάλα ΓΕ' ΜΗ'Ν ὄντως ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα. Xen. Cyrop. III, ſub finem: Οἱ ΜΕ'Ν δὴ Πέρσαι ὔτως ἔχοντες ὁμόσε ἐφέροντο· οἱ ΓΕ ΜΗ'Ν πολέμιοι ὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφευγεν εἰς τὸ ἔρυμα. Z.

2 Non video, in addito exemplo ſuperfluam eſſe particulam δή. Verba Platonis extant p. m. 21, Vbi Socrates perpendens oraculi reſponſum, quod ipſum ſapientiſſimum nominauerit, ait: Τί ποτε λέγει ὁ Θεός; καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Ἐγὼ ΓΑ'Ρ ΔΗ' ὔτε μέγα', ὔτε σμικρὸν ξύνειδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, *Quid tandem ait Deus? Quid demum intendit? Nam vtique ego neque in re magna neque parua ſapiens ſum.* Notat ergo hic *vtique*: vt et in ſequentibus: Τί ἄν ποτε λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι, Οὐ ΓΑ'Ρ ΔΗ' ψεύδεταί γε, *Quid tandem vult, cum ait, me ſapientiſſimum eſſe? Non enim vtique mentitur.* At eſt vbi particula δὴ poſt γὰρ geminata inuenitur. Pauſanias in Arcad. pag. 457 Λέγουσι γὰρ δὴ ὡς Λυκάονος ὕστερον δή τις ἐξ ἀνθρώπου λύκος γένοιτο, *Nam et poſt Lycaonem quemdam ex homine lupum factum ferunt.* Quandoque ornatus gratia ei adiungitur particula τοι. Plat.

II. Secundo, ironice ſumitur: vt, Σὺ γὰρ ἀπὸ τούτων ὁρμήσας, ἅπασαν μέλλεις καταλαβεῖν τὴν χώραν, id eſt, *Tu ſcilicet, his viribus et initiis, vniuerſam occupabis regionem.* Γὰρ, *videlicet.*

III. Tertio interrogationi ſeruit [3], vt apud Latinos particulae *nam* et *enim:* vt, *quisnam hoc fecerit?* Τίς γὰρ ἂν τοῦτο; Γὰρ, interrogat.

Plat. Phaedr. non longe ab initio: *Ὁ γάρ τοι λόγος ἦν, περὶ ὃν διετρίβομεν, οὐκ οἶδ᾽ ὅντινα τρόπον ἐρωτικός, Sermo enim ille, in quo verſabamur, erat, neſcio quomodo amatorius.*

3 Vix auſim affirmare, particulam hanc ſoli ſeruire interrogationi citra vllam cauſſae redditionem. Exemplo addito non probat doctrinam ſuam Auctor; in quo τίς, non γὰρ interrogat: et ex pronomine τοῦτο liquet, illud γὰρ praecedenti cuidam reſpondere ſenteutiae αἰτιολογικῶς; quod ſi ſit, quid noui in hac locutione deprehenditur? V. g. ſi quis praemittat: *Homini, qui antea ſaepe manifeſto peierauit, fidem non habuit.* Gr. Ἀνθρώπῳ, τοπάλαι πολλάκις ἐπιορκήσαντι φανερῶς, οὐκ ἐπίστευσεν. commode ſequetur: Τίς γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειεν; Vbi γὰρ a ſuperioribus pendet, et argumentum infert ab exemplo omnium, qui vel tantillum ſapiunt, deſumtum. Nec video, voculam *nam*, in compoſitione pronomini *Quis?* poſtpoſitum apud Latinos eandem vim habere, quam apud Graecos γὰρ poſt τίς; Mallemque pro *Quisnam?* vertere *Nam quis?* Quia *nam* in *Quisnam?* non eſt cauſſale, ſed potius ſignificat *vero.* Vid. eruditiſſ. G. I. Voſſium, Etym. ling. lat. in v. *Vt.* Clarum hoc eſt in verbis Pilati, Iudaeis, ipſum, vt Chriſtum ad crucem trahi iubeat, continuo clamore impellentibus, reſpondentis: Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Vbi τί γὰρ redditum *Quidnam?* non ſatis exprimit mentem loquentis. Addit enim rationem, cur eorum petitioni ſatisfacere ceſſet, quam rationem interrogatiue profert. Atque adeo γὰρ commode hic redditur, *ergo*, *itaque*, inſertque ex propoſita oratione concluſionem. Ita apud Xenoph. Κυρ. παιδ. lib. V, non longe ab initio, vbi Araſpes conatur perſuadere Cyro, vt formoſam quampiam mulierem amet, timentique, ne forte huius formae intempeſtiuus ſpectator, maiores res, quae ipſi eſſent obeundae negligeret, ſubdit illico adoleſcens: Οἴει γάρ, ὦ Κῦρε, ἱκανὸν εἶναι κάλλος ἀνθρώπου ἀναγκάζειν τὸν μὴ βουλόμενον πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον; *Exiſtimasne ergo, Cyre, formam mulieris, inuitum poſſe cogere ad ea, quae facto ſunt optima, non praeſtanda?* Clarius Sophocles Electr. vſ. 1226, vbi poſtquam Oreſtes ab Electra interrogatus, vbi ipſius eſſet ſepulcrum, reſpondiſſet, viui hominis nullum eſſe ſepulcrum, viciſſim eum rogat Electra: Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; *An igitur viuit ille?* Ex eius ſcilicet verbis colligit, Oreſtem viuere, quod tamen interrogat. Rurſus dicente illo: *ſi quidem ego viuo*, hinc iterum concludit, illum Oreſtem ipſum eſſe, et denuo excipit: Ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; *An igitur tu es ille?* Cum Vigero conſentire videtur Deuarius, qui in V. γὰρ ait, τί γὰρ eſſe interrogationis notam, et totum illud ſignificare *nonne?* vel *nunquid?* id quod confirmat verbis Xenophontis ἀπομν. II, pag. m. 748.

τοῦτο ποιήσεις; Quo in genere notanda praecipue eſt haec particula, cum indignationem adiunctam habet. Ariſtophanes in Pluto [4]: Τὸ *γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ᾽ ἔσ᾽ ἀγαθ᾽ ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν*; id eſt, *Itane vero audeatis etiam negare bonorum vobis omnium cauſſam eſſe paupertatem?* Ita ſaepe Tullius particulam *enim* vſurpat: vt Philipp. VIII *Semel enim pacem defendi?* Ἅπαξ *γὰρ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔπραξα ἐγώ*;

Οὐ γὰρ, nonne? IV. Οὐ *γὰρ*, ſaepe vehementer interrogat. Chryſoſtom. in cap. 15, Epiſtolae I, ad Corinthios; Οὐ *γὰρ ἐκκοπῆναι τὴν γλῶτταν ἐκείνην ἔδει; οὐ γὰρ σβεσθῆναι τὴν καρδίαν τὴν ταῦτα τεκοῦσαν*; id eſt, *Quin enim? an non linguam iſtam exſcindi oportuit? non cor iſtud extingui, quod talia pareret?* Contra *γὰρ*, interdum *παρέλκον* [5], reſponſioni et approbationi ſeruit. Plato ſaepe: Ἔστι *γὰρ οὕτω*, *Ita eſt.*

Γὰρ, abundat.

V. Δή,

748, vbi dicitur Socrates ita ordiri quaeſtionem: Τί *γὰρ ὅστις δαπανηρὸς* etc. ſed ſic quidem quaedam tacita latet conſequentia; non enim omnino incipit quaerere Socrates, ſed praecedenti quaeſtioni aliam addit. Rogauerat enim, num amicus guloſus etc. eſſet quaerendus? Quo negato, denuo rogat, num *igitur* ſumtuoſus? itemque in ſequentibus ſaepe repetit illud *τί γὰρ*; Significat itaque *γὰρ* ibidem *igitur*; vtpote compoſitum ex *γὲ* et *ἄρα*. Q. d. *ſi non guloſus, ergo alius quaerendus eſt. Quis ille?* Patet hoc clarius ex prima quaeſtione Socratis, vbi haec noſtra ratio non valeret. Hanc non inchoat *τί γὰρ*; ſed *ἆρα πρῶτον μὲν* etc. Pro iisdem in ſequentibus reponit *τί δέ*; Latine, *Quid tum?*

4 Vid. Bud. pag. 520, qui intelligit, *τίς ἀνάσχοιτο*; vel *πῶς οὐκ ἂν τιμωρίας ἄξιον*; vel *πῶς οὐκ ἀναιδείας μεστόν*;

5 Non adeo *παρέλκει*, ſed eandem vehementiam, quae eſt in interrogatione, *οὐ γὰρ*; ſeruat etiam in reſponſione, et vt plurimum *ſane*, *profecto* reddendum eſt. Ita Plat. in Phaedr. pag. 229 ΦΑΙΔ. Εἰπέ *μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ* Ἰλισσοῦ *λέγεται ὁ* Βορέας *τὴν* Ὠρείθυιαν *ἁρπάσαι*; ΣΩΚΡ. *Λέγεται* ΓΑ'Ρ. *PHAED. Dic mihi, Socrates, nonne hinc dicitur ab Iliſſo Boreas Orithyiam rapuiſſe? SOCR. Dicitur ſane.* Nec abſimili vſu adhibetur apud Latinos *enim*. Ita Ter. Andr. 3, 2, 22. Vbi Simo Dauo dicenti: *Quaſi tu dicas, factum id conſilio meo:* reſpondet: *Certe ENIM ſcio.* Nec raro poſt interrogationem diſerte pro *ὅτι* ponitur in reſponſione. Exemplum ſuppeditat idem Plato in Hipp. mai. ſtatim in veſtibulo: vbi Hippias interroganti Socrati: cur longo temporis ſpatio Athenas non veniſſet, reſpondet: Οὐ ΓΑ'Ρ *σχολή, ὦ Σώκρατες, Non enim fuit otium, Socrates.* q. d. *Cauſſa, cur tam diu abfuerim, eſt, ὅτι οὐκ ἦν σχολή.* Et Aelian. V. H. lib. XI, cap. 10 Ἤρετο *αὐτὸν* (Zoilum intellige) *τίς τῶν πεπαιδευμένων*,

V. Δὴ, in ſoluta oratione nunquam praeponitur initiis periodorum, aut membrorum, in verſu, modo ſequitur, modo

Δὴ, nunquam periodorum initio.

δευμένων, διὰ τί κακῶς λέγει πάντας· ὁ δὲ, ποιῆσαι ΓΑ'Ρ κακῶς βουλόμενος οὐ δύναμαι, *Interrogabat eum eruditorum quispiam, cur omnibus malediceret. Quoniam, inquit, cum volo, illis malefacere non poſſum.* Conſentit Plut. de aud. Poet. pag. 15 Σιμωνίδης μὲν ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν εἰπόντα, τί δὴ μόνους οὐκ ἐξαπατᾷς Θετταλούς; ἀμαθέστεροι ΓΑ'Ρ εἰσιν, ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι, *Simonides interroganti, cur ſolis Theſſalis non imponis? Quoniam, inquit, rudiores ſunt, quam quibus a me imponi poſſit.* Rarius in eadem ſignificatione eadem particula in initio ponitur, cum nihil praecedat, ad quod referri poteſt. Ita Dionyſius apud Herodot. Erat. cap. 11, ſuam incipit orationem: Ἐπὶ ξυροῦ ΓΑ'Ρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, Ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, καὶ τούτοισι ὡς δρηπέτῃσι· νῦν ὦν τὸ παραχρῆμα μὲν πόνος ὑμῖν ἔσται etc. Ad verbum: *In ſummo enim periculo res noſtrae ſunt conſtitutae, Viri Iones, vt vel ſimus liberi, vel ſerui, et quidem fugitiui. Nunc igitur impraeſentiarum nobis ſubeundus eſt labor.* Mutato verborum ordine, ſenſus erit: *Nunc ſane ſubeundus eſt labor, nam*, vel, *quoniam in ſummo periculo res* etc. De phraſi, ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεσθαι, dicetur poſtea ad Cap. ſeq. Sect. 11, Reg. 15. Ad haec duos inprimis elegantes vſus obſerua. Prior eſt, cum ante particulam γὰρ quaedam ſubaudienda relinquuntur. Ita Athen. lib. XIII. ſtatim in init. Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν, (ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος) δεῖ ΓΑ'Ρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτα ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβολῶν πολλάκις δεδειπνηκέναι, *Antiphanes Comicus cum quamdam ex ſuis comoediis regi Alexandro recitabat, regique ea non admodum arridere videbatur: Oportet ENIM, inquit, o Rex, haec qui probaturus eſt, de ſymbolis ſaepe coenauiſſe.* Sententiam hiantem ita ſupple: Οὐδὲν δεινὸν πάσχεις ταῦτα οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος. δεῖ γὰρ etc. i. e. *Non mirum eſt, tibi non admodum haec placere; oportet enim* etc. Adde Antoninum lib. VII, cap. 14, init. Φοβεῖταί τις μεταβολήν; ΤΙ' ΓΑ'Ρ δύναται χωρὶς μεταβολῆς γενέσθαι; *Metuit quis mutationem? Quid enim poteſt fieri ſine mutatione?* Vbi ante coniunctionem γὰρ adde: οὐ καλῶς πράττει, vel ſi quid aptius; vt ſenſus ſit: *Is non recte facit; nam nihil* etc. Latinos quoque ſua coniunctione *enim* hoc modo elliptice vſos fuiſſe, liquet ex verbis Tireſiae apud Flaccum, lib. II, ſat. 5, vſ. 79, qui Vlyſſi, obiicienti Penelopes ſuae pudicitiam, quae fruſtra a procis ſollicitata erat, reſpondet:

Venit ENIM magnum donandi
parca iuuentus,
Nec tantum Veneris, quantum
ſtudioſa culinae.

Q. d. *Non mirum eſt Penelopen coniugii fidem fauſtam ſeruauiſſe; nam* etc. Alter vſus eſt, quando huius coniunctionis vis concluſiua quaerenda eſt in ſententia ſequenti, cui tunc, nota abſentis coniunctionis γὰρ, additur δὲ, quomodo paulo obſcurior fit oratio:

modo praemittitur: et tunc vtrobique ſignificat *prorſus*, *vtique*, *ſane*, *enimuero*, *plane*, *certe*. Exempla paſſim apud Homerum.

VI. Secundo,

tio: Ita, cum Circe Vlyſſi abire volenti praedixerat iter ad inferos, moeſtus animo Vlyſſes illi reſpondet (apud Hom. Od. K.).

> Ὦ Κίρκη, τίς ΓΑ'Ρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
> Εἰς Ἄϊδος Δ' ȣ̈πω τίς ἀφίκετο νηΐ μελαίνῃ.

In quibus verbis τὸ γὰρ poſt τὸ Ἄϊδος eſt collocandum, vt ſit ſenſus: *O Circe, quis hoc monſtrabit iter? nam nemo haſtenus ad Inferos peruenit naue nigra.* In his verbis ſi γὰρ ponitur poſt Ἄϊδος, euaneſcet coniunctio δὲ, id quod ſupra iam tetigimus, ſect. 1, r. 6. Denique leuius eſt, ſed tamen obſeruatione dignum viſum, particulam hanc cum copulatiua τὲ coniungi: quo idiomate vſi ſunt Graeci, quando duae ſunt rationes, quarum ex priore naſcitur poſterior. E. c. Apud Aretaeum de cauſſ. et ſign. morb. lib. II, cap. 9 Δυσαλθέα τάδε· ȣ̈τε γὰρ ὠτειλὴν ῥηϊδίως ἴσχει, ῥηΐτερόν ΤΕ ΓΑ'Ρ λύονται, *Haec ſanatu difficilia ſunt; neque enim facile cicatricem ducunt; nam facile aperiuntur.* H.

Equidem ſtatuo, ſemper particulam γὰρ reddere rationem antecedentis, quod aut diſerte eſt expreſſum, aut per ellipſin facile intelligitur. Poſterior ratio inprimis dominatur in dialogis. Quare in ſcriptis Socraticorum, apud Lucianum, poetas comicos et tragicos frequentiſſima reperitur. Eodem modo apud Terentium non raro occurrit *Nam* et *Enim*. Vt Andr. V, 1, 4. Chremeti dicenti, *Ornandi iam finem face* etc. reſpondet Simo: *Imo ENIM nunc cum maxime abs te poſtulo atque oro.* Intellige, *Non finem ornandi faciam: IMO ENIM* etc. Phorm. IV, 4, 13. Antiphonti roganti, *cedo nunc porro, Phormio dotem ſi accipiet, vxor ducenda eſt domum: quid fiet?* reſpondet ſeruus, *Non ENIM ducet.* Supple, *Ne time:* Non enim ducet. Caue autem exiſtimes, ellipſin eſſe, vbi γὰρ ſequitur interrogationem. Nam interrogatio eſt id ipſum, cuius rationem reddit γάρ. V. c. Xenoph. Memor. II, 3, 16 Chaerecrati dicenti, καί τοι τȣ́τȣ γε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τἀναντία νομίζεται, τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ ἔργȣ καὶ λόγȣ, reſpondet Socrates, ΠΩ͂Σ; ΟΥ' ΓΑ'Ρ καὶ ὁδȣ̃ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχȣ̃ νομίζεται; Hic πῶς enim idem valet quod *Erras*, ſ. *Mirum eſt quod dicis.* Sic Terent. Andr. II, 6, 27 *Quidnam hoc rei eſt? quid hic volt veterator ſibi? NAM ſi hic mali eſt quicquam, hem illic eſt huic rei caput.* Illa enim interrogatio valet, *Vtique iſte veterator molitur mihi malum.* Qui difficiles ſunt in admittenda ellipſi ante γὰρ, obiiciunt loca, vbi γὰρ a principio orationis ponitur. E. g. Odyſſ. κ', 501, vbi Vlyſſes ita exorditur orationem: Ὦ Κίρκη, τίς ΓΑ'Ρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; At vero recte Clarkius vidit, hic quoque eleganter omiſſum eſſe: *Nequaquam eo ire poſſum: QVIS ENIM* etc. Igitur γὰρ non minus pendet ab antegreſſa oratione, quam *vero*, ſi ab initio ponitur. V. v. Cic. Epiſt. ad Diuerſ. IV, 6 *Ego VERO, Serui, vellem,*

VI. Secundo, (praeter communem illam et contritam acceptionem, qua ſignificat *igitur;* in qua dicunt etiam δῆτα [6], quod tamen ſaepius ſignificat *videlicet.*) eleganter poſtponitur Καὶ δὴ, affirmat.

vellem, vt ſcribis, in meo grauiſſimo caſu affuiſſes. Illud *vero* enim reſpondet verbis Sulpicii, *Qui, ſi iſtic affuiſſem, neque tibi defuiſſem, coramque meum dolorem tibi declaraſſem.* Z.

6 Vel τὲ δὴ, praecedente vocula aliqua, vt in illo Herodiani, lib. I. Vbi poſt peractas Marci exſequias ſucceſſuro in imperium Commodo ſuadent amici, vt milites alloquatur, et μεγαλόφρονι ἐπιδόσει animos militum ſibi adiungat: dein ſubiungitur: Παρηγγέλθη ΤΕ ΔΗ' πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον αὐτὲς ὑποδέχεσθαι. Quae verba Angelus Pollitianus ita vertit: *Edictum itaque omnibus, vt in campo de more adeſſent frequentes.* Quem locum a Tanaquillo Fabro male intellectum non poſſum non obiter hic ab omni menda vindicare. Politiani verſio, elegantior quam fidelior, erroris anſam dediſſe videtur, ita vt ille illud *De more* tantum reſtrinxerit ad τὸ. εἰς τὸ εἰωθὸς, quaſi τὸ, ὑποδέχεσθαι ab interprete eſſet omiſſum, per quod videtur intellexiſſe: *Vt illam* (ſcil. ἐπίδοσιν, quod praecedit) *acciperent.* Itaque pro αὐτὲς reſtituendum putat αὐτὴν, vt referatur ad ἐπίδοσιν. En eius verba: *Sed ibi neceſſario reponendum* ΑΥ'ΤΗ'Ν. *Intelligit enim* τὴν ἐπίδοσιν. In notis etiam breuibus, quae in editione Oxonienſi, 1699, ad paginae marginem infimum ſubiectae ſunt, inuenio: *ſuadet textus, reponendum* (αὐτὴν) *intelligit enim* τὴν ἐπίδοσιν. Sed nihil omnino mutandum, et manifeſtus patebit error, ſi modo verborum ſtructura inſtituatur, quae haec eſt: Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸ πεδίον εἰωθὸς ὑποδέχεσθαι αὐτές. Verbatim: *Et ſane edictum eſt omnibus, vt venirent in campum, ſolitum recipere eos:* ſiue, *in quem conuenire ſolebant.* Αυτὲς itaque referendum eſt ad praecedens πᾶσιν. Nihil planius. Caeterum τὲ δὴ vel καὶ δὴ paſſim redditur *igitur* vel *itaque,* vt ab interprete h. l. quod, quamuis huic loco poſſe quadrare non negem, tamen non vere genuinam particularum vim exprimit. nam quod in verſione quadrat, et concedi debet interpreti, ne tironum in morem verbatim omnia reddendo in ſoloeciſmum incurrat; id non ſtatim veram alicuius vocis ſignificationem exhibet: id quod, ſi vnquam alias, certe in particulis eiusmodi vſu venit. Vtraque igitur particula ſuam notionem et vim retinere debet. Et καὶ quidem ſeu τε coniunctio ſuo copulandi fungitur officio: particula vero δὴ non tantum probat vel confirmat praecedentia, quod in fine huius ſectionis oſtendetur; ſed etiam neſcio quid addit et auget. V. g. ſi quis roget: *Visne poſt hanc vitam beatiſſima forte frui?* Et reſpondeat quis: Καὶ δὴ, vel, Καὶ δὴ καὶ διώκω μάλιστα, explebunt illae particulae partes particularum ὀ μόνον, ἀλλὰ καὶ. q. d. Οὐ μόνον βέλομαι, ἀλλὰ καὶ διώκω μάλιστα. altero illo καὶ non abundante, ſed ſignificante *etiam.* Porro ob vim ſuam ἐπιδοτικὴν, qua ſuperioribus aliquid addit, ſolet haec particula frequenter ſequi poſt nomina ſuperlatiua, vt afferit

poſtponitur particulae *καὶ*, aſſeuerandi gratia: vt, *καὶ δὴ βȣλοίμην ἂν*, id eſt, *equidem omnino vellem.* Quomodo non raro duplici *καὶ* includitur: vt, *καὶ δὴ καὶ ἀνόσιον τȣ̃τό γε*, id eſt, *et impium ſane id fuerit:* vbi alterum *καὶ*, *παρέλκειν* videtur [7].

VII. Inter-

Stephanus ad locum Thucydid. lib. I, cap. 18. Inter alia, quae profert exempla, eſt illud quod extat eodem libro cap. 1 *Κίνησις γὰρ αὕτη* ΜΕΓΙ'ΣΤΗ ΔΗ' *τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο*, *Hic maximus profecto motus inter Graecos fuit.* Adiungo, non tantum ſolere hanc particulam ſequi poſt nomina ſuperlatiua, ſed etiam ſuperlatiuorum naturam habentia, atque vbi increſcit oratio, perinde ac apud Latinos, *Tum demum, Tum vero.* Exemplum habet idem eodem libro c. 91, vbi poſtquam narrauit, quomodo Themiſtocles Ephoros, qui Athenienſes, muros aedificantes, impedire conabantur, continua temporis procraſtinatione et fallaciis eluſerit, tandem (nam hic oratio increſcit, et ad ſummum quaſi faſtigium venit) ſubiungit: *Καὶ ὁ Θεμιςοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐνταῦθα* ΔΗ' *φανερῶς εἶπεν*, *Et Themiſtocles adiens Lacedaemonios tunc demum aperte dixit.* Solent, inquam, Latini adhibere, *Tum vero.* Liceat mihi ſubiungere exempla, maiorem lucem huic Graecae ſtructurae datura. Continuo creſcentem orationem habemus in Curtio, qui, poſtquam lib. III, cap. 11 deſcripſerat praelium Alexandri contra Darium, et eo peruenerat, vbi cominus pugnare coeperunt, addit: *TVM VERO multum ſanguinis fuſum eſt.* Paulo poſt increſcente cadentium numero: *TVM VERO ſimilis ruinae ſtrages erat.* Deinde iam ad fugam inclinante Darii exercitu: *TVM VERO caeteri diſſipantur metu.* Et tandem toto iam exercitu profligato: *TVNC VERO impotentis fortunae ſpecies conſpici potuit.* Eodem modo Ouidius l. I, triſt. el. 3, vbi deſcribit miſeram rerum ſuarum conditionem, quam extremum tempus, quo ſibi in Vrbe manere licitum erat, attulit: cum autem eo peruenit, vt domo egrederetur et a ſua vxore divideretur, ait:

TVM VERO exoritur clamor gemituſque meorum,
Et feriunt moeſtae pectora nuda manus.
TVM VERO coniux humeris abeuntis inhaerens,
Miſcuit haec lacrymis triſtia dicta ſuis.

In eiusmodi occaſionibus Graece dicas, *τότε δὴ*, vel *τότε δὴ τότε*, vt loquitur in ſimili occaſione Ariſtides, Orat. pro Quatuoruiris, p. 320, init. et Cyrillus contra Iulianum, lib. X, pag. 341. Vbi Chriſtianos et Iudaeos defendit contra criminationes Iuliani, quaſi ſepulcris aduoluerentur, et incantationibus fidem haberent. Ac Iudaei quidem, inquit, dum verum Deum colebant, huius criminis omnino fuerunt immunes: poſtquam autem falſos Deos coluerunt, ΤΌΤΕ ΔΗ' ΤΌΤΕ *καὶ τοῖς ἀκαθάρτοις μνήμασιν ἐνδιαιτωμένȣς, καὶ τῆς δι' ὀνείρων μαντείας γεγονότας ἐραςὰς κατίδοι ἄν τις αὐτȣ̀ς*, *Tunc vero, tunc et in impuris ſepulcris verſantes, et diuinationi illi per ſomnia deditos illos videas.*

7 Vel potius ſit *ἐπιδοτικόν*.

8 Pari-

VII. Interdum aliquid inter καὶ et δὴ, maioris elegantiae cauſa, inſeritur, vt, Τȣ̃το ἄρα τῷ ἐλευθέρῳ [8] πρέπει, καὶ τῷ δικαίῳ δὴ, id eſt, *Hoc profecto liberalem hominem decet, et vero etiam iuſtum.*

Eodem pertinent iſta, καὶ τὸ δὴ μέγιςον. ſine vllo verbo, id eſt, *Quodque maximum eſt.* Sic, καὶ τὸ δὴ προὐργιαίτατον, *Quodque potiſſimum*, vel *maximum operae pretium eſt*; vel, *quodque maxime vrget:* et ſimilia, in quibus praepoſitiuus τὸ, ſumitur pro ſubiunctiuo ὅ [9].

VIII. Δὴ praefixum particulae πȣ, vel πȣθὲν, ſignifi- Δήπȣ,
cat *videlicet*, *nimirum*, *opinor*, idque tam ſerio, quam δήπȣ-
ioco. Serio, vt, μέμνησθε γὰρ δήπȣ, *meminiſtis enim,* θεν, ni-
opinor [10]. Ioco autem, Σὺ δήπȣ τηλίκος ὢν, καὶ τῶν ἀν- *mirum.*
δρειοτάτων ἂν περιγένοιο, id eſt, *Tu videlicet hac aetate, fortiſſimos etiam ſuperare poteris* †.

IX. Inter-

8 Pariſienſis Edit. habet ἐλευθερίῳ.

9 Vide Cap. I, Reg. 13.

10 Verba ſunt Demoſthenis de falſ. leg. citata a Bud. pag. 487. Adi ep. Pauli ad Hebr. II, 16 Οὐ γὰρ δήπȣ ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται, *Non enim videlicet angelos aſſumit, ſed ſemen Abrahami aſſumit.* Et Demoſthenem de Claſſibus pag. 76, lin. 50 Ἐκεῖνό γε δήπȣθεν ἅπαντες ἐπίςασθε, *Illud vtique omnes nouiſtis.* H.

† Particula compoſita δῆθεν 1) ſignificat ἀπὸ τȣ̃ δὴ, h. e. ἀπὸ τȣ̃ νῦν, *ſtatim, illico, ſine mora, ab hoc ipſo temporis puncto.* V. c. Eurip. Oreſt. 1119 Εἴςιμεν ἐς οἴκȣς δῆθεν, ὡς θανȣ́μενοι, *Intremus aedes illico, vt morituri.* 2) Habet vim confirmandi, auctore Hoogeueno. ſed in cauſis fictis potius, quam veris, et veritatem ſpecioſa ſimulatione tegit. Hinc Suidas de hac particula: προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδȣς. Caeterum reddi poteſt *ſcilicet, nimirum, quaſi* etc. Vt Euripid. Oreſt. 1320 Κἀγὼ σκυθρωπȣ̀ς ὀμμάτων ἕξω κόρας, ὡς δῆθεν ȣ̓κ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. Heliodor. IV, 4 Προσδραμὼν ἐν τῇ Χαρικλείᾳ, πολύς τε ἐξεπίτηδες, ἐς τὸ ςέρνον ἐμπίπτει, τȣ̃ δρόμȣ δῆθεν τὴν ῥύμην ȣ̓κ ἐνεγκὼν, *Accurrens itaque ad Charicleam totus de induſtria in gremium ipſius incidit, ſimulans ſe impetum curſus ferre non poſſe,* ſeu, *quaſi curſus vehementiam non poſſit ſuſtinere.* Id. I, 14, vbi δῆθεν et τὸ ἀληθὲς opponuntur: Θρήνων ȣ̓κ ἐπαύετο, δῆθεν μὲν τῶν ἐπί σοι, τὸ δ' ἀληθὲς τῶν ἐφ' ἑαυτῇ, *Continue lamentabatur*, quaſi *propter caſum tuum, ſed reuera ob ſortem ſuam.*

Δήπȣθεν autem idem valet, quod δήπȣ, habetque adeo vſum in aſſeuerationibus iis, quae ex alterius aſſenſu et conſentiente ſententia ſuſpenduntur. Vt Ariſtoph. Plut. 140 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὠνήσεταί δήπȣθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν αὐτὸς διδῷς τ' ἀργύριον, *Non erit, vnde quis emat vtique* (ſ. *opinor, haud dubie*) *niſi tu* etc. Id. in Veſp. 295 Εἰπὲ, τί βȣ́λει

Φέρε δὴ, age vero. IX. Interdum vel incitando, vel concedendo, ſumitur, pro *ſis*, *vero*, *porro*. Incitando quidem: vt, Φέρε δὴ, Ἴθι δὴ, id eſt, *Age ſis*, *age vero*. Sic Δεῦρο δὴ, id eſt, *Huc age*. Concedendo autem, vt, Εἶεν δὴ ταῦτα, *Sint iſta vero.*

X. Poſt aduerbium ἐνταῦθα videtur commode reddi, *enimuero* [11]: vt, Ἐνταῦθα δὴ ἔτος δεινόν τι παθών, id eſt, *Tum*, vel *hic enimuero grauiter commotus.*

Τί δήποτε; quid tandem? XI. Saepiſſime praefigitur particulae ποτέ, tuncque aut παρέλκει, aut eius ſignificatio cum vocis illius ſignificatione confunditur. Reddi enim debet, *tandem*, vel *demum:* vt, Τί δή ποτέ σε ἔτωσὶ παροξύνει; *Quid tandem vsque adeo te commouet* [12]?

Οὕτω δὴ, atque ita. XII. Οὕτω δὴ, non raro verti poteſt, *atque ita:* vt, Οὕτω δὴ, πάντα διειργασμένος, ᾤχετο χαίρων, *Atque ita confectis omnibus exſultans abiit.*

Δὴ, ironicum. XIII. Ironice quoque per ſeſe ponitur: vt, Ὑμεῖς ἄρα φιλομαθεῖς δή τινες ὄντες, ἄσμενοι ἂν τῆς παιδείας ἕνεκα πάνθ' ὑπομένητε, id eſt, *Vos nempe doctrinae tam ſtudioſi, eius cauſſa nihil non feratis.*

XIV. Ali-

με πρίασθαι καλόν; οἶμαι δέ σ' ἐρᾶν ἀςραγάλες δήπεθεν, ὦ παῖ. Demoſth. de Claſſ. pag. 187 ἐκεῖνό γε δήπεθεν ἅπαντες ἐπίςασθε.

Reſtat, vt etiam paucis videamus de vſu δῆτα. 1) Poni videtur pro δὴ, in ſenſu *iam*. Vt apud Syneſium: Καὶ δῆτα διαλέξομαι πρὸς σέ, *Et iam tecum colloquar*. 2) Habet vim adhortandi, obteſtandi, precandi, *age*, *quaeſo*, *obſecro*. Vt Eurip. Oreſt. 220 Λαβᾶ, λαβᾶ δῆτα, *Age prehende, prehende*. Ibid. verſ. 1231 ὦ πάτερ, ἵκε δῆτα, *Veni quaeſo, Venidum*. Ibid. 92 πρὸς θεῶν, πίθοι' ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε! *Per deos te, virgo, obteſtor, hoc mihi appone gratiae!* 3) Habet vim confirmandi; *tandem*, *vtique*. Vt Ariſtoph. Veſp. 1171 Τίνα δῆτ' ἂν λέγοις; *Quae tandem es dicturus?* Plat. Sympoſ. pag. 218 Σώκρατες, καθεύδεις; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς, *Minime, inquit*. Ariſtoph. Veſp. 13 Καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαςὸν εἶδον ἀρτίως, *Et ſane mirum ſomnium modo vidi.* Perperam nonnnili vim concludendi pro ἂν, *igitur*, huic particulae tribuunt, vti δὴ, de qua paulo poſt videbimus. Nam facile in locis, quae laudantur, poteſt tribui vis vel confirmandi, vel cohortandi vel obſecrandi. Non minus errant ii, qui δῆτα interdum otioſum et παραπληρωματικὸν putant: veluti in illo, quod laudat Stephanus, Τί δῆθ' ὁρᾷς; Nam commode reddi poteſt, *Quid tandem vides? Z.*

11 Aliquando tamen, vt liquet ex loco, modo ex Thucydide citato.

12 Et hic eandem vim habere, quam Reg. 6 modo innui, contendo.

13 Hinc

XIV. Aliquando vni tantum elegantiae ſeruit: vt Αὐτίκα δὴ μάλα, id eſt, *Subito admodum*, vel *continuo;* qua in acceptione, non raro, vel ſequitur particulam δὲ, vt ἐὰν δὲ δὴ, *quod ſi:* vel cum particulis ſimilitudinem aut acceſſionem indicantibus coniungitur; vt, Καθ' ὃ δὴ, ὥσπερ δή· ſic, Καθ' ὃ δὴ πρότερον, id eſt, *Quemadmodum etiam ante factum idem eſt*, vbi fungitur vice particulae ἂν, de qua poſtea. Imo et cum ea quoque coniungitur; vt, καθάπερ ἂν δὴ, eodem ſenſu. Δὴ, abundat.

XV. Sed notandum hic primo, non initio periodi hoc loquendi genus vſurpari [13]. Erraret enim, qui orationem inchoans hac ſimilitudine: *Quemadmodum ferociens quidam leo;* ſic eam Graece redderet, Ὥσπερ δὴ vel δὴ ἂν λέων τις ἄγριος. Sola enim particula ὥσπερ, aut ſimilis adhibenda tum eſt.

Notandum ſecundo, cum mediis in periodis vſurpatur, indicari, placere admodum ac probari comparationem illam, vel acceſſionem, ideoque latere ſignificationem adverbii *etiam*, vel *vtique*, aut alterius ſimilis [14].

SECTIO VI.

13 Hinc patere poteſt, hanc coniunctionem non eſſe ſuperfluam, ſed ſuperiora vel confirmare, vel ad ea aliquid addere, vel denique, vt Noſter ait, comprobationis eſſe notam.

14 Atque ita ſolet haec particula quam vehementiſſime aſſertionem ſtabilire, vt ſi dicas: *Si vnquam alias, nunc vtique Reſp. in periculo magno verſatur.* Sic Graece: Εἴπερ ποτε, νῦν γε δὴ μέγαν κίνδυνον τὰ τῆς πόλεως κινδυνεύει. Nam particula γε ſolet fere addi. Ariſtid. ſerm. ſacr. I, pag. 506, in fine: Καὶ ἐδόκει αὐτοῖς, νῦν γε δὴ πάντως δεῖν τομῆς, *Et videbatur illis, nunc vtique omnino ſectione opus eſſe.* Vtriusque particulae vice fungitur non raro ſola particula καὶ. ita Εἴπερ ποτε, καὶ νῦν. Sic Xenoph. Κυρ. παιδ. lib. V, pag. 115, lin. 24 Εἴτις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, ΚΑΙ' ὁ Κῦρος ἄξιός ἐστι θαυμάζεσθαι, *Si quis alius, Cyrus vtique admiratione dignus eſt.* H.

De Particula δὴ quoque quae omnino ſunt tenenda, inprimis duce Hoogeueno, breuiter et ſummatim videamus. Vis prima videtur eſſe *temporis*, qua ſignificat *iam*. Suidas ſic: Δὴ ἀντὶ τοῦ νῦν· Ἀριστοφάνης, Νεφέλαις· (verſ. 700) Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτην· τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῷ νῦν. Et Heſychius, Δὴ γὰρ, ἤδη γάρ. Sic occurit Ariſtoph. Veſp. 1059 Πρὶν ΠΟΤ' ἦν, πρὶν ταῦτα. ΝΥ'Ν δ' οἴχεταί γε, (loquitur Senex de ſua priſtina virtute) κύκνου τε πολιώτεραι ΔΗ' αἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχες. Xenoph. Cyrop. III, 3, 24 ὥρα δὴ ἀπαντᾶν. Ibid. §. 43 Οἱ μὲν δὴ ἀμφὶ Κῦρον ἐν τούτοις ἦσαν· οἱ δ' Ἀσσύριοι καὶ δὴ ἠριστηκότες ἐξῄεσαν Heſiod. Oper. 414 Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο. Iliad. φ',

S E C T I O VI.

De Coniunctionibus εἰ, ἤν, ἄν, ἐάν, *et adiacentibus particulis.*

REGVLA I.

Εἰ et ἤν, quemadmodum ἄν et ἐάν, per ſe ſolae promiſcue vſurpantur, in vulgari acceptione, qua ſignificatur Latinum *ſi*. Latius tamen patet vſus coniunctionis εἰ, quam caeterarum, vt conſtabit ex ſequentibus: vbi tum de

148 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Conf. Ariſtoph. Veſp. 974. Eurip. Oreſt. 39. Iliad. έ, 334, 762, 769, φ', 450. ώ, 785, etc. Saepe occurrit νῦν δὴ, cum praeterito, h. e. *paulo ante*, *modo*, ἀρτίως, ἄρτι. Vt Plat. Gorg. pag. 455 Περὶ ὧν ΝΥ͂Ν ΔΗ' Σωκράτης ἔλεγε. 2) Subiecta eſt vis *adhortandi*, *age*, *quaeſo*. Nam qui hortatur, is ſuadet, ne quid differatur. Plat. Phaedr. pag. 229 πρόαγε ΔΗ' καὶ σκόπει, *Praei quaeſo*, *et vide*. Iudith. XIII, 11 Ἀνοίξατε δὴ τὴν πύλην. Sic ſubinde occurrit ἄγε δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δὴ, h. e. *agedum*, *ageſis*, *age vero*. Et Plat. Phaedr. pag. 260 eſt ὧδε δὴ σκοπῶμεν αὐτὸ, *Id adeo ſic contemplemur*, ſ. *Agedum rem contemplemur ita*. 3) Eandem vim obtinet in interrogationibus, vbi reddi poteſt, *quaeſo*, *tandem*. Sic ſaepe occurrit πότερα δὴ; πῦ δὴ; πῶς δὴ; τί δὴ; ποῖος δὴ; etc. Plat. Phaedr. pag. 265 πῶς δὴ ἂν τῦτο λέγεις; *Quomodo tandem igitur hoc dicis?* Ibid. pag. 243 Πῦ δή μοι ὁ παῖς, πρὸς ὃν ἔλεγον; *Vbi quaeſo* (ſ. *vbi vero*) *eſt mihi puer*, *quocum loquebar?* Id. de Rep. lib. IV, pag. 421 Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα; Nonnunquam δὴ praemittitur particulae interroganti: vt Plat. Phaedr. pag. 242 Λέγεις δὲ δὴ τί; *Quid tandem eſt*, *quod dicis?* Ibid. pag. 259 Ἔχει δὲ δὴ τί τῦτο; 4) Non fere differt ſenſu, vbi in orationum primordiis ponitur, ad ſignificandum animum paratum. V. c. Ariſtoph. Auib. 551 Καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω, *AGE igitur*, *primum moneo*. Plat. in Sympoſ. pag. 204 Τῦτο δὴ μετὰ ταῦτα πειράσομαί σε διδάξαι, *Age*, *hoc deinceps te docere conabor*. 5) Eidem particulae quoque vis *confirmandi* ſubiecta eſt admodum frequenter, et ſignificat, *vtique*, *profecto*, *ſane*, *quidem*, *vti dubitare non licet*, *vti facile intelligitur* etc. E. g. Plat. in Euthyphr. init. Οὔτοι ΔΗ' Ἀθηναῖοί γε, ὦ Εὐθύφρον, δίκην αὐτὴν καλῦσιν, ἀλλὰ γραφὴν, *Profecto Athenienſes certe*, *hanc non litem appellant*, *ſed accuſationem*. Ariſtot. de Rep. lib. I, pag. 185 Ἐπεὶ δ' ἐςὶν ἐνίοις γεγραμμένοις περὶ τῦτων, οἷον Χάρητι δὴ (*quidem*, *vti conſtat*,) τῷ Παρίῳ, καὶ Ἀπολλοδώρῳ τῷ Λημνίῳ. Plat. de Rep. lib. V, pag. 455 Ἐν οἷς δή τι δοκεῖ τὸ γυναικεῖον γένος εἶναι, etc. In has claſſes oeconomia totius vſus, quem habet δὴ, commode diſtribui poteſt. Perperam autem a nonnullis tribuitur eidem vis ἐπεκδοτικῇ, *etiam*, *igitur*. Z.

15 Nun-

de caeteris quoque monebimus, cum idiotiſmus aliquis aequaliter illis omnibus conueniet.

II. Εἰ per ſe ſolum [15], aliquando ſumitur pro εἴθε· id eſt, *vtinam!* apud Poetas quidem ſaepius, rarius apud Oratores. Homerus Odyſſ. Γ, verſ. 205 *Εἰ, vtinam.*

Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε Θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν!

Vtinam tantum mihi facultatis et virium Dii concederent!

Xenoph. παιδ. VI [16] *Εἰ γὰρ γένοιτο, ἔφη ὁ Ἀράσπας, ὅτι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην αὖ χρήσιμος*, id eſt, *Vtinam vero, inquit Araſpas, exiſtat aliquid, in quo tibi rurſum vſui eſſe poſſim.* Ita forte ſumendum illud Virgil. Aen. VI, verſ. 187

Si nunc ſe nobis ille aureus arbore ramus
Oſtendat nemore in tanto. —

Saepius iungitur cum ὤφελον, ἔφη, id eſt, *vtinam, vero, inquit!* quibus in locis particula γὰρ, aut omnino vacat, aut reddi debet, *vero:* vt, δὲ ſaepe ſignificat *enim* †.

III. Εἰ,

15 Nunquam, quod ſciam, per ſe ſolum, ſed coniunctum cum particula γάρ, vt ex exemplis ſubiectis patet, vt et Lucian. in Prometh. ſub finem: *Εἰ γάρ γένοιτο ταῦτα! Vtinam haec fierent!* et Hom. Iliad. B, vſ. 371

Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες ἆεν Ἀχαιῶν!

O vtinam, o Iupiter, et Pallas, et Apollo, tales decem mihi conſiliarii eſſent Achiuorum!

16 Pag. 154, lin. 16. H.

† Εἰ in ſenſu optaudi coniunctum habere γὰρ, praeter diligentem Hoogeuenum obſeruauit quoque Valkenarius ad Euripid. Phoeniſſ. 761. Quaeritur autem, quaenam vtriusque particulae ſit ratio in eiusmodi locis? Non inepta eſt ſententia Hoogeueni, qui, vt ſuam quaeque particula retineat vim, exiſtimat, duplicem intelligendam eſſe ellipſin, aliam ante εἰ γὰρ, quae votum contineat; aliam poſt εἰ γὰρ, quae efficiat ἀπόδοσιν. Nemini enim hoc durum videri debet propterea, quod alias ἀποσιωπήσεις haud infrequentes reperiuntur tum, cum animus eſt commotior, qui vtique ſolet eſſe in eiusmodi locis. Accedit hoc, quod aliis quoque in locis ſaepe ante γὰρ integra intelligenda eſt ſententia, et poſt εἰ deeſt ἀπόδοσις, veluti καλῶς ἔχει etc. Egregie porro ad illam ἀποσιώπησιν τῆς ἀποδόσεως comprobandam valent loca Homerica, de quibus poſtea videbimus, vbi ἀπόδοσις ſatis expreſſa reperitur. Age videamus illum locum Xenoph. Cyrop. VI, 1, 38, a Vigero laudatum! Intellige ante εἰ γὰρ vel καλὸν τοῦτό ἐστιν, vel καλῶς εἶπες vel, quod Hoogeueno placet, γένοιτο, h. e. *fiat,* ſ. *vtinam hoc fiat:* atque poſt χρήσιμος ſupple καλῶς ἔχει, aut καλῶς ἂν ἔχοι. Igitur ſenſus integer loci eſt: *Pulchre monuiſti;* (ſeu, *vtinam hoc fiat!*) *nam ſi fieret, vt ego opportune tibi prodeſſem; bene eſſet.*

Ei, quod.

III. Eἰ, aliquando ſumitur pro ὅτι, *quod;* ac fere poſt aliquod verbum affectum aliquem animi ſignificans, vt ſunt θαυμάζω, *miror;* χαίρω, *gaudeo;* ἄχθομαι, *doleo;* δακρύω, *lugeo;* κλαίω, *fleo*, et ſimil. Demoſthen. de Falſa Legat. [17] Καὶ τὰς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγειλεν, ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει

ſet. Sed Odyſſ. ύ, 236, altera pars ellipſeos, quam ἀπόδοσιν appellauimus, expreſſa eſt. Αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων· γνοίης κ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται. Supple tantum, *Bene dixiſti!* et ſequentium ſenſus erit planus: *Nam, ſi hoc, hoſpes, perficeret Iupiter, cognoſceres, quam fortem ſtrenuumque me haberes adiutorem.* Pari modo Iliad. β', 373 Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν· τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος etc. Hic nihil omnino intelligi debet. Nam praecedit ἦ μὰν αὖ ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν. Conf Odyſſ. τ', 309. Locus Luciani Dial. Meret. IV, Tom. III, pag. 487, paululum recedit a vulgari loquendi ratione: ΕἸ τινα εὕροιμι, ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην· ἀποσώσοι ΓΑ'Ρ ἂν φανεῖσα. Hoogeuenus locum ſic reſoluit: Εἴθε γραῦν τινα εὕροιμι, ἀποσώσοι ἂν φανεῖσα. Occurrit locus Odyſſ. ή, 311, vbi εἰ γὰρ cum Infinitiuo coniungi videtur. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, τοῖος ἐὼν, οἷος ἐσσὶ, τά τε φρονέων, ἅτ' ἐγώ περ, παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, αὖθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, αἴκ' ἐθέλων γε μένοις. Hic quoque γὰρ luculenter reddit rationem antecedentium, et infinitiui ἐχέμεν et καλέεσθαι reguntur vel ab omiſſo ὤφελον, vel ἐθέλοις: Z.

17 Pag. 241. Locus Budaeo citatus pag. 519, vt et ſequens Syneſii, ibid. Caeterum affert Budaeus ibidem alium ex Demoſthene locum, qui inuenitur in Orat. de Falſ. Leg. pag. 239. Vbi ſequitur εἰ poſt verbum κρίνειν, quod nullum affectum ſignificat. Verba ſunt: Τί γὰρ δήποτε Μυροκλέα μὲν ἜΚΡΙΝΑΣ, ΕἸ παρὰ τῶν τὰ μέταλλα ἐωνημένων εἴκοσι ἐξέλεγξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἘΔΊΩΚΕΣ, ΕἸ τρισὶν ὕστερον ἡμέραις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκαν ἑπτὰ μνᾶς; *Nam cur tandem Myroclem accuſauiſti, quod a ſingulis, qui metalla redemerant, viginti drachmas exegerat, et Cephiſophontem iudicio, ſacrilegii nomine, perſecutus es, quod poſt triduum ſeptem minas in menſa numerauerat?* H.

Huc pertinent quoque loca Xenoph. Mem. I, 1, 13 ἐθαύμαζε δὲ, εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν, et §. 18 ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, θαυμαστὸν, εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. Ibid. I, 2, 13 ἐγὼ δ' εἰ μέν τι κακὸν ἐκείνω τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι. In his locis omnibus rem non dubiam et incertam indicat εἰ, ſed plane certam et perſpicuam. Igitur reddi debet *quod*, *quandoquidem*, *quia*. Conf. Iliad. φ', 216 αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοὶ, εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσειν. Adde Rom. VIII, 17, 31. Act. Apoſt. IV, 9. XXVI, 23, et Markland. ad Lyſ. pag. 670, ed. Reisk. Z.

18 Pag.

προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, id eſt, *Arcadas etiam eo vobis laetari nunciauit, quod iam Athenienſium ciuitas rerum ſatageret.* Syneſ. Ἔκλαιον, ὀυκ εἰ τεθνηξοίμην, *Flebam, non quod paulo poſt moriturus eſſem.*

Iſocr. Θαυμάζω τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων, εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν, id eſt, *Miror equidem ciuitatum principes, quod efferri ſuum eſſe putent.* Oenomaus apud Euſebium Praeparat. VI [18], Ἐμοὶ δὲ θαυμάζειν ἔπεισιν, εἰ τοιαῦτα λέγων, ὀυκ ᾐσθάνετο τῆς ματαιολογίας τῆς ἑαυτοῦ, *Mihi vero plane mirari ſubit, ipſum dum iſta diceret, quam inania quamque friuola diceret, non ſenſiſſe.*

IV. Aliquando idem eſt, quod πότερον, *vtrum, an, num*, dubitando potius, quam interrogando. Plutarch. Lycurgo, Εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν, ἠρώτησε, id eſt, *Rogauit, num rite conſtitutae leges eſſent.* Quod etiam, raro licet, aliquando tamen Latini auctores imitantur [19]. Hic vero notandum eſt, hac in acceptione, non raro, εἰ μὲν, et εἰ δὲ μὴ, inter ſeſe opponi. Xenoph. παιδ. VIII [20], *Vtrum.*

Εἰ

18 Pag. 264.

19 Sic enim Ter. Heaut. I, 1, 117 *Viſam, SI domi eſt.* Et Adelph. IV, 2, 10.

Nunc redeo: SI forte frater redierit, viſo.

20 Pag. 237, in fin. Alium tamen, quo regula firmetur, locum deſidero, quia non ſatis perſpicuum eſt, particulam εἰ ibi obliquam interrogationem aut dubitationem inferre, ac non potius oppoſitas conditiones, quarum prior ſit elliptica, vt mox ad Reg. IX, dicetur: Ita vt verba ſic reddantur: *ſi itaque ſatis vos doceo, [recte habet]; ſin minus* etc. Quomodo paulo ante εἰ μὲν et εἰ δὲ μὴ oppoſuerat, ſed plenius: ΕἸ ΜῈΝ οὖν οὕτως ἔχει ταῦτα, ὥσπερ ἐγὼ οἴομαι, καὶ ἡ ψυχὴ καταλείπει τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν καταιδούμενοι ποιεῖτε, ἃ ἐγὼ δέομαι· ΕἸ ΔῈ ΜῊ οὕτως etc. *Si ergo haec ita ſe habent, vt ego arbitror, et anima corpus relinquit, meam quoque animam reuerentes facite, quae peto: ſin minus, etc.* H.

Εἰ inſeruit 1) interrogationibus obliquis, et tamen iungitur fere Indicatiuo, contra conſuetudinem Latinorum, qui in hoc ſenſu Coniunctiuo vtuntur. E. g. Iliad. ἑ, 183 σάφα δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ εἰ θεός ἐστιν, *Certo non ſcio, an Deus ſit.* Plat. de Rep. lib. IV, pag. 420 Ἄθρει, εἰ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδιδόντες, τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν, *Vide, an, cum ſuum cuique tribuimus, totum corpus pulcrum fingamus.* Conf. Ep. I, cap. 1, 1. Interdum eodem in ſenſu occurrit cum Optatiuo, qui pendet ab intellecta particula ἄν, quae ipſa cum aliis particulis ſubinde, vti ſaepe docuimus, eſt intelligenda. Sic occurrit Plutarch. in Caeſ. pag. 713 ἠρώτησεν, εἰ τοὺς νόμους ἐπαινοῖεν, h. e. ἐπαινοῖεν ἄν. Conf.

 Act.

Εἰ μὲν ἂν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε, id eſt, *Vtrum ego vos ſatis doceam, nec ne, ex ſenioribus etiam intelligite* [21].

V. Eadem coniunctio proprium id habet, vt per ſe ſola imperfecto et aoriſtis, aliquando etiam, licet multo rarius, cum perfecto coniungatur ſine coniunctione *ἄν*. [22]. Quibus tamen in locis idem ſenſus eſt, ac ſi vel adhiberetur *ἄν*, vel optandi modus vſurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demoſthen. Philipp. I, quam ſic orditur: *Εἰ μὲν περὶ κοινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν·* verbatim, *Si de communi quodam negotio propoſitum eſſet dicere:* vel, *ſi nouum argumenti genus ad dicendum eſſet propoſitum.*

Item Olynth. I [23], *Εἰ γὰρ τὴν αὐτὴν παρειχόμεθα ἡμεῖς, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν, Si enim eandem in noſtra ipſorum cauſſa alacritatem oſtendiſſemus.* Vbi imperfectum pro aoriſto poſitum eſt.

Item Olynth. II [24], *Σφόδρα ἂν ἡγέμην φοβερὸν εἶναι τὸν Φίλιππον, εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον,* id eſt, *Philippum equidem valde metuendum putarem, ſi eum iuſtis actionibus creuiſſe cernerem.*

Similiter de Aoriſto iudicandum. Idem Olynth. I [25], *Εἰ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν πεισθέντες, ἀνείλοντο τὸν πόλεμον·* pro *ἀνέλοιντο ἄν·* id eſt, *Si enim a nobis perſuaſi, bellum hoc ſuſcepiſſent.* Ibid. [26] *Εἰ τότε τούτων ἑνὶ τῷ πρώτῳ προθύμως ἐβοηθήσαμεν*

Act. Apoſt. XVII, 11. 2) Eadem particula etiam ſeruit interrogationibus rectis, vbi dubitatio locum habet nullum. E. g. Plat. de Rep. lib. V, pag. 478 *εἰ δ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται; Num inter ſcientiam et inſcientiam media poſita eſt opinio?* Odyſſ. *α*, 158 *Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, ττι κεν εἴπω, Mi hoſpes, num aegre feres mea dicta?* Conf. Act. Apoſt. I, 6. VII, 1. XIX, 2. XXI, 37. Luc. XIII, 23. XIV, 3. Lib. Tob. V, 5. III Reg. XX, 20. Z.

21 Alias, cum in dubitatione diuerſa membra proponuntur, εἰ et ἢ ſibi inuicem reſpondent. Pauſ. in Achaicis pag. 420, prop. fin. *Οὐδὲ οἶδα, Εἰ ἀφικόμενος ἐς Ῥώμην ὠφέλησεν ἄν τι Ἀχαιούς, Ἢ κακῶν σφισιν ἐγένετο μειζόνων ἀρχή. Nec ſatis ſcio, vtrum, ſi Romam perueniſſet, Achaeis aliquo modo profuturus, an maiorum calamitatum cauſſa fuiſſet.* Nam ἢ hoc modo etiam reddendum eſſe *an*, ſupra docuit Noſter Cap. praecedenti, Sect. 7, Reg. 2.

22 Confer Sect. 3, Reg. vlt.

23 Pag. 2, lin. 18.

24 Pag. 6, lin. 44.

25 Pag. 2, lin. 11.

36 Pag. 2, lin. 26.

27 Prae-

ἐβοηθήσαμεν αὐτοί, *Si tunc vni eorum, cui primum libuiſſet, alacriter opem tuliſſemus;* pro ἐβοηθήσαμεν ἄν [27].

[Ad rariores ſignificatus particulae εἰ referunt, quando ponitur pro εἰ ϗαὶ, *quamuis*, *etiamſi:* ſed hoc fit tantum poſt negationem: vt Ariſtoph. Veſp. 297, Οὐκ ἂν μὰ τὸν Δί, εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς, *Non per Iouem*, *licet pendeatis.* Eodem ſenſu ſumitur *Si*, Terent. Eun. ab initio: *Excluſit, reuocat, redeam? NON, SI me obſecret.* Conf. Horat. lib. IV, Od. 14. Virg. Ecl. X, 65. Εἰ, *quamvis.*

Interdum

27 Praeterea obſeruanda eſt βραχυλογία, qua poſt hanc coniunctionem aliquid ſubandiendum relinquitur. Tale eſt illud Xenophontis Hiſt. Gr. lib. IV, pag. 532 Ἐδέοντό τε, εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε χρόνον καταμεῖναι αὐτὸν etc. *Orabant, ſi nihil aliud, vt ſaltem tam diu maneret.* Vbi intellige vel ex perſona rogati, ποιεῖν ſiue ἐπιτρέπειν ἐβούλετο· vel ex perſonis rogantium, διαπράττεσθαι ἐδύναντο, vel ſimile quid. H.

Εἰ in ſenſu conditionis iungitur 1) *Optatiuo*, intellecta particula ἄν: Vt Xenoph. Cyrop. III, 2, 18 Τί οὖν, ἔφη ὁ Κῦρος, βούλοισθ' ἂν ἀποτελοῦντες, ὅσα περ οἱ ἄλλοι Ἀρμένιοι, ἐξεῖναι ὑμῖν τῆς Ἀρμενίας γῆς ἐργάζεσθαι ὁπόσην ἂν βούλησθε; Ἔφασαν οἱ Χαλδαῖοι, ΕΙ' ΠΙΣΤΕΥ'ΟΙΜΕΝ μὴ ἀδικήσεσθαι. Iſocrat. ad Nic. pag. 32 Εἰ δέ τις τοὺς κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετὴν ΠΡΟΤΡΕ'ΨΕΙΕΝ, ἀμφοτέρους ἂν ὠφελήσειε. Plat. Eutyphr. cap. 3 Εἰ μὲν οὖν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, ΜΕ'ΛΛΟΙΕ'Ν μου καταγελᾷν, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς παίζοντας ϗαὶ γελῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν· εἰ δὲ σπουδάσονται etc. 2) *Futuro Indicatiui.* Praeter antecedens exemplum vid. Demoſth. Olynth. I, pag. 13 εἰ δ' ὁ μὲν, ὡς αἰεί τι μεῖζον τῶν ὑπαρχόντων δεῖ πράττειν, ἐγνωκὼς ἜΣΤΑΙ· ὑμεῖς δὲ, ὡς etc. Ibid. paulo poſt: ἀλλὰ μὴν εἰ τοῦτο γενήσεται, δέδοικα, μὴ φανῶμεν ἂν etc. Ibid. pag. 14 εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσετε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. 3) *Indicatiuo Praeſentis:* vt in illo Luciani: εἰ γάρ ΕΙ'ΣΙ βωμοὶ, εἰσὶ ϗαὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσι βωμοί· εἰσὶν ἄρα ϗαὶ θεοί. 4) *Indicatiuo Aoriſtorum*, *Perfecti et Imperfecti.* Praeter loca a Vigero laudata, vid. Ebr. IV, 8 εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς ΚΑΤΕ'ΠΑΥΣΕΝ, οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας· Iliad. α', 395 Ἐλθοῦσ' οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι ἢ ἔπει ὬΝΗΣΑΣ κραδίην Διὸς, ἠὲ ϗαὶ ἔργῳ. Conf. Iliad. φ', 544. α', 40. 5) Quaeritur, an etiam *Coniunctiuo* iungatur. Deuarius laudat locum Galeni lib. II. de Cauſ. Pulſ. εἰ δέ που ΣΦΑΛΗ͂ι περὶ τὴν ἐνέργειαν, διαφθείρει ταύτῃ τὴν ἰσότητα. Sed Deuarius ipſe dubitat, an legendum ſit σφαλείη, in Optat. 6) *Infinitiuo* iungitur Aeſop. Fab. 124 ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον ἘΛΠΙ'ΖΕΙΝ. Si locus eſt ſanus, nec forte legendum eſt ἤλπιζον, ſ. ἐλπίσαιμι, intelligi debet ἔμελλον ἄν, aut ἤθελον. Z.

28 Pag.

Εἰ, quaſi. Interdum εἰ reddi poteſt per *quaſi*, quam vim Hoogeuenus arceſſit ab intellecta particula ὡς: vt Ariſtoph. Acharn. 558, Καὶ, συκοφάντης εἴ τις ἦν, ὠνείδισας, *Et criminatus es, quaſi eſſem ſycophanta.*

Εἰ, reticetur. Nonnunquam εἰ reticetur: v. c. Epict. cap. 21, Γέγονέ τι κατά σε, ἐκτείνας τὴν χεῖρα κοσμίως μετάλαβε· παρέρχεται, μὴ κάτεχε· ὄπω ἥκει, μὴ ἐπίλαβε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν. Pro εἰ γέγονε· εἰ παρέρχεται· εἰ ὄπω ἥκει. Simili modo apud Latinos *Si* omittitur: vt Virg. Aen. VI, 30, *Tu quoque magnam partem opere in tanto, ſineret dolor, Icare, haberes*, pro *Si ſineret.* Terent. Eun. II, 2, 21, *Negat quis, nego: ait: aio*, pro *ſi negat: ſi ait.* Plura exempla Latinorum collegit Linacer de Emendat. Struct. pag. 409.

An ſignificet ὅπως? Euſtathius putat εἰ dici pro ὅπως, Odyſſ. ζ', 144, ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς, ἢ γένων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κύρην, ἢ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι λίσσοιτ' ΕΙ' δείξειε πόλιν, καὶ εἵματα δοίη. Euſtathius enim, Τὸ δὲ ΕΙ' ΔΕΙ'ΞΕΙΕ ΠΟ'ΛΙΝ, inquit, ἀντὶ τοῦ ΕΙ"ΠΩΣ ΔΕΙ'ΞΕΙΕ· αὐτὸ δὲ, ταυτό ἐστι τῷ "ΟΠΩΣ, κατὰ μετάληψιν συνδέσμων, ὥς φασιν οἱ ῥήτορες. At vero non eſt quod fugiamus ad nouam ſignificatiunculam particulae comminiſcendam, cum commode reddi poſſit *Si forte*, ſeu *An forte.* Z.]

Εἰ καὶ, et ſi. VI. Εἰ καὶ, verbatim *ſi et*, ſignificat *et ſi;* quod etiam dicunt, καὶ εἰ, ſed fere interpoſito, γὰρ, *nam:* καὶ γὰρ εἰ ſignificat *etſi enim.* Εἰ ἄρα, εἴγε, εἴπερ, εἰ δὴ, εἴ πως, vel ἦν, et ἐὰν cum iisdem particulis ſumuntur pro *ſi modo*, vel *ſi quidem*, vel *ſi forte:* quae poſtrema ſignificatio ſaepius cadit in εἴπου, ἤπου, ἐάνπου· vel *ſicubi.* Quarum acceptionum trita ſunt exempla.

Εἰ δὲ, quod ſi. VII. Εἰ δὲ, et ἐὰν δὲ, aliquando ſignificant *quod ſi;* nunquam enim dicitur, ὅτι εἰ. Qua in acceptione, vel plena eſt oratio, vt, Εἰ δὲ κἂν τοῦτο λίαν σοι δόξειεν, id eſt, *Quod ſi hoc etiam nimium tibi videatur:* vel aliquid ad iuſtum integrumque ſenſum deſiderat. Demoſthen. in Midiam [28], Θάῤῥει, φήσειέ τις ἄν· οὐ γὰρ ἔτ' οὐδὲν ὑβρισθήσῃ· ἐὰν δὲ, τότε ὀργιεῖσθε, νῦν ἀφέντες; id eſt, *Bono es animo; dicat aliquis: nec enim vllam amplius iniuriam accipies:*

28 Pag. 415, lin. 50.

pies: quod ſi, vel potius *quid ſi;* (ſupple ἔτι ἂν[29] ὑβρισθήσομαι, *nouam aliquam iniuriam accipiam:*) *num vos ei tum demum ſuccenſebitis, quem nunc impune dimiſeritis?* †

Eἰ μὴ, *niſi.*

VIII. Eἰ μὴ, vulgo quidem ſignificant *niſi:* aliquando tamen apud Atticos, qui vocum et ſententiarum traiectione gaudent, voces illae ſimul coniunctae, ſignificationem iſtam amittunt, quod ad ſententiae totius explicationem, verbum aliquod inter eas interiici debeat. Tunc autem reddi poſſunt, *ſi non iam.* Thucydid. lib. I, Καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον, ἁμαρτίᾳ τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ, ἐναντία τολμῶμεν, id eſt, *Et venia quidem*, (ſupple *dari nobis poſſit,*) *ſi non iam improbitate quadam, ſed potius cum gloria ſuperioris negligentiae peccato contraria moliamur*[30]. Hic enim τολμῶμεν inſeri debet inter εἰ et

Eἰ μὴ, *ſi non iam.*

μὴ,

29 Sola Argent. ed. habet ἂν, quod a Pariſ. et Leidenſ. abeſt. H.

† Sequente εἰ δὲ ſaepe elliptice ponitur εἰ μὲν, h. e. ἀπόδοσις eleganter reticetur, quae reſpondeat προτάσει, quam regit εἰ μέν. V. c. Iliad. ά, 139 Ἀλλ', ΕἸ ΜΈΝ δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσαι· ΕἸ ΔΈ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. Hic poſt ἔσαι intellige ἀπόδοσιν hanc: καλῶς ἔχει, ſ. παύσομαι, ſ. καλὸν ἂν εἴη, ſ. ἡσυχάσω etc. Euſtathius ad hunc locum alia eiusmodi exempla commemorat: Εἰσὶ δὲ, inquit, καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἘΆΝ ΜΈΝ ἀποφήνω πάντων αἰτίαν ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε, ὅπερ ἂν δοκῇ ὑμῖν. Καὶ Μένανδρος ὁ κωμικὸς· ΕἸ ΜΈΝ δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ. Καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς· ΕἸ ΜΈΝ σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριακῶν ἀπολέσω. Καὶ Σοφοκλῆς· ΕἸ ΜΈΝ τις ἂν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. Pari modo poſt εἰ δὲ ſolet omitti βόλει, aut βόλεσθε. V. c. Iliad. ί, 262 Σοὶ δ' Ἀγαμέμνων ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο. Εἰ δὲ, (ſc. βόλει) σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω etc. Ibid. verſ. 46 Εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, (ſc. βόλονται ἀπιέναι) φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Haec ellipſis inprimis frequentiſſima reperitur tum, cum poſt εἰ δὲ ſequitur ἄγε. V. c. Iliad. ά, 303 εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, h. e. *Si vis* ſc. *auferre me inuito, age fac periculum, vt et hi cognoſcant.* Conf. Iliad. ί, 170. τ', 108. ψ', 580. 582. Odyſſ. ά, 271. Z.

30 Locus eſt lib. I, cap. 32, in fine, ab Auctore minus recte diſtinctus, nec adeo recte verſus. Tu poſt ἁμαρτίᾳ diſtingue, non autem poſt ἀπραγμοσύνῃ, et redde: *Et venia danda eſt, ſi, non malo animo, ſed opinionis potius errore ſuperiori noſtrae quieti contraria molimur.* Corcyraei enim, quorum inſtitutum fuerat nullis ſociorum bellis ſe immiſcere, ſed, illis praeliantibus, quieſcere, nunc ipſi ad anguſtias redacti, aliorum auxilio indigentes opem petunt.

31 Eſt

μὴ, vt ſenſus clarior habeatur [31].

Εἰ δὲ μὴ, ſin minus. IX. Εἰ δὲ μὴ, et aliquando εἰ δὲ οὐ communiter verti debet, *ſin minus:* vt, Ἀλλ' ὅπως ἐς τοὐπιὸν μετριώτερος ἂν φαίνοιο, εἰ δὲ μὴ, πικρῶς ἄν σοι προσφέροιτο, id eſt, *Sed vide ſis, vt maiorem in poſterum modeſtiam probes; ſin minus acerbe tecum acturus ille eſt.*

Εἰ δὲ μὴ, defectiue. Aliquando tamen illae voces magis ἐλλειπτικῶς vſurpantur. Demoſthen. de Falſa Legat. Ὁ ὑπὲρ ὑμῶν γράψας μὴ ἄγειν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τὸν Φίλιππον ὅπλα· εἰ δὲ μὴ, θανάτῳ ζημιοῦσθαι, ἀπόλωλε, καὶ ὕβρισαι, id eſt, *Qui veſtra cauſa decretum ediderat, ne quis ad Philippum belli tempore arma deferret, ſin minus* (id eſt, *qui ſecus faceret*) *morte mulctaretur: is nunc periit, foedeque tractatus eſt.* Hic poſt εἰ δὲ μὴ ſupplendum videtur, Τὶς τῷ νόμῳ πειθαρχήσῃ, id eſt, *Legi quis paruerit* [32].

X. Εἰ

31 Eſt et vbi aduerbium ἐκτὸς praemiſſum habet, quod tum abundare videtur. Ita vt ἐκτὸς εἰ μὴ ſimpliciter notet *Niſi.* Ita Plut. in Vit. Demoſth. pag. 850, lin. 21 Ἐκτὸς εἰ μὴ νὴ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἁλοννήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης καὶ τουτὶ πέπαιχεν, *Niſi ſane ad orationem de Haloneſo Antiphanes etiam hic alluſit.* H.

Quemadmodum εἰ interdum, vbi conditionem plane certam et perſpicuam ſignificat, dicitur pro ὅτι, ſeu διότι, vti ſupra vidimus: ita quoque εἰ μὴ nonnunquam ponitur pro ὅτι μὴ, *quod non.* V. c. Plut. in Poplicola, non longe ab initio: Ἀγανακτῶν οὖν ὁ Οὐαλέριος, εἰ μὴ πιστεύεται πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος, *Indignatus igitur Valerius, quod ſibi fides non habebatur, omnia ſe pro ſalute patriae tentaturum.* Z.

32 Demoſthenis locum citat Budaeus pag. 526. Eſtque hoc perpetuum, cum praecedit vox negatiua; ſic eadem elliptica oratione vtitur Matthaeus c. IX, 17 Οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς. ΕἸ ΔῈ ΜΉΓΕ, ῥήγνυνται οἱ ἀσκοί. *Neque iniiciunt vinum nouum in vtres veteres: alioquin rumpuntur vtres.* Hic poſt εἰ δὲ μήγε ſubaudi εὐλάβειαν ἔχωσι, *Cautionem adhibeant*, vel ſimile quid. Vide et Epict. Enchir. cap. 39. Eſt et vbi oratio ellipſin patitur ante εἰ δὲ μή. Ita apud Thucyd. lib. III, cap. 3 Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα. εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι καὶ τείχη καθελεῖν. Verbatim: *Et ſi ſuccederet conatus. Sin minus, Mitylenaeos iuberent, et naues tradere et demoliri muros.* Quae oratio vt ſit integra, poſt ἡ πεῖρα ſubaudi καλῶς ἂν εἴη. vt ſit ſenſus plenior: *Et ſi hic conatus ſuccederet, bene ſe res habere.* Digniſſimus, qui ſuper hac re conſulatur L. Bos, ſub finem vere aurei libelli, quem de Ellipſ. Gr. conſcripſit. Eleganter Plato in Gorg. pag. 516, lin. 41, poſt εἰ μὴ omittit ſequentia, quae ab attento lectore interſeri debent. Ita enim: Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο.

καὶ

X. Εἰ δ' ἄγε, apud Poetas ſaepius, rarius apud Oratores etiam κατ' ἔλλειψιν vſurpantur; reddique poſſunt, *quod ſi non credis*, vel, *non creditis*, *age:* tuncque illud *age*, ad ſequentia potius pertinere videri poſſit, Homer. Iliad. Α, verſ. 524, Εἰ δ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς, *Quod ſi dubitas; age, tibi iam capite annuam, vt fidem adhibeas.* Εἰ δ' ἄγε, defectiue.

Aliquando tamen, ad idem ἄγε, pertinet εἰ δὲ, tumque, tria illa verti poſſunt, *age vero;* vel, *nunc autem age ſis.* Theocrit. in Pharmaceut. verſ. 95, Εἰ δ' ἄγε, Θέςυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος, id eſt, *Age vero, Theſtyli, grauis morbi remedium mihi aliquod excogita* [33]. Hic enim τὸ μᾶχος, poſuit pro τὴν μηχανὴν, id eſt, *Artem aliquam et machinam, qua morbus ille pellatur.*

XI. Εἰ βέλει δὲ, vel εἰ δὲ βέλει, verbatim, *ſi vis autem*, eleganter et Attice, pro, *vel ſi mauis*, *atque adeo.* Gregorius de Athanaſio, Τὲς μὲν ἐν λόγῳ δεινὲς, τῇ πράξει, τὲς πρακτικὲς δὲ, τῷ λόγῳ νικήσας· εἰ βέλει δὲ, λόγῳ μὲν τὲς εὐδοκίμες ἐν λόγῳ, πράξει δὲ τὲς πρακτικωτάτες ὑπερβαλὼν, id eſt, *Qui eloquentia praeſtantes, agendi laude: in agendo excellentes, oratione ſuperauit: vel, ſi mauis,* imo Εἰ βέλει δέ.

καὶ ΕἸ ΜΗ' διὰ τὸν Πρύτανιν, ἐνέπεσεν ἄν. *Miltiadem illum, qui in campo Marathonio* (ſc. *victoriam reportauit*, de qua Ellipſi vide ſupra ad cap. I, §. 19, n. 29.) *in Barathrum coniiciendum decreuerunt, et niſi per Prytanim,* verbatim, vel *niſi Prytanis obſtitiſſet, iniectus fuiſſet.* Eodem modo Thucydides, lib. II, c. 18 Ἐδόκεν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελθόντες ἂν διὰ τάχες, πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνε μέλλησιν, *Videbantur Peloponneſii, ſi celeriter inuaſiſſent, omnia quae extra vrbem erant, occupare potuiſſe, niſi propter illius cunctationem.* ſupple: *prohibiti fuiſſent.* vel, *niſi illius cunctatio ipſis in mora fuiſſet,* Confer. Ariſtidem ſacr. ſerm. I, pag. 509 [Vbi eſt: Καί μοι δοκεῖ καὶ πλείω βιῶναι χρόνον, εἰ μὴ δι' ἀρετήν τινα ἑαυτε. Adde Phil. Iud. Legat. ad Cal. pag. 774 Τρὶς, ἐχ ἅπαξ, ἀνήρπαστο ἂν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίε φονῶντος, εἰ μὴ δι' ἐμέ, *Niſi ego reſtitiſſem, ter, non ſemel, occiſus fuiſſet, prono in ipſius caedem Tiberio.* Demoſth. de Falſ. Legat. pag. 370 Ἐκεῖνα δὲ τέτοις ἂν προσῆν, εἰ μὴ διὰ τέτες· Ibid. pag. 395 Ἐπεὶ, εἰ μὴ διὰ τὸ τέτες βέλεσθαι σῶσαι, ἐξώλης ἀπολοίμην. Z.]

33 Editio certe Wintertoni habet: Εἰ ἄγε. vnde Latinorum. *Eia age*, adhortandi formula. Heſychius tamen εἰ δ' ἄγε explicat per ἄγε δή. Adi L. Bos, Ellipſ. Gr. qui eadem exempla citat, in V. βέλεσθαι. et Budaeum pag. 526.

34 Ex

imo vero, *et dicendo eos qui praeſtarent eloquentia*, *et eos qui agendo excellerent*, *agendo vicit* [34].

Εἴπερ, *ſiquidem.*

XII. Εἴπερ, praeter eum vſum, quem Regul. 6 obſeruauimus *, tres alios habet. Primus eſt, vt ſumatur pro *ſiquidem*, inſtituendo comparationem inter diuerſa: tuncque particulas illas ſequitur καὶ in oppoſito membro. Demoſthen. in Timocr. [35] Ἄξιον δὲ, εἴπερ περὶ τοῦ καὶ ἄλλου, καὶ περὶ τοῦδε διελθεῖν, id eſt, *Aequum autem eſt, ſi de quoquam alio, certe de hoc etiam dicere.* Vbi prius καὶ abundat †.

Εἴπερ, *quoniam.*

Secundus eſt, vt ſignificet ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ, vel ἐπειδήπερ, vel ὅτι δὴ, id eſt, *quandoquidem*. Ariſtotel. VI Politic. Εἴπερ τοῦ δούλου ὄντος [36], τὸ ζῆν μὴ ὡς βούλεται, id eſt, *Quando-*

34 Ex Budaeo pag. 526. H.
Formula εἰ δὲ βούλει, vel εἰ βούλει δὲ ſignificat 1) *Adhaec, inſuper, praeterea.* Vt Platon. Phaedr. pag. 230 Ἥγε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος, ὥστε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι etc. mox addit, εἰ δ᾽ αὖ βούλει, τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ. 2) In gradationibus, *imo vero.* Huc pertinet locus a Vigero ex Gregorio laudatus. Z.

* Nempe vbi dictum eſt, ſignificare *ſi modo.* Haec vis videtur eſſe praecipua propterea, quod particula περ valet ad conditionem limitandam et coërcendam. Vt Plat. de Rep. lib. V, pag. 457 Οὐκ οἶμαι, ἦν δ᾽ ἐγὼ, περί γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἂν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν, κοινὰς μὲν τὰς γυναῖκας εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας, ΕΙ'ΠΕΡ οἷόν τε. Demoſth. Olynth. I, non longe ab initio: Ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μονονουχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεὶς, ὅτι τῶν πραγμάτων ὑμῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστὶν, ΕΙ'ΠΕΡ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Conf. Rom. VIII, 9. Z.

35 Pag. 468.

† Interdum vero καὶ illud abeſt. Vt Thucyd. IV, 55 Ἔς τε τὰ πολεμικὰ, εἴπερ ποτε, μάλιστα δὴ ὀκνηρότεροι ἐγένοντο. Xenoph. Cyrop. III, 3, 19 Συμφέρει δ᾽ ὑμῖν, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ, τὸ νικᾷν. Caeterum facile intelligitur, poſt εἴπερ ellipſin eſſe ſtatuendam. Sic in loco Thucydideo piena eſt oratio, εἴπερ ποτε ὀκνηροὶ ἐγένοντο: et in Xenophonte, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ συμφέρει. Adde locum Ariſtoph. Nub. 226 Ἔπειτ᾽ ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ᾽ οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ. Hic ſupple εἴπερ ὑπερφρονεῖν δεῖ τοὺς θεοὺς, vti haec ellipſis alio loco eſt ſuppleta, Ariſtoph. in Ran. 76 εἶτ᾽ οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ᾽ Εὐριπίδου μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ᾽ ἄγειν. Z.

36 Supple ex praecedentibus ἔργον ἐστίν. Integriorem locum habet Budaeus, vt et ſuperiorem Demoſthenis, pag. 526. [Adde locum Platonis in Phaedro p. 245 Ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι, αὐτὴν δὲ μηδ᾽ ἐξ ἑνός· εἰ γὰρ ἔκ του ἀρχὴ γίγνοιτο, οὐκ ἂν ἐξ ἀρχῆς γίγνοιτο. ἐπειδὴ δὲ ἀγένητόν ἐστι, καὶ ἀδιάφθορον αὐτὴν ἀνάγκη εἶναι· ἀρχῆς

Quandoquidem ſerui hoc proprium eſt, vt non viuat quomodo voluerit.

XIII. Tertius vſus rarior eſt, vt ſumatur pro *ſic:* quod mirandum potius videtur, quam imitandum. Ariſtid. in Panathen. vbi Athenas, et Athenarum Acropolim, terrarum vmbilicum eſſe ait: Ὥσπερ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος, inquit, κύκλων εἰς ἀλλήλȣς ἐμβεβηκότων, πέμπτος εἰς ὀμφαλὸν πληροῖ διὰ πάντων ὁ κάλλιϛος· εἴπερ ἡ μὲν Ἑλλὰς ἐν μέσῳ πάσης τῆς γῆς· ἡ δὲ Ἀττικὴ, τῆς Ἑλλάδος· τῆς δ' αὖ πόλεως, ὁμώνυμος, (legendum videtur ἡ ὁμώνυμος. Ἀκρόπολιν enim Athenarum intelligit, quae vt ipſemet ait, et certum eſt, πόλις vocabatur) id eſt, *vt enim in clypeo, ita circuli aliis alii imponuntur, vt quintus inter omnes pulcherrimus iuſtum compleat vmbilicum.* Hic enim εἰς abundare videtur, aut πληροῖ, pro πληρȣ̃ται poſitum eſt.) *Sic Graecia in medio vniuerſae terrae ſita eſt; Attica Graeciae; Vrbs Atticae; Vrbis demum in medio, cognominis eiusdem Acropolis collocata eſt.* Hic εἴπερ, reſpondet τῷ ὥσπερ [37].

Εἴπερ, *ſic.*

[Certior vero eſt vis ea, qua ſequente ἀλλὰ ſignificat *Quamuis — tamen.* Vt Iliad. Φ', 577, Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ ȣ̉τάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν, ἀλλά τε καὶ περὶ δȣρὶ πεπαρμένη ȣ̉κ ἀπολήγει ἀλκῆς, *Nam quamuis eam prior vel cominus vel eminus vulnerauerit; tamen haſta transfixa non amittit vim.* Z.]

Εἴπερ — ἀλλά, *quamuis, — tamen.*

ἀρχῆς γὰρ δὴ ἀπολομένης, ȣ̓́τε αὐτή ποτε ἐκ τȣ, ȣ̓́τε ἄλλο ἐξ ἐκείνης γενήσεται, ΕΙ'ΠΕΡ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίγνεσθαι. Z.]

37 Obſcura omnino ratio, quam tamen mihi videor planiorem reddere poſſe, ſi dicam, τὸ εἴπερ hoc loco retinere ſuam ſignificationem τȣ̃ ἐπειδήπερ, et ſimilitudinem imperfectam ſua ἀποδόσει carere; quae ita ſuppleri poſſit, ſi ſequantur, τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ πασῶν καλλίϛη ἐϛί. Suſpicionem enim ἀποσιωπήσεως iniiciunt ſequentia: Ἀλλ' ἐντεῦθεν μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρήνεγκε τῆς ἀεὶ παραπιπτȣ́σης ἀκολȣθίας ἐχόμενος· ἐπεστρεπτέον δὲ πάλιν etc. Et coniunctio ἀλλὰ eſt nota corripientis μακρολογίαν quandam, in quam ſe ſingit incidiſſe orator; quae tamen ipſi arriſit, ſed quam verbo attigiſſe ſatis habuit. Integer itaque ſenſus erit: *[Eodem plane modo,] quoniam Graecia in meditullio orbis terrarum ſita eſt, Attica Graeciae, vrbs Atticae, Vrbis demum in medio cognominis eiusdem Acropolis collocata eſt. [haec inter omnes eſt pulcerrima,] ſed haec perpetua rerum incidentium ſerie me abripuit oratio: quare redeundum eſt* etc. Quae ſi ita ſint, euaneſcet noua haec τȣ̃ εἴπερ ſignificatio. Locus Ariſtidis extat pag. mih. 171, tom. 1.

Vig. Idiot. gr.

Εἴπερ ἄρα, defectiue.

XIV. Εἴπερ ἄρα, in medio fere periodi membro, (nunquam orationis initio) ἐλλειπτικῶς vſurpatur. Tunc autem, quod integrae orationi deeſt, ex ſuperioribus fere membris ſuppleri debet. Syneſius Epiſtol. [38] Τȣ̃το μὲν ȣ̉κ ἔςι φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔχθραν ἀνειπεῖν, ἤρκει γὰρ, εἴπερ ἄρα, τὸ μὴ συναλγεῖσθαι· τὸ δὲ καὶ προσανιάσαι, πόῤῥω δεινὸν, id eſt, *Hoc quidem, non iam amicitiam renunciare eſt: ſed inimicitias denunciare: alioquin ſatis erat, non ſimul dolere; at dolorem etiam addere, atrox prorſus atque indignum eſt.* Hic εἴπερ ἄρα, commode verti poteſt, *alioquin;* quod autem deeſt, ita ſuppleri poſſit: Εἴπερ ἄρα μόνον ἦν ἀπειπεῖν [39], id eſt, *Siquidem tantum id eſſet amicitiam renunciare.*

Ariſtotel. X de Coelo, Τὰ πάντα, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τέλειον, ȣ̉ κατὰ τὴν ἰδέαν διαφέρȣσιν· ἀλλ', εἴπερ ἄρα, ἐν τῇ ὕλῃ, id eſt, *Vniuerſum, et perfectum, forma non differunt, ſed materia tantum.* Vbi in εἴπερ ἄρα, ſupplendum tantum eſt, διαφέρȣσι.

Oenomaus apud Euſebium Praeparation. VI, Ὁ δὲ Ζεὺς ȣ̃τος, ἡ τῆς ὑμετέρας ἀνάγκης ἀνάγκη, τί ἡμᾶς τίνυνται, ἀλλ' ȣ̉κ, (εἴπερ ἄρα) ἑαυτὸν, ὅτι τοιαύτην κατέδειξεν εἶναι τὴν ἀνάγκην; id eſt, *Nam iſte quidem Iupiter, illa, inquam, neceſſitatis veſtrae neceſſitas, quorſum in nos, ac non potius (quando poenas libet exigere,) in ſe ipſum animaduertit, qui eiusmodi eſſe neceſſitatem oſtenderit?* Vbi poſt, Εἴπερ ἄρα, ſubauditur, τίνυσθαι χρή τινα, id eſt, *Siquidem punire aliquem oporteat.*

Diogenianus ibid. pag. 265, εἰ ἄρα, pro εἴπερ ἄρα poſuit: Πȣ̃ τοίνυν δι' αὐτῶν σημαίνεται τὰ πάντα ἀπαξαπλῶς καθ' εἱμαρμένην εἶναι· καὶ μὴ εἰ ἄρα, ταῦτα μόνον, ὧν ἐςιν εἱμαρμένη; *Quomodo tamen omnia prorſus fato fieri ſignificant, ac non potius; ſi qua nominum iſtorum vis, ea tantummodo, quae fati lege teneantur?*

Εἰ δ' ἄρα, non abſimili modo, ab Atticis vſurpatur: niſi quod, εἰ δ' ἄρα, membri ſequentis initio collocatur, non autem in medio, vt εἴπερ ἄρα. Quare verti poteſt, *ſin vero*, vel *alioquin*, ſupplendo tamen, quod iuſtae orationi

38 Ex Budaeo pag. 526. φιλίαν ἀπειπεῖν. et Pariſienſis,
39 Ita Leid. ed. at Argentor. Εἴπερ ἄρα μόνον ἦν φιλίαν ἀπειhabet. Εἴπερ ἄρα μόνον ἂν ἄν πεῖν.

tioni deeſt, ex praecedentibus. Demoſthen. in Midiam: Ἐπεὶ περιαιρεθεὶς ὅτος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν ἐκ ἂν ὑβρίζοι· εἰ δ' ἄρα, ἐλάττονος ἄξιος ἔςαι τῦ μικροτάτε παρ' ὑμῖν, id eſt, *Is enim facultatibus ſuis ſpoliatus cum fuerit, nulli forte amplius iniuriam faciet: ſin vero, tum vilior ſane fuerit homine apud vos deſpitatiſſimo.* Vbi in εἰ δ' ἄρα, ſuppleri poteſt, ἔτι καὶ ὑβρίζοι, *iniuriam facere perget.*

[Particula bis vel ſaepius repetita εἴτε ſignificat *ſiue, ſiue.* Vt Plato Apol. cap. 21 Εἰ δέ τις ἐμῦ λέγοντος, καὶ τὰ ἐμαυτῦ πράττοντος, ἐπιθυμοῖ ἀκέειν, ΕΙ'ΤΕ νεώτερος ΕΙ'ΤΕ πρεσβύτερος, ἐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα. Ibid. cap. 23 Εἴ τινα ὑμῶν οἱ δοκῦντες διαφέρειν ΕΙ'ΤΕ σοφίᾳ, ΕΙ'ΤΕ ἀνδρείᾳ, ΕΙ'ΤΕ ἄλλῃ ᾑτινιῦν ἀρετῇ, τοιῦτοι ἔσονται etc. Conf. 1 Cor. III, 22. Εἴτε, εἴτε.

Interdum quoque repetitae illi particulae εἴτε adiungitur ἂν. E. g. Plat. Apol. cap. 15 ἐκῦν δαιμόνια μὲν φῄς με καὶ νομίζειν καὶ διδάσκειν, ΕΙ'Τ' ΟΥ'Ν καινὰ, ΕΙ'ΤΕ παλαιά; Ibid. cap. 23 Οὔ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι ἐμὲ τέτων ἐδὲν ποιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα, καὶ τῦτο τὔνομα ἔχοντα, ΕΙ'Τ' ΟΥ'Ν ἀληθὲς, ΕΙ'Τ' ΟΥ'Ν ψεῦδος. Εἴτ' ἂν, εἴτ' ἂν.

Nonnunquam particulam εἴτε ſequitur in altero membro ἤ, pro εἴτε. V. c. Plat. Phaedr. pag. 277 ΕΙ'ΤΕ Λυσίας, Η' τις ἄλλος πώποτε ἔγραψεν ἢ γράφει. Εἴτε, ἤ.

Eundem habet vſum repetitum ἄντε. Vt Plat. de Rep. lib. V, pag. 453 Ἄ'ΝΤΕ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, Ἄ'ΝΤΕ εἰς τὸ μέγιςον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ ἐδὲν ἧττον. Ἄντε, ἄντε.

Interdum illud εἴτε repetitum valet idem quod πότερον, ἤ. V. c. Plat. Eutyphr. cap. 4 Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἴει τὶ διαφέρειν ΕΙ'ΤΕ ἀλλότριος ΕΙ'ΤΕ οἰκεῖος ὁ τεθνεὼς, *Ridiculum eſt, te putare, aliquid differre, vtrum is, qui occiſus eſt, alienus fuerit an propinquus.* Id. in Phaedr. pag. 237 Τὴν σκέψιν ποιώμεθα, εἴτε ὠφέλειαν, εἴτε βλάβην παρέχει, *Diſquiramus, vtrum proſit an obſit.* Ibid. pag. 264 Σκέψαι τοίνυν τὸν τῦ ἑταίρε σε λόγον, εἴτε ὅτως, εἴτε ἄλλως ἔχει. Ibid. pag. 275 Οὐ γὰρ ἐκεῖνο μόνον σκοπεῖς, εἴτε ὅτως, εἴτε ἄλλως ἔχει. Demoſth. de Rhod. Libert. Σκοπεῖτε, εἴτε ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι ταῦτα, εἴτε καὶ μή. Sic plane eſt Xen. Cyrop. II, 1, 7. Εἴτε, εἴτε, pro πότερον, ἤ.

 Reſtat,

Ἐὰν. Reſtat, vt, quae de vſu particulae ἐὰν, ortae ex εἰ et ἂν, tenenda ſunt, breuiter tironum gratia afferamus. Ἐὰν autem ſeu ἢν, et poetice αἴκε ſeu αἴκεν et εἴκε, quoque ſignificat *Si*, nec differt ab εἰ, niſi quod εἰ fere Indicatiuo, ἐὰν vero ob vim τοῦ ἂν, vnde compoſitio eſt facta, *Coniunctiuo* iungitur. Certe ſolo cum Coniunctiuo copulari vulgaris eſt Grammaticorum opinio. Sic v. c. Thomas Magiſter, ſub v. εἰ, ait, Τὸ δὲ ἐὰν, τὸ ἂν, τὸ κἂν, τὸ ἢν, καὶ τὸ ὅταν, ἀεὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις. Verum loca ſunt, licet pauca, vbi *Optatiuus* reperitur. Etſi vero loca Luciani, quae ipſe Thomas laudat, hodie aliter leguntur, habentque Coniunctiuum: ſunt tamen alia, vbi Optatiuus adhibitus deprehenditur. V. c. Thucyd. III, 44 ἪΝ τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης ΕἸΈΝ. Demoſthen. pro Coron. pag. 318, ed. R. φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ παρακρούσωμαι, μηδ' ἐξαπατήσω, δεινὸν, καὶ γόητα, καὶ σοφιστὴν, καὶ τὰ τοιαῦτ' ὀνομάζων· ὡς, ἘΆΝ πρότερός τις ΕἸΠΟΙ etc. Atque αἴκε cum eodem modo reperitur Odyſſ. ή, 315 οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, ΑἼΚ' ἐθέλων γε ΜΈΝΟΙΣ. Αἴκε c. coniunct. eſt *vtinam* Hom. Odyſſ. δ', 34 Αἴκε ποθὶ Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος, *Vtinam Iupiter poſthac tandem nos ab aerumna liberos eſſe iubeat.* Certe debemus cauti eſſe et difficiles in corrigendis locis, vbi Optatiuum offenderimus.

Ἐὰν pro ἂν. Saepe ἐὰν pro ſimplici ἂν ponitur, non modo apud Interpretes Alexandrinos et Scriptores diuinos N. T. poſt ὃς, ὅσος, ὁσάκις et ὅπου, ſed ſubinde apud ipſos auctores pure graecos. Vt Xenoph. Memor. III, 10, 12 ἀσπίδα, ᾧ ἐὰν ἁρμόττῃ. Ibid. IV, 2, 29 ὅσαι ἐὰν ἀγνοήσασαι τὴν etc. Id. Hier. I, 14 Πάντες γὰρ οἱ παρόντες ὑμῖν πάντα, καὶ ὅσα ἐὰν λέγητε, καὶ ὅσα ἐὰν ποιῆτε, ἐπαινοῦσι. Demoſthen. de Falſ. Legat. pag. 436, 8, ed. R. Μή μοι σωζέσθω, μηδ' ἀπολλύσθω μηδεὶς, ὃ ἐὰν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα βούληται, ἀλλ' ὃν ἂν τὰ πεπραγμένα σώζῃ. Id. adu. Timocrat. pag. 733, 4 ὅ, τι ἐάν τις ἀπολέσῃ, ἐὰν μὲν αὐτὸ λάβῃ etc. Id. adu. Euerg. pag. 1152, 14 ἐπιτρέπειν ὧ ἐὰν κελεύσω Ἀθηναίων. Lyſ. pag. 753 οὓς ἐὰν βουληθῶσιν. Athen. Deipnoſ. IX, pag. 399, in fine: οὓς ἐὰν λάβωμεν. Non tam ambitioſus fuiſſem in cumulandis auctoritatibus, niſi vidiſſem viros alioquin graece doctiſſimos de hoc vſu apud probatos

tos auctores dubitaſſe, et ad corrigendi audaciam prolapſos eſſe.

Vt *εἰ μὲν, εἰ δὲ*, ita *ἐὰν μὲν, ἐὰν δὲ* elliptice ponuntur. V. c. Plat. Protag. p. 328 ἘΑ'Ν ΜΕ'Ν *βέληται, ἀποδέδωκεν, ὃ ἐγὼ πράττομαι ἀργύριον·* ἘΑ'Ν ΔΕ ΜΗ' (ſc. *βέληται*), *ἐλθὼν εἰς ἱερὸν, ὀμόσας ὅσȣ ἂν Φησι* (lege cum Hoogeueno *Φῇ*) *ἄξια εἶναι τὰ μαθήματα, τοσȣ͂τον κατέθηκε.* Ἐὰν μὲν, ἐὰν δὲ, elliptice.

Quod valet *εἴτε, εἴτε*, et *ἄντε, ἄντε*, idem ipſum ſignificat *ἐάν τε* repetitum, h. e. *ſiue*. Vt Plat. Eutyphr. cap. 6 *ἐάν τε πατὴρ ὢν τυγχάνῃ, ἐάν τε μήτηρ, ἐάν δε ἄλλος ὁστισȣ͂ν*, *Siue pater forte ſit, ſiue mater, ſiue alius quicunque.* Conf. Plat. in Critone cap. 12, it. Xenoph. Cyrop. 3, 17 *Νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκεῖνο ἔσονται*, ἘΑ'Ν ΤΕ *ἐνθάδε ὑπομένωμεν*, ἘΑ'Ν ΤΕ *εἰς τὴν ἐκείνων ἐπιόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς· ἴσοι δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχȣ́μεθα*, ἟Ν ΤΕ *ἐνθάδε ἐρχομένȣς αὐτȣ̀ς δεχώμεθα*, ἟Ν ΤΕ [*ἐπ' ἐκείνȣς ἰόντες μάχην συνάπτωμεν.* Z.] Ἐάν τε, ἐάν τε.

SECTIO VII.

De Coniunctione [*τε*,] *καὶ* cum particulis adiacentibus.

REGVLA I.

Καὶ, praeter ea, quae de hac particula ſuperius obiter attigimus, ſequitur ſaepiſſime particulam *τε*, tuncque ambae reddi commode poſſunt, per *cum*, et *tum*, vel duplex *et;* vt, *Ἀνὴρ ὀξύς τε τὴν διάνοιαν, καὶ τὸ σῶμα ἐῤῥωμένως ἔχων*, *Vir cum acuto ingenio, tum robuſto corpore* †. Τὲ καὶ, *cum* et *tum*.

Aliquando

† Illud *τε καὶ*, quod 1) omnino ſeruit duobus membris copulandis, reddi quoque poteſt, *non modo, ſed etiam: partim, partim.* 2) Eundem quoque vſum praeſtat tum, cum aliud *καὶ* praecedit. E. g. Thucyd. IV, 56 *Τῶν δὲ ὁπλιτῶν δεξαμένων, ὑπεχώρησαν πάλιν*, ΚΑΙ' *ἄνδρες* ΤΕ' *τινες ἀπέθανον αὐτῶν*, ΚΑΙ' *ὅπλα ἐλήφθη*. Hic, inquit Hoogeuenus, *ὑπεχώρησαν*, et *ὀλίγοι ἀπέθανον*, et *ὅπλα ἐλήφθη*, non pari ratione copulantur: ſed prior illa pars *ὑπεχώρησαν* per prius *καὶ* connectitur cum poſteriori, vt cauſa cum effectu, qui cum geminus ſit, diuiſionem admittit, conſtatque duobus membris per *τε* et *καὶ* iterum copulatis, ita: *Cum grauis armaturae milites ſucceſſiſſent, receſſerunt, et non ſolum pauci ex illis interfecti ſunt, verum etiam arma ſunt capta.*

Τὲ, ſolum, *que.*

40 Aliquando tamen, ac praeſertim apud Thucydidem τε ſolum reperitur, vt *que* apud Latinos: quod tamen Poetis longe frequentius eſt. Thucydid. lib. II [41] Τά τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν, id eſt, *Ac ſimul ipſis denuntiarunt, ea ne laederent, quae foris eſſent.* Apud Iones autem, aliquando τε vacat, quemadmodum τι· Herodotus lib. II Ἀλλ᾽ ὅσον τε ἡμερέων τεσσάρων ἀναπλόου, στεινή ἐστιν, id eſt, *Sed ita anguſta eſt, vt quatuor circiter dierum nauigatione ambiri poſſit.* Vbi ὅσον τε, pro ὅσον τι [42].

[Vulgo

Ibid. cap. 57 Αἱροῦσι τὴν Θυρέαν, ΚΑΙ᾽ τήν ΤΕ πόλιν κατέκαυσαν, ΚΑΙ᾽ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν. Sic Virg. Aen. V, 619 *Ergo inter medias ſeſe, haud ignara nocendi, conticit, et faciemque deae, veſtemque reponit.* Ouid. Met. III, 758 *Si ſum regina, Iouisque et ſoror et coniux.* 3) Vbi τε καὶ in eodem orationis membro reperiuntur, copulat τε, et καὶ intendit. Vt Iliad. Φ', 262 Τὸ δέ τ᾽ ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ ΤΕ ΚΑΙ᾽ τὸν ἄγοντα, *Aqua cito defluens ſtrepit in loco decliui, et antevertit etiam ducentem. Z.*

40 Apud Poetas particula τε bis vel pluries repeti ſolet, non ſequente καὶ. Exemplis apud Homerum et alios nihil tritius. Sic Iliad. A, vſ. 38

Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Rarius in ſoluta oratione. Exempla haec ſunto. Apud Platonem in Phaedro pag. 267, lin. 6 Τισίαν τε, Γοργίαν τε ἐάσομεν εὕδειν, *Tiſiamque, Gorgiamque dormire ſinamus.* [Ibid. pag. 248 ἥ ΤΕ δὴ προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ νομὴ ἐκ τοῦ ἐκεῖσε λειμῶνος τυγχάνει οὖσα· ἥ ΤΕ τοῦ πτεροῦ φύσις, ᾧ ψυχὴ κουφίζεται, τούτῳ τρέφεται· θεσμός ΤΕ Ἀδραστείας ὅδε etc. Z.] Et apud Athenaeum lib. Deipnoſoph. XIII, p. 584 Σέ τε γὰρ λέγουσι διαφθείρειν τοὺς ἐντυγχάνοντάς σοι, ἐμέ τε ὡσαύτως, *Teque enim aiunt perdere eos; qui tecum verſantur, meque eodem modo.* Adde Xen. Κύρ. παιδ. lib. I Ἐπιλέλησθε δὲ παντάπασι, σύ τε, ὅτι βασιλεὺς ἦσθα, οἵ τε ἄλλοι, ὅτι σὺ Ἄρχων, *Obliti fuiſtis prorſus, et tu, te regem eſſe, et caeteri, te ipſis imperare.*

41 Locus extat cap. 5. Ibidem tamen coniunctio οὔτε praecedit, ad quod illud τε refertur, atque ita potius repetitur, quam ſolum inuenitur. Verba ſunt: Κήρυκα ἐξέπεμψαν παρὰ τοὺς Θηβαίους λέγοντες, ὅτι οὔτε τὰ πεποιημένα ὁσίως δράσειαν, ἐν σπονδαῖς σφῶν πειραθέντες καταλαβεῖν τὴν πόλιν· τά τε ἔξω etc. [Sic eſt Xen. Cyrop. III, 1, 10. Memor. I, 2, 47. Z.]

42 Locus Herodoti eſt cap. 8. Frequens eſt huius particulae adiectio poſt ὅσον, Hom. Odyſſ. Λ, vſ. 25

Βόθρον ὄρυξα ὅσον τε πυγούσιον. — *Scrobem fodi cubitalem.* De vocula ὅσον, quantitatem notante vid. ad Cap. III. Sect. 9, R. vlt. Poſt οἷος, ἀντὶ τοῦ δύνασθαι, fere perpetua eſt. V. ibid. Sect. 8, R. 9. Dein poſt praepoſitionem ἐς. Cap. ſeq. Sect. 2, R. 14. Poſt ipſam etiam coniunctionem cognatam καὶ. Pauſ. in Achaicis pag. 401 Ἐχόντων δὲ αὐτὴν ὁμοῦ τοῖς Κρησὶ Λυκίων καὶ, Καρῶν τε καὶ

Te non abundat.

{Vulgo putant, particulam τε, quae inprimis apud Homerum et alios quosque antiquiſſimos ſcriptores quibusdam aliis adiungi ſolet particulis, abundare. Etſi vero libenter conceſſerim, illam tum in latina interpretatione, ſaluo ſenſu, fere negligi poſſe: nullo modo tamen animum inducere poſſum, vt credam, olim ſine omni ſenſu eſſe additam orationi. At dicunt, numeri gratia ad ornatum conciliandum orationi, hoc factum eſſe eſt exiſtimandum. Nae turpis et malus ornatus mihi videtur, qui ſenſum omnino non afficit: et cur iſtum numerum ornatumque recentiores Graeci, elegantiae copiaeque tantopere ſtudioſi fere neglexerunt? Placet igitur ſententia doctiſſimi Hoogeueni, ſtatuentis, hic quoque vim copulandi ſubiectam eſſe particulae τε, ſed fere aliquid omiſſum eſſe, ad quod inprimis referatur τε. Sic ſolent τῷ ὃς veteres adiungere τε, ſed elliptice. Vt Theogn. 336 Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ᾽ ἄριστα· καὶ οὕτως, Κύρν᾽, ἕξεις ἀρετὴν, ῞ΗΝ ΤΕ λαβεῖν χαλεπόν. Hic poſt ἀρετὴν pone ταύτην τε, ἣν λαβεῖν χ. h. e. *virtutem habebis, et eam quidem, quae paratu eſt difficilis.* Iliad. έ, 467 κεῖται ἀνὴρ, ῞ΟΝ Τ᾽ ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ, h. e. *Iacet vir*, et is quidem, *quem honorauimus vt Hectorem diuinum.*

Ὅς τε.

Sic οἷός τε poſitum eſt pro τοῖός τε, οἷος, ſeu τοῖος καὶ οἷος, *talis, qui etiam* etc.

Οἷος τε.

Ὅσος τε

καὶ Παμφύλων, *Tenentibus eam (vrbem) ſimul cum Cretenſibus, Lyciis, et, Caribusque et Pamphyliis.* Caeterum, quo ſenſu id accipiendum ſit, cum abundare aliquam vocem dico, expoſui ad Cap. 6, Sect. 2, §. 1. Nam et in his Pauſaniae verbis tantum abeſt, vt pleonaſmum purum putum agnoſcam, vt contra, hic aliquid deeſſe plane cenſeam, quod ita ſupplendum eſt: *Lyciis, et praeter hos quoque Caribus*, etc. Ita vt planus ſenſus ſit, Cretenſes et Lycios praecipuos fuiſſe vrbis eius incolas, ſed cum his quoque habitaſſe duos alios populos, Carasque et Pamphylios, ideoque poſt priorem coniunctionem καὶ omnino diſtinguendum eſt. Sed leuius hoc, habentque cum Graecis commune Latini. Vide Virg. lib. I, Aen. vſ. 50

Aſt ego, quae Diuum incedo regina IouisQVE
ET SOROR, ET coniux. —

Conf. Ouid. lib. II, met. vſ. 758

— Subit hanc arcana profana
Detexiſſe manu tunc, cum ſine matre creatam
Lemnicolae ſtirpem contra data foedera vidit:
ET gratamQVE deo fore iam, gratamQVE ſorori.

Et lib. XIV, vſ. 673

Mille proci cupiunt, et ſemideique deique.

alibique crebro. H.

"Οσος τε. "Οσος τε pro καὶ τόσος, ὅσος. Vt Odyſſ. λ', 25 Βόθρον ὄρυξα, "ΟΣΟΝ ΤΕ πυγέσιον, h. e. βόθρον ὤρυξα, καὶ τόσον, ὅσον πυγέσιον.

"Ενθά τε. "Ενθά τε pro καὶ ἐκεῖ, ἔνθα ſeu ὅπε. Vt Iliad. ἑ, 305 ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος. τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνςρέφεται.

"Οτέ τε. "Οτέ τε pro καὶ τότε, ὅτε. Vt Iliad. ἑ, 500 ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτέ τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνει, etc.

'Ωσεί τε. 'Ωσεί τε pro καὶ ὅτως, ὡσεί. V. g. Iliad. ί, 477 καί με φίλησ', ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ.

'Επεί τε. 'Επεί τε pro καὶ ἀπ' ἐκείνε χρόνε ἐπεί. E. g. Herodot. Erat. cap. 84 Σκύθας γὰρ, τὰς Νομάδας, ἐπεί τέ σφι Δαρεῖον ἐσβαλεῖν ἐς τὴν χώρην, μετὰ ταῦτα μεμονέναι μιν τίσασθαι.

"Ες τε. "Ες τε pro καὶ ἐς τόσον, ἐς ὅ. Vt Arrian. Exped. Alex. II, 11 'Αλέξανδρος γὰρ, ἔς τε μὲν φάος ἦν, ἀνὰ κράτος ἐδίωκεν. Alia exempla vide infra Cap. IX, Sect. 2, Reg. 14.

Γάρ τε. Γάρ τε idem valet, quod καὶ γὰρ, lat. *Etenim*. Vid. mox καὶ γάρ.

Δέ τε. In formula δέ τε videtur τε habere vim intendendi, et ſignificare *etiam*. Veluti Heſiod. Oper. 419 Τότε σείριος ἀςὴρ βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ. Conf. Iliad. φ', 151. φ', 306.

Μέν τε, δέ τε. Interdum δέ τε reſpondet praecedenti μέν τε. E. g. Iliad. ἑ, 139 Τῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' ὀ προσαμύνει. Conf. Iliad. φ', 260.

Καί τε. Καί τε videtur ſaepe idem valere quod lat. *Atque:* vt Iliad. ά, 521 ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι νεικεῖ, ΚΑΙ' ΤΕ' μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν. Interdum vero τε poteſt accipi commode in ſenſu intendendi,

Τε, intendit. reddique *etiam*, *inſuper*. Vt Theogn. 662 ἐκ κακῦ ἐσθλὸν ἔγεντο, καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθῦ· ΚΑΙ' ΤΕ πενιχρὸς ἀνὴρ αἶψα μάλ' ἐπλέτησε. Conf. verſ. 138. Praeſertim cum ſaepe, etiam ſi ſimpliciter ponitur, vim eandem habeat. Vt Iliad. ά, 218 ὅσκε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτῦ. It. Ariſtoph. Acharn. 598 κόκκυγές τε τρεῖς, *Et quidem tres cuculi*. Z.]

II. Καί,

II. Καὶ, plerumque vſurpatur pro *etiam*, non modo cum ἀλλὰ coniunctum, (quod nemo neſcit,) ſed etiam, quod raro tirones aduertunt, per ſeſe ſolum. Itaque cum occurrit, nec ſenſus patitur, vt reddatur per *et*, ſtatim cogitent ſumi pro *etiam;* vt, Καὶ ἀναίτιος δίκην ὑπέμεινε, *Etiam innocens poenas dedit.* Exempla paſſim. Demoſth. pro Corona, Ἐμοὶ τὴν εὔνοιαν καὶ νυνὶ παράσχεσθε, *Etiam nunc veſtram mihi beneuolentiam concedite.* Καὶ, *etiam.*

III. Καὶ, in parentheſi, cum aliquid poſtea vehementius preſſuri ſumus, commode reddi poſſe videtur, *ſed*, *at.* Demoſth. de Cherſon. Αἴτιον δὲ τούτων· (καί μοι πρὸς Θεῶν, ὅταν ἕνεκα τοῦ βελτίστου λέγω, ἔστω παῤῥησία,) id eſt, *Iſtorum autem cauſſa haec eſt: (ſed per Deos, liceat mihi, vbi de re vtiliſſima dicendum eſt, fidenter loqui* †.) Καὶ, *ſed*, *at.*

IV. Aliquando, initio membri, vel periodi, aut interrogantis [43] eſt, aut ſaltem dubitantis. L· cian. in Charonte: Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες, ἀράμενοι τὸ Πήλιον, καὶ τὴν Ὄσσαν; *An vero, Mercuri, cum duo tantum ſimus, Pelio et Oſſa ſublatis, id poterimus?* Gallice, *Et pourrions-nous bien?* Καὶ, *an vero?*

V. Apud Iones aliquando ſubauditur, vt apud Herodotum, cuius oratio interdum hiatus habet. Sic lib. II [44] Εἰ δὲ ἡ στάσις ἤλλακτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ· τῇ μὲν νῦν ὁ βορέης τε καὶ ὁ χειμὼν ἑστᾶσι, ταύτῃ μὲν τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις, id eſt, *Quod ſi et tempeſtatum, et coeli ſtata ratio mutaretur;* Καὶ, ſubauditur.

† Inprimis hanc poteſtatem habet καὶ apud ſcriptores graecos N. T. et interpretes Alexandrinos propterea, quod Ebr. ו ſaepe hunc ſenſum habet. Sic dicitur Actor. X, 28 ὑμεῖς ἐπίστασθε, ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ, κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ. ΚΑΙ' (h. e. ἀλλὰ) ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε, etc. Conf. 1 Theſſ. II, 18. Siracid. XLI, 13. Tob. III, 10. Apocal. II, 2. 9. Verum interdum quoque apud Poetas, praecedente μὲν adhibetur pro δέ. Vt Euripid. Phoeniſſ. 906 Βούλει σὺ μέν τοι, κ' οὐχὶ βουλήσῃ τάχα, *Tu vis quidem, mox vero noles.* Z.

43 Ita tamen, vt ipſum καὶ non interroget, ſed interrogantis verba praecedat. Planius ex Plat. Theaetet. pag. 188, lin. 37 Πῶς ἂν τί ἐροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ἐάν τις ἡμᾶς ἀνακρίνῃ· ΚΑΙ' τίς ἀνθρώπων τὸ μὴ ὂν δοξάσαι; *Quomodo igitur (vel) quidnam dicemus, Theaetete, ſi quis nos interroget: Quisnam hominum id, quod non eſt, opinetur?*

44 Cap. 26. H.

tur; ita vt, vbi nunc boreas hiemsque conſiſtunt, ibi auſtri ſitus eſſet. Vbi τῇ μὲν νῦν, pro καὶ τῇ μὲν νῦν †.

Καὶ, Attice vacat. VI. Contra ſaepe καὶ apud Atticos vacat; maxime poſt particulas τί ποτε· Xenoph. II [45] Ἑλληνικ. Τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; id eſt, *Cum quo tandem nomine appellari decet?* vbi plane abundat καί.

VII. Aliquando deeſt ποτὲ; et ſola particula τί; vel ſimilis interrogans eodem ſenſu adhibetur: vt, Τί χρὴ καὶ λέγειν; *Quid attinet dicere?* et, Ὑμῖν δὲ πῶς ἄν τις καὶ χρήσαιτο; *Vobis autem quo modo tandem vti quis poſſet?* Demoſthen. pro Coron. Τί γὰρ καὶ βυλόμενοι, μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτὺς ἐν τύτῳ τῷ καιρῷ; id eſt, *Quorſum enim illos euocaſſetis eo tempore?* verbatim, *Quid enim et volentes* etc. [46]

Καὶ, atque, &. aeq. VIII Καὶ, interdum ſignificat *atque*, ſed eo ſenſu quo apud Latinos *atque* reſpondet aduerbiis *aeque*, vel *perinde*: tuncque apud Graecos praecedunt, fere κατὰ ταὐτὰ, vel κατὰ ταὐτὸ, *ſecundum eadem*, vel *idem*; vel ἴσα aduerbialiter, pro ἴσως, *aequaliter*, vel ὁμοίως, *ſimiliter*. Pauſanias in Atticis: Κατὰ ταὐτὰ ἔτός τε ἤχησε, καὶ κιθάρα κρυσθεῖσα, id eſt, *Is perinde reſonare ſolet, atque*, vel, *vt cithara pulſata.*

Gregorius Nazianz. Πάσης τυχὼν παρ' αὐτῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, id eſt, *Omnem ab eo beneuolentiam conſecutus, perinde ac ſi liberorum clariſſimus fuiſſet.* Sic Οὐχ ὁμοίως διάκεινται τὴν ἕξιν, καὶ ὅτε ὑγίαινον, id eſt, *Non*

† Duo loca Xenophontis laudat Cel. Hindenburg. vbi, praecedente ὐ μόνον, poſt ἀλλὰ deeſt καί. Vt Memorab. I, 6, 2 καὶ ἱμάτιον ἠμφίεσαι ὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρυς τε καὶ χειμῶνος. Et ibid. II, 7, 6 Ναυσικύδης ὐ μόνον ἑαυτόν τε καὶ τὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ πρὸς τύτοις καὶ ὗς πολλὰς, καὶ βῦς. It. Oppian. Cyneg. I, 159 ὐ μόνον, ὅττι χερείονές εἰσι πόδεσσι θηλύτεραι τελέειν δολιχὸν δρόμον ἐν ξυλόχοισιν· ἀλλ' ὅτ' ἀλεύασθαι χρέω φιλοδέμνιον ἦτορ. Z.

45 Praeter hunc locum alios cumulat Budaeus pag. 213 et 483. Verba Xenophontis ſunt p. 468.

46 Verba ſunt pag. 316, lin. 17. Exemplorum turbam collegit H. Stephanus in lib. de Dial. p. 33. Sed in pleriſque, ſi non in omnibus, particula καὶ habet vel copulandi, vel ſuperaddendi, vel temporis (de quo ſupra ad Cap. III, Sect. 7, Reg. 5 dixi) ſignificatum, vt oſtendam, volente Deo, cum de particulis Ling. Gr. dicam. Hic longum eſt excutere omnia.

47 Pag.

Non perinde habitu comparati ſunt, atque cum bene habebant.

Hoc Tullius imitatus eſt: Tuſcul. V *Pythagoram*, inquit, *reſpondiſſe, ſimilem ſibi videri vitam hominum, et mercatum eum, qui habetur maximo ludorum apparatu.* Graece, Ὁμοίως πȣ ἔχειν τόν τε βίον τὸν ἀνθρώπινον, καὶ ἀγορὰν τινα etc.

IX. Interdum poſtponitur pronominibus ἕτερος et ἄλλος, eodem modo quo Latine *ac*, vel, *atque*, pronomini, *alius*. Ariſtoteles I Polit. Ἔςι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιςικὴ, καὶ ὁ πλȣ̃τος, ὁ κατὰ φύσιν, id eſt, *Ars enim quaeſtuaria, alia eſt ac diuitiae, quae tales ſuapte natura ſunt.*

X. Interdum etiam duplici καὶ, nomen τὶς indefinite ſumtum, aut particula γὰρ includitur; tuncque poſterius καὶ vacat. Pauſanias in Laconicis: [47] Καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν ςρατιωτῶν κεραυνωθέντες, id eſt, *Et aliqui ex militibus fulmine icti occubuerant.* Tametſi reddi tum poſſit, *etiam*, vel *quoque*. Sic, Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταλαντεύομαι τὴν γνώμην [48], id eſt, *Nam animi pendeo ipſe quoque.* Sic enim reddi debet nomen αὐτὸς praecedente καὶ, vt κἀγὼ, vel καὶ ἐγὼ, ſignificat *ego quoque* [49].

[Καὶ

47 Pag. 168. At minime ibi vacat, ſed exercet vim ἐπιδοτικήν. Plenior locus eſt: Καὶ ȣ̓ παρίει σείων ὁ θεὸς, καί τινες καὶ etc. Eſtque mens auctoris: *Et non ceſſauit terra diuinitus moueri, atque etiam nonnulli milites de coelo tacti perierant.* q. d. Οὐ μόνον ȣ̓ παρίει σείων ὁ θεὸς, ἀλλὰ καί τινες etc. Sed conſentientem mox ipſum habemus Auctorem.

48 Verba Gregorii citata a Budaeo pag. 483, vbi et Pauſaniae aliorumque verba affert.

49 In temporis mentione, καὶ pro ὅτε poni ſolet, quando ſcilicet temporis ſpecies praecedit. Thucyd. lib. I, cap. 50 Ἤδη δὲ ἦν ὀψὲ, ΚΑΙ͂ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρύμναν ἐκρȣ́οντο, *Iam ſerus erat dies, quum repente in puppim remigare coeperunt Corinthii.* Conſentit Xenophon, Κύρ. παιδ. lib. I, cap. 26 Καὶ ὄδόντε ȣ̓́πω πολλὴν διεληλύσθαι αὐτοῖς, ΚΑΙ͂ τὸν Μῆδον ἥκειν πάλιν, *Neque longe proceſſerant, cum Medus reuerteretur.* Confer Act. Apoſt. cap. V, 7 Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάςημα, ΚΑΙ͂ ἡ γυνὴ αὐτȣ̃ μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονὸς εἰσῆλθεν, *Et factum eſt poſt trium horarum interuallum, vt vxor eius, quid factum eſſet, ignara, intraret.* Huc reuoca, quae ſupra notaui in nomine μέσος· Νὺξ ἐν μέσῳ, καί. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καί. Latini etiam non raro coniunctioni ſuae *et* hunc ſignificatum dederunt. Sic Virg. Aen. lib. VI, verſ. 499

Vix adeo agnouit pauitantem, et dira tegentem
Supplicia, ET notis compellat vocibus vltro.

[Similia

Καὶ habet vim προτρεπτικήν.

[Καὶ quando iungitur Imperatiuis, et Interrogationibus habet vim impellendi et cohortandi. Ita fere ſolet adhiberi in citandis teſtimoniis et legibus: vt Lyſ. adu. Agorat. pag. 465, ed. Reisk. ΚΑΙ' μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα. Ibid. pag. 474 Καί μοι ἀνάγνωθι τὰ ψηφίσματα καὶ τὰς γραφάς. Ibid. pag. 493 Καὶ, ὡς ἀληθῆ λέγω, τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐλέγξει. Ibid. pag. 499 Καί μοι κάλει τὸν ταξίαρχον. Demoſth. pro Coron. pag. 243 Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν ταύτην λαβών. Ibid. pag. 253 Καί μοι λέγε καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα λαβών. Euripid. Oreſt. 1110 ΚΑΙ' πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας. Id. Phoeniſſ. 907 Καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω; Ibid. verſ. 1357 Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα; Tab. Ceb. p. 203 Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν; Lucian. in Soloec. Tom. III, pag. 575 Καὶ πῶς φὴς οὐ δυνήσεσθαι; Sic Virg. Ecl. I, 27 *ET quae tanta fuit Romam tibi cauſa videndi?*

Καὶ, *etiam, vel.*

Habet ſaepiſſime eadem particula quoque vim ἐπιδοτικὴν, h. e. intendendi, *etiam, quoque, vel.* Vt Theogn. 342 Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν ΚΑΙ' τι παθεῖν ἀγαθὸν, *Fac, vt pro malis* etiam *bona ſorte fruar.* Iliad. ε, 362 Λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ Τυδείδης, ὃς νῦν γε ΚΑΙ' ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, h. e. *qui nunc quidem vel aduerſus Iovem patrem pugnaret.* Xenoph. Cyrop. III, 1, 18 Τί δ', ἔφη, ὦ Κῦρε, οὔπω ᾔσθου ΚΑΙ' ἕνα ἄνδρα δι' ἀφροσύνης μὲν ἐπιχειροῦντα κρείττονι ἑαυτοῦ μάχεσθαι, ἐπειδὰν δ' ἡττηθῇ, εὐθὺς

[Similia loca Latinorum, vbi *atque, et* vel *que*, praeter temporis notionem, etiam celeritatis vim continent, collegit auctor in Partt. Vt Virg. Aen. III, 9 *VIX prima inceperat aeſtas, ET pater Anchiſes dare fatis vela iubebat.* Ibid. lib. IV, 663 *Dixerat, ATQVE illam media inter talia ferro collapſam adſpiciunt comites.* Ibid. lib. XI, 864 *Audiit VNA Aruns, haeſitQVE in corpore ferrum.* Conf. Aeneid. I, 86. II, 692. III, 356. V, 858. XI, 296. 621. Georg. II, 80. III, 493. Gellius lib. X, cap. 29. Inprimis apud ſcriptores ſacros N. T. et eos, qui conſuetudinem Ebraicam ſequuntur, ſolent καὶ in ſenſu temporis vſurpare: vt Marc. XV, 25 Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, ΚΑΙ' (h. e. ὅτε) ἐσταύρωσαν αὐτόν. Conf. Ebr. VIII, 8. Luc. II, 21 etc. Idem quoque ob vſum hebr. particulae ו ſolent et antecedenti membro et conſequenti καὶ praeponere. V. c. 1 Macc. VII, 23 ΚΑΙ' (pro ἐπειδὴ) εἶδεν Ἰούδας πᾶσαν τὴν κακίαν, ἣν ἐποίησεν Ἄλκιμος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ, ὑπὲρ τὰ ἔθνη, ΚΑΙ' ἐξῆλθεν εἰς πάντα τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν, *Poſtquam Iudas omnem iniuriam cognouit, qua Alcimus eiusque aſſeclae Iſraelitas afficiebant magis, quam gentiles ipſi: obibat circa omnes fines.* Z.]

εὐθὺς πεπαυμένον τῆς πρὸς τῦτον ἀφροσύνης; Quid? an nondum ſenſiſti, ne vnum quidem *hominem, qui* etc.

Multa occurrunt loca paſſim, vbi τῷ καὶ vis ἀοριςολογικὴ ſit ſubiecta, exprimatque Lat. *cunque.* Vt Lucian. in Lapith. Tom. III, pag. 428 Μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὍΟ, ΤΙ ΚΑΙ' μειδιάσειε, *Diligenter iam obſeruabam, quodcunque, quicquid tandem rideret.* Heliodor. V, init. Ἡ μὲν δὴ πόλις ἡ Δελφῶν ἐν τέτοις ἦν, καὶ ἔδρασεν ὍΟ, ΤΙ ΔΗ' ΚΑΙ' ἔδρασεν· ἐ γὰρ ἔχω γινώσκειν. Iliad. Φ', 268 Ζεῦ πάτερ, ὡς ἔτίς με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ ΚΑΙ' ΤΙ πάθοιμι, *In poſterum* quiduis *ſubire ſuſtinebo.* Demoſthen. adu. Timocrat. non procul ab initio: Ἐγὼ δ', εἴπερ τινὶ τῦτο ΚΑΙ' ἌΛΛΩι προσηκόντως εἴρηται, νομίζω κἀμοὶ νῦν ἁρμόττειν εἰπεῖν, *Quod ſi quicunque alius recte dicere poteſt, arbitror, a me quoque idem recte dici.* — Καὶ, *cunque.*

Saepe ſimplex καὶ vicem ſuſtinet, τῦ καίπερ, aut κἂν, *quamuis, licet, quantumlibet.* Vt Iliad. ά, 653 τάχα κεν ΚΑΙ' ἀναίτιον αἰτιόῳτο, *Mox quamuis inſontem accuſauerit.* Theog. 419 Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται, *Multa me fugiunt quamuis peritum.* Ibid. verſ. 1114 Σύν σοι, καὶ κακὸς ὤν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ. Conf. Iliad. ί, 651. μ', 171. Euang. Luc. XVIII, 7. Ariſtoph. Plut. 945. — Καὶ pro κἂν.

Eidem particulae quoque vis explicandi interdum ſubiecta eſt, *hoc eſt, nempe, ſcilicet, et quidem.* Vt Ariſtoph. Plut. 29 Κακῶς ἔπραττον ΚΑΙ' πένης ἦν, *Rem male gerebam, hoc eſt, pauper eram.* Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 1 Διέδωκεν αὐτοῖς τὰς Μηδικὰς ςολάς· ΚΑΙ' τότε Πέρσαι πρῶτον Μηδικὴν ςολὴν ἐνέδυσαν. Plat. Apol. cap. 8 Πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιςαμένες. Ibid. cap. 13 τῶν τοιέτων καὶ ἀκεςίων ἁμαρτημάτων. Aeſchin. Socrat. I, 4 Καὶ ἄλλα πολλὰ ΚΑΙ' θαυμάσια εἰργάζετο, *Et alia multa, eaque mirabilia, fecit.* Z.] — Καὶ, *nempe, hoc eſt.*

XI. Κἂν, vnica voce, pro καὶ ἄν, cum iota ſubſcripto, apoſtropho et accentu acuto: (nam cum ſolo apoſtropho et iota ſubſcripto, eſt καὶ ἐν, et cum datiuo iungitur,) interdum vt ſimplex καὶ, ſignificat *etiam*, interdum *etiamſi;* vt, Κἂν παντάπασιν ἀπαίδευτος ὤν, τοῖς κομιδῇ πεπαιδευμένοις ἑαυτὸν ἀντιπαραβάλλει, id eſt, *Etiam*, vel *etiamſi imperitus, ſeſe tamen cum eruditiſſimis comparat.* — Κἂν.

[— minus

[— minus recte; nam ſcribi debet ſine ι ſubſcripto. In huiusmodi enim vocibus κᾂν pro καὶ ἂν, κᾂν pro καὶ ἐν, κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ etc. — primo fit thlipſis τοῦ iota ſubiunctiui vocalis: deinde craſis, nec facta craſi amplius admittitur iota, ſed prorſus exteritur. In κἀγὼ igitur et ſimilibus contractio non fit ex αι et ε: ſed extrito prorſus iota fit craſis vocalium α et ε in α longum: vt κᾀγὼ· iota vero nullo modo ſubſcribi poteſt, niſi ſupponamus, praeter craſin, ſynaereſin etiam: nulla autem eſt ſynaereſis: iota enim in praedictis non ſubiungitur craſi factae; (ſubiungi autem oportuit vt fiat ſynaereſis; nam quod ſubſcribitur poſterius eſt eo, cui ſubſcribitur, vt apparet in omni diaereſi, quae ſynaereſi opponitur, vbi ι ſubſcribitur, vt Νηρηΐδες - Νηρῇδες.) Sed medium locum occupat inter α et ε ante craſin factam. At ſi contra eueniat, vt ex aliqua monophthongo praecedente et diphthongo διὰ τοῦ ι ſequente fiat craſis, iota tum ſubſcribitur: vnde in huiusmodi contractis exiſtit triplex paſſio: vt καὶ εἶτα per thlipſin τοῦ ι - - κα εἶτα: per craſin vocalium αε - - κᾆτα: et per ſynaereſin α vocalis longae ex contractione factae cum ſubiunctiua vocali ι κᾆτα: Sic κῆπε Dorice pro καὶ εἶπε: κᾦνος pro καὶ οἶνος.]

Κᾆν, plane. XII. Κᾆν, *plane*, interdum in re vel inſolenti, vel dubia, aſſeuerandi cauſa ponitur; vt, Πάντων μοι ἀντιστάντων κᾆν ἐπεχείρησα τῷ πράγματι, id eſt, *Vel inuitis et repugnantibus omnibus, rem tamen omnino aggreſſus eſſem* [50]. In-

Quod ſi. terdum eſt, *quod ſi;* Gall. *et ſi.* Demoſthen. pro Coron. Κᾆν μὲν εὐλαβούμενος τοῦτο, μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῷ, *Quod ſi, vt pudori conſulam meo, res abs me geſtas non dixero.* Ibid. pro *ſi:* Ἄλλως τε κᾆν ὑπ᾽ ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνῃ, *Praeſertim ſi hoc ab hoſte quisquam patiatur* [51].

Κᾆν εἰ, quod ſi. XIII. Aliquando κᾆν εἰ, ſimul coniunguntur et ſignificant *quod ſi*, vel *etiamſi autem.* Demoſthen. de Falſa Legat. Κᾆν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν, *Quod ſi omnia in illo eſſent.*

Aliquando

50 Exemplum habet Plato, Euthyd. pag. 279, lin. 38 Τοῦτο δὲ ὁ κᾆν παῖς γνοίη, *Hoc vel puer ſciret.* Conferatur Marc. VI, 56 Καὶ παρεκάλουν αὐτὸν, ἵνα κᾆν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἅψωνται, *Et orabant illum, vt vel fimbriam veſtimenti ipſius tangerent.*

51 At καὶ in his verbis non ad particulam ἄν, ſed ad praecedens ἄλλως τε referendum eſt, vt fiat ἄλλως τε καὶ, ἄν.

52 Haec

Aliquando ſumuntur pro *ſi*, voce quoque alia inter vtramque poſita. Ibid. Κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκῃ τις τῶν πεπρεσβευμένων αὐτῷ, id eſt, *Si quis eius legationem impietatis damnet* [52].

Aliquando κἂν εἰ et κἂν ſibi mutuo reſpondent, pro εἴτεν, et εἴτε, id eſt, *ſiue*, geminato. Ariſtotel. Εἰ γὰρ ἀςέρες, κἂν εἰ μείζες, κἂν ἐλάττες φαίνωνται, *Stellae enim, ſiue maiores ſiue minores appareant.* Κἂν εἰ μὴ, *Etiamſi non* †.

XIV. Καὶ

52 Haec et plura vide apud Bud. pag. 498. H.

† Exemplum formulae κἂν εἰ μὴ extat Plat. Phaed. cap. 15, ſub finem: Οὐκῦν καὶ διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ πάντα ὕτω, ΚΑΪ́Ν ΕΙ' ΜΗ' χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχῦ, ἀλλ' ἔργῳ γῦν πανταχῦ ὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον. Caeterum illud κἂν ante εἰ et εἰ μὴ Deuarius putat poſitum pro ſimplici καί. Equidem vero cenſeo, potius εἰ abundare, quemadmodum non raro apud Latinos *Si* poſt *quaſi* et *niſi* pleonaſtice adhiberi ſatis inter omnes conſtat. Exempla vide apud Turſelinum de Partt. Omnino autem quae de vſu particulae concretae κἂν tironibus ſunt tenenda, redeunt huc. 1) Ponitur pro καὶ ἐὰν, *et ſi:* Plat. Eutyphr. cap. 10 Κἂν μοι ἱκανῶς ἐνδείξῃ, ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ ὐδέποτε παύσομαι, *Et, ſi mihi ſatis demonſtraueris, tuam ſapientiam nunquam laudare deſinam.* Epiſt. cap. 18 Μηδὲν βύλυ δοκεῖν ἐπίςασθαι· κἂν (h. e. καὶ, ἐὰν) δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ἀπίςει σεαυτῷ. Hinc quoque ἀπόδοσις praetermittitur, vti poſt ἐὰν et εἰ. Vt Luc. XIII, 9 Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπὸν· (ſupple καλῶς ἔχει·) εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. 2) Quod valet ἐάν τε, *ſiue*, repetitum, idem ſaepe ſignificat κἂν. Vt Plat. Phaed. c. 25, cum Optatiuo: Οὐκῦν τύτων μὲν κἂν ἅψαιο, κἂν ἴδοις, κἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἴσθοιο· etc. *Itaque haec ſiue tactu, ſiue viſu, ſiue aliis ſenſibus cognoueris* etc. Demoſth. Olynth. II, pag. 24 Ἐπὰν δὲ ἀῤῥώςημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα, κἂν ςρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾖ. 3) Habet vim augendi, *etiam, vel, adeo.* Vt Plat. in Ion. pag. 524 Εἰ περὶ ἑνὸς τέχνῃ καλῶς ἠπίςαντο λέγειν, κἂν περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. 4) Habet vim aduerſandi, *etiamſi, licet, quamuis.* E. g. Dem. Phil. III, pag. 115 Ὁ γὰρ, οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, τοιαῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, ὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ καὶ τοξεύῃ. It. in Epigrammate quodam: ΚΗΝ̓ με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὍΜΩΣ ἔτι καρποφορήσω ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ. 5) Videtur quoque interdum ſignificare, *forte, circiter.* Vt Xenoph. Cyrop. II, 1, 6 πελτασταὶ δὲ καὶ τοξόται γένοιντ' ἂν ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως κἂν ἑξακισμύριοι. 6) Videtur ſignificare *certe, ſaltem.* Vt Lucian. in Soloec. Tom. III, p. 574 Οἶμαι γάρ σε κἂν νῦν δυνήσεσθαι, τοσύτων γε ἐπακύσαντα τῶν ἑξῆς λεγομένων. Z.

53 Vide,

Καὶ δὴ, *et quidem.* XIV. Καὶ δὴ, vel καὶ δὴ καὶ, vel καὶ δῆτα, vel καὶ δῆτα καὶ vt plurimum ſignificant, *Et quidem, et certe, quin etiam:* vt, Καὶ δὴ καί σε ἡδέως ἂν πυθοίμην, *Et vero, vel quin etiam libenter ex te quaeſierim.* Idque fere periodorum, aut membrorum initiis. Trita paſſim exempla [53].

Καὶ δὴ, *continuo.* XV. Aliquando καὶ δὴ, praeter notata ſuperius, reddi poteſt, vel *continuo*, vel *ideo*, vel *iamiam.* Demoſthen. pro Coron. Ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴποι τὰ προσόντα ἑαυτῷ, περὶ ἄλλε, καὶ δὴ ταῦτα ὅτως ἔχοντα· id eſt· *Quaſi ſi quis ea prior obiecerit, quorum ipſe ſibi conſcius eſt, ea continuo talia eſſe oporteat.* Sic, Τοσῦτον ὑπειπὼν, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὴ τρέψομαι [54], id eſt, *Vbi hoc vnum dixero, iam iam ad eum me conuertam.* Sic vſurpatum eſt, *atque*, a Virgilio Georgic. I

Non aliter quam qui aduerſo vix flumine lembum
Remigiis ſubigit; ſi brachia forte remiſit,
Atque illum in praeceps prono rapit alueus amne.

hic enim *atque*, ſignificat *continuo.*

Καὶ, interrogat. XVI. Alias vero, καὶ, ſequentib. γε δὴ, videtur interrogare potius, quam affirmare. Plato ſub initium Conuivii Apollodorum illum, quem μανικὸν, id eſt, *furioſum*, vocabant, ita loquentem introducit: Καὶ δῆλόν γε δὴ, ὅτι ὅτω διανοέμενος, καὶ περὶ ἐμαυτε, καὶ περὶ ὑμῶν, μαίνομαι; *Ex eone vero inſanire me conſtat, quod de me ſimul ac de vobis ita ſentiam?*

Καὶ μὴν, *enimuero.* XVII. Καὶ μὴν (nam καὶ μὲν, ſine voce aliqua interiecta [55], vel nunquam, vel raro admodum reperias:) Primo, reddi poteſt: *Enimuero, Et vero, et ſane.* Demoſth. pro Coron. Καὶ μὴν, εἴ τι τῶν ἄλλων, ὧν νυνὶ διέβαλλε, καὶ διεξῄει, ἢ καὶ ἄλλ' ὅ, τιϛν ἀδικῦντά με ὑμᾶς ἑώρα, id eſt, *Enimuero*, vel, *et ſane, ſi quid in* [56] *aliis, quae iam iam dicendo criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra vos peccari videbat.* Ibid. [57] Καὶ μὴν εἰ τὸ κωλῦσαι τὴν τῶν Ἑλλήνων κοινωνίαν ἐπεπράκειν ἐγὼ Φιλίππῳ, id eſt, *Enimvero,*

53 Vide, quae diximus ad Sect. 5, Reg. 6.

54 Verba Gregorii citata a Bud. pag. 484.

55 Vel *adiecta*, vt καὶ μὲν δή. [Et tamen καὶ μὲν occurrit Iliad. *ι*, 628 Νηλής· ΚΑΙ' ΜΕ'Ν τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν, ἢ ἧ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος. Z.]

56 *Ex aliis* lego in ed. Pariſ.

57 Pag. 316.

58 Num

vero, vel, *et quidem, ſi operam Philippo meam, ad impediendam Graecorum ſocietatem vendideram.* Ibid. Καὶ μὴν, τὴν εἰρήνην ἐκεῖνος ἔλυσε, τὰ πλοῖα λαβὼν, id eſt, *Enimvero pacem ille tum violauit, cum haec nauigia cepit.*

XVIII. Secundo, idem eſt, quod *profecto*, vel *certe quidem.* Ibid. Καὶ μὴν, οὐδὲ τοῦτό γε οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν τολμήσειεν· id eſt, *Nec illud profecto dicere quisquam audeat.*

Καὶ μὴν. *profecto.*

Tertio ſignificat *porro*, vel *iam vero*, vel *caeterum.* Ibid. Καὶ μὴν, ὅτι πολλοὺς μὲν ἐστεφανώκατε ἤδη τῶν πεπολιτευμένων, ἅπαντες ἴσασι· id eſt, *Porro, pleroſque iam, Reipubl. adminiſtratione perfunctos, a vobis coronatos eſſe, norunt vniuerſi.*

Porro.

XIX. Quarto, cum prima perſona iunctum, verti poſſit *equidem.* Plato ſub initium Conuiuii: Καὶ μὴν ἔναγχός σε ἐζήτουν, *Equidem modo te quaerebam.*

Equidem.

Quinto καὶ μὴν καὶ valent, *quin etiam.* Ibid. Καὶ μὴν καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο, ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν· id eſt, *Quin etiam, laude ſum hac in parte dignus* [58].

Καὶ μὴν καὶ, *quin etiam.*

Sexto, Καὶ μήν γε, *At ſaltem, at vero.* Ibid. Καὶ μὴν, τῷ γε μὴ διαφθαρῆναι χρήματι κεκράτηκα Φιλίππου· id eſt, *At ego ſaltem Philippum vici, quod pecuniis ab illo corrumpi minime potuerim.*

Καὶ μήν γε, *at ſaltem.*

XX. Καὶ, cum particula τοι enclitica, ſignificat primo, *atqui:* vt, Καί τοι ὅστις ἂν τὰ τῆς πατρίδος ἀτυχήματα καρπώσαιτο, οὗτος ἂν ἀπολωλέναι δίκαιος γένοιτο [59], id eſt, *Atqui dignus profecto eſt, qui pereat, quisquis patriae calamitatem felicitatem putat ſuam.* Demoſthen. pro Coron. Καί τοι πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις δικαίοις, οἷς ἂν εἰπεῖν τις ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἔχοι, καὶ τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ καὶ μάλα εἰκότως ἂν λέγειν· *Atqui praeter caetera iura,* (id eſt, defenſionis capita,) *quae Cteſiphontis in cauſa proferri poſſunt,* *hoc*

Καί τοι, *atqui.*

58 Num haec Platonis verba ſint, dubito; quae ſequuntur certe, ex eodem allata, non ſunt Platonis, ſed Demoſthenis de Corona pag. 348, lin. 15. Eiusdem ſignificationis ſunt Καὶ μὲν δὴ, et Καὶ μὲν δὴ καί. Vtrumque apud Plat. in Phaedr. pag. 233. Ita tamen, vt alterum καὶ *etiam* notet.

59 Et haec, paucis commutatis, Demoſthenis verba ſunt, de Corona pag. 341, lin. 49 Καίτοι ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐστι δίκαιος, ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου, *Et ſane, cui Graecorum calamitates ad nominis celebritatem referuantur, hic dignus eſt, qui pereat potius, quam alterum accuſet.* Citat locum Budaeus pag. 482.

hoc etiam exiſtimo, *et quidem ſumma cum aequitate vrgeri poſſe* [60].

Καί τοι, at. XXI. Secundo, ſignificat *verum*, vel *at*, idque fere cum dubitatione vel indignatione. Demoſth. pro Corona: Καί τοι πόσα χρήματα τὰς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν οἴεσθέ μοι διδόναι; *At quantum pecuniae*, *ſodalitatum mihi principes daturos putatis?* vbi διδόναι, pro διδόναι ἄν, id eſt, δώσειν. Sic Tullius vltima Verrina: *At quemadmodum ipſe ſeſe induit prima actione?* Graece, Καίτοι ποῖον αὐτός γε τρόπον περιέβαλεν ἑαυτὸν ἐν τῇ προτερολογίᾳ [61];

Καί τοι, etiam. XXII. Tertio, rarius ſumitur pro κἄν, id eſt, *etiam*, Gall. *voire même*, affirmando. Euſebius lib. III, Praeparation. pag. 106 Εἰ δή τις εἴη δυνατὸς ψυχῆς ἄγαλμα, καὶ μορφὴν ἐν εἰκόνι τεκτήνασθαι, δύναιτ᾽ ἂν οὗτος καίτοι τῶν κρειττόνων, id eſt, *Quare*, *ſi quis animi ſimulacrum ac ſpeciem fingendo architectari poſſet*, *idem quoque poſſet ſuperiorum ac coeleſtium mentium imaginem aliquam fabricari.* Niſi forte legatur καί τι, ſupple ἄγαλμα, pro καί τοι.

Καί τοι, quanquam. XXIII. Quarto, redditur, *quanquam*, vel *tametſi*, in correctionibus maxime rhetoricis: vt, Καίτοι, σύ γε οὕτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν τῶν παρ᾽ ἐμοῦ δεήσῃ λόγων [62], id eſt, *Quanquam tu*, *qui tantum prudentia vales*, *oratione mea non indigebis.*

Quo ſenſu addunt plerumque particulam γε. Gregor. Nazianz. vbi ſe dixit, ex Iuliani apoſtatae vultu et inceſſu, qualis futurus eſſet, cognouiſſe, addit, Καί τοι γε οὐ τῶν εὖ πεφυκότων περὶ ταῦτα εἷς ὤν [63], id eſt, *Tametſi ex iis non ſim*, *qui artis huius admodum periti ſunt.*

Καίτοι, et quidem. XXIV. Quinto ſignificat, *et quidem*, *et vero*, initio periodi. Plutarchus in Caeſare: Καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον, id eſt, *Et quidem rumoris aliquid in populum ſparſerunt.* Vbi notandum, illud τοι duplici καὶ incluſum ac tectum eſſe. Eodem ſenſu dicunt interdum,

60 Hoc ſenſu additur aliquando particula γε. Sic Plat. Phaedr. pag. 241, lin. 36. Vbi Socrates dixit, ſe ad finem orationis ſuae perueniſſe, reſpondet Phaedrus: Καίτοι γε ᾤμην γε μεσοῦν αὐτόν, *Atqui putabam ad dimidiam eius partem tantum peruentum eſſe.* Vbi alterum illud γε denotat *tantum*.

61 Ita Bud. l. c.

62 Luciani locus apud Bud. l. c.

63 Vid. Bud. pag. 482, qui et ſequentia Plutarchi verba citat.

64 Vel

dum, καὶ μὴν καί[64]. Demoſthen. pro Coron.[65] Καίτοι δυοῖν αὐτῶν ἀνάγκη θἄτερον, *Et vero, et ſane, e duobus alterum fateatur neceſſe eſt.*

XXV. Sexto redditur, *proinde*, vel *itaque*, apud Iſo- **Proinde.** cratem ſaepe: vt, Καί τοι, τί χρὴ νομίζειν, ποιεῖν ἂν τὸν τοιούτοις ἐπιχειροῦντα; *Proinde quid eum facturum putemus, qui talia conetur?*[66]

Septimo, καίτοι εἰ, vel, ἂν, idem eſt quod εἰ δὲ, *quod* **Quod.** *ſi*: vti, Καίτοι, εἰ πρὸς αὐτὸν οὕτω πως διέκεισο, *Quod ſi hoc modo aduerſus eum affectus eras.*

XXVI. Octauo, idem eſt, quod, *et tamen*, Gall. *Et* **Et tamen.** *cependant.* Demoſthen. pro Coron. Καίτοι σύγ᾽ ἔφησθά με ταῦτα λέγοντα, εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τουτουσί, *Et tamen, hoc me orationis genere, inimicitias iſtas conflare dicebas.*

Nono, καὶ γάρ τοι, ſignificat *etenim*. Ibid. Καὶ γάρ τοι **Etenim.** πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐδείξατε ἐκ τούτων, *Etenim Graecis omnibus ita demum oſtendiſtis*[67].

XXVII. Καὶ οὐ rarius quidem, aliquando tamen, pro ἀλλ᾽ οὐ, id eſt, *non autem.* Demoſthen. pro Coron. Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψεως, οὐδὲ τιμωρίας, *Atqui tum gratiam palam conſecutus ſum, non reprehenſionem aut poenam retuli.* Ita etiam καὶ μὴ, *vſurpatur*, vt Gallice, *et non.* Diogenianus apud Euſeb. Praeparat. VI Καὶ μὴ ταῦτα μόνα, ὧν ἐστιν εἱμαρμένη, *Non autem ea duntaxat, quae fati lege teneantur?*

S E C T I O   VIII.

De Coniunctionibus μὲν, et δὲ, cum adiunctis particulis.

R E G V L A   I.

Particulas iſtas vſu coniunctiſſimas etiam tractatione coniungimus. Primum igitur, μὲν cum particula γὰρ, ornatus cauſa ſolum adhibetur, quia μὲν γὰρ, idem quod,

64 Vel καί τι καὶ, apud Arrian. lib. II, cap. 22.

65 Pag. 333, lin. 20.

66 Ita ferme ex Iſocrate Bud. pag. 483.

67 Pro eodem dicitur et καὶ γὰρ οὖν. Lucian. Dem. Encom. pag. 920 Καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, *Etenim adhibui, qui dicta exciperent.*

γὰρ, ſignificant. At per ſe ſolum, rarius licet, aliquando tamen, eodem modo vacat, vt *quidem*, apud Latinos. Atque id Platoni frequentius eſt. Sic VIII, de Rep. Ὅταν, ἦν δ᾽ ἐγὼ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκέῃ ἀχθομένης, id eſt, ***Cum, inquam, primum quidem matrem moleſte ferentem audiet.*** Ibi enim δὲ non ſequitur [68].

Nominatim autem obſeruandum, vix vnquam reperiri ὃς μὲν, abſolute poſitum, vt *qui quidem*, Latine [69]. Graeci enim potius dicunt, ὅςις, ὅσπερ, ὃς δὴ, ὅς γε. Poetae vero etiam ὅςε, vt paſſim Homerus.

II. In membrorum diuerſorum, quae tamen ad ſeſe mutuo referri poſſint, initiis, fere ſemper μὲν et δὲ collocantur: Latine autem rariſſime, *quidem*, *vero*, quod Latini diſſolutiones ament [70]. Itaque dum Graeca Latine redduntur,

68 Sed intelligitur in ſequentibus poſt ἔπειτα. Verba ſunt pag. 549, lin. 28 Ὅταν, ἦν δ᾽ ἐγὼ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκέῃ ἀχθομένης, ὅτι ἐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνήρ ἐςι, καὶ ἐλαττεμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξὶν· ἔπειτα ὁρώσης etc. *Quod maritus inter magiſtratus non recenſeatur, ſeque ob id ipſum inter reliquas mulieres parvi pretii eſſe: deinde videntem* etc.

69 Vide ſupra, Cap. 2, R. 5.

70 Patet hoc cum innumeris locis, tum perquam clare ex illo Platonis, de Rep. lib. II, p. 359 Τἒτον δὲ ἄλλο ΜΕ'Ν ἐδὲν, περὶ ΔΕ' τῇ χειρὶ χρυσἒν δακτύλιον φέρειν, *Hunc autem nihil aliud quam aureum annulum in manu geſtare.* Vitioſe enim verteres: *Hunc autem aliud quidem nihil, in manu vero aureum annulum geſtare.* Eſtque haec familiaris Graecorum elegantia pro ἐδὲν ἄλλο ἢ, vel ἐδὲν ἄλλ᾽ ἢ reponere ἄλλο μὲν ἐδὲν, ſequente particula δὲ. Addam aliud ex Demoſthene Philipp. III, pag. 49 Ἡγεῖσθαι τὴν νῆσον ταύτην, ὅπερ ἐςὶν, ἌΛΛΟ ΜΕ'Ν ΟΥ'ΔΕ'Ν εἶναι βασιλεῖ χρησίμην ἐν τῷ παρόντι, τῆς δ᾽ αὐτῆς ἀρχῆς ἐπιτείχισμα, *Exiſtimare, hanc inſulam, id quod res eſt, ad nihil aliud regi eſſe vtilem, niſi quod regni eiusdem ſit propugnaculum.* Item ex Ariſtide, de Smyrna, pag. 292 Ἐλείπετο δὲ ἄλλο ΜΕ'Ν ἐδὲν, θεὲς ΔΕ' καὶ ὑμᾶς καλεῖν, *Nec aliud quidquam erat reliquum, niſi vt Deos et vos invocarem.* Adde Epict. Enchir. cap. 62. Nec eſt, quod verbatim vertas illud eiusdem Ariſtidis in Orat. pro Quatuoruiris, p. 298 Θετταλοὶ δὲ ὑπ᾽ ἀνάγκης ΜΕ'Ν, ὅμως ΔΕ' ἐμήδιζον, *Theſſali autem, quanquam neceſſitate coacti a Medorum partibus ſtabant.* Eſtque haec locutio Graecis non minus familiaris, qua μὲν et δὲ ita conſtruuntur, vt alterum per *quamuis*, alterum per *tamen* ſit reddendum Latine. E. c. in illo Sophoclis, Trachin. vſ. 62

— Ἡ δὲ γὰρ γυνὴ
Δέλη ΜΕ'Ν εἴρηκεν Δ᾽ ἐλεύθερον λόγον.

— *Haec enim mulier quamuis ſerua, liberum tamen ſermonem locuta eſt.* Alia in vertendo cautio eſt adhibenda, ſiquidem μὲν et δὲ faciunt ad celeritatem indicandam.

redduntur, μὲν et δὲ, vt plurimum omitti debent, alioquî putidam ſaepe Latinitatem efficient: tuncque commode ablatiuus abſolutus in priore membro vſurpari poterit: vt, Τὸν μὲν ἐχθρὸν κατέβαλεν, αὐτὸς δὲ ἀραρότως ἔστη, *Ipſe, afflicto iam hoſte, preſſo gradu conſtitit.*

Contra, cum Graece Latina vertuntur, ſaepe adhibendae ſunt illae particulae membris illis diuerſis, quae Latine nulla coniunctione copulantur. Quod ſi plura eſſent illa membra, tum ſubinde addendum fuerit, καὶ vel πρὸς δὲ, vel πρὸς δὲ τούτοις, id eſt, *praeterea*, initio membrorum, ante periculam ipſam μέν.

III. Monendi quoque tirones ſunt, licet voculae iſtae tam crebro vſurpentur, nunquam tamen ſimul vſurpari, quin abſolute reddi poſſint, per *quidem vero:* vt, Οὗτος μὲν ἡμᾶς φενακίζει, ἡμεῖς δὲ ὑπ' εὐηθείας, αὐτὸν ὑπερσπουδάζειν ἡμῶν οἰόμεθα, id eſt, *Ille quidem fucum nobis facit, nos vero prae ſimplicitate, rebus eum noſtris ſtudere arbitramur.*

IV. Monendi praeterea, coniunctionibus illis partes etiam diſſimiles coniungi poſſe: vt, Πῇ μὲν διὰ τὴν ἔχθραν, πῇ δ' ἐφαπτόμενος τοῦ καιροῦ, *Partim ob inimicitias, partim occaſionem arripiens.* Sed tamen prioris membri participium, cum poſterioris verbo committi non debere. V. c. male diceretur: Τοὺς μὲν πολεμίους ἐκβαλὼν, ὑπὲρ δὲ τῆς πατρίδος ἠμυνάμην. Nam, aut δὲ tollendum eſt, aut pro ἐκβαλὼν, dicendum ἐξέβαλον, id eſt, *Propulſatis hoſtibus, patriam defendi.*

V. Eleganter etiam id exprimunt, quod Latine dicimus, *cum, tum;* qui vſus cum apud caeteros, tum praeſertim apud Iſocratem longe frequentiſſimus: vt ipſo ſtatim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Deiotaro: *Cum in omnibus cauſſis grauioribus, C. Caeſar, vehementius commoueri ſoleo; tum in hac cauſſa ita me multa perturbant:* Graece reddi poteſt: Παρὰ μὲν ἄλλους τοὺς ἀγῶνας, Γάϊε Καῖσαρ, ἐμπαθέστερον

candam. Ita apud Aelian. V. H. lib. I, cap. 2, de aranea celeriter praedam in telam cadentem arripiente: Τὸ ΜΕ'Ν, inquit, ἔπεσεν, ἡ ΔΕ' ἔχει δαῖτα. *Vix alicui quid incidit, quin illa hoc ſibi in epulas rapiat.*

ἐμπαθέστερον εἴωθά που διακεῖσθαι, παρὰ δὲ τουτονὶ, πλείστοις ὅσοις οὕτω πως διαταράττομαι.

Demoſthen. pro Corona initio: Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ', Ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ μεγάλα, id eſt, *Et quidem cum Aeſchine, hac in cauſſa, multis ſum rebus inferior, tum duabus potiſſimum, iisque permagnis.*

VI. Μὲν, δὲ, ſeruiunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diuerſorum quidem, ſed tamen eodem ſpectantium: tunc vero ridiculum eſſet, *quidem*, *vero*, Latinis auribus inculcare: vt apud Xenophontem: Ἐπαίνου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν, id eſt, *Laudis gratia labores omnes, omniaque pericula ſuſtinere.* Sic apud Gregorium, Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχὰς, id eſt, *Corpora ſimul animosque curabat;* dici potuit: ἐθεράπευε δὲ καὶ τὰς ψυχάς.

VII. Attice quoque ſaepius repetuntur, crebris negationibus illigatae, ita vt et membra membris opponantur, nec commode ſatis Latinitate donentur. Inſigne hoc in genere eſt illud Demoſthen. pro Coron. Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους· Quae particulis *ita vt*, ſubinde iteratis, hoc modo vertas: *Neque vero haec ita dixi, vt eadem non proſcriberem: nec ita proſcripſi, vt in obeunda legatione non dicerem: nec in legatione ſic dixi, vt ea Thebanis non perſuaderem* [71].

VIII. Frequentiſſimus eſt huius oppoſitionis vſus, cum, vno aut pluribus omiſſis, aliquid aliud fieri ſignificatur: tuncque prius membrum per ablatiuum abſolutum, et paſſiuum reddi debet, etiamſi Graece infinitiuus vtrobique habetur. Demoſthenes pro Corona [72]: Οὐ τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παραλείπειν, ἑτέρῳ δ' ὅτῳ κακόν τι δώσομεν, ζητεῖν, id eſt, *Non mutua diſceptatione omiſſa, quendam alium, quem laedamus, quaerere.* Vbi obſeruandum, membri prioris infinitiuum παραλείπειν mutari poſſe in accuſatiuum

71 Locus eſt pag. mihi 339, lin. 10, quem imitatur Cicero, ſiue is eſt Cornificius, qui ad Herennium ſcripſit, lib. IV, c. 25 *Non ſenſi hoc, et non ſuaſi; neque ſuaſi, et non ipſe ſtatim facere coepi; neque facere coepi, et non perfeci; neque perfeci, et non probaui.*

72 Pag. 315, lin. 5.

73 Videlicet,

cuſatiuum participii *παραλιπόντας*. quod ſi fiat, *μὲν* et *δὲ* omitti oportebit.

IX. Nec raro tamen vnicum *μὲν* plurima *δὲ* conſequuntur [73]: quae ſi Latine omnia redderes, barbarus fieres. Ita Dio Chryſ. Orat. XII Ἔνθα δ᾽ ὁρᾷς πανταχοῦ μὲν ξίφη, πανταχοῦ δὲ θώρακας, πανταχοῦ δὲ δόρατα, πάντα δὲ ἵππων, πάντα δὲ ὅπλων, πάντα δὲ ὡπλισμένων ἀνδρῶν μεστά, *Hic porro videas, vbique gladios, vbique loricas, vbique haſtas;*

73 Videlicet, ſi oratio eodem tenore procedit, vt in addito exemplo; eſtque huius idiomatis maximus vſus in recenſionibus, fitque eleganter per Anaphoram: vt ex Epicuro Athenaeus lib. Deipnoſ. VII, pag. 280 Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν, (ita ὁ πάνυ Caſaubonus pro χειλῶν) ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι᾽ ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι᾽ ἀκροαμάτων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ μορφῆς κατ᾽ ὄψιν ἡδείας κινήσεις. *Ego enim, quid ſit bonum intelligere non poſſum, demtis ex ſapore, demtis ex re venerea voluptatibus, demtis, quae ex auditu, demtis, quae ex pulcritudinis adſpectu ſentiuntur, dulcibus motionibus.* At in diuiſionibus, vbi frequentiſſimus harum particularum vſus eſt, quoties alterutrum oppoſitorum novam patitur partitionem, legitime in priori membro de integro particula *μὲν* dominatur. Atque ita fit, vt grata vice particulis illis ſibi reſpondentibus, non iniucunda naſcatur orationis variatio. Exemplum pete ex Tabula Cebetis, vbi haec verba: Τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ παραγίγεσθαι; καὶ οἱ ΜΕ'Ν αὐτῶν ἐστεφανωμένοι ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινὸς, οἱ ΔΕ' ἀστεφάνωτοι, οἱ ΜΕ'Ν ἀπεγνωσμένοι καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρίφθαι, κατέχονται ΔΕ' ὑπὸ γυναικῶν τινων· ΟἹ ΜΕ'Ν ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται τετυχηκότες αὐτῆς. ΟἹ ΔΕ' ἀστεφάνωτοι, οἱ ΜΕ'Ν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακάμπτουσι κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι· οἱ ΔΕ' ἀποδεδειλιακότες καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ· i. e. *Quinam ſunt hi, qui videntur illinc a tumulo aduenire, quorum alii coronati ſpeciem cuiusdam laetitiae praebent, alii carentes coronis repudiati cum crura et capita videntur habere attrita, tum detineri a mulieribus quibusdam. Qui coronati ſunt (inquit) incolumes verſantur cum Eruditione, et geſtiunt, quod illa potiti ſint. At vero ex his qui coronis carent, alii repudiati ab Eruditione recedunt male ac miſere adfecti: alii timore ignaui, vbi ad Tolerantiam acceſſerunt, retro pedem referunt, et oberrant, vbi nulla eſt via.* In hiſce verbis ſi poſt vnicum *μὲν*, plurima *δὲ* conſequerentur, omnia eſſent confuſa, nec ſibi conſtaret quidquam. Praeterea hic obiter obſeruetur, nominatiuos *οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι* pro genitiuis poni, *τῶν δὲ ἀστεφανώτων, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι* etc. Vide ſupra Cap. I, Reg. 4.

74 Poſtremo,

ſtas; omnia equis, armis, atque armatis hominibus plena omnia 74.

Δὲ poſt μὲν, ſed. X. Δὲ poſt μὲν, ſaepiſſime reddi debet, *ſed:* ita quidem vt membrum, in quo locum habet, priori aduerſetur: vt, Σὺ μὲν ἀκȣ́εις, ȣ̓ συνίεις δὲ, id eſt, *Audis tu quidem, ſed non intelligis* 75.

XI. Μὲν

74 Poſtremo, in hoc genere obſeruandum eſt, Coniunctionum μὲν et δὲ eleganter alteram in fine, alteram in initio inueniri, vbi ab vna ad aliam orationis partem transgreſſio fit. Ita Iſocrates, cum multa de ſe ipſo praefatus fuerat in Panegyr. nunc de Rep. dicturus ita claudit primam orationis partem: Περὶ μὲν ȣ̓͂ν τῶν ἰδίων ταῦτά μοι προειρήσθω, *De me ipſo quidem haec a me praedicta ſunto.* Dein, vbi alteram orationis partem inchoat, ait: Περὶ δὲ τῶν κοινῶν etc. *De rep. autem,* etc. Et Thucydides, lib. II, poſtquam in praecedentibus capitibus deſcripſerat morbum Athenis graſſantem, his verbis finit caput 54 Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον γενόμενα, *Atque haec quidem, quae de morbo facta ſunt.* Dein caput ſequens incipit ita: Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι etc. *Peloponneſii vero poſtquam campum vaſtarunt,* et quae ſequuntur. Confer Plut. in Demoſthen. pag. 851. Demoſth. ep. 3, pag. 117, et alibi.

75 Hoc ſenſu aliquando μὲν deficit. Vide ſis Iacobi epiſt. cap. II, 11 Εἰ δὲ ȣ̓ μοιχεύσεις, φονεύσεις δὲ, *Quod ſi non moechaberis, ſed occides.* H.

Non modo μὲν ſaepe omittitur, ſequente δὲ; vt Demoſthen. pro Coron. pag. 315 ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ᾽ ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δ᾽ ἐτελȣ́μην· ἐχόρευες, ἐγὼ δ᾽ ἐχορήγȣν· ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ᾽ ἐκκλησίαζον· ἐτριταγωνίϛεις, ἐγὼ δ᾽ ἐθεώρȣν· ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ᾽ ἐσύριττον· ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν πεπολίτευσαι πάντα, ἐγὼ δ᾽ ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Plat. Phileb. pag. 36, lin. 42 Ψευδεῖς, αἱ δ᾽ ἀληθεῖς ȣ̓κ εἰσὶν ἡδοναί; Hoogeueno auctore ordo verborum debet eſſe, Τῶν ἡδονῶν ȣ̓κ εἰσὶν αἱ μὲν ψευδεῖς, αἱ δ᾽ ἀληθεῖς; Conf. principium Iliados. Ibid. verſ. 43, 358. ί, 265. Odyſſ. ξ, 319. Iliad. ἐ, 38. Eurip. Oreſt. 455. Verum etiam perſaepe praecedente μὲν, non ſequitur δὲ, ſed loco illius alia ponitur particula: v. c. a) Ἀλλὰ, vt Iliad. γ', 214 Παῦρα ΜΕ'Ν, ἈΛΛΑ' μάλα λιγέως. Eurip. Oreſt. 562 Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. Conf. ibid. verſ. 138 et 1023. Ariſtoph. Veſp. 480. Thuc. IV, 57. Rom. XIV, 20. b) Αὐτὰρ: vt Iliad. ί, 400 Τὸν ΜΕ'Ν ἄρ᾽ ὡς ἀπόντα πόδες φέρον· ΑΥ̓ΤΑ'Ρ Ἀχαιοὶ Τρῶας ἐπερχομένȣς μένον ἔμπεδον. Conf. Iliad. ά, 50. φ', 514. ί, 701. c) Ἀτὰρ: vt Iliad. φ', 40 Καὶ τότε ΜΕ'Ν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε νηυσὶν ἄγων· ἈΤΑ'Ρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε. d) Αὖθις: vt Sophocl. Antig. 170 Τȣ̃το ΜΕ'Ν, τὰ Λαΐȣ σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη· τȣ̃τ᾽ ΑΥ̓ΘΙΣ, ἡνίκ᾽ Οἰδίπȣς, ὤρθȣ πόλιν κἀπεὶ διώλετ᾽ etc. e) Μέντοι: v. c. Ariſtot. de Rep. I, 6 ἡ δὲ φύσις βȣ́λεται ΜΕ'Ν τȣ̃το ποιεῖν, ȣ̓ ΜΕ'ΝΤΟΙ δύναται. Plat. de Rep. VI, p. 511 μανθάνω ἱκανῶς μὲν ȣ̓· ὅτι μέντοι βȣ́λει διορίζειν, σαφέστερον

XI. Μὲν δὴ praemiſſa voce aliqua, periodorum ac membrorum initiis, aliquando ſignificat, *et quidem*. Demoſth. pro Coron. Περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδίων, ὅσα λοιδορέμενος βεβλαςΦήμηκε περὶ ἐμῦ, id eſt, *Ac de priuatae quidem vitae rationibus, quaecunque demum in me maledicta contumelioſe contulerit.* Alias μὲν δὴ, id eſt, *Igitur* [76]. *Μὲν δὴ, et quidem.*

XII. Μέν

σαΦέςερον ἆναι etc. Xenoph. Cyrop. III, 1, 26 ἀλλὰ νῦν μὲν ἔμοιγε ἐδὲν ἄπισον ἔτω τῦτον διακεῖσθαι· δοκεῖ μέντοι μοι τῦ ἀνδρὸς ἆναι εὐτυχῦντα ἐξυβρίσαι. f) Μήν: vt Plat. Phaedr. pag. 268 ἀνάγκη ΜΕ'Ν καὶ ταῦτ' ἐπίςασθαι τὸν μέλλοντα ἁρμονικὸν ἔσεσθαι· ἐδὲν ΜΗ'Ν κωλύει ἐδὲ σμικρὸν ἁρμονίας ἐπαΐειν τὸν τὴν σὴν ἕξιν ἔχοντα. g) Πλὴν ἀλλά: vt Heliodor. VI, 7 ἀνδρῶν συντυχίαν δυστυχῶν ΜΕ'Ν, ΠΛΗ'Ν 'ΑΛΛ' Ἑλλήνων πρυτανεύσασα. h) Καί: veluti Iliad. ά, 267 κάρτισοι ΜΕ'Ν ἔσαν, ΚΑΙ' καρτίςοις ἐμάχοντο. Theophr. περὶ ἀγροικ. λίαν μὲν λυπρὸν ἆναι, καὶ ἕτερον ἅμα ἀλλάττεσθαι. Lucian. Dial. Nept. et Delphin. πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσὸν· καὶ νῦν τὸν κιθαρῳδὸν τῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ. i) Τέ: v. c. Eurip. Oreſt. 1317 Πάλιν κατάςηθ' ἡσύχῳ ΜΕ'Ν ὄμματι, χροίᾳ Τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων ὕπερ. k) Ἔπειτα, ſiue potius poſt ἔπειτα deeſt δὲ, praecedentibus πρῶτα μὲν vel πρῶτον μέν: vt Iſocrat. ad Nicocl. pag. 56 Ἀλλ' εἰ ἐπιδείξαιμι. ΠΡΩ͂ΤΟΝ ΜΕ'Ν τὴν πολιτείαν, τὴν παρῦσαν, ἀγαπᾷν — ἜΠΕΙΤ' ὡς ἐγὼ ταύτην ἔχω τὴν ἀρχὴν etc. Ariſtoph. Veſp. 550 Ὃν πρῶτα μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηρῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυΦάκτοις ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κᾆπειθ' εὐθὺς προσιόντι ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλήν. Plat. Phaedr. pag. 263 πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι — ἔπειτά γε, οἶμαι etc. Xenophont. Memor. III, 11, 14 εἰ πρῶτον μὲν τοῖς κεκορεσμένοις μήτε προσΦέροις, μήτε ὑπομιμνήσκοις — ἔπειτα τὰς δεομένες ὑπομιμνήσκοις etc. Conſ. ibid. I, 4, 11. I, 7, 2. III, 8. 5. IV, 2, 31. Sic quoque poſt εἶτα, Ariſtoph. Veſp. 1101. Xenoph. Memor. I, 2, 1. III, 6. 9. Sed interdum abſolute μὲν ponitur ita, vt nec δὲ ſequatur, nec intelligi poſſit. V. c. Xen. Oecon. XV, 6 ταῦτά μοι δοκῶ μὲν etc. Ibid. VII, 8 πολλὰ ὑποσχομένη μὲν πρὸς τὲς θεὲς, γενέσθαι, etc. Inprimis μὲν ſic additur pronominibus perſonalibus: vt ἐγὼ μὲν, Xen. Cyr. II, 2; 10: IV, 2, 45: σὺ μὲν, Ibid. IV, 5, 17: ἡμεῖς μὲν, ibid. IV, 5, 50. Caeterum de repetitione τῦ μὲν in eodem membro vid. Doruill. ad Charit. pag. 560. *Z.*

76 Eſt et particularum μὲν δὴ vſus in orationum clauſulis. Herodian. ſub finem lib. VI, Τέλος μὲν δὴ τοιῦτον κατέλαβεν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, *Hunc exitum quidem habuerunt Alexander eiusque mater.* Vnde illud Platoni familiariſſimum, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, *Et haec quidem hactenus.* Pro quo et dicunt, Περὶ μὲν ἦν τύτων ταῦτα· ταῦτα μὲν ταύτῃ. Καὶ περὶ μὲν τύτων ἱκανῶς. [Seruit igitur tranſitionibus μὲν δὴ, adeo

 vt

Μέν τοι, vero.

XII. Μέν τοι, primum in reſponſionibus, aut iis ſimili orationis genere adhibetur, approbandi atque aſſentiendi cauſa, vt apud Latinos, *vero*, *ſane*, *vtique*, *omnino*. Cicero Tuſculan. [77] V, *Quid igitur contra Brutum me dicturum putas?* reſpondet Atticus, *Tu vero, vt videtur, nam prvefinire non eſt meum.* Graece ita poſſit: Τί δή ποτ᾽ ἐμὲ ἂν οἴει κατειπεῖν τȣ̃ Βρȣ́τȣ; Σὺ μέν τοι ὅπως ἄν σοι δοκῇ· τὸ γȣ̃ν προδιορίζεσθαί τι, ȣ̓κ ἐμόν γε, vel ȣ̓ πρὸς ἐμὲ, vel κατ᾽ ἐμέ. Sic apud Xenophontem [78], huic interrogationi, Ἦ καὶ ἐμὲ ȣ̃ν, ἔφη ἡ γυνὴ, δεήσει ταῦτα ποιεῖν; *An vero, inquit mulier, haec etiam me facere oportebit?* ſubiicitur, Δεήσει μέν τοι, ἔφην ἐγὼ, ἔνδον μένειν, id eſt, *Te vero, inquam, intus manere oportebit.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. IV [79], vbi Seruius Tullius, poſtquam ex Tarquinio quaeſivit, num quod ſibi ex variis, quae recenſet, criminibus obiicere poſſit, ita concludit: Δίκαιον μέν τοι ἂν, εἴ τί μοι τοιȣ̃τον ἡμάρτηται, τῆς ἀρχῆς τε ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς ἀποστερηθῆναι, id eſt, *Iuſtum ſane fuerit, ſi quid huiusmodi commiſſum abs me fuit, me regno ſimul, vitaque ſpoliari.*

XIII. Se-

vt fere δὲ in apodoſi exordiatur ſequentia: v. c. Xenoph. Cyrop. II, 2, 10 ΟἹ ΜΕ῍Ν ΔΗ῍ ἄλλοι, ὡς εἰκὸς, ἐγέλων ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιςολῆς· ὁ ΔΕ῍ Κῦρος εἶπεν· etc. Ibid. §. 13 Ὁ μὲν δὴ Κῦρος ȣ̔́τως ἀπελογήσατο περὶ τῶν τὸν γέλωτα παρασχόντων. Αὖθις δὲ ὁ λοχαγὸς ἔφη etc. Eundem vſum praeſtat ſimplex μὲν, δέ. Vt Xenoph. Cyrop. II, 1, 10 Κῦρος ΜΕ῍Ν ȣ̔́τως ἔλεξε· τῷ ΔΕ῍ Κυαξάρῃ ἔδοξέ τε εὖ λέγειν, καὶ etc. Z.] Eſt et contra earundem particularum vſus in initiis, cum ſcilicet ad dicendum, vel narrandum accingimur; non tamen niſi praemiſſis quibusdam προλεγομένοις. Hoc modo Xenophon, poſtquam praefatus erat, ſe, quae de Cyro cognouerat, narraturum, ita incipit: Πατρὸς ΜΕ῍Ν ΔΗ῍ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσȣ, *Patre itaque Cambyſe natus dicitur Cyrus.* Latini *ergo* vtuntur. Sic Horatius deſcripturus vitae ruſticae delicias ita infit:

> *ERGO aut adulta vitium propagine*
> *Altas maritat populos.*

Earundem particularum vſus eſt, vbi continuatur oratio, et tum non raro redditur, *porro*. Arrian. de Exp. Al. lib. I, pag. 31 Ἧι δὲ Ἀλέξανδρον αὐτὸν καθεώρων. — κατὰ τὸ εὐώνυμον μὲν σφῶν ἐπέχοντα, ταύτῃ πυκνὰς ἐπέταξαν τῇ ὄχθῃ τὰς ἴλας τῶν ἵππων· Χρόνον ΜΕ῍Ν ΔΗ῍ ἀμφότερα τὰ ςρατεύματα ἐπ᾽ ἄκρȣ τȣ̃ ποταμȣ̃ ἐφεςῶτες — ἡσυχίαν ἦγον, *Qua vero parte Alexandrum ipſum conſpicabantur ad ſiniſtrum eorum cornu ſeſe conferentem, in ea denſas equitum turmas in litore ſtatuunt. Aliquandiu porro vterque exercitus ad ſummam fluminis ripam ſubſiſtens quiete ſe tenuit.*

77 V. Budaeum pag. 480.

78 V. Bud. l. c.

79 Pag. 239, lin. 17.

80 Pag.

XIII. Secundo, ſignificatione ſuperiori contraria, ſumitur pro *at*, *verum*, *veruntamen*, aut abſolute, *tamen*, quemadmodum ſupra diximus de πλὴν ἀλλὰ Sect. I, Reg. 9. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. IV [80], vbi Seruius cum quaeſiiſſet, num ſuperbe ſe gereret: Τίς μέν τοι τῶν πρὸ ἐμοῦ βασιλέων οὕτω μέτριος ἐν ἐξουσίᾳ διετέλεσε; *At quis ex praecedentibus regibus tam in ſummo imperio moderatus fuit?* Xenophon: Τοῦτο μέν τοι εἰδὼς οὐδὲν μᾶλλον ἐπίσταμαι, ὅπως δεῖ γεωργεῖν, id eſt, *Veruntamen, vt hoc norim, nihilo magis noui, quemadmodum arare oporteat.* Quo ſenſu nonnunquam ἐλλειπτικῶς ponitur. Plato in Gorg. [81] Σὺ δὲ ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν, id eſt, '*Tu vero fatebare, ex iis ſaltem, qui nunc viuunt, eiusmodi fuiſſe neminem: verumtamen ex iis, qui prius:* id eſt, *Sed tamen ex iis, qui ſuperiori tempore vixiſſent,*' *nonnullos fuiſſe dicebas*, ἔφασκες γενέσθαι τινάς. *At.*

XIV. Aliquando μέντοιγε, et μέντοιπερ, vnica voce proparoxytona, pro μέν τοι ponuntur, in vtraque ſignificatione. Sunt qui addant, μέντ' ἄν, eodem modo vſurpari, ſed meo iudicio illud ἄν, ad verbum ſuum pertinet, non ad μέν τοι· ſed μέντ' per apoſtrophen [82]. Demoſthen. pro Coron. Ἐμὲ δὲ, τὸ τίνος φρόνημα λαβόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδει; τὸ τούτων ἀνάξια ἐροῦντος; δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον, *Me autem, quo tandem ſenſu conſcendere ſuggeſtum oportuit? an eius, qui his indigna dicturus eſſet? at iuſte ſane periiſſem* [83]; vbi manifeſte ἂν pertinet ad ἀπέθανον †. *Μέντοιγε, pro μέν τοι.*

XV. Μὲν

80 Pag. 239, lin. 12.

81 Locus eſt pag. 517, init. quem citat Budaeus pag. 281.

82 *Apoſtrophum* ſcripſerit Auctor.

83 Magis placet Lambini verſio: *Cuius hominis mente ſuſcepta, cuius ſpiritu ſumto, cuius induta perſona.* Locus eſt pag. 343, lin. 16. H.

† Τοὶ habet vniuerſe vim affirmandi et confirmandi. Μέντοι 1) ponitur in oratione bimembri, ſequente δὲ in altero membro: vt Xen. Cyrop. II, 4, 2 Ὁ δὲ πειθόμενοι ΤΑΧΥ' ΜΕ'ΝΤΟΙ παρήγγελλον, ΤΑΧΥ' ΔΕ' τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν. Ib. III, 3, 9 Πολὺ μέντοι ἡμᾶς — πολὺ δὲ κἀκεῖνοι etc. 2) Saepe non ſequitur δέ. Vt Iliad. φ', 371 Οὐ ΜΕ'Ν ΤΟΙ ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, *Reuera non ego quidem tantopere culpandus ſum.* 3) Vſum habet in interrogationibus: vt Plat. Phaedr. p. 261 Σὺ δ' εἰπὲ, ἐν δικαστηρίοις οἱ ἀντίδικοι τί δρῶσιν; οὐκ ἀντιλέγουσι ΜΕ'ΝΤΟΙ; alter reſpondet, τοῦτ' αὐτό. 4) Eandem vim confirmandi habet quoque in reſponſionibus: vt Plat. de Rep. pag. 374, aliquis rogatus, Ἡμέτερον δὴ ἔργον ἂν εἴη, ὡς ἔοικεν, εἴπερ οἷοί τ' ἐσμὲν, ἐκλέξασθαι.

Μὲν ἦν, et quidem. XV. Μὲν ἦν, raro admodum ſignificat *igitur*; multo minus, *quidem igitur*. At primo commode reddi poteſt, *et quidem*, *et vero*, *enimuero:* maxime in periodorum initiis: praemiſſa tamen ſemper alia voce, vt, Οὕτω μὲν ἦν πρὸς τὴν πόλιν διακείμενος ἀεὶ διετέλεσεν, id eſt, *Et quidem eo ſemper fuit in rempublicam animo;* nunquam enim reperitur, καὶ μὲν, pro, *et quidem;* nec καὶ δὲ, pro *et vero;* niſi apud Poetas. Demoſthen. pro Coron. Πειράσομαι μὲν ἦν ὡς μετριώτατα τῦτο ποιεῖν, *Equidem*, vel, *ego vero id, quam modeſtiſſime fieri poterit, praeſtare conabor.* Praecedente autem particula εἰ, verti etiam poteſt, *quod ſi*, vel, *et quidem ſi.* Idem ibid. Εἰ μὲν ἦν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον, κατηγόρησεν Αἰσχίνης, id eſt, *Quod ſi Aeſchines, quibus de rebus actionem inſtituebat, in iis tantum accuſandis verſatus eſſet.*

Certe. XVI. Secundo ſignificat *quidem certe*, vel *ſane:* Galli fere dicunt, *au moins*, vel, *pour le moins:* interdum, *et à la verité:* vt ea quae ſequuntur ad aliquam priorem confirmationem vtcunque pertineant. Thucyd. lib. I [84] cum dixiſſet

ἐκλέξασθαι, τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδειαι εἰς πόλεως φυλακὴν; reſpondet, ἡμέτερον μέντοι, h. e. *noſtrum certe*, ſ. *haud dubie.* 5) Similiter in iureiurando: vt Plat. Phaedr. pag. 236 Ἀλλὰ καὶ δὴ λέγω, ὁ δέ μοι λόγος ὅρκος ἔσαι· ὄμνυμι γάρ σοί τινα ΜΕ'ΝΤΟΙ τινὰ θεῶν, h. e. *Iuro enim tibi quidem ſerio per aliquem, per Deorum aliquem.* 6) In hortationibus: vt Lucian. Lapith. Tom. III, pag. 450 Μέμνησο ΜΕ'Ν ΤΟΙ, ὦ Ζηνόθεμε, ὡς ἐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον, *Memento vero* etc. it. Ariſtoph. Ran. 172 Οὗτος, σὲ λέγω μέν τοι, *Heus tu, tibi vero dico.* 7) Habet vim quoque *aduerſandi, tamen, autem.* a) Quando reſpondet τῷ μὲν, et locum ſuſtinet particulae δέ. Vt Iſocrat. ad Demon. pag. 19 Πάθε ΜΕ'Ν καὶ τοῖς νόμοις, τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις· ἰσχυρότατον ΜΕ'ΝΤΟΙ νόμον ἡγῦ τὸν ἐκείνων τρόπον, *Legibus quidem per Reges latis etiam obtempera: firmiſſimam* tamen *legem putato ipſorum mores.* b) Vbi μὲν in priori membro ſuppreſſum eſt: vt Plat. Eutyphr. ab initio: Οὐδ' αὐτὸς πάνυ τοι γιγνώσκω, ὦ Εὐθύφρον, τὸν ἄνδρα· νέος γάρ τίς μοι φαίνεται καὶ ἀγνώς· ὀνομάζεσι ΜΕ'ΝΤΟΙ αὐτὸν, ὡς ἐγῷμαι, Μέλιτον. c) Quando coniunctum habet ὅμως. Xenoph. Cyrop. II, 3, 22, ſub finem: ἐμοὶ ΜΕ'ΝΤΟΙ ὍΜΩΣ πάθονται ὑσέρῳ ἰόντι etc. 8) Sunt qui putent eidem particulae interdum ſubiectam vim *vice verſa, rurſus, porro.* Verum arbitror, in locis, quae laudant, commode tribui poſſe vim vel confirmandi vel aduerſandi: vt adeo non ſit, quod ad nouam et ineptam particulae poteſtatem confugiamus. Z.

84 Cap. 138.

85 Maxi-

dixiſſet nonnullos eſſe, qui ſcriberent quendam in Aſia periiſſe, ſubdit eius opinionis hoc argumentum; Μνημεῖον μὲν οὖν ἐν Μαγνησίᾳ ἐςὶ τῇ Ἀσιανῇ, id eſt, *Et ſane huius monumentum extat Magneſiae, quae Aſiae ciuitas eſt.*

XVII. Tertio, redditur *porro*, vel, *caeterum*, vel, *iam vero*, in iisdem periodorum initiis [85]: vt, Αὐτὸς μὲν οὖν τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν, πάντα ὑπεκίνησεν, id eſt, *Caeterum accepto imperio cuncta mutauit.* Demoſthen. pro Coron. [86] Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ', ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα, *Porro*, vel, *iam vero*, *Athenienſes, hac in cauſſa, cum aliis pleriſque rebus deteriori conditione ſum, quam Aeſchines, tum vero duabus praecipue, iisque permagnis.* Quo ſenſu, καθ' ὑποφορὰν, id eſt, *per ſubiectionem*, vſurpatur explicandi alicuius cauſſa, quod praemiſſum eſt; vt ſi, cum dixiſſes aliquid eſſe inutile, ſubiungeres, Ἄχρηστον μὲν οὖν φημι ἔγωγε πᾶν, ὅ, τι μηδὲν ἐπ' ἀρετὴν συντελεῖται [87], id eſt, *Porro inutile autem id eſſe dico, quod nihil ad virtutem iuuat.* *Porro.*

XVIII. Quarto, ſignificat *imo vero:* vt Xenophon quaerenti, Οἱ παρά σοι τούτων οὐδὲν ἐπίςανται ποιεῖν; id eſt, *Nihilne tui rerum iſtarum facere norunt?* reſpondet, Πάντα μὲν οὖν, ἔφη, *Imo vero inquit, omnia.* Quod etiam dicunt, μὲν οὖν γε, vel vna voce, vel tribus diſtinctis. Ita Lucae XI, 28 ei mulieri, quae beatam Chriſti matrem praedicabat, Chriſtus ipſe reſpondet: Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, id eſt, *Quin imo*, vel *imo vero*, *beati qui audiunt verbum Dei.* Quae tamen voculae, membrorum aut periodorum initiis aliquando ſignificant *enimuero*, vt ad Rom. IX, 20 Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; id eſt, *Enimuero, o homo, tu quis es, qui* *Imo vero.*

85 Maximus harum particularum vſus eſt, vbi ab vna ad alteram orationis partem tranſitio fit. Exempla vbique obuia. Conſulatur omnino Deuarius. Aliquando etiam, quemadmodum μὲν δὴ, quum ad narrandum accingimur, praemiſſa qualicunque praefatione. Ita de Macrobiis multa praefatus Lucianus ſic tandem incipit; Ἀργανθώνιος ΜΕ'Ν ΟΥ'Ν, Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιοὺς λέγεται, *Ergo Arganthonius, Tarteſiorum rex, CL annos vixiſſe dicitur.*

86 Paulo poſt principium.

87 Ita fere Ariſtoteles, quem citat Henr. Stephanus ex Budaeo: Ἄχρηστον μὲν οὖν λέγω, ἀφ' ἧς μηδὲν συντελεῖται ἐπὶ τὴν φύσιν.

88 Verbum

qui Deo reſpondes? Hic autem notandum μενῦνγε, toti membro initium dare poſſe, nulla voce praemiſſa, quod non poſſunt μὲν ὖν, ſine γε.

At enim. XIX. Quinto ac poſtremo, μὲν ὖν, ſignificant *at enim,* feruiuntque potiſſimum occupationibus rhetoricis. Demoſthen. Olynth. I Τὸ μὲν ὖν ἐπιτιμᾷν, inquit, ἴσως φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον, καὶ παντὸς εἶναι· Vbi ma'e, meo iudicio, qui vertunt, *igitur*, vel, *quamobrem:* ſenſus enim eſt: *At enim dicat fortaſſe quiſpiam, reprehendere*[88] *facile admodum, et cuiusuis eſſe.*

Ὦν et νυν en. clitic. pro ὖν. XX. Obſeruandum hic obiter, apud Iones, ὦν et νυν encliticum, pro ὖν vſurpari: vt μὲν ὦν et μέν νυν, pro μὲν ὖν. Herodot. lib. II Τῦτο μέν νυν τὸ ὄρος τοιῦτόν ἐστιν, id eſt, *Et quidem hic mons eiusmodi eſt.* Ibid. paulo poſt: Πέφυκε μὲν ὦν ἡ χώρη αὐτὴ ὖτω, id eſt, *Atque hic natiuus eſt illius regionis ſitus.*

Ὦν vacat. XXI. Apud eundem particula iſta, ὦν, ſaepiſſime vacat: nam altera νυν raro ſine μὲν reperitur. Imo, praepoſitiones a verbis, quorum partem conſtituerent, interiecto fere ὦν, dirimuntur. Ita lib. II Οἵδε φέροντες ἐς τὴν ἀγορὰν, ἀπ᾽ ὦν ἔδοντο, pro ἀπέδοντο, id eſt, *Ii deferentes in forum, ibi vendere conſueuerunt.* Ibid. Κατ᾽ ὦν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε, *operuit.* Ibid. Ἐν ὦν ἐπάκτωσαν, pro ἐνεπάκτωσαν, *connectere et colligare ſolent.*

Δὲ enclit. XXII. De particula δὲ, ſeorſim haec notanda. Primum illam encliticam eſſe non modo, cum demonſtrat: vt in Ὅδε, ἥδε, τόδε· ſed etiam dum coaleſcit in vnam vocem, cum τοῖος, *talis*, τόσος, *tantus*, τηλίκος, *tantus;* tuncque vnicus eſt accentus in penultima Τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε. Poſtremo, cum fungitur vice praepoſitionis εἰς aut ſimilis, vt in οἴκαδε pro εἰς τὸν οἶκον, *domum:* quo etiam vtuntur Oratores, et in aliis quibusdam magis Poeticis: vt, ἀγορήνδε, id eſt, εἰς ἀγορὰν, *in forum*[98], et ſimilibus.

XXIII. Se-

88 Verbum hoc, quod in nulla, quam poſſideo, editione legebatur, addidi ex Graeco ἐπιτιμᾷν.

89 Sic apud Homer. Iliad. A, vſ. 54 Τῇ δεκάτῃ ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς. *Decimo die ad concionem vocauit populum Achilles.* Sic κλισίηνδε, Φθίηνδε, apud eundem, lib. eod. Eſt et vbi citra neceſſitatem repetitur,

XXIII. Secundo, apud Ariſtotelem, Platonemque potiſſimum, aliosque magis Atticos ſignificare *ſed*, aut *verum:* quemadmodum ante diximus, ἀλλά, interdum pro δὲ, vſurpari. Ariſtotel. Ethic. VIII Ἡι μὲν δοῦλος, inquit, οὐκ ἔστι φιλία πρὸς αὐτόν· ᾗ δ' ἄνθρωπος, id eſt, *Quatenus ille ſervus eſt, nulla cum eo amicitia eſſe poteſt: ſed tantum quatenus homo eſt* [90]. Quod orationis genus eo nonnunquam obſcurius eſt, quo nonnulla ſubintelliguntur ex praecedentibus repetenda. Plato in Gorgia Ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἡ δὲ ἰατρική· id eſt, *Condiendorum ciborum ars mihi nulla videtur eſſe, at medicina;* (ſupple, *ars videtur.*) Sic Tullius ac Lentulum; *Non meum monumentum*, inquit, *monumentum vero ſenatus.* Vbi *monumentum vero*, poſuit, pro, *ſed monumentum;* Graece Οὐκ ἐμόν γε μνημεῖον, τῆς δὲ βουλῆς [91]. **Δὲ, ſed, aut, verum.**

XXIV. Tertio, δὲ ſumitur aliquando pro γὰρ, apud Homerum ſaepiſſime, aliosque Poetas: apud quos particula haec, vt hoc obiter dicam, praecipuam carmini venuſtatem afferre putatur: adeoque altero quoque verſu inculcatur: quod apud Latinos vitium eſſet turpiſſimum. Imo etiam in ſoluta **Δὲ pro γάρ.**

petitur, niſi metri gratia. Ita Heſiodus in Scuto Herculis, vſ. 38
— Ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Rediit domum ſuam.
Similiter apud Hom. lib. Odyſſ. A
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε,
Redire Vlyſſem prudentem ſuam domum.
[Atque interdum δὲ pro εἰς ita quoque ponitur, vt *cauſam finalem* ſignificet. V. c. Iliad. ε, 252 Μήτι φόβον δ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω, *Noli hortari ad fugam, quandoquidem arbitror, te non eſſe perſuaſurum.* Z]

90 Eleganter in hac occaſione particula δὲ periodum claudit. Sic Plat. in Theag. pag. 130 Ἐγώ σοι ἐρῶ ἄπιστον μέν, νὴ τοὺς Θεούς, ἀληθὲς δέ, *Ego tibi dicam, per Deos, incredibile quidem, ſed quod tamen verum eſt.* Similī modo apud Diog. Laërt. lib. V Ἔφη δέ, τὸν σοφὸν μὴ εἶναι μὲν ἀπαθῆ, μετριοπαθῆ δέ, *Dixit autem, ſapientem non quidem affectibus omnino carere, ſed illis mediocriter agi.*

91 Frequens hoc in genere eſt, quod particula δὲ praecedentia ſubaudiri poſtulet poſt οὐ μόνον, ſequente ἀλλὰ καί. Ita in Ceb. Tab. vbi ait, Fortunam ſolere δοῦναι πολλαπλάσια, αὖθις δὲ ἀφελέσθαι, ἃ δέδωκεν. ΟΥ̓ ΜΌΝΟΝ ΔΈ, ἀλλὰ καὶ τὰ προϋπάρχοντα, *dare hominibus multa, iterumque adimere, quae dedit. et hoc non ſolum, ſed etiam, quae antea habuerunt.* Similiter in ep. Pauli ad Rom. V, 3 Καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. ΟΥ̓ ΜΌΝΟΝ ΔΈ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, *Gloriamur ſpe gloriae Dei: nec hoc ſolum, ſed et gloriamur in adflictionibus.*

92 Pag.

ſoluta oratione eſt vbi δὲ, reddi potius debeat *enim*, quam *vero*. Demoſthen. Olynth. III [92] Τοῦτ' οὖν προσεῖναι· τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει, *Hoc igitur accedat oportet: nam caetera quidem adſunt.*

Δὲ, pro δή. XXV. Quarto, non raro cum aliqua emphaſi ponitur, pro δή, vt apud Latinos, *vero*, pro *vtique*, vel *omnino.* Tullius: *Quod me rogas, vt in bonam partem id accipiam; ego vero in optimam.* Graece, Ὅτι μὲν οὖν παρακαλεῖς ἐμὲ, εὐγνωμόνως ἀκούειν τοῦτο [93] (vel λαβεῖν, δέχεσθαι τουτί γε) ἐγὼ δὲ καὶ μάλιστα. Plato in Phaedone [94], Οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον, id id, *Qui autem videntur inſanabilibus vitiis laborare, eos vero ſuum cuiusque fatum in tartarum detrudit.*

Δὲ, pro δὴ, obſcurat orationem. XXVI. Hac in acceptione obſcuram interdum efficit orationem. Plato X, de Legib. [95] cum dixiſſet, Νῦν δὴ χαλεπὸν οὐδὲν ἔτι διαῤῥήδην εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ ψυχή μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα, id eſt, *Nunc ergo nihil amplius eſt, quamobrem aperte dicere vereamur; quandoquidem animus is eſt, qui circumagit omnia:* ſubdit, Τὴν δὲ οὐρανοῦ περιφορὰν ἐξ ἀνάγκης περιάγειν φατέον, id eſt, *Eundem certe animum ipſius quoque coeli conuerſionem efficere dicendum eſſe.* Quo loco, τὴν δὲ, omnino poſuit, pro τὴν δὴ, vel τήν γε, vel καὶ τὴν, et φατέον abundat: ſatis enim erat εἰπεῖν, ſic tamen, vt ſequeretur περιάγει, pro περιάγειν, et ἡ δὲ, pro τὴν δὲ, in nominandi caſu efferretur.

Δὲ pro δὴ cum ſignificat ἔτι. XXVII. Sumitur etiam pro δὴ, cum ſignificat ἔτι [96], vel

92 Pag. 12, lin. 20.

93 Ita Leidenſ. pro quo Argent. habet τουτοί, et Pariſienſ. ed. τουτονί. fortaſſe ſcripſit Auctor σουτοῖ vel τουτί.

94 Pag. 113, lin. 44, citante Bud. pag. 487.

95 Pag. 898.

96 Haec, vt pleraque ex Budaeo. v. pag. 487. Recte pro ἔτι poni, ait Auctor, ſed nunquam, quod ſciam, niſi poſt coniunctionem καὶ, vel rarius poſt cognatum ἔτι, neque in hac occaſione vacat, ſed ſignificat, *Praeterea,* vel ſimile quid ἐπιδοτικόν. Ita Aeſchines, Epiſt. V Καὶ γὰρ οἰκίαν παρεσκεύασέ μοι δημοσίᾳ δοθῆναι, καὶ χωρίον ἐν Καμείρῳ, ΚΑΙ' αὐτὸς ΔΕ' ἔπεμψεν ἡμῖν τὰ ἐπιτήδεια καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἄφθονα, *Etenim curauit, vt mihi publice aedes darentur, et fundus Camiri, atque ipſe praeterea miſit nobis commeatum in annum etiam ſufficientem.* Quae locutio Xenophonti admodum familiaris eſt. Diſcant interim tirones, inter καὶ et δὲ ſemper interponi voculam aliquam. Arrian. de Exp. Al. lib. III, cap. 2. Vbi Hegelochus poſt multa, quae de felici armorum ſucceſſu Alexandro renunciat, ſubiungit: ΚΑΙ' Μιτυλήνην

vel omnino vacat. Demoſthen. Εἰ ῥήτωρ ἐςιν, οἵας [97] ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, id eſt, *Si eiusmodi Rhetor eſt, cuiusmodi nonnullos ego, ac vos etiam videtis.* Thucyd. Δίκαιον γὰρ αὐτοῖς, καὶ πρέπον δὲ ἅμα, τὴν τιμὴν ταύτην δίδοσθαι, *Aequum enim eſt, et vero etiam decet, hunc ipſis honorem haberi.*

[Exquiſitus vſus particulae δὲ eſſe videtur, vbi ad indignationem ſignificandam adhibetur: v. c. Demoſth. adu. Mid. pag. 582 Ἀλλ᾽ ἐκ ἂν εὐθέως ἐποιεν· τὸν δὲ βάσκανον! τὸν δὲ ὄλεθρον! τῦτον δὲ ὑβρίζειν; ἀναπνεῖν δέ; Similiter vtuntur Latini ſuo *Vero:* vt Liu. XXVI, 21 *Id vero adeo ſuperbum atque indignum viſum Annibali* etc. Id. ibid. cap. 18 *Id vero minime committendum eſt, Fuluius dicebat, vt ſollicitarentur criminibus dubiis ſociorum fidelium animi* etc. Terent. Eun. V, 3 *Moue vero ocius te nutrix.* Vid. Turſel. de Partt. Huc referri fortaſſis poteſt locus Xenoph. Memor. II, 9, 2 Εἰπέ μοι, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις, ἵνα σοι τὺς λύκυς ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσιν; Conf. Iliad. α', 541. φ', 481. — Δὲ indignationem ſignif.

Interdum δὲ adhibetur, vbi latine reddi poteſt *quam.* E. g. Plat. Apol. cap. 20 Ἐγὼ γὰρ ἄλλην μὲν ἀρχὴν ὐδεμίαν πώποτε ἦρξα ἐν τῇ πόλει, ἐβέλευσα δὲ, *Ego nunquam aliud in ciuitate geſſi munus, quam Senatoris.* Conf. Xenophon. Cyrop. III, 1, 8. VIII, 6, 3. — Δὲ, quam.

Δὲ nonnunquam in apodoſi, vbi alias ſolet δὴ poni adhibetur, in ſenſu *vero*, h. e. *vtique*, *ſane.* V. c. Xenoph. Hiſt. Gr. IV, 1, 14 Εἰ ἂν ἐγὼ μὴ γιγνώσκω — ὑμεῖς δὲ διδάξατέ με etc. In reſponſionibus ſeruit affeuerationi: vt Xenoph. Hiſt. Gr. IV, 1, 18 Ἐγὼ δέ γε δέχομαι. — Δὲ, vero.

Particula δαὶ, quae non niſi in interrogationibus vehementioribus, iisque repetitis, adhibetur, additúrque particulae πῶς, τί, non male videtur Cl. Hoogeueno conflata eſſe ex δὲ et αὖ. Quare τί ταὶ; ab Heſychio egregie explicatur — Δαὶ.

Μιτυλήνην ΔΕ᾽ Χάρητα ἔχοντα ὅτι ἀφῄλετο, *Ad haec Mitylenen, quam Chares obtinebat, eſſe recuperatam.* Adde Aelian. V. H. lib. IX, cap. 9, in fine: Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ καλῷ εἶναι εὐθετίζοντι τὴν τρίχα etc. ΚΑΙ᾽ τοῖς ἄλλοις ΔΕ᾽ ἐχρῆτο ἀλάμμασι, *Dabat operam, vt pulcer videretur, comens capillos etc. aliisque praeterea vtebatur vnguentis.* Confer Ioann. XV, in fin. Act. Apoſt. III, 24, et V, 32.

Vig. Idiot. gr.

97 Ἐνίυς adde ex Pariſ. et Argentor. edit.

98 Mirum,

catur τί γὰρ ἄλλο; Sic Plat. in Critone cap. 10, vbi quis aliquoties fruſtra rogauit, tandem ait, Τί δαὶ δή; *Quid igitur eſt aliud?* Ariſtoph. Plut. 156, poſtquam Chremylus dixit, Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί, rogat Cario, Τί δαί; *Quid vero aliud?* Ibid. 906, aliquis, qui ſaepe iam rogauerat, quod vitae genus profiteretur alter, tandem interrogat, Τί δαί; τέχνην τίν᾽ ἔμαθες; *Quid ergo aliud? an artem aliquam didiciſti?* Id. in Eccleſ. 970. Vetula: Οὗτος τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς; Iuuenis: Πόθεν; Vetula: Καὶ τὴν θύραν γ᾽ ἤραττες; Iuuenis: Ἀποθάνοιμ᾽ ἄρα. Vetula: Τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ᾽ ἔχων ἐλήλυθας; *Heus tu, quid pulſas fores? Mene quaeris?* Iuu. *Vnde hoc?* Vet. *Ac ianuam certe pulſabas.* Iuv. *Emoriar, ſi fecerim.* Vet. *Qua alia ergo de cauſa facem huc attuliſti?* Iliad. κ΄, 506 Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν; Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; Ποῦ δέ οἱ ἵπποι; Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; Atque reuera τί δ᾽ ἄν; occurrit Plat. lib. IV, legg. init. Poſt aliquot interrogationes tandem quis rogat, Τί δ᾽ αὖ πεδίων, καὶ ὀρῶν, καὶ ὕλης, πῶς μέρος ἑκάστων ἡμῖν εἴληχε; Z.]

S E C T I O IX.

De Coniunctionibus ὅτι et τοίνυν.

REGVLA I.

Ὅτι, *quod.* Ὅτι, *quod*, praeter obſeruata ſuperius, Graece eleganter ac vulgo vſurpatur cum nominatiuo ac verbo proprio, vbi Latini accuſatiuum cum infinitiuo coniungunt. Xenoph. Ἑλληνικῶν VI, Εἶπεν ὅτι βούλεται, *Dixit quod vult*, id eſt, *Dixit ſe velle:* ſed hoc eius vſu nihil contritius [98].

II. Ὅτι,

98 Mirum, quam liberi in varianda verborum ſtructura ſint Graeci. Nam, vbi priori orationis membro vſurpant nominatiuum cum verbo perſonali, praecedente ὡς vel ὅτι, nonnunquam mutata conſtructionis forma, in altero membro vtuntur accuſatiuo cum infinitiuo, vt Lucian. in Conuiu. Tom. III, pag. 419, lin. 23 [ed. Amſt.] Καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὩΣ ΑΥΤΟΣ μὲν οὐ ΠΑΡΕΓΕΝΕΤΟ ἅπασι, ΣΕ δὲ ἀκριβῶς ΕΙΔΕΝΑΙ τὰ γεγενημένα. Pro, αὐτὸς μὲν οὐ παραγενέσθαι, σὲ δὲ etc. Vel, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παρεγένετο, σὺ δὲ οἶδας, *Etenim ipſum*

II. Ὅτι, cum ſuperlatiuo tam nominis, quam aduerbii, videtur quandam aduerbii rationem induere, idemque valere, quod apud Latinos *quam;* vt ὅτι βέλτιϛα, *quam optime,* ὅτι τάχιϛα, *quam celerrime,* ὅτι πλεῖϛοι, *quam plurimi.* Ὅτι, quam.

ipſum dixiſſe Dionicum, ſe ipſum omnibus non interfuiſſe, ſed te accurate ſcire, quae facta ſunt. Sed et iidem Graeci audaciores in eodem membro cum accuſatiuo orationem obiiquam incipiunt, et deinde, mediante ὅτι, in finitivam deſinunt: et contra, quamuis ὅτι orationem incipiat, tamen quandoque ſententiam claudunt infinitiuo, praecedente accuſatiuo. Prioris exemplum eſt in Tab. Ceb. pag. 217 Ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας, ἍΣ καὶ πρότερον εἶπον, ὍΤΙ ἈΚΡΑΣΊΑ καὶ ἩΔΥΠΆΘΕΙΑ ΚΑΛΟΥ͂ΝΤΑΙ, *Quum venerint ad mulieres, quas et antea dixi Incontinentiam et Luxuriam vocari.* Euang. Ioann. cap. VIII, 54 Ἔϛιν ὁ Πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὍΝ, ὑμᾶς λέγετε, ὍΤΙ ΘΕΌΣ ὑμῶν ἘΣΤΙ. Pro Θεὸν ὑμῶν εἶναι. *Eſt pater meus, qui glorificat me, quem vos dicitis, quod Deus veſter ſit.* Pro, *Deum veſtrum eſſe.* Alterius exemplum eſt apud Lucam in Act. Apoſt. XXVII, 10 Ἄνδρες, θεωρῶ, ὍΤΙ μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας ἐ μόνον τῦ φόρτυ καὶ τῦ πλοίυ, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ΜΈΛΛΕΙΝ ἔσεσθαι ΤῸΝ ΠΛΟΥ͂Ν. Pro, μέλλει ἔσεσθαι ὁ πλῦς, *Viri, video, cum periculo et multo damno non ſolum oneris et nauis, ſed etiam capitum noſtrorum futuram nauigationem.* Adde ſis Steph. Byzant. de Vrbib. in Τρεμιθῦς. Φασὶ δὲ, ὍΤΙ, ἐπιβάσης Ἀφροδίτης εἰς τὸν τόπον, διὰ τῆς παρυσίας τῆς Δαίμονος ὑπὸ τρόμυ ΔΙΑΣΑΛΕΥΘΗ͂ΝΑΙ, διὸ καὶ ΤΡΕΜΙΘΟΥ͂ΝΤΑ ΚΛΗΘΗ͂ΝΑΙ, *Aiunt vero, hunc locum, poſtquam Venus eo acceſſerat, ob Diuae praeſentiam vehementer fuiſſe concuſſum, et hinc Tremithuntem appellatum eſſe.* Si quis plura huius Syntaxeos exempla requirat, adeat doctiſſimi Viri Georg. Raphelii adnotationes in N. T. ex Polybio et Arriano collectas, ad loca Ioannis et Lucae modo citata; H. Stephanum ad al. ſcript. de Dial. Att. pag. 77 et Act. XVI, 3. Caeterum quam variis, et a Latina conſuetudine diuerſis modis Graeci orationem obiiquam ſiue infinitam adornent, varient et mutent pro lubitu, notauimus ſupra ad Cap. V, Sect. 3, Reg. 9. [In eiusmodi locis cauti eſſe debemus, ne ſtatim putemus, Infinitiuum pendere ab ὅτι, cum potius ἀπὸ τῦ κοινῦ verbum ſit aliquod repetendum, vnde regatur ille Infinitiuus: quae res interdum fefellit viros caeteroqui doctiſſimos. Sic v. c. in loco Plat. Phaed. cap. 8 Νῦν δὲ εὖ ἴϛε, ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθύς· καὶ τῦτο μὲν ἐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην· ὍΤΙ μέντοι παρὰ θεὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθὺς ἭΞΕΙΝ, εὖ ἴϛε ὅτι, ἅπερ τι ἄλλο τῶν τοιύτων, διϊσχυρισαίμην ἂν καὶ τῦτο, non placet mihi ſententia Cl. Fiſcheri, opinantis, ἥξειν regi ab ὅτι. Etenim commode ex priori membro repeti poteſt ἐλπίζω, atque ita omnia ſunt plana, et omnis conſtructionis nouitas tollitur. *Z.*]

plurimi [99]. Quo ſenſu etiam cum ſubſtantiuis quibusdam coniungitur; vt, ὅτι τάχος, *quam celerrime* [1].

Τί ὅτι, *cur?* III. Aliquando interrogationi ſeruit, *cur? quamobrem?* tuncque fere praecedit τί, et ſubauditur verbum ἐστιν. In Euangelio B. Marci cap. IX, 28 Τί [2] ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; *Quid quod*, id eſt, *Quid eſt quod*, vel, *quamobrem ipſum non potuimus eiicere?*

Pro τί ὅτι; Ariſtophanes dicit, ὅτι τί δή; pro quo mavult Plato [3], ὅτι δὴ τί; addito etiam μάλιστα, id eſt, *cur tandem?* [4] ſaepius tamen ὅτι, (*quia*) reſponſioni ſeruit, vt ſexcentis exemplis patet.

Ὅτι, abundat. IV. Ὅτι, *quod*, non raro abundat, cum alicuius verba referuntur *. Demoſthen. in Leptin. Οὐδὲ γὰρ εἶχε καλῶς εἰπεῖν, ὅτι, ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα· id eſt, *Nec enim honeſte diceretur*, *illum et illum iam habere:* vel Graeco propius: *Atqui iam ille*, *et ille habent.* Quae loquendi ratio, ſi verba tantum ſingula cogitentur, alienum plane ſenſum efficiet, vt Apocalypſ. III, 17 Ὅτι λέγεις, ὅτι πλούσιός εἰμι, verbatim, *Quia dicis*, *quod diues ſum*, id eſt, *te diuitem eſſe:* cum verba ſonare videantur, eum de quo loquitur, dicere, Chriſtum ipſum eſſe diuitem, non ſe. Quo tamen loco, et aliis plerisque, recte ac pie noſter Interpres, natiuum illum Graecae dictionis candorem exhibuit [5].

V. Ali-

99 Sic ὅτι μέγιστος apud Thucyd. lib. I, cap. 126 Ὅπως σφίσιν ὍΤΙ ΜΕΓΊΣΤΗ πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν. *Vt quam maxima illis eſſet belli gerendi cauſſa.*

1 Ita Hippocrat. in epiſt. ad Hyſtanem, Helleſponti praefectum: Γράφων ὅτι τάχος, *Scribens quam primum*, *quam celerrime.*

2 In meis editionibus abeſt vocula τί.

3 De Rep. lib. I, pag. 343.

4 Pro eodem dicit Ariſtophanes Ὅτι ἢ τί; *Quid quod quid?* i. e. *Quae eſt ratio? Quamobrem?* Et Lucianus Ὅτι τί; vid. in Charonte pag. 141. H.

* Vide quae de hac re diximus ſupra ad pag. 191. Z.

5 In ſermonibus τῶν διαλεγομένων ſaepe periodum claudit Particula ὅτι, et tunc intelliguntur verba eius, qui prior locutus fuerat. Plat. Gorg. pag. 475, lin. 38 Σωκρ. Οὐκοῦν κακῷ ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι. Πωλ. Δῆλον δή, ὍΤΙ. Scilicet τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι. Socr. *Igitur id*, *in quo plus eſt mali*, *iniuriam ſcilicet facere*, *peius erit*, *quam pati.* Pol. *Perſpicuum eſt*, *quod.* Supple *haec ſint vera.* Eodem plane modo apud eundem, lib. de Rep. II, pag. 381 Ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὑτὸν μεταβάλλει ἂν καὶ ἀλλοιοῖ; Δῆλον, ἔφη, ὍΤΙ, εἴπερ ἀλλοιοῦται, *Sed fortaſſe ſe ipſe mutat et alium facit.* *Scilicet*,

V. Aliquando διότι, vnica voce paroxytona, pro ſimplici ὅτι ponitur, licet poſitum etiam videri queat pro δι᾽ ὅ, τι· ſed quantum ad vſum, perinde eſt. Polybius Hiſtor. I [6] Οἴμαι πάντας ὁμολογήσειν, διότι καὶ λίαν πολύ τι τῆς ἀληθείας ἀπελείποντο πρόσθεν, id eſt, *Confeſſuros omnes exiſtimo, ſe admodum a rei veritate prius abfuiſſe.* Vbi vel λίαν, vel πολύ τι, videtur abundare. Ibid. [7] Διότι δὲ ταχέως ὑφ᾽ αὑτοὺς ποιήσονται τὴν Σικελίαν, προφανὲς ἦν, *Quod autem breui Sicilia potituri eſſent, res per ſeſe manifeſta erat* [8]. Διότι, pro ὅτι.

VI. Ὅτι μὴ, (*quod non*,) paſſim pro εἰ μὴ, id eſt, *niſi*, accipitur. Ariſtid. Panathen. Ἐν Ἐπιςολαῖς ταῖς Ἑλληνικαῖς οὐδὲν ἦν, ὅτι μὴ Ἀθῆναι, id eſt, *In Epiſtolis Graecis nihil erat, niſi Athenae.* [cf. Aelian. V. H. II, 10. Z.] Ὅτι μὴ, niſi.

At

Scilicet, inquit, ſiquidem mutatur. Nec aliud quid notant vnico vocabulo ſcriptae particulae δηλονότι, quam δῆλον, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, *Perſpicuum eſt, haec ita ſe habere.* Eſtque hic loquendi mos perpetuus in εὖ ἴσθ᾽, ὅτι, et εὖ οἶδ᾽, ὅτι, de quibus ſupra, Cap. V, Sect. 8, Reg. 16 et 17. Eſt et alia in hac vocula ellipſis obſeruanda, vbi praecedentia verba non quidem repetenda ſunt, ſed, quae praemitti debuiſſent, plane deſiderantur: quod Demoſtheni admodum eſt familiare in citandis teſtimoniis. E. g. In Oratione aduerſus Pantaenetum, pag. 628, lin. 23 Ἀλλὰ μὴν, ΟΤΙ ταῦτ᾽ ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας, *Atque (vt conſtet) haec me vera dicere, voca mihi, qui teſtentur.* Eodem modo in orat. aduerſus Phorm. pag. 589, lin. 39 Καὶ ΟΤΙ ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τήν τε μαρτυρίαν καὶ τὸν νόμον, *Et (vt conſtet) haec a me vere dici, cape mihi et teſtimonium et legem.* Integer ſenſus eſt: Ἵνα δῆλον ᾖ, ὅτι ἀληθῆ λέγω etc. Simili modo apud Platonem in Eutyph. p. 3, lin. 15. Vbi, poſtquam Socrates queſtus fuerat, ſe a quodam exagitari, quaſi nouos Deos induxiſſet, reſpondet Euthyphro: Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ΟΤΙ δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φὴς, σαυτῷ ἑκάςοτε γίγνεσθαι, *Intelligo, Socrates, quia tu genium tibi quotidie ais adeſſe.* Hic aliquid deeſſe, quis non videt? Scilicet hoc vel ſimili modo id, quod deſideratur, ſupple: *Intelligo, Socrates, qua ratione haec ita ab illo fingantur, nempe, quia tu genium tibi* etc.

6 Pag. 4, in fin.

7 Pag. 9, in fin.

8 Diſputantibus frequentia ſunt τὸ ὅτι et τὸ διότι, praemiſſo articulo, quorum prius notat *exiſtentiam rei;* poſterius, *cauſſam.* E. c. apud Ariſtot. Ethic. lib. I, cap. 4, ſub finem: Ἀρχὴ γὰρ ΤΟ ΟΤΙ. καὶ εἰ τοῦτο φαίνοιτο ἀρκούντως, οὐδὲν προςδεήσει ΤΟΥ ΔΙΟΤΙ, *Principium enim (ſeu, fundamentum omnis doctrinae) eſt: Rem eſſe, quod ſi ſatis conſtet, porro non opus erit ipſo, cur aut quamobrem.*

9 Pag.

Ὅτι μὴ καὶ, niſi quod.

At ὅτι μὴ καὶ, duobus praecipue modis reddi poſſunt, Primo, *niſi quod*, vel, *niſi quod etiam*, vel, *quin etiam*, vel, *imo vero*. Gregor. Nazianz. I, contra Iulian. Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν id eſt, *Quo minus tamen deprehenderetur, effugere non potuit: imo vero imprudens licet, quo certius deprehenderetur, effecit.* Poſtrema verba ſic Budaeus vertit: *Niſi quod non intellexerat, hoc facto ſe diffidentiam ſuam prodere* 9.

Ὅτι μὴ καὶ, quanquam.

Poteſt etiam ὅτι μὴ καὶ reddi, *quanquam*, *tametſi*. Idem Gregor. orat. XX, vbi de profana ſcientia: Ὅσον δὲ εἰς Δαίμονας φέροι, διεπτύσαμεν, ὅτι μὴ κἀκ τούτων εἰς θεοσέβειαν ὠφελήμεθα, id eſt. *Quidquid autem ad Daemones raperet, id totum exſecrati ſumus: quanquam ex iis quoque rebus multum in diuino cultu profecimus* 10.

VII. Τοίνυν,

9 Pag. 479. Caeterum πλήν γ' ὅτι καὶ eſt ἐπανορθωτικόν, redditurque, *ſi non*, *niſi quod*, vel ſi quid his ſimile. Ariſtid. orat. pro Quatuoruiris, pag. 305 Ὡς ἔμοιγε δοκεῖ τῆς Τερπάνδρου μᾶλλον ἂν εἶναι μουσικῆς εἰκάσαι, ΠΛΗ'Ν Γ' Ὅ'ΤΙ ΚΑΙ' παρεληλυθεν, *Ita vt mihi videantur poſſe potius cum Terpandri Muſica comparari, ſi non*, vel, *niſi quod etiam eam praecellunt.*

10 At οὐδὲν ἄλλο ὅτι μὴ redditur, *Tantum non*, vel, *Parum abeſt, quin.* Arrian. de Exp. Al. pag. 42, lin. 23 Οἱ δὲ, ὕδατός τε σπάνει, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων οὐδὲν ἄλλο ὅτι μὴ πολιορκούμενοι ἐν ταῖς ναυσὶν, ἐς Σάμον ἀπέπλευσαν, *At illi, aquae caeterarumque rerum neceſſariarum inopia tantum non in nauibus obſeſſi, in Samum nauigauerunt.* H.

Hic quoque noſtro modo oeconomiam τοῦ ὅτι tradenus, inprimis Hoogeueno duce vſi. Haec particula, quae Hoogeueno recte conflata eſſe videtur ex ὅ et τί, vnde quoque ſaepe apud Homerum ὅ pro ὅτι occurrit, vti Iliad. ι, 433 Γιγνώσκων, ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων, habet 1) vſum διηγηματικὸν ſeu *narrandi*, vbi Latini fere ponunt accuſatiuum cum infinitiuo. Vt Xenoph. Cyrop. II, ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ τάδε, ὅτι φαμὲν ἡμᾶς etc. *Nunciate haec Indorum regi, nos dicere* etc. Fere adiunctum habet Indicatiuum: quae res ita nota et vulgaris eſt, vt exemplis non egeat. Sed vbi oratio eſt obliqua et de re aliqua praeterita, boni ſcriptores ſolent ponere Optatiuum: vt Xenoph. Cyrop. II, 4, 7 Οἱ δ' Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν, ὅτι πέμψειε σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, καὶ κελεύσειεν ἐρωτᾶν etc. Caeterum tenenda eſt Graecorum conſuetudo in narrando, a Latina ratione temporis diuerſa. Graeci enim in narrando ſpectant tempus id, quo res narrata accidit, ſiue quo quis dicitur aut dixiſſe aut feciſſe aliquid. Igitur ſolent tempore praeſenti vti, vbi Latini contra adhibent tempus praeteritum, propterea quod ſpectant tempus id, quo res narratur. V. v. Latini dicunt, *Quaerebant*,

VII. Τοίνυν, quod initio quidem periodi ponitur, ſed tamen vocem aliquam ſequi debet, hos praecipue vſus habet.

Τοίνυν, *igitur.*

rebant, quis tandem iſte Socrates ESSET: Aelianus autem V. H. II. 13 ait: Ἐζήτουν, ὅστίς ποτε οὗτος ὁ Σωκράτης ἘΣΤΙ. It. Phil. Legat. ad Cai. pag. 770 Διαγγελάσης οὖν, ὅτι ΝΟΣΕΙ, φήμης. Matth. XVI, 21 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν, ὅτι ΔΕΙ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσαλὴμ etc. Porro ſaepe illud ὅτι in ſenſu narrandi eſt index ellipticae orationis. Nam a) ante ὅτι ellipſis interdum eſt ſtatuenda. Vt Iſocr. Paneg. 151 ὃ δὲ πάντων καταγελαστότατον, (intellige τοῦτ' ἔστι,) ὅτι τῶν γεγραμμένων ἐν ταῖς ὁμολογίαις τὰ χείριστα τυγχάνομεν διαφυλάττοντες. Aeſchin. de Falſ. Legat. pag. 233 Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τὰ ψηφίσματα, ἵνα ἴδητε τὴν ἀνωμαλίαν αὐτοῦ etc. Quoniam hic ὅτι non habet, ad quod referatur, intellige ἵνα δῆλον ᾖ, ſ. πρὸς τὸ γνῶναι, ſ. ὥστε δῆλον εἶναι, ὅτι etc. Atque ſic fere ſemper ſolet fieri in citandis teſtimoniis, decretis et legibus. Similiter apud Scholiaſtas in exordio nouarum obſeruationum ſolemne eſt praeponere ὅτι, ita vt ante intelligatur ἰστέον, aut σημείωσαι. Tum apud eosdem ante ὅτι intelligi debet φασὶν aut φησὶν, ὁ καὶ ὁ, quando ad ſignificandam alterius ſententiam, praeponunt ὅτι. V. c. Harpocrat. in ὅτι: Ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, λέγων, Πλαταιεῖας γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ. b) Poſt ὅτι nonnunquam aliquid praetermittitur tum, cum nil ſequitur, ad quod ὅτι referatur. E. g. Plat. in Gorg. pag. 475. Aliquis rem affirmat ita, δῆλον δὴ ὅτι. Repete igitur ea, quae anteceſſerunt, vel ſupple ſic: ὅτι τοῦτ' ἀληθές ἐστιν. Vid. ſupra ad §. IV, num. 5, Hoogeuenum. c) Apud Xenophontem ſaepe ὡς ὅτι coniunguntur: v. c. Hiſt. Gr. lib. VI, pag. 604 Ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὩΣ, εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὍΤΙ πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, ὑποστρέψαντες ὁμόσε ἐχώρησαν. Similiter ibid. pag. 601. Exped. Cyr. lib. VI, p. 382. Hiſt. Gr. lib. III, pag. 489. Cyrop. V, 3, 30. In eiusmodi locis ſtatuendum eſt, vel alterutram particulam abundare, vel, vti Hoogeuenus opinatur, ante ὅτι ellipſin eſſe δῆλον. 2) Tributus eſt vſus αἰτιολογικὸς, et ſignificat *quod, quia*, adeo vt referatur ad verba διὰ τοῦτο, quae fere praetermittuntur. Vt Plat. Phaedr. pag. 237 τοὺς πολλοὺς λέληθεν, ὅτι οὐκ ἴσασιν τὴν οὐσίαν ἑκάστου. Id. Eutyphron. cap. 12 Ἆρα τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν· ἢ ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστιν; Sed διὰ τοῦτο addita reperiuntur Ioann. Euang. XV, 19. Hinc in hoc ſenſu pro ὅτι ſaepe ponitur διότι. Plat. l. l. Λέγε δή μοι, πότερον τὸ φερόμενον, διότι φέρεται, φερόμενόν ἐστιν, ἢ δι' ἄλλο τι; Interdum illud ὅτι reddi poteſt *cur?* Cuius rei cauſa eſt, quod ante illud reticetur τί ἐστιν. Vt Iliad. α, 64 Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, h. e. *Qui dicat*, quid eſt, quod (ſeu, *cur*) *Apollinis ira tantopere ſaeuiat.* Sic Plat. Eutyphr. c. 2 Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φὴς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι, ante ὅτι intelligi debet οὕτω πλάττει ταῦτα, aut ſimile quid. 3) Occurrit ὅτι in ſenſu ἐπιτατικῷ, pro *valde, quam.*

 Hoogeuenus,

bet. Primo, vel per ſe ſolum (quod vulgare admodum eſt) vel, quod rarius, praecedente *μὲν*, ſignificat *igitur*. Demoſthen.

Hoogeuenus, vt explicetur cauſa, cur talis vis ſit ſubiecta, exiſtimat, *ὅτι* valere idem quod *ὅ, τι* diuiſim ſcriptum, atque aliquam ellipſin eſſe admittendam. V. c. Plat. de Rep. lib. IV, pag. 420, vbi eſt, *Non hanc ob cauſam ciuitatem condimus, vt in ea aliqua gens ſeparatim ſit felix.* *ἀλλ' ὅπως ὅτι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις*, cenſet ille ellipſin eſſe ita ſupplendam: *ἀλλ' ὅπως ὅλη ἡ πόλις οὕτως εὐδαίμων ἔσται, ὡς ὅ, τι μάλιστα*, h. e. *vt tam ſit felix, quam quod maxime.* Plat. Eutyphr. initio: *Ὀρθῶς γάρ ἐστι τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ἔσονται ὅτι ἄριστοι*, idem ita ſupplet, *ὅπως ἔσονται τοῦτο, ὅ, τι οἱ ἄριστοί εἰσιν.* 4) Inter ſpurias huius particulae ſignificationes, ſi res aeſtimetur ex pura graecitate, equidem referendam eſſe cenſeo a) eam, qua pro *ὥστε* ponitur 1 Io. IV, 17 *Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παῤῥησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὍΤΙ, καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.* Conf. Io. Euang. VII, 35. Matth. XIII, 13. b) eam, qua pro *ὅτε* vſurpatur: Io. Euang. XVI, 25 *Ἔρχεται ὥρα, ὍΤΙ οὐκ ἔτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν.* Nam eiusmodi ſignificationes originem habent ex vſu Ebraicae particulae כִּי. c) eam, qua poſt verbum timendi, quidam dici putant pro *μὴ*, *ne*. V. c. Plat. Apol. cap. 7 *αἰσθανόμενος μὲν, καὶ λυπούμενος, καὶ ΔΕΔΙΩ͂Σ ὍΤΙ ἀπηχθανόμην.* Nam recte Hoogeuenus ait, non timuiſſe Socratem, *ne* in odium incurreret; ſed *quia* iam concitata eſſet inuidia, ideo timuiſſe.

Reſtat, vt paucis videamus de coniunctione particularum aliarum cum *ὅτι*. 1) Saepe occurrit *ὅτι μὴ*, quod vtique reddi debet *niſi*, et idem valet, quod *εἰ μὴ*, aut *ἐὰν μή*. Hoogeuenus autem *ὅτι* ellipſin *ἴσθι* aut ſimile quid eſſe ſtatuit, praeſertim cum *ὅτι μὴ* nunquam adhibeatur, niſi praecedente negatione. Verum haec ratio primum mihi videtur repugnare exemplis. Nam ap. Plat. in Critone cap. 14, luculenter *εἰ μὴ* et *ὅτι μὴ* inter ſe, vt idem valentia, permutantur: *οὐ γὰρ ἄν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἁπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις, ΕἸ ΜΉ σοι διαφερόντως ἤρεσκε· καὶ οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὍΤΙ ΜΉ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμόσε, ΕἸ ΜΉ ποι στρατευσόμενος.* Deinde ſi hic ante *ὅτι* intelligis *ἴσθι*, efficitur ſenſus omnino falſus, quia ita *μὴ ἅπαξ* ſignificat *non ſemel*, h. e. *ſaepiſſime:* id quod plane conſilio Platonis repugnat. Denique ſi v. c. in illo Thucydidis IV, 26 *Οὐ γὰρ ἦν κρήνη, ὍΤΙ ΜΉ μία ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει τῆς Πύλου, καὶ αὕτη οὐ μεγάλη*, cum Hoogeueno orationem ita ſupples, *οὐκ ἦν κρήνη· ἴσθ' ὅτι οὐκ ἦν παντάπασι οὐδὲ μία· μία γὰρ ἦν ἐν ἀκροπόλει* etc. ellipſis nimis dura effici videtur. Fortaſſis debet intelligi poſt *μὴ* tantum *ἢ*, quod in aliis formulis frequenter ſolet omitti, veluti poſt *πρὶν* etc. Igitur in illo Platonico *ὅτι μὴ ἢ* eſſet *quid non alio* ſc. *iuiſti, quam:* et in Thucydideo, *ὅτι μὴ ἄλλη, ἢ, quoniam non alius fons* ſc. *erat, niſi.* Nam et *ἄλλο* ſaepe omitti, ſatis conſtat, et ſaepe eſt demonſtratum. 2) *Ὅτι τί* recte videtur contendere

moſthen. pro Corona: Τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον· id eſt, *Quod ergo primum ea in legatione contigit.*

Τοίνυν, vtique.

Secundo, idem eſt, quod δὴ, *vtique, videlicet.* Ibid. [11] cum dixiſſet duo eſſe, in quibus deteriori, quam Aeſchines, conditione vteretur, ſubdit; Τέτων τοίνυν, ὃ μέν ἐςι πρὸς ἡδονὴν, τέτῳ δέδοται, ὃ δὲ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοὶ, id eſt, *Ex iis videlicet, quod delectationem afferre ſolet, huic tributum eſt: quod autem vniuerſis, vt verbo dicam, moleſtum eſt, id mihi reſtat.*

Τοίνυν, et quidem.

VIII. Tertio valet, μὲν ἒν, *et quidem, et vero, atque.* Demoſthen. ibid. [12] Πάντα μὲν τοίνυν τὰ κατηγορημένα ὁμοίως ἐκ τέτων ἄν τις ἴδοι, ἔτε δικαίως, ἔτ' ἐπ' ἀληθείας ἐδεμιᾶς εἰρημένα, id eſt, *Et quidem accuſationis huius capita omnia, ex iſtis ſimiliter quiuis intelligat, nec iuſte allata eſſe, nec vllo modo cum veritate coniuncta.* Sequitur, Βέλομαι δὲ καὶ καθ' ἓν αὐτῶν ἕκαςον ἐξετάσαι, id eſt, *Vnumquodque tamen excutere ſigillatim volo.* Sic quod Latini dicunt, *Atque vt omnes intelligant*, Graece reddi poteſt, Ὡς τοίνυν ἅπασι φανερὸν γένοιτ' ἂν.

Τοίνυν, iam vero.

IX. Quarto, in tranſitionibus oratoriis locum habet, ſignificatque *iam vero.* Iſocrates in Panegyr. ad publicos et ſolennes conuentus, ab Athenienſibus inſtitutos accedens, Τῶν τοίνυν, inquit, τὰς πανηγύρεις καταςησάντων, δικαίως ἐπαινεμένων, etc. id eſt, *Iam vero, cum ii ſuo iure laudentur, qui publicas celebritates inſtituerint.* Demoſth. pro Coron. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην ἡ πόλις, ἐνταῦθα πάλιν σκέψασθε, τί ἡμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν, *Iam vero, poſtquam Reſpublica pacem feciſſet, hic mihi rurſus attendite, quam vterque noſtrum agendi rationem ſequi ſtatuerit.* Ibid.[13] Οὐ τοίνυν, ἐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς,

contendere Hoogeuenus plus ſignificare, quam ſimplex διὰ τί; quia, cum ὅτι quaſi ex alterius perſona addatur, et τί ex ipſa perſona interrogantis, videatur vehementius interrogare. Ad vehementiam augendam interdum coniunguntur ὅτι τί δὴ; aut ὅτι δὴ τί, pro quo contracte quoque dicitur ὁτιὴ τί; ſicut pro ἐπειδὴ contracte dicitur ἐπεὶ. Z.

11 Paulo poſt principium. Sed cur ibi non debeat reddi *igitur*, non video.

12 Pag. 315, lin. 7. Vbi denuo *igitur* redde ſine periculo. Neque illud ὁμοίως mea quidem ſententia, recte vertit Auctor, cum ad τὸ δικαίως et ἐπ' ἀληθείας ſit referendum: malim: *atque iniuſta, et a veritate aliena.*

13 Pag. 347.

 14 Pag.

γαυρίας, ἐν οὐδενὶ τῶν παρ' ἐμοὶ γεγονυῖαν εὑρήσετε τῇ πόλει, id eſt, *Iam vero*, vel *caeterum*, *porro*, *ne cladem quidem iſtam*, *vlla ex re*, *quae commiſſa mihi fuerit*, *in vrbem redundaſſe*, *reperietis*.

Τοίνυν, at. X. Quinto in iisdem tranſitionibus, reddi potius debet, *at*, *verum*, *ſed*. Demoſthen. ibid. propius accuſationi reſponſurus, Βούλομαι, inquit, τοίνυν ἤδη, καὶ περὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀπολογήσασθαι, id eſt, *At iam ipſimet accuſationi reſpondere volo.* Ibid. Βούλομαι τοίνυν ἐπανελθεῖν ἐφ' ἃ τούτων ἑξῆς ἐπολιτευόμην, *Sed volo ad ea iam redire*, *quae deinceps in Republica geſſi*. Et, Οὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ καθυφεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι, *At non eo tantum mihi placeo*, *quod hoc in genere nihil remiſerim*. Dixit enim καθυφεῖναι ταῦτα, eodem ſenſu, quo καθυφεῖναι περὶ τούτων, de quo in cap. de Verbo diximus.

Τοίνυν, et tamen, atqui. XI. Sexto, ſignificare videtur, *et tamen*, vel, *atqui*. Demoſthen. ibidem [14], cum dixiſſet, Aeſchini eo tempore accuſationem inſtituendam fuiſſe, quo Demoſthenes ipſe Rempublicam laederet; ſubdit, Οὐ τοίνυν ἐποίησας οὐδαμοῦ τοῦτο, id eſt, *Et tamen*, vel, *atqui nusquam id feciſti*. Ibid. Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψεως, οὐδὲ τιμωρίας, *Atqui me tum gratiam ex eo retuliſſe conſtat*, *non reprehenſionem*, *aut poenam*.

Ἐγὼ τοίνυν, equidem. XII. Septimo, cum pronomine primae perſonae, adiuncto fere μὲν, commode verti poteſt, *equidem*. Demoſthen. ibid. [15] Ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα, βουλεύων ἀποπλεῖν τὴν ταχίστην τοὺς πρέσβεις, *Equidem eiusmodi decretum edidi*, *quo auctor eram*, *vt legati*, *quam celerrime fieri poſſet*, *nauigarent*.

14 Pag. 316. Vbi tamen etiam poteſt reddi, *iam vero;* vernacule: Wel nu dat hebt gy niet gedaan.

15 Pag. eadem, vbi commode haberi poſſit ſignum prolixioris orationis, et vix differt a μὲν δή, et μὲν οὖν; de quibus ſupra.

SECTIO X.

SECTIO X.

De Coniunctione ὡς, cum adiunctis particulis.

REGVLA I.

De Coniunctionibus ὡς et ὥϛε primum hoc tirones mo- Ὡς, ὥϛε,
neo; vſurpari eas poſſe, vbicunque *vt* Latinum pot- ἵνα,
eſt: ſi tres vſus excipias, in quibus ὥϛε locum non habet, ὥσπερ.
de quibus paulo poſt: cum ἵνα locum ibi tantum habeat, vbi, *vt*, ſignificat [16]. Lucian. Nigrin. Εἰ γάρ τοι, ἔφη (ſcilicet

16 Magna hic editionum diſcrepantia. In Pariſienſi omnia, quae ab hoc Luciani loco vsque ad Callimachi verſum in regula 4. allatum, continentur, fruſtra quaeres. Contra habet editio altera Pariſienſis, qua vſus eſt Lederlinus, quae in Leidenſi deſiderantur. Quare haec noſtris animaduerſionibus inſerere viſum eſt. Poſt haec Auctoris verba: *Vbi Vt ſignificat*, habes ſequentia. „*Afin que:* (tametſi apud „Poetas ſignificet etiam ὅπα, *ubi.*) „ὥσπερ vero, tum duntaxat, cum „*vt* ſignificat *quemadmodum.* Bar„barus igitur eſſet, qui haec La„tina, *vt enim granius nihil eſt*, „Graece verteret, ἵνα γὰρ δεινό„τερόν ἐϛι μηδέν: aut qui haec „alia, *vt ergo facilius id nobis* „*ſit*, ὥσπερ ἂν ῥᾷον ἂν ἡμῖν τοῦτο „γένοιτο· vtrumque autem per „ὡς et ὥϛε, recte verteretur.

„Secundo, ὡς, ὥς γε, ὡς δὴ, „ὡς ἂν, ὡς γοῦν (non autem ὥϛε, „ὥσπερ, ἵνα) ſumi poſſunt eo „ſenſu, quo *vt* Latinum, ſigni„ficans *quatenus*, vel, *quomodo.* „Thucydid. libr. IV Ἦν δὲ οὐδὲ „ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰ„πεῖν, id eſt, *Neque vero dicen„di facultate carebat, uti Lace„daemonius:* Gallice, *pour un* „*Lacedaemonien*, Sic, *Homo ſa„tis, vt illa quidem aetate, vr„banus ac politus*, Ἀνὴρ, ὡς δὴ τότε, κομψός τε καὶ ἀϛεῖος ἐπι„εικῶς. Sic, τοὔργον ἐξηκρίβωσεν, „ὥς γε, vel ὡς δὴ κατ᾽ ἄνθρω„πον, id eſt, *opus hoc, vt hu„manus quidem captus eſt, ad* „*amuſſim exegit.*

„Tertio, *vt* Latinum ſigni„ficans *cum*, vel, *vt primum*, „reddi etiam poteſt per ὡς (non „ὥϛε vel ὥσπερ) vel cum indica„tiuo, vel cum infinitiuo: vt, ὡς „ἶδε, vel ὡς ἰδεῖν ἐπικείμενον, *vt* „*imminentem vidit.* Quomodo, „praeſertim Poetice, geminatur „illud ὡς, vt apud Theocrit. Idyll. „III, 42 ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, *vt* „*vidit, vt inſaniit.* Virgil. *vt* „*vidi, vt perii.* Ὡς ἶδον, ὡς ἀπό„λωλα. Galli particulam, *comme*, „eodem ſenſu accipiunt. Quod „enim Demoſthen. v. g. oratione „pro Corona, dicebat, ὡς δ᾽ οὐκ „ἤθελον, χαρακώματα βαλόμε„νος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μη„χανήματ᾽ ἐπιϛήσας ἐπολιόρκει, „Gallus diceret: *Mais comme ils* „*ne le voulurent pas, il planta* „*ſon camp devant la ville, et* „*ayant dreſſé ſes machines, com„menſa à la battre.* [Ὡς in ſenſu temporis eleganter repetitur, ad celeritatem rei exprimendam. Vt Theocrit. Idyll. II, 82 ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη. Iliad. ύ, 424 Ὡς εἶδ᾽, ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. Iliad. τ', 16

Ὡς

(ſcilicet *Momus*) τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ' αὐτὴν, ὡς οἷόντε, τὴν ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς, *Nam ſi violarum et roſarum odore delectantur, ſub naribus potiſſimum eos coronari oportebat, iuxta ipſam, quantum fieri poteſt, reſpirationem, vt voluptatis inde quamplurimum attraherent.*

Accuſabat ſcilicet eos, qui coronas geſtabant, quod locum neſcirent, vbi eas adhibere deberent. Vbi notandum, ἵνα cum indicatiuo conſtrui: idque fit (vti Budaeus loquitur)[17] vbi de praeterito ſermo eſt, ſiue ſit παρατατικὸς, ſiue ἀόριστος, ſiue παρακείμενος· ἀνέσπων vero pro ἀνεσπῶεν.

Ὡς εἶδ', ὣς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, h. e. *Vt primum vidit, ſtatim vehementius iraſci coepit.* Interdum eadem particula temporis durationem ſignificat, *Dum.* Vt Plat. Eutyphr. cap. 4 Καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν, *Quamdiu in Naxo agriculturae operam dedimus, illic apud nos erat mercenarius.* Io. Euang. II, 23 Ὡς δὲ ἦν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Luc. Euang. XII, 58 Ὡς γὰρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου ἐπ' ἄρχοντα ἐν τῇ ὁδῷ, δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ. Caeterum Vigerus, aliique falluntur, ſi putant, ὡς in hoc ſenſu conſtrui cum Infinitiuo. Etenim recte monet Cel. Hoogeuenus, in locis, quae hoc nomine laudentur, Infinitiuum non regi ab ὡς, ſed pendere ab oratione obliqua. Confer eundem Hoogeuenum ſupra ad calcem capitis II. *Z.*]

„Quarto, alium etiam vſum „particulae *vt*, pro *vtinam*, vel „*vtinam vero*, vel, *atque vtinam*, „apud Poetas, maxime Comicos, „frequentiſſimum, eadem particula ὡς (non ὥστε, vel ὥσπερ) „repraeſentat, non in ſtricta modo, ſed etiam in ſoluta oratione. „Sic illum Callimachi verſum,"

Ὦ Ζεῦ, ὡς Χαλύβων etc.

17 Pag. m. 504. Adde omnino Deuarium de hac particula, et H. Steph. in Append. pag. 137. At coniunctio ἵνα in verbis Luciani (qui locus exſtat pag. 64, Tom. I.) commode per ὅπου explicari poteſt, id eſt, *vbi*, quia agitur de loco, vbi adhibendae coronae. In qua ſignificatione, hac coniunctione non ſoli Poetae, ſed et ſolutae orationis ſcriptores vtuntur, quanquam minus ſaepe. Obiter hic nota, ἵνα τί; vel vna voce, ἱνατί, vel, interpoſita vocula δὴ, ἵνα δὴ τί, interrogationi inſeruire, et ſignificare, *Quamobrem, cur tandem?* Matth. XXVII, 46 Ἱνατί με ἐγκατέλιπες; *Cur me deſeruiſti?* Ariſtoph. Nub. vſ. 1194 Ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκε; *Cur tandem veterem appoſuit?* Confer Ezech. XVIII, 31. 1 Cor. X, 29. H.

Ἵνα, et negatiue ἵνα μὴ, ſed nunquam dicitur ἵνα οὐ, ſignificat 1) *cauſam, Vt.* Conſtruitur autem hoc ſenſu a) fere cum Coniunctiuo et Optatiuo. Res exemplis non eget, quae vbiuis ſunt obuia.

obuia. b) Saepiſſime cum *Imperfecto*. Nec hoc mirum videri debet, cum et idem tempus aliis particulis, quae vel Coniunctiuum vel Optatiuum poſcunt, ſubinde iungi ſoleat; quare probabile videtur, Graecos, et inprimis Atticos, per Imperfectum non modo Indicatiuum, ſed et Optatiuum Coniunctiuumque expreſſiſſe. Sic Plat. Symp. cap. 10 Χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, μὴ ἐρᾷν παίδων, ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο. Dem. Phil. I, pag. 47 οὐ γὰρ ἐχρῆν ἱππάρχους παρ᾽ ἡμῶν ἄρχοντας οἰκείους εἶναι, ἵν᾽ ἦν ὡς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ δύναμις. Id. pro Phorm. pag. 958 ἵνα ταῦτα ὡς ευσχημονέστατα ἐφαίνετο. Conſ. Demoſth. adu. Callicl. pag. 1273, ed. Reisk. bis. it. pag. 1434. 1441. 1444. Lyſ. pag. 43, ad quem locum Marklandus laudat alia loca. Id. pag. 169, apud Iſaeum pag. 274 et 317. c) Cum *Praeterito* Indicatiui reperitur raro. Vt Dinarch. adu. Demoſth. pag. 9 Δυοῖν γὰρ θάτερον ἐχρῆν αὐτοὺς — ἵνα — ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ. d) Cum *Aoriſto priori* Indicatiui, aeque raro. Vt Liban. Tom. I, pag. 842, 41 ἵνα μοι δυστυχεστέραν τὴν ὑγίειαν ἀντέδωκας. e) Perraro cum *Aoriſto poſteriori* Indicatiui: vt Lyſ. adu. Simon. pag. 147 Ἐβουλόμην δ᾽ ἄν, Σίμωνα τὴν αὐτὴν γνώμην ἐμοὶ ἔχειν, ἵν᾽ ἀμφοτέρων ἡμῶν ἀκούσαντες τἀληθῆ, ῥᾳδίως ἔγνωτε τὰ δίκαια. f) Interdum cum *Futuro* Indicatiui: vt Iliad. φ', 314 πολὺν δ᾽ ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα. Ibid. ν, 353 τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. Fallitur ergo Thomas Magiſter, qui ait, ἵνα ὦσι λέγε, οὐχ ἵνα ἔσονται. πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἵνα, ἢ ἐὰν, ἢ ἄν, ἢ ἦν, ἢ ὅταν τιθέναι. Sed hic grammaticus iam refutatus eſt ab Abreſchio in Miſc. Obſ. Nou. Vol. I, Tom. III, pag. 14. Saepe in N. T. eiusmodi loca occurrunt: vt Apoc. VI, 3. XXII, 14 Matth. V, 25. 1 Cor. IX, 18. etc. g) Etiam cum *Praeſente* Indicatiui: veluti Iliad. α', 363 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴσομεν ἄμφω. Anacr. Od. LI, 30 Ἵνα νήχεται γελῶσα, niſi malis ἵνα h. l. de loco intelligi. Caeterum hoc ſenſu ſaepe eleganter poſt verbum voluntatis ἵνα reticetur, more Latinorum. V. c. Plat. Phaed. cap. 14 ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν; Anacr. Od. XII, 1 Τί σοὶ θέλεις ποιήσω; Ib. XXXII, 24 Τί σοι θέλεις ἀριθμῶ; 2) Accipitur in ſenſu τοπικῷ, vel in loco, *vbi*, vel in locum, *quo*. Ita fere Indicatiuo iungitur. Vt Lyſ. adu. Pancleon. pag. 734 ἐλθὼν ἐπὶ τὸ κουρεῖον τὸ παρὰ τοὺς Ἑρμᾶς, ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν. Dinarch. adu. Ariſtogit. pag. 81 εἰ ἦν ἕτερός τις τόπος ἀνοσιώτερος, ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν τοὺς ἐκ δεσμωτηρίου κλέπτοντας, εἰς ἐκεῖνον ἂν τοῦτο τὸ θηρίον ἀπαχθῆναι. Plat. Eutyphr. cap. 13 Οὐκ ἄρα ὀρθῶς ἔχει λέγειν, ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς· ἀλλ᾽ ἵνα μὲν αἰδὼς, ἔνθα καὶ δέος etc. Conſ. Iliad. υ', 478. ε', 360. κ', 127. Arrian. Exped. Alex. V, 2. Lucian. adu. Indoct. Tom. III, pag. 101. Thucyd. IV, 48. Sunt tamen loca, vbi Coniunctiuo iungitur. vid. ad Xenoph. de Venat. VI, 7. 3) Interdum ponitur pro ὅτε. Vt Ariſtophan. Nub 1235 Καὶ ταῦτ᾽ ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, ἵν᾽ ἂν (quandocunque) κελεύσω 'γώ σε; Io. Euang. XVI, 2 ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ θεῷ. Conſ. Id. XII, 23. XIII, 1. 4) Ἵνα τί, ſeu

Cum infinit. II. Ὡς et ὥϛε infinitiuum poſtulant. Plato in Prot. [18] Ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥϛε τοσȣ̃τον πρᾶγμα διελέσθαι, *Nos adhuc iuuenes, vt quidem eſt tantae rei explicatio et iudicium.*

Et cum indic. Attice tamen etiam cum indicatiuo iunguntur. Gal. II, 13 Ὥϛε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη τῇ αὐτῶν ὑποκρίσει, *Ita vt Barnabas eorum ſimulatione abductus fuerit* [19].

III. Notan-

ſeu coniunctim ἱνατί; ſignificat *Quare, Cur?* Plat. Apol. pag. 26 ἱνατί ταῦτα λέγεις; Id. in Sympoſ. pag. 205 ἱνατὶ βȣ́λεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βȣλόμενος; Conf. Ariſtoph. Pac. 408. Z.

18 Apud Bud. pag. 590.

19 At, quando cum imperatiuo conſtruitur, commode redditur, *Itaque, Ergo*. Epict. Enchir. cap. 69 ὭΣΤΕ, κἂν περὶ θεωρήματός τινος ἐν ἰδιώταις ἐμπίπτῃ λόγος, ΣΙΩ͂ΠΑ τὸ πολὺ, *Itaque, ſi de praecepto aliquo inter imperitos incidat ſermo, taceto maxima ex parte.* Et Sophocl. Electr. vſ. 1175

Θνητȣ̃ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει.
Θνητὸς δ' Ὀρέϛης· ὭΣΤΕ μὴ λίαν ΣΤΈΝΕ.

Mortali nata es patre, Electra, memento. Mortalis quoque Oreſtes, Itaque ne nimium gemas. Adde Plat. de Rep. lib. II, pag. 362 Οὐκȣ̃ν ἦν δ' ἐγὼ, τὸ λεγόμενον, Ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη· ὭΣΤΕ καὶ σὺ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει, ἘΠΆΜΥΝΕ, *Igitur, inquam, vt eſt in prouerbio, Frater adeſto viro. Itaque tu, ſi quid hic praetermiſit, adiuua.* Porro de locutione τὸ λεγόμενον, conſule Noſtrum ſupra cap. 1, reg. 17. Vel quando ſubſequitur vocula interrogatiua. Vt apud Ariſtidem, Orat. pro Quatuoruiris, pag. 452, init. ὭΣΤΕ ΠΩ͂Σ ἐκείνȣς ἀπολύει τῆς αἰτίας; *Ita vt, quomodo*, pro, *Quomodo ergo illos abſoluit?* Et paulo poſt: ὭΣΤΕ ΠΩ͂Σ ἐκείνȣς μὴ πρὸς τὸ βέλτιϛον λέγειν αἰτιᾶται; *Quomodo ergo eos accuſat quaſi ad id, quod optimum eſt, non retulerint orationem ſuam?* H.

Ὡς pro ἵνα adhibitum 1) iungitur, vt ὥϛε, *Infinitiuo:* v. c. Lucian. Dial. Merc. et Apoll. Τίς ȣ̃τως ἀνέραϛος ἦν, ὡς ἀποκτείνειν τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; *Quis adeo ab amore erat alienus, vt pulcrum illum adoleſcentulum occideret?* Aelian. V. H. XII, 1 Ἐς τοσȣ̃τον ἄμφοιν ἡ φιλία προῆλθεν, ὡς ἐγγὺς ἰσοτιμίας εἶναι. Lucian. Timon. cap. 20 Οὐκ οἶδ', ὅπως βραδὺς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Aelian. V. H. XII, 35 Σιβύλλαι τέσσαρες, ἡ Ἐρυθραία, ἡ Σαμία, ἡ Αἰγυπτία, ἡ Σαρδιανή. οἱ δέ φασιν, καὶ ἕτεραι ἕξ· ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα. Lucian. adu. Indoct. cap. 3 Ἀλλ' ἀντὶ δάφνης μυῤῥίνῃ ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαϛιγȣ̃σαι, ἀπήλλαξεν ἂν τῶν τοιȣ́των, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τȣ̃ ἵππȣ κρήνην. Interdum ſic cum caſu recto ponitur: vt Xen. de Rep. Lac. V, 8 ὡς μήποτε αὐτοὶ ἐλάττȣς τῶν σιτίων γίγνεσθαι. Sic quoque adhibetur ὥϛε, v. c. Xenoph. Oec I, 8. Memor. I, 2. 1. Cyrop. II, 1, 19. 2) *Coniunctiuo:* vt Euripid. Phoeniſſ. 1095 Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ ϛέγας ἐλθȣ̃σα τέρψω, *Dic, vt ſenem coecum domi oblectem.* Id. in Oreſt. 446 Πάντων πρὸς ἀϛῶν (εἱλισσόμεθα)

ὡς

III. Notandus eſt elegans iſte vſus particulae ὡς [20] cum participio: quod enim Latini exprimunt per praeteritum vel futurum infinitiui praecedente accuſatiuo, Graeci efferunt per participium aoriſti aut futuri praecedente ὡς cum genitiuo abſolute ſumto; v. c. *Thaïdem Clitarchus ait in cauſa fuiſſe, vt exureretur regia Perſepolitana*, Περὶ Θαΐδος φησὶν ὁ Κλείταρχος ὡς αἰτίας γενομένης τȣ̃ ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσεπόλει βασίλεια [21]. *Dimanauit rumor quidam, nos inimicorum exercitum confeſtim inſecuturos*, Φήμη τις ἐξῆλθεν ὡς ἡμῶν αὐτίκα δὴ μάλα ἀκολȣθησόντων τῷ τῶν ὑπεναντίων ϛρατῷ †. Cum partic.

IV. Ὡς

ὡς θάνω, *Ab omnibus ciuibus circumdamur, vt moriar.* 3) *Optatiuo:* v. g. Palaeph. cap. 7 Παρὰ τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος τιμωρήσαιτο. Conf. Euripid. Phoeniſſ. 1104. Iphig. Aulid. 234. 4) *Indicatiuo Futuri:* vt Plat. de Rep. lib. IV, pag. 420 Ἡμᾶς μὴ ȣ̃τως νȣθέτει ὡς, ἂν σοι πειθώμεθα, ȣ̃τε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔϛαι, ȣ̃τε ὁ κεραμεὺς κεραμεύς. Caeterum vt ἵνα τί *cur* ſignificat, ita ὡς τί idem valet: v. g. Euripid. Phoeniſſ. 624 ὡς τί μ' ἱϛορεῖς τόδε; Id. in Oreſt. 794. Pylades rogatus, Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρὸς, reſpondet, Ὡς τί δὴ τόδε; *Quorſum, quaeſo, hoc?* Reſpondet alter, Ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. Z.

20 Aliquando particula ὡς omittitur. Locum e Demoſthene ſupra citauimus, ad Cap. VI, Sect. 1, in fine, n. 12 Οὐδένα δ' οἴονται αἰσθήσεσθαι, τυραννίδων ἀντὶ δημοκρατιῶν καθιϛαμένων καὶ τῶν πολιτειῶν καταλελυμένων, *Neminem autem putant animaduerſurum, Tyrannidas pro Democratiis conſtitui, et Rcſpublicas diſſolui.* In alia acceptione particula ὡς i. e. *quomodo*, eodem modo conſtruitur, nempe cum genitiuo abſoluto participii cuiuscunque temporis, ſed vt plurimum praeſentis: Latini vtuntur *quomodo* cum ſubiunctiuo, et in ſequenti membro particula *Cum;* vel aliter circumloquuntur. Illuſtrent hoc verba Iſocratis, de Bigis, pag. 689 Ἔτι δὲ πρότερον (ſc. ἀναμνήσθητε,) ὩΣ ἘΧΌΝΤΩΝ ΤΩ͂Ν ΠΡΑΓΜΆΤΩΝ, αὐτὸν κατεδέξασθε. Ad verbum: *Sed prius in memoriam reuocate, quomodo ſeſe rebus habentibus, illum receperitis.* i. e. *Qua rerum conditione*, ſiue, *Qualis eſſet rerum ſtatus, cum illum recepiſtis.*

21 Verba Athenaei lib. XIII, pag. 576. H.

† Omnino ὡς non modo cum genitiuis abſolutis, ſed et cum aliis caſibus poni ſolet: vbi ὡς reddi debet *tanquam, quaſi, vt, quippe, vtpote, quia* etc. 1) Cum Nominatiuis abſolutis: Platon. Phaed. cap. 43 ὡς ἄλλη ȣ̃σα ἄλλῳ πράγματι διαλεγομένη; *Quippe quae* (mens) *de diuerſis rebus diuerſo modo differit.* Conf. Id. in Phaedr. pag. 235 2) Cum Genitiuis: vt Plat. in Critone cap. 14 Τά τε ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως, *Et alia feciſti, et liberos procreaſti in illa, quaſi tibi placeret ciuitas.* Id. Phaed. cap. 2 ȣ̃τε αὖ ἡδονή (ſc.

μοὶ

ʽΩs, vtinam. IV. ʽΩς per ſe poſita in oratione ſtricta nonnunquam idem valet quod *vtinam.* ʾΩ Ζεῦ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος. Catullus paene ad verbum reddit: *Iupiter, vt Chalybon omne genus pereat.* At in ſoluta, crebro adiunctum habet εἴθε γε, (tuncque ὡς abundat, cum εἴθε per ſe ſit *vtinam,*) vel γε ſolum, ac fere poſt aliam vocem

abundat. interiectam. Lucian. ʽΩς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν, *Atque vtinam euomere liceret.* Syneſius epiſtola quadam: ʽΩς εἴη γε τȣ̃τον ἡμῖν εἶναι τῶν παρ᾽ αὐτȣ̃ πώποτε ϛρατηγῶν εὐσεβέϛατον, id eſt, *Vtinam vero contingat, hunc omnium, quos ab illo vnquam accepimus, religioſiſſimum nobis eſſe Ducem.* Vbi εἴη, pro ἂν ἐνδέχοιτο, vel ἐγχωροίη. Ita Gallice, particula *que*, vſurpari ſolet, cum dicitur, *que plût à Dieu! que fuſſes tu bien loin d'ici!* †.

V. Quinto;

μοὶ εἰσῄει) ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων, ὥσπερ εἰώθαμεν, *Nec contra ita ſum animo laetatus, vt cum noſtro more de rebus philoſophicis diſſerebamus.* Ibid. cap. 4 καὶ ἐμοὶ ȣ̃τω τὸ ἐνύπνιον, ὅπερ ἔπραττον, τȣ̃το ἐπικελεύειν (ſcil. ὑπελάμβανον) μȣσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν ȣ̃σης μεγίϛης μȣσικῆς, ἐμȣ̃ δὲ τȣ̃το πράττοντος, *Et exiſtimabam, me ita per ſomnium incitari ad id, quod faciebam, nempe ad muſicam tractandam, quaſi philoſophia eſſet inprimis muſica, cui ego quoque nauabam operam.* Ibid. cap. 24 ὡς δεδιότων παρῶ ἀναπείθειν· μᾶλλον δὲ μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων, *Fac vt nobis potius tanquam timentibus rem perſuadeas.* Xen. Memor. II, 2, 13 ἡ πόλις ȣ̓κ ἐᾷ ἄρχειν τȣ̃τον, ὡς ȣ̃τε ἂν τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως τȣ́τȣ θύοντος, ȣ̃τε ἄλλο καλῶς καὶ δικαίως ȣ̓δὲν ἂν τȣ́τȣ πράξαντος, *Ciuitas eiusmodi hominem magiſtratum gerere non ſinit, quippe qui nec rite ſacra pro ſalute ciuitatis faceret, nec quicquam aliud recte et iuſte iſte patraret.* Sic ὥσπερ conſtruitur Ceb. Tabul. cap. 12 ὥσπερ ὁδȣ̃ δοκȣ́σης εἶναι τραχείας. 3) Cum Accuſatiuis: vt Xenoph. I, 2, 20 Διὸ καὶ τȣ̀ς υἱεῖς οἱ πατέρες, κἂν ὦσι σώφρονες, εἴργȣσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων ὅμως, ὡς τὴν μὲν τῶν χρηϛῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν ȣ̃σαν τῆς ἀρετῆς, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν, κατάλυσιν, *Quopropter filios, quamuis ſint ſobrii, parentes tamen arcent ab hominibus improbis,* quoniam *proborum conſuetudo eſt virtutis exercitatio, ſed improborum deſtructio.* Ibid. I, 3, 2 Καὶ εὔχετο δὲ πρὸς τȣ̀ς θεȣ̀ς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι, ὡς τȣ̀ς θεȣ̀ς κάλλιϛα εἰδότας. Conf. ad h. l. Cel. Erneſt. Adde Euripid. Phoeniſſ. 1470. Iſocrat. in Nicocl. pag. 71. Z.

† ʽΩs ſaepe ſeruit exclamationibus, habetque adeo vim augendi. V. c. Ariſtoph. Pac. 236 ʽΩς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθȣς ἀλγήσετε! *Quam mox malae dolebunt!* Id. in Acharn. 7 Ταῦθ᾽ ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τȣ̀ς ἱππέας! *Vt ob haec gaudeo, et amo equites!* Id. in Veſp. 1266 ὦ μακάρι᾽ Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν! *Vt te fortunatum praedicamus!*

V. Quinto; ὡς et ὥσπερ vel ſolae, vel cum particula εἰ ſola, vel etiam praecedente ἂν, ita vt vnicam aliquando tres illae vocem ὀξύτονον efficiant, ſumuntur pro *quaſi*, vel *tanquam:* tuncque aduerbia potius eſſe, quam coniunctiones videntur. Dicunt igitur ὡσεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσανεὶ, ὡσπερανεὶ· ſaepius tamen ὡς ἂν εἰ, et ὥσπερ ἂν εἰ, tribus diſtinctis vocibus: quod etiam οἱονεὶ dici poſſet. Male autem diceretur, ἱναεὶ vel ὥςε εἰ. Dicunt etiam, ὡς ἂν, et ὥσπερ ἂν, ſine εἰ, non autem ὥςε ἄν. Exemplis nihil frequentius. Quaſi.

VI. Hic tamen obſeruanda duo. Alterum eſt, quod abſolute ſimul, et ironice Latini dicunt, *quaſi vero*, his particulis exprimi vulgo non poſſe, ſed aliis quibusdam, vt, ἀμέλει γὰρ, πῶς γὰρ ὔ; μένυνγε, et ſimilibus.

Alterum eſt, idem, *quaſi vero*, in membrorum aut periodorum initiis, reddi poſſe, 'Ως, ὥσπερ, ὡς ἂν, ὥσπερ ἂν, ὡς ἄρα, ὥσπερ ἄρα, ὡς ἀμέλει, ὥσπερ ἀμέλει, ὡς ἂν δηλαδὴ, ὡς ἂν δήπυ, vel δήπυθεν, ὥς γε, ὡς δὴ, ὡς ὖν, ὥσπερ ὖν, ὡς ὖν δὴ, et ὥσπερ ὖν δὴ, tuncque particula εἰ vix vnquam adhibetur; e. c. *Quaſi vero partium mearum eſſet genus omne calamitatis impedire.* 'Ως ἄρα πρὸς ἐμὲ παντὸς τῦ δεινῦ κολυτὴν Φαίνεσθαι [22].

VII. Sexto, ὡς, (non ὥςε, vel ὥσπερ,) idem eſt, quod ὅτι· qua in acceptione triplicem fere habet vſum. Primus eſt, Gallico idiomati proprior quam Latino; vt cum dicimus, *Ie ſais fort bien que vous étes invincible.* Graece, Μάλ' ἀκριβῶς οἶδ' ὡς, vel ὅτι σύ γ' ἀήττητος εἶ. Latine, *te inuictum eſſe.* Vbi obſeruandum, ὡς et ὅτι eleganter praemitti poſſe, vt *quod*, et *quam*, apud Latinos; *que*, apud Gallos. Xenoph. Memorab. I Πρῶτον μὲν ὖν, ὡς ὐκ ἐνόμιζεν, ὓς ἡ πόλις νομίζει Θεὺς, ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ; *Ac primum quidem, quod non (vel quam non) eosdem ille, quos Respublica Deos habeat, qua tandem coniectura probarunt?* Quanquam adiuncta negatione, ſaepius verti debet, *quin:* vt, ὡς vel ὅτι ὐκ ἂν σὺ ποιήσειας, μηδαμῶς ἀμφιςβητῶ· id eſt, *Non dubito, quin feceris*, vel *quin non feceris.* 'Ως pro ὅτι.

VIII. Secun-

dicamus! Euripid. Med. 330 Φεῦ, Φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα! Z.

22 Atque hoc ſenſu ſaepe accuſatiuum participii poſt ſe habet. Vide, quae notaui ſupra ad Cap. VI, Sect. 1, Reg. 1. et Noſtrum Cap. III, Sect. 1, Reg. 1. H.

Vig. Idiot. gr.

* Inter-

Cum aduerb. ſuperlat.

VIII. Secundus eſt, cum aduerbiis ſuperlatiui gradus, aut nominibus quibusdam eorum loco poſitis. Dicunt enim ὡς τάχιϛα, vel ὅτι τάχιϛα, vel ὡς, vel ὅσον τάχος, id eſt, *quam celerrime:* licet ὡς τάχιϛα, ſit etiam, *vt primum:* nam ὡς τάχιϛα ἤκȣσεν, id eſt, *vt primum audiit.* Polybius lib. II, ſub initium: Ὡς θᾶσσον (qui comparatiuus eſt, verbatim, *vt celerius*) eodem ſignificatu poſuit: Καρχηδόνιοι γὰρ, inquit, ὡς θᾶττον κατεϛήσαντο τὰ κατὰ τὴν Λιβύην, εὐθέως Ἀμίλκαν ἐξαπέϛειλαν, *Carthaginienſes enim, vt primum res in Africa compoſuiſſent, Hamilcarem miſere continuo* *.

Tertius eſt, vt ὡς et ὅτι ſimul coniungantur [23], tuncque alterutrum παρέλκει· vt cum dicunt, ὡς ὅτι βέλτιϛα, *quam optime:* ὡς ὅτι δριμύτατα, *quam acerrime.* Imo ſine aduerbio nonnunquam ambae illae voces coniunguntur. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. IX, pag. 571 Ἐπιγνὺς ὡς ὅτι ἐν ἐσχάτοις εἰσὶν οἱ κατακλεισθέντες ἐν τῷ λόφῳ· *Vbi cognouiſſet,*

* Interdum in hoc ſenſu ἐπιτατικῷ ὡς concrete cum Superlatiuo ſcribitur: vt Thucyd. VII, 60 ὡςτάχιϛα βȣλομένȣς διακινδυνεύειν. Caeterum hunc vſum augendi Hoogeuenus ducit ab ipſa prima et propria vi particulae ὁμοιωματικῇ, ſed ita vt intelligi debeat ὅτως et δυνατόν. V. c. illud Euripid. Med. 322 Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιϛα, μὴ λόγȣς λέγε, explicat ita: ἀλλ' ἔξιθι ΟΥΤΩΣ, ὡς ΔΥΝΑΤΟ'Ν τάχιϛα ἘΞΙΕ'ΝΑΙ. Interdum quoque illud δυνατὸν exprimitur: v. c. Xen. Cyrop. III Ἧκε πρὸς τὸν Κῦρον ὡς ἘΔΥ'ΝΑΤΟ τάχιϛα. et ibid. ὡς οἷον τε μάλιϛα καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Z.

23 Exemplum habet Hermogenes de Xenophonte: Ἔϛιν ȣ̓τος ἀφελὴς μὲν ὩΣ ὍΤΙ μάλιϛα, *Eſt huius dictio quam maxime ſimplex.* In quibus verbis alterutrum non adeo abundat, ſed ſignificationem intendit. Et, vt maxime abundaret, in verbis Dionyſii certe nequaquam, vbi ὡς ex vſu primo pro ὅτι ponitur, ipſum autem ὅτι ex vſu ſecundo, ſuperlatiuo ἐσχάτοις praemittitur, quod quidem non eſt aduerbium, ſed ſuo tamen fungitur officio, cum aduerbialiter poſſit exponi, ὡς ὅτι ἐσχάτως ἔχȣσιν, *Vt in extremis verſarentur anguſtiis.* H.

Neutram particulam abundare contendit doctiſſimus Hoogeuenus, dummodo illud ὅτι ſcribatur, aut certe accipiatur quaſi ſcriptum eſſet ὅ, τι. Itaque illud Aelian. V. H. II, 13 Δῆλα γὰρ δὴ, ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν, ὩΣ ὍΤΙ κάλλιϛα ἐξεικάσαντες, ita ſupplet, ἔπλασαν αὐτὸν ἐξεικάσαντες ΟΥΤΩΣ, ὡς ὅ, τι ἘΞΕΙΚΑ'ΖΕΤΑΙ κάλλιϛα. It. Heliodor. X, 28 Καταλαβὼν ὡς ὅτι τάχιϛα τὸν ταῦρον, ſupplet idem ita: καταλαβὼν ȣ̔́τως, ὡς ὅϛις τάχιϛ' ἂν καταλάβοι τὸν ταῦρον. Melius eſſet ſic: καταλαβὼν ȣ̔́τως, ὡς ὅ, τι δυνατὸν τάχιϛα λαβεῖν. Z.

† Etſi

ſet, in extremo verſari periculo, qui eo in tumulo concluſi tenebantur †.

IX. Septimo, praemittitur etiam quibusdam aduerbiis poſitiui gradus, quorum tamen ad ſignificationem nihil addit ††. Aduerbia illa vſitatiora ſunt, *ἀληθῶς*, *vere*, *ἀτεχνῶς*, *plane*, *ἑτέρως*, *aliter*. Demoſthen. pro Corona, Ἧς (παιδείας) τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων, ἐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὑτȣ̃ τοιȣ̃τον ἐδέν· *Quam* (ſupp. *eruditionem*) *qui vere conſecuti eſſent, horum nemo vnquam de ſe ipſo quicquam eiusmodi praedicaret.* Id. ibid. Ὧν κατορθȣμένων μεγίςοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι, ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γȣ̃ν εὐδοκιμεῖν περίεςιν· id eſt, *Quae ſi proſpere ceſſiſſent, absque vlla dubitatione maximis eſſe licuiſſet: nunc autem, cum ea ſecus euenerint, ſaltem praeclaram exiſtimationem tueri ſupereſt.* Reperitur etiam ὡς ἀληθεςέρως, pro ἀληθεςέρως, vel ἀληθεςέρον, *verius*. Ariſtid. in Panath. ὡς κυρίως ita coniungit: Δι' ἃ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὡς κυρίως ἄν τις φαίη συμβῆναι, etc. *Propter quae, ſoli etiam huic vrbi proprie*, vel, *prae caeteris contigiſſe dixeris.* Dionyſ. Halicarn. lib. XI, pag. 723 ὡς καλῶς, id eſt, *praeclare vero;* vbi Centuriones quidem aduerſus Imperatores ſuos ita orationem ironice ordiuntur: Ὡς καλῶς ἡμῶν ἐςρατηγήκατε καὶ πρότερον, ἵνα καὶ νῦν λαβόντες ἐλπίδας ἀκολȣθῶμεν ὑμῖν, id eſt, *Praeclaros vero Duces vos adhuc habuimus, vt nunc aliquam in ſpem erecti, vos ſequamur.* Itaque non dubito, quin ὡς cum aliis aduerbiis eodem modo coniungi poſſit.

X. Octauo, aduerbiis itidem poſitiui gradus, ſed ὑπερβολήν τινα, *excellentiam*, aut *exceſſum* aliquem ſignificantibus, eleganter et ornate poſtponitur: cuiusmodi praecipue ſunt,

† Etſi ὡς in eiusmodi locis commode negligi poſſe concedo in interpretatione latina: non tamen putandum eſt, omnino abundare. Nam haud dubie ſignificat *quaſi*. Z.

†† Non ſine ſenſu exiſtimandum eſt ὡς addi aduerbiis, ſed eſſe ellipſin intelligendam, non male coniicit Hoegeuenus. V. c. Plat. Apol. p. 41, initio: Εὑρήσει τȣ̀ς ὡς ἀληθῶς δικαςὰς, ſupplet orationem ita: ὄντως δικαςὰς ὄντας, ὡς ἀληθῶς ὀνομάζοι ἄν τις, vel, ὥς τις ἂν ὀνομάζων, ἀληθῶς ὀνομάζοι. Idem ellipſin quoque ſtatuendam eſſe contendit, vbi ὡς aduerbio ſubiungatur. V. c. quando Plato dicat, Θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, hoc valere, quod Θαυμασίως ἔχει, ὡς ἄθλιος γέγονεν, *Mirum eſt, quam miſer factus ſit.* Z.

ſunt, θαυμαςῶς, θαυμασίως, *mirum:* ἀμηχάνως, *ſupra modum:* ὑπερφυῶς, *excellenter*, quaſi *ſupra naturam:* quorum etiam loco neutra θαυμαςὸν, θαυμάσιον, ἀμήχανον, vſurpari poſſunt; (vix tamen ὑπερφυές.) Tunc autem particula ὡς, vel Latine non vertitur, praeſertim poſt ὑπερφυῶς, vel redditur, *vt quam*, *quantum.* Plato in Phaedro, Ὑπερφυῶς μὲν ἔν, ἔφη, ὡς βέλομαι· id eſt, *Ego vero,* inquit, *ſupra modum cupio.* Idem in Gorgia: Θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, ἐπεὶ τὰ μέγιςα ἠδίκησε, *Mirum quam miſer euaſerit, poſtquam grauiſſima perpetrauit.* Sic, Ἀμηχάνως ὡς σφόδρα ἐπιθυμῶ, *Dici non poteſt quam ſupra modum expetam.* Recte etiam diceretur θαυμάσιον, θαυμαςὸν, ἀμήχανον ὡς, vel ὅσον [24].

Pro ὅτι. XI. Nono, quemadmodum ὅτι, ſic etiam ὡς frequenter vſurpatur, cum alterius orationem referimus, totidemque verbis vtimur, quibus vſus erat. Demoſth. pro Coron. inſigne hoc exemplum ſuppeditat. Cum enim iſta de Aeſchine praemiſiſſet, Τίνες ἒν ἦσαν οἱ παρὰ τέτε λόγοι τότε ῥηθέντες; id eſt, *Quaenam igitur hominis tum erat oratio?* ſubdit, ὡς ἐ δεῖ θορυβεῖσθαι τῷ παρεληλυθέναι Φίλιππον εἴσω Πυλῶν· ἔσαι γὰρ ἅπανθ' ὅσα βέλεσθ' ὑμεῖς etc. quae, ſi particulam ὡς excipias, verba ſunt Aeſchinis, prout illo tempore loquebatur, quaeque Latini per infinitiuum melius

24 Scite etiam in eadem acceptione ſubſtantiuis poſtponitur, addito, vel ſaltem intellecto, verbo, ἐςί. Ita pro θαυμασίως ὡς, vel θαυμαςὸν ὡς, liceat dicere θαῦμα, vel θαῦμά ἐςιν ὡς. V. g. Θαῦμα ἐςθ' ὡς κρᾶται τοῖς ἵπποις. Verbatim: *Amiratio eſt, quomodo equos tractet*, i. e. *Mirum in modum.* Nos ſatis feliciter: 't Is een wonder, hoe hy met peerden omgaat. Plane eo modo loquitur. Demoſth. Philipp. I, p. 17, lin. 32 Γέλως ἐςθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν, *Ridicule admodum res adminiſtramus.* Pro γελοῖον ὡς vel γελοίως ὡς. Neque particula ὡς in his vel ſimilibus exemplis tam aduerbiis vel nominibus illis poſtponitur, quam praecedit verbum, atque ita non pertinet ad prius, ſed ad poſterius. Nam ſi id, quod illam ὑπερβολὴν ſignificat, eſt adverbium, intelligitur verbum ἔχω, ſi vero adiectiuum, ſubauditur verbum ſubſtantiuum. E. g. Θαυμασίως ὡς κρᾶται τοῖς ἵπποις. Eſt elliptica locutio, quam ita ſupple: Θαυμασίως ἔχει, ὡς κρᾶται. etc. Sic pro θαυμάσιον ὡς, lege θαυμάσιόν ἐςιν ὡς. Nihil planius. Nam ſi particula ὡς reuera poſtponeretur, tunc accentu notanda eſſet, vt oſtendam infra ad Reg. 21. De voculis ὅσον et ἡλίκον, cum adiectiuis conſtructis, eadem dicta puta. v. ſupra Cap. III, Sect. 9, Reg. 7.

25 Parti-

lius redderent: v. c. *Nihil eſſe, quamobrem turbaremini, quod Pylas ingreſſus Philippus eſſet: futura quippe omnia, quae velletis.*

XII. Iam exemplum illud Demoſthenis admonet, ὡς, ſignificans ὅτι, ſaepius cum indicatiuo coniungi. Ait enim ὡς οὐ δεῖ, pro ὡς οὐκ ἂν δέοι. Quodque mirabilius etiam eſt, non tantum res praeſens, ſed etiam praeterita, et futura, hoc praeſentis indicatiui modo exprimitur [25]: Aeſchines enim quid deinceps agendum eſſet, indicabat. Dicere tamen potuit, ὡς, vel ὅτι οὐκ ἔδει θορυβεῖσθαι, per imperfectum. Imo ſaepe, niſi alterius verba referantur, imperfecto potius quam praeſenti locus eſſe ſolet, v. c. *Equidem ſtatueram, nihil vltra differendum eſſe;* Graece, Ἐγὼ μὲν οὖν ἐγίνωσκον, ὡς οὐκ ἔδει μηδεμίαν ἔτι ποιεῖσθαι τὴν ἀναβολήν· vbi οὐκ ἔδει, melius quam οὐ δεῖ.

XIII. Eadem ſignificatione, ὡς apud Atticos traiectionem aliquando patitur, et proprio mouetur loco. Demoſth. Olynth. III Οὐκ ἔςιν ὅπου τοῖς μηδὲν ἐγὼ ποιοῦσι, τὰ τῶν ποιησόντων εἶπον, ὡς δεῖ νέμειν. Quae verba ſic ordina: Οὐκ ἔςιν ὅπου ἐγὼ εἶπον, ὡς δεῖ νέμειν τοῖς μηδὲν ποιοῦσι τὰ τῶν ποιησόντων, id eſt, *Fieri non poteſt vt dixerim, iis qui nihil agant, res eorum, qui agere aliquid ſtatuerint, eſſe tribuendas* [26].

XIV. Simi-

25 Particulam ὡς cum indicatiuo conſtrui hoc loco, nihil mirum, quia tantum eſt nota orationis directae eius, cuius verba referuntur. Quod Graeci per hoc praeſens οὐ δεῖ rem futuram indicare ſolent, hoc cum illis noſtrates commune habent, qui in tali occaſione dicerent, Gylieden moet, vel in imperfecto, moeſt u niet ontroeren. Sed illud hoc exemplo poſſe probari, non video. Videtur enim ex verbis Demoſthenis (quae exſtant pag. m. 317.) Aeſchines haec locutus eſſe, cum Philippus Pylas iam ingreſſus erat. Philippus ſcilicet ſubornauerat Athenienſium legatos, vt prius ex Macedonia non abirent, quam ipſe expeditionem inſtruxiſſet, vt ipſe, iam intra Pylas eſſet, cum ex legatis rem cognoſcerent Athenienſes. Huc etiam facit ipſa Demoſthenis accuſatio, quod, antequam Philippus intra Pylas progreſſus erat, non monuerat Athenienſes; quod ſi feciſſet, copias eduxiſſent, et Philippum introitu prohibuiſſent.

26 Verba Demoſthenis ſunt pag. 14, in fine. Minus intricata eſt transpoſitio, quando ὡς ſignificat *quemadmodum*, et cum particula καὶ conſtruitur. Sic de Gelone Plutarchus in Apophth. Ἐξῆγε δὲ πολλάκις Συρακουσίους ὩΣ ἘΠΙ͂ ςρατείαν ΚΑΙ͂ φυτείαν. Pro, Ἐξῆγε τοὺς Συρακουσίους ἐπὶ φυτείαν, ὡς ἐπὶ ςρατείαν, *Eduxit autem ſaepe Syracuſanos*

XIV. Similiter, cum aliquid confirmandum eſt, praemiſſa voce argumentum ſignificante, vt τεκμήριον, σημεῖον, ἀπόδειξις, quae proprie demonſtratio eſt, ὡς cum indicatiuo adhibetur; vt, Ἀπόδειξιν δὲ παρεστησάμην, ὡς ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα εὐθὺς ἐκ παίδων ὁρμησάμενος, τὸ λοιπὸν ἀνάγωγος, καὶ παντάπασιν ἀκόλαστος ὢν διετέλει, id eſt, *Cuius rei certum inde proferebam argumentum, quod hic, et ille, cum ſtatim a pueritia orſus eſſet, contumax deinceps, omninoque refractarius perſtiterit.*

Quemadmodum. XV. Decimo. Contra vero, cum ſumitur pro *vt*, id eſt, *quemadmodum* vel *quantum*, ſaepius cum infinitiuo coniungitur, licet per indicatiuum explicari ſententia debeat. Ita dicunt, Ὡς vel ὅσα, vel ὅσον εἰκάσαι, τεκμαίρεσθαι, ὑπολαβεῖν, id eſt, *Quantum coniicere, vel ſuſpicari poſſum;* ὡς ἔμοιγε δοκεῖν, vel, ὡς ſubintellecto, ἔμοιγε δοκεῖν, non minus recte, quam ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, *vt mihi quidem videtur* [27].

Pro εἰς. XVI. Vndecimo, tritum eſt, ὡς ſumi ſaepiſſime pro εἰς, vel πρὸς, cum accuſandi caſu, ſed perſonae; raro enim cum accuſatiuo rei cohaeret. Dixi raro, ne penitus eum excluderem.

ad agriculturam, velut in militiam. Idem patitur particula ὥσπερ, apud eund. ἐν Ἐρωτικ. init. Ἄγουσι γὰρ ἀγῶνα πενταετηρικὸν, ὭΣΠΕΣ καὶ ταῖς Μούσαις, ΚΑΙ τῷ Ἔρωτι, *Celebrant enim certamen quinquennale in honorem ſicuti Muſarum, ita etiam amoris.* Pro, τῷ Ἔρωτι, ὥσπερ καὶ ταῖς Μούσαις. Nec tamen coniunctionis καὶ neceſſaria eſt acceſſio, et eſt, vbi non additur, vt apud Epict. Enchir. cap. 35 ὩΣ ἰατρῷ, παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ, *Tanquam medico, ſic laniſtae te tradere.* Similiter conſtruitur cognatum οἱονεὶ in illo Aeliani V. H. lib. I, cap. 1 Οἱ τοίνυν ἰχθῦς προσνέουσιν, οἱονεὶ (i. e. ὥσπερ) τῇ πέτρᾳ, τοῖς πολύποσιν. Pro, τοῖς πολύποσιν, οἱονεὶ τῇ πέτρᾳ, *Piſces itaque ad polypodes, tanquam ad ſcopulum, adnatant.* Caeterum, quemadmodum in relatis, οὗτος poſt ὃς ſequitur, vt oſtenſum eſt Cap. de Art. Subl. Reg. 13, ita etiam οὕτως poſt ὡς ſequitur. Vide ſis Apoſtolum ad Theſſalon. ſcribentem, epiſt. I, cap. V. 2 Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ὩΣ κλέπτης ἐν νυκτὶ, ΟΥ̓ΤΩΣ ἔρχεται, *Dies Domini, vt fur nocte, ſic veniet.* Nam ἔρχεται praeſentis tempore pro fut. effertur. v. ſupra Cap. V, Sect. 3, Reg. 11.

27 Sic ὡς εἰπεῖν, *Vt ita dicam.* Infinitiuo autem illi poteſt praefigi accuſatiuus, qui per nominatiuum reſoluendus eſt. Herodot. Euterp. cap. 87 ὩΣ ἘΜΕ εὖ ΜΕΜΝΗ͂ΣΘΑΙ τὰ ὁ ἑρμηνεύς μοι ἔφη, *Quantum bene memini ea, quae mihi dixit interpres.* Porro de infinitiuo cum particula ὡς vide ſupra Cap. V, Sect. 3, Reg. 6.

28 Eodem

excluderem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept. Ὡς δὲ τὸν πρᾷον, inquit, καὶ φιλάνθρωπον τῆς θεοσεβείας μετάγων ἡμᾶς ζυγὸν, *Sed nos ad mite ac ſuaue pietatis iugum tranſferens* [28].

Duodecimo,

28 Eodem ſenſu etiam cum praepoſitione ἐπὶ conſtruitur, et alterutrum παρέλκει. Arrian. de Exp. Al. lib. I, pag. 15, lin. 13 Ἐπῆγεν Ἀλέξανδρος τούς τε Ἀγριᾶνας καὶ τοὺς τοξότας δρόμῳ ὩΣ ἘΠῚ τὸν ποταμὸν, *Induxit Alexander Agrianas et ſagittarios in flumen curſim.* Eodem modo lib. II, cap. 6 Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ προσῆγεν ὩΣ ἘΠῚ Δαρεῖόν τε καὶ Πέρσας, *Poſtero autem die profectus eſt contra Darium et Perſas.* H.

Ὡς ſaepenumero non modo ſimpliciter accuſatiuis rerum ſiue animatarum ſiue inanimatarum, h. e. perſonae, loci, temporis, numeri aliarumque rerum iungitur, ſed praepoſitionibus etiam πρὸς, ἐπὶ, εἰς, E. g. a) ὡς ſimpliciter ponitur: Polyb. IV, 51 συνεχώρησε καὶ παρέδωκε τὸν Ἀνδρόμαχον αὐτοῖς ἀποκομίζειν ὩΣ τὸν υἱόν. Id. Exc. Peireſc. pag. 129 ἀπήνεγκεν ὡς αὐτόν. Odyſſ. ρ', 218 τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Ibid. ψ', 311 αὐτὰρ ἔπειτα ἦλθ' ὡς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν. Heliodor. IX, 5 ὅπως ἄν τινα διαπέμψαιτο ὡς τοὺς πολεμίους ἀδυνατῶν. Ibid. ὡς τοὺς Πέρσας ἐξέπεμπεν. Ibid. cap. 11 ὡς τοὺς Αἰθίοπας ἐλθόντες ἱκέται. Ibid. cap. 13 εἰσιέναι ὡς τὴν πόλιν ὡς ἰδίαν. Ibid. cap. 24 ἄγειν ὡς βασιλέα τὴν ταχίστην. Herodian. I, 11, 8 εἰ τὴν Πεσσινουντίαν θεὸν μεταγάγοιεν ὡς αὐτούς. Lyſ. adu. Eratoſth. pag. 13, ed. Reisk. ἡ γυνὴ ἀπῄει καθευδήσουσα ὡς τὸ παιδίον. Ibid. pag. 27 ἐλθόντες οἴκαδε ὡς ἐμέ. Id. adu. Simon. pag. 143 ἐγὼ ἐκ Πειραιέως ἀφικνοῦμαι, καὶ τρέπομαι παριὼν ὡς τὸν Λυσίμαχον. Demoſth. adu. Aphob. I, pag. 822 Λαβὼν γὰρ ὡς ἑαυτὸν Ἄφοβος τοῦτο τὸ ἐργαστήριον, ὡς αὐτοὶ τῶν μαρτύρων ἠκούσατε. Xenophont. Cyrop. V, 3, 13 κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄγοντες. Id. Memor. II, 7, 2 πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ, συνεληλύθασιν ὡς ἐμέ. b) Ὡς ſequente πρὸς: Polyb. IX, 34 ἀπὸ δὲ τῆς παρεμβολῆς ὩΣ ΠΡῸΣ τὰς χελώνας τὰς χωστρίδας πεποίηντο σύριγγες κατάστεγοι. Id. III, 19 τινὲς μὲν αὐτῶν ἔφυγον ὡς πρὸς τὴν πόλιν. Caeterum ab hac formula differt ea, de qua Vigerus mox Reg. XIX, praecipit: v. c. Herodian. III, 11 δριμύτεροι ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι. quem locum quidam perperam ad hanc quaeſtionem referunt. c) Sequente ἐπὶ vel cum datino: vt Thucyd. lib. I, p. 12, edit. Camer. ἀνήγοντο ὩΣ ἘΠῚ ναυμαχίᾳ ἀπὸ τοῦ χειμερίου νυκτὸς, vel cum accuſ. vt plurimum: Thucydid. lib. IV, pag. 106 ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ τὰς Σίφας. Id. lib. VI, pag. 161 οἱ δὲ Συρακούσιοι καὶ αὐτοὶ ὡς ἐπ' ἐκείνους ἰόντες. Id. lib. V, cap. 3 ἄρας περιέπλει τὸν Ἄθω ὡς ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Zoſim. I, 6, 7 αὐτὸς μὲν ὡς ἐπὶ τὸν Ῥῆνον ἤλαυνεν. Xen. Oecon. I, 6 ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πολὺ στράτευμα ὡς ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Polyb. IV, 24 αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας προῆγε πάλιν ὡς ἐπὶ Κόρινθον. Actor. Apoſt. XVII, 14 πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. ad

Pro *ἐπεί*.

Duodecimo, notum etiam eſt, ſignificare aliquando *ἐπεί*, *καὶ γὰρ*, *etenim;* ac fere periodorum, aut membrorum quem locum vid. Raphel. in Obſeruatt. Polybianis. d) Sequente *εἰς*, ſeu *ἐς*: vt Thucyd. lib. VI, pag. 160 *ἀπέπλεον μετὰ τῆς Σαλαμινίας, ἐκ τῆς Σικελίας*, ὩΣ ἘΣ *τὰς Ἀθήνας*. Xenophont. Ageſ. I, 14 *ἐκ τούτου εὐθὺς τοῖς μὲν στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν.* e) Sequentibus aliis particulis, *ἕως, ὅτε, ἔτι*: vt Polyb. V, 32 *Διόπερ οὐχ* ὩΣ ἝΩΣ *τοῦ μέσου νομίζοντας διατείνειν τὰς ἀρχὰς, ἀλλ' ἕως τοῦ τέλους* etc. Thucyd. IV, cap. 117 *Τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονος ἐποιοῦντο κομίσασθαι*, ὩΣ ἜΤΙ *Βρασίδας εὐτύχει.* Odyſſ. ρ', 358 *ἤσθιε δ'*, ὩΣ ὍΤ' *ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.* Sed ſi quaeritur, quae poteſtas his in locis ſit ſubiecta particulae *ὡς*, admodum diſcrepantes inter ſe reperiuntur Grammaticorum ſententiae. Sunt qui contendant, *ὡς* abundare. At praeterquam quod non ſatis dignum eſſe cenſeo Grammatico ſtatim confugere ad pleonaſmorum rationem, vbi non in promtu ſit, quae vis alicui verbo ſit ſubiicienda, vetant quoque loca ea, vbi *ὡς* ſolum eſt poſitum, praetermiſſa propoſitione. Certe haec eſſet mirabilis verborum oeconomia, eodem in loco nimis eſſe liberalem ſimul et nimis parcum et tenacem. Multo minus probatur ratio eorum, qui *ὡς* vim habere praepoſitionis ſomniant. Nam primum ſatis eſt durum, ſtatuere, coniunctionem, repugnante rei natura, vim accipere praepoſitionis. Deinde quid fiet locis iis, vbi praepoſitio *πρὸς, ἐπὶ, εἰς*, addita reperitur? Ad vim particulae *ὡς* explicandam confugit Hoogeuenus ad ellipſeos rationem, vt putet, vel *ὡς* pro *vt* accipi, intelligi aptum aliquod verbum: veluti in illo Ariſtoph. Acharn. 393 *καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν* ὩΣ *Εὐριπίδην*, h. e. *βαδιστέα μοι, ὡς* ἼΔΩ *Εὐριπίδην*, *vt videam Euripidem:* vel *ὡς* in ſenſu ſimilitudinis accipi, aliquo verbo intellecto: vt in illo Demoſth. Phil. I, extr. *πέπομφεν ὡς βασιλέα*, pro *πέπομφεν* ΟΥΤΩΣ, *ὡς* ΠΈΜΨΑΣ ΠΡΌΣ *τὸν βασιλέα.* Sed ipſe huic rationi parum tribuit. Melior videtur ſententia Marklandi ad Lyſiam pag. 899. ed. Reisk. exiſtimantis, *ὡς* ſignificare *hoc conſilio*. Nam ſic *ὡς* reſpondet Latinae particulae *ita*, quam *hoc conſilio* ſignificare interdum, docuit Ven. Erneſt. in Claue Ciceron. Quae ratio explicandi quidem multis in locis parit commodum ſenſum; ſed in aliis admodum frigidum et ineptum. Quare malim equidem *ὡς* cum quibusdam explicari per *ἕως*, h. e. *vsque*. Nam vt *ἐὰν* ſaepe quaſi contrahitur in *ἄν*, ita non ineptum videtur ſtatuere, *ὡς* poni pro *ἕως*. *Ἕως* pro *ὡς* interdum poni, patet ex Hom. Odyſſ. ζ', 80, vbi *εἵως χυτλώσαιτο*, eſt, *vt ſe vngeret.* Tum ſupra docuimus, *ὡς* pro *ἕως* vſurpari. Maxime huc pertinet locus Lucae XII, 58, vbi eſt, *ὡς ὑπάγεις ἐν τῇ ὁδῷ*, pro quo dicitur Matth. V, 25 *ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ.* Accedit, quod Lat. *vsque* modo ſimpliciter quoque, modo cum praepoſitione adhibetur. Vid. Turſelin. de Partt. Fortaſſis eodem modo *ὡς* explicari debet, quando iungitur numeris, vbi vulgo reddunt *fere, circiter*. V. c. Xenoph.

rum initio. S. Chryſoſt. in cap. VI, epiſt. ad Roman. Ὡς νῦν γε ἐδὲν σε γένοιτ' ἂν εὐτελέςερον, ἐρήμην ἔχοντος τὴν ψυχὴν, *Nam te quidem hoc tempore, dum nudam ac deſertam habes animam, vilius nihil eſſe poſſit* †.

XVII. Decimo tertio, ὡς praemittitur aliquando nomini ἕκαςος, ſolius, vt videtur, ornatus cauſa. Thucyd. lib. I, pag. 3 Οἱ δ' ἐν ὡς ἕκαςοι Ἕλληνες, κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕςερον κληθέντες, *Itaque Graeci, cum ſeorſim ſinguli, tum qui oppidatim alii alios intelligebant, tum etiam vniuerſi, hoc deinceps nomine comprehenſi.* Ante ἕκαςοι.

XVIII. Decimo quarto, ὡς μὲν, et ὡς δὲ, in membris diſtinctis, ita nonnunquam opponuntur, vt τὰ μὲν, et τὰ δέ. S. Greg. Nazianz. orat. de S. Baſilio, pag. 321 Ἔλαφοι τῶν λόφων ποθὲν ὑπερφανέντες ἀθρόοι, ὡς μὲν εὐμεγέθεις, ὡς δὲ πίονες, ὡς δὲ πρόθυμοι πρὸς σφαγὴν, *Cerui turmatim ſummis e collibus apparentes, cum proceri, tum pingues, tum etiam vltro ſeſe proprium ad caedem offerentes.* Ὡς μὲν, ὡς δέ.

XIX. Decimo quinto, ὡς πρὸς, ſequente accuſatiuo, vel perſonae, vel rei, ſignificant, ὅσον, vel ὅσα πρὸς, *quantum attinet*, vel *cauſa:* vt, Ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ [29], ἀδιάφορον τῦτό γε, Ὡς πρὸς, *quantum attinet.*

Xenoph. Hiſt. Gr. lib. VII, p. 617 Τρεψάμενοι ἐδίωκον ὡς τρία ἢ τέτταρα ςάδια, h. e. ni fallor, *ad tria aut quatuor ſtadia vsque.* Certe ita interdum *vsque ad* apud Lat. occurrit: vt Tacit. XV, 39 *Pretium frumenti minutum vsque ad ternos numos.* Z.

† Non tantum ab initio periodorum, ſed et in media oratione ὡς pro ἐπεὶ poni ſolet. V. c. Euripid. Phoeniſſ. 1267 Ἐρήτυσον τέκνα δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας. Id. in Oreſt. 1103 Σίγα νυν· ὡς γυναιξὶ πιςεύω βραχύ. Sophocl. Electr. 370 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις ἔνεςιν ἀμφοῖν κέρδος. Plat. Phaedr. pag. 262 rogat Socrates, Βέλει ἐν, ἐν τῷ Λυσίε λόγῳ ἰδεῖν τι ὧν φαμεν ἄτεχνόν τε καὶ ἔντεχνον εἶναι, reſpondet Phaedrus, Πάντων γέ πε μάλιςα· ὡς νῦνγε ψιλῶς πως λέγομεν, ἐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα. Z.

29 Alio ſenſu ὡς πρὸς ἐμὲ limitatiue ſumitur, et notat comparationem, vt ex Luciano probat Deuarius: Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὩΣ ΠΡΟ'Σ 'ΕΜΕ', *Lynceus ille coecus eſt, ſi mecum comparatur.* Limitatiuam illam vim obtinet etiam cum praepoſitione ἐπί. v. Thucyd. lib. VII, cap. 30, in fine: Τὰ μὲν δὴ [Ita placet pro τὰ μέν· vide, quae ſupra notauimus ad Sect. 8, Reg. 11.] κατὰ τὴν Μυκαλησσὸν, πάθει χρησαμένων, (ſc. Μυκαλησσίων) ἐδενὸς, ὩΣ 'ΕΠΙ' μεγέθει, τῶν κατὰ τὸν πόλεμον, ἧσσον ὀλοφύρασθαι ἀξίῳ, τοιαῦτα ξυνέβη, *Atque huiusmodi quidem fuit clades, quam Mycaleſſus accepit, quae incolis, pro magnitudine*

τό γε, *Nam mea quidem cauſa, perinde mihi eſt.* Clemens Alexandr. Strom. IV. Chriſtianorum nomine iis reſpondens, quibus mirum videbatur, Chriſtianos ſuis cruciatibus minime liberari: Tί γὰρ καὶ ἀδικέμεθα, inquit, ὡς πρὸς ἡμᾶς αὐτὲς, θανάτῳ ἀπολυόμενοι πρὸς τὸν Κύριον; *Quid enim detrimenti capimus, qui, quantum ad nos attinet, ad Dominum morte ipſa tranſmittamur?*

Abundat. XX. Decimo ſexto, ὡς ſequente ἐκ τῶν δυνατῶν, vel ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐγχωρέντων, vel ἐκ τῶν ἀφορμῶν, *pro viribus, facultatibus, opibus*, omnino παρέλκει [30]. Exemplum ex Thucydide vnum hoc ſat erit. Sic enim ille lib. II, pag. 100 Ἐπεὶ δὲ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἕτοιμα ἦν, *Rebus autem, prout tum licebat, comparatis.*

Ὧs, ſic. XXI. Decimo ſeptimo, ὧς cum accentu, apud Poetas paſſim pro ὕτως, *ſic:* et quidem etiam ἐλλειπτικῶς, vt apud Homer. Iliad. ά, verſ. 116,

Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον, *ſed etiam ſic*, i. e. *etiamſi res ita ſe habeat, volo eam reddere, ſi quidem id praeſtat.*

Sic Iliad. π', verſ. 363 Ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, id eſt, *ſed etiam ſic*, id eſt, *eo ſtatu rerum, ſuſtinuit*, vel *perſtitit.* Ita Thucydides non ſemel vſurpauit, vt lib. I, Ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοποννησίες πόλεμος, καὶ ὧς ἔσεσθαι αὐτοῖς. *Iis enim videbatur bellum ſibi cum Peloponnenſibus futurum*

tudine vrbis, non minus fuit deploranda quam vlla alia, quae in hoc bello acciderit. Eſt et vbi nulla additur praepoſitio. Sic Gnathaenae meretricis elegantem iocum narrat Athenaeus, lib. XIII, Delpnoſoph. pag. 584, cui cum quidam obtuliſſet paruulum villum, addens ſedecim id eſſe annorum, reſpondit, Μικρός γε ὩΣ τοσέτων ἐτῶν, *Profecto paruulum pro aetate.* Vide omnino Deuarium, qui Latinos ſuo *Vt* eo ſenſu vſos etiam fuiſſe, demonſtrat ex Cicerone. Nec aliter Corn. Nep. in Epam. cap. 5 *Satis exercitatum in dicendo, VT Thebanum ſcilicit.* Et Curt. lib. IX, cap. 1, §. 24 *Gens, vt barbari, ſapientia excellit.* Confer editionem Leidenſem, quam adieci, ad Reg. 1. H.

Ὡs in hoc ſenſu, nempe comparatiuo, interdum occurrit cum Infinitiuo. Vt Xenoph. Cyrop. I, 5, 11 Ἀλλ' ἴωμεν ἐπὶ τὲς πολεμίες, ὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίςαμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι, *Sed tendamus ad hoſtes, quos cum ipſe viderim, ſcio eſſe imperitos belli, ſi comparantur nobiſcum.* Z.

30 Niſi mauis reddere *quantum.* Vt, *quantum pro viribus licuit.*

31 Vt

rum etiam ſic: id eſt, *etiamſi eo modo ſeſe gererent.* At ὐδ' ὥς, id eſt, *ne ſic quidem*[31].

Alias tamen, ὧς idem valet, ac πῶς[32], cum accentu, id eſt, *Certo quodam modo.* Ariſtot. Politic. I Ἔςι μὲν ὧς τῦ οἰκονόμυ καὶ τῦ ἄρχοντος, καὶ περὶ ὑγιείας ἰδεῖν· ἔςι δ' ὧς ὔ, ἀλλὰ τῦ ἰατρῦ, *Ad Oeconomum et Principem certo quodam modo pertinet, valetudini proſpicere; certo etiam modo non pertinet, ſed potius ad Medicum.* *Ὧs, certo quodam modo.*

XXII. Decimo octauo, ὡς etiam absque accentu, interdum ſumitur pro *ſic:* vt apud Clem. Alexandr. in Protrept. Ὡς δ' ὐκ ἔςι Θεὸς ἡ ἅλως, καὶ ὡς ὐκ ἔςι Θεὸς ἡ Ἶρις, *Vt autem Dea non eſt Area,* (meteorum intelligit,) *ſic neque Dea Iris eſt:* niſi ſecundum ὡς, accentu notari debeat. Et Stromat. VI, Ὡς δὲ καὶ Ἰυδαίοις, διοιχθείσης τῆς παλαιᾶς γραφῆς, τὸ νέον καὶ εὐγενὲς ἐγκεντρίζεται τῆς ἐλαίας φυτὸν, id eſt, *Sic etiam Iudaeis, patefacta vetere ſcriptura, nouus et generoſus oliuae ſurculus inſeritur.* Vbi etiam alii legunt, ὧς cum accentu[33]. *Ὡs pro ſic.*

XXIII. Dubium etiam eſt, vtrum ὡς an ὧς ſcripſerit Lucianus in Charonte, vbi Charon de Homero loquens, Ἐπεὶ γὰρ, inquit, ἤρξατο ᾄδειν, ὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέυσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, id eſt, *Cum enim coepiſſet non valde laetum carmen nauigantibus occinere, continuo Neptunus coegit nubes, pontumque turbauit.* Vbi ὡς vel ὧς, idem eſt, atque ὕτω δὴ, vel potius, ἅμα δὴ, *continuo, tum vero*[34].

CAPVT IX

31 Vt apud Arrian. de Exp. Al. lib. I, cap. 7. in fine: Ἀλέξανδρος δὲ ΟΥ'Δ' ὯΣ τῇ πόλει προσέβαλεν, *Sed ne ſic quidem Alexander vrbem oppugnauit.* Accentu praeterea notatur ὧs, quotiescunque poſtponitur, id quod apud Poetas frequens eſt: vt apud Hom. Od. T. vbi vergit ad finem:

Οἵ δή μιν περὶ κῆρι, Θεὸν ὧς τιμήσαντο.

Qui illum ex animo, vt Deum, honorabant.

32 At non niſi cum ἔςι, quod ſemper antecedit, coniunctum. Quo pertinet regula, ſupra Cap. V, Sect. 6, de verbo εἰμί.

33 Sic poſterius illud ὧs accentu notatum inuenio in verſiculo illo, qui extat apud Plat. Phaedr. pag. 241.

Ὡs λύκοι ἄρνα φιλῦσ', ὧs παῖδα φιλῦσιν ἐρασαί.

Vt lupus ipſe agnum, puerum ſic ardet amator.

Nec dubito quin ὧs pro *ſic* poſitum ſemper accentu notetur.

34 In verbis Luciani ὧs accentu notari debebit, dummodo relatum ad ſe habeat ſequens illud ὥσπερ. Nam ſequitur: ὥσπερ τορύνην

CAPVT IX et VLTIMVM.
De Praepoſitione.
SECTIO I.
De Praepoſitionibus ἀμφὶ, ἀνὰ, ἄνευ, ἀντὶ, ἀπό.

REGVLA I[35].

Vt praecipuos tantum in quaque [36] libemus idiotiſmos, (nam caetera Grammatici et Lexicographi dabunt:) Praepoſitio *ἀμφὶ*, et Poetice *ἀμφὶς*, apud Poetas quidem, et

ῥύνην τινὰ, ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνεν· adeo vt *τορύνην* et *τρίαιναν* per Appoſitionem coniungantur, et ſenſus ſit: *Sic pontum turbauit, tanquam immiſſa quadam tudicula, tridente ſcilicet, omnes procellas excitaret.* Caeterum caput hoc claudat ſcita admodum adverbii *ὥσπερ* cum interrogatiuo *τί* conſtructio. Et *ὥσπερ τί;* verbatim, *Quemadmodum quid?* eſt formula exigentis exemplum praecedentis cuiusdam propoſitionis. Latini dicunt, *Da* vel *profer exemplum.* Adi Platonem in Sympoſio, pag. 205 *Ἀφελόντες τοῦ ἔρωτός τι εἶδος, ὀνομάζομεν τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα, ἔρωτα· τὰ δὲ ἄλλα ἄλλοις καταχρώμεθα ὀνόμασιν.* ὭΣΠΕΡ ΤΙ'; *ἦν δ᾽ ἐγώ.* *Ὥσπερ τόδε· Οἶσθ᾽ ὅτι ποίησίς ἐστί τι πολύ.* etc. *Ablata amoris quadam ſpecie, huic totius nomen imponimus, ſcilicet Amorem. In aliis autem vtimur aliis nominibus. Proba exemplo, inquam ego. Hoc eſto exemplum (ait ille.) Scis vocabuli ποίησις vſum late patere.* etc.

35 De praepoſitionibus illud in genere notandum, illas a ſcriptoribus Ionicis, et poetis longe a caſu, quem regunt, moueri. Herod. Erat. cap. 69 Ἐ Ν *γάρ σε* ΤΗ͂Ι *νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι·* pro *ἐν τῇ νυκτί.* *Ea enim nocte te concepi.* Hom. Iliad. B, vſ. 465

— *Αὐτὰρ* ὙΠΟ' *χθὼν*
Σμερδαλέον κονάβιζε ΠΟΔΩ͂Ν
αὐτῶν τε καὶ ἵππων.

Sed terra terribiliter reſonabat ſub pedibus ipſorumque et equorum. Vbi *ποδῶν* Caſum ſuum debet longe praecedenti Praepoſitioni *ὑπό.* His adde Theognid. in ſentent. vſ. 34

Ἐ Σ Θ Λ Ω͂ Ν *μὲν γὰρ* Ἀ Π'
ἐσθλὰ μαθήσεαι. —

Structura eſt: *Μαθήσεαι μ. γ. ἐσθλὰ ἀπ᾽ ἐσθλῶν.* *Diſces enim bona a bonis.* Vbi praepoſitio etiam caſui ſuò poſtponitur. Eadem ratio eſt apud Latinos Praepoſitionis *Per* in orandi formulis. Sic apud Terent. Andr. III, 3, 6

Per ego te D E O S oro.

Et praepoſitionis *ab* apud Ouid. lib. III, de Pont. el. 3, vſ. 46

D I S C I P V L O periì ſolus
AB ipſe meo.

Et

et Ionicos Scriptores, cum genitiuo caſu, ſignificat *de*, *per*, et *propter:* cum datiuo autem, *de*, *propter*, et *circum:* ſaepius tamen ἀμφὶς cum genitiuo eſt, *ſine*, *ſeorſum*, *extra*.

Apud alios ſolutae orationis auctores, fere cum accuſatiuo iungitur, idemque valet quod *circa*. Ac primo quidem eleganter dicitur, ἔχειν ἀμφί τι, *in re aliqua verſari*[37]. Ἔχειν ἀμφί τινα, *Operam alicui nauare*, aut, *cum eo verſari:* ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, *être au ſouper*[38]. Idem eſt, εἶναι ἀμφί τι. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. X, Ἐκείνην μὲν ὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ἐπιῦσαν νύκτα ὅλην, ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν, id eſt, *Et quidem toto illo die, ac ſequenti nocte integra, iis in rebus verſati ſunt.* 'Αμφὶ, circa.

Hoc ſenſu dicebantur etiam νόμοι ἀμφί τι καθεστῶτες, id eſt, *leges aliqua de re conſtitutae.* Idem Dionyſius lib. VII Ἕκαστον δ' ὅτι κατὰ νόμυς ἐγίνετο, τὺς ἀμφὶ θυσίαν ὑφ' Ἑλλήνων κατασταθέντας, ἐκ τῆς Ὁμήρυ ποιήσεως γνῶναι ῥάδιον, id eſt, *Singula vero ex legibus fieri ſolita eſſe, quas de ſacrificio Graeci ſtatuerant, ex Homerica Poeſi facile quiuis intelligat.*

II. Secundo, ἀμφὶ, cum eodem caſu eſt, *fere*, *circiter*, *admodum*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. I[39] Ἀπέχων τῆς Ῥώμης ἀμφὶ τὺς τριάκοντα σταδίυς, id eſt, *Roma diſtans triginta circiter ſtadiis.* Et lib. V[40] Τῶν συμμάχων ἀπέθανον ἀμφὶ τὺς μυρίυς καὶ τρισχιλίυς, id eſt, *Ex ſociis periere circiter tredecim millia.* Idem lib. X[41] μάλιστα cum ἀμφὶ coniungens, 'Αμφὶ, circiter.

Et Heroid. Ep. IX, vſ. 69.
— *DAMNIS diues AB ipſa ſuis.*
Apud Atticos quoque ſcriptores hae particulae, μὲν, γὰρ, δὲ, ἂν etc. medium inter praepoſitionem et caſum ipſius locum obtinent. Ita dicitur: Ἐν μὲν εἰρήνῃ, et, ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ. Ἐν δ' ἂν τῇ πόλει. Ἐς ἂν τὰς Ἀθήνας. Et ſimilia.

36 *Vsque quaque* ſecundum ed. Pariſ.

37 Exemplum habet Arrian. de Exp. Al. cap. 11, non longe ab initio. Vbi mentio fit περὶ τῶν ποιητῶν ἐπῶν τε, καὶ μελῶν, καὶ ὅσοι ἀμφὶ ᾠδὴν ἔχυσι, *De poetis carminum Heroicorum, et Lyricorum, et quotquot circa odas verſantur*; i. e. *odis deſcribendis operam dant.*

38 Exemplum habet Xenophon, Κύρ. παιδ. lib. V, prope finem: Ὁ μὲν Κυαξάρης ἀμφὶ δεῖπνον εἶχεν, *Cyaxares coenabat.* Locorum mox ex Dion. Hal. citandorum alter eſt pag. 642, lin. 14, alter pag. 479, initio.

39 Pag. 73, lin. 5.

40 Pag. 310, lin. 18.

41 Pag. 677, lin. 4. H.

* Cum,

coniungens, Τῶν δὲ πολιτῶν, inquit, ἀμφὶ τὰς ἡμίσεις μάλιστα διεφθάρησαν, id eſt, *Ciuium media fere pars eo morbo exſtincta eſt.* Sic dicebant: Εἶναι ἀμφὶ δέκα ἔτη, id eſt, *Annum circiter decimum agere* *.

Ἀνὰ, *per.*

III. Ἀνὰ, (Poetice, ἂν ſine accentu, ante conſonantes:) cum dandi caſu eſt, *cum*, vel, *ſuper* †. At longe ſaepius apud Oratores ſimul et Poetas, cum accuſatiuo coniungitur. Ac primo ſignificat *per:* vt, ἀνὰ πᾶν ἔτος, *per ſingulos annos:* ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, *per Graeciam:* ἀνὰ κράτος, *per vim*, id eſt, *totis viribus.* Dionyſius Halicarnaſſ. paſſim [42]: Ἐλάσας τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος παρῆν ἐπὶ τὸν χάρακα, id eſt, *Equo ſumma vi admiſſo in caſtra ſe recepit.* Vbi nota, παρεῖναι ἐπὶ τὸν τόπον, id eſt, *ad locum aliquem peruenire;* Gallice diceretur, *il fut en ſon camp.* Sic, Ἀνὰ κράτος πολεμεῖν [43], et ἀνὰ κράτος πολιορκεῖν, *Totis opibus bellum*

* Cum, tironum gratia, conſtituerimus ſingulis locis breuiter indicare, quae vis fere praepoſitionibus in compoſitione ſit ſubiecta: ante omnia monendum eſſe videtur, hic duplici opus eſſe cautione: primum ne quis putet, ſemper et vbique ſcriptores ita etymologiae eſſe tenaces, vt nunquam inde recedant. Nam ſaepenumero compoſita non aliam habent vim, quam ſimplicia, et fere numeri gratia adhibentur compoſita. Deinde tenendum eſt, praepoſitioni in eodem verbo compoſito diuerſis in locis diuerſam poteſtatem interdum eſſe ſubiectam. Sic v. c. ἀνάγειν poteſt ſignificare modo *reducere*, modo *ſurſum ducere;* aut ἀνέχειν modo *retinere*, modo *tollere* etc. Sed redeamus ad rem. Ἀμφὶ igitur in Compoſitis ſignificat 1) *Comprehenſionem*, ſeu *circumſcriptionem:* vt ἀμφιβάλλειν, *circumdare*, ἀμφιτιθέναι, ἀμφιπεριστρέφεσθαι, h. e. *oberrare.* 2) *In vtroque latere, loco,* ſiue *vtraque parte:* vt ἀμφορεὺς, *vas, quod vtroque latere habet anſas, et adeo vtroque latere poteſt geſtari.* Ἀμφίβιος, ἀμφιδέξιος, ἀμφώδοντα ζῶα. 3) *In vtramque partem:* v. c. ἀμφίλογος, *de quo in vtramque partem disputari poteſt;* it. ἀμφίβολος, ἀμφήριστος. 4) *Auget:* v. c. ἀμφίπνευμα, *ſumma ſpirandi difficultas*, ἀμφιβρότη ἀσπὶς, *clypeus, qui ex toto tegit*, χερσὶν ἀμφαφᾶσθαι, *diligenter manibus tractare.* Z.

† Sic reperitur Iliad. ά, 15 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, χρυσέῳ ἈΝΑ' σκήπτρῳ. Clarkius, Praepoſitionis, inquit, ἀνὰ ea hic vis eſt, vt dicatur Chryſes ſceptro, quod in manibus geſtabat, infulam indidiſſe. Ven. Erneſtius igitur interpretandum cenſet, *deuinctam ſceptro*, vel, *deligatam.* Z.

42 Lib. III, pag. 167, lin. 11. Repetit hanc loquendi formam p. 190, lin. 24, et lib. XI, p. 707, lin. 33.

43 Ex eodem Dionyſ. lib. XI, pag. 703, lin. 38.

44 Pag.

bellum gerere, obſidere. 'Ανὰ κράτος τὴν πόλιν ἑλεῖν, *prendre une ville par force:*

IV. Secundo, ἀνὰ cum eodem caſu aliquando ſumitur pro ἐν, vſusque praecipuos habet duos. Alter eſt, vt dicatur, ἀνὰ ϛόμα ἔχειν, *in ore habere*, et ἀνὰ ϛόμα εἶναί τινι, *alicuius in ore verſari.* Clemens Alexandr. Strom. VII Οἱ τὰ μὲν λόγια τȣ̃ Θεȣ̃ ἀνὰ ϛόμα ἔχȣσι, *Qui Dei quidem oracula in ore habent.* Alter eſt, ἀνὰ μέρος, pro ἐν μέρει, (de quo dictum eſt in nomine μέρος Cap. III, Sect. 7) id eſt, *per partes, ſigillatim, viciſſim:* vt, 'Ανὰ μέρος τοῖς μὲν ἀμφὶ πόλιν, τοῖς δὲ καθ' αὑτὸν ἐνασχολεῖσθαι, id eſt, *Viciſſim reipublicae ac ſibi vacare.* 'Ανὰ, pro, ἐν.

V. Tertio, ἀνὰ, cum eodem caſu, idem valet, quod *inter.* Xiphilin. in Domitiano, Συνομόσας ἀνὰ πρώτȣς, μετά τινων, *Qui primus*, vel *primarios inter, cum aliis quibusdam coniurauerat.* Inter.

Quarto, ἀνὰ τὸν ποταμὸν, videtur potius eſſe, *contremont la riuiere*, quam *per fluuium.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. V 'Απὸ θαλάττης ἀνὰ τὸν ποταμὸν διεκόμισαν, id eſt, *A mari per aduerſum flumen aduexerunt.* Aduerſum.

Quinto, ἀνὰ χρόνον, eſt, *progreſſu temporis, à trait de tems.* Idem lib. I Ἃς (πόλεις) ἀνὰ χρόνον ὑπὸ Τυῤῥηνῶν ἀφῃρέθησαν, id eſt, *Quas illis vrbes Tyrrheni temporis progreſſu eripuerunt.* Idem lib. II Κατέσκηψεν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμȣς, τȣ̀ς μὲν ἄλλȣς, εὐπετεῖς, ἕνα δὲ τὸν πρὸς Σαβίνȣς, μέγαν καὶ χαλεπὸν, id eſt, *Progreſſu temporis,* vel, *poſtea, in bella aelatus eſt, partem quidem maximam, leuia,* [male enim vertunt πολέμȣς εὐπετεῖς, *bellum multiplex,*] *ex quibus tamen vnum cum Sabinis geſtum, et magnum fuit, et graue.* 'Ανὰ χρόνον, progreſſu temporis.

VI. Sexto, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id eſt, κατὰ, *eodem plane modo*, vbi comparationem aliquam, aut analogiam inſtituimus. Clemens Alexandr. Strom. II, [44] cum dixiſſet, vnicam κατὰ δύναμιν, (id eſt, *vi et poteſtate*,) virtutem eſſe, quae diuerſis nominibus vocaretur, ſubdit: 'Ανὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ μιᾶς ȣ̃σης ἀληθείας, etc. *Eodem plane modo, cum vna tantum ſit veritas*, etc. Sic apud eundem ἀνὰ λόγον, id eſt, κατὰ λόγον, vel διὰ λόγȣ, *oratione*, vel *ratione.* In Protreptico [45]: 'Απογυμνώσω δὲ εὖ μάλα, ἀνὰ 'Ανὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

τὸν

44 Pag. 318, lin. 15.

45 Pag. 9, lin. 31.

τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, τὴν γοητείαν, τὴν ἐγκεκρυμμένην αὐτοῖς· id eſt, *Ego vero praeſtigias illis* (myſteriis) *occultatas, ipſa veritatis oratione, egregie admodum illuſtrabo.*

VII. Septimo, cum rerum diuerſarum aequalem veluti diſtributionem ſignificamus, eandem praepoſitionem adhibemus, idque triplici fere modo. Primus eſt, cum accuſatiuo rei. Hinc a Medicis toties inculcatum, *κινναμώμου, exempli cauſa, καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν·* verbat. *cinnamomi et nardi per vnciam vnam.* Hic ἀνὰ, pro ἑκατέρου, *vtriusque ſeorſim vnciam vnam, vne once de chacun.* Hinc et illud Xiphilini in Auguſto: Ὥστε καὶ δωρεὰν τοῖς Ῥωμαίοις ἀνὰ πέντε καὶ εἴκοσι δραχμὰς τελευτῶν καταλιπεῖν· id eſt, *Vt moriens Romanis viginti quinque drachmas legati nomine viritim reliquerit.* Hic ἀνὰ, pro ἑκάστοις [46].

Secundus eſt, cum accuſatiuo perſonae; vt ſi dicamus, Τοὺς στρατιώτας ἐξιέναι κελεύει ἀνὰ πέντε, id eſt, *Milites quinos et quinos proficiſci iubet: cinq à cinq.*

Tertius eſt, cum ἀνὰ iungitur cum ἕκαστος in alio etiam caſu, quam accuſatiuo, tuncque vni tantum ornatui ſeruit. Sic Apocal. XXI, 21 Δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, *Duodecim margaritae, ſingulae portae, ſingulis ex margaritis erant* *.

Ἄνευ, *praeter.* VIII. Ἄνευ [47], cum ſolo gignendi caſu non tantum eſt, *ſine;* ſed etiam aliquando, *praeter quam quod*, vel, *praeter*, idque ſaepe cum verbo nominis inſtar poſito: quod etiam valet in praepoſitione χωρὶς, vt in eius explicatione dicetur; v. c. Ἄνευ τοῦ τῆς προϋπαρξάσης ἀποπεσεῖν εὐδοκιμήσεως, καὶ μυρίοις ἑαυτὸν ἐνέβαλε τοῖς κινδύνοις, id eſt, *Praeter*

46 Eodem plane ſenſu occurrit in Euang. Matth. cap. XX, 9 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἔλαβον ἈΝᾺ ΔΗΝΆΡΙΟΝ, *Et qui venerant circa horam vndecimam*, vel, *quum veniſſent hi, qui circa h. v.* ſcilicet, *conducti fuerant, accipiebant ſinguli denarium.* Et Apocal. IV, 8 Καὶ τέσσαρα ζῶα, ἓν καθ' ἓν αὐτῶν εἶχον ἈΝᾺ ΠΤΈΡΥΓΑΣ ἓξ, *Et quatuor animalia habebant ſingula ſex alas.* H.

* Ἀνὰ in compoſitis ſignificat 1) *Eleuationem;* vt ἀνακύπτειν, ἀναβαίνειν, ἀνέχειν τὰς χεῖρας. 2) *Repetitionem vel loci, vel actionis:* vt ἀνατρέχειν, ἀναγράφειν, ἀνατίθεσθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναπλεῖν. 3) *Reiectionem, retro, dilationem:* vt ἀναβάλλειν, ἀναπίπτειν, ἀνιέναι. 4) *Separationem*, vt ἀναχωρεῖν *diſcedere.* 5) *Auget:* vt ἀναπείθειν, *perſuadere*, ἀναλίσκειν, ἀναβοᾷν. Z.

47 Malim inter aduerbia recenſere.

48 *Sex-*

Praeter quam quod prioris exiſtimationis iacturam fecit, infinitis[48] *quoque periculis ſeipſum implicuit*[49].

Aliquando ſignificat *extra*. Plutarchus in Pompeio, **Extra.**
'Εψηφίσαντο μηδένα 'Ρωμαίων ἄνευ παρατάξεως ἀναιρεῖν, *Neminem Romanorum extra aciem occidere ſtatuerunt.*

IX. 'Αντὶ, cum ſolo item gignendi caſu, ſaepiſſime eſt **'Αντὶ, pro.**
pro, (ſed quatenus ſignificat *loco*,) vel *inſtar*[50]: vt, Βασιλεὺς ἀντὶ μυρίων ἐςὶ ςρατιωτῶν, *Rex ſexcentorum militum inſtar eſt.* 'Αντ' ἀγάπης μῖσος εὕρασθαι, *Pro amore odium inuenire*, id eſt, *referre*[51].

Quo ſenſu crebro iungitur cum verbis, ἀγαπᾷν, *amare*; αἱρεῖσθαι, *deligere*; δέχεσθαι, *accipere*; ἀλλάττειν, *permutare*; τίθεσθαι, *ponere*, vel potius, *ducere*, id eſt, *exiſtimare*: tuncque non raro verti potius debet, *prae*, quam *loco*: vt, 'Αντὶ κακῶν ἁπάντων, κἂν ἀγαθὸν ἕνα τιθείμην, id eſt, *Prae omnibus improbis, vel probum vnum optauerim.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. X, Φίλων τε καὶ συγγενῶν ἀντὶ παντὸς ἀγαθοῦ τιθεμένων, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα εὐπορεῖν, *Cum amici ac propinqui omni bono potius ducerent, hominem illum opibus abundare.*

X. Aliquando tamen ἀντὶ, commodius redditur, *propter*, vel *gratia*. Demoſthen. pro Coron. Εἶτα μ' ἐρωτᾷς **Propter.**
ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, *Deinde, vel, et tamen quaeris ex me, cuius tandem virtutis gratia, honoris aliquid*

48 *Sexcentis* exhibent edd. Pariſ. et Argentorat.

49 Poteſt etiam cum participio coniungi. Ariſtid. Orat. pro Quatuoruiris, pag. 247 Μέγιςον δὲ κἀκεῖνο σημεῖον τῆς Περικλέους ὀρθότητος "ΑΝΕΥ ΤΩΝ ΕἸΡΗΜΕΝΩΝ, *Praeter ea, quae ſuperius diximus, Periclis integritatis firmiſſimum argumentum hoc eſt.* Vbi ἄνευ τῶν εἰρημένων, verbatim, *Abſque*, vel, *ſine dictis.*

50 Eſt vbi melius reddatur per adiectiuum ſuperlatiui gradus, vt in illo Platonis: "Ον ἐγώ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγώνων εἶναι, *Quod ego dico prae omnibus*, id eſt, *omnium certaminum praeſtantiſſimum eſſe.*
Vig. Idiot. gr.

51 Cum verbo εἶναι coniungit Hom. Iliad. I, vſ. 116

— 'Αντί νυ πολλῶν
Λαῶν ἐςιν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,

Is, quem Iupiter carum habet, eſt inſtar multarum copiarum. Hunc vſum ſeruat etiam in compoſitione, vt in ἀντάξιος apud Hom. Iliad. Λ, vſ. 514, qui Machaonem laudans ait:

'Ιητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,
Nam multis aliis medicus praeſtantior vnus.

ſeu potius: *Multorum aliorum inſtar.* H.

quid obtinere velim. Sic, Ἀνϑ᾽ ὧν τὴν ἐπαρχίαν ἐκάκωσε, τιμωρίας ὑπομένειν τὰς ἐσχάτας δίκαιος ἦν, *Propter calamitates, quibus prouinciam peſſum dedit, dignus eſt qui extremas poenas ſuſtineat* *.

Ἀπὸ, α, ε. Seruit periphraſi.

XI. Ἀπὸ, cum ſolo etiam gignendi caſu, praeter vulgarem acceptionem, qua reſpondet Latinis Praepoſitionibus *A*, *Ab*, *E*, *Ex*, ſequentes habet notatu digniores. Ac primo quidem cum ſuo caſu, per aduerbium Latinum, ſaepius redditur. Nam Ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, et ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, eſt φανερῶς, *palam.* Thucydid. lib. I, Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένους, βοηϑεῖν, (ſupp. δίκαιον·) *Maxime vero,* (ſupp. *aequum eſt,*) *vos, defenſione noſtra palam ſuſcepta, nobis opem ferre.* Sic, Ἀπὸ ταὐτομάτου, et ἀπὸ τύχης, *fortuito:* ἀπὸ στόματος [52], et ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, *memoriter exponere*, vel *recitare:* ἀπὸ σπουδῆς, id eſt, σπουδαίως, *ſtudioſe:* ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, *ex tempore:* ἀπὸ τοῦ φρονίμου, *prudenter*, vel *conſilio.*

XII. Secun-

* Ἀντὶ in compoſitis ſignificat 1) *Aequalitatem,* ſiue *pariationem:* vt ἀντάξιος, ἀντίϑεος, ἀντίῤῥοπος, ἀντίγραφον. 2) *Oppoſitionem,* ſiue *repugnantiam:* veluti ἀντιλέγειν, *contra dicere,* ἀντιπαρατάττειν, *aciem aciei hoſtium opponere,* ἀντιπαρεξάγειν, ἀντικεῖσϑαι, ἀντιφέρειν, ἀντίδικος, ἀντίχριστος. 3) *Oppoſitionem loci, e regione, contra:* e. g. ἀντίϑυρον *locus e regione oſtii,* ἀντιβλέπειν, ἀντικνήμιον, *tibia anterior, quae craſſiori et inſigniori tibiae parti opponitur.* 4) *Remunerationem,* vel, *viciſſitudinem, viciſſim:* v. c. ἀντωφελεῖν, ἀντευεργετεῖν, ἀντικαλεῖν, ἀντιϑεραπεύειν. 5) *Aemulationem et imitationem:* vt ἀντίτεχνος. 6) *Permutationem,* ſeu, *ſucceſſionem in locum alterius:* v. g. ἀντωνεῖσϑαι, *emere in locum alterius rei,* ἀντιπαρέχειν, *in locum alterius ſubſtituere, reſarcire* etc. Z.

52 Exemplum habet Plato in Theaet. non longe ab init. Hinc verbum ἀποστοματίζειν, *memoriter dicere:* vel *memoriter dicere iubeo:* et τὰ ἀποστοματιζόμενα, *quae memoriter recitantur.* Vtrumque apud eundem in Euthydemo pag. 276 Ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνϑανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; *Quum vos memoriter recitare iubet grammaticus, quinam pueri diſcunt ea, quae reddenda ſunt?* Huc refer ἀπὸ γλώττης, *Viua voce,* (mondeling.) Ita Arrian. de Exp. Al. lib. II, cap. 13, init. Ἀφίκοντο παρὰ Δαρείου πρέσβεις, ἐπιστολήν τε κομίζοντες Δαρείου, καὶ αὐτοὶ ἀπὸ γλώσσης δεησόμενοι etc. *Aderant a Dario legati, et epiſtolam ferentes Darii, et ipſi verbis precaturi.* Ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, *Nominatim,* Ariſtid. ad Caplt. pag. 545 Ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, *Inopinato,* Thucydid. lib. VI, cap. 47.

53 Lucian,

XII. Secundo cum duobus genitiuis, τοῦ βελτίςου, et τοῦ κρατίςου, *optime*, aliquando ſignificat *optima fide*, *optimoque conſilio*, qui vſus Dionyſio Halicarnaſſ. familiaris admodum eſt. Nam lib. I, pag. 62, Αἰσθόμενος οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίςου ταῦτα πράττοντα τὸν ἀδελφὸν, *Vbi ſenſiſſet haec a fratre animo non optimo fieri.* Idem lib. VII, pag 470, Ὁπότε μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ κρατίςου γένοιντο αἱ διαγνώσεις, id eſt, *Enimuero cum bona fide ac ſincere disquiſitiones illae fierent.* Et paulo poſt: Ὁ δὲ ἀγαθὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ κρατίςου, πρὸς τὰ κοινὰ προϊὼν, id eſt, *At vir bonus, bonoque animo ad rempublicam accedens.*

Aliquando, παντὸς, cum τοῦ βελτίςου iungitur. Idem libro III, pag. 140, Τοῖς δὲ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίςου κρίνουσι τὸ συμβεβηκὸς, id eſt, *At iis, qui de illo caſu, bono ac ſincero animo iudicabant.* Et lib. IV, pag. 221, Ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, ἦ μὴν τὰ ἀληθῆ, καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίςου τετιμῆσθαι, *Cum ſolenne iusiurandum edidiſſent, vere atque optima fide, cenſum illum factum eſſe.*

XIII. Tertio, praecedente articulo praepoſitiuo, ſaepe coniunctionem aliquam ſignificat cum eo, quod per genitivum exprimitur. Nam οἱ ἀπὸ τῆς ςοᾶς, id eſt, οἱ ςωϊκοὶ, *Stoici;* verbatim, *qui ſunt ex porticu* [53]*:* οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας, *Philoſophi:* οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, *Platonici* [54]*:* οἱ ἀπὸ τῆς Κελτικῆς, *Galli:* οἱ ἀφ᾽ αἵματος, *ſanguine coniuncti.* Philo de Legat. ad Caium: Οἱ ἀφ᾽ αἵματος πάντες, καθ᾽ ἑκάτερον γένος, τό τε πατρῷον, καὶ μητρῷον, *Propinqui omnes vtriusque generis, paterni ſimul, ac materni* [55]. Sic οἱ

Coniunctionem ſignificat.

53 Lucian. de Paraſito: Ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ ΤΟΙ͂Σ ἈΠῸ ΤΗ͂Σ ΣΤΟΑ͂Σ, ἑτέρως δὲ ΤΟΙ͂Σ ἈΠῸ ΤΗ͂Σ ἈΚΑΔΗΜΊΑΣ, ἑτέρως δὲ ΤΟΙ͂Σ ἈΠῸ ΤΟΥ͂ ΠΕΡΙΠΆΤΟΥ, *Aliter enim ſe res habere videtur Epicuro, aliter Stoicis, aliter Academicis, aliter Peripateticis.*

54 V. Clem. Al. Strom. l. II, pag. 384, lin. 29 Τὰς δὲ συγκαταθέσεις οὐ μόνον ΟἹ ἈΠῸ ΠΛΆΤΩΝΟΣ ἀλλὰ καὶ ΟἹ ἈΠῸ ΤΗ͂Σ ΣΤΟΑ͂Σ ἐφ᾽ ἡμῖν εἶναι λέγουσιν, *Aſſenſiones autem non ſolum Platonici, ſed Stoici etiam dicunt in noſtra poteſtate eſſe.*

55 Praecedente articulo in neutro genere, praepoſitio κατὰ ſubauditur. V. c. *Quod ad maternum genus attinet, Scytha fuit,* Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 299, lin. 10. ſic in antiquo Ptolemaei Energetae monumento: Βασιλεὺς μέγας Πτολεμαῖος — τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς, Ἡρακλέους, τοῦ Διός. τὰ δὲ ἀπὸ μητρὸς, Διονύσου τοῦ Διὸς,

οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς, *Senatores* [56]: οἱ ἀπὸ τοῦ πλήθους, *plebeii:* οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων Ἴωνες, *Iones ab Athenienſibus oriundi.*

XIV. Quarto, contraria paene ſignificatione, οἱ ἀπό τινος πράγματος, dicuntur aliquando, *qui re aliqua, negotioue perſuncti ſunt*, de quo iam aliquid attigimus in verbo γίνομαι. Nam v. c. οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας, *qui a conſulatu*, id eſt, *viri conſulares, qui conſulatu defuncti ſunt.* Herodian. lib. VII, cap. 1, Περιτυχόντες τῶν ἀπὸ ὑπατείας, καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τινὶ, id eſt, *Cum in aliquem ex Conſularibus et Alexandri amicis incidiſſent.* Sic: οἱ ἀπὸ τῆς στρατηγίας, *imperio defuncti*, vel, *imperatorii:* ὁ ἀπὸ τῆς πρεσβείας, *qui legatione perſunctus eſt:* et ſimil.

Ἀπὸ, *poſt.* XV. Quinto, affinis vſus ille eſt, quo ſignificat *a*, vel *ab*, id eſt, *poſt* aut *ſtatim poſt:* ἀπὸ δείπνου, *ſtatim a coena:* ἀπὸ παίδων, *ſtatim a pueritia*, vel, *ſtatim poſt pueritiam:* ἀπὸ παραγγέλματος, *ſtatim a mandato:* ἀπὸ σάλπιγγος, *a tuba*, id eſt, *ſtatim a tubae ſigno:* vt, Ὁ δ' ἀπὸ σάλπιγγος ἐς μέσους ὤσατο τοὺς πολεμίους, id eſt, *Ille autem ſtatim a tubae ſigno medios in hoſtes irruit.* ἀπὸ τοῦ πολέμου, *paulo poſt bellum:* vt, ἀπὸ δὲ τοῦ πολέμου, τῆς τῶν κοινῶν διοικήσεως ἑαυτὸν ὑπεξείλετο, *Hoc bello ſimulatque perfunctus eſt, ſe ipſum reipublicae adminiſtrationi ſubduxit.*

XVI. Sexto παρὰ, cum genitiuo, vix vnquam apud ſolutae orationis Auctores cum rebus inanimatis coniungitur, ſed tantum apud Poetas: vt, παρὰ νηῶν, *a nauibus*,

Ἀπὸ de rebus animatis. apud Homerum. Ἀπὸ, licet rarius, aliquando tamen etiam in proſa de rebus viuentibus vſurpatur. Clemens Alexandr. Strom. II, Οὗτος ὁ μακαρισμὸς ἐγένετο ἐπὶ τοὺς ἐκλελεγμένους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, id eſt, *Hic beati praedicantur, qui a Deo electi ſunt.*

Ἀπὸ, pro ὑπό. Tuncque ἀπὸ ſumitur pro ὑπὸ, quod infrequens non eſt, cum apud alios, tum maxime Pauſaniam. Vnde in Corinthiacis; Καὶ ταύτας (παρθένους) φασὶν ἀπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν

Διὸς, *Rex magnus Ptolemaeus, ex patre quidem Hercule, Iouis filio oriundus; ex matre vero a Baccho, Iouis filio, genus ducens.* Pro ἀπὸ etiam ponere licet, πρός. Vid. infra Sect. 8, §. 5.

56 Herodian. lib. VII, cap. 1 Πολλῶν τε ἑκατοντάρχων συμπνεόντων, καὶ ΤΩ͂Ν ἈΠΟ' ΤΗ͂Σ ΒΟΥΛΗ͂Σ ἁπάντων, *Multisque centurionibus conſpirantibus, et ſenatoribus omnibus.* Sic οἱ ἀπὸ τῶν αἱρέσεων, *Haeretici*, apud Clementem Alex. Strom. lib. II, pag. 383, lin. 30.

57 Con-

ϛατιωτῶν καταλευθῆναι, id eſt, *Illas etiam (virgines) ab aduerſae factionis hominibus lapidatas fuiſſe aiunt.* Idem in Meſſenic. Ἢ καὶ ἀπὸ τῶν σκυλευομένων ἔτι ἐμπνεόντων διεφθείροντο, id eſt, *Aut etiam ab iis, qui ſpoliati cum eſſent, adhuc tamen ſpirabant, occidebantur* [57].

XVII. Septi-

57 Confer Marci Euang. Cap. VIII, 31 Δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, *Oportet filium hominis multa pati, et reprobari a ſenioribus.* Locus Clementis Alex. eſt pag. 389, lin. 7. Pauſaniae pag. 146, lin. 38 et 241, lin. 33, Confer lib. I, Machab. cap. VIII, 6 et 12, et cap. IX, 15. Sed haec rariora ſunt, nec optimae notae, quae tironibus, vt imitentur, auctor non ſum. [Praeclare de hac re diſſerit Ienſius in Ferculo litter. pag. 16 ſeqq. vbi inprimis ille locus Matth. XI, 19 Ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς, illuſtratur. Z.]

Aliquando cum genitiuo redditur Latine per ſolum Ablatiuum. Vt, Ἔνδοξοι ἀπὸ λόγου καὶ σοφίας, *Illuſtres eloquentia et ſapientia:* Plut. in Vit. Cic. pag. 872, in fine. Quamuis hoc modo ἀπὸ per ſolum auferendi caſum reddatur, retinet tamen Graecus ſenſus neſcio quam praepoſitionis vim et latentem ſignificationem. V. c. Demoſth. pro Cor. p. 335, lin. 12 Ἀπ' ὀρθῆς, καὶ δικαίας, καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς, πάντα μοι πέπρακται, *Recto, iuſto et incorrupto animo omnia a me facta ſunt.* q. d. *Omnia a me facta, a iuſto etc. animo profecta ſunt.* Perſpicitur et haec τοῦ ἀπὸ poteſtas, quando ponitur pro ὑπὸ ſignificante *prae.* Tale eſt illud Herodiani de Dionyſio Siciliae tyranno, qui ἈΠΟ' ΤΗ͂Σ ἄγαν ἈΚΡΑΣΙ'ΑΣ καινὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο, *Prae nimia intemperantia noua luxuriae inſtrumenta, poſitis maximis praemiis, venabatur.* Locus eſt lib. I, cap. 3. Ita in Act. Ap. cap. XII, vſ. 14. Ancilla, Petro pulſante oſtium, ἈΠΟ' ΤΗ͂Σ ΧΑΡΑ͂Σ οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, *Prae gaudio non aperuit veſtibulum.* q. d. *Cunctatio haec ancillae profecta eſt a nimio gaudio.* Ita Zacchaeus in Euang. Lucae cap. XIX, 2, cupiens videre Ieſum, *non potuit prae turba,* οὐκ ἠδύνατο ἈΠΟ' ΤΟΥ͂ ὌΧΛΟΥ. Adde ſis c. XXII, 45 Εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἈΠΟ' ΤΗ͂Σ ΛΥ'ΠΗΣ, *Inuenit illos dormientes prae moeſtitia,* Confer Io. XXI, 6. Matth. XXVIII, 4. Eadem praepoſitionis poteſtas perſpicitur, quando Latine redditur *ex,* i. e. *ſecundum,* vt *ex pacto.* Ita vtitur Thucyd. lib. IV, c. 130 Ὠιήθησαν γάρ, ἈΠΟ' ΠΡΟΕΙΡΗΜΕ'ΝΟΥ τινὸς αὐτοῖς τὴν ἐπιχείρησιν γενέσθαι, *Putabant enim, ex aliquo pacto, hanc impreſſionem in ſe factam.* Et paulo poſt: Ἐσπεσόντες ἐς τὴν Μένδην πόλιν, ἅτε οὐκ ἈΠΟ' ΞΥΜΒΑ'ΣΕΩΣ ἀνοιχθεῖσαν, *Irruentes in Mendam vrbem, vtpote non ex conuentu apertam.* Ex quibus locis perſpicue patet praepoſitionis ſignificatio et poteſtas, nempe cauſſae efficientis. H.

Praeter cauſam efficientem, aliosque ſignificatus, quos ipſe Vigerus attigit, ſaepe quoque ſignificat 1) cauſam finalem, *propter.* Vt Liban. Epiſt. 20 ἐθαύμαζον τὸν Ἑρμογένην ἈΠΟ' τῆς φιλοσοφίας. Aeſchin. adu. Cteſiphont.

Ἄπο, procul. XVII. Septimo, accentu in penultimam retracto, eadem praepoſitio *alienum aliquid*, *remotum*, aut etiam *inuiſum* ſignificat. Hinc ἄπο τῆς γῆς, *procul a terra.* Xiphilinus in Pompeio: Ὡς μὲν τοί γε ἄπο τῆς γῆς ἐγένοντο, καὶ ὅ, τε ἄνεμος ἰσχυρῶς κατέσπερχε, καὶ ὁ κλύδων δεινῶς σφᾶς ἐξετάραττεν, id eſt, *Cum vero iam procul a terra nauigarent; et ventus eos vehementer vrgere, et tempeſtas grauiter agitare coepit* [58].

Sic ἄπο τρόπε, *a moribus*, id eſt, *alienum* [59], *et abſurdum*, quaſi, *honeſtis moribus minime conueniens:* cuius contrarium, πρὸς τρόπε, id eſt, *conſentaneum, et cohaerens.* ἄπο σκοπε͂, *procul a ſcopo.* ἄπο τε͂ εἰκότος, *parum admodum veriſimile.* ἄπο πράγματος, *abs re.* ἄπο καιρε͂, *intempeſtiue.* Huc etiam pertinet, ἄπο θυμε͂, quod de rebus iniucundis, aut inuiſis dicitur, quae vno verbo ἀποθύμια· vt *iucunda*, καταθύμια· Themiſtius orat. de Theodoſii clementia: Ἀπέδειξεν ἅπασι βασιλεὺς, ὅτι παντάπασιν αὐτῷ ἄπο θυμε͂, καὶ ἀλλοτρία ἡ μέλαινα ψῆφος, id eſt, *Omnibus*

ſiphont. pag. 441 ἀπ' εἰσαγγελίας κρίνεσθαι. Dinarch. p. 33 ἈΠΌ ποίων ψηφισμάτων ἔτος, ἢ ποίων νόμων, ἐκ εἴληφεν ἀργύριον; 2) Cauſam materialem, *ex.* V. c. Aeſchin. Dial. II, 36 ἈΠΌ μοχθηρῶν καὶ αἰσχρῶν πραγμάτων ἀργύριον αὐτῷ πορίσασθαι. 3) Inſtrumentum, *per*, *ope.* Vti Xenoph. Mem. I, 2, 9 ἈΠΌ κυάμων καθίστασθαι ἄρχοντας. Demoſth. Phil. I, pag. 49 ἈΠΌ τῶν ὑμετέρων ὑμῖν πολεμε͂ συμμάχων. 4) Valorem rei et pretium, *pro.* Vt Demoſth. de Coron. pag. 256 Οἱ κατοικε͂ντες Σηστὸν — στεφανε͂σιν Ἀθηναίων τὴν βελὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ, ἈΠΌ ταλάντων ἑξήκοντα. Plura exempla vide in Ind. Demoſthen. Reisk. 5) Locum, *a*, *ex.* Vt Marc. IX, 9 καταβαίνειν ἀπὸ τε͂ ὄρες. Aeſchin. Dial. II, 1 ἐτύγχανε παρὼν ἈΠΌ Σικελίας. Id. I, 4 ἈΠΌ τῶν ἵππων ἠκόντιζεν. Aeſchin. Orat. adu. Cteſiph. p. 522 Δεσπότης ἐστὶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἀφ' ἡλίε ἀνιόντος μέχρι δυομένε. Z.

Aliquando, vacante praepoſitione, per Adiectiuum vel Genitiuum redditur, hoc modo: Ἡ ἀπ' ἀλλήλων ὠφέλεια, *Mutua vtilitas*, apud Plat. ep. 13, pag. 360, lin. 13. Eo modo dicere quis vetat? ἡ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ὠφέλεια, *Litterarum vtilitas.* q. d. *Vtilitas, quae ex litteris emanat.*

58 Hinc ſuperlatiuus ἀπωτάτω. *Longiſſime, Remotiſſime*: apud Plut. de anim. procr.

59 Item *iniuria, immerito.* Plut. in Caeſ. pag. 734 Καὶ τότε τῆς ἐπιεικείας ἱερὸν ἐκ ἌΠΟ ΤΡΌΠΟΥ δοκε͂σι χαριστήριον ἐπὶ τῇ πραότητι ψηφίσασθαι, *Et tunc clementiae aedem non immerito in gratam lenitatis eius memoriam decreuiſſe videntur.* [Demoſth. adu. Timocr. pag. 701 Ἔσται δὲ ταῦτ' ἐκ ἈΠΌ τε͂ πράγματος, *Haec non erunt aliena a re. Z.*]

60 Adde

Omnibus oſtendit Imperator, nigrum calculum ſibi penitus inuiſum, ac ſuis moribus alienum eſſe; vbi notandum, perſonam, cui res inuiſa eſt, in dandi caſu exprimi [60]. Eodem fere modo vſurpatur, ἄπο γνώμης. Ita Iulianus Auguſtus in Caeſaribus: Καὶ τῷ Διὶ τοῦτο οὐκ ἄπο γνώμης ἦν, *Neque id Ioui diſplicebat.*

60 Adde Homerum Iliad. A, verſ. 562
— ἈΠΟ ΘΥΜΟΥ
Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι. —
Inuiſa magis eris animo meo. H.

* Ἀπὸ in compoſitis ſignificat 1) *Separationem:* vt ἀποβαίνειν, *abire,* ἀποβάλλειν, *abiicere, reiicere;* ἀποτίθεσθαι, *ad futuros vſus reponere;* ἀποδιδράσκειν, ἀπελαύνειν, ἀποδημεῖν: ἀπειπεῖν ὁμιλίαν, *renunciare conſuetudinem;* ἀπογίνεσθαι ἀπό τινος, *abeſſe ab aliquo:* ἀπόμισθος, *mercedis expers;* ἀπόῤῥητον, *quod dici et euulgari non debet;* ἀποστράτηγος, *a munere imperatoris remotus.* 2) *Recuperationem et reſtitutionem:* v. c. ἀποδιδόναι, *reddere, reſtituere;* ἀποκαθιστάναι τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους καὶ τοὺς τάφους, Demoſth. pag. 256 ἀπολαμβάνειν, *recuperare, quod debebatur,* Lyſ. pag. 590. 609. 3) *Perfectionem rei et abſolutionem:* vt ἀποτετελεσμένος, *omnibus numeris abſolutus,* Xenoph. Oecon. XIII. 3 ἀποφοιτᾷν, *ſtudia ſcholaſtica abſoluere, finem facere ſcholas frequentandi,* Lyſ. Fragm. pag. 38, ed. Reisk. ἀπομάχεσθαι, *certando rem conficere,* Lyſ. pag. 148 ἀπεργάζεσθαι, *elaborare, rem laborando perficere.* 4) *In loco, in officio:* vt ἀπόγειος, *terreſtris, qui in continenti eſt,* et opponitur τῷ πλέοντι κατὰ τοῦ κλυδῶνος, Lucian. Lexiph. Tom. II, pag. 338. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 106 ἀποτέλειοι, h. e. οἱ ἐν τέλει, *magiſtratus,* Polyb. X, 21. XVI, 20 ἀπομάχεσθαι, *e loco pugnare,* vt Polyb. VIII, 6 ἀπομάχεσθαι ἐκ τῶν πλοίων. Ἀποθεωρεῖν, *e ſpecula proſpicere quid rerum geratur,* Polyb. Exc. Legat. 65. 5) *Participationem:* v. c. ἀπομερίζειν, *partem dare,* Polyb. III, 35. 6) *Inſtrumentum:* vt ἀποκληροῦν, *per ſortem eligere,* Polyb. II, 58. 7) *Materiam ex qua:* vt ἀπόμελι apud Dioſcoridem, h. e. *aqua mulſa,* q. d. *aqua ex melle.* Sic apud Athenaeum ἀπομεμιμημένος, *ab exemplari effictus et expreſſus.* 8) *Auget:* ſic ἀποχρῆσθαι, ἀπαιτεῖν, ἀποκαλεῖν, *crebro appellitare,* ἀποτολμᾷν, ἀποθαυμάζειν, ἀπομνημονεύειν etc. Z.

SECTIO II.

SECTIO II.

De Praepoſitionibus διὰ *et* εἰς.

REGVLA I.

Διὰ cum genit.

De praepoſitione διὰ, cum genitiuo caſu coniuncta, pluſcula iam ſuperius dicta ſunt; quibus pauca haec adiungas licet. Διὰ, cum genitiuo plurali, annum ſeu diem ſignificante, et cum ſuo numerali coniuncto; vel cum ſingulari nomine ordinem in numero deſignante, id exprimit, quod Latini dicunt v. c. *tertio quoque die*, vel *anno*, et ſimil. Nam διὰ δέκα ἐτῶν, vel διὰ δεκάτε ἔτες, id eſt, *decimo quoque anno:* διὰ πέντε ἡμερῶν, vel διὰ πέμπτης ἡμέρας, *quinto quoque die.* Xiphilin. in Iulio, loquens de intercalatione vnius diei anno biſſextili: Τὴν μέν τοι μίαν, τὴν ἐκ τῶν τεταρτημορίων συμπληρεμένην, διὰ πέντε καὶ αὐτὸς ἐτῶν εἰσήγαγεν, *Vnum porro diem illum, qui ex quatuor diei quadrantibus*, (id eſt, *ſex horis quater repetitis*) *conficbat, quinto quoque anno intercalauit ipſe quoque.* Photius in Olympiodori excerptis: Ἀρδεύεσι δὲ τὰ γήδια αὐτῶν, ἐν θέρει μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἕκτης, *Ruſcula vero ſua irrigant, aeſtate quidem, tertio quoque die; at hieme, ſexto.*

Διὰ χειρὸς ἔχειν.

II. Διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν, non tantum eſt, *manu*, vel *manibus tenere:* aut etiam *manibus verſare*, quod de libris, eorumque lectione Latini dicunt; ſed etiam, *ſtudioſe tractare, curare, adminiſtrare*, id eſt, δι' ἐπιμελείας ἔχειν· vt cum Ariſtotel. V Politic. ait, Φοβέμενοι γὰρ διὰ χειρῶν ἔχεσι μᾶλλον τὴν πολιτείαν, *Metuentes enim maiori cautione rempublicam adminiſtrant.* Et Thucydid. lib. II [62] Τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν, id eſt, *resque ſociorum omni prouiſione curare.* Gallice dicimus, *tenir la main aux affaires.*

Διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν.

III. Διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν, eſt, μετὰ πάσης ἀςειότητος, καὶ πασῶν τῶν φιλοφροσυνῶν, *Ita verſari cum hominibus, vt eorum gratiam ac beneuolentiam tibi facile concilies.* Xiphilin. in Iulio, de Cleopatra: Καὶ προσομιλῆσαι παντὶ τῷ διὰ χαρίτων ἠπίςατο, *Omnibus, mutuo in colloquio, placere*

61 Cap. 13, vbi conſule Scholia.

62 Ita

cere nouerat. Δι' ἀποῤῥήτων εἰπεῖν, *ſecreto dicere*[62]. διὰ κενῆς, *per inanem*, id eſt, *fruſtra.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. VI[63] Καὶ μυρίϰς ἄλλϰς διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν αὐτοῖς Φόβϰς, id eſt, *Infinitosque alios metus nobis ipſi temere fingebamus:* vbi ſubaudiri videtur, ὑπονοίας, vel ὑπολήψεως, vel aliud ſimile, quod *ſuſpicionem* ſignificet.

IV. Δι' ἀθυμίας γίνεσθαι, id eſt, ἀδημονεῖν, ἀπορεῖν, ἐν ἀπορίᾳ καταϛῆναι, *aeſtuare, ac ſollicitum eſſe.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. VI[64] Μέμνησθε, ὡς ἐν παντὶ δι' ἀθυμίας ἐγένεσθε, εἴτε μὴ συναρϰ́μεθα τῶν ἀγώνων ὑμῖν, εἴτε μὴ ὡς τϰ̀ς πολεμίϰς τρεψόμεθα, id eſt, *Meminiſtis, quam omnino ſolliciti eſſetis, ne vel certaminum veſtrorum ſocii eſſe nollemus, vel ad hoſtes ipſos tranſiremus.* Contra, δι' ἀσφαλείας γίνεσθαι, *ſecurum reddi*[65]: γίνεσθαί τι διὰ μέσϰ, *medium aliquid eſſe*[66]. μηδὲν γίνεσθαι τὸ διὰ μέσϰ, *nihil medium ſupereſſe:* quaſi δυοῖν θάτερον, *alterum e duobus neceſſarium ſit*[67].

Δι' ἀθυμίας γίνεσθαι, *aeſtuare.*

Δι' ἀσφαλείας.

V. Δι' αἰσχύνης ἔχειν, *vereri:* λαμβάνειν τι, *ſibi pro probro aliquid vertere*[68]. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. VI[69] Μαθϰ̃σα

Δι' αἰσχύνης ἔχειν.

62 Ita Dionyſ. Hal. lib. VIII, pag. 482, lin. 31 Τῶν ἀναγκαιοτάτων τινά σοι κέλευσον ἐλθεῖν ὡς τϰ̀ς ὑπάτϰς, καὶ ΔΙ' ἈΠΟῬῬΗ'ΤΩΝ εἰπεῖν, *Ex tuis maxime neceſſariis aliquem ad conſules mitte, qui occulte moneat.*

63 Pag. 346, lin. 29.

64 Pag. 399, lin. 49.

65 Adi eundem lib. XI, p. 700, lin. 41 Καὶ διδάξω, πῶς ἡ χώρα ΔΙ' ἈΣΦΑΛΕΙ'ΑΣ ΓΕ'ΝΟΙΤΟ, *Et oſtendam, qua ratione regio ſecura reddi poſſit.* H. Δι' ὄχλϰ γίγνεσθαί τινι, *alicui moleſtiam exhibere.* Plat. Alcibiad. I. Z.

66 Rurſus Dionyſ. ibid. p. 688, lin. 18 Τὸ γὰρ ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΥ χωρίον ϰ̓ πολὺ, *Nam non magnum intermedium ſpatium. Non longe abſunt.* Super his non admodum abſimilia conſuli poſſunt, quae dixi ſupra ad Cap. III, Sect. 7, Reg. 5.

67 Ita enim idem lib. VII, pag. 451, lin. 4 Ὥϛε, εἰ μανέντες ὑμεῖς ἐπεκυρώσατε τὰς γνώμας αὐτϰ̃, μηδὲν ἂν ΓΕΝΕ'ΣΘΑΙ ΤΟ' ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΥ, ἀλλ' ἤτοι τὸ δημοτικὸν ἀπολωλέναι πλῆθος ἅπαν, ἢ etc. *Ita vt, ſi furore acti ipſius ſententiam confirmauiſſetis, nihil medium ſuperfuiſſet, ſed vel plebs vniuerſa periiſſet, vel* etc.

68 Haec et ſimilia exempla ad generalem regulam reuocari poſſunt hoc modo: Praepoſitio διὰ vna cum adiuncto genitiuo, et verbo ἔχω, λαμβάνω, τίθεμαι, vel ſimili, eleganter ponitur pro illo verbo, cuius ſignificationem cognatum ſubſtantiuum a praepoſitione rectum obtinet: vt Δι' ἐλπίδος ἔχειν, i. e. ἐλπίζειν. Herodian. lib. II, cap. 1 Τόδε τὸ τέλος τϰ̃ βίϰ ΕἾΧΟΝ ΔΙ' ἘΛΠΙ'ΔΟΣ, *Hunc vitae exitum exſpectaui.* Sic, διὰ τιμῆς ἔχειν, *Honorare:* et διὰ θαύματος ἔχειν, *Mirari.* Vtrumque apud eundem lib. eod. cap. 2 Τῆς πόλεως ὑπάρχοντα τοσϰ́των ἐτῶν

διὰ

ϑȣ̃σα δὲ ἡ Βȣλὴ τȣ̃το, δι' αἰσχύνης τὸ πρᾶγμα ἔλαβε, *Senatus vbi hoc cognouiſſet*, *rem probro ſibi vertendam putauit.* δι' οἴκτȣ λαβεῖν, *miſereri* [70]. διὰ χειρὸς ἔχειν τι, *aliquid manu tenere* [71]. διὰ ϛόματος ἔχειν τινὰ, *in ore aliquem habere.* δι' αἰτίας ἔχειν τινὰ, *aliquem culpare*, vel *accuſare* [72]. δι' αἰτίας εἶναι, *culpari*, *accuſari* [73]. δι' ὠφελείας τίϑεσϑαι, *lucri facere*, *ſibi vendicare*, *in proprios vſus conuertere.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. VII [74] Τά τε χρήματα αὐτῶν ὡς πολεμίων, δι' ὠφελείας ἔϑεντο, καὶ τὰ σώματα κατακλείσαντες εἶχον ἐν φυλακῇ, id eſt, *Eorum*, *tanquam hoſtium*, *pecunias ſuas fecerunt*, *corpora vero carcere incluſerunt.*

VI. Denique διὰ cum genitiuo *ſpatium*, aut *interuallum* ſignificat. Nam διὰ βίȣ, id eſt, *tota vita* [75]. διὰ τέλȣς, *per finem*, id eſt, *perpetuo* [76]. δι' ἔτȣς, *toto anno.* διὰ δευτέρȣ ἔτȣς, *altero quoque anno.* διὰ τρίτȣ ἔτȣς, *tertio quoque anno*, et ſic de caeteris. Διὰ μακρȣ̃, *longo interuallo* [77].

διὰ

διὰ τιμῆς τε καὶ ϑαύματος ἔσχετε, *Vrbi praefectum tot annos ſemper honoraſtis et mirati fuiſtis.* Pro ἔχω idem paulo poſt φέρω dicit: Φέρȣσι διὰ μνήμης, *memoria retinent.* Pro eodem verbo ſubſtantiuo vtitur ib. cap. 10 Καὶ μοὶ δὲ δι' εὐχῆς ἐϛι, *Et mihi eſt in votis:* pro εὔχομαι. Item ἄγω. Ita Aelian. V. H. lib. IX, cap. 4 Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήϊον, καὶ διὰ σπȣδῆς ἦγε, *Anacreontem Teium honorabat et faciebat plurimi.*

69 Prope finem.

70 Sic Dionyſ. Hal. Lib. X, pag. 670, lin. 39 Καὶ ἡ ἄλλη δὲ πᾶσα ϛρατιὰ ΔΙ' ΟΙ'ΚΤΟΥ τὸ πρᾶγμα ἔλαβεν, *Et reliquus inſuper exercitus vniuerſus caſui indoluit.*

71 V. Eundem lib. XI, p. 720, lin. 17 Τὴν μαγειρικὴν μάχαιραν ΔΙΑ' ΧΕΙΡΟ'Σ "ΕΧΩΝ, *Cultrum coquinarium manu tenens.*

72 Ibidem lib. III, pag. 148, lin. 36 Ἐπεὶ καὶ τȣ̃το ΔΙ' ΑΙ'ΤΙ'ΑΣ εἶχες, *Quandoquidem et hoc obiiciebas.*

73 Sic idem lib. I, pag. 56, lin. 33 ΔΙ' ΑΙ'ΤΙ'ΑΣ "ΟΝΤΑ παρὰ τῷ πλήϑει τὸν Ἀσκάνιον, *Obiecto hoc crimine a populo Aſcanio.*

74 Pag. 446, lin. 12.

75 Idem lib. III, pag. 187, lin. 37 Ἄρχειν τε αὐτῶν ἔταξε τὴν ἀνυπεύϑυνον ἀρχὴν ΔΙΑ' ΒΙ'ΟΥ Ταρκύνιον Ἄροντα, *Praefecitque iis dictatorem perpetuum* (*per totam vitam*) *Tarquinium Aruntem*; [vid. Cel. Fiſcher. ad Plat. Phaed. cap. 20. *Z.*]

76 Eſt et vbi redditur, *ad finem vsque.* Sic apud Plat. Sophiſt. pag. 237 Ἀρχόμενός τε καὶ ΔΙΑ' ΤΕ'ΛΟΥΣ τȣ̃το ἐπεμαρτύρατο, *Ab initio vsque ad finem conſtanter hoc teſtatus eſt.* Vbi obiter nota participii ἀρχόμενος vſum, de quo ſupra Sect. 3, de Particip.

77 Dion. Hal. lib. III, pag. 254, lin. 35 Οὐ ΔΙΑ' ΜΑΚΡΟΥ' τὴν Ῥώμην ὑποχείριον ἕξειν ἐλπίσαντες, *Sperantes*, *Romam non longo poſt tempore in ſua poteſtate futuram.*

78 Cla-

διὰ βραχέων εἰπεῖν, paucis dicere. διὰ πλειόνων εἰπεῖν, pluribus dicere. πύργοι ὄντες δι᾽ ὀλίγου, turres modico interuallo diſiunctae. Hinc illud Thucydidis lib. VII, pag. 515 Τὴν γὰρ ἀνάχρεσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐξωθουμένοις ἄλλοσε, ἢ ἐς τὴν γῆν, καὶ ταύτην δι᾽ ὀλίγου, καὶ ἐς ὀλίγον· id eſt, *Nec Athenienſibus iam repulſis alio retrocedendi facultatem fore, quam in terram, eamque vt modico interuallo diſſitam,* (ſupp. *a mari*) *ſic exiguo valde ſpatio definitam* [78].

Κῶμαι διὰ πολλοῦ, *pagi longo interuallo diſſiti.* Hinc θαυμάζειν τὰ διὰ πλείστου [79], *mirari res a nobis longiſſime diſſitas.* Sic διὰ χρόνου, vel πολλοῦ χρόνου ἑωρακέναι τινά, eſt, *longo interuallo aliquem vidiſſe* [80]. Alias tamen διὰ χρόνου, eſt tantum, *poſt aliquod tempus.* διὰ τοσούτου, ſupp. διαστήματος, *tanto*, vel *tantulo interuallo;* nam vtroque modo ſumi poteſt [81].

VII. Διὰ cum accuſandi caſu, non tantum eſt, *propter;* ſed etiam *per*, ita vt ſignificetur, *rem alicuius vel beneficio, vel culpa fieri, aut non fieri* [82]. Demoſthen. pro Coron. Φωκικοῦ — *Διὰ cum accuſ. per.*

78 Clarius apud eundem lib. III, cap. 21 Ὥστε ἓν φαίνεσθαι τεῖχος παχὺ, ἐπάλξεις ἔχων ἀμφοτέρωθεν· διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, *Ita vt vnus ſolidusque murus videretur, pinnas habens vtrinque: ad decimam autem quamque pinnam turres erant magnae.*

79 Vid. eund. lib. III, cap. 115. Vbi οἱ διὰ πλείστου, *Remotiſſimi.*

80 Exemplum habet Plato de Rep. non procul ab initio: Ἦν δὲ ἔνδον καὶ ὁ πατὴρ ὁ τοῦ Πολεμάρχου Κέφαλος· καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· ΔΙΑ᾽ ΧΡΟ´ΝΟΥ γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτὸν, *Erat autem etiam intus pater Polemarchi: is mihi videbatur admodum eſſe ſenex; longo enim temporis interuallo eum videram.* Pro eodem dicitur ἐπὶ χρόνον: Thucyd. lib. IV, cap. 1 Τὸ γὰρ Ῥήγιον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστασίαζε, *Rhegium iampridem ſeditionibus agitabatur.* [Interdum διὰ hoc ſenſu praetermittitur. V. c. Xenoph. Ageſil. II, 23 Πολλῶν νομιζόντων, οὐδ᾽ ἂν ἐξελθεῖν Λακεδαιμονίους ΠΟΛ-ΛΟΥ͂ ΧΡΟ´ΝΟΥ ἐκ τῆς αὐτῶν, h. e. διὰ πολλοῦ χρόνου, *longo poſt tempore.* Z.]

81 Denique cum genitiuo aliquando aduerbialiter redditur: vt Διὰ ταχέων, *Cito*, Thucyd. lib. I, cap. 8 Διὰ βραχέων, *Breuiter.* Plat. Tim. in initio: Διὰ βραχυτάτων, *Breuiſſime.* Ibid. pag. 89, in fine: Διὰ τάχους, *Celeriter*, Thucyd. lib. II, cap. 18 Δι᾽ ἀπεχθείας, *Odioſe*, Plat. Theag. p. 130, lin. 12. H.

Διὰ ſeruit interdum periphraſi genitiui, qui inſtrumentum ſignificat. Vt Plat. Phaed. cap. 9 αἱ ἡδοναὶ αἱ ΔΙΑ᾽ τοῦ σώματος, *Voluptates corporis*, ſiue, *quae corpore percipiuntur.* Demoſth. adu. Leptin. pag. 489 αἱ διὰ τῶν ὀλίγων πολιτεῖαι. Aeſchin. adv. Cteſiph. pag. 600 ἡ διὰ τῶν ὅρκων πίστις. Z.]

82 Vide omnino Scholiaſten Ariſtophanis

Φωκικῦ συςάντος τῦ πολέμυ, ὐ δι᾽ ἐμὲ, ὐ γὰρ ἐπολιτευόμην πω τότε· *Conflato Phocenſi bello, non culpa vlla mea, qui nondum ad rempublicam acceſſeram.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. VIII *Ὅτι τῆς καθόδυ δι᾽ ἐκεῖνον τυχὼν, ὐ τὰ πρὸς ἡδονὴν αὐτῷ θεραπεύομαι·* id eſt, *Quod reditum eius opera conſecutus, eius tamen cupiditatibus obſequi et obſecundare nolim.*

Quod ſaepe Latinum *per* ſignificare ſolet: vt, *Δι᾽ αὐτόν γε μόνον ὔπω τῆς ἐνδίκυ τιμωρίας ἔτυχεν*, *Per eum quidem vnum adhuc ſtetit, quo minus iuſto ſupplicio afficeretur* [83]. Imo etiam aliquando cum accuſatiuo rei, non perſonae coniungitur: tuncque neceſſario reddi debet, *per*: vt, *θεωρῦντι μοι τὸν τρόπον, δι᾽ ὃν μέγας ὕτως ηὐξήθη ὁ πολέμιος·* id eſt, *cogitanti mihi modum illum, quo tantus hoſtis euaſit* [84].

VIII. De

Ariſtophanis in Plut. ad haec verba verſ. 93.

Καὶ μὲν διὰ τὺς χρηςὺς γε τιμᾶται μόνυς.

Atqui per iuſtos honoratur ſolos. Vbi Schol. *Ἰςέον ὅτι ἡ* ΔΙΑ' *πρόθεσις ὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς ἐνταῦθα.* etc. i. e. *Sciendum eſt, praepoſitionem διὰ non ſolum cum genitiuo conſtrui, cum effectionem ſignificat, ſed etiam cum accuſatiuo, vti hic.* Epict. Enchir. cap. 31 *Οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, ὐδ᾽ ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα*, *Neque enim calceos habet per fabrum aerarium, neque arma per ſutorem.* Demoſthenis locus eſt p. 315, lin. 17. Dionyſii Hal. pag. 505, lin. 21. Ita Curt. lib. VII, cap. 8, §. 7 *Nec rex dicere per valetudinem potuit: Οὐδ᾽ ὁ βασιλεὺς διάγε τὴν ἀῤῥωςίαν λέγειν ὐκ ἐδύνατο.* [De *beneficio* accipi debet in illo Iliad. θ', 510 *διὰ νύκτα φεύγειν*: quod Clarkius recte interpretatur *noctis beneficio fugere. Z.*]

83 Huc faciunt verba Platonis, a me citata ad Cap. VIII, Sect. 6, Reg. 9 *Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ* ΔΙΑ' ΤΟ'Ν ΠΡΥ'ΤΑΝΙΝ, *ἐνέπεσεν ἂν*, *Miltiadem, illum in campo Marathonio nobilem victorem, in barathrum coniiciendum decreuerunt; et, niſi per Prytanin* [i. e. *niſi Prytanis obſtitiſſet*] *praecipitatus fuiſſet.* *Πλατωνίζει* Philo Iud. Leg. ad Cai. pag. 774, lin. 32 *Τρὶς, ὐχ ἅπαξ ἀνήρπαςο ἄν, ἐπ᾽ αὐτῷ Τιβερίυ φονῶντος, εἰ μὴ* ΔΙ' 'ΕΜΕ', *Niſi ego impediuiſſem, ter, non ſemel interemtus fuiſſet, prono in ipſius necem Tiberio.* Sic Latini quoque *propter* pro *per* vtuntur. Cic. pro Mil. cap. 22 *Quod enim praemium ſatis magnum eſt tam beneuolis, tam bonis, tam fidelibus ſeruis, PROPTER QVOS viuit? etſi id quidem non tanti eſt, quam quod PROPTER EOSDEM non ſanguine et vulneribus ſuis, crudeliſſimi inimici mentem oculosque ſatiauit.*

84 Eadem Praepoſitio non minus eleganter, quam frequenter cum Infinitiuo conſtructa, praecedente

VIII. De praepoſitione εἰς, vel ἐς, quae cum ſolo accuſatiuo coniungitur, vel expreſſo, vel in genitiuo ſatis intellecto,

cedente Articulo τὸ, Latine exponitur per *Quia, Quoniam, Quandoquidem, Propterea quod.* Sic Plato Gorg. pag. 487, lin. 5 Διὰ τὸ μὴ σοφοὶ εἶναι, *Quia non ſunt ſapientes.* Vbi etiam obſerua, Nominatiuum σοφοὶ non mutari, etiamſi verbum in Infinitiuum tranſierit. H.

Διὰ ſaepe ante τοῦτο, ταῦτα et τί intelligi debet. Vt Aeſchin. Dial. III, 9 Καὶ ΤΟΥΤΟ καὶ οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρωπείων ἐπιστήμονες, οὓς ἂν περὶ πλείστου ποιῶνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. Vid. Cel. Fiſcher. ad h. l. et Plat. Apol. cap. 17. Sed inprimis Raphel. ad 2 Petr. I, 5, vbi res exemplis aliquot Xenophontis eſt comprobata.

In compoſitis vero ſignificat 1) *Tranſitum rei:* vt διορύττειν, *perfodere,* διάγειν, *traducere,* διελαύνειν, *peragrare,* διαφαίνειν, *pellucere,* διαπίπτειν, *perlabi,* διαπνεῖν, *perflare,* διασώζειν πρὸς, *ſaluum ducere ad* etc. 2) *Perfectionem et abſolutionem, ſuperatis difficultatibus et impedimentis.* Vt διαπερᾷν τὸν βίον, *vitam traducere,* Xenophont. Oecon. XI, 7 διαπράττειν, *perficere, ad finem perducere:* διεργάζεσθαι, *opus abſoluere,* Polyb. IV. 22 διαπίπτειν πρός τινα, *elabi ad aliquem,* ſeu *ſuperatis impedimentis clam ad aliquem peruenire,* Polyb. IV, 86 VIII, 21 διακρίνειν, *lites dirimere,* ſeu *iudicium ad finem perducere,* Demoſth. pag. 163, 15 διαλογίζεσθαι, *computum finire,* Demoſth. pag. 1236, 17. 3) *Continuationem temporis et tractum.* V. c. διατελεῖν et διαμένειν, *perdurare, permanere,* h. e. *ſemper durare, reſiſtendo difficultatibus et ſuperando impedimenta.* Sic Xenoph. Apol. 3 οὐδὲν ἄδικον διαγεγένημαι ποιῶν, *ſemper recte vixi.* 4) *Diſtributionem,* h. e. *a pluribus perſonis,* vel *pro pluribus perſonis,* vel *pluribus locis, modis, partibus.* Vt διαγγέλλειν, *nuncios in omnes partes mittere,* Demoſth. p. 163, 8 διανέμειν et διαδιδόναι, *diſtribuere,* h. e. *pluribus hominibus rem diuiſam dare.* Διϊστάναι, *diſtare,* h. e. *diuerſis ſtare locis.* Διασιωπῆσαι, *ad vnum omnes tacere,* vid. Doruill. ad Charit. pag. 381. Διασπάσασθαι, *dilacerare, dum quisque ad ſe trahit partem corporis,* Ib. p. 312 Διατάττειν, *diſponere, diuerſis locis collocare.* Διαπωλῆσαι et διαπιπράσκειν, *diuendere,* Ibid. p. 92. Διαγιγνώσκειν, *rem pluribus modis contemplari.* Διαδοκιμάζειν, *rem omnibus partibus conſiderare et explorare,* Xenoph. Oecon. XIX, 16. 5) *Seiunctionem.* Vt διακαθίζειν, *ſeorſim locare,* Xenoph. Oecon. VI, 6 τῶν πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἰόντων, διακαθίσας τις τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους ἐπερωτῴη etc. Διαχωρίζειν, *ſeorſim collocare, diſponere,* Ibid. VIII, 11. Διαζευγνύναι, *disiungere, ſeparare,* Demoſth. pag. 1399, 11. Διατειχίζειν τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας, *vrbem ab arce ſeiungere muro,* Polyb. VIII, 27. 6) *Clanculum.* Vt διαδύναι, *elabi, clam ſeſe ſubducere,* Demoſth. pag. 1045, 25, vbi copulatur cum ἀποκρύπτεσθαι. Διακλαπῆναι, *ſurripi,* Polyb. II, 62. 7) *Auget,* V. c. διαγωνιᾷν, *valde timere ne,* Polyb. IV, 10. Διαμαρτύρεσθαι, *grauiter monere,* Ibid. I, 37. Διόμνυσθαι, *deierare,* h. e. *omnibus adhibitis, quae ad vim iuris-iurandi*

telleсto, vt εἰς ᾅδου, ſupp. δόμον, *ad inferos* [85], obſeruare iuuerit, quae ſequuntur.

Εἰς ſubauditur. Primo, interdum ſubauditur, maximeque apud Thucydidem, vt lib. II, pag. 111 Ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο· vbi τὰ, pro εἰς τά· id eſt, *Illo* (fonte) *quod propinquus eſſet, ad res maximi momenti vtebantur.* At ſequente membro illam expreſſit: Καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, πρό τε γαμικῶν, καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι, id eſt, *Hodieque, iam vsque ab antiquiſſimis temporibus mos obtinet, vt aqua illa, et ante nuptias, et in aliis rebus ſacris vtantur.* Hic νομίζεται, eſt *mos receptus eſt, inualuit*, vt in hoc verbo ſupra obſeruatum eſt [86].

Εἰς, propter. IX. Secundo, ſumitur interdum pro διά, *propter* [87]: maximeque cum de laude, vel reprehenſione, aut contumelia

iurandi pertinent, ſc. *cum obteſtatione Deorum, cum exſecratione ſui ſuorumque*, Demoſthen. pag. 320, 7. Διαπυνθάνεσθαι, *diligenter et ad vnum omnes rogare*, h. e. *perrogare*, vid. Doruill. ad Charit. pag. 670. Διϊσχυρίζεσθαι, *valde contendere.* Διακυκᾷν, *plane miſcere.* Διαθερμαίνεσθαι, *ex toto calefieri.* Διεξιέναι, *accurate exponere.* Διακωλύειν, *obnixe prohibere.* Z.

85 Εἰς ἐμαυτοῦ cum οἴκαδε coniungit Plato in Hipp. mai. prope fin. Ἐπειδὰν οὖν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ, *Poſtquam itaque domum meam ingreſſus ſum.* Cum generandi Caſu conſtructum etiam ſubaudiri vult *ludum* vel *gymnaſium.* Sic apud Plat. Amat. init. Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματικοῦ εἰσῆλθον, *Ingreſſus eram ludum Dionyſii Grammatici.* Nonnumquam *antrum;* vt, εἰς Ἀμφιαράου. Conſule L. Bos in v. *Ἄντρον.*

86 Non raro haec praepoſitio apud auctores omittitur, vbi motum ad locum ſignificat: quem morem ſecutus eſt non ſemel Virgilius. Ita lib. I Aeneid. vſ. 6

Italiam fato profugus, Lauinaque venit
Litora —

Et lib. IV Aeneid. vſ. 124 et 165

Speluncam Dido, dux et Troianus eandem
Deuenient —

Pleniorem huius praepoſitionis ellipſin pete ex L. Bos. H.

Cel. Fiſcher. ad Plat. Parmen. cap. 14 obſeruauit, praepoſitionem εἰς fere praetermitti poſt verba diuiſionem declarantia. Vt l. l. λέγοντες, ὡς πλεῖστα μέρη ἡ οὐσία νενεμημένη εἴη. It. Herodot. VII, 121 τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν. Plat. Politic. cap. 24 Διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη. Z.

87 Vide, an non potius pro κατὰ adhiberi dicendum, ſignificante, *quantum attinet:* et conſule, quae ab Auctore et a me dicentur reg. 11 videntur mire congruere. H. Recte. Sic eſt in illo Platonis Sympoſ. cap. 35 Ἐντετυχηκότα ἀνθρώπῳ τοιούτῳ, οἵῳ ἐγὼ οὐκ ἂν ᾤμην ποτὲ ἐντυχεῖν εἰς φρόνησιν καὶ εἰς καρτερίαν, *Cum incidiſſem in eiusmodi hominem,*

melia ſermo eſt: vt, ἐς τὰ πρότερον κατωρθωμένα ἐπαινεῖσθαι, *ob res antea prarclare geſtas laudari;* ψέγεσθαι εἰς τὴν πρός τινα ὁμιλίαν, *ob initam cum aliquo conſuetudinem vituperari.* Thucyd. lib. VIII, pag. 614 [88] Βȣλόμενος αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις ἐς τὴν αὐτȣ̃ καὶ Ἀθηναίων Φιλίαν ὡς μάλιςα διαβάλλειν, id eſt, *Cum maximam ei vellet apud Peloponnenſes inuidiam conflare, ob illius tam cum ipſo,* (Alcibiade) *quam cum Athenienſibus amicitiam.*

X. Tertio, ſumitur etiam pro κατὰ, ſeu κατὰ genitivum exigat, ſeu accuſatiuum. Priore modo Thucyd. vſurpauit lib. I Ἐπειδὴ τῶν ξυμμάχων ἤκȣσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐς τȣ̀ς Ἀθηναίȣς, *Cum Lacedaemonii ſociorum aduerſus Athenienſes crimina audiiſſent,* pro κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς, pro κατά.

Hoc modo eleganter dicunt, αἰνίττεσθαι εἰς τινα, pro κατά τινος, in malam partem; περί τινος, vel πρός τινα, in bonam et malam, id eſt, *tacite aliquem indicare.* Id enim frequentius eſt, quam αἰνίττεσθαί τινα, ſine praepoſit. Gallice in malam partem, *taxer quelqu'un.*

Eodem modo Plutarchus in Pericle dixit: Ἀπερειδόμενος εἰς Περικλέα, δι' Ἀναξαγόρȣ, τὴν ὑπόνοιαν· pro κατὰ Περικλέȣς· verbatim; *Firmans in Periclem, per Anaxagoram, ſuſpicionem,* id eſt, *Periclem per Anaxagoram* (cui operam ille dederat) *hac ſuſpicione perſtringens.*

Poſteriore modo Thucydid. lib. VIII, pag. 564 Τὸ πιςὸν (id eſt, τεκμήριον, σημεῖον τῆς πίςεως) ναῦς σφισι ξυμπέμπειν ἐκέλευον ἐς τὸ ξυμμαχικὸν, id eſt, *Fidei faciundae cauſſa, naues ſecum mittere iubebant, pro initae ſocietatis iure.* Vbi ἐς τὸ ξυμμαχικὸν, pro κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, id eſt, κατὰ τὸ τῆς ξυμμαχίας δίκαιον [89].

XI. Quarto,

hominem, quem ego nunquam putaſſem reperire, quantum attinet ad eius prudentiam et tolerantiam. Z.

88 Cap. 88.

89 At ambigua eſt huius loci expoſitio, et τὸ πιςὸν ναῦς, quas iubentur Chii mittere ἐς τὸ ξυμμαχικὸν, explicantur, *naues quae tanquam pignori eſſent, Chios in ſocietatis fide manſuros.* Conſule omnino Clariſſ. Dukerum ad hunc locum. Clariora exempla pete ex Platone in Phaedro pag. 257. Vbi Εἰς ἡμετέραν δύναμιν, *Pro viribus noſtris:* Et ex Lucian. Dial. Mort. Οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν, *Facie non inhoneſta pro ritu barbaro.* Quomodo et Latini praepoſitione *ad* pro *pro* vtuntur. Ita Hor. lib. I, ſat. 6, vſ. 95

— *Si*

Εἰς, pro, ἐν. XI. Quarto, ſumitur quoque pro *ἐν·* vt, *ἐς τὸ Φανερὸν*, pro *ἐν τῷ Φανερῷ*, id eſt, *Φανερῶς*, et *ἄντικρυς*, *palam*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. IV [90] *Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ καταλειφθέντες ὑπὸ τῦ Τυράννυ εἰς ςρατόπεδον*, *Has literas cum accepiſſent, qui a Tyranno in caſtris relicti fuerant.*

Pro, vsque ad. Quinto, pro *vsque ad;* vt, *εἰς ἡμᾶς*, *ad nos*, id eſt, *ad noſtram vsque aetatem* [91]. Sic, *ἐς τῦτο ἡμῖν περίεσι τὰ πράγματα*, *eo redactae*, vel *adductae ſunt res noſtrae.* Sic *ἐς ὅ δή*, *donec* [92].

Pro, quantum attinet. Sexto, idem eſt, quod *quantum attinet;* vt, *εἰς τὰ πολεμικὰ καταΦρονεῖσθαι*, *contemni quantum ad rem militarem attinet* [93].

XII. Septimo,

— Si natura inberet
A certis annis aeuum remeare per actum,
Atque alios legere AD FASTVM quoscunque parentes.

Sic *εἰς τὸ ἑταιρικὸν*, *Meretricium in morem:* apud eundem in Bis Accuſ.

90 Pag. 276, lin. 41.

91 Ita Pauſanias in Achaicis, pag. m. 399, in fine: *Ἔνθα δείκνυται καὶ* ἘΣ ἘΜΕ' *ἔτι τὸ μνῆμα*, *Hic etiamnum ad meam vsque aetatem oſtenditur ſepulcrum.* Diuerſa ratione dicitur *εἰς τοσῦτον*, q. d. *vsque ad tantum*, ſiue, *in tantum.* Ita Aelian. in primo V. H. cap. 6 *Εἰσὶ δὲ εἰς τοσῦτον λογιςικοὶ*, *Sunt vero in tantum rationum peritae.* Vel, ſequente generandi caſu, exponi poteſt *Hactenus.* Herod. Erat. Ἐs *μὲν δὴ τοσῦτο τῦ λόγυ οἱ πάντες Ἕλληνες λέγυσιν·* ad verbum: *Et quidem in tantum ſermonis omnes Graeci loquuntur:* h. e. *Hunc in modum omnes Graeci loquuntur:* vel, vt Interpres: *Hactenus Graeci in hac re commemoranda conſentiunt.* Eſt vbi reddendum ſit *vsque adeo:* vt apud Iſocrat. Panegyr. *Νῦν δ' εἰς τοσῦτον μεταβεβλήκασιν*, *Nunc vero vsque adeo mutati ſunt.* Vbi obiter obſerua verbum *μεταβάλλειν* ſub terminatione actiua paſſiuam obtinere ſignificationem: de quo Noſter Cap. V, Sect. 1, R. 7. Huc refer illud Pauſaniae in Achaicis: *Κακωθέντες ἐς τὸ ἔσχατον*, *Vsque ad vltimum*, i. e. *ſummis malis affecti.*

92 Vel ſine particula *δὴ* (ſiquidem haec nihil facit ad idiotiſmum) apud Herodot. Erat. Ἐs *ὃ γήρα μέγα ὄλβιος ἐτελεύτησε ἐν Πέρσῃσι*, *Donec natu grandior praediues deceſſit apud Perſas.* Pro eodem dicitur *ἔς τε* apud Atticos; de quo mox. Quin et *ἐς τί* dixit Homerus pro *μέχρι τίνος*, lib. II. E, vſ. 465

Ἐs τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λάον Ἀχαιοῖς;

Quousque tandem patiemini populum ab Achiuis interfici? Vbi ita Euſtathius pag. 571 *Χρονικῶς δὲ κεῖται τὸ ἐς τί, ἀντὶ τῦ μέχρι τίνος· ὕτω δὲ καὶ τὸ εἰσόκεν* (nam et hoc ſequitur.) *ἀντὶ τῦ ἕως ὕ.*

93 Ita eleganter Plutarchus in Quaeſt. Plat. *Τοῖς δὲ ἄλλοις μυρίοις ὗσιν ἄρθρυ μὴ προσόντος, ὐδὲν* ΕΓΣ ΣΑΦΗΝΕΙΑΝ *ὐδὲ κάλλος ἡ Φράσις βλάπτεται.* In

XII. Septimo, *παριέναι*, et *παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν, εἰς τοὺς δικαστὰς*, vſurpat ſaepe Demoſthen. et alii pro *agere cum populo, cum ſenatu:* et *in iudicium venire.* Pro, *cum.*

Octauo, idem valet quod *ἀμφὶ*, id eſt, *circiter.* Zoſimus Hiſtor. II *Τριηκόντοροι μὲν εἰς διακοσίας κατεσκευάσθησαν, Naues triginta remorum ad ducentas inſtructae ſunt* 94. Eis, pro, ἀμφί.

Nono, pro *περί.* Idem lib. IV Ὁ Βασιλεὺς ἅμα τοῖς *εἰς τὸν Ἴστρον φυλάττουσι στρατιώταις περαιωθεὶς, Imperator, poſtquam vna cum iis qui circa*, vel, *ad Iſtrum in praeſidio erant, militibus traieciſſet.* Pro περί.

[Eadem praepoſitio quoque adhibetur de perſonis, loco particulae *πρὸς*, *ad.* Vt Iliad. *α*, 100 *ἄγειν ἱερὴν ἑκατόμβην* ΕΙΣ ΧΡΥΣΗΝ. Verſ. 431 *αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἐς Χρύσην ἵκανεν.* Verſ. 389 *ἐς Χρύσην πέμπουσιν.* Ibid. *ο*. 402 Pro πρὸς, de rebus animatis.

σπεύδομαι

In aliis vero infinitis, vbi articulus non adeſt, quantum attinet ad perſpicuitatem et elegantiam, locutio nihil inde amittit. Ita limitatiue ſumitur pro *κατὰ* apud Lucam cap. XII, 21. Οὕτως ὁ *θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ* ΕΙΣ ΘΕΟΝ *πλουτῶν, Ita eſt, qui ſibi theſauros parat, et non diues eſt in Deo.* i. e. *quantum ad Deum attinet. Diuinis ac veris opibus.* Hoc modo vertitur etiam per ſolum auferendi caſum: Photius in Herodiani excerptis: *Εἰς ὠμότητα καὶ αἰσχρότητα ὑπερβαλέσθαι πάντας φιλονεικήσας, Crudelitate et turpitudine ſuperare omnes ſtudens.* Si praecedit Adiectiuum, illud cum Subſtantiuo, diſſimulata itidem Praepoſitione *εἰς* in verſione, in eo Caſu conueniet, quem verborum poſtulabit ſyntaxis. V. g. *Τελειότατος εἰς τὴν ῥητορικὴν, Perfectiſſimus orator.* Non abſimili modo *τὰ εἰς συγγραφὴν* dicuntur illa, *quae pertinent ad hiſtoriam*, ſiue *digna, quae ſcriptis mandentur.* Exemplum habet Pauſanias lib. cit. Ἡ *δὲ Ἰωνία, πάρεξ τῶν τε ἱερῶν, καὶ τῆς τοῦ ἀέρος κράσεως, παρέχεται καὶ ἄλλα ἐς συγγραφὴν, Ionia autem, praeter templa et aëris temperamentum, habet etiam alia, quae literis mandentur, digna.* Vbi videtur deſiderari Participium *φέροντα, pertinentia*, vt et in hac locutione: *λέγειν εἰς τὸ βέλτιστον, in optimam partem dicere.* Vernacule: Een woord ten beſten ſpreeken. Ita intelligo Homer. Iliad. 1, vſ. 102

— Ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ
Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. —

Quum aliquem animus impellit in bonum dicere. Huc pertinet, *εἰς τὸ πρᾶγμα εἶναι*, i. e. *ad rem facere.* Ita Demoſthenes pro Phormione: Ἡγοῦμαι *τοίνυν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάντων μάλιστ᾽ εἰς τὸ πρᾶγμα εἶναι, τούτων μάρτυρας παρέχεσθαι· Itaque exiſtimo, viri Athenienſes, hoc omnium maxime ad rem facere, vt harum rerum teſtes producantur.*

94 Praeſtat hunc vſum etiam Latinorum *ad.* Suet. Caeſ. 25 *Patetque circuitu ad bis et tricies centum millia paſſuum.*

σπεύδομαι εἰς Ἀχιλῆα. Ibid. ρ', 709 ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα. Odyſſ. χ', 479 εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον. Ioſeph. Archaeol. XII, 2, 5 μεταγραφέντα τὸν νόμον εἰς ἡμᾶς ἀποπέμψαι. Iſaeus de Apollod. Heredit. pag. 169 ἐλθὼν εἰς τὴν ἐμὴν μητέρα, vbi Reiskius pro εἰς ſine cauſa idonea correxit ὡς. Lyſ. de Eratoſthen. Caede pag. 27 καταβὰς σιωπῇ ἐξέρχομαι, καὶ ἀφικνοῦμαι εἰς τὸν καὶ τόν.

Vbi perſona ponitur pro loco, vbi eſt. Caeterum ad hanc claſſem non referri debent loca, vbi Perſona, ſeu res animata ponitur pro loco, vbi commoratur et verſatur. Male igitur huc referunt, v. c. Aelian. V. H. II, 1 εἰς τὸν δῆμον παρελθεῖν. Nam eſt *in concionem prodire.* Pindar. Olymp. VII, 56 μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών, h. e. *in templum Apollinis.* Charit. IV, 4 εἰς Ἀφροδίτην βαδίζειν, h. e. εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν. Xenoph. Mem. I, 1, 4 ἐξιέναι εἰς ἀνθρώπους, h. e. *eum in locum, vbi eſt frequentia hominum.* Item Lyſ. pag. 500 ἀπιέναι ἐκέλευσεν ἐς κόρακας ἐκ τῶν πολιτῶν. Forte huc quoque pertinet illud Aeliani V. H. XII, 1 καὶ εἰς βασιλέα τὸν μέγαν ἧκεν ἡ δόξα. Z.

Εἰς poſtponitur. XIII. Decimo, interdum cum ſuo caſu poſtponitur ei genitiuo, cui praemitti debuiſſet. Id quod accidit maxime, cum accuſatiuus locum minorem deſignat, quique maioris per Genitiuum expreſſi partem conſtituat. Thucydid. ſaepe, vt lib. II, pag. 114 Ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα· id eſt, ἐς Ἐλευσῖνα τῆς Ἀττικῆς, *Cum in Eleuſinem Atticae irruptionem feciſſet.* Et pag. 116 Ἄιραντες παρέπλεον, καὶ σχόντες τῆς Ἠλείας ἐς Φειάν, ἐδῄουν τὴν γῆν, id eſt, *Inde ſoluentes vlterius nauigarunt, ad Pheam Eleae*, (vel vt al. *Elidis*) *vrbem appulſi, agrum illum populabantur.* Vbi σχεῖν, pro κατασχεῖν, aut κατάιρειν dixit, id eſt, *appellere* [95]; et Ἠλείας ἐς Φειάν, pro ἐς Φειὰν Ἠλείας.

Tempus deſignat. XIV. Vndecimo, tempus aliquod deſignat: idque vel cum aduerbiis, vel cum nominibus quibusdam tempus ſignificantibus. Cum aduerb. vt εἰς ἅπαξ, *ſemel*, *pour une fois.* Demoſthen. Olynth. II Τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, *Genus hoc rerum ſemel, atque ad breue tempus conſiſtit.* Sic εἰς ἔπειτα, vel εἰσέπειτα, vel ἐς τὰ ἔπειτα, *deinceps*: εἰς αὔριον, *cras. pour demain, à demain.*

95 De quo idiomate vide ſupra ad Cap. V, Sect. 7, Reg. 12.

96 Sic

main 96. Cum nominibus: *εἰς τὴν ὑστεραίαν*, *poſtridie*: *εἰς τρίτην ἡμέραν*, *perendie*, vel *tertio abhinc die* 97: *εἰς τριακοστὸν ἔτος*, *triceſimo abhinc anno*, vel *intra annum triceſimum*. At *εἰς δύο*, *εἰς τρεῖς*, etc. id eſt, *deux à deux*, *trois à trois*: vt ſupra in *ἀνὰ* dicebamus, et in *ἐπὶ* dicemus 98.

XV. Duo-

96 Sic *εἰς τρίς*, tot driemaalen toe. Aelian. V. H. lib. XIII, cap 34 *Εἰς ἀεὶ*, vel vnica voce *ἐσαεὶ*, *Perpetuo*, *in perpetuum*. Herod. Euterp. *Τῷ ἐκεῖνοι ἐς ἀεὶ χρέωνται*, *Qua* (*lege*) *illi perpetuo vtuntur*. Thucydid. lib. I. *Κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς ἀεὶ ἀνάγραπτος*, *Beneficium hoc tuum in domo noſtra ſcriptis mandatum in perpetuum manebit*.

97 Exemplum quaere apud Platonem in Hippia mai. p. 268 *Μέλλω ἐπιδεικνύναι* (ſupple ex praecedentibus, *τοῦτον τὸν λόγον*) *εἰς τρίτην ἡμέραν*, *Hanc orationem perendie recitaturus ſum*. Poteſtque iuxta hanc ſyntaxin haec Praepoſitio Latine reddi *ad*, vernacule Tegen. V. c. *Ad meridiem*, Tegen den middag, *Εἰς τὴν μεσημβρίαν*. Sic *εἰς ὁπότε*; Tegen wanneer? Hoc modo non ſemel occurrit in oratione Aeſchinis contra Cteſiph. *Πραχθήσεσθαι δὲ οὐκ εἰς μακρὰν, ἀλλ' εἰς τὴν ἕκτην ἐπὶ δέκα τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Εἰρῆσθαι γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρηγγέλθαι, πάντας ἥκειν συνεδρεύσοντας Ἀθήναζε εἰς τὴν σελήνην*, *Confectum iri* (*aiebat*) *non longo poſt tempore*, *ſed ad diem decimum ſextum Nouembris*; *in vrbibus enim dictum eſſe ab eo*, *et nunciatum*, *vt omnes Athenas venirent in concilium ad nouilunium*. Vbi obiter nota verbum *ἥκειν* cum Participio Futuri temporis, de quo ſupra Cap. V, Sect. 8, Reg. 1. Vſurpatur etiam *ἢ εἰς*, quum recens quodpiam tempus vel factum ſignificatur. Sic in Euang. Luc. cap. XI, 32 *Μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ*, *Reſipuerunt ad praedicationem Ionae*. i. e. *ſtatim vt*, vel *ſimulac praedicantem Ionam audiuerunt*. Quod etiam effertur *ἐπὶ τῷ κηρύγματι*. Vid. quae dicam infra Sect. 4, Reg. 13.

98 Vide et nos ad Sect. 5, in fine, de praepoſitione *σύν*. [Sic Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 6 *Πρῶτον μὲν ἤγοντο τῷ Διὶ ταῦροι πάγκαλοι* ΕἸΣ ΤΕΣΣΆΡΑΣ, *Primum Ioui tauri pulcherrimi* quaterni *ducebantur*. *Z.*] Praeterea cum verbo ſignificat, *donec*, *dum*, *quamdiu*: ſed tunc pro *εἰς* ſemper *ἐς* ponitur, ſequente particula *τε*, vt fiat *ἔστε*. Ita Arrianus lib. I ἜΣΤΕ *μὲν διὰ τοῦ λήϊου προῄει ἡ φάλαγξ*, *Quamdiu per ſegetem procedebat phalanx*. Et lib. XI, cap. 11 ἜΣΤΕ *μὲν ὁμαλοῖς χωρίοις ἐν τῇ φυγῇ ἐτύγχανεν, ἐπὶ τοῦ ἅρματος διεσώζετο*, *Quamdiu plana loca in fuga nactus eſt*, *curru ſalutem inuenit*. Et paucis interiectis, *Ἀλέξανδρος γὰρ*, ἜΣΤΕ *μὲν φάος ἦν, ἀνὰ κράτος ἐδίωκεν*, *Alexander enim citato gradu eum perſequebatur*, *dum lux eſſet*. Quomodo autem *ἔστ'* et *ἔστ' ἂν* differant, de eo conſulatur Deuarius. At ſequente Praepoſitione *ἐπὶ*, notat *vsque ad*. Idem lib. I. *Ὥστε ἐκθέοντες ἐκ τῆς πόλεως, οἵ τε ἱππεῖς καὶ τῶν ψιλῶν οὐκ ὀλίγοι* ἜΣΤΕ ἘΠῚ *τὸ στρατόπεδον ἠκροβολίζοντο ἐς τὰς προφυλακὰς*, *Ita vt prorumentes*

Eis cum nomine aduerbialiter ſumitur.

XV. Duodecimo, ἐς τὸ, vel τὰ μάλιςα, id eſt, *maxime* 99. Poſtremo, cum nominibus quibusdam aduerbialiter ſumitur. Dicunt enim, εἰς et πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter:* εἰς καλὸν [1], εἰς καιρὸν [2], εἰς δέον, *opportune, commode:* εἰς μακρὰν, *longe diu, in longum tempus* [3]: εἰς τέλος, *omnino* †: εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν, id eſt, ἀκριβέςατα, *accuratiſſime:* ἐς τὰ πολλὰ, id eſt, ὡς τὸ πολὺ, *vt plurimum:* εἰς ὅσον, *quantum*, vel *quamdiu*. Herodianus lib. VI Ἀντισχόντες εἰς ὅσον ἐνεδέχετο ἀνδρείως, τελευταῖον πάντες διεφθάρησαν, *Cum fortiter, quantum*, vel, *quamdiu licuit, reſtitiſſent, tandem caeſi ſunt vniuerſi* [4].

SECTIO III.

entes ex vrbe equitesque et velites non pauci in ipſum vsque exercitum tela mitterent in procubias. Et lib. III. Νέαρχον δὲ σατραπεύειν Λυκίας, καὶ τῆς ἐχομένης Λυκίας χώρας, ἜΣΤΕ ἘΠΙ τὸν Ταῦρον τὸ ὄρος, *Nearchum vero praeeſſe (voluit) Lyciae, et regioni Lyciae conterminae, ad Taurum vsque montem.* Nec loco tantum, verum etiam tempori inſeruit. Ibidem cap. 4 Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἜΣΤΕ μέσας τὰς νύκτας, *A veſpera vsque ad mediam noctem.*

99 Sic ἐς τὰ μάλιςα ξένος ὢν apud Thucyd. lib. VIII, cap. 6 redditur: *Arctiſſimo hoſpitalis amicitiae vinculo iunctus.* Elegans hoc eſt Graecorum idioma, qui per hanc praepoſitionem, ſequente articulo neutrius generis, et aduerbio vel adiectiuo aduerbialiter in ſuperlatiuo poſito, efferunt, quod Latini vix periphraſi ſignificare poſſunt. Pauſan. in Achaicis: Τείχη εἰς τὸ ἀσφαλέςατον ὀχυρωθέντα. Verbatim: *Muri vsque ad firmiſſimum ſtructi*, hoc eſt, *Quam firmiſſime*, vel *ita ſtructi, vt nihil ad eorum firmitatem addi poſſit.* Sic apud Lucianum in Hercule Gallico init. Γέρων ἐςὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, *Senex apud illos eſt admodum decrepitus.*

1 Ita Plato in Hipp. mai. Εἰς καλὸν ἥκεις, *Opportune aduenis.* At εἰς καλὸν εἶπας, *recte dixiſti.*

2 Apud Sophoclem in. Ai. Flag. εἰς ante καιρὸν deſideratur. Vid. eum in Ai. Flag. 34 Καιρὸν δ' ἐφήκεις, *Tu vero opportune venis:* vt vſ. 1334

Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ'
ἐληλυθὼς,

Rex Vlyſſe, in tempore ades. Vbi ſchol. vet. καιρὸν, ἀντὶ τοῦ, εἰς καιρὸν, ἤγουν, ἐγκαίρως. Additur πρὸς ibid. vſ. 38 Πρὸς καιρὸν πονῶ, *Tempeſtiue laboro.*

3 Contra, οὐκ εἰς μακρὰν, *paulo poſt*, apud Demoſth. de corona, pag. 318. H.

† Formulam εἰς τέλος praeter *plane, omnino*, quoque ſignificare *perfectionem, ad finem, ſemper, in perpetuum, vsque ad mortem*, exemplis nonnullis probauit Doruillius ad Charit. pag. 460. Z.

4 Pro *Quamdiu* apud eundem lib. II. Εἰς ὅσον μὲν γὰρ ὑπὸ δημοκρατίας τὰ Ῥωμαίων διῳκεῖτο, *Quamdiu Democratia Romae obtinuit.* Caeterum εἰς ἅπαν, *omnino*, apud Epict. Ἐς ὀλίγον, *Leuiter.* Arrian. de Exp. Al. lib. II. Ἀπεπεράθη ἐς ὀλίγον τῆς προσβολῆς, *Leuiter (vrbem) oppugnare*

SECTIO III.

De Praepoſitionibus ἐκ, vel ἐξ, et ἐν.

REGVLA I.

Ἐκ ante conſonantem, ἐξ ante vocalem, cum ſolo gignendi caſu, Primo aduerbialiter ſumitur. Nam ἐκ τοῦ φανεροῦ, vel, προφανοῦς, vel ἐμφανοῦς, eſt *palam et aperte:* ἐκ τοῦ ῥᾴστου, *facillime:* ἐκ τοῦ δικαίου, *iuſte:* ἐκ τοῦ ἀδίκου, *iniuſte:* ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας, vel ἀκριβείας, eſt, μάλα ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς, *diligenter admodum et accurate:* ἐξ ἴσου, *aequaliter:* ἐκ τοῦ ὁμοίου, *ſimiliter:* ἐκ προσαγωγῆς, *ſenſim*, *magis atque magis*, noua ſcilicet acceſſione facta: Ἐκ, ἐξ, aduerbialiter ſumitur.

pugnare tentauit. At cum verbo ἐλθεῖν, aut huic affini ſequente infinitiuo, ſignificat *parum abeſt quin.* vt παρ' ὀλίγον, de quo infra. Sic cum dicimus: *Parum abſuit quin interficeretur.* Gr. Ἐς ὀλίγον vel παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀναιρεθῆναι. Ita Thucyd. lib. IV, cap. 129 Ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων νικηθῆναι, *Parum abſuit, quin totus Athenienſium exercitus vinceretur.* Simili modo εἰς πλέον, redditur, *magis*, *plenius*, *grauius*, *fuſius*. Pauſan. in Achaicis: Ταῦτα μὲν δὴ καὶ ἐς πλέον ἐπέξεισιν αὖθις μοι τὰ ἐς Ἀρκάδας, *Atque haec quidem a me plenius in Arcadicis rebus exponuntur.* Et ibidem paulo poſt, nempe pag. 413 Ἐλύπησαν δὲ καὶ εἰς πλέον τοὺς Ἀχαιοὺς, *Grauius inſuper afflixerunt Achiuos.* Cum articulo τόδε ſignificat *huc;* vt, ἀφικόμεθα εἰς τόδε, *Venimus huc.* Denique notanda phraſi is, cui pecuniaria multa irrogatur, dicitur εἰς ἀργύριον καταψηφίζεσθαι, apud Aeſchin. in Timarchum: Ἐὰν δὲ εἰς ἀργύριον καταψηφισθῇ, ἀποτισάτω ἐν ἕνδεκα ἡμέραις μετὰ τὴν δίκην, *Si quis autem pecunia multatus fuerit, is intra diem vndecimum ſoluat poſt iudicium.* H.

* Εἰς in compoſitione ſignificat 1) *Motum in locum, in, intro.* Vt εἰσιέναι, *ingredi.* Εἰσάγειν, *intro ducere.* Εἰσπέμπειν, *immittere.* Εἰσφορὰ, *collatio pecuniae in aerarium publicum.* 2) *Motum ad locum, ad.* Vt εἰσιδεῖν, *adſpicere*, Theocr. Epigr. XIX, 1 Ἀρχίλοχον ἄεισδε τὸν πάλαι ποιητάν. Εἰσαφικάνειν, *peruenire, venire ad*, Theocr. Idyll. XXII, 29 Βέβρυκας εἰσαφίκανε, *ad Bebrycas peruenit.* Eſt verbum Homericum, vid. Iliad. ξ', 230. ὑ', 336. χ', 17 etc. quo vſus eſt quoque Demoſthenes pag. 907, 5. 3) *In medium*, *in conſpectum*, *in notitiam, palam.* E. g. εἰσφέρειν καινὰ δαιμόνια, *nouos deos inducere*, *in medium proferre*, Xen. Memor. ab initio, et Apol. §. 12 Εἰσάγειν τινὰ, *producere aliquem ad populum*, Polyb. Exc. Leg. 93 Εἰσφέρειν γνώμην, *ſententiam in conſilio dicere*, Polyb. II, 6 Εἰσέρχεσθαι, *in concionem prodire*, Ibid. III, 44 Εἰσηγεῖσθαι τι, *commemorare aliquid*, *in medium proferre*, Ibid. VI, 1. 4) *Acquiſitionem.* Vt εἰσποιεῖν, *acquirere, comparare.* Z.

facta: ἐκ ἑτοίμȣ, id eſt, *promte*, *expedite:* ἐξ ἐφόδȣ, id eſt, *irruptione facta:* ἐκ παραλλήλȣ, id eſt, παραλλήλως, *quaſi comparatiue:* ἐκ προαιρέσεως, id eſt, *vltro*, *conſulte:* ἐκ λαθραίας ἐπιθέσεως, *occulte irrumpendo*, vel *occulta impreſſione:* ἐκ τȣ̃ ἐπιπλεῖστον, *plerumque:* ἐξ ἐπιβȣλῆς, vel ἐνέδρας, *inſidioſe:* ἐκ τȣ̃ εὐθέος, id eſt, εἰκῆ, et προπετῶς, *temere:* ἐκ τȣ̃ παραχρῆμα, ἐκ τȣ̃ παραυτίκα, ἐξ ὑπογυίȣ, ἐκ τȣ̃ αὐτοσχεδίȣ, *ſubito*, *ex tempore* et ἀσκέπτως, *inconſiderate:* quibus contrarium eſt, ἐκ τȣ̃ ἀσφαλȣ̃ς, *tuto:* ἐκ παρασκευῆς, *compoſito:* ἐκ τȣ̃ ἀνελπίστȣ, et ἀπροσδοκήτȣ, *inſperato*, *inopinato:* ἐκ τȣ̃ βιαίȣ, *violenter, per vim:* ἐκ τȣ̃ ἀναγκαίȣ, *neceſſario:* ἐκ ταὐτομάτȣ, *fortuito:* ἐκ προνοίας, *cogitato:* ἐκ τȣ̃ τεθαῤῥηκότος, *fidenter:* ἐκ τȣ̃ σπȣδαίȣ, *ſerio:* ἐκ τȣ̃ παραβόλȣ, id eſt, παραβόλως, *temerarie:* ἐκ πολλῆς ὑπεροψίας, *contemtim admodum et ſuperbe:* ἐξ ὑπονοίας, *ſuſpicioſe*, vel *ob ſuſpicionem* [5]. Et ſimilia, quae docebit vſus.

Ἐκ, *poſt.* II. Secundo, ſignificat *poſt:* vt ἐκ τῆς ὑπατείας, idem quod ἀπὸ, id eſt, *poſt conſulatum* [6]: ἐκ τȣ́τȣ, *deinceps*, ſupp. χρόνȣ, vt Virgil.

Ex illo, qui me caſus, quae bella ſequantur.

Ἐκ περιόδȣ, vel ἐκ περιόδων, vel ἐκ περιτροπῆς, *per vices* id eſt, *alii poſt alios ſuo quisque ordine: chacun à ſon tour.*

Cum. Tertio, *cum:* vt ἐκ πολλȣ̃ τȣ̃ περιόντος, id eſt, *cum ingenti exceſſu*, vel *longo interuallo:* Gallic. *avec beaucoup d' avan-*

5 Ἐκ πολλȣ̃, *Olim, iam dudum*, ſuppreſſo χρόνȣ. Iſocr. Panegyr. p. m. 91 Τὴν φήμην ἐκ πολλȣ̃ παραλήφαμεν, *Famam hanc iam olim accepimus.* Pro eodem dicitur, ἐκ παλαιȣ̃, apud Pauſ. in Achaicis pag. 411, in fine. At, Ἐξ ἑαυτȣ̃, *Sponte.* Noſtratibus: Uit zig zelf. Hippocr. de Nat. Mul. pag. 568, lin. 32 Ἐκ μέρȣς, pro quo Apoſtolus vtitur ἀπὸ μέρȣς, *Aliquatenus, Aliqua ex parte.* Epiſt. II. ad Corinth. cap. II, 5.

6 Hic praepoſitionis vſus orationem ſaepe cum breuem tum concinnam reddit. Sic dicitur Cyrus Xenophonti in ipſius Educatione lib. I, cap. 26 γελάσαι ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων, i. e. *riſiſſe cum paulo ante lacrymauerat.* Subitam rei conuerſionem notat, vt in illo Ciceronis pro leg. Manil. cap. 15 *Tanta repente vilitas annonae ex ſumma inopia et caritate rei frumentariae conſecuta eſt.* [Recte. Nam ſaepenumero ſignificat *ſtatim poſt*, *ita vt nullum interuallum temporis, aut interuentus alius rei intercedat, aut intercedere fingatur.* Vt Xenoph. Memor. I, 2, 39 Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡρμηκότε προεστάναι τῆς πόλεως. Hippocr. Aph. VI, 41 ἱδρὼς πολὺς ἐξ ὕπνȣ, ἄνευ φανερῆς αἰτίης γινόμενος, σημαίνει etc. Z.]

7 Cap. 22.

d'avantange, aut breuius, *de beaucoup:* nam ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος τοὺς πολεμίους νικῆσαι, eſt, *hoſtes longo interuallo,* aut *inſigni victoria ſuperaſſe.* Ita Eutropii Metaphraſt. lib. II Καὶ κρατήσας αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος. Ibidem lib. III Ἐκ τοῦ κρείττονος, *ex meliori*, id eſt, *ſuperiorem eſſe:* Gallic. *avoir du meilleur:* καί ποτε, inquit, ἀπροσδόκητος εἰς χεῖρας ἐλθὼν (de Fabio Maximo, et Annibale loquitur,) ἐκ τοῦ κρείττονος ἀνεχώρησε· id eſt, *Ac ſemel ex improuiſo cum hoſte congreſſus, ex pugna ſuperior redüt. Il retourna ayant eu du meilleur.*

Vix dubito, quin contra dici poſſit, ἐκ τοῦ χείρονος, *du pire:* cuius tamen exemplum mihi non ſuppetit. At Thucyd. lib. II, [7] eidem opponit, Ἔλασσον ἔχειν, *avoir du pire*, verb. *minus habere.* Ἐν ᾗ (μάχῃ) οὐκ ἔλασσον ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι, *In qua inferiores Athenienſes non fuerant.* Proprium tamen contrarium eſt, πλέον ἔχειν, *auoir l'avantage.* Ibidem [8] lib. VII Τὰς ἐκστρατείας ἐκ μεγίστων ἐποιήσατο συμφορῶν, pro μετὰ μεγίστων· *Expeditiones ex maximis fecit calamitatibus*, id eſt, *ſuis in expeditionibus infeſtiſſimam fortunam paſſus eſt.*

III. Affine eſt, ἐκ περιουσίας. Nam quod idem Metaphraſt. lib. X [9] Καὶ συμμίξας, μετὰ τοσαύτης ἐκράτησε περιουσίας, id eſt, *Et congreſſus, tanto ſuperior fuit.* Dicere haud dubie potuiſſet, ἐκ τοσαύτης περιουσίας. Simile eſt illud Gregorii Nazianz. quod Budaeus [10] affert: Ὁ δὲ κατὰ μετώπου ἵστασθαι, καὶ διακινδυνεύειν οὐκ ᾤετο δεῖν, ἐνὸν ἐκ περιουσίας κρατεῖν, id eſt, *Ille autem a fronte petendum hoſtem, periculumque ſubeundem eſſe non putabat, cum facile admodum ac ſine vllo periculo vincere liceret.* — Ἐκ περιουσίας.

Saepe autem, ἐκ περιουσίας τι ποιεῖν, eſt *aliquid facere abundantia quadam otii:* vulgo, *de gayeté de coeur.* Demoſthen. pro Coron. Οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μὲν κατηγορεῖ, *Iſte autem me accuſat, abundantia quadam otii*, vel, *ſecuritatis:* quippe qui videret, quod ipſemet Demoſthenes inſinuat, longe grauius fore Demoſtheni cauſſa cadere, quam ſibi non vincere.

Nec

7 Cap. 22. Sed nulla ibidem oppoſitio τῶν ἐκ τοῦ κρείττονος, καὶ ἔλασσον ἔχειν.

8 Nempe, non apud Thucydidem, qui praecedit proxime, ſed Metaphraſten Eutropii, vbi haec verba ſunt in fine libri VII.

9 Cap. 4.

10 Pag. 27.

11 Quemad-

Nec admodum ſecus reddi poſſit illud eiusdem a Budaeo citatum, Οἱ δ' ἐκ περιουσίας πονηροὶ οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν· id eſt, *At qui prae*, vel, *in rerum omnium abundantia, nec vlla neceſſitate compulſi, improbe ſe gerunt, nulla ſe tueri excuſatione poſſunt.*

'Ex, propter. IV. Quarto, ἐκ, ſignificat *propter:* qui vſus frequens etiam admodum eſt. Nam ἐκ τούτων, non tantum eſt, *deinceps;* ſed etiam, *propterea, ob eas cauſſas.* Eutropii Metaphraſt. lib. VII Ἐκ τούτων ἐπάρατος μὲν ἦν ἐν πάσῃ τῇ βασιλευομένῃ γῇ, *Propterea toto paſſim imperio deteſtandus habebatur* [11].

'Ex, pro. Quinto, redditur, *pro.* Nam ἐκ τῶν ἐνόντων, eſt, *pro facultatibus*, ſiue *opibus* [12]: ἐκ τῶν δυνατῶν [13], ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *pro viribus.*

'Ex, pro, διά. Sexto, vel per ſolum ablatiuum explicatur, vel pro διὰ vſurpatur: vt, ἐκ τοσαύτης ἐπιμελείας, *tanta ſollicitudine:* ἐκ τούτου τοῦ λόγου, *hac ratione:* ἐκ θαλάσσης, *per mare:* ἐκ παντὸς, vel παντὸς τρόπου, *omni modo* [14]: ἐκ τοιούτου τοῦ τρόπου, *hoc modo*, et ſimilia.

V. Ἐκποδὼν

11 Quemadmodum ἐκ τούτων non tantum, *deinceps*, ſed etiam, *propterea* ſignificat, ita ἐκ τοῦ, ſequente infinitiuo, non ſolum, *poſtquam*, verum etiam, *quia* denotat. Demoſth. Phil. IV, pag. 60, lin. 48 Ἐκ δὲ τοῦ τούτων ὀλιγώρως ὑμᾶς ἔχειν, *Poſtquam autem haec contemtui habuiſtis;* ſiue Latiniſmo propius, *Ex eo, quo*, vel, *quod haec contemtui habuiſtis.* Et Thucyd. lib. II, cap. 53 Ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους, *Quia omnes pari fato mori videbant.* Adde omnino locum ex Arrian. lib. II. de Exp. Al. cap. 7, vbi praepoſitio ἐκ cum ὅτι eadem acceptione coniungitur. Verba haec ſunt: Παρεκάλει θαῤῥεῖν μὲν ἐκ τῶν ἤδη σφίσιν καλῶν κεκινδυνευμένων, καὶ ὅτι πρὸς νενικημένους ὁ ἀγὼν νενικηκόσιν αὐτοῖς ἔσται, *Hortatus eſt, vt animos ſumerent memores rerum ex priſtinis periculis praeclare geſtarum, ſiue, quod antea res praeclare geſſerant, et quod nunc ipſis victoribus cum victis certamen eſſet futurum.*

12 Siue, *vt res expoſtulat: vt rerum fert conditio:* vt, ἐκ τῶν ἐνόντων χρήσομαι τῷ λόγῳ. apud Demoſth. Confer. Epict. Enchir. cap. 44 Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόντων, *Iusiurandum, ſi fieri poteſt, recuſa: ſi non, prout poteris.*

13 Vid. Ariſt. Tom. III, p. 270. Pro quo etiam dixerunt, Ἐκ τῶν ὄντων, apud Zoſim. lib. I, cap. 2 *Quantum poterat.*

14 Cui opponitur ἐκ μέρους vel ἐκ μερῶν. Quod Latine etiam explicant per praepoſitionem *Ex.* Vtrumque habet Lucian. Dem. Encom. pag. 899 Εἰ δ' οὐκ ἘΚ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ, ἀλλ' ἘΚ ΜΕΡΟΥΣ ἐπαινεσόμεθα· Νόμος μὲν γὰρ Ὁμηρικὸς, ἡρώων

ἐπαίνους

V. Ἐκποδὼν et ἐκ ποδῶν, non tantum eſt, *ab oculis a conſpectu* [15], vt expoſuimus in v. γίνεσθαι, Cap. V, Sect. 5, Reg. 8, ſed etiam *de medio*, id eſt, *e vita*. Nam ἐκποδὼν εἶναι, vel γίνεσθαι, vel ἵςασθαι, vel ποιεῖσθαι, eſt, *de medio tolli*, et ἀναρπάζεσθαι· at ποιεῖν ἐκ ποδῶν, *de medio tollere*. Philo inter alios id amauit, vt lib. de Legat. ad Caium aliquoties [16] Εἰ βραχὺν ἐπεβίω χρόνον Τιβέριος, ὁ μὲν ἂν ἐκποδὼν ἐγεγένητο Γάϊος. *Si vel exiguo tempore ſuperſtes ſuiſſet Tiberius, Caius de medio ſublatus eſſet.* Quod clarius poſtea: Τρὶς, οὐχ ἅπαξ, ἀνήρπασο ἂν, ἐπ᾽ αὐτῷ Τιβερίῳ Φονῶντος, *Ter, non ſemel tantum de medio ſublatus eſſet, Tiberio in eius caedem propendente.* Ibidem de Macrone, Οὐ πολλαῖς ὕςερον ἡμέραις, ἐκποδὼν ὁ κακοδαίμων γίνεται, id eſt, *Paucis poſt diebus infelix e medio tollitur.* Sequitur enim, ἠναγκάσθη αὐτοχειρίᾳ κτεῖναι ἑαυτὸν, *ſeipſum interficere coactus eſt.* Ibidem, Τὸ μειράκιον ἐκ ποδῶν γεγένηται, id eſt, *Adoleſcens e medio ſublatus eſt*, quem ante ſua quoque manu periiſſe dixerat. Ἐκποδὼν, ἐκ ποδῶν.

[Eleganter ἐκ pro ἐν ponitur, ſi quid in loco ita geritur; vt ſimul alius loci habeatur ratio. V. c. Iliad. τ΄, 375 Ὡς δ᾽ ὅταν ἘΚ πόντοιο σέλας ναύτῃσι Φανείη καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ᾽ ὄρεσφι, ςαθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. Nam ναῦται ἐκ πόντοιο ſunt *Nautae in mari, qui e mari proſpiciunt incendium, quod eſt in monte.* Polyb. II, 19 ἐκ παρατάξεως κρατεῖν, *in acie vincere.* Thucyd. VI, 32 ὁ ἄλλος ὅμιλος ὁ ἐκ γῆς opponitur τῷ ναυτικῷ ὁμίλῳ. Vid. Dorvill. ad Charit. pag. 106. Sic Anacr. Od. XXVIII, 10 γράφε Ἐκ pro ἐν.

ἐπαίνας ἘΚ ΜΕΡΩ͂Ν διατίθεσθαι, *Si non omni modo, ſaltem ex parte laudabimus. Homeri enim mos eſt, Heroum laudes ex partibus concinnare.* Eſt et vbi haec praepoſitio cum ſuo Caſu per ſolum Adiectiuum redditur: vt, τὰ ἐξ ἀνάγκης παθήματα, *Neceſſariae paſſiones*, apud Plat. Tim. pag. 89, lin. 20.

15 Proprie, *E pedibus*, cuius contrarium eſt ἐν ποσὶν, *Ante pedes.* Dein, praecedente articulo, τὰ ἐν ποσὶν, ſunt *qualibet proxima atque obuia et quaecunque prima occurrunt.* Ita Meſſenii apud Thucyd. lib. III, cap. 97. Demoſtheni ſuadent, *vt quamprimum vicos inuadat*, ΤΗ͂Ν δ᾽ ἘΝ ΠΟΣΙ͂Ν αἰεὶ πειρᾶσθαι αἱρεῖν, *et proximos quosque continuo expugnare conetur.* Confer Phil. Iud. de congreſſ. quaer. erud. pag. 338. Huc refer, *vſus quotidianos*, τὰς ἐν ποσὶ χρείας, vocari Maximo Tyrio Diſſertt. VII. De ἐκποδὼν vide, quae notaui ſupra, ad Cap. V, Sect. 5, R. 8.

16 Pag. 771, lin. 5. H.

φε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς, ὑπὸ πορφύραισι χαίταις, ἐλεφάντινον μέτωπον, Nam ἐξ ὅλης παρειῆς, eſt, *in ea parte oris, vbi gena tota eſt expicta.* Eandem rationem imitantur Latini: vt Cic. Epiſt. III, 9 *Quas ex itinere ad me litteras miſiſti, legi perinuitus.* Caeſ. B. G. I, 43 *Arioviſtus, ex equis colloquerentur, poſtulauit.* Conf. Turſellin. de Partt. Lat. Serm. Z.] *

VI. Praepo-

* Ἐκ in compoſitis ſignificat 1) *Diſceſſum, remotionem a loco.* Vt ἐκβάλλειν, *eiicere*, ἐκπίπτειν, *excidere*, ἐκρέειν, *effluere*, ἐκκομίζειν, *efferre*, ἐξέρχεσθαι, *egredi*, ἐκτοπίζειν ἑαυτὸν, *excedere loco*, Polyb. I, 74. 2) *Abalienationem, remotionem ab vſu rei, et traditionem in alterius arbitrium et poteſtatem.* V. c. ἐκδιδόναι veluti ἀνδριάντα, *ſtatuam faciendam certa pacta mercede elocare*, Demoſth. pag. 268. *coronam auream*, ibid. pag. 521. *vrbem*, ibid. pag. 423. *filiam*, ibid. pag. 763 etc. ἐκμισθοῦν, *elocare pro mercede*, Aeſchin. Orat. pag. 2, 41. 3) *Remotionem a conſpectu et notitia, clanculum.* E. g. ἐκκλέπτειν, *ſurripere, clam ſubducere*, Polyb. I, 23. Xenoph. Apol. 23 Ἐκπηδᾷν, *clam exire*, Polyb. I, 43 Ἐκπίπτειν, *elabi, clam aufugere*, ibid. IV, 86. 4) *Remotionem a caeteris rei partibus*, ſeu, *delectum.* Veluti Ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, *delectum habere*, Xenoph. Oecon. IV, 6 Ἐκλέγειν ἐκ τοῦ νόμου ῥήματα, *excerpere*, Demoſth. pag. 760. Ἐξαιρεῖν, *excipere, excerpere*, ibid. pag. 658. 5) *Remotionem a re, quae per ſimplex verbum ſignificatur*, ſeu, *priuationem, contrarium.* E. g. ἐκκαλύπτειν, *aperire, demere tegumentum, quo res operiebatur*, v. c. ἐκκαλύπτειν τὴν γραφὴν, Aelian. V. H. II, 44 τὸ ἦθος, ibid. III, 7 Ἔκσπονδος, *expers foederis*, Polyb. IV, 33. Ἐκνομίως, *ſine modo*, Ariſtoph. Plut. 982 Ἐξόμνυσθαι, *iuſitiari quod iureiurando eſt confirmatum*, Demoſthen. pag. 396. 1119 etc. Ἐξορκοῦν, *iuriſiurandi religione abſoluere*, ibid. pag. 535. 6) *Abſolutionem rei et perfectionem, finem.* Vt Ἐξαιτεῖσθαι ἑταίρους, *liberare ſodales precando*, Aeſchin. Orat. pag. 24, 35. Ἐκφυσᾷν, *exſpirare*, Polyb. I, 48. Ἐξαδυνατεῖν, *viribus deficere*, ibid. I, 58. Ἐκπολιορκεῖν, *ad deditionem redigere*, ibid. I, 39. Ἐξήκειν, *ad finem perduci*, Demoſth. in Indice. Ἐκθερίζειν, *demetere*, ibid. pag. 1253. Ἐκπονεῖν, *laborando et corpore exercendo cibos digerere*, Xenoph. Memor. I, 2, 4. Oecon. XI, 12 Ἐξεργασία, *elaboratio rei et perfectio*, Polyb. X, 42. 7) *Remotionem ab ignoratione, in medium, in vulgus, in conſpectum.* V. c. Ἐκφέρειν τὴν δόξαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς Ἕλληνας, Aelian. X, 13. Πρὸς πολλοὺς τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν, ib. II, 4. Ἐκτιθέναι ἆθλα, *proponere praemia*, Polyb. XV, 9. Ἐκκεῖσθαι, *in tabula publice propoſitum eſſe*, Demoſth. pag. 548. Ἐκλαλεῖν, ibid. 354. ἐξαγγέλλειν, ibid. 45. 8) Habet *vim augendi.* V. c. Ἐκφαυλίζειν, *omnino contemnere*, Aelian. V. H. III, 33. IX, 41, vbi copulatur cum παρ' οὐδὲν τίθεσθαι. Ἐκκαγχάζειν, *effuſe ridere*, Xen. Symp. I, 16. Ἐκλογισμὸς, *accurata rei cogitatio*, Polyb. X, 6.

Ἐξακριβοῦν,

Ἐν.

VI. Praepoſitio ἐν, (quae ſemper cum datiuo iungitur, vel expreſſo, vel tacito: vt cum Demoſthen. orat. de Pace ait, Εἰ γὰρ ἐν Διονύσȣ, τραγῳδȣ̀ς ἐθεάσασθε, *Si enim feſtis Bacchi diebus*, (ἑορτασίμοις ἡμέραις,) *Tragoedos ſpectaſſetis*) aliquot etiam vſus habet, obſeruatione dignos. Primo, ſumitur pro ἐπὶ, cum genit. *coram*, vel *apud;* vt ἐν τοσȣ́τοις μάρτυσι, vel ἐπὶ τοσȣ́των μαρτύρων, *coram tot teſtibus:* ἐν τοῖς δικαςαῖς, vel ἐπὶ τῶν δικαςῶν, *apud iudices:* ἐν τοῖς διαιτηταῖς, *coram arbitris.* Plato Leg. 11, Διαδικάζεσθαι ἔν τισι τῶν ἰατρῶν, ȣ̀ς κοινῇ προβαλλόμενοι ἕλωνται, *Tractare coram aliquot medicis, quos ipſimet eam in rem ſponte delegerint.*

Pro, ἐπὶ, coram, apud.

Secundo, cum nomine Magiſtratum, aut quaſi Magiſtratum ſignificante, ſumitur etiam pro ἐπὶ, Magiſtratus eiusdem tempus indicante. Demoſthen. Olynth. III, Ἐν δὲ τȣ́τοις τοῖς νομοθέταις, μὴ θέσθε νόμον μηδένα, *His porro Theſmothetis*, id eſt, *quamdiu magiſtratu fungentur*, vel *per eos. Theſmothetas legem nullam conſtituatis.* Sic ἐπὶ τȣ́των, vel ἐν τȣ́τοις ὑπάτοις, *his conſulibus.*

Pro, ἐπὶ, ſub.

VII. Tertio, ſaepe cum ſuo caſu, aduerbialiter etiam ſumitur. Nam ἐν τȣ́τῳ, eſt, *interea* [17]*:* ἐν τάχει, *celeriter* [18]*:* ἐν σπȣδῇ, *ſtudioſe* ac *ſerio:* ἐν δίκῃ, *iuſte* [19]*:* ἐν δέοντι,

Aduerbialiter cum caſu.

Ἐξακριβȣ̃ν, *excutere et diiudicare accurate*, ibid. II, 56. Ἐξευκρινεῖν, *diligenter explicare*, ibid. Exc. Leg. 141. Ἐκθεραπεύειν, *ſedulitate importuna gratiam alterius aucupari*, Aeſchin. Orat. pag. 24, 15. 9) *Continuationem* ſignificat. Vt ἐκτρέφειν, *enutrire, inde a puero ad aetatem adultam vsque.* Ἐκτείνειν τὰς χεῖρας, *extendere manus.* Z.

17 Sic ἐν τȣ́τῳ, ἐν ᾧ ſibi inuicem in oratione reſpondent, et redduntur, *Interea dum.* Vide paulo inferius, Reg. 11. [In N. T. vero, ob Ebraiſmum, ἐν τȣ́τῳ eſt *propterea.* V. c. Actor. XXIV, 16 Ἐν τȣ́τῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς. Apud Xenoph. de Re Eq. VII, 17, et X, 13, ἐν τȣ́τῳ, h. e. *tum vero*, ponitur praecedente ἐπειδὰν et ὅταν. Z.]

18 Adi Act. Apoſt. cap. XII, 7 Ἀνάςα ἘΝ ΤΑ´ΧΕΙ, *Surge cito.* Epiſtol. ad Rom. cap. vlt. com. 20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τȣ̀ς πόδας ὑμῶν ἘΝ ΤΑ´ΧΕΙ, *Deus vero pacis conteret ſatanam ſub pedibus veſtris cito.* Adde Apoc. Ioann. initio.

19 Vid. Ariſtoph. in Nub. vſ. 1335 ΦΕΙ. Κἀποφανῶγε νὴ Δία, ὡς ἘΝ ΔΙ´ΚΗι σ᾽ ἔτυπτον. ΣΤΡ. Ὦ μιαρώτατε, καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν πατέρα τύπτειν ἘΝ ΔΙ´ΚΗι; *PHEI. Quin oſtendam, per Iouem, me iure te verberauiſſe. STR. O impuriſſime, quomodo quis iure patrem verberauerit?* Conf. Plat. in Phaedro pag. 278, lin. 40 ἘΝ ΔΙ´ΚΗι ποιητὴν, ἢ λόγων συγγραφέα,

δέοντι, ἐν καιρῷ, ἐν καλῷ, opportune. Demoſthen. Phil. I[20], Τȣ́των μὲν ȣ̓δενὶ πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε, ȣ̓δενὸς δὲ ἀπελείπεσθε, *Eorum (quae ad bellum vſui eſſe poſſint) nullo ſuo tempore vel vtimini, vel abſtinetis.* Male enim, vt videtur, Interpres poſtrema illa reddit, *et neminem non ſequimini.* Xenoph. Ἑλληνικ. II, *ἐν καλῷ ὁρμεῖν*, dixit; id eſt, *commodo portu et ſtatione vti*[21]. Sic *ἐν ἴσῳ*, id eſt, *ἴσως*, vel *ὁμοίως*, ſequente *καί*. Thucyd. lib. II, pag. 137[22] Ἐν ἴσῳ γὰρ οἱ ἄνθρωποι δικαιȣ̃σι τῆς τε ὑπαρχȣ́σης δόξης αἰτιᾶσθαι ὅϛις μαλακίᾳ ἐλλείπει, καὶ τῆς μὴ προσηκȣ́σης μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμενον. Quae oratio admodum traiecta, ſic ordinari debet, *Δικαιȣ̃σιν αἰτιᾶσθαι ὅϛις μαλακίᾳ τῆς ὑπαρχȣ́σης δόξης ἐλλείπει, καὶ μισεῖν τὸν τῆς μὴ προσηκȣ́σης θρασ. ὀρεγ.* id eſt, *Perinde vituperandum illum exiſtimant, qui prae ignauia partae gloriae aliquid amittat, vt odio dignum alterum, qui non debitam temeritate quadam affectet*[23].

VIII. Ali-

γραφέα, ἢ νομογράφον προσερεῖς; Merito poetam, vel orationum ſcriptorem, vel legislatorem vocabis? Quin praepoſitio vim hanc retinet in compoſitione; vt *ἔνδικος* et *ἐνδίκως.* Ita Ariſtoph. ibid. vſ. 1382 ΣΤΡ. Ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι. ΦΕΙ. Νὴ τὸν Δί', ἘΝΔΙΚΩΣ γάρ. *STR. rurſus vapulabo. PHEI. Per Iouem, merito profecto.*

20 Pag. 19, lin. 29.

21 Similiter Thucydides lib. V, cap. 60 Ἐν καλῷ παρατυχὸν σφίσι ξυμβαλεῖν, *Cum ipſis opportuna confligendi occaſio ſe daret.* Et Aelianus V. H. lib. X, cap. 11 Σοὶ μὲν ȣ̃ν ȣ̓κ εἰδότι τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρακτέα ἀποθανεῖν ἘΝ ΚΑΛῼ͂ ἐϛι, *Tibi igitur, neque dicenda, neque agenda ſcienti, mori opportunum eſt.*

22 Cap. 62, vnde haec lectio reſtituta, cum antea legeretur Ἐν ἴσῳ μὲν οἱ ἄνθρωποι τῆς τε etc., ſine *δικαιȣ̃σι.*

23 Pro *ἐν ἴσῳ* aliquando etiam inuenies, *ἐν ὁμοίῳ.* Ita Thucyd. lib. II, cap. 53 Κρίνοντες ἘΝ ὉΜΟΙ͂ῼΙ καὶ σέβειν, καὶ μή. *Iudicantes, Deos colere perinde eſſe ac non colere.* Caeterum praecedentibus adde: Ἐν τῷ παρόντι, *Nunc*, Aeſchin. Socr. Dial. de Virtute initio. In quo ſubaudi *χρόνῳ·* ſic, Ἐν βραχεῖ, *Propediem* (Belg. In 't kort) Plat. Symp. pag. 217, initio. Alias pro *ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ* Harpocrat. Ἐν βραχυτέροις, *Breuius*, Idem Plat. in Gorg. pag. 449. Aliquando vnica voce, *ἔμβραχυ.* Idem in Hippia minore, p. 365, lin. 34 Ἐρώτα ἔμβραχυ, ὅτι βȣ́λει, *Interroga, quidquid velis, breuiter.* Ἐν ὀλίγῳ, *paene*, cui opponitur *ἐν πολλῷ* in Act. Apoſt. XXVI, 28 et 29. Vbi cum Agrippa dixiſſet: Ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριϛιανὸν γενέσθαι, *Propemodum mihi perſuades, vt fiam Chriſtianus.* Reſpondet Paulus: Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ, καὶ ἘΝ ὈΛΙΓῼ, καὶ ἘΝ ΠΟΛΛῼ͂, ȣ̓ μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ πάντας τȣ̀ς ἀκȣ́οντάς μȣ σήμερον γενέσθαι

VIII. Aliquando datiuum illum genitiuus ſequitur eius rei, ad quam opportunum aliquid dicatur. Xenoph. Ἑλλην. VI eleganter: *Τὴν δὲ Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων, αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν, ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου*, *Corcyrae porro ſitum eum eſſe, qui ad Corinthiacum ſinum, et vrbes ipſi contributas* (vel, *ad ipſum pertinentes*) *adeundas opportunus ſit, et ad Laconicam vexandam commodus, et ad traiectum in continentem longe commodiſſimus* [24]. Additur et poſt *ἐν τούτῳ*: vt, *ἐν τούτῳ τῆς παρασκευῆς ἦσαν*, Thucyd. lib. II, *In eo tum apparatus ſui verſabantur.*

IX. Quarto, ſumitur pro *παρὰ*, id eſt, *ad*, maxime cum vrbium, locorumue nominibus: vt *ἐν τῇ πόλει*, id eſt, *ad vrbem*, vel *circa vrbem* [25]: Xenoph. Ἑλλην. VII, pag. 645, *Ἡττημένος μὲν ἐν Λακεδαίμονι, σὺν πολλῷ ὁπλιτικῷ ὑπ' ὀλίγων, ἡττημένος δὲ ἐν Μαντινείᾳ ἱππομαχίᾳ*, *Qui ad Lacedaemonem, cum multo grauis armaturae peditatu a paucis victus eſſet, iterumque ad Mantineam equeſtri pugna ſuperatus:* vbi nota *μὲν*, et *δὲ*, cum repetitione eiusdem participii *ἡττημένος*. Ἐν, pro, παρά.

Quinto

σθαι τοιούτους. etc. *Optarim a Deo, vt et propemodum, et admodum non tu modo, ſed et omnes, qui hodie me audiunt, tales fiant.*

24 Eſt et vbi Genitiuus ille excipitur ab alio Datiuo eius, cui quid commodum vel opportunum eſſe dicitur. Ita Ariſtid. Orat. pro Quatuoruiris, pag. 267 *Πρὸ τοῦ θεάτρου, καὶ οὗ* ΠΑ͂ΣΙΝ ἘΝ ΚΑΛΩ͂Ι ΤΗ͂Σ ΘΕΆΣ *ἐστι*, *Ante theatrum, et eo loco, vbi facile ab omnibus conſpici poterit.* Agnoſcit in hac locutione Atticiſmum Kuſterus ad Ariſtophan. Ἐκκλησ. vſ. 321, ellipſin L. Bos.

25 Tale illud Aeliani V. H. lib. XII, c. 3 *Ἐπαμεινώνδας ὅτε ἐτρώθη ἐν Μαντινείᾳ*, *Epaminondas cum in praelio ad Mantineam vulneratus eſſet.* In his et Xenophontis verbis *ἐν* pro *παρὰ* vſurpari, vel ipſa hiſtoria indicat. Non vbique ideo et pro lubitu hoc imitandum, tirones moneo, ſed vbi res ipſa omnem inde naſcituram ambiguitatem tollit. [Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. II, 25, et Bach. ad Xenoph. Ageſ. II, 23. Z.] Huic ſimile eſt, et tutius, cum Latine vertitur *a* vel *ad*, eo ſenſu, quo locus dicitur eſſe *ad dextram* vel *a ſiniſtra*. Gr. *in dextra*. Ita Arrian. lib. III, Exp. Alex. cap. 7 *Ἤιει διὰ τῆς Ἀσσυρίας χώρας*, ἘΝ ἈΡΙΣΤΕΡΑ͂Ι *μὲν ἔχων τὰ Σογδιανῶν ὄρη*, ἘΝ ΔΕΞΙΑ͂Ι *δὲ αὐτὸν τὸν Τίγρητα*, *Proficiſcebatur per Aſſyriam, a ſiniſtra habens Sogdianorum montes, et a dextra ipſum Tigrim.* Huc refero, *ἐν ποσὶ*, *ad pedes*. Aelian. V. H. lib. I, cap. 16 *Ἐῤῥιμμένος ἐν ποσὶ*, *Proſtratus ad pedes.*

26 Cap. 17.

'Εν, pro εἰς. Quinto pro εἰς, etiam cum nomine loci. Thucyd. lib. VII, pag. 449 [26] Ἀποςελᾶντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, id eſt, *Miſſuri*, vel, *ad mittendos in Siciliam grauis armaturae milites.*

'Εν, pro ἀ. X. Sexto, ἐν πολλῷ, vel ὀλίγῳ χρόνῳ, id eſt, ἐκ πολλᾶ, vel ἐξ ὀλίγα χρόνα, *a longo*, vel *pauco tempore*, vel διὰ πολλᾶ, δι' ὀλίγα, *en beaucoup*, *en peu de temps.* Plato in Apol. Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν ἅτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ. Vbi prius ἐν eſt ἀπὸ, at poſterius διὰ, id eſt, *Conandum eſt vobis, quam a longo tempore calumniam retinetis, hanc adeo breui excutere* [27].

'Εν ᾧ, pro, ὅταν. XI. Septimo, cum datiuo ᾧ, reddi aliquando poteſt, ὅταν, ſubaudiendo χρόνῳ. Thucydid. lib. VII, pag. 509 Τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν, ὅμοια τοῖς μάλιςα τᾶ βαρβαρικᾶ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐςιν, *Thracum enim natio barbaris illis, quibus id maxime proprium ac ſolenne eſt, hoc in genere perſimilis, ſi quando fiducia gliſcit, caedis auidiſſima eſt.* Vbi ὅμοια, pro ὁμοίως: at in τοῖς μάλιςα, ſubauditur φονικοῖς ἆσιν, et in βαρβαρικᾶ, ſubauditur γένας [28].

Aliquando,

26 Cap. 17. Hac loquendi formula ſaepius Thucydidem vti, aſſerit Hudſon. Vide et Cl. Dukerum ad hunc locnm. Simili loquendi formula vtitur Ouidius, cum aduerbium *intus* adhibet pro *intro*, lib. Met. X, vſ. 457

Iamque fores aperit; iam ducitur intus. —

Item Ter. And. V, 6, 14 *Sequere hac me intus ad Glycerium nunc.* At *eo intus*, *et intro ſum* ſoloeciſmos iudicat Quintilianus lib. I, cap. 5. Vid. Vorſtium de Lat. mer. ſuſp. cap. 18.

27 Hoc modo in verſione redditur quoque *intra.* Ita Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 286, lin. 35 'Εν πέντε ἡμέραις ἐβοηθήσατε αὐτοῖς, *Intra quinque dies opem illis tuliſtis.* Et Aelian. V. H. lib. I, cap. ις Ὥςε ἐφ' ἑαυτῶν λογίζεσθαι (al. ἐκλογίζεσθαι) τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, 'ΕΝ ΑἾΣ τὰ ἔγγονα αὐταῖς ζῶα γίγνονται, *Vt computare poſſint dies quadraginta, intra quos foetus ipſarum in viua animalia euadant.* Vel temporis progreſſum notat, vt apud Pindarum, Pyth. Od. 3 'Εν δ' αὖτε χρόνῳ, *Interiecto deinde tempore.*

28 'Εν ᾧ et in ſequenti membro ἐν τάτῳ, mutuam inter ſe relationem habent; et prius explicatur per *Dum*, poſterius per *Interea.* Ita Herod. Erat. cap. 89 'Εν ᾯ οἱ ὦν Κορινθίων ἐδέοντο χρῆσθαί σφι νέας, 'ΕΝ ΤΟΥΤῼ διεφθάρη τὰ πρήγματα, *In quo*, h. e. *Dum a Corinthiis commodari ſibi naues rogant*, *in hoc*, i. e. *interea res corrupta eſt.* Adde Xenophontem, Κύρα παιδ. lib. II, cap. 6 'ΕΝ ᾯ δὲ οἱ πολέμιοι ἐλέγοντο μὲν προσιέναι, παρῆσαν δὲ

Propter quod. Aliquando, ἐν ᾧ, ſignificat διὸ, vel ἐφ᾽ ᾧ, vel ᾗ, id eſt, *propter quod*, *quo facto*. Idem lib. VIII, pag. 612 [29] Ὡρμημένων γὰρ τῶν ἐν Σάμῳ Ἀθηναίων πλεῖν ἐπὶ σφᾶς αὐτὲς, (ἐν ᾧ σαφέσατα Ἰωνίαν καὶ Ἑλλήσποντον εὐθὺς εἶχον οἱ πολέμιοι) *Nam cum Athenienſes*, *qui Sami tum erant*, *contra ſe ipſos nauigare iam ſtatuiſſent*, *in quo* (id eſt, *quod ſi factum eſſet*,) *hoſtes continuo ſane et Ioniam et Helleſpontum occupaſſent.* Idem pag. 615 [30] Οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιέτῳ προσέκειντο, ἐν ᾧπερ καὶ μάλισα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται, *Ipſorum plerique eam in rem incumbebant*, *in qua* (id eſt, *ob quam*) *maxime paucorum imperium*, *ex populari natum exſtingui ſolet.*

Ἐν cum εἶναι. XII. Octauo, ἐν, cum ſuo caſu, et verbo εἶναι duobus modis [31] conſtruitur: primum abſolute ac ſine alio nomine; tuncque verbatim Latine reddi poteſt; vt ἐν φόβῳ εἶναι, *in metu eſſe* [32]: ἐν ςόματι εἶναι, *in ore eſſe:* quod etiam elegantius, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ. Vnde Syneſius Epiſt. III

δὲ ἀδέπω, ΈΝ ΤΟΥΤΩι ἐπεςᾶτο, et quae ſequuntur. *Dum vero hoſtes dicebantur aduenire, nondum tamen aderant, interea conabatur milites exercere.* Pro iisdem dicas etiam ἐν ὅσῳ. Ariſtoph. Ἐκκλησ. vſ. 1144 Ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ Ἐπᾴσομαι μέλος, *Dum autem tu deſcendas, ego interea cantilenam canam.* Thucydidis verba ſunt cap. 29, in quibus tamen obſerua, non χρόνῳ tantum, ſed et τόπῳ et πράγματι ſubaudlrl poſſe: adeoque generalius videtur hoc, quam quod pro ſola temporis ſignificatione afferatur. In genere nota ἐν tempus ſignificaιe: vt ἐν δείπνῳ, *inter coenandum.* ἐν σπονδαῖς, *tempore pacis.* ἐν μηνὶ τρίτῳ, *menſe tertio.*

29 Cap. 86.

30 Cap. 88.

31 Poteſt et addi tertius modus, quo quis dlcitur ἔν τινι εἶναι, cui frequentem operam nauat. Ita Aellan. V. H. lib. IX, cap. 4 Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μέσαις ἦν, *Polycrates Samius in Muſis erat:* i. e. *in iis plurimum ſtudium collocabat.* Eſto et hic quartus modus, quo quis dicitur ἔν τινι (ſc. ἀνθρώπῳ εἶναι,) in quo ſignificatur omnem ſpem eſſe poſitam. Ita apud Sophocl. Oed. Tyr. vſ. 322

Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν, —

In te enim ſumus i. e. *In te omnis noſtra ſpes eſt poſita.*

32 Ita enim Cicero Orat. I, in Catil. cap. 7 *Me totum eſſe in metu propter te vnum — non eſt ferendum.* Et Horat. Epod. I, vſ. 17

Comes minore ſum futurus in metu.

Hinc compoſitum ἔμφοβος et ἐμφοβεῖμαι. Luc. XXIV, 5 Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, *Cum autem metu eſſent perculſae.* Eſt nempe ἔμφοβος proprie, *qui verſatur in metu;* et ἐμφοβεῖσθαι, *in metu verſari.* Cognatum huic ἔντρομος inuenies Act. Apoſt. VII, 32.

33 Hinc

Epiſt. III Γενεαλογȣ̃ντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐν Φήμῃ Λαΐδος, id eſt, *Genus eius a famoſa Laide repetentes.*

Deinde cum datiuo alterius perſonae, vel expreſſo, vel tacito: tuncque paſſiuum aliquid ſignificat. Et expreſſo quidem; vt, Ἐν ὀργῇ εἶναί τινι, *in ira eſſe alicui*, id eſt, *ſibi aliquem iratum habere;* ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, *alicui placere.* At eodem tacito; vt, ἐν αἰτίαις εἶναι, *accuſari*, nempe *ab aliquo* [33]*:* ἐν ἐγκλήματι εἶναι, id eſt, ἐγκαλεῖσθαι, *crimen aliquod ſuſtinere.* At ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, idem eſt, quod δι᾽ αἰτίας, *culpare aliquem:* ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, *alicui ſuccenſere* [34]*:* ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι, ei vt plurimum ſequente, id eſt, *turpe ducere.*

Ἐν omittitur.

XIII. Nono, ἐν, vt aliquando omittitur, ſic et redundat aliquando. Omittitur, vt apud Zoſimum Hiſtor. II Ὅτι δὲ τȣ̃το καὶ τοῖς εἰρήνῃ, καὶ τοῖς κατὰ πόλεμον ἐλυμήνατο πράγμασι· *Id autem rebus, tam pace, quam bello, nocuiſſe.* Vbi εἰρήνῃ, pro ἐν εἰρήνῃ· Et lib. III [35] Ὥςε τῇ Φυγῇ, pro ἐν τῇ Φυγῇ, ἐλέφαντας κατασφαγῆναι, *Ita vt in fuga Elephanti iugularentur.* Thucydid. lib. II Ἀταλάντῃ, pro ἐν Ἀταλάντῃ [36], *in Atalante inſula.* Eadem redundat, vt apud Xiphilinum in Traiano: Καὶ γὰρ οἱ Πάρθοι, ἐν τῷ σφετέρῳ τρόπῳ ἤρξαντο βασιλεύεσθαι, *Nam et Parthi quoque ſuis ipſi moribus regi coepere;* vbi ἐν aut vacat, aut pro κατὰ, cum accuſatiuo ſumitur [37].

Redundat.

Cum dat. χρῷ.

XIV. Denique, peculiariter coniungitur cum datiuo χρῷ, id eſt, *cute*, ac fere cum verbis κείρειν, ξυρεῖν, ξυρᾶν,

33 Hinc οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις, ſc. ὄντες, *rei.* Vid. Demoſth. epiſt. 2, pag. 111, lin. 34.

34 Similiter apud Latinos, *Habere in ſpe, in amore.* etc. pro, *ſperare, amare* etc. Ita apud Salluſt. B. C. cap. 31. Catilina iuxta hanc Graecae locutionis conſuetudinem ait, ſe *ita ab adoleſcentia vitam inſtituiſſe*, vt *omnia bona IN SPE HABERET.* et Cic. ad Famil. lib. X, epiſt. 28 *Quem tu cum ciue acerrimo, patre tuo, in ore et amore ſemper habuiſti.*

35 Pag. 328.

36 Deterior in reliquis lectio erat, Ἀτάλαντι pro ἐν Ἀτάλαντι.

27 Saepe fit, vt abundare haec praepoſitio videatur, cum tamen, re plenius ponderata, falſa inueniatur haec pleonaſmi ſuſpicio; quae non raro naſcitur ex verſione Latina, in qua praepoſitio abeſſe poteſt. E. g. Haec verba Herodoti Erat. cap. 48 Ὄρος μέγα ἀνεςραμμένον ἐν τῇ ζητήσει, ſi vertis: *Magnus mons euerſus indagando*, videtur ἐν παρέλκειν. Cum tamen ἐν ζητήσει, pro ἐν τῷ ζητεῖν, ſit *inter indagandum, metalla* ſc. i. e. *dum indagantur.*

38 Exem-

ῥᾶν, ψιλᾶν, *tondere:* non modo proprie; ſed etiam metaphorice. Et quidem proprie; nam κείρεσθαι ἐν χρῷ [38], eſt, *ad cutim vsque tonderi;* quod etiam dicitur, ἐν χρῷ τὴν κόμην εἶναι. Hinc ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, *capilli attonſio ad cutim vsque facta;* quae etiam ψιλὴ κουρὰ dicitur, et Poetice κουρὰ ξυρήκης. Hinc ὁ ἐν χρῷ κουρίας, *ad cutim vsque tonſus:* qui etiam ξυρίας vnica voce. Metaphorice autem: nam ξυρεῖ ἐν χρῷ, verbatim *ad cutim vsque radit*, id eſt, *ſummum periculum eſt;* quod tamen Poetarum potius quam Oratorum eſt. Proprie. Metaphorice.

XV. Oratores autem, hoc fere modo, ad ſimile quid exprimendum vti ſolent: ἐν χρῷ γενέσθαι τοῦ κινδύνου· verbat. *in cute periculi eſſe.* Syneſ. epiſt. IV Οὐ πρὶν ἢ ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας, *Non ante naui eum petris luctari deſtitit, quam extremum in periculum veniſſet.* Quo eodem ſenſu dicitur res ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι, verbat. *in acie*, (hoc eſt, *ſub aciem*) *nouaculae conſtituta* [39]. Huc pertinet, ἐν χρῷ μάχεσθαι, aut μάχην συνάψαι, *in cute pugnam committere*, id eſt, *cominus:* quomodo loquitur Plutarchus in Theſeo.

XVI. Hinc, quae contigua ſunt et proxima, ἐν χρῷ γενέσθαι dicuntur: vnde illud Thucydid. lib. II, pag. 155 [40] Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ, καὶ ξυνῆγον ἐς ὀλίγον, ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες καὶ δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν, id eſt, *Athenienſes autem, nauibus ſingulas ſingulis excipientibus, (une à une) eos in orbem circumuehebantur, atque ita in anguſtum cogebant, in cute ſemper adnauigantes,* (id eſt, *hoſtium claſſem radentes, et in ea quaſi haerentes,*) *adeoque impreſſionis iam iam faciendae opinionem praebentes.* Virgil. V, Aeneid. *ſtringere*, et *radere*, hoc fere ſenſu:

Laeuas

38 Exemplum habet Theophr. Charact. περὶ Μικρολογ. et Aelian. V. H. lib. IX, cap. 10.

39 Haec locutio, vt eſt venuſta, ita etiam Poetis placuit. Ita Homer. Iliad. K, vſ. 173

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Nunc enim iam (res) omnibus in nouaculae ſitae ſunt acie. Adde Theogn. vſ. 557

— Κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Vel cum verbo ἔχεσθαι· quemadmodum Herod. Erat. cap. 11 Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, *In ſummo periculo res noſtrae verſantur.*

40 Cap. 84.

Vig. Idiot. gr.

Qq 41 Aduerſ.

Laeuas ſtringat ſine palmula cautes. Et,
Radit iter laeuum interior.

Lucianus in Zeuxide: Ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, *Matri proxime inhaerentes.* Eidem [41], Ἡ ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσία, dicitur, *intima cum libris coniunctio.* Suidae, *οἱ ἐν χρῷ φίλοι*, *intimi amici.* Quo ſenſu accipiendum illud Xiphilini in Seuero: Ἐν τῇ ἀγορᾷ βῆμα ξύλινον, ἐν χρῷ τοῦ λιθίνου κατεσκευάσθη, *In foro ſuggeſtum ligneum, in cute* (id eſt, *in ſumma ſuperficie*) *lapidei excitatum eſt.*

Ἐν pro σύν. [Ἐν interdum eleganter adhibetur pro σύν. Veluti Xenoph. Memor. III, 9, 2 Φανερὸν δ᾽ ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὔτ᾽ ἂν Θρᾳξὶν ἘΝ πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις ἘΝ τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. It. Aeſchin. adu. Cteſiph. pag. 532 Ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι. Id. de Falſ. Leg. pag. 254 δεδεμένος ἐν πέδαις.

Ἐν pro ὑπὸ, penes. Nonnunquam ſignificat idem quod ὑπὸ, *penes*, *in poteſtate.* Vt Lyſ. de Eratoſth. Caed. pag. 40 Ἐν ὑμῖν ἐστὶ, *In veſtra ſitum eſt poteſtate.* Andocid. de Myſter. pag. 20 ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅντινα βούλοιτο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι.

Ἐν pro διὰ, per. Pro διὰ, *per*, vſurpatur, v. c. Andocid. pag. 79 ὥστ᾽ ἐν αὐτῷ, ᾧ ἐγὼ κακῶς ἔπραττον, ἐν τούτῳ ὑμᾶς σώζεσθαι, *Igitur per quam rem ego calamitate ſum affectus, per eandem ipſam vos ſalutem eſtis conſecuti.*

Ἐν pro διὰ, propter. Pro *propter* adhibetur Andocid. pag. 142 *οἱ φεύγοντες ἐν τοῖς μυστηρίοις*, *qui ob facinora in ſacris Eleuſiniis patrata ſunt accuſati.* Demoſthen. de Coron. pag. 308 οὐ τοίνυν οὐδὲ τὴν ἧτταν αὐτὴν ἐν οὐδενὶ τῶν παρ᾽ ἐμοῦ γεγονυῖαν εὑρήσετε τῇ πόλει, *Nec igitur reperietis, cladem ipſam ciuitati accidiſſe culpa mea.*

Ἐν pro ἀντί. Interdum quoque accipitur pro ἀντὶ, *loco*, *pro.* V. c. Polyb. Exc. Leg. 82 λαβεῖν ἐν φερνῇ Κοίλην Συρίαν, *Coelen Syriam dotis loco accipere.* Id. in Exc. Peireſc. pag. 131 δέχεσθαι ἐν παρακαταθήκῃ ύ τάλαντα, *quadringenta talenta depoſiti loco accipere.*

Ἐν pro ἐκ. Inprimis exquiſite dicitur pro ἐκ. Vt Xenoph. Cyri Exped. lib. VI, pag. 370 ἔπινον ἐν κερατίνοις ποτηρίοις. Lucian. de Merced. Cond. θεραπεύων ἀεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν,

41 Aduerſ. Indoct. Tom. I, pag. 102, lin. 57, Edit. Amſt. H.

* Reſtat,

πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τȣ̃ χρώματος, ȣ̆τως ἄτιμος ὢν ξυμπότης. Plura huiusmodi exempla, etiam ex Latinis, reperies apud Cuper. Obſeruatt. lib. II, cap. 8, et Burmann. ad Phaedr. Fab. 25, vbi canes currentes dicuntur *bibere in Nilo flumine.* Adde Demoſthen. adu. Leochar. pag. 1098 *τȣ̃θ' ὑμᾶς διὰ βραχέων βȣ́λομαι διδάξαι, ȣ̓χ ὡς ȣ̓ μεμαθηκότας καὶ* ἘΝ *τοῖς ἐν ἀρχῇ εἰρημένοις, ἀλλ' ἵνα* etc. Z.] *

* Reſtat, vt breuiter more noſtro praecipiamus de vi ac poteſtate, quae huic particulae in compoſitis verbis fere eſt ſubiecta. Significat igitur 1) *Quietem, ſiue commorationem in loco aut re.* V. c. *Ἐμμένειν ταῖς σπονδαῖς, in induciis manere,* Xen. Ageſ. I, 11 *ταῖς δίκαις,* Plat. Crit. c. 12 *τοῖς ὅρκοις,* Lyſ. pag. 870 *τοῖς τόποις* Demoſth. pag. 165 *Ἐνοικεῖν ἐν χώρᾳ,* Xenoph. Oecon. IV, 13 *ἔγγειος, terreſtris, qui eſt in terra.* 2) *Motum ad locum, aut rem,* pro *εἰς.* Vt *Ἐμβαίνειν εἰς τὴν θάλασσαν,* Lyſ. pag. 116 *Ἐντρίβειν, infricare,* Xenoph. Oec. X, 2 *Ἐγχέειν, infundere, Ἐμβάλλειν, iniicere, Ἐμπίπτειν, incidere, Ἐντεταμένος εἰς τὸ ἔργον, intentus ad opus,* Xenoph. Oec. XXI, 9 *Ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τινά, aliquem traducere ad iuſtitiam,* ib. XIV, 4. 3) *Conuenientiam.* V. c. *ἔνδικος, iuri conueniens, Ἔννομος, legitimus, Ἔμμετρος, iuſtam magnitudinem habens, Ἐμμήνια, purgationes muliebres, quae menſibus reſpondent.* 4) *Obligationem.* Veluti *ἔνορκος, iureiurando obſtrictus,* vt Polyb. VI, 47 *ἐνόρκȣς σφᾶς ἐποίησαν, iureiurando ſeſe obſtrinxerunt.* 5) *Participationem.* V. c. *ἔμφρων, mentis compos, ἔμμισθος, ἔντεχνος, ἔνοικος, ἔμπειρος.* 6) *Idem valet, quod ſignificat extra compoſitionem, cum caſu ſuo.* Vt *Ἔντιμος,* h. e. *ὁ ἐν τιμῇ. Ἐνύπνιον,* h. e. *ὅραμα τὸ ἐν ὕπνῳ. Ἐννοεῖν,* h. e. *ἐν νῷ στρέφειν. Ἔνδοξος,* i. e. *ὁ ὢν ἐν δόξῃ. Ἐναγώνιος, ἐν ἀγῶνι. Ἐνδημεῖν, ἐν δήμῳ εἶναι. Ἐνόδιος, ἐν τῇ ὁδῷ κείμενος.* 7) Habet *vim minuendi.* V. c. *Ἐνδιδόναι, remittere,* dicitur apud Hippocratem de remiſſione morbi, et opponitur *τῷ ἐπιδιδόναι,* h. e. *increſcere, augeri.* Vid. Foëſ. Oecon. Hipp. *Ἔνωμον, cui cruditatis aliquid ſupereſt.* Conf. Caſaubon. ad Athen. Deipnoſ. p. 60, vbi docetur, *ἐνερευθὴς* eſſe *μετρίως ὑπέρυθρος,* it. *ἔγκιῤῥος, ſubfuluus, ἐμπόρφυρος, ad purpureum colorem tendens, ἔγχλωρος, ſubuiridis, ἔμπικρος, ſubamarus.* Z.

SECTIO IV.

SECTIO IV.

De Praepoſitione ἐπὶ.

REGVLA I.

'Επὶ, *a*, *vel ab.* Praepoſitio ἐπὶ, cum genitiuo, datiuo et accuſatiuo coniungi poteſt. Et cum genitiuo quidem, vt leuiora, iamque paſſim aſperſa, mittam, Primo, *curam aliquam, aut ſingulare, ac proprium munus* ſignificat, quod Latini fere *Praepoſitione A*, vel *Ab* exprimere ſolent. Hinc illa, *ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων*, *A ſecretis. ἐπὶ τῶν ἐπιςολῶν*, *Ab epiſtolis. ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν σφραγίδων*, *A Regiis ſigillis.* Gallice, *Monſieur le Garde Seaux. ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν χρημάτων*, *Surintendant des finances du Roi. οἱ ἐπὶ τῶν ἱκετηρίων*, vel *ἱκετικῶν*, *Libellorum ſupplicum Magiſtri*, vel, *A ſupplicibus libellis*, *Les maitres de Requêtes. οἱ ἐπὶ τῶν εὐθυνῶν*, vel *δημοσίων λόγων*, *A publicis rationibus, les Maitres des contes.*

II. Alias tamen, ſine *A*, vel *Ab*, Latine redditur: vt, *οἱ ἐπ' ἐξουσίας*, vel *οἱ ἐπ' ἀξιώσεως*, iidem ſunt qui *οἱ ἐν τῷ τέλει*, *Magiſtratus*, vel *qui ſunt in dignitate conſtituti. ὁ ἐπὶ τοῦ ταμιείου*, *Quaeſtor. οἱ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν*, *rerum ciuilium cognitores: οἱ ἐπὶ τῶν φονικῶν*, cui adhibetur aliquando, *καθεςῶτες*, *rerum capitalium iudices: ὁ ἐπὶ τοῦ σίτου*, vel *τῆς σιτωνίας*, cui addi poteſt, *καθεςὼς*, vel *τεταγμένος* [42], *Praefectus annonae. οἱ ἐπὶ τῶν εἰσαγωγίμων καὶ ἐξαγωγίμων*, *mercium earum, quae vel importantur, vel exportantur curatores. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν οἰκοδομημάτων*, *Regiorum aedificiorum curatores, Intendans des batimens Royaux*, et ſimilia, quae facile cogitantibus ſuccurrent.

'Επὶ, pro, *ἀνά.* III. Secundo, crebro ſimul et eleganter, de rebus aut hominibus certum in numerum ordinatis ac diſtributis vſurpatur, eodem modo, quo ante diximus de *ἀνὰ*, et conſtat de *κατὰ*, cum accuſandi caſu. Nam *ἐπὶ τριῶν*, exempli cauſa, vel *τεσσάρων τάττεσθαι* dicitur, *diſtributos eſſe*

42 Vel participium *ὤν*. Cum verbo *εἶμὶ* conſtruitur in Act. Apoſt. VIII, 27 *Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς*, *Qui praeerat vniuerſae gazae eius.* Ipſum participium *ὤν*, vel *τεταγμένος* ab aliis additur nonnunquam: exempla habet Cl. Bos, Ellipſ. Gr. in voce *τεταγμένος.*

43 Exem-

eſſe ternos aut quaternos, trois à trois, quatre à quatre. ἐφ᾽ ἑνὸς τεταγμένοι, *rengez un à un.* νῆες ἐπὶ μιᾶς τεταγμέναι, *nefs rengées une à une* [43].

IV. Affinem ſuperiori vſum alterum, in re militari et τακτικῇ, habet, vnde ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, προσβάλλειν, etc., id eſt, φαλαγγηδὸν, vel ἐπὶ κέρως, vel κατὰ κέρας, *vtroque cornu protenſo mouere, impetum facere. Phalanx* enim Graecis, *acies vtrinque longior, quam altior.* Thucydid. lib. II [44] eodem modo, πλεῖν ἐπὶ κέρως, dixit: Ἰδόντες κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας, *Videntes eos, nauibus protenſo cornu, alteram altera ſigillatim ſequentibus, adnauigare.* At βάθος, *altitudo*, id eſt, medium quaſi phalangis corpus, dicebatur, modo ἐπὶ τεττάρων, modo ἐπὶ ὀκτὼ, modo ἐπὶ πλειόνων παρατάττεσθαι, vel ποιεῖσθαι, *quaternis, octonis, aut pluribus in quolibet ordine coniunctis inſtrui.* Hinc verbum ὑπερφαλαγγεῖν, id eſt, *vtrinque producto cornu hoſtilem aciem inuoluere:* et ὑπερκερᾷν, *alterum duntaxat hoſtilis exercitus cornu ita circumuenire.* At ἐπὶ μετώπȣ, vel κατὰ μέτωπον, vel πρόσωπον, eſt *exporrecta exercitus fronte.* Vide Budaeum pag. 373 et 631.

V. Tertio, cum genitiuo Pronominis reciproci, idem Ἐπὶ, eſt, quod διά· nam ἐφ᾽ ἑαυτȣ͂, eſt, *per ſe*, aut *ſponte.* Ἐπὶ pro διά. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. V [45] Τήν τε αἵρεσιν τȣ͂ μέλλοντος ἄρχειν τοῖς ἐκ τȣ͂ συνεδρίȣ συνεχώρησαν, αὐτοῖς ἐφ᾽ ἑαυτῶν βȣλευομένοις, ποιήσασθαι, id eſt, *Simulque Senatoribus permiſerant, vti re per ſe ipſos deliberata* (vel, *ſuopte arbitrio*) *Magiſtratum illum legerent.* Idem in Excerpt. Οὐδὲν ἐμὲ δεῖ ἐπ᾽ ἐμαυτȣ͂ λέγειν, id eſt, *Nihil me per me ipſum dicere neceſſe eſt.* Xiphilinus in Seuero, Ὥϛε αὐτὰς ἐφ᾽ ἑαυτῶν αὐτομάτως προσπλεȣ́σας ὁρᾶσθαι, *vt ipſae per ſeſe, ac ſponte adnauigare cernerentur.*

Alias tamen ἐφ᾽ ἑαυτȣ͂, eſt potius, *chez ſoi, à part ſoi, apud ſeſe* [46] *ac ſuis in finibus.* Zoſimus lib. I Εἰ μὲν ȣ̓͂ν ἐφ᾽

43 Exemplum habet Thucydides lib. II, cap. 90. Pro eodem etiam dicitur κατὰ μίαν, in eodem libro, cap. 84, in init. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι περιέπλεον αὐτȣ̀ς κύκλῳ, *Athenienſes vero, nauibus ita diſpoſitis, vt ſingulae ſingulas ſequerentur, circumuehebantur circulo circum illos.*

44 Cap. 90.

45 Pag. 334, lin. 33.

46 Ita homines, antequam in rempublicam cogerentur, dicuntur ἐφ᾽ ἑαυτῶν ᾠκηκέναι Pauſaniae in Corinth. p. 112 Φορωνεὺς δὲ, ὁ Ἰνάχȣ,

ἐφ' αὐτῶν διετέλεσαν ὄντες, (Athenienſes et Lacedaemonii) *Quod ſi apud ſeſe, ac ſuis in finibus haeſiſſent perpetuo,* (non autem, vt Interpres, *coniuncti manſiſſent.*) Idem lib. IV clarius: Ἐπεὶ ἦν, νυκτὸς γενομένης, ἐφ' ἑαυτῶν ἐγένετο τὰ ςρατόπεδα, id eſt, *Cum ergo noctis interuentu, ambo exercitus in ſua ſe caſtra recepiſſent.* Itaque γενέσθαι ἐφ' ἑαυτȣ͂, *domum ſe recipere*, vel *ſibi vacare; ſe retirer à part, chez ſoi.*

Aduerbialiter ſumitur.

VI. Quarto, cum ſuo caſu aduerbialiter ſumitur. Hinc ἐπ' ὀνόματος, id eſt, *nominatim* [47]. ἐπὶ κεφαλαίων, id eſt, κεφαλαιωδῶς. ἐπὶ et κατ' ἐπιτομὴν, *ſummatim.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. II [48] Τὰ κυριώτατα ἐπὶ κεφαλαίων ἐρῶ, id eſt, *Praecipua quaeque ſummatim complectar.* Sic ἐφ' ἑκάςης, ſupp. ἡμέρας, idem quod καθ' ἑκάςην, *quotidie*: ἐπὶ σχολῆς [49], *otioſe; à loiſir.* ἐπ' ἀδείας, *tuto, impune.* ἐπ' ἀληθείας, *vere, ſincere* [50].

Quinto

Ἰνάχȣ, τȣ̀ς ἀνθρώπȣς συνήγαγε πρῶτον ἐς κοινὸν, σποράδας τέως καὶ ἘΦ' ἙΑΥΤΩ͂Ν ἑκάςοτε οἰκȣ͂ντας, *Phoroneus vero, Inachi filius, homines hactenus diſperſos et ſibi ſeorſim ſemper habitantes, in vnam remp. coëgit.* Hinc oppoſita ἐφ' ἑαυτȣ͂ εἶναι καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνειν, *Apud ſe eſſe, et cum hominibus verſari*, apud Epict. cap. 40. Non abſimili modo dicitur quis ἐφ' ἑαυτȣ͂ περὶ τὰ μαθήματα διατρίβειν, *qui ita ſe literis abdit, vt nihil ex his in adſpectum lucemque proferat.* Ariſtides in Orat. pro Quatuorviris, pag. 495 Καὶ Σωκράτης μὲν καὶ Πυθαγόρας, ȣ̓δ' αὐτȣ̀ς τȣ̀ς λόγȣς, ἐν οἷς ἔζων, συνέγραψαν, ἀλλ' ἘΦ' ΑΥ̓ΤΩ͂Ν ἐφιλοσόφȣν, *Nec Socrates, nec Pythagoras eos ſermones, quos viui habuerunt, ſcriptis mandarunt, ſed apud ſe philoſophabantur.* Nec abludit id, quod noſtrates dicunt: iets op zig zelven hebben; quo ſignificamus, peculiare quid nobis eſſe. Graeci verbatim: Ἔχειν τὶ ἐφ' ἑαυτȣ͂.

Herodot. Calliop. cap. 37 ΕἼΧΟΝ γὰρ καὶ ȣ̂τοι ἘΦ' ἙΑΥΤΩ͂Ν μάντιν Ἱππόμαχον, Λευκάδιον ἄνδρα, *Habebant enim et hi peculiarem ſibi Haruſpicem Hippomachum, virum Leucadium.*

47 V. Iulian. Miſopog. non longe ab initio.

48 Pag. 124, lin. 6.

49 Vid. Aeſchinem contra Cteſiph. pag. 301. Πολλάκις πρὸς ἐμὲ διεξῄει ἘΠῚ ΣΧΟΛΗ͂Σ, *Saepe mihi narrauit per otium.*

50 Ita Dem. pro Coron. p. 315 Πάντα τοίνυν τὰ κατηγορημένα — ȣ̓͂τε δικαίως ȣ̓͂τ' ἐπ' ἀληθείας ȣ̓δεμιᾶς εἰρημένα, *Omnes itaque criminationes neque merito neque in veritate dictae.* Adde Act. Apoſt. cap. IV, 27. Euang. Lucae cap. IV, 25. et XXII, 59. Euang. Marc. XII, 32 Καλῶς, διδάσκαλε, ἘΠ' ἈΛΗΘΕΊΑΣ εἶπας, *Recte, magiſter, et vere dixiſti.* Pro eodem *in veritate dicere* habet Cicero, ſeu mauis, Cornificius ad Herenn. lib. IV, cap. 22.

51 Suſpecta

Quinto idem eſt, quod *inter*, vel *prae*[51]. Ita ſumit Ariſtides Panathen. Δι᾽ ἃ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὡς κυρίως ἄν τις φαίη συμβῆναι, ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν· (ſupp. πόλεων, vel χωρῶν.) *Propter quae ſoli huic vrbi, prae caeteris Graeciae vrbibus, id proprie contigiſſe dixeris.* Ἐπί, *inter, prae.*

VII. Sexto, tanquam argumento, vel teſte ac ſequeſtre adhibito, id quo fidem facimus, in gignendi etiam caſu, cum ἐπὶ coniungitur. Dicunt enim ἐπ᾽ ἀναμφισβητήτου ἀποδείξεως τὴν διαβολὴν ἀποφυγεῖν, *Certiſſimo argumento calumniam depuliſſe.* Dicunt etiam, ἐπί τινος πίστεις διδόναι, *alicuius quaſi vadis*, aut *teſtis nomine, vel auctoritate adhibita, polliceri.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. V[52] Πίστεις δοὺς ἐπὶ Θεῶν, *Diis fidei ſuae teſtibus adhibitis*, aut *iureiurando per Deos concepto.* Idem lib. X[53], Εἰ μὲν οὖν ὑπισχνοῦνται ὑμῖν οἱ Πατρίκιοι, καὶ πίστεις βούλονται δοῦναι τὰς ἐπὶ Θεῶν, ὅτι etc., *Si quidem Patricii vobis pollicentur, ac iureiurando adhibito confirmare volunt.*

VIII. At cum dicunt, ἐπὶ τῶν ἱερῶν ὀμόσαι, eſt, *ſacris aut victimis praeſentibus iurare;* Gallice, *ſur*[54]. ἐπὶ τῶν ἐμπύρων, *ſuper focis*[55]. ἐπὶ τῶν τομίων, *caeſis victimis.* Vt enim ὅρκια τέμνειν, verbat. *ad iuſiurandum pertinentia ſecare*, eſt, *victimas, ad rei, puta foederis, iureiurando firmati, ſecuritatem immolare.* Sic, ἐπὶ τῶν τομίων ὀμόσαι, eſt, *caeſis praeſentibusque victimis*, aut ſaltem *extis iurare.* at fere participium στὰς, praepoſitioni huic praemittitur. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. V, initio, vtrumque coniungit; Ὅρκια τεμόντες, αὐτοί τε πρῶτοι στάντες ἐπὶ τῶν τομίων, ὤμοσαν etc.; *Caeſis victimis, ipſique primis ſuper extis ſtantes iurarunt.*

IX. Septimo

51 Suſpecta ob nouitatem haec praepoſitionis ἐπὶ cum caſu ſecundo conſtructae ſignificatio clarius poſtulat exemplum, quo firmetur, quod non occurrit mihi. Ariſtidis verba, quae ſunt Tom. I, pag. 168, ſubobſcura ſunt. Sed, cur non in ſignificatione temporis ἡ ἐπὶ accipi poſſit de qua mox ad Reg. 9, non video, ita vt ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν reddatur, *dum res Graecorum vigerent.*

52 Pag. 299, lin. 30.

53 Pag. 641, lin. 20.

54 Adi eundem lib. XI, p. 728, lin. 35 Τὰ ἘΠῚ ΤΩ͂Ν ἹΕΡΩ͂Ν συνομολογηθέντα τοῖς πατρικίοις πρὸς τοὺς δημοτικοὺς, *Ea, quae, intercedentibus ſacris inter patricios et plebeios iureiurando firmata erant.*

55 Idem lib. III, p. 154, lin. 27 Ἱερὰ θύσαντες ὤμοσαν ἘΠῚ ΤΩ͂Ν ἘΜΠΎΡΩΝ, *Mactatis victimis iurauerunt ſuper focis.*

 56 Con-

'Επὶ, verſus. IX. Septimo frequenter admodum Genitiuus ille adhibetur, etiamſi modus ſignificetur. Hinc apud Herodotum ſaepiſſime: 'Επὶ τῆς χώρης βαδίζειν· *Per*, aut, *verſus regionem ire.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I 'Ανδρὶ παρειμένῳ τὸ σῶμα ὑπὸ λύπης, καὶ ὅτε ἐπὶ τῦ ςρατοπέδυ καταβάντι· id eſt, *Homini, qui prae triſtitia corpore fatiſceret, neque in caſtra deſcenderet.* Zoſimus lib. IV Διαῤῥήξας τε τὸ γραμμάτιον, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀφεὶς, *Diſcerpto libello, atque in terram proiecto.* Ibid. Κἀντεῦθεν ἐπὶ Θρᾴκης ἐχώρει, *Indeque per Thraciam profectus eſt* [56]. At Poetae ſaepius vtuntur datiuo, quam genitiuo, vbi modum illum exprimunt: vt ἐπὶ ναυσὶν ἐλαύνειν, id eſt, *ad naues equum admittere* [57].

'Επὶ, cum datiu. penes. X. Iam cum dandi caſu, Primo, ius ac poteſtatem aliquam tribuit, quem datiuus indicat, quam fere Latinum *penes* exprimere ſolet. Nam, ἐφ' ἡμῖν ὑπάρχει, *in nobis ſitum eſt.* ἐφ' ἡμῖν γενόμενον, *cum in nobis ſitum eſſet.* ἐπὶ τοῖς

56 Confer Ioann. VI, 21 Εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο 'ΕΠΙ' ΤΗ͂Σ ΓΗ͂Σ, εἰς ἣν ὑπῆγον, *Statim nauigium peruenit ad litus, quo tendebant.* Dionyſii locus eſt pag. 45, in fine.

57 Denique cum Genitiuo Nominis, ſiue, vt plurimum proprii, ſiue appellatiui tempus ſignificat. Cum nomine proprio apud Arrian. de Exp. Al. lib. II, c. 11, in fine: Τῦτο τέλος τῇ μάχῃ ἐκείνῃ ἐγένετο ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθηναίοις Νικοςράτυ, *Hic exitus pugnae fuit, Archonte Athenis Nicoſtrato.* Adde Herod. Erat. c. 98 'Επὶ γὰρ Δαρείυ τῦ 'Υςάσπεος, καὶ Ξέρξεω, τῦ Δαρείυ, καὶ Ἀρταξέρξεω τῦ Ξέρξεω, τριῶν τυτέων ἐπεξῆς γενεέων, ἐγένετο πλέω κακὰ τῇ 'Ελλάδι, *Nam ſub Dario Hyſtaſpis, et Xerxe Darii, et Artaxerxe Xerxis filio, tribus illis deinceps aetatibus, plus malorum paſſa eſt Graecia.* Si quis hic ſubſtantiuum aliquod, vnde Genitiuus ille regatur, puta χρόνον, γενεὰν, vel ſimile, ſubaudiri velit, eſt et, quo hoc probare poſſit; ſequitur enim ibidem: ἢ ἐπὶ εἴκοσι ἄλλας γενεὰς τὰς πρὸ Δαρείυ γενομένας, in Accuſatiuo, *Quam viginti aliis ante Darium aetatibus.*

Cum appellatiuo apud Hom. Boeot. vſ. 304

Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης. —

Sic olim ſub pace, h. e. *tempore pacis.* Addit genitiuum ſubſtantiui βίυ Plato in Phaedro p. 242, lin. 10 Τῶν ἐπὶ τῦ σῦ βίυ γεγονότων λόγων, *Orationum, quae tua aetate habitae ſunt.* Huc refer οἱ ἐπ' ἐμῦ, *Aequales mei.* Ita Ariſtides, Orat. pro Quatuoruiris, pag. 402 'Ο Νέςωρ ἱππικώτατος ἦν, ὡς λέγεται, τῶν ἐφ' αὑτῦ, *Neſtor, vt aiunt, ſuorum aequalium equitandi fuit peritiſſimus.* Τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, dixit Lucianus in dialogo Cratetis et Diogenis. *Vno die mortui ſunt.*

58 Hinc

τοῖς δημόταις ἐςὶν, *penes plebem eſt* [58], quod aliquando, ſed rarius multo, ἐπὶ δήμȣ, cum genitiuo.

Quo ſenſu verbum ποιεῖν eleganter adhibetur. Nam ποιεῖν ἐπί τινι, eſt, *poteſtatis alicuius facere, arbitrio permittere.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. IV [59] Ἐὰν δ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιήσωσι τὴν προαίρεσιν· id eſt, *Quod ſi populo hanc electionem permitterent.* Et lib. VIII [60] Πάντα τὰ κοινὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποιήκασι μόνῳ, id eſt, *Totam Rempublicam penes me vnum eſſe voluerunt.* Hinc ἐφ' ἑαυτῷ ποιεῖν τι, *ſibi ius ac poteſtatem in rem aliquam vindicare* [61]. At γενέσθαι ἐπί τινι, *alicuius in poteſtate eſſe.* Xiphilin. in Claudio: Ἀλλ' ἐπί τε τῷ δήμῳ, καὶ τῇ βȣλῇ καὶ τοῖς νόμοις γενέσθαι, *Sed in Populi, Senatus ac legum poteſtate eſſe.* Zoſimus lib. V, ait: Ἐπὶ τοῖς Βαρβάροις γενέσθαι τὴν πόλιν, id eſt, *Vrbem in barbarorum poteſtatem veniſſe.* Xenophon Κύρȣ παιδ. I [62] Καὶ μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης, id eſt, *Nec a vatibus pendeas et in eorum quaſi poteſtate ſis* [63].

XI. Secundo, conditiones pactorum, ſimiliumque rerum, per hanc praepoſitionem cum dandi caſu exprimuntur. Nam ἐπὶ ῥητοῖς, *in dictis*, id eſt, *certis conditionibus;* vt cum *De conditione.*

58 Hinc Epictetus ſtatim in initio: Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐςιν ἘΦ' ἩΜΙ͂Ν, τὰ δ' ȣ̓κ ἘΦ' ἩΜΙ͂Ν, *Ex omnibus rebus aliae ſunt in noſtra poteſtate, aliae non ſunt.* Et in ſequentibus ibidem aliquoties. At, ὅσον γ' ἐπὶ ἐκείνῳ redditur, *Quantum ad illum attinet.* Ita Aeſchin. epiſt. V Καὶ ὍΣΟΝ Γ' ἘΠΙ' Κλεοκράτει, ȣ̓δεμιᾶς πόλεως ἄλλης, ȣ̓δὲ ἀνθρώπων ἐπιθυμῶ, *Et, quantum ad Cleocratem attinet, nullam aliam ciuitatem, neque homines deſidero:* Significat Aeſchines, ſe Cleocratis familiaritate adeo delectari, vt patriae, qua exſul carebat, et amicorum, quos ibi reliquerat, deſiderio caperetur exiguo. Huc refero, quod, praefixo Articulo Praepoſitiuo, praefecturam notat. Ita Dinarch. aduerſus Demoſth. p. 100, lin. 19 Πατήρ τε καὶ υἱὸς παραδοθέντες ΤΩ͂Ι ἘΠΙ' ΤΩ͂Ι ὈΡΥ΄ΓΜΑΤΙ, *Paterque et filius traditi praefecto foſſae.* H. Τὸ ἐπὶ τȣ́τοις εἶναι, *quantum in his eſt.* vid. Markland. ad Lyſ. pag. 482, edit. R. Z.

59 Pag. 216, lin. 22.

60 Pag. 506, lin. 22.

61 Apud eundem lib. II, pag. 119, in fin. Οὐ μὴν ὅγε δῆμος ἐφ' ἑαυτῷ τὴν αἵρεσιν ἐποίησεν, *Non tamen plebs optionem ſibi vindicauit.*

62 Pag. 25, lin. 32.

63 Huc refer quod Latini dicunt, *Expoſitum eſſe alicuius libidini*, id Graecos efferre per Verbum εἰμὶ cum Praepoſitione ἐπὶ, ſequente Dandi Caſu. Sic Plat. Gorg. pag. 508, lin. 29 Εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βȣλομένῳ, *Cuiuslibet libidini ſum expoſitus.* Latinis enim auribus illud inauditum: *ſum in volente.*

 64 Verba

cum dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς τισι καὶ διωρισμένοις ἐπὶ τὸ κινδύνευμα χωρεῖν, id eſt, *Certis quibusdam ac deſignatis conditionibus periculum aggredi*[64]. Vide nomen ἴσος Cap. III, Sect. 5, Reg. 3.

Hoc ſenſu dicunt, ἐπὶ τȣ́τῳ, ἐφ᾽ ᾧ, ſequente infinitiuo, vel optatiuo, vel ſubiunctiuo, id eſt, *ea conditione, vt.* Quod ſi multae ſint conditiones, dicetur, ἐπὶ τȣ́τοις, ἐφ᾽ ᾧτε, etc. tum ſequentibus membris adhibebitur καί. Idem Dionyſ. ibid.[65] Ἐπὶ τȣ́τοις ἔφη χαριεῖσθαι τὰς ἀναπαύλας τῶν πολέμων, ἐφ᾽ ᾧ τε μηδὲν ἔτι παρακινεῖν αὐτȣ̀ς, καὶ ἐπὶ τῷ, etc., *His ſe legibus requiem a bellis indulturum eſſe reſpondit, vti ne quid in poſterum mouerent, atque vt*, etc.

Ἐφ᾽ ᾧ. Poteſt etiam ἐφ᾽ ᾧ, ſolum, ac per ſeſe, hoc modo ſumi[66]. Idem lib. III[67] Ἐφ᾽ οἷς ἄν ποτε δικαίοις, *quibus conditioni-*

64 Verba ſunt Dionyſii Hal. lib. X, pag. 641, lin. 18. Conditionem perſpicue notat apud Theocr. Idyll. XXII, vſ. 74

— Οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ᾽ ἐπ᾽ ἀέθλῳ,

Non alia conditione certabimus niſi depoſito hoc praemio. [De vi *conditionis*, atque *oppignerationis* vid. Ind. Demoſth. Reisk. et Henr. Valeſii Emendatt. lib. IV, cap. 3. *Z.*]

65 Nempe lib. X, pag. 645, lin. 15.

66 Sequente itidem Infinitiuo, aliquando Indicatiuo. Ita Xen. de Exped. Cyri lib. IV Οἱ δὲ ἔφασαν ἀποδώσειν, ἘΦ᾽ ῟Ωι μὴ ΚΑΙΈΙΝ τὰς κώμας, *Illi ſe reddituros dicebant, ea conditione, ne vicos exureret.* Et lib. III. Hiſtor. Gr. Ἠρώτα, ἐπὶ τίσιν ἂν ξύμμαχος γένοιτο; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἘΦ᾽ ῟Ωι ΤΕ τȣ̀ς πολίτας ἐλευθέρȣς καὶ αὐτονόμȣς ἘΆΑΝ, *Rogabat, quibus conditionibus ſocietas eſſet ineunda? Reſpondit ille, ea conditione, vt ciues liberos ſuis legibus vti ſineret.* Infinitiuo additur nominatiuus perſonae agentis. Tale eſt Ariſtophanis in Plut. vſ. 1142. Vbi Mercurio dicenti: *Vbi vaſculum aliquod hero ſurripuiſti, ego ſemper tibi adſui, quo minus deprehendereris:* reſpondet Cario: Ἐφ᾽ ᾧτε μετέχειν αὐτὸς, *Hoc ea conditione feciſti, vt ipſe partem acciperes.* Similiter Photius Excerpt. Cteſiae: Καταπροδόντος τάς γε γεφύρας καὶ τ᾽ ἄλλα τῶν Αἰγυπτίων πράγματα, ἘΦ᾽ ῟Ωι ΓΕΝΕ'ΣΘΑΙ ῞ΥΠΑΡΧΟΣ Αἰγύπτȣ, *Quum prodiderat pontes et caeteras res Aegyptiorum ea conditione, vt Aegypto praeficeretur.* Ex hac locutione, quae mere Graeca eſt, lucem mutuari poteſt Apoſtoli Pauli locus ad Corinthios ſcribentis Ep. poſteriori cap. V, 4, vbi ſanctos Chriſtianorum gemitus tanquam conditionem propoſitam innuit, ſi non exui, ſed indui cupiant, pallio nimirum iuſtitiae. Καὶ γὰρ, inquit, οἱ ὄντες ἐν τῷ σκήνει ςενάζομεν βαρȣ́μενοι, ἘΦ᾽ ῟Ωι ȣ̓ ΘΕ'ΛΟΜΕΝ (indicandi modo) ἐκδύσασθαι, ἀλλ᾽ ἐπενδύσασθαι, *Etenim nos, qui in hoc tabernaculo ſumus, ſuſpiramus grauati, qua conditione non exui, ſed*

conditionibus: τὴν εἰρήνην ϛέρξειν, ἐφ᾽ οἷς ἄν ποτε δικαίοις αὐτῆς τύχωσι, id eſt, *futurum vt in data quibuscunque tandem conditionibus pace acquieſcant.* Et paulo poſt Tarquinius, Ἀκούσατε νῦν, ἔφησεν, ἐφ᾽ οἷς ἄν ποτε δικαίοις καταλύσωμαι τὸν πόλεμον, *Audite nunc*, inquit, *quibus tandem conditionibus huic bello finem imponam.* Ita Herod. lib. I [68], dixit, Πάντοθεν τοὺς ἐπὶ λόγοις δοκιμωτάτους, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν, id eſt, *Viros eruditione clariſſimos, non contemnendis*, id eſt, ἀφθονωτάταις, *ampliſſimis conditionibus vndique arceſſens:* συντάξεις hic, *gages, penſions.* Dicunt etiam ἐπὶ μεγάλοις μισθοῖς [69], ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς, et ſimil. eodem ſenſu.

XII. Tertio,

ſed ſuperindui volumus. Cuiusmodi locutio quia a Latinorum conſuetudine abhorret, nonnihil obſcuritatis parere ſolet, quae tamen omnis tollitur, ſi verborum ordo mutetur, et pro ἐφ᾽ ᾧ, ponatur ἐπὶ τῷ, ſequente infinitiuo, hoc modo: Οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι, ἀλλὰ (θέλομεν) ἐπενδύσασθαι ἘΠῚ ΤΩ͂Ι ΣΤΕΝΑΖΕΙΝ ΒΑΡΟΥΜΕΝΟΙ, *Volumus, non exui, ſed ſuperindui ea conditione, vt ſuſpiremus grauati.* Noſtrates, quum maxime familiariter loquuntur, proxime ad hoc idioma accedunt, dicentes: op die koop. op die conditie. Clariſſime patet hic praepoſitionis vſus, ſi praemittitur ſubſtantiuo: vt v. c. in Epiſt. ad Epheſ. cap. II, 10. Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἘΠῚ ἜΡΓΟΙΣ ἈΓΑΘΟΙ͂Σ, *Ipſius enim opus ſumus, conditi in Chriſto Ieſu ad opera bona.* i. e. *vt faciamus opera bona.* Vbi diſerte conditio ſignificatur. Caeterum pro ἐφ᾽ ᾧ poſſe adhiberi ἐπὶ τῷ cum infinitiuo, tum infinitis, tum ex Plutarchi loco docemur Apophth. de Dario: Πολλάκις ὁ Δαρεῖος εἶπεν, οὐκ ἂν ἐθελῆσαι λαβεῖν ἑκατὸν Βαβυλῶνας ἘΠῚ ΤΩ͂Ι μὴ Ζώπυρον ἜΧΕΙΝ ὁλόκληρον, *Saepe Darius dicere ſolebat, nolle ſe centum Babylonas capere, ea conditione, vt uno Zopyro careret integro.* Eſtque hic idiotiſmus, ſi quis alius, linguae Graece ſtudioſis imitandus.

67 Pag. 195, lin. 16.

68 Cap. 2.

69 Ita idem Herodianus ibidem cap. 3 de Dionyſio Siciliae tyranno, Ὃς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας καινὰς ἡδονὰς ἘΠῚ ΜΕΓΙΣΤΟΙΣ ΜΙΣΘΟΙ͂Σ ἐθηρᾶτο, *Cuius tanta fuit intemperantia, vt noua luxuriae inſtrumenta, maximis praemiis poſitis, venaretur.* Diſerte Pauſan. in Corinth. pag. 100 Διογένην πείθει, τὸν ἐν τοῖς Φρουροῖς ἄρχοντα, ἀφιέναι τὰ χωρία ἘΠῚ ΤΑΛΑΝΤΟΙΣ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *Diogeni, qui praeſidiis praeerat, perſuadet, vt ea loca dedat, acceptis centum et quinquaginta talentis.* Huius idiomatis elegantiam Latini aſſequi non poſſunt, ſed periphraſi aliqua explicare coguntur. Vt in illo Arriani de Exp. Al. lib. II, c. 1 Τοὺς φυγάδας δὲ αὐτῶν κατιέναι ἘΠῚ ΤΟΙ͂Σ ἩΜΙΣΕΣΙ τῶν τότε ὄντων, ὅτε ἔφυγον. Quae verba ab interpretibus mutilata

XII. Tertio, quae Latini exprimunt per *in*, et accuſandi caſum, vel per ſolum auferendi caſum, vbi aliquid, vel *commodi*, vel *incommodi*, *laeti*, *aduerſiue*, ſignificant; ea Graeci fere per ἐπὶ cum dandi caſu: vt *ἐπ' ἀγαθῇ*, vel *αἰσίᾳ τύχῃ* [70], *laeta ſorte, à la bonne heure; ἐπ' ἀγαθοῖς* [71], vel *αἰσίοις οἰωνοῖς*, *bonis et ſecundis auibus; ἐπὶ μεγίςῳ τῆς πόλεως ἀγαθῷ*, *ſummo reip. bono; ἐπὶ τῶν Φιλοπάτρίδων ὀλέθρῳ*, *in perniciem amantium patriae.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. VII [72] Ἐπὶ τῷ σφετέρῳ συμφέροντι τὰ δίκαια πράξουσι, *Suis quoque rebus conſulendo iuſte ſe gerent*, id eſt, *hoc in facto aequitatem cum propria vtilitate coniungent.* Et lib. VIII [73] Τὰ ἐμφανῆ τοῦ ἀνδρὸς ἔργα ἐπ' οὐδενὶ χρηςῷ γενόμενα διεξῄεσαν, *Perſpicua notaque hominis geſta percenſebant, quae nihil omnino boni ſequerentur.*

Ἐπὶ, *poſt, ad, praeter.* XIII. Quarto, idem eſt, quod *poſt*, aut *praeter*, vel *ad*, cum *praeter* ſignificat [74]. Nam ἐπὶ τούτοις, eſt, *poſtea*, id

tilata ita reſtituit Gronouius: *Vt exſules ipſorum redirent, reſtituto eis ſemiſſe (dimidia parte) bonorum, quae tunc erant (quae tunc poſſidebant) cum fugerent.* i. e. *ea conditione, vt reciperent dimidiam partem* etc.

70 Aliquando praepoſitio abeſt: vt apud Xenoph. Κύρου παιδ. lib. IV, pag. 110 ἈΓΑΘΗ͂Ι ΤΥ͂ΧΗι *ἡμεῖς τε ἱππεῖς γενοίμεθα*, *Quod felix fauſtumque ſit, et nos ſiamus equites.* Et Plat. in Symp. Ἀλλὰ ΤΥ͂ΧΗι ἈΓΑΘΗ͂Ι *καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν Ἔρωτα*, *Sed bonis auibus auſpicetur Phaedrus Amoris praeconium.* Confer eundem in Timaeo, pag. 26, in fine.

71 At *ἐπ' ἀγαθοῖς*, non adiecto ſubſtantiuo, non omnino abhorret a Latiniſmo, *In bonam partem.* Ita Ariſtides, Orat. pro Quatuoruiris, pag. 443 ἘΠΙ͂ ΤΟΙ͂Σ ΒΕΛΤΙ͂ΣΤΟΙΣ *αὐτῶν ἐμνημόνευσεν ἐξεπίτηδες*, *Data opera eorum mentionem fecit cum ſumma laude*, ſiue, vt interpres habet: *Mentionem eorum fecit honorificentiſſimam.*

72 Pag. 435, in fine.

73 Pag. 544, lin. 34.

74 Eleganter hoc modo conſtruitur cum adiectiuo et ſubſtantiuo, non tantum cum participio, quemadmodum Latini quoque, v. c. *Poſt exactos reges*, *Poſt vrbem conditam:* ſed cum ſimplici adiectiuo. Exemplum habet Lucianus in Tox. Ὁ *μέν τοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς* ἘΠΙ͂ ΤΥΦΛΩ͂Ι ΤΩ͂Ι ΔΑΝΔΑ΄ΜΙΔΙ; *Amizoces tamen non diutius tulit, vt videret ipſe, poſtquam Dandamis luminibus erat captus.* Nec minus ſignificanter ſimplici ſubſtantiuo praefigitur, quum recens aliquod factum notat. Egregium huius *βραχυλογίας* exemplum occurrit in Eu. Marci VI, 52 Οὐ *γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις.* q. d. Οὐδὲν *γὰρ συνῆκαν καὶ ἐπὶ τῷ θαύματι τοῖς ἄρτοις γενομένῳ.* Senſus eſt: *Nihil enim intelligebant, ne tunc quidem, quum recens adhuc de panibus*

id eſt, *deinceps*[75], et aliquando *ad haec*, id eſt, *Praeterea, accedit*[76]. quod tamen ſaepius dicitur, πρὸς τούτοις, vel χωρὶς, vel ἄνευ τούτων· Sic, ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλοις παρείποντο, id eſt, *alii poſt alios ſequebantur*. Syneſius epiſt. IV Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ, παῖς ἐπ᾽ ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, Φέρων ἀεί τί μοι ξένιον, id eſt, *Alius alium, puer virum, vir puerum ſequebatur, qui mihi munus identidem aliquod afferebat.*

Ὁ ἐπὶ πᾶσι ταχθεὶς, *poſt omnes*, id eſt, *poſtremus omnium collocatus, numeratus*. Idem Dionyſius Halicarnaſſ. lib. IV[77] Τὴν δ᾽ ἐπὶ πάσαις τεταγμένην, (ſub. συμμορίαν) εἷς λόχος, ὁ τῶν ἀπόρων, (ſub. ἐπεῖχεν.) id eſt, *Poſtremam omnium claſſem vnica egenorum implebat centuria.* Plutarchus in Romulo[78], vbi de iis, qui opima ſpolia retulerant,

panibus miraculum viderant. Ex tanto ſcilicet, et tam recenti miraculo diſcere debuiſſent, Chriſtum laborantibus ſuis nunquam deeſſe, ſed praeſenti auxilio opitulari. Huc refero, ἐπί τινι λέγειν, *defunctum laudare*, h. e. dicere in laudem eius, qui recenter defunctus eſt. Sic loquitur Lyſias Orat. ſunebr. mox a principio: Ὁ δ᾽ ἀγὼν οὐ πρὸς τὰ τούτων ἔργα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρότερον ἘΠ᾽ ΑΥ̓ΤΟΙ͂Σ ΕἸΡΗΚΟ´ΤΑΣ, *Contentio mihi erit, non cum horum rebus geſtis, ſed cum illis, qui ante me oratione eos laudauerunt.* Item verba Apoſtoli Hebraeis ſcribentis cap. IX, 17 Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία, *Nam teſtamentum firmum eſt poſt mortuos*, h. e. *poſt mortem teſtatoris. Simul ac mortuus eſt.*

75 Huc pertinet illud Herodoti, Erat. 12 Τῇ ἐπὶ ταύτῃσι, *Poſt eum diem. Sequenti die. Poſtridie.* Hanc ſignificationem retinet etiam in compoſitis. V. g. Τοῦ ἐπιγιγνομένου ἔτους, *Anno ſequenti.* Thucyd. lib. IV, init. Τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους, *Sequenti aeſtate.* Sic τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ, eſt, *die ſequenti, poſtridie.* apud eundem lib. III, cap. 75, init.

76 *Praeter* vel *inſuper* notat in illo Thucydidis lib. II, cap. 101 Ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἘΠ᾽ ΑΥ̓ΤΗ͂, *Pollicitus, ſe ſororem ſuam in matrimonium daturum, et praeter eam pecunias inſuper.* In ſimili caſu compoſito ἐπιδιδόναι vtitur Hom. Iliad. I, vſ. 148, vbi Agamemnon ait, daturum ſe

— Ὅσσ᾽ οὔπω τὶς ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.

Quanta nemo adhuc dedit filiae. Conſentit Plato in Phaedro p. 247, in fin. Παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε, καὶ ἘΠ᾽ ΑΥ̓ΤΗ͂ νέκταρ ἐπότισε, *Praebuit ambroſiam, et praeter ipſam nectar inſuper potandum.* Hinc καὶ πρὸς et ἐπὶ τούτοις iungit Ariſtoph. Plut. vſ. 1002

Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων,

Adhaec, quum remittebat, inſuper addidit.

77 Pag. 223, lin. 6.

78 Pag. 27, lin. 33.

79 Nec

tulerant, cum duos tantum appellaſſet, Romulum et Coſſum, concludit: Ἐπὶ πᾶσι δὲ Κλαυδίῳ Μαρκέλλῳ, *Poſtremoque Claudio Marcello*, quod ipſe tertius, idemque poſtremus ea retuliſſet [79].

Ἐπὶ, *propter.* XIV. Quinto, ſignificat *propter*, ſed vſu paſſim obuio, vt *ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις χαλεπῶς φέρειν*, id eſt, *quae contigerunt, moleſte ferre* [80].

Sexto,

79 Nec ineleganter *οἱ ἐπὶ πᾶσιν* in re militari dicuntur, qui in extrema acie ſunt. Ita Xenoph. Hiſt. Gr. lib. I, pag. 432 *Καὶ τινες αὐτῶν ὀλίγοι* ΤΩ͂Ν ἘΠῚ ΠΑ͂ΣΙΝ *ὑπὸ τῶν ψιλῶν ἀπέθανον*, *Et quidem in extrema acie pauci a leuis armaturae militibus occidebantur.*

80 Huiusmodi loquendi morem aliquando coguntur Latini per coniunctionem *vt* exponere. Ita Dinarch. contra Demoſthenem: *Ὃς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀτυχήμασι καὶ κακοῖς ἅπασαν ἐπεληλυθὼς τὴν οἰκουμένην* etc. *Qui totum terrarum orbem peragrauit, vt tales calamitates et mala conflaret.* Aut per gerundium, vt *ἐπὶ κακῷ ἐλθεῖν*, *Nocendi gratia venire.* Ita Thucydid. lib. VIII, cap. 58 non ſemel: *Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ξυμμάχους μὴ ἰέναι ἐπὶ χώραν τὴν βασιλέως* ἘΠῚ ΚΑΚΩ͂Ι *μηδενὶ*, *Lacedaemonii et ſocii in ditionem regis nocendi gratia ne eunto.* Nonnunquam eadem praepoſitio, ſequente Datiuo *τῷ* et infinitiuo explicatur per coniunctionem *quod.* Demoſth. de Corona: *Πρότερον ὑμῶν κατεγίνωσκον ἐπὶ τῷ μέλλειν πείθεσθαι ταῖς ἐκείνων ἐλπίσι*, *Ante hac in re vos reprehendebam, quod illorum ſpem amplexuri eſſetis.* Vel, ſequente itidem infinitiuo, per *vt τελικῶς*· vt apud Plutarch. de Profect. Virt. *Οὐ φεύγει τὸ κακῶς ἀκοῦσαι καὶ ἀκοῦσαι* *πεῖν ἐπὶ τῷ βελτίων γενέσθαι*, *Non fugit ignominiam et calumniam, vt*, vel *dummodo ipſe emendetur.* Quae ſi conditionaliter efferuntur, cohaerent cum eo, quod modo notaui ad Reg. II. Hinc *ἐπὶ τῷδε* aduerbialiter redditur *propterea*, apud Arrian. de Exp. Al. lib. I, cap. 12, et lib. II, cap. 8. At, *ἐπὶ τῷ*; pro *ἐπὶ τίνι*; Verb. *Propter quid*, eſt, *Quare?* Ariſtoph. in Auibus vſ. 804 Ἐπὶ *τῷ γελᾷς*, *Quid rides?* Poteſt etiam ſignificare *cauſam*, vel ſpeciatim *crimen*. Ita Dinarch. contra Demoſth. *Ἐξέβαλες σὺ Ἀρχῖνον ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ προδοσίᾳ*, *Eiecisti tu Archinum ex vrbe ob proditionem:* ſiue *proditionis inſimulatum.* Op verſmoede of beſchuldiging van verraad. Rarius *ἐπὶ* cum accuſatiuo, notat *propter*. Videtur tamen ita debere exponi in illo Platonis in Theage pag. 122 *Νῦν οὖν ἥκω ἐπ᾽ αὐτὰ ταῦτα*, *Nunc igitur hac de cauſſa venio.* Nec obſtat verbum *ἥκω* motum ſignificans, cum et Ariſtoph. abſque motu, quod in Auibus dicit *ἐπὶ τῷ*; id in Nub. vſ. 255 *ἐπὶ τί*; *Quare? Quorſum?* Nonnunquam hac in ſignificatione deficit: nam apud Aelian. V. H. lib. I, c. 30 *Ὑπερερησθεὶς αὐτοῦ τῇ χρηστότητι*, perinde eſt ac ſi dicas *ἐπὶ τῇ χρηστότητι*. *Vltra quam credi poſſit, eum amans ob bonitatem.*

81 Hinc

Sexto, peculiariter quis dicitur, ἐπὶ παισὶ τελευτῆσαι, ἀναπαύσασθαι, et ſimil. *relictis liberis obiiſſe.* Herodian. lib. III, extremo, de Seuero Imperatore: Ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀνεπαύσατο, id eſt, *Filiis adoleſcentibus imperii ſucceſſoribus relictis obiit.* Et lib. IV, initio, Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις, ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας· id eſt, *Mos enim Romanis eſt eos imperatores in Deos referre, qui relictis ſucceſſoribus liberis mortui ſint* [81].

XV. Septimo, peculiariter etiam de vrbibus aliisque locis, alicuius nomen ferentibus; is enim, cuius nomen loco inditum eſt, in dandi caſu exprimitur. Idem Herodian. ibid. Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπεστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος, ποθεῖν τὴν ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν, *Alexandriam profectus eſt hoc colore, quod eius vrbis, quae cum Alexandri nomine condita eſſet, deſiderio teneretur.* Alii *ab Alexandro*, alii, *regnante Alexandro* [82].

Octauo,

81 Hinc compoſitum ἐπίγονοι, quales vocantur filii in munia paterna ſuccedentes. Et verbum ἐπιγίγνεσθαι, *Succedere:* vnde οἱ ἐπιγινόμενοι τούτῳ σοφισταὶ, apud Herodot. Euterp. cap. 49 ſunt, *qui poſt hunc exſtiterunt ſophiſtae,* et quaſi *huic ſucceſſerunt.* Et ſimpliciter οἱ ἐπιγιγνόμενοι dicuntur poſteri apud Platonem in Phaedro pag. 245, lin. 5. Non multum diuerſa ab hac phraſi dicitur quis τέκνα ἐπὶ χρήμασι λείπειν, qui filios bonorum haeredes relinquit. V. Hom. Il. E, vſ. 154
Υἱὸν δ᾽ οὐ τέκετ᾽ ἄλλον ἘΠῚ ΚΤΕΆΤΕΣΣΙ ΛΙΠΈΣΘΑΙ,
Alium vero filium non ſuſcepit, quem bonorum haeredem relinqueret. Succeſſionem quoque tum in aliis multis, tum in voce ἐπάλληλοι notat ἐπὶ, dicunturque τὰ ἐπάλληλα ea, quae mutua quaſi ſucceſſione et non interrupto ordine alia alia ſequuntur. Ioſeph. de Hieroſolymis Bell. Iud. lib. IV, cap. 4 Αὐτὴ μὲν ὑπὲρ δύο λόφων ἀντιπρόσωπος ἔκτιστο, μέσῃ φάραγγι διῃρημένων, εἰς ἣν ἘΠΆΛΛΗΛΟΙ κατέληγον αἱ οἰκίαι, *Ipſa vrbs ſuper duos colles aduerſis frontibus erat condita, media valle diſcretos, in quam deſinebant domus perpetua ſerie contiguae.* At praeter hoc, τὸ ἐπάλληλοι, γραφικωτέραν interpretationem deſiderare videtur. Verſatur enim Ioſephus in vrbis Hieroſolymarum accurata deſcriptione, domosque collocat in collibus accliuibus, in quibus domus ſtructae procul adſpicientibus aliae aliis quaſi ſucceſſiue inniti ſuperſtructae videbantur.

82 Minus recte. Zonaras de Leone: Καὶ ἐπ᾽ ὀνόματι τοῦ ἁγίου Λαζάρου ναὸν ἐδείματο ἕτερον, *Condidit et aliud templum nomine Diui Lazari.* Herodiani locus eſt lib. IV, cap. 8. Et hinc in N. T. ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, *in nomine meo.* V. Marc. IX, 39 Luc. IX, 48. 49. et XXIV, 47. Act. Apoſt. V, 40. Sed ad rem magis appoſite, Luc. I, 39 Καὶ ἐκάλουν

Octauo, certum illud tempus, et quaſi momentum, quo res aliqua dum fieret, aut diceretur, aliquid aliud interuenit, *ἐπὶ τέτῳ* dicitur: Gallice, *ſur cela*, *ſur*, vel *en ces entreſaites* [83].

XVI. Nono,

ἐκάλεν αὐτὸν 'ΕΠΙ' ΤΩ͂Ι 'ΟΝΟ'ΜΑΤΙ *τῦ πατρὸς αὐτῦ, Ζαχαρίαν*, *Et ex nomine patris ipſius eum Zachariam vocabant.* Adde, ſis, locum Eſdrae cap. IV, 63, vbi Iudaei captiui laudant Deum, quod conceſſerat vrbem et templum inſtaurare, *ῦ ὠνομάσθη τὸ ὄνομα αὐτῦ* 'ΕΠ' ΑΥ'ΤΩ͂Ι, *Quod ex nomine eius vocabatur.* Et lib. Eccleſ. c. XLVII, 13 *Σαλωμὼν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, ᾧ Θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν, ἵνα ςήσῃ οἶκον* 'ΕΠ' 'ΟΝΟ'ΜΑΤΙ *αὐτῦ*, *Salomo regnauit in pace, cui Deus omnes hoſtes pacauerat, vt in ipſius nomine aedem ſtatueret.* Conf. 1 Machab. XIV, 43 *Ὅπως γράφωνται* 'ΕΠΙ' ΤΩ͂Ι *ὀνόματι αὐτῦ πᾶσαι συγγραφαὶ ἐν τῇ χώρᾳ*, *Vt inſcriberentur eius nomine omnes ſyngraphae.*

83 Tale eſt, quum dicitur quis *ἐπί τινι ἔρχεσθαι*, qui, dum aliquid accidit, interuenit, in Euang. Io. cap. IV, 27 Καὶ 'ΕΠΙ' ΤΟΥ'ΤΩι *ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτῦ*, *Et in hoc*, i. e. *dum haec loquebatur Chriſtus, interueniebant eius diſcipuli.* Ita Demoſth. de Cor. pag. 333, lin. 19 *Si quid habet, oſtendat nunc ad meam aquam.* i. e. *dum meae partes ſunt dicendi.* *Νῦν δειξάτω ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι.* Nam in iudiciis dicenti tempus praeſcribi ſolebat clepſydra. Similis huius Praepoſitionis vſus eſt, cum omiſſis illis, quae praeceſſerunt, et ad rem parum faciunt, breuitatis cauſſa, ad certam orationis vel narrationis partem tranſimus, ob quam ſermonem noſtrum inprimis inſtituerimus. E. g. apud Platonem in Phaedro, pag. 274, lin. 44. Sociates narrans ea, quae apud Aegyptios inter Theuth et Thamum verba erant habita, inquit: *Πολλὰ μὲν δὴ περὶ ἑκάςης τῆς τέχνης ἐπ' ἀμφότερα Θαμῦν τῷ Θεῦθ λέγεται ἀποφήνασθαι, ἃ λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν*, et quae ſequuntur, *Multa de ſingulis artibus in vtramque partem Thamus Theuthi fertur expoſuiſſe, quae omnia narrare longioris eſſet ſermonis. Poſtquam vero* (ita ad verbum) *in literis erat.* i. e. *vbi eo peruentum eſt, vt de literis mentio fieret*, vel, *vbi in literarum mentionem incidiſſet.* Aſt, vbi verbum motum ad locum ſignificans additur, tunc *ἐπὶ* cum quarto Caſu conſtructum inuenies in eadem acceptione, eodem plane modo, quo apud Latinos; nec Graeci quidquam hic ſibi proprium vindicant. Huc refero, quod hoc idiomate non tam temporis momentum, quam caſus aliquis ſignificetur: adeoque eſt vbi *ἐπὶ τέτῳ* commode vertas, *in hoc rerum articulo: in hoc caſu.* Ita intelligo Herodoti verba de Pſammenito, lib. III, cap. 14, qui, quum filiam a Cambyſe victore ſeruilem in modum tractatam vidiſſet, aliis lamentantibus, tantum vultum humi demiſit: paulo poſt videns filium ſuum ad mortem duci, *τὠυτὸ ἐποίησε τὸ καὶ* 'ΕΠΙ' ΤΗ͂Ι ΘΥΓΑΤΡΙ', *idem fecit, quod in filia.* Latinius: *Eodem hunc filii ſui caſum, quo paulo ante filiae, animo tulit.*

84 In

XVI. Nono, quae vulgo dicimus, *à l'incertain, au plus ſur, à l' avanture, à tous hazards*, et ſimil. Graeci ἐπ' ἀδήλῳ, ἐπ' ἀσφαλεστέρῳ, ἐπὶ τύχῃ, ἐπ' ἀμφοτέροις, ἐφ' ᾧ τινιοῦν. Demoſthen. Philipp. I[84] cum ἀδήλῳ iungit participium verbi εἰμὶ, dum ait, Νῦν δ' ἐπ' ἀδήλοις οὖσι τοῖς ἀπὸ τούτων ἐμαυτῷ γενησομένοις, ὅμως ἐπὶ τῷ συνοίσειν ὑμῖν, ἐὰν πράξητε ταῦτα, πεπεῖσθαι, λέγειν αἱροῦμαι· id eſt, *Nunc vero, cum incerta ſint, quae inde mihi euentura ſunt, tamen quod ea vobis, ſi feceritis, vſui fore mihi perſuadeo, dicere ſtatui.* Gallice, *ſur l' incertitude de ce qui m'en doit aduenir.*

XVII. Decimo, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam ſignificat, vt διὰ, cum genitiuo. Nam ἐφ' ἡμέρας, eſt, *toto die.* ἐπὶ μηνὶ, *toto menſe.* ἐπ' ἐνιαυτῷ, *toto anno.* Ἐπὶ, pro, διά.

Vndecimo, apud Thucydid. maxime, ſumitur pro παρὰ, id eſt, *iuxta, ſecus.* Sic lib. III, pag. 240[85] Περιπόλιον αἱροῦσιν, ὃ ἦν ἐπὶ τῷ Ἅληκι ποταμῷ, id eſt, *Peripolium ceperunt, quod ad*, vel, *ſecus Halecem fluuium ſitum erat.* Et lib. II[86] Ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, *Inſula Locris Opuntiis finitima.* Ἐπὶ, pro, παρά.

Imo, in compoſitione hoc idem ſeruat, dum ait, ἐπιθαλάσσιος, pro παραθαλάσσιος, id eſt, *maritimus.* Idem lib. III[87] Παραπλεύσαι αἱ νῆες τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν· *Naues, oram iſtam legentes, maritima Laconicae oppida vaſtauerunt.*

XVIII. Duodecimo ſignificat etiam *aduerſus:* qua in acceptione duo praeſertim verba notanda ſunt, φονᾷν, id eſt, *caedis auidum eſſe*, et κηρύττειν, *praeconis voce pronunciare.* Nam φονᾷν ἐπί τινι, eſt, *in alicuius caedem auide ferri*, aut, *eum ad necem depoſcere.* Philo de Leg. ad Caium[88] Ἀνήρπαστο ἂν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος, id eſt, *Sublatus vtique fuiſſet, cum eum Tiberius ad necem depoſceret.* At θανατᾷν, et θανατιᾷν, *moriendi cupidum eſſe.*

Iam ἀργύριον κηρύττειν ἐπί τινι, vel τινὶ ἐπικηρύττειν, eſt, *pretio caput alicuius voce praeconis addicere*, aut *pecuniam*

84 In fine.
85 Cap. 99.
86 Cap. 32.
Vig. Idiot. gr.

87 Cap. 7. Vbi Schol. Ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά.
88 Pag. 774, lin. 32.

cuniam in caput alicuius pronunciare. Plutarch. in Pompei. 636 Ἐκείνȣ δὲ ἀπαγορεύοντος, καὶ τάλαντα ἑκατὸν ἐπικηρύξαντος αὐτῷ, *Quod cum vetaret ille, atque in eius caput centum talenta pronunciaſſet*, id eſt, *eius interfectori praeconis voce promiſiſſet:* quod Thucydid. ait, ἀνειπεῖν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

Ἐπὶ, cum accuſ. *contra, vsque.* XIX. Denique ἐπὶ, cum accuſatiuo caſu, hos habet notandos vſus: Primo, vbicunque motus aliquis exprimitur, aut *vsque*, aut *contra* [89] ſignificatur. Plena exemplis omnia.

Secundo rarius multo, cum verbo quietem ſignificante. Hinc illud Thucydid. lib. I Καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑϛίαν, quod eſt, non tam *ſedere ad focum*, vt nonnulli putant, quam *haerere illi arulae, vel larario, quod ad focum excitari ſolitum erat:* vbi ius eſſet ἀσυλίας, id eſt, *vnde auelli nefas eſſet.* Eodem modo, ἐπὶ βωμοῖς καθίζεσθαι diceretur; nam et καθίζεσθαι Heſychius explicat, προσάπτεσθαι, *arripere, tenere*, vt ſolebant, qui ad aras confugiebant.

XX. Tertio, cum verbo ποιεῖσθαι, et pronomine reciproco, eſt, *ſibi vindicare, vſurpare, in poteſtatem redigere:* vt τὴν πόλιν ἐφ᾽ ἑαυτὸν ποιήσασθαι, idem eſt, quod παραϛήσασθαι, aut προσάγεσθαι, *vrbem in poteſtatem ſuam redigere.* Nec diſſimilis vſus eſt, cum accuſatiuo ἐξȣσίαν. Nam, ἑαυτὸν ἐπ᾽ ἐξȣσίαν ποιήσασθαι· idem eſt quod εἰς ἐξȣσίαν δι᾽ ἑαυτȣ̃ καθίϛασθαι· *ſummam poteſtatem vſurpare*, tam iuſte, quam iniuſte. Herodian. lib. I [90] de Perennio: Ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ᾽ ἐξȣσίαν, *Poteſtate iam vſurpata*, vel, *ſummamque poteſtatem aſſecutus.*

XXI. Quarto, κλίνειν, ϛρέφειν, ἐπιϛρέφειν, περισπᾷν, ἐπὶ δόρυ, et ἐφ᾽ ἡνίαν, aut ἐπ᾽ ἀσπίδα, verbatim *inclinare*, aut *flectere, in haſtam, in habenam, in clypeum*, de equitibus dicuntur, *in dextram*, aut *ſiniſtram*, equos flectentibus: nam ἐπὶ δόρυ, eſt, *in dextram*, quia haſtam dextra tenent, ἐφ᾽ ἡνίαν, et ἐπ᾽ ἀσπίδα, *in ſiniſtram*, quod ſiniſtra habenae clypeique teneantur. Dionyſius Halic. lib. III [91] de

89 Atticum hoc loquendi genus putat H. Stephanus. Exemplum habet Thucyd. lib. II, c. 65 Ἐπεχείρει τȣ̀ς Ἀθηναίȣς τῆς ἐπ᾽ αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, *Conabatur Athenienſium iram contra ſe ſuſceptam mollire.*

90 Cap. 9, ſub init.

91 Pag. 190, lin. 13.

92 Signi-

de Tarquinio Priſco aduerſus Latinos dimicante: Ἔπειτα ἐπιςρέψας ἐπὶ δόρυ, καὶ τὰ κέντρα προσβαλὼν τοῖς ἵπποις, εἰς πλαγίας ἐμβάλλει, *Inde cum in dextram flexiſſet, equis calcaribus incitatis, in obliquos irruit.* Polybius, vt citatur a Budaeo: Ἦσαν δὲ κινήσεις, ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, αὗται· καθ' ἵππον μὲν, κλίσεις ἐφ' ἡνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, *Erant porro certi quidem motus, quos omni tempore opportunos eſſe ſtatuebat, huiusmodi: in equis, flexus modo ſiniſtram, modo dextram in partem.*

XXII. Quinto, ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, et ἀναχωρεῖν, eſt, *pedem referre.* Xenoph. Κύρυ παιδ. VII, pag. 178 Ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, παίοντες, καὶ παιόμενοι, ἕως ὑπὸ ταῖς μηχαναῖς ἐγένοντο· id eſt, *Pedem referebant, ita tamen vt ferirent ipſi, viciſſimque ferirentur, donec ſub machinas ſe recepiſſent.* Idem Expedit. V, pag. 349 Καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀνεχώρησαν βαλλόμενοι οἱ βοηθήσαντες, id eſt, *Quin ipſa quoque auxilia, iaculis petita, pedem referebant.* Et Ἑλληνικ. II, pag. 477 Οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεὶ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι, ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα, id eſt, *Lacedaemonii, plerisque ſuorum vulneratis, cum admodum vrgerentur, pedem referebant* [92].

92 Significat et temporis durationem. Thucyd. lib. II, c. 35 Ἔδῃεν τὴν γῆν ἐπὶ δύο ἡμέρας, *Vaſtarunt agrum per biduum.* Adde Hippocrat. de Nat. Mul. pag. 568 Βόειον γάλα πινέτω ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, *Lac bubulum bibat per quadraginta dies.* Confer Lucam in Actis XIII, 31. XVII, 2. XVIII, 20. XIX, 10 et 34. et in Euang. cap. IV, 25. Pro eodem dicitur πρὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας. Plut. Sympoſ. lib. II, pag. 642. Simile huic ἐφ' ἡμέραν, *in diem.* apud Thucyd. lib. IV, cap. 69 Ἐφ' ἡμέραν γὰρ ἐκ τῆς ἄνω πόλεως ἐχρῶντο, ſupple σίτῳ, *Commeatu enim ex vrbe, in edito loco ſita, delato, in diem vtebantur.* i. e. *Tantum quotidie accipiebant, quantum vni diei ſufficiebat.* Hinc compoſitum ἐφημέριος, *qui vnius tantum eſt diei.* Et ἐφήμερα dicuntur hoc nomine animalcula, quae vnum tantum diem viuunt. Hinc porro ἐπὶ χρόνον, *Aliquamdiu*, vel, *diu*, ibidem. Et apud Homer. Iliad. Β, vſ. 299

Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἘΠΙ' ΧΡΟ'ΝΟΝ.

Durate, Viri, et manete aliquamdiu. Conf. Euang. Luc. c. XVIII, 4, de iudice tergiuerſante: Καὶ ὐκ ἠθέλησεν ἘΠΙ' ΧΡΟ'ΝΟΝ, *Et noluit diu, per multum tempus*, vel, *aliquamdiu.* Et ἐφ' ὅσον, vel coniunctim ἐφόσον, *quoad, quamdiu.* Thucyd. lib. I, cap. 4, ſupple accuſatiuum χρόνον, quem addit Paulus ſcribens ad Galat. cap. IV, init. Λέγω δὲ ἘΦ' ὍΣΟΝ ΧΡΟ'ΝΟΝ ὁ κληρονόμος νήπιός ἐςιν, ὐδὲν διαφέρει δύλυ, *Dico autem, quamdiu haeres infans eſt, nihil differt a ſeruo.* Adde Epiſtol. ad Rom. Cap. VII, 1, et priorem

ad Corinth. ep. cap. VII, 39. Vbi iterum ante ὅσον χρόνον reticetur τοσοῦτον, quam ellipſin ſupplet Theognis vſ. 94

Εἴτις ἐπαινέσσει τε ΤΌΣΟΝ
ΧΡΌΝΟΝ ὍΣΣΟΝ ὁρώῃ.

Porro, ἐπὶ πολὺ, diu: cuius contrarium eſt ἐπ᾽ ὀλίγον, *Paululum*; apud Herodianum lib. III, cap. 7 Ἐπ᾽ ὀλίγον ἀντισχόντες, *Cum paululum reſtitiſſent.* Ita haec Praepoſitio cum ſuo Caſu etiam aduerbialiter vſurpatur. Ἐπὶ πολὺ etiam notat *Plurimum* apud Epict. Item *acriter, vehementer, in genere, generaliter, ſummatim.* Iſocr. Panegyr. pag. 241 Ὡς δὲ ἁπλῶς εἰπεῖν, καὶ μὴ καθ᾽ ἕκαστον, ἀλλ᾽ ὡς ἐπὶ πολὺ, *Vt autem paucis abſoluam, neque ſingula conſectter, ſed ſummatim dicam.*

Huic ſimile eſt ἐπὶ μέγα, *Vehementer.* Ita Arrian. de Exp. Alex. lib. II, cap. 33, prop. fin. Καὶ ἐνταῦθα πρῶτον κατεσείσθη τὸ τεῖχος ἐπὶ μέγα, *Et hac parte primum murus vehementer eſt quaſſatus.* Et paulo poſt, cap. ſeq. Καὶ πρῶτα μὲν κατέσεισε τοῦ τείχους ἐπὶ μέγα, *Et primo quidem impetu muri partem vehementer concuſſit.* Ita enim potius verto, quam Interpres, *magnam muri partem.* Interim obſeruent tirones τοῦ τείχους, non τὸ τεῖχος, quia non totus murus, ſed pars eius intelligitur. Cum Comparatiuo πλέον redditur, *Vlterius.* Plat. in Phaedr. pag. 261 Ἐπὶ πλέον δὲ οὐκ ἀνήκοα, *Vlterius non audiui.* Ἐπὶ τοσοῦτο, *Tantum; hactenus.* Ariſtot. de Rep. lib. II, cap. 9, in fin. Περὶ μὲν οὖν τῆς Λακεδαιμονίων πολιτείας ἘΠῚ ΤΟΣΟΥ͂ΤΟΝ εἰρήσθω, *Atque haec quidem de Lacedaemoniorum rep. hactenus dicta ſunto.* H.

* In compoſitis ἐπὶ ſignificat 1) *Impetum hoſtilem, contra.* Vt Ἐπιτρέχειν χώραν, *incurſare agros praedandi cauſa*, Polyb. III, 69 Ἐπιφέρειν τινὶ πόλεμον, ibid. XIII, 18 Ἐπιτειχίζειν, *arces contra aliquem exſtruere*, Demoſth. vid. Ind. Reisk. Sic dicitur quoque ἐποικοδομεῖν, Polyb. II, 46 Ἐπίῤῥητος, *infamis*, q. d. *contra quem dicitur.* 2) *Succeſſionem, poſt.* V. c. Ἐπίγονοι, Polyb. V, 65. et ἐπιγιγνόμενοι, *poſteri*, Demoſth. pag. 689 Ἐπιπλεῖν, *pone nauigare*, ſ. *ſubſequi nauigando*, Polyb. I, 50. Φάλαγξ ἐπάλληλος, *quando phalanx alia alii preſſe ſuccedit*, ibid. II, 69. Confer. ἐπιγεννηματικὸν, quod Erneſt. ὁ πάνυ explanat in Claue Ciceron. 3) *Acceſſionem, ad.* Vt Ἐπιστρέφεσθαι εἰς χώρας, *regiones adire*, Xen. Oecon. IV, 13 Ἐπέρχεσθαι ἐπὶ τὴν βουλὴν, *ſenatum adire*, Polyb. Exc. Leg. 65 Ἐπιφοιτᾷν τινὶ, *itare ad aliquem*, Aelian. V. H. III, 18. 4) *Additionem, adiectionem, ad, inſuper.* E. g. Ἐπιμετρεῖν, *cumulum addere*, Polyb. III, 119. Ἐπισχύειν, *robur addere*, Xen. Oecon. XI, 13. Ἐπίκτητοι φίλοι, *amici, qui de nouo comparati ſunt*, Id. Ageſ. I, 36 Ἐπεξαμαρτάνειν, *priſtinis peccatis noua addere*, Dem. pag. 1215, 25. Sic ἐπωνυμία, *cognomen*, eſt quaſi *adiectio* ſeu *acceſſio noui nominis.* Ἐπικριτὴς, *iudex adſcitus*, Polyb. IV, 3. 5) *Motum in locum, ad.* V. g. Ἐπιστέλλειν πρὸς τινὰ, Aelian. XIV, 1. Ἐπισκηνοῦν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, *commigrare in aedes*, Polyb. IV, 18. Ἐπάγειν, *adducere*, Ἐπιπέμπειν, *immittere*, Ἐπιδημεῖν, *redire ad populum.* 6) *Eleuationem*, ſeu, *aſcenſum, ſuper.* V. c. Ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, *conſcendere equum*, Aeſchin. Dial. I, 4. de varia conſtructione huius verbi vid. Doruill. ad Charit. pag. 172 et 443 Ἐπιπολάζειν, *eſſe in ſuperficie, innatare*, Xenoph. Oecon. XVI, 14. 7) *Commo-*

SECTIO V.

De Praepoſitionibus κατὰ, μετὰ *et* σύν.

REGVLA I.

Κατὰ, praepoſitio vſitatiſſima eſt, quae cum genitiuo paſſim, et accuſatiuo coniungitur: cum datiuo rariſſime, idque apud Poëtas, apud quos tum redditur, *In*, *de*, *ab*. Iam praeter ea, quae ſuperius ex occaſione dicta ſunt, cum gignendi caſu, verti poteſt, *de*, *in*, *ſub*, *ſuper*, *aduerſus:* quae poſtrema ſignificatio omnium frequentiſſima eſt. Κατὰ cum genit. in.

Obſeruandi tamen qui ſequuntur vſus. Primo: Κατὰ σκοπȣ̃ τοξεύειν, *In ſcopum ſagittas dirigere.* Herodianus lib. VI [93] Τῶν τοξευτῶν, ἐς σώματα ἐπιμήκη, καὶ πόῤῥωθεν, ὡς κατὰ σκοπȣ̃ τοξευόντων, *Sagittariis procera corpora eminus, quaſi ſcopum aliquem, petentibus.*

Secundo, κατὰ νώτȣ, vel νώτων γίνεσθαι τȣ̃ πολεμίȣ, vel πολεμίων, *hoſtium tergo imminere.* Dionyſius Halicar. lib. III [94] Ἵνα κατὰ νώτȣ γενόμενοι τῶν πολεμίων, ἐπίωσιν αὐτοῖς, *Vt hoſtium tergo imminentes, eos inuadant.*

Tertio,

7) *Commorationem in loco.* Vti ἐπίγειος, *terreſter, qui eſt in terra*, Ἐπιχώριος, *indigena, qui habitat in regione.* 8) *Cauſam efficientem.* Vt Ἐπιθάνατος, *qui mortem affert*, *letalis*, Ἐπιζήμιος, *qui damnum facit*, Xen. Memor. I, 2. 57. Ἐπίχαρι, *iucundum, quod facit ad gratiam*, Id. Hier. IX. 4. 9) *Obnoxium, ſubiectum.* Veluti Ἐπίφθονος, *inuidiae obnoxius*, Xenoph. Symp. III, 9. Ἐπαίτιος, ἐπίδικος, *controuerſiae obnoxius*, Demoſthen. pag. 1074, 1. Ἐπικίνδυνος, *periculo ſubiectus*, Polyb. X, 13. 10) *Conuenientiam.* Vt Ἐπίγαμος, *nubilis, quae apta eſt nuptiis*, Demoſth. 1009, 4. Ἐπίκαιρος, *opportunus, qui eſt aptus tempori*, ibid. pag. 234, 14. 11) *Coërcitionem.* Vt ἐπέχειν, *inhibere, retinere.* 12) *Temporis continuationem.* V. c. Ἐπέτειος, *in annum durans*, Polyb. VI, 43. Demoſth. pag. 649, 16. 13) *Coniunctionem loci, iuxta.* Vt ἔφεδρος, *aſſeſſor*, ἐπιθαλάσσιος, *maritimus, iuxta mare*, vid. ſupra Viger. ad R. 17. 14) *Diſtributionem.* V. c. Ἐπιδέκατος, *denus*, Demoſth. pag. 1074, 24. Ἐπόγδοος, *octonus*, ibid. pag. 1212, 2. 15) *Praefecturam, curam, adminiſtrationem.* Vt ἐπίσκοπος, *cui inſpectio demandata eſt.* 16) *Auget.* V. c. Ἐπιδιδόναι, *incrementum capere*, Ἐπιορκεῖν, *ſaepius iurare*, Ἐπακȣ́ειν, *attente audire, auſcultare*, Ἐπιποθεῖν, *vehementer deſiderare*, Rom. I, 11. Z.

93 Cap. 7, §. 19.

94 Pag. 165, lin. 14. H.

† Praeter

Tertio, pars omnis corporis, quae tangitur, verberatur, cruciatur, in genitiuo exprimi poteſt; vt, *κατὰ κόῤῥης παίειν*, *maxillam caedere*, *donner ſur la jouë*, *κατὰ νώτε ξαίνειν τινὰ*, *alicui tergum lacerare.*

Quarto, nomen alicui rei impoſitum dicitur, *κεῖσθαι κατά τινος*. Clemens Alexandr. Paedag. lib. II, cap. 6 *Καθ' ὧν κεῖται τὰ ὀνόματα, τὰ περὶ τὴν συνήθειαν ἐ τετριμμένα*: id eſt, *Quibus ea nomina tribuuntur, quae vſu contrita non ſunt* †.

Κατὰ, ſuband. II. De accuſandi caſu, ſequentia obſeruabis. Primo, ſaepiſſime *κατὰ* ſubauditur, maximeque apud Atticos; vt *τὸ γ' ἐλάχιστον*, quod etiam Latini, *minimum*, *tout à moins*. Thucydid. lib. III *Ὑμεῖς δὲ σκέψασθε, ὅσον ἂν καὶ τἆτο ἁμαρτάνοιτε, Κλέωνι πειθόμενοι·* vbi *τἆτο*, pro *κατὰ τἆτο*, id eſt, *Vos porro attendite*, *quantum hac etiam in re peccaturi ſitis*, *ſi Cleonem audieritis* 95.

Audacius

† Praeter ea, quae Vigerus dixit de vi praepoſitionis *κατὰ*, genitiuo iunctae, tenenda ſunt haec. 1) Significat *contra*, *adverſus*, in ſenſu laedendi. Vt *Κατὰ τινὸς εἰπεῖν τἀληθὲς*, *verum dicere contra aliquem*, Dinarch. Orat. pag. 6 *Δόγμα ἀσφέρειν κατὰ τῆς ὑμετέρας πόλεως*, Aeſchin. adu. Cteſiphont. pag. 507. *Τὴν ὁμοίαν ἐποιήσατο πιστὴν αἰτίαν κατ' αὐτἆ*, Demoſthen. adu. Ariſtocrat. pag. 646 *Ἡ κατὰ τῶν προδιδόντων τιμωρία*, Lycurg. adu. Leocrat. pag. 233. Vbi perperam vult deleri *κατὰ* Taylorus; nam ſic Dinarch. pag. 71 *ἡ τιμωρία κατὰ τῶν ἐνόχων.* 2) *Erga*, *de.* Vt Aeſch. adu. Cteſiph. pag. 515 *πολὺς ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως.* Recte *κατὰ* interpretatur Wolfius *περί*. It. Demoſth. Philipp. II, pag. 68 *ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον*, *quae eſt ſumma laus*, *quae de vobis poſſit praedicari.* 3) *De*, de *loco*. V. c. Iliad. β' 167 *βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.* 4) *Per*, de *loco.* E. g. Lyſ. de Eratoſth. Caed. pag. 13 *κατὰ τῆς κλίμακος καταβαίνειν*, *deſcendere per ſcalas.* It. Act. Apoſt. IX, 31 *καθ' ὅλης τῆς Ἰεδαίας.* 5) *Per*, de *temporis* tractu et duratione. Veluti Lycurg. adu. Leocr. pag. 140 *ἐπ' ὀλίγον χρόνον* et *κατὰ παντὸς τἆ αἰῶνος* ſibi opponuntur. 6) *Per*, in *formulis iurandi*. V. c. *Ἐπιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν*, Iſaeus de Apollodor. Hered. pag. 169 et 170. It. *κατὰ τῶν ἱερῶν τελείων ὀμόσαι*, Andocid. p. 48. It. *ἄνθρωποι κατὰ τἆ μείζονος ὀμνύεσι*, Ebr. VI, 6. Plura exempla Demoſthenis vid. in Ind. Reiskiano ad Demoſth. 7) *Sub*, de *loco*. V. c. *Δῦναι κατὰ τῆς γῆς*, *ſubire terram*, de fluminibus dicitur Plat. Phaed. cap. 60 et 61. Z.

95 Huc reuoca ea, quae ſuperius diximus ad calcem Cap. I. Eadem eſt ratio in accuſatiuo *τρόπον*; qui cum Generandi Caſu coniunctus Latinis per Aduerbium redditur, vel per Ablatiuum *more*. Sic *σιτίε τρόπον*, *Cibi inſtar*,

Audacius illud eiusdem lib. ſi rectum eſt [96]: Ἀσφάλεια δὲ, τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος· vbi τὸ ἐπιβ. pro κατὰ τὸ ἐπιβ. id eſt, *Cautio vero illa, quae in ſuſcipienda noua deliberatione adhibetur, ſpecioſa cauſſa eſt defugiendi negotii.*

III. Secundo

inſtar, apud Plat. Phaedr. p. 241, lin. 30. Huc refer, quae ſupra dixi in accuſatiuo πάντα ad Cap. III, Sect. 10, Reg. 4. Huc facit et illud Luciani Dial. Mort. Tom. IV, pag. 44, in fine: Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ, ΤΑ' γε ΤΟΙΑΥ͂ΤΑ, *Beatus, o Socrates, homo es, quantum ad haec quidem attinet.* Locus Thucydidis exſtat initio cap. 47, ad quem Schol. Λείπει ἡ κατά. At ἁμαρτάνειν, tanquam Verbum Actiuum, poſſe cum Accuſatiuo conſtrui, probari poteſt ex Theogn. verſ. 109

Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἝΝ ἉΜΑΡΤΗ͂ΙΣ,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.

Inexpletum enim habent mali animum, et ſi vel in vno peccaueris, omnium praecedentium effuſa perit gratia. Neque hoc Latinorum auribus diſſonum viſum. Vid. Ouid. lib. III. de Pont. el. 7, vſ. 10

TALIA PECCANDI iam mihi finis erit.

Vnde et Paſſiue adhibetur a Thucydide lib. II, cap. 65 Ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ἡμαρτήθη, καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς, *Vnde tum multa alia, tum expeditio Sicula perperam eſt ſuſcepta.* Confer Ariſtid. pro Quatuoruiris, p. 208. Et Iſocr. ad Nicocl. pag. 38 Πρᾶος (ſupple ex praecedentibus φαίνου) τῷ τὰς τιμωρίας ἐλάττους ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων, *Appareat clementia tua mitigandis peccatorum ſuppliciis.* Eodem modo ſcriptura dicitur ἁμαρτάνεσθαι, in qua peccatur. At κατὰ deſideratur, cum tempus notat; vt in illo Theophraſti, Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, *Medio die.* Simile hoc Terentianum in Heautont. I, 1, 58

Ego ISTVC AETATIS non amori operam dabam.

96 Nam nonnullos codices habere τοῦ ἐπιβουλεύεσθαι, teſtatur Cl. Dukerus ad hunc locum, qui eſt cap. 82. Et ſane noua haec praepoſitionis ellipſis non ſingulari loco, eoque ſubobſcuro, probanda venire debet. [Fortaſſis huc pertinet locus Xenoph. Mem. III, 9, 9 Ἀπὸ μέν τοι τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι, οὐδένα σχολάζειν ſcil. ἔφη. Nam vix fieri poſſe mihi videtur, vt ſtatuamus, ἰέναι regi a σχολάζειν ita, vt intelligatur πρὸς, quoniam, praeterquam quod eiusmodi ellipſis paulo durior eſſe videtur, exiſtit quoque ſenſus a loco alienus, ni fallor. Etenim σχολάζειν πρὸς τὶ, eſt *vacare rei, ſtudium ſuum ponere in re aliqua*, vti eſt III, 6, 6. ibidem. Sed ſenſus loci debet eſſe hic: *Certe neminem, ſtudio rerum meliorum relicto, in rebus deterioribus perſequendis reperiri ſeguem pigrumque aiebat.* Igitur optimum factu eſſe arbitror, ſi illud ἰέναι pendere dicamus ab omiſſo κατὰ, aut περὶ, *quod attinet.* Certe hoc melius videtur, quam ſi cum Reiskio corrigas ἰόντα, aut, quod multo eſt deterius, σχολάζοντα. Z.]

III. Secundo apud Philoſophos maxime, *τὰ κατ' ἔμφαſιν*, dicuntur quae ſpecie tenus eiusmodi ſunt, vt Iris, *qui ne ſont qu' en apparence:* at vero, *τὰ καθ' ὑπόςασιν*, *quae re ipſa ſunt.*

Κατὰ, propter.

Tertio ſaepe idem eſt, quod *propter*. Thucyd. lib. IV Νομίζοντες τὴν 'Ωρωπίαν 'Αθηναίων, κατὰ τὸ ὑπήκοον, εἶναι id eſt, *Rati Oropium agrum*, *Athenienſium quidem eſſe, quod eorum imperio ſubiectus eſſet* [97]. Sic *κατὰ θέαν*, id eſt, *θέας ἕνεκα*, *ſpectandi gratia*, cum alii dixere, tum ſaepe Dionyſius Halicarnaſſ. vt lib. VIII [98] 'Αφίξονται δὲ κατὰ θέας ἐπὶ τέτες πολλοὶ τῶν ξένων. *Ad quos* (ludos) *ſpectandi gratia*, vel *ſpectandos externi quam plurimi convenient*. Simile eſt, *καθ' ἱςορίαν*, *Viſendi ſtudio*. Ariſtid. Panathen. Τῶν ἐμπόρων καθ' ἱςορίαν, ἢ χρείαν εἰσαφικνεμένων, id eſt, *Mercatorum huc aut viſendi, aut lucri ſtudio venientium.*

Κατὰ, pro, ἀνά.

Quarto, *κατὰ κράτος*, vt *ἀνὰ κράτος*, *vi* et *impetu quodam, par force:* aliis, *violenta quadam potentia, et imperio.* Thucydid. lib. III Καὶ ὅσοι Σικελῶν κατὰ κράτος ἀρχόμενοι ὑπὸ Συρακεσίων, id eſt, *Et quotquot ex Siculis violento Syracuſanorum imperio premebantur* [99]. Alii dixerunt, *κατὰ τὸ κρατερὸν*, id eſt, *pro viribus.*

Pro πρός.

IV. Quinto, eſt *ἐνώπιον*, vel *πρὸς*, id eſt, *e regione, verſus, coram.* Sic, *κεῖσθαι κατ' ἀνατολὰς*, id eſt, *Eo in loco ſitum eſſe, qui obuerſus orienti ſit.*

Κατὰ, per.

Sexto, cum nominibus locorum maximeque plural. numer. idem valet, quod *per*, redditurque fere per aduerbium Latin.

97 Locus Thucydidis eſt c. 99. Hinc *κατὰ τἔτο*, *Propterea.* Κατ' αὐτὸ τἔτο ἐκ ἄγαμαι Πῶλον, *In hoc*, vel *propter hoc*, vel *hactenus non laudo Polum*, apud Platonem in Gorg. pag. 482. Et *κατὰ τί;* *Qua gratia? Quare?* Ariſtophan. Nub. vſ. 238 Ἦλθες δὲ κατὰ τί; *Cuius rei gratia veniſti?* [Plura eiusmodi loca laudauit Kypkius Obſeruatt. ſac. ad illud Matth. XIX, 3 Εἰ ἔξεςιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτἕ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν; Z.]

98 Pag. 482, lin. 27. Tale eſt illud Thucydidis lib. VI, cap. 31 Οἱ δὲ ξένοι καὶ ὁ ἄλλος ὄχλος ΚΑΤΑ' ΘΕ'ΑΝ ἧκεν, *Peregrini et caetera multitudo ſpectatum venerunt.*

99 Eo modo dicitur vrbs *αἱρεῖσθαι κατὰ κράτος*, *quae vi expugnatur.* Apud Plut. Apophth. pag. 176. Hinc lucem mutuatur locus Act. XIX, 20, vbi dicitur verbum Domini *κατὰ κράτος ἰσχύειν*, *Per vim inualeſcere*, quaſi oppugnans et vi expugnans corda hominum.

1 Eſt

Latin. in *tim*, vt κατὰ πόλεις, καὶ κατὰ κώμας, id eſt, *oppidatim, et vicatim.* Aliquando tamen cum aliis nominibus etiam ſingularibus; vt, κατ' ἄνδρα, *viritim*, quod etiam dieunt, κατὰ κεφαλὴν, *par tête* [1].

Septimo, καθ' ἑαυτὸν, vt ἐφ' ἑαυτὸν, et πρὸς ἑαυτὸν, id eſt, *ſeorſum, per ſe ſolum, à part ſoi:* vt, καθ' ἑαυτὸν ζῆν, *priuatam agere vitam, ſibi vacare.* Ariſtoteles Ethic. IX Οὐδεὶς γὰρ ἕλοιτ' ἂν καθ' αὑτὸν πάντ' ἔχειν, id eſt, *Nemo enim omnia ſibi tantum vni habere velit.* Hinc τὸ καθ' αὑτὸ, Philoſophis id etiam dicitur, quod μόνῳ ὑπάρχει, καὶ ᾗ μόνῳ, vt explicat Ariſtoteles, id eſt, *quod ineſt vni cuidam, ac certae rei, et quatenus ſoli* [2].

V. Octauo, κατὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον, idem quod, ἐπιπλεῖον ἐφεξῆς, vel ἐπιπλεῖον ἐκ προσαγωγῆς, id eſt, *magis atque magis:* vt, κατὰ μικρὸν ἧττον, idem quod, ἧττον, vel ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς, vel ἐπ' ἔλαττον ἐφεξῆς, id eſt, *minus atque minus* [3].

Nono,

1 Eſt et vbi neque per Praepoſitionem *per*, neque per Adverbium Latin. in *tim* reddi poteſt, notatque non locum tantum, ſed et tempus, redditurque vel per *ſinguli*, *quisque*, vel *quocunque*, *vbicunque*, *quotiescunque.* Ita Matth. cap. XXVII, 15 Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν etc. *Singulis feſtis ſolebat praefectus* etc. Confer Marc. XV, 6. Eodem modo eleganter κατὰ πόλεμον dicitur, *quotiescunque*, vel, *vbicunque bellum eſt.* Athenaeus lib. XIII, pag. 557, ita de Philippo: Ἀεὶ ΚΑΤΑ' ΠΟ'ΛΕΜΟΝ ἐγάμει, *Quocunque inferret arma, illic ſemper vxorem ducebat.* Quaſi Latine dicas, ſi liceret, *bellatim.*

2 Praemiſſo Pronomine αὐτὸς, vnico vocabulo redditur, *ſolus.* Plut. in Vit. Cic. pag. 880, lin. 47 Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἐξέπλευσε, *Solus nauigauit.* Eiusdem ſignificatus eſt, κατ' ἰδίαν, apud Matth. cap. XIV, 20 Ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν, *Adſcendit in monti'm ſolus.* Aliquando redditur, *Per ſe, ſuapte natura.* Quae ratio loquendi Platoni eſt familiariſſima. Sic in Sympoſ. pag. 181, initio: Οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὑτὸ καλὸν οὐδὲν, *Horum nihil per ſe pulcrum eſt.* Pro Pronomine etiam inuenitur Articulus τὸ abſolute poſitus. Iſocrat. Nicocl. pag. 63 Οὐ γὰρ μόνον ἡμᾶς ΤΟ' ΚΑΘ' ΑΥ'ΤΑ'Σ ὠφελοῦσιν, ſcilicet ἥ τε σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη, *Non enim ſolum per ſe ipſas nobis proſunt.* Significat etiam *per* eo ſenſu, quo quis dicitur aliquid agere *per otium;* quod Graeci dicunt, καθ' ἡσυχίαν. Thuc. lib. I, cap. 85.

3 At κατὰ μικρὸν ſolum redditur *paululum*, *paulatim*, *pedetentim.* Plat. in Sophiſt. p. 241 Κατὰ σμικρὸν οἷοί τε ἐπιλαβέσθαι πῃ τἀνδρός ἐσμεν, *Paulatim comprehendere quodammodo hominem poſſumus.* Pro eodem etiam dicitur κατὰ βραχύ· ſic enim paulo poſt: Ἀγαπήσεις· ἐάν πῃ, καὶ ΚΑΤΑ' ΒΡΑΧΥ' προσαπισώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου, *Con-*

Nono, κατὰ ϛοῖχον, id eſt, *ſecundum verſum:* κατ' εὐθεῖαν, vel ἐπ' εὐθείας, id eſt, *recta ſerie:* vt arbores, κατὰ ϛοῖχον πεφυτευμέναι, *in verſum*, et *recta ſerie digeſtae arbores:* Gallice, *en droite ligne.* Cui opponuntur, ἐναλλὰξ, cum ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κεῖται, id eſt, *nuſquam eodem ſitu duo ſeſe conſequenter excipiunt*, παραλλὰξ, id eſt, *alternante ſitu:* cum in ordinibus aliqua eſt, non tamen perpetua varietas.

Κατὰ πόδα, *e veſtigio.* VI. Decimo, κατὰ πόδα, vel κατὰ πόδας, vel vno verbo, κατακόδας, idem quod, ἐκ ποδὸς, (quod tamen interdum etiam eſt, *collato pede*, *piè à piè*,) id eſt, *e veſtigio*, aut, *per veſtigia proxime inſequendo.* Nam κατὰ πόδας ἕπεσθαί τινι, id eſt, *aliquem veſtigiis conſequi.* Sic hoſtis fugientem hoſtem, κατὰ πόδας αἱρεῖν, dicitur, *perſequendo capere.*

Aliquando genitiuus adiungitur, vt apud Thucydid. Κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι· *Les ſuivre à la piſte.* Hinc transfertur ad metaphoricam ſequendi rationem: vt cum Herodot. ait lib. III Τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, *Die proxime conſequente.* *Et Polyb. lib. II, pag. 91 Δέον τῇ κατακόδας ἡμέρᾳ γενέσθαι τὴν αἵρεσιν, καὶ τὴν παράληψιν τῆς ἀρχῆς· *Cum poſtridie eius diei, praetorem et creari et magiſtratum inire oporteret.* Et quae paulo poſt aliquid fiunt dicuntur κατὰ πόδας αὐτοῦ fieri: vt, Κατὰ πόδας τῆς μάχης προελθεῖν, *Statim a certamine vlterius progredi.*

Καθ' ἕνα, *in vnum.* VII. Vndecimo, καθ' ἕνα, et καθ' ἓν, non tantum eſt, *ſigillatim, un à un* [4], vt Cap. I, Reg. 5, iam obſeruauimus: ſed

tentus erit, ſi quodammodo et paulatim tam firmum ſermonem reuulſerimus. Eſt autem, vbi κατὰ βραχὺ reddendum eſt, *aliquantum, paululum.* Sic idem in Timaeo, pag. 27, lin. 22 Πάντες ὅσοι καὶ ΚΑΤΑ' ΒΡΑΧΥ' σωφροσύνης μετέχουσιν, *Omnes, qui vel tantillum mentis habent.* Cum aliis Accuſatiuis aduerbialiter redditur; vt κατὰ τάχος, *Celeriter.* Thucyd. lib. III, c. 18 Κατὰ μέρος, *Viciſſim.* Vid. ſupra Cap. III, Sect. 7, Reg. 2 Κατὰ τρόπον, *Ritu, uti decet.* Plat.

4 Haec, quae a Latinis vocantur Diſtributiua, a Graecis per Numerum Cardinalem, praecedente Praepoſitione κατὰ, in Accuſandi Caſu, efferuntur. E. g. *Singuli, Bini, Terni*, etc. Graece Καθ' ἕνα, κατὰ δύο, κατὰ τρεῖς etc. Demoſthen. contra Leptin. pag. 371 Πρὸς δὲ τούτοις, ἄλλας τριήρεις πλέον ἢ εἴκοσιν εἷλε, ΚΑΤΑ' ΜΙ'ΑΝ, καὶ ΚΑΤΑ' ΔΥ'Ο λαμβάνων, *Ad haec alias triremes plures viginti cepit, modo ſingulis, modo binis potitus.* Thucyd. lib. II, cap. 84 Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ΚΑΤΑ' ΜΙ'ΑΝ ναῦν τεταγμένοι

ſed etiam, quod plane contrarium videtur, *in vnum:* idque fere, cum verbo *γίνεσθαι*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I [5] Καθ' ὁδὸν εὑρόντες τοὺς σφετέρους, καὶ καθ' ἕνα ἅπαντες γενόμενοι, *Cum ſuis in via repertis, vnum in locum vniuerſi conueniſſent.* Idem lib. VIII [6] Ἵνα μὴ καθ' ἕνα πάντες γενόμενοι, κοινὸν ἐξενέγκητε κατ' αὐτῶν πόλεμον, id eſt, *Ne conuenientes in vnum omnes*, (id eſt, *coniunctis viribus*,) *commune iis bellum inferatis.* Eodem modo vſurpat, καθ' Καθ' ἓν, ἓν, lib. I [7] dum ait: Ὀλίγους τῶν ἐκ τῆς κώμης φθασάντων idem. καθ' ἓν γενέσθαι παραλαβὼν, *Aſſumtis paucis illis, qui iam ex vico in vnum confluxerant.* Et lib. II [8] Ἀποχρῆν οἰόμεναι τὴν οἰκείαν δύναμιν, εἰ καθ' ἓν αἱ τρεῖς (πόλεις) γένοιντο, μίαν οἰκῆσαι πόλιν οὐ μεγάλην, *Ratae ſatis ſe virium habituras, ſi tres (ciuitates) in vnum conuenirent, ad vrbem vnam, eamque non magnam capiendam.*

VIII. Duodecimo, κατὰ πλῆθος, id exprimit, quod ἀθρόοι Κατὰ vno verbo dicebatur: Latine, *frequentes.* Dionyſius lib. πλῆθος, VII Συνελθόντων καὶ τῶν ἐν τέλει κατὰ πλῆθος εἰς τὸ βουλευτήριον, *Cum autem optimates in curiam frequentes* *fre-quentes.* *conueniſſent.* Quibus etiam verbis, illud, opinor, recte ſignificari poſſe dixerimus, quod a Gallis vulgo, *en troups, en corps.*

Contrarium eſt, κατ' ὀλίγους, *exiguo numero*, vel *pauci* Κατ' *ſimul.* Herodian. lib. V [9] Ἔτι τε τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆ- ὀλίγους, θος ἑκάστοτε, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους, προσιὸν τὴν δύναμιν ηὔξη- *pauci ſi-* σεν, id eſt, *Praeterea transfugarum multitudo, ſubinde,* *mul.* *licet paucorum ſimul, conueniens, copias auxit.*

Zoſimus

τεταγμέναι περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ, *Athenienſes, nauibus ita longa ſerie ordinatis, vt ſingulae ſingulas ſequerentur, circumuehebantur circum eos.* Pro eodem dicitur ἐπὶ τριῶν, ἐπὶ τεσσάρων etc. vt ſupra dictum in praepoſitione ἐπί. At ὁ καθ' εἷς pro εἷς ἕκαστος inuenies apud Apoſtolum Paulum, qui ſcribens ad Romanos Cap. XII, 5 ait: Ὁ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη, *Singuli vero, alii aliorum membra ſumus.* et in Euang. Ioann. cap. VIII, 9 Ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, *Singuli exierunt, alius alium ſequentes.* Quia nulla regiminis praepoſitionis κατὰ habetur ratio, hinc nonnunquam ſcribitur vnica voce καθεῖς. Haec tamen, et cognatum ἀνὰ εἷς, Apocal. XXI, 21. Graecia antiqua ignoraſſe videtur. Καθ' εἷς pro καθ' ἕνα, ſoloeciſmis annumerat Lucian. in ſoloec. Tom. I, pag. 577. Edit. Amſt. vbi conſule Graeuium.

5 Pag. 37, lin. 21.

6 Pag. 486, lin. 21.

7 Pag. 66, in fine.

8 Pag. 101, lin. 26.

9 Cap. 4, §. 8.

10 Non

Zoſimus lib. III Κατ᾽ ὀλίγȣς γὰρ, καὶ ἐν πολλοῖς ἑαυτȣ̀ς διασπείραντες, ἐλῄσευον, id eſt, *Ipſi enim pauci tantum ſimul, ac per multa loca diſperſi latrocinia exercebant.* At Herodian. lib. VI, κατ᾽ ὀλίγȣς vſurpauit pro κατ᾽ ὀλίγον, *paulatim* [10], dum ait: Οἱ δὲ ςρατιῶται, τὰ μὲν πρῶτα ὑπισχνȣ̃ντο, κατ᾽ ὀλίγȣς δὲ ἀνεχώρȣν, *At milites, principio quidem pollicebantur, inde tamen paulatim ſecedebant.*

Κατ᾽ ὀλίγȣς, *paulatim.*

Non abſimili vſu, dicitur κατὰ ποσὸν, id eſt, *vtcunque, quoque modo.* Polybius lib. II, pag. 92 Καταπιςεύσαντες ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον, id eſt, *Suis ipſi viribus fidentes, aliquanto audaciores erant.* Id etiam dicunt, ἐπὶ ποσόν [11].

Κατὰ ποσὸν, *vtcunque.*

IX. Μετὰ

10 Non aſſentior; nam in exemplo ſubſequente κατ᾽ ὀλίγȣς idem plane notat, quod in exemplis ſuperioribus. Et quamuis verſio haec *paulatim ſecedebant*, ferri poſſit, tamen ſenſus eſt, *pauci ſimul ſecedebant.* Locus eſt cap. 9, §. 5.

11 De hac Praepoſitione cum quarto Caſu praeter iam obſeruata, nota, eam ſignificare proportionem aliquam. Lucian. de Amicitia: Δῶρα ȣ̓ ΚΑΤΑ' ΜΗ͂ΛΑ καὶ ΣΤΕΦΑ'ΝΟΥΣ ἀντεδίδοτο αὐτῇ, *Non pro malorum aut corollarum pretio paria illi dona comparabantur.* Dein cum Nomine vt plurimum proprio, vel etiam Pronomine conſtructum quadruplicem vſum obtinet. Et

Primo poſſeſſionem notat, ſed praecedente articulo. Hermog. de form. or. lib. II, cap. 12 Ὁ Ξενοφῶν ἀφελείᾳ ΤΗ͂Ι ΚΑΤ' ΑΥ'ΤΟ'Ν ὑπερβέβληκε τὴν Πλάτωνος ἀφέλειαν, *Xenophon ſimplicitate ſua* (h. e. *ipſi familiari*) *prae ſimplicitate Platonis excelluit.* Simili ratione Strabo ait lib. XVI, pag. 754 Τὸ παλαιὸν μὲν ȣ̃ν οἱ Ἀράδιοι ΚΑΘ' ΑΥ'ΤΟΥ'Σ ἐβασιλεύοντο. *Antiquitus Aradii peculiares ſibi reges habebant.* Sic, οἱ κατ᾽ οἶκον, qui *ſunt familiae*, pro *familia* ipſa, apud Sophocl. Electr. vſ. 1150

Οὐθ᾽ ΟΙ' ΚΑΤ' ΟΙ͂ΚΟΝ ἦσαν, ἀλλ᾽ ἐγὼ τροφός.

Neque familia, ſed ego te alebam. Et οἱ κατὰ γένος, *Conſanguinei.* Aelian. V. H. lib. I, c. 34 Τοῖς κατὰ γένος συνέσομαι τὰ αὐτὰ ἐμοὶ εὖ πάσχȣσιν, *Vna cum meis eadem proſperitate fruar.* Elegantiſſimum autem eſt, quod idem Articulus in Plurali Neutro Genere praefixus ſignificat res, caſus vel fata, quae cuipiam acciderunt. Thucyd. lib. I, cap. 138 ΤΑ' μὲν ΚΑΤΑ' ΠΑΥΣΑΝΙ'ΑΝ τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕ'Α τὸν Ἀθηναῖον, λαμπροτάτȣς γενομένȣς τῶν καθ᾽ ἑαυτȣ̀ς, ȣ̔́τως ἐτελεύτησεν, *Res Pauſaniae Lacedaemonii, et Themiſtoclis Athenienſis, illuſtriſſimorum ſuae aetatis, hunc exitum habuerunt.* Pro τὰ κατὰ Παυσανίαν, etiam dici poteſt, τὰ περὶ Παυσανίαν. vide, quae ſupra notaui ad Cap. I, Reg. 5.

Secundus eius vſus eſt, cum verba alicuius citantur, et ad vſum praeſentem transferuntur. V. g. Κατὰ Πλάτωνα, i. e. *Vt ait Plato*, ſiue, *Vt Platonis verbis vtar.* Ita Plato in Phaedro non longe ab initio: Οὐκ ἂν οἴει

με

IX. Μετὰ cum datiuo caſu, Poetice frequenter vſurpatur, Μετά.

με κατὰ Πίνδαρον, καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι; *Non tu putas me, vt Pindari verbis vtar, omni negotio anteponendum exiſtimare?* Vbi, καὶ ἀσχολίας etc. verba ſunt Pindari. Alias quoque Graeci idem efferunt ita: τὸ τοῦ Πινδάρου, vt ſupra dictum eſt Cap. I, Reg. 17.

Tertio etiam mores vel conſuetudinem alicuius denotat: vt, κατὰ Σωκράτην, *vt ſolebat Socrates.* Ibidem paucis interiectis: Ἔγωγ' οὖν οὕτως ἐπιτεθύμηκα ἀκοῦσαι, ὥστε, ἂν βαδίζων ποιῇ τὸν περίπατον Μεγάραδε, καὶ, ΚΑΤᾺ ἩΡΟ΄ΔΙΚΟΝ προσβὰς τῷ τάχει, πάλιν ἀπίῃς, οὐ μή σου ἀπολειφθῶ, *Ego igitur adeo audire aueo, vt, ſi vel Megaras vsque deambulando progrediaris, vt ſolebat Herodicus, vbi ad murum acceſſeris, inde redeas, non te profecto relinquam.*

Aut quarto, notat tempus vel aetatem. Ita, κατ' ἐμὲ, vertitur: *Mea aetate*, apud Pauſan. in Achaicis. Sic Athenaeus vndecimo Deipnoſoph. Ἀδύνατον δὲ καὶ Φαῖδρον οὐ μόνον ΚΑΤᾺ ΣΩΚΡΆΤΗΝ εἶναι, *Phaedrus non ſolum Socratis aetate in viuis eſſe non potuit.* Similiter Bacchus apud Arrianum dicitur fuiſſe τρίτος ἀπὸ Κάδμου ΚΑΤᾺ ΛΆΒΔΑΚΟΝ, *Tertius a Cadmo, Labdaci aequalis.* Adde Aelian. V. H. lib. II, cap. 11 Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα, *Sub imperio triginta tyrannorum.* At, κατὰ χρόνον fieri aliquid dici videtur, quod iuſtum tempus non excedit. Plut. παραλλ. Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. Ἡ δὲ ΚΑΤᾺ ΧΡΌΝΟΝ ἔτεκε κόρην εὔμορφον, *Haec peperit pulcerrimam filiam iuſto poſt tempore.*

Denique, quemadmodum παρὰ et πρὸς, in comparationibus adhibetur: quo ſenſu eleganter conſtruitur cum Verbo τίθημι. Ita Ariſtid. pro Quatuoruiris pag. 383 Μὴ τοίνυν ΚΑΤᾺ ΤΟ͂Ν ΚΥΒΕΡΝΗ΄ΤΗΝ ΘΗΙ͂Σ αὐτὸν, *Ne igitur illum cum gubernatore aequipares.* H.

His adde nonnullos vſus alios. Etenim ſignificat quoque *ſimilitudinem:* veluti Plat. Apol. cap. 1 Εἰ μὲν γὰρ τοῦτο λέγουσιν, ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ ΚΑΤᾺ τούτους εἶναι ῥήτωρ, *Si enim hoc dicunt, fateor, me non his eſſe ſimilem.* Seruit eadem praepoſitio *circumſcriptioni genitiuorum.* Vt Plat. Phaed. cap. 32 αἱ ΚΑΤᾺ τὸ σῶμα ἐπιθυμίαι. pro αἱ τοῦ σώματος ἐπιθυμίαι. Seruit quoque *comparationibus.* V. c. Platon. Apolog. cap. 5 μείζω τινὰ ἢ ΚΑΤ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοί εἰσιν, *Maiori praediti ſunt ſapientia, quam quae in hominem cadit.* Id. in Phaed. cap. 58 χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην, *Difficilius mihi videtur pro arte Glauci.* Antiphont. Orat. pag. 676 ἁμαρτῶν εἰς ἑαυτὸν, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἑαυτὸν τετιμώρηται, *Qui aduerſus ſemet ipſe peccauit, grauiorem poenam, quam modus peccati poſcit, ſuſtinet.* Demoſth. de Vectig. pag. 171 εἰ δὲ τῷ δοκῶ μείζους, ἢ κατ' ἐμαυτὸν, λέγειν λόγους, *Si cui videor grauius dicere pro mea perſona, ſeu, quam mea fert perſona, ſeu, quam mos meus eſt.*

* In Compoſitis autem haec fere ſignificat: 1) *Contra.* Vt καταγελᾶν τινὸς, h. e. γελᾶν κατά τινος, *deridere.* Καταγινώσκειν τινὸς θάνατον, Aelian. V. H. III, 47, h. e. γινώσκειν κατά τινος θάνατον, *capitis damnare aliquem.*

patur, pro *cum*, *in*, *per*, *inter:* quod poſtremum vſitatiſſimum

aliquem. Sic Καταψευδομαρτυρεῖν τινος, καταφρονεῖν τινος, καταν‌ίστασθαι τινος, κατατολμᾷν τῶν πολεμίων, *audere aduerſus hoſtem*, Polyb. III, 103. 2) *Deſcenſum*, et *ſuppreſſionem.* Vt καταβαίνειν, *deſcendere;* κατασπᾷν, *detrahere*, *deorſum ducere:* καταβάλλειν τινὰ εἰς ἀπιστίαν, *deiicere in dubitationem*, h. e. *animum alicuius dubium et incertum reddere*, Plat. Phaedr. cap. 38: καταπατεῖν, *deiectum pedibus conculcare*, Xenoph. Oec. VIII, 5. Ageſ. I, 15: καθελκύειν ναῦς, *deducere naues*, Polyb. I, 21: κατασείειν τὰ τείχη, *demoliri murum*, Aelian. V. H. III, 16: κατιέναι εἰς ᾅδου, *ad inferos deſcendere*, Aeſchin. Dial. III, 20. 3) *Repetitionem loci*, aut *rei reſtitutionem*, adeoque idem valet, quod Lat. *re* in ratione compoſitorum. V. c. Κατιέναι, *domum redire*, Lyſ. adu. Andoc. Impiet. pag. 212: κάθοδος ἐπιμηνίων, *reditus menſtruorum*, apud Hippocratem, vid. Foeſ. Oecon. Κατέρχεσθαι οἴκαδε, *redire domum*, Lyſ. pag. 497 Καταπλεῖν, *in portum redire*, Demoſth. p. 886, vbi ἐκπλεῖν et καταπλεῖν opponuntur. Καταπορεύεσθαι, *redire ab exilio*, Polyb. IV, 17 Κατάγειν εἰς τὴν οἰκείαν, *exulem reſtituere*, ibidem. Καταγωγὴ ἐπὶ τὴν βασιλείαν, *reſtitutio in regnum*, Id. Exc. Leg. 128 Καταδέχεσθαι, *rurſus recipere*, Aeſchin. Orat. pag. 15. 4) *Copiam*, *repletionem.* Veluti, Κατείδωλος πόλις, Actor. Apoſt. XVII, 16, quod non eſt, vti quidam opinantur, *ſimulacris deditam vrbem*, ſed *ſimulacris refertam.* Κατάφοβος, *plenus timoris*, Polyb. I, 39. III, 108 Κάθυδρος, *aquoſus*, ibid. V, 24 Κατάμονος, *aſſiduus*, ibid. XVII, 12 Κατάφυτος, *conſitus arboribus*, ibid. XVII, 16 Καταλιθοῦν, *ſaxis obruere*, Demoſthen. pag. 296. 5) *Conſumtionem*, *amiſſionem*, *perditionem.* Vt Κατακυβεύειν, *perdere alea*, *verſpielen*, Aeſchin. Orat. pag. 13. Lyſ. pag. 541 Καταμισθοφορεῖν τὰ ὑπάρχοντα, *facultatem exhaurire mercenariis militibus conducendis*, Aeſchin. Orat. pag. 45 Καταδωροδοκεῖν, *largitionibus ſalutem ciuitatis vendere*, Lyſ. pag. 808 Καταλειτουργεῖν, *muneribus edendis rem familiarem minuere*, Iſaeus, p. 240 Καθιπποτροφεῖν, *rem perdere equis alendis*, ibid. pag. 116. 6) *Augendi vim* habet. V. g. Κατελπίζειν, *omnino ſperare*, Polyb. VIII, 5 Κατελπισμὸς, *ſpes minime dubia*, ibid. III, 83 Καταλογίζεσθαι, *enumerare*, *accurate recenſere*, Aeſchin. Orat. pag. 61 Κάτοξυ νόσημα, *peracutus morbus*, vid. Foeſ. Oecon. Hipp. De vi verbi κατασκευάζειν egregie praecipit b. Reiskius in Ind. Demoſthen. Καταπιστεύειν ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, *conſidere*, Polyb. II, 3. 7) *Vim minuendi* habet, ſed perraro. V. c. apud Nicandrum, καθαλμὴς, h. e. *ſubſalſus*, id. qd. ὑφάλμυρος. 8) *Locum inferiorem*, *ſub.* Vt Iliad. ί, 457 Ζεὺς καταχθόνιος, *Iupiter ſubterraneus.* 9) *Partem poſteriorem*, *a tergo*, *poſt.* V. c. κατόπιν, *poſt*, *retro.* Ἄνεμος καταῤῥέων, *ventus a tergo ſpirans*, Polyb. I, 60. 10) *Diſtributionem.* Vt καταν‌έμειν, *diſtribuere*, *diuidere inter plures.* Καθημερινὸς, *quotidianus.* 11) *In loco*, *in re.* Vt καταθύμιος, *qui obſeruatur in animo.* V. c. Iliad. ρ́, 201 οὐδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ὃς δή τοι σχεδὸν

ſimum eſt. Idemque poetice cum accuſat. redditur, *in*, *inter*, *ad* [12], *propter*. At oratorie μετὰ, cum accuſat. tantum eſt *poſt* [13]. Cum genit. Poetis et oratoribus *cum*. Sed hic contrita fere ſunt omnia *.

X. Praepo-

ϑόν ἐστι, *Tu plane es immemor mortis, quae tibi admodum eſt in propinquo*. Z.

12 Ita Homerus Iliad. Δ, vſ. 70. Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλϑὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. *Cito admodum in exercitum vade ad Troas et Achiuos.*

13 Oratoribus tamen haec Praepoſitio in ſignificatione temporis cum Accuſatiuo vſurpatur eo loco, quo διὰ cum Genitiuo. Ita has duas coniungit Plato in Critia pag. 117, in fine: Καὶ μεϑ' ἡμέραν, καὶ διὰ νυκτὸς, *Noctes atque dies.* Νύκτα καὶ μεϑ' ἡμέραν, *Noctes atque dies*, etiam coniungit Aelian. V. H. lib. XIII, cap. 16. Quin et cum accuſatiuo ἡμέραν temporis ſpeciem notat apud Plutarch. in Caeſare, de Clodii adulterio, pag. 712 Τὸ δὲ πρᾶγμα καὶ ΝΥΚΤΟ'Σ εὐϑὺς αἱ γυναῖκες ἀπιοῦσαι τοῖς αὐτῶν ἔφραζον ἀνδράσι· καὶ ΜΕΘ' ἩΜΕ'ΡΑΝ ἐχώρει διὰ τῆς πόλεως ὁ λόγος, *Hoc facinus noctu illico abeuntes mulieres viris ſuis nunciauerunt: et die (ſequenti) vrbem rumor peruagatus eſt.* Tale eſt illud Platonis in Phaedr. p. 251, lin. 42 Οὔτε ΝΥΚΤΟ'Σ δύναται καϑεύδειν, οὔτε ΜΕΘ' ἩΜΕ'ΡΑΝ, οὗ ἂν ᾖ, μένειν, *Neque noctu dormire poteſt, neque interdiu, vbicunque eſt, conſiſtere.* H.

* In compoſitione μετὰ ſignificat 1) *Translationem, mutationemque loci vel rei, trans.* E. g. Μεταβιβάζειν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Λιβύην, *transferre bellum in Africam*, Polyb. I, 41 Μεταβολὴ κακοῦ τινὸς εἰς ἀγαϑὸν, Aeſchin. Dial. III, 5 Μεταβάλλειν ἑαυτὸν ἄνω καὶ κάτω, Plat. Phaed. c. 45 Μεϑιστάναι πολιτείαν εἰς ὀλιγαρχίαν, Demoſthen. pag. 196. Μεταστρατοπεδεύεσϑαι, *caſtra mutare*, Xen. Ageſ. I, 21 Μετακαϑοπλίζειν, *aliter armare*, Polyb. III, 88 Μετάνοια, *mutatio conſilii, ſ. ſenſus, ſ. partium*, ibid. IV, 66 Μεταδοκεῖν, *mentem mutare, alia inire conſilia*, Demoſth. pag. 467 Μεταπείϑειν, *aliquem a propoſito auertere*, Lyſ. p. 324, Μεταῤῥυϑμίζειν, *corrigere*, Xen. Oecon. XI, 2 Μετατίϑεσϑαι τὰ εἰρημένα, *retractare*, Id. Mem. IV, 2, 18. 2) *Euocationem*, vel *acceſſum.* Vt μετακαλεῖσϑαι, *arceſſere*, Xen. Ageſ. II, 29 Μεταπέμπεσϑαι, *arceſſere*, Id. Memor. III, 9, 11 Σοφίαν μετιέναι, *ad ſapientiam accedere, ſapientiae dare operam*, Ibid. IV, 2, 9 Μεταφωνεῖν, *alloqui*, Odyſſ. Κ', 67 Μετοίχεσϑαι, *adire*, Iliad. Κ', 111. 3) *Poſt, retro, a tergo.* Vt Μεταμύειν, *pone aliquem currere opem ferendi cauſa aduerſus vim alteritus*, Lyſ. pag. 145 Μεταγινώσκειν, *reſipiſcere, poenitere, de re deliberare, poſteaquam iam facta eſt*, Lyſ. ibidem. Οὐδέν γε φροντίζων, οὐδὲ μεταστρεφόμενος, *reſpiciens*, Demoſthen. adv. Mid. pag. 585 Μετακλαίεσϑαι, *poſt dolere*, Iliad. λ', 763 Μεταυτίκα, *ſtatim*, Theocr. Idyll. XXV, 222. 4) *Communicationem, participationem, ſocietatem.* Vti Μετέχειν, *eſſe participem*, μεταδιδόναι τοῦ βάρους, *communicare cum aliis malum*, Xenoph. Memor. II, 7, 1 Μεταλαμβάνειν τῶν κινδύνων, *pericu-*

la

Σύν. X. Praepoſitio *σὺν*, cum ſolo datiuo caſu, iisdem fere locis adhibetur, quibus *μετὰ*, cum genitiuo. Paucula haec notare iuuerit. Primo, *μετά τινος*, et *σύν τινι εἶναι*, vel *ϛῆναι*, id eſt, *alicui ſauere*, *ſtare ab aliquo.* Hinc Thucydidi, *ϛάντες μετ' ἀλλήλων*, id eſt, *ἀλλήλοις συμμαχήσαντες*, *qui belli et pugnae ſocii fuerant.* Ita Xenoph. Ἑλληνικ. III, Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον, ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι, *Graecis potius ſauere, quam barbaro.*

XI. Secundo, *μετὰ τῶν νόμων*, et *σὺν τοῖς νόμοις*, *cum legibus*, id eſt, *κατὰ τοὺς νόμους.* Prioris exemplum eſt illud Thucyd. lib. II [14], pag. 124 ſatis obſcurum, Καί τοι εἰ ῥᾳθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον, ἢ τρόπων ἀνδρείας ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, *Quod ſi faciliore quodam otio potius*, (id enim eſt *ῥᾳθυμία* hoc loco: alioqui praeuaricaretur Pericles in Athenienſium cauſſa,) *quam laborioſa exercitatione*, (vt Lacedaemonii) *nec legibus magis*, id eſt, *legum praeſcripto;* et *neceſſitate conſtricti*, (vt iidem Lacedaemonii) *quam generoſa indole, pericula ſubire ſtatuamus.* Sequitur autem, Περιγίγνεταί ἡμῖν, τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι, id eſt, *Hoc inde conſequimur, vt neque futuris aerumnis ante tempus debilitemur, neque, cum in eas incidimus, quicquam iis tamen, qui aſſiduo in labore verſantur, fiducia et alacritate cedamus.* Eodem aut ſimili modo, *σὺν νόμοις* vſurpatur; vt, Σὺν τοῖς νόμοις τὴν ψῆφον τίθεσθαι, *Sententiam, aut iudicium ex legum praeſcripto ferre* [15].

XII. Tertio

ta adire, periculorum fieri participem, Aelian. V. H. IX, 5 *Μεταποιεῖσθαι τέχνης*, *artem ſibi comparare*, Plat. Politic. cap. 29 *Μεταμέλπεσθαί τινι*, *vna cum aliqua ſaltare et canere*, Homer. Hym. in Apoll. 197 *Μεταδαίνυσθαί τινι*, *cum aliquo conuiuari*, Iliad. χ', 498. 5) *Inter*, de tempore et *ſpatio interiecto.* Vt *μεταπύργιον*, *ſpatium inter turres*, Lyſ. Fragm. pag. 16 *Μεταμάζιον*, *pars pectoris mammis interiecta*, Iliad. ε', 19 *Μεταδρομάδην*, *inter currendum*, ibid. verſ. 80 *Μεταδόρπιος*, *inter coenandum*, Odyſſ. δ', 194. 6) *In.* Vt *μεταχειρίζεσθαι*, *manibus tractare*, *manibus verſare*, *in poteſtate habere*, Xenoph. Oecon. XIV, 2 *Μέτοικος*, *inquilinus*, Demoſth. pag. 50 *Μεταδήμιος*, *qui eſt domi*, Odyſſ. θ', 293. 7) *Priuationem*, *amiſſionem.* V. c. *ὀψὲ μεταμανθάνειν τὴν ἐλευθερίαν*, *ſero libertatem dediſcere*, ſiue *obliuiſci*, Aeſchin. adv. Cteſiph. pag. 544. Z.

14 Cap. 39.

15 Hic locus deſumtus videtur ex

XII. Tertio σὺν Θεῷ, *cum Deo*, potius quam μετὰ Θεȣ̃ [16], variis modis vſurpatur. Ac primum quidem, ſine adiuncto vllo, idem eſt, quod *diuina ope*, *diuinoque beneficio:* vt cum Xenophon [17] dicebat: Ὑγιαίνοντά σε ὡς ἐπιτοπολὺ σὺν Θεοῖς ὁρῶμεν, id eſt, *Te diuino beneficio vt plurimum valentem videmus.* Σὺν Θεῷ.

Deinde, redditur potius, *ſecundo Numine*, aut ſimiliter. Thucyd. lib. I Ξὺν Θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τȣ̀ς ἀδικȣ̃ντας, *Diis fauentibus, eos, a quibus laeſi ſumus, inuadamus.*

XIII. Aliquando verbum adiungitur, maximeque εἰπεῖν, εἰρῆσθαι, εἰρήσθω, εἰρήσεται, quae vna cum σὺν Θεῷ, per parentheſin dici ſolent: tuncque ſi de praeterito, aut praeſenti bono agatur, ſignificant, *Deo acceptum ferri:* vt cum Plato Dioni ſcribens, Τὰ μὲν ȣ̃ν, inquit, εἰς τὸ παρὸν, σὺν Θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς, *Hactenus quidem, quae Deo ſit gratia, bene mecum agitur:* vulgo, *graces à Dieu.*

Sin de futuro loquimur, idem eſt, quod *iuuante Deo, Dieu aidant.*

Ariſtophan. Pluto [18]:

Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν Θεῷ δ' εἰρήσεται,
Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας.

Spero

ex Xenophontis lib. I, Κύρȣ παιδ. cap. 15. Vbi haec verba: Σὺν τῷ νόμῳ ȣ̃ν ἐκέλευε δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι, *Iuſſit itaque iudicem ſententiam ferre ex legis praeſcripto*, hoc eſt, *legitime.* Solet enim haec Praepoſitio etiam cum aliis Nominibus aduerbialiter reddi. Sic σὺν κόσμῳ idem eſt, quod κατὰ κόσμον, *ordine*, *decenter*, *rite.* Pauſanias in Achaicis pag. 420, in fine: Πολλὰ μὲν εἶπε, τὰ δὲ ἤκȣσεν ȣ̓ σὺν κόσμῳ, *Multa quidem dixit, multaque audiuit indecenter.* Eodem modo Σὺν τάχει, *ſtatim.* Sophocl. Electr. vſ. 1498

Χωροῖς ἂν σὺν τάχει,

I ſtatim intro. Simili modo Praepoſitio μετὰ cum Genitiuo adverbialiter ſumitur. Ita in fine epiſt. Philippi apud Dem. Ὑμᾶς ἀμυνȣ̃μαι μετὰ τȣ̃ δικαίȣ, i. e. Δικαίως, *Vlciſcar vos merito.* At, Μετ' ἀδείας εἰμὶ, *Sum cum ſecuritate*, i. e. *Res meae ſunt in vado.* Vbi pro ἐν ſumi videtur. Vid. Demoſthen. pro Megalop. pag. 83, lin. 26. Huc refer μετὰ καιρȣ̃, *Opportune; Pro temporis opportunitate.* Ita Thucydides lib. VI, cap. 85 Δεῖ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον ΜΕΤΑ' ΚΑΙΡΟΥ͂ γίγνεσθαι. *Pro data opportunitate*, ſiue, *opportune vel hoſtem vel amicum eſſe oportet.*

Vig. Idiot. gr.

16 Dixit μετὰ θεῶν. Plat. ep. VIII, pag. 355, fin.

17 De Admin. Domeſt. p. 851, lin. 15.

18 Verſ. 114.

19 Cap.

Spero enim, ſpero, quod Deo iuuante fiat,
Hoc te oculorum morbo per me liberatum iri.

Idem fere valet, σὺν Ἀδραςείᾳ εἰπεῖν.

Alias citra parentheſin, σὺν Θεῷ, eſt, *diuino quodam inſtinctu.* Herodot. lib. I [19], vbi Croeſo iam pyrae impoſito in mentem ſubiiſſe dicit, Ὡς οἱ εἴη σὺν Θεῷ εἰρημένον, τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι; *Quam ſibi diuino inſtinctu dictum eſſet, viuentum neminem beatum eſſe* [20].

SECTIO VI.

19 Cap. 86.

20 Non raro apud Thucydidem ellipſin patitur haec Praepoſitio. Ita lib. I, cap. 26 Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσὶ, *Statim cum viginti quinque nauibus profecti.* Perſpicua vero eſt huius Praepoſitionis ellipſis in illo Ariſtophanis in Auibus, vſ. 386 Ὥςε τήν τε χύτραν ΤΩῚ ἶτε ΤΡΥΒΛΙ'Ωι καθίει. Pro, σὺν τῷ τρυβλίῳ. *Quapropter ollam cum catino depone.* Defectus hic poſt ἅμα perpetuus eſt. Exempla paſſim. Imitatur Horatius lib. I, ſat. 10, in fine:

— Te dicere poſſum,
Pollio; te, Meſſalla, tuo cum fratre; ſimulque
Vos, Bibule et Serui: SIMVL HIS te, candide Furni.

Et Tacitus lib. III, Annal. cap. 64 *Ludique magni ab ſenatu decernuntur, quos Pontifices et Augures, et quindecimuiri SEPTEMVIRIS SIMVL et SODALIBVS AVGVSTALIBVS ederent.*

Eadem Praepoſitio in compoſitione cum alia voce vnicum vocabulum efficiens, elegantem vſum habet. Ita Σύνδυο, σύντρεις, σύμπαντες *Bini, Trini, Vniverſi* (non adeo, *Omnes.*) Noſtrates quoque, ſed disiunctim: Met hun tween, Met hun drien, Met hun alle. Plat. Hipp. mai. pag. 282, in fine: Καὶ σχεδόν τι οἶμαι ἐμὲ πλείω χρήματα εἰργάσθαι ἢ ἄλλες ΣΥ'ΝΔΥΟ ἕς τινας βέλει τῶν σοφιςῶν, *Et fere puto, me maiorem pecuniam collegiſſe, quam alios quosuis Sophiſtas duos.* Addatur Hom. Odyſſ. Ξ, vſ. 98

— Οὔτε ΞΥΝΕΕΙ'ΚΟΣΙ φωτῶν
Ἔς' ἄφενος τοσσᾶτον —

Belg. Zy hebben met hun twintigen zo veel goederen niet. H.

* Reſtare videtur, vt paucis de vi praepoſitionis in compoſitis videamus. Significat autem 1) *Communionem, coniunctionem, ſocietatem, comitatum, Vna, ſimul, pariter.* Vt συμπόσιον, *compotatio:* συγγενὴς, *cognatus, qui genere eſt coniunctus:* συμφοιτᾷν τινὶ εἰς, *in easdem ſcholas cum aliquo accedere,* Xen. Symp. IV, 23. Demoſthen. pag. 1001 Συμμεταδιδόναι τῆς ἐπιβελῆς, *participem facere conſilii,* Polyb. V, 36 Συμμισεῖν τοῖς φίλοις τὲς ἐχθρὲς, *eosdem hoſtes odio perſequi, quos amici,* ibid. I, 14. Σύναμφω, *ambo ſimul,* ibid. I, 63. Σύνδυο, *vna duo,* Demoſth. pag. 564. Συνθύειν, *communiter ſacra facere,* Polyb. IV, 49. 2) *Coitionem, collectionem, contractionem,* ſed *leniorem.* Vt συῤῥέειν, *confluere.* Συμπιέζειν, *comprimere.* Συγκλείειν, *concludere.* Συγκαλεῖν. *conuocare.* Συγγράφειν, *conſcribere.* Σύςομος, *qui eſt ore contractiori.* Συννεφεῖν, *nubes cogere.* Συνελεῖν, *in compendium*

Digitized by Google

SECTIO VI.

De Praepoſitione παρά.

REGVLA I.

De Praepoſitione παρὰ, quae cum genitiuo, datiuo et Παρὰ, cum genit.
accuſatiuo caſu conſtruitur, haec notaſſe profuerit. Genitiuum quod attinet, Primo eleganter dicitur, Ἔρχεσθαι παρά τινος, et παραγίνεσθαι παρά τινος, *venire ab aliquo*, πορεύεσθαι παρά τινος, *proficiſci ab aliquo;* vt Gallice, *je viens de chez un tel, je parts de chez lui*, et ſimil.

Secundo, verba quaedam, maximeque *nunciandi, ſalutandi, appellandi, ſoluendi, expendendi*, hanc cum genit. praepoſitionem amant: vt παρὰ τῆς συγκλήτε βελῆς ἀγγέλλειν, *Apporter nouvelles, ſignifier de la part du Senat.* τὸν Φίλον πολὺ παρ᾽ ἐμε πρόσειπε, *Multis amicum ſaluta meo nomine.* Παρ᾽ ἐμε ἔτισα, Tullius, *a me ſolui, de mon argent.* Παρ᾽ ἐμε ἀναλώσας, *meis ſumtibus.*

Tertio, Genitiuus ἐλλειπτικῶς etiam ponitur, praecedente artic. praepoſitiuo et participio verborum εἰμὶ, γίνομαι, ὑπάρχω, ἔρχομαι, πορεύομαι, πέμπομαι, et ſimil. Nam οἱ παρὰ σε, id eſt, *nuncii tui*, vel *abs te miſſi.* Sic τὰ παρ᾽ ἐμε, ſupp. γενόμενα, ὑπάρξαντα, *quae abs me profecta ſunt*, in bonam malamue partem.

II. Παρὰ cum datiuo, fere ſignificat *apud.* Aliquando tamen ſumitur pro ἐν: vt, παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις Cum datiu.
θνήσκειν, apud Plutarch. *in bellis ciuilibus mori.*

Aliquando datiuus ille cum motu coniunctus, pro accuſatiuo vſurpatur. Xenoph. Expedit. II, Ἔφη χρῆναι ἰέναι

pendium redigere, Xenoph. Mem. III, 8, 9. Συγκεφαλαιεσθαι, idem ſign. Polyb. I, 66. Σύνοφρυς, *qui habet ſupercilia coniunctiora*, ſeu, *contractiora*, Theocrit. Idyll. VIII, 72. Anacr. Od. XXVIII, 16. 3) Quod pertinet *ad omnes*, certe *plures.* V. c. συσσώζειν, *vna omnia obſeruare in pronunciando, ne quid vitii committatur*, Polyb. X, 44. Συσσκευάζεσθαι τὰ ἑαυτε, *ſua omnia conuaſare*, Lyſ. adu. Philon. pag. 873. 4) *Inſtrumentum, quo res fit.* Vt συμψοφεῖν τὰς θυρεὰς ταῖς μαχαίραις, *pulſare ſcuta gladiis*, Polyb. XI, 28. 5) *Conuenientiam.* Vt σύμμετρος, *conueniens menſurae*, Polyb. IV, 21. XI, 10 Σύμμορφος, *conformis, formae conſentaneus*, Epiſt. ad Rom. VIII, 29. 6) Habet *vim augendi, coniunctis viribus.* V. c. συντεταμένως, *enixe, ſtudioſe*, Xen. Oecon. XX, 22 Σύντονος προσβολὴ, *acerrimus impetus*, Polyb. Exc. Leg. 134. Z.

Ss 2 21 Trita

λέγειν παρὰ Τισσαφέρνει, οὓς ἐκέλευσε, Aiebat ad Tiſſaphernem iis eundum eſſe, quos ipſe iuſſiſſet.

Cum accuſ. III. Cum accuſatiuo ſignificat, *iuxta*, *per*, *praeter*, *contra*, *inter*, vel, *intra*, *propter*, *prae*, *prout*, *trans* [21]. Sed vſus inſigniores habet, qui ſequuntur.

Primo, *quae in tempus aliquod*, *vel negotium incidunt*, hoc modo exprimuntur: vt, *παρ' ὅλον τὸν βίον*, *per totam vitam*. Demoſthen. *Παρ' ὅλον τὸν ἀγῶνα*, *Toto cauſae huius tempore*. *Παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα*, *in flagranti delicto*. *παρὰ τὸν πλοῦν*, *inter nauigandum*. *παρὰ τὸ δεῖπνον*, *inter coenandum*. *παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν*, *in itinere*, *par le chemin*. *παρὰ τοὺς κινδύνους* et *παρὰ τὰ δεινὰ*, id eſt, *in mediis periculis* [22]. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. X *Ἦν τοῦτο τὸ μέρος ἐμπειρίᾳ τε ἀγώνων, καὶ τῇ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμίᾳ μακρῷ τοῦ ἄλλου ἄμεινον*, id eſt, *Pars illa*, *cum pugnandi vſu*, *tum mediis in periculis fiducia*, *longe alteram ſuperabat*. Sic *παρὰ ϛάδια διακόσια*, *intra ducenta ſtadia*.

Praeter. IV. Secundo, cum ſignificat *praeter*, tribus fere modis vſurpatur. Aliquando enim idem prope eſt, quod *contra*: vt, *παρὰ φύσιν*, *praeter naturam*. *παρὰ τὸ πρέπον*, *indecore*. *παρὰ μέλος*, verbatim, *praeter concentum*, id eſt, *inepte*, de iis, quae alieno vel loco, vel tempore dicuntur aut fiunt: *παρ' ὥραν*, *intempeſtiue*. Aliquando exceptum aliquid ex maiore numero ſignificat: vt, *παρ' ὀλίγους πάντες ἀνῃρέθησαν*, *praeter paucos interfecti ſunt omnes* †.

Aliquando

21 Trita etiam ſatis ſignificatio eſt *ad*, vbi motum ſignificat; vt, *παρὰ τὸν βασιλέα ἧκεν*, *Ad regem venit*. Quo refer verba Demoſthenis mox Reg. 6, ab Auctore citanda: *Παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα*, *Eo res Graecorum deuenerunt*.

22 Tale illud Dionyſii Hal. lib. VII, pag. 433, init. *Ἡ γενησομένη* ΠΑΡΑ' ΤΟΥ'Σ ΚΙΝΔΥ'ΝΟΥΣ *κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἰσομοιρία*, *Futura inter pericula aequa bonorum malorumque communio*. Sequentia inueniuntur lib. X, pag. 668, lin. 40. [Ex his exemplis iam, quae a Vigero et Hoogeueno ſunt laudata de vi particulae *παρὰ* tractum durationemque temporis ſignificante, intelligitur, interpretes quosdam ad Xen. Mem. II, 1, 2, vbi eſt *παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχὴν*, nodum in ſcirpo quaerere, ſi dubitant, an vſus loquendi permittat, *παρὰ* de tempore accipi. Sic Reiskius locum Demoſthen. pag. 514, 8 *παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν*, recte eſt interpretatus, *durante toto tempore choregatus*. Alia exempla extant in Indice Demoſthenico. Z]

† Errorem Thomae Magiſtri, opinantis, *παρὰ* cum accuſatiuo, de inanimatis tantum rebus, non item de animatis dici, auctoritatibus

Aliquando iſtud *praeter* idem eſt, quod *vltra*: vt; Εἴ τις ἄλλη παρὰ ταύτας ἐςὶ μαθήματος ἰδέα, *Si quae alia praeter iſtas diſciplinae ratio eſt* †..

V. Tertio, duas ſignificationes contrarias patitur, *ſupra* et *infra*. Nam παρὰ δύναμιν, idem eſſe poteſt, quod *ſupra*, idemque quod *infra vires*. *Supra et infra.*

Quarto, vſum habet elegantem in ſignificatione *propter*: vt, Παρ' ἐκεῖνον πάντα τῇ πόλει γίνεται τ' ἀγαθὰ, *Propter illum*, id eſt, *eius cauſſa*, vel *beneficio*, *bona omnia Reip. proueniunt.* Contra, Παρὰ τῦτον ἀθυμῦσι πάντες, *In cauſſa eſt, quamobrem animum omnes deſpondeant* [23]. Tuncque ſumitur pro διὰ, cum accuſandi caſu: Παρὰ τί ποτε; *Quorſum tandem?* [24] *Propter.*

VI. Quinto, ſignificat, aliquid *in eo ſitum eſſe*, quod accuſatiuus exprimit: vt, cum Demoſthen. pro Coron. ait, Παρὰ τῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, id eſt, *In eo poſitae ſunt res*, aut, *fortunae Graecorum* [25]. *In.*

Qua in acceptione dicitur, τὸ παρ' ἡμᾶς, *quod in nobis ſitum eſt*; vel, *ius et facultas liberae voluntatis*, quatenus fato ac neceſſitati opponitur. Ita paſſim inter alios Diogenianus, apud Euſebium lib. VI. Praeparation. vt cum ait: Οὑτωσὶ δὲ καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς, τῷ καθ' εἱμαρμένην (ſupp. ἐναντιώτατόν

tibus virorum doctiſſimorum ſatis refutauit Cel. Hindenburgius ad Xenoph. Mem. I, 4, 14. Z.

† Potius equidem dicerem, παρὰ poſt ἄλλος et omnino Comparatiuum, eleganter poni pro ἢ *quam*. Vt Plat. Phaed. cap. 42 ἐδὲ μὴν ποιεῖν τι, ἐδέ τι πάσχειν ἌΛΛΟ, ΠΑΡ' ἃ ἂν ἐκεῖνα ἢ ποιῇ ἢ πάσχῃ, *Sane nil quicquam vel facere vel perpeti aliud*, quam *quae iſta vel faciant vel perpetiantur*. Z.

23 Cauſam quoque efficientem notat, vbi παρὰ τῦτο et παρ' ὃ ſibi inuicem reſpondent; vt in illo Herodiani lib. VI, c. 6, §. 12 ΠΑΡΑ' ΤΟΥ͂ΤΟ δὲ ἀπολόμενοι, ΠΑΡ' ὍΣΟΝ πλήθει ἡλάττες εὑρέθησαν, *Ob id ſolum, quod numero inferiores inuenti ſunt, pereuntes.*

24 Vel *Quamobrem? quare?* vt Dinarchus contra Demoſthenem: Παρὰ τί οἴεσθε, τὰς πόλεις τότε μὲν εὖ, τότε δὲ φαύλως πράττειν; *Qua de cauſſa putatis, vrbibus modo proſpera euenire, modo aduerſa?* Citra interrogationem dicitur παρ' ὅ, *Quare*, i. e. *Quapropter.* Ita Philo Iudaeus de Circumciſione pag. 625, cauſſas referens circumciſionis, inter alias nominat τὴν δι' ὅλε τῦ σώματος καθαρότητα πρὸς τὸ ἁρμόττειν τάξει ἱερωμένῃ· ΠΑΡ' Ὃ καὶ ξυρῶνται τὰ σώματα, *puritatem toto corpore ſacro ordini congruam, quapropter etiam radunt corpora.*

25 At παρὰ ibi motum ſignificare ſatis vulgato vſu, ſupra ad Reg. 3 dixi.

 26 Pag.

ἐναντιώτατόν ἐϛιν,) id eſt, *Sic etiam libertatis noſtrae vis fato (maxime contraria eſt.)*

Ibid. Παρ' ἡμᾶς δὲ, ὅσα ἐκ τῦ σπυδάζειν ἡμᾶς, καὶ ἐνεργεῖν, ἐπὶ τέλος ἔρχεται, id eſt, *Poteſtatis autem ea noſtrae ſunt, quae ſtudio laboreque noſtro perducuntur ad finem.*

Παρὰ πολύ. VII. Sexto, παρὰ πολὺ, triplicem potiſſimum acceptionem habet. Aliquando enim ſine alio caſu, per ſe ſignificat *longe, multo, admodum*, quae maxime propria ſignificatio eſt: vt, Παρὰ πολὺ τῶν πολεμίων ἀμείνυς γεγόναμεν, *Hoſtibus longe ſuperiores fuimus.* Hic enim, vt patet, τῶν πολεμίων, non a παρὰ πολὺ regitur, ſed a comparat. ἀμείνυς. Ita Dionyſius Halicarnaſſ. lib. III [26] Περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων, id eſt, *Sabinos multis partibus ſuperarunt.*

Aliquando etiam ſine caſu, παρὰ πολύ ἐϛιν, idem eſt, quod *multum abeſt.* Gallice, *il s'en faut bien, il y a bien à dire.* Plato in Apologia: Οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε ὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι (nempe ἑκατέρων τῶν ψήφων ἀριθμὸν) ἀλλὰ παρὰ πολὺ, id eſt, *Nec enim ſane putaueram tantulum, ſed longe plurimum diſcriminis futurum,* (nempe, in ſententiarum numero; cum ſe a longe pluribus damnandum Socrates putaret.)

VIII. Aliquando vero, cum gignendi caſu, quem regat, idem eſt, quod *longe minus*, vel *infra:* vt, παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας, *longe infra dignitatem.* παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, *longe infra ſpem;* quod etiam πόῤῥω τῆς ἀξίας, et τῆς ἐλπίδος, dici ſolet. Imo duo illa, πόῤῥω, καὶ παρὰ πολὺ, ſaepe coniunguntur. Quo ſenſu fere adiungitur verbum ἔρχεσθαι, vel ἥκειν, ſed ἔρχεσθαι ſaepius: vt, Παρὰ πολὺ τῶν πέρυσι κατωρθωμένων ἦλθεν, id eſt, *Longe abfuit a rerum ſuperiore anno geſtarum gloria.* Saepe etiam ſolus infinitiuus ſequitur, etiam abſque articulo genitiui; vt, Παρὰ πολὺ ἑλέσθαι ἦλθεν, *A capienda* (vrbe v. c.) *plurimum abfuit* [27].

Παρὰ μικρὸν etc. IX. Septimo, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, et παρὰ βραχὺ, opponuntur τῷ παρὰ πολὺ, in illa triplici acceptione: ac praeſertim

26 Pag. 182, lin. 12.

27 Infinitiuorum exempla ex Luciano citat Cl. Dukerus ad eundem lib. VIII, Cap. 76.

28 Vel

praeſertim in tertia, cum verbo ἔρχεσθαι [28]. Eutropii Metaphraſt. lib. VI Πολλῇ ϛρατιᾷ συμμίξαντες, παρὰ μικρὸν ἦλθον νίκης, id eſt, *Ingentibus copiis cum hoſte congreſſi a victoria parum abſuere.* Zoſimus lib. I Μηχανὰς δὲ τοῖς τείχεσι προσαγαγόντες, καὶ παρὰ βραχὺ τοῦ ταύτας ἑλεῖν ἐλθόντες, id eſt, *Machinis ad muros admotis, cum ab illis vrbibus capiendis parum abfuiſſent.* Dicunt et παρ' ἐλάχιϛον ἐλθεῖν, *proxime abeſſe*, vel *abfuiſſe.* Dicunt etiam παρὰ σχεδὸν ἔρχεσθαι. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I [29] Τὰ μὲν ἤδη πεπονθότες, τὰ δὲ παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν, id eſt, *Alia iam paſſi, alia prope ſubeuntes*, vel *poſtmodum ſubituri.*

Παρ' ὀλίγον. X. Παρ' ὀλίγον, ſine verbo ἔρχεσθαι, duobus item modis accipitur. Interdum enim idem ſignificat, ac ſi adhibeatur ἔρχεσθαι· vt, παρ' ὀλίγον εἷλε τὴν δίκην, *parum abfuit, quin cauſſam vinceret.* Ita Demoſthen. Παρ' ὀλίγας ψῆφους ἠτιμώθη, *Pauca defuere ſuffragia, quo minus ignominia notaretur.* Interdum, contrario plane vſu, ſed eodem tamen ſignificatu, idem potius eſt, quod *fere non:* vt, cum Euripides ait, Παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, id eſt, *Interitum fere non effugiſti*, aut *vix effugiſti:* quod idem eſt, ac ſic dixiſſet, παρ' ὀλίγον ἀπόλωλας, vel ἦλθες ὀλέσθαι, *ab interitu parum abfuiſti.*

At Thucydides, breuitatis amantiſſimus, lib. VIII, vnicum παρ' ὀλίγον cum vtroque verbo in vtraque ſignificatione coniuxit: dum ait: Ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφυγον, ἢ ἀπώλλυντο, *Semper enim aut parum admodum aberat, quo minus perirent, aut re ipſa peribant:* niſi dicamus, ἢ, loco ſuo motum eſſe: tunc enim παρ' ὀλίγον, ad ſolum διέφυγον pertinebit.

XI. Prae-

28 Vel cum cognatae ſignificationis verbo ἥκω. Arrian. de Exp. Al. lib. I, cap. 23, non procul a fine: Καὶ παρ' ὀλίγον ἧκεν ἡ πόλις ἁλῶναι. *Et parum abfuit, quin vrbs caperetur.* Eodem modo Παρ' οὐδὲν ἔρχεσθαι apud Plut. in Vit. Cic. pag. 880, lin. 33 Παρ' οὐδὲν ἦλθε παραιρεθῆναι, i. e. *Nihil vel minimum abfuit, quin occideretur.* Vel, *Vix ac ne vix quidem mortem effugit.* Confer eundem in Caeſ. pag. 727.

29) Imo lib. VII, p. 451, lin. 30. Pro παρὰ dici etiam poſſe εἰς, vbi motus ſignificatur, ſupra ad finem Sectionis 2, ex Thucydide notaui.

XI. Praeterea, quatuor illa, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχὺ et παρὰ φαῦλον, cum verbis ἄγειν, ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ποιεῖσθαι, ſunt, *parui facere:* vt παρὰ πολὺ cum iisdem eſt, *plurimi facere:* tametſi hoc poſtremum rarius, quam illa, reperiatur. Xiphilin. Domitiano: Παρὰ βραχὺ τὴν ἑαυτοῦ ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ μηδένα ἐξ αὐτῶν (ſupp. γραμμάτων) συκοφαντηθῆναι, θέμενος, id eſt, *Parum de ſua ſecuritate ſolicitus, modo ne quisquam illarum (litterarum) occaſione calumniam pateretur.*

Syneſius ad Theophilum, Ἦν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, *Cui rem perſuaderi, non leuiter, ſed magnopere cupiebat.* Sic παρ' οὐδὲν ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, *nihili facere.* Xiphilin. in M. Antonino Philoſopho: Εἰ μόνος ἐγὼ ἐκινδύνευον, παρ' οὐδὲν ἂν τὸ πρᾶγμα ἐποιησάμην, id eſt, *Si mihi ſoli periculum immineret, nihili rem iſtam facerem.*

Παρὰ τοσοῦτον.

XII. Octauo, παρὰ τοσοῦτον, tribus etiam praecipue modis vſurpari ſolet.

Primo enim, ſine vllo caſu, quem regat, ſimpliciter, idem eſt, quod *tanto, vsque adeo:* vt, Παρὰ τοσοῦτον ἡττηθεὶς ἀνεχώρησε, *Tanto inferior rediit.*

Deinde, ſine vllo etiam caſu, ſignificat potius *tantulum modo abſuiſſe;* Gallice, *à cela près.* Herodian. lib. V [30], de Macrino, qui Romam repetens iamque Byzantio proximus, Chalcedonem Bithyniae vrbem reiectus erat, ibique a perſequentibus interfectus, Παρὰ τοσοῦτον, inquit, Μακρῖνος οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας, id eſt, *Tantulum abſuit, quo minus perſequentium manus euaderet.*

Quin etiam, abſente negatione, ſenſus idem manere poteſt; vt patet ex illo Herodiani lib. VI [31] Τὰ Ἰλλυρικὰ δὲ ἔθνη, στενὰ ὄντα, καὶ οὐ πολλὴν ἔχοντα τὴν ὑπὸ Ῥωμαίοις γῆν παρὰ τοσοῦτον ὁμόρους, καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανοὺς Ἰταλιώταις, id eſt, *At vero Illyricae gentes, quae quidem et perangustae ſunt, et parum admodum ſoli Romanis ſubditi poſſident, tantulo diſcrimine* (vel, *ſolae*) *Germanos ab Italis ſeparant.*

XIII. Tertio, cum genitiuo caſu, ac fere verbo ἔρχεσθαι, vtroque modo explicari poteſt. Nam quod ait Gregorius,

30 Cap. 4, §. 23. Verte breuius: *Vsque adeo non effugit.*

31 Cap. 7, §. 9.

32 Cap.

gorius, Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας, id eſt, *Ne tantum abſimus ab aequalitate diuina.* Quod autem Thucydid. lib. III [32] Παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, id eſt, *Tantulum*, vel *tam prope Mitylene abfuit a periculo.*

XIV. Quarto, affinis eſt vſus ille, quo παρὰ τοσοῦτον, cum ſequente παρ' ὅσον conſtruitur: vt, Παρὰ τοσοῦτον οὐ κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν, id eſt, *Hoc vno factum eſt, ne caperetur, quod perſequentes a recto itinere deflexerint* [33]. Imo, quod mirabilius eſt, absque negatiua particula, addito etiam καὶ, ſenſum tamen eundem habet: vt in illo S. Gregorii loco ex oratione περὶ Φιλοπτωχίας: Παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατούμενοι, (pauperes) παρ' ὅσον ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα, id eſt, *Qui quo minus etiam conculcentur, hoc vnum impedit, quod eos vel attingere horreamus.* Dicere potuit, μὴ συμπ.

XV. Iam, nono, παρὰ in comparationibus adhibetur, idque quadrifariam maxime. Primo, ad ſignificandum *prae:* vt, Παρ' ἑαυτὸν μηδένα ἐπιτήδειον ἡγεῖτο, *Prae ſe aptum neminem putabat:* Gallice, *à comparaiſon de ſoi.* Plato in Apologia cap. 16 Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε, παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομένειν, id eſt, *Vſque adeo periculum omne contemnebat, prae vlla turpitudine quae ſubiret.* Gallice, *en comparaiſon de ſouffrir quoique ce ſoit de honteux.* Παρὰ, pro, prae.

Deinde, vbi de ſola duorum, aut plurium comparatione agitur; vt, Τὸν στρατηγὸν παρὰ πάντας τοὺς ἐν τῷ πάλαι εὐδοκιμήσαντας ἐξετάζειν, id eſt, *Imperatorem eum illis omnibus, qui priſco aeuo floruerunt, committere* [34].

Tertio,

32 Cap. 49, in fine. Confer lib. VII, cap. 2, in fine: Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου, *Et in tantum quidem periculum Syracuſae adductae ſunt.*

33 Vel, quod propius ad Graecorum idioma accedit: *Tantum abfuit, vt non caperetur, quantum, qui perſequebantur, a recta via deflexerunt.*

34 Ita Ariſtides, Orat. pro Quatuoruiris, pag. 272 Σκεψώμεθα γὰρ δὴ παρὰ τὸν Λυκοῦργον τὸν Μιλτιάδην ἐξετάζοντες, *Conſideremus enim Miltiadem, cum cum Lycurgo comparantes.* Conf. Rom. I, 25. Eſt et vbi non niſi per periphraſin reddi poteſt, vt in illo Platonis in Phaedro p. 276, lin. 41 Παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην παιδιάν, *Praeclarum ludum narras, cui ſi caeteri comparentur, viliores ſunt.* Similem ſignificatum obtinere praepoſitionem πρὸς cum quarto caſu conſtructam, oſtendetur infra, Sect. 8, Reg. 12 et 13. Ita tamen inter ſe harum duarum praepoſitionum

Tertio, cum quis ſecum ipſe comparatur: vt, Αὐτὸς δὴ παρ' ἑαυτὸν δεινότερος καθ' ἡμέραν γίνεται, *Is profecto, ſecum ipſe comparatus, ſolertior*, aut, *vehementior euadit in dies.*

Denique, cum inſtituitur comparatio rerum, aut perſonarum, cum locis, temporibus, ac caeteris eiusmodi, παρὰ reſpondet praepoſitioni Lat. *pro;* vt, Παρὰ τοὺς καιροὺς πολλαχῶς ἕκαστα θεωρεῖν χρὴ καὶ ἐξετάζειν τῶν συμβάντων, *Pro temporum diuerſitate, diuerſo quoque modo de ſingulis, quae contigerunt, ſtatuendum eſt.*

XVI. Decimo, παρὰ, intermiſſioni cuidam, vel alternae ceſſationi ſignificandae adhibetur, idque modis pluribus. Primo, cum nomine numerali, ſimul et nomine tempus ſignificante; vt; παρὰ τρεῖς ἡμέρας, vel τρίτην ἡμέραν, id eſt, *tertio quoque die:* vel cum ſolo numerali; vt, παρὰ μίαν, *alternis diebus.* παρὰ τρίτην, *tertio quoque die:* vel vnico nomine temporis, ſiue numeralis; vt, παρ' ἡμέραν, *altero quoque die* [35]*;* παρὰ μῆνα, *altero quoque menſe.* παρ' ἐνιαυτὸν, *altero quoque anno:* vel denique nomine temporis repetito, ſine numerali; vt, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μῆνα παρὰ μῆνα, ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν, eodem plane ſenſu.

Deinde, cum numerali ad res aut perſonas, non ad tempus pertinente: vt, Γέροντες καὶ νεανίαι παρ' ἕνα συμπορευόμενοι, id eſt, *Senes ac iuuenes, vna quidem, ſed alterni tamen, incedentes;* ita nimirum vt duos inter ſenes iuuenis vnus, duos inter iuuenes, ſenex vnus inſeratur. Alias, παρ' ἕνα, eſt *vno excepto*, vel *vnius cauſa.*

Tertio, cum vox aliqua, interpoſita praepoſitione, reperitur, et duobus diuerſis accommodatur: vt, Ἑκατέρῳ πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐντεινόμενος, id eſt, *Alterna vtrique vulnera infligens* *.

tionum vſum differre, autumo, vt πρὸς tantum comparationem, παρὰ autem rei comparatae inſuper etiam excellentiam prae altera maiorem notet. Hanc diſtinctionem confirmant verba eiusdem Ariſtidis in eadem Orat. pag. 321 Ἡγοῦμαι δὲ καὶ ΠΡΟΣ ἀμφοτέρους, καὶ ΠΑΡ' ἀμφοτέρους ἂν εἶναι Θεμιστοκλέα, τόν τε Μιλτιάδην καὶ τὸν Κίμωνα, *Exiſtimo etiam, Themiſtoclem vtrique, et Miltiade et Cimoni cum conferri, tum praeferri poſſe.*

35 Hinc ὁ παρ' ἡμέραν πυρετὸς, *Febris tertiana*, quae vno die intermiſſo redit: quam Graeci etiam vocant διὰ τρίτης. Παρ' ἡμέραν πυρεταίνειν, apud Aretaeum, de morb. diut. lib. I, c. 2. eſt, *tertiana febri laborare.* H.

* In compoſitione παρὰ ſignificat

ficat 1) *Acceptionem, receptionem, ad.* Vt παραλαμβάνειν, *aſſumere:* παρακομίζειν, *aduehere:* παρακαλεῖν, *aduocare:* παρέρχεσθαι ἐπὶ τὰ κοινὰ, *accedere ad remp.* Aelian. V. H. II, 1 Παράγειν εἰς τὸ δικαστήριον, *producere reum,* Demoſth. pag. 805. 2) *Transgreſſionem, violationem, trans, vltra, contra.* V. c. πάροδος, *tranſitus,* Lyſ. pag. 94 Παραβαίνειν, *transgredi:* παρασπονδεῖν, *foedus violare:* παραπηδᾷν τὰς νόμους, *praeuaricari,* Aeſchin. adu. Cteſiph. p. 582 Παραπρεσβεύειν, *legationem obire perfide et improbe,* Demoſthen. pag. 401. 3) *Oſcitantiam, negligentiam, obiter, male, ſecus.* Vt παροράν, *male videre:* παραθεωρεῖν, *obiter obſeruare:* Demoſth. pag. 1414 Παραπόλωλεν, *per oſcitantiam et ſocordiam iudicum periit,* Demoſth. pag. 543. Παρακάειν, *negligenter audire,* Polyb. II, 8. 4) *Propinquitatem, iuxta.* V. g. Παραπέμπειν, παρακολεθεῖν, *comitari, ad latus ire:* παρακαθῆσθαι, *aſſidere ad latus:* παραπλεῖν, *iuxta nauigare:* παραστάτης, *miles, qui propter ſtat.* Polyb. XVII, 25. 5) *Praeſentiam, ad, inter.* E. g. παρατυγχάνειν, *adeſſe,* Xenoph. Apol. 11. Παρακατατίθεσθαι, *deponere apud aliquem,* Id. Symp. VIII, 36. Παρεῖναι, *adeſſe, intereſſe.* 6) *Circuitionem, circum.* Vt παράγειν, de quo Cel. Erneſt. in Gloſſ. Polyb. ſic: *Dicitur in nautis, cum non recta curſum faciunt, ſed per anfractus, cedentes ventis, fluctibus.* Polybius enim IV, 44 ait: Ἐκ Χαλκηδόνος γὰρ οἱ βελόμενοι διαίρειν εἰς Βυζαντίον, ἐ δύνανται πλεῖν ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ διὰ τὸν μεταξὺ ῥεῦν· ἀλλὰ ΠΑΡΑΓΟΥΣΙ ἐπί τε τὴν Βῦν, καὶ τὴν καλεμένην Χρυσόπολιν. Sed dubito, an locus ſit ſanus. Haud dubie pro παράγειν h. l. legendum eſt περιάγειν, quod et vi originis et vſu loquendi comprobatur. Sic Act. Apoſtol. XXVIII, 13. eſt ὅθεν (nempe *Syracuſis*) ΠΕΡΙΕΛΘΟΝΤΕΣ κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον. Accedit, quod, vti Dorvillius monet ad Charit. p. 699 ſaepenumero in libris facta eſt confuſio praepoſitionum παρὰ et περὶ. 7) *Additionem, praeter.* Vt παρεισφέρειν νόμον, *antiquatae legis loco nouam ferre,* Demoſth. pag. 484. 8) *Diſceſſionem, praeteritionem, de, praeter* etc. Vt παραχωρεῖν ὁδῶν, *via decedere,* Xenoph. Hier. VII, 2. Παρεληλυθὼς χρόνος, *tempus praeteritum,* Id. Apol. 26. Παριέναι, *praeterire,* Aeſchin. Dial. II, 2. Παράγειν, *abducere a via,* Demoſth. pag. 487. 497. 9) *Tractum continuationemque temporis, per.* V. c. παραχειμάζειν, *hiemare, per hiemem aliquo loco commorari.* 10) *Augendi vim* affert. V. c. παραδιδόναι, *tradere,* h. e. *omnino dare, rem alterius arbitrio et poteſtati committere ac relinquere.* Παραθερμαίνεσθαι, *vltra modum incaleſcere,* Aeſchin. de Falſ. Leg. pag. 322. 11) *Minuit,* et *decrementum* ſignificat. V. c. παρακρέειν, παραληρεῖν, eſt *leniter delirare,* vid. Foëſ. Oecon. Hipp. Παραψαῦσαι, *leniter contrectare;* Παραπληξίη, apud veteres Medicos eſt *lenior membrorum reſolutio.* Παραπλησίως, *eodem fere modo,* Xen. Oec. III, 5. Παράμοιος, *fere ſimilis,* Demoſthen. pag. 12. Παρακινεῖν, *afficere,* h. e. *leniter mouere,* ibid. pag. 193. Παρακμάζειν, *deflorеſcere,* Xen. Symp. IV, 17. 12) *Clanculum.* Vt παραδηλᾶν, *oblique, tecte ſignificare,* Demoſth. de Falſ. Leg. pag. 348, vbi coniungitur cum ὑπαινίττεσθαι. Παραδῦναι, *irrepere, clam ſubire,* ibid. pro Cor. pag. 252.

SECTIO VII.

De Praepoſitionibus περὶ et πρό.

REGVLA I.

Praepoſitio περὶ, cum triplici etiam caſu, tam apud Poetas, quam apud Oratores coniungitur, Genitiuo, Datiuo et Accuſatiuo.

Περὶ, cum genit. pro. Cum Genitiuo proprie ſignificat *de*, non raro, *pro*, vel *propter* [36]: vt, περὶ πατρίδος μάχεσθαι, pro ὑπὲρ, *pro patria dimicare.*

II. Cum verbo ποιεῖν, aut ποιεῖσθαι, triplici maxime vſu coniungitur. Aliquando enim ſignificat *in:* vt, Τοὺς ἐμπείρους ἠρώτησεν, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ τῆς ἐγχειρήσεως, id eſt, *Ex peritis quaeſiuit, quid in ſuſcepto negotio fieri oporteret.*

Aliquando, per ſolum auferendi caſum Latine redditur: vt, Μηδὲν ἔχω ποιεῖν περὶ τἀνδρός, *Quid hoc homine faciam*

pag. 252. Παρατηρεῖν, *clanculum obſeruare*, ibid. pag. 281. 13) Sunt, qui putent, quoque ſignificare *comparationem*, vt παραβάλλειν, *conferre.* Sed eiusmodi compoſita commode referri poſſe arbitror ad claſſem quartam, quam conſtituimus. Z.

36 Significatio τοῦ *propter* rarior eſt. Inuenitur apud Euripid. in Phoeniſſis:

Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι
Κάλλιστον ἀδικεῖν. —

Quos verſus vertit ita Caeſar, vel, vt Torrentius vult ad Sueton. in Caeſ. cap. 30. Cicero:

Nam ſi violandum eſt ius, regnandi gratia
Violandum eſt. —

[Sic eſt Lyſ. Areopag. pag. 264 οὐδὲν προσήκει ΠΕΡΙ τῶν ἀλλοτρίων ἁμαρτημάτων ὡς ἀδικοῦντας κινδυνεύειν, *non aequum eſt, ob aliena delicta, vos tanquam ſontes periclitari.* Id. adu. Alcibiad. pag. 519 Πειράσομαι ΠΕΡΙ πάντων τῶν πεπραγμένων μεθ' ὑμῶν αὐτὸν τιμωρήσασθαι. Z.] Ita Iudaei reſpondebant Chriſto in Euang. Ioann. cap. X, 33 Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, καὶ ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὤν, ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν. *Ob bonum opus non lapidamus te, ſed ob blaſphemiam, et, quia, homo cum ſis, facis te ipſum Deum.* Vbi particula ὅτι αἰτιολογική, per particulam καὶ praecedentibus connexa, oſtondit veram τοῦ περὶ ſignificationem cauſatiuam. H.

Saepe περὶ cum genitiuo ſignificat *de*, h. e. *quod attinet.* V. c. Περὶ μὲν γὰρ τῆς μαρτυρίας, ὅτι ψευδῆ μεμαρτυρήκασιν, αὐτοί μοι δοκοῦσιν ἔργῳ ἐξελέγχειν αὐτήν. It. Act. Apoſt. XXVIII, 22 Περὶ μὲν γὰρ τῆς αἱρέσεως ταύτης γνωστόν ἐστιν ἡμῖν, ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται. Z.

37 Hoc

faciam neſcio. Galli Graecis propius, *je ne ſcai que faire de cet homme-la.*

Περὶ πολλοῦ etc.

III. Aliquando, ad aeſtimationem pertinet. Nam περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, vel τίθεσθαι, vel ἡγεῖσθαι, *magni facere*, περὶ πλείονος, *pluris.* περὶ πλείστου, *plurimi.* περὶ παντὸς, *maximi.* περὶ μικροῦ, *parui.* περὶ ἐλάττονος, *minoris.* περὶ ἐλαχίστου, *minimi.* περὶ οὐδενὸς, *nihili.*

Dicunt etiam, περὶ πολλοῦ ἐστιν αἱρεῖσθαι τὸ χωρίον, *magni intereſt, oppidum capi*[37]. Vel cum dandi caſu: Dionyſius Halicarnaſſ. lib. VIII[38] Οὐολοῦσκοι περὶ πολλοῦ ἐστι καταλύσασθαι τὰ πρὸς Ῥωμαίους ἐγκλήματα, id eſt, *Volſci magnopere cupiunt offenſiones cum Romanis omnes componere.*

Circa, vel, contra.

IV. Significat etiam *circa*, vel *contra.* Herodian. in Commodo[39]: Δεδιὼς μήτι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν, id eſt, περὶ αὐτὸν: *Metuens ne quid circa ſe*, vel *contra ſe, noui moliretur.*

Pro, ἀντί.

Alias, idem eſt, quod ἀντὶ, id eſt, *loco, vice:* quod tamen rarum. Dionyſius Halicarnaſſ X[40] Τὰ ἐλεύθερα σώματα μόνον ἐξελθεῖν αἰτησάμενοι, (Αἰκανοὶ) περὶ ὧν διήλλαξαν τοὺς Τυσκυλανῶν αἰχμαλώτους, id eſt, *Cum id vnum poſtularent*, (Aequi) *vt ingenuis abire liceret, quibus Tuſculanos captiuos permutarunt.*

Prae, ſupra.

V. Aliquando eſt, *prae, ſupra*, tam in ſoluta oratione, quam ſtricta. Idem Dionyſius Halicarnaſſ. lib. VI[41] de rebellibus militibus: Λοχαγούς τε ἑτέρους, καὶ περὶ ἁπάντων ἄρχοντα τὸν Σικίννιον ὑποδείξαντες, *Creatis aliis Centurionibus, ſummaeque rerum praefecto Sicinnio.*

Hinc περὶ παντὸς θέλειν, *ſummo opere*, vel, *prae aliis omnibus cupere.* Idem ibid.[42] Οἱ δὲ Ἀριστοκρατικοὶ περὶ παντὸς θέλοντες, μὴ κινεῖσθαι ἐκ τοῦ πατρίου κόσμου τὴν πολιτείαν, *At optimates, qui ſummopere cuperent, nihil in Republ. patriis ex inſtitutis mutari.*

VI. Inter-

37 Hoc ſenſu additur et Subſtantiuum magnitudinem vel dignitatem rei ſignificans. Ita Theogn. in ſentent. vſ. 118

— Οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος,
Neque cautionis eſt maioris.

38 Pag. 488, initio.

39 Lib. I, cap. 13, §. 13.

40 Pag. 651, in fine.

41 Pag. 375, lin. 36.

42 Pag. 384, lin. 35.

† Inter-

Pro, παρά. VI. Interdum, ſed raro, ni fallor, ſumitur pro *παρά*: vt apud Ariſtidem Panathen. *Οἱ μετὰ τοιαύτην τιμὴν, περὶ τῶν Θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν, ἄλλα καλλίω τοῖς ἐξ αὐτῶν εἰς Φιλοτιμίαν κατέλιπον*, id eſt, *Qui poſt tantum honorem, quem a Diis conſecuti erant, illuſtriora poſteris ſuis, ad acuendam gloriae cupiditatem, alia reliquerunt.* niſi perperam editum eſt, *περὶ*, pro *παρά* †.

Cum dat. circum, in. VII. Cum dandi caſu, tam Poetis, quam Oratoribus, eſt etiam *circum*, vel *in*. Homerus paſſim. Plato Reipub. II [43] *Περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον Φέρειν*, *Aureum annulum in manu geſtare.*

Hinc apud Herodian. lib. V [44] *Περὶ βωμοῖς χορεύειν*, *Circum altaria choream celebrare.* Et lib. VIII [45] *Ἃς εἶχον περὶ σώμασιν ἐσθῆτας*, *Veſtes quibus induti tum erant.*

Hinc et illud Xiphilini in Macrino: *Ὡς οὔτε τι τῆς βασιλικῆς θεραπείας, καὶ τῆς τῶν δορυΦόρων περὶ αὐτῷ Φρουρᾶς, ἠλλοιώθη*, id eſt, *Cum nihil aut ex regio famulatu, aut ex praeſidiariis ſtipatoribus ſuis mutatum eſſet.* Dionyſius Halicarnaſſ. ſaepiſſime.

Pro. Alias, idem eſt quod *ὑπὲρ*, *pro*; ac fere cum verbo metum ſignificante. Hinc apud Thucydid. ſaepe, *περὶ τῇ πόλει δεδιέναι*, *Φοβεῖσθαι*, *vrbi metuere* ††.

Περὶ, cum accuſ. circa. VIII. Cum accuſatiuo frequentiſſime coniungitur, ac fere *circa* ſignificat. Vſum quod attinet, vide quae de *ἀμΦὶ* diximus. Gemina ſunt omnia [46]. Etiam in ſignificatione,

† Interdum praepoſitio *περὶ* intelligi debet: vt Xenoph. Mem. I, 3, 8 ᾿ΑΦΡΟΔΙΣΙ'ΩΝ *δὲ, παρῄνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι.* Id. Oecon. XI, 11 *τῆς δὲ χρηματίσεως καὶ μετὰ ταῦτα ἀρκέσει ἀκέειν.* Vid. Cel. Fiſcher. ad Plat. Phaed. cap. 25. Adde loca Thucydidis I, 26 *τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες.* IV, 126 *ἀδίκημα τὸ τῶν νεῶν.* Ibid. *πρόΦασις τοῦ σώζεσθαι.* Quae loca laudauit Cel. Bauer. in Lect. Thucyd. Z.

43 Pag. 382, lin. 40.

44 Cap. 3, §. 16.

45 Cap. vlt. §. 13.

†† Hoc ſenſu ſaepe etiam apud Poetas occurrit: v. c. Odyſſ. *β'*, 245 *ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι* ΠΕΡΙ' ΔΑΙΤΙ', *Vix fieri poteſt, vt vel plures viri certent pro conuiuio.* Ibid. *ρ'*, 471 *Ὁππότ᾽ ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇς ὀΐεσσιν.* Ibid. *σ'*, 402 *Νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν.* Similiter in carmine Tyrtaei apud Lycurg. p. 212, ed. Reisk. repeperiter *περὶ τῇ πατρίδι μάρνασθαι.* Conf. Plat. in Phaed. cap. 63 *Ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα θαῤῥεῖν χρὴ περὶ τῇ αὐτοῦ ψυχῇ ἄνδρα.* Z.

46 Hinc aliquando apud Poetas *πλεονεκτικῶς* vtrumque inuenitur.

catione, *circiter.* In qua ſaepe particula πȣ ſubiungitur: vt, Χίλιοι περί πȣ τὸν ἀριθμὸν, id eſt, *Circiter mille numero.* Herodian. lib. VII [47] Εἰς ἔτος ἤδη περί πȣ ὀγδοηκοςὸν ἐληλακὼς, id eſt, *Cum iam ad annum circiter octogeſimum perueniſſet* [48].

IX. Habet etiam id proprium, vt reddatur *ſub*, Gallice, *vers*, *ſur*, vbi de tempore agitur. Ita ſaepe Dionyſius Halicarnaſſ. vſurpat: vt lib. VII [49] Οὗτοι περὶ λύχνων ἀφὰς παρεισπεσόντες ἔλαθον, id eſt, *Hi ſub tempus, quo lychni accenduntur, clam ſeſe inſinuarunt.* Idem lib. VIII [50] Καὶ γὰρ ἦν περὶ δύσιν ἡλίȣ, *Sol enim tum occidebat: c' étoit vers Soleil couchant.* Et lib. VI [51] Περὶ δείλην ὀψίαν, τίθεσθαι τὸν χάρακα, *Sub veſperam, caſtra metari: ſur le ſoir, ſur le tard.* Et lib. IX [52] Περὶ μέσας νύκτας ἐξαναςάντες, *Sub mediam noctem conſurgentes.* Rurſusque lib. VIII [53] Ὅττε δὴ ἤδη περὶ τὸν ὄρθρον ἦν, *Cum iam mane illuceſceret:* *Sub.*

tur. Ita Hom. Iliad. B, vſ. 305

Ἡμεῖς δ' ἈΜΦΙ' ΠΕΡΙ' κρήνην ἱερὰς κατὰ βωμȣ̀ς
Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,

Nos autem, circumcirca fontem ſacris in altaribus faciebamus immortalibus perfectis *Hecatombis.* Et lib. Τ, paulo poſt initium:

Ὄχθαι δ' ἈΜΦΙ' ΠΕΡΙ' μεγάλ' ἴαχον,

Ripae vero circumquaque grauiter ſonuerunt. Vel vna voce ἀμφιπερὶ in compoſitione, vt apud Oppian. Halieut. lib. I Ἀμφιπερὶ σκαίροντες, *Circumcirca ſalientes.*

47 Cap. 5, §. 3.

48 Vel ſine particula πȣ, apud Thucyd. lib. I, cap. 54 Ναῦς τε καταδύσαντες περὶ ἑβδομήκοντα, ἔςησαν τρόπαιον, *Nauibusque circiter ſeptuaginta ſubmerſis, tropaeum ſtatuerunt.*

49 Pag. 426, lin. 7.

50 Pag. 533, lin. 23.

51 Pag. 364, lin. 13.

52 Pag. 561, lin. 30.

53 Pag. 515, lin. 25. Eleganter Accuſatiuo Subſtantiui Participium additur. Clarus Xenophontis locus Κύρȣ ἀναβ. lib. II, pag. 273 Καὶ ἤδη τε ἦν περὶ πλήθȣσαν ἀγορὰν, *Et iam illud erat tempus, quo forum maxime hominibus frequentabatur.* [Eadem res enunciatur, πληθȣ́σης ἀγορᾶς, Xenoph. Memor. I, 1, 10. Vid. Perizonius ad Aelian. XII, 30. et *Graeuius* Lect. Heſ. cap. 10, quos laudat Cel. Erneſt. in Indice Xenoph. Z.] Item Aeliani V. H. lib. XII, cap. 30 Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινȣ̃, μεθύειν δὲ περὶ πλήθȣσαν ἀγορὰν, *Tarentinis mos erat a primo mane bibere, et ebrios eſſe circa illud tempus, quo forum frequentabatur.* Cum Accuſatiuo Pronominis reciproci Praepoſitionis διὰ vice fungi videtur, et redditur, *per ſe* vel *ſponte.* Demoſthen. Olynth. II, pag. 7, lin. 24 Περὶ αὑτὰ καταῤῥεῖ, *Sponte collabuntur.* Pro eodem etiam περὶ αὑτοῖς dicere licet: ita enim Plutarchus in Caeſare pag. 727 Ἐδόκει περὶ αὑτῷ καταλυθήσεσθαι, *Videbatur ſua ſponte collapſurus.*

luceſceret: ſub primam lucem *.

X. Prae-

lapſurus. Qui artem, vel ſcientiam aliquam tractant, dicuntur, v. c. Οἱ περὶ ῥητορικὴν, *Rhetores.* Οἱ περὶ τὴν γραμματικὴν, *Grammatici.* Sic Οἱ περὶ τὴν σοφίαν ſunt, *qui ſapientiam profitentur.* Plat. Hipp. mai. pag. 281, in fine: Οἱ περὶ τοὺς λόγους, *Oratores.* Iſocr. Euag. pag. 377. In quibus omnibus ſupprimitur participium διατρίβοντες. Ellipſin ſupplet Iſocr. ad Nicocl. p. 48 Περὶ τῶν γυμνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες, *De exercitiis animae diſſident ſapientiae magiſtri.* Significatur et hoc modo quodcunque vitae inſtitutum. Vt Οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, *Aulici,* apud Iulianum Apoſtatam ad Athenienſes ſcribentem, pag. 271. Alias, εἶναι περί τι, eſt *verſari, occupatum eſſe,* vel *intentum alicui rei.* Item in deteriorem partem, εἶναι περὶ νόσον, *Morbo laborare.* Vide Platonem Laodamanti ſcribentem: Νῦν δὲ Σωκράτης μὲν ἐστι περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας, *Nunc autem Socrates ſtranguria laborat.* H.

* Eadem praepoſitio ſeruit periphraſi genitiui. V. c. Platon. Phaed. cap. 63 αἱ ἡδοναὶ αἱ περὶ τὸ σῶμα, pro αἱ ἡδοναὶ τοῦ σώματος, *voluptates corporeae.* Ibid. cap. 9 αἱ περὶ τὸ σῶμα θεραπεῖαι. Demoſth. pag. 365 ὁ περὶ τοὺς Φωκέας ὄλεθρος, h. e. ὁ τῶν Φωκέων ὄλεθρος. Id. pag. 1414 ἡ περὶ τὰς πράξεις καὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἐπιστήμη.

Age videamus paucis de vi huius particulae in compoſitis. Significat antem 1) *Circuitum, circum, in orbem.* Vt περιβλέπειν, *circumſpicere:* περιελαύνειν, *circumagere:* περιδινεῖσθαι, *in orbem circumuolui,* Xenoph. Symp. VII, 3 Περιστρατοπεδεύειν πόλιν *urbem cingere corona,* Polyb. I, 28. 2) Cum priori ſignificatione arcte copulata eſt ea, qua notat *vndique, ex omnibus circumcirca partibus.* V. c. Περίγλισχρα dicuntur Hippocrati *omni ex parte glutinoſa,* vid. Foëſ. Oecon. Hipp. Περικόπτειν, *vndique,* ſeu *omnino amputare;* περιελεῖν, *vndique auferre.* 3) Cum in prima ſignificatione comprehendatur rei ambitus et magnitudo quaedam: facile intelligitur, cur ſaepe *vim* habeat *augendi et intendendi,* a) *in bonam partem:* vt περίβλεπτος, *illuſtris, in quem oculi hominum ſunt conuerſi:* περιτενὴς, *valde tentus:* περιχαρὴς, *admodum laetus:* περιουσία, *omnium rerum abundantia,* Xen. Oecon. I, 4. Περιφανὴς, *perilluſtris,* Lyſ. pag. 719. Περιπαθὴς, *vehementer commotus animo,* Polyb. I, 55. *b) in partem malam:* vt περιβόητος, *infamis, famoſus:* Demoſthen. pro Coron. pag. 324 αὕτη ἡ οὕτως αἰσχρὰ καὶ περιβόητος σύστασις καὶ κακία, μᾶλλον δὲ προδοσία. It. περίεργος, *ineptus, male ſedulus.* Sic Demoſth. Phil. IV, pag. 143 περίεργον et μάταιον coniunguntur. 4) In verbis videndi et animaduertendi fere ſignificatum habet *negligentiae* aut *contemtus.* Nam ſi quis oculos huc illuc circumiectat, rem minus recte conſiderat, adeoque negligit atque contemnit. Sic περιιδεῖν Xenoph. Symp. IV, 23. eſt *contemnere,* et Demoſth. pro Coron. pag. 246 *negligere.* Idem ſignificat περιορᾶν, Demoſth. ibidem. Atque περιφρονεῖν interdum eſt *contemnere:* vt Ariſtoph. Nub. 225 ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Et περιόπτεσθαι eſt *negligere,* ibid. 124. 5) Cum res, quae circumacta

X. Praepoſitio πρὸ, cum ſolo genitiuo conſtruitur. Ac primo, praecipueque ſignificat, *ante:* ſeu locum reſpiciat, vt πρὸ θυρῶν, *pro foribus;* quo illud pertinet Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. IX [54] Αὐτῷ μὲν ὁ δῆμος, πρὸ πολλȣ̃ τῆς πόλεως ὄντι ἐςεφανωμένος ὑπήντα, id eſt, *Ipſi quidem procul adhuc ab vrbe remoto, populus coronatus occurrit:* ſeu perſonam: vt πρὸ τȣ̃ βασιλέως, *coram Rege.* πρὸ πάσης τῆς παρατάξεως, *ante omnem aciem:* ſeu tempus [55], vt, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, *ante multos annos:* πρὸ ὥρας ἀναρπάζεσθαι, *immaturo fato rapi.* Πρὸ, Ante.

Huc referendum eſt Latinum *pridie*, quod per hanc praepoſitionem duobus modis exprimitur; vel ſine ἡμέρα, vt, πρὸ μιᾶς Καλανδῶν Μαρτίȣ, *pridie Kalendas Martii:* vel cum ἡμέρᾳ, vt, τῇ πρὸ μιᾶς Καλανδῶν ἡμέρᾳ. Cum autem dicunt, τῇ πρὸ δέκα Καλανδῶν ἡμέρᾳ, idem eſt, quod Latinis, *ante diem decimum Kalendas*, et ſimilia. Thucydid. [56] et alii dicunt, πρότριτα, id eſt, *tribus ante diebus, trois jours devant.*

XI. Eadem praepoſitione ſignificatur, quod Latini, *malle, anteponere;* idque duobus modis. Primo, id exprimendo, quod Latini dicunt, *velle antequam aliquid accidat;* vt, Πάντας τȣ̀ς κινδύνȣς ὑφίςασθαι θέλȣσι, πρὸ τȣ̃ τὴν ὑπάρχȣσαν ἐλαττωθῆναι δόξαν, *Pericula omnia ſubire volunt, priusquam parta iam gloria minuatur.*

Secundo, cum verbis aeſtimationem ſignificantibus, vt τιμᾶσθαι, ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, ἐπαινεῖν, et ſi quae al.

cumacta eſt, fere aliam, quam ante, ſpectet plagam: factum eſt, vt nonnunquam etiam *loci mutationem* ſignificaret. V. c. περισπᾶν πόλεμον ἐκεῖ, *illuc bellum transferre*, Polyb. I, 26. Περιτρέπειν εἰς τινὰ τὴν αἰτίαν, Lyſ. pag. 210. 6) Qui rem circumdat et cingit, is eam fere ſuperat, ſub ſuam redigit poteſtatem. Igitur περιγίγνεσθαί τινος, aut περιεῖναι, eſt *vincere, eſſe ſuperiorem.* Z.

54 Pag. 593, lin. 29.

55 Qui ſenſus non tantum in compoſitione retinetur, ſed etiam *Vig. Idiot. gr.*

Genitiuus additur eius, qui antevertitur. Ita Plut. de Garrul. pag. 508 Καὶ λαβȣ̃σα τὸ ξίφος ἑαυτὴν προανεῖλε τȣ̃ ἀνδρὸς, *Et, arrepto gladio, ſe ante maritum interfecit:* ſiue *antequam maritus ſe interfecit.*

56 Lib. II, cap. 34 Πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες, *Facto triduo ante tabernaculo.* Vbi Schol. Πρὸ τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκκομιδῆς. Et licet addat, ἢ ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς: tamen ἄμεινον τὸ πρῶτον ait. H.

al. vt apud Xiphilin. in Auguſto: Ἀλλ' ὅτε καὶ πρὸ τȣ̃ Διὸς αὐτȣ̃ ἤγαγεν αὐτὸν, *Sed etiam quod Ioui eum ipſi antepoſuerit.* Sic, Πρὸ πάντων ἂν ποιησαίμην, ἐνσάντα τὸν κίνδυνον ἀπώσασθαι, *Omnibus equidem potius habuerim, praeſens periculum depellere.* [Plat. in Criton. cap. 16 μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιȣ̃, μήτε τὸ ζῆν, μήτε ἄλλο μηδὲν, ΠΡΟ' τȣ̃ δικαίȣ. Hinc quoque praecedente comparatiuo adhibetur pro particula ἤ. Vt Plat. Phaed. cap. 47 εἰ μὴ δικαιότερον ᾤμην καὶ κάλλιον εἶναι, ΠΡΟ' τȣ̃ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν.

Interdum valet eadem praepoſitio ὑπὲρ, *pro, loco, pro ſalute.* Vt Plat. in Sympoſ. cap. 6 ΠΡΟ' τȣ́τȣ τεθνάναι ἂν πολλάκις ἕλοιτο, *mallet ſaepenumero pro illo mori.* It. Iliad. Θ', 57 μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι, χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. Z.] *

* In compoſitione πρὸ ſignificat 1) *Locum in quo, ante, pro.* Vt προτείχισμα, *munimentum pro moenibus*, Polyb. IV, 61. Προπύλαιον, *veſtibulum, locus pro foribus*, Demoſth. p. 174. Προάγειν, *praeire*, Matth. II, 9. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται, *ante oculos obuerſatur*, Aeſchin. de Falſ. Leg. p. 313. 2) *Locum in quem, vlterius, longius, in anteriorem partem.* V. c. προβαίνειν, *progredi, vlterius ire.* Προάγειν, *producere*, veluti Demoſth. adu. Callicl. pag. 1279 τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασιν, *maceria producta viam reddiderunt anguſtiorem.* Οὕτω πόῤῥω προεληλύθασι φυλακῆς, *eo progreſſi ſunt in cuſtodia*, Xenoph. Hier. IV, 4. Προτείνειν τὰς χεῖρας, *protendere manus*, Demoſth. de Falſ. Leg. pag. 421. Προνεύειν, *procumbere*, de remigibus, cum incumbunt remis, Polyb. I, 21. 3) *Auxilium, ὑπὲρ, pro ſalute, tuendi gratia.* Vt πρόμαχος, *propugnator*, Xenoph. Hier. XI, 12. Προβάλλεσθαι, *pro ſe obtendere ſcutum*, vid. Ind. Demoſth. Reisk. Προτάττειν ἑαυτὸν, *ſe ante aliquem tegendi cauſa obiicere periculo;* Andocid. pag. 54 προτάξαντες σφᾶς αὐτȣ̀ς πρὸ τῶν Ἑλλήνων. 4) *Publice, palam, in publico loco, in publicum, in vulgus.* E. g. προειπεῖν τινὶ πόλεμον, *indicere bellum.* Προϊέναι, *in publicum prodire.* Προγράφειν, *proſcribere.* Προκηρύττειν, *publice denunciare.* 5) *Praefecturam.* Vt προΐστασθαι τῶν Ἑλλήνων, *praeeſſe Graecis*, Demoſth. pag. 143. 6) *Tempus, ante.* Vt προαγορεύειν τὸ μέλλον, *futurum praedicere*, Xenoph. Symp. IV, 5. Προαπόλλυμαι, *ante tempus pereo*, id. Apol. 27. Προπίνειν, *propinare, ante bibere*, Aelian. V. H. III, 15. Προαποθνήσκειν, *ante mori*, Polyb III, 12. 7) *Prae.* Vt προαιρεῖσθαι, *prae aliquo alterum capere*, h. e. *praeferre, eligere.* Προτιμᾶν τι τινός, *aliquid prae altero honorare.* Z.

SECTIO VIII.

SECTIO VIII.

De Praepoſitione πρός.

REGVLA I.

Πρὸς, genitiuum, datiuum et accuſatiuum regit. De genitiuo praecipua haec obſerua. Primo, ſaepiſſime idem eſt, quod ὑπὸ, vel παρὰ, *A*, *Ab*; ſiue rem, ſiue perſonam genitiuus ſignificet. Hinc πρὸς τοῦ πάθους ὀξύτερον κινεῖσθαι, *perturbatione acrius incitari.* πρὸς ἑνὸς ἄρχεσθαι κάλλισον, *ab vno regi optimum eſt.* πρὸς ἁπάντων θεραπεύεσθαι, *coli ab omnibus.* πρὸς τοῦ τυχόντος κωλύεσθαι, *a vili capite impediri.* καὶ πρὸς ἀντιδίκου ὡμολόγηται, *confeſſus etiam eſt aduerſarius.* Et ſimilia.

Πρὸς cum genit. *a*, *ab.*

II. Secundo, ἐναντιόσημος eſt, id eſt, contraria duo ſignificat: *e re alicuius*, et *contra.* Prioris exemplum eſt illud Dionyſii Halicarnaſſ. lib. X [57] Διδάσκων, ὅτι πρὸς τῆς βουλῆς ἐσι, τὸ πολλοὺς εἶναι τοῦ δήμου προστάτας, id eſt, *Oſtendens, e re Senatus eſſe, vt plures Tribuni plebis eſſent.* Item hoc Xiphilini in Auguſt. Ὅς ἔφθη πολλὰ πρὸς ἑαυτοῦ τε καὶ κατ' ἐκείνων διαπραξάμενος, id eſt, *Qui cum in rem ſuam, tum in eorum quoque perniciem multa perfecit.* Eodem ſenſu Zoſimus lib. II [58] de Maxentio: Πρὸς ἑαυτοῦ τὸ λόγιον ἐλάμβανεν, id eſt, *Suam in rem oraculum interpretatus eſt* [59].

E re.

Significat etiam *contra.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. VII [60] Πρὸς ἀνδρὸς ἐχθροῦ ἐπιφέρων τὴν ψῆφον, id eſt, *Adverſus inimicum hominem ſuffragium ferens.* De re item dicitur, λαμβάνειν πρὸς, id eſt, *ducere loco.* Philo in Legat. ad Caium: Ὁ δὲ πρὸς ὕβρεως τὰς νουθεσίας λαμβάνων, id eſt, *Ille autem admonitiones iniuriae loco ducens.*

Contra.

III. Tertio,

57 Pag. 657, lin. 4.

58 Cap. 16.

59 Ab hac acceptione non admodum abludit, cum exta, aues, tonitrua, et ſi qua alia captandis ominibus idonea, dicuntur εἶναι πρός τινος, i. e. *alicui eſſe fauſta.* Exemplum habet Arrianus lib. I, cap. 19 Εἶναι μὲν γὰρ πρὸς αὐτοῦ τὸν ἀετὸν, *Aquilam enim ſibi quidem fauſtam eſſe.* De perſona itidem dixere Graeci, εἶναι πρός τινος, *ſtare a partibus alicuius, facere cum aliquo.* Plat. in Protag. Καλλίας δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι, *Callias videtur mihi admodum Protagorae fauere.*

60 Pag. 457, in fine.

III. Tertio, ſecundae acceptioni affinis illa eſt, qua ſignificat *eſſe*, *ſtare*, *facere ab aliquo;* vnde quod Tullius ait: *Sed vide, ne hoc totum ſit a me*, Graece reddas: Ἀλλ' ὅπως ȣ̓κ ἂν πρὸς ἐμȣ̃ συνόλως εἴη τȣ̃τό γε. Idem Tull. *A reo dicere*, Πρὸς τȣ̃ Φεύγοντος εἰπεῖν, id eſt, τȣ̃ Φεύγοντος ὑπεραπολογεῖσθαι.

Quarto, nec illa diſſimilis, qua cum genitiuis, ἀγαθȣ̃, et κακȣ̃, *conſtruitur*, ſequente vt plurimum datiuo rei, vel perſonae. Nam ἔϛι μοι τȣ̃το πρὸς ἀγαθȣ̃, idem, quod ἐπ' ἀγαθῷ, *hoc e re mea eſt;* contra vero, κἀκεῖνο δὴ τοῖς πολεμίοις πρὸς κακȣ̃ γένοιτ' ἄν, id eſt, *Atque id ſane in perniciem hoſtium cedet.* Abeſſe tamen datiuus poteſt. Nam quod Latine, *cui bono?* Graece abſolute, πρὸς τίνος ἂν ἀγαθȣ̃ γένοιτο.

IV. Quinto, coniuncta etiam illa eſt, qua ſignificat *pertinere*, *partium et officii eſſe*, vel etiam, *conuenire*. Dicunt enim, πρὸς τ' ἀνδρός ἐϛι τὸ ἐγχείρημα, *homini ſane conueniat hoc facinus.* Gallice, *il eſt bien homme pour faire un tel coup.* Sic ȣ̓κ ἔϛι πρὸς τῆς πόλεως, τȣ̃ πάλαι Φρονήματος ȣ̓δὲ παρὰ τοσȣ̃τον καθυφίεσθαι, id eſt, *Non eſt huius vrbis, de priſtina animi magnitudine vel tantulum remittere.* Huc pertinent, πρὸς λόγȣ, vel λόγον εἶναι, *ad rem pertinere.* πρὸς τρόπȣ, *e moribus*, vel *conuenienter, eleganter, decore, apte:* cui contrarium eſt, ἀπὸ τρόπȣ: vt, ȣ̓κ ἂν τάδε πρὸς τρόπȣ λέγοις, id eſt, *nunquam haec conuenienter dixeris.* Sic, τὴν περὶ τȣ̃ βίȣ αἵρεσιν ἕκαϛος ἂν πρὸς τρόπȣ ποιήσειεν, *Vitae inſtitutum quilibet ſuis ex moribus delegerit.*

Nec abludit, πρὸς θυμȣ̃, id eſt, κατὰ θυμὸν, vel καταθύμιος, *gratus, iucundus:* vt ἀπὸ θυμȣ̃, *ingratus*, ἀποθύμιος.

V. Sexto, generis et ſanguinis communionem ſignificat: idque tribus praecipue modis. Primo, cum genitivo αἵματος. Nam οἱ πρὸς αἵματος, id eſt, οἰκεῖοι, συγγενεῖς, τῷ γένει προσήκοντες, vel ἀγχιϛεύοντες, vel, vt Herodian. πρὸς γένος τινὶ ὑπάρχοντες, *propinqui alicuius et conſanguinei* dicuntur, et ſaepius quam ἀφ' αἵματος. Deinde, cum genitiuis πατρὸς, et μητρός. nam οἱ πρὸς πατρὸς, *paterni generis propinqui.* οἱ πρὸς μητρὸς, *materni;*

Gallice,

Gallice, *parens du coté du pere, et de la mere* [61]. Tertio, cum genitiu. ἀνδρῶν, et γυναικῶν. Nam οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, ſunt οἱ πρὸς πατρὸς, et οἱ πρὸς γυναικῶν, ſunt οἱ πρὸς μητρός. Alias dicunt, κατὰ πατρῷον, καὶ μητρῷον γένος. Cum autem dicitur, τὸ πρὸς πατρὸς, μητρὸς, etc. ſubauditur, γένος, id eſt, *genus paternum, maternum*, etc. [62]. Dicunt etiam συγγενεῖς, ex. c. τὰ πρὸς πατρὸς, et ſubaud. κατὰ, eodem ſenſu, quo ſi τὰ deeſſet [63].

Septimo, affini admodum vſu, idem ſignificat, quod ἕνεκα, *ex parte, de la part, quod attinet.* Xenoph. Exped. I Οἶμαι γὰρ οὐ ἀχαρίςως μοὶ ἕξειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης, *Spero enim gratiam mihi, nec a vobis, nec ab vniuerſa Graecia defuturam.*

VI. Octauo, in obſecrationibus, iuramentis, obteſta- *Per.* tionibus idem eſt, quod *per:* πρὸς Θεοῦ, *per Deum:* qui vſus maxime vulgaris eſt.

Nono, ſed rarius, verti poteſt, *apud* vel *coram:* maxi- *Apud.* meque cum dicunt πρὸς Θεοῦ, καὶ πρὸς ἀνθρώπων, quod non ſemper eſt affirmantis, vel obteſtantis; ſed potius, *apud Deum et homines; coram Deo, et hominibus:* quod etiam Gallice, *devant Dieu, et devant les hommes.* Sic, Ἀναίτιον εἶναι πρὸς Θεοῦ τε καὶ πρὸς ἀνθρώπων, id eſt, *Apud Deum et homines culpa vacare.*

VII. Πρὸς cum datiuo caſu. Primo eſt, *prope, ad,* Πρὸς *iuxta:* πρὸς τῇ πόλει, *prope vrbem.* cum

Secundo, *apud*, vel *cum*, ac fere cum pronomine reci- dat. proco: nam εἶναι πρὸς ἑαυτῷ, id eſt, λόγον ἑαυτῷ διδόναι· *prope.* καθ' αὑτὸν λογίζεσθαι, *ſecum eſſe*, aut *ſecum attente cogi-* *Cum.* *tare.* πρὸς ἑαυτῷ, vel ἑαυτὸν [64] σκοπεῖ, *ſecum ipſe reputat.* Tertio,

61 Exempla quaere apud Aeſchin. contra Cteſiph. pag. 298, lin. 38, vbi ait, virum popularem oportere eſſe ἐλεύθερον πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς, *ingenuum a patre et matre.* Et eadem pag. prope finem per Adiectiuum verti poteſt: Πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, *Auus maternus.*

62 Ita ſupplet Herodian. lib. I, cap. 7 Τὸ μὲν γὰρ πρὸς πατρὸς αὐτῷ γένος ἐκ τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπισήμων ἦν, *Nam paternum ei genus ex nobilibus ſenatorii ordinis erat.*

63 Ita Pauſan. in Achaicis pag. 398, lin. 35 Ἀθηναῖοι ὄντες τὰ πρὸς μητρὸς, *Athenienſes materno genere.* Caeterum pro πρὸς licet etiam dicere ἀπό. Vid. ſupr. Cap. IX, Sect. 1, Reg. 13.

64 Recte in Accuſatiuo, qui Caſus non minus eſt vſitatus, praeſertim quando cum alio ver-

bo

In. Tertio, idem eſt, quod *in:* cum ſignificamus aliquem in certo negotio diligenter et attente verſari: vt, *ἦμεν πρὸς τῷδε τῷ λόγῳ*, *hoc in ſermone*, vel *hac in diſputatione verſabamur.* *πρὸς τȣ́τῳ ὅλος εἰμὶ*, *totus in hoc ſum* [65] Horatius: *Totus in illis*, ſupp. *nugis.* Quo ſenſu etiam cum accuſatiuo iungi poteſt.

Praeter. Quarto, frequentiſſime valet *praeter:* nam cum dicunt, *πρὸς δὲ*, ſine adiuncto, vel *πρὸς δὲ ϗὶ*, vel *πρὸς δὲ τȣ́τοις*, vel *ἔτι δὲ πρὸς τȣ́τοις*, ſignificatur, *ad haec accedit*, *praeterea*, vt *ἐπὶ τȣ́τοις*, et *χωρὶς*, et *ἄνευ τȣ́των*. Itemque cum dicunt, *ϗὶ τὸ πρὸς*, vel *τὸ προσὸν*, id eſt, *et le ſurplus*, datiuus ſubintelligitur [66].

VIII. Quinto,

bo conſtruitur: vt, *ἀναλαμβάνειν πρὸς ἑαυτὸν*, *Reputare ſecum.* Plat. in Hipp. mai. pag. 288. Atque elegans hoc idioma eſt, ſi inter duo Pronomina haec Praepoſitio collocetur. Ita Sophocles in Electra, verſ. 281

Ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
Κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
Τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
ΑΥ'ΤΗ' ΠΡΟ'Σ ΑΥ'ΤΗ'Ν.

i. e. *Ego autem miſera videns talia domi, fleo, tabeſco ac deploro patris conuiuium illud, quod infelix dicitur, ſola mecum.*

65 Philoſtrat. de Vit. Apollon. lib. V, cap. 31 *Οἱ δὲ ἐγρηγορέναι τε αὐτὸν πάλαι ἔφασαν, ϗὶ πρὸς ἐπιστολαῖς εἶναι*, *Illi autem et dudum eum ſurrexiſſe, et epiſtolis ſcribendis vacare dixerunt.*

66 Hoc ſenſu Latini vertunt aliquando per, *praeterquam quod*, cum verbo Subſtantiuo, vel, *non ſolum, ſed etiam:* vel denique, *Cum, tum.* Ita Plut. in Vit. Demoſth. pag. 855, in fine: *Πρὸς γὰρ τῷ νεμεσητῷ ϗὶ ἀγεννές.* Ad verbum: *Nam praeter indignum, non eſt generoſum:* h. e. *Praeterquam quod indignum eſt:* vel, *Non ſolum eſt indignum, ſed etiam* etc. Vel, ita: *Eſt enim tum indignum, tum non generoſum.* Confer Platonem in Sympoſ. p. 165 *Νέος ἐστί· πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλὸς*, *Iuuenis eſt, et praeterea (i. e. praeterquam quod iuuenis eſt) mollis.* Et in Phaedro pag. 240, lin. 18 et 45, et pag. 270, init. Item Iſocrat. Nicocl. pag. 70 vbi, *Qui temperantiam fortuito*, inquit, *nec conſulto colunt, fieri poteſt, vt ſententiam mutent;* *Εἰ δὲ* ΠΡΟ'Σ ΤΩ̃Ι *πεφυκέναι ϗὶ διεγνωκότες, ὅτι μέγιστόν ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀρετὴ, δῆλον ὅτι πάντα τὸν βίον ἐν ταύτῃ τῇ τάξει διαμενȣ̃σι*, *Qui vero praeterquam quod naturali hac virtute praediti ſunt, inſuper perſpiciunt, ſummum bonum eſſe virtutem, manifeſtum eſt, eos in hac vitae ſtatione conſtanter permanſuros eſſe.* Notandum praeterea, vbi Adiectiuum ſequitur, non neceſſe tamen eſſe, vt Adiectiuum praecedat, ſed nonnunquam pro eo ſubſtitui cognatum ſubſtantiuum; vt in illo Athenaei lib. Deipnoſ. XI, pag. 507, lin. 31 *Ἦν δὲ ὁ Πλάτων* ΠΡΟ'Σ ΤΗ͂Ι ΚΑΚΟΗΘΕΙ'Αι ΚΑΙ' ΦΙΛΟ'ΔΟΞΟΣ,

VIII. Quinto, quod lexicographi vulgo non obſeruant, etiam cum dandi caſu, officium munusque ſignificat, vt ἐπὶ cum genitiuo. Exemplum mihi nunc occurrit apud Herodian. lib. III, cap. 5 Εἴ πώς τινας πεῖσαι δυνηθεῖεν, ἢ τῶν ὀψοποιῶν, ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι, id eſt, *Si quibus perſuadere forte poſſent, qui aut condiendorum ciborum curam haberent, aut a poculis ipſi eſſent.* Pro ἐπί.

IX. Πρὸς, ſaepe cum accuſatiuo conſtruitur: Ac primo, tam multiplici fere vſu, quam *ad*, apud Latinos. Pauca haec obſeruare iuuerit: πρὸς χάριν, *ad gratiam eblandiendam:* πρὸς ἐπίδειξιν, *ad oſtentationem* [67]: πρὸς ἔπος, *ad verbum*, id eſt, *ad rem*, de qua vel agitur, vel diſputatur; idem quod πρὸς λόγον: vt, τῦτο τί πρὸς ἔπος; *quid hoc ad rem?* πρὸς τόδετι ἅπαντα καθίςασθαι τὸν λόγον, dixit Ariſtides, id eſt, *ad hoc vnum orationem omnem referri* [68]. Πρὸς cum acc. *ad.*

Hinc

ΔΟΞΟΣ, *Erat autem Plato non malignis tantum moribus, ſed etiam gloriae cupidus.* Pro πρὸς τῷ κακοήθει. In verbis Iſocratis; *ſuper hanc virtutem*, vna voce Latine dixeris, vt amat Suetonius, quem vide ſis in Ner. cap. 31 *Ad hunc impendiorum furorem SVPER fiduciam imperii, etiam ſpe quadam repentina immenſarum et reconditarum opum impulſus eſt.*

67 Ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὰ ἐρωτώμενα, *Reſpondere ad interrogáta.* Hoc ſenſu Graeci aliquando Praepoſitionem ſubaudiendam relinquunt, vt in illo Platonis in Gorg. pag. 474 Ἀποκρινόμενος τὰ ἐρωτώμενα, *Reſpondens ad rogata.*

68 Huc refer illud Platonis in Gorg. pag. 502, lin. 42 λέγειν πρὸς τὸ βέλτιςον, *Ad id, quod optimum eſt, referre orationem.* Et illud Herodiani lib. II, cap. 9, in fine: Ψευσάμενος πρὸς τὸ χρειῶδες. Proprie: *Mentitus ad vtilitatem*, i. e. *vbi vidit in rem ſuam eſſe.* Videtur diſſimulari Participium Φέροντα, *Pertinentia.* Alia acceptione πρὸς *Ad* vertitur, quando pro εἰς ponitur in numeralibus: Xenoph. Hiſt. Gr. lib. I, pag. 435 Ὥςε ἀπολέσθαι αὐτῶν πρὸς ἑπτακοσίυς, *Adeo vt ex illis ceciderint ad ſeptingentos.* Iul. Caeſ. B. G. lib. I. *Ex his, qui arma ferre poſſent, ad millia* XCII. Adde Ter. Heaut. I, 1, 93

— *Mercedem quaſi talenta ad quindecim*
Coegi. —

At πρὸς λόγον conuenientiam ſiue proportionem notat, ſequente Genitiuo rei comparatae. Sic de Oxo fluuio Arrian. de Exp. Al. lib. III, cap. 29 Τὸ μὲν γὰρ εὖρος ἦν ἐς ἓξ μάλιςα ςαδίυς· βάθος δὲ, ὐδὲ ΠΡΟ'Σ ΛΟ'ΓΟΝ τῦ εὔρυς, ἀλλὰ πολὺ δή τι βαθύτερος etc. *Eius latitudo ad ſex ferme ſtadia ſeſe extendit. Altitudo autem ne cum latitudine quidem comparanda eſt*, ſiue, *conuenit minime: ſed multo profundior eſt.* Seruat eandem proportionis ſignificationem etiam cum

aliis

Πρός τι. Hinc etiam illud, *πρός τι*, Philoſophorum, id eſt, *relatiuum*, vt logici nunc loquuntur, quod totum per ſe ad aliud referatur. At *πρὸς τί;* interrogatiuum, id eſt, *quorſum?* *πρὸς τί ταῦτα λέγεις; quorſum iſta dicis?* [69]

X. Secundo, in quibusdam verti poteſt, *per*, vel cum aduerbio, vel ſolo auferendi caſu: vt *πρὸς ὀργὴν, iracunde: πρὸς φθόνον, inuidia: πρὸς βίαν, vi: πρὸς ἀκρίβειαν, accurate: πρὸς ὑπερβολὴν, excellenter: πρὸς ὑπόνοιαν, ſuſpicioſe: πρὸς ὕβριν, iniurioſe*, vel *iniuriae loco: πρὸς ἐπήρειαν, contumelioſe*, vel *contumeliae loco:* nam *πρὸς ὕβριν*, aut *ἐπήρειαν τι λαβεῖν*, eſt, *aliquid iniuriae*, vel *contumeliae loco ducere* [70]*: πρὸς φιλίαν, amice: πρὸς ἔχθραν, inimice, inimico animo: πρὸς καιρὸν*, vel *ὥραν, commodum, tempeſtiue: πρὸς ἀφθονίαν, abunde: πρὸς ἀφοσίωσιν*, id eſt, *ἀφοσιώσεως ἕνεκα*, et *ἀφωσιωμένως, perfunctorie.*

Aduerſus. XI. Tertio, eſt *aduerſus*, tam in *bonam*, quam in *malam partem*. Et in *bonam* quidem, id eſt, *erga:* vt *τὰ πρὸς Θεὸν ὅσια* [71], id eſt, *quae aduerſus Deum ſancte ſeruanda ſunt.* In *malam* vero, vſu valde trito: vt, *Τὰ πρὸς τὰς πολεμίας εὐπρεπῆ ποιήσασθαι*, id eſt, *neceſſaria aduerſus hoſtes comparaſſe.* Notandum tamen, verbum *ποιεῖν*, eleganter hac in acceptione adhiberi, ad ſignificandum quicquid *vtile*, vel *efficax* ſit *aduerſus alius*: quomodo remedium quoduis, *πρὸς τὴν νόσον ποιεῖν*, dicitur, id eſt, *aduerſus morbum vtile:* vt, *τόδε τὸ ἀμυντήριον πρὸς θανάσιμα φάρμακα ποιεῖ, hoc amuletum aduerſus letalia venena vtile eſt.*

Propter. XII. Quarto, eſt, *propter*. Dionyſ. Halicarn. lib. IV [72] *Τὸ ἀνέσιον, καὶ ἄπορον, καὶ πρὸς καταδίκας, ἢ χρέα, τὴν ἐπιτιμίαν ἀπολωλεκὸς φῦλον*, verbatim, id eſt, *Turba ſine lare,*

aliis accuſatiuis. Ita Euripides in Hippolyto ait:

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

Prout fortuna nobis, ita et animus eſt.

69 V. Euang. Ioann. cap. XIII, 28 *Τοῦτο δὲ οὐδεὶς ἔγνω τῶν ἀνακειμένων* ΠΡΌΣ ΤΊ *εἶπεν αὐτῷ. Hoc autem nemo accumbentium ſciebat, quorſum dixiſſet.*

70 Tale illud Dionyſii Hal. lib. IX, pag. 576, lin. 19 *Ἵνα δὲ μὴ* ΠΡΌΣ ὈΡΓΉΝ *ἢ* ΠΡΌΣ ὝΒΡΙΝ *λάβῃ τὸ πρᾶγμα, Ne rem iniuriae aut contumeliae loco duceret.*

71 Vid. Dionyſ. Hal. lib. IV, pag. 218, lin. 44. Vel ſimpliciter *τὰ πρὸς θεοὺς* exp. *religio.* Demoſth. Olynth. III.

72 Pag. 235, lin. 35.

73 Vide

lare, inops, quaeque vel propter condemnationem (id eſt, *damnata iudicio,*) *vel ob debita, dignitatem ſuam perdiderat.*

Quinto, *inter*, vel *cum:* vt, τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλλαγὰς ποιήσασθαι, *inter ſeſe reconciliari:* et πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλάττεσθαι, *cum inimico reconciliari:* πρὸς τοὺς φίλους κοινολογεῖσθαι, *ſermones miſcere cum amicis:* ἀργύριον πρὸς τὸν σῖτον καταλλάττεσθαι, *pecuniam cum frumento permutare.* Aliquando comparationi locus eſt: vt, τινὰ πρὸς ἕτερον σκοπεῖν, ἐξετάζειν, *aliquem cum alio componere* [73]. *Inter.* *Cum.*

Sexto, *quod ſpectat, ce qui concerne, ce qui touche:* τὰ πρὸς ἡμᾶς, *res noſtrae* [74], *les choſes, qui nous touchent:* τὰ πρὸς σωτηρίαν φέροντα, *quae ad ſalutem pertinent* [75]: ὅσα γε πρὸς τὴν πόλιν, *Reipubl. cauſſa:* id eſt, *ſaltem quod ad Rempubl. attinet*, non autem, *propter Rempubl.* *Quod ſpectat.*

Septimo, *apud:* πρὸς τὸν βασιλέα, *apud Regem.* *Apud.*

XIII. Octauo, *ſecundum*, vel *pro*, quatenus *pro* conuenientiam aliquam proportionemue ſignificat: vt, πρὸς ἀξίαν ἑκάστοις διανεῖμαι, *in ſingulos pro cuiusque dignitate diuidere:* πρὸς ἄλλον ζῆν, *alterius ad nutum et arbitrium viuere:* πρὸς τὸ καθῆκον πάντα οἰκονομεῖν, id eſt, *omnia pro muneris ſui ratione moderari, diſpenſare:* πρὸς τὸ πνεῦμα πέτεσθαι, *ſecundum ventum*, id eſt, *ſecundo vento volare:* ἀφεστηκέναι πρὸς καθαρότητα, *puritate ac nitore*, vel *ſecundum nitorem diſtare, differre;* διαφέρονται πρὸς τὴν πολιτείαν, *ſecundum Reipubl. adminiſtrationem diſſident*, id eſt, *in modo gerendae Reipubl.* Ita πρὸς τὴν τῶν λόγων ἰδέαν διαφέρεσθαι, id eſt, *in conſtituenda eloquentiae forma diſſentire:* πρός γε τὸ παρὸν, vel ὥς γε, vel ὅσον γε, vel ὅσα γε *Secundum.*

73 Vide plura in hunc ſenſum ad calcem huius ſectionis.

74 At, Πρὸς ἡμᾶς ἐστιν, *In noſtra poteſtate eſt.* Plut. Apophth. pag. 177. e. Πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐστι καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν, *In noſtra poteſtate eſt et bene et male audire.*

75 Explicatur hoc modo etiam per *in*, eo ſenſu, quo quis dicitur excellens, ingenioſus etc. in aliqua re. Plat. in Phaedro pag. 263 Φεῦ, ὅσῳ λέγεις τεχνικωτέρας Νύμφας τὰς Ἀχελώου, καὶ Πᾶνα τὸν Ἑρμοῦ, Λυσίου τοῦ Κεφάλου, πρὸς λόγους εἶναι, *Phy, quanto ſolertiores Nymphas Acheloi, et Pana Mercurii filium, Lyſia, Cephali filio, eſſe ais in orationibus componendis.*

76 Eodem

γε πρὸς τὸ παρὸν, μηδὲν ἂν χρησιμώτερον γένοιτο, id eſt, *pro praeſenti rerum ſtatu, nihil vtilius fieri poſſit* [76].

Prae. Nono eſt, *prae: en comparaiſon: πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ, τι πρότερον ὑπεμείναμεν, λόγος, καὶ μηδὲν*, id eſt, *prae calamitatibus praeſentibus, quicquid ante pertulimus, nugae, merumque nihil* [77].

Tuncque adhiberi etiam poteſt, *ὡς, ὥς γε, ὅσον, ὅσα, ὅσον γε, ὅσα γε, ὅσον δὴ, ὅσα δὴ*, ante *πρός* *.

76 Eodem modo Xenoph. *Κύρου παιδ.* lib. I, cap. 44 *Δεῖ οὖν πρὸς τὰ συμβαίνοντα, οἶμαι, τούτοις χρῆσθαι, His, puto, vtendum eſt ſecundum accidentia.* i. e. *prout ſeſe offert occaſio.* Huc referri poteſt illud Iſocratis in Panegyrico pag. 109 *Οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον, Neque ſecundum pecuniam felicitatem iudicabant.* i. e. *Neque pecunia felicitatem metiebantur.* Nec abſimile eſt illud in Euangel. Matth. cap. XIX, 8 *Μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν, Moſes pro duritia*, vel *rationem habens duritiae cordium veſtrorum permiſit vobis.* Confer Marc. X, 5.

77 Exemplum habet Plato in Hipp. mai. pag. 281, in fine: *Εἶναι τῶν ἀρχαίων τοὺς περὶ τὴν σοφίαν φαύλους πρὸς ὑμᾶς, Eſſe antiquos ſapientiae ſtudioſos, rudes prae vobis.* Aliquando vtuntur Latini circumlocutione: ibid. pag. 289 *Ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανεῖται, Hominum ſapientiſſimus, ſi cum Deo conferatur, ſimius videbitur.* Simili modo apud Lucian. in Dialog. Alex. et Philipp. Vbi eum Philippus accuſat, quod Clitum interfeciſſet, *ὅτι με* (inquit) *πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε, Quod meas res geſtas cum tuis comparando laudare auſus eſt.* H.

* In compoſitione *πρὸς* ſignificat 1) *Acceſſionem, aduocationem, ad.* Vt *προσκαλεῖσθαι, aduocare, Προσέρχεσθαι τῷ βασιλεῖ, venire ad regem*, Aelian. V. H. IX, 3 *Χωρίον προσβατὸν, locus, ad quem patet aditus*, Xenoph. Apol. 23. *Πρόσοδοι, reditus*, h. e. *vectigalia et alia, quae accedunt ad aerarium. Προσγράφειν, ſcripto aliquid addere*, Demoſth. pag. 629. 2) Non multum differt a priori, vbi ſignificat *additionem, inſuper, porro.* Vt *προσέτι, praeterea, inſuper. Προσερωτᾷν, inſuper interrogare*, Xenoph. Mem. III, 9, 4 *Προσαπολέσαι, inſuper perdere*, Polyb. I, 74. *Προσδιασαφεῖν, inſuper indicare*, ibid. III, 24 *Προσεπιμετρεῖν τινὶ, addere alicui aliquid*, ibid. IV, 51. 3) *Iuxta, apud, ad, in.* Vt *προσκαθίζεσθαι, aſſidere*, Aeſchin. Dial. II, 16. *Προσκαρτερεῖν τῇ πολιορκίᾳ, in obſidione perſeuerare*, Polyb. I, 55. *Προσκνᾶσθαι τοῖς λίθοις, ad ſaxa ſeſe terere, fricare*, Xenoph. Mem. I, 2, 30. 4) *Erga.* Vt *προσφέρεσθαί τινι, erga aliquem hoc vel illo modo eſſe affectum*, Xenoph. Memor. III, 11, 11. 5) *Vim* addit ſimplici. Vt *προσαιτεῖν, emendicare*, veluti Xenoph. Apol. 9 *αἱρήσομαι τελευτᾷν μᾶλλον, ἢ ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν.* Item *προσαναβαίνειν* dicitur de fluuio, qui auctus eſt imbribus, Polyb. III, 72. *Προσεπισιτίζεσθαι, commeatum copioſius comparare*, ibid. I, 29. Z.

SECTIO IX.

SECTIO IX.

De Praepoſitionibus ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρίς.

REGVLA I.

Praepoſitio ὑπὲρ, cum genitiuo tantum, et accuſatiuo coniungitur. Et cum genitiuo quidem redditur *ſuper*, *de*, *per*, *pro*, *propter*. In quibus contrita prope omnia. Tamen in ſignificatione *pro*, notandum eſt, interdum idem eſſe, quod ἀντὶ, *loco*, *vice* [78]. Ita ſumit Dionyſius Halicarnaſſ. vt lib. VIII Οὗτοι τὴν ἀρχὴν παραλαβόντες, ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἐν τῷ πρὸς Ἀντιάτας πολέμῳ ϛρατιωτῶν, ἠξίȣν ἑτέρȣς καταγράφειν, *Hi magiſtratu inito, vt eorum militum vice, qui bello aduerſus Antiates geſto ceciderant, alios conſcribere liceret*, *poſtulabant* [79]. *Ὑπὲρ, cum genit. pro.*

II. In ſignificatione *propter*, duo nota. Alterum eſt, eleganter cum infinitiuo coniungi; tam affirmando, quam negando; ac fere reſolui per *vt*, vel *ne:* vt, ὑπὲρ τȣ͂ λαθεῖν, *latendi cauſa*, vel *animo*, vel *vt latere poſſim, poſſis;* etc. ὑπὲρ τȣ͂ μὴ παραπλήσιόν τι παθεῖν, *ne ſimile quid pateretur*, vel *patiar*, vel alia quauis perſona. *Propter.*

Rarius, quod ſequitur ex Herodian. lib. III [80] Ὑπὲρ δὲ τȣ͂ καὶ τὰ βάρβαρα, ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἕξομεν, id eſt, *Vt autem barbarae quoque nationes quieſcant, curae noſtrae erit.*

Alterum eſt, idem valere, quod ὑπὸ, id eſt, *prae.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. IX Οὐκ ἐξ ἐπιβȣλῆς, ȣ̓δ᾽ οἰκείας πλεονεξίας ἕνεκα εἰς αὐτὰ κατέϛησαν, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίας, *Non ex inſidiis*, (id eſt, *dolo malo*) *nec priuatae vtilitatis cauſſa*, (*pour leur interêt*,) *eo deuenerant*, *ſed prae ſingulari Reipubl*, *ſtudio.* nam φιλοτιμία, non tantum *ambitio*, ſed etiam, *alterius honoris ſtudium.*

III. Cum accuſatiuo eſt, *ſupra*, vel, *vltra:* ὑπὲρ λόγον, *ſupra vim dicendi omnem:* τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *quae vires noſtras* *Cum acc. ſupra, vltra.*

78 Vel in ſignificatione, qua conuenientiam notat. Quomodo vertitur locus in Paul. epiſt. ad Philipp. II, 13 Ὁ γὰρ Θεός ἐϛιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν, καὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας, *Deus enim is eſt, qui efficit in vobis et ipſum velle, et ipſum agere, pro gratuita ſua beneuolentia.*

79 Locus eſt p. 553, lin. 41.

80 Cap. 7, §. 15.

81 Hoc

noſtras ſuperant[81]. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. V[82] Ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα, καὶ τὰ ἄλλα, δεινόν τι, καὶ ἐκ ἀνεκτὸν εἶναι Ῥωμαίοις, *Supra haec omnia, caeteraque, indignum id eſſe, nec Romanis ferendum.*

Aliquando tamen, ſed multo rarius, eodem modo ſumitur, quo παρὰ, cum intermiſſionem ſignificat: nam ὑπὲρ μίαν, eſt παρὰ μίαν, *alternis diebus:* ſubintelligendo ἡμέραν *.

IV. Prae-

81 Hoc modo eleganter admodum conſtruitur cum verbo ἔχω. Sic oratio dicitur ὑπὲρ τὰς ἰδιώτας ἔχειν, *quae vulgi captum excedit*, apud Iſocr. Panegyr. non longe ab init. Nec minus ſcite eadem Praepoſitio cum Accuſatiuo conſtructa adhibetur pro Comparatiuis πλεῖον, vel μᾶλλον ἤ. Lucian. Dem. Encom. pag. 903, init. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν, *Tu quidem* (ita verbatim) *inquit, vltra Proteum conaris meam recitationem effugere.* Vbi ὑπὲρ Πρωτέα pro μᾶλλον ἢ Πρωτεὺς, vt ſenſus ſit: *Tu magis, quam Proteus, varias formas modosque excogitas, quo effugias.*

82 Pag. 332, lin. 26. H.

* In compoſitione ὑπὲρ ſignificat 1) *Trans, vltra, de loco.* Vt τὰ ὑπερόρια, *loca transmontana, extra Atticam ſita*, Xen. Symp. IV, 31 Ὑπερορίζεσθαι, *extra fines patriae deportari*, Aeſchin. adu. Cteſiph. pag. 522 Ὑπερθορεῖν ὑψηλὸν ὑπὲρ ἔρκος, *altum munimentum ſaltu ſuperare*, Demoſth. pag. 422 Ὑπερισθμεῖν, et ὑπερνεολκεῖν, *naues machinis traducere per continentem a mari ad mare*, Polyb. IV, 19. VIII, 29. 2) *Trans, vltra, de tempore.* V. g. ὑπέργηρος, *vltra ſenectutem progreſſus, decrepitus ſenex*, Aelian. V. H. IV, 1. Παρθένος ὑπέρακμος, *virgo, quae pubertatis annos ſuperauit*, 1 Cor. VII, 36. Ὑπερήμερος, *qui ad diem conſtitutam aes mutuum non ſoluit*, Demoſth. pag. 518. 3) *Vltra modum.* E. g. ὑπεραγαπᾷν, *vehementer amare*, Demoſth. p. 172. Ὑπερφοβεῖσθαι, *in ſummo eſſe metu*, Xenoph. Oecon. VIII, 17. Ὑπερεσθίειν, *nimio repleri cibo*, ibid. Memor. I, 2, 3 Ὑπερχαίρειν, *maximopere laetari*, Aelian. V. H. IV, 25. Ὑπερεράσθαι τὴν εὐγένειαν τινὸς, *alicuius moribus liberalibus egregie delectari*, ibid. XII, 1. Ὑπερκάθαρσις, *nimia et immodica purgatio*, Hippocr. Aphor. IV, 5. 4) *Contemtum, praeteritionem, negligentiam, violationem.* Vt ὑπερβαίνειν πολλὰ, *multa praeterire*, Aeſchin. Dial. III, 12. Ὑπερορᾷν, *contemnere*, Xenoph. Mem. I, 2, 9. Ὑπεροπτικὸς, *inſolens, ſuperbus*, Polyb. V, 46. Νόμον ὑπερβαίνειν, *legem violare*, Diod. Sic. XVII, 34. Ὑπερφίαλος, *foederis contemtor et violator*, Iliad. ό, 94. etc. 5) *Supra, defenſionem.* Vti ὑπερασπίζειν, pr. *clypeo tegere*, deinde ſimpliciter *defendere, tegere*, Polyb. VI, 37. Ὑπερέχειν τὰς χεῖράς τινι, *defendere*, ibid. XV, 29. 6) *Excellentiam.* Vt ὑπερβάλλειν, *excellere*, Xenoph. Memor. IV, 3, 7. Ὑπερφέρειν πολλῷ τινὸς, *multum alicui antecellere*, ibid. Apol. 15. Z.

83 In

IV. Praepoſitio ὑπὸ, Genitiuum, Datiuum, et Accuſatiuum regit. Ὑπό.

Cum genitiuo, eſt, *A*, *Ab*, *Abs*. Qua in ſignificatione notandum eſt, eam cum verbis etiam neutris coniungi. Cum gen. *a*, *ab*. Nam ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων, *mori ab hoſtibus*, id eſt, *interfici*. Quo modo Tullius Academic. I, *Nihil enim eſſe valentius, a quo intereat*, Εἶναι γὰρ κρεῖττον οὐδὲν, ὑφ' οὗ γε ἀποθανεῖν, vel ἂν ἀποθάνοι. Sic, ὑπὸ τῶν δικαςῶν ἐκπεσεῖν, id eſt, φυγαδευθῆναι, *a Iudicibus exilio mulctari*. Eodem fere ſenſu verbum ſubſtantiuum adhibetur: vt, εἶναι ἐν δόξῃ ὑπό τινος, id eſt, δοξάζεσθαι, *honorari ab aliquo* [83].

V. Aliquando eſt, *propter:* ὑπὸ τῆς ἀπεχθείας, *propter odium*. *Propter.*

Aliquando, *prae:* ὑπ' ἐνδείας οὐκ ἔχω, ὅ, τι ἂν μοι [84] χρήσωμαι, *prae penuria, quid agam neſcio* [85]. *Prae.*

Aliquando ὑπὸ, *a:* vt, ὑπὸ τραυμάτων θεραπεύεσθαι, *a vulneribus curari;* ſed exemplo rariore. Plutarch. Alexandr. pag. 699 Ὁ Βουκέφαλος ἐτελεύτησε, ὑπὸ τραυμάτων θεραπευόμενος, *Bucephalus mortuus eſt, dum a vulneribus curaretur*. Herodian. lib. VII [86] Τῆς συγκλήτου ἀνὴρ, ὑπὸ ὑπατείας μὲν νεωςὶ, *Vir ſenatorius, ac nouiſſime conſularis*, id eſt, *conſulatu functus*.

Aliquando, διὰ: vt, ὑπὸ σκότου, *per tenebras* [87]. Pro, διά.

VI. Cum

83 In paſſiuorum conſtructione aliquando ſubaudiendum relinquitur. Ariſtoph. Nub. vſ. 1083 Ἦν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ. *Si (in) hoc victus (a) me fueris.* Vbi Scholiaſtes: Λείπει ἡ Εἰς· ἵνα ᾖ, εἰς τοῦτο· δύο προθέσεων ἐλλείψεις· ἀντὶ τοῦ, Εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Nam Praepoſitionem εἰς etiam ἔλλειψιν pati, ſupra notatum eſt, Sect. 2, §. 8. Et obſerua, verbum λείπω paſſiue vel neutraliter vſurpari, vt dictum eſt ad Cap. V, Sect. 1, §. 6. Et praepoſitiuum ἡ in feminino genere pro τὸ, de quo ſupra Cap. 1, §. 18.

84 Minus recte, pro ἐμαυτῷ, quia a perſona ad perſonam non fit tranſitus.

85 Significat et *prae*, quando comparatio innuitur. Ita Plato in Phaedr. p. 245, lin. 9, de poeta ſobrio, nec ſacro furore percito ait: Ἀτελὴς αὐτός τε καὶ ἡ ποίησις ὙΠΟ` ΤΗ͂Σ τῶν μαινομένων, ἡ τοῦ σωφρονοῦντος, ἠφανίσθη, *Imperfectus et ipſe eſt, ipſiusque, hominis ſobrii, poëſis prae aliorum furentium euaneſcit.*

86 Cap. II, §. 6. Exemplum ſingulare, niſi forte ſcribendum ἀπό.

87 Eſt et vbi vel per ſolum ablatiuum,

Cum dat. *ſub.* VI. Cum datiuo, vt plurimum redditur, *ſub.* Exempla paſſim. Sed datiui locum genitiuus interdum ſubit. Xiphilin. in Seuero, Ὑπὸ τῆς ἀτοπίας ἦν ὁ Σεβῆρος, *Sub haeſitatione Seuerus erat*, id eſt, *haeſitabat.*

Cum. Aliquando, *cum.* Plutarch. Public. [88] Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμȣ̃ πάσαις καὶ πελέκεσι, *Cum faſcibus ac ſecuribus omnibus.*

Ab, Aliquando, *ab*, *propter*, *prae*, cum datiuo, loco genitiui. *Ab* [89], Eutrop. Metaphraſt. lib. II initio: Πρώτῳ (ἔτει) μετὰ τὴν ὑπὸ Γάλλοις γενομένην ἅλωσιν, id eſt, *Anno primo poſt captam a Gallis vrbem.*

Propter,

ablatiuum, vel aduerbialiter redditur. Sic Thucyd. lib. III, cap. 33 Ὁ δὲ ὑπὸ σπȣδῆς ἐποιεῖτο τὴν δίωξιν, *Ille vero magna feſtinatione perſequebatur.* Sic ὑφ᾽ ἑαυτȣ̃, *Sponte.* Idem lib. IV, cap. 64 Ταὐτό μοι ποιῆσαι ὑφ᾽ ὑμῶν αὐτῶν, *Hoc idem, quod ego, ſponte veſtra facere.* At diuerſa acceptione dicitur quis ὑφ᾽ ἑαυτȣ̃ τι ποιεῖν, qui *propriis auſpiciis*, vel *auctoritate* aliquid agit. Pauſ. in Ach. p. 417, in fine: Καὶ αὐτοῖς ἐπετράπη μὲν ὑπὸ τȣ̃ Γάλλȣ πρεσβείαν ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἰδίᾳ παρὰ Ῥωμαίȣς ἀποστεῖλαι, *Atque illis quidem a Gallo permiſſum eſt propriis auſpiciis ad Romanos legationem mittere.*

88 Pag. 102, lin. 14. Praeter hoc aliud ex eodem in Galba exemplum citat Henr. Stephanus. Abſit tamen, vt, vbicunque Latini *cum* adhibent, pro eo ὑπὸ reddant tirones. Fortaſſe non male verteretur, *praeuiis faſcibus*, vt et alterum illud in Galb. ὑπὸ φωτὶ, *praeuio lumine.*

89 Non ideo, quia ſequens exemplum hanc verſionem ſatis commode recipiat, vt praepoſitioni *a*, tanquam in paſſiua conſtructione, locus detur, ſtatim putandum eſt, ὑπὸ in Graecis verbis idem plane eſſe, quod *ab* in Latinis: ſignificat itaque et hic et plerisque allis locis ſubiectionem, et ὑπὸ Γάλλοις γενέσθαι ſimile eſt ac ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, ὑφ᾽ ἡγεμόνι τετάχθαι. quod vt et in exempio citato appareat, en non rectiorem quidein, ſed κυριολογωτέραν verſionem: *Anno primo, poſtquam Vrbs ſub Gallis eſſe coepit*, i. e. *in Gallorum poteſtatem venit*, ſiue, *Gallis ſubiecta eſt*, vel *ceſſit vrbis expugnatio.* Sed vt maxime concedam, ὑπὸ cum Datiuo hic adhiberi more conſtructionis paſſiuae pro Genitiuo, non vnicum hoc ſulciendae regulae exemplum ſuffecerit, praeſertim cum hic Metaphraſtes caſus huic praepoſitioni adiiciendos confundat temere, etiam in eodem orationis membro, cuius exemplum videſis lib. VI, cap. 24 Οὐ γὰρ ἔφερε μετὰ τοσαύτας νίκας ὙΠΟ ΝΕΌΙΣ ΓΕΝΈΣΘΑΙ καὶ ΤΗ͂Σ ἐκείνων ΧΕΙΡΌΣ ἕκτον καὶ πεντηκοστὸν ἔτος γεγεννημένος, *Non enim tulit poſt tot victorias, vt in adoleſcentium poteſtatem et eorum manus veniret, natus ipſe annos ſex et quinquaginta.* Vbi ὑπὸ eadem in acceptione, eodem in membro et Datiuo et Genitiuo iungitur. Videri poſſit dicere voluiſſe πόλιν pro ἅλωσιν. Quicquid id eſt, non placet locutio, donec praeſtantiorem auctoritatem inuenero.

90 Red-

Propter. *Propter*, aut *per*. Iulianus Auguſt. in Caeſarib. Ὑπὸ τοῖς οἰκείοις ἁμαρτήμασι, καὶ οὐχ ὑπὸ τοῖς σοῖς ἐσφάλη στρατηγήμασι, *Suis ille peccatis, non tuis conſiliis victus eſt, cecidit* [90].

Prae. *Prae*. Zoſimus lib. II [91] Ἐκθανόντων δὲ αὐτῶν ὑπὸ καύματι, *Ipſis autem prae aeſtu emortuis* [92].

Pro ἐπί. VII. Aliquando etiam redditur *propter*, ſed ita, vt ſumi videatur pro ἐπί. Xiphilin. in Nerone: Ὁ δὴ [93] Λουκανὸς ἐκωλύθη ποιεῖν, ἐπειδὴ ἰσχυρῶς ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπῃνεῖτο, *Lucanus autem verſus condere prohibitus eſt, quod vehementer ob poëſin laudaretur.*

Herodian. lib. II [94] Ὡς ὑπ' αἰσχραῖς τε καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς σκώπτειν, *Vt eum etiam ob turpes, et ambiguas voluptates morderet, illuderet* [95].

Cum acc. ſub. VIII. Cum accuſatiuo, fere *ſub*: ſiue locus indicetur, vt ὑπὸ τὴν πόλιν, *ſub vrbem* [96]: ſiue tempus, ὑπὸ τοὺς αὐ-τοὺς

90 Redditur et alio ſenſu *Propter*, quatenus ſignificat *iuxta*. Pauſanias l. c. Πόλιν κτίσαντες ὑπὸ τῇ Ἴδῃ, *Vrbe condita propter Idam*, i. e. *ſub Idae montis radicibus*. Simile illud Thucydid. lib. II, cap. 79 Ὑπ' αὐτῇ τῇ πόλει, *Ad vrbem ipſam*. Quomodo et Latinis *ſub* pro *prope* ponitur. Virg. Aen. V *Victor apud rapidum Simoenta ſub Ilio alto.*

91 Cap. 2.

92 His adde: quod Latini dicerent, *Huius impulſu*, vel *conſilio*, vel, *ab hoc ſubornatus fecit*: id Graeci: Ὑπὸ διδασκαλίας αὐτοῦ ἐποίησεν. Pauſanias ibid. pag. 416 Ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγεν ὑπὸ διδασκαλίας τῇ Καλλικράτους, *Atque haec quidem dixit, ſubornatus a Callicrate.*

93 Ὁ δὲ, ex ed. Paris.

94 Cap. 7, §. 4.

95 Denotat et *Ex* eo ſenſu, quo dicitur mulier peperiſſe ex viro. Sed hoc Poetarum proprium. Ita Hom. Boeot. vſ. 327

Αἰνείας (τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη).

Aeneas (quem ſub, i. e. ex Anchiſe, peperit diua Venus). Et apud Eund. lib. Iliad. E, vſ. 313

Ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι.

Quae eum ex Anchiſe peperit boues paſcenti. Ponitur etiam haec Praepoſitio cum dandi caſu, pro genitiuo a praecedenti ſubſtantiuo recto. Sic apud Platonem in Hippia mai. pag. 295, lin. 34 Τὰ ὄργανα τὰ ὑπὸ τῇ μουσικῇ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις, ſunt, *inſtrumenta Muſica*, vel, *quae ad Muſicam et caeteras artes pertinent.*

96 Significat nempe locum quemdam vicinum illi vrbi vel loco, qui exprimirur, ſiue quietem ſiue motum indicat. Cum quies indicatur, cum datiuo inuenitur, vt modo oſtenſum eſt: at in motus ſignificatione regulariter accuſatiuum poſcit, quomodo et Latini Praepoſitionem *ad* addunt,

τὰς χρόνες, ſub idem tempus: ſiue, quod frequentiſſimum eſt, *poteſtatem*, ſeu *ditionem: ὑφ᾽ ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, ſub*, vel *in poteſtatem ſuam redigere.* Sic etiam dicuntur, *οἱ ὑπὸ χεῖρας, poteſtati ſubditi.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. VII [97] *Ὡς ἐχθρὰ προπηλακίζοντος ἀδεῶς τὰς ὑπὸ χεῖρας, Tanquam hoſtis, poteſtati ſuae ſubditos contumelioſe, absque vllo metu tractantis.*

Dicunt etiam, *ὑπὸ πόδα χωρεῖν*, id eſt, *pedem referre: ἀναχάζεσθαι ἐπὶ πόδα*, vt in praepoſitione *ἐπὶ*, ex Xenophonte audiuimus. Idem Dionyſius Halicarnaſſ. lib. V [98] *Διὰ τὰς συνεχεῖς πληγὰς ἐχώρεν ὑπὸ πόδα*, id eſt, *Ob aſſiduos ictus pedem referebant* [99].

IX. Prae-

addunt, etiam ante propria vrbium nomina: vt, *proficiſci ad Athenas, ad Troiam* vel *Ilium*, i. e. non tam ad vrbem ipſam, quam loca ſuburbana. Sic Homerus, *ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.* In temporis ſignificatione apud Thucydidem paſſim inuenire eſt.

97 Pag. 443, lin. 42.

98 Pag. 295, lin. 34.

99 *Ὑπό τι* exponitur per adverbium, *propemodum:* pro quo reſtituere malo, *quodammodo.* Plat. in Phaedro pag. 242, lin. 35, vbi Socrates ait, ſe a Phaedro coactum eſſe dicere ſermonem *εὐήθη, καὶ ὑπό τι ἀσεβῆ, Veſanum, et quodammodo impium* q. d. *ſubimpium.* H.

* In compoſitione *ὑπὸ* ſignificat 1) *ſub, de loco, infra.* Vt *ὑπόγειος, ὑποχθόνιος, ſubterraneus: ὑπαίθριος, qui ſub dio eſt: ὑπογάστριον, venter imus: ὑπορίνιον, myſtax, partes oris ſub naribus: ὑποδεῖν, ſubligare: ὑποτέμνειν, ſuccidere: ὑποζωννύειν ναῦς, ſuccingere naues*, Polyb. Exc. Leg. 64 Act. Apoſt. XXVII, 17. 2) *Intus.* Nam res, quae ſub aliquo latet, fere eſt clauſa, adeoque interior. Sic *ὑπόξυλος, ſubligneus*, occurrit Xen. Oecon. X, 3, vbi *ὅρμοι ὑπόξυλοι* ſunt *monilia, quae intus habent lignum pro auro.* 3) *Clam, furtim.* Etenim, qui loco eſt clauſus, is latet. Sic *ὑπεξαιρεῖσθαι* Xenoph. Hier. V, 2. eſt *clam e medio tollere. Ὑπανοίγειν γράμματα, litteras alienas furtim aperire*, Demoſth. pag. 889. *Ὑποκαθίζειν, in inſidiis ſedere*, Polyb. XII, 2. *Λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, clam obrepit ſenectus*, Aeſchin. Dial. III, 9. 4) *Paulatim.* Nam vt lateas, opus eſt vt rem facias ſine ſtrepitu, nec repente, ne in oculos hominum incurrat. Sic *κατὰ μικρὰ ὑποῤῥέειν τρίχες* dicuntur Aelian. V. H. XI, 4. 5) Cum illa vi coniuncta eſt ſignificatio *diminutionis.* V. c. *ὑπολογίζεσθαι ἐκ τῶν ὀψωνίων, deductionem facere a ſtipendiis*, Polyb. VI, 37. Sic dicitur *ὑπέρυθρος, ſubruber: ὑπόσαπρος, ſubputris: ὑπόχλωρος, ſubpallidus: ὑπόλευκος, ſubalbidus* etc. 6) Quoniam qui latet, is fere tutus eſt: hinc accepit vim *praeſidii* et *tutelae.* Vt *ὑπόσπονδος*, ſub *praeſidio induciarum*, Xen. Ageſ. II, 16. 7) Qui ſub aliquo eſt, is inferior eſt, et adeo alterius *poteſtati ſubiectus.* Hinc

γυνὴ

IX. Praepoſitio[1] χωρὶς ſolum genitiuum admittit. Cum quo, vt plurimum, idem eſt, quod ἄνευ, *absque*, *ſine*. Χωρὶς, cum genit.

Aliquando eſt, *praeter*. Nam χωρὶς δὲ τέτων, idem valet, quod πρὸς δὲ τέτοις· et χωρὶς δὲ, et χωρὶς τοίνυν, idem quod πρὸς δὲ, *praeterea*. Thucydid. lib. II Χωρὶς δὲ, ἄλλος ὅμιλος ψιλῶν, ἐκ ὀλίγος, *Praeterea*, *velitum turba reliqua*, *non exigua*[2]. *Praeter.*

X. Aliquando, ſignificat *niſi*, *praeterquam:* tuncque, vel coniungitur cum ἢ ὅτι, ſine particula negatiua. Xiphilin. in Commodo: Χωρὶς ἢ ὅτι Πομπηϊανὸς ὁ γέρων ἐκ ἔςιν ὅτε ἀπήντησεν, *Niſi quod Pompeianus ſenex nunquam occurrit*, id eſt, *interfuit*. Nam illud ἐκ non refertur ad χωρὶς, ſed cum ἔςιν ὅτε ſignificat, ἐ ποτε. Et caſus ſequi poteſt, ei ſimilis, qui praeceſſerit: vt κακὲς ςρατιώτας ἐκ ἔχει, χωρὶς ἢ ὅτι ὀλίγες τινὰς, *Ignauos milites nullos habet*, *praeter omnino paucos*. Vel coniungitur cum ἤ, et adiect. ὅσος, absque negatione ſimiliter. Dionyſius Halicarnaſſ. *Niſi.*

γυνὴ ὕπανδρος, *maritata*, Polyb. E. P. 36. Ὑποβάλλειν τινὰ τοῖς ὄχλοις, *populi poteſtati obiicere*, ibid. 52. Ὑπαίτιος, *obnoxius reprehenſionibus*, Xen. Memor. II, 8, 4. Ὑπακέειν, *parere*, ibid. II, 7, 10. Ὑπόκηρος, *morti obnoxius*, vid. Foëſ. Oecon. Hipp. 8) Significat *acceſſionem*, *ſucceſſionem*. Vt ὑποδύνειν τὸ ζεῦγος, *ad iugum accedere*, Aeſchin. Dial. III, 10. Ὑποδύεσθαι τὴν πρᾶξιν, *ſubire negotium*, Polyb. II, 21. Ὑπειπεῖν, *orationi alterius aliquid ſubiicere*, Demoſthen. pag. 797. 9) Ex additione fit rei incrementum. Hinc *vis augendi* eidem particulae eſt tributa. Vt ὑποσπείρειν γέλωτα, *ſubinde riſum interponere*, Aelian. V. H. II, 13. Ὑποπίνειν, *ſubbibere*, h. e. *largius bibere*, Xenoph. Symp. IX, 2. 10) Significat *in promtu*. Vt ὑπάρχειν, *adeſſe*, *in promtu eſſe*, ὑπεῖναι, *praeſto eſſe*, vid. Ind. Demoſth. Reisk. 11) *Seceſſionem*, *reuerſionem*. Vt ὑποχωρήσεις πεδιναὶ, *fuga in locis planis*, Polyb. I, 34. *Z.*

Vig. Idiot. gr.

1 Quo iure *praepoſitionem* dicat Auctor χωρὶς, vt et ſuperius ἄνευ, non meum ſit probare.

2 Hinc, ſequente τε̃ et infinitiuo, redditur, *praeterquam quod.* Ariſtid. pro Quatuoruiris, p. 478 Χωρὶς τε̃ μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα ἐκείνοις, *Praeterquam quod haec illis non reſpondent*. Vel ſine articulo; ita Crito apud Platonem: Χωρὶς μὲν ἐκ ἐςερῆσθαι, τοιέτε ἐπιτηδείε, *Praeterquam quod te, amico tam neceſſario, priuatus ero*. Notat etiam *praeter*, vbi exceptio indicatur, quo ſenſu etiam caſui ſuo poſtponitur. Sic de diluuio Apollodorus lib. I, pag. 19 Ὥςε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπες, ὈΛΙΓΩΝ ΧΩΡΙΣ, *Ita vt omnes homines perierint*, *exceptis paucis*.

carnaſſ. lib. X [3] Χωρὶς ἢ ὅσοι ὑπὸ νόσων, ἢ γήρως, φυγεῖν ἀδύνατοι ἦσαν, id eſt, *Praeter eos, qui vel prae morbis, vel prae ſenio fugere non poterant.*

Vel conſtruitur cum ἂν, aut εἰ, ſequente part. negat. Plutarch. Camill. [4] Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ἢ πόλεμος, id eſt, *Niſi ſi Gallicum bellum fuerit.*

Seorſim. XI. Aliquando denique aduerbii potius rationem induit, quam praepoſitionis: tuncque ſignificat *ſeorſum, ſeparatim,* vt νόσφι Poetice.

Quo ſenſu, duobus modis vſurpatur. Primo, per ſe, ac ſine vllo caſu: vt, Χωρὶς γὰρ ἐκεῖνος, καὶ καθ' αὑτὸν δὴ μόνον ἐξετάζεται, id eſt, *Ille enim ſeorſum, ac per ſeſe tantummodo ſpectatur*, aut, *ſecum ipſe comparatur.* Χωρὶς περὶ ἑκάστων εἰπεῖν, *Seorſim de ſingulis dicere.*

Secundo, cum genitiuo caſu: vt, Ὅσον διὰ σταδίου χωρὶς ἀλλήλων διεστηκέναι, id eſt, *Vno circiter ſtadio ab inuicem disiungi.*

3 Pag. 646, lin. 19. 4 Pag. 151, lin. 26.

DE
ACCENTIBVS.
CAPVT I.

Accentus eſt menſura ſyllabae, quae ſeruatur aut ſcribendo, aut pronunciando, prout certa aliqua ratio, lex, aut conſuetudo poſtulat.

. Accentus ſunt tres: Acutus, Grauis, Circumflexus.

Explicatio nominum, quibus in ſignificandis accentibus pro varia ſpecie et ſede Grammatici Graeci vtuntur.

Acutus in	vltima	vocantur	Oxytonus: vt, *τιμή.*
	penult.		Paroxytonus: vt, *λόγος.*
	antepen.		Proparox. vt, *ἄνθρωπος.*
Circumflexus in	vltima	vocantur	Periſpomenus: vt, *ποιῶ.*
	penult.		Properiſpom. vt, *σῶμα.*

Grauis vltimam ſyllabam duntaxat occupat, nunquam tamen pingitur, niſi in orationis contextu, vbi acutus vertitur in grauem: vt, *ἀγαθὸς ἀνήρ ἐστι κοινὸν ἀγαθόν.* Vbi nota, *ἀγαθὸς*, *κοινὸν*, ſi ſeorſim ſumantur, tono acuto, ſed in orationis contextu graui pinguntur, vt in exemplis.

Animaduerte itaque, acutus finalis ſiue ſit in flexione, ſiue conſtructione, ante nullam diſtinctionem, vel duntaxat ante comma (,) vertitur in grauem: vt, *ἀγαθὸς bonus.* Si colon (·) vel punctum interrogationis (;) vel punctum admirationis (!) ſequatur, manet acutus: vt, *τίς ἀγαθός; Quis bonus? ὦ ἀγαθέ! o bone! τὸν ἀγαθόν.*

Accentuum leges.

Circumflexus	nunquam eſt in antepenultima.
	non niſi in ſyllaba natura longa.
	non in penult. niſi vltima breui [5].

Acutus

5 Nempe natura; nam circumflectitur et penultima ante vltimam poſitione longam, vt αἶθοψ. Nimirum ſyllabam poſitione longam in accentuum ratione pro breui haberi, mox dicetur, cap. 2.

6 Sed

Acutus { non praeponitur antepenultimae.
non in antepenultima niſi vltima breui.

* Niſi in Ion. in prima Simplicium: vt, Αἰνείας, Αἰνείεω. Et Atticis in reliquis: vt, πόλις, πόλεως.

CAPVT II.

Accentuum Regulae.

1.

Longa natura ante finalem breuem, ſi tonum habuerit, circumflectitur: vt, σῶμα, μῦσα, αὖλαξ [6].

Nota, αι et οι finales pro breuibus habentur: vt, μῦσαι, Αἰνεῖαι, ἄνθρωποι.

Niſi in { contractis ſyllabis, vt, Λητοῖ.
pronomine οἷ, *ſibi*.
optatiuis: vt, ποιήσαι, εἴποι.
aduerbiis: vt οἴκοι *domi*, οἷ, ποῖ *vbi* etc.

Nota, ſyllaba ſola poſitione producta, in accentuum ratione pro breui habetur: vt, αὖλαξ, τύπτε, γράμμα.

2. Vox cum enclitica compoſita in accentuum ratione pro duabus habetur: vt, ὥςε, ἤνπερ. Sic ἧτινος, ᾧτινι, ὧντινων· contra regulas.

3. Omnis acutus finalis, praeter τίς interrogatiuum, in orationis contextu, niſi ſequente enclitica, vertitur in grauem: vt, ἀγαθὸς ἀνήρ. ſed ἀγαθός ἐςι.

4. Omnis dictio oxytona Apoſtrophum paſſa { In indeclinabilibus amittit accentum: vt, κατ' αὐτὸν, id eſt, κατά.
In declinabilibus retrahit tonum: vt, δεῖν' ἔπαθε, id eſt, δεινά.

Sed enclitica inclinant et monoſyllaba amittunt: vt, τ' ἄλλα.

5. Dictio paroxytona in flectendo facto impar, } vltima { breui, erit proparoxyt. vt, τύπτων, τύπτοντος· ἕλλην, ἕλληνος.
longa, manet: vt, τυπτόντων.

* Excipe duntaxat, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, δημήτηρ, quae penultimam notant.

6. Dictio

6 Sed ſyllaba breuis, ex ſynaloepha facta longa, retinet tonum naturalem, vt κῷφον pro καὶ ὄφον.

7 Adde

6 Dictio proparoxytona in flectendo facta par vel impar,	vltima	breui, manet: vt, *τύπτομαι, τυπτόμεθα· εὔχαρις, εὐχάριτος.* longa, erit paroxyt. *εὔχαρις, εὐχαρίτων.* Nota, tonus promovetur, ſalua lege quarta.

7. Longa ante longam, et breuis ante breuem vel longam, ſi tonum habuerit, erit acutus: vt, *λόγος, λόγȣ, δȣ́λȣ.*

8. E*υ* et *ȣ* finales, ſi tonum habeant, circumflectuntur, praeter *ἰδȣ́ ecce* et *ἰȣ́* 7.

9. Dictio properiſp. in flectendo facta	Impar, vltima breui, erit proparoxytona: vt, *σῶμα, σώματος.* Par vel impar, vltima longa, erit paroxytona: vt, *σπȣδαῖος, σπȣδαίȣ.*

10. Dictio polyſyllaba oxytona vel periſpomena in flectendo facta impar, habet tonum in penultima:	vt	*ποιμὴν, ποιμένος.* *ἀγὼν, ἀγῶνος.* *τιμῆς, τιμῆντος.* *τυπῶ, τυπεῖτον.*

Nota ad praecedentes leges et regulas.

1. Syllaba natura longa eſt, quae in ſe complectitur	vel	Diphthongum. Vocalem longam *η, ω.* Vocalem ancipitem productam: vt, *πᾶσα, πῖθι, κλῦθι.*

2. Toni ſpecies in penult. pendet a ſyllabarum quantitate, iuxta regulam primam et ſeptimam.

Syllabarum quantitas et incrementum multum conducit ad toni notitiam, tum quoad eius ſpeciem, et ſedem: vt, *σῶμα, σώματος, σωμάτων· μȣ̃σα, μȣ́σης.*

C A P V T III.

Accentus recti ſingularis non poteſt certis regulis tradi, niſi ſingulis verbis adhibitis, quae omnia recenſere hic labor, hoc opus eſt; neque nobis, cum breuitati litauerimus, licet eſſe tam prolixis: cur enim quaedam verba, quae iisdem conſtant ſyllabis, vocalibus, et conſonantibus varium et diuerſum habeant tonum, nulla certa regula, aut ratione demon-

7 Adde *ȣ̓́, ȣ̓́κ, ȣ̓́χ,* in fine ſententiae.

demonſtrari poteſt: dic obſecro, cur *μᾶλλον* [8], *πρᾶγμα*, et *πρᾶξις* ſunt properiſp. cum *ἄλλον*, *τάγμα*, et *τάξις* ſint paroxyt.? cur *ὀρανὸς* ſit oxytonon et *πεδίον* paroxytonon; cum *κοίρανος* et *ςάδιον* ſint proparox.? Quae porro maior eſt varietas, quam in tribus, *αἰγιαλὸς*, *αἱμύλος*, et *ἄσυλος*, licet eadem terminentur analogia? Quare cum vſu et lectione aſſidua melius et facilius ediſci, quam vllis praeceptis comprehendi queant, nunc temporis, dedita opera, omiſſa facimus.

De tonis in recto ſingulari regulae generaliores.

1. Verbalia in *μα*
   - Diſſyllaba habent tonum in penultima: vt *γράμμα*, *τραῦμα*.
   - Polyſyllaba ſunt proparox. vt, *ποίημα*.

2. Subſtantiua in *εια*
   - ab adiectiuis oxytonis in *ης* ſunt proparoxytona: vt, *ἀληθὴς*, *ἀλήθεια*.
   - a verbis *εύω* ſunt paroxyt. vt, *δȣλεία* a *δȣλεύω*, *βασιλεία* a *βασιλεύω*.

3. Adiectiua comparatiui et ſuperlatiui gradus in
   - *ος*
     - Diſſyllaba ſunt properiſ. vt, *πλεῖϛος*.
     - Polyſyllaba ſunt proparox. vt, *σοφώτερος*, *σωφώτατος*.
   - *ων* Paroxytona ſunt: vt, *ἀμείνων*, *βελτίων*.

4. Nomina compoſita cum quolibet nomine a praeteritis mediis, vt a *κτείνω*, *τρέφω*, *τέμνω*, *τίκτω*, *λέγω*, *φέρω*, ſi capiantur
   - Actiue, ſunt paroxytona: vt, *μητροκτόνος* ***matricida***, *θεολόγος* ***theologus***.
   - Paſſiue, ſunt proparoxyt. vt, *μητρόκτονος* ***a matre occiſus***.

5. Pronomina ſimplicia maſculina [9], ſi
   - ſint hyperdiſſyllaba, ſunt proparoxytona: vt, *σφέτερος*, *ſuus*.
   - non ſint hyperdiſſyllaba, ſunt oxytona: vt, *ἐγὼ*, *σὺ*, *αὐτός*.

* Excipe

8 *An* vt compenſet abſentiam *τȣ̃ ι*, quod exciderat ex regulari comparatiuo *μάλιον*, quod reſeruauit Heſychius? Leges de accentibus recti caſus ſingularis tunc, puto, certae figi poterunt vbi omnium vocum, quaqua late patet lingua, origines ad conſtantem analogiae normam reuocari poterunt.

9 Et neutra: vt, *σφέτερον αὐτό*.

10 Περίπολος.

Digitized by Google

* Excipe { δεῖνα, ἐκεῖνος, ὗτος. } pro quo { κεῖνος, Ion. τῆνος, Dor. }

Nota, compoſita ſequuntur tonum ſimplicium: vt, ὗτος, τοιῦτος· αὐτὸν, σεαυτόν.

6. Adiectiua in κος aptitudinem vel potentiam ſignificantia, ſunt oxytona: vt, κριτικὸς, φυλακτικός.

7. Compoſita a βάλλω, πολέω, χέω, cum
- Praepoſitione, ſunt proparoxytona: vt, ἀμφίβολος [10], πρόχοος,
- Alia dictione, ſunt paroxytona: vt, ἐκηβόλος [11], οἰνοχόος.

8. Diſſyllaba
- Interrogatiua primam notant: vt, ποῖος *qualis.*
- Indefinita vltimam: vt, ποιὸς *qualiscunque*, ποσὸς *quantuscunque:* ſed πόσος *quantus?*

Adiectiua verbalia in έος, vt et participia praeteriti paſſiui ſunt paroxytona: vt, λεκτέος, γραπτέος, γεγραμμένος.

Nota de Participiis.

Aeoles retrahunt accentum particip. { βεβλημένος, Aeol. Aphaer. βλήμενος, τετυφὼς Aeol. τετύφων. }

Compoſitio tonum participiorum non variat: vt, εἰμὶ, ὢν, παρών· ſic ἐλθὼν, εἰσελθών.

De tonis feminini et neutrius generis Adiectiuorum omnium trium terminationum in recto ſingulari.

Regula.

In Adiectiuis (vt et Participiis et Pronominibus) tonus feminin. et neutrius generis, quoad fieri poteſt, ſequitur tonum maſculini: vt, καλὸς, καλὴ, καλόν· ϑεὶς, ϑεῖσα, ϑέν· πᾶς, πᾶσα, πᾶν· ϑῆλυς, ϑήλεια, ϑῆλυ· ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ· σπουδαῖος, σπουδαία, σπουδαῖον· ἅγιος, ἁγία, ἅγιον.

* Excipe

10 Περίπολος. 11 Ὀνειροπόλος.

* Excipe duntaxat ἐλαχὺς, et λιγὺς, quae in feminino accentum retrahunt in antepenultimam: vt, ἐλάχεια et λίγεια, et vnum χαρίεις, χάριεν.

Nota, adiectiua feminina in recto ſingulari a maſculinis
- Pariſyllabicis, vltimam producunt: vt, ἅγιος, ἁγία· praeter πότνια, et δῖα.
- Impariſyllabicis, vltimam corripiunt: vt, πᾶσα, ϑεῖσα.

Adiectiva maſculina paroxytona in ων
- Impariſyllabica, retrahunt tonum: vt, ὁ καὶ ἡ ἀμείνων, καὶ τὸ ἄμεινον.
- Diſſyllaba, penultimae locum ſeruant: vt, ὁ καὶ ἡ πλείων, καὶ τὸ πλεῖον.

Adiectiua paroxyt. in ης in neutro ſunt proparoxytona: vt, ὁ καὶ ἡ αὐτάρκης, καὶ τὸ αὔταρκες. oxytona ſeruant tonum.

CAPVT IV.

De tonis obliquorum pariſyllabicorum.

In tribus prioribus declinationibus ſimplicium tonus in recto Oxytonus, in
- Genitiuo et Datiuo eſt Periſpom. vbique: vt, ποιητὴς, ποιητῦ. ὁδὸς, ὁδῦ, ὁδῶν, ὁδοῖς. καλὸς, καλῦ.
- Reliquis caſibus manet, ὁδὸν, ὁδὺς.

Tonus in recto
- Paroxytonus, penultimae locum tenet: vt, τύχη, τύχης, τύχην· χώρα, χώρας, χῶραι.
  - * Sed μία cum compoſitis in genitiuo et datiuo ſingulari vbique eſt periſpomenon: vt, μιᾶς, μιᾷ· μηδεμιᾶς, μηδεμιᾷ· ὐδεμιᾶς, ὐδεμιᾷ.
  - Nota, adiectiua in recto plurali feminina ſequuntur tonum maſculini: vt, ἅγιοι, ἅγιαι, ἅγια. σπυδαῖοι, σπυδαῖαι, σπυδαῖα.
- Proparoxytona iuxta regulam ſextam, cap. 2.
- Properiſpomena iuxta regulam nonam, cap. 2.

Ad

Ad praecedentem regulam nota generaliter.

1. Omnis genitiuus pluralis in prima et ſecunda declinatione circumflectitur in vltima:
   - Subſtantiua omnia, vt Αἰνείας, Αἰνειῶν. μοῦσα, μουσῶν. τιμὴ, τιμῶν, Excipe χλούνων. χρήσων. ἐτησίων. Ἀφύων.
   - Adiectiua duntaxat
     - Pariſyllabica oxytona omnia cuiuscunque generis: vt, καλὸς, καλῶν· καλὴ, καλῶν [12].
     - Impariſyllabica feminina: vt, ἡδὺς, ἡδέων· ſed ἡδεῖα, ἡδειῶν. ſic τυπτοῦσα, τυπτουσῶν.

Nota ſecundo.

2. α finale in prima et ſecunda declinatione in duali, et datiuo ſingulari producitur: vt, ἡ χώρα, τῇ χώρᾳ, τὰ χώρα. Sed in vocatiuo ſecundae declinationis ſequitur tonum recti: vt, ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα· ἡ χώρα, ὦ χώρα.

ας finale in prima et ſecunda declinatione in ſingulari et plurali numero communiter producitur: vt, ἡ χώρα, τὰς χώρας. Dorice corripitur: vt, τὰς χῶρας, τὰς μούσας.

αν finale in
- prima producitur: vt, τὸν Αἰνείαν.
- ſecunda ſequitur quantitatem recti: vt, ἡ χώρα, τὴν χώραν· μοῦσα, μοῦσαν.

Nota ſpecialiter ad paroxytona.

3. Quatuor paroxytona primae declinationis, vt δεσπότης, μητιέτης, ἀκακήτης, εὐρυόπης, in vocatiuo ſingulari fiunt proparoxytona: vt, ὦ δέσποτα, μητίετα, quibus addi poteſt οἰκοδεσπότης, ὦ οἰκοδέσποτα.

Haec et ſimilia nomina
- Appellatiua formant vocatiuum in α breuem: vt, ὦ βιβλιοπῶλα· κυνώπης, ὦ κυνῶπα.
- Propria α vocatiui producunt: vt, ὦ Αἰνεία, ὦ Θωμᾶ.

Regula quartae declinationis ſimplicium.

Tonus in recto ſingulari in obliquis huius declinationis idem eſt, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, etc.

Sed

12 Nam excipiuntur grauitona feminina ſecundae, a maſculinis tertiae deducta: vt, ἁγία, ἁγίων, προτέρα, προτέρων. Sic pronomen αὕτη, τούτων.

Sed ſi rectus oxytonus, genitiuus pluralis et datiui omnes ſunt periſpomena: vt, *ὁ λαγὼς lepus*, *τῷ λαγῷ*, *τοῖν λαγῷν*, *τῶν λαγῶν*, *τοῖς λαγῷς*.

Regula de caſibus obliquis pariſyllabicis non contractis primae declinationis contractorum.

Nomina ſubſtantiua et adiectiua polyſyllaba in *ης* in recto, in vocatiuo fiunt proparoxytona: vt, *ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς*, vocatiuo *ὦ ἄληθες· αὐτάρκης*, vocatiuo *ὦ αὔταρκες· ὁ ἡρακλῆς*, *ὦ ἥρακλες*, *Hercules*. Sic de tonis pariſyllabicis. Excipio duntaxat vocativ. quintae declinationis, de quo in ſequente capite.

CAPVT V.

Declinatio quinta.

Polyſyllaba huius, aut cuiuſcunque declinationis impariſyllabica, quoad tonum in obliquis, innoteſcunt per regulam 5, 6, 10, cap. 2.

Monoſyllaba in recto, in genit. et dat. ſing. et datiuo plurali ſunt oxytona: vt, *χεὶρ*, *χειρὸς*, *χειρὶ*, *χερσί· πᾶς*, *παντὸς*, *παντί· εἷς*, *ἑνὸς*, *ἑνὶ*, cum compoſitis: vt, *ὀδεὶς*, et *μηδεὶς*, *ὀδενὸς*, *μηδενὸς*, *ὀδενὶ*, *μηδενί*.

* Sed penultima datiui pluralis { in compoſitis ab *εἷς* acuitur; vt, *ὀδέσι*, *μηδέσι*. | *τῦ πᾶς*, *omnis*, circumflectitur: vt, *πᾶσι*. }

Monoſyllaba in recto { In accuſativ. ſingul. nomin. accuſat. et vocat. dual. et plurali } penultim. { longam circumflectunt: *χεῖρα*, *χεῖρε*, *χεῖρες*, *χεῖρας*. | breuem acuunt: vt, *πῦς*, *πόδα*, *πόδες*, *πόδας*. } | In genitiuo duali et plurali ſunt periſpomena: vt, *χεὶρ*, *χειροῖν*, *χειρῶν· πῦς*, *ποδοῖν*, *ποδῶν*. }

* Excipe duntaxat *δμῶς*, *τρῶς*, *θῶς*, *φῶς* et *φῷς*; *κρὰς*, *δᾲς*, *λὰς*, *παῖς*, ſimul et *ὗς*, quae in genitiuo plurali contra regulam ſunt paroxytona: vt, *τρώων*, *πάντων*, *παίδων*, *φώτων*, ct vnum *ὁ φὼς*, in duali *τοῖν φώτοιν*, ſic Canin.

Nota

Nota ad praecedentes regulas.

Τίς interrogatiuum, et pronomen δεῖς, vt et participia monoſyllaba vbique penultimam notant: vt, τίς τίνος τίνι τίνα· θεὶς θέντος θέντα· ςὰς ςάντος ςάντι ςάντα· δεῖς δεῖνος δεῖνι δεῖνα.

Regula.

Nomina huius declinationis Metatheſin paſſa, et ſyncopata omnia, et haec vox γυνὴ, quoad tonum in obliquis imitantur monoſyllaba: vt, ἀνὴρ ἀνδρὸς ἄνδρα· κύων κυνὸς κύνα· γυνὴ γυναικὸς γυναικὶ γυναῖκα· γόνυ γόνυος γόνος· δόρυ δόρυος δυρός.

Nota, ας finale { communiter corripitur: vt, τιτᾶνας. Dorice producitur: vt, τὰς τιτάνας.

De tonis obliquorum impariſyllabicorum obiter.

Paroxytona hyperdiſſyllaba in ων in vocatiuo ſing. ſunt proparox. vt, ἀμείνων, ὦ ἄμεινον, Ἀγαμέμνων, ὦ Ἀγάμεμνον.

* Excipe duntaxat Λακεδαίμων, Παλαίμων, Μαχάων, Ἱκετάων, Ἀρετάων, quae penult. vocatiui ſingularis circumflectunt: vt, ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον, Μαχᾶον, etc. Quibus adde compoſita a φρὴν, quoties penultim. vocatiui producunt: vt, ταλαίφρων, ὦ ταλαῖφρον· at ταλάϊφρον.

Haec oxytona πατὴρ, γαςὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, γυνὴ, et tria paroxytona, δημήτηρ, εἰνάτηρ, θυγάτηρ, in vocatiuo ſingulari tonum retrahunt: ὦ πάτερ, γάςερ, ἄνερ, δᾶερ, σῶτερ, γύνη, δήμητερ, εἴνατερ, θύγατερ.

CAPVT VI.

Accentuum ratio in Contractione.

In contractione ex graui et acuto fit acutus: vt, ποιεόμεθα, ποιούμεθα.

Ex acuto et graui fit circumflexus: vt, ποιέομαι, ποιοῦμαι.

Nota, in verborum contractione verum eſt.

* In

* In nominibus excipe duntaxat:
- Nom. et vocat. dual. ſecundae et tertiae declinat. ſimpl. vt, τὼ νόω νὼ, μνάα μνᾶ.
- Genit. plur. εὐηθέων, συνηθέων, ἀσυνηθέων, τριηρέων, quae tonum retrahunt: vt, εὐήθων, τριήρων, ab εὐήθης et τριήρης, etc.
- Accuſatiuum ſingul. quartae declinationis contract. ſi terminatio recti ſit ώ: vt, ἡ λητὼ, τὴν λητόα λητώ[13].

Syllaba tono affecta, in quam non cadit contractio, vendicat tonum: vt, τίμαε, τίμα, τείχεος τείχους.

* Excipe duntaxat quaedam adiectiua in εος proparoxytona materiam aut colorem ſignificantia, quae promouendo accentum, poſt contractionem fiunt periſpom. vt, χρύσεος, *aureus*, χρυσοῦς· ἀργύρεος, *argenteus*, ἀργυροῦς· χάλκεος, χαλκοῦς· ſic ἔρεος, πορφύρεος, κεράμεος. Quibus adde ἀδελφίδεος, θυγατρίδεος, quae εος in οῦς contractum mutant.

Contracta omnino producuntur: vt, ὁ καὶ ἡ νῆσις, ſed τοὺς καὶ τὰς νήσιας, νήσις· ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, ſed τοὺς καὶ τὰς ἀδάκρυας, ἀδάκρυς.

CAPVT VII.

De tonis verborum compoſitorum et ſimplicium, cuiuscunque vocis, modi, numeri, aut perſonae, iuxta ſequentes ſex tabellas.

Tabella modi Infinitiui.

Verba in Indicat.	periſpom.	in voce actiua, manent in Infinitiuo: vt, σπερῶ, σπερεῖν· τυπῶ, τυπεῖν, et Aoriſt. β. vt, ἔτυπον, τυπεῖν.
	proparox.	in voce paſſiua et media, manent in Infinitiuo: vt, τύπτομαι, τύπτεσθαι, τυπήσομαι, τυπήσεσθαι. * Quibus adde aoriſt. α. mediae vocis: vt, ἐτυψάμην, τύψασθαι.

Reliqua tempora modi infinitiui cuiuscunque vocis habent tonum in penultima: vt, ποιῆσαι, τυπῆναι, τετυφέναι, ἱέναι, εἶναι, θεῖναι.

Regula.

13 Nam, ſi rectus terminatur in ὼς, circumflectitur: vt, τὴν αἰδόα, αἰδῶ.

Regula.

Idem eſt tonus modi infinitiui in verbis ſimplicibus, et compoſitis: vt, ἔχειν, παρέχειν· ἐλθεῖν, εἰσελθεῖν· εἶναι, παρεῖναι.

Tabella modi Infinitiui extra communem Dialectum.

Communiter tonus in vltima, ſi
- numerus ſyllabarum ſeruetur, manet: vt, τυπεῖν, Dor. τυπέν· ποιεῖν, Aeol. ποιῆν, ποιεῖς.
- paulum augeatur, erit in penultima: vt, τυπεῖν, τυπέμεν.

Communiter tonus in penvltima, ſi
- numerus ſyllabarum non augeatur, manet: vt, τύπτειν, Dor. τύπτεν, Aeol. τύπτην· ſic τυπῆναι, Ion. τυπῆμεν et τυπέμεν· δοῦναι, Ion. δόμεν.
- augeatur ſyllaba, eſt proparox.

Finita in άμεναι, έμεναι, ήμεναι, et όμεναι, cuiuscunque dialecti, ſunt proparoxyt. vt, δοῦναι, δόμεναι, θεῖναι, θέμεναι.

Tabella verborum ſimplicium, indicans tonum ſecundae perſonae ſingularis Imperatiui, et primae in reliquis modis cuiuscunque vocis aut temporis.

Verba monoſyllaba
- Breuia, ſunt oxytona: vt, θές *pone.* δός *da.*
- Longa circumflectuntur: vt, θῶ, δῶ, ἦν.

Diſſyllaba vltima
- Breui, habent tonum in penult. vt, τύπτε, σῶσαι. * ſed εὑρὲ, ἐλθὲ, *veni*, εἰπὲ, *dic*, Attice ſunt oxyt. [14].
- Longa vel ſunt
  - paroxytona: vt, τύπτω,
  - periſpomena: vt, τυπῶ, τυπῶ.

Polyſyll. vltima
- Breui ſunt proparox. vt, τέτυφα, ἔχθαιρε, ἵστασο, ἤκουσα. * Sed tempora optatiui modi actiui ab Indicat. periſpom. vt, τυπῶ, τυποῖμι, σπερῶ, σπεροῖμι.
- Longa vel
  - parox. vt, λαμβάνω.
  - periſp. vt, ἀκοῦ.

Regula.

Aoriſtus ſecundus mediae vocis in ſecunda perſona ſing. Imperatiui modi eſt periſpom. vt, τυποῦ, σπαροῦ. Praeter vnum τράπου.

Tabella

14 Addunt λαβέ, ἰδέ.

Tabella verborum ſimplicium, indicans tonum in reliquis perſonis, cuiuscunque numeri, temporis, aut vocis, per tonum primi ſingularis.

Tonus periſpom. in prima perſona, in reliquis perſonis ſi numerus ſyllabarum
- ſeruetur, manet: vt, θῶ, θῇς; τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
- paulum augeatur, vt in regula decima, cap. 2.

Properiſpom. in prima, in reliquis perſonis ſi numerus ſyllabarum
- augeatur, fit iuxta regulam nonam cap. 2.
- non augeatur, vlt.
  - breui, manet: vt, τυπεῦμαι, τυπεῖται.
  - longa, erit parox.
- minuatur, fit periſpomen. vt, τυπεῦμαι, τυπῇ.

Paroxyt. in prima, in reliquis perſonis ſi ſyllab. numerus
- augeatur, fit iuxta regulam quintam cap. 2.
- non augeatur, vltima
  - breui
    - In polyſyll. erit proparox. vt, τύπτοιο.
    - In diſſyll. erit properiſp. vt, πταίμην, πταῖο.
  - longa, manet: vt, τύπτεις.

Proparoxyt. in prima ſingulari, in reliquis perſonis eiusdem temporis ſi numerus ſyllabarum
- augeatur, fit iuxta regulam ſext. cap. 2.
- non augeatur,
  - vlt. breui, manet: vt, τύπτομαι, τύπτεται.
  - vltima longa, erit paroxyt. vt, τύπτηθι, τυπήτω, τυπήτων.
- minuatur, erit paroxytona: vt, τύπτομαι, τύπτῃ.

Nota ad paroxyt. in praecedente tabella.

Paroxyt. in εἵμην, et αἵμην, duntaxat in verbis in μι, ſi numerus ſyllabarum
- augeatur, fit iuxta regulam quintam cap. 2.
- non augeatur vlt.
  - breui, properiſp. vt, ἱςαίμην, ἱςαῖο· θείμην, θεῖο.
  - longa, manent.

Quibus addi poſſunt futur. α. in quinta, et futur. β. in reliquis coniugationibus Barytonorum in voce media, et modo

modo optatiuo, vt, *σπεροίμην*, *σπεροῖο*, *σπεροῖτο*· *τυποίμην*, *τυποῖο*, *τυποῖτο*.

Reliqua autem in *αίμην* et *οίμην* ſequuntur tonum parox. ſicut in tabella: vt, *τυψαίμην*, *τύψαιο*· *τυπησοίμην*, *τυπήσοιο*.

Tabella verborum compoſitorum duntaxat in ſecunda perſona ſing. modi imperatiui.

Monoſyllaba poſt compoſitionem ſunt paroxytona: vt, *ἕς*, *ἄφες*, *remitte*: *δὸς*, *ἀπόδος*, *redde*.

Diſſyllaba, vltima	breui, poſt compoſitionem ſunt proparoxytona: vt, *ἐλθὲ*, *εἴσελθε*. *μάθε*, *κατάμαθε*· *τεῖνον*, *ἔκτεινον*. Item polyſyllaba: vt, *ἔγειρον*, *συνέγειρον*.
	longa, ſeruant tonum: vt, *αἰρȣ͂*, *ἀφαιρȣ͂*.

* Haec duo tamen excipiuntur, *λαθȣ͂*, *ἐπιλάθȣ*, *obliviſcere*: *ἱκȣ͂*, *ἐφίκȣ*, *veni*.

Tabella verborum compoſitorum in prima perſona ſingulari per omnes modos.

Monoſyllaba ſimplicia	poſt compoſitionem, vltima	longa, ſeruant tonum ſimplicium: vt, *δῶ*, *ἀποδῶ*. praeter vnum *σχῶ*, *κατάσχω*.
Diſſyllaba ſimplicia		longa, ſeruant tonum ſimplicium: vt, *ϛαθῶ*, *καταϛαθῶ*.
		breui, ſunt proparox. vt, *εἰμὶ*, *ἄπειμι*.
Hyperdiſſyllaba ſimplicia		breui, ſeruant tonum: vt, *ὤρυξα*, *ἐξώρυξα*.

* Excipiuntur a diſſyllabis aoriſt. et praeterita diſſyllaba properiſpomena: vt, *εἶδον*, *εἷλκον*, *εἶχον*, *ἧκα*, quae in compoſitione ſeruant tonum ſimplicium: vt, *κατεῖδον*, *κατεῖχον*, *συνῆκα*.

1. Nota, niſi ſeruata vocali praepoſitionis, tum quidem ſunt proparoxytona: vt, *ὑπόειχον*, *ὑπόειξα*.

2. Nota, *οἶδα*, et *κεῖμαι* in compoſitione retrahunt tonum: vt, *κάτοιδα*, *σύνοιδα*, *πρόκειμαι*.

Regula.

Regula.

Diſſyllaba ſimplicia in *μην*, a diphthongo vel vocali longa incipientia, poſt compoſitionem, modo non augeantur in principio, vltima breui ſunt properiſpom. vt, *καθῆμην*, *καθῆσο*, *καθῆτο*, ab *ἧμαι* *ſedeo*: at *ἐκαθήμην*, *ἐκάθησο*, *ἐκάθητο*. Sic *ἐνώρμην*, *ἐνῶρσο*, *ἐνῶρτο*, ab *ὄρομαι* *concitor*. Tonus in reliquis perſonis ſequitur tonum ſimplicium, vt in ſimplicium tabulis declarauimus.

Nota obiter de vltimis verborum ſyllabis.

Cuiuscunque modi, perſonae, temporis, aut numeri, (niſi in contractis)	in *α*, *ε*, *ο*, *ι*, finita, corripiuntur: vt, *ἔτυψα*, *τύπτουσι*, *ἐτύπτετο*. in *ας*, *αν*, *εν*, et *ιν* finita, corripiuntur: vt, *ἔτυψας*, *ἔτυψαν*, *ἔτυπτον*, *τύπτουσιν*.

In *υν* et *υς* finita, producuntur: vt, *ἐζεύγνυν*, *ἐζεύγνυς*.

CAPVT VIII.

Regulae Aduerbiorum et Praepoſitionum.

Aduerbia a genitiuo adiectiuorum orta, ſequuntur tonum originis: vt, *σοφῶς* a *σοφῶν*.

* Excipe duntaxat *αὐτάρκως* *ſufficienter*, ab *αὐταρκῶν*, et *κακοήθως* a *κακοηθῶν*.

Adiectiua aduerbiaſcentia ſeruant tonum originis: vt, *ἡδὺ* *ſuauiter*, *τάχιστα* *celeriter*.

Aduerbia interrogatiua { monoſyllaba circumflect. vt, *πῶς*; *quomodo?* / diſſyllaba parox. vt, *πότε*; *quando?*

Praepoſitiones omnes, modo tonum habeant, ſunt oxyt.

Praepoſitiones ſuo caſui immediate poſtpoſitae, retrahunt tonum: vt, *εἰρήνης πέρι* [15].

* Excipe

15 Retrahunt eaedem tonum ſuum, quando pro verbis ponuntur: vt *μέτα*, *πάρα*, *πέρι*, *ἔπι*. pro *μέτεστι*, *πάρεστι*, *περίεστι*, *ἔπεστι*.

* Excipe *ἀνὰ* et *διὰ*, vt differant a *Δία Iouem*, *ἄνα o rex*[16].

Aduerbia in { *δα* et *ζε* ſunt proparoxytona: vt, *θύραζε*. praeter vnum *χαμάζε*.
δην ſunt paroxytona: vt, *κρύβδην*.
δον et *ϛι* ſunt oxytona: vt[17], *ἑλληνιϛί*.

CAPVT IX.

De Dictionibus Encliticis.

Enclitica dictio eſt quae proprium accentum inclinat, id eſt, transfert in praecedentis dictionis finalem ſyllabam in eadem clauſula, modo ſit capax, eam acuens: vt, *σῶμά μȣ*.

Dictiones encliticae.

In Nominibus *τὶς quidam*, per omnes caſus: item *τεῦ*, Dor. *τȣ̃*, *τῷ*, Attic. pro *τινὸς*, *τινί*. ſic *τεω* et *τεων*, cum articulo ſubiunctiuo *ὃ*: vt, *ὅτεω*, *ὅτεων*. Sed *τίς* interrogatiuum non inclinat.

In pronominibus, *μȣ̃ μοὶ μέ· σȣ̃ σοὶ σέ· ȣ̃ οἷ ἕ· σφὲ σφίσι σφᾶς*. extra communem dialectum: ſing. *σέο*, *σεῦ*, *τεῦ*, *τοὶ*, *τὶν*, *τὺ*, *εὗ*, *μὶν*, *νίν·* dual. *σφωὲ*, *σφώ·* plural. *σφὶ*, *σφὶν*, *σφέας*; *σφὲ*, *μὶν*, *νίν·* poſt. praepoſitiones tamen et *ἕνεκα* et *ἢ* non inclinant.

In verbis, *εἰμὶ*, *εἶς*[18], *ἐϛὶ*, dual. *ἐϛὸν*, *ἐϛὸν*, plur. *ἐσμὲν*, *ἐϛὲ*, *εἰσὶ*, Poet. et Dor. *ἐσσὶ*, et *ἐντί·* *φημὶ*, *φησὶ*, dual. *φατὸν*, *φατὸν*, plur. *φαμὲν*, *φατὲ*, *φασί*.

In aduerbiis, *ποῖ*, *πῶ*, *ποθὶ*, *ποτὲ*, *πῆ*. Dor. *πόκα*, *πᾶ*, *πῶς*, *πȣ̃*, Ion. *κῶς*, *κȣ̃*, ſi non interrogent.

In

16 *Διὰ* tantum excipit H. Stephanus ad Corinth. p. 60, vtrum de *ἀνὰ* dubitauerit, neſcio. Illud addit: *ſi ob eam tantum rationem reiiceretur διὰ, quod cum accuſatiuo Δία poſſet coincidere, itidem πάρα* pro *παρὰ reiici poſſit et μέτα pro μετὰ, pro πάρεσι et μέτεσι.* *Vig. Idiot. gr.*

17 *Παραϛαδόν.*

18 Secundae perſonae ſingularis inclinatae exemplum deſidero.

 19 Quia

In coniunctionibus, *τὲ*, *κὲ*, Dor. *κὰ*, *κέν.* expletiuae innumerae, *νὺ*, *νὺν*, *θὴν*, *θὲν*, *πὲρ*, *τοὶ*, *ῥὰ*, *γέ.*

Inclinant poſt
- Proparoxytona: vt, *ἄνθρωπός τις.*
- Paroxyt. trochaica - υ
  - *φύλλά τε.*
  - *λάμπέ τε.*
  - *ἄνδρά μοι.*
- Properiſpom. *σῶμά μου.*
- Dictionem nudam, *οὐ*, *οὔτι*

Amittunt poſt
- Oxytona: vt, *Θεός μου*, *Θεόν τινα.*
- Parox.
  - Pyrrichia υ υ *λόγος τε*
  - Spondaica - - *χώρα τε*
  - Iambica υ - *λόγῳ τε*

  duntaxat monoſyllaba. Diſſyl. retinent: vt, *λόγον τινά* [19].
- Periſpomena: vt, *ὁρῶ σε.*

Verbum *ἐστὶ*
- habet acutum in prima, quoties eſt initium orationis [20], vel inmediate poſtponitur his particulis, *οὐκ*, *ὡς*, *εἰ*, *καὶ*, *ἀλλ'*, et *τοῦτ'* pro *τοῦτο*: vt, *οὐκ ἔστι*, *ἀλλ' ἔστι*, *τοῦτ' ἔστι.*
- amittit accentum poſt
  - Oxytona: vt, *καλός ἐστι.*
  - Periſpom. vt, *ἑρμῆς ἐστι.*
- inclinat accentum poſt
  - Proparox. vt, *ἄνθρωπός ἐστι.*
  - Properiſpom. vt, *σῶμά ἐστι.*
- retinet poſt paroxyt. vt, *λόγος ἐστὶ*, *χώρα ἐστί.*

Nota, dictio polyſyllaba finalis a duplici conſona, non eſt capax inclinationis: vt, *φοῖνιξ ἐστί.*

Δὲ

19 Quia linguae natura tonum antepenultimae praemiſſum non patitur, ſiquidem enclitica cum praecedenti voce ita coaleſcit, vt, quantum ad tonum, pro vna voce habeatur.

20 Vel etiam in media oratione, vbi per Anaphoram aliud *ἔστι* orationis alteram partem incipit. Ita apud Platonem de Rep. lib. II, pag. 368, in fin. *Δικαιοσύνη φαμὲν ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνός; ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως.* Similiter apud Pauſaniam in Achaicis pag. 430 *Διδυμαίοις δὲ ἔστι μὲν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐς τὰ μάλιστα ἀρχαῖον· ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερόν σφισιν.* Vel quoties ſynaloepham patitur: vt, *πᾶσα ψυχὴ ἔστ' ἀθάνατος.* Item in *ἔστιν ὅτε*, *ἔστιν ὡς*, *ἔστιν ὅπου* et ſimilibus in media ſententia.

21 Ita

Δὲ, θὲ, et οὖν peculiarem habent inclinationem.

Δὲ inclinat
- quando articulo praepoſitiuo iunctum ponitur pro demonſtratiuo pronomine: vt, ὅδε et ὅδ', *id* [21], οὗτος *hic et ille:* ſic ἥδε, τοῦδε, τόνδε, vbique per obliquos.
- quod accuſatiuis nominum ſecundae vel tertiae declinationis adiungitur, vel vice praepoſitionis εἰς fungitur: vt, οἶκόνδε, *domum*, ἀγορήνδε, *ad forum.*

Δὲ ad τοῖος, τόσος, τηλίκος *tantus*, τῆμος *tum*, ἔνθα *hic*, ἔνθεν *illic*, ὑφὲν iunctum facit, vt ſint quaſi oxyt. vt, ποιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε, τημόσδε, ἐνθάδε, ἐνθένδε. Sic in obliquis ſe habent more oxytonorum: vt, ποιοῦδε, τοσοῦδε, τημοῦδε, τηλικοῦδε, ſic vbique.

Nota, δε in δι verſum, Attici vtcunque acuunt: vt, τοιοσδί· τοιαδί· ἐνθαδί· ὅδε at ὁδί.

Θὲ inclinat in compoſitione cum
- ει, vt εἴθε.
- αι, vt αἴθε.

Οὖν inclinat in compoſitione cum οὐκ, quoties negat, et non interrogat: οὔκουν, *non;* at οὐκοῦν; *num?* non inclinat.

Regula.

Nulla dictio duplici, niſi ſequente enclitica, notatur accentu, γεγραμμένος, ἄνθρωπός τις.

Omnis dictio ſua natura aliquo notatur accentu, niſi viginti ſequentia vocabula.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, (αἱ Dor. pro ἡ τά.) * niſi δὲ iuncta, ὅδε vt ſupra, vel pro οὗτος, αὕτη, οὗτοι, αὗται vſurpantur. Hom. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ὃ, id eſt, οὗτος, *hic venit, etc.*

Nota,

[21] Ita inuenio; nec dubium quin Auctor dederit *id eſt.*

Nota, ὅ acutitonum quatuor ſignificat;	*hoc*, ſic eſt neutrum genus articuli praepoſitiui, per Aphaer. pro τό.
	quod, ſic eſt neutrum genus articuli ſubiunctiui.
	qui, ſic eſt maſculinum articuli ſubiunctiui per Apocop. pro ὅς.
	quia, ſic coniunctio pro ὅτι per Apocopen.

Nullo accentu notantur	Praepoſitiones *εἰς, ἐς, ἐν, εἰν, ἐκ, ἐξ.*
	Coniunctiones, *εἰ*, Dor. *αἰ*.
	Aduerbia, *ȣ̓κ, ȣ̓, ȣ̓χ, ὡς, vt, ποι, alicubi.*

Nota, Aduerbia haec puncto immediate praepoſita plerumque acuuntur, *πῶς γὰρ ȣ̈;* ſic in Iliad. *γ΄, ὄρνιθες ὥς.*

Item *ἐξ* in fine membri aut periodi, et *ὧς* pro *ȣ̔́τως ſic*, tono pinguntur: vt, *ὧς εἰπὼν ὤτρυνε,* Hom. *ſic locutus, etc.*

Synencliticae dictiones omnes, excepta vltima, acuuntur: vt, *τίς σέ μοί Φησί ποτε.* vbi *μοί* poſt *σέ* inclinat, etc.

Nota, cùm multae dictiones encliticae ſimul conueniunt, dicuntur ſynencliticae, vt ſupra in exemplis.

Nota: Inclinatio poſt Apoſtrophum.

Dictio vtcunque oxytona ſi patiatur Apoſtrophum, ſequente enclitica, reiicit tonum in ſuum locum: vt, *καί τινά ἐϛι, καί τιν᾽ ἐϛί· δεινά ἐϛι, δείν᾽ ἐϛί· πάντά ἐϛι, πάντ᾽ ἐϛί· πρᾶγμά ἐϛι, πρᾶγμ᾽ ἐϛί· ȣ̓γέ ἐϛι, ȣ̓γ᾽ ἐϛί.*

* Praeter *ἀλλ᾽* et *τȣ̃τ᾽*: vt, *ἀλλ᾽ ἔϛι, τȣ̃τ᾽ ἔϛι.*

In aliis dictionibus apoſtrophus non variat accentum: vt, *χώρα ἐϛὶ, χώρ᾽ ἐϛί.*

Nota ad encliticas non inclinantes.

Encliticae dictiones ſeruant tonum poſt dictionem inclinationis capacem, praecipue vero Pronomina, idque quoties ſumuntur emphatice, *ἤκȣσα σȣ̃, audiui te,* te non alium: ſed in hiſce minutiis non faceſſo negotium tironibus: haec itaque dedita opera omiſſa facimus.

CAPVT X.

Accentuum ratio inter figuras dictionis.

Proſtheſis.

Verborum tonus poſt Proſtheſin mutatur et retrahitur: vt, εἶπα, ἔειπα, *dixi:* κλῦθι, κέκλυθι.

Modo patiatur lex accentuum, vnde ἤτην, *erant duo,* ἐήτην, non ἔητην, ſalua lege quinta: ſic ἥνδανον. ἑήνδανον, non ἔηνδανον, ſalua lege quarta.

Oxytona poſt Proſtheſin ſeruant tonum: vt, ταγών, τεταγών· ὀρτὴ, ἑορτή.

Aphaereſis.

Dictio per Aphaereſin facta monoſyll.
longa circumflectitur: vt, ἔβη, βῆ.
* praeter vnum ἔχρη, χρή.
breuis acuitur: vt, ἔβαν, βάν.

Dictio polyſyllaba tonum per Aphaereſin ablatum transfert in proximam ſyllabam [22]: vt, ἔθηκε, θῆκε· ἔδωκα, δῶκα. ἔτυψε, τύψε. βέβληται, βλῆται.

Syncope.

Accentus ſuper diphthongum, quae non tota per Syncopen tollitur, ſeruat ſuam ſedem: vt, κρείσσων Sync. κρέσσων. ἐγείρεται· Sync. ἐγέρεται.

Nota, mutatur tonus pro ſyllabarum quantitate: vt, εὐρεῖα, εὐρέα; non εὐρέα, ſalua lege ſecunda.

Tonus ſupra vocalem non ſyncopatam
in diſſyllabis manet: vt, ἤλυθον, ἦλθον· παραπιθών, παρπιθών.
in proparoxytonis retrahitur: vt, ἐκοσμήθησαν, κόσμηθεν.

Epentheſis.

22 Ita tamen, vt, poſtulante natura Syllabae, tonus mutetur: nam ſi longa eſt natura, protractus tonus acutus tranſit in circumflexum, quum vltima natura breuis eſt: vt ἔθηκε, θῆκε. ἔδωκα, δῶκα. βέβληται, βλῆται. At, penultima breui aut poſitione longa, manet acutus: vt, ἔτυψε, τύψε· ἔφατο, φάτο· ἔλαβε, λάβε.

Epentheſis.

Tonus, Epentheſi facta, ſeruat ſuam vocalem vel diphthongum, quam prius habuit: vt, ἀγεῖν, ἀγαγεῖν.

Nota, ſi fieri poteſt iuxta leges accentuum: vnde ἦγον, εἶθα, Attica Epenth. ἤγαγον, εἴωθα, mutatur toni ſpecies, ſalua lege prima.

Apocope.

Voces per Apocopen factae monoſyllabae ſunt vel { Periſpom. vt, δῶ pro δῶμα. Acutitonae, vt ῥά pro ῥᾴδιον, πάρ pro παρά.

Nota, tonus ſupra vocalem Apocopen paſſam mutatur et retrahitur pro ſyllabarum quantitate: vt, βριθὺ, βρῖ· παρὰ, πάρ.

Regula.

Tonus ſupra vocalem non Apocopen paſſam, manet: vt, δάκρυον, δάκρυ· ποσειδῶνα, ποσειδῶ· ἔτασε, ἔτα, ſalua lege prima.

Regula.

Particula σθα Aeolica Paragoge addita non mutat dictionis tonum: vt, ἦς *eras*, ἦσθα· κλαίοις, κλαίοισθα· at οἶδα, οἶδασθα, ſalua lege prima. Sic ἔδειρας, ἐδείρασθα, ſalua lege quarta.

Dictio Apocopen paſſa, ſi vna cum voce ſequente in vnum coaleſcit, tonum ſuum amittit: vt, ἐγὼ, οἶδα, ἐγῷδα· κατὰ τȣ̃το, καττȣ̃το. ſic τȣ̃τ' ἔςι, τȣτέςι.

Nota obiter, cum multae dictiones in vnam coaleſcunt, omnes, excepta vltima, tonos amittunt: vt, τοπαραπολὺ, ſeorſim τὸ παρὰ πολύ.

Accentum ratio in dictionibus ſyllabicis θι, θεν, σε, Φι, Φιν Paragogice additis.

Hae dictiones nominibus appoſitae, non mutant tonum a ſua vocali, aut vocalis ſede:

θι, { ȣ̓ρανὸς, ȣ̓ρανόθι· ἀρχὴ, ἀρχῆθεν·
θεν, { πȣ̃, πόθεν· πᾶν, πάντοθεν· ἄνω, ἄνωθεν.
σε, { ȣ̓ρανὸς, ȣ̓ρανόσε.
Φι { ἀγέλη, ἀγέληΦι· ἐξ εὐνῆς, ἐξ εὐνῆΦι.
Φιν { ςῆθος, ςήθεσΦιν· ἄκανθα, ἀκάνθαΦιν.

Nota

Nota ad φι et φιν, ο ante φι vel φιν, ſemper vendicat tonum: vt, πόντος, ποντόφι.

In his, et ſimilibus, id quod toties inculcauimus, accentum variari tum quoad ſpeciem, tum ſedem pro ſyllabarum quantitate et numero iuxta leges et regulas, nemo non norit.

CAPVT XI.

Tabella Aeol. Ion. Dor. Dialecti in tribus prioribus declinationibus ſimplicium per tonum communem in vltima.

Communiter obliquus par, Aeol. Ion. Dor. factus impar habet tonum in penvlt.	ποιητὴς,	Com. οῦ, ῆ, ὴν, ῶν, αῖς, άς.
		Ion. έου, έα, έων, ῆσι, έας.
		Aeol. άο. άων, αῖσι Dor.
	τιμὴ,	Com. — ῶν, αῖς.
		Ion. — έων, ῆσι.
		Aeol. — άων, αῖσι,
	ὁδὸς,	Com. οῦ, — οῖς.
		Ion. οῖο. — οῖσι.

Regula.

Vtcunque ſe habet rectus, genit. pluralis Aeol. in prima, vt et Aeol. et Ion. in ſecunda declinatione ſemper eſt paroxyt. vt, Αἰνείας, Αἰνειάων· μοῦσα, μουσέων, et μουσάων. Sic τράπεζα, τιμὴ, in έων, et άων. Sed genitiuus Aeol. ſing. Ion. ſing. et plur. innoteſcit per tonum communem, vt in tabella.

Per tonum communem in penultima.

Communiter obliquus par, Aeol. Ion. Dor. factus impar, habet tonum in antepenult.	Αἰνείας	Com. νείου, νείαν, νείαις, νειῶν.
		Aeol. νείαο.
		Ion. νείεω, νείεα, νείῃσι, νείεαν.
	μοῦσα	Com. — μούσαις.
		Ion. — μούσῃσι.
	λόγος	Com. λόγου, — λόγοις.
		Ion. λόγοιο, — λόγοισι.

Nota, pariſyllaba ſequuntur tonum communem, vt Com. μουσῶν, Dor. μουσᾶν.

Nota, adiectiua per omnia quoad tonum ſequuntur ductum ſubſtantiuorum: vt, καλὸς, καλȣ͂, Ion. καλοῖο· ἡμέτερος, ἡμετέρȣ, ἡμετέροιο.

Reg. obiter.

Ἰῶτα Atticum finale vendicat tonum oxyt. vtcunque: vt, ȣ̉͂τος, ȣ̉τοσί· τȣτωΐ· νυνί [23]· τοιαδί· ταυτί.

Reg. de Dat. duali Poet. cuiuscunque declinationis.

Datiuus in οῖν communiter periſpom. Poetice erit properiſpom. vt, ὁδὸς, ὁδοῖιν, Poet. ὁδοῖν· χειροῖν, χειροῖιν.

Reg. de Dat. plur. Poet. cuiuscunque declinationis.

Datiuus pluralis Poet. in εσι vel εσσι, fit proparoxyt. vt, ἔπος, ἔπεος, ἐπέεσσι· τρὼς, τρωὸς, τρώεσι.

Reg. de Caſu Attico cuiuscunque declinationis. •

Caſus Attici habent accentum in antepenult. quamuis vltima ſit longa: vt, πόλις, πόλεως· πέλεκυς, πελέκεως· μενέλεως, μενέλεω. • Niſi recte ſit oxytonus: vt, βασιλεὺς, βασιλέως.

23 Ναυί olim legebatur.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι, χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.

INDEX

INDEX AVCTORVM

QVORVM LOCA

VEL EMENDANTVR VEL EXPLICANTVR

A

Achilles Tatius pag. 100.

Aelianus, 5. 7. 8. 11. 20. 24. 26. 27. 30. 38. 39. 40. 44. 54. 55. 57. 62. 64. 78. 79. 83. 84. 88. 90. 95. 109. 113. 115. 116. 118. 129. 134. 135. 136. 139. 143. 156. 157. 174. 178. 185. 187. 193. 205. 208. 211. 214. 221. 224. 235. 242. 248. 253. 255. 260. 279. 283. 289. 291. 303. 306. 307. 315. 330. 334. 342. 345. 349. 370. 376. 380. 418. 420. 430. 449. 453. 471. 494. 533. 545. 549. 550. 558. 562. 566. 586. 592. 594. 595. 602. 604. 605. 606. 607. 622. 628. 636. 637. 638. 639. 640. 651. 655. 658. 666. 668. 672.

Aeſchines Orat. (Hoogeuenus vſus eſt editione Aurel. Allobr. 1607.) 4. 21. 38. 45. 58. 88. 109. 123. 138. 139. 143. 145. 159. 170. 192. 228. 231. 275. 282. 301. 305. 308. 309. 318. 322. 332. 334. 341. 345. 352. 353. 358. 374. 418. 423. 452. 456. 457. 466. 468. 475. 480. 544. 551. 579. 582. 587. 595. 597. 602. 606. 610. 614. 630. 638. 640. 651. 658. 661. 668.

Aeſchines Socraticus, 1. 8. 27. 34. 37. 68. 69. 79. 84. 98. 117. 122. 123. 152. 172. 192. 212. 223. 256. 260. 267. 312. 315. 371. 372. 380. 387. 394. 404. 416. 434. 447. 525. 589. 604. 628. 638. 639. 651. 666. 668. 672. 673.

Aeſchylus, 84. 93. 94. 260.

Aeſopus, 95. 507.

Alciphron, 23. 239.

Ammonius, 87. 388.

Anacreon, 233. 280. 557. 601. 643.

Andocides, 276. 290. 308. 416. 610. 658.

Antiphon, 267. 318. 319. 359. 379. 637.

Antoninus, 96. 179. 255. 361. 371. 372. 459. 495.

Antoninus Liberalis, 56.

Aphthonius, 30. 326. 475.

Apollonius Rhodius, 427. 437. 442.

Apollodorus, 113. 673.

Appianus, 26. 60. 284. 488.

Apuleius, 283.

Archimedes, 59.

Aretaeus, 496. 650.

Ariſtaenetus, 425. 447.

Ariſtides (interpr. Gul. Cantero 1504.), 13. 14. 20. 21. 27. 40. 47. 54. 62. 64. 66. 73. 76. 84. 87. 88. 92. 110. 123. 124. 130. 138. 141. 142. 149. 150. 168. 169. 177. 204. 255. 267. 268. 269. 273. 278. 283. 286. 288. 296. 307. 323. 328. 329. 330. 331. 332. 334. 349. 357. 358. 361. 362. 363. 379. 382. 384. 427. 433. 455. 457. 465. 487. 498. 501. 511. 513. 532. 549. 550. 558. 563. 577. 578. 605. 614. 615. 616. 620. 631. 632. 637. 649. 654. 673.

Ariſtophanes, 2. 6. 10. 17. 26. 27. 31. 37. 43. 47. 59. 63. 83. 85. 88. 90. 91. 93. 94. 95. 123. 128. 136. 148. 149. 152. 157. 158. 165. 169. 172. 181. 184. 189. 190. 198. 205. 206. 212. 240. 248. 250. 251. 256. 257. 258. 259. 265. 270. 273. 278. 280. 286. 301. 306. 315.

323. 333. 339. 340. 350. 351. 352. 354. 363. 370. 373. 382. 383. 388 389. 391. 392. 396. 397. 398. 402. 405. 407. 408. 409. 410. 414. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 432. 434. 435. 437. 441. 442. 443. 444. 447. 448 450. 453. 459. 461. 462. 475. 476. 477. 482. 485. 486. 487. 489. 491. 494. 499. 500. 502. 507. 508. 512. 520. 525. 536. 537. 540. 546. 548. 556. 557. 560. 568. 602. 607. 618. 621. 622. 632. 641. 642. 650. 656. 669.

Ariſtoteles, 3. 6. 10. 11. 65. 66. 88. 142. 143. 170. 180. 193. 197. 226. 263. 277. 301. 312. 318. 335. 337. 359. 360. 366. 373. 387. 436. 437. 444. 445. 446. 471. 474. 482. 512. 514. 523. 527. 536. 541. 543. 549. 570. 584. 628. 633.

Arnobius, 448.

Arrianus, 2. 3. 4. 8. 10. 14. 20. 22. 25. 26. 27. 45. 48. 54. 55. 57. 59. 68. 70. 71. 72. 90. 92. 98. 99. 127. 129. 130. 132. 135. 138. 174. 180. 181. 189. 223. 224. 234. 242. 248. 251. 282. 284. 303. 308. 319. 324. 328. 332. 354. 365. 369. 374. 414. 420. 465. 473. 520. 538. 544. 550. 557. 567. 571. 573. 578. 595. 596. 600. 605. 616. 619. 622. 628. 637. 647. 659. 663.

Artemidorus, 47. 162.

Athenaeus, 54. 62. 64. 73. 78. 95. 107. 135. 139. 159. 192. 249. 259. 262. 284. 296. 297. 303. 318. 322. 343. 352. 437. 465. 495. 516. 518. 535. 559. 570. 583. 633. 637. 662.

B

Baruch, 219.

Baſilius, 107. 151. 272.

C

Caeſar (Iullus), 285. 602. 663.

Calaber (Q), 72. 76. 124. 370.

Callimachus, 28. 38. 95. 139. 169. 275. 350. 372. 373. 394. 420. 423. 453.

Cato, 322.

Catullus, 245. 560.

Cebetis Tabula, 2. 154. 163. 193. 229. 254. 263. 279. 301. 428. 430. 436. 441. 524. 535. 543. 547. 560.

Charito, 8. 69. 157. 194. 594.

Chryſoſtomus, 200. 252. 271. 272. 294. 394. 411. 494. 569.

Cicero, 2. 41. 60. 63. 104. 108. 110. 117. 120. 135. 157. 164. 171. 173. 177. 178. 188. 197. 199. 202. 241. 262. 268. 270. 278. 285. 286. 287. 292 295. 314. 326. 343. 346. 357. 373. 376. 415. 451. 554. 457. 458. 466. 470. 471. 480. 494. 496. 523. 530. 533. 538. 543. 544. 588. 598. 602. 607. 608. 643. 660. 669.

Clemens Alexandrinus ed. Colon. 1688.), 181. 316. 567. 570. 571. 575. 579. 580. 581. 630.

Corinthus, 344.

Cornificius. 534. 614.

Cratinus, 125. 251.

Curtius, 38. 42. 161. 178. 184. 197. 199. 210. 250. 498. 588.

Cyrillus, 374. 498.

D

Damaſcenus, 81. 133.

Demoſthenes (edit. Aurel. Allobrog. 1607.), 5. 9. 15. 16. 18. 21. 27. 29. 30. 32. 33. 35. 37. 44. 48. 52. 57. 63. 66. 67. 70. 72. 78. 82. 83. 85. 86. 87. 88. 89. 96. 99. 100. 101. 104. 107. 108. 113. 114. 115. 118. 119. 122. 128. 137. 139. 140. 142. 144. 145. 149. 150. 151. 153. 154. 159. 163. 165. 166. 167. 168. 169. 172. 173. 177. 182. 183. 185. 188. 190. 191. 194. 196. 198. 199. 201. 204. 206. 207. 208. 212. 216. 220. 222. 223. 228. 230. 234. 236. 237. 238. 240. 241. 242. 244. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252.

252. 253. 254. 256. 257. 261. 262. 263. 267. 268. 269. 270. 271. 273. 275. 276. 280. 281. 282. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 296. 297. 301. 302. 304. 306. 308. 309. 311. 312. 313. 315. 318. 319. 320. 323. 325. 330. 331. 333. 335. 336. 337. 339. 341. 344. 346. 349. 351. 352. 355. 356. 357. 358. 359. 362. 364. 366. 368. 374. 376. 377. 378. 385. 391. 393. 394. 395. 396. 397. 399. 403. 404. 405. 407. 408. 412. 413. 414. 417. 418. 420. 421. 422. 424. 425. 429. 432. 433. 434. 437. 438. 439. 442. 444. 445. 447. 448. 449. 451. 452. 455. 456. 457. 458. 459. 461. 463. 466. 467. 468. 469. 470. 472. 474. 475. 479. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 489. 490. 499. 500. 504. 506. 507. 508. 510. 511. 512. 515. 516. 521. 522. 524. 525. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 534. 536. 537. 539. 540. 541. 542. 544. 545. 548. 549. 553. 554. 555. 557. 559. 563. 564. 565. 567. 568. 577. 582. 583. 587. 589. 590. 593. 594. 597. 599. 600. 602. 603. 604. 608. 610. 611. 614. 622. 624. 625. 628. 629. 630. 634. 637. 638. 641. 642. 644. 645. 647. 651. 655. 656. 658. 664. 666. 668. 673.

Dinarchus (Demoſthenis editioni additus), 62. 143. 181. 224. 228. 258. 289. 309. 311. 357. 372. 557. 582. 617. 622. 630. 645.

Dio Caſſius, 60. 235.

Dio Chryſoſtomus, 320. 373. 464. 472. 535.

Diodorus Siculus, 22. 194. 386. 435. 668.

Diogenes Laërtius, 263. 322. 543.

Dionyſius Halicarnaſſeus, 7. 46. 49. 61. 77. 78. 82. 166. 225. 226. 242. 273. 299. 300. 304. 316. 321. 344. 350. 370. 371. 384. 385. 427. 477. 538. 562. 563. 573. 574. 575. 577. 579. 585. 586. 592. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 627. 629. 632. 635. 644. 646. 647. 653. 654. 655. 657. 659. 664. 667. 668. 672. 674.

Dioſcorides, 583.

Donatus, 59. 213.

E

Eccleſiaſticus, 14. 41. 55. 58. 127. 218. 235. 409. 521. 624.

Epictetus, 11. 16. 26. 59. 136. 152. 183. 210. 255. 302. 321. 329. 330. 341. 345. 421. 451. 460. 475. 508. 510. 527. 532. 558. 566. 588. 596. 614. 617. 628.

Epigrammata graeca, 48. 129. 162. 233. 527.

Eſdra, 255. 341. 624.

Etymologicon, 36. 94. 220.

Euclides, 47.

Euripides, 10. 47. 95. 100. 164. 175. 182. 187. 195. 198. 211. 214. 236. 246. 265. 270. 278. 280. 289. 335. 340. 403. 410. 413. 422. 425. 426. 427. 434. 435. 442. 459. 487. 499. 500. 524. 536. 537. 559. 560. 561. 562. 569. 647. 652. 664.

Euſebius, 29. 51. 109. 131. 143. 158. 165. 255. 260. 316. 317. 384. 385. 394. 505. 514. 530 531. 645.

Euſtathius. 50. 56. 84. 91. 95. 116. 155. 164. 217. 221. 232. 297. 374. 389. 391. 398. 411. 419. 424. 425. 426. 447. 508. 592.

Eutropii Metaphraſtes, 169. 175. 599. 600. 647. 670.

F

Fabius, 86.

Feſtus, 37.

Ficinus, 492.

Flaccus (Val.), 5.

Florus, 245.

G

Galenus, 162. 182. 278. 471. 507.

Gaza, 32. 165.
Gellius, 71. 184. 251.
Geneſis, 194.
Gregorius Nazianzenus, 16. 51. 111. 123. 224. 241. 274. 288. 295. 311. 312. 315. 458. 464. 467. 511. 522. 523. 528. 530. 534. 550. 569. 599. 649.

H

Harpocration, 35. 36. 87. 391. 551.
Heliodorus, 7. 27. 40. 64. 74. 90. 110. 129. 139. 157. 177. 235. 236. 241. 242. 248. 250. 254. 255. 274. 285. 300. 345. 362 363. 366. 367. 379. 380. 468. 476. 499. 525. 537. 562. 567.
Heraclides, 22.
Hermogenes, 186. 394. 562. 636.
Herodianus, 7. 8. 22. 25. 115. 131. 135. 159. 161. 162. 182. 199. 221. 249. 255. 259. 265. 279. 347. 359. 371. 379. 420. 474. 475. 479. 537. 567. 580. 581. 585. 596. 619. 623. 626. 628. 629. 635. 636. 645. 648. 653. 654. 655. 660. 661. 663. 667. 669. 671.
Herodotus, 3. 8. 12. 14. 23. 24. 46. 47. 69. 70. 71. 72. 73. 105. 106. 111. 115. 122. 123. 135. 139. 141. 144. 146. 148. 153. 157. 162. 173. 175. 177. 194. 202. 204. 206. 207. 217. 244. 245. 249. 252. 253. 254. 255. 258. 263. 264. 268. 272. 274. 279. 282. 285. 300. 301. 319. 322. 337. 343. 344. 354. 371. 399. 401. 419. 421. 469. 480. 495. 518. 520. 521. 542. 566. 572. 590. 592. 606. 608. 609. 614. 616. 619. 623. 624. 634. 642.
Heſiodus, 8. 53. 112. 184. 195. 213. 227. 239. 250. 407. 440. 501. 520. 543.
Heſychius, 38. 71. 77. 87. 91. 375. 377. 382. 390. 398. 403. 404. 419. 424. 441. 501. 511. 545. 626.
Hippocrates (edit. Genev. 1557.) 98. 126. 129. 132. 181. 182. 186. 187. 548. 627. 638. 656. 668.
Homerus, 7. 8. 18. 23. 24. 27. 28. 31. 36. 37. 38. 39. 40. 53. 56. 57. 61. 74. 76. 77. 90. 91. 95. 97. 99. 112. 113. 115. 117. 123. 124. 126. 133. 136. 151. 155. 162. 164. 168. 175. 176. 184. 186. 189. 194. 195. 203. 206. 208. 213. 214. 216. 220. 221. 223. 227. 239. 245. 253. 257. 260. 262. 263. 264. 273. 274. 291. 291. 292. 307. 315. 317. 344. 348. 352. 353. 367. 370. 374. 375. 383. 789. 390. 391. 392. 397. 398. 401. 402. 404. 407. 408. 410. 411. 414. 425. 426. 430. 434. 439. 440. 441. 442. 443. 446. 447. 453. 455. 456. 458. 470. 477. 485. 486. 489. 496. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 511. 513. 516. 518. 519. 520. 524. 525. 528. 532. 536. 537. 539. 542. 543. 545. 546. 550. 551. 555. 557. 567. 568. 570. 571. 572. 574. 577. 580. 583. 588. 592. 593. 594. 597. 601. 609. 616. 621. 627. 630. 639. 640. 642. 654. 655. 671. 672.
Horatius, 24. 42. 53. 54. 58. 74. 75. 77. 87. 93. 98. 106. 108. 111. 117. 128. 133. 147. 150. 189. 201. 202. 203. 207. 210. 211. 214. 224. 234. 249. 264. 265. 286. 322. 340. 343. 362. 415. 507. 538. 591. 607. 642. 662.

I

Ioſephus, 8. 74. 161. 185. 261, 293. 594. 623.
Iſaeus, 240. 257. 273. 276. 277. 282. 289. 291. 294. 344. 385. 415. 476. 557. 594. 630. 638.
Iſocrates (Interp. Hieron. Wolfio, 1604.), 7. 9. 15. 22. 24. 60. 63. 91. 108. 121. 138. 142. 153. 158. 165. 171. 182. 183. 201. 207. 209. 212. 225. 228. 232. 233. 235. 237. 252. 261. 284. 287.

287. 289. 290. 303. 305. 311. 319. 320. 330. 338. 345. 348. 355. 375. 377. 380. 412. 415. 418. 465. 471. 481. 486. 531. 536. 537. 540. 551. 553. 559. 560. 592. 598. 628. 631. 633. 656. 662. 666. 668.
Iuditha, 20. 502.
Iulianus (vna cum Cyrillo edit. Lipſ. 1696.), 96. 151. 232. 272. 363. 379. 583. 614. 656. 671.
Iuſtinus, 466.
Iuuenalis, 197.

L

Libanius, 474. 557. 581.
Liberalis, v. Antoninus.
Liuius, 219. 319. 357. 371. 475. 545.
Lucanus, 265.
Lucianus, 2. 5. 11. 13. 15. 22. 23. 24. 25. 37. 41. 49. 56. 57. 70. 77. 89. 93. 96. 97. 100. 101. 106. 117. 119. 126. 127. 129. 133. 134. 136. 137. 141. 144. 145. 147. 150. 152. 167. 168. 173. 175. 178. 203. 204. 214. 216. 225. 226. 227. 228. 231. 232. 246. 249. 258. 262. 266. 269. 292. 306. 310. 315. 320. 322. 324. 330. 337. 345. 336. 351. 358. 370. 371. 375. 383. 387. 389. 393. 397. 402. 403. 413. 418. 419. 421. 427. 431. 433. 445. 446. 453. 454. 458. 459. 461. 462. 463. 464. 474. 475. 476. 479. 486. 488. 489. 491. 503. 507. 521. 524. 525. 527. 530. 531. 537. 540. 541. 546. 555. 556. 557. 558. 560. 569. 571. 579. 583. 591. 592. 596. 600. 610. 616. 620. 631. 635. 636. 646. 666. 668.
Lucretius, 250.
Lycophron, 4. 486.
Lycurgus, 30. 143. 144. 224. 343. 630.
Lyſias (Hoogeuenus vſus eſt edit. Marburg. 1683. nos vero Reiskiana). 48. 97. 118. 120. 192. 201. 205. 221. 244. 253. 257. 258. 260. 272. 277. 285. 289. 291. 332. 381. 385. 408. 43. 434. 435. 439. 444. 524. 557. 567. 583. 594. 610. 611. 621. 630. 638. 639. 640. 643. 651. 652. 657.

M

Maccabaeorum libri, 6. 54. 62. 67. 71. 156. 186. 219. 255. 409. 416. 524. 581. 624.
Macrobius, 243.
Martialis, 243.
Maximus Tyrius, 60. 144. 222. 243. 601.
Moſchopulus, 81.
Moeris, 77. 85. 86. 94. 133. 170. 212. 315. 302. 381. 387. 419. 422.

N

Nepos, 38. 56. 64. 83. 161. 172. 176. 285. 295. 326. 415. 570.
Nicander, 176. 638.
Nicolaus Damaſcenus, 23.

O

Oppianus, 26. 203. 245. 424. 440. 522. 655.
Orpheus. 76. 176. 258. 374. 387. 473.
Ouidius, 49. 57. 60. 65. 108. 109. 111. 129. 152. 157. 165. 166. 194. 196. 197. 200. 286. 287. 340. 346. 347. 473. 498. 518. 519. 572. 606. 631.

P

Palaephatus. 8. 169. 283. 306. 559.
Pauſanias, (Xylandri Hanov. 1613.) 4. 20. 23. 24. 44. 48. 57. 58. 60. 65. 66. 69. 70. 75. 80. 90. 130. 132. 141. 151. 152. 167. 171. 174. 181. 187. 188. 192. 207. 213. 217. 240. 251. 258. 282. 294. 317. 328. 330. 343. 347. 349. 356. 369. 418. 442. 464. 469. 492. 506. 518. 523. 580. 581. 592. 593. 596. 597. 598. 613. 619. 637. 641. 661. 670. 671. 690.
Petronius, 475.
Phaedrus, 54. 75. 157. 286. 611.

Phalaris, 376.
Philo Iudaeus, (edit. Colon. 1613.) 11. 15. 31. 91. 115. 126. 136. 137. 143. 160. 196. 215. 230. 293. 310. 319. 324. 327. 371. 486. 511. 550. 579. 588. 601. 625. 645. 659.
Philoſtratus, 54. 134. 204. 243. 249. 283. 288. 289. 662.
Phocylides, 68. 145.
Photius, 110. 192. 585. 618.
Phrynichus, 212. 440.
Pindarus, 34. 95. 136. 152. 442. 594. 606.
Plato, (Serrani) 2. 3. 10. 13. 14. 15. 17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 29. 31. 32. 33. 34. 36. 37. 38. 48. 50. 54. 56. 57. 62. 63. 69. 72. 75. 76. 78. 79. 80. 83. 84. 85. 95. 98. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 109. 112. 113. 114. 115. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 128. 130. 136. 138. 139. 142. 145. 146. 148. 149. 150. 152. 153. 154. 148. 161. 164. 166. 170. 171. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 187. 191. 192. 194. 195. 198. 200. 203. 204. 205. 206. 207. 211. 212. 216. 217. 222. 224. 226. 228. 229. 231. 232. 234. 236. 238. 239. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 264. 265. 266. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 277. 278. 281. 283. 285. 286. 287. 288. 301. 302. 304. 305. 309. 313. 314. 315. 320. 321. 322. 323. 325. 327. 330. 334. 335. 336. 340. 343. 345. 351. 352. 355. 356. 357. 362. 364. 366. 369. 371. 372. 374. 376. 378. 380. 381. 386. 388. 389. 390. 391. 392. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 415. 416. 417. 418. 419. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 428. 429. 430. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 440. 441. 442. 444. 446. 447. 448. 449. 450. 551. 452. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 465. 467. 468. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 479. 480. 482. 483. 485. 486. 487. 488. 490. 491. 492. 494. 500. 502. 505. 506. 507. 510. 512. 515. 517. 521. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 532. 536. 537. 539. 540. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 551. 552. 556. 557. 558. 559. 560. 563. 564. 569. 571. 572. 577. 578. 582. 486. 587. 588. 589. 590. 591. 595. 596. 601. 603. 604. 606. 611. 616. 617. 620. 621. 622. 623. 624. 628. 630. 631. 632. 633. 634. 636. 637. 638. 639. 640. 642. 645. 646. 649. 654. 656. 657. 658. 659. 662. 663. 665. 666. 669. 671. 672. 673.
Plautus, 78. 149. 185. 196. 247. 406. 449.
Plinius, 86.
Plutarchus. (edit. Francof. 1599.) 4. 7. 11. 12. 19. 21. 23. 25. 46. 50. 57. 60. 63. 65. 68. 69. 72. 85. 86. 89. 91. 100. 104. 108. 110. 112. 115. 116. 119. 130. 135. 137. 140. 145. 152. 155. 156. 160. 166. 167. 168. 169. 184. 189. 190. 191. 205. 220. 222. 223. 225. 226. 229. 230. 233. 234. 235. 237. 244. 247. 248. 259. 261. 266. 273. 281. 284. 285. 287. 288. 290. 292. 294. 295. 297. 305. 307. 309. 314. 317. 323. 325. 326. 329. 352. 354. 361. 362. 372. 376. 377. 379. 388. 389. 394. 395. 399. 400. 401. 406. 412. 415. 417. 419. 421. 427. 430. 431. 432. 439. 448. 453. 454. 464. 465. 467. 505. 530. 536. 565. 566. 577. 581. 582. 591. 592. 609. 619. 621. 622. 626. 632. 633. 637. 639. 647. 655. 662. 665. 669. 670. 974.
Pollux, 94. 375.
Polyaenus, 191.

Polybius,

Polybius, 70. 122. 134. 140. 155. 161. 162. 183. 186. 223. 275. 277. 284. 289. 290. 294. 304. 305. 313. 324. 327. 360. 373. 395. 405. 406. 447. 549. 562. 567. 568. 583. 589. 597. 601. 602. 603. 610. 611. 627. 628. 629. 634. 636. 638. 639. 642. 643. 651. 656. 657. 658. 666. 668. 672. 673.
Pomponius Mela, 177.
Porphyrius, 315.
Proclus, (Platonis editioni Baſilienſi additus) 325. 445. 488.
Prope tius, 63. 109. 185. 235.
Prouerbiorum liber, 227.
Pſalmorum liber, 134. 218. 274.
Pſellus, 243.
Ptolemaei Euergetae monimentum, 25. 579.

Q

Quinctilianus, 86. 188. 606.

S

Salluſtius, 5. 53. 58. 64. 126. 174. 249. 250. 285. 608.
Sappho, 162.
Scholiaſtes Aeſchyli, 86.
— — Ariſtophanis, 48. 158. 183. 190. 322. 382. 387. 588.
— — Euripidis, 82.
— — Homeri, 38. 263. 424. 440.
— — Libanii, 162.
— — Pindari, 195. 442.
— — Sophoclis, 200. 596.
— — Thucydidis, 111. 179. 192. 298. 299. 300. 338. 384. 460. 625. 631. 657.
Seneca Philoſophus, 86. 157. 256.
—— Tragicus, 42. 210. 213. 225.
Seruius, 184. 185. 209.
Sextus Empiricus, 421.
Silius Italicus, 41.
Siracides, vid. Eccleſiaſticus.
Solon, 64. 88. 197. 264.
Sophocles, 22. 80. 95. 130. 132. 136. 166. 169. 194. 195. 198. 200. 212. 250. 252. 256. 340. 351. 355. 386. 388. 398. 402. 434. 443. 453. 455. 471. 486. 532. 536. 558. 569. 593. 596. 607. 636. 641. 662.
Sozomenus, 267.
Stephanus Byzantinus, 547.
Strabo, 636.
Suetonius, 5. 184. 188. 197. 245. 286. 307. 408. 593. 652. 663.
Suidas, 46. 82. 105. 139. 274. 373. 382. 406. 410. 499. 501. 610.
Sulpicius Seuerus, 178.
Suſannae hiſtoria, 146.
Syneſius, 30. 48. 60. 116. 168. 274. 318. 365. 420. 455. 457. 475. 483. 500. 505. 514. 560. 607. 609. 621. 648.

T

Tacitus, 38. 243. 569. 642.
Terentius, 12. 40. 41. 59. 110. 128. 147. 164. 173. 189. 192. 194. 196. 211. 213. 226. 235. 249. 250. 257. 270. 285. 286. 343. 352. 354. 362. 416. 427. 460. 470. 494. 496. 507. 508. 545. 572. 606. 631. 663.
Themiſtius, 51. 384. 582.
Theocritus, 31. 110. 149. 195. 249. 251. 378. 386. 387. 511. 555. 597. 618. 639. 643.
Theognis, 22. 26. 63. 77. 95. 125. 136. 151. 176. 198. 205. 208. 212. 231. 237. 245. 255. 306. 370. 407. 409. 439. 441. 475. 486. 519. 520. 524. 525. 572. 609. 628. 631. 653.
Theophraſtus, 40. 67. 121. 180. 186. 206. 272. 285. 305. 383. 407. 537. 609. 631.
Thomas Magiſter, 19. 24. 30. 85. 87. 144. 162. 183. 214. 274. 322. 370. 422. 516. 557. 644.
Thucydides, 1. 3. 4. 6. 10. 12. 13. 14. 16. 22. 23. 24. 30. 31. 33. 35. 43. 50. 58. 59. 60. 62. 65. 69. 70. 72. 73. 78. 79. 80. 84. 90. 96. 97. 98. 99. 108. 120. 123. 124. 125. 129. 131.

131. 132. 135. 137. 138. 139. 140. 144. 145. 153. 256. 170. 181. 183. 187. 191. 192. 194. 204. 212. 216. 224. 228. 229. 231. 234. 235. 239. 249. 252. 253. 254. 257. 258. 259. 262. 265. 266. 267. 279. 280. 282. 283. 284. 285. 290. 296. 298. 299. 300. 305. 307. 309. 317. 323. 325. 326. 328. 329. 331. 332. 337. 338. 342. 344. 347. 348. 350. 355. 360. 365. 367. 370. 371. 372. 373. 376. 378. 379. 381. 383. 392. 403. 409. 413. 416. 421. 426. 428. 429. 436. 456. 458. 459. 460. 465. 468. 469. 477. 478. 498. 509. 510. 511. 512. 516. 517. 518. 523. 536. 540. 545. 548. 552. 555. 557. 562. 567. 568. 569. 570. 578. 581. 587. 590. 591. 594. 595. 596. 597. 599. 600. 601. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 613. 621. 622. 625. 626. 627. 631. 632. 633. 634. 636. 640. 641. 642. 647. 649. 654. 655. 657. 670. 671. 672. 673.

Tibullus, 62. 367. 415.

Timaeus Sophiſta, 251. 386. 388.

Tobiae liber, 9. 55. 144. 203. 506. 521.

Tyrtaeus, 654.

Tzetzes, 36.

V

Varro, 50.

Virgilius, 5. 12. 15. 17. 40. 41. 53. 57. 67. 90. 108. 133. 136. 139. 143. 145. 147. 172. 178. 184. 189. 196. 197. 198. 203. 205. 207. 209. 210. 213. 215. 223. 245. 246. 267. 307. 332. 340. 354. 367. 380. 381. 452. 453. 460. 473. 480. 503. 507. 508. 518. 519. 524. 528. 555. 598.

Vlpianus, 357.

X

Xenophon, 4. 6. 8. 10. 12. 14. 17. 20. 22. 23. 29. 30. 31. 32. 34. 37. 39. 41. 43. 52. 55. 57. 59. 60. 61. 72. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 85. 88. 89. 91. 94. 109. 110. 112. 116. 120. 122. 132. 143. 144. 145. 148. 149. 150. 152. 154. 156. 157. 161. 162. 165. 167. 168. 171. 184. 186. 187. 188. 196. 197. 199. 201. 205. 206. 211. 219. 221. 224. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 239. 242. 248. 249. 253. 257. 258. 259. 262. 267. 269. 280. 289. 291. 294. 295. 298. 300. 302. 303. 304. 306. 307. 308. 309. 314. 317. 318. 319. 320. 322. 324. 327. 332. 333. 334. 337. 338. 340. 343. 350. 354. 356. 371. 373. 377. 379. 383. 386. 389. 390. 392. 393. 394. 395. 399. 401. 404. 405. 408. 409. 411. 413. 418. 421. 424. 426. 431. 434. 435. 436. 437. 438. 441. 448. 449. 450. 452. 453. 465. 470. 472. 481. 482. 484. 486. 488. 489. 492. 493. 496. 501. 504. 505. 512. 515. 516. 517. 518. 522. 523. 524. 525. 527. 534. 537. 538. 539. 540. 541. 544. 545. 546. 550. 551. 557. 558. 560. 561. 562. 567. 570. 582. 587. 589. 594. 595. 597. 598. 602. 603. 604. 605. 606. 610. 611. 617. 618. 620. 622. 627. 628. 629. 631. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 651. 654. 655. 656. 658. 661. 663. 666. 668. 672. 673.

Xiphilinus, 575. 576. 582. 584. 608. 610. 613. 617. 648. 654. 658. 659. 670. 671. 673.

Z

Zenobius, 125.

Zonaras, 623.

Zoſimus, 7. 54. 567. 593. 600. 608. 614. 616. 617. 636. 647. 659. 671.

INDEX
LOCORVM NOVI TESTAMENTI

EVANGELII MATTHAEI.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	18.	442
II,	2.	19
—	8.	435
—	9.	658
—	10.	19
—	18.	367
III,	10.	413
—	17.	209
IV,	16.	171
—	23.	56
V,	21.	454
—	25.	557
		568
—	28.	414
—	40.	171
—	45.	435
—	48.	198
		454
VI,	5.	454
—	11.	478
—	21.	431
—	22.	478
—	24.	5
—	31.	200.
VIII,	1.	171
—	5.	171
—	19.	478
—	33.	2
IX,	12.	445
—	17.	510
—	27.	171
X,	42.	49
XI,	8.	47
		404
—	19.	581
XIII,	13.	552
—	31.	352
—	33.	ibid.
XIV,	15.	139

Cap.	Comma,	Pag.
XIV,	15.	414
—	20.	633
—	24.	111
XV,	16.	11
—	21.	198
XVI,	21.	551
XVIII,	4.	67
—	22.	71
—	23.	76
XIX,	3.	632
—	8.	666
—	10.	78
XX,	9.	576
—	21.	92
—	22.	151
—	23.	92
XXI,	21.	2
—	34.	437
—	35.	25
XXII,	15.	435
XXIII,	24.	113
—	39.	387
XXIV,	40.	6
—	43.	486
XXV,	16.	159
—	41.	92
XXVI,	29.	387
—	34.	442
—	48.	33
—	50.	29
—	59.	435
—	75.	442
XXVII,	15.	633
—	23.	493
—	38.	92
—	44.	41
—	46.	556
XXVIII,	1.	370
—	4.	581
—	19.	61

INDEX LOCORVM NOVI TESTAMENTI

EVANG. MARCI.

Cap.	Comma,	Pag.
II,	10.	218
—	28.	348
IV,	29.	182
V,	14.	215
VI,	16.	33
—	35.	139
—	36.	151
—	52.	620
—	56.	526
VIII,	2.	151
—	31.	581
IX,	9.	582
—	15.	49
—	28.	548
—	39.	623
—	45.	68
X,	5.	666
XI,	32.	218
XII,	1.	78
—	32.	614
XIV,	25.	211
—	36.	151
XV,	6.	633
—	25.	524
—	32.	41

EVANG. LVCAE.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	20.	30
—	39.	623
—	55.	44
II,	15.	76
—	21.	524
—	26.	442
—	34.	258
—	40.	181
IV,	25.	614
		627
V,	14.	218
XII,	41.	5
VIII,	17.	200
IX,	12.	139
		183
—	28.	55
—	48.	623
X,	13.	486
XI,	8.	404
—	22.	404
—	28.	541
—	32.	595
XII,	3.	30
—	21.	593
—	51.	476
—	58.	556
XIII,	9.	527
—	23.	506.
—	34.	165
XIV,	3.	506
XV,	7.	409
XVI,	22.	231
XVIII,	4.	627
—	7.	525
—	14.	152
		409
XIX,	2.	581
—	3.	215
—	23.	292
—	26.	171
—	44.	30
XXI,	6.	58
XXII,	2.	23
		445
—	24.	23
—	45.	581
—	59.	614
XXIII,	18.	372
—	39.	41
XXIV,	5.	607
—	47.	623

EVANG. IOANNIS.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	15.	67
—	20.	190
II,	23.	556
III,	8.	446
IV,	19.	163
—	27.	624
—	49.	442
V,	13.	215
—	16.	41
—	46.	486
VI,	19.	232
—	21.	ibid.
		616
—	24.	215
—	25.	232
—	64.	215
VII,	35.	41
		446
		552

Cap. VIII,

Cap.	Comma,	Pag.
VIII,	4.	81
—	9.	635
—	14.	446
—	19.	486
—	21.	431
—	40.	426
—	42.	486
—	44.	56
—	48.	163
—	51.	200
—	54.	547
—	58.	213
		442
IX,	5.	436
—	8.	213
—	22.	231
—	41.	426
X,	12.	20
—	27.	194
—	33.	652
XI,	7.	186
—	19.	7
—	32.	486
—	39.	71
XII,	23.	557
—	31.	426
XIII,	1.	557
—	2.	181
—	28.	664
XIV,	4.	431
—	29.	442
XV,	2.	171
—	5.	170
		346
—	6.	210
—	18.	67
—	19.	486
		551
—	24.	426
—	27.	545
XVI,	2.	286
		557
—	5.	446
—	17.	211
—	25.	552
XVIII,	11.	171
—	26.	453
—	36.	426
—	37.	152
XIX,	12.	152
XX,	12.	47
XXI,	6.	581

ACTOR. APOST.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	2.	419
—	4.	218
		219
—	6.	506
—	21.	176
—	22.	ibid.
II,	1.	370
—	12.	263
—	17.	52
—	29.	330
—	30.	24
III,	11.	337
—	21.	421
—	24.	545
IV,	9.	504
—	21.	23
		445
—	27.	614
—	37.	159
V,	1.	77
—	7.	523
—	16.	337
—	32.	545
—	34.	283
—	36.	152
—	40.	623
VI,	7.	181
VII,	1.	506
—	17.	181
—	19.	286
—	21.	171
—	32.	607
—	35.	41
—	40.	55
—	42.	184
VIII,	9.	152
—	27.	612
IX,	13.	289
—	19.	187
—	31.	630
X,	17.	344
—	28.	521
—	33.	280
—	36.	58
XII,	3.	215
—	7.	603

INDEX LOCORVM NOVI TESTAMENTI

Cap.	Comma,	Pag.
XII,	14.	581
—	19.	223
—	23.	30
—	28.	159
XIII,	31.	627
—	42.	419
XV,	33.	281
—	46.	40
XVI,	3.	547
—	28.	289
—	37.	462
XVII,	2.	608
—	3.	218
—	11.	506
—	12.	627
—	14.	567
—	16.	638
—	17.	672
—	20.	263
—	22.	136
—	34.	175
XVIII,	20.	627
—	23.	281
XIX,	2.	506
—	7.	135.
—	10.	364
		627
—	20.	632
—	34.	215
XX,	3.	281
XXI,	1.	231
—	3.	92
—	8.	8
—	16.	150
—	30.	305
—	37.	506
XXII,	16.	265
—	17.	202
		231
—	28.	159
XXIII,	22.	219.
XXIV,	16.	603
XXV,	16.	442
XXVI,	23.	504
—	27.	269
—	28.	604
—	29.	ibid.
XXVII,	10.	191
		547
—	11.	506

Cap.	Comma,	Pag.
XXVII,	15.	182
—	27.	186
—	37.	135
XXVIII,	1.	215
—	2.	364
—	13.	651
—	22.	652

EPIST. AD ROM.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	11.	629
—	25.	649
II,	8.	39
—	14.	61
III,	6.	402
—	30.	212
V,	3.	543
VI,	3.	42
VII,	1.	627
—	7.	504
VIII,	9.	512
—	17.	504
—	26.	146
—	29.	643
—	31.	504
IX,	20.	541
—	21.	25
XII.	5.	635
—	18.	24
XIII,	9.	17
XIV,	2.	26
—	11.	183
—	20.	536
XV,	15.	108
—	24.	108
—	25.	344
XVI.	20.	603

I. EPIST. AD CORINTHIOS.

Cap.	Comma,	Pag.
III,	5.	476
—	22.	240
		515
—	23.	240
VII,	14.	402
—	36.	668
—	39.	628
VIII,	6.	171
—	80.	311

Cap.

Cap.	Comma,	Pag.
IX,	18.	557
X,	29.	356
XI,	22.	257
XII,	18.	426
XIII,	13.	67
XIV,	7.	428
XIV,	10.	365
XV,	19.	426
—	29.	42
—	54.	113

II EPIST. AD CORINTH.

I,	13.	475
II,	5.	108
		598
—	7.	113
V,	4.	113
		618
VIII,	20.	311
IX,	12.	57

EPIST. AD GALAT.

II,	13.	558
IV,	1.	627
—	2.	101
—	9.	440
V,	12.	274
—	14.	17
VI,	1.	193

EPIST. AD EPHES.

II,	10.	619

EPIST. AD PHIL.

I,	12.	6
—	17.	258
II,	12.	465
—	13.	667

EPIST. AD COLOSS.

IV,	7.	7

I EPIST. AD THESSAL.

II,	18.	521
III,	3.	258
IV,	1.	445
V,	2.	566
—	11.	211

II EPIST. AD THESSAL.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	12.	435
II,	10.	30
III,	6.	310

I EPIST. AD TIMOTH.

I,	9.	258
II,	7.	258
V,	5.	212
VI,	17.	212

II EPIST. AD TIMOTH.

I,	11.	258
II,	25.	457

EPIST. AD PHILEMON.

	20.	424

EPIST. AD EBR.

II,	16.	499
IV,	6.	403
—	8.	486
		507
VI,	6.	630
VIII,	8.	524
IX,	17.	621
X,	1.	402
XI,	3.	313
—	29.	113
XII,	28.	154
XIII,	2.	259
—	13.	344

EPIST. IACOBI.

I,	25.	174
II,	11.	536

I EPIST. PETRI.

II,	6.	200
—	7.	189
III,	11.	183
V,	8.	113

II EPIST. PETRI.

I,	3.	216
—	5.	589
II,	5.	73

Cap.	Comma,	Pag.
III,	1.	73
—	10.	194

I EPIST. IOANNIS.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	1.	505
IV,	17.	552

III EPIST. IOANNIS.

Cap.	Comma,	Pag.
	6.	280

APOCALYPSEOS.

Cap.	Comma,	Pag.
I,	1.	603
—	4.	19
—	5.	39
—	6.	ibid.
—	8.	18
—	19.	193
II,	2.	521
—	4.	249
—	7.	55
II,	9.	521
—	11.	200
—	14.	249
—	18.	170
—	20.	249
—	26.	55
III,	17.	548
—	21.	55
IV,	8.	19
		576
VI,	3.	557
VII,	9.	171
X,	2.	92
XVI,	5.	19
XVII,	2.	170
—	10.	74
—	11.	ibid.
XXI,	1.	215
—	21.	576
		635
XXII,	14.	557
—	20.	424

INDEX

Digitized by Google

INDEX GRAECVS
VERBORVM SINGVLORVM ET IVNCTORVM
MAXIME MEMORABILIVM.

A

A cum verbo pro nomine 34
Ἁ Dorice pro ἡ, τὰ 691
Ἀγαθὸς quid 75 a
Ἀγανάκτησιν ἔχειν 120 b
Ἀγαπᾶν, eius vſus varius 220 ſeq.
Ἄγε et ἄγετε 315 a
Ἄγε intelligitur 435 a
Ἄγειν, vſus eius varius 222 ſeq.
Ἄγειν neutraliter 186 b
Ἄγειν καὶ φέρειν 223
Ἄγειν de via 2
Ἄγειν διὰ σπουδῆς 586 a
Ἄγειν εἴς τινα 593
Ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος, ἐπὶ κέρως etc. 613
Ἄγειν πρὸ 657
Ἀγελαστὶ 371 a
Ἁγορὰ πλήθουσα 655 b
Ἀγχέμαχοι 155
Ἀγχιστεύοντες 660
Ἄγων cum verbo finito 353 a
Ἀγωνίσματα ſubauditur 51
Ἀδακρυτὶ 371 a
Ἄδηλος, de eius vſu 85 b
Ἀδημονεῖν 585
Ἆθλα ſubauditur 51 a
Αἶθοψ 675 a
Αἶνε, ſeu αἴνει quid 516
Αἷμα ποιεῖν, πράττειν, δρᾶν, h. e. *occidere* 289
Αἵματος (οἱ πρὸς) 660
Αἰνίττεσθαι εἴς τινα 591
Ἀκηρυκτεὶ 372
Ἀκμὴ ξυροῦ 609
Ἀκονιτὶ 371
Ἀκούειν, vſus eius varius 224
Ἀκρίβεια 376
Ἀκριβῶς, vſus eius varius 376
Ἀκροθιγῶς 374
Ἀκροποδητὶ 371 b
Ἄκρος cum duplici genitiuo 75 a
Ἄκυροι νόμοι 102
Ἄκυροι quinam 102
Ἀλάστορες 77
Ἀληθὲς (τὸ) *reuera* 22 a
Ἁλίσκειν *capi* 179
Ἀλιτήριοι 77
Ἀλλὰ, eius vis varia 469 ſeq.
Ἀλλὰ ſeruit prolepſi 470 a
Ἀλλὰ ponitur pro δὲ, praecedente μὲν 470 b
Ἀλλὰ non ſeruit interrogationibus 472 a
Ἀλλὰ copulat Participium et Verbum 469 a
Ἀλλὰ δὴ καὶ 474
Ἀλλὰ, non ſequente καὶ 522 a
Ἀλλὰ pro δὲ, praecedente μὲν 536 b
Ἀλλὰ τί μήν; 149
Ἄλλα (τὰ) *aliis de cauſis* 75 a
Ἀλλ᾽ ἄγε, ἀλλ᾽ ἄγε δὴ 476
Ἀλλ᾽ ἢ, vſus varius 475 a ſeq.
confunditur cum ἄλλ᾽ ἢ 476 a
Ἀλλ᾽ ἢ μόνον 476 b
Ἀλλ᾽ ἢ 472
Ἀλλὰ γὰρ 472
Ἀλλὰ νὴ Δία 473
Ἄλλο ſubauditur 409 a ſeq.
Ἄλλο μὲν οὐδὲν — δὲ pro οὐδὲν ἄλλο ἢ 532 a
Ἀλλ᾽ ὅμως 428
Ἄλλος cum genit. 75 b
Ἄλλος καὶ ἄλλος 76 a
Ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ 621
Ἄλλος λόγος 107 a

Ἄλλοτε 437
Ἄλλοτε ἄλλος 76 a
Ἄλλοτι ἢ 148
Ἄλλοτι 148
Ἄλλως quid 377 b
Ἄλλως τε καὶ, vſus multiplex 377 a
Ἅμα — καὶ, aut τε 379 ſeq.
Ἅμα μὲν, ἅμα δὲ 380 b
Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον 381
Ἅμα c. Datiuo 379 c. Infinitiuo 379. c. Participio ibid.
Ἅμα, poſt hanc particulam ſemper σὺν omittitur 642 a
Ἀμαχεὶ 372 a
Ἀμαχητὶ 371 b
Ἀμβολάδην 372
Ἀμβολαδὶς 373
Ἃ μὲν, ἃ δὲ 24 b
Ἀμείβειν tranſitiue 187 a
Ἀμέλει, vſus eius varius 381. 382 b ſeqq.
Ἀμέλλητον et ἀμελλητὶ *ſine mora* 266 a
Ἀμεταστρεπτὶ 371 a
Ἀμηχανεῖν 113 a
Ἀμηχανία 113 a
Ἀμολγὸς νυκτὸς 162 a
Ἀμύνασθαι ἐν χειρῶν νόμῳ 155
Ἀμυντήριον πρός τι 664
Ἀμφαφᾶσθαι χερσὶν 547 b
Ἀμφήριστος 574 b
Ἀμφὶ cum genitiuo 572
cum datiuo 573
cum accuſatiuo 573 ſeq.
in compoſitione 574 a
Ἀμφίβολος 574 a
Ἀμφιβρότη ἀσπὶς 574 b
Ἀμφίλογος 574 b
Ἀμφὶ (οἱ) τινὰ 7 ſeq.
Ἀμφὶ περὶ 655 a
Ἀμφιπεριστρέφεσθαι 574 a
Ἀμφίπνευμα 574 b
Ἀμφορεὺς 574 a
Ἄμφω abſolute ponitur 76 a
Ἂν particula δυνητικὴ deeſt 195, derogat aliquid verbi, cui iungitur, actioni 196 a
Ἂν ſaepe ſubauditur in Subiunctiuo et Optatiuo 198
Ἂν intelligitur 434 a ſeq. 437. 440. 443. 469 a. 482 ſeqq.
Ἂν vſus eius multiplex 478 ſeqq. 485 a ſeqq.
Ἂν nunquam abundat 487 a
Ἂν pro εἰ ibid.
Ἀνὰ cum datiuo 574
cum accuſatiuo ibid.
in compoſitione 576 a
Ἀναβοᾷν 576 b
Ἀναβάδην 373
Ἀνάγειν 574 a
Ἀνάγκη 449
Ἀναθήματα ſubauditur 51 a
Ἀνακάμπτειν paſſiue 180
Ἀνακολουθία caſuum 39 ſeq.
Ἀναλαμβάνειν paſſ. 180
Ἀναλαμβάνειν tranſitiue 187 a
Ἀναλαμβάνειν πρὸς ἑαυτὸν 662 a
Ἀναλίσκειν 576 b
Ἀναιμωτὶ 371 a
Ἄναξ ἀνάκτων habet vim ſuperlatiui 69 b
Ἀναπαύεσθαι *mori* 623
Ἀναπείθειν 576 b
Ἀναφέρειν tranſitiue 187 a
Ἀναχωρεῖν ἐπὶ πόδα 727
Ἀνέγνων, ἔγνων, κατέγνων 272
Ἀνέδην 372 a
Ἀναπεῖν ἀργύριον τινι 626
Ἄνεμος οὔριος, λαμπρὸς 133
Ἀνενδότως 376
Ἀνέπαφος οὐσία 100
Ἀνέστιον 664
Ἄνευ cum ſolo genitiuo quid 576
Ἄνευ cum participio 142 b
Ἄνευ, *praeterquam quod* 67
Ἄνευ ποιεῖν 283 a
Ἀνέχειν 574 a
Ἀνὴρ, de vſu illius 76 b
Ἄνθρωπος pro τις 76 b
Ἄνθρωπος de *femina* 77
de *marito* 78
Ἀνθ᾽ ὅτε 30
Ἀνθ᾽ ὧν 39 a
Ἀνιδρωτὶ 371
Ἄνοιαν ὀφλισκάνων 271 a
Ἀνόνητον ποιῆσαι c. gen. quid 281
Ἄντα vnde 448
Ἀντάξιος 577 b
Ἀνταποδιδόναι paſſ. 180

Ἄντε,

Ἄντε, ἄντε 515
Ἀντευπαθεῖν 277
Ἀντευποιῆσαι 277
Ἀντὶ cum ſolo genitiuo quid 577 ſeqq.
in compoſitione 578 a
Ἀντίθεος 578 a
Ἀντίθυρον 578 a
Ἀντικνήμιον ibid.
Ἀντικρὺ et ἄντικρυς quid 382 ſqq.
Ἀντιλαγχάνειν 367
Ἀντιλέγειν 578 a
Ἀντιπαρέχειν 578 a
Ἀντιπαρατάττειν 578 a
Ἀντιπράττειν 291 b
Ἀντιστοιχεῖν 186
Ἀντίτεχνος 578 a
Ἀντίχριστος 578 a
Ἄντρον ſubauditur 590 a
Ἀντωνεῖσθαι 578 a
Ἀνύσας cum Imperatiuo 350
Ἀπαίσιοι 77
Ἀπαιτεῖν 583 b
Ἀπαλλάγηθι εἰπών 364 b
Ἀπαλλάττειν liberari 180
Ἀπαρτὶ 387
Ἅπασι quid 135 b
Ἅπασι, omnino 57 b
Ἄπειμι cum particip. ἔχων 257 a
Ἄπειμι in ſenſu futuri 212 a
Ἀπειπεῖν ὁμιλίαν 583 a
Ἀπεργάζεσθαι 583 b
Ἀπερείδεσθαι εἴς τινα 591
Ἀπιέναι ἐς κόρακας 594
Ἀπιὼν an abundet 349 b
Ἄππα Macedonicum 38 a
Ἄπρακτος ſc. ἡμέρα 77
Ἀπὸ cum ſolo genitiuo quid 578 ſeqq.
in compoſitione 583 a
Ἀπὸ τῆς ὄψεως ποιεῖσθαί τινα 287
Ἀπὸ τῶν ποταμῶν πίνειν 197
Ἀποβαίνειν 583 a
Ἀποβάλλειν 583 a
Ἀπόγειος 583 b
Ἀπογίνεσθαι ἀπό τινος 583 a
Ἀπόδειξις quid 141
Ἀποδέων, huius vſus in numerando 70 a
Ἀποδιδόναι 583 a
Ἀποθανεῖν ὑπό τινος 669
Ἀποθαυμάζειν 583 b
Ἀποθεωρεῖν 583 b
Ἀπὸ θυμοῦ 660
Ἀποκαθιστάναι 583 a
Ἀποκαλεῖν 583 b
Ἀποκληροῦν 583 b
Ἀποκοπαὶ χρεῶν 156
Ἀποκρύπτειν cum participio 259 b
Ἀπολαμβάνειν de vento 224 b
Ἀπολαμβάνειν 583 a
Ἀπολαύειν quid valeat 224 ſeq.
Ἀπολείπειν neutraliter 183 b
Ἀπολείπεσθαι quid 355
Ἀπολελειμμένος, ignarus 355
Ἀπομάχεσθαι 583 b
Ἀπόμελι 583 b
Ἀπομεμνημένος 583 b
Ἀπομερίζειν 583 b
Ἀπὸ μέρους 598 a
Ἀπόμισθος 583 a
Ἀπομνημονεύειν 583 b
Ἀπορεῖν 585
Ἀπόῤῥητον 583 a
Ἀπόστολοι quid 310 b
Ἀποστοματίζειν 578 b
Ἀποστράτηγος 583 a
Ἀποτέλειοι 583 b
Ἀποτετελεσμένος 583 a
Ἀποτίθεσθαι 583 a
Ἀποτολμᾷν 583 b
Ἀποτρόπαιοι, ſacrilegi 77
Ἀποφεύγειν, abſolui 233
Ἀποφοιτᾷν 583 a
Ἀποφρὰς quid 751
Ἀποφράδες ἄνθρωποι, ἡμέραι 77
Ἀποχρῆν 222
Ἀποχρῆσθαι 583 b
Ἀπωτάτω 582 b
Ἄρα, eius vſus varius 487
Ἆρα; eius vſus 488 ſeq.
Ἆρα, ἤ; ἆρα μὴ ſ. οὐ; ibid.
Ἆρ' οὖν ibid.
Ἀραρὼς 385
Ἀραρότως 385
Ἀραρότως 161
Ἀργύριον γιγνόμενον 357
Ἄργυρον ἄσημον, ἐπίσημον, ὡς ὕλη 160
Ἄρδην 372
Ἀρέσκειν, probare 195

Ἀρετὴ, *benignitas,* 78
humanitas et *pietas* ibid.
nominis celebritas 79
bonitas ibid.
virtus et *honeſtas* ibid.
officium 80
Ars 7) a
Ἀριστίνδην 373
Ἄρτι, vſus eius multiplex 386 ſeq.
Ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ 387
Ἀρτίως quid 388
Ἀρχαῖον (τὸ) *antiquitus* 22 b
Ἀρχαῖον ſc. δάνειον, *ſors* 159
Ἄρχειν ἀδίκων ſc. χειρῶν 156 a
Ἀρχὴ ἔσω 367
Ἀρχὴν (τὴν) quid valeat 80
Ἀρχόμενος, pro ἐν ἀρχῇ 355 b
Ἀρχόμενος, *ab initio* 586 b
Ἀσάλευτος βασιλεία 155 a
Ἄσημον et ἐπίσημον ἄργυρον 160
Ἀσκαρδαμυκτὶ 371
Ἀσπάζειν et ἀσπάζεσθαι, eius vſus multiplex 221 b
Ἀστενακτὶ 371 a
Ἀτὰρ 433
Ἀτὰρ, praecedente μὲν 536 b
Ἅτε, ἅτεπερ, ἅτεδὴ 34 a
Ἀτεχνῶς quid 388
Ἄτιμα χρήματα 160
Ἀτοκεὶ 372 a
Ἀτρέμα et ἀτρέμας quid 389
Ἀτρεμεῖν quid 161. 221
Ἅττα pro ἅτινα 35 b
Ἄττα, particula blandientis 37
Ἄττα pro τινὰ 37 a
אתא an hinc ἄττα? 37 b
Ἀττικίζειν 192 a
Ἀττικισμὸς 191 b
Αὖ quid 380 ſeq.
Αὐθαίρετος 168
Αὐθημερὸν 170 a
Αὖθι quid 391
Αὖθις quid 391
Αὖθις, praecedente μὲν 536 b
Αὖθις et αὖτις quid 391
Αὐθέκαστος quid 166 b
Αὐθόδιος 169
Αὐθόμηρος 170 b
Αὔξειν paſſ. 181 a
Αὔτανδρος, et αὐτανδρὶ 168
Αὐτὰρ, praecedente μὲν 536
Αὖτε 352
Αὐτεξούσιος 168
Αὐτεπάγγελτος 168
Αὐτερέτης 170 a
Αὕτη, *heus tu* 488 a
Αὐτήκοος 169
Αὖτις quid 391
Αὐτίκα quid 352 ſeq.
Αὐτοάνθρωπος 170 a
Αὐτοβιργίλιος 170 b
Αὐτοβοεὶ 1(9 ſq.
Αὐτοβορέας 170 b
Αὐτοδίδακτος 169
Αὐτόδικος 169
Αὐτοέκαστος 166
Αὐτοθάνατος 169
Αὐτόθεν quid 169. 394 ſeq.
Αὐτοκέλευθος 168
Αὐτοκέλευστος 168
Αὐτοκέφαλος 168 b
Αὐτόκλαδος 168 b
Αὐτόκλητος 169
Αὐτόκομος 168 b
Αὐτοκτόνος 169
Αὐτόμολος 169
Αὐτονόμος 169
Αὐτοπρόσωπος 169
Αὐτόπτης 169
Αὐτὸς, eius vſus elegans cum ſuperlatiuo et comparatiuo 68
Αὐτὸς poſt numerum ordinalem collocatur 73 a
Αὐτὸς reciproce 165
Αὐτὸς, eius vis in compoſitione 168 ſeqq.
Αὐτὸς pro ὃς 170 b
Αὐτὸς abundat 171 a
Αὐτὸς deeſt 171 b
Αὐτὸς ἕκαστος 166
Αὐτὸς καθ᾽ ἑαυτὸν, quid 166 a. 633 a
Αὐτὸς πρὸς αὑτὸν 662 a
Αὐτοσχεδὸν 155
Αὐτοτελὴς 169
Αὐτοτοαυτὸ 170 b
Αὐτουργὸς 169
Αὐτοφόνος 169
Αὐτόφορτος 168
Αὐτόφωρος, ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ 81

Αὐτό-

Αὐτόχειρ 169 a
Αὐτοχειρὶ et αὐτοχειρία 169 a
Αὐτόχθονες, cur Atheuienſes 87
Αὐτόχρημα 169
Αὐτοφεὶ, *ipſo adſpectu* 169. 276. 371
Αὐτοψία et αὐτοφεὶ 169
Ἀφανὴς οὐσία 100
Ἀφικνεῖσθαι ἐς ὀλίγον 579 a
Ἀφικνεῖσθαι εἴς τινα 594
Ἀφορμὴ, eius vſus multipiex 81 ſeq.
Ἀφοσιουμένως 374. 364
Ἀφροδίτη, *fanum Veneris* 594
Ἄχθομαι εἰ 504
Ἄχρι quid 419 ſeqq.
Ἀψοφητὶ 371

B

Βάδην 373
Βαδίζειν εἰς Ἀφροδίτην 594
Βάθος de *phalange* quid 613
Βαίνειν c. Infinit. 203 a
Βάλλειν neutraiiter 181 b
Βάλλ' ἐς κόρακας 181 b
Βασιλεύειν actiue 195
Βασιλεὺς cur κατ' ἐξοχὴν Rex Perſarum dicatur 83 a
Βία, eius vſus 84 b
Βίῃ ſeruit periphraſi 53 a
Βίος intelligitur 185 a
Βλάπτεσθαι εἴς τι 592 a
Βραχυλογία Graecorum in numerando 70 a
Βόεια ῥήματα 94 b
Βοῶπις 95 a
Βούβρωστις ibid.
Βουγάϊος ibid.
Βουθερὴς ibid.
Βουθοίνας ibid.
Βουκέφαλος ibid.
Βούλει, aut βούλεσθε reticetur 509 a
Βούλεσθαι quid ſignificet 84 b
Βούλημα quid ſignificet 84 a
Βουλημιὰ 94 b
Βούλομαι, de *ſpecie rei externa* 226
Βούλομαι ἤ, *malo quam* 416
Βούνεβρος 95 a
Βούπαις 94 a
Βούπεινα 95 a
Βοῦς, quid in compoſitione 94

Γ

Γὰρ, vſus eius varius 492 ſeqq.
Γὰρ ſemper reddit rationem antecedentis ſententiae vel expreſſae vei intellectae 461 a ſeqq. 496 a
Γὰρ δὴ 492
Γὰρ οὖν 449 b
Γάρ τε 420
Γὰρ τοὶ 492 b
Γε vſus eius multiplex 489 ſeqq.
Γε nunquam abundat 490 a
Γε δὴ 490
Γελᾷν ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων 598 b
Γε μὴν quid 491
Γενεὰ inteiiigitur 616 b
Γεννᾷν quid 226 ſeq.
Γένος ſubauditur 661
Γέτοι, γέτοιγε 491
Γιγνώσκειν quid 231
Γιγνώσκειν cum participio 259 a
Γίνεσθαι, vſus eius varius 227 ſqq.
Γίνεσθαι δι' ἀθυμίας, δι' ἀσφαλείας, διὰ μέσου 585
Γίνεσθαι ἐκποδῶν 601
Γίνεσθαι ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου 609
Γίνεσθαι ἐπί τινι 617
Γίνεσθαι ἔργον quid 89 a
Γίνεσθαι ὑπό τινι 670 b
Γινόμενος, multiplex eius vſus 356 ſeqq.
Γνώμας προτιθέναι, ἀναδιδόναι, ἐπαγαγεῖν, ἐπιτρέπειν 244
Γνώμη ſubauditur 47. 266 b
Γνωμηδὸν 371 a
Γνώμην λέγειν, ἀποφαίνεσθαι, εἰπεῖν 244
Γνώμη νικᾷ, ἡ φήμη, ἡ δόξα 265
Γνώμην ποιήσασθαι 284
Γοῦν 491
Γωνία inteiiigitur 47

Δ

Δαὶ, vnde et quid 545
Δακρύω εἰ 504
Δὲ aliquoties repetitur, praecedente μὲν 535 ſeq.
Δὲ enciiticum habet vim demonſtrandi 542

Δὲ

Δὲ enclit. pro ὡς 542
Δὲ pro γὰρ 543
Δὲ pro δὴ 544
Δὲ pro ἔτι, praecedente καὶ 544
Δὲ indignationem ſignificat 545
Δὲ deeſt, praecedente μὲν 537 b
Δὲ pro ἢ, praecedente ἄλλος 546
Δὲ et μηδὲ Genitiuum Participii abſolutum cum infinita oratione coniungit 469 b
Δέ τε 520
Δεδιέναι περί τινι 654
Δεδογμένον, *cum viſum ſit* 33 a
Δέδοικα intelligitur 455 b
Δεῆσαν, *cum oporteret* 331 b
Δεῖ intelligitur 459 a
Δείλη, vſus eius varius 84 ſeq.
Δεῖνα (ὁ) καὶ ὁ δεῖνα 21 b
Δεῖνες (αἱ) ibid.
Δεκαταῖος quid 71 b
Δέκατος, vſus elegans 73 b
Δέον, *cum oporteat* 331 a
Δευτεραῖος, quid 71 b
Δεύτερον τίθεσθαι 295
Δέχεσθαι *interpretari* 305
Δίχολοι γνῶμαι 125
Δέων, eius vſus in numeralibus 70 ſeq.
Δὴ, vſus eius varius 495 ſeqq. et inprimis 501 a
Δηθὰ 440
Δῆθεν quid 499 a
Δῆλος cum participio 339 b
Δῆλος, eius vſus 85
Δῆμος, *concio* 594
Δημοσθενίζειν 191 b
Δημοσίᾳ, *publice* 57 a
Δημόσιον τὸ 273
Δήποτε 500
Δήπου 499
Δήπουθεν quid 499 b
Δῆτα quid 500 a
Δὶ pro δὲ enclitico 9
Διὰ cum genitiuo 584
cum accuſatiuo 587
in compoſitione 589 a ſeqq.
Διὰ ſubauditur 587 a. 589 a
Διὰ cum genitiuo aduerbialiter redditur 587 b
Διὰ ſeruit periphraſi ibid.
Διαβάλλειν εἴς τι 591
Διαγγέλλειν 589 b
Διάγειν 589 a
Διάγειν neutraliter 186 b
Διαγιγνώσκειν 589 b
Διαγίνεσθαι 589 b
Διαγωνιεῖν 589 b
Διαδιδόναι 589 b
Διαδικασίαν ποιεῖν 281
Διαδοκιμάζειν 589 b
Διαδύναι 589 b
Διαζευγνύναι 589 b
Διαθερμαίνεσθαι 590 a
Δίαιτα, de *vitae genere*, et *loco habitandi* etc. 85
Δίαιταν ὀφλισκάνειν 272
Διαιτητὴς quid 86 a
Δι᾽ αἰτίας ἔχειν 249 b
Διακαθίζειν 589 b
Διακλαπῆναι 589 b
Διακρίνειν 589 a
Διακυκᾷν 590 a
Διακωλύειν 590 a
Διαλέγεσθαι philoſophorum 193 b
Διαλιπὼν, eius vſus elegans 345 b
Διαλλάττεσθαι πρός τινα 665
Διαλογίζεσθαι 589 a
Διαμαρτύρεσθαι 589 b
Διαμένειν 589 a
Διαμπερὲς 383
Διαναπαύειν tranſitiue 187 a
Διανέμειν 589 b
Διαπερᾷν τὸν βίον 589 a
Διαπέπρακται, *actum eſt*, abſolute 292
Διαπίπτειν πρός τινα 589 a
Διαπιπράσκειν 589 b
Διαπνεῖν 589 a
Διαπράττειν 589 a
Διαπυνθάνεσθαι 590 a
Διαπωλῆσαι 589 b
Διαῤῥήδην 374 a
Διασιωπῆσαι 589 b
Διασπάσασθαι 589 b
Διάστημα ſubauditur 587
Διὰ στόματος ἔχειν 249 b
Διασώζειν πρὸς 589 a
Διατάττειν 589 b
Διατειχίζειν 589 b
Διατελεῖν, eius vſus elegans 232 a
Διατελεῖν cum participio redditur per aduerbium 260 a

Διατε-

Διατελεῖν 589 a
Διατιθέναι 300 b
Διαφαίνειν 589 a
Διαφέρειν quid 232 b
Διαφέρεσθαι πρὸς τὴν πολιτείαν etc. 665
Διαφέρον, *cum interſit* 330
Διὰ φροντίδος ἔχειν 249 b
Διαχωρεῖν de numis 232
Διδόναι paſſ. 182 b
Διεξιέναι 590 a
Διεργάζεσθαι 589 a
Διιστάναι 589 b
Διισχυρίζεσθαι 590 a
Δίκαιος, de eius vſu 86
Δίκαια τὰ ibid.
Δίκη ἢ μὴ ἔσα 102
Δίκη ἔρημος 272 a
Δίκη ἔσα 367
Δίκη intelligitur 46. 56 b
Δίκην cum genitiuo 11 b
Δίκην ſubauditur 272 b
Διόμνυσθαι 589 b
Διόπερ 441
Διορύττειν 589 a
Διότι pro ſimplici ὅτι 549
Δίχα γίγνεσθαί τινος 231 b
Διχῆ ἰδιότροποι 125
Διώκειν, vſus eius elegans 233 ſq.
Δόμος ſubauditur 590
Δοκεῖν differt a φαίνεσθαι 312 a
Δοκεῖν, *cum videatur* 330 a
Δόξαν κατατίθεσθαι 300
Δόξαν partic. pro genit. abſoluto 330 a
Δρᾷν, *malefacere* 280 a
Δρᾷν αἷμα 289
Δρᾷν, *ſacrificare* 292 b
Δρόμῳ pro δρομάδην 57 b
Δῦναι κατὰ 630 b
Δύνασθαι, vſus eius exquiſitus 234 b
Δυνατὸν, *cum poſſit*, vel *poſſint* 330 b
Δυσπαρακολέθητον 355
Δῶ pro δῶμα 694
Δῶρα ſubauditur 51 a

E

Ἑάλωκα 179
Ἑάλων 179
Ἐὰν, vſus eius varius 516 ſeq.
Ἐὰν μὲν, ἐὰν δὲ, et ἐάν τε, ἐάν τε 517
Ἑαυτῦ etiam de prima et ſecunda perſona vſurpatur: item pro αὐτῷ 165
Ἑαυτῦ εἶναι, *ſui eſſe iuris* 241
Ἐάω χαίρειν 322 a
Ἔγγειος 611 a
Ἐγγὺς γίγνεσθαί τινος 232 a
Ἐγκαλυπτόμενος aduerbialiter 259 b
Ἔγκιῤῥος 611 b
Ἐγκύκλια παιδεύματα, *artes liberales, cur* 86
Ἐγνωσμένα, *decreta* 231
Ἔγχλωρος 611 b
Ἐγχειρεῖν, varia eius poteſtas 322 ſeqq.
Ἐγχωρεῖν, *cum liceat* 331
Ἔγωγε 449
Ἔδει pro δεῖ 214 a
Ἐθέλειν quid valeat 84 b
Ἐθέλειν pro μέλλειν 263
pro σημαίνειν 264 a
pro δύνασθαι 264 a
pro *ſolere*, aut *plerumque* 264 b
Ἔθνος intelligitur 60 b
Εἰ, eius vſus 502 ſeqq. 505 a
Εἰ pro ὅτι, ad rem certam ſignificandam 504
Εἰ pro πότερον 505
Εἰ in ſenſu *conditionis* quomodo conſtruatur 507 a
Εἰ, *quamuis* 507
Εἰ reticetur 508
Εἰ γὰρ, *utinam* 503 a
Εἰ δ' ἄρα 514
Εἰ δὲ elliptice adhibetur 509 a
Εἰ δὲ βύλει quid 512 a
Εἰ δὲ μὴ 510
Εἰδέναι τι, ἐδὲν 152 b
Εἶεν, quid ſignificet 238 a ſeqq.
Εἴη, *utinam* 237
Εἴθε, εἰ, αἴθε ὤφελον 273
Εἰκε quid 516
Εἰ μὲν elliptice ponitur 509 a
Εἰ μὴ pro ὅτι μὴ 510 a
Εἶμι in ſenſu futuri 212 a
Εἰμὶ, eius vſus 234 ſeqq.

Εἰμὶ

Εἰμὶ cum participio 342 b
Εἶναι abundat 238
Εἶναι cum genitiuo quid 240 a
Εἶναι cum datiuo participio 242 ſeq.
Εἶναι *τὸ, vita* 367 a
Εἶναι *ἀμφί τι* 573
Εἶναι *δι᾽ αἰτίας* 586
Εἶναι *ἑαυτοῦ, ſui iuris eſſe* 241
Εἶναι *εἰς*, ſ. *πρὸς*, ſ. *ἐπὶ* quid 241 b
Εἶναι *εἰς τὸ πρᾶγμα* 593 b
Εἶναι *ἐν δόξῃ ὑπό τινος* 669
Εἶναι *ἐν φόβῳ, ςόματι, λόγοις, φήμῃ* etc. 607 ſeq.
Εἶναι *μετά τινος* 640
Εἶναι *περὶ, ἐν* quid 242 a
Εἶναι *πρός τινος* 659 a
Εἶναι *πρὸς ἑαυτῷ* 661
Εἶναι *πρός τινι* ibid.
Εἶναι *πρὸς ἐπιςολαῖς* 662 a
Εἶναι *πρὸς λόγους* 665 b
Εἶναι *τι, μηδὲν* 152 b
Εἰπεῖν, quid proprie 192 b
Εἰπεῖν, varius eius vſus 243 ſeq.
Εἰπεῖν *ἀπὸ ςόματος, ἀπὸ μνήμης* 578
Εἰπεῖν *διὰ πλειόνων* 587
Εἰπεῖν *δι᾽ ἀποῤῥήτων* 585
Εἰπεῖν *εἰς ἀγαθὸν* 593 b
Εἰπεῖν *σὺν Θεῷ* 641
Εἴπερ quid 512 ſeqq.
Εἴπερ — *ἀλλὰ* 513
Εἴπερ *ἄρα* quid 514 ſeq.
Εἴρηκα, eius formatio 217
Εἰς vel *ἐς* cum ſolo accuſatiuo 589 ſeqq.
omittitur ibid.
in compoſitione quid 597 b
Εἰς pro *ἐν* 592
Εἰς cum caſu ſuo poſtponitur genitiuo, cui praemitti debebat 594
Εἰς ſeruit periphraſi aduerbii 596
Εἰς deeſt 323 a
Εἷς ſubauditur 47
Εἰσάγειν 597 b
Εἰς *ἀεὶ*, vel *ἐσαεὶ* 595 a
Εἰς *ἅπαν* 596 b
Εἰς *ἅπαξ* 594
Εἰς *αὔριον* ibid.
Εἰσαφικάνειν 597 b
Εἰσβάλλειν paſſ. 181 a
Εἰς *δέον* 596
Εἰς *δύο, εἰς τρεῖς* etc. 595
Εἰς *ἔπειτα* 594
Εἰσέρχεσθαι 597 b
Εἰσηγεῖσθαι *τι* 244. 597 b
Εἰσιδεῖν 597 b
Εἰσιδὸν *(τὸ) εἰπεῖν* 276
Εἰς *καιρὸν* 596
Εἰς *καλὸν* ibid.
Εἰς *λόγους ἐλθεῖν* 105
Εἰς *μακρὰν* 596
Εἷς *μὲν, ἕτερος δὲ* 5
Εἷς *μὲν, εἷς δὲ* 6 a
Εἰς *πᾶσαν, omnino* 134
Εἰς *πᾶσαν ἀκρίβειαν* 596
Εἰς *πλέον* 597 a
Εἰσποιεῖν 597 b
Εἰσποίησις, *adoptio actiua* 282
Εἰσποιητὸς *υἱὸς, adoptatus* 292
Εἰς *ὀργὴν, μνήμην, εὔνοιαν τιθέναι* 297
Εἰς *ὅσον* 127. 596
Εἷς *οὐδεὶς* 468 b
Εἰς *τέλος* quid 596
Εἰς *τὸ ἀσφαλέςατον* 596 a
Εἰς *τὸ ἑταιρικὸν* 592 a
Εἰς *τρὶς* 595 a
Εἰς *ὑπερβολὴν* 596
Εἰσφέρειν *καινὰ δαιμόνια* 597 b
Εἰσφορὰ ibid.
Εἰς *χεῖρας ἰέναι* 156
Εἴσω *ποιεῖν* 283 b
Εἶτα quid 395 ſeq.
Εἴτε, *εἴτε* 515
Εἴτε, *ἢ* 515
Εἴτ᾽ *ἂν, εἴτ᾽ ἂν* 515
Εἰ *τύχοι* 301
Ἐκ vel *ἐξ* cum ſolo genitiuo quid 597 ſeqq.
in compoſitione 602 a
Ἐκ ſeruit periphraſi aduerbii 597
Ἐκ intelligitur poſt *ἀπολαύειν* 225 a
Ἕκαςος ſubauditur 193 b
Ἐκδέχεσθαι, *interpretari* 305
Ἐκδιδόναι neutraliter 181 b
Ἐκδιδόναι 602 a
Ἐκεῖ *πε* 446 b
Ἐκ *θαλάσσης* 600
Ἐκθεραπεύειν 603 a

Ἐκθερί-

Ἐκθερίζειν 602 b
Ἐκκαγχάζειν ibid.
Ἐκκαλύπτειν 602 a
Ἐκκεῖσθαι 602 b
Ἐκκλέπτειν 602 a
Ἐκκλίνειν neutraliter 183 b
Ἐκ λαθραίας ἐπιθέσεως 598
Ἐκλαλεῖν 602 b
Ἐκλαμβάνειν, *interpretari* 305
Ἐκλέγειν 602 a
Ἐκλογισμὸς 602 b
Ἐκ μέρους, vel μερῶν 600 b
Ἐκμισθοῦν 602 a
Ἐκνομίως 602 b
Ἐκ παλαιοῦ 598 a
Ἐκ παντὸς, vel παντὸς τρόπου 600
Ἐκ παραλλήλου 296 b. 598
Ἐκ περιουσίας 599
Ἐξ περιόδου, vel περιτροπῆς 598
Ἐκπηδᾷν 602 a
Ἐκπίπτειν ibid.
Ἐκποδὼν, vel ἐκ ποδῶν 601
Ἐκποδὼν γίνεσθαι 230
Ἐκποδὼν ποιεῖσθαι 287
Ἐκποιεῖν, *in adoptionem dare* 281
Ἐκποιεῖν, *educere* 283 b
Ἐκποίησις, *adoptio paſſiua* 282
Ἐκπολιορκεῖν 602 b
Ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας 598
Ἐκ πολλῆς ὑπεροψίας ibid.
Ἐκ πολλοῦ 598 a
Ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος 598 ſeq.
Ἐκπονεῖν 602 b
Ἐκ προαιρέσεως 598
Ἐκπρόθεσμος 101
Ἐκ προσαγωγῆς 598
Ἔκσπονδος 602 a
Ἐκσπόνδους ποιεῖν 286 b
Ἐκ συστάσεως 155
Ἐκτοπίζειν ἑαυτὸν 602 a
Ἐκτρέφειν 603 a
Ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς 598
Ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου ibid.
Ἐκ τοῦ βιαίου ibid.
Ἐκ τοῦ δικαίου ibid.
Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον ibid.
Ἐκ τοῦ εὐθέος ibid.
Ἐκ τοῦ ἴσου 96 a
Ἐκ τοῦ κρείττονος 599
Ἐκ τοῦ ὁμοίου 597
Ἐκ τοῦ παραβόλου 598
Ἐκ τοῦ παραχρῆμα 598
Ἐκ τοῦ παριταμένου λέγειν 276
Ἐκ τοῦ ῥᾷστου 597
Ἐκ τοῦ τεθαῤῥηκότος 598
Ἐκ τούτων 600
Ἐκ τοῦ φανεροῦ 597
Ἐκ τῶν ἐνόντων, δυνατῶν, ἐνδεχομένων 600
Ἐκ τῶν ὄντων 600 b
Ἐκφαυλίζειν 602 b
Ἐκφέρειν εἰς 602 b
Ἐκφυσσᾷν 602 b
Ἐκ χειρὸς 154
Ἑκὼν εἶναι 238
Ἐλάττων quid 64 b
Ἐλθεῖν ἐς ὀλίγον, vel παρ' ὀλίγον 597 a
Ἐλθεῖν ἔς τινα 594
Ἐλθεῖν εἰς χειρῶν νόμον 155
Ἐλθὼν c. verbo finito quid 350 a
Ἐλλείπειν neutraliter 183 b
Ἑλληνίζειν 192 a
Ἔλπεσθαι et ἐλπίζειν, *ſperare et metuere*, cur 244 a
Ἐλπίζειν, *ſpem facere* 195
Ἐλπὶς de *metu* 246 a
Ἐμβάλλειν paſſ. 181 a
Ἔμβραχυ 604 b
Ἔμμετρος 611 a
Ἐμμήνια ibid.
Ἔμοιγε δοκεῖν 204
Ἔμπεδον θέειν 440
Ἔμπης, ἔμπας, ſ. ἔμπα, quid 398 ſeq.
Ἔμπικρος 611 b
Ἐμπίπτειν actiue 195
Ἐμπόρφυρος 611 b
Ἐμπρόθεσμος 101
Ἐμπύρων (ἐπὶ τῶν) ὀμόσαι 615
Ἔμφασιν (τὰ κατ') 632
Ἐμφοβεῖσθαι 607 b
Ἔμφοβος ibid.
Ἐμφῦναι ταῖς χερσὶν 155
Ἐν cum ſolo datiuo quid 603 ſeqq.
in compoſitione 611 a
Ἐν ſeruit periphraſi aduerbii 603 ſeq.
Ἐναγεῖς 77
Ἐναγώνιος 611 b
Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν 282 b
Ἐν αἰτίαις ἔχειν, ἐν ὀργῇ 249 b

Ἐν

Ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι 282 b
Ἐναλλὰξ 634
Ἐνασμενίζειν quid 221
Ἐν ἀφανεῖ κεῖται 258 b. 266 a
Ἐν βραχεῖ 604 b
Ἐν βραχυτέροις ibid.
Ἐν δείπνῳ 607 a
Ἐν δέοντι cum Infinit. 203
Ἐν δευτέρᾳ τάξει ποιεῖσθαι, vel τίθεσθαι 282 a. 295 b
Ἐνδέχεται, quomodo conſtruatur 454 b
Ἐνδεχόμενον, *cum fieri poſſit* 330
Ἐνδεχόμενος, vſus eius varius et exquiſitus 359
Ἐνδεχομένως 360
Ἐνδημεῖν 611 b
Ἐνδιδόναι ibid.
Ἐν δικαίῳ c. Infinit. 203
Ἐν δίκῃ 603
Ἔνδικος et ἐνδίκως 604 a
Ἔνδικος 611 a
Ἔνδοξος 611 b
Ἐνερευθῆς 611 b
Ἑνὶ λόγῳ 107 a
Ἔνθα τε 520
Ἐνθήκη 82
Ἐνισχύειν paſſ. 187 a
Ἐν ἴσῳ 97. 604
Ἐν καλῷ cum Infinit. 203
Ἐν καλῷ ὁρμεῖν 604
Ἐν λόγῳ εἶναι 105
Ἐν λόγῳ 106 b
Ἐν λόγῳ καλῷ, αἰσχρῷ, σπουδῇ etc. τίθεσθαι 296
Ἐν μειρακίῳ, *in adoleſcentia* 134 b
Ἐν μέρει 107
Ἐν μέσῳ 109 b ſeq.
Ἐν μέσῳ ποιεῖν 282 b
Ἐννοεῖν 611 b
Ἔννομος 611 a
Ἐν νόμῳ ποιεῖσθαι 282 a
Ἐνόδιος 611 b
Ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαι 282 b
Ἐν ὀλίγῳ 604 b
Ἐν ὁμοίῳ 97 b
Ἐνὸν, *cum liceat* 330 b
Ἐν ὀργῇ ποιεῖσθαι 282
Ἔνορκος 611 b
Ἐν ὅσῳ 607 a
Ἐν παιδί, *in pueritia* 134 a
Ἐν ποσὶ (τὰ) quid 601 a
Ἐν προσήκοντι c. Infinit. 203
Ἐν σπονδαῖς 607 a
Ἐνταῦθα c. gen. 370 a
Ἐνταῦθά πη 446 b
Ἔντιμος 611 b
Ἐν τοῖς δικασταῖς 603
Ἐν τοῖς μάλιστα 418 a. 465 a
Ἐντὸς ποιεῖσθαι 283 b
Ἐν τούτῳ quid 603 a
Ἐν τῷ παρόντι 604 b
Ἔντρομος 607 b
Ἐνύπνιον 611 b
Ἐν ὑποψίᾳ ποιεῖσθαι 283 a
Ἐν φανερῷ κεῖσθαι 258 b
Ἐν χάριτι ποιεῖν 283 a
Ἐν χερσὶν ἀποκτεῖναι 156
Ἐν χερσὶ ποιεῖν 282 b
Ἐν χρῷ 608 ſeqq.
Ἐν χώρᾳ *ſuo loco* 161
Ἐν ᾧ 606 ſeq.
Ἔνωμος 611 b
Ἐν ὥρᾳ γίγνεσθαι 161
Ἐξ vide ἐκ.
Ἐξαγγέλλειν 602 b
Ἐξάγιστοι 77
Ἐξαδυνατεῖν 602 b
Ἐξαιτεῖσθαι ἑταίρους ibid.
Ἐξακριβοῦν 603 a
Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου quid 90 a
Ἐξ ἑαυτοῦ 598 a
Ἐξάλλειν quid 87
Ἐξεργασία 602 b
Ἐξέρχεσθαι, verbum militare 245
Ἐξετάζεσθαι *certis argumentis deprehendi* 313
Ἐξέτασιν ποιεῖσθαι 602 a
Ἐξ ἑτοίμου quid 91. 598
Ἐξευκρινεῖν 603 a
Ἐξ ἐφόδου 598
Ἐξήκειν 602 b
Ἐξιέναι, verbum militare 245
Ἐξιέναι εἰς ἀνθρώπους 594
Ἐξίσης 96 a
Ἐξ ἴσου 296 b. 597
Ἐξόμνυσθαι 602 b
Ἐξὸν, *cum liceat* 330 a
Ἐξοπλίζειν καὶ διακοσμεῖν τὴν δύναμιν 298
Ἐξορκεῖν 602 b
Ἐξώλης δίκη 87

Ἐξ ὑπογυίου 598
Ἐξ ὑποστροφῆς μάχεσθαι 184
Ἔξω γίγνεσθαί τινος 321 b
Ἐξώλης 288
Ἐξώλη καὶ προώλη ποιεῖν ibid.
Ἔξω λόγου τίθεσθαι 297 b
Ἔξω ποιεῖν 283 b
Ἔοικα, *paratus ſum* 246
Ἔοικε, *conuenit*, 246. ὡς ἔοικε vid. ὡς.
Ἑορτάσιμοι ἡμέραι intelliguntur 48. 603
Ἐπ᾽ ἀδήλῳ 625
Ἐπαινεῖν πρὸ 657
Ἐπαινεῖσθαι εἴς τι 590 ſeq.
Ἐπαίτιος 629 a
Ἐπ᾽ ἀληθείας 614
Ἐπάλληλος quid 623 a
Ἐπάλληλος φάλαγξ 628 b
Ἐπὰν quid 404
Ἐπαναβληδὸν 370
Ἐπανακάμπτειν paſſ. 180
Ἐπαναστρέφειν neutraliter 184
Ἐπάρατοι ſc. ἡμέραι 77
Ἐπ᾽ ἀσπίδα quid 626
Ἐπεὶ quid 399 ſeqq.
Ἐπεὶ ἄρα 402 b
Ἐπειδὰν quid 404
Ἐπεὶ δὲ 399
Ἐπειδὴ, poetice ἐπεὶ ἡ, quid 401 ſeq.
Ἐπειδὴ εὐθέως, πρῶτα, τάχιστα 403
Ἐπειδήπερ 404
Ἐπεὶ ὅτι γε 403 a
Ἐπείπερ 403 b
Ἔπειτα, quid 397
Ἔπειτα, antecedente μὲν 537 a
Ἐπεὶ τάχιστα 399
Ἐπεί τοι 403 a
Ἐπείτοι γε 399. 403 b
Ἐπεμβολὴ 186
Ἐπεξαμαρτάνειν 628 b
Ἐπέρχεσθαι ἐπὶ τὴν βουλὴν ibid.
Ἐπερχόμενον (τὸ) λέγειν 276
Ἐπέτειος 629 b
Ἐπὶ, c. genitiuo, quid 612 ſeqq.
c. datiuo, quid 616 ſeqq.
c. accuſatiuo, quid 626 ſeqq.
in compoſitione 621 a. 623 a. 625. 627 a
Ἐπὶ abeſt 620 a
Ἐπὶ in numerando 72 b
Ἔπι pro ἔπεστι 688 b
Ἐπιβαίνειν ἐπὶ 628 b
Ἐπίγαμος 629 a
Ἐπίγειος ibid.
Ἐπιγεννηματικὸν 628 b
Ἐπιγίγνεσθαι 623 a
Ἐπιγιγνόμενοι 628 b
Ἐπίγονοι 623 a. 628 b
Ἐπιγρὰβδην 374
Ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι 285 b
Ἐπιδέκατος 629 b
Ἐπιδημεῖν 628 b
Ἐπιδιδόναι, neutraliter 182 a
Ἐπιδιδόναι 611 b. 621 b. 629 b.
Ἐπίδικος 629 a
Ἐπίδοξος quid 87
Ἐπὶ δόρυ quid 626
Ἐπίδοσις, *incrementum* 182 a
Ἐπιδρομάδην 374 b
Ἐπιεικῶς quid 405
Ἐπιζήμιος 629 a
Ἐπιθαλάσσιος 625. 629 b
Ἐπιθάνατος 629 a
Ἐπίκαιρος ibid.
Ἐπικηρύττειν τινι 625
Ἐπικίνδυνος 629 a
Ἐπικριτὴς 628 b
Ἐπίκτητοι φίλοι ibid.
Ἐπιλίγδην 374
Ἐπὶ μέγα 628 a
Ἐπιμέλεσθαι cum ὅπως et Fut. 434 a ſeq.
Ἐπιμετρεῖν 628 b
Ἐπιορκεῖν 629 b
Ἐπιπλέειν 628 b
Ἐπιπλεῖον 633
Ἐπὶ πλέον 628 a
Ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι 627
Ἐπιποθεῖν 629 b
Ἐπιπολάζειν 628 b
Ἐπὶ πολὺ 628 a
Ἐπίπροσθεν εἶναι 406
Ἐπιπροσθεῖν ibid.
Ἐπίῤῥητος 628 b
Ἐπίσης, ſeu ἐπ᾽ ἴσης 96 a
Ἐπισκηνοῦν ἐπὶ τὴν οἰκίαν 628 b
Ἐπιστέλλειν 310 b
Ἐπιστέλλειν πρὸς 628 b
Ἐπιστολὴ 310 b

Ἐπιστρατεύειν, *praeficere* 195
Ἐπιστρέφεσθαι εἰς 628 b
Ἐπὶ σχολῆς 614
Ἐπισχύειν 628 b
Ἐπὶ τάδε, *cis*, cum genit. 12
Ἐπιταχίζειν 628 b
Ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ 96
Ἐπὶ τί; 622 b
Ἐπίτιμα χρήματα 160
Ἐπιτιμία 664
Ἐπίτιμος ἀνὴρ 160
Ἐπιτιμία ibid.
Ἐπὶ τοσοῦτο 628 a
Ἐπιτρέχειν χώραν ibid.
Ἐπιτροχάδην 374
Ἐπιτυγχάνειν quid 303 ſeq.
Ἐπιφέρειν τινὶ πόλεμον 628 b
Ἐπίφθονος 629 a
Ἐπιφοιτᾷν τινὶ 628 b
Ἐπίφορος 133
Ἐπίχαρι 629 a
Ἐπὶ χρόνον 627 b
Ἐπιχώριος 629 a
Ἐπιψαύδην 374
Ἐπιψηφίζειν εἰς τὴν βουλὴν 244
Ἐπόγδοος 629 a
Ἐποικοδομεῖν 628 b
Ἐπ᾽ ὀλίγον 628 a
Ἐπ᾽ ὀνόματος 614
Ἐπουρίζειν, ἐπουριάζειν 134
Ἔπρεπεν pro πρέπει 214 a
Ἐπωνυμία 628 a
Ἔργα ἀργυρεῖα quid 89
Ἐργάζεσθαι, *augere rem familiarem* 158 a
Ἐργάζεσθαι quid 280
Ἐργασία, *lucrum* 159
Ἔργον, eius vis multiplex 87 ſeqq.
Ἔργον *lucrum* 158
Ἔργον ποιεῖσθαι 287
Ἐρήμη δίκη quid 101
Ἐρήμην λαβεῖν, ἑλεῖν, κατηγορεῖν 101
Ἐρημοδίκιον 101
Ἔρημος δίκη 272 a
Ἐῤῥιμμένος ἐν ποσὶ 605 b
Ἔχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς 609 b
Ἔρχομαι cum ἔχων et aliis participiis 257 a
Ἐσκῦθις 392
Ἐσκεμμένος actiue 257 b
Ἐς ὀλίγον 596 b
Ἐς τὰ πολλὰ 596
Ἔς τε 580
Ἔστε 595 b
Ἐς τί; pro μέχρι τίνος 592 b
Ἔστι, non εἰσὶ, ſemper reiicit accentum in ſuam priorem ſyllabam 234 b
Ἐστὶν omittitur eleganter 236
Ἔστι δὲ 237
Ἔστιν ὅπου 235
Ἔστιν ὅπως ibid.
Ἔστιν ὃς, οἳ, οἷς, οἵτινες 234
Ἔστιν ὅτε 235
Ἐστὶ σοὶ βουλομένῳ, ἡδομένῳ, ἀχθομένῳ, ἀσμένῳ, προσδεχομένῳ 242
Ἐστί τε καὶ ἔῃ quid 243
Ἔστιν ὡς 235
Ἐς τὸ βαρβαρικὸν 591 b
Ἐς τὸ ἔσχατον 592 b. 596 a
Ἐς τὸ μάλιστα 596
Ἐτεὸν, eius vſus varius 91 a
Ἕτερος τοσοῦτος 153 b
Ἕτοιμος, eius vſus 91 ſeq.
Εὐαγγέλια θύειν 51
Εὖγε, eius vſus rarior 407
Εὖ διάγειν quid in epiſtolarum initiis 322 b
Εὖ ἴσθι, ſeu εὖ ἴσθ᾽ ὅτι 269 ſeq.
Εὐλαβοῦ intelligitur 459 a
Εὖ οἶδ᾽ ὅτι elliptice ponitur 269 a ſeqq.
Εὐεργήτως, *moderate* 124
Εὐπαρακολούθητον 355
Εὐπετεῖς πόλεμοι 575
Εὖ πράττειν in epiſtolarum initiis 322 b
Εὖτ᾽ ἂν 407
Εὖτε 407
Εὐτελῆ quid 99
Εὐώνυμος quid 92 a
Ἐφ᾽ ἑαυτοῦ 613
Ἐφημέριος 627 a
Ἐφήμερα ibid.
Ἐφ᾽ ἡνίαν quid 626
Ἐφ᾽ ὅσον 126 b
Ἐφ᾽ ᾧ, ἐφ᾽ ᾧτε, ἐφ᾽ οἷς 30
618 ſeqq.

Ἔχε ἀτρέμας 389
Ἔχε δὴ *agedum* 254 b
Ἔχει καλῶς, vel κάλλιστα quid 249 a
Ἔχειν, vſus eius multiplex 248 ſeqq.
Ἔχειν pro παρέχειν 120 b. 251
Ἔχειν *diuitem eſſe* 256 b
Ἔχειν cum participio 352 a
Ἔχειν ἀνὰ στόμα 575
Ἔχειν ἀμφί τι 573
Ἔχειν ἀχαρίστως 661
Ἔχω δι᾽ αἰσχύνης 585
Ἔχειν δι᾽ αἰτίας τινὰ 586
Ἔχειν διὰ στόματος τινὰ ibid.
Ἔχειν διὰ χειρὸς, vel χειρῶν 584. 586.
Ἔχειν δι᾽ ἐλπίδος, διὰ τιμῆς, διὰ θαύματος 585 b
Ἔχειν δι᾽ ἐπιμελείας 584
Ἔχειν καιρὸν 254 a
Ἔχειν λόγον ibid.
Ἔχειν ὄνομα ibid.
Ἔχειν πλέον, ἔλασσον 559
Ἔχειν ῥαδίως 439
Ἔχειν τι 152 b
Ἔχειν ὑπέρ τι vel τινα 668 a
Ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ 2
Ἔχεσθαι cum genitiuo quid 255 a ſeqq.
Ἐχόμενος 360 b
Ἔχων pleonaſtice ponitur 250
Ἔχων cum verbis finitis quibusdam quid ſignificet 351. 352 b
Ἕως ἄρτι, Ebraiſmus 388

Z

Ζα in compoſitione 69 a
Ζημίαν κατατίθεσθαι 300
Ζῆν πρὸς ἄλλον 665

H

Ἢ pro ἔφη 25
Ἦ, vnde et quid 410 a
Ἦ, poetice ἠέ, vſus varius 408 ſeq.
Ἦ reticetur 552 b
Ἢ omittitur poſt πρὶν 442
Ἡ apud Grammaticos elliptice 17 a
Ἧι, *quatenus* 29
Ἧι, ᾗχι, ᾗπερ 31
Ἦ γαρ 409. 410 b
Ἡγεῖσθαι πρὸ 657
Ἠδὲ 409 b
Ἤδη, eius vſus varius 413
Ἥκειν cum φέρων, ἄγων, ἐσκεμμένος, ἔχων, ἀναστρέψας, συμβουλεύσων etc 257 ſeq.
Ἥκειν cum πόῤῥω, εὖ, ἐπὶ et πολὺ, et cum genit. 257
Ἥκω cum partic. futuri 595 a
Ἡλικία ſubauditur 48
Ἡλικία quid 162 a
Ἠμὲν, ἠδὲ, vel ἰδὲ 409 b
Ἡμέρα ſubauditur 46
Ἡμι in compoſitione 71
Ἡμίσεες 99 a
Ἦν pro ἐστὶ 237
Ἢν quid 516
Ἤν τε, ἤν τε 517
Ηιπερ 441
Ἤπου 410 a
Ἦπου quid 411 ſeq.
Ἦπου σχολῆγε 413
Ἦρα φέρειν 125. 300
Ἡσυχάζειν quid 221
Ἡσυχῇ, *quiete* 57 b
Ἤτοι 410 a
Ἧττων c. comparatiuo 415 a
Ἥττων quid 64 b
Ἠΰτε 407

Θ

Θωυματῶν, et θαυματιῶν 625
Θάτερον quid 92 b
Θαῦμα intelligitur 2 b
Θαυμάζω εἰ 404
Θαυμαστὸν ὅσον ἠλίκον 128 a
Θέλειν περὶ παντὸς 653
Θέλω ἢ, *malo quam* 416
Θεὸς, *templum Dei* 594
Θεραπεύεσθαι ὑπὸ τραυμάτων 669
Θνήσκειν πρό τινος 658
Θύειν quid 51
Θύματα ſubauditur 51 a
Θυμὸς ſubauditur 50 b

I

Ἰδιότροποι 125
Ἰδαία τέχνη 146 a

Ἰθάκης (ἐκ τῆς) 146 a
Ἱκανὸς λόγος 107 a
Ἱμάτια intelliguntur 47
Ἱμέρα olim dictum eſt pro ἡμέρα 50 a
Ἵνα, vſus eius varius 556 b ſeqq.
Ἱνατί; vel ἵνα τί; quid 557 b
Ἵνα deeſt 200
Ἰουδαΐζειν 191 b
Ἱππαλεκτρυὼν 93 a
Ἱπποβάμονα ῥήματα 93 b
Ἱππογνώμων quid 93 ſeq.
Ἱππόκρημνα ῥήματα 93 a
Ἱππονόμος quid 94 a
Ἵππος, eius vis in compoſitione 93
Ἱπποτυφία quid 93 b
Ἲς ſeruit periphraſi 53 a
Ἶσα 97 ſeq.
Ἴσα pro ἴσως 97 a
Ἶσον ἴσῳ 95
Ἴσος, eius vſus 95
Ἱστιοδρομεῖν 134
Ἱστορῆσαι geographorum 193 a
Ἰὼν, cum verbo finito 349 b
Ἴσως 447

K

Καθαλμεὺς quid 638 b
Καθ' ἑαυτὸν 633
Καθέδρα, obſidio 299
Καθέζεσθαι, in ſenſu militari quid 299
Καθ' εἷς 635 a
Καθ' ἑκάστην 614
Καθ' (οἱ) ἕκαστον 7
Καθελκύειν ναῦς 638 a
Καθ' ἕνα, quid 634 ſeq.
Καθ' (οἱ) ἕνα 7
Καθέστηκε, conſtitutum eſt 183 a
Καθεστὼς intelligitur 612
Καθεστῶτα, quid 182
Καθ' (οἱ) ἡμᾶς 2. 6
Καθημερινὸς 638 b
Καθ' ἡσυχίαν 633 b
Καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν 626
Καθίζειν neutraliter 183 b
Καθιπποτροφεῖν 638 b
Καθ' ἱστορίαν 632
Καθὸ, καθ' ὃ, καθ' ὅ, τι, καθὰ 29
Καθ' ὁδὸν 117
Κάθοδος ἐπιμηνίων 638 a
Κάθυδρος ibid.
Καθ' ὑποφορὰν 541
Καθυφεῖναι ταῦτα 554
Καθ' ὥραν 161
Καὶ habet vim intendendi 524
Καὶ pro ἐπειδὴ 524 b
Καὶ, cunque 525
Καὶ pro κἂν ibid.
Καὶ, nempe, hoc eſt ibid.
Καὶ, ſed, at 521
Καὶ atque, germ. als, poſt κατὰ, ταὐτὰ, ἴσα, ὁμοίως etc. 522
Καὶ deeſt 521. 522 a
Καὶ deeſt poſt ἄλλως τε 379 a
Καὶ intelligitur poſt εἰ 507
Καὶ abeſt poſt εἴπερ 512 b
Καὶ an interroget 521
Καὶ videtur interrogare 528
Καὶ an abundet 523 a
Καὶ habet vim cohortandi 524
Καὶ copulat Aduerbium et Subſtantiuum 469 b
Καὶ copulat Genitiuos abſolutos et orationem finitam ib.
Καὶ pro γε δὴ 501 a
Καὶ, etiam 521
Καὶ pro ὅτε 523 a
Καὶ pro δὲ praecedente μὲν 537 a
Καὶ γὰρ οὖν 531 b
Καὶ γάρ τοι 531
Καὶ δὴ 497. 528
Καὶ μὲν 528 a
Καὶ μὴ, pro ἀλλ' οὐ 531
Καὶ μὴν 528 ſeq.
Καὶ μὴν καὶ, quin etiam 529
Καὶ οὐ, pro ἀλλ' οὐ 531
Καὶ πῶς; 450
Καιροὶ quid 99
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα 176
Καὶ ταῦτα, quamuis, praeſertim 176 b
Καίτε 520
Καί τι καὶ 531 a
Καί τοι quid 529 ſeqq.
Κάκωσις τῆς ἐπαρχίας 99
Καλλιερεῖν 313
Καλὸν, virtus 100 a
Καλῶς eius vſus exquiſitus 413 b
Καλῶς ἔχει quid 249 a

Καλῶς

Καλῶς ποιῶν, *iure* 362 ſeq.
Κᾄν, et κἀν, vſus varius 525 ſeq.
inprimis 527 a
Κᾄν εἰ 526
Κᾄν εἰ μὴ 527 a
Κατὰ, eius poteſtas multiplex 629 ſeqq.
in compoſitione quid 637 ſeqq.
Κατὰ ſubauditur 630. 661
Καταβάδην 373
Καταβαίνειν κατὰ τῆς κλίμακος 630 b
Καταβάλλειν τινὰ εἰς ἀπιστίαν 638 a
Κατὰ βραχὺ 634 a
Κατάγειν εἰς τὴν οἰκείαν 638 a
Καταγελᾷν τινος 637 b
Καταγινώσκειν quid 271 ſeq.
Καταγινώσκειν 637 b
Καταδέχεσθαι 638 a
Κατὰ δύναμιν 575
Καταδωροδοκεῖν 638 b
Κατὰ θέαν 632
Καταθύμιος 638 b
Κατακλαίειν actiue 194
Κατὰ κόῤῥης παίειν 630
Κατὰ κράτος 632
Κατακυβεύειν 638 b
Καταλαμβάνειν etiam imperſonaliter vſurpatur 258 a
Καταλειτουργεῖν 638 b
Καταλιθοῦν ibid.
Καταλογάδην εἰπεῖν 106
Καταλογάδην 374 b
Καταλογίζεσθαι 638 b
Κατὰ μέρος 108 a
Κατὰ μίαν 613 a
Κατὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον 633
Καταμισθοφορεῖν 638 b
Κατάμονος 638 a
Κατὰ νώτου, vel νώτων 630
Καταπατεῖν 638 a
Καταπίνειν 113 a
Καταπιστεύειν 638 b
Καταπλεῖν 638 a
Κατὰ πλῆθος 635
Κατα πόδα, vel πόδας, ἕπεσθαι, αἱρεῖν, ἰέναι etc. 634
Κατὰ πόλεις 633
Καταπορεύεσθαι 638 a
Κατὰ ποσὸν 636
Κατάρατοι 16
Καταρῥεῖν 638 b
Κατ᾽ ἀρχὰς (τὸ) 80
Κατασείειν τὰ τάχη 638 a
Κατασκευάζειν 638 b
Κατασκευάζειν πρᾶξιν 140
Κατὰ σκοποῦ 629
Κατασῆναι paſſ. 182
Κατὰ στοῖχον φυτεύειν 639
Καταστρατοπεδεύεσθαι 299
Κατὰ σύστασιν 155
Κατὰ ταυτὰ, *eadem modo* c. datiuo 167 b
Κατὰ τί; 632 a
Κατὰ τινὰ quid 636 a ſeqq.
Κατὰ τὸ κρατερὸν 632
Κατατολμᾷν τινος 638 a
Κατὰ τοῦτο 632 a
Κατάφοβος 638 a
Καταφρονεῖσθαι 592
Κατάφυτος 638 b
Κατάχρεως οὐσία 100
Κατὰ χώραν, *ſuo loca* 161
Καταψηφίζεσθαι εἰς ἀργύριον 597 a
Κατείδωλος quid 638 a
Κατελπίζειν 638 b
Κατελπισμὸς ibid.
Κατέρχεσθαι 638 a
Κατ᾽ ἰδίαν 633 a
Κατιέναι 638 a
Κατοικέσια quid 51
Κατ᾽ ὀλίγους 635 ſeq.
Κάτοξυ νόσημα 638 b
Κατόπιν 384
Κατουρῶσαι 133
Κατωμαδὸν 370 b
Καμήλια τὰ 82
Κείρειν ἐν χρῷ 608 ſeq.
Κεῖσθαι, vſus eius elegans 258 a
Κεῖσθαι ἐν καλῷ 605
Κεῖσθαι κατὰ 632
Κεῖσθαι τὰ ὅπλα 298
Κεν poetice pro ἂν 436
Κενῆς (διὰ) 585
Κέρδος ποιεῖσθαι 284
Κέρως (ἐπὶ) ἄγειν, πλεῖν etc. 613
Κεφάλαιον (τὸ) *ſummatim* 22 a
Κεφάλαιον, *ſors, caput* 159
Κηρύττειν ἐπί τινι ἀργύριον 625
Κινδυνεύει 449
Κίνδυνος ſubauditur 47 a

Κλαίω σὲ 604
Κλέος κατατίθεσθαι 300
Κλίνειν neutraliter 183 a
Κλίνειν ἐπὶ δόρυ, ἡνίαν, ἀσπίδα 626
Κλοπὴ τῶν δημοσίων 100
Κοινὰ τὰ quid ibid.
Κοινολογεῖσθαι πρὸς 665
Κουρὰ ἐν χρῷ et ψιλή 609
Κουρόσυνα quid 51
Κρατεῖν, vſus eius exquiſitus 267
Κρατεῖν ἐκ παρατάξεως 599
Κρείττων quid 64
Κρίνω σὲ 504 b
Κρύβδην 374
Κυκλος quid 86
Κυρία ἡ quid 100
Κύριος νόμος 102
Κύρωσις quid 102 a
Κῦψον 676

Λ

Λαβεῖν πρὸς ἐπήρειαν τι 664
Λαβὼν cum verbo finito 352 a
Λαθὼν aduerbialiter 259 b
Λαμβάνειν τι δι' αἰσχύνης, δι' οἴκτου 585
Λάμπειν, actiue 195
Λαμπρὸς ἄνεμος 134
Λανθάνειν, eius vſus varius 258 ſeqq.
Λέγειν oratorum 193 a
Λέγειν τι, οὐδὲν 152 b
Λέγειν εἰς τὸ βέλτιστον 593 b
Λέγειν ἐπί τινι, *defunctum laudare* 621 a
Λέγειν πρὸς τὸ βέλτιστον 663 a
Λεγόμενον (τὸ) 558 a
Λείπειν paſſ. 183 b
Λείπειν neutraliter vel paſſiue 669 a
Λείπων, huius vſus in numerando 70 a
Λέξις ſubauditur 185 a
Λίγδην 374
Λιμενίζειν 191 b
Λογάδην 373 a
Λόγον αἰτεῖν, διδόναι, ἀποδιδόναι, ὑποσχεῖν, ζητεῖν, λαμβάνειν ἀπαιτεῖν, παρέχειν 103 ſeq.
Λόγον ποιῆσαι 288 ſeq.
Λόγος, eius vſus multiplex 103 ſeqq.
Λόγος πεζὸς, ἱππόβαμον, ἔμμετρος 106
Λοιπὸν (τὸ) *in poſterum* 22 b

M

Μὰ 424
Μὰ Δία, an habeat vim negandi 450 a ſeq.
Μακεδονίζειν 191 b
Μάλιστα, vſus eius 416 ſeq.
Μάλιστα ſeruit periphraſi ſuperlatiuorum 69 b
Μάλιστα πάντων, vel παντὸς 416 b
Μᾶλλον, varius vſus eius 414 ſq.
Μᾶλλον ſubauditur 409 a. 416.
Μᾶλλον ſeruit periphraſi comparatiuorum 69 b
Μᾶλλόν τι 416 a
Μᾶλλον τοῦ δέοντος ibid.
Μανθάνειν *docere* 195
Μάρτυρας παρίστασθαι, παρέχεσθαι 276 a
Μαρτύριον 141 a. 143 a
Μάχεσθαι ἐν χρῷ 609
Μάχη ſubauditur 48 a
Μάχη ἐκ χειρὸς 155
Μέγας, eius vſus 115
Μέγα τίθεσθαι 295
Μέγιστον (τὸ) *maxime* 22 b
Μεῖζον, ἔλαττον 114
Μείζων pro μέγιστος 67 a
Μέλλησις et μέλλημα h. e. *cunctatio* 265 a
Μελλητὴς, *cunctator* ibid.
Μέλλον τὸ pro μέλλησις ibid.
Μέλλω, vſus eius varius 260
Μὲν, non ſequente δὲ 532 a. 536 b ſeqq.
Μὲν —— δὲ, vſus varius 531 ſeqq.
Μὲν repetitur in eodem membro 537 b
Μὲν reticetur, ſequente δὲ 536
Μὲν abſolute ponitur 537 b
Μὲν δὴ, eius vſus 537
Μένος ſeruit periphraſi 53 a
Μένος χειρῶν 155 b
Μὲν ἄν, eius vſus 540 ſeq.

Μὲν

Μὲν οὖν γε 541
Μέν τε, δέ τε 520
Μέντοι 449 b
Μέντοι, praecedente μὲν 536 b
Μὲν τοι, vſus eius varius 538
inprimis 539 a
Μερὶς intelligitur 1
Μέρος, eius vſus varius 107 ſeqq.
Μέρος ſubauditur 48 a. 63 a
Μέσα (τὰ) τῶν πολιτῶν 626
Μέσος, eius vſus varius 109 a
Μετὰ, vſus eius multiplex 637 ſeqq.
in compoſitione 639 a ſeqq.
Μετὰ ſeruit circumſcriptioni aduerbii 641 a
Μέτα pro μέτεστι 688 b
Μεταβάλλειν paſſiue 185 b. 592 b
Μεταβάλλειν 639 b
Μεταβιβάζειν εἰς 639 a
Μεταβολὴ ibid.
Μεταγινώσκειν 639 b
Μεταδαίνυσθαι 640 a
Μεταδήμιος 640 b
Μεταδιδόναι 639 b
Μεταδοκεῖν ibid.
Μεταδόρπιος 640 b
Μεταδρομάδην 374 b. 640 a
Μετακαθοπλίζειν 639 b
Μετακαλεῖσθαι ibid.
Μετακλαίεσθαι ibid.
Μεταλαμβάνειν ibid.
Μεταμάζιον 640 a
Μεταμανθάνειν 640 b
Μεταμέλπεσθαί τινι 640 a
Μεταμύειν 639 b
Μετανοεῖν εἴς τι 595 b
Μετάνοια 639 b
Μεταξὺ, vſus eius varius 418
Μεταπείθειν 639 b
Μεταπέμπεσθαι ibid.
Μεταποιεῖσθαι τέχνης 640 a
Μεταπύργιον ibid.
Μεταῤῥυθμίζειν 639 b
Μεταστρατοπεδεύεσθαι ibid.
Μετατίθεσθαι ibid.
Μετὰ τῶν νόμων 640
Μεταυτίκα 639 b
Μεταφωνεῖν ibid.
Μεταχειρίζεσθαι 640 b
Μέχρι vel ἄχρι, quid 419 ſeqq
Μετέχειν 639 b
Μετιέναι σοφίαν 639 b
Μέτοικος 640 b
Μετοίχεσθαι 639 b
Μετὸν, cum interſit 330 b
Μέτωπον in acie quid 613
Μὴ, vſus eius varius 458 a ſeqq.
Μὴ an abundet 459 a ſeq.
Μὴ repetitum quam vim habeat 453 a
Μὴ ſimplex cum Infinitiuo 455 a
Μὴ ſupprimit vocem praecedentem 456 b
Μὴ γάρ γε, et μὴ γὰρ δὴ, abſit enim 456
Μηδὲ, ne quidem etc. 466 ſeqq.
Μηδ᾽ ἐγγὺς 468
Μηδὲ εἷς et μήτε εἷς pro μηδεὶς 467
Μηδὲ ἕτερος pro μηδέτερος 467 b
Μηδὲ μηδὲν 467 b
Μηδεὶς 113
Μὴ δῆτα 457
Μηδισμὸς 191 b
Μὴν quid 422
Μὴν, praecedente μὲν 537 a
Μὴ ὅπως, μὴ ὅτι 465
Μὴ ὅτι, vſus multiplex et ellipticus 458 a
Μὴ οὐ, ſequente Participio, niſi 454
Μὴ οὐ, cum Infinitiuo 454 ſeq.
Μὴ οὐ, ſequente Coniunctiuo elliptice dicitur 455 b
Μὴ οὐ, niſi, ſimpliciter ponitur 455 b
Μὴ οὐχὶ καὶ, quin 454
Μήποτε 457 b
Μήτηρ 676
Μήτι, μήτιγε, μήτι δὴ etc. 457
Μηχανὴ 113
Μιαροὶ 77
Μιάστορες ibid.
Μικρὸν καὶ μέγα 114
Μικροῦ abſolute 115
Μικροῦ δεῖν 204 b
vel δέων, vel ἐδέησεν 205 a
Μοὶ abundat 163
Μοῖρα ἡ eius vſus multiplex 112
Μοῖρα ſubauditur 48. 56 b
Μόνον intelligitur 458 a

Μόνον οὐ, et μόνον οὐχὶ quid 422
Μονουὶ, μονονουχὶ 465
Μορφὴ intelligitur 185 a
Μῶν; μῶν μὴ; etc. quid 422

N

Ναὶ, vſus eius multiplex 423 ſeq.
Ναὶ 448
Ναὶ ἀλλὰ quid 424
Νεανικὸς 115
Νεκρὸς ὁ, *cadauer* 60 a
Νέκυς ὁ, *cadauer* ibid.
Νὴ, vſus eius 424
Νὴ Δία ἀλλὰ 473
Νικᾷν, eius vſus elegans et varius 265 ſeqq.
Νομίζειν, vſus huius exquiſitus 267 ſeq.
Νομίζεσθαι in numis 232
Νομιζόμενα τὰ quid 268 a ſeq.
Νόμοι ὄντες 367
Νόμος κεῖται 258 a
Νόμος κύριος, ἄκυρος 102
Νόμος χειρῶν 155
Νόμῳ, *inſtar* 116 a
Νόσφι 674
Νῦν, et poetice νὺ aut νὺν, quid 425 ſeq.
Νῦν δὲ 426
Νῦν δὴ ibid.
Νυνὶ ibid.

Ξ

Ξαίνειν κατὰ νώτου 630
Ξυγχωρηθὲν imperſonaliter 45 b
Ξυρεῖν ἐν χρῷ 608 ſeq.
Ξυροῦ ἀκμὴ 609

O

Ὃ acutitonum ſignificat quatuor 692
Ὁ, ἡ, τὸ, pro τὶς, τὶ 19 a
elliptice ponitur 20 a
geminatur ibid. et ſeqq.
Ὁ, ἡ, τὸ, pro οὗτος 9 b ſeq.
Ὃ, an pro καθ᾽ ὃ ponatur 33
Ὁ αὐτὸς *idem* 166
Ὄγδοος, vſus elegans 73 b
Ὁ δὲ, ſ. οἱ δὲ, non praecedente οἱ μὲν, quid valeat 4 a
Ὅδε pro οὗτος 9
Ὁδὸς, eius vſus varius 116 ſeqq.
Ὁδὸν ἔρχεσθαι 117
Ὁδὸν ἐλθεῖν 118
Ὁδοποιεῖν 116
Ὁδὸς ſubauditur 46
Ὁδὸς intelligitur 1 b
Ὁδῷ intelligitur in ὅπῃ 430 a
Ὁδοῦ πάρεργον 117
Ὁδῷ βαδίζειν 117
Ὁ εἷς, καὶ ὁ εἷς 6 a
Ὁ εἷς, καὶ ὁ ἕτερος 5 b
Ὁ εἷς, ὁ δὲ ἕτερος ibid.
Οἷ quid 426
Οἷα, οἷα γε, οἷα δὴ 123
Οἷγε quid 427
Οἶδα, de vſu huius 268 ſeq.
Οἱ δὲ οὐδεὶς inſolentius eſt 5 b
Οἱ δὲ abſolute pro οἱ ἄνθρωποι 4 b
Οἶδ᾽ ὅτι 269 a ſeq.
Οἴει, *obſecro, tandem* 270
Οἱ ἐπὶ πᾶσιν in re militari quinam 622 a
Οἰκεῖον, mores 118 a
Οἰκονόμος, ὁ, ἡ, 118
Οἶκος et οἰκία quomodo differant 118
Οἰκοφθόροι 102
Οἶμαι, vſus eius 270
Οἴμοι quid 426
Οἷον, de particulae vſu vario 123 a
Οἱονεὶ 122. 561. 566 a
Οἷος, eius vſus 118 ſeqq.
Οἷος τε 518 b. 519
Οἴχομαι c. participio quid 349
Ὁ καὶ ὁ 6 a
Ὀλιγοστὸς, *cum paucis* 74 b
Ὀλίγου abſolute 115
Ὀλίγου, pro ὀλίγου δεῖν 347 b
Ὀλίγου δεῖ 468
Ὀλίγου δεῖν, ſ. δέω 204 b
Ὅλοις (τοῖς), *omnino* 57 b
Ὅλος ſubauditur 586
Ὁ μὲν praetermittitur 3 b ſeq.
Ὁ μὲν, ἕτερος δέ τις, ὁ δὲ 6 b
Ὁ μὲν, ὁ δὲ, *alter, alter* 3
Ὁ μὲν, ὃς δέ 26 a

Ὁμιλεῖν

Ὁμιλεῖν διὰ χαρίτων etc. 584
Ὅμοια pro ὁμοίως 606
Ὅμοιον 122 a
Ὁμοιότατον ὥσπερ 278
Ὁμοίως, ὥσπερ ibid.
Ὀμόσαι ἐπὶ τῶν ἱερῶν, τομίων etc. 615
Ὀμόσαι κατὰ 630 b
Ὁμοῦ, ὁμοῦ τι 247
Ὅμως, eius vſus varius 428 ſeq.
Ὅμως intelligitur 441
Ὅμως μέντοι 429
Ὄναιο 438
Ὄνασθαι, c. genit. *fructum capere ex re* 281
Ὀνομάζων quid 361
Ὄνομα κεῖται τινὶ 258 b
Ὀνομαστὶ 371 a
Ὄντα τὰ 368
Ὄντες ſubauditur 48
Ὀξέως 389
Ὅπῃ, vſus eius varius 429 ſeq.
Ὅπῃ δοκοῖ 429
Ὅπῃ καὶ ὅπως 430 b
Ὅπλα τίθεσθαι, poteſtas quadruplex 297 ſeqq.
Ὁπόθεν ἂν τύχῃ 302
Ὁποῖα, ὅπως 435 b
Ὁπόσοι pro ὅσοι 126
Ὁπόταν, eius vſus varius 434 ſqq.
Ὁπότε, vſus eius varius 437
Ὅπου, vſus multiplex 430 ſeq.
Ὅπου ἔτυχε opp. ἐν χώρᾳ 161
Ὅπου ἔτυχεν 302 b
Ὅπου μὲν, ὅπου δὲ 431 b
Ὅπου ἂν 432 a
Ὅπως, vſus eius varius 432 ſeq.
Ὅπως deeſt 200
Ὅπως ἔτυχεν 303
Ὅρα intelligitur 48. 435 a
Ὁρᾷν τινὰ διὰ χρόνου 587
Ὀργὰς ἐπιφέρειν 125. 300
Ὀργὴ, quid 124
Ὅρκια τέμνειν 615
Ὁρμᾶν ἐν καλῷ 604
Ὁρῶσα intelligitur 1 a
Ὃς pro αὐτὸς 24 ſeq.
Ὅστις pro τίς 28
Ὅσα γε πρὸς τὴν πόλιν 665
Ὅσα ἔτη, *quotannis* 132 b
Ὅσαπερ 132 a
Ὁσημέραι 132 b
Ὃς μὲν, ὃς δὲ 24. 25 b
Ὃς μὲν, ὃ δὲ 25 b
Ὅσοι et ὅσα abundant 128
Ὅσον 124 a
Ὅσον, h. e. μόνον 130
Ὅσον, *circiter*, ibid.
Ὅσον pro εἰς ὅσον 126 b
Ὅσον αὐτίκα, οὔπω, οὐδέπω, οὐκ ἤδη, 130
Ὅσον ἐπ᾽ ἐμοὶ 127
Ὅσον ἥκει 128
Ὅσος, eius vſus varius 125 ſeqq.
Ὅσός τε 520
Ὅς τε 519
Ὅστις, *quis? quisquis* 26
Ὅστις cum adiunctis particulis 26 ſeq.
Ὅστις, *qui quidem* 28
Ὅστις, *aliquis* ibid.
Ὅταν, vſus eius multiplex 436
Ὅτε, varius huius vſus 436 ſeq.
Ὅτε μὲν, ὅτε δὲ 437
Ὅτε μὲν, ἄλλοτε δὲ ibid.
Ὅτε μὴ pro εἰ μὴ ibid.
Ὁτέ τε 520
Ὅτι, vſus eius multiplex 546 ſeqq.
inprimis 550 a ſeqq.
Ὅτι abundat, cum alicuius verba referuntur 548
Ὅτι claudit periodum 548 b
Ὅτι vbi abundet 191 a ſeq.
Ὅτι poſt τοῦτο 171 ſeq.
Ὅτι interdum membrum claudit 172 a
Ὅτι c. verbo finito, vbi alias ſolet infinitiuus vel participium poni 259 a
Ὅτι refertur ad ellipſin aliquam 549 a. 551 a
Ὅτις verſus gratia pro ὅστις 28 ſeq.
Ὁ τίς; 145
Ὅ, τι ἂν τύχῃ, *temere* 302
Ὅτι μὴ, quid 549. 552 a
Ὅτι τί; quid 552 b
Ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι 279
Ὅτου pro οὗ 29
Ὅτῳ pro ᾧ ibid.
Οὐ an abundet ante μὰ 424

Οὐ ἐκ, poſtpoſitum verbo 451
Οὐ cum futuro interrogatiue reddi debet affirmatiue per imperatiuum 453 b
Οὐ ante nomen facit hyphen 460 a
Οὐ γὰρ; quid 461
Οὐ γὰρ 494
Οὐ γὰρ ἀλλὰ 462
Οὐ γὰρ ἂν 463
Οὐ γὰρ ἂν πω ibid.
Οὐ γὰρ ἐν 450
Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ 462
Οὐδαμῶς ὁπωσῦν 450 a
Οὐδὲ, *ne quidem* etc. 466 ſeqq.
Οὐδὲ repetitur in eodem membro 468 a
Οὐδ᾽ ἔγγυς 204 b. 468
Οὐδὲ εἷς, pro ἐδεὶς 467
Οὐδεὶς ὅςις ἐ, *nemo non* 26 b
Οὐδεὶς φθόνος 153
Οὐδὲν οἷον 122
Οὐδὲν πρᾶγμα 138
Οὐδὲ πολλῦ δεῖ 468
Οὐ δῆτα 450
Οὐδ᾽ ὀλίγυ δεῖ 468
Οὐδ᾽ ὁπωςιῦν 450 a
Οὐκ in fine periodi 460
Οὐκ ἀξιῶ 456
Οὔκουν, *non igitur* 450
Οὐκοῦν, *igitur* ibid.
Οὔκουν et ἐκοῦν quomodo differant 691
Οὐ λέγω, φημὶ, φάσκω etc. quid 455 ſeq.
Οὔμενουν quid 463 ſeq.
Οὐ μὲν δὴ 450
Οὐ μέν τοιγε, ſ. ἐ μέντοι ἀλλὰ καὶ 464
Οὐ μὴν ibid.
Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 464 a
Οὐρὰ 133
Οὐριοδρομεῖν ibid.
Οὔριος ἄνεμος ibid.
Οὖρος ibid.
Οὐσία κατάχρεως, ἀνέπαφος, ὑπόχρεως, ὑπέγγυος 100
Οὐτιδανὰ 99
Οὗτος, αὕτη, τῦτο abundat 173 a
idem pronomen interdum loco mouetur ſuo 174 ſeqq.
ſaepe deeſt 174 b ſeq.
Οὗτος pro ὁ δεῖνα 179 a
Οὗτος, *heus tu!* 448
Οὑτοσὶ infeſtandi cauſa 163
Οὕτω vel ὕτως, vſus varius 438 ſeq.
Οὕτως ὄναιο σύγε 438
Οὐχ ἥκιςα, h. e. *μάλιςα* 453 a 465
Οὐχ ἧττον, pro λίαν ibid.
Οὐχ οἷον 122
Οὐχ ὅπως 432
Οὐχ ὁρᾷς; abſolute et ironice ponitur 466
Οὐχ ὅσον 130
Οὐχ ὅτι, ἐχ ὅπως 465
Οὐχ ὗτως 438
Ὄφελον *vtinam* 274
Ὄφλειν idem quod ὀφλισκάνειν 273 a
Ὀφλισκάνειν quid 272 ſeq.
Ὄφρα, triplex huius poteſtas 439
Ὀψὲ c. genit. 370 a

Π

Πάγκακος 95 a
Πάγκαλος ibid.
Πάγχρηςος ibid.
Πάθος intelligitur 2 a
Παῖδες, *artifices* 134
Παῖς vel υἱὸς intelligitur II. 240 a
Παλαμναῖοι 77
Πάλιν, vel πάλι quid 440
Παμμέγιςος 95 b
Παμμίαρος 95 a
Πᾶν (τὸ) *omnino* 22 b
Πανδημεὶ 372
Πανηγυρίζειν quid 51
Πανοικεὶ, vel κὶ 362 a
Πανόλβιος 95 b
Πᾶν ποιεῖν 287 a
Πάνσοφος 95 a
Πανςρατιᾷ 371 b
Πανσυδεὶ 371

Πανσυδίῃ

Πανσυδίη 371
Πάντες ὅσοι 26
Παντὸς μᾶλλον 415
Πάντως δήπου 449
Πάννυγε ibid.
Πανύστατος 95 b
Πὰρ pro παρὰ 694
Πάρα pro πάρεστι 688 b
Παρὰ, vſus eius multiplex 643 ſeqq.
in compoſitione 650 b ſeqq.
Παρὰ cum genitiuo tantum apud Poetas rebus inanimatis iungitur 580
Παρὰ et πρὸς quomodo differant 650 a
Παραβάλλειν 633 a
Παράγειν εἰς τὸ δικαστήριον 651 a
Παράγειν quid proprie 651 b
Παραδηλοῦν ibid.
Παραδιδόναι ibid.
Παραδρομάδην 374 b
Παραδῦναι 651 b
Παρὰ δύναμιν 645
Παραθερμαίνεσθαι 651 b
Παρακατατίθεσθαι 651 a
Παρακινεῖν paſſ. 184
Παρακινεῖν quid proprie 651 b
Παρακινητικῶς ἔχειν 184
Παρακμάζειν 651 b
Παρακολουθεῖν 355. 651 a
Παρακούειν ibid.
Παρακρούειν 651 b
Παραληρεῖν ibid.
Παραλλὰξ 634
Παρὰ μῆνα, ἐνιαυτὸν, etc. 650
Παρὰ μικρὸν, ὀλίγον, βραχὺ 664 ſeq.
Παραπέμπειν 651 a
Παραπηδᾶν τοὺς νόμους ibid.
Παραπλεῖν ibid.
Παραπληξίη 651 b
Παραπλησίως ibid.
Παρὰ πολὺ τίθεσθαί τινα 295
Παρὰ πολὺ quid 646
Παραπρεσβεύειν 651 a
Παρασπονδεῖν ibid.
Παραστάδὸν 379 b
Παράστασις quid 276 b
Παραστατικὸς ἀνὴρ quid 276
Παραστάτης 651 a
Παράστημα τὸ, *fiducia* 276
Παραστῆσαι, mentem iniicere 33
Παραστήσασθαι 626
Παρὰ σχεδὸν ἔρχεσθαι 647
Παρασχὸν, *ſi licet* 331
Παρασχὼν quid 361
Παρὰ τὰ δεινὰ 644
Παρατάττεσθαι 613
Παρατηρεῖν 652 a
Παρὰ τί ποτε; 645
Παρὰ τὸ πρέπον, μέλος, ὥραν etc. 644
Παρὰ τοσοῦτον quid 648
Παρατυγχάνειν 651 a
Παρατυχὸν, *ſi licet* 331
Παραυτίκα 393
Παραφᾶσαι 651 b
Παρὰ φαῦλον 648
Παρὰ φύσιν 644
Παραχειμάζειν 651 b
Παραχωρεῖν ὁδῶν ibid.
Παρεῖκα, et παρεῖκοι 429
Παρεῖναι 651 a
Παρεῖναι ἐπὶ τὸν τόπον 574
Παρεισφέρειν νόμον 651 a
Παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, etc. 593
Παρεμβάλλειν 299
Παρέρχεσθαι 651 a
Παρέχει, *licet* 361 a
Παρέχεσθαι τοὺς μάρτυρας 276 a
Παρ᾽ ἡμέραν 650
Παρθένος ὑπέρακμος 668 a
Παριέναι 651 b
Παριέναι εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν, εἰς τοὺς δικαστὰς 593
Παριστάναι, vſus eius varius 275 ſeqq.
Παροινεῖν 184
Πάροδος 651 a
Παρόμοιος 651 b
Παρὸν, *cum liceret* 329
Παρορᾶν, παραθεωρεῖν 651 a
Παρ᾽ ὅσον 126. 649
Παρ᾽ οὐδὲν τίθεσθαί τινα 295
Παρ᾽ ὥραν 161
Πᾶς in compoſitione 95 a
Πᾶς, vſus eius elegans 134 ſeqq.
Πᾶς ἕκαστος 151
Πᾶς ὅστις 26

Πᾶς

Πᾶς τις 151
Πασσυδεὶ, vel δὶ 371
Πάσχειν vſus eius varius et elegans 277 ſeqq.
Πατρὸς (οἱ πρὸς) 660
Πεζῇ λέγειν 106 a
Πεζὴ ποιητικὴ ibid.
Πεζὸς λόγος 106
Πέμπειν εἴς τινα 593
Πέμπτος, vſus elegans 73 a
Πεπρωμένα κεῖται 258 a
Πὲρ, vſus eius varius 441 ſeq.
Πέρας 145 a
Περὶ, vſus eius varius 652 ſeqq.
in compoſitione 656 a ſeq.
Περὶ omittitur 224 b
Περὶ intelligitur 249. 654 a
Περὶ ſeruit periphraſi genitiui 656 a
Πέρι pro περίεστι 688 b
Περιάγειν 651 b
Περιβλέπειν 656 a
Περίβλεπτος 656 b
Περιβόητος ibid.
Περιγίνεσθαί τινος 657 a
Περίγλισχρα 656 b
Περιδινεῖσθαι 656 a
Περιελεῖν 656 b
Περίεργος ibid.
Περιέχων quid 361
Περιϊδεῖν *circumſpicere*, it. *negligere* 279. 656 b
Περικόπτειν ibid.
Περιόπτεσθαι 280. 656 b
Περιορᾷν *circumſpicere*, it. *negligere* 279. 656 b
Περιουσία 656 b
Περιπαθὴς ibid.
Περὶ παντὸς θέλειν 653
Περιπεσεῖν 431
Περὶ πολλοῦ, πλείονος etc. ποιεῖσθαι 653
Περισπᾷν πόλεμον 657 a
Περισταδὸν 370 b
Περιστάσεις Rhetorum 82
Περιστῆναι paſſ. 183
Περιστρατοπεδεύειν πόλιν 656 b
Περιτενὴς ibid.
Περὶ (οἱ) τινὰ 7 ſeq.
Περιφανὴς 656 b
Περιφρονεῖν ibid.
Περιχαρὴς 656 b
Πέφυκα quid 321 a
Πηνίκα c. genit. 370 a
Πίνειν ἀπὸ τῶν ποταμῶν 197
Πίνειν ἐν 610
Πίπτειν actiue 195
Πίστεις ποιεῖσθαι, διδόναι, τίθεσθαι 283 ſeq.
Πλατονίζειν 191 b
Πλεῖν ἐπὶ κέρως 613
Πλεῦνας pro πλέονας 106 b
Πλευρὰ intelligitur 1
Πλῆθος ſubauditur 60 b
Πλήθουσα ἀγορὰ 655 b
Πληθύνειν paſſ. 184 a
Πλὴν ἀλλὰ 474
Πλὴν ἀλλὰ, praecedente μὲν 537 a
Πλόϊμος 137
Πλιντίνδην 373 a
Πλώϊμος 137
Ποιεῖν *poetam eſſe* 192 b
Ποιεῖν et ποιεῖσθαι, vſus varius 280 ſeqq.
Ποιεῖν cum datiuo perſonae 289 b
Ποιεῖν ἐκ ποδῶν 601
Ποιεῖν ἐπί τινι 617
Ποιεῖν πάντα, *ſedulo conari* 471 a
Ποιεῖν πρὸς τὴν νόσον 664
Ποιεῖν τι 153 a
Ποιεῖν τι ἐφ᾽ ἑαυτῷ 617
Ποιεῖν ὑφ᾽ ἑαυτοῦ quid 670 a
Ποιεῖσθαι pro περιποιεῖσθαι 288 a
Ποιεῖσθαι ἐφ᾽ ἑαυτὸν 626
Ποιεῖσθαι πρὸ 657 ſeq.
Ποιεῖσθαι πρόσχημα 140
Ποιεῖσθαι ὑφ᾽ ἑαυτὸν 672
Ποιησάμενος intelligitur 475 a
Ποίησις, *adoptio* 282 a
Ποιητὴς, vnde 192 b
Ποιητὸς υἱὸς, *adoptatus* 282
Ποιὸν (τὸ) 10 b
Ποῖον (τὸ) 22 a
Πόλεμοι εὐπετεῖς 575
Πόλις, *ciues* 221 a
Πόλις ponitur pro ἀκροπόλει Athenarum 513
Πολιτεία quid 137
Πολλοὶ οἱ, *vulgus* 138 b
Πολλοῦ γε δεῖ 468
Πολλοῦ δεῖν 204 b
Πολὺ (τὸ) *magna ex parte* 22 b

Πολὺς,

Πολὺς, eius vſus 115. 137
Ποῤῥατάτω παιῆσαι 284 a
Ποσὸς et πόσος 679
Ποσαῖος, quoto die 72 a
Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ 445
Πότερον deeſt 409 a
Πόσον συγκροτῆσαι, ſ. συῤῥηγνύναι 293
Που encliticum, quid 446
Που μάλιστα cum numeralibus 406
Ποῦ; interrogatiuum, quid 445
Ποῦ ἄρα; 488
Ποῦ γῆς 369 b
Πρᾶγμα, vſus elegans 138
Πρᾶγμα intelligitur 2 a
Πρᾶγμα ποιεῖσθαι, curare 139 b
Πρακτικὸς παρὰ θεῶν 291
Πραξικοπεῖν τινα 140
Πρᾶξις, eius ſenſus varius 140 ſeqq.
Πράττειν, eius vis varia 290 ſeq.
Πράττειν cum datiuo perſonae 289 b. 291 b
Πράττειν, ſacrificare 292 b
Πρηκτῆρες, mercatores ibid.
Πρὶν, vſus eius multiplex 442 ſeq.
Πρὸ, vſus eius varius 657 ſeqq.
in compoſitione 658 a
Προάγειν ibid.
Προαγορεύειν 658 b
Προαιρεῖσθαι ibid.
Προαποθνήσκειν ibid.
Προαπόλλυμαι ibid.
Προβαίνειν 658 a
Προβάλλεσθαι 658 b
Προβολὴ εἰς τὸ ζῆν 82
Προγράφειν 658 b
Προειπεῖν πόλεμον ibid.
Προθεσμία quid 101. 182 b
Προϊέναι 658 b
Προνεύειν 658 a
Προοδοποιεῖν 116
Πρὸ ὁδοῦ, opportune 117
Προπίνειν 658 b
Προπύλαιον 658 a
Πρὸς, eius vſus varius 659 ſeqq.
in compoſitione 666 a ſeqq.
Πρὸς ſeruit periphraſi aduerbii 664
Πρὸς in numeralibus 663 b
Πρὸς ἀγαθοῦ 660
Προσάγειν neutraliter 186 b
Προσάγεσθαι 626
Προσαιτεῖν 666 b
Προσαναβαίνειν ibid.
Προσαπολέσαι ibid.
Προσάπτεσθαι 626
Προσβάλλειν 613
Προσβατὸν χωρίον 666 b
Πρός γε τὸ παρὸν 665
Προσγράφειν 666 b
Πρὸς δὲ καὶ 662
Προσδιασαφεῖν 666 b
Πρὸς ἐπίδειξιν 663
Προσεπιμετρεῖν 666 b
Προσεπισιτίζεσθαι ibid.
Πρὸς ἐπὶ τούτοις 621 b
Πρὸς ἔπος 663
Προσέρχεσθαι 666 b
Προσερωτᾶν ibid.
Προσήκειν pro προσήκει 214 a
Προσῆκον, cum oporteat 332 a
Πρὸς Θεοῦ 661
Πρὸς θυμοῦ 660
Προσιέναι, vel προσελθεῖν τῇ βουλῇ 244
Προσκαθίζεσθαι 666 b
Πρὸς καλοῦ, οἰωνοῦ τίθεσθαι 297 a
Προσκαρτερεῖν 666 b
Προσκνᾶσθαι ibid.
Πρὸς λόγον cum gen. 663 a
Πρόμαχος 658 a
Προσμίξαι 186 ſeq.
Πρόσοδοι 666 b
Προσομιλεῖν τινὶ διὰ χαρίτων 584
Προσὸν τὸ 159
Πρὸς ὀργὴν, φθόνον, ὑπερβολὴν etc. 664
Προσποιεῖσθαι cum negatione 456
Πρὸς ταῖς κύλιξι 663
Προσαχθὲν, cum eſſet mandatum 332 a
Πρός τι 664
Πρὸς τί ἀποβλέπων, h. e. quorſum 334 a
Προστιμᾶν τῷ δημοσίῳ 273
Προσφέρεσθαί τινι 666 b
Πρὸς χάριν 663
Πρόσχημα quid 140
Προτάττειν 658 b
Προτείχισμα 658 a
Προτιμᾶν 658 b

Προτοῦ

Προτοῦ 133 a
Πρότριτα 657
Προτροπάδην 375
Προϋπάρχειν quid 308
Προφαίνεσθαι 658 a
Πρόφασιν ποιούμενος 623
Πρόφασις 141 a
Προώλης 288
Πρὸ ὥρας ἀποθανεῖν 162 b
Πρῶτα τὰ, *princeps* 141
Πρῶτος pro πρότερος 67 b
Πτῶσις ſubauditur 48 b
Πύλη intelligitur 57 b
Πῶς, vſus particulae varius 443 ſeq.
Πῶς pro ὅπως 445 b
Πῶς γὰρ οὔ 449
Πῶς γὰρ οὐχὶ 448
Πῶς μὲν, πῶς δὲ 444
Πῶς οὐ; ibid.
Πως encliticum, quid? 446 b

P

Ῥα quid 443
Ῥὰ pro ῥᾴδιον 674
Ῥᾴδιον pro ῥᾷον 439
Ῥᾳδίως 389
Ῥᾳδίως, vſus eius 438 ſeq.
Ῥᾳθυμία quid? 640
Ῥᾳδιούργημα quid 143
Ῥέζειν, *ſacrificare* 292 b
Ῥεῖν actiue 195
Ῥητοῖς (ἐπὶ) 617
Ῥίζα intelligitur 185 a

Σ

Σάφα vnde 447
Σβέννυμι paſſ. 184 a
Σὲ poetice pro σοὶ 164 a
Σεσάχθαι 156
Σημεῖον quid 141
Σθένος ſeruit periphraſi 53 b
Σιγῇ, *attente* 57 b
Σμικρὸν τίθεσθαι 295
Σοὶ abundat 163
Σὸς, σὴ, σὸν, *meus erga te* 164
Σποράδην 375
Στασιάζειν, *ſeditionem mouere* 195
Στάχειν paſſ. 186
Στέλλειν et στέλλεσθαι quid proprie 310 a ſeqq.
Στέργειν quid 221
Στερεὰ τὰ 431
Στῆναι μετά τινος 640
Στοιχηδὸν 370
Στολὴ vnde 410 b
Στόλος quid ibid.
Στρατοπεδείαν ποιεῖσθαι 299
Στρατοπεδεύεσθαι ibid.
Στρέφειν paſſ. 184
Συγγενὴς 642 b
Συγγράμματα ſubauditur 48
Συγγραφὴν (τὰ εἰς) 593 a
Συγκεφαλαιοῦσθαι 643 a
Συγκροτεῖν, origo eius et varia poteſtas 293
Συγχωρηθὲν, imperſonaliter 332 a
Σῦκον σύκῳ οὐδὲν ὁμοιότερον 67 a
Συμβαίνει abundat, ſequente infinitiuo 305 a
Συμβάλλειν τὸ λόγιον, vel τὸ μάντευμα 294
Συμβουλεύειν ſenatorum 193 a
Συμμεταδιδόναι 642 b
Σύμμετρος 643 b
Συμμίξαι τινὶ 185 a
Συμμισεῖν 642 b
Σύμμορφος 643 b
Συμπλακῆναι ταῖς χερσὶν 155
Συμφέρεσθαι 431
Συμφοιτᾷν τινὶ εἰς 642 b
Συμφρονεῖν quid 294
Σὺν, eius vſus varius 640 ſeqq.
in compoſitione 642 b ſeqq.
Σὺν ſubauditur in αὐτῷ et αὐτοῖς 167
Σὺν deeſt poſt ἅμα 379 b
Σὺν omittitur per ellipſin 642 a
Συνάγειν neutraliter 186 b
Συνάπτειν εἰς χεῖρας, εἰς πόλεμον, τοῖς πολεμίοις, εἰς μάχην 186
Σύναμφω 642 b
Σὺν δὲ pro καὶ ἅμα 176 a
Συνδρᾷν αἷμα 289
Σύνδυο, σύντρεις, σύμπαντες 642 a ſeq.
Συνελεῖν 642 b
Σὺν Θεῷ quid 641 ſeq.
Συνθύειν 642 b
Σὺν κόσμῳ 641 a
Συννεφεῖν 642 b

Σύνοι-

Σύνοιδα cum variis caſibus participii 340
Σύνοφρυς 643 a
Σὺν τάχει 641 a
Συντελεῖν paſſ. 188
Συντεταμένως 643 b
Σύν τινι εἶναι 640
Σὺν τοῖς νόμοις ibid.
Σύντονος 643 b
Σὴν χάριν 154 b
Συῤῥέειν 642 b
Συῤῥηγνύναι πότον 293
Συσσκευάζεσθαι 643 a
Συσσώζειν ibid.
Συστάδην 155
Συσταδὸν 370
Συστῆναι paſſ. 183
Συστήσασθαι πρᾶξιν 140
Συστοιχεῖν 186 335
Σύστομος 642 b
Συμψοφεῖν 643 a
Σφίσι abundat 171 b
Σφόδρα γε 449
Σχεδὸν 155
Σχεδὸν ὅσον 131
Σχεῖν pro κατασχεῖν, aut καταίρειν 594
Σχολάζειν πρός τι quid 631
Σχολῇ, *aegre* 57 a. 413
Σῶμα, eius vſus elegans 143 a
Σωτήρια quid 51

T

Τὰ κατὰ τινὰ quid 636 b
Τὰ καθ' ἡμᾶς 6
Τὰ μὲν, τὰ δὲ 14
Τὰ περὶ τινὰ 7 a. 8 b
Τὰ πρὸς θεοὺς, *religio* 664 b
Τάττεσθαι κατὰ στοίχους 186
Ταῦτα pro περὶ τούτων 557
Τάχα quid 447
Τε an ſolum adhibeatur 518
Τε non abundat 519
Τε intendit 520
Τὲ pro δὲ, praecedente μὲν 537 b
Τὲ δὴ 497 a
Τε καὶ, *cum, tum, et, et* 517 ſeq.
Τεκμήριον quid 141
Τελεῖν paſſ. 187
Τελεώτατος εἰς τὴν ῥητορικὴν 393 a
Τελευταῖον et τελευταῖα 145 a
Τελευτᾶν ἐπὶ πᾶσιν 623
Τελευτῶν, *tandem* 355 b 364 a
Τέλος quid 144
Τέμνειν, *vaſtare* 299
Τέμνειν ὅρκια 615
Τέρμα quid 145 b
Τεταγμένος intelligitur 612
Τε, τε 518 a
Τέττα vox blandientis 37
Τετραμμένη intelligitur 1 a
Τέχνη, vſus eius elegans 145 b
Τέχνη quid 388
Τέχνη ſubauditur 48
Τέως, eius vſus varius 447
Τῇδε ſc. ὁδῷ quid 10
Τὴν πρώτην 11
Τὴν ταχίστην ibid.
Τί βουλόμενος, pro *cur?* 334 a.
Τί γάρ; τί δὲ ἄλλο ἤ; 147
Τί γὰρ ἂν ἄλλο; ibid.
Τί γὰρ οὔ; 149
Τί δαὶ δή; 546
Τί δέ; τί γὰρ εἰ μή; 148
Τίειν, *honorare* et *punire*, cur 244 b
Τιθέναι et τίθεσθαι, varius vſus 295 ſeqq.
Τίθεσθαι ἀντὶ 577
Τίθεσθαι δι' ὠφελείας 586
Τίθεσθαι τὰ ὅπλα, quadruplex vſus 297 ſeqq.
Τίθεσθαι παρ' οὐδὲν 602 b
Τίκτειν quid 226 ſeq.
Τὶ λέγειν, ἔχειν, εἶναι, εἰδέναι, ποιεῖν 152 b
Τιμᾶσθαι ἀντὶ 577
Τιμᾶσθαι πρὸ 657 ſeq.
Τί μὴν 149. 449
Τιμὴν κατατίθεσθαι 300
Τιμωρία ſubauditur 48
Τινὲς pro οἱ μὲν 4 a
Τινὲς additur particulis οἱ μὲν, et οἱ δὲ 4 b
Τί οὖν τοῦτο 149 a
Τὶς ſequitur τούτοις 41 a
Τίς, eius vſus multiplex 145 ſeqq.
Τὶς, eius vſus varius 149 ſeqq.
Τίς ἄρα, ποτέ, δῆτα; 146
Τίς ἄρα 488
Τίς γάρ; 493 a

Τί

Τί τίς; 148
Τὸ pro ὃ, *id quod* 12
Τὸ ſolet aduerbiis iungi 23 a
Τὸ praepoſitionibus iungitur 23 b
Τὸ αὐτὸ, *ita etiam* 167 b
Τόδετι 10
Τὸ διὰ τί 11
Τὸ εἶναι ἐπί τινι 239
Τοίνυν, eius vſus varius 551 ſeqq.
Τὸ καθ' αὑτὸ 633
Τὸ καὶ τὸ 6 a. 21 a
Τόκοι, *vſura* 159
Τὸ λεγόμενον 15
Τὸ μὲν, τὸ δὲ 12 ſeq.
Τομία τὰ 615
Τὸ νῦν εἶναι, *in praeſentia* 22 b
Τονυνέχον, ſ. τὸ νῦν ἔχον 9
Τοξεύειν κατὰ σκοποῦ 629
Τὸ ὅτι et τὸ διότι 549 b
Τὸ παρ' ἡμᾶς 645
Τὸ πρὸς 159
Τὸ προσὸν 662
Τὸ σήμερον εἶναι 239 a
Τοσοῦτον quid 153
Τότε δὴ τότε 498 b
Τὸ τί 10 b. 146 a
Τὸ τοῦ λόγου 15 b
Τοῦτο abundat 173
Τοῦτο, *hoc vniuerſum* 177 b
Τοῦτο, *ita*, *ſic* 178 a
Τοῦτο interdum refertur ad totam orationem antegreſſam 178 b
Τοῦτο pro κατὰ τοῦτο 630
Τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ 14
Τόφρα intelligitur 440
Τραγῳδοὶ γιγνόμενοι 357 a
Τράπεζα intelligitur 48. 168
Τρέπειν paſſ. 184 a
Τρέχων cum verbo finito 354 a
Τριβάρβαρος 95
Τρὶς in compoſitione quid ibid.
Τριταῖος, *tertio die* 72 a
Τρίτος, vſus elegans 73 b
Τρίχες ſubauditur 48
Τρωικὰ τὰ, *bellum Troianum* 60 a
Τρόπον cum genit. 11 b
Τρόπος ſubauditur 185 a
Τυγχάνειν, poteſtas eius exquiſita 300 ſeqq.
Τυχὸν, *forte* 365
Τυχόντες, *viles*, *mediocres*, *plebs* 304 a
Τυχὼν quid 364
Τῷ cum infinit. quid 16
Τῷ pro ὅτι 17 b
Τῷ, *ita*, *quare* 24 b
Τῷ ὄντι 369

Υ

Ὑβρίζειν, vis eius varia et elegans 305 ſeqq.
Ὕβρις quid 306 a
Ὑβρισμένα τὰ 307 a
Ὑβριστὴς 306 a
Ὕδωρ ſubauditur 49
Ὕδωρ de *clepſydra* 624 a
Ὕλη 160
Ὑμνεῖν πόλιν pro εἰς πόλιν 323 b
Ὑπάγειν quid 431
Ὑπαίτιος 673 a
Ὑπακούειν 673 a
Ὕπανδρος γυνὴ 673 a
Ὑπανοίγειν 672 b
Ὑπάρχει impersonaliter quid 309
Ὑπάρχειν quid 305 ſeqq. 673 a
Ὑπάρχων, quid 365
Ὑπέγγυος οὐσία 100
Ὑπειπεῖν 673 a
Ὑπεξαιρεῖσθαι 672 b
Ὑπὲρ, eius vſus varius 667 ſeqq. in compoſitione 668 a ſeq.
Ὑπεραγαπᾷν 668 b
Ὑπέρακμος ibid.
Ὑπερασπίζειν ibid.
Ὑπεραττικίζειν 192 a
Ὑπερβαίνειν 668 b
Ὑπερβαίνειν νόμον ibid.
Ὑπερβάλλειν, vſus eius exquiſitus 309 a
Ὑπερβάλλεσθαι εἴς τι 593 a
Ὑπερβολῇ, *egregie* 57 b
Ὑπερβολῇ ſeruit periphraſi ſuperlatiuorum 69 b
Ὑπέργηρος 668 a
Ὑπερερᾶσθαι τι 668 b
Ὑπερεσθίειν ibid.
Ὑπερέχειν τὰς χεῖρας ibid.
Ὑπερημερία 101
Ὑπερήμερος 668 b
Ὑπερθορεῖν 668 a

Ὑπερ-

Ὑπερισθμεῖν 668 a
Ὑπερκάθαρσις 668 b
Ὑπερκερᾷν 613
Ὑπὲρ λόγον 667
Ὑπὲρ μίαν 668
Ὑπερνεολκεῖν 668 a
Ὑπεροπτικὸς 668 b
Ὑπερορᾷν ibid.
Ὑπερόρια 668 a
Ὑπεροοίζεσθαι ibid.
Ὑπέρυθρος 673 a
Ὑπερφαλαγγᾷν 613
Ὑπερφέρειν τινος 668 b
Ὑπερφίαλος ibid.
Ὑπερφοβεῖσθαι ibid.
Ὑπερφυῶς δὴ 449
Ὑπερχαίρειν 668 b
Ὕπνος ſubauditur 49
Ὑπὸ, eius vſus varius 669 ſeqq.
in compoſitione 672 a ſeqq.
Ὑποβάλλειν τινὰ τινὶ 673 a
Ὑποβλήδην 375 b
Ὑπόγειος 672 a
Ὑποδεῖν ibid.
Ὑποδύνειν 673 a
Ὑποζωννύειν ναῦς 672 a
Ὑπόθεσις ἔσα 368 a
Ὑποθήκη 100
Ὑποκαθίζειν 672 b
Ὑποκάμπτειν paſſ. 180
Ὑπόκηρος 673 a
Ὑπολαβὼν quid 350 a
Ὑπόληψις ſubauditur 49. 585
Ὑπολογίζεσθαι 672 b
Ὑπόνοια ſubauditur 585
Ὑποπίνειν 373 a
Ὑπόξυλος 672 a
Ὑπορίνιον ibid.
Ὑποῤῥέειν 672 b
Ὑπόσαπρος 673 a
Ὑποσπείρειν γέλωτα 673 a
Ὑπόσπονδος 673 a
Ὑπόςασιν (τὰ καθ᾽) 632
Ὑποςέλλεσθαι quid 309 ſeqq.
Ὑποςῆναι paſſ. 183
Ὑποςρέφειν neutraliter 184
Ὑποςροφὴ oratoria 186
Ὑπό τι quid 672 a
Ὑποφθάνειν quomodo conſtruatur 319 b

Ὑπόχρεως ἐσία 100
Ὑποχωρήσεις πεδιναὶ 673 b
Ὑφ᾽ ἑαυτὸν ποιεῖσθαι 286
Ὑφ ἑαυτῦ, *ſua ſponte* 670 a

Φ

Φαίνεσθαι, duplex eius vſus elegans 312
Φάλαγγος (ἐπὶ) ἄγειν 613
Φάλαγξ quid ibid.
Φανερὰ ἐσία 100
Φανερὸς, eius vſus 85
Φέρε, *age*, de vſu huius 315 a
Φέρε εἰπεῖν, *verbi cauſa* etc. 315 a ſeq.
Φέρειν de via 2
Φέρειν, vſus eius varius 313 ſeqq.
Φέρειν διὰ μνήμης 586 a
Φέρεσθαι quid 317
Φέρτερος et φέρτατος vnde 317 b
Φέρων cum verbo finito 352 ſeq.
Φέρων ſubauditur 593 b. 663
Φεύγειν, *reum eſſe* 233
Φεύγειν διὰ νύκτα, *noctis beneficio fugere* 588 a
Φεύγων cum verbo finito 354 a
Φθάνειν, eius vſus 318 ſeqq. cum participio ibid. cum accuſatiuo 318 b cum πρὶν et infinitiuo ibid.
Φθόνος ἐδεὶς 153
Φι et φιν 695
Φιλιππίζειν 191 b
Φίλοι ἐν χρῷ 610
Φιλοσοφεῖν 192 b
Φιλοτιμία quid 667
Φοβεῖσθαι περί τινι 654
Φόβον ἔχειν 120 b
Φόβος ſeruit periphraſi 53 b
Φοβῦμαι intelligitur 455 b
Φονᾷν 625
Φοράδην 375
Φορμηδὸν 370 a
Φόρος 133
Φρόντιζε intelligitur 453 a
Φύειν 321 a
Φυλακὴ quid 162 a
Φυλακὴν εἰπεῖν 244 a
Φύρδην 375

Φύρειν quid 375
Φύσιν ἔχει 253 ſeqq.
Φὼρ, h. e. κλέπτης 81
Φώριον, h. e. κλέμμα 81

Χ

Χαίρειν, eius vſus varius 321 b ſeq.
Χαίρειν in epiſtolarum initiis, eius origo 322 b
Χαίρω εὖ 504
Χαλεπῶς φέρειν 314
Χάριν cum genitiuo 11 b
Χάριν ἀποδιδόναι, ἔχειν, τελεῖν, εἰδέναι, ἀποστερεῖν, ὀφείλειν 154 a
Χάριν ποιεῖσθαι 285
Χάρις, vſus varius 154 á ſeq.
Χάρις γιγνομένη 356
Χαριστήρια quid 51
Χάριτας vel χάριν κατατίθεσθαί τινι 300
Χάριτες quid 100
Χεὶρ, eius vſus varius 154 ſeqq.
Χεὶρ ſubauditur 49. 50
Χειρῶν νόμος 155
Χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι 156
Χρᾷν, oraculum edere 325 a
Χρᾶσθαι, eius vſus varius 323 a ſeq.
Χρεωκοπία et χρεωκοπεῖν 156
Χρεῶν ἀποκοπαὶ ibid.
Χρῆμα, vſus eius elegans 156 ſeqq.
Χρῆμα intelligitur 63 a
Χρήματα ἐνεργὰ et ἀργὰ 158
Χρήματα ἐπίτιμα, ἄτιμα 160
Χρῆν pro χρῆ 214 a
Χρησμὸς, oraculum 325 a
Χρόνον, aliquamdiu 59 a
Χρόνον ποιεῖν ibid.
Χρόνος ſubauditur 49. 616 b. 627 b
Χρόνῳ, poſtea 57 b
Χρυσὸς ἐν νομίσματι, ἐπίσημος, ἄσημος, ἐν κατασκευαῖς, ἐν ὕλῃ, ὡς ὕλη 160
Χρυσὸς ὡς προβόσκημα ibid.
Χύδην 375
Χώρᾳ, loco, vice 160
Χώραν γεωργεῖν 161 b
Χωρεῖν, poteſtas eius multiplex 322 ſeqq.
Χωρεῖν ὑπὸ πόδα 672
Χωρὶς, vſus eius varius 673 ſeq.
Χωρὶς γίγνεσθαι 321 b
Χωρὶς τοίνυν 673

Ψ

Ψέγεσθαι εἴς τι 591
Ψελλίζεσθαι 278

Ω

Ὦ quid 448
Ὠθεῖν, habet ſenſum contrarium 233 a
Ὠθεῖσθαι εἰς χεῖρας 155
Ὤιμοι quid 426
Ὦν et νυν Ionice pro οὖν 542
Ὧν quid 366 ſeqq.
Ὧν intelligitur 612 a
Ὥρα, vſus eius varius 162 a
Ὡραῖα quid 162 b
Ὡραῖοι καρποὶ ibid.
Ὡς cum participio interdum omittitur 559 a
Ὡς ſeruit exclamationibus, habetque vim augendi 560 b
Ὡς pro ὅτι 561. 564 ſeq.
Ὡς cum Superlatiuis 562
Ὡς cum Aduerbiis poſitiui gradus 563
Ὡς, quemadmodum, quantum 566
Ὡς cum Accuſatiuo ſimpliciter, vel cum Praepoſitione aliqua 567 a ſeqq.
Ὡς pro ἐπεὶ 568 ſeq.
Ὡς pro ὥστε ſeu ἵνα, quis eius vſus 558 b
Ὡς cum participio 559
Ὡς, vt primum, ad temporis celeritatem exprimendam 555 b
Ὡς, dum 556 a
Ὡς, vtinam 556 a. 560
Ὡς deeſt 200
Ὡς cum Infinitiuo 205
Ὡς ante Infinitiuum ſaepe praetermittitur 206 a

Ὡς cum verbo finito loco infinitiui aut participii 259 a
Ὡς pro ἕως, *vsque* 568 b ſeq.
Ὡς cum numeralibus ibid.
Ὡς in ſenſu comparationis, pro ὅσον, vel ὅσα, *quod attinet* 569
Ὡς quid 570 ſeq.
Ὡς ἂν 561
Ὡσεί τε 520
Ὡσεὶ, ὡσανεὶ 561
Ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν, vel ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐγχωρέντων, vel ἐκ τῶν ἀφορμῶν 570
Ὡς ἕκαστος 569
Ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν 205 b
Ὡς ἔοικε, *plane* 247. *videlicet* ibid. *vt aiunt* ibid. *vt credo, vt video* ibid.
Ὡς ἔπος εἰπεῖν 205 b
Ὡς ἔτι 569 a
Ὡς ἔτυχε, *negligenter* 303 a
Ὡς ἕως 568 a
Ὡς λόγῳ εἰπεῖν 206 a
Ὡς μὲν, ὡς δὲ 569
Ὡς οἷόντε 556
Ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν 206 a
Ὡς ὅτε 568 a
Ὡς ὅτι 551 a. 562
Ὡς ἐδὲν χρῆμα 158
Ὥσπερ 441
Ὥσπερ ἂν εἰ 123 a
Ὡσπερεὶ, ὡσπερανεὶ 561
Ὥσπερ τί quid 572 a
Ὡς συνελόντι εἰπεῖν 205 b
Ὥςε cum Infinitiuo et Indicatiuo 558
Ὥςε cum Imperatiuo 558 a
Ὥςε intelligitur ante μὴ 459 b
Ὥςε πῶς 558 a
Ὡς τί; *cur?* 559 a
Ὡς τύπῳ λαβεῖν 206 a
Ὡς ὤφελον, ες, ε 273

INDEX LATINVS

A

Ab a caſu ſuo longius mouetur Pag. 572 b
Accentuum ratio et leges 675 ſqq.
Accuſatiuus vim datiui obtinet 58 b
Accuſatiuus abſolute poſitus ibid.
Accuſatiuus aduerbialiter ponitur 59 a
Accuſatiuus an ponatur loco nominatiui 189 a
Accuſatiuus pro nominatiuo 203
Accuſatiuus participiorum pro genitiuo abſoluto 328 b
Accuſatiuus pro Datiuo 342 a
Accuſatiui abſoluti 342 a. 560 b
Actiui Infinitiuus in ſenſu paſſiuo 186 b ſeq.
Actiuum verbum pro paſſiuo 179 ſeq.
Actiuum verbum cum ſuo caſu 188
Acutus accentus 675
Ad pro *pro* 591 a
Ad pro *circiter*, in numeris 593 b
Adiectiua pro ſubſtantiuis 265 b
Adiectiuum neutrum pro ſubſtantiuo feminino 59
Adiectiuum maſculinum pro neutro 59 b
Adiectiuum et ſubſtantiuum diuerſi generis 60
Adiectiuum neutrum elliptice vſurpatur loco ſubſtantiui 63
Adiectiuum, ſeruato genere ac numero ſui ſubſtantiui, cum genit. plur. 63 b
Adiectiuum imperſonaliter 330 b
Aduerbia in σὶ 370
Aduerbia in δὸν ibid.
Aduerbia in τὶ 371
Aduerbia in εὶ ibid.
Aduerbia in δην 372 ſeqq.
Aduerbia pro Adiectiuis 376 a
Aduerbium cum articulo praepoſitiuo 2. 9. 17. abſolute poſitum 23 a
Aduerbia, quibus Graeci vtuntur ad probandum aliquid vel improbandum Pag. 448 ſqq.
Aduerbia, quae praecipuam in negando vim ac ſuauitatem habent 450
Aerarii quomodo graece 273
Alius cum ablat. 75 b
Alligare furti quid 272
Anabaptiſtarum error notatus 61
Anaphora 535 a
Aoriſta paſſiui in ſenſu actiui 188
Aoriſta ſecunda in δον 215
Aoriſtum vtrumque pro praeſenti 208. 215
Aoriſtum vtrumque pro futuro 210 a. 344 a
Apodoſis deeſt 509 a. 510. 513 a. 527 a
Appoſitio diuerſi numeri 41 a
Aqua ſubauditur 49
Argenti fodinae 160
Argentum infectum, factum, ſignatum, rude etc. ibid.
Ars ſubauditur 49
Articulus praepoſitiuus ad Nomen ac Participium refertur 1
— eodem ſenſu geminatur 2
— cum aduerbio et praepoſitione ibid.
— cum praepoſitione κατὰ 6
— cum νῦν et ἔχον 9
— cum ἀμφὶ et περὶ 7 a ſeqq.
— cum δὲ, pro ἔτος 9
— cum τί, ποιὸν, ποσὸν 10 b
— cum genitiuo 11
— loco poſtpoſitiui 12
— interdum negligitur 12 b
— cum participio 9 b. 15 a. 19. 23 a
— cum partic. ὂν, et ὢν 13. 19 a
— cum partic. λεγόμενον 15
— cum infinitiuo 16
— et nomen diuerſi caſus 18
— pro ὅτι 17 b

Articulus

Articulus cum Appellatiuo ſignificat Proprium Pag. 18
— certi aliquid demonſtrat 19
— habet vim ἀόριστον ſaepe pro τὶς 19 b
— cognomenti loco proprium ſequitur 20
— poſt nomen proprium ſequente praepoſitione elliptice ponitur 20 b
— repetitus 20. 21 b
— concurſus, num ornet orationem an obſcuritatem pariat? 21 a
— cum δᾶνα 21 a. cum δᾶνις 21 b
— praemiſſus voculae interrogatiuae ſignificat *nam* 22 a
— in neutro genere abſolute ponitur cum ſubſtantiuo 22 a. cum adiectiuo 22 b. cum pronomine 23 a. cum infinitiuo ibid. cum aduerbio ibid. cum tota oratione 23 b. cum articulo poſtpoſitiuo ibid. cum praepoſitione ibid. cum praepoſitione et adiectiuo 24 a
Aruum ſubauditur 49
Aſyntheton in participiis 348 b
At ſeruit et hypophorae et anthypophorae 470 a
Auertere paſſ. 184
Aut pro *alioqui* 408 a

B

Bene facere 362 b
Bibere in 611
Bona immobilia quid 100

C

Caro intelligitur 49
Caſus nominis cum verbis quibusdam 188 ſeq.
— participiorum ſaepe diverſus eſt a caſu nominum, ad quae referuntur participia 335 ſeq.
Caſuum permutatio, ſeu enallage 39
Clepſydra definiebat tempus dicendi in iudiciis Pag. 624 a
Comparatiuus laudis interdum probro vertitur 65
— infirmitatis ibid.
— loco genitiui, cum praepoſitione et accuſatiuo ibid.
— pro poſitiuo 68 a
— pro ſuperlatiuo 67 a
Comparatiui periphraſis 69 b
Compoſita nomina propria disiunguntur 54 b
Coniunctio non tantum ſimiles orationis partes copulat, ſed et diſſimiles 469 a. 533
Coniunctionum vis et natura explicatur 469 a
Copula deeſt in participiis 348 b
Corpus, vſus eius exquiſitus 143 b
Cum omittitur poſt *ſimul* 642 a

D

Da exemplum! 572 a
Datiuus pro genitiuo 40 a. 57 a
Datiuus aduerbialiter vſurpatur 57 a
— poſt ſubſtantiua, ſubaudito adiectiuo ad rem appoſito 58 a
— cum Infinitiuo 202 a
Debeo reſpondet interdum graeco μέλλω 262
Deierare quid 589 b
Dictum, *factum* 381
Dies ſubauditur 49
Diſtributiua numeralia quomodo a Graecis exprimantur 634 b
Dualis in numeralibus cum plurali coniungitur 72

E

Ebraei ſolent interdum ה indefinite ponere 19 b. pronomina pleonaſtice ponunt 163
— ſolent Futurum cum negatione ponere loco Imperatiui 454 a
— ſolent enallage perſonarum vti 219 b
Ebraiſmorum exempla 387 ſeq.

Ebraiſmus in verbo γίγνεσθαι Pag. 231 b
— particulae καὶ 524 b
— particulae ὅτι pro ὅτε 552 a
Ellipſis nominis ſubſtant. poſt articulum praepoſitiu. 11
— nominum 46 ſeqq.
— totius ſententiae 401 a. b
— particulae ἂν 434 a ſeq. 437. 440. 443
Enallage caſuum cum Infinitiuo 201 a
— caſuum in Participiis 337
— caſuum 39. 54 b
— numerorum 40 a. 467 b
— generis 43 a
— ficta 44 a
— generis verborum 179 b. 216 a
— temporum 207 ſeqq.
— Participiorum 344 a
— numeri in verbo triplex 194 b
— perſonarum 217 b ſeqq.
Encliticae dictiones 689
Enim elliptice adhibetur 495 b
Epanorthoſis 465 a
Ergo 538 a
Eſſe cum datiuo participii 243 a
— h. e. *viuere* 367 a
Eſt mihi ſitque 843
Et copulat Infinitiuum et Gerundium 470 a
— pro *cum* 523 b
Ex ſubitam rei conuerſionem notat 598 b
— pro *in* 602
Excuſſiſſe pro *excutere* 209

F

Fabricatus eſt pro *fabricauit* 188 b
Facere quid proprie 192 b
— ducere 283 b
— ſignificat idem, quod verbum antecedens, ad quod refertur 289 a
— *ademtum*, *miſſum* 286 b
— *fugam* pro *fugere* 285 a
— *medicinam* 286 a
— *omnia* 287 a
— *pecuniam* quid 292 b
— *poſterius*, pro *poſtponere* 286 b
Faſti dies 75
Febris ſubauditur Pag. 49
Fecit omittitur poſt *aliud* 475 a
Femininum pro neutro 43 b
Feſta intelligitur 49
Fieri, pro *promoueri* 229 b
Filii hominum, h. e. homines 134
Finis intelligitur 49
Fore aliquando additur futuris pro *eſſe* 261 b
Formula augendi 158 a
Frater intelligitur 49
Frui quid 225 b
Futurum pro imperatiuo, praecedente negatione 132 b
— paſſiuum pro medio 188
— pro imperatiuo 198
— cum imperatiuo coniungitur 199 a
— pro praeſenti 212 a
— pro Imperatiuo 454 a
Futura vt praeſentia et praeterita enunciantur apud vates 210 a
— in ήσω et ίσω 216
— Latinorum ſaepe per *poſſum* reddi debent 264 b

G

Gaudere cum participio actiuo 322 a
Genitiuus loco accuſatiui in partitionibus 52
— adhibetur, vbi non totum, ſed pars intelligitur 628 a
— loco nominatiui 63
— ob vim praepoſitionis 52 a
— comparatiuum ſequitur, licet alius praeceſſerit 66
— poſt numeralia 70. 73 b
— ab hoc ad accuſatiuum fit tranſitus 201
— cum Infinitiuo 202 a
— abſolutus participii 346 a
— abſolutus Participii ſine nomine ſuo 347 b
Genitiui abſoluti pro Infinitiuo et Accuſatiuo 346 b ſeq.
— abſoluti inſolentius adhibentur 347 b
— abſoluti 559 b

Genus

Genus maſculinum pro femino Pag. 61 a
Graeci ſunt φιλομέτοχοι 348 b
Graecitas N. T. iudicanda eſt ad ſermonem Ebraicum 454 a
Grauis accentus 675

H

Habeo cum participio praeteriti paſſiui 250 a
Habere, h. e. *diuitem eſſe* 256 b
— *in ſpe*, pro *ſperare* 249
— *in ſpe, amore*, pro *ſperare, amare* 608 a
Hiatus orationis 44 b
Homo ſubauditur 49
Hora quid 162 a
Hyperbaton 400 a
Hyphe 460 a
Hypoſtrophe oratoria 185

I

Iam cum Numeralibus 387
Id ante *quod* ponitur abſolute 172 b
Idiotiſmus quid ſit 1 a
Imitatiua verba 191 b
Immane quantum 128 b
Imperatiuus pro perſona ſecunda futuri indicat. 198
— an pro infinitiuo 199 b
Imperfectum pro aoriſto 207
— pro praeſenti 214. 237
— exprimit quoque modum Optatiuum et Coniunctiuum 557 a
In cum accuſatiuo omittitur 590 a
Indicatiuus loco ſubiunctiui vel optatiui 195 ſeqq.
Infinitiuus cum articulo 16
— cum articulo abſolute poſitus 23 a
— poſt comparatiuum, loco genitiui ſubſtantiui 66
— cum adiectiuis 187 a. 203
— omnes caſus poteſt habere adiunctos 201 a
— loco Supini vtriusque Latinorum 203
— pro participio 203 ſeq.
Infinitiuus pro Indicatiuo et ὡς Pag. 204 a
— pro gerundio in *dum* 205
— accuſatiuo intellecto 206 b
— pro Subiunctiuo aut Optatiuo cum ὅπως, ſ. ὡς 206. aut pro Imperatiuo 206 a
— ſubauditur 206
— pendet ab omiſſo δεῖν ibid.
— ab ellipſi regitur 239 a
— interdum poſt μέλλω omittitur 261
— non pendet a particula ἐπεὶ, aut ἐπειδὴ, ſed oratione obliqua 401 b
— num pendeat ab ὅτι 547 a
Inſtituere de rebus more receptis 267 a
Interire ab aliquo 669
Interrogatio vbi locum habeat 453 a
Intus pro *intro* 606 a
Ipſe, vſus eius elegans 135 a
Is definit accuratius 120
Iſtuc aetatis 631 b
Ita, h. e. *hoc conſilio* 568 b
Iter ſupremum 117 a

L

Lenire an neutraliter 185 b
Locus de dignitatis gradu 161 a

M

Manibus tenere, vel *verſare* 584
Media verba habent vim paſſiuorum 18 b
Medius quid 109 b ſeqq. *in medio eſſe* 110 a
Melius ſemper 415 a
Mira vero quae 128 a
Multatus eſt pro *multauit* 188 b
Multus, elegans eius vſus 138 a ſeqq.

N

Nam quid? 147 a
Narrandi modus apud Graecos, ratione temporis 550 b
Nefaſti dies 75
Negatio cum interrogatione 453

Negationes plures vehementius negant interdum Pag. 541 ſeq.
— plures interdum affirmant 452
Neutra verba in ſenſu paſſiuo 187 b
— verba obtinent vim actiuorum 194 ſeqq.
Niueus videri 203 b
Nomen appellatiuum cum articulo fit proprium 18
— appellatiuum praetermittitur 343 a
— ad praecedens adiectiuum per appoſitionem refertur 55 a
— ad ſubſtantiuum refertur, quod in cognato verbo latet 55 a ſeqq.
— idem interdum repetitur 174 a
— interrogatiuum cum ſuo participio in genitiuo caſu 347 b
Nomina neutra pluralia elliptice vſurpantur 51
Nominatiui abſoluti 559 b
Nominatiuus loco accuſatiui 39 a
— loco genitiui 39 b
— abſolute ponitur 55 b
— Participii pro Genitiuo abſoluto 348 a
— pro Genitiuo 535 b
— cum Infinitiuo 201 a. etiam poſt ὡς vel ὥστε 202 b
— participii pro Datiuo 345 b
— an pro Accuſatiuo 239 b
Nomina aduerbialiter vſurpata 80 b
Non poſt *non modo*, ſequente *ne quidem*, eleganter omittitur 466 a
— negationi vel interrogationi ſubiungitur 460 b
Numeralia cum articulo praepoſ. 11
— cum genitiuo 70
— quomodo numerum, qui vel deeſt vel ſupereſt, exprimant 70 ſeq.
Numeralia in αῖος Pag. 71
Numerale inuoluit adu. *ante* 72
Numeralia diſtributiua quomodo graece exprimantur 634 b
Numeri enallage 467 b
Numerus pluralis pro duali 40 b
— pluralis idoneus eſt toti generi indicando 41 b
— pluralis pro ſingulari 41 a ſeqq.
— cardinalis pro ordinali 73 a
— ordinalis pro cardinali ibid.
— cardinalis declinabilis cum voce collectiua ſingulariter 74 b
— orationis an requirat pleonaſmos 519
Numus ſubauditur 49

O

Obliqua oratio repente mutatur in finitiuam, interventu ὅτι, et contra 547 a
Omnis, vſus eius elegans 135 b
Optatiuus pro indicatiuo 199
— et Subiunctiuus ſine ἄν 200
— pro Imperatiuo 486 a
Opus vrbis quid 90 b
Oratio recta mutatur repente in obliquam, et contra 206 a. 217 b ſeqq.
Orbis diſciplinarum quid 86

P

Pars quid 108 a
Participia ſubaudiuntur 2
— cum articulo 15. 19
— cum ὡς pro Optatiuo aut Coniunctiuo 328 ſeq.
— pro Optatiuo vel Subiunctiuo cum particula εἰ 341
— in neutro elliptice ponuntur 329
— pro Imperatiuo 336 a
— loco verbi finiti 330 a. 334 a. 336. 341
— pro Gerundio in *do*, vel *ablat.* 332
— pro Subſtantiuo 265 b. 338 a

Participia

Participia maſc. et femin. generis pro Subſtantiuo Pag. 345 a. 346 a
— neutrius generis pro Subſtantiuo 344 b
— pro Infinitiuo 207 a. 338 a. 338 ſeq.
— Praeſentis pro Futuro 343 b
— non modo Futuri, ſed et Praeſentis et Aoriſtorum pro Supino Lat. in *um*, aut Coniunctione *vt* 217 a. 343 b ſeq.
— Aoriſtorum pro Futuro 343 b
— pro aduerbiis 259 b. 345 a
— ſaepe differunt caſu a nominibus, ad quae referuntur 337 ſeq.
— impersonalium verborum 329
— eleganter ponuntur cum particulis interrogantibus 333 a ſeqq.
— pluralia iunguntur nomini ſingulari 337
— cum *ἁμὶ* et articulo 342 b
— cum nomine proprio, omiſſo appellatiuo 343 a
— verbo iuncta mutuam patiuntur permutationem 344 b
— non ſeruant caſum praecedentis nominis 345 b
— conditionaliter adhibentur 348 a
— plura ſine copula 348 b
— abundentne in oratione Graeca 349 a
Participium et Verbum copulatur per Coniunctionem 469 a. 533
Particulae, quae inter praepoſitionem et caſum ſolent inſeri 573 a
Paſſiuorum aoriſta et praeterita pro actiuis aut mediis 215 ſeq.
Paſſiuum pro actiuo 187 ſeqq.
— futurum pro medio 188
Peculatus crimen quid 100
Pedeſtris Muſa quid 106
— *ſermo* quid ibid.
Per a caſu ſuo diuellitur 572 b
Perſarum rex cur *magnus* dictus Pag. 83 a
Perſonarum enallage ſeu permutatio 217 b ſeqq.
Perſona prima et tertia permutatur 218 a. Secunda et tertia ibid.
Perſona ponitur pro loco, vbi eſt 594
Phalanx quid 613
Pleonaſmi, ſintne ſtatuendi in lingua Graeca 349 b
Pleonaſmus particularum 477 a
Pluralis numerus pro ſingulari 194 b
Plusquamperfectum pro praeterito 215
Ponere an neutraliter 185 a
— h. e. *pro confeſſo ſumere*, it. *ducere* 295
Poſitiuus pro comparatiuo 68 a
Poſſeſſiuum pronomen iungitur cum genitiuo perſonae, ad quam ipſum pertinet 165
Potius malo 415
Praepoſitio cum articulo praepoſitiuo 2. 6. 7. abſolute poſita 23 b
— in compoſitione quam cautionem requirat 574 a
Praepoſitiones apud Ionas et Poetas longe a caſu, quem regunt, mouentur 572 b
Praeſens pro praeterito 211 a
— ſubiunctiui pro plusquamperfecto ſubiunctiui 213 b
— pro Imperfecto quando 215 b
— pro Futuro 211. 343 b
Praeterita paſſiua in ſenſu actiuo 188
— Latinorum interdum vim habent aoriſtorum Graecorum 210 b
Praeteritum pro praeſenti 212
— pro futuro 213
— pro plusquamperfecto 215 b
Profer exemplum! 572 a
Pronomen cum articulo abſolute poſitum 22 b
— eleganter abundat 163

Pronomen eleganter et graviter periodum claudit Pag. 163
— interdum cum alieno nomine coniungitur 164 ſeq.
— ſaepe deeſt 175 a ſeq.
— repetitum non ſemper cum caſu nominis, ad quod refertur, conuenit 174 b
— non ſemper cum genere nominis conuenit 178 a
Pronomina reciproca permutantur cum aliis 165
— *Is* et *Hic* aliquando abundant 173 b
Propria verba 192 a
Propter pro *per* 588 a
Punitus eſt pro *puniuit* 188 b

Q

Quaſi vero 561
Quaſſare paſſ. 185 a
Quid enim? 147 a
Quisque 126 b

R

Radere 609
Recta oratio mutatur in obliquam 219 b
Reor pro *ſpero* 246 a
Repetundarum crimen quid 100
Res de homine 157 a
Rotare paſſ. 184 b

S

Sacrilegi quomodo gr. dicantur 77
Scito abſolute ponitur 270 a
Sedare an neutraliter 185 b
Sed enim quid 473 a ſeq.
Si intelligitur 508
Si pro *etiamſi*, *quamuis* 507
Si pleonaſtice adhibetur poſt *quaſi* et *niſi* 527 a
Singularis numerus pro plurali 192 ſeq.
Simul, *ſimul* 381 a
Solemnia verba 192 a
Sperare pro *metuere* 245 a
Stringere 609
Subiunctiuus articulus pro praepoſitiuo Pag. 24 ſeq.
— — pro pronomine 24
— — praecedentem perſonae nominatiuum ſequitur 25 a
— — quas habeat particulas adiunctas 26 ſeqq.
— — ponitur in eodem caſu, quo eſt antecedens nomen 32
— — antecedit eleganter pronomen 33
— — cum verbo loco nominis ponitur 34
— — an apud Atticos nomen diuerſo in genere ſequatur 35
— pro Futuro Indicatiui 200
— ſine ὅπως, ἵνα, ὡς ibid.
— et Optatiuus ſine ἄν ibid.
Subſtantiua periodum eleganter claudunt 45
Subſtantiuum cum articulo abſolute poſitum 22 a
— loco adiectiui 53 b ſeq.
— et adiectiuum diuerſi generis 60
— cum praepoſitione pro aduerbio 614
Super exquiſitus eius vſus 663 a
Superlatiuus pro comparatiuo 67 a
— cum pronomine reciproco 68
Superlatiui periphraſis 69 b. 94
Synaloepha 690 b
Syneſis generum 61 a
Syntheſis 40 b
Syrorum mos 191 a

T

Tabulae nouae quid 156
Tempora verbi diuerſa interdum coniunguntur 208 a
Temporum verbi enallage 207 ſeqq.
Tempus pro tempore 209
Tempus quod Graeci adhibent in narrando 550 b

Fun

Tum vero in incremento orationis adhibetur 498 a
Tuus h. e. *meus erga te* 164

V

Vadimonium quid 100
Vaſa aurea 160
Velle pro *poſſe* 264 a
Venire cum Infinitiuo loco ſupini 203 a
Ventus ſubauditur 49
— *ſecundus* 133
Verba ſubauditur 49
— interrogandi et reſpondendi 190 ſeq.
— μιμητικὰ 191 a
— ἐπιτηδείως vſurpata 192 a
— propria ſeu ſolemnia ibid.
— neutra in ſenſu actiuorum 194 ſeqq.
— in αω an cum iota ſubſcripto in infinitiuo 220
— quibus duplex, eaque contraria, vis ſubiecta eſſe videtur, quomodo ſint accipienda 244 b
— vim aduerbiorum habentia 258 ſeq.
— motum aut conſilium ſignificantia cum participio, loco Supini Lat. in *um* 343 b
Verba *ſtudium* ſignificantia habent ὅπως cum Futuro Pag. 434 a
— cum negatione 455 ſeq.
— negantia et prohibentia ſequitur μὴ 459 a ſeq.
— diſtribuendi ponuntur ſine praepoſitione εἰς, quae ſubauditur 590 b
Verbalia ſequuntur caſum verborum 53 ſeqq.
Verbum plurale ſequitur nominatiuum dualem 40 b
— plurale iungitur nomini ſingularis numeri 41 a
— ſingulare iungitur pluribus ſubſtantiuis 194 b
— plurale κατὰ σύλληψιν ad duas perſonas refertur 346 a
Vero cur ab initio orationis ponatur 496 b
Verſare manibus 584
Vertere paſſiue 185 a
Veſtes ſubauditur 50
Vinum ſubauditur ibid.
Vir pro *aliquis* 77 a
Virtus, pro benignitate 87 b
Vis ſubauditur 185 a
Vna-que 380 a
Voluere paſſ. 184 b
Vsque quomodo conſtruatur 569 a
Vt, h. e. *quantum attinet* 570 a
Vti pro *habere* 326 a

Ἐπίμετρον.

Errat Vigerus dum pag. 193 ſeq. verba Xenophontis Hiſt. Gr. II, pag. 268 ed. H. Steph. Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὃς τοὺς Ἀνδρίους καὶ Κορινθίους κατακρημνίσειε, τί εἴη ἄξιος παθεῖν, ἀρξάμενος ἐς Ἕλληνας παρανομεῖν, ἀπέσφαξεν, interpretatur ſic, *Lyſander cum ex Philocle, qui Andrios et Corinthios praecipites egerat, quaeſiſſet, qua poena dignus eſſet* etc. ſimulque diſerte ait, κατακρημνίσειε poſitum eſſe pro indicatiui plusquamperfecto, κατεκεκρημνίκει. Atqui ſententia eſt, *Lyſander cum ex Philocle quaeſiſſet, qui Andrios et Corinthios praecipites egiſſet, qua is poena dignus eſſet* etc. Quodſi Xenophontis, non Lyſandri eſſent haec verba, ὃς τοὺς Ἀνδρίους καὶ Κορινθίους κατακρημνίσειε, foret ſoloeca oratio, quia praecedens articulus poſtpoſitiuus non ad verbum, ſed ad Philoclis nomen relatus, optatiuum adſciſcere non poteſt. *Frider. Volgang. Reizius* in Tract. de temporibus et modis Verbi Graeci et Latini P. I, p. 18.

EMANUELE VITTORIO IN ROMA BIBLIOTECA

LIPSIAE
EX OFFICINA BREITKOPFIA
MDCCLXXXVIIII

MAG 20.11.167

Digitized by Google

Google

Google